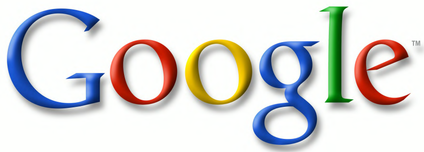
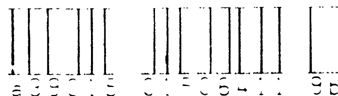

EA

FICA

A

E

NAR

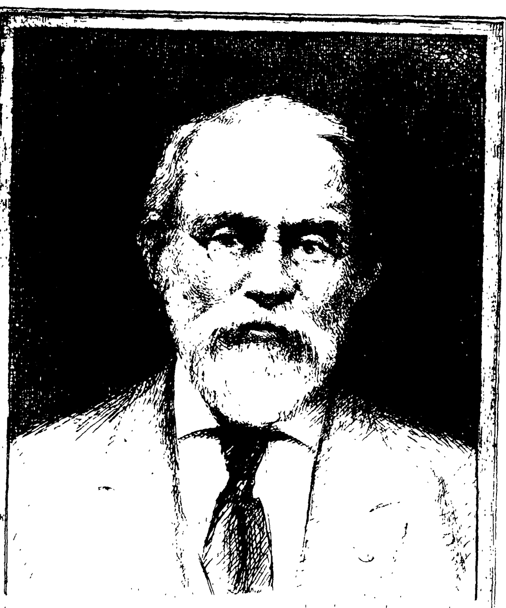
FIE

EI

ătianu

eu

III

MARELE
DICȚIONAR GEOGRAFIC
AL
ROMÎNIEI

SOCIETATEA GEOGRAFICĂ ROMÎNĂ
FUNDATĂ LA 15 IUNIE 1875
RECUNOSCUTĂ DREPT INSTITUŢIE DE UTILITATE PUBLICĂ, PRIN LEGEA DIN 20 FEBRUARIE 1897

MARELE DICŢIONAR GEOGRAFIC AL ROMÎNIEI

ALCĂTUIT ŞI PRELUCRAT DUPA DICŢIONARELE PARŢIALE PE JUDEŢE

DE

GEORGE IOAN LAHOVARI
PREŞEDINTE AL INALTEI CURŢI DE COMPTURI,
PREŞEDINTE AL SOCIETĂŢII PENTRU ÎNVĂŢĂTURA POPORULUI ROMÎN,
SECRETAR GENERAL AL SOCIETĂŢII GEOGRAFICE ROMÎNE

ŞI

GENERAL C. I. BRĂTIANU
SUB-ŞEF AL STATULUI-MAJOR GENERAL,
DIRECTOR
AL INSTITUTULUI GEOGRAFIC AL ARMATEI

GRIGORE G. TOCILESCU
MEMBRU AL ACADEMIEI ROMÎNE,
PROFESOR UNIVERSITAR,
DIRECTOR AL MUZEULUI NAŢIONAL DE ANTICHITĂŢI

VOLUMUL III.

BUCUREŞTI
STAB. GRAFIC J. V. SOCECŬ, STR. BERZEI, 59
1900

MARELE DICȚIONAR GEOGRAFIC
AL ROMÎNIEI

C

(URMARE)

Cucuruzul, *com. rur*, jud. Vlașca, pl. Marginea. Este împărțită în două cătune saŭ două mahalale: Cucuruzul-d.-s. și Cucuruzul-d.-j., situate la extremitatea de N. a plășeĭ, între satele Prunarul și Ciolanul-Pangal. Proprietate a d-luĭ Nicolae Gherassi, fostă a d-luĭ Ion Ghica. Departe de Giurgiŭ de 28 kil.; de Stănești, reședința plășeĭ, de 18 kil. iar de București de 52 kil.

In 1887 avea 347 contribuabilĭ, din 1752 sufl.

Budgetul com. pe anul 1886 era de 3973 leĭ la veniturĭ și 3502 leĭ la cheltuelĭ; pe 1887 era de 3861 leĭ la veniturĭ și de 3270 leĭ la cheltuelĭ.

Are 2 bisericĭ, deservite de 2 preoțĭ și 3 cîntărețĭ. Una din bisericĭ este zidită la 1830 și reparată la 1886. Are hramul Sf. Impărațĭ și constitue o singură parohie.

Este o școală mixtă, cu 4 clase. In 1888, aŭ urmat aci 20 băețĭ și 35 fete, din 90 băețĭ și 35 fete în vîrstă de școală.

Suprafața întregeĭ moșiĭ este de 2050 hect., din care, la 1864, s'a dat la 220 locuitorĭ împroprietărițĭ după legea rurală 850 hect., rămînînd proprietate 1200 hect.

Pe teritoriul com. e un petic de pădure în suprafață de 230 hect.

Arenda anuală a moșieĭ este de 36000 leĭ.

Satul este situat pe o vale ce poartă numele satuluĭ și care are pe ea un eleșteŭ care servă de adăpat vitele satuluĭ.

Pe aci trece valea Cablanuluĭ, pe care sunt izvoare și un heleșteŭ de pescuit și adăpat vitele.

Cucuta, *cătun*, jud. Brăila, pendinte de com. Mihaiŭ-Bravul, situat la V., 12 kil. depărtare de reședința comuneĭ. Vite cornute sunt: 254 (120 boĭ, 110 vacĭ, 2 taurĭ, 22 vițeĭ); sunt 48 caĭ, 384 porcĭ și 320 oĭ.

Cucutan, *movilă,* jud. Buzăŭ, în com. și căt. Simileasca.

Cucuteĭ (Vălceaua-), *vălcea,* ramificație din Valea-Duhneĭ; trece pe la N. comuneĭ Traian, din jud. Teleorman, pe lîngă Valea-Suroacĭ și spre moșia Piatra.

Cucuteni, *com. rur.,* jud. Dîmbovița, plaiul Dîmbovița-Ialomița, situată pe dealurĭ și pe văĭ, spre N. și la 25 kil. de Tîrgoviște, între Muchea-Brănești, Muchea-Mănăstireĭ-Bunea și Muchea-Bărboși. Această comună este maĭ toată așezată pe valea Vîlcana, pe unde și curge pîrîul Vîlcana.

Cucuteni sunt învecinațĭ spre E. cu com. Moțăeni și Șerbănești-Podurile, saŭ Băile-Pucioasa, spre V. cu Pietrari, spre N. cu Rîul-Alb și spre S. cu Vîlcana-Pandeli. De toate aceste comune se desparte prin dealurĭ și văĭ și numaĭ cu Vîlcana-Pandeli se leagă printr'o șosea vecino-comunală. Peste apa Vîlcana sunt în raionul com. cincĭ podețe. Cucuteni se compune din treĭ cătune: Vîlcana-d.-j., Vîlcana-d.-s. și Cucuteni, cu 1500 locuitorĭ romînĭ. Comuna se compune din: ulița Cucuteni, ulița Plaiul, ulița Bisericeĭ, linia Vîlcani, ulițele Moiceni, Greci și Valea-Cheiĭ. In această comună

sunt treĭ bisericĭ și o școală cu local noŭ și condusă de un învățător plătit de stat. Comuna crește vite: vacĭ, boĭ, caĭ, oĭ. Se cultivă maĭ mult porumb și cînepă. Tocmaĭ sus în Cucuteni, peste dealurĭ la rîul Ialomița, este o moară. Principala producțiune a com. este gazul și apa iodo-saliferă. Aci sunt renumitele băĭ de iod de la Vîlcana. Vezĭ Vîlcana și Buznea.

Cucuteni, *com. rur.*, ocupînd partea despre N.-V. a plășeĭ Stavnicul, jud. Iași, situată maĭ mult de a dreapta rîuluĭ Bahluiul, pe un teren accidentat, formînd dealurĭ și văĭ acoperite cu pădurĭ. Se află la 16 kil. de Iași. Prin partea de N. a comuneĭ trece rîul Bahluiul, calea ferată și șoseaua națională de la T.-Frumos spre Iași, carĭ merg paralele cu apa Bahluiul.

Este formată din satele: Cucuteni, Cogeasca-Vechie, Cogeasca-Nouă, Hăsnășeni, Lițcani-Vechĭ, Brătuleni, Scoposeni, Dîrjeni, Bogdănești, Horlești-Catolicĭ și Horlești-Domnițeĭ. Are o întindere cam de 12609 hect. și o populație de 699 familiĭ, saŭ 3270 suflete.

In această comună sunt 5 bisericĭ ortodoxe, cu 3 preoțĭ și 6 cîntărețĭ; una catolică, cu 1 preot și 1 dascăl; 4 școlĭ, cu 4 învățătorĭ, 158 elevĭ, (145 băețĭ și 13 fete); o moară de apă.

Budgetul e de 17416 leĭ 66 banĭ la veniturĭ și de 17346 leĭ la cheltuelĭ.

Vite sunt: 10749 capete, din carĭ: 3432 vite marĭ cornute, 5560 oĭ, 48 capre, 512 caĭ, 5 bivolĭ și 1192 rîmătorĭ.

Cucuteni, *sat*, în centrul comuneĭ Cucuteni, plasa Stavnicul, jud. Iași, înconjurat de toate părțile cu dealurĭ. Are o populație de 116 familiĭ, saŭ 559 suflete. Este reședința comuneĭ. Aicĭ se află: o biserică zidită la 1642 de Mateĭ Deleanu, fostul proprietar, deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ; o școală cu un local frumos, înființată în anul 1865 și frecuentată de 47 elevĭ; localul primărieĭ și casele proprietățeĭ. Lîngă sat se află un iaz, numit Broscăria.

Vite sunt: 4123 capete, din carĭ: 803 vite marĭ cornute, 2864 oĭ, 18 capre, 141 caĭ, 5 bivolĭ și 292 rîmătorĭ.

Satul Cucuteni se află pe moșia cu acelaș nume, și este vechiŭ, după cum ne arată data fondăreĭ bisericeĭ.

«La 7121, în timpul domnieĭ luĭ Ștefan-Vodă Tomșa, boeriĭ fiind nemulțumițĭ de el, s'aŭ retras într o noapte cu toțiĭ în acest sat și aŭ trimis poruncă luĭ Ștefan-Vodă, să iasă din scaun, că nimenĭ nu-l maĭ poate suferi în Domnia Țăreĭ cu atîtea vărsărĭ de sînge.

«Vodă n'a ascultat, și strîngînd oaste aŭ împrăștieat boeriĭ, răsipind răscoala lor».

Cucuteni, *sat*, în partea de S.-V. a com. Băiceni, pl. Bahluiul, jud Iași, pe valea pîrîuluĭ Țoleasa, ce trece prin mijlocul satuluĭ. Are suprafața cam de 1900 hect. și o populație de 92 familĭ, saŭ 408 locuitorĭ Romînĭ, carĭ se ocupă cu agricultura și creșterea vitelor; o biserică, deservită de 1 preot, 2 cîntărețĭ și 1 eclesiarc; o școală, înființată în 1884 și frecuentată de 34 elevĭ.

Aci s'a gâsit, făcîndu-se săpăturĭ sistematice de reposatul profesor N. Beldiceanu, maĭ multe obiecte vechĭ, ca: idolĭ, oale, instrumente etc., parte de lut și parte de os și bronz. Ele sunt depuse la Muzeul Național din București.

In trupul moșieĭ se află și satul Bărbătești.

Cucuteni, *stație de drum de fer*, jud. Iași, pl. Stavnicul, Satul Cucutenĭ, pe linia Iași-Pașcani, pusă în circulație la 13 Sept. 1870. Se află între stațiile Iași (14.1 kil.) și Podul-Iloaeĭ (8.7 kil.) Inălțimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de $44^{m}75$. Venitul acesteĭ stațiĭ pe anul 1896 a fost de 33530 leĭ, 25 banĭ. In anul 1873 venitul acesteĭ stațiĭ era numaĭ de 1159 leĭ, 47 banĭ.

Cucuteni, *moșie*, în județul Iași, com. Cucuteni, pl. Stavnicul, pe teritoriul căruia se află satele: Cucuteni, Scopoșeni, Cogeasca-Vechie, Cogeasca-Nouă, Dîrjeni, Bogdănești și Horlești-Domnițeĭ. Are o întindere cam de 10160 hect., din carĭ cam 2145 pădure.

Cucuteni, *afluent* al pîr. Răcea, în com. Ruginoasa, jud. Suceava.

Cucuteni-Pîrscovenĭ saŭ **Balta Plopuluĭ**, *moșie*, și *cătun* în județul Buzăŭ, com. Stîlpul, fostă proprietate a statuluĭ, pendinte de Episcopie și din care parte s'a dat însurățeilor, iar parte s'a vîndut deosebit și s'a alipit moșieĭ Stîlpul.

Cucuteni-Răzăși, *sat*, numit și **Pelinul**. E situat pe coastă de deal, în centrul comuneĭ Durnești, jud. Botoșani, pe dealul și valea Pelinuluĭ. Are o suprafață de 507 hect., și o populație de 49 familiĭ, saŭ 206 suflete; sunt 76 contribuabilĭ, vechĭ locuitorĭ răzeșĭ, carĭ se ocupă cu agricultura și creșterea vitelor și aŭ 14 hect. viĭ pe Hîrtopul-Viilor, carĭ produc 220 hectol. vin.

Vite sunt: 59 boĭ și vacĭ, 42 caĭ, 56 oĭ și 25 rîmătorĭ.

Loc. aŭ 45 stupĭ cu albine.

Cucuteni-Tufescu, *sat,* situat în partea de N.-E. a comuneĭ Durneşti, judeţul Botoşani, pe un podiş inclinat spre S.-E. şi pe valea Pîrîuluĭ-Cucutenilor. Moşia are o suprafaţă de 872 hect., din carĭ 143 hect. ale locuitorilor şi 7294 ale proprietaruluĭ. Populaţia este de 57 familiĭ, saŭ 143 suflete, din care 33 contribuabilĭ.

In acest sat se află 1 biserică de zid, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; 4 iazurĭ şi o moară de apă.

Prin mijlocul satuluĭ trece calea judeţ. Botoşani-Ştefăneşti.

Vite sunt: 98 boĭ şi vacĭ, 44 caĭ, 350 oĭ şi 30 rîmătorĭ.

Cucutenilor (Iazul-), *iaz,* format din Pîrîul-Cucutenilor, pe moşia Cucuteni-Tufescu, com. Durneşti, plasa Ştefăneşti, jud. Botoşani.

Cucutenilor (Pîrîul-), *pîrîŭ,* izvoreşte de pe moşia Cucuteni-Tufescu, com. Durneşti, jud. Botoşani, trece pe lîngă satul Cucuteni şi se varsă în pîrîul Corogea.

Cucuvaia, *pîrîiaş,* în jud. Neamţu, com. Vînători-Neamţuluĭ. Izvoreşte din dealul numit Fundul-Româneseĭ şi se varsă pe dreapta pîrîuluĭ Ozana.

Cudalbi, *com. rur.*, în jud. Covurluiŭ, pl. Zimbrul, la 52 kil. de Galaţĭ, în partea cea maĭ extremă despre V. a judeţuluĭ Covurluiŭ, şi com. rur. cea maĭ însemnată din acest judeţ în privirea populaţieĭ. Se mărgineşte la E. cu Băleni şi Oasele, la S. cu Mînjina şi Călmăţuiŭ, la V. cu Iveşti, Barcea, Dărăşti, şi Drăgăneşti, şi la N. cu Puţeni (carĭ toate, începînd de la Călmăţuiŭ, sînt în jud. Tecuciŭ).

Aşezată pe valea Geruluĭ (pîrîul Gerul trece chiar prin mijlocul Cudalbilor), această comună este formată dintr'un singur sat, cu aparenţa de orăşel chiar. Are o lungime de aproape 4 kil., şi lăţime de $1^1/_2$ kil., şi e locuită numaĭ de răzăşĭ.

Populaţia Cudalbilor e de 1149 familiĭ, saŭ 3970 suflete, din carĭ 2038 bărbaţĭ, 1932 femeĭ; 2890 necăsătoriţĭ, 869 căsătoriţĭ, 209 văduvĭ, 2 divorţaţĭ. Ştiŭ carte 592 persoane, restul nu ştiŭ. Sînt 780 contrib.

Străinĭ sînt: 12 familiĭ de Armenĭ, saŭ 46 suflete, şi 16 familiĭ de Izraeliţĭ saŭ 44 sufl.

Suprafaţa comuneĭ este de 12970 hect., din carĭ 9952 hect. 80 ariĭ arabile, $110^3/_4$ viĭ, 433 imaş şi restul vatra satuluĭ, cu alte destinaţiĭ şi netrebnic. Pămîntul de aice e mănos, negru, pe une-locurĭ şi nisipos; pădurĭ maĭ nu se află de fel.

In afară de pămînturile răzăşeştĭ, pe teritoriul Cudalbilor se află şi următoarele proprietăţĭ maĭ marĭ: Pleşeşti (2 trupurĭ), Gologanul, Bezmanul, Bătrînul-Izvoreţ, Ciudinul şi Murgociul.

Plugăria, creşterea vitelor şi cultura viilor sunt ocupaţiile principale ale cudălbenilor; fruntaşiĭ dintre sătenĭ posedă pînă la 30-40 fălcĭ de pămînt; plugurĭ sistematice se numără vr'o 100. Dintre cereale, se seamănă maĭ mult secară şi popuşoiŭ, grîŭ prea puţin.

Vite sunt: 3 taurĭ, 1608 boĭ, 808 vacĭ, 83 juncĭ, 31 junce, 40 gonitorĭ, 31 gonitoare, 77 mînzaţĭ, 74 mînzate, 69 viţeĭ; 1 armăsar, 163 epe, 407 caĭ, 3 asinĭ, 188 berbecĭ, 4196 oĭ, 23 capre, 5 ţapĭ; 980 porcĭ scopiţĭ, 390 vierĭ, 835 scroafe, 2760 purceĭ.

Cîrciumĭ sunt 18, ţinute parte de Romînĭ parte de Armenĭ; prăvăliĭ de manufactură sunt 5 (4 ţinute de Armenĭ şi 1 de un Evreŭ); meseriaşĭ dintre Romînĭ puţinĭ, croitorĭ 3 Evreĭ; tot de Evreĭ se vînd până şi icoanele bisericeştĭ (1887). Funcţionează aicĭ o moară cu aburĭ.

Budgetul comunal se balansează la veniturĭ şi cheltuielĭ cu aceeaşĭ sumă de 12240 leĭ 75 banĭ pe an. Contribuţiile directe se ridică în total la 25467 leĭ 68 banĭ.

Are 4 bisericĭ: Prea Cuvioasa Paraschiva, Adormirea Maiceĭ Domnuluĭ, Sf. Dimitrie şi Sf. Voevozĭ. Intreaga comună formează o părohie, cu catedrala Prea Cuvioasa Paraschiva, deservite de 1 preot paroh şi 2 preoţĭ ajutorĭ şi 6 cîntăreţĭ; bisericile fiind răzăşeştĭ n'aŭ pămînt rural, Adormirea însă are 10 fălcĭ hărăzite de dascălul Costin Chebac.

Cea maĭ veche dintre bisericile din Cudalbi e Prea Cuvioasa Paraschiva, construită întîiaşĭ dată din bîrne la 1805, apoĭ refăcută de zid gros de aproape 1 m. în curgere de 15 anĭ (1840—55); fu sfinţită la 14 Octombrie 1855. Adormirea, începută a fi zidită la 1861, se sfinţi la 1863; e o biserică frumoasă şi bine înzestrată, învelită cu scîndurĭ, datează din 1833 luna Maiŭ, din timpul episcopuluĭ Meletie al Romanuluĭ. Sf. Voevozĭ, cea maĭ mică şi cea maĭ nouă dintre bisericile din Cudalbi, dar şi în cea maĭ rea stare, căcĭ până şi temelia-ĭ e stricată.

Sunt 3 şcolĭ: două de băeţĭ şi 1 de fete; cea dintîia dintre şcolile de băeţĭ e înfiinţată în 1864, frecuentată de 126 elevĭ înscrişĭ în 1890; a doua din 1874, frecuentată de 125 şcolarĭ

regulaţĭ, din 139 înscrişĭ; şcoala de fete număra în acelaşĭ an 38 eleve înscrise, din carĭ cu frecuenţă regulată 32. Ca produs al şcolilor de băeţĭ de la înfiinţare pănă azĭ (1887) se numără vr'o 100 absolvenţĭ, din carĭ ceĭ maĭ mulţĭ se ocupă cu plugăria, iar uniĭ s'aŭ făcut preoţĭ, învăţătorĭ saŭ meseriaşĭ.

Satul Cudalbi este foarte vechiŭ. Versiunea cea maĭ răspîndită arată că numirea acestuĭ sat ar veni de la un oarecare Manolacho Cudalb, oştean în timpul luĭ Ştefan-cel-Mare, căruĭa i s'ar fi hărăzit pentru vitejia sa loc de sălăşluire şi de hrană în această parte a ţăreĭ. Chiar şi azĭ există în Cudalbi, în partea din jos, un drum care se numeşte Drumul-luĭ-Manolache. Pe lîngă acest Manolachi Cudalb, tradiţia poporană maĭ citează ca întemeietorĭ aĭ satuluĭ şi pe căpitaniĭ Beţivu şi Obreja, tot din oastea luĭ Ştefan-Vodă. Cu toate acestea, un uric, scris în slavoneşte, din 1472, luna Iunie în 25 zile, al căruĭ original se află la răzăşul din Cudalbi, Vasile Constantin Corciovă, fiiul decedatuluĭ Constantin Popa Lupu Corciovă, vorbeşte numaĭ de vornicul Stefan Cudalb şi Izbaşa Ioan Vrabie, cărora li s'a hărăzit o bucată de pămînt peste valea Geruluĭ, în locul unde azĭ e satul Cudalbi. Iată textul acestuĭ uric în traducţia romînă:

«Milostivirea mea Ştefan Voevod stăpînitor pămîntuluĭ Moldoveĭ; iată aŭ venit înaintea noastră şi înaintea boerilor noştri aĭ Moldoveĭ, slugile noastre Ştefan Cudalb vornicul şi Izbaşa Ioan Vrabie, în auzul tuturor credincioşilor boerilor noştri marĭ şi micĭ cu jalbă ca să ne milostivim asupra lor, şi le-am primit cererea lor, şi ne-am milostivit asupra slugilor noastre Ştefan Cudalb vornicul şi Izbaşa Ioan Vrabie; le-am dat o bucată de pămînt peste valea Geruluĭ în curmeziş, spre V. pănă în matca Hereteilor, şi spre E. pănă în Valea-Ţiganceĭ, ce se apropie de apa Mînjineĭ şi merge marginea din jos pănă la Fileşti şi parte din sus pănă la Troiandolul şi capetele se hotărăsc cu moşiile Bujoraşti şi Gologanu, şi la această parte de pămînt să fie volnicĭ a stăpîni eĭ şi fraţiĭ lor şi surorile lor şi feciorii lor, şi nepoţiĭ lor, strănepoţiĭ şi sprestrănepoţiĭ lor, şi toţĭ carĭ se vor trage din neamul lor, nestrămutaţĭ nicĭ odinioară în vecĭ, şi le-am făcut această foaie scrisă uric dat la mîna lor, şi spre aceasta este credinţa Domnieĭ mele de maĭ sus numită Ştefan-Voevod, şi credinţa a tuturor boerilor noştri aĭ Moldoveĭ marĭ şi micĭ, şi spre maĭ mare tărie şi întăritură a tuturor de maĭ sus scrise, am poruncit credincios boeruluĭ nostru d-sale Tudor Logofăt să scrie şi pecetea noastră să o lege către această carte a noastră».

[L. S. D.]

Veleatu 6980 (1472)
Iunie 25 zile.

Grigorie Vis vel logofăt scris de pe ispisocul vechiŭ pe sîrbie de la Ştefan-Voevod Domn Ţăreĭ Moldoveĭ, scris la Z. A. H. Iunie 25 zile.

Cudrina, *deal*, pe teritoriul satuluĭ Gremeşti, com. cu acelaşĭ nume, plasa Berhometele, jud. Dorohoiŭ.

Cudrina, *ponor*, pe teritoriul satuluĭ Gremeşti, com. Gremeşti, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ.

Cuejdiul, *sat*, în com. Gîrcina, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu. E situat pe valea pîrîuluĭ cu a sa numire.

Impreună cu satul Gîrcina are o populaţie de 248 capĭ de familie. In acest sat se află 1 biserică, 2 morĭ; iar în apropiere, cariere de piatră. Locuitoriĭ se'ndeletnicesc cu agricultura şi creşterea vitelor.

Cuejdiul, *ramură de dealurĭ*, jud. Neamţu, între moşia Almaşi (com. Dobreni), şi marginea despre N.-E. a com. Gîrcina. Poartă maĭ multe numirĭ speciale ale piscurilor şi anume: Tarniţa, Muncelul, Dealul-cel-Mare, dealurile Roatelor, Mintina, Balaur, etc.

Cuejdiul, *pădure*, în jud. Neamţu. plasa Piatra-Muntele, com. Gîrcina, are o întindere de 4231 pogoane, coprinzîndu-se şi aceea de pe moşia Gîrcina.

Cuejdiul, *pîrîiaş*, jud. Neamţu. Izvoreşte din muntele Tarniţa, (ramura Muncelul), către hotarul com. Cracăoani; curge în spre S.-E. pe teritoriul com. Gîrcina, pl. Piatra-Muntele, printre ramificaţiunile culmeĭ Viişoara şi a culmeĭ cu a sa numire; udă satul Cuejdiul, Gîrcina şi Dărmăneşti, de unde se bifurcă aproape de intrarea sa în oraşul Piatra în doĭ cracĭ, unul ce curge pe sub coastele munteluĭ Cozla, străbătînd oraşul aproape prin centru; şi altul prin partea sudică, despărţind mahalaua Mărăţeĭ de cel-lalt trup al oraşuluĭ unindu-se aproape de vărsarea luĭ în rîul Bistriţa, în dreptul fabriceĭ de cherestea şi cue de lemn «Moldova», ce se află în Piatra.

Maĭ înainte-vreme tot cursul săŭ se făcea prin ramura întîia; însă de cînd oraşul a început a se mări, aŭ căutat să-l abată din pricina înecurilor ce producea în timpul eşireĭ apelor sale din matcă.

Afluenţiĭ săĭ, sînt, pe dreapta: Argintarul, Rotariul, Glodul, Părul, Poeni, Runcul, Slatina, Chiticul, Pîrîul-Chetrărieĭ, Porţeĭ; din stînga pîraele: Muncel, Ţiganca, Varniţa, Săhastrul, Sălătuc, Gîrciniţa, Boroda, Sinida şi Fundătura.

Cufurita, *vale*, jud. Vălcea, plaiul

Horezul, com. Oteşani, se varsă în rîul Luncavăţul.

Cufurita, *vale*, jud. Vîlcea, plaiul Horezul, com. Slătioara, ce curge prin mahalaua Goruneşti.

Cufuritul, *căt.* al com. Glodeanul-Sărat, jud. Buzău, cu 90 locuitori şi 20 case. In vechime purta numele de Glodeanul-Grădiştea şi Snagoveanca, după numele moşiei pe care e situat.

Cufuritul, *munte*, în sus de com. Moroeni, jud. Dîmboviţa, in direcţia apeĭ Ialomiţa, în stînga. Acest munte este aproape paralel cu muntele Răteiul şi printre dînşiĭ curge pîr. Cufuritul, pe care sînt ferăstrae de tăiat scîndurĭ.

Cufuritul, *munte*, la N. de Cîmpulung, jud. Muscel, ale căruĭ poale le udă rîul Bughea.

Cufuritul, *lac*, în com. Glodeanul-Sărat, jud. Buzău, în Vestul căruia e situat căt. Cufuritul. Conţine mult peşte. El e continuaţia pîrîuluĭ Sărata.

Cufuritul, (Glodeanul-Cufuritul), *moşie*, în jud. Buzău, com. Glodeanul-Sărat, proprietatea statuluĭ, pendinte de mănăstirea Znagovul. Are 2380 hect., toate arabile, din care s'aŭ dat împroprietăriţilor în 1864; 830, însurăţeilor din cătunul Florica; iar 1474, sunt rămase încă proprietatea statuluĭ. Face parte din marele corp Glodeanul şi Grădiştea.

Cufuritul, *numire* dată de locuitorĭ întregeĭ moşiĭ Glodeanul şi Grădiştea, jud. Buzău.

Cufuritul, *numire* dată *moşieĭ* Sărata-Misleĭ, din com. Mihăileşti, jud. Buzău.

Cufuritul, *numire* ce se maĭ dă izvoruluĭ Catîra, din com. Robeşti, jud. Buzău.

Cuhalm, *pădure*, jud. Bacău, pl. Bistriţa-de-Sus, din comuna Schineni.

Cuhalm, *mică pădure* de răchite situată pe malul Siretuluĭ la V. de satul Lieşti între Bîrlad şi Siret, judeţul Tecuciŭ. Este proprietatea răzeşilor din satul Lieşti; din această pădurice eĭ îşi fac toate îngrădirile la case şi împrejurimĭ. Este adese-orĭ supusă inundaţiilor Siretuluĭ.

Cuibarul, *deal* cultivabil, în com. Dolhasca, jud. Suceava.

Cuibăreşti, *deal,* formează hotarul între satele: Frăţia şi Medeleni, jud. Tecuciŭ, pl. Berheciŭ, com. Godineşti.

Cuibăreşti, *pădure,* la V. de satul Tomozeiŭ, com. Onceştĭ, pl. Berheciŭ, jud. Tecuciŭ; serveşte ca margine la S.-V. cu com. Godineşti.

Cuibăreşti, *pîrîŭ*, izvoreşte din dealul cu acelaşi nume, judeţul Tecuciŭ, merge spre E. şi se varsă în Berheciŭ.

Cuibeanca, *vale,* izvoreşte din com. Gornetul-Cuibul, curge spre E. şi se varsă în gîrla Turburea în com. Păcureţĭ, plasa Podgoria, jud. Prahova.

Cuibul, *sat,* face parte din com. rur. Gornetul-Cuibul, pl. Podgoria, jud. Prahova. Este situat pe malul stîng al pîrîuluĭ Sărăţelul, sub poalele dealuluĭ Mîrzea şi Năstăsoaia. Are o populaţie de 775 locuitorĭ (382 bărbaţĭ şi 393 femeĭ).

Aci e o biserică construită la anul 1853, în locul uneĭ alte bisericĭ vechĭ de lemn, şi despre care se spune că s'ar fi fondat pe la anul 1790 de locuitorĭ. Este deservită de un preot.

In partea de S. a căt. Cuibul, pe unde curge pîrîul Sărăţelul, sînt abondente izvoare de apă sărată, ce se întrebuinţează de locuitoriĭ bolnavĭ de reumatizm. Mulţĭ din locuitoriĭ comunelor vecine ĭeaŭ apă din aceste izvoare pentru acest scop.

Tot în acest cătun, la localitatea numită Valea-Beniĭ, se află un bogat izvor de apă minerală, conţinînd fier şi pucioasă.

Satul Cuibul, se crede a fi înfiinţat cam pe la anul 1690, cînd primiĭ treĭ fondatorĭ, fugiţĭ de frica Turcilor, cum spune tradiţia, s'aŭ stabilit prin pădurile seculare din aceste locurĭ.

Acest cătun ocupă centrul comuneĭ Gornetul-Cuibul şi este reşedinţa eĭ.

Cuibul, *deal,* în partea de N. a căt. Cuibul, comuna Gornetul-Cuibul, pl. Podgoria, jud. Prahova.

Cuibul-Berzeĭ, *izvor,* com. Miceşti, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel.

Cuibul-Vulturilor, *deal,* în partea de V. a comuneĭ Bobuleşti, pl. Ştefăneşti, judeţul Botoşani.

Cuiburile, vechiŭ *schit,* în plasa Ialomiţa-Balta, satul Slobozia, jud. Ialomiţa, lîngă mănăstirea Slobozia. Acest schit a fost fondat, înzestrat şi închinat mănăstireĭ Slobozia de Stana Doiceasca, la anul 1626. Nu se maĭ află nicĭ o urmă din acel schit.

Cuiburile, *lac,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, pe teritoriul comuneĭ Luciul.

Cuineĭ, *cătun,* al com. Ghizdăveşti, pl. Balta-Oltul-d.-j., jud. Romanaţi, aproape de comuna Apele-Viĭ şi de Dealul-Ţiganuluĭ, Virveni, etc., cultivate cu viĭ. Are o populaţie de 142 locuitorĭ.

Cuiuc-Culac, *pîrîŭ,* în jud. Tulcea, pl. Istrul, pe teritoriul comuneĭ Tocsof. Izvoreşte din poalele sud-vestice ale dealuluĭ Cascalac-Bair. Se îndreaptă spre V., avînd o direcţiune generală de la N.-E. spre S.-V.; brăzdează partea sudică a plăşeĭ şi cea nordică a comuneĭ; curge pe la poalele vestice ale dealuluí Veli-Tepe-Bair, trece prin com. Tocsof, şi după un curs de 7 kil. merge de se aruncă în pîrîul Casimcea, pe stînga, chiar la hotarul judeţuluĭ. Primeşte un singur afluent, pe dreapta, Valea Taşlî-Culac, chiar în satul Tocsof. Malul săŭ, de la Tocsof la vărsare, este înalt şi cam stîncos. Pe valea sa merge drumul comunal Tocsof-Cogelac.

Cuiu-Iuculuĭ (Valea-), *vale,* în judeţul Constanţa, plasa Silistra-Nouă, pe teritoriul comunelor rurale Gîrliţa şi Gărvan. Este formată din treĭ văĭ maĭ micĭ ce es toate din poalele nordice ale dealuluĭ Gărvan-Bair, de pe teritoriul bulgăresc al com. Gărvan. Acestea sunt: Cara-Çulac, Culac-Punar-Ceair, Gărvan-Ceair carĭ toate se împreună ceva maĭ jos de com. Gărvan în valea numită Iailea-Ceair, se îndreaptă maĭ întîiŭ spre N., apoĭ spre V., într'o direcţie generală de la S.-E. spre N.-V., Maĭ ia apoĭ numele de valea Gărvan şi de la poalele dealuluĭ Olucli, ia pe cel de Cuiuculuĭ şi sub acest nume, după ce a brăzdat partea centrală şi sudică a plăşeĭ, se deschide în ezerul Gîrliţa la 2 kil. maĭ jos, la N. de satul Gîrliţa. Cursul săŭ e de 20 kil. şi brăzdează partea nord-estică a comuneĭ Gîrliţa şi cea centrală a comuneĭ Gărvan. Malurile sale sunt formate de dealurile Scorci, Curdeli, Sîrt-Iol-Bair pe dreapta; Gîrliţa, Olucli, Cara-Burun-Bair pe stînga; iar teritoriul brăzdat de ea şi adiacentele sale, cu o întindere de 4000 hect., coprins între dealurile Galiţa, Scorci, Curdeli, Sîrt-Iol-Bair, Ciriagi-Iol-Bair de o parte, la E.; Garvan-Bair la S.; Cuiugiuc-Iol-Bair şi Gîrliţa de altă parte, la V. Văile adicente sunt: Cîrîl-Mîsi-Ceair pe dreapta, Cuiugiuc-Ceair, Caraghios-beair şi Lanburlu-Culac; n'aŭ apă de cît cînd plouă. E tăiată de drumul judeţean Esechioĭ-Lipniţa pe la mijloc; pe dînsa merge şi un drum comunal Gîrliţa-Gărvan. Malurile ĭĭ sunt acoperite cu tufărişurĭ, ce pe unele locurĭ sunt înalte şi rîpoase.

Cuiugiuc, *sat,* în jud. Constanţa, plasa Silistra-Nouă, cătunul comuneĭ Esechioi, situat în partea meridională a plăşeĭ şi cea estică a comuneĭ, la 5 kil. spre N.-E. de cătunul de reşedinţă, Esechioĭ. Este aşezat în valea Cuiugiuc-Ceair, şi e închis la E. de dealul Cara-Burun-Bair şi la V. de dealul Cuiugiuc-Iolu-Bair cu vîrful săŭ Cuiugiuc, care are o înălţime de 130 m. Suprafaţa sa este de 1197 hect., dintre care 25 hect. sunt ocupate numaĭ de vatra satuluĭ şi de grădinĭ. Populaţiunea sa, a căreĭ majoritate este formată de către Bulgarĭ şi turcĭ, este de 28 familiĭ, saŭ 105 suflete, ocupîndu-se maĭ mult cu creşterea vitelor şi cu cultura viţeĭ de vie, care reuşeşte maĭ ales în partea sud-estică a satuluĭ. Pămîntul nu produce maĭ nimic, fiind maĭ tot acoperit cu pădurĭ şi cu tufişurĭ. Casele sunt măricele, destul de numeroase şi aşezate în grupurĭ separate si distanţiate mult unele de altele. Drumurĭ comunale pleacă unul spre N. de Cîlnia, altul spre N.-V. la Gîrliţa, altul la S.-V. la Esechioĭ, altul la S. la Cuciuc-Cainargi (Bulgaria), altul la S.-E. la Gărvan şi în fine, altul la N.-E. la Lipniţa.

Cuiugiuc, *vîrf,* al dealuluĭ Cuiugiuc-Bair; are 130 m., dominînd satul Cuiugiuc şi văile Cuiugiuc şi Nursusul, jud. Constanţa.

Cuiugiuc, *vîrf* de deal, în judeţul Constanţa, plasa Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Gîrliţa, la vre-o 5 kil. spre S.-V. de satul Cuiugiuc, de la care şi-a luat şi numele. Este vîrful culminant al dealuluĭ Tanas Sîrti, situat în partea de S. a plăşeĭ şi a comuneĭ; printr'însul trece chiar hotarul Dobrogeĭ spre Bulgaria. Dintr'însul se desface spre S. dealul Bei-Orman-Bair; iar spre N.-E. pleacă dealul Vărsat-Sîrtî; are o înălţime de 171 m.; fost punct trigonometric de observaţie rangul 2-lea, dominînd valea Cavac-Culac-Ceair, şi un alt drum comunal ce duce de la Gîrliţa la Cuiciuc-Cainargi; pe dînsul e şi pichetul cu No. 10.

Cuiugiuc, *vîrf* al dealuluì Tanas-Sîrtî, are 170 m., pe hotarul spre Bulgaria, dominînd valea Cavac-Culac-Ceair, judeţul Constanţa.

Cuiugiuc, *vîrf* de deal, situat în partea vestică a plășeĭ Silistra-Nouă, și cea nord-vestică a com. Gărvan și a cătunuluĭ săŭ Cuiugiuc, de la care și-a luat și numele, jud. Constanța. Are 130 m. și domină valea Cuiugiuc și șoseaua județeană Esechioi - Lipnița.

Cuiugiuc-Bair, *deal,* în județul Constanța, pl. Silistra-Nouă, comuna Gărvan, cătunul Cuiugiuc. E situat în partea sudică a plășeĭ și cea vestică a comuneĭ printre văile Cuiugiuc-Ceair și Nursus-Ceair; are 130 m. înălțime dominînd satul Cuiugiuc așezat la poalele sale estice, acoperite cu tufărișurĭ și puține pădurĭ. Pe muchea luĭ trece drumul județean Ostrov-Cuzgun.

Cuiugiuc-Ceair, *vale,* în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Gărvan și anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Cuiugiuc, de la care și-a luat și numele. Incepe din poalele sud-estice ale dealuluĭ Ciatal-Iolu-Bair de pe teritoriul bulgăresc al comuneĭ Gărvan, aproape de satul Cuciuc-Cainargi; se îndreaptă spre N., pe lîngă dealul Sapa-Bair, intră în Dobrogea, se unește cu valea Demeceian-Cula-Bair, spre a forma valea Nursus-Ceair. Printr'însa merge și drumul comunal Gîrlița-Cuciuc-Cainargi.

Cuiugiuc-Ceair, *vale* mică, în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, comuna Gărvan, cătunul Cuiugic. Pleacă din dealul Cara-Burun-Bair, trece prin satul Cuiugiuc, se deschide cu valea Cuiu-Iuc-Uluĭ. Prin ea merge și calea județeană Ostrov-Cuzgun.

Cuiugiuc-Ceair, *vale* mică, în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă pe teritoriul comuneĭ rurale Garvan, și anume pe acel al cătunuluĭ săŭ Cuiugiuc, de la care și-a luat și numele. Se desface din poalele vestice ale dealuluĭ Cara-Burun-Bair, se îndreaptă spre N. în o direcție de la S.-S.-E. spre N.-N.-V., brăzdînd partea vestică a plășiĭ și cea nord-vestică a comuneĭ; trece pe lîngă satul Cuiugiuc, și după un drum de 4 kil. se deschide în valea Cuiuc-Iuc-Uluĭ pe stînga. Printr'însa merge și drumul județean Esechioi-Lipnița, și cel comunal Coșlugea - Cuiugiuc - Gărvan.

Cuiugiuc-Culac, *vale,* în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Parachioi. Se desface din poalele vestice ale dealuluĭ Aslama-Sîtî; se îndreaptă spre V., avînd o direcțiune generală de la S.-E. spre N.-V.; brăzdează partea centrală și cea nord-estică a plășeĭ. Merge prin dealurile Baș-Punar de o parte pe dreapta, și Uzum-Mese-Sîrtî de altă parte pe stînga, pe lîngă pădurea Cojocariul, și, după un drum de 4 kil. se deschide în valea Ghiuvegea saŭ Ghiuvenli, pe dreapta chiar în satul Parachioi. Prin ea merge drumul județean Lipnița-Ghiuvegea-Enișenlia; și este tăiată de maĭ multe drumurĭ comunale, între carĭ însemnăm Parachioi-Bazirgian și Calaigi-Caralîc.

Cuiugiuc-Iolu-Bair, *deal,* în județul Constanța plasa Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Gărvan, și anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Cuiugiuc, ce e așezat la poalele sub orientale și de la care și-a luat și numele. Se desface din dealul Cara-Burum-Bair, se întinde spre N. printre văile Cuiugiuc-Ceair și Caraghios-Ceair, într'o direcțiune generală de la S.-E. spre N.-V., brăzdînd partea V. a plășeĭ și a comuneĭ. Are 130 m. înălțime; se prelungește la N. cu dealul Olucli. E acoperit cu tufărișurĭ.

Cujba, *sat,* la N. de satul Tăcuta, com. Tăcuta, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ. E situat pe dealul Cujbeĭ pe o suprafață de 413 hect., din carĭ 34 hect. ale locuitorilor. Populațiea luĭ e de 37 familiĭ, saŭ 157 suflete.

Are: o biserică construită la 1830, de Gavril Cujbă, fostul proprietar al acestuĭ sat; o moară de apă și un iaz.

Vite sunt: 74 vite marĭ cornute, 19 oĭ, 38 caĭ și 6 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 6 plugurĭ, 6 care cu boĭ și 5 căruțe cu caĭ.

Sunt 22 stupĭ.

Cujba, *munte,* între Negovanul și Beleoaia, la N. comuneĭ Polovraci, din pl. Novaciul, pe malul stîng al Gilortuluĭ, județul Gorj.

Cujbeĭ (Dealul-), *deal,* se întinde la N. comuneĭ Tăcuta, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ.

Cujbeĭ (Valea-), *vale,* se întinde la N. comuneĭ Tăcuta, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ.

Cujbeni, *sat,* în com. Pipirigul, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamțu. E situat între ramura munților Petru-Vodă și Cotnărelul, mărginîndu-se către E. cu satul Pluton și spre N.-V. cu satele Tărățeni și Agăpeni.

Vatra satuluĭ are o întindere de 2 hect. și 86 ariĭ, cu o populațiune de 76 suflete, saŭ 15 familiĭ. Toțĭ sînt romînĭ, și se în-

deletnicesc cu creşterea vitelor maĭ cu osebire, fiind că terenurile sunt priincioase maĭ mult fîneţelor de cît agricultureĭ. Din care pricină chiar, locuitoriĭ sunt nevoiţĭ a-şĭ ţine angajate pămînturĭ pentru cultură în regiunĭ maĭ puţin muntoase, afară de raionul comuneĭ Pipirigul.

In acest sat se află o moară pe apa pîrîiaşuluĭ Tărăţeni.

Sunt 15 contribuabilĭ.

Vite sunt 920, dintre carĭ: 31 boĭ, 7 vacĭ, 800 oĭ, 15 caĭ, 25 rîmătorĭ, 35 juncĭ.

Cujbenilor (Dealul-), *deal,* în ramura munteluĭ Petru-Vodă, situat lîngă satul cu acelaşĭ nume, pe teritoriul comuneĭ Pipirigul, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu.

Cujbeşti, *lac,* în comuna Gura-Teghiĭ, căt. Ivăneşti, jud. Buzăŭ. Are multă papură.

Cujbeul, *deal,* jud. Bacăŭ, plasa Bistriţa-d.-j., de pe teritoriul comuneĭ Călugăra-Mare.

Cujbicul, *deal,* jud. Bacăŭ, plasa Bistriţa-d.-j. de pe teritoriul comuneĭ Osebiţi-Mărgineni.

Cujmirul, *com. rur.,* în jud. Mehedinţi, pl. Cîmpul la distanţă de 57 kil. de oraşul Turnul-Severin, şi de 28 kil. de com. rur. Vînjul-Mare. Este situată pe loc şes, în albia rîuluĭ Drincea. Pe partea stîngă formează comună cu satul Aurora, mărginindu-se: la E. cu com. Braniştea; la S. cu com. Izimşa; la V. cu com. Vrata; şi la N. cu comuna Vînătoriĭ.

Are 400 contribuabilĭ, cu 3500 locuitorĭ, carĭ locuesc în 670 case.

Ocupaţiunea locuitorilor este agricultura şi creşterea vitelor. Calitatea pămîntuluĭ este destul de bună. Eĭ posedă: 169 plugurĭ, 284 care cu boĭ, 41 căruţe cu caĭ şi 160 stupĭ.

In această comună a fost reşedinţa sub-prefectureĭ plăşeĭ Cîmpul, înainte de a fi întrunită cu pl. Blahniţa.

Posedă o biserică deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală cu un învăţător, frecuentată de 38 elevĭ; şi 9 cîrciumĭ.

Budgetul comuneĭ la veniturĭ este de 11230 leĭ şi la cheltuelĭ de 5136 leĭ.

Vite sunt: 1900 vite marĭ cornute, 112 caĭ, 1560 oĭ, 1230 rîmătorĭ şi 14 bivolĭ.

Prin această comună trec două şosele: şoseaua judeţeană Severin-Calafat şi cea comunală Braniştea-Vatra.

Comuna Cujmirul este udată de rîul Drincea, care la Branişte se uneşte cu pîrîul Oprişorul, trece pe marginea despre E. a comuneĭ spre Izimşa şi se varsă în Balta-Ascunsă de lîngă Salcea.

Cujniţa, *vale,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani, pe teritoriul comuneĭ urbane Baia-de-Aramă, numită şi Valea-Cuşniţelor; situată la poalele dealuluĭ numit Rîpele-Roşiĭ. A fost loc de cuşniţă pentru extragerea arameĭ, după cum se poate constata şi azĭ din marele depozit de zgură ce există aci.

Minele de la Baia de-Aramă par a fi fost în cincĭ locurĭ şi anume:

a) Cuşniţele din Valea-Găincĭ, în care se extrăgea metalul de la Ocnele Joiţa şi împrejurimĭ;

b) Cuşniţile de la Zahana, în carĭ se extrăgea metalul de la Ocnele-Cornetuluĭ-Băeĭ şi carĭ sunt nedescoperite până astă-zĭ;

c) Cuşniţele de la Băroaia, care serveaŭ la extragerea metaluluĭ din Ocnele Băroaia;

d) Cuşniţelul din locul numit Valea-Cuşniţelor, care servea la extragerea metaluluĭ din Ocnele din jurul săŭ, nedescoperite până azĭ, fiind înfundate ca şi cele din Cornetul-Băeĭ;

e) Cuşniţelul care serveaŭ la extragerea metaluluĭ din Ocnele Tehomiruluĭ, ale căruĭ răsuflătorĭ există şi până azĭ în Poiana-Tehomiruluĭ lîngă Groapa-Lupuluĭ, între hotarele satelor: Văeniĭ, Sohodolul şi Padeşul.

Cujniţa, *vale,* în com. rur. Peri, pl. Ocolul-d.-j., judeţul Mehedinţi.

Cula, *cătun,* al comuneĭ Jupîneşti, din pl. Gilortul, jud. Gorj.

Situat pe culmea dealuluĭ Negreni, spre E. de căt. Jupîneşti, şi la o distanţă de 2 kil., are o suprafaţă de 120 hect. din carĭ 45 hect. pădure, 35 hect. arabile, 30 hect. fîneaţă, 5 hect. vie, şi 5 hectare livezĭ de prunĭ.

Are o populaţie de 22 familiĭ, cu 120 suflete, din carĭ 18 contribuabilĭ, toţĭ romînĭ.

Locuitoriĭ posedă 5 plugurĭ, 11 care cu boĭ şi 45 vite marĭ cornute.

Comunicaţia se face printr'un drum ordinar ce trece prin centrul acestuĭ cătun şi scoboară în căt. Jupîneşti.

In el se maĭ află şi 3 fîntînĭ.

Cula, *moşie* nelocuită, pl. Dîmboviţa, jud. Ilfov. Face parte din com. rur. Leurdeni.

Se întinde pe o suprafaţă de 800 hect., din carĭ 25 rămîn sterpe, avînd şi o pădurice de 20 hect.

E proprietatea moştenitorilor luĭ Efrem Ghermani.

Cula-Dere, *vale,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul comuneĭ rurale Armutli. Se desface din poalele nord-vestice ale dealuluĭ Taslî-Bair, se îndreaptă spre S.-E., brăzdînd partea nordică a plășeĭ și pe cea sudică a comuneĭ. Traversează numaĭ pădurĭ, pe la poalele dealurilor Uzum-Bair și Balar-Bair, și după 4 kil. de mers, se împreună cu valea Cara-Cialîc, spre a se arunca în rîul Taiţa, pe dreapta lîngă Camberul.

Cula-luĭ-Papuc, *loc,* pe care a fost mănăstire, în dealul Stîrmina, pe malul Dunăreĭ și teritoriul com. rur. Rogova, din pl. Blahniţa, judeţul Mehedinţi. E cunoscut bine de locuitoriĭ Batoţeni.

Cula - Neamţuluĭ, *mahala,* în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-d.-s.; ţine de com. rur. Malovăţul.

Cula-Nemţilor, saŭ **Streaja-Innaltă,** *movilă,* pl. Jiul-d.-s., com. Poiana. E așezată în vîrful dealuluĭ Chera, jud. Dolj, despre care se zice, după cum numele arată, că era punct de supraveghiare între valea Gilortuluĭ și valea Jiuluĭ.

Culac-Alcea, *vale,* în judeţul Tulcea, plasa Istruluĭ, pe teritoriul comuneĭ rurale Tocsof, și anume pe acel al cătunuluĭ Rîmnicul-d.-s. Își ia naștere din poalele vestice ale dealuluĭ Caragea-Bair, se îndreaptă spre S., avînd o direcţie generală de la S.-E. la N.-V.; udă partea vestică a plășeĭ și nordică a comuneĭ, și merge de se varsă în pîrîul Casimcea, pe stînga luĭ.

Culac-Bair, *deal,* în jud. Constanţa, pl. Mangalia, pe teritoriul comuneĭ rurale Cavaclar, și anume al cătunuluĭ săŭ Merdevenli-Punar. E situat în partea nord-vestică a plășeĭ și cea estică a comuneĭ, are 128 m. înălţime, dominînd valea Musur-Culac și satul Sofular. E acoperit numaĭ cu fînețe și cîte-va semănăturĭ. Pe muchia luĭ se încrucișează maĭ multe drumurĭ, între carĭ Cavaclar-Sofular și Cassîcci-Merdevenli-Punar.

Culac-Ceair, *vale,* în jud. Constanţa, pl. Mangalia, comuna Cavaclar. Se desface din dealul Cavaclar; are o direcţie de la S.-V. spre N.-E. și se deschide în valea Mangaci, pe stînga, trecînd prin satul Cavaclar. Printr'însa merge și drumul comunal Cialmargea-Cavaclar.

Culac-Cîzlar, *vale,* în judeţul Tulcea, pl. Babadag, pe teritorul com. rurale Alibei-Chioi și anume pe acel al cătunuluĭ săŭ Accadîn. Se desface din poalele sudice ale dealuluĭ Cilicul, se îndreaptă spre S. într'o direcţie de la N. la S., brăzdînd partea vestică a plășeĭ și nordică a comuneĭ. E tăiată de drumul comunal Meidanchioi-Trestenic; curge prin pădurĭ și livezĭ, și după un curs de 3 kil. se deschide în Valea Chioserelic, maĭ sus de satul Accadîn.

Culac-Culac-Bair, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Babadag. pe teritoriul comuneĭ urbane Babadag. Se desface din dealul Stuparul, se întinde spre N. în o direcţie generală de la S.-E. spre N.-V., brăzdînd partea estică a plășeĭ și a comuneĭ. Se întinde dealungul văeĭ-Nucilor; se prelungește cu dealul Molfa. Pe la poalele-ĭ vestice merge drumul comunal Babadag-Jurilofca. Are 188 m., dominînd satul Visterna, așezat la poalele luĭ estice. E acoperit numaĭ cu pădurĭ întinse, și către poale are și pășunĭ și livezĭ.

Culac-Punar-Ceair, *vale,* în judeţul Constanţa, plasa Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Gărvan, și anume acel al cătunuluĭ săŭ Gărvanul-Mare. Se desface din poalele nordice ale dealuluĭ Gărvan-Bair, se îndreaptă spre N., avînd o direcţiune generală de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd partea de S. a plășeĭ și cea sud-estică a comuneĭ. Puţin maĭ la vale de satul Gărvan se împreună cu valea Saila-Ceair saŭ maĭ bine cu valea Cuiu-Iuc-Uluĭ. O parte din drumul săŭ 3 kil., îl face prin pădurĭ, pe teritoriul bulgăresc al comuneĭ Gărvan. Pe dînsa merge și un drum comunal Gărvan-Zarnicĭ în Bulgaria.

Cularea, *baltă,* spre S.-V. de satul Măcărești, pl. Braniștea, jud. Iași. E formată din vărsarea Prutuluĭ.

Culările, *deal,* în jud. Mehedinţi, comuna rurală Stănești, plasa Dumbrava.

Culcaţi, *moșie* nelocuită, a statuluĭ, în pl. Borcea, comuna Lupșani, jud. Ialomiţa. A fost pendinte de mănăstirea Nucetul.

Culcaţi, *moșie* nelocuită, a statuluĭ, în plasa Corcea, comuna Lupșani, Judeţul Ialomiţa. A fost pendinte de mănăstirea Răzvan.

Culcaţilor (Valea-), *vale,* în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, pe care este satul Lupșani. Se întinde spre N. cu numirea de

Dor-Mărunt. Printr'însa trece calea ferată București-Fetești.

Culcea, *deal,* la E. de comuna Călugăreni, pl. Cricovul, jud. Prahova.

Culelia, *sat,* în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, cătunul comuneĭ Tocsof. E situat în partea sudică a județuluĭ și cea de N. a comuneĭ, pe malul stîng al pîrîuluĭ Rîmnic-Der, și la poalele dealuluĭ Rîmnic-Bair, precum și la o distanță de 6 kil. spre N.-V. de Tocsof, reședința. Intinderea satuluĭ este de 42 hect.; populațiunea, formată din Turcĭ și Bulgarĭ, este de 23 familiĭ saŭ 124 suflete. Pămîntul e favorabil cerealelor; ocupațiunea locuitorilor este agricultura și creșterea vitelor.

Culeșa, *pîrîŭ,* în jud. Suceava. Izvorește de sub Pleșul și anume din rîpa Borta-Draculuĭ, din jud. Neamțu; udă satul Poiana-Prisăceĭ, unde primește pe pîrîul Nistora, trece pe la S. de Drăgănești și se varsă în Rîșca, din jos de satul Tonți. Lungimea-ĭ totală e de 7500 m. Culeșa în localitate însemnează mămăligă, de unde culeșar=meleșteŭ=făcăleț. Se spune că pe țărmurile acestuĭ pîrîŭ s'aŭ făcut primele încercărĭ de cultură a porumbuluĭ p'aci.

Culeșa, *valea* pîrîuluĭ cu același nume, din jud. Suceava, com. Drăgănești; e strînsă între dealurile Todoreni și Lebedea.

Culiceni, *sat,* pe moșia cu acecelașĭ nume, jud. Dorohoiŭ, comuna Tureatca, pl. Berhometele; are 87 fam. saŭ 350 sufl. Așezările sătenilor sunt maĭ mult proaste, puține au livezuĭ și grădinĭ; iar casa moșieĭ este făcută de lemn și tencuită; heĭurĭ proaste, cu mică livezue și grădină de legume. Posedă o biserică cu hramul Acoperămîntul-Maiceĭ-Domnuluĭ; este de lemn, făcută în 1876. Stă închisă neavînd deservențĭ.

Calitatea pămîntuluĭ, ca loc de pădure, în cea maĭ mare parte, este mediocră. Săteniĭ împroprietărițĭ aŭ 143 hect. 21 ariĭ pămînt; iar proprietatea moșieĭ, 614 hect. 43 ariĭ cîmp, și 286 hect. 44 ariĭ pădure, maĭ toată tînără. Iazurĭ sunt 2, între carĭ maĭ mare este acela numit al-Țarineĭ.

Pe moșie trece pîrîul Molnicioara.

Drumurĭ maĭ principale sunt: acel de la Mihăileni la Herța, și acel ducător la Mamornița.

Hotarele sunt cu: Tureatca, Mogoșești, Dersca, Mihoreni, și Tîrnauca.

Culiceni. Vezĭ Horodiștea, deal, jud. Dorohoiŭ, pl. Herța, com. Tîrnauca.

Culmea, *colină,* ramificație din munțiĭ Istrița, în județul Buzăŭ, com. Tisăŭ, cătunul Sf. Gheorghe-Noŭ.

Culmea, *deal* al com. Ștefănești, din pl. Amaradia, jud. Gorj. Are direcția N.-S.-V. E o prelungire a dealuluĭ Bîrzeiul-de-Gilort, care se termină în com. Ștefănești, și e cuprins între Valea Gilortuluĭ la V. și pîrîul Ungureluluĭ la E.

Culmea (Baia-de-Aramă), *deal,* în jud. Mehedinți, plaiul Cloșani. Pornește din muntele Vîrful-luĭ-Stan.

Culmea-Cheieĭ, *deal,* în jud. Mehedinți, plaiul Cloșani, com. rur. Șovarna.

Culmea-Comarniculuĭ, *culmea* cea maĭ importantă din județul Argeș. Pleacă din muntele Negoiul, din plaiul Loviștea și se prelungește printre rîurile Argeș și Topologul cu vîrful Comarnic și se continuă prin Culmea Clăbucetuluĭ și Poiana-Lungă până în apropiere de Pitești.

Culmea-Cozieĭ, *culme,* pleacă din muntele Budislav, din plaiul Loviștea, jud. Argeș. Are vîrfuirle Mazgava (2156 m.) Fața-Sf. Ilie (2029 m.) și maĭ la S., vîrful Cozieĭ (1677 m.) Această culme trimite numeroase ramurĭ spre Olt, formînd pe alocurea munțĭ înalțĭ carĭ se ridică de asupra albieĭ acestuĭ rîŭ. In partea de S. dealurile se maĭ răresc și formează între ele, două șesurĭ întinse: Cîmpul-Burdea, între Vedea și Teleorman și Cîmpul-Gavăn între Teleorman și Drîmbovnic.

Culmea Dealuluĭ-Stejeretul (Mitul), *trup de pădure,* a statuluĭ, jud. Vîlcea, în întindere de 821 hect., formează împreună cu Muchea-Căprărețul (450 hect.), și Melcera (601 hect.) pădurea mănăstireni Frîncești, situată în comuna Surpatele, plasa Oltul-d.-s.

Culmea-despre-Jiĭ, *deal,* în partea de V. a com. Groșerca, din pl. Gilortul, jud. Gorj.

Ea vine din spre N.-V., dirigindu-se spre S.-E. și la extremitatea comuneĭ Groșerea face o întorsătură spre S., formînd un unghiŭ de 45^{0}, cu creștetul spre S.-E., apoĭ formează culmea Gilortuluĭ, dirigindu-se în jos spre comuna Valea-luĭ-Cîine.

Pe coasta despre comuna Groșerea, este acoperită cu viĭ și prunĭ, iar pe coamă cu pădure.

Culmea-din-dreapta-Jiuluĭ, *deal*, din plasa Jiuluĭ, în dreptul com. Strîmba, jud. Gorj. Incepe din spre N. de la comuna Urdari-de-Jos și se întinde spre S. prin comunele Gîrbovul, Murgești, până în apa Jilțuluĭ-Mare; dincolo de aceasta însă continuă de alungul cursuluĭ Jiuluĭ, trecînd prin com. Turceni-de-Jos și se termină în apa Șușița intrînd în plasa Jiuluĭ, din județul Dolj.

In toată întinderea eĭ, pe coasta despre comune, este acoperită de viĭ și pruni, iar pe coamă cu pădure, a căreĭ esență de lemn este gorunul, cerul și fagul.

Culmea-din-stînga-Jiuluĭ, *deal*, jud. Gorj. Formează înălțimele țărmuluĭ stîng al Jiuluĭ, din pl. Jiuluĭ, începe de la S. de pîrîul Cioiana, unde acesta dă în Jiŭ, în dreptul com. Peșteana-d.-s., dirigindu-se spre S. până la cătunul Capul-Dealuluĭ al com. Brănești, aproape unde Gilortul dă în Jiŭ. Merge paralel cu șoseaua națională Filiași-Petroșani și pe lîngă comunele: Plopșorul, Izvoarele, Broșteni și Brănești.

Această culme, pe coasta despre Jiŭ și prin dreptul comunelor citate, este acoperită cu pruni și viĭ; iar pe coastă cu pădure.

Culmea-Făgărașuluĭ, culmea de munțĭ ce desparte județul Argeș de Transilvania. Ea ține de la Turnul-Roșu până la Colțul Vesteĭ-Marĭ și prezintă maĭ multe vîrfurĭ, dintre care cele maĭ însemnate sunt: Bulțul, Prislopul, Sura-Budislav, Scara, Negoiul, Buteanul, Ciocanul și Vesteĭ-Marĭ.

Culmea-Fîntîneĭ, *deal*, în jud. Mehedinți, plasa Ocolul-de-Jos, com. rur. Poroiana-Mare.

Aci se găsesc vase vechĭ romane și săgețĭ.

Culmea-Frumoasă, *deal* mare, ce pornește din muntele Frumosul, jud. Mehedinți, plaiul Cloșani. Se termină la locul numit Roata.

Culmea-Gilortuluĭ, *deal*, din plasa Gilortul, în partea despre V. a comuneĭ Fața-Valea-luĭ-Cîine și a cătunelor Valea-luĭ-Cîine și Pîrîŭ. Vine în prelungire despre N. și merge spre S., jud. Gorj.

Este acoperit pe coasta despre comună cu viĭ și prunĭ; iar pe creastă cu pădure.

Culmea-Husnițeĭ, *deal*, în jud. Mehedinți, pl. Ocolul-d.-s. Pornește din culmea Godeanuluĭ.

Culmea-Joițeĭ, *deal*, în jud. Argeșul, plaiul Loviștei. Se desface din muntele Pretina și se prelungește prin pl. Argeșuluĭ spre S. până la confluența rîuluĭ Vîlsanul cu Argeșul la căt. Merișani din pl. Pitești. Prezintă vîrfurile Lipitoarea (1964 m.), Joița (1060 m.) și Ghigul (1632 m.)

Culmea-Măruluĭ, *deal*, în jud. Mehedinți, pl. Dumbrava. Ține de teritoriul com. rur. Piria.

Culmea-Motruluĭ, *deal*, pe ambele laturĭ ale rîuluĭ Motru numită Culmea-Dreaptă și Culmea-Stîngă a Motruluĭ, ce pornesc din plaiul Cloșani și continuă în pl. Motru-de-Sus și Jos, jud. Mehedinți.

Culmea-Neagră, *ramificațiune* a *munților* Vranceĭ, în direcțiunea de la S.-V. spre E.

Culmea-Ohambeĭ, *deal*, situat în partea de V. a comuneĭ Raci, din pl. Jiul, jud. Gorj. Ea vine din spre N. de la com. Ursoaia, jud. Mehedinți și merge spre S., terminîndu-se la extremitatea sudică a cătunuluĭ Baniul-d.-s., ce aparține comuneĭ Calapărul-d.-s.

Acoperită cu pădure, puțină vie și prunĭ.

Culmea-Porculuĭ, *culme de deal*, în jud. Tutova, pl. Simila, com. Bogdana.

Culmea-Strîmbă, *deal*, în partea despre E. a comuneĭ Raci, din pl. Jiuluĭ, jud. Gorj. Vine asemenea despre N. și se dirige spre S., unindu-se cu acea care merge de la Strîmba spre Murgești. E acoperită cu pădure; calitatea lemnuluĭ este gorun, stejar și fag.

Aparține statuluĭ.

Culmea-Tămașuluĭ, *deal*, acoperit cu pădure seculară, în pl. Motru-d.-s., jud. Mehedinți.

Culmea-Zorileĭ, *deal*, între comuna rurală Poroiana-Mare și com. rur. Izvorelul, pl. Ocolul-d.-j., jud. Mehedinți. Se găsesc săgețĭ și vase romane în pămînt.

Culmeĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ*, județul Vâlcea. Izvorește dintr'o culme de deal și se varsă în Lotrișorul, în raionul comuneĭ Călinești, plaiul Cozia.

Cultișoara, *localitate izolată*, în com. rur. Negomirul, pl. Văilor, jud. Mehedinți.

Cumătra, *cîmpie*, în com. rur. Ilovățul, plaiul Cerna, jud. Mehedinți.

Cumbia, *deal*, în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, comuna Dumi-

rești. Se desface din dealul Lăcusteni, brăzdează partea nordică a comuneĭ. E acoperit cu păduri.

Cumci, *pădure,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., de pe teritoriul comuneĭ Bîrsănești.

Cumeara, *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Orașul, com. Andreași, în partea de E. a comuneĭ. E acoperit cu păduri.

Cumetreĭ (Vîrful-), vîrf principal în culmea Cîmpulungeanca, la hotar către jud. Buzăŭ, în plaiul Rîmnicul, com. Valea-Sălcieĭ, jud. R.-Sărat. E acoperit cu pădurĭ întinse.

Cumpăratul, *munte,* com. Dragoslavele, plaiul Dîmbovița, județul Muscel.

Cumpărătura, *loc* arabil, situat între valea Herătăuluĭ și a Călmățuiuluĭ, la N. de satul Grivița, com. Călmățuiul, pl. Bîrlad, jud. Tecuciŭ.

Cumpătul, *munte,* înalt de 1766 m. d'asupra niveluluĭ Măriĭ-Negre, spre N.-E. de com. Sinaia, jud. Prahova. De sub poalele luĭ izvorește Valea-Tufeĭ.

Acest munte, împreună cu Cutca, Clăbucetul-Tauruluĭ Rîșnoava și Dosul-Cerbuluĭ, s'a vîndut la anul 1821 de Biv-vel Logofăt Crisoscoleŭ, d-neĭ D. Sachelarie, pe prețul de 2000 galbenĭ.

La anul 1844, Baronul Cristodor Sachelarie, proprietarul prin moștenire al munților cumpărațĭ de d-na Sachelarie de la Logofătul Crisoscoleul, lăsînd în urma morțiĭ sale marĭ datoriĭ, acești munțĭ i-au cumpărat marele Ban Alexandru Filipescu, cu prețul de 5407 galbenĭ.

Impreună cu Iepi-Marĭ și Jepi-Micĭ, Rîșnoava, Sorica și Dutca, s'a cumpărat la 15 August 1882 de M. S. Regele Carol I, pe prețul de 400000 leĭ de la d-nul N. Crețulescu, care iĭ moștenise de la fratele săŭ Scarlat care iĭ poseda prin cumpărătoare de la familia Filipescilor.

Cumpenile, *munte,* în com. Păltineni, jud. Buzăŭ. E înconjurat la N., de pîrîul Nehoiașul, la S. de pîrîul Nehoiul și la E. de rîul Buzăŭ. Are 1154 m. înălțime. E acoperit de fînețe și pădurĭ. In poalele sale de S. sunt situate cătunele: Nehoiul, Fundul-Nehoiuluĭ, Albinari, Botele, Muscani și Pîslari.

Cumpenile, *deal,* pe teritoriul satuluĭ Ghermănești, com. cu acelaș nume, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ în partea de V.

Cumpenile, *deal,* la N.-E. com. Slătinoara, plaiul Horezul, jud. Vălcea. E numit ast-fel fiind-că de aci pornește cursul pîraelor spre E. și V.

Cumpenile, *pădure* moșnenească în devălmășie în com. Nehoiașul. Formează împreună cu Gălmeica din muntele Monteorul, un corp de 162 hect. județul Buzăŭ.

Cumpenilor (Vîrful-), *pădure* moșnenească, în devălmășie în com. Păltineni, jud. Buzăŭ. Are ca la 1000 hect. Parte a început a se tăia și a se înlocui cu livezĭ și curăturĭ.

Cunești, *sat,* în jud. Ialomița, pl. Borcea, pendinte de com. Rasa. E situat pe malul stîng al brațuluĭ Botul, la 2 kil. spre V. de satul de reședință, de care este despărțit prin satul Vaidomirul.

Populațiunea satuluĭ constă din 87 familiĭ romînĭ, saŭ 488 locuitorĭ, cu 90 bărbațĭ, 102 femeĭ și 296 copiĭ.

Are o biserică deservită de 1 preot și 1 dascăl.

Cungrea, *sat,* în jud. Argeș, pl. Oltul. Face parte din com. rur. Ciomăgeni, și are o populație de 200 locuitorĭ. Posedă o biserică cu hramul Cuvioasa Paraschiva, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț.

Cungrea, *sat,* face parte din comuna rurală Sîmburești, plasa Oltul-d.-s., jud. Olt. Are o populațiune de 190 locuitorĭ. Și-a luat numirea de la rîul Cungrea, ce-l udă prin centru.

Cungrea-Mare, *gîrlă.* Izvorește din jud. Argeș, se împreună cu văile Lăunele și Sîmburul, intră în jud. Olt, pe teritoriul com. Ciomăgești și curge către S.-V. Străbate com. Sîmburești pe teritorul căreia se încarcă pe dreapta cu pîraĭele Sîmburul și Läunele, iar pe stînga cu Dobra, care curge pe lîngă Piscul-Dobri și Brănila. Intră pe teritoriul com. Dobroteasa, unde se maĭ încarcă cu maĭ multe vîlcele neînsemnate și apoĭ trece în comuna Cîmpul-Mare, unde se varsă în Olt. Această gîrlă parcurge numaĭ în județul Olt o distanță de peste 25 kil.

Cungrea-Mică, *gîrlă,* formată din pîraele Cerbul și Leleasca carĭ se împreună la hotarul comuneĭ Otești-d.-s., pl. Oltul-d.-s., jud. Olt. Are o direcție de la N. spre S. După ce udă comunele Otești-d.-s., Otești-d.j., Urlueasca, Topana, Păroși, Urși, Vaĭ-de-Eĭ, Albești, Ivănești și

Căzăneşti, se varsă în rîul Oltul. Această gîrlă, în timpul vereĭ, maĭ ales cînd e secetă, seacă, rămînînd numaĭ cîte-va bălţĭ.

Cunună (Dealul cu-), *deal,* în plasa şi judeţul Tulcea, pe teritoriul comuneĭ rurale Agi-Ghiol, una din prelungirile sudice ale dealuluĭ Agi-Ghiol. Se întinde spre S., avînd o direcţie generală de la N.-E. spre S.-V., brăzdînd partea sudică a plăşeĭ şi cea centrală a comuneĭ; la V. de satul Agi-Ghiol. Are 203 m. înălţime, dominînd satul, valea Tulcea şi drumul comunal Agi-Ghiol-Sabandgea. E stîncos şi acoperit cu tufărişurĭ, resturĭ din marile pădurĭ de odinioară; prelungirea sudică a luĭ, dealul Pietros, este acoperit cu păşunĭ şi fîneţe.

Cuparul, *com. rur.,* pl. Cobia, jud. Dîmboviţa, situată între dealurĭ şi pe văĭ, carĭ se numesc: Valea-Vlăduceasca şi Valea-Crevedia. Această comună se află la cîţĭ-va kil. spre E. de Găeşti, în apropriere de şoseaua judeţiană Tîrgovişte-Vlaşca şi pe malul stîng al pîrîuluĭ Potopul. Se compune din două cătune: Burduca şi Cuparul, cu o populaţie de 598 locuitorĭ romînĭ. Are 5 uliţe: Crevedia, Dobreşti, Valea-Silişteĭ, Valea-Giureĭ şi Crevedia-Mare. Sunt două bisericĭ în această comună. Ca industrie, este o moară de apă, iar producţiunea constă în porumb şi grîŭ.

Cupele, *cătun,* pendinte de com. Vînători-Marĭ, pl. Neajlovuluĭ, jud. Vlaşca.

Cupenul, *vălcea,* se naşte din Dealul-Tomeştilor, comuna Buzeşti, pl. Mijlocul, judeţul Olt. Curge către S.-V. şi se varsă în Vedea, pe stînga eĭ, în dreptul cătunuluĭ Corbul, situat pe dreapta.

Cuptoare (După-), *vale,* în com. Pănătăul, jud. Buzăŭ, căt. Sibiciul-d.-j.; se scurge în valea Pănătăuluĭ.

Cuptoarele, *movilă,* în judeţul Brăila. E situată la S.-E. de comuna Ciacîrul peste 2 kil. depărtare. A fost sat turcesc. S'a numit astfel pentru că aci se ardea căpriţă pentru a se scoate piatră.

Cuptorul-Mic, *vălcea,* comuna Dobroteasa, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt. Se varsă în gîrla Leleasca.

Cuptoruş, *loc izolat,* în judeţul Muscel, com. Poenăreĭ, plaiul Nucşoara.

Curagăul, *deal,* spre V. de satul Comarna-d.-j., com. Poeni, pl. Codrul, jud. Iaşi.

Curagăul, *pîrîŭ;* izvoreşte din dealul cu acelaşĭ nume din comuna Poeni, pl. Codrul, jud. Iaşi, curge de la V. spre E. Se uneşte cu pîrîul Popritureĭ, şi se varsă în Pîrîul-Moreĭ, pe teritoriul satelor Comarna.

Curani, *trup de moşie* nelocuită, fostă a familieĭ Lapati. Azĭ întrupată cu moşia Petroşani a principeluĭ Dem. B. Ştirbeĭ, situată în judeţul Vlaşca, plasa Marginea.

Curatuluĭ (Dealul-), *deal,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Boghicea, spre E. de satul Boghicea.

Curăteşti, *sat,* jud. Ilfov. Face parte din com. rur. Tăriceni, pl. Olteniţa. E situat la S. de Tăriceni, pe malul drept al văieĭ Mostiştea.

Se întinde pe o suprafaţă de 4058 hect., cu o populaţie de 440 locuitorĭ.

Statuluĭ aparţin 3843 hect., din carĭ cultivă prin arendaşiĭ săĭ 1700 hect. (1000 sterpe, 1143 izlaz şi pădure). Locuitoriĭ aŭ 216 hect.

Posedă o biserică cu hramul Sf. Nicolae; o şcoală mixtă frecuentată de 20 elevĭ şi eleve, cu întreţinerea căreia judeţul şi comuna cheltuesc 1330 leĭ anual.

Numărul vitelor marĭ e de 335 şi al celor micĭ de 833.

Comerciul se face de 3 cîrciumarĭ. Are o baltă.

Curăteşti, *trup de moşie,* nelocuit, pendinte de comuna Epureşti a statuluĭ, pl. Cîlniştea, jud. Vlaşca.

Curăteşti, *pădure,* pl. Olteniţa, jud. Ilfov, de 500 hect. E proprietatea statuluĭ.

Curăteşti-Chirculeşti, *trup de moşie* nelocuit, comuna Stăneşti-Chirculeşti, plasa Călniştea, jud. Vlaşca.

Curătura. Vezĭ Păltinişul, deal, jud. Suceava.

Curătura, *ţarină* şi fîneţe, pe şesul Siretuluĭ, pe locul unde maĭ înainte se afla satul Dolhasca, jud. Suceava.

Curătura-luĭ-Ciolovic, *pădure,* judeţul Bacăŭ, pl. Munteluĭ, în com. Podurile. E proprietatea familieĭ Crupenski. Este foioasă (fag, stejar); e în întindere de 550 hect. şi e supusă regimuluĭ silvic.

Curătura-Mănăstireĭ, *deal,* la

V. de satul Răchitoasa, plasa Stănişeşti, jud. Tecuci, lîngă Mănăstire.

Curătura-Strigoiuluĭ, *loc izolat,* comuna Modoia, plasa Cerna-d.-s., jud. Vîlcea.

Curăturile, *sat,* jud. Argeş, p^l. Piteşti. Face parte din comuna rurală Moşoaia.

Curăturile, *sat,* spre S. de satul Ciurea, com. Ciurea, pl. Codrul, jud. Iaşi. E situat pe podişul şi coasta dealuluĭ Oiţa. Are o populaţiune de 33 familiĭ, saŭ 158 suflete, carĭ se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor, cu transportul lemnelor şi cultura viilor şi a livezilor.

Vite sunt 166 capete, din carĭ: 116 vite marĭ cornute, 20 caĭ şi 30 rîmătorĭ.

Curăturile, *sat,* face parte din comuna rurală Govora, plasa Ocolul, jud. Vîlcea. Are o populaţie de 98 locuitorĭ (52 bărbaţĭ şi 46 femeĭ).

Curăturile, *deal,* judeţul Vîlcea, prelungire a culmeĭ Bărbăteşti, care de la S. comuneĭ Bărbăteşti intră în regiunea dealurilor.

Curăturile, *pisc,* pe creasta şiruluĭ de dealurĭ ce brăzdează în lung şi lat com. Costeşti, jud. Vîlcea, plaiul Horezul. Acest şir de dealurĭ se prelungeşte pe toată partea de E. a com. în stînga rîuluĭ Costeşti.

Curăturile, *pisc.* Vezĭ Tîrsa, jud. Vîlcea.

Curăturile, *loc izolat,* com. Goleşti, jud. Muscel, pl. Podgoria.

Curăturile, *localitate,* în Ţoleşti, jud. Suceava, e bogată în fănaţurĭ.

Curăturile, *loc izolat,* jud. Vîlcea, pl. Cerna-de-Sus, com. Popeşti.

Curăturile, *loc de fîneţe,* jud. Vîlcea, pl. Ocolul, comuna Buneşti.

Curăturile, *mlaştină,* în partea de S.-V. în pădurea satuluĭ Orăşeni, jud. Botoşani, comuna Curteşti.

Curăturile, *poiană,* la N.-E. com. Şerbăneşti, jud. Vîlcea, plasa Mijlocul.

Curăturile, *ponoare,* în pădure spre V. de satul Orăşeni, jud. Botoşani, pl. Tîrgul, com. Curteşti.

Curăturilor (Pîrîul-). Vezĭ Păltinişul, jud. Suceava.

Curăturilor (Valea-), *vale,* jud. Vîlcea, plaiul Horezul, comuna Bodeşti.

Curăturiţa, *loc izolat,* jud. Vîlcea, plaiul Cozia, com. Olăneşti.

Curbanul, *ezer,* în jud. Brăila, lunca Dunăreĭ din com.Tichileşti, între privalul Porcul şi Filipoiul. Comunică cu Porcul printr'un mic prival în partea de V.

Curbanul, *prival,* jud. Brăila. Ese din ezerul Deciu şi e situat în stînga Filipoiuluĭ maĭ sus de privalul Porculuĭ.

Curbănuşul, *japse,* jud. Brăila. Ese din Deciu, dă în privalul Curbanul; împreună cu Porcul se varsă în stînga Filipoiuluĭ.

Curca, *pisc,* spre N. de com. Cornăţelul, plasa Oltul-de-Sus, jud. Olt.

Curcani, *com. rur.,* jud. Ilfov, pl. Olteniţa, situată la S.-E. de Bucureşti, pe malul stîng al rîuluĭ Argeş, unde balta Luica se varsă în acest rîŭ; e la 51 kil. depărtare de Bucureşti. Prin mijlocul com. trece şoseaua judeţiană Bucureşti-Olteniţa.

N'are nicĭ un cătun alipit.

Se întinde pe o suprafaţă de 3409 hect.; e proprietatea însurăţeilor. Are o populaţie de 790 locuitorĭ, carĭ trăesc în 159 case şi 28 bordee.

Comuna numără 201 contrib., cu un buget de 2879 leĭ la veniturĭ şi 2777 leĭ la cheltuelĭ. In anul 1885 eraŭ 158 contrib.

Posedă o biserică deservită de 2 preoţĭ şi o şcoală mixtă frecuentată de 18 elevĭ şi 3 eleve, cu întreţinerea căreia judeţul şi comuna cheltuesc 1530 leĭ anual.

Vite sunt: 507 (90 caĭ şi epe, 100 boĭ, 298 vacĭ şi viţeĭ, 4 taurĭ, 15 bivolĭ şi bivoliţe) şi al celor micĭ de 395 (95 porcĭ, şi 300 oĭ.

Dintre locuitorĭ, 142 sunt plugarĭ, 5 meseriaşĭ, 4 aŭ diferite profesiĭ.

Arătura se face cu 47 plugurĭ: 25 cu boĭ şi 22 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 81 care şi căruţe.

Locuitorĭ împroprietărițĭ 158.

Comerciul se face de 7 cîrciumarĭ.

Curcanul, *braţ* (prival), în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, insula Balta com. Dichiseni.

Curcă (Movila-luĭ-), *movilă* spre N. de com. Leul, jud. Romanaţi, pl. Ocolul. Face parte din un grup de movile aşezate în şir.

Curcă (Rîul-luĭ-), *pîrîŭ,* izvoreşte din satul Şipotele, jud.

Iaşi, pl. Bahluiŭ, şi se varsă în pîrîul Miletinul.

Curcă, (Pîrîul-luĭ-), *mic afluent* al pîrîuluĭ Boldeşti, com. Văscani, jud. Suceava.

Curcăneşti, *sub-divizie* a căt. Lunca-Frumoasă din com. Pîrscov, jud. Buzăŭ.

Curchea-Mare, *cariere de piatră,* în jud. Mehedinţi, plasa Ocolul-de-Sus, pe proprietatea statuluĭ Bresniţa.

Curchea-Mică, *carieră de piatră,* în jud. Mehedinţi, plasa Ocolul-de-Sus, pe proprietatea statuluĭ Bresniţa, în apropiere de Curchea-Mare.

Curciĭ (Drumul-), *drum,* ce pleacă din pădurea Orbuluĭ, com. Gherăseni, şi merge la Brădeanul, jud. Buzăŭ.

Curcubata, *munte,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnic, com. Bisoca, la hotarul judeţuluĭ spre Buzăŭ, lîngă rîul Rîmnic; e acoperit cu pădurĭ.

Curcubata, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnic, comuna Bisoca. Izvoreşte din muntele Curcubata, udă Vestul comuneĭ şi se varsă în Rîmnicul-Sărat.

Curcubeta-Mare, *munte,* cunoscut prin înălţimea şi stîncile din care e format, în com. Mînzăleşti, la N. de schitul Găvanul, jud. Buzăŭ. Poalele sale sunt îmbrăcate de brazĭ secularĭ, iar vîrful din stîncĭ goale şi inaccesibile.

Curcubeta-Mică, *munte,* în jud. Buzăŭ, com. Mînzăleşti, spre S.-V. de muntele Curcubeta Mare, de aceeaşĭ constituţiune şi frumuseţe. Are o lungă ramificaţie spre V., formată dintr'o vastă stîncă, numită: Piatra-Lungă.

Curcubeul, *sat,* face parte din com. rur. Balta-Doamneĭ, jud. Prahova, pl. Cîmpul.

Curcubeul, *ezer,* jud. Brăila; situat în ostrovul Iapa, la V. de ezerul Milea.

Curcudela, *baltă,* pe teritoriul moşieĭ Hăpăĭ, com. Vîrful-Cîmpuluĭ, pl. Berhometele, judeţul Dorohoiŭ.

Curcuiaţi, *sat* mic, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-j., despărţire a cătunuluĭ Zoiţa, din com. Costieni-Marĭ.

Curcusul-Mare, *vîrf de deal,* în jud. şi pl. Tulcea, pe teritoriul com. rurale Beş-Tepe, şi anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Pîrlita, situat în partea centrală a plăşeĭ şi vestică a comuneĭ. Este unul din vîrfurile dealuluĭ Beili. Are o înălţime de 180 m., dominînd asupra satuluĭ Pîrlita şi văieĭ Curcusul-Mare. Este acoperit cu fîneţe.

Curcusul-Mic, *deal,* vecin cu Curcusul-Mare, situat în partea centrală a plăşeĭ şi a judeţuluĭ Tulcea şi cea vestică a com. Beş-Tepe. Are o înălţime de 155 m., dominînd asupra drumuluĭ comunal Malcoci-Pîrlita.

Curcusuluĭ-Mare (Valea-), *vale,* în jud. şi pl. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ rurale Beş-Tepe şi anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Pîrlita. Se desface din poalele nordice ale Dealuluĭ-Mare; se îndreaptă spre N. într'o direcţie generală de la S.-E. spre N.-V., brăzdînd partea centrală a plăşeĭ şi cea vestică a comuneĭ; curge pe la poalele Dealuluĭ-Beiliculuĭ şi se uneşte cu valea Sofular, spre a se vărsa în braţul Sf. Gheorghe, pe dreapta, maĭ sus de satul Pîrlita.

Curd-Liman, parte din *stufurile* satuluĭ Sfiştofca, pl. Sulina, judeţul Tulcea, pe malul drept al braţuluĭ Chilia.

Curdeli, *deal,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Lipniţa, şi anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Coşlugea. Se desface din culmea Coşlugea; se îndreaptă spre E., avînd o direcţiune generală de la V. spre E., printre văile Gărvan şi Galiţa saŭ Scorci, brăzdînd ast-fel partea vestică a plăşeĭ şi cea sudică a comuneĭ. Are o înălţime de 122 m., şi este acoperit cu fîneţe, păşunĭ şi cîţĭ-va arborĭ risipiţĭ, resturĭ din întinsele pădurĭ ce-l acopereaŭ odinioară. Pe la poalele luĭ nordice trece drumul judeţean Ese-Chioi-Lipniţa.

Cureaua, numire dată unuĭ *pîlc* de *pădure,* de pe moşia statuluĭ Pîclele şi Urlători, din jud. Buzăŭ, pădure care s'a alipit pădureĭ Pîclele-Banuluĭ.

Cureaua-cu-Pricină, *pădure,* jud. Dolj, pl. Jiul-de-Mijloc, comuna Drănicul, la marginea căreia se întinde com. Drănicul. Din dreptul aceşteĭ pădurĭ începe hotarul de V. către moşia Domeniuluĭ Coroaneĭ Segîrcea.

Cureaua-din-Bogdăneşti, *moşie,* a statuluĭ, jud. Vîlcea, fostă pendinte de Episcopia Rîmnicul.

Cureaua-din-Bogdăneşti, *pă-*

dure, a statuluĭ, în întindere de 15 hect., pendinte de comuna Bogdăneşti, plaiul Cozia, jud. Vîlcea.

Cureaua-din-Creţeni, *pădure,* a statuluĭ, în întindere de 30 hect., pendinte de com. Creţeşti, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea.

Cureaua-din-Măldăreşti, *pădure,* a statuluĭ, în întindere de 8 hect., pendinte de com. Măldăreşti, plaiul Horezul, judeţul Vîlcea.

Cureaua-Roaba, *moşie,* a statuluĭ, jud. Dolj, plasa Balta, com. Valea-Stanciuluĭ, arendată, de la 1893—98, pe 10150 leĭ anual. Suprafaţa acesteĭ moşiĭ este de 250 hect. Din ea s'aŭ dat în loturĭ 627 hect.

Curecea, *mahala,* în com. rur. Izvorul-Bîrzeĭ, pl. Ocolul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Curecea, *cîmpie,* în com. rur. Izvorul-Bîrzeĭ, pl. Ocolul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Curecea, *deal,* în com. rur. Izvorul-Bîrzeĭ, plasa Ocolul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Curecea, *vale,* în com. rur. Izvorul-Bîrzeĭ, plasa Ocolul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Curechiştea, *sat,* în com. Grumăzeşti, plasa de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu. Se maĭ numeşte şi Curechiştea-d.-s.

Impreună cu locurile vecinaşe ce-ĭ aparţin, are o întindere cam de 300 hect., cu o populaţiune de 156 suflete, saŭ 40 familiĭ, 9 văduve, 6 nevolnicĭ, toţĭ Romînĭ, carĭ se îndeletnicesc cu agricultura şi creşterea vitelor.

In acest sat se află o biserică, deservită de 1 preot şi 2 eclesiarcĭ.

Sunt 26 contribuabilĭ.

Vite sunt 130, dintre carĭ: 24 boĭ, 15 vacĭ, 50 oĭ, 6 caĭ, 8 rîmătorĭ, 6 juncĭ, 5 junce şi 11 viţeĭ.

Curechiştea, *trup de sat,* în comuna Petricani, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu. Se maĭ numeşte şi Curechiştea-d.-j.

Curechiştea, *moşie,* în comuna Petricani, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu. Este proprietatea statuluĭ.

Curechiştea, *pădure,* pe cuprinsul moşieĭ cu acelaşĭ nume, în com. Petricani, jud. Neamţu. Are o întindere cam de 100 hectare.

Curechiştea, *poeniţă,* în pădurea Runcul, situată pe teritoriul comuneĭ Siliştea, pl. Bistriţa, jud. Neamţu.

Curechiştea-de-Jos. Vezĭ Curechiştea, *sat,* în com. Petricani, jud. Neamţu.

Curechiştea-de-Sus. Vezĭ Curechiştea, *sat,* în com. Grumăzeşti, jud. Neamţu.

Curecul, *deal,* în com. rur. Baloteşti, pl. Ocolul-d.-s., judeţul Mehedinţi.

Curelari, *vechie suburbie* a oraşuluĭ Cîmpulung (1831), judeţul Muscel. Coprindea toată partea din jos de Bughea. In el intra şi Ocheşti.

Cureloi, *prival,* care pleacă din canalul Vîlciul, de la hotarul nordic al comuneĭ Berteşti-d.-j., şi se uneşte cu privalul Vălciaşi.

Cureşti, *moşie* nelocuită, în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, comuna Rasa, este proprietatea statuluĭ şi înainte de secularizarea mănăstirilor închinate depindea de mănăstirea Glavacioaca. Are o suprafaţă de 650 hect.

Curiacul, *deal,* numit şi Bobocul, la N. de com. Cîmpina, plasa Prahova, judeţul Prahova. Servă de păşune şi loc de arătură.

Curiacul, *lac,* la N. de oraşul Cîmpina, plaiul Prahova, judeţul Prahova. Acesta este lacul despre care vorbeşte Bolintineanu în romanul săŭ Elena şi pe care îl descrie aşa: «La marginea despre munţĭ a oraşuluĭ (Cîmpina), pe muchia unuĭ deal înalt, trece o cale; sub acest mal este un lac limpede şi liniştit, închis între două dealurĭ. Se crede că e de o adîncime fabuloasă. Faţa lacului este la cîţĭ-va stînjenĭ maĭ sus de platoul Prahoveĭ, etc.»

Curiganul, *loc izolat* şi stînă de oĭ, în com. Padina, pe moşia Macoveiul, jud. Buzăŭ.

Curila, *deal,* în pl. Ocolul-d.-s., judeţul Mehedinţi, pe teritoriul proprietăţeĭ statuluĭ Piatra-Albă. Este acoperit cu viĭ şi pădurĭ.

Curila, *pîrîŭ,* în jud. Mehedinţi, plasa Ocolul-d.-s. Izvoreşte din poala dealuluĭ Curila şi se varsă în Topolniţa, pe partea stîngă.

Curita-Brătăşanul, *vale,* jud. Ilfov, aşezată la S. de cătunul Brătăşani. Se varsă în valea Mostiştea. Pe coasta dealuluĭ este situat satul Brătăşani, din comuna Călăreţi-Şeinoaia, plasa Negoeşti.

Curiţa, *sat,* judeţul Bacăŭ, plasa

Trotuşul, al comuneĭ Caşinul, situat pe pîrîul Curiţa, la o depărtare de 3420 m. de satul Caşinul. Din acest cătun, în 1891, n'a urmat la şcoală nicĭ un copil, din ceĭ 53 în vîrstă de şcoală. Acest cătun, împreună cu un altul numit Lărguţa, forma o comună aparte: com. Curiţa. După 1874, cătunul Curiţa fu alipit de com. Caşinul. Are o biserică de lemn, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; are hramul Sf. Nicolae; se zice că în vechime ar fi fost schit de călugărĭ; este clădită de aproape 200 anĭ.

Are 121 familiĭ saŭ 495 suflete, în mare parte mocanĭ. Sunt 2 cîrciumĭ.

Vite sunt: 6 caĭ, 440 vite marĭ cornute, 83 porcĭ şi 21 capre.

Curiţa, *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, plasa Trotuşul, ce izvoreşte de sub poalele Măgureĭ, de la locul numit Poiana-Cîrlanuluĭ. Curge pe teritoriul comunelor Mănăstirea-Caşinul, Caşinul şi Bogdăneşti şi se varsă în pîrîul Caşinul, pe stînga, după ce se încarcă pe partea dreaptă cu pîrîiaşele Bluidişul, Sîrbul, Brăduleasca, Corbul şi Lărguţa, şi pe stînga cu apele Pîrîuluĭ-Sărat.

Curiţa, *vale,* judeţul Bacăŭ, pl. Trotuşul, formată de pîrîul cu acelaşĭ nume.

Curmătura, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., al com. Fundul-Răcăciuni, situat pe pîrîul cu acelaşĭ nume. Are 34 familiĭ saŭ 111 suflete.

Vite sunt: 29 vite marĭ cornute, 11 porcĭ şi 9 capre.

Curmătura, *cătun,* al com. Păltineni, jud. Buzăŭ, situat pe pîrîul Cătiaşul. Are 200 locuitorĭ şi 52 case.

Curmătura, *deal,* pe moşia Băluşeni, com. Băluşeni, pl. Tîrguluĭ, jud. Botoşani.

Curmătura, *colină,* în judeţul Buzăŭ, com. Mlăjetul, cătunul Stănila.

Curmătura, *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Boziorul, la E. de schitul Găvanele.

Curmătura, *movilă,* jud. Dolj, pl. Balta, com. Giurgiţa, de la care se spune că şi-ar fi luat numele satul Giurgiţa-Curmătura.

Curmătura, *deal,* în jud. Prahova, com. Gura-Vitioareĭ, pl. Teleajenuĭ; servă de păşune vitelor.

Curmătura, *munte,* în jud. Prahova, com. Drajna-d.-j., plasa Teleajenul, acoperit cu pădurĭ seculare de fag şi brad. Are bogate păşunĭ.

Curmătura, *vîrf,* al munteluĭ Runcul-Mădeiuluĭ, jud. Suceava.

Curmătura, *deal,* în jud. Vîlcea, comuna Mihăeşti, plasa Oltul-d.-s.

Curmătura, *loc şes,* lîngă Piatra-Cloşanuluĭ, pe unde trece poteca ce leagă satul Motrul-Mare cu satul Motrul-Mic, judeţul Mehedinţi, plaiul Cloşani, com. rur. Cloşani.

Curmătura, *loc izolat,* în com. Cocorăşti-Misli, plaiul Vărbilăul, jud. Prahova, între gîrla Doftăneţul şi Valea-Seciĭ.

Curmătura, *pădure,* jud. Vasluiŭ, în partea de N.-E. a comuneĭ Poiana-Cîrnuluĭ, în hotar cu comuna Buciumi, din jud. Iaşi.

Curmătura, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, în întindere de 230 hect., pe moşia Muntele - Curmătura, comuna Rîmeşti, plaiul Horezul, judeţul Vîlcea.

Curmătura, *pîrîiaş,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., com. Fundul-Răcăciuni, care se varsă în pîrîiaşul Căprianul.

Curmătura, *pîrîiaş* format pe teritoriul comuneĭ Tulnici, pl. Vrancea, judeţul Putna. Se varsă în rîul Putna.

Curmătura, *pîrîŭ,* mic afluent al pîrîuluĭ Borca, jud. Suceava.

Curmătura, *pichet de graniţă,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani.

Curmătura-Bălărieĭ, *obîrşia* Budăceluluĭ, în jud. Suceava, com. Bogdăneşti.

Curmătura-Crasneĭ, *munte,* în partea de N. a comuneĭ Star-Chiojdul, pl. Teleajenul, judeţul Prahova, acoperit cu pădure şi izlaz.

Curmătura-Juga, *ruptura dealuluĭ* Curmăturile, de d'asupra satuluĭ Şoldăneşti, pe unde duce drumul la Spătăreşti, judeţul Suceavă.

Curmătura-Lazaroĭ, *munte,* în jud. Neamţu, la hotarul Transilvanieĭ, situat între muntele Meleghavaş şi Arşiţa-Tărcuţiĭ, de care se desparte prin pîraiele Bolohănosul şi Foldtisztpatac.

Curmătura-luĭ-Cîrlig. Vezĭ Muchea-luĭ-Cîrlig, jud. Buzăŭ.

Curmătura - Mare, *tăetură a dealului* Harangiul, pe moşia Cătămăreşti, pl. Tîrguluĭ, com. Cocoreni, jud. Botoşani.

Curmătura-Mică, *tăetură a dealuĭ* Harangiul, pl. Tîrguluĭ, jud. Botoşani.

Curmătura-Muieruşul, *deal,* în jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-s., com. Comăneşti, de pe graniţă, de unde izvoreşte pîrîul Muieruşul.

Curmătura - Olteţuluĭ, *munte,* în jud. Gorj, plaiul Novaci. E situat la N. com. Polovraci. Dintr'însul izvoreşte pîrîul Olteţul.

Curmătura-Pînteculuĭ, *munte,* jud. Neamţu, la hotarul Transilvanieĭ, situat între pîrîul Bistricioara şi afluentul săŭ pîrîul Pîntecul şi piciorul de munte Chicerul (Chicserei).

Curmătura-Dealuluĭ, în com. Goleşti, pl. Rîurile, jud. Muscel.

Curmătureĭ (Malul-), *loc izolat,* com. Teişani, pl. Teleajenul, jud. Prahova.

Curmătureĭ (Valea-), *vale,* comuna Băjeşti, pl. Rîurile, jud. Muscel.

Curmătureni, *numire* ce se maĭ dă *moşieĭ* Cătiaşul, a moşnenilor din com. Păltineni, jud. Buzăŭ.

Curmăturile, *deal,* pe moşia Almaşul, în com. Dobreni, plasa Piatra-Muntele, jud. Neamţu, situat în prelungirea dealuluĭ Tălăşmanul. Se maĭ numeşte şi Poiana-Curmăturile.

Curmăturilor (Dealul-), *deal,* cultivabil, de asupra satuluĭ Şoldăneşti, jud. Suceava.

Curmăturilor (Faţa-), *loc izolat,* jud. Prahova, pl. Teleajenul, com. Teişani.

Curmejişul (Conacul), *şes mare,* spre E. de com. Vlădila, jud. Romanaţi, pl. Ocolul.

Curpănul, *loc izolat,* jud. Muscel, pl. Rîul-Doamneĭ, comuna Dîrmoneşti.

Curpăşelul, *vîrf de munte,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Văsîeşti, în culmea Runcul-Stînelor.

Curpăşelul, *pădure,* de brazĭ, pinĭ, moliftĭ şi puţin stejar, proprietatea luĭ Gr. Ghica, jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, în com. Văsîeşti. Are o întindere de 100 hect. şi este supusă regimuluĭ silvic.

Curpăşelul, *vale,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, situată între satele Straja şi Asăul; are izvoare cu ape sărate.

Curpenul, *cătun,* al com. Vălariĭ din plaiul Vulcan, jud. Gorj, situat spre E. de comună şi pe malul stîng al apeĭ Şuşiţa. Are o suprafaţă de 68 hect, din carĭ 30 hect. arabile, 10 hect. vie, 28 hect. prunĭ, izlaz şi fîneţe, şi o populaţie de 100 fam. cu 578 suflete, din carĭ 87 contribuabilĭ. Locuitoriĭ posedă 16 plugurĭ, 31 care cu boĭ şi vacĭ, 8 stupĭ, 81 vite marĭ cornute, 10 caĭ, 80 oĭ, 60 capre şi 50 rîmătorĭ.

Comunicaţia cu cătunele vecine se face prin drumurĭ de care.

In cătun sunt: 4 morĭ pe apa Şuşiţa, 4 puţurĭ şi 3 fîntînĭ.

Are o biserică zidită în 1830 şi acum deservită de un cîntăreţ şi de preotul de la Vălăriĭ.

Curpenul, *cătun,* al com. Vălăriĭ, din plaiul Vulcan, jud. Gorj, situat spre V. de comună şi pe malul drept al rîuluĭ Şuşiţa.

Are o suprafaţă de 94 hect., din carĭ 54 hect. arabile, 10 hect. vie, 30 hect. livezĭ cu prunĭ.

Are o populaţie de 90 fam., saŭ 270 sufl., dintre carĭ 78 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 18 plugurĭ, 32 care cu boĭ şi vacĭ, 6 stupĭ, 82 vite marĭ cornute, 10 caĭ, 120 oĭ, 65 capre şi 50 rîmătorĭ.

Comunicaţia cu cătunele vecine se face prin drum de care.

In cătun sunt: 3 morĭ pe apa Şuşiţeĭ, 3 puţurĭ şi 3 fîntînĭ.

Cătunul are 1 biserică, făcută în anul 1820 şi deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Curpenul, *mahala,* în jud. Mehedinţi, plasa Motrul-d.-s., com. rur. Govodarva.

Cursasca, *pîrîŭ.* Izvoreşte din Şipotul-luĭ-Filip, ce se află spre N. de satul Curseşti, jud. Vasluiŭ, pl. Racova, com. Curseşti. Curge spre S.; trece prin mijlocul satuluĭ Curseşti, despărţindu-l în două părţĭ, apoĭ se varsă în pîrîul Racova.

Curseĭ (Valea-), *vale,* jud. Muscel, pl. Podgoria, comuna Ciulniţa.

Cursele, *munte,* în com. Goideşti, la înfurcătura Bîsceĭ-Marĭ cu Bîsca-Mică, jud. Buzăŭ. Are 1276 metri înălţime. E acoperit cu pinĭ, bradĭ, fagĭ şi mesteacănĭ. Servă ca izlaz, unde pasc anual 300—400 oĭ, 350 vacĭ şi 60 caĭ. In partea de S. are frumoasa coastă Sulivăstru.

Cursele, *moşie,* în com. Goideşti, pe muntele Cursele, jud. Buzăŭ, Are 1690 hect. pădure, fîneaţă şi puţine curăturĭ. Este pro-

prietate moşnenească în devălmăşie cu familia Borănescu.

Curseşti, *com. rur.*, la mijlocul pl. Racova, jud. Vasluiŭ, la o distanţă de 27 kil. de oraşul Vasluiŭ, şi de 4 kil. de Pungeşti, reşedinţa plăşeĭ, aşezată pe maĭ multe dealurĭ şi viĭ.

E formată din satele: Curseşti-Răzeşi, Curseşti-Sofronie, Toporăşti, Hordila şi Rapşa, pe o suprafaţă de 2462 hect., din carĭ: 1033 hect. pădure şi 151 hect. loc de cultură, fînaţ, imaş, ale proprietăţeĭ, iar 1728 hect. ale locuitorilor. Vie se cultivă pe 28 hect. Are o populaţie de 400 fam. saŭ 1599 sufl., parte răzeşĭ şi parte clăcaşĭ, împroprietăriţĭ după legea din 1864, ocupîndu-se cu agricultura şi creşterea vitelor, apoĭ cu cultura viilor şi livezilor.

In comună sunt treĭ bisericĭ, deservite de 3 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ, şi 2 cîrciume. Comerţul se face de 4 romînĭ.

Budgetul e de 2034 leĭ, 84 banĭ la veniturĭ şi de 2017 leĭ, 80 banĭ la cheltuelĭ.

Statul încasează 1194 leĭ de la 199 contribuabilĭ.

Vite: 667 vite marĭ cornute, 93 caĭ, 913 oĭ şi 195 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 53 plugurĭ, 116 care cu boĭ, 11 căruţe cu caĭ şi 80 stupĭ.

Curseşti, *deal*, în partea de N.-E. a com. Pungeşti, jud. Vasluiŭ, pl. Racova; desparte această comună de com. Rafaila şi Curseşti.

Curseşti-Răzeşi, *sat*, din com. Curseşti, jud. Vasluiŭ, pl. Racova. Şi-a luat numele de la pîrîul Cursasca ce trece prin sat. Are o poziţiune frumoasă, fiind aşezat pe dealul Curseşti.

Satul e despărţit în două de pîrîul Cursasca. Partea din stînga pîrîuluĭ se numeşte Curseşti-Răzeşi, iar partea din dreapta se numeşte Curseşti - Sofronie. Ambele părţĭ, de şi sunt la o depărtare cam de un kil. una de alta, formează însă un singur trup numit Curseşti.

Este reşedinţa com. Are o suprafaţă de 514 hect, din carĭ: 357 hect. pădure şi 21 hect. acoperite cu viĭ şi livezĭ, proprietatea răzeşilor. Populaţia este de 136 fam. saŭ 536 suflete.

Are o biserică, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ, făcută la 1839 de obştea locuitorilor.

Vite sunt: 231 vite micĭ cornute, 100 oĭ, 35 caĭ şi 75 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 16 plugurĭ şi 36 care cu boĭ, 8 căruţe cu caĭ şi 50 stupĭ.

Curseşti-Sofroni, *sat*, jud. Vasluiŭ, despărţit de Curseşti-Răzeşi prin pîrîul Curseasca (v. Curseşti-Răzeşi), pe o suprafaţă de 617 hect., din care 125 hect. pădure şi 343 hect. loc de cultură, fînaţ, imaş, ale proprietăţeĭ cu 2 hect. vie. Populaţia este de 80 fam. saŭ 338 suflete.

Are o biserică deservită de 1 preot şi un eclesiarc; o cîrciumă.

Vite sunt: 120 vite marĭ cornute, 113 oĭ, 16 caĭ şi 20 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 7 plugurĭ cu boĭ, 15 care şi 3 căruţe cu caĭ.

Cursul-Apeĭ, *loc istoric*, unde Ştefan-cel-Mare a bătut pe Radu-cel-Frumos, în jud. R.-Sărat. Vezĭ partea istorică a jud. R.-Sărat.

Curt-Bair, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Măcin, pe teritoriul com. rurale Cerna. Este o prelungire Sud-Estică a dealuluĭ Priopcea. Se întinde spre S., avînd o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea centrală a plăşeĭ şi cea Nord-Vestică a comuneĭ. Se prelungeşte spre S.-E. prin dealul Para-Bair, la ale căruĭ poale este aşezat satul Cerna. La E. curge valea Megina. Se ridică până la o înălţime de 300 m. E punct trigonometric de observaţie de rangul 3-lea. Stă în legătură cu dealurile Bujor şi Caracicula. De o parte şi de alta a luĭ merge drumul judeţean şi cel comunal Cerna-Greci. Este acoperit cu păşunĭ şi pe la poale cu semănăturĭ.

Curt-Balîc, *vale* însemnată, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul comuneĭ Beidant şi anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Sari-Ghiol. Se numeşte şi Rîmnicul, Izvoreşte din dealul Caragea-Punar, şi poartă numele de Curt-Balîc dela izvor şi pînă în satul Rîmnicul, de unde ia numele de Rîmnicul.

Curt-Beĭ, *insulă*, în lacul Razelm, dependinte de comuna Jurilovca, pl. Babadag, jud. Tulcea. Este numită Curt-Lup, din cauza numeroşilor lupĭ ce se aflaŭ în insulă. Este acoperită cu verdeaţă. Are o lungime de 8—10 kil. şi o întindere de 75 hect. In capul săŭ Estic se află ruinele uneĭ cetăţuie numită Bisericuţa.

Curt - Culac, *vale*, în judeţul Constanţa, plasa Medjidia, pe teritoriul comunelor rurale Mamut-Cuius şi Enige, cărora le serveşte şi ca hotar despărţitor. Pleacă din dealul Orta-Burun-Bair; se îndreaptă spre N., într'o direcţie generală de la S. spre N., prin dealurile Caceamac-Orman-Bair pe dreapta, şi Buiuc-

Mezarlîc-Bair pe stînga; se deschide, după un drum de 4 kil., în valea Ghiordumgi-Orman, pe stînga, nu departe de ruinele satuluĭ Sapunar; e tăiată de drumul comunal Caceamac-Mamut-Cuius.

Curt-Orman, rămășițele uneĭ întinse *pădurĭ,* ce acoperea odinioară o suprafață de 800 hect. în jud. Constanța, plasa Silistra-Nouă, comuna Lipnița, la E. de cătunul Coșlugea, și din carĭ azĭ aŭ rămas numaĭ 100 hect. pe malul nordic al iezeruluĭ Oltina.

Curtașul, *loc izolat* și *tîrlă* în com. Săgata, jud. Buzăŭ.

Curte (Iazul-dela-), *iaz,* în comuna Cîrligi, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțul; se numește astfel din pricină că este situat înaintea porțeĭ caselor proprietăreștĭ; este alimentat de apele pîrîiașuluĭ Dubărca.

Curte (Pîrîul-de-după-), *pîrîŭ,* în jud. Suceava, com. Stolniceni-Prăjesculuĭ. Afluent al Pîrîuluĭ-din-Bahnă.

Curtea, *sat,* face parte din com. rurală Dăești, plasa Oltul-d.-s., jud. Vîlcea. Are o populație de 208 locuitorĭ (137 bărbațĭ și 131 femeĭ); ca populație școlară are 43 copiĭ (24 băețĭ și 19 fete).

Curtea, *lac,* jud. Dolj, pl. Ocolul, comuna Coșoveni-d.-s., așezat în partea de V. a raionuluĭ satuluĭ. Lung de 140 st. și lat de 20 st.

Curtea-de-Argeș, *oraș,* județul Argeș la 484 m. d'asupra niveluluĭ măriĭ, cu o populațiune de 575 familiĭ saŭ 4000 suflete, locuind în 715 case. Situat pe malul stîng al rîuluĭ Argeș, la 28 kil. depărtare spre N. de Pitești. Este scaunul Episcopieĭ Argeșuluĭ și reședința plășeĭ Argeșuluĭ. Are un seminar cu 251 seminariștĭ; o școală primară de băețĭ (168 școlarĭ) și una de fete (40 eleve); stația finală a linieĭ ferate Pitești-Curtea-de-Argeș, pusă în circulație în 1898; un biuroŭ de poștă și telegraf al căruĭ venit pe 1896—97 a fost de 7986 leĭ, 70 banĭ; o judecătorie de ocol și un spital cu 20 paturĭ. Orașul are 7 bisericĭ, dintre care una, Biserica-Domnească, cu hramul Sfînta Filotea, zidită, se zice, de Radu-Vodă-Negru, între aniĭ 1244—1264. Biserica-Domnească este unul din cele maĭ vechĭ monumente religioase. E construit în stil vechiŭ bizantin din piatră și cărămidă netencuită. In interiorul bisericeĭ este zugrăvit ca ctitor Radu-Negru.

In această biserică se păstrează și moaștele Sfinteĭ Filotea, făcătoarea de minunĭ. Tot aicĭ se pretinde că ar fi îngropat Radu-Negru. Biserica aceasta este deservită de 4 preoțĭ, 2 cîntărețĭ și 1 paracliser. Se întreține din propriul săŭ fond. La marginea estică a orașuluĭ, pe o înălțime care domină orașul și valea Argeșuluĭ sunt încă în picioare ruinele uneĭ capele catolice, făcută se zice de Radu-Vodă pentru Doamna sa, care era catolică. Ceva maĭ la N. de Curtea-de-Argeș, cam la vre-o 3 kil. este vestita mănăstire a Argeșuluĭ, unică în felul eĭ în toată Romînia. Curtea-de-Argeș are maĭ multe sate alipite cum: Busaga, Groapele, Mahalaua-Poșteĭ, Valea-Sasuluĭ și Plopisi. Numără 514 contribuabilĭ. Budgetul comuneĭ la veniturĭ este de 36250 leĭ și la cheltuelĭ de 35308 leĭ.

Numărul vitelor din această comună era la anul 1887 de 1909 vite marĭ, (1771 boĭ și vacĭ, 121 caĭ și 17 bivolĭ) și de 2520 vite mărunte (1110 oĭ, 417 capre și 993 rîmătorĭ).

Anual se țin aicĭ două bîlciurĭ marĭ, la Sf. Pantelimon (27 Iulie) și la Sf. Maria-Mare (15 August). Curtea-de-Argeș a fost întemeiată de Radu-Negru, care a avut aci a doua sa reședință (după Cîmpul-Lung) între aniĭ 1244—1264. In Archivele Statuluĭ se găsesc maĭ multe chrisoave domneștĭ, datate din Curtea-de-Argeș, precum: de la Dan Basarab (1383), Mircea Basarab (1387), Dan Basarab (1421) și altele.

Curtea-de-Argeș (Biserica-Episcopală-de la-), cel maĭ frumos monument de arhitectură bizantină din Romînia.

Biserica Curtea-de-Argeș a fost fondată între aniĭ 1512—1517 de către Neagoe-Voevod-Basarab, pe temelia vecheĭ Mitropoliĭ, și primul eĭ Episcop a fost Iosif Sevastias.

Neagoe fiind foarte evlavios, ca fiŭ sufletesc al Patriarhuluĭ Nifon, a petrecut maĭ tot timpul vieţeĭ sale cu îngrijirea de lucrurĭ sfinte, cu înflorirea Bisericeĭ Romîne; aduse în țară moaștele Patriarhuluĭ Nifon de la Muntele Athos, întroducînd multe serviciĭ religioase, după uzul Bisericeĭ Constantinopolitane. Cu Turciĭ, de și se găsea în legăturile cele maĭ bune, sta însă gata pentru cazul cînd creștiniĭ ar fi pornit războiŭ contra lor. La 1519 el trimise un sol la Papa Leon X, în Roma, ca să-ĭ ceară bine-cuvîntarea pentru el și pentru fiiĭ săĭ, Teodosie și Petre, și să-l roage în numele săŭ și al luĭ Ștefan-cel-Tînăr, Domnul Moldoveĭ, ca în alianța

statelor creștine contra Turcilor, Papa să numere și cele două Principate Romîne, care așteaptă din zi în zi ocaziunea de a scutura jugul Turcesc.

Neagoe mută scaunul Mitropoliei de la Curtea-de-Argeș la Tîrgoviște, sfîrșind Mitropolia din acest oraș, care se începuse de Radu-cel-Mare. Tipări cărțĭ bisericești, între altele Evanghelia, cu o îngrijire deosebită. El cheltui sume marĭ de banĭ cu înfrumusețarea și înzestrarea sfintelor locașurĭ, nu numaĭ din Țara-Romînească, dar și din Moldova și Transilvania, a tutulor mănăstirelor greceștĭ din muntele Athos, din Constatinopole, din Sinai, din Ierusalim; «în toate laturile, de la răsărit până la apus, și de la miază-zi până la miază-noapte, sfintele bisericĭ le ajutora, și multă milă pretutindenĭ da, și maĭ vîrtos spre ceĭ ce se înstrăinaŭ prin pustiŭ, și prin peștere, și prin schiturĭ, fără de nicĭ o scumpete 'ĭ hrănea; și nu numaĭ către creștinĭ fu bun, ci și către păgînĭ.»

Dar monumentul destinat a-ĭ face pomenirea în secolĭ este Biserica de la Curtea-de-Argeș.

Numaĭ cînd citește cine-va învățăturile așa de folositoare și virtuoase scrise pentru fiul săŭ Teodosie, precum și inscripțiunile compuse de dînsul și săpate pre cele două lespezĭ din fațada vestică a Bisericeĭ, asemenea și documentele oficiale venite din timpul săŭ până la noĭ, poate înțelege în destul mărimea sentimentelor și ferbinţeala Dumnezeiască ce hrănea un suflet plin de credință ca al luĭ.

Reproducem aci cele două inscripțiĭ din afară, despre partea dreaptă a intrăreĭ, traduse din slavonește, fiind de mare importanță:

Intîia inscripțiune. — «Cîțĭ cu Duhul luĭ Dumnezeŭ se povățuesc, sunt fiĭ aĭ luĭ Dumnezeŭ. Iată și eŭ robul Domnuluĭ Dumnezeuluĭ nostru Iisus Hristos, Ioan Neagoe Voevod, adusu-mi-am aminte Domnia mea, cum că mulțĭ Impărațĭ întru împărăția aceasta s'aŭ sălășluit, ci puținĭ pe cea cerească împărăție o aŭ moștenit-o. De aceea dar iată și eŭ nu numaĭ că m'am sîrguit a cîrmui această împărăție, ci și pe Domnul din tot sufletul a-l iubi împreună cu fapte bune. Drept aceea, am cunoscut și noĭ, că ceĭ foștĭ înaintea noastră stăpînitorĭ, adică Impărați, acestea ascultîndu-le și cele pămînteștĭ bine întocmindu-le, pe cele cereștĭ le-aŭ dobîndit, și cele pămînteștĭ pămînteștilor le-aŭ lăsat, după glasul fericituluĭ proroc, între Impărațĭ și Dumnezeescul părinte David: Fericit bărbatul ce miluește și în toată ziua de Domnul se îndulcește; și iarășĭ: precum cu milostenie se curățește păcatele. Aceste dar văzîndu-le și noĭ, și de dorință și de osîrdie fiind conduşĭ către sfintele și Dumnezeeștele bisericĭ a le zidi, înălța și înfrumuseța precum le-aŭ făcut și înălțat și înfrumusețat aĭ noștri întru sfințĭ răposațĭ moșĭ și strămoșĭ și saŭ făcut ctitorĭ, cinstite bune bisericĭ, aŭ înălțat și înfrumusețat; asemenea și noĭ, urmînd lor, cu dorință, și osîrdie avînd către acest sfînt Dumnezeesc templu și locaș al Prea sfinteĭ curateĭ și prea bine cuvîntateĭ Stăpîneĭ noastre de Dumnezeŭ Născătoareĭ și pururea fecioareĭ Maria a prea cinstiteĭ Adormirĭ, pe care am găsit-o Domnia mea la Curtea-de-Argeș, dărîmată și neîntărită, și prin darul Dumnezeesc și cu inspirația acesteĭ Prea cinstite Maiceĭ Domnuluĭ, s'aŭ deschis ochiĭ inimeĭ noastre și am hotărit acest maĭ sus pomenit templu de la temelie a-l zidi și a-l înălța, și a-l întări, și am dăruit sate și țiganĭ și bălțĭ cu peşte și vămĭ și vase de aur și de argint și mărgăritar și pietre neprețuite. Drept aceea, după a noastră petrecanie, pe cine îșĭ va alege Domnul Dumnezeŭ să fie uns și urmaș și stăpîn al smeriteĭ Domnieĭ mele al toateĭ țărĭ Ungro-Romîne, pe acela il conjurăm cu Domnul Dumnezeŭ, făcătorul ceruluĭ și al pămîntuluĭ și cu prea curata sa maică, și rugăm pe Dumnealuĭ: Mare singur stăpînitorule și de Dumnezeŭ iubitule Domnule, și unsule, te rugăm noĭ pentru acest noŭ zidit templu, pe care l'am înălțat în cinstea și slava Stăpînuluĭ Hristos, ca pe acesta să nu-l lașĭ să fie spre pustiere, ascultînd pe uniĭ răĭ grăitorĭ către tine, și să nu se atingă mîna ta de maĭ sus comorile și vasele să le iaĭ, ce încă bine și domnia-ta după putere să adaugĭ, pentru ca să nu fie spre bajocura limbelor străine, și locuința animalelor și a păsărilor, și a gădinelor și a oamenilor răĭ; ci fi către el milostiv și întocmitor și păzitor al monahilor locuitorĭ într'însul bine-făcător; ca să-țĭ fie și Domnieĭ-tale ctitoria desăvîrșită, precum și nouă, carĭ am trecut din această lume deșartă; pentru că dacă voește mîna ta să se atingă a lua, aducîndu-țĭ aminte să nu iaĭ, nu te veĭ încerca, ci dacă veĭ gîndi că le iaĭ de la Prea curata Maica Domnuluĭ nu veĭ lua; dar dacă veĭ voi și de la tine să dărueștĭ după putere la templul acesta să fiĭ bine-cuvîntat de Domnul Dumnezeŭ, făcătorul ceruluĭ și al pămîntuluĭ, și de Prea curata Maica sa; pentru că eŭ, Domnule și unsule, după moartea mea nu aștept de la nimene pomenire să am, de cît de la domnia-ta, ĭar domnia-ta, să aĭ pomenire în împărăția ceruluĭ, unde este bucuria netrecătoare și fericire fără de sfîrșit, care va să fie amin. Și iarășĭ amintim egumenilor și monahilor, aci sălășluitorĭ, că dacă cine-va din boerĭ și din nobiliĭ va voi să aducă ale lor averĭ și vase, pentru ca să le ascundă în mănăstire, fie chiar și de orĭ-ce frică, atuncĭ egumenul și monahiĭ să nu le primească în mănăstire ca să nu fie averĭ străine în mănăstire, să nu cadă mănăstirea în nevoe. Iar egumenul și monahul, care va primi avere străină să o ascunză în mănăstire, să fie procliat și anathema».

A 2-a inscripțiune.—«Cu voia Tatăluĭ, și cu ajutorul Fiuluĭ, și cu săvîrșirea Sfîntuluĭ Duh, care în Treime este slăvit Dumnezeŭ, de dorință și osîrdiă îndemnat, început-am acest sfînt templu al Prea-cuvîntateĭ noastre Stăpîne Născătoareĭ de Dumnezeŭ cinstiteĭ Adormirĭ, pe care privind-o, și văzînd-o, și puțin înțelegînd din scripturile Dumnezeeștĭ, ceea-ce grăește gura Stăpînuluĭ Dumnezeuluĭ nostru în Sfînta Evanghelie: «Dacă vom avea credință cît un grăunte de muștar, se vor erta păcatele noastre», dar nicĭ atîta nu s'a găsit în noĭ, precum se vorbește iarășĭ în sfînta Evanghelie: «Dacă cine-va va veni la mine—nu-l voiŭ alunga». Și iarășĭ zice Dumnezeescul Chrisostom: De aŭ lucrat cine-va din ceasul cel di'ntîiŭ să-șĭ primească astă-zĭ dreapta plată; de aŭ venit cine-va după ceasul al treilea, mulțumind să prăznuiască; de aŭ ajuns ci-

ne-va după ceasul al șaselea—de nimica să nu se îndoiască, că de nimica nu se va păgubi, iar care se va întîmpla la al noulea ceas să se apropie, de nimica temîndu-se; de aŭ ajuns cine-va în ceasul al un-spre-zecelea să nu se îngrozească de pedeapsă; că iubitor de oamenĭ fiind Stăpînul Christos, primește pe cel de pe urmă, ca și pe cel d'întîiŭ; odihnește pe cel venit din ora un-sprezecea, ca și pe cel ce a lucrat din ceasul di'ntîiŭ; și pe cel de pe urmă miluește, și pe cel di'ntîiŭ mîngîe, și aceluia plătește și acestuia dă, și lucrul cinstește, și îndemnarea o laudă. Pentru aceasta dar, și voĭ, frațiĭ meĭ, aceĭ carĭ v'ațĭ ostenit în acest sfînt templu, orĭ dacă ațĭ fost bogațĭ, saŭ săracĭ, saŭ însetațĭ, saŭ flămînzĭ, saŭ văduve, saŭ din slugile mele; să nu gîndițĭ în inimile voastre, că Stăpînul Christos nu va lua în seamă truda voastră, dar luațĭ seama, precum zice sfînta maĭ sus zisă Scriptură: «Fiind-că stăpînul Christos este iubitor de oamenĭ, și primește osteneala voastră», și vețĭ intra în împărăția cerească. Și eŭ dar, robul Stăpînuluĭ meŭ Isus Christos, și a mumeĭ sale fără prihană, și de și prin multe păcate sunt mînjit, precum nimene altul din creștiniĭ de la Răsărit până la Apus; mă rog decĭ ție, prea Curată Maică a Domnuluĭ, pentru ceĭ ce s'aŭ ostenit lucrînd Sfînteĭ tale case; dacă cine-va în credință creștinească a fost și a lucrat cu multă osteneală și cu sudoare și foame, și sete și supărare, și cu bătae de joc, și ocară, primește prea Sfîntă Stăpînă munca lor și roagă pentru eĭ pe cel născut din tine, ca să nu-ĭ rușineze în ziua judecățeĭ, dar să-ĭ numere pe eĭ între ceĭ carĭ vor fi în partea dreaptă a scaunuluĭ Luĭ.

De oare-ce eŭ sunt negura păcatelor, și nicĭ un bine nu am făcut înaintea Ta Dumnezeule, nicĭ n'am ostenit, nicĭ n'am flămînzit, nicĭ n'am însetat, și nicĭ o sudoare, și nicĭ o lacrămă n'am vărsat, ci în toate zilele viețeĭ mele, în pace, și în îndestulare, și în toate bunurile acesteĭ deșerte lumĭ am trăit, pentru aceasta, dacă nu putuĭ să plătesc acestor lucrătorĭ ostenițĭ, saŭ din zgîrcenia mea, saŭ prin proprire, saŭ prin iubirea de argint, saŭ prin iubirea de aur, am fost orbit de păcat; prea bună ajutătoare, prea curată Stăpînă, primește ca răsplata lor desăvîrșită să le fie dată, și voĭ, frațiĭ meĭ, ertațĭ-mă, și nu mă blestemațĭ, și pe voĭ Domnul Dumnezeŭ vă va erta și prea Curata Maica Luĭ vă va milui; fiind-că n'am putut eŭ să vă daŭ, Domnul Dumnezeŭ și prea Curata luĭ Maică să vă dea, iar tu, prea Curată Maică a luĭ Dumnezeŭ care eștĭ speranță, tuturor creștinilor și pre mine nevrednicul și lipsitul de speranță cel născut în păcate, viță stearpă și smochin fără rod, și eŭ sunt oaie rătăcită în pustiŭ, și nu sunt vrednic a mă numi fiŭ al tăŭ, fiind-că foarte sunt încărcat cu păcate, ci te milostivește prea Curată Stăpînă și primește-mă, nu ca pe ceĭ de maĭ sus scrișiĭ lucrătorĭ, carĭ s'aŭ ostenit, dar precum și Sfînta Evanghelie scrie: «Primește-mă părinte, ca și pe unul din Năimițiĭ tăĭ»; așa primește și pe mine păcătosul robul tăŭ Ioan Neagoe Voevod».

Biserica s'a sfîrșit la 1526, patru anĭ adică după moartea sa; el însă prevăzînd toate primenelele acelor vremĭ turburate, se grăbi a o tîrnosi în anul 1517, cînd era gata numaĭ partea arhitectonică a bisericeĭ, și, în interior, cîte-va picturĭ murale.

In ce privește construcțiunea, biserica arată o origină orientală. Modul de a tăia pietrele, de a le așeza cu rosturĭ, puțin cioplite, punînd între ele un strat foarte subțire de var curat neamestecat cu nisip, de a le lega cu scoabe de fier fixate prin plumb, de a dispune la diferite înălțimĭ în grosimea zidurilor, de la temeliĭ și până la vîrful turnurilor, grinzĭ îndoite de lemn; toate acestea sunt maĭ mult de cît suficiente, pentru a dovedi aceasta, dacă ne amintim maĭ cu seamă, că este vorba de un monument din secolul al XVI-lea, adică dintr'o epocă cînd aceste tradițiunĭ se părăsise de mult în Europa, care se găsea atuncĭ în plină renaștere.

Arhitectul bisericeĭ de la Argeș nu era numaĭ un arhitect meșter a concepe și a executa ornamentele cele maĭ complicate. El avea încă și o mare experiență ca constructor. După cum recunoaște însușĭ restauratorul opereĭ sale, d-nul Lecomte de Nouy, nu s'ar fi putut executa maĭ simplu și maĭ cu succes un plan ca cel dat arhitectuluĭ.

Este destul pentru a ne da seama despre acersta, de a cerceta planul bisericeĭ în punctul unde se ridică turnul cel mare, care stă pe patru unghiurĭ, fără sprijinul proptelelor din afară. Culegerea materialelor necesarie a trebuit să prezinte greutățĭ marĭ, din cauza lipseĭ de drumurĭ practicabile, și a lipseĭ mijloacelor de transport, pe care le avem la îndemînă astă-zĭ. Pentru cărămidă, lucrul era ușor; ea se făcea pe loc, pămîntul dînd materia primă, iar lemnul pentru a le arde, luîndu-se din pădurile vecine. Probă că fabricarea cărămideĭ era destul de înaintată, este varietatea modelurilor găsite în săpăturile întreprinse în jurul bisericeĭ de Argeș. Nu tot așa de ușor însă era cu piatra, care trebui să o aducă din depărtare de 95 kil., din carierele de la satul Albești, de lîngă Cîmpulung. Piatra este un calcar de coloare galbenă, de un granit stins, fin și omogen.

Intr'un hrisov de la Neagoe-Vodă, se arată că Domnul scutise de dăjdiĭ maĭ multe sate, carĭ transportase materialul de construcție pentru biserică. Marmora și mozaicul fură aduse din Turcia, cu corăbiĭ, pe Dunăre, până la Vidin, de unde apoĭ se căra la Argeș. Nimic, cum vedem, nu oprea pe aceĭ oamenĭ plinĭ de credință în lucrarea lor. Cîte sute, miĭ de care trebuiră, în timp de anĭ întregĭ, ca să transporte acea masă de piatră! Nimenĭ nu se dedea în lăturĭ dinaintea bucăților, ce cîntăreaŭ peste 2000 kgr., cum sunt

cele întrebuințate pentru construirea coloanelor din Narthrex și pentru turnurile cele marĭ.

Astă-zĭ chiar, o asemenea întreprindere s'ar considera ca prezintînd greutățĭ serioase și cheltuelĭ enorme.

Cine însă să fi fost arhitectul, care a conceput planul uneĭ zidirĭ așa de mărețe, și a executat-o cu atîta artă? După izvoare greceștĭ acesta ar fi fost însușĭ principele Neagoe, care în tinerețea sa trăind la curtea Sultanuluĭ Selim, ca ostatic, ar fi învățat arhitectura. Sultanul l'ar fi însărcinat chiar să zidească o moschee în Constantinopole, și dînsul, fie singur, fie ajutat de architectul Manolli din Niacsia, ar fi reușit să o clădească așa de frumos, cu 999 ferestre și 336 minarete, în cît Sultanul, uimit de lucrare, ar fi încărcat pe Neagoe cu darurĭ, dîndu-ĭ voe a aduce în Țara-Romînească materialele rămase, ca să le întrebuințeze în edificarea bisericeĭ de la Argeș. Orĭ-ce valoare am fi înclinațĭ să dăm acestor arătărĭ, rămîne neîndoios că Neagoe a contribuit mult la conceperea planuluĭ arhitectonic, și că el se pricepea nu numaĭ în arhitectură, dar și în făurărie; ca adevărat critic al arteĭ, el călătorise în țărĭ străine, ca să observe capod'operile arhitectonice, și se înconjurase în țară de artiștĭ de mare preț, arhitecțĭ, pictorĭ și făurarĭ. Cronica contimporană ne spune că, între altele, Neagoe-Vodă bătut-a însușĭ cu cuișoare un măr de aur curat, împodobit cu mărgăritar și cu pietre scumpe, pe o icoană a sfîntuluĭ mucenic Gheorghe, din mănăstirea Nucet.

De sigur că el s'a servit cu mulțĭ arhitecțĭ și meșterĭ din Turcia, după cum încredințează și Paul de Aleppo: Se zice, ne spune dînsul, că nefiind marmoră în Țara-Romînească, Neagoe, spre a dobîndi acest material, întrebuință următorul meșteșug: El dobîndi de la împăratul turcesc un hatișerif spre a clădi o geamie în cetatea Bodom (Vidin), și cu acest mijloc el aduse din Turcia, pe rîul Dunărea, în corăbiĭ, marmoră și piatră, până la acea localitate. In același timp el tocmi, ca pentru clădirea geamieĭ, arhitecțĭ și alțĭ meșterĭ săpătorĭ de piatră, și puse să lucreze la acea biserică, la a căreĭ înălțare el era stimulat de o inspirare divină. Probă că printre aceștĭ lucrătorĭ uniĭ erau Turcĭ este, că pe o cărămidă zidită tocmaĭ în bolta turnuluĭ celuĭ mare, se citește în litere arabe cuvîntul Alah (Dumnezeŭ).

Pe lîngă artiștiĭ din Orient, Neagoe a avut recurs și la meșterĭ făurarĭ din Transilvania, Ungaria și chiar din Italia și Germania. Incă din anul 1516, Vladislav al II-lea regele Ungarieĭ, îĭ trimite aurariĭ trebuincioșĭ, iar într'o scrisoare din Pitești (18 Decembrie, 1518), Neagoe se plînge Consiliuluĭ Municipal din Sibiŭ că, de și rămăsese mulțumit anul trecut cu argintariĭ Iohann și Celestin, — trimișĭ în Țara-Romînească, spre a-ĭ face niște cupe, — în urmă însă a maĭ pus la dispoziția luĭ Celestin o cătime de cel maĭ curat argint, cu sarcina de a-ĭ face o cădelniță după modelul turnuluĭ de la cetatea din Sibiŭ, căcĭ «noĭ am vizitat întreaga Ungarie, zice Neagoe, și turn maĭ frumos ca acela nicăiurea n'am văzut. După cît-va timp, sfîrșind numitul acel lucru al nostru, și aducîndu-l înaintea noastră, nicĭ de cum nu ne-a plăcut, fiind-că era o lucrare țigănească. Avem noĭ în țară destuĭ meșterĭ, carĭ ar fi putut să ne facă ceva maĭ frumos, de cum ne-a făcut acesta». Decĭ Celestin a cerut din noŭ argint, făgăduind că acum va lucra cum se cade și va isprăvi până la Paștĭ, pe garanția boerilor Valentin Pitar și Oprea Vistier, carĭ trebue să fie pedepsițĭ, de oare-ce el nu șĭ-a împlinit făgăduința; de aceea Neagoe trimite la Sibiŭ pe însușĭ Valentin, invitînd Consiliul Municipal să ia o măsură energică în această privință.

Neagoe, sfințind biserica de la Argeș și întemeind mănăstirea. îĭ dete rangul de Arhimandrie ca și Tismeneĭ, hotărînd ca amîndouă aceste mănăstirĭ: «să fie într'un chip cinstite, și scaunele maĭ marĭ de cît toate mănăstirile ale țăreĭ Munteneștĭ până în vecĭ, că așa s'aŭ tocmit, și s'aŭ așezat, și s'aŭ legat cu mare blestem».

Primul Arhimandrit al Argeșuluĭ, Kir Iosif, fu blagoslovit de Patriarh a face liturghie cu bedernița (ipogonotă): «Așijdere și cîțĭ vor fi după el, tot așa să facă».

Iar mănăstirea o îngrădi Neagoe împrejur cu curte de zid, și înlăuntrul curțiĭ făcu multe chiliĭ calugăreștĭ, și o înfrumuseță cu tot felul de trebuințĭ, făcu trapezărie, și magherniță, magupie, și povarnă de olovină, pivniță și clopotniță înaltă, și puse clopote marĭ, cu de toate o împodobi și o făcu asemenea raiuluĭ luĭ Dumnezeŭ.

In această stare lăsă mănăstirea de Argeș fericitul întru pomenire Neagoe-Vodă, cînd la 25 Septembrie 1521 părăsi priveliștea lumeĭ aceștia, și se înmormîntă în lăuntrul bisericeĭ, punîndu-se de-asupra rămășițelor sale pămînteștĭ o lespede de

marmoră, compusă din două bucățĭ, legate între ele prin scoabe lipite cu plumb. Ea are săpată pe dînsa următoarea inscripțiune în limba slavonă:

«**Răposat-aŭ robul luĭ Dumnezeŭ Ioan Neagoe Voevod şi Domn a toateĭ Țăreĭ Ungro-Romîneştĭ şi a părților Dunărene, în luna Septembrie, în 15 zile, în anul 7029, crugul luneĭ 15, temelia 18. Împărățit-aŭ 9 anĭ şi jumătate. Şi rog pe cel ce Dumnezeu va bine-voi a'l aduce după noĭ, să păstreze acest mic locaş de odihnă şi casa oaselor mele, ca să fie nestricată**».

La căpătîiul acestuĭ mormînt sunt alte treĭ maĭ micĭ, coperite de cîte treĭ lespezĭ de piatră de Cîmpul-Lung. Din inscripțiunile slavone după ele se vede că acolo aŭ fost îngropațĭ treĭ copiĭ a luĭ Neagoe-Vodă: Petru, mort în luna Martie 15; Ioan, mort în 27 Noembrie, şi Angelina moartă în August 3 fără să arate aniĭ morțiĭ lor. De sigur însă că aceştĭ copiĭ aŭ murit, fiind încă în viață Neagoe Voevod.

Orĭ cît de turburate fură timpurile, ce urmară în Țara-Romînească, după moartea luĭ Neagoe-Vodă, se găsiră însă destuĭ domnĭ, ca să sprijine şi încă să întărească mănăstirea de la Argeş. Ast-fel, în anul 1524, Vladislav Voevod dărui o căşărie pentru susținerea bolnavilor de la bolnița mănăstireĭ; Moise-Vodă, o moară în sus de Argeş şi un pod în Piteşti (1529); Vintilă-Vodă, moşia Fălcoiul (1535); un boer Dîrzu, moşia Tigveni (1528), etc. Acela însă care a avut o grijă deosebită pentru această mănăstire şi a ținut să termine minunata biserică, a fost Radu-Vodă de la Afumați, împreună cu soția sa Ruxandra, fica luĭ Neagoe-Vodă. După cum se citeşte în inscripțiunea de asupra uşeĭ de marmură la intrare, Neagoe începuse a zugrăvi interiorul şi nu l'a sfîrşit. Radu-Vodă a terminat lucrarea în 1526, în zilele egumenuluĭ Gheorghe, după cum se arată în următoarea inscripțiune în slavoneşte:

«Intru Christos Dumnezeŭ, bine credinciosul şi bine cinstitorul Ioan Neagoe Voevod, cu Dumnezeiască rîvnă şi demnare, din temelie a înălțat sfîntul acest templu al Prea curateĭ Născătoareĭ de Dumnezeŭ, şi neisprăvindu-l s'a dus spre vecînicele locaşurĭ. Iar eŭ Ioan Radu Voevod cu mila luĭ Dumnezeŭ Domn, m'aŭ înălțat Domnul Dumnezeŭ pe scaun Domnesc, şi aŭ năpădit Turciĭ cu multe greutățĭ şi era să ia patria noastră, Țara-Romînească, şi s'a ridicat Domnia mea şi cu nobiliĭ, şi multe războae apărînd, cîte odată fiind gonițĭ, şi cîte odată gonind pe vrăjmaş, până cînd puterea şi ajutorul celuĭ de sus (biruința...) ne-a dat Domnul Dumnezeŭ. Şi am ridicat Domnia mea ochiĭ ceĭ sufleteştĭ Dumnezeeştile bisericĭ, pe carĭ le-am cercetat. Şi am fost îndemnațĭ de maĭca noastră, bine cinstitoare Doamna Despina, soția aceluĭ bine-cinstitor Neagoe Voevod, pentru această sfîntă biserică a mănăstireĭ Argeşuluĭ. Şi am văzut Domnia mea Dumnezeeştele lor gîndirĭ şi sîrguințe, rîvnit-am cu toată inima să o săvîrşesc şi să mă numesc Ctitor acestuĭ Dumnezeesc templu. După porunca luĭ Neagoe Voevod şi după voința luĭ, s'a zugrăvit chipul Domnieĭ mele aicĭ şi cu prea iubita soție a Domnieĭ mele Doamna Ruxandra, fiica însăşĭ a acestor bine-cinstitorĭ Domnĭ Neagoe şi Despina. Pomeneşte-ne pre noĭ, Prea sfîntă Născătoare de Dumnezeŭ, întru împărăția fiuluĭ Tăŭ, şi ne învredniceşte pre noĭ a sta la dreapta luĭ. Şi s'a zugrăvit la anul 7035/1526 Septembrie, în 10 zile, cu mîna luĭ Dragomir Zugravul».

Radu nu numaĭ că întări daniile făcute mănăstireĭ de Neagoe-Vodă, ci încă le maĭ mări prin donațiunĭ de moşiĭ, scutirĭ de dăjdiĭ şi acordărĭ de privelegiĭ. El dărui satele Corbi, Domneşti, Trînşani, Dichiseşti cu morĭ şi viĭ, Ştefăneşti, jumătate din satul Piteşti, jumătate vama din oraşul Piteşti de peste tot hotarul, cum şi alte miluirĭ nenumărate.

Se ştie sfîrşitul tragic al acestuĭ viteaz Domn, care se cuvine a fi pus între eroiĭ ceĭ marĭ aĭ neamuluĭ Romîn, pentru că a cîştigat 20 de bătăliĭ numaĭ în doĭ anĭ, a desfăşurat o stăruință vitejească în apărarea drepturilor țăreĭ, în minutele de cea maĭ grea primejdie, şi a oprit cu brațul săŭ de fier, ca țara să nu se facă paşalîc turcesc. Boeriĭ intrînd în înțelegerĭ cu fostul Domn Vladislav, ridicară oaste în ascuns pe capul luĭ Radu-Vodă şĭ il găsiră nepregătit de războĭ. Radu fugi împreună cu fiul săŭ Pîrvu, banul Craioveĭ, însă fiind gonit de pe urmă, fu ajuns la Rîmnicul-Vîlceĭ. Aci el se închise în capela Sfîntuluĭ Grigorie de lîngă oraş, crezînd că duşmaniĭ luĭ, creştinĭ ca şi dînsul, nu o să-l ucidă chiar în biserică; sălbatica lor mînie pîngări însă altarul sfînt, stropind cu sîngele Domnuluĭ şi al copiluluĭ săŭ, sfîntul pristol. Radu fu înmormîntat în Biserica Curțeĭ-de-Argeş, alăturea cu socrul săŭ, Neagoe Basarab (la 4 Ianuarie anul 1529). Aci i se vede mormîntul. Pe piatra mormîntală el este arătat călare cu buzduganul în mînă şi cu mantia suflată de vînt, în minutul cînd se lupta în fruntea oştireĭ sale.

In ultimele deceniĭ al secoluluĭ al XVI-lea, mănăstirea Curtea-de-Argeş, ca şi maĭ toate lavrele pămîntene, căzuse în mîna călugărilor străinĭ, care prin protecțiune şi mită începînd de la egumeniĭ, călcaŭ în picioare daniile pioase şi legămintele ctitorilor primitivĭ, pămîntenĭ şi strîngeaŭ veniturile în folosul mănăstirilor greceştĭ din pămîntul otoman, lăsînd locaşurile sfinte din țară în neîngrijire şi dărăpănare. Din această stare de umilire voi

Mihaiŭ Viteazul în 1594 să scape şi mănăstirea de Argeş ca şi pe cele-l'alte devenite metoace dajnice străinătăţeĭ, cînd hotărî ca nicĭ un călugăr străin să nu se maĭ facă egumen, ci fie-care mănăstire să-şĭ aleagă egumenul săŭ dintre ieromonahiĭ şi monahiĭ aflătorĭ într'însa. Eroul de la Călugăreni întări încă privelegiile mănăstireĭ Argeş, maĭ dîndu-ĭ şi dreptul de a judeca pe locuitoriĭ din Curtea-de-Argeş şi a lua vama oraşuluĭ. Aceste îmbunătăţirĭ fură zădărnicite în curînd, pentru că, în anul 1611, Bator Gabor, Domnul Ardealuluĭ, năvălind în ţară, s'aŭ tăbărît la scaunul Tîrgoviştei, şezînd aicea în ţară treĭ lunĭ, dînd voe oştilor de aŭ prădat toată ţara, şi toate mănăstirile cît n'aŭ rămas nimic în ţară, nicĭ altă dată n'aŭ maĭ fost aicea în ţară răutate şi jaf ca atuncea. «Insuşĭ obiectele şi vasele sfinte bisericilor şi mănăstirilor pusese fiara neînblînzită să le care în ţara luĭ, ce o umpluse de argintul şi aurul Ţăreĭ-Romîneştĭ». Bator, după cum ne spune o cronică săsească, a găsit în turnul cel mare al biserice Argeş o comoară de mare preţ, de sigur odoarele mănăstireştĭ, care fusese acolo ascunse. El luă chiar plumbul de pe acoperişul bisericeĭ, lăsînd-o ast-fel descoperită şi expusă la ploae şi ninsoare.

Pe lîngă aceste nenorocirĭ venite din afară, altă urgie se porni din noŭ asupra mănăstirilor pămîntene. Jugul veneticilor Grecĭ începuse să apese cu greŭ, maĭ cu seamă sub Domniile luĭ Radu Mihnea, Alexandru Coconul, Alexandru Iliaş şi Leon-Vodă, carĭ se înconjurară de oamenĭ crescuţi în Fanar, dîndu-le pe mîinĭ toate dregătoriele ţăreĭ. Atuncĭ sfintele locaşurĭ pămîntene se închinară iarăşĭ mănăstirelor din orient, administrîndu-se de oamenĭ străinĭ ţăreĭ: «Nu după lege sfîntă, ci cu neamul, cu limba, şi cu moravurile străine neamuluĭ nostru, adică Grecĭ, carĭ nicĭ că se îndurară nicĭ se leneviră în viaţa biruinţeĭ lor a strica şi desfiinţa obiceiurile cele bune şi bătrîne ale ţăreĭ, îndrăzniră a călca şi obiceiurile mănăstirilor şi pravila ctitorilor, Domnilor bătrînĭ ce aŭ fost legiuită». Pentru aceasta, Mateĭ Basarab, prin hrisovul din 27 Noembrie 1640, liberează şi mănăstirea Argeş de stăpînirea străină, redînd-o ţăriĭ.

Eacă cum se exprimă dînsul în stil strămoşesc:

«Drept aceea, noĭ ce sîntem maĭ sus zişĭ, Ioan Mateĭ Basarab Voevod, dinaintea adunăreĭ a toată ţara, cu sufletul şi cu voea a tot soboruluĭ, aşa am tocmit: cum că acele sfinte lavre domneştĭ, care le-aŭ închinat aceĭ Domnĭ şi Vlădicĭ străinĭ, pentru mită, fără de voie şi fără de ştire a neamuluĭ, le-aŭ supus metoace dajnice altor mănăstirĭ din ţara grecească, din Svet-Agora şi de pre aiurea, însă mănăstirile anume: Tismana, Argeşul, Cozia, Govora, Cotmeana, Ezerul, Gura-Motruluĭ, Brădetul, Dealul, Glavaciocul, Snagovul, Bistriţa, Mislea, Tînganul, Bolintinul, Potocul, Rîncăciovul, Valea, Menedecul şi altele, acelea toate să fie în pace de călugărĭ străinĭ, cărora li s'aŭ fost dat pentru mitele lor, şi să aibă a trăi Mănăstirile într'acea slobozenie, pe acea pravilă şi tocmeală, cum le-aŭ legiuit ziditoriĭ şi ctitoriĭ lor, şi să aibă a fi pre seama ţăriĭ cum aŭ fost din veac»

Darnic fiind cu toate mănăstirile pămîntene, Mateiŭ nu putea lăsa în ruină şi locaşul ctitoricesc al străbunuluĭ săŭ Neagoe; el îl înveli, îl reînoi şi îl înzestră cu multe moşiĭ şi darurĭ; zidi din noŭ clopotniţa şi chiliile arse de pe vremurĭ, şi scuti satele mănăstireĭ de orĭ-ce contribuţie, autorizînd prin poruncă pe egumenul mănăstireĭ, «ca orĭ cînd il vor maĭ supăra birariĭ pentru birul sătenilor de pe moşiile mănăstireştĭ, să le dea în cap să moară ca cîiniĭ.»

Nicĭ 30 de anĭ nu trecuse de la reparaţiunea şi reînoirea făcută de Mateiŭ Basarab, şi temeliile bisericeĭ de la Argeş se aflaŭ stricate, ca şi scara, ba chiar pietrele construcţiuneĭ eraŭ mutate de la locul lor. Şerban-Vodă Cantacuzino trimise pe un boïer al săŭ, Dona Pepano, împreună cu meşterĭ, ca să dreagă toată stricăciunea, întărind pietrele în tot chipul cu fier.

Din inscripţiunea în limba romînească, săpată pe chenarul din stînga uşeĭ de la intrarea bisericeĭ, ne arată că restauraţiunea s'a făcut în anul 1682, şi că Domnul a maĭ adăugat la milele mănăstireĭ tot vinăriciul Domnesc din dealul Alimăneştilor (jud. Argeş).

Până la 1750 nu maĭ aflăm despre vre-o îmbunătăţire adusă clădireĭ, de şi mulţĭ Domnĭ se îngrijesc de avutul şi dresurile mănăstireĭ. Intre acestea este şi Constantin Brîncoveanu, care (în 1698) dă din noŭ călugărilor dreptul de judecată: «fără însă a judeca călugăriĭ saŭ a maĭ face închisorĭ prin mănăstize, ci să o vînză la vre un mirean onorabil, cum se va putea tocmi cu dînsul şi acela să judece».

In răzmeriţa de la 1786—89, biserica de la Argeş a trebuit să sufere şi să fie prădată de Turcĭ.

In prima jumătate a acestuĭ secol biserica luĭ Neagoe avu să sufere un şir de incendiĭ şi de stricăciunĭ. La anul 1838 un noŭ cutremur zgudui temeliele, mutînd multe pietre din locul lor, pentru care fu restaurată de Episcopul Ilarion (1828—1845); la 1866 arse Seminarul; la 1867, Aprilie 24, casele, clopotniţa şi paraclisul, şi în fine în acelaşĭ an, Decembrie 2, un foc mistui întreg interiorul bisericeĭ, şi împĭedică de atuncĭ de a se maĭ oficia într'însa serviciul divin.

Incă pe la anul 1863, pe cînd sta atît Mănăstirea cît şi Seminarul, s'a simţit trebuinţa uneĭ restaurărĭ radicale a bisesiceĭ. Arhitectul însărcinat cu studiarea şi pregătirea planurilor şi a devizelor, d. Bureli, a întocmit în cursul anuluĭ 1864 proectele necesare; dispoziţiunĭ de executare s'aŭ luat în anul următor, prevăzîndu-se costul lucrărilor pănă la un milion şi treĭ sute de miĭ leĭ vechĭ. Nimic însă nu s'a putut începe anul acela.

In anul 1867, A. S. Principele Domnitor, Carol I, în interesul viŭ pentru trecutul poporul romîn, vizită şi Episcopia de Argeş, observînd cu mare atenţiune atît biserica, cît şi ruinele ce atuncĭ o înconjuraŭ; îşĭ exprimă hotarîrea fermă de a a se reedifica Episcopia şi a se restaura definitiv biserica luĭ Neagoe-Vodă. O comisiune se numi îndată; în budget se prevăzu o sumă de 150000 leĭ vechĭ; aniĭ 1868 şi 1869 trecură în preparative; de la 1870—1874 se lucră numaĭ la reclădirea socluluĭ cu piatră nouă, şi la înălţarea schelelor exterioare şi interioare; lucrarea însă se făcea fără plan, fără studiĭ prealabile şi foarte încet, în cît distrugerea timpuluĭ era maĭ mare de cît efectele restaurăriĭ.

Atuncĭ se începu a se cugeta serios la monumentul de la Curtea-de-Argeş. Doĭ iluştri arhitecţĭ francezĭ, d-niĭ Viollet-le Duc şi Baudot, fură consultaţĭ, şi după recomandaţiunea ambilor, conducerea lucrărilor de restauraţiune se încredinţă d-luĭ A. Lecomte de Nouy, căruia datorim astă-zĭ restaurarea măreţuluĭ monument, îmbrăcat în toată splendoarea sa.

In 1875, lucrările de restaurare fură definitiv începute, ţinură 11 anĭ, şi ast-fel restaurată, biserica Curtea-de-Argeş, a costat suma de 1501000 leĭ, împreună cu mobilierul şi vestmintele sacerdotale şi cu toate odoarele.

Această operă naţională, întreprinsă prin iniţiativa M. S. Regeluĭ Carol I, patronată de Auguştiĭ Noştri Suveranĭ, a format obiectul celeĭ maĭ marĭ îngrijirĭ. Timpul va înscrie printre multele titlurĭ de recunoştinţă ale naţiuneĭ, şi terminarea monumentuluĭ de la Curtea-de-Argeş, atît de mult admirat de străbuniĭ noştri, carĭ credeaŭ că: «Potrivă nu are în toată lumea», şi strigaŭ la vederea luĭ, plinĭ de admirare: «Fericit cel ce a făcut-o, fericiţĭ ceĭ ce aŭ lucrat-o, vrednicĭ sunt de laudă».

O frumoasă inscripţiune, săpată pe al patruiea chenar de pe faţada bisericeĭ, e destinată a lega pentru secolĭ numele acelora, carĭ cu cuvîntul şi cu fapta aŭ contribuit la reînălţarea celeĭ maĭ frumoase podoabe a Patrieĭ noastre, a căreia istorie o regăsim oglindită în însăşĭ istoria monumentuluĭ de la Curtea-de-Argeş.

Printre monumentele prea puţin cunoscute ale Europeĭ estice, ce ne aŭ lăsat secolul al-XVI-lea, Biserica Episcopală de la Curtea-de-Argeş este singurul poate întreg, de sigur cel maĭ curios, cel maĭ bogat şi unul din cele maĭ interesante.

Acest monument, aşa cum este astă-zĭ restaurat cu desăvîrşire, se înalţă strălucitor în mijlocul uneĭ curţĭ spaţioase, ce ocupă o suprafaţă de 10330 m. p., avînd împrejur un grilaj de fier lung peste tot de 400 metri.

Prin două porţĭ poate cinesa să între în această curte: Una la S., cînd vine pe drumul despre oraşul Curtea-de-Argeş; cea-l'altă, la E., în direcţiunea unde este zidit palatul episcopal.

La cele două unghiurĭ N.-E. şi S.-E. ale curţeĭ, se află cîte o mică clădire cu boltă, avînd în vîrf o cruce aurită; ele arată locul unde fusese odinioară două capele. Cea de la N.-E. era închinată Sfîntuluĭ Dimitrie; cea de la S.-E. Sfîntuluĭ Nicolae. Ele s'aŭ dărîmat în 1848, cu ocaziunea punereĭ temelielor Seminaruluĭ.

Imprejmuirea de astă-zĭ este pe marginea din afară a zidurilor, ce înconjuraŭ biserica şi alcătuiaŭ împreună cu Mănăstirea Scaunul Episcopieĭ de Argeş. Edificiul în întregimea sa se compune din două părţĭ bine deosebite:

I. La V., o platformă de piatră cu treĭ trepte, avînd treĭ uşĭ de bronz bogat înpodobite. In mijlocul platformeĭ şi în axa bisericeĭ se află cerdăcelul (cantharul saŭ baptisterul), compus dintr'o mică boltă acoperită cu plumb şi susţinută de patru stîlpĭ de marmoră cu capitelurĭ fin sculptate. Platforma se prelungeşte de jur împrejurul bisericeĭ şi este înconjurată de o galerie frumoasă de piatră lucrată în florĭ pe o lungime de 128 m., coprinzînd 247 florĭ. Această dispoziţiune, unică în

felul eĭ, este foarte înteresantă şi merită a fi semnalată.

II. Biserica însăşĭ, în care intri pe o scară de piatră cu 12 trepte, reprezentînd cele 12 seminţiĭ ale luĭ Izrael, se divide în treĭ părţĭ, potrivit tradiţieĭ: Nartrhex, Corul şi Altarul, despărţit de Cor prin Catapeteazmă.

Narthrexul, unde se află mormintele domneştĭ ale ctitorilor, îşĭ primeşte lumina prin 16 ferestre înalte şi foarte înguste, avînd fie-care fereastră 14 c.m. de lărgime, 2 m. de înălţime. Corul este luminat prin 6 ferestre de acelaşĭ fel, iar Altarul prin treĭ asemenea. Cele patru turle luminează iarăşĭ prin 32 ferestre cu proporţiunĭ analoage. Afară de aceasta, 16 ochiurĭ cu geamurĭ colorate; fiind peste tot ferestre şi rozete, 73 ochiurĭ şi deschizăturĭ. Lungimea totală a edificiuluĭ, socotită de la platforma despre V. până la balustrada despre E., este de 45 m., 85 c. Lărgimea sa e de 20 m.

Corpul bisericeĭ măsoară 26 m., 60 c. de lungime, pe 15 m., în lărgimea sa cea maĭ mare, luată pe Narthrex.

Inălţimea, de la suprafaţa curţeĭ şi până la scaunul cruceĭ de la turla cea mare, este de 31 m. Luată înlăuntru, această înălţime de la pardoseala de mozaic până la cheia bolţiĭ, măsoară 25 m., 30 c. Turlele cele micĭ aŭ înălţimea de 19 m.

Suprafaţa totală ocupată de Biserică este de 756 m. p.

Suprafaţa părţilor sculptate, zugrăvite şi aurite, dă cifra însemnată de 687 m. p.

Părţile sculptate, frizele, ciubucele, cornicele, etc., înşirate unele după altele, ar face o lungime de maĭ bine de 1 kil.

Se pot număra pe monument maĭ mult de 150 motive diferite de ornamentaţiune, 42 rozete marĭ şi 48 maĭ micĭ, avînd fie-care din rozetele micĭ cîte o pasăre de bronz aurit.

Apele de ploaie se varsă pe 125 scurgătorĭ; în fine, monumentul este apărat de loviturile trăsnetuluĭ prin 35 vîrfurĭ de platină, puse în comunicaţiune printr'o reţea de fire de aramă şi prin două frînghiĭ de acelaşĭ metal, carĭ sunt băgate în pămînt şi merg până în fundul unuĭ puţ săpat la răsărit.

Toate acoperişurile sunt de plumb cu ornamente lucrate din ciocan. Caracterul arhitectuluĭ, înainte chiar de a intra în monument, urmează să-l cercetăm pe din afară şi să-l vedem.

De la prima vedere, nu este greŭ a recunoaşte origina cu totul orientală a bisericeĭ.

O cercetare maĭ amănunţită ne permite a preciza maĭ bine lucrul.

Se observă diferite elemente combinate în chip armonic şi capricios, care însă proced de la maĭ multe şcolĭ. Pe lîngă ornamente conzistînd din combinaţiunĭ curat geometrice, care constituesc baza decoraţiuneĭ arabe şi persane, cum se vede la cornicea cea mare cu colţurĭ supra-puse şi scobite, la maĭ multe rozete şi la diferite părţĭ de la turla cea mare; putem observa motivele sculptate pe cerdăcel (canthar), precum şi ciubucul cel mare în formă de frînghie, carĭ se datoresc unor artiştĭ maĭ puţinĭ meşterĭ în artă, aşa de complicată a împletirelor arabe, de cît aceea carĭ aŭ lucrat sculpturele, ce se pot vedea d'asupra uşeĭ de la intrare, de exemplu, şi cîte-va rozete.

Cadrele saŭ chenarele compuse din stîlpuleţe saŭ ciubuce micĭ rotunde, care divid partea de jos a corpuluĭ bisericeĭ, sub brîul cel mare sculptat, precum şi arcaturile, ce se văd d'asupra acestuia, de asemenea şi proporţiunele edificiuluĭ, care este prea înalt în raport cu lărgimea sa, toate ne conduc până în Armenia şi în Georgia, ca să găsim acolo puncte de comparaţiune.

Se ştie că Armeniĭ aŭ fost tot-d'auna întrebuinţaţĭ ca constructorĭ la Constantinopol, în Turcia aziatică şi Siria. Afară de asta, artiştiĭ Grecĭ, Arabĭ, Persanĭ şi Armenĭ, alergaŭ din toate părţile în capitala Turcieĭ, aşa că Neagoe-Vodă, saŭ arhitectul însărcinat cu zidirea bisericeĭ de la Argeş, a putut să aleagă printre dînşiĭ pe ceĭ maĭ meşterĭ şi maĭ pricepuţĭ.

Zugrăvirea şi aurirea tuturor sculpturilor, restituite complect după datele cele maĭ precise, sunt de origină persană.

Temeliele bisericeĭ sunt eşite afară din corpul clădireĭ, şi sunt destul de adîncĭ, dînd zidireĭ nu numaĭ o bază tare şi durabilă, dar şi o privire impunătoare. Brîul cel mare, care încinge biserica toată, deosebeşte partea superioară de cea inferioară a exterioruluĭ. Acel brîŭ se compune din cincĭ brîurĭ maĭ micĭ saŭ viţe, din care unul e împodobit cu solzĭ, alte două cu foĭ împletite liber, şi al patrulea cu colţişorĭ. Din cauza înălţimeĭ uşeĭ, brîul se ridică la intrare, formînd un cadru drept-unghiular.

Faţada despre apus are două despărţiturĭ rectiliniĭ, în care de o parte şi de alta sunt două ferestre duble încadrate cu o bogată ornamentaţiune sculpturală. De amîndouă părţile fiecăreĭ ferestre se află cîte un cadru ornamentat, în care este săpat cîte o inscripţiune: Cele din dreapta intrăreĭ sunt de

Neagoe-Vodă și scrisă în limba veche slavonă bisericească; cele din stînga, sunt romînește; prima de lîngă ușă datează din timpul luĭ Șerban-Vodă Cantacuzino (1682), cea de a doua, săpată în timpul Regeluĭ Carol I al Romînieĭ. La mijlocul fațadeĭ se află intrarea bisericeĭ; este de marmoră, de un caracter cu totul arab, cu bolțarĭ în colorĭ variate. Intrarea este închisă de o ușă cu două canaturĭ în bronz, lucrată după un model bizantin cu arabescurĭ fine.

D'asupra ușeĭ, în timpanul circular, este icoana, în mozaic, a Maiceĭ-Domnuluĭ cu mîinele ridicate sus, iar înainte-ĭ stă Domnul Christos. Fundul tablouluĭ este în mozaic și poleit cu aur.

Corul se compune din două abside tradiționale la N. și la S., unde se află așezate stranele de bronz în număr de 7 de fie-care parte; iar la E., absida centrală saŭ altarul închis prin catapeteazmă. In cor la dreapta este tronul regal, de bronz aurit și cu sticle colorate, ridicat pe două trepte; alăturea scaunul Episcopuluĭ de același metal și ornamentațiĭ, avînd săpat pe rězămătoare simbolul celor patru Evangheliștĭ. La stînga coruluĭ este tronul Regineĭ și jețul unuĭ demnitar al Statuluĭ, de aceeași lucrătură fină.

Altarul, cu totul rezervat Episcopuluĭ și preoților, are două firide laterale sculptate în piatră. In cea de N. numită «proscomidie», se prepară Sfintele Darurĭ și se păstrează diferite obiecte ale cultuluĭ, întrebuințate la slujba bisericească. In a doua de la S., închisă prin ușĭ de bronz «Diaconiconul», se păstrează veșmintele, vasele și alte lucrurĭ scumpe. In jurul altaruluĭ se află o laviță de piatră, în mijlocul căreia în axa absideĭ, e așezat un jeț de piatră (Sintronul) pentru Episcop. Lîngă firida nordică este fîntîna de spălare, care conzistă dintr'un rezervoriŭ de bronz aurit, din care se scurge printr'un robinet apa trebuincioasă într'un basin de marmoră cu conductul destinat a duce apa direct în pămînt, după cerințele ritualuluĭ.

In mijlocul altaruluĭ se află pristolul saŭ Sfînta Masă, de marmoră albă de Carrara, încrustată cu 4 plăcĭ aurite, pe care sunt săpate chipurile celor 4 Evangheliștĭ. Sfînta Masă este așezată sub Ciboriul (cuvucliul) cu 4 stîlpĭ și cu cupolă ajurată și susținută cu 4 arcurĭ. El este de bronz aurit cu ornamente săpate saŭ lucrate din ciocan, și cu incrustațiunĭ de ochiurĭ de sticlă colorate.

Tîmpla saŭ catapeteazma se compune dintr'un soclu de marmoră albă, încrustat cu plăcĭ de cupru aurit și împodobite cu smalțurĭ și cu ochĭ de sticlă, cu stîlpușoare de onyx la baze și capitelurĭ aurite. D'asupra sochuluĭ sunt cele două icoane împărăteștĭ: a luĭ Iisus Christos și a Maiceĭ-Domnuluĭ, lucrate în mozaic de Veneția, și colonada de onyx cu capitele aurite și zmălțuite.

După ce suĭ cele 12 trepte de piatră ale scăriĭ, cu margine sculptată și aurită pe fund albastru, care conduc la intrarea de marmoră și la ușa de bronz, intri în biserică; aci toată pardoseala e de mozaic cu diferite desemnurĭ armeano-bizantine. In fața coloanelor sunt treĭ trepte, pe care urcîndu-le ajungĭ la Narthrex.

Două-spre-zece coloane de piatră, a căror diametru variază, împodobite cu baze și capitele persane, sprijinesc tamburul (olanul cilindric) uneĭ cupole, care se înalță la 24 de metri de la pardoseală. Patru coloane sunt în părțile laterale, iar două sunt la V. și două la E.

Narthrexul, care are o dispozițiune cu mult maĭ mare de cît la toate bisericele, este împărțit în patru părțĭ:

1: Intrarea înaintea coloanelor, avînd la extremitățile sale în stînga și dreapta cele două turnulețe cu 8 ferestre, înguste și străpunse în tambur; 2 și 3: Două nefe laterale, unde sunt așezate mormintele ctitorilor; și 4: Partea centrală coprinsă între colonada drept-unghiulară, care sprijinește turla mijlocie. Această turlă conzistă dintr'o clădire pătrată, ce se ridică peste coloane și arcurĭ; d'asupra eĭ, prin mijlocire de triunghiurĭ boltite (pedentivĭ), se înalță un tambur saŭ un olan cilindric, ca sprijinitor direct al bolțiĭ. Pe cele patru fețe ale zidurilor, d'asupra coloanelor, însă maĭ jos de arcurile ce primesc pedentiviĭ, se află 8 deschizăturĭ, a căror funcțiune pare a fi curat decorativă.

Ușa de marmoră, prin care intri în cor, așezată între cele două coloane centrale maĭ depărtate de cît cele-l'alte, este foarte curioasă; ea are bolțarĭ și amintește dispozițiunea unor motive aproape identice cu ale Sirieĭ centrale și ale Egiptuluĭ. D'asupra acesteĭ ușĭ de marmoră se citesc următoarele versurĭ, pe carĭ marele poet al Romînilor, V. Alexandri, a compus pentru biserică:

Tu ce te luptĭ în lume
Cu crîncena durere,
Tu ce din umbra neagră
Aspirĭ să vezĭ lumină;
In ăst locaș de pace
Găsi-veĭ mîngîere:
Altarul pune raze
Pe fruntea ce se închină.

încadrate frumos în bronz aurit cu sticle colorate. La mijloc, d'asupra ușeĭ împărăteștĭ, se ridică un fel de firidă, care încadrează crucificsul, Domnul Christos răstignit, avînd într'o parte pe Maica Domnuluĭ, iar în cea-l'altă pe Sf. Ioan. Aceste treĭ chipurĭ de aramă aurită, lucrată din ciocan au repoussé, saŭ pe un fund de mozaic. Restul catapetezmeĭ este în întregime de bronz aurit împodobit cu plăcĭ zmălțuite, cu marmore, cu mozaice și sticle colorate, fiind totul aplicat pe lemn, care în interiorul Altaruluĭ este sculptat și zugrăvit. Pe tîmplă, în dosul icoaneĭ Maiceĭ-Domnuluĭ, se citește văpsit cu negru: «Luațĭ, mîncațĭ, acesta este trupul meŭ»; iar în dosul icoaneĭ luĭ Iisus Christos: «Bețĭ dintru acesta toțĭ, acesta este sîngele mîeŭ». Ușa împărătească de la mijloc are săpat, în față la stînga, pe bronz: Buna-Vestire, la dreapta, vizita Elizabeteĭ la Maica Domnuluĭ.

Cele două ușĭ laterale sunt de bronz, lucrate ca și restul tîmpleĭ. Această lucrare măreață de artă s'a făcut la Paris și a reclamat doĭ anĭ de lucru. Putem zice că este unică și fără pereche.

Picturile din lăuntrul bisericeĭ sunt toate nouă, făcute după modelul celor vechĭ. Ele acoperă o suprafață 2343 m. p. și conțin 865 figurĭ, executate în stilul vechiŭ bizantin. Merită deosebită luare aminte figura Mîntuitoruluĭ Pantrocrator, din cupola cea mare și mijlocie. El caută spre Vest, ținînd mîna dreaptă ridicată în semnul binecuvîntăreĭ, iar în stînga, poartă o Evanghelie închisă; este înconjurat cu o lumină de aur, pe care se citesc următoarele cuvinte:

«Domnul s'a uitat din cerurĭ la fiiĭ oamenilor, ca să vadă de este vre unul care să-l înțeleagă și să-l caute pre El, și toțĭ l'aŭ arătat pe El»; iar în cupola mijlocie: «Vedețĭ, vedețĭ că Eŭ sunt Mîntuitorul lumeĭ, lumina cea adevărată, izvorul viețeĭ, Fiiul luĭ Dumnezeŭ». In cupola din Altar se reprezintă Maica-Domnuluĭ cu Domnul Christos în brațe și cu inscripțiunea, «Bucură-te cea plină de darurĭ». Cupolele turnulețelor aŭ: cea de la N. pe Christos Emanuel, cea de la S. pe Sf. Maria. Maĭ însemnăm în altar tablourile: Coborîrea de pe Cruce, Invierea luĭ Christos, Duminica Mironosițelor și Duminica Tomeĭ; Liturghia Apostolicească, figurile Sfinților Athanasie din Alexandria, Ioan Gură-de-Aur și Grigorie Teologul. In Cor: Patimele Domnuluĭ Christos, Liturghia îngerească, Sf. Maria, Sfîntul Ioan, Nestor, Dumitru, Gheorghe, Teodor Tiron, iar pe pendentivĭ, ceĭ 4 Evangheliștĭ. In Pronaos: Archangeliĭ Mihail și Gavril, Intrarea în Biserică și Nașterea Maiceĭ-Domnuluĭ. In fine, în Narthrex, portretele ctitoriceștĭ și ale altor Domnĭ Romînĭ, luate după cele vechĭ: Neagoe și Despina cu copiiĭ lor; Radu de la Afumațĭ și soția sa Roxandra; Ioan Radu Negru și Doamna Ana; Ioan Teodosie Voevod și Ioan Mircea-cel-Bătrîn, în costum de cavaler medieval; Ioan Vladislav Voevod; Kneazul Lazăr și Doamna Milița, părințiĭ Doamneĭ Despina, ținînd în mînĭ o Biserică cu 10 turle; Radu Voevod și Mircea; Alexandru Voevod și un copil al săŭ; Vlad Voevod cel Tînăr și Ioan Vintilă Voevod; Ioan Petru-Vodă Cercel și fiul săŭ Marcu Voevod, avînd deasupra pe Christos-Pantrocator.

La dreapta ușeĭ de la intrare se află portretul M. S. Regeluĭ Carol I, în mantie regală, ținînd în mînă pergamentul restaurațiuneĭ Bisericeĭ, coroana de oțel stă pe un stîlp aurit; la un colț al tabloluĭ sunt armele Augusteĭ Sale familiĭ. La stînga se află portretul M. S. Regineĭ Elizabeta, Augusta noastră Suverană, îngenuche înaintea Prea Curateĭ Fecioare, absorbită într'o cugetare adîncă și cuvioasă, închină la picioarele Maiceĭ Mîntuitoruluĭ harpa alinătoare suferințelor pămînteștĭ, și pare că zice cu Psalmistul: «Doamne, cinstit'am Casa ta și locașul cinstireĭ Tale». De o parte și de alta a portretelor regale, se află la stînga portretul primuluĭ Episcop al Argeșuluĭ Iosef I, iar la dreapta, al Părinteluĭ Episcop Ghenadie II Argeșiul, maĭ tîrziŭ Mitropolit Primat.

Cerdăcelul din fața Bisericeĭ este destinat în special pentru oficiarea botezuluĭ, de unde îĭ vine și numele de Baptisterium. Asemenĭ capele alcătuiaŭ în construcțiunile vechĭ bizantine o parte esențială și o podoabă. Gonzales Clavijo, în discripțiunea ce face bisericeĭ Sf. Gheorghe din Constantinopole, zice: «Inaintea ușeĭ Bisericeĭ se află un frumos basin pentru botez, și d'asupra sa o cupolă susținută de 8 coloane de marmoră albă, și acoperită de multe figurĭ». Baptisteriul de la Argeș consistă, după cum am văzut, dintr'o cupolă învelită cu plumb, pe patru coloane de marmoră din Constantinopole cu vărgĭ vinete, avînd capitelurile în stil arab, de marmoră de Carrara. In prejurul cupoleĭ se află o galerie de florĭ scobite în piatră. Timpanele arcurilor sunt cu sculpturĭ de un gen deosebit de al sculpturilor Bisericeĭ, intrînd

și păsări prin motivele ornamentației. D'asupra timpanilor, cantarul e încins de un brîŭ cu sculpturi în formă de solzi. Cele patru arcuri de piatră sunt mărgenite în partea superioară de un ciubuc rotund cu flori sculptate și aurite, pe un fund verde; la timpane fundul e albastru și ornamentațiunea cu aur. Bolțarii se termină cu 11 flori ascuțite de fie-care parte. Pardoseala de mozaic prezintă ornamente bizantine în diverse colori, avînd la mijloc cruce, formată din împletituri încolăcite.

Odoare și mobilier. — Intre odoarele bisericei, cel mai prețios, și care face admirațiunea tutulor, este un manuscript pe pergament conținînd cele 12 Evangheliĭ, ce se citesc în Joia mare în Săptămîna Patimilor, și Evangelia Invierei din Sîmbăta mare. Este scris întreg de M. S. Regina Elizabeta pe 50 pagini mari in folio; fie-care pagină este încadrată într'un chenar lat de 15 c. m. și alcătuit din motive diferite și combinate după inspirațiunea proprie: cînd flori de munte, rînduite cu gust, cînd seminţe de paltin, cînd împletituri de arabescuri și desemnuri luate din 'ornamentica romînească. Fundul fie-cărei pagine este deosebit colorat. Textul e scris cu aur saŭ cu argint, după cum convine mai bine tonului coloarei. Fie-care pagină din cele 50 este un ce în sine deosebit prin inițiale, prin decorațiuni și coloare, destăinuește o intenţiune artistică și bogată imaginațiune a regescului lor autor. Prima pagină poartă acest titlu: *Sfintele Evangelii din Joea Patimilor.*

La mijloc este desemnată Sfînta Inviere, iar împrejur, în cîte un frumos cadru de floricele, se văd 4 scene din Patimele Mîntuitorului, și alte 4 din viața Maicei Domnului. Pe pagina verso sunt zugrăvite 11 capete de îngerași, care se aseamănă cu unii din fericiții adormiți ai familiei M. M. L. L. Sunt trei figuri sus și trei jos în cîte un cadru oval format din ghirlande de flori; iar de o parte și de alta a paginei cîte un cadru rectiliniar, cel din stînga avînd două figuri cel din dreapta trei. Figura de la mijloc în grupul de sus este chiar dragul îngeraș al M. M. L. L. zmuls încă din pruncie, este Principesa Maria în chipul unui copilaș cu fața candidă. El trage cu mănușița clopotul celei de a doua Invieri; coarda clopopotului este împletită cu o ramură de flori. Următoarea inscripțiune de jur împrejur formează cadrul figurei:

Maria † 1874, ITTY. Christos a Inviat din morți.
La stînga: OTTO † 1862. Cu moarte pre moarte călcînd.
La dreapta: Hermann † 1877. Și celor din mormînturi.
Cadrul rectiliniar stînga, sus: Ecaterina † 1866.
Teresa † 1883
Christos A Inviat Din Morți Cu Moarte Pre Moarte.
Cadrul rectiliniar dreapta, sus: Sofia † 1869.
Maria † 1882
Frantz † Cristos.
A Inviat Din Morți cu Moarte Pre Moarte.
Grupul de jos:
La stînga: Maria † 1867 Călcînd, Și Celor Din Mormînturi.
La dreapta: Maria † 1863 Călcînd, Și Celor Din Mormînturi.
La mijloc: Stefania † 1850, Viață Dăruind.

Cîte un fluture se vede la cele patru colțuri ale cadrului Principesei Mariei, și la cele patru colțuri ale paginei. In mijloc se citește, scris cu alb pe fund aurit pe 13 linii, următoarea frumoasă inscripțiune:

Lucrat-am această carte cu cele două-spre-zece Evangelii ale Patimelor Domnului și Mîntuitorului Nostru Iisus Christos, pentru sînta și Dumnezeiasca Biserică a Episcopiei Curței-de-Argeș, întru amintirea Prea iubitei și singurei mele copile Maria, care în Joia Patimelor a trecut la viața cea vecinică, și la al căreia căpătîiŭ am auzit citindu-se mîngîetoarele cuvinte ale Domnului.

Castelul Peleșului
In 27 August (8 Septembrie) 1886.

Acest neprețuit odor se va păstra de acum înainte alăturea cu icoana vechie, ce prima întemeietoare a sfîntului locaș de la Argeș a dăruit-o, și pe care icoană vedem pe Maica-Domnului ținînd în brațe corpul Divinului Mîntuitor, iar mai jos pe Doamna Despina a lui Neagoe-Vodă ținînd pe un genunche pe fiul săŭ Teodosie mort și zice:

«Stăpînă! primește pe robul tăŭ Ioan Teodosie Voevod, și așează-l în împărăția Ta». Evanghelia este ferecată foarte frumos, după desemnele făcute de M. S. Regina și executate în zmalț. Pe ferecătura din față este în mijloc crucea triplă bizantină, al căreia fund e albastru presărat cu floricele roșii și galbene. Marginele sunt o combinare de arabescuri din ornamentica Curței-de-Argeș; un fund de aur cu desemnul pătrat în coloare alternativ verde și albastru închis, al doilea fund în coloare, iar desemnul de aur. Pe cea-l'altă parte a ferecăturei se observă pe fund verde un desemn de pe cusături naționale lucrat în zmalț; în mijloc, pe fund de aur cu litere albastru închis, sunt facsimilate după scrisoarea autografă a M. S. Reginei, cele șapte cuvinte de pe cruce ale Mîntuitorului:

Părinte! Iartă-le lor că nu știŭ ce fac!
Amin zic ție, astăzi împreună cu mine vei fi în raiŭ!
Mi-e sete!

Muere, iată fiul tăŭ, fiule, iată muma ta!
Ili! Ili! Lima savahtani!
Părinte! în mînele tale încredinţez duhul meŭ!
Săvîrşitu-s'aŭ!

La dreapta în colţ, jos, este scris de-acurmezişul în aur peste margine: «Elisabetha, 1886».

Muchea ferecăturiĭ e lucrată în zale de aur împletit, după modelul vechilor Evangheliĭ romîneştĭ.

Incheietorile sunt şi ele lucrate în zmalţ.

Pomelnicul saŭ dipticul Mănăstireĭ Argeşul este scris cu multă îngrijire şi cu frumoase ornamente pe pergament de Doamna Maria G. Sturdza de la Miclăuşani, avînd în faţă însemnarea ctitorilor, iar în dos psalmul luĭ David:

«Milueşte-mă, Doamne, după marea mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale».....

Mobilierul se compune, din două sfeşnice marĭ cu cîte treĭ lumînărĭ, patru sfeşnice micĭ, masa pentru anaforă, două tetrapoade pentru cîntăreţĭ, stranele, tronul Regeluĭ, al Regineĭ şi al Episcopuluĭ, policandru, etc.

Sfinţirea bisericeĭ. — Sfinţirea bisericeĭ Episcopale de la Curtea-de-Argeş s'a făcut în ziua de 12 Octombrie 1886 în prezenţa MM. LL. Regeluĭ şi Regineĭ, cu o pompă neasemănată şi vrednică de monumentul cel maĭ strălucit al Regatuluĭ Romînieĭ.

Această serbare religioasă a pus în mişcare miĭ de oamenĭ, carĭ se grăbiră a veni din toate unghiurile ţăreĭ, ca să vadă prea iubiţiĭ lor Suveranĭ deschizînd iarăşĭ drept-credincioşilor locaşul Dumnezeesc al luĭ Neagoe Voevod, din începutul seculu:uĭ al XV-lea, şi să-l asculte vorbind despre tăria Bisericeĭ Romîne şi despre cuvioşia străbunilor lor.

După terminarea tuturor lucrărilor de restauraţiune, începute încă din anul 1875, şi după înzestrarea bisericeĭ cu tot mobilierul, odoarele şi vestmintele trebuincioase cultuluĭ; s'a decis ziua pentru săvîrşirea sfinţireĭ din noŭ a acesteĭ bisericĭ, în care încetase a se maĭ oficia serviciul divin din cauza foculuĭ întîmplat la anul 1867.

Sîmbătă la 11 Octombrie, la orele 7 de dimineaţă MM. LL. Regele şi Regina pornesc din Sinaia, pentru a se îndruma pentru Curtea-de-Argeş, însoţiţĭ fiind de maĭ mulţĭ miniştri şi demnitarĭ aĭ Statuluĭ. De la Chitila şi până la Piteşti gările eraŭ împodobite cu verdeaţă şi cu steagurĭ tricolore. Peste tot locul se vedeaŭ portretele Suveranilor, înconjurate de cununĭ de florĭ. Mulţime de ţăranĭ în haine de sărbătoare adunaţĭ pe la staţiĭ şi chiar în drum salutară cu căldură şi entuziazm pe Suveranĭ, care de la ferestrele vagonuluĭ mulţumeaŭ tuturor.

La staţiunele unde trenul Regal se oprea cîte-va minute, Eĭ eraŭ aşteptaţĭ de Prefecţiĭ judeţelor, Primariĭ comunelor, carĭ după obiceiŭ, ofereaŭ pîine şi sare Suveranilor, apoĭ corpul didactic, precum şi un însemnat număr de domnĭ şi doamne dintre notabilităţile judeţelor.

Pe la $4^1/_2$ Auguştiĭ Suveranĭ se aflaŭ, înaintea porţilor bisericeĭ Episcopale.

Aci, încă de la orele $2^1/_2$ după amează, Episcopul Eparhieĭ de Argeş, Ghenadie, îmbrăcat în mantie şi omofor cu epitrahil, împreună cu maĭ mulţĭ Arhiereĭ, Arhimandriţĭ şi Stareţĭ, cu 12 diaconĭ şi maĭ mulţĭ preoţĭ, toţĭ îmbrăcaţĭ în nouăle vesminte sacerdotale şi urmaţĭ de numeroasă poporîme, plecară de la Biserica numită Bolniţa Episcopieĭ, în cîntece corale şi sunetul clopotelor, ducînd Episcopul Ghenadie sfîntul Disc cu sfintele moaşte pregătite spre a fi puse a doua-zi în stîlpul sîntuluĭ Pristol al bisericeĭ, precum şi cu sfintele moaşte ale sfinţilor Nifon, Sergiu, Vach şi ale sfinteĭ Taţiana. Această procesiune religioasă se întîlni la poarta bisericeĭ Episcopale cu sfintele moaşte ale sfinteĭ mucenice Filotea, adusă într'adins de la biserica Curtea Domnească din oraşul Curtea-de-Argeş. După intrarea amîndurор procesiilor în biserică, sfintele moaşte ale sfinteĭ Filotea fură aşezate lîngă strana dreaptă, iar ale acelor-l'alţĭ sfinţĭ în stînga; sfintele moaşte însă, pregătite pentru sfînta Masă, se depuseră la sfînta proscomidie în Altar.

Indată după aceasta se începu slujba Vecernie, oficiindu-se de un Arhimandrit.

Pe cînd se cînta slava de la Stihirĭ, se vesti sosirea M. M. L. L. Regeluĭ şi Regineĭ. D-niĭ Miniştri, Corpul diplomatic, Arhitectul restaurator al monumentuluĭ cu ajutorul săŭ, doĭ Generalĭ, casa civilă şi militară a M. M. L. L., eleviĭ seminaruluĭ şi o populaţiune numeroasă, întîmpinară pe M. M. L. L. Regele şi Regina la poarta catedrală.

Inalt P. S. S. Mitopolit al Moldoveĭ şi Suceveĭ, D. D. Iosif Naniescu, însoţit de toţĭ Inalţiĭ prelaţĭ aflaţĭ aci, aşteptaŭ la uşa bisericeĭ. M. M. L. L. sărutară Sf. Evanghelie şi Crucea prezentate de Episcopul Ghenadie. Corul vocal de la Domniţa-Bălaşa, întona sub direcţiunea maestruluĭ Bărcănescu, imnul regal, pe cînd

Majestăţile Lor intraŭ în biserică. M. S. Regele luă loc pe tronul săŭ din dreapta; M. S. Regina, pe cel din stînga, iar Inaltul cler stînd în mijlocul bisericeĭ, întona cîntarea: «Lumină lină», şi se urmă serviciul Vecernieĭ, care pe la 4¼ se termină.

După terminarea acestuĭ serviciŭ, Auguştiĭ Suveranĭ observară cu deamănuntul interiorul Bisericeĭ, admirînd simplicitatea măreaţă a planuluĭ, frumuseţea picturelor, strălucirea tîmpleĭ şi a mobilieruluĭ, cum şi efectul fericit de lumină care pătrunde în diferite modurĭ prin numeroasele ochiurĭ şi ferestre cu geamurĭ divers colorate. Majestăţile Lor aŭ exprimat în maĭ multe rîndurĭ Inaltele Lor mulţumirĭ d-luĭ Arhitect A. Lecomte, pentru minunata operă datorită numaĭ talentuluĭ, stăruinţeĭ şi gustuluĭ săŭ artistic.

După aceea, Majestăţile Lor bine-voiră a examina exteriorul bisericeĭ, a compara elementele, ce aŭ servit la reconstruirea cerdăceluluĭ (Cantaruluĭ) şi a balustradeĭ din prejurul edificiuluĭ. Pe la orele 5 p. m., Majestăţile Lor plecară în oraş în urările întregeĭ populaţiunĭ, care era înşirată de la porţile Episcopieĭ şi pănă la casele Primaruluĭ, unde se stabilise cuartierul Regal.

Aci, după ce se făcu prezentările cuvenite, seara, la orele 7, avu loc un prînz dat de Majestăţile Lor, la care luară parte: Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit al Moldoveĭ, D-niĭ Miniştriĭ pelnipotenţiarĭ şi aĭ ţăreĭ, aflaţĭ acolo cu această ocaziune, maĭ mulţĭ demnitarĭ aĭ statuluĭ şi alte multe persoane de distincţiune, precum şi alte notabilităţĭ ale oraşuluĭ.

După prînz avu loc o retragere militară cu torţe şi muzicĭ, iar pe la orele 9, o manifestaţie populară cu muzica şi torţe aprinse.

M. S. Regina purta frumosul costum naţional, alb, cusut cu negru şi cu fir, care a devenit costumul regesc al Romînieĭ şi obiectul de mîndrie al femeeĭ Romîne. Tot în costum naţional eraŭ îmbrăcate toate Doamnele prezente, ca şi domnişoarele de onoare ale M. Sale Regineĭ.

Tot în acea zi de Sîmbătă, pe la orele 9½ seara, la Episcopie a început serviciul de priveghere (Utrenie). In timpul serviciuluĭ, în curte se ferbeaŭ aromatele sfinţite pentru sfinţire.

Ast-fel se termină ziua de 11 Octombrie, care prin frumuseţea eĭ şi prin seninătatea ceruluĭ, revărsase în sufletul tuturor un izvor de plăcere şi bucurie, căcĭ le da speranţă şi pentru un timp şi maĭ frumos pe a doua zi, ziua cea mare a sfinţireĭ bisericeĭ. Ziua de Duminică, 12 Octombrie, era aşteptată cu nerăbdare de toţĭ aceia, carĭ se grăbise a veni la o serbătoare pioasă şi de vecinică amintire.

Toată noaptea, şi maĭ ales în dimineaţa zileĭ, numărul oaspeţilor crescu, carĭ veniţĭ în trăsurĭ, carĭ călărĭ, ceĭ maĭ mulţĭ pe jos, săteni şi sătencele de prin văile şi muscelele Argeşuluĭ, Dîmboviţeĭ, Musceluluĭ şi Rîmnicul-Vîlceĭ.

Incă din răvărsatul zorilor lumea căuta să ocupe locurĭ în întinsa curte din preajma bisericeĭ.

Ziua făgăduia a fi din cele maĭ frumoase. Soarele se înălţa plin de căldură şi de lumină, desbrăcînd cu încetul de haina luĭ mohorîtă, munţiĭ ceĭ învăluiţĭ în nor, şi făcînd să se desfăşoare înaintea ochilor panorama cea maĭ încîntătoare. In fund se ridica, în vestmîntu-ĭ de timpuriŭ ernatic, măreţul Neagul, moşneag de zăpadă, care îşĭ trage numele de la fericitul ctitor al Bisericeĭ de Argeş, de la Neagoe-Vodă. De o parte se înalţă muntele Păpuşa, de cea-l'altă parte, munţiĭ Cozieĭ, iar în fundul frumoaseĭ văĭ se vedeaŭ cheile Argeşuluĭ, ce-şĭ duce pe un pat capricios şi aşternut cu bolovanĭ, cursul săŭ torenţial. Călătorul se opreşte cu ochiĭ uimiţĭ în conturnele zăriĭ depărtate, iar biserica îĭ dă să cugete, aducîndu-ĭ răsunete de reînviere din vremile trecute, răsunete de viaţă din vremea prezentă.

Pe la orele 7½ dimineaţa, armata se înşiră în curte, formînd un patrulater în jurul bisericeĭ. Afară din curte se aşeză de asemenea armată. Grilajul curţeĭ era acoperit cu drapele tricolore. Un frumos arc de triumf se ridica la intrarea despre Curtea-de-Argeş, iar de la poartă până la uşa bisericeĭ era aşternut un covor pentru Majestăţile Lor.

Lumea se pornise în şirurĭ neîntrerupte despre oraş, despre muchea dealurilor, şi despre văile din preajma Sasuluĭ şi a Iaşuluĭ, a Danuluĭ şi a Albuluĭ, acoperind toată curtea, întreaga cîmpie încunjurătoare şi culmele din preajmă.

La orele 8, sunetul clopotuluĭ dete semnalul de pregătirea serviciuluĭ religios. In frumosul cerdăcel saŭ baptister din faţa bisericeĭ, Vicarul Episcopieĭ Rîmniculuĭ-Nouluĭ-Severin săvîrşi Sfinţirea apeĭ cea mică.

Pe la orele 8¾, 21 salve de tunurĭ anunţară pornirea Majestăţilor Lor de la cuartierul Regal, şi la orele 9 în sunetul

clopotelor, al muzicelor și în aclamările mulțimeĭ, Auguștiĭ Suveranĭ, sosiră înaintea porțiĭ Episcopieĭ, în trăsura de gală a curțiĭ Regale, trasă de 4 caĭ și escortată de Prefectul de Argeș și un escadron de călărașĭ.

M.M. L.L. Regele și Regina fură întîmpinațĭ la poartă de doĭ Miniștri, doĭ Generalĭ, Arhitectul restaurator cu ajutorul său, de Comandantul trupelor de paradă și de alte persoane de distincțiune. De o parte și de alta a covoruluĭ așternut, eraŭ înșirațĭ clericiĭ îmbrăcațĭ în sfintele odăjdiĭ.

La scara bisericeĭ pe platforma din față, Majestățile Lor fură întîmpinate de toțĭ Miniștri țăriĭ; de Corpul diplomatic; de Inalțiĭ demnitarĭ aĭ Statuluĭ și de maĭ multe persoane notabile; iar la intrarea în biserica, de P. S. S. Episcopul eparhiot cu Crucea și sfînta Evanghelie, de Inalt P. S. S. Mitropolit al Moldoveĭ și de alțĭ Episcopĭ și Arhimandrițĭ și de un numeros cler.

După ce Majestățile Lor sărutară Crucea și sfînta Evanghelie, intrară în biserică în cîntările coruluĭ. M. S. Regele fu condus la tronul său Regal de către P. S. S. Episcopul eparhiot și de casa civilă și militară, M. S. Regina, de către I. P. S. Mitropolit al Moldoveĭ și de Domnișoarele de onoare.

Serviciul sfințireĭ se oficiă de P. S. S. Episcopul Ghenadie, cu 4 Arhiereĭ, cu 4 Arhimandrițĭ, 12 diaconĭ, în azistența tutulor preoților din eparhia Argeșuluĭ și a unuĭ număr însemnat de preoțĭ, venițĭ de prin alte eparhiĭ. P. S. S. Episcopul oficiant înconjură maĭ întîiŭ sfînta Masă din Altar de treĭ orĭ, în cîntarea troparilor cuvenite; apoĭ ridicînd discul cu sfintele moaște pe cap, și fiind preces de preoțĭ și clericĭ cu sfînta Evanghelie, sfintele chivote, cu ripide, steagurĭ și felinare, eși afară din biserică, urmat de M. M. L. L. Regele și Regina, de persoanele oficiale și de tot poporul.

Procesiunea ocoli biserica de treĭ orĭ în sunetul clopotelor. La fie-care ocol se făcu cîte o stare înaintea fațadeĭ de la intrare, punîndu-se sfintele moaște pe tetrapod și citindu-se Apostolul, Evanghelia de încungiurare și cîte o rugăciune de sfințire. In tot timpul citireĭ acestora, Auguștiĭ Suveranĭ, clerul, armata și întregul popor staŭ în genunchĭ și ascultaŭ în adîncă tăcere cuvintele Mîntuitoruluĭ și frumusețile rugăciuneĭ.

După a treia ocolire, P. S. S. Episcopul urcă treptele bisericeĭ împreună cu M. M. L. L. Regele și Regina, și cîțĭ-va din înalțiĭ prelațĭ, și zise rugăciunea intrăreĭ, pe cînd ușile bisericeĭ eraŭ închise.

In năuntru se afla un Arhimandrit cu doĭ diaconĭ ținînd chivotele în mîĭnĭ. P. S. S. Episcopul Ghenadie pronunță troparul din Psalmĭ: «Ridicațĭ boerĭ porțile voastre și vă ridicațĭ porțile cele veșnice, și va intra Impăratul Slaveĭ».

«Cine este acesta, Impăratul Slaveĭ?» întrebă clericul din năuntru.

«Domnul cel tare și puternic, Domnul cel tare în războiŭ, Domnul Puterilor: Acesta este Impăratul Slaveĭ», răspunse P. S. Episcop.

Aceste întrebărĭ și răspunsurĭ se repețiră de treĭ orĭ, după care apoĭ P. S. Episcop făcu treĭ crucĭ cu sfintele moaște de asupra ușilor, care se deschiseră îndată. Toată lumea intrînd în regulă se așeză iarășĭ fie-care la locul său.

Acum începu punerea sfintelor moaște în stîlpul sfîntuluĭ Pristol. Majestățile Lor înconjurară în cîntările obicinuite, tabla de marmoră destinată a servi de Sfînta Masă, așezînd maĭ întîiŭ sfintele moaște cu aromatele de sfințire.

Intr'un tub de metal masiv, M. S. Regina depuse Chrisovul pentru restaurațiunea bisericeĭ, scris întreg pe pergament de Augusta sa mînă, și semnat de dînsa și de M. S. Regele. Acest tub, depunîndu-se sub piatra Sfîntuluĭ Pristol, în aromatele de sfințire, se acoperi cu o placă de metal.

Conținutul Chrisovuluĭ de fundațiune:

«Sfințitu-s'a acest Dumnezeesc locaș, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, de către Prea Sfințitul Episcop de Argeș Ghenadie, în al 20-lea an al Domnireĭ Regeluĭ Carol I, față fiind Regele Carol, Regina Elisabeta și o adunare numeroasă de creștinĭ din toate părțile Regatuluĭ, întru lauda și mărirea luĭ Dumnezeŭ A-Tot-Puterniculuĭ, apărător țăreĭ acesteia».

Curtea de Argeș, 12 Octombrie, 1886

Carol, Elisabeta.

Un alt exemplar, păstrat în Altarul bisericeĭ, poartă pe lîngă semnăturile Majestăților Lor, și pe cele ale Miniștrilor țăriĭ, ale Mitropolituluĭ Moldoveĭ, a treĭ Episcopĭ și a altor demnitarĭ aĭ țăriĭ.

Apoĭ începu spălarea sfinteĭ Mese. P. S. S. Episcopul oficiant, îmbrăcat cu o cămașă de atlaz samaniu, bine-cuvîntă maĭ întîiŭ prin o rugăciune tainică apa caldă pentru spălare, cerînd asupra eĭ bine-cuvîntarea Iordanuluĭ. M.M. L.L. Regele și Regina, încinșĭ cu cîte un șorț alb de atlaz, și cu cîte un calup de săpun în mînă, spălară

apoĭ tabla de marmoră turnîndu-Li-se apă de P. S. S. Episcopul de treĭ orĭ ca la botez, în numele Tatăluĭ și al Fiuluĭ și al Sfîntuluĭ Duh. După cea di'ntîiŭ spălare, Majestățile Lor, șterseră marmora, pe cînd se cînta psalmul: «Cît de iubite sunt locașurile Tale Doamne al puterilor». După aceasta urmă a doua spălare, în amintirea Golgoteĭ, spălată cu sîngele și apa ce cursese din coastele Mîntuitoruluĭ. P. S. S. Episcopul în semnul cruceĭ, turnă asupra meseĭ vin amestecat cu apă de trandafir, dîndu-ĭ sfințenie și bună mireazmă; cu acest liquid amestecat se stropi și antimisul la cîntarea psalmuluĭ al 50-lea: «Stropițĭ-mă-veĭ cu isop și mă voiŭ curăți».

După aceasta Majestățile Lor, cu cîte un burete în mînă, precum și d. Ministru al Cultelor și clericiĭ oficiențĭ, șterseră bine Sfînta masă, și P. S. S. Episcopul începu a o unge cu Sfîntul Mir. Intîiŭ a închipuit treĭ crucĭ de asupra Meseĭ, desemnînd locurile unde trebue să stea în timpul Sfinteĭ Liturghiĭ Evanghelia, Discul și Paharul; după aceea, cîte treĭ crucĭ pe fie care colț al meseĭ, ca ea să fie sfințită pretutindene, în fine treĭ crucĭ pe Antimis. La aceasta diaconul întipărind însemnătatea rituluĭ ce se oficia, la fie-care semn de cruce, atrăgea băgarea de seamă prin cuvintele: «Să luăm aminte», iar ierarhul închipuind scopul sfințireĭ și exprimînd entuziazmul ungereĭ spirituale, exclama: «Aliluia». Corul cînta: «Ce este maĭ bun, saŭ ce este maĭ frumos de cît să trăiască frațiĭ împreună». P. S. S. Episcopul a stropit asemenea cămașa de pînză albă și legată cu șnururĭ prin prejur, cu care se îmbrăcase Sfînta Masă, ținînd capătul șnuruluĭ cu care se încinse Sfînta Masă de treĭ orĭ, în așa chip, că semnul Cruceĭ este din toate patru părțile; iar corul cînta umilul psalm: «Pomenește Doamne pe David». După stropirea aceste cămășĭ se aduse poala de stofă, de de asupra, cu Antimisul. Pe dînsa se așeză Evanghelia frumos scrisă cu aur și cu podoabe și iconițe de către M. S. Regina, și închinată Sfîntuluĭ Altar al bisericeĭ; asemenea Sfînta Cruce, Chivotul pentru păstrarea sfintelor Taine, cele două chivote-anafornițe și cele două sfeșnice. Cînd ast-fel Sfînta Masă era complect îmbrăcată cu toate podoabele eĭ, se cîntă psalmul: «Domnul s'a împărățit, întru podoabă s'a îmbrăcat»; urmă cădirea Sfinteĭ Mese și a Jertfelniculuĭ cu tot Altarul, cîntîndu-se psalmul: «Judecă-mă Doamne, fiind-că eŭ am umblat prin blîndețea mea, și în Domnul sperînd, nu voiŭ slăbi».

Cu aceasta, terminîndu-se sfințirea Pristoluluĭ, se făcu ungerea sfinteĭ bisericĭ cu sfîntul și marele Mir, M. M. L. L. Regele și Regina, d. Ministru al Cultelor și P. S. S. Episcopul Ghenadie, cu cîte o nuea acoperită în vîrf cu bumbac muiat în sfîntul Mir în cele patru părțĭ ale bisericeĭ: In centrul apsideĭ Altaruluĭ de asupra Sf. Proscomodiĭ și a Diaconiconuluĭ, în cele două apside ale coruluĭ, de asupra ușeĭ de la intrarea din Narthrex în cor, unde se citesc versurile mareluĭ nostru poet Alexandri:

Tu, ce ce te luptĭ în lume
Cu crîncena durere,
Tu, ce din umbra neagră
Aspirĭ să vezĭ lumină;
In ăst locaș de pace
Găsi-veĭ mîngîere:
Altarul pune raze
Pe fruntea ce se închină.

De asemenea pe bisericile ctitoriceștĭ din tablourile luĭ Neagoe-Vodă și Despina, Radu de la Afumați și Roxandra, pe perețiĭ N. și S. aĭ Narthrexuluĭ, în fine de asupra intrăreĭ bisericeĭ în Narthrex.

După terminarea ungereĭ cu Mir, M. M. L. L. Regele și Regina și d. Ministru al Cultelor, intrară iarășĭ în Altar, sărutară Crucea, Evanghelia și Sfîntul Pristol, mulțumind luĭ Dumnezeŭ pentru vărsarea neîntreruptă a haruluĭ Săŭ, iar P. S. S. Episcopul adresă cu glas tare ruga aceasta: «Ne rugăm Ție, stăpîne mult milostive, umple de mărire, de sfințenie și de dar jertvelnicul acesta; ca să prefacă jertfele acele fără de sînge, ce se aduc Ție într'însul, în prea curatul Trup și cinstit Sîngele mareluĭ Dumnezeŭ și Mîntuitoruluĭ nostru Iisus Christos, a unuia născut Fiul Tăŭ, spre mîntuirea a tot poporuluĭ și a nevredniciceĭ noastre».

Majestățile Lor se retraseră din Altar, la tronurile Lor regale.

Se făcu apoĭ polihroniul pentru Majestățile Lor, de către P. S. Episcopul eparhiot, care zise: «Prea Inaltuluĭ și de Christos iubitoruluĭ Regeluĭ nostru Carol I și iubitoareĭ de Christos Regineĭ Elizabeta, dă-Le Doamne, zile bune, viață pacînică, sănătate, mîntuire, și întru toate bună sporire, iar asupra vrăjmașilor biruință, și-I păzește întru mulțĭ anĭ».

După aceea P. S. Episcopul oficiă Sfînta Liturghie cu 4 Arhiereĭ și 2 Arhimandrițĭ îmbrăcațĭ în sfintele odăjdiĭ. Serviciul ținu aproape treĭ ore în solemnitatea cea maĭ mare. Era

prima Liturghie făcută după sfințirea din noŭ a bisericeĭ, şi strălucirea decoruluĭ, luminele zecilor de candelabre şi candele, razele soareluĭ străbătînd prin ochiurile şi ferestrele cu giamurĭ în variate colorĭ; corul minunat ale căruia cîntărĭ înduioşate răsunaŭ armonic prin cele patru bolțĭ ale turnurilor, religiozitatea cu care care Suveraniĭ şi poporul Lor ascultaŭ serviciul Dumnezeesc, şi fierbințeala cu care înălțaŭ rugăciunĭ către cel A-Tot-Puternic, totul umplea sufletul de o tainică admirare şi adîncă pietate.

După terminarea Sfinteĭ Liturghiĭ, P. S. S. Episcopul de Argeş Ghenadie, îmbrăcat în veşmintele cele nouă sacerdotale, cu mitra de aur şi pietre scumpe pe cap, şi cu cîrja în mînă, eşind din Sfîntul Altar şi oprindu-se între sfeşnicele cele marĭ împărăteştĭ în fața Suveranilor şi a poporuluĭ, rosti o frumoasă şi pioasă cuvîntare.

După aceea tot clerul şi tot poporul eşiră din biserică, rămănînd în capul scăreĭ numaĭ M. M. L. L. Regele şi Regina, pentru ca să fie de toțĭ văzuțĭ şi de toțĭ ascultațĭ.

Pe cele 12 trepte ale scăreĭ eraŭ înşirațĭ: In dreapta M. S. Regeluĭ, Episcopul şi Arhiereiĭ oficianțĭ; în stînga M. S. Regineĭ, I. P. S. S. Mitropolit al Moldoveĭ şi P. P. S. S. Episcopĭ aĭ Dunăreĭ-de-Jos şi Buzăuluĭ cu alțĭ clericĭ. In fată, pe plat-formă, eraŭ Miniştriĭ țăriĭ, Corpul diplomatic, Inalțiĭ demnitarĭ aĭ statuluĭ, Oficeriĭ superiorĭ, persoanele oficiale şi clerul, iar jos în curte, mulțimea adunată.

La aparițiunea Suveranilor începu să cînte imnul Regal şi tot poporul se descoperi.

M. S. Regele, ținu un frumos şi bine simțit discurs, şî sfîrşi zicînd din adîncul inimeĭ Sale: «Trăiască Romînia», pe cînd mîna sa dreaptă se ridica spre cer, ca să implore nemărginita bunătate a Dumnezeuluĭ celuĭ Sfînt, care a ocrotit mult încercatul de soartă neam Romînesc şi a fost pururea îngrijitor şi milosîrdnic păzitor.

Această cuvîntare, mişcînd pănă la lacrămĭ tot poporul, a fost dese-orĭ întreruptă cu strigărĭ de ura îndelung-prelungite, scoase din piepturile miilor de oameniĭ adunațĭ.

După cuvîntarea M. S. Regeluĭ şi după cîntarea imnuluĭ, răspunse Ministrul Cultelor în cîte-va cuvinte elocinte şi bine simțite.

După aceea poetul iubit al geniuluĭ romîn, acel care a scos din uitarea atîtor miĭ de anĭ cîntecul poporan, arhivul în care o națiune îşĭ depune trofeele eroilor săĭ, floarea simțirilor eĭ, cel care a fixat cel di'ntăiŭ minunata şi tînguioasa legendă a Meşteruluĭ Manole, V. Alexandri, citi oda sa la sfințirea Curțeĭ-de-Argeş, în urările tuturor şi admirațiunea Suveranilor noştri.

Maĭ trebue să observăm că în tot timpul rostireĭ discursurilor şi a poezieĭ un uşurel zăngănit de clopoțeĭ eolienĭ se auzea din cînd în cînd. Eraŭ clopoțeiĭ din ciocurile celor 48 de porumbeĭ aĭ luĭ Neagoe-Vodă ce staŭ înfipțĭ în piatră pe discurile ornate de d'asupra frumosuluĭ brîŭ, care încinge biserica în toată a eĭ întregime. După terminarea cuvîntărilor, se intonă din noŭ imnul Regal. M. S. Regele trecu în revistă trupele de paradă, care defilară în cea maĭ bună ordine pe d'inaintea Suveranilor. Apoĭ, în aclamațiunea entuziastă a poporîmeĭ, Majestățile Lor intrară în salonul Seminaruluĭ, unde un dejun aştepta peste 200 de persoane: Corpul diplomatic, Miniştriĭ, Clerul şi din notabilitățile venite la serbare.

La acest dejun se ridicară cîteva toaste. Cît ținu dejunul Regal, mese întinse sub umbrare ospătară în curtea Seminaruluĭ maĭ multe miĭ de locuitorĭ, carĭ întinseră maĭ pe urmă hore şi jocuri naționale.

Indată după dejun M. M. L. L. Regele şi Regina, însoțițĭ de toțĭ invitațiĭ, intrară iarăşĭ în biserică, ca să admire frumusețea interioruluĭ şi să semneze albumul înființat pentru vizitatoriĭ monumentuluĭ. Apoĭ Majestățile Lor se reîntoarseră în oraş în aceeaşĭ ordine urmată la sosire, cortegiul Regal mergînd la pas în aclamările mulțimeĭ.

Majestățile Lor vizitară şi Biserica Domnească a luĭ Negru-Vodă din oraş, unica, poate, clădire bisericească maĭ veche în țară, care a urmat în planul săŭ stilul curat bizantin.

După biserică, Suveraniĭ vizitară şcolile, bine-voind a distribui elevilor tablourĭ cu istoricul şi vederea Episcopieĭ de Argeş şi cu portretele ctitorilor Neagoe-Vodă şi Despina.

La orele 7 seara, avură loc două prînzurĭ, unul la cuartierul Regal şi altul la Seminar.

La ambele prînzurĭ s'aŭ ținut maĭ multe toaste, la care aŭ luat parte Miniştriĭ țăriĭ, Miniştriĭ plenipotențiarĭ, maĭ mulțĭ demnitarĭ aĭ țăriĭ, Episcopiĭ, I. P. S. S. Mitropolitul Moldoveĭ şi alte notabilitățĭ ale oraşuluĭ.

După terminarea acestuĭ ospăț, toate persoanele ce luase parte, merseră la cuartierul Regal.

La orele 9 seara, avu loc o manifestație cu torțe și muzică. Mulțimea de popor adunată dinaintea ferestrelor, unde se afla Majestățile Lor, striga în nenumărate rîndurĭ: Să trăiască Regele Carol I și Regina Elizabeta! Auguștiĭ Suveranĭ se arătară de maĭ multe orĭ la ferestre, ca să-șĭ exprime înaltele lor mulțumirĭ.

Pe un deal din fața palatuluĭ se traseră focurĭ de artificie.

La 10 ore noaptea Majestățile Lor se retraseră în apartamentele Lor, iar orașul reintră în liniștea-ĭ obicinuită, după o zi atît de frumoasă și plină de amintirile cele maĭ scumpe inimeĭ și sufletuluĭ.

A treia-zi Lunĭ, fiind a se pune temelia Palatuluĭ episcopal, s'a oficiat maĭ întîiŭ în biserică, la orele 7 de dimineață, Sf. Liturghie pentru ctitoriĭ vechĭ și noĭ aĭ bisericeĭ, de către P. S. S. Arhimandritul Hariton, azistat de 4 preoțĭ și 2 diaconĭ, în prezența d-luĭ Ministru D. Sturdza și a unuĭ numeros public. După terminarea Sf. Liturghiĭ, panachida s'a slujit de P. S. S. Episcopul Ghenadie, care a mers la cele treĭ morminte ctitoreștĭ din Narthrex și a citit moliftele de dezlegare în sunetul clopotelor și în cîntarea veciniceĭ pomenirĭ.

La orele 9 dimineața, M. M. L. L. Regele și Regina veniră în trăsura Regală, trasă de 4 caĭ și escortată de prefectul de Argeș și de un escadron de călărașĭ.

P. S. S. Episcopul Ghenadie, înconjurat de clerul oficiant, precum și de toțĭ Inalțiĭ Prelațĭ, întimpinară pe Suveranĭ în curtea bisericeĭ și se îndreptară cu toțiĭ spre locul unde avea să se pună temeliele nouăĭ construcțiunĭ.

Aci se afla preparată o masă acoperită cu o poală de stofă cu fir, și cele trebuincioase pentru sfințirea apeĭ.

După ce se oficiă sfințirea apeĭ, Majestățile Lor se coborîră la locul săpat pentru punerea temelieĭ, fiind încinșĭ cu cîte un șorț de atlaz alb și avînd în mîinĭ cîte o mistrie de argint cu inscripțiunĭ pe dînsele.

Tubul în care se afla planul și documentul pentru punerea temelieĭ, ca și maĭ multe monede naționale, fu așezat de Suveranĭ în locul pregătit pentru temelie. Peste el se puse o placă de metal, care se zidi și tencui de Majestățile Lor, de I. P. S. Mitropolit al Moldoveĭ, de P.P. S.S. Episcopĭ al Argeșuluĭ și Buzăuluĭ și de d. Ministru al Cultelor, în sunetul clopotelor și al muziceĭ ce intona imnul național.

Documentul de fondațiune s'a scris de Insășĭ M. S. Regina și are conținutul următor:

«In numele Tatăluĭ și al Fiuluĭ și al sfîntuluĭ Duh.

Eŭ, Carol I, Regele Romînieĭ, am așezat această temelie a Palatuluĭ Episcopal de Argeș, a doua zi după sfințirea din noŭ a Dumnezeeștiĭ bisericĭ a acesteĭ Episcopiĭ, în 13 Octombrie 1886; spre pomenirea Mea și a prea iubiteĭ Mele soțiĭ Elisaveta Regina, precum și a întreguluĭ popor al Regatuluĭ Romîn».

După terminarea ceremonieĭ, Majestățile Lor se întoarseră la cartierul Regal. Aci exprimară d-luĭ Primar Sterescu și d-neĭ Sterescu Inalta Lor satisfacțiune pentru primirea călduroasă ce Li s'a făcut de către populațiunea Argeșuluĭ, și la orele 10 suindu-Se în o altă trăsură deschisă, trasă de 8 caĭ, părăsiră Curtea-de-Argeș, în aclamațiunea întregeĭ populațiunĭ, care-I însoți pănă la barieră.

Majestățile Lor în tot drumul pănă la Sinaia aŭ fost viŭ aclamate ca și la venire.

Sfințirea Curțeĭ-de-Argeș a fost o serbare complectă din toate punctele de vedere.

Simțimintele religioase, poetice și artistice se găseaŭ puse toate în mișcare, pentru a fi iar toate pe deplin satisfăcute. Toțĭ, de la mic pănă la mare, carĭ aŭ luat parte la această serbare, aŭ fost pătrunșĭ de fericire.

Curtea-de-Jos, *trup de moșie*, nelocuit, pendinte de com. Frăsinetul, pl. Glavaciocul, județul Vlașca, proprietatea d-luĭ N. Iuga. Are o suprafață de 429 hect.

Curtea-de-Sus, *trup de moșie* și *cătun*, pendinte de com. Frăsinetul, pl. Glavaciocul, jud. Vlașca, proprietate a bisericeĭ Sf. Nicolae din Prunt.

Are o suprafață de 420 hect.

Curteana, *cătun*, al comuneĭ Bărbătești, pl. Gilortul, jud. Gorj, la S. comuneĭ Comănești, situat pe deal și la o depărtare cam la 10 kil. de căt. de reședință, ceia-ce face ca administrația acestuĭ cătun să se facă cu anevoință.

Are o suprafață cam de 360 hect., dintre carĭ 38 hect. arabile, 4 hect. vie, 7 hect. prunet și 311 hect. pădure, tufăriș și rîpe.

Pămîntul e puțin fertil.

Are o populație de 136 familiĭ, cu 609 suflete, din carĭ 109 contribuabilĭ. Locuitoriĭ sunt moșnenĭ și se ocupă cu agricultura și creșterea vitelor; parte din oamenĭ sunt învoițĭ pe proprietatea din com. Pîrîul-Boia. Eĭ posedă: 15 plugurĭ, 43 care cu boĭ, 12 stupĭ, 169 vite marĭ cornute, 230 oĭ, 82 capre, 135 rîmătorĭ și 20 caĭ.

Are o biserică deservită de preotul din com. Țicleni.

In cătun sunt: 2 puţurĭ şi 8 izvoare acoperite.

Curteanca saŭ **Linia-din-Deal**, *sat*, cu 29 familiĭ, jud. Argeş, pl. Cotmeana; face parte din com. rur. Găujani.

Curtenescul, *lac*, în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, com. Jegălia.

Curteni, *com. rur.* în jud. Fălciŭ, pl. Crasna, în partea de V., situată pe o vale ce inclină spre N.-V., între comunele: Creţeşti la E., Vineţeşti la V., Olteneşti la S. şi Şişcani la S.-E.

Este formată din treĭ sate: Bălăneşti, Budeşti şi Curteni. Are o populaţie de 242 familiĭ, saŭ 985 suflete, din carĭ 210 contribuabilĭ.

Are o şcoală; 2 bisericĭ deservite de 2 preoţĭ şi 4 dascălĭ.

Vite marĭ cornute sunt 895, caĭ 81, oĭ 221 şi porcĭ 291.

Curteni, *sat*, în com. Curteni, pl. Crasna, jud. Fălciŭ, situat pe valea dintre dealurile: Chiliile, Călugăriţa şi Beldimanul.

Locuitoriĭ sunt moşnenĭ saŭ răzeşĭ, şi se ocupă cu agricultura, cultura viilor şi a livezilor şi cu cărăuşia.

Aicĭ este reşedinţa comuneĭ. Are o şcoală, înfiinţată în anul 1885, frecuentată de 33 elevĭ; o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ, făcută la 1827 de obştea răzeşilor.

Curteni, *şes*, în partea de N.-V. a comuneĭ Curteni, plasa Crasna, jud. Fălciŭ, pe o suprafaţă cam de 15 hect., în mijlocul căreia se află o baltă.

Curteşti, *com. rur.*, în partea de V. şi S.-V. a plăşeĭ Tîrgul, jud. Botoşani. Se întinde pe dealurile de la S. şi V. de oraşul Botoşani, cu care este în vecinătate. Se compune din satele: Baisa, Balta-Arsă, Băiceni, Botoşanca, Curteşti, Manoleşti, Mănăstirea-Agafton, Mănăstirea-Doamneĭ, Raiul, Stănceşti şi Orăşeni. Are o suprafaţă de 6193 hect. şi o populaţie de 1054 familiĭ, saŭ 3671 suflete.

Teritoriul comuneĭ este deluros, de natură argilos, negru orĭ galben; întinderea locurilor cultivate e de 3600 hect.

Parte din teritoriul comuneĭ e acoperit cu pădurĭ.

Numărul vitelor e de 3384: 1420 boĭ şi vacĭ, 128 caĭ, 1414 oĭ, 422 porcĭ. Locuitoriĭ posedă 557 stupĭ cu albine.

Are 2 morĭ de apă şi 1 moară, situată la Raiul, care fabrică făină de grîŭ de bună calitate chiar pentru export.

In toată comuna sunt 18 comercianţĭ şi 57 meseriaşĭ carĭ se ocupă cu micĭ meseriĭ, ca ciubotăria, stoleria, etc. Comuna e străbătută de şoseaua naţională Botoşani-Hîrlăŭ în partea de E., iar în partea de S. de şoseaua Botoşani - Fălticeni, şi în cea de V. de şoseaua Botoşani-Burdujeni.

Budgetul comuneĭ are la veniturĭ 6905 leĭ, 47 banĭ şi la cheltuelĭ 6956 leĭ.

Sunt 7 bisericĭ şi 1 paraclis, deservite de 8 preoţĭ, 1 diacon şi 9 cîntăreţĭ. Se maĭ înseamnă mănăstirea Agafton, cu 124 călugăriţe. Sunt 4 şcolĭ mixte, conduse de 4 învăţătorĭ, — 2 plătiţĭ de stat şi 2 de judeţ, — şi frecuentate de 107 băeţĭ şi 16 fete. Numărul copiilor ajunşĭ în etate de şcoală e de 296.

Curteşti, *sat*, în com. Curteşti, în partea de S.-V. a oraşuluĭ şi jud. Botoşani, cu o suprafaţă de 885 hect. şi cu o populaţie de 83 familiĭ, saŭ 321 suflete.

Aicĭ e reşedinţa com. Curteşti. Are 1 biserică, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ. Este zidită la 1889 de d-na Natalia Boian, chiar pe mormîntul soţuluĭ săŭ Theodor Boian. Este o şcoală mixtă, condusă de 1 învăţător plătit de stat şi frecuentată de 16 băeţĭ şi 14 fete; o moară de apă pe pîrîul Droslenca.

Vite sunt: 94 boĭ şi vacĭ, 9 caĭ şi 11 rîmătorĭ.

Aproape de bariera oraşuluĭ Botoşani, se află casele de vară a d-neĭ Natalia Boian, unde se află grădinĭ frumoase şi nişte izvoare şi havuzurĭ, unde se fac băĭ în timpul vereĭ.

Curtişoara, *com. rur.*, în partea de N. a plăşeĭ Ocolul, judeţul Gorj, situată parte pe loc şes, iar parte pe deal, la S. com. Cartiul şi Cîineni. E formată din 3 cătune: Curtişoara, Iezureni şi Turcineşti. Această comună, şĭ-ar fi luat, se zice, numirea de la o mică curte domnească ce a fost aşezată aci în vechime şi din ale căreĭ clădirĭ se maĭ văd încă şi astă-zĭ.

Are o suprafaţă de 2153 hect., din care 1000 hect. arabile, 680 fîneţe, 4 hect. vie, 293 hect. pădure, 150 hectare izlaz şi 26 hect. vatra satuluĭ.

Pămîntul e productiv în tot felul de cereale, iar dealurile sunt acoperite cu viĭ şi diferiţĭ pomĭ roditorĭ.

Locuitoriĭ sunt parte moşnenĭ, parte împroprietăriţĭ, şi se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Are o populaţie de 217 familiĭ, saŭ 997 suflete. Sunt 180 contribuabilĭ. Locuitoriĭ posedă: 50 plugurĭ, 92 care cu boĭ, 738 vite marĭ cornute, 50 caĭ, 330

oĭ, 71 capre, 362 rîmătorĭ. Sunt 60 stupĭ cu albine.

Venitul com. este de 1016 leĭ, iar cheltuelile de 1000 leĭ.

Apele ce udă această com. sunt: Jiul, care desparte cătunul Turcineşti de Curtişoara şi Iezureni; pîrîul Iazul, care dă scurgere apelor lacului Humele şi se varsă în Jiŭ pe partea stîngă. Trecerea peste aceste ape se face prin treĭ podurĭ: 2 peste Jiŭ şi 1 peste Iaz.

In această com., comunicaţia se face prin şoseaua naţională T.-Jiul-Pietroşani, prin şoselele comunale, atît în cătunul Turcineşti, cît şi în Curtişoara; cea din Turcineşti o pune în legătură cu comuna Cartiul, spre Buliga, iar cea din Curtişoara cu Cîineni.

In comună sunt 3 puţurĭ şi 11 fîntînĭ.

Sunt 4 bisericĭ, din care 2 2 de zid şi 2de lemn. Una din cele de zid e fondată la anul 1853; sunt deservite de 2 preoţĭ, 2 cîntăreţĭ şi 2 paracliserĭ.

Curtişoara, *cătun,* al comuneĭ Curtişoara, situat la E. căt. de reşedinţă Turcineşti, pe loc şes, jud. Gorj, pl. Ocolul.

Are o suprafaţă cam de 1000 hect., din carĭ 400 hect. arabile, 300 hect. fîneaţă, 91 hect. izlaz, 200 hect. pădure, şi 9 hect. vatra satuluĭ.

Are o populaţie de 70 fam., cu 300 sufl., din carĭ 56 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă 20 plugurĭ, 36 care cu boĭ, 518 vite marĭ cornute, 33 caĭ, 100 oĭ, 275 rîmătorĭ, 21 capre, 50 stupĭ cu albine.

Are o biserică, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Curtişoara, *sat,* face parte din com. rur. Tesluiul, jud. Olt, pl. Oltul-d.-j., cu o populaţie de 738 locuitorĭ. Are o biserică, fondată la anul 1883.

In acest sat se găsesc sub pămînt ziduri în formă de curte cu maĭ multe despărţiturĭ şi cotiturĭ şi atît de marĭ că poate să încapă în ea, zic locuitoriĭ, 4 văcăriĭ (2600 vacĭ).

Tot aci e o piatră înaltă ca de 1 m. 25, cu 4 feţe late ca de 0. m. 25 şi 0. m. 35, cu inscripţiune veche. Se presupune că acele ziduri ar fi fost curţĭ, de unde şi numirea satuluĭ de Curtişoara.

Prin pămînt se maĭ găsesc multe oase de oamenĭ, chiar grămadă.

Curtişoara, *cătun,* al com. Ştirbeiŭ, jud. Romanaţi, pl. Oltul-d.-s., situat în valea Dobreţul, la 20 kil. spre N. de Balş, pe un teren de o altitudine de 20 m. Are 300 locuitorĭ, formînd 80 familiĭ.

Are o biserică, cu hramul Sfinţiĭ Voevozĭ fondată în 1765 şi acum deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ. Azĭ e un sat neînsemnat, dar în vechime fu un scaun domnesc.

Curtişoara, *deal,* lîngă satul cu acelaşi nume, pl. Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanaţi.

Curţeĭ (Dealul-), *dîmbuşor,* în Ciumuleşti, jud. Suceava.

Curţeĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ,* izvoreşte din Dealul-Pietrărieĭ, com. Deleni, pl. Coşula, jud. Botoşani. Curge prin partea de N.-E. a satuluĭ Deleni, pe o coastă foarte inclinată. Se uneşte cu pîrîul Doamneĭ şi formează pîrîul Josenilor, care se varsă în iazul Gurgueta, la N.-E. de Deleni.

Curu-Alceac-Bair, *deal,* în judeţul Constanţa, plasa Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rur. Hazarlîc, şi anume pe acela al cătunuluĭ Cherim-Cuiusu, şi pe acela al comuneĭ Cuzgun şi în special pe teritoriul cătunuluĭ Urluia. Se desface din dealul Mulcer-Acceuci, se întinde spre N., avînd o direcţiune generală, de la S.-E. spre N.-E., brăzdînd partea estică a plăşeĭ. Se ridică până la o înălţime de 184 m. cu vîrful Imail-Iuc. Se întinde printre valea Urluia şi adiacenta sa Cuiu-Culac. Prin înălţimea sa domină aceste văĭ, satele Urluia şi Cherim-Cuiusu, aşezate la poalele sale orientale, şi drumurile comunale ce le uneşte. Este acoperit numaĭ cu fîneţe şi păşunĭ, iar pe la poale cu prea puţine semănăturĭ.

Curu-Bair, *deal,* în jud. Constanţa, plăşile Silistra-Nouă şi Mangalia, pe teritoriul comunelor rurale Bairam-Dede (Silistra-Nouă) şi Cara-Omer (pl. Mangalia). Se desface din dealul Bairam-Dede; se întinde spre S., avînd o direcţie generală de la S.-V. spre S.-E. printre văile Afighinea şi Sarapcea saŭ Calfa, brăzdînd partea sud-estică a plăşeĭ Silistra-Nouă şi cea nord-vestică a plăşeĭ Mangalia. Are o înălţime de 168 m., dominînd văile de maĭ sus, satele Calfa, Sarapcea şi drumurile comunale ce le uneşte şi carĭ îĭ întretae muchea în diferite direcţiunĭ. Este acoperit cu întinse păşunĭ, fîneţe şi bogate semănăturĭ.

Curu-Bair, *vîrf* de *deal,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, com. Ali-bei-Chioi (căt. Accadîn). Este unul din piscurile cele maĭ marĭ ale dealuluĭ Carcaman-Bair. Este situat în partea vestică a plăşeĭ şi cea estică a com. Are o în-

nălțime de 242 m. Este punct trigonometric de ordinul al 3-lea, dominînd asupra satelor Accadîn și Alibei-Chioi, așezate la poalele sale. Este acoperit cu pădurĭ.

Curu-Canara, *vale*, în județul Constanța, pl. Silistra-Nouă. Se desface din poalele sud-estice ale dealuluĭ Belezlichi-Sîrti; taie hotarul județuluĭ Constanța spre Bulgaria, puțin maĭ jos de pichetul No. 8; intră în județ și mergînd spre N., într'o direcțiune generală de la S.-V. spre N.-E., printre dealurile Belezliki-Sîrtî și Hagi-Durac-Sîrtî, brăzdînd partea vestică a plășeĭ și făcînd hotarul între comunele Almalîu și Ese-Chioi, se varsă în iezerul Gîrlița în partea sud-vestică. Malurile sale sunt pe alocurea pietroase și acoperite cu pădurĭ. Primește pe dreapta valea Hamazlî-Ceair.

Curu-Culac, *vale*, în jud. Constanța, pl. Medjidia, pe teritoriul comuneĭ rurale Enige, și anume pe acela al cătunelor Moleiora și Arabagi. Se desface din dealul Adam-Clisi-Tarîfî-Bair, sub numele de valea Enige-Alceac. Se îndreaptă spre N., într'o direcțiune generală de la S.-E. spre N.-V., printre dealurile Giatrai-Bair și Iusu-Funar-Bair, brăzdînd partea sudică a plășeĭ și cea nordică a comuneĭ. După un drum de 10 kil. se deschide în valea Ghiordurugi-Orman, pe stînga, în fața ruinelor satuluĭ Ghiol-Bașa. Malurile sale sunt înalte și pe alocurea acoperite cu pădurĭ. Printr'însa merge drumul comunal Enige-Rasova. E tăiată de valea județeană ce vine de la Ostrov prin Cuzgun la Medjidia.

Curu-Dere, *pîrîŭ*, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul com. rur. Tocsof (și anume pe al cătunuluĭ săŭ Rîmnicul-d.-s.). Izvorește din Dealul-de-Piatră. Se îndreaptă spre S., avînd o direcțiune de la N.-E. la S.-V., brăzdînd partea centrală a plășeĭ și nord-vestică a comuneĭ. Se varsă în pîrîul Rîmnicul-Dere, în dreptul satuluĭ Rîmnicul-d.-s.

Curu-Dere, *pîrîŭ*, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul com. Casimcea, (și anume al cătunelor sale Ceauș-Chioi și Ali-Fachî). Izvorește din prelungirile sudice ale dealuluĭ Curu-Bair; se îndreaptă spre S., avînd o direcțiune generală de la N.-V. spre S.-E.; brăzdează partea vestică a comuneĭ și a plășeĭ; curge pe la poalele movileĭ Roșculețul și, după un curs de 3 kil., pe cîmpie întinsă, se aruncă în pîrîul Suflarul (saŭ Casimcea), pe partea dreaptă, la egală distanță de satele Casimcea și Ali-Fachî. Pe valea luĭ merge drumul comunal Casimcea-Calfa, spre județul Constanța.

Curu-Orman, *sat*, în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, căt. comuneĭ Caranlîc, situat în partea centrală a plășeĭ și cea vestică a comuneĭ, la 6 kil. spre V. de cătunul de reședință, Caranlîc. Este așezat în valea Cîșla-Punar, fiind închis la S.-E. de către dealul Mezarlîc-Bair, cu vîrful săŭ Curu-Orman-Tepe, care are 142 m. înălțime, iar la V. de către pădurea Daun-Chioi-Orman, cu movila sa Daun-Chioi, care are 141 m. Suprafața sa este de 820 hect., dintre care 14 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ și de grădinĭ. Populațiunea sa este de 21 familiĭ, cu 95 suflete, ocupîndu-se aproape numaĭ cu creșterea vitelor. Locuitoriĭ săĭ sunt în mare parte Romînĭ și Bulgarĭ; sunt și prea puținĭ Turcĭ. Casele așezate regulat și formînd ulițĭ drepte, sunt marĭ, curate și frumoase; sunt dispuse în așa mod că daŭ satuluĭ o formă alungită de la N. la S. Șoseaua județeană Ostrov-Medjidia trece prin partea nordică a satuluĭ. Un drum comunal pleacă spre S. la Ghiuvegea.

Curu-Orman, *pădure* mare și frumoasă, jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rur. Beilicul, și anume pe acela al cât. săŭ Curu-Orman, de la care și-a luat și numele. Este situată în partea centrală a plășeĭ și cea de V. a com., pe pantele dealuluĭ Curu-Orman, la E. de balta Iort-Mac. Are 220 hect. întindere și e compusă din fagĭ maĭ cu seamă.

Curu-Tepe, *vîrf de deal*, în jud. Constanța, pl. Constanța, pe teritoriul com. rur. Techir-Ghiol, și anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Agigea. Este vîrf al dealuluĭ Agigea, situat la $^1/_2$ kil. de satul Agigea, care este dominat de dînsul. Are 35 m. înălțime și de pe el avem o frumoasă priveliște asupra Măriĭ, care nu e departe de el, asupra bălțeĭ Agigea, văeĭ și satuluĭ Agigea.

Curudgea saŭ **Corugea**, *sat*, în jud. Constanța, căt. com. Calfa, situat în partea estică a plășeĭ și cea sud-estică a com., la 9 kil. spre S. de căt. de reședință Calfa. Este așezat pe valea Mahometcea, pe malul stîng al pîrîuluĭ Mahometcea, fiind închis la N.-V. de dealul Turbencea-Bair, cu vîrful săŭ Hasi-Tașlîc, la S.-E. de dealul Dulgherul și

la Est de dealul Turbencea. Este dominat de movila Turbencea, care are 252 metriĭ şi care este la 1 3/4 spre S.-E. de sat. Suprafaţa sa este de 2687 hect. dintre care 17 hect. sunt ocupate numaĭ de vatra satuluĭ şi grădinĭ. Populaţiunea sa, compusă maĭ mult din Bulgarĭ şi din Turcĭ, este de 105 familiĭ, saŭ 508 suflete, ocupîndu-se maĭ ales cu agricultura şi prea puţin cu creşterea vitelor. Pămîntul produce porumb, grîŭ şi meiŭ. Casele sunt destul de numeroase, nu tocmaĭ urîte, îngrijite şi aşezate pe lîngă drumurile comunale, care străbat satul în două direcţiunĭ cu totul opuse: de la N. la S., venind de la Calfa şi apucînd spre Cartal-Seleuş şi de la V. spre E., venind de la Mahometcea şi ducînd la Casimcea (Tulcea).

Curueni-de-Jos, *cătun,* pendinte de com. Bălăriĭ, jud. Vlaşca, pl. Călniştea.

Curueni-de-Sus, *cătun,* pendinte de com. Bălăriĭ, jud. Vlaşca, pl. Călniştea.

Curueşti, *sat,* cu 140 suflete, jud. Argeş, pl. Oltul; face parte din com. rur. Măcăi.

Curugea, *deal,* în ramura Oglinzilor, situat spre N. de Tîrgul-Neamţuluĭ, în jud. Neamţu, pl. Mijlocul-d.-s. Se leagă cu dealurile ce vin din com. Vînători şi marginea jud. Suceava.

Curugea, *izvor* cu ape minerale, în grupa izvoarelor din cătunul Oglinzi, jud. Neamţu, pl. de Sus-Mijlocul, com. Răuceşti. Este situat în apropiere de Tg.-Neamţu, pe dealul cu acelaşĭ nume, la locul numit Curugea în faţa Slatineĭ.

Apa izvoruluĭ e limpede, incoloră, cu un miros puţin pronunţat de hidrogen sulfurat; prezintă un gust sărat şi prin evaporare lasă un depozit de sare.

Pănă în anul 1889, izvorul a fost astupat şi interzis publiculuĭ, de şi a fost cunoscută şi întrebuinţată apa sa.

Curugea, *pîrîiaş* cu apă minerală, ce izvoreşte din dealul cu a sa numire, jud. Neamţu, şi se varsă în stînga pîrîuluĭ Neamţul. Se maĭ numeşte şi Pîrîul-Corogenilor.

Curuia, *sat,* jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., com. Breasta. Are o populaţiune de 52 suflete; 29 bărbăţĭ şi 23 femeĭ. Locuesc în 15 case. Copiiĭ din acest sat nu pot urma la şcoala din satul Breasta, din cauza prea mareĭ depărtărĭ, 12 kil. Ştiŭ carte 3 locuitorĭ.

Curuia, *moşie* particulară, jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., com. Breasta, aparţinînd sătenilor.

Curul-Munteluĭ, (în Dionisie Fotino: **Curul-Pămîntuluĭ**), *munte,* în com. Chiojdul-din-Bîsca, jud. Buzăŭ. Face parte din catena Siriul. Se desface de la muntele Feţele-Siriuluĭ şi continuă spre N., până la întîlnirea pîrîuluĭ Crăsniţa cu rîul Buzăul. Proprietate a moşnenilor din Star-Chiojdul (Prahova). Fonciera însă se plăteşte în com. Nehoiaşul. Inălţimea sa e de 1480 metri. Are o stînă şi întinse pădurĭ de brad; în poalele de N. e pichetul militar Crasna.

Curul-Roşu, *pîrîŭ,* jud. Prahova, izvoreşte de sub poalele munteluĭ Zagunul; se uneşte cu Valea-Neagră şi cu izvorul Tîmpa, spre E. de mănăstirea Cheia, şi împreună formează pîrîul Tîmpa, care se varsă în rîul Teleajenul, pe malul stîng, în raionul com. Măneciul-Ungureni, din pl. Teleajenul.

Curul-Roşu (Muntele-), *moşie* a statuluĭ, jud. Prahova, plasa Tîrgşorul, pendinte de schitul Cheia, care, pe periodul 1885/95, s'a arendat cu 1760 leĭ anual.

Curul-Roşu (Muntele-), *pădure* a statuluĭ, în intindere de 1000 hect., pendinte de com. Măneciul, jud. Prahova, plasa Teleajenul.

Curuluĭ (Bucele-), două *movile* alăturate în com. Tăbăreşti, căt. Gălbinaşul, pe moşia Cîrlovoaia, jud. Buzăŭ.

Custura, *sat,* jud. R.-Sărat, pl. Grădiştea, căt. com. Grădiştea-d.-s. Are 30 hect. populate cu 20 fam., 127 suflete; sunt 30 contribuabilĭ; 8 persoane ştiŭ carte. Satul este aşezat în partea de E. a com., pe rîul Buzăul.

Custura, *movilă,* în jud. Brăila, la 2 kil. spre S. de satul Urleasca. Servă de hotar între moşiile Schiaua şi Urleasca. Se maĭ numeşte şi Movila-Tăiatuluĭ.

Custura, *movilă,* în jud. Brăila, care acum 30 de anĭ era pe ţărmul drept al rîuluĭ Buzăul, ca la 2 1/2 kil. spre N. de satul Suţeşti. Azĭ însă e distrusă de rîul Buzăul. Servea de hotar între moşia Cuşturea din R.-Sărat şi Suţeşti. In locul eĭ a rămas un moşoroiŭ pe ţărmul stîng al rîuluĭ Buzăŭ.

Custura, vezĭ Dealul-Mare, plasa Stavnicul, jud. Iaşi.

Custura, *urme* de *subterane,* în com. Vărsătura, județul Putna, probabil din timpul năvălirilor barbare.

Cușnița, partea de S. a *bălței,* Potelul, în dreptul pichetelor Broasca și Mircioaica, și în dreptul com. Potelul, din pl. Balta-Oltul-d.-j., județul Romanați.

Cuștureni (Călnăul), *sat,* în jud. Ilfov; face parte din com. rur. Frumușani-Cuștureni, plasa Negoești.

Se întinde pe o suprafață de 930 hect, cu o populație de 455 locuitorĭ.

D-l Al. Lenș are 650 hect., din carĭ cultivă 522 (100 sterpe 25 izlaz, 3 vie). Locuitoriĭ cultivă tot terenul.

Are 1 heleșteŭ și o mașină de treerat cu aburĭ.

Comerciul se face de 4 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 305 și al celor micĭ de 574.

Cutinețul-Mare, *lac,* în județul Tulcea, pl. Sulina, pe teritoriul comuneĭ urbane Mahmudia, situat în parte nordică a plășeĭ și a comuneĭ, format de lacul Gorgova, cu care comunică prin lacul Cutinețul-Mic. Are forma unuĭ triunghiŭ, cu o întindere de 45 hect. Conține pește.

Cutinețul-Mic, *afluent* al Cutinețuluĭ-Mare, cu care comunică, și a căreĭ apă i-o devarsă în întinsul lac Gorgova. Are 30 hect. E înconjurat cu stuf.

Cutul, *sat,* în com. Vînători-Dumbrava-Roșie, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu. E situat pe valea ce se întinde de a dreapta rîuluĭ Bistrița.

Terenurile sale se ridică în partea despre E, în platoul ce se continuă împreună cu lungul șes ce se întinde spre S. de muntele Pietricica, iar în partea despre V., se înalță în terase, formînd piscurile despre S. a ramureĭ muntele Cernegura.

Are o populațiune de 190 familiĭ, saŭ 829 suflete, dintre carĭ: 463 bărbațĭ și 426 femeĭ; 435 necăsătorițĭ, 323 căsătorițĭ, 71 văduvĭ; știŭ carte 44 persoane, nu știŭ 785.

In acest sat se află: 3 bisericĭ, deservite de 2 preoțĭ și 2 eclesiarhĭ; o școală; o moară de apă; reședința autorităților comunale.

Numărul contribuabililor: 200. Numărul vitelor: 1500 capete.

Cuțarideanca, *pădure,* în jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta, com. Perieți. Formează cu pădurea Periețeanca un trup de 525 hect. cu următoarele esențe: stejar, ulm, salcie, plop, anin și jugastru.

Cuțigna, *pîrîŭ,* izvorește din pădurea Poiana-cu-Cetatea, de pe dealul Bordea, din jud. Iași, trece prin comunele: Tăcuta, unde primește pîraĭele: Fundul-Tăcuteĭ și Larga; Mircești, unde primește Pîrîul-Rece; Dobrăvățul unde primește pîraiele Dobrovățul și Codăești și Vidroaia, apoĭ se varsă în pîrîul Vasluețul, în dreptul dealuluĭ Burghele lîngă șoseaua națională, jud. Vasluiŭ.

Cuuiu-Culac, *vale,* în județul Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ urbane Cuzgun, și anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Cherim-Cuius. Se maĭ numește și Nastradin-Culac. Sub acest nume brăzdează partea estică a plășeĭ și aceea a comuneĭ. Incepe la poalele movileĭ Imail-Iuc și păstrează acest nume până în dreptul satuluĭ Urluia, de unde ia pe cel de Nastradin-Culac; este tăiată de un drum comunal ce duce de la Cara-Amat la Urluia.

Cuverca, *trup de sat,* din com. Timișești, plasa de Sus-Mijlocul, jud. Neamțu.

Cuza, *iaz,* în jud. Vasluiŭ, satul Tatomirești, comuna Drăgușeni, pl. Funduri. Are o întindere de 2 hect.

Cuza-Vodă, *com. rur.,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., spre N. de orașul Roman, pe malul stîng al rîuluĭ Siret. Este la o depărtare de 30 kil. 500 m. de orașul Roman și la 21 kil. 500 m. de reședința plășeĭ. E formată din satele Cuza-Vodă și Cogălniceanul, cu reședința comuneĭ în satul Cuza-Vodă. Are o populațiune de 193 familiĭ; sunt 184 contribuabilĭ și în total 790 locuitorĭ. Știŭ carte 38 persoane. Locuesc în 210 case. Sunt: 1006 vite marĭ cornute. Are o școală primară mixtă, care în anul 1886—87 a fost frecuentată de 18 elevĭ, din 32 înscrișĭ. Ține de circumscripția fiscală Heleștieni. Venitul anual este de 2963,70 leĭ și cheltuelile de 2708 leĭ.

Este legată cu orașul Roman prin șosea.

Cuza-Vodă, *sat,* în jud. Covurluĭ, com Slobozia-Conachi, pl. Siretul. Este format din însurățeĭ împroprietărițĭ pe moșia Statuluĭ, în 1879 (delimitarea definitivă terminată în 1885); numele îl poartă de la primul Domnitor al Romînieĭ-Unite, Alexandru I. Cuza, cel ce a împroprietărit pe țăranĭ la 1864.

Are o populațiune de 113 familiĭ, saŭ 637 suflete, carĭ lo-

cuesc în 116 case. Este foarte aproape (vr'o 50—60 metri) de Slobozia-Conachi și, ca toate satele de curînd înființate, este făcut după un plan sistematic și frumos.

Cuza-Vodă, *sat,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Cuza-Vodă, spre Nord de orașul Roman și la o depărtare de 30½ kil. de el și de 21 ½ kil. de reședința plășeĭ. Este așezat pe malul stîng al rîuluĭ Siretul, pe o mică ridicătură. Este reședința com. Cuza-Vodă. Are 114 capĭ de familie, saŭ 469 suflete, din carĭ 124 contrib., carĭ locuesc în 124 case. Știŭ carte 26 persoane.

Sunt 791 capete de vite marĭ.

Are o școală primară mixtă, care în anul 1886—87 a fost frecuentată de 18 elevĭ, din 32 înscrișĭ. Acest sat este înființat în anul 1878, prin darea de pămînt la noiĭ însurățeĭ, lîngă desființatul sat Scheuleți. Este legat cu orașul Roman prin șosea.

Cuzalăul, *sat,* pe moșia cu același nume, com. Horodiștea, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ. Are 79 capĭ de familie, saŭ 332 suflete. E situat pe costișea dealuluĭ despre Prut. Această moșie din vechime era a parte, acum e lipită la moșia Horodiștea. Are o biserică, cu hramul Sf. Mihail și Gavril, deservită de 1 preot, 2 cîntărețĭ și 1 pălămar; este mică și vechie, făcută din bîrne, la 1783, de fostul proprietar Cuza.

Calitatea pămîntuluĭ în parte este bună. Săteniĭ împroprietărițĭ aŭ 266 hect., 29 ariĭ pămînt.

Drum principal este acel ce duce la calea județeană Rădăuți-Darabani.

Cuzgun, *com. urb.,* județul Constanța, pl. Silistra-Nouă.

Este așezată în partea vestică a județuluĭ și în cea estică a plășeĭ, spre E. de orășelul Ostrov, reședința ocoluluĭ. Comunele învecinate cu dînsa sunt: Caranlîc, la 4 kil. spre S.-V.; Beilicul, la 6 kil. spre N.-V. (cătunele sale: Demircea la 3 kilom. N. și Bac-Cuius la 4 kil. N.-E.); Aliman, la 9 kil. spre N.-E.; Mîrleanul, la 10 kil. spre N.; Enișenlia, la 12 kil. spre S.-E. (cătunele: Ciucur-Chioi, la 3 kilom. spre S.-V., Bazargian, la 4 kil. spre S., Cherim-Cuius la 8 kil. spre S.-E.); Rasova, la 27 kil. spre N.-E., în linie dreaptă.

Hotarul amănunțit al aceșteĭ comune este următorul: Plecînd de la poalele vestice ale vîrfuluĭ Caraula de lîngă Valea-Beilicul, pe muchea dealuluĭ Cuzgun, hotarul se îndreaptă spre N.-E., coborînd dealul Cuzgun în valea Voinea-Mare, apoĭ spre S.-E. tăind valea Demircea și trecînd pe la o egală depărtare de satul Demircea și orășelul Cuzgun, apoĭ spre N.-E., urcînd pe muchea dealuluĭ de maĭ sus, întîlnind șoseaua județeană Ostrov-Cuzgun-Medjidia, pe care o urmează în direcțiune estică până la vîrful Cuzgun; de aci o părăsește, întîlnindu-se cu hotarul despărțitor între plășile Silistra-Nouă și Medjidia; merge împreună cu acest hotar tot în direcție estică, maĭ întîiŭ spre S.-E.-E., coborînd dealul Echi-Iuiuc-Alceac, pe care era urcat, și vîrful Cuzgun, taie valea Cara-Cialîc-Culac, trece pădurea Ciatal-Orman și ajunge în valea Cara-Aci-Alcea, de aci o ia spre N.-E. coborînd această vale până dă iar de șoseaua județeană Ostrov-Cuzgun-Medjidia; o urmează puțin (1 kil.) în direcție estică până dă în valea Baldărnac-Ceair (un alt nume al văeĭ Urluia, ce i se dă de la satul Urluia și până în șoseaua județeană de maĭ sus); părăsește șoseaua și se îndreaptă spre S.-E., urcînd valea Baldărnac-Ceair (saŭ Urluia), până în dreptul satuluĭ Urluia, pe care-l lasă la stînga și se dirige spre E.; taie valea Uzum-Culac și se urcă pe muchea dealuluĭ Adam-Clissi-Bair, nu departe de ruinele monumentuluĭ Adam-Clissi (200 m. spre S.-V. de el); de aci, hotarul se îndreaptă spre S., maĭ întîiŭ în direcțiune sudică, pe muchea dealuluĭ de maĭ sus și apoĭ spre S.-V., coborînd dealul, tăind valea Urluia, și, părăsind hotarul plășeĭ, se urcă pe dealul Curu-Alceac-Bair, în dreptul satuluĭ Urluia; din acest loc, hotarul se îndreaptă maĭ întîiŭ spre N.-V., coborînd dealul de maĭ sus, în valea Cuuiu-Culac (un alt nume al văeĭ Nastradin-Culac), apoĭ spre S.-V., pe la marginea pădureĭ Ciatal-Orman, până dă în valea Diudiuluc-Cucuciuc-Alcea, la poalele movileĭ Buluiciu; din acest loc hotarul se dirige spre V., păstrînd însă mereŭ direcțiunea N.-V.; urmează în continuŭ această vale prin pădurĭ, apoĭ valea Migeletul (prelungirea celeĭ precedente), până dă în valea Derinea-Ceair (un alt nume al văeĭ Beilicul, ce-l păstrează de la satul Bazargian până în dreptul satuluĭ Caranlîc), la 1 kil. spre S.-V. de orașul Cuzgun; urmează întru cît-va (1½ kil.) această vale, o părăsește, taie șoseaua județeană Ostrov-Cuzgun, urcă dealul Cuzgun, lîngă vîrful Caraula, de unde am plecat. Forma luĭ e lunguiață, semănînd cu un dreptunghiŭ alungit; lungimea luĭ e de 40 kil., iar întinderea totală e de 5320 pogoane, saŭ 2548 hect., saŭ 25½ kil. p.

Se mărgineşte la N. cu comuna rurală Beilicul (şi anume cu cât. Demircea şi Bac-Cuius) de care se desparte prin dealul Cuzgun şi pădurea Bac-Cuius şi cu comuna Enige (şi anume cătunul Polucci), de care se separă prin valea Cara-Aci-Alcea, şi şoseaua judeţeană Ostrov-Cuzgun-Medjidia; la E., tot cu com. Enige (şi anume cu cătunele: Iusu-Funar, Talaşman şi Adam-Clissi), de care se desparte prin valea Baldîrmac-Ceair şi dealul Adam-Clissi-Bair; la S., cu comuna rurală Hazarlîc, separîndu-se printr'o linie convenţională, şi cu com. Enişenlia, despărţindu-se prin văile Diudiuliuc-Cucuciuc-Alcea, Migeletul şi Derinea-Ceair, (saŭ Beilicul); la V. se mărgineşte cu com. rur. Caranlîc, de care se separă prin dealul Cuzgun.

Solul este destul de accidentat, maĭ cu deosebire în partea vestică. Dealurile maĭ însemnate, carĭ brăzdează teritoriul comuneĭ, sunt: Cuzgun (173 m.), la V., dominînd oraşul Cuzgun, acoperit cu tufărişurĭ şi livezĭ; Bac-Cuius (112 m.) şi Echi-Iuiuc-Alceac (181 m.), cu vîrful Cuzgun (182 m.), la N., dominînd oraşul Cuzgun şi satul Cara-Amat, acoperit cu pădurĭ livezĭ şi păşunĭ; Adam-Clissi-Bair (138 m.), la E., acoperit cu semănăturĭ şi fîneţe; Curu-Alceac-Bair (92 m.), la S.-E., acoperit cu fîneţe, domină satul Urluia; Cara-Amat (183 m.), acoperit cu pădurĭ, dominînd oraşul Cuzgun şi satul Cara-Amat. Movile sunt şase, cea maĭ mare parte naturale şi acoperite cu verdeaţă; printre ele însemnăm Caraula (181 m.) la N.-V., dominînd oraşul Cuzgun, satul Demircea şi valea Beilicul.

Cele maĭ însemnate văĭ sunt: Derinea-Ceair (saŭ Beilicul), în partea sud-vestică şi adiacenta sa Diudiuliuc-Cucuciuc-Alcea, prelungită până în valea Derinea cu numele de valea Migeletul, în partea de S.; ea se uneşte cu valea Ceair-Orman, ce trece prin satul Cara-Amat şi oraşul Cuzgun, şi, unită cu valea Iort-Culac, brăzdează mijlocul comuneĭ; acestea sunt singurele văĭ carĭ maĭ conţin oare-care apă; văile Voinea-Mare şi adiacenta sa, Demircea, la N.; valea Baldîrnac-Ceair (saŭ Urluia), ce trece prin satul Urluia, cu adiacentele sale: Cara-Cialic-Culac, Nastradin-Culac, Cara-Aci-Alcea pe stînga şi Uzum-Culac pe dreapta, brăzdează partea nord-estică şi estică a comuneĭ; unele din ele, de şi aŭ malurile acoperite cu pădurĭ, nu conţin apă.

Comuna se compune dintr'un oraş şi două sate. Oraşul Cuzgun, reşedinţa comuneĭ, este aşezat în partea vestică, pe ambele malurĭ ale văeĭ Ciair-Orman, la poalele estice ale dealuluĭ Cuzgun şi cele vestice ale dealuluĭ Cara-Amat. Casele de stil turcesc sunt aşezate pe 7 uliţĭ, ce se întretaie perpendicular; oraşul este înconjurat de un şanţ, ruinele unuĭ vechiŭ val roman. Cara-Amat, sat măricel, însă cu casele aşezate într'un mod neregulat, se află în partea estică a comuneĭ, la 4 kil. spre S.-E. de reşedinţă, pe ambele malurĭ ale văeĭ Ceair-Orman, la poalele estice ale dealuluĭ Cara-Amat. Urluia, sat mic, sărac, este aşezat în partea estică a comuneĭ pe ambele malurĭ ale văeĭ Urluia, la 7 kil. spre E. de reşedinţă, şi la poalele estice ale dealuluĭ Curu-Alcea-Bair.

Suprafaţa comuneĭ este de 2548 hect., din carĭ 23 hect. neproductive sunt ocupate de vatra oraşuluĭ Cuzgun şi a celor două sate Urluia şi Cara-Amat, şi 2525 hect. teren productiv; din acestea 200 hect. sunt ale statuluĭ şi proprietarilor, iar 2325 hect. ale locuitorilor.

Populaţiunea este amestecată. In anul 1896 ea număra 170 familiĭ, cu 965 suflete; din acestea avem: bărbaţĭ 503, femeĭ 462; necăsătoriţĭ 395, căsătoriţĭ 540, 30 văduvĭ; ştiŭ carte 50 persoane, nu ştiŭ 915; 955 Romînĭ, 10 străinĭ; ortodoxĭ 890, mahometanĭ 75; agricultorĭ 123, comercianţĭ 8; împroprietăriţĭ 139, neîmproprietăriţĭ 31.

Are 131 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 113 plugurĭ cu boĭ, 191 care şi căruţe, 76 grape de fier şi 2 maşinĭ de vînturat.

In comună sunt 7300 capete de vite, din carĭ: 322 caĭ, 1154 boĭ, 47 bivolĭ, 5138 oĭ, 52 capre şi 139 porcĭ.

Este 1 moară cu aburĭ şi 8 de vînt.

In comună sunt 8 comercianţĭ: 2 hangiĭ şi 6 cîrciumarĭ.

Budgetul comuneĭ la veniturĭ este de 19357 leĭ şi la cheltuelĭ de 4617 leĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt două: calea judeţeană Ostrov-Medjidia, ce trece prin orăşel; cea judeţeană ce duce la Mangalia, şi drumurĭ comunale ce unesc cătunele între ele şi cu satele invecinate.

Este o biserică, întreţinută de locuitorĭ, cu hramul Sf. Gheorghe, deservită de 1 preot şi 1 paracliser; o şcoală rurală mixtă, condusă de un învăţător şi frecuentată de 158 elevĭ înscrişĭ (din carĭ 80 băeţĭ şi 70 fete); maĭ este şi o şcoală străină.

Comuna s'a fondat prin secolul trecut; a servit ca bază

de operațiunĭ în războiul de la 1821, între Rușĭ și Turcĭ.

Cuzoaia, *viĭ,* în com. Nicorești, între satele Nicorești și Piscul-Corbuluĭ, jud. Tecuciŭ.

Cuzoaia, *viĭ,* în com. Nicorești, jud. Tecuciŭ între satele Nicorești și Fîntînelele.

Cuzul-Mare, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, com. Baș-Chioi. Se desface din dealul Pietrosul, se întinde spre V., cu o direcțiune generală de la S.-E. la N.-V., brăzdînd partea centrală a plășeĭ și cea sudică a comuneĭ. Are 134 m., dominînd asupra satuluĭ Baș-Chioi, pîrîiașuluĭ Taița și drumuluĭ județean Babadag-Măcin. E acoperit cu fînețe.

D

Dabăŭ (Movila-luĭ-), *movilă,* aflătoare pe trupul moșieĭ Ceorici, com. Cudalbi, jud. Covurluiŭ, pl. Zimbrul, spre E. de satul Cudalbi.

Dacilor saŭ **Tătarilor (Măgura-),** *măgură,* jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Goești, pe lîngă carĭ sunt bucățĭ marĭ de cărămidă.

Dactul, *cătun,* în jud. Argeș, pl. Cotmeana, pe rîul Teleorman; face parte din com. rur. Telești.

Dadalica, *pîrîiaș,* pe teritoriul com. Berbenceni, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s. Izvorește din locul cu acelașĭ nume și se varsă în pîrîul Odobul.

Dadalica, *loc cu izvoare,* pe teritoriul com. Berbenceni, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s.

Dadilor (Piscul-), *pisc,* județul Muscel, plaiul Nucșoara, com. Slănicul.

Dadilov, *com. rur.,* jud. Vlașca, pl. Cîlniștei, situată pe proprietatea statuluĭ Comana, pe coasta dreaptă a apeĭ Cîlniștea, între Călugăreni și Comana la E. județuluĭ. Este înconjurată jur-împrejur cu pădure

S'aŭ împroprietărit în 1864 167 locuitorĭ, carĭ aŭ luat 381 hect. S'aŭ maĭ împroprietărit în 1882, 25 însurățeĭ, carĭ aŭ luat 130 hect.

In 1886 aŭ fost aci 268 familiĭ sau 1320 suflete.

Budgetul comunal în 1888 a fost de 2125 leĭ, 30 banĭ, la veniturĭ și de 2675 leĭ, 22 banĭ, la cheltuelĭ contrib. în acelaș an aŭ fost 299.

S'a arat în 1886 suprafața de 775 hect. Sunt 9 hect. vie.

Vite sunt: 710 boĭ și vacĭ, 35 bivolĭ, 189 caĭ, 2356 oĭ, 15 capre, 144 rîmătorĭ și 3 asinĭ.

Aci este o biserică cu hramul «Cuvioasa Paraschiva», zidită la 1882 și deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ.

Are o școală mixtă, cu 3 clase, condusă de o învățătoare, și la care, în anul 1888, aŭ urmat 40 băețĭ și 8 fete; cincĭ cîrciumĭ.

Este departe de stația drumuluĭ de fer Comana de 10 kil., de șoseaua Giurgiŭ-București, la Crucea de piatră, de 4 kil., de Giurgiŭ de 29 kil., iar de Ghimpați, reședința plășeĭ, de 23 kil.

Dadișa, *munte,* a căruia culme e un fel de platoŭ, peste care e un drum spre muntele Halăuca, din jud. Suceava. E acoperit cu crîngurĭ și fînațurĭ.

Dadișa, *pîrîŭ,* jud. Suceava. Izvorește de sub muntele cu acest nume; udă comunele Boroaia și Drăgănești, pe o lungime de peste 5 kil. și se varsă în Ulia.

Dadișa, *valea* pîrîuluĭ cu acest nume, jud. Suceava.

Daduluĭ (Movila-), *movilă,* la S. de com. Vădastrul, din jud. Romanați; face parte dintr'un grup de măgure care se înșiră într'un lanț paralel cu cursul Dunăreĭ.

Daduluĭ (Valea-), *vale,* în raionul com. Jupînești, jud. Muscel, pl. Rîul-Doamneĭ. Se varsă în rîul Doamna, pe malul drept, aproape de com. Dîrmonești.

Dadurile, *lac,* în jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta, com. Bordușeni, situat în insula Balta.

Dagîța, *com. rur.,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., spre E. de orașul Roman și la o depărtare de 24 kil. de el și de 14 de

reşedinţa plăşeĭ, în extremitatea judeţuluĭ despre jud. Vasluiŭ. Este aşezată pe un teritoriŭ deluros. E formată din satele Băluşeşti-Micĭ, Boatca, Ciurea, Crucea-Roşie, Dagîţa, Holm, Mănăstirea, Piscul-Rusuluĭ şi Vovrieşti, cu reşedinţa com. în satul Dagîţa. Are 437 fam., cu 2216 locuitorĭ din carĭ 59 ştiŭ carte. Locuesc în 555 case. Populaţia este romînă afară de 10 fam. de evreĭ.

Vite marĭ cornute sunt 1618. Are 5 bisericĭ toate de lemn.

Venitul anual al com. este de leĭ 8004,55, iar cheltuelile de leĭ 5332.

Dagîţa, *sat,* în judeţul Roman, plasa Siretul-de-Sus, comuna Dagîţa, spre E. şi la 24 kil. de oraşul Roman şi la o depărtare de 14 kil. de reşedinţa plăşeĭ. Este aşezat pe coasta de E. a dealuluĭ Inăricĭ şi este unul din satele cele maĭ de E. a judeţuluĭ. Este reşedinţa com. Dagîţa. Are 72 capĭ de fam., 387 locuitorĭ, din carĭ 15 ştiŭ carte; 96 case. Populaţia este romînă afară de 2 fam. de evreĭ.

Vite marĭ cornute sunt 302. In sat e o moară cu aburĭ. Comunicaţiunea cu oraşul se face anevoe din lipsa de şosele.

Se numea maĭ înainte şi Bludureşti.

Dagîţeĭ (Lunca-). Vezĭ Dagîţeĭ (Şesul-).

Dagîţeĭ (Şesul-), *şes,* ce se întinde de la N. spre S. prin marginea de E. a jud. Roman, prin com. Dagîţa şi Băceşti şi se confundă cu şesul Bîrladuluĭ la tîrguşorul Băceşti. Acest şes este mărginit la V. de dealul Inăricĭ, pe coasta căruia se află satul Dagîţa, şi la E. de dealul Fîlfiita, pe care se află satul Tasna (jud. Vasluiŭ). Este acoperit cu fineţe şi supus adese-orĭ inundaţiunilor. Se maĭ numeşte şi Lunca-Dagîţeĭ.

Daia, *sat,* plasa Dumbrava-d.-s., com. Predeşti, jud. Dolj. Are 182 suflete, 98 bărbaţĭ şi 84 femeĭ, carĭ locuesc în 48 case. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Predeşti ce este la o depărtare de 458 m. In anul 1893—1894 aŭ frecuentat şcoala 10 băeţĭ, din 28 în vîrstă de şcoală. In sat este o biserică construită din bîrne.

Daia, *cătun,* al com. Costeşti, pl. Jiuluĭ, jud. Gorj, în partea despre N.-V. a com. şi la 2 kil. depărtare de dînsa. E situat în valea Daia. Are o suprafaţă de 400 hect., din carĭ 150 hect. pădure, 210 hect. loc de cultură, fîneaţă şi izlaz, 20 hect. viĭ şi 20 hect. prunĭ, toate ale locuitorilor moşnenĭ.

Are o populaţie de 70 familiĭ, saŭ 320 suflete, din carĭ 60 contribuabilĭ, ocupîndu-se pe lîngă munca cîmpuluĭ, cu rotăria şi dogăria.

Locuitoriĭ posedă: 10 plugurĭ, 18 care cu boĭ şi 1 căruţă cu caĭ.

Vite sunt: 63 vite marĭ cornute, 9 caĭ, 70 oĭ, 104 capre şi 18 rîmătorĭ.

Comunicaţia se face prin şoseaua comunală ce-l leagă la N. cu com. Piscurile, iar la S. cu comuna sa, Costeşti.

Daia, *cătun,* al com. Frumuşeĭ, pl. Gilortul, jud. Gorj. E situat pe Dealul-Negrenilor, în partea despre V. a căt. Frumuşeĭ.

Are o suprafaţă de 80 hect., din carĭ: 40 hect. pădure, 22 hect. arabile, 12 hect. fîneţe, 2 hect. vie şi 4 hect. livezĭ de prunĭ.

Locuitoriĭ sunt împroprietăriţĭ după legea rurală din 1864. Are o populaţie de 20 familiĭ, saŭ 60 suflete, din carĭ 18 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 2 plugurĭ, 5 care cu boĭ, 35 vite marĭ cornute, 3 caĭ, 13 oĭ, 5 capre şi 10 rîmătorĭ.

Comunicaţia în acest cătun se face printr'un drum de care.

Intr'acest cătun sunt 4 fîntînĭ.

Daia, *cătun,* pendinte de com. Daiţia, pl. Marginea, jud. Vlaşca. E situat pe coasta văeĭ Daia, pe proprietatea Frăteşti.

Locuitorĭ împroprietăriţĭ în 1864 aŭ fost 99, carĭ aŭ luat 267 hect.

Are o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; 70 hect. 25 ariĭ vie cu embatic, al căruĭ vin se consumă la Giurgiŭ.

E departe de staţia Băneasa, a linieĭ ferate Giurgiŭ-Bucureşti, de 5 kil., de Giurgiŭ de 19 kil. şi de Bucureşti de 52 kil. Are în apropiere şoseaua naţională Giurgiŭ-Bucureşti.

In cătun sunt 2 cîrciumĭ.

In «Istoria Moldoveĭ şi a Valahieĭ» tipărită la Iaşi la 1777, găsim că: «Calé a perdu son nom; on ne peut le distinguer que par la ville Taia (Daia) ou par le château Talche, qui sont placés tous deux entre Facke et Giurgèvo sur le Danube, dans le même espace où Calé existait du temps des Romains».

La 1418, Mahomet I, fiul luĭ Baiazet, după ce a invadat în Asia, trecu apoĭ în Romînia, luă Severinul şi Calé despre care am vorbit, fortifică Giurgiul şi puse o garnisonă numeroasă ca să împedice trecerea Dunăriĭ. Mateiŭ-Basarab, cînd a organizat căpităniele în ţară, aşezase în Vlaşca două căpităniĭ, una la Daia şi alta la Odi-

voie. Aceste căpitănii și-a avut reședința în satul Daia, până la desființarea căpităniilor de către fanarioți.

In Valea-Miuluĭ este o fîntînă. Legenda zice că această fîntînă a fost făcută de Miul Haiducul, de la care își păstrează valea și numirea de Valea-Miuluĭ.

Acest sat, pe la 1530, se chema Sarmănești.

La 1693, Constantin-Vodă era la Giurgiŭ în întîmpinarea luĭ Mustafa-Pașa, care adăsta venirea Hanuluĭ Tătăresc; i-a eșit înainte la Daia la 11 Iuniŭ, acel an.

Sub Mircea Basarab s'a înființat acĭ una din cele 18 căpitănii, în care se împărțise Țara-Romînească.

La 1773, ne spun frații Tunusli, la Daia ar fi fost metoc de călugărĭ; se pare că locul unde era situat acest metoc este în o vale la Viea-luĭ-Gogoașe.

Daia, *deal*, în marginea de S. a com. Giurgioana, pl. Zeletinul, jud. Tecuciŭ.

Daia, *moșie* particulară, pl. Dumbrava-d.-s., com. Predești, jud. Dolj.

Daia, *vale*, pl. Jiul, jud. Gorj, pe care e situată com. Costești-Daia și cătunele sale Costești și Daia.

Această vale vine despre N. și merge spre S.

Este formată din culmea dealuluĭ Aninoasa și din culmea dealuluĭ Greci.

Daiaman-Bair, *vîrf de deal* și *deal*, pl. Măcin, jud. Tulcea, pe teritoriul com. rur. Cerna. E situat în partea estică a plășeĭ și în cea nord-vestică a comuneĭ. Lasă spre V. dealul Megina, la S. dealul Raman-Bair. Din poalele sale de S.-V. izvorește valea Megina. Are o înălțime de 283 m. și e punct trigonometric de observațiune de rangul al 3-lea. Este acoperit parte cu pădurĭ, parte cu fînețe și pășunĭ. Prin înălțimea sa domină asupra văieĭ Megina și asupra drumuluĭ comunal Cerna-Greci.

Daiția, *com. rur.*, compusă din cătunele Daia și Daiția, plasa Marginea, jud. Vlașca, ambele situate pe malurile Dunăreĭ, pe proprietatea statuluĭ Daia-Daiția, pendinte odinioară de mănăstirile Căscioarele și Cotroceni. Azĭ constitue ambele o singură proprietate, arendată anual pe prețul de 43000 leĭ.

La 1864, s'aŭ împroprietărit 102 locuitorĭ foștĭ clăcașĭ, cărora li s'a dat 306 hect. La 1882 s'aŭ împroprietărit 50 însurățeĭ, carĭ aŭ luat 282 hect. In total sunt 152 locuitori clăcașĭ care aŭ luat 588 hect.

Pe teritoriul comuneĭ este un petic de pădure de stejar de 250 hect., care depinde de ocolul silvic Giurgiŭ.

In 1887 se aflaŭ acĭ 206 contribuabilĭ din 1040 suflete.

Budgetul comuneĭ în 1887 era de 2524 leĭ la veniturĭ și de 3089 leĭ la cheltuelĭ.

Sunt 2 biserici, una în Daia, alta în Daiția; depind de parohia Daia; ele sunt deservite de 2 preoțĭ și 4 cîntărețĭ.

Depărtarea între aceste 2 cătune este de 2½ kil.

Este o școală mixtă, cu 2 clase, condusă de o învățătoare.

In comună, în 1888, se aflaŭ în Daia 50 caĭ și în Daiția 70; 450 boĭ în Daia și 385 în Daiția; 30 bivolĭ în Daia și 50 în Daiția; 580 oĭ în Daia și 786 în Daiția; 592 rîmătorĭ.

Prin această comună trece șoseaua națională Giurgiŭ-București. Comuna este departe de Giurgiŭ de 22 kil., de București de 50 kil., de stațiile Frătești și Băneasa, ale linieĭ ferate Giurgiŭ-București, de cîte 8 kil., iar de Stănești, reședința plășeĭ, de 16 kil.

In această comună sunt bălțĭ formate de Dunăre, bogate în peștĭ și care, cînd vin apele Dunăreĭ marĭ, se întind sub viĭ până în marginea linieĭ ferate Giurgiŭ-București.

Pe dealurile acesteĭ comune, cu ocazia săpăturilor construireĭ linieĭ ferate, s'a găsit schelete de animale antideluviane, din care o parte se află depuse la Gimnaziul din Giurgiu, și o altă parte sunt în posesia d-luĭ inginer I. Cantacuzino.

Se află acĭ: o moară de foc cu 2 pietre; 5 cîrciumĭ; un han mare.

In această comună, la 1854, în timpul războiuluĭ dintre Rușĭ și Turcĭ, a fost o încăerare între ante-gardele turceștĭ și cazaciĭ rușĭ.

La 1878, pe vremea războiuluĭ Romîno-Ruso-Turc, o brigadă de cazacĭ a corpuluĭ de armată Skobeleff, s'a adăpostit în această comună.

Daiția, *cătun*, pendinte de com. Daiția, plasa Marginea, județul Vlașca, situat pe coastele și văile Daițieĭ, pe șoseaua Giurgiŭ-București.

Aparținea, înainte de secularizare, mănăstireĭ Cotroceni; azĭ moșia este a statuluĭ și se arendează împreună cu Daia.

Are o biserică, deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ; depinde de parohia Daia.

Sunt 2 cîrciumĭ.

Viĭ sunt în suprafață de 70 hectare.

Dala-Chesen-Bași-Culac, *vale*,

în jud. Constanţa, pl. Hîrşova, com. Topologul. Se desface din ramurile occidentale ale dealuluĭ Periclic, îndreptîndu-se spre V., şi mărginită la S. de dealul Cara-Mişa-Tepe. Se deschide în valea Topolog-Derea, în dreptul satuluĭ Topologul-Romîn, după un curs de aproape 4 kil.

Dalaşma-Cula, *vale,* în judeţul Constanţa, pl. Hîrşova, comuna Ghizdăreşti. Ia naştere din vîrful Treĭ-Movile, îndreptîndu-se spre S. şi mergînd paralel cu Dunărea. La satul Tichileşti, unde se uneşte cu valea Tichileşti, care vine de la S., dă naştere văeĭ Cechirgea, care ia direcţia spre V. şi se deschide în Dunăre, în dreptul ostrovuluĭ Atîrnaţi.

Dalban, *poiană,* din pădurea Orzinele, com. Brătila, plasa Tazlăul-d.-j., jud. Bacăŭ.

Daler, *insulă,* în braţul Chilia, formată de ramura principală Chilia, şi Braţul-Tătaruluĭ. E situată în jud Tulcea, pl. Sulina, pe teritoriul com. urbane Chilia-Veche. Are o formă lunguiaţă, o lungime de 2.5 kil. şi o întindere totală de 200 hect.; este aşezată în partea vestică a plăşeĭ şi a comuneĭ; este neproductivă fiind acoperită peste tot numaĭ cu stuf.

Dalîcla, *deal,* în judeţul Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul com. rur. Ciamurli-d.-s. Se desface din dealul Dolojan ; se întinde spre E., avînd o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E.; brăzdează partea nordică a plăşeĭ şi pe cea vestică a com.; pe la poalele-ĭ estice curge pîrîul Ciamurli, şi merge drumul comunal Eschi-Baba-Ciamurli-d.-s. E de natură cam stîncoasă. Are o înălţime de 217 m. şi e punct trigonometric de observaţie de ordinul al 3-lea, dominînd asupra satuluĭ Ciamurli-d.-s. Este acoperit cu păşunĭ şi fîneţe.

Dalmaciul, *pădure,* pe teritoriul comuneĭ Cîmpurile, pl. Zăbrăuţi, jud. Putna. Intinderea eĭ, împreună cu pădurea Lărguţa, este de 800 de fălcĭ. E proprietatea răzeşilor din comuna Cîmpurile.

Damachi, *tîrguşor,* în partea de N. a com. Hermeziul, jud. Iaşi, pl. Turia, situat pe platoul a căruia culme formează valea Prutuluĭ; se compune din cîteva dughene, în carĭ locuesc un mic număr de Evreĭ, număraţĭ în populaţia satuluĭ Zăboloteni-Sturzoaeĭ. Prin mijlocul tîrguşoruluĭ trece şoseaua judeţeană Iaşi-Botoşani. Are o şcoală, înfiinţată la anul 1867, frecuentată de 59 elevĭ. (V. Zăboloteni).

Damachi, *sat,* în centrul com. Movila-Ruptă, jud. Botoşani, pl. Ştefăneşti, aşezat pe ţărmul drept al Prutuluĭ, într'o înfundătură de deal; moşia are o suprafaţă de 1260 hect. şi o populaţiune de 74 fam., saŭ 312 sufl.

Vite sunt: 104 boĭ şi vacĭ, 14 caĭ, 300 oĭ şi 38 rîmătorĭ. Are o biserică, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; 2 morĭ de apă pe Prut.

Satul maĭ poartă numele şi de Movila-Ruptă; aicĭ e reşedinţa primărieĭ com. Movila-Ruptă.

Damaciul, *pîrîŭ,* jud. Putna, format pe teritoriul com. Suraia, satul Damaciul. Se varsă în Siret, după ce primeşte ca afluent gîrla Iezărelul.

Damian, *com. rur.,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-j. cu reşedinţa la Căciulăteşti. Situată pe şeşul Damian şi pe costişa Dealuluĭ-Pîrîuluĭ, la 49 kil. de Craiova.

Se învecineşte la N. cu com. Căciulăteşti, la E. şi S. cu moşia Coroaneĭ, Sadova, şi la V. cu com. Sadova. Limita linieĭ de N. începe de la aria proprietăţeĭ spre N., în linie dreaptă, până la Fîntîna-luĭ-Bancă; de aci apucă spre V., pe o distanţă ca de ½ hect., apoĭ merge în linie dreaptă până în şanţul com. unde se hotăreşte cu Sadova. Linia de V. începe dintre morile Racoviceanca şi Gîrnăreasa, merge în linie frîntă printre Sadova şi Damian, prin punctele Lubeniteşte (mică movilă), Drumul-Craioveĭ, Fîntîna-Bancă şi ese în punctul Şanţul. Limita de S. începe iar de la aria proprietăţeĭ, în linie dreaptă, de la E.-V., pe de asupra Dealuluĭ-Pîrîuluĭ, până la moara Racoviceanca.

Limita de E. începe de la punctul Şanţul, merge în linie frîntă până la aria proprietăţeĭ spre S.

Terenul com. este accidentat de Dealul-Pîrîuluĭ, înalt de 40—50 m., ce se leagă cu alte deluleţe ce aŭ direcţiunea de la V.-E. Este o vale, Valea-Pîrîuluĭ. Un pîrîŭ: Pîrîul Damian, ce izvoreşte în com. Damian şi se varsă în Jiŭ, pe teritoriul com. Sadova şi se numeşte şi pîrîul Sadova.

Inainte coprindea şi cătunul Piscul care azĭ este comună aparte; acuma coprinde 2 căt. Damian, căt. de reşedinţă, şi Rastul, spre N.-V. de Damian, la 5 kil. depărtare.

Reşedinţa com. era altă-dată în com. Sadova.

Are 3 bisericĭ, dintre care două în Damian, una în bună

stare și alta în ruină; și una în Rastul. Cea în ruină s'a zidit la 1790 de obștea locuitorilor. Are în tinda din năuntru, de asupra ușeĭ, pe o tablă de piatră, următoarea inscripțiune:

«In numele tatăluĭ, și al fiuluĭ și al sfîntuluĭ duh. La anul 1790, ziditu-s'aŭ această Sfîntă și Dumnezeiască biserică, unde se prăznuește hramul Sfinților Apostolĭ Petru și Pavel și Sfințiĭ fără de argint Cosma și Damian, din temelie s'a zidit de obște, de care vecinică să fie pomenirea lor; iar acum de mila și ajutorul luĭ Dumnezeŭ, s'aŭ apucat și înfrumusețat cu zugrăveală și alte lucrurĭ ĭ-aŭ făcut ceĭ maĭ voioșĭ argațĭ și anume: Chir Nicola Gancea, Sf. sa Popa Voicu, Popa Badea, Chir Țecu Boegiŭ, Chir Marcu Lelea, Marin Măceșanu, 1833 August 8.

Zugrav: Marin, boer de neam ot Coșoveanu.«

Biserica actuală din Damian are în tindă în năuntru pe ușă, următoarea inscripțiune:

«Această sfîntă și Dumnezeiască biserică s'a început la anul 1851, Iulie 14 și s'a săvârșit în anul 1855, Octombrie 22. Cel d'întîiŭ ctitor a fost Țecu Gancea, aŭ ajutat la temelie până la ferestre; iar de aci în sus s'a făcut de obște, în zilele P. S. S. Episcopul Calinic și ale prea înaltuluĭ Domn Barbu Știrbeiŭ.

Zugrav: Ghiță Coșoveanu.»

Bisericele din Damian sunt făcute de zid. Azĭ ajută la reparație Administrația Domeniuluĭ Coroaneĭ, ocolul V. In Rastul este o singură biserică de lemn. Bisericele sunt deservite de 2 preoțĭ și 2 cîntărețĭ. Preoțiĭ aŭ leafă de 75 leĭ pe an și dascăliĭ 40 leĭ pe an și 34 pogoane, din care 12 de preot, și 5 de cîntăreț.

In comuna Damian este o școală mixtă, ce funcționează din 1859; este întreținută de stat și de comună. Localul, avînd o sală de 72 m. p., este în bună stare și construit de Administrația Domeniuluĭ Coroaneĭ, care a cheltuit 12000 leĭ. Are 17 pogoane proprietate și e condusă de o învățătoare. A fost frecuentată de 34 băețĭ, din carĭ 12 din Rastul, și de 9 fete. In vîrstă de școală sunt 43 în Damian și 20 în Rastul. Știŭ carte 31 în Damian și 9 în Rastul.

Populația comuneĭ se urcă la 1008 suflete, din carĭ 628 în Damian (328 bărbațĭ și 300 femeĭ), și 380 în Rastul (180 femeĭ și 20 bărbațĭ). După legea din 1864 sunt 108 locuitorĭ împămînteniţĭ și după aceea din 1879 sunt 190 însurățeĭ. Locuesc în 22 case și 190 bordee în Damian și 3 case și 70 bordee în Rastul. Casele sunt parte de cărămidă, parte de bîrne și parte de gard; iar bordeele sunt de lemn.

Suprafața teritoriuluĭ comuneĭ este de 556 hect., din carĭ 440 hect. pămînt arabil, 40 hect. izlaz, 16 hect. vie în com. Damian și 60 hect. vie în com. Rastul. Moșia de pe teritoriul comuneĭ, aparține Domeniuluĭ Coroaneĭ, Sadova.

Pe pîrîul Damian sunt două morĭ, dintre carĭ una se numește Găinăreasa; a doua este pe moșia Domeniuluĭ Coroaneĭ.

Intre cătunele Damian și Rastul este o cale de comunicație naturală.

Locuitoriĭ îșĭ desfac productele la Bechet, unde duc cereale, și importă băuturĭ spirtoase și coloniale. Transportul se face cu carele cu boĭ pe șoseaua comunală Damian-Sadova, unde dă în șoseaua națională Craiova-Bechet. Cîrciumĭ în Damian sunt 6 și în Rastul, 1. Comercianțĭ sunt 7. Contribuabilĭ 226.

Budgetul comuneĭ este la veniturĭ de 5685 leĭ, 34 banĭ și la cheltuelĭ de 5474 leĭ, 77 b.

Vite: 140 vite marĭ cornute, 185 oĭ, 14 caĭ și 36 porcĭ.

Damian, *sat,* **jud. Dolj, pl. Jiul-d.-j., com. Damian, și reședința primărieĭ. Are o populație de 628 suflete (328 bărbațĭ și 300 femeĭ), carĭ locuesc în 22 case și 190 bordee, construite din lemn, iar casele din cărămidă și bîrne.**

In sat este o școală mixtă, care funcționează din anul 1859, întreținută de stat și de comună. Localul este de zid, în bună stare și construit de Administrația Domeniuluĭ Coroaneĭ. Are 17 pogoane proprietate. In anul 1892—93 a fost frecuentată de 46 băețĭ și 9 fete, 34 băețĭ și 9 fete din Damian și 12 băețĭ din Rastul. In vîrstă de școală sunt 43 copiĭ. Știŭ carte 51 bărbațĭ.

Sunt două bisericĭ: una în ruină și a doua în bună stare. Cea în ruină s'a zidit în anul 1790 de obștea locuitorilor. Are în tinda din năuntru, d'asupra ușeĭ, pe o tablă de piatră următoarea inscripțiune:

«In numele Tatăluĭ și al Fiuluĭ și al Sfîntuluĭ Duh. La anul 1790 ziditu-s'aŭ această Sfîntă și Dumnezeiască biserică, unde se prăznuește hramul Sfinților Apostolĭ Petru și Pavel și Sfințiĭ fără de argint Cosma și Damian, din temelie s'aŭ zidit de obște, de care vecinică să fie pomenirea lor; iar acum din mila și ajutorul luĭ Dumnezeŭ s'aŭ apucat și înfrumusețat cu zugrăveala și alte lucrurĭ, i-aŭ făcut ceĭ maĭ voioșĭ argațĭ și anume: Chir Nicola Gancea, Sfinția Sa Popa Voicu, Popa Badea, Chir Țecu Boegiu, Chir Marcu Lelea, Marin Măceșanu. 1833, August 8. Zugrav Marin, boer de neam Ot. Coșoveanu.»

Biserica care este în bună stare are în tinda eĭ înăuntru pe ușă urmotoarea inscripțiune:

«Această Sfîntă și Dumnezeiască biserică s'aŭ început la anul 1851, Iulie 14 și s'aŭ săvîrșit în anul 1855, Oct. 12. Cel d'întîiŭ ctitor a fost Țecu Gancea, aŭ ajutat la temelie până la ferestre, iar de aci în sus s'aŭ făcut de obște, în zilele P. S. S. Episcopul Calinic și ale Prea înălțatuluĭ Domn Barbu Știrbeiŭ.

Zugrav: Ghiță Coșoveanu».

La reparația făcută, a contribuit Administrația Domeniuluĭ Coroaneĭ, ocolul al V-lea.

In sat sunt 6 cîrciumĭ.

Damian, *pîrîŭ,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-j., com. Damian. Izvorește pe teritoriul acesteĭ com. și curge pe Valea-Pîrîuluĭ, cu direcțiunea de la E. spre V. In lungul acesteĭ comune se numește Pîrîul-Damian și după ce intră pe teritoriul comuneĭ Sadova, din punctul numit Găinăreasa, se numește Pîrîul-Sadova. Se varsă în niște smîrcurĭ, dincolo de dealul Bostanele, smîrcurĭ ce se scurg pe malul stîng al rîuluĭ Jiul. Are un pod pe dînsul, în comuna Sadova, la punctul numit Moara-Podul.

Damian, *șes,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-j., com. Damian, pe care este așezată comuna cu același nume.

Damulețul-Mic, *pîrîŭ,* în jud. Mehedinți, pl. Ocolul-d.-s., com. rur. Malovățul.

Damuri, alt *nume* al *comuneĭ* Potlogeni, pl. Balta-Oltul-d.-j., jud. Romanați.

Dan, *deal,* la N. de cătunul Vacărea, com. Valea-Popeĭ, plasa Rîurile, jud. Muscel.

Dan, *fîntînă,* în cercul com. Butimanul, pl. Znagovul, județul Ilfov.

Dan, *localitate,* jud. Brăila, pe vechiul drum Brăila-Focșani, pe lunca Siretuluĭ și în com. Nazîrul, la 5 kil. spre S.-E. de satul Cotul-Lung.

Dan, *loc* acoperit cu vie, în coasta Motruluĭ, jud. Mehedinți, plaiul Cloșani, com. rur. Negoești, satul Padeșul.

Dan (Izvorul-luĭ-), *izvor,* în județul Buzăŭ, com. Beceni. Incepe din localitate și se scurge în rîul Slănicul.

Dan (Piscul-luĭ-), *colină,* în județul Buzăŭ, com. Rușiavățul, căt. Tega. E acoperită de izlaz.

Dan (Valea-luĭ-), *vale,* în jud. Mehedinți, pl. Văilor, com. rur. Slivilești.

Dan (Valea-luĭ-), *vale,* județul Muscel, izvorește din pădurea Păcurarul, străbate căt. Vlădești-Pămînteni, pl. Rîurile, și se varsă în rîul Bratia, în raionul com. Vlădești, după ce primește ca afluent Valea-Badeĭ.

Dan (Valea-luĭ-), *vale,* în partea de V. a com. Mărgineni-d.-s., pl. Filipești, jud. Prahova.

Dan (Valea-luĭ-), *vale,* izvorește de sub poalele dealuluĭ Drăgăneasa, com. Valea-Lungă, plaiul Prahova, jud. Prahova, și se varsă în rîul Cricovul-Dulce. In ea se varsă văile: Lespezile, a-Lupuluĭ, Adînca, Valea-cu-Aninĭ, Podul-cu-Fagĭ, ș. a.

Dan (Valea-luĭ-), *vale,* comuna Turia, pl. Oltul-d.-j., jud. Olt.

Dan (Valea-luĭ-), *vale,* în raionul comuneĭ Vasilați, pl. Oltețul-d.-j., jud. Vîlcea; se varsă în rîul Oltețul.

Dan și Murgaș (Munțiĭ-), *proprietățĭ* ale Eforieĭ Spitalelor Civile din București, pendinte de schitul Cornetul, com. Robești, plaiul Cozia, jud. Vîlcea, în întindere de 1207 hect.

Dancașul, *sat,* în com. Miroslava, pl. Stavnicul, jud. Iași, situat pe valea cu același nume, între coasta vestică a dealurilor Ezereni și Dancașul, cu o populație de 23 familiĭ saŭ 117 suflete.

Numărul vitelor e de 152 din carĭ: 114 vite marĭ cornute, 7 caĭ și 31 rîmătorĭ.

Dancașul, *deal,* formează valea cu același nume, la poalele căruia se află satul Danca, din com. Miroslava, pl. Stavnicul, jud. Iași.

Dancașul, jud. Iași. Vezĭ-Telețul, *pîrîŭ,* com. Miroslava, pl. Stavnicul.

Dancașul, *vale,* jud Iași. (Vezĭ Dancașul, deal).

Dancăi (Valea-), *vale,* pe teritoriul comuneĭ Filești, pl. Siretul, jud. Covurluiŭ.

Danciul, *com. rur.* și *sat,* jud. Mehedinți, pl. Blahnița, la o distanță de 38 kil de T.-Severin, iar de com. rur. Vînjul-Mare, de 27 kil. E situată pe cîmpie. Formează comună singură, avînd 148 contribuabilĭ, din 896 locuitorĭ, locuind în 164 case.

Loc. posedă: 40 plugurĭ, 90 care cu boĭ, și 12 căruțe cu caĭ.

Budgetul comuneĭ la veniturĭ este de 3913 leĭ, iar la cheltuelĭ suma de 1979 leĭ.

Vite: 480 vite marĭ cornute, 1060 oĭ, 36 caĭ, 4 bivolĭ și 416 rîmătorĭ.

Prin comuna Danciul trece șoseaua Scăpăul-Flămînda-Danciul-Gruia.

Pămîntul nisipos de aci este plantat de locuitorĭ cu salcîmĭ și duzĭ.

In această com. sunt 2 fîntînĭ, a căror apă servește la întreținerea eleștaelor cu pește și la udatul grădinelor cu zarzavaturĭ.

Danciul, *cătun*, în com. Suraia, pl. Bilieşti, jud. Putna. E situat la o parte de Siret şi este tăiat de 3 orĭ de pîr. cu acelaşĭ nume.
Are o populaţiune de 512 suflete, carĭ locuesc în 134 case. Are 1 biserică filială, cu hramul Adormirea.

Danciul, *sat*, face parte din comuna Coloneşti, pl. Stănişeşti, jud. Tecuciŭ. E situat în partea de E. a rîuluĭ Zeletinul, la o distanţă de 5 kil. 500 m. departe de reşedinţa comuneĭ.
Are o populaţie de 39 familiĭ, cu 135 suflete, locuind în 36 case. Sunt 35 contrib.
Locuitoriĭ sunt răzeşĭ.

Danciul, *munte*, la S. de muntele Şeţul, plaiul Nucşoara, jud. Muscel. Rîul Bratia-Mare udă la V. poalele sale.

Danciul, *deal*, în partea de N. şi N.-E. a comuneĭ Urşi, plasa Cerna-d.-s., jud. Vîlcea. S'a numit ast-fel pentru-că în vechime a fost proprietatea unuĭ Barbu saŭ Ion Danciu.

Danciul, *pîrîŭ*, izvoreşte din dealul Zarea-Tutoveĭ, com. Coloneşti, pl. Stănişeşti, judeţul Tecuciŭ; trece prin satul cu acelaşĭ nume şi se varsă pe stînga Zeletinuluĭ, la S. de Satul-Noŭ, com. Coloneşti.

Danciuluĭ (Piscul-), *pisc*, jud. Vîlcea; vezĭ Dăroaia.

Danciuluí (Valea-), *vale*, com. Gura-Vitioareĭ, plaiul Teleajenul, jud. Prahova.

Danciuluĭ (Vîrful-), *colină*, în com. Blăjani, jud. Buzăŭ, între cătunele Blăjani şi Soreşti.

Dancul, *sat*, în com. Holboca, pl. Braniştea, jud. Iaşi, aşezat pe coasta dealurilor ce formează malul stîng al rîuluĭ Bahluiul, pe o suprafaţă de 174 hect., cu o populaţie de 36 familiĭ, saŭ 170 locuitorĭ. Este proprietatea comuneĭ Iaşi, cedată de stat pentru plata celor 10 milioane.
Numărul vitelor e de 550, din carĭ: 272 vite marĭ cornute, 223 oĭ, 17 caĭ şi 38 rîmătorĭ.

Dancul, *baltă*, formată de vărsăturile Prutuluĭ, în com. Folteşti, pl. Prutul, jud. Covurluiŭ.

Dancul, *pădure*, în comuna Buciumi, plasa Codrul, jud. Iaşi, pe o suprafaţă de 361 hect. A fost pendinte de mănăstirea Dancul.

Dancul, *vale*, numită şi Valea-Danculuĭ, în com. rur. Bala-d.-j., plaiul Cloşani, jud. Mehedinţi.

Danda, *deal*, în com. rur. Ordeşti, plaiul Cloşani, jud. Mehedinţi, cât. Văeni.

Dandara, *cătun*, situat pe o vîlcea cu acelaşĭ nume, pendinte de com. Tîrnava-d.-j., pl. Cîlniştea, jud. Vlaşca, proprietate a statuluĭ. Se arendează cu trupul Comoara, pe preţul de 22400 leĭ anual. Inainte de secularizare, aparţinea de Mitropolie.
Aci, în 1864, s'a împroprietărit 148 locuitorí, dîndu-li-se 444 hectare.

Dandara, *vale*, în jud. Vlaşca, de la care şi-a luat numirea cătunul Dandara, care este situat pe dînsa.

Daneĭ (Valea-), *pîrîŭ*, pe teritoriul comuneĭ Stăoani-d.-j., pl. Zăbrăuţul, jud. Putna; izvoreşte din munţiĭ Străoanelor şi se varsă în Şuşiţa.

Dania, *moşie* particulară, judeţul Dolj, pl. Balta, com. Greceşti, în întindere de 2320 hect. aproximativ. Se maĭ numeşte şi Masa.

Danil (Cîşla - luĭ - Dumitru-), foastă *cîşlă*, saŭ loc pentru adăpostit vitele iarna, în judeţul Tulcea, pl. Sulina, pe teritoriul comuneĭ Sf. Gheorghe, situată în partea estică a plăşeĭ şi sudică a comuneĭ, pe grindul Trofincĭ-Vovilion, lîngă malul Măreĭ. Şi-a luat numele de la cel care a fundat-o; astă-zĭ e transformată în cherhana (pescărie); în partea vestică stuful se întinde în depărtare.

Danilă (Dealul-luĭ-), *deal*, pe moşia Probota, jud. Suceava, acoperit de pădure de fag.

Danţurile, *munte*, în com. Broşteni, jud. Suceava.

Danul, *munte*, situat în partea de S.-V. a comuneĭ Robeşti, pl. Cozia, jud. Vîlcea. Aci se fabrică brînză.

Dara, *com. rur.*, în jud. Buzăŭ, plasa Sărăţeĭ, situată pe malul stîng al pîrîuluĭ Sărata, la o distanţă de Buzăŭ de 17 kil. Are forma unuĭ dreptunghiŭ, limitîndu-se la N. cu moşia Sforile-Muscelenilor (din com. Sărata). La E. începe din marginea cât. Atîrnaţi şi, pe hotarul moşieĭ Lahovari, merge până în moşia Stîlpul; la S. începe din hotarul moşieĭ Stîlpul şi o ia pe hotarul moşieĭ Bradul-Berca, până întîlneşte hotarul moşieĭ Buzoianca (Ulmeni), pe care se urcă la V., atingînd şi hotarul moşieĭ Coca, până dă în Sforile-Muscelenilor. Suprafaţa sa e de 1650 hect., din carĭ 840 arabile, 150 fîneaţă, 260 izlaz,

115 vie și 285 sterp. Afară de pămîntul locuitorilor are maĭ însemnată moșia Ulmeni saŭ Buzoianca. Terenul e șes, accidentat puțin în partea de N. prin dealurĭ acoperite de viĭ. Industria e reprezentată prin: fabrica de coniac Amanieux I. Naville et C-nie; o moară cu aburĭ și 2 stîne; iar comerțul prin desfacerea producțiunilor locale și prin transporturĭ, maĭ cu seamă de piatră, la gara Ulmeni. Căĭ de comunicație are calea ferată, șoseaua ce o parcurge, precum și șoseaua vecinală Șaringa-Ulmeni.

Vite sunt: 372 boĭ, 131 vacĭ, 92 vițeĭ, 3 bivolițe, 72 caĭ, 47 epe, 31 mînjĭ, 2200 oĭ, 1 asin și 270 rîmătorĭ. Sunt 15 stupĭ.

Comuna e formată din cătunele Ulmeni și Vîlcelele, avînd o populație de 1230 locuitorĭ, din care: 266 bărbațĭ însurațĭ, 32 neînsurațĭ, 7 văduvĭ, 321 băețĭ; 266 femeĭ măritate, 8 văduve, 330 fete. Case sunt 275. Străinĭ sunt: 7 francezĭ, 5 grecĭ și 2 italienĭ. Meseriașĭ sunt: 3 fierarĭ, 2 brutarĭ și 1 lemnar.

Comuna are 253 contrib. din carĭ 22 comercianțĭ Romînĭ și 2 străinĭ. Sunt 13 stabilimente comerciale.

Budgetul com. e de 4,585 leĭ.

In Dara este o școală, în căt. Ulmeni, frecuentată de 46 elevĭ și 6 eleve. Carte știŭ 74 persoane. Are 2 bisericĭ, deservite de 2 preoțĭ, 2 cîntărețĭ și 2 paracliserĭ. Catedrala e Sf. Gheorghe. Cîrciumĭ sunt 10.

Dara (Muscelul - Dăriĭ - de - Sus), *căt.* al com. Șaringa, jud. Buzăŭ, cu 330 loc. și 77 case.

Dara saŭ **Darul,** *munte,* în comuna Corbi, plaiul Nucșoara, jud. Muscel, maĭ la limita jud. spre Transilvania.

Este proprietate a statuluĭ și se arendează cu munțiĭ de prin prejur.

De aci ese izvorul, care împreună cu cel din muntele Valea-Rea și cel din Bîndea, formează rîul Doamna.

Dara, *lac,* în jud. Ialomița, plasa Borcea, teritoriul com. Cacomeanca.

Dara, *vale,* în com. Dara, jud. Buzăŭ. Incepe din dealul Gruiul (com. Șarînga) și se scurge în pîrîul Sărata, în căt. Ulmeni.

Dara-de-Jos, *vechie numire* a *căt.* Ulmeni, din comuna Dara, jud. Buzăŭ.

Dara-de-Sus, *vechie numire* a *căt.* Vălcelele, din com. Dara, jud. Buzăŭ.

Dara-Iuiuc, *vîrf de deal,* în jud. Constanța, pl. Mangalia, com. Tuzla; este vîrful cel maĭ de N. al dealuluĭ Taușan-Bair; are 57 m., cu care domină întreg satul Tuzla, care se află la un kil. spre E., aproape în întregime valea Cuciuc, Tuzla-Derea și, pe o mare suprafață, lacul Tuzla-Ghiol. A servit și ca punct trigonometric de observațiune.

Darabani, *com. rur.,* în jud. Dorohoiŭ, pl. Prutul-d.-j., formată din satele: Bagiurea, Cornești, Darabani satul, Darabani tîrgușorul, și Runcul-Odăeĭ, cu reședința primărieĭ în tîrgușorul Darabani. Are o populație de 1479 fam., saŭ 5674 sufl. Are 2 bisericĭ, deservite de 3 preoțĭ, 4 cîntărețĭ și 3 pălămarĭ; 2 școlĭ, conduse de 2 învățătorĭ și frecuentate de 130 elevĭ; 2001 hect. 82 ariĭ pămînt sătesc; 6633 hect. 23 ariĭ cîmp și 369 hect. 5 ariĭ pădure a moșieĭ; 11 iazurĭ și 18½ pogoane vie.

Budgetul com. a fost în 1889/90 de leĭ 38553, 86 banĭ la veturĭ, și de leĭ 23453, 05 banĭ la cheltuelĭ; iar în 1890/91 de leĭ 22216 la veniturĭ și de leĭ 21379, banĭ 40 la cheltuelĭ.

Vite marĭ cornute sunt: 1673; sunt 3306 oĭ, 595 caĭ, și 779 rîmătorĭ. Locuitoriĭ posedă și 575 stupĭ cu albine.

Darabani, *tîrgușor,* pe moșia Darabani, com. cu acelașĭ nume, jud. Dorohoiŭ, pl. Prutul-d.-j., cu 845 fam. saŭ 3369 sufl. din care aproape 500 fam. sunt Evreĭ. E la 29 kil. de Dorohoiŭ. Pe culmea plană a dealuluĭ Prutul se află centrul tîrguluĭ; iar pe costișă sunt mahalale; în total ocupă o suprafață de 215 hect. Așezările locuitorilor în mare parte sunt bune, maĭ multe din vălătucĭ, și puține de cărămizĭ. Centrul saŭ adevăratul tîrg este pe ambele laturĭ ale șoseleĭ județene, ce trece de la Rădăuți spre Dorohoiŭ, de-a-lungul tîrguluĭ. Casele înșirate de o parte și alta a șoseleĭ formează strada principală. Dughenele, atelierele și casele de locuit din această stradă, aŭ numaĭ simple ogrăzĭ și aparțin maĭ toate neguțătorilor Evreĭ. Mahalalele sunt maĭ toate ocupate de Romînĭ, carĭ aŭ case bune, cele maĭ multe cu livezĭ și cu grădine.

Proprietariĭ moșieĭ aŭ o casă mare cu două rîndurĭ, bine zidită, în formă de castel, cu grădină frumoasă cu florărie; livede cu fructiferĭ de diferite speciĭ și grădină regulată de legume. Imprejurul caselor și grădineĭ se află un zid de piatră.

Pe frontespiciul palatuluĭ, de asupra balconuluĭ, stă în zid

piatra pe care sînt săpate armoriile familiei Balş: steaua de aur cu opt raze aşezată pe scutul în color roşu roş-albastru supra-pusă, ce stă peste o altă stelă maĭ mare aurită tot cu 8 raze, pusă pe un aşternut de hermelin, adumbrit de draperiĭ în color vişiniŭ-purpur, peste care se află o coroană. Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 2 preoţĭ, 2 cîntăreţĭ; e un edificiŭ frumos şi bine zidit, cu un turn pe bolta principală. Este încunjurată de un zid de piatră, cu un turn de asupra porţeĭ la intrare în ogradă; s'a fondat în anul 1840.

Toate acaretele, d'impreună cu biserica, sunt făcute de fostul proprietar Logofătul Teodor C. Balş.

Şcoala primară de băeţĭ, condusă de un învăţător şi frecuentată de 90 elevĭ, are local bun şi încăpător, făcut de comună în anul 1870. Şcoala de fete este condusă de o învăţătoare şi e frecuentată de 40 eleve. Comunitatea izraelită are 8 sinagoge şi 2 şcolĭ elementare.

Tîrgoveţiĭ se aplică la negoţul cerealelor şi a pădurilor; la comerţul feluritelor mărfurĭ; la diferite meseriĭ, precum şi la agricultură şi viticultură.

Atît tîrgul central cît şi mahalalele, aŭ strade cea maĭ mare parte fără nicĭ o aliniere, din care treĭ sunt prunduite. Iluminatul se face de 50 felinare cu lămpĭ de petrol.

In fie-care Duminică se face bîlciŭ a diferite obiecte de agricultură şi viticultură şi mică industrie rustică.

In privinţa frumuseţeĭ şi a buneĭ rase de vite, ce se adună de prin prejur la zile de tîrg, această localitate este privită a doua după Săveni; ea atrage cumpărătorĭ de pe la Bîrlad, Focşani, Brăila şi Ploeşti.

E un medic, o moaşă şi o farmacie.

Se află şi un biroŭ telegrafo-poştal, al căruĭ venit, pe 1897—97 a fost de leĭ 5358, banĭ 20.

Istoricul.— Acest tîrguşor s'a înfiinţat cam de pe la 1835, de răposatul marele Logofăt şi general Teodor C. Balş, proprietarul moşieĭ. El văzînd folosinţa ce poate aduce un aşa tîrguşor la sporirea veniturilor moşieĭ, şi găsind că poziţia e favorabilă fiind-că drumurile ce treceaŭ pe aicĭ eraŭ în comunicaţie cu Ştefăneşti, Rădăuţi şi cu satele din josul Prutuluĭ, şi acel ducător la Herţa şi Mamorniţa, aŭ pus stăruinţĭ şi a căpătat hrisovul sub No. 28, dat în Iaşi în 1837 Iunie 21, de Mihail Gr. Sturdza-Vodă, prin care-ĭ acordă dreptul înfiinţăreĭ tîrguluĭ cu 12 iarmaroace pe an şi ziua de tîrg Lunea, în fiecare săptămînă.

Prin construire de dughene, şi prin publicaţiile făcute pentru înlesnirea de traiŭ şi negoţ s'aŭ adunat Romînĭ, dar în mult maĭ mare număr Evreĭ, introduşĭ aicea de către evreul Leiba Gherşin Darabaner, destul de cunoscut ca vechiŭ orîndar al ratoşuluĭ ce se află pe acest loc construit la drumul mare.

Inlesnirile date de proprietarul moşieĭ; foloasele ce puteaŭ trage de la taberile de căräuşĭ ce umblaŭ cu transporturĭ de diferite producte; cîrdurile de vite de negoţ ce treceaŭ în Bucovina şi carĭ toţĭ făceaŭ popas aicea; apoĭ apropierea de cursul Prutuluĭ, hotorîră pe mulţĭ Evreĭ a umplea tîrgul, aşa că la 16 Octombrie 1839, se şi făcu înscrisul de învoială între proprietar şi tîrgoveţĭ, prin care se statornici pe 25 de anĭ drepturile şi datoriile reciproce între ambele părţĭ, pe baza legeĭ bezmănuluĭ din codul Calimah.

Maĭ tîrziŭ tîrgul şi moşia aŭ aparţinut d-neĭ Smaranda Cimara; pe urmă d-luĭ Vasile Lascar, cu care se urmează (1898) tratative pentru răscumpărarea tîrguluĭ de către primăria locală.

Darabani, *sat,* pe moşia Darabani, com. cu acelaşĭ nume, pl. Prutul-de-Jos, jud. Dorohoiŭ, cu 166 familiĭ, 664 suflete. Are bună situaţie, cu plăcută privire pe podişul Prutuluĭ, ceva înclinat spre S.

Aşezările sătenilor sunt în mare parte bune, cu livezĭ şi grădinĭ.

Proprietatea acesteĭ întinse şi frumoase moşiĭ, a fost a d-neĭ Smaranda Cimara, fiica def. Mareluĭ Logofăt şi general T. C. Balş, şi a def. Logofetese Maria Balş, născută Bogdan; acum este a d-luĭ V. Lascăr.

Calitatea pămîntuluĭ este bună, favorabilă agricultureĭ şi viticultureĭ.

Săteniĭ înproprietăriţĭ aŭ 555 hect. 21 ariĭ pămînt; iar proprietatea moşieĭ are 6402 hect. 68 ariĭ cîmp (afară de 216 hect. ocupate de tîrguşorul Darabani) şi 270 hect. pădure, tînără cu diferite esenţe, între carĭ predomină stejarul; această pădure aflată în treĭ locurĭ poartă treĭ numirĭ: Buleandra, Grozava şi Podriga.

Sunt treĭ livezĭ pe moşie cu diferite speciĭ de fructierĭ, în suprafaţă de $7^1/_2$ hect.; şi pe lîngă fie-care livadă se află şi vie, care luată în totul, e de $18^1/_2$ pogoane. Iazurĭ sunt 11, din carĭ cele maĭ marĭ numite: Iazul-Turculuĭ, cu o suprafaţă de 42 hect.; al-Milanceĭ, de 22

hect.; și Iepăria, de 22 hect., toate cu peștĭ bunĭ și racĭ.

Podriga și Ieșanca sunt pîraĭele principale carĭ trec pe moșie. Se găsește pĭeatră calcarică și greziă în lespezĭ, pe malul Prutuluĭ și se extrage numaĭ pentru trebuința locală.

Drumurĭ însemnate sunt: calea județeană de la Rădăuți prin Păltiniș; calea comunală ducătoare la Ștefănești pe deasupra Bivoluluĭ; aceea ce duce la Săveni, pe deasupra Mileanceĭ și a Tătărășenilor, iar de la Tătărășeni pe la Balinți la Botoșani; acel ce duce de la Dorohoiŭ pe la Gîrbeni și Havîrna; acel ce duce la Dorohoiŭ pe la Hudești și Lișna și acel ce duce la Herța și Mamornița pe la Bagiurea, Baranca și Orofteana.

Hotarele moșieĭ cu: Hudești, Concești, Ghitcăuți, pe laturea sudică; Teioasa, Păltinișul, Bivolul, pe laturea nordică; Prutul și o mică parte din Teioasa pe laturea estică; Milancea și Cordăreni pe laturea vestică.

Localitățĭ însemnate sunt: Dealul-Ursuluĭ, Valea-Ieșancăĭ, Ponorul-Apelor, Izvorul-Boeruluĭ și Rîpele-Ciorbenilor.

Numirea vechie a satuluĭ după documente, era Cîbîceni; iar actuala a căpătat-o în urmă după numele stăreĭ sociale a locuitorilor, carĭ aparțineaŭ la căpitănia locală a corpuluĭ Darabanilor. Darabaniĭ eraŭ corpul de armată pedestru și permanent. Obligativitatea serviciuluĭ trecea de la tată la fiŭ în starea validă. Din acest corp se luaŭ străjile la Curtea Domnuluĭ, unde sta în tot-de-a-una un căpitan de darabanĭ. Serviciul Darabanilor era distins la scaunul Domnieĭ, după cum arată și Dimitrie Cantemir în «Descrierea Moldoveĭ».

Darabanul, *mic afluent* al Pîrîuluĭ-din-Bahnă, com. Stolniceni, județul Suceava.

Darciul, *lac,* în județul Ialomița, pl. Ialomița-Balta, com. Chioara. Are trestie, papură și țipirig, și conține apă numaĭ cînd apele Dunăreĭ sunt în creștere.

Dargotă, *deal,* com. Titireciŭ, pl. Ocolul, jud. Vîlcea, în depărtare de 250 m., spre E., de vatra satuluĭ.

Daringă, *iaz,* în partea de N.-E. a moșieĭ și a comuneĭ Todireni, pl. Jijia, jud. Botoșani.

Darî-Iuc, *movilă,* în jud. Constanța, pl. Mangalia, com. Sarighiol, căt. Hagilar; este situată între văile Hagilar și Ilanlîc, pe care le domină prin înălțimea sa, care este de 93 m. E acoperită cu verdeață.

Darul, *munte,* jud. Muscel. (Vezĭ Dara).

Dascălul, *sat,* județul Ilfov, pl. Dîmbovița. Face parte din com. rurală Dascălul-Creața. E situat spre S.-E. de Vărăști-d.-s., lîngă Valea-Mostiștea.

Are locurĭ smîrcoase. Populația luĭ e de 462 suflete.

Suprafața totală a satuluĭ e de 867 hect. Eforia Spitalelor din București are 582 hect., din carĭ cultivă, prin arendașiĭ săĭ, 372 hect. (10 izlaz, 200 pădure). Locuitoriĭ aŭ 285 hect.

Posedă o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț, și o școală mixtă, frecuentată de 13 elevĭ și 3 eleve, cu întreținerea căreia statul cheltuește anual 1900 leĭ.

Localul școaleĭ s'a construit din fondurile județuluĭ, în anul 1886.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 290 și al celor micĭ de 370.

Dascălul, *lac,* în com. Jupînești, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel, între Dealul-Cruceĭ și Vatra-Satuluĭ.

Dascălul-Creața (Pitar-Moșu), *com. rur.,* jud. Ilfov, pl. Dîmbovița, spre N. de București. E situată aproape de unde izvorește valea Mostiștea, la 23 kil. depărtare de București.

Se compune din satele: Creața, Dascălul, Runcul, Vărăști-d.-s., Vărăști-d.-j., cu o populație de 1487 locuitorĭ, carĭ locuesc în 318 case. Stă în legătură cu com. Afumați, printr'o șosea vecinală.

Suprafața totală a comuneĭ e de 2909 hect. Proprietariĭ aŭ 1840 hect., din carĭ cultivă 1130 (10 hect. izlaz, 700 pădure). Locuitoriĭ cultivă tot terenul în întindere de 1069 hect.

In comună sunt 4 bisericĭ (la Creața, Dascălul, Vărăști-d.-s. și Vărăști-d.-j.), deservite de 3 preoțĭ și 4 cîntărețĭ. Are 2 școlĭ: una în Dascălul și alta în Creața; 1 moară cu aburĭ; 1 mașină de treierat; 1 heleșteŭ; 2 podurĭ stătătoare.

Comuna numără 273 contrib., și are un buget de 5047 leĭ la veniturĭ și 5003 leĭ la cheltuelĭ. In anul 1885 eraŭ 343 contribuabilĭ.

Dintre locuitorĭ, 342 sunt plugarĭ, 6 aŭ diferite profesiunĭ. Ocupația lor de căpetenie e agricultura și creșterea vitelor.

Arătura se face cu 201 plugurĭ: 140 cu boĭ și 61 cu caĭ.

Locuitoriĭ aŭ 233 care și căruțe: 183 cu boĭ și 50 cu caĭ.

Comerciul se face de 5 cîrciumarĭ și 1 hangiŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 1024 (290 caĭ şi epe, 382 boĭ, 217 vacĭ şi viţeĭ, 21 taurĭ, 34 bivolĭ, 80 bivoliţe) şi al celor micĭ de 1991 (15 capre, 290 porcĭ, 1686 oĭ).

Locuitorĭ improprietăriţĭ sunt 223 şi neîmproprietăriţĭ, 131.

Dascăluluĭ (Piscul-), *deal*, în jud. Tulcea, pl. Măcin, pe teritoriul com. rur. Jijila. Este maĭ mult o prelungire orientală a culmeĭ numită Dealurile-Pricopanuluĭ, saŭ ale-Măcinuluĭ; se întinde spre N., avînd o direcţiune generală de la S.-V. spre N.-E.; brăzdează partea nord-vestică a plăşeĭ, şi pe cea sud-estică a comuneĭ. Malurile sale se termină în pîrîul Jijila. Pe la poalele sale nordice curge valea Jijila şi merge drumul comunal Jijila-Greci; pe muchie merge un alt drum comunal, Măcin-Văcăreni, ce trece culmea Pricopanuluĭ, printr'un frumos defileŭ. E acoperit cu puţine pădurĭ, fîneţe şi semănăturĭ.

Daşculuĭ (Piatra-), *numire* ce se maĭ dă *munteluĭ* Dintele, din com. Ruşiavăţul, jud. Buzăŭ.

Daşova, *cătun*, care formează partea de E. a oraşuluĭ Corabia, din jud. Romanaţi. Situat pe marginea Dunăreĭ. Aci ţărmul Dunăreĭ din partea noastră domină malul drept al Bulgarilor, şi asta explică importanţa militară a acestuĭ punct strategic în ultimul resbel din 1877-78. Altitudinea terenuluĭ d'asupra niveluluĭ măreĭ este de 83 m. E o secţiune comercială, locuită de vre-o 100 familiĭ, din carĭ 7 Grecĭ, 10 Ţiganĭ şi 5 Bulgarĭ. Din Daşova pleacă şoseaua spre Bechet, spre Izlaz, Caracal; tot de aci şi linia ferată.

Daşova, *vale*, 4 kil. spre N. de com. Corabia, pl. Balta-Oltul-d.-j., jud. Romanaţi. Tae calea ferată şi şoseaua Corabia-Caracal, acolo unde ele se întretae; trece pe lîngă com. Seliştioara şi Gîrcovul şi se termină în Dunăre la Teiul-Boajuluĭ.

Datcoiul, *moşie*, în comuna Tohani, jud. Buzăŭ, căt. Valea-Scheilor. Are 412 hect. fîneţe şi viĭ superioare pe colina Drăgaica.

Datcoiul-Băligel, *moşie*, în jud. Buzăŭ, comuna Tohani, cătunul Valea-Scheilor. Are 300 hect. viĭ, livezĭ, fîneaţă, precum şi piatră de var. Pe dînsa se află băile Boboci. E proprietatea şcoaleĭ Crăciunescu din Mizil.

Datcul, *sfoară de moşie*, în jud. Buzăŭ, comuna Tisăul, cătunul Valea-Capreĭ. Are 30 hect., din care 15 arabile, 6 livezĭ, 6 fîneaţă şi 3 sterp. Se ia împreună cu moşia Frăsineanca saŭ Datcul, din com. Năeni.

Datcul, *moşie*, jud. Buzăŭ, com. Năeni, proprietate moşnenească. Face împreună cu Frăsineanca şi Proşca un corp de 180 hect., din care 100 pădure, restul viĭ, arăturĭ şi fîneaţă.

Daulu-Chioi, *sat*, în jud. Constanţa, pl. Mangalia, căt. comuneĭ Cara-Omer. E situat în partea meridională a plăşeĭ şi cea sud-estică a comuneĭ, la 5 kil. spre E. de căt. de reşedinţă, Cara-Omer, pe valea Sîrtî, închis numaĭ în partea nord-estică de dealul Mezarlîc-Sîrtî şi dominat de vîrful Valali, care are 102 m. Suprafaţa sa este de 780 hect., dintre care 45 sunt ocupate numaĭ de vatra satuluĭ şi de grădinĭ. Populaţiunea sa, compusă numaĭ din Turcĭ şi Tătarĭ, este de 133 familiĭ, cu 457 suflete; ocupaţiunea eĭ principală este agricultura. De aci pleacă următoarele drumurĭ comunale: la Valali, Cheragi, Hazaplar, Cara-Omer, Canlî-Ciucur şi în Bulgaria.

Daulu-Chioi-Ceair, *vale*, în judeţul Constanţa, pl. Mangalia, com. Cheragi, căt. Valali. Se întinde de la S.-E. satuluĭ Daula-Chioi; trece prin satul Valali şi se deschide în valea Acargea. Are o direcţie generală de la V. către E. E situată în partea meridională a plăşeĭ şi cea sud-vestică a comuneĭ.

Daulu-Chioi-Culac, *vale*, în judeţul Constanţa, pl. Mangalia, pe teritoriul com. rur. Cara-Omer, Se întinde între dealurile Coru-Sîrtî-Bair, Cara-Omer-Bair şi Cara-Iuiuc, cu o direcţiune generală de la N.-V. către S.-E. Malurile sale sunt puţin înalte. Valea întreagă este dominată de vîrfurile Cheragi I (120 m.) şi Ghiuvenli II (252 m.). E situată în partea meridională a plăşeĭ şi cea estică a comuneĭ.

Dautcea, *sat*, jud. Constanţa. E aşezat în partea sudică a plăşeĭ Isaccea si cea estică a comuneĭ Orta-Chioi, de care depinde, la 2 kil. spre S.-E. de reşedinţă, pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Dautcea, de la care şi-a luat numele. Are o întindere de 80 hect. şi o populaţie de 53 fam., saŭ 244 suflete. In apropiere se află dealul Consulul.

Dautcea, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul comuneĭ Orta-Chioi şi pe al cătunuluĭ Dautcea. Se desface din dealul

Ghiobilche-Bair. Se întinde spre E., avînd o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E. şi brăzdînd partea de S. a plăşeĭ şi pe cea de S.-E. a comuneĭ. Este situat între pîrîul Dautcea (afluent al pîrîuluĭ Taiţa) şi valea Musafir-Culac (afluent al văeĭ Alibei-Chioi); lasă spre E. dealurile Cîz-Bair şi Dealul-Feteĭ. Intre el şi dealul Consulul, se întinde o vale, prin care merge drumul judeţean Baş-Chioi-Orta-Chioi. Pe muchiile sale merge drumul comunal Cineli-Dautcea. Din poalele sale sudice izvoresc pîraele: Emir-Asan-Culac şi Musafir-Culac, iar din cele nordice pîr. Dautcea. Vîrfurile luĭ ating 283 m., 279 m., 265 m. şi 260 m.; sunt puncte trigonometrice de observaţiune de rangul al 3-lea. E acoperit în cea maĭ mare parte cu pădurĭ.

Dautcea, *pîrîŭ,* în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul com. rur. Orta-Chioi şi pe al cătunuluĭ Dautcea. Izvoreşte din poalele de N.-E. ale dealuluĭ Ghiobilche-Bair; se îndreaptă spre E., avînd o direcţiune generală de la S.-V. spre N.-E.; curge pe la poalele nordice ale dealuluĭ Dautcea, de la care şi-a luat numele, şi, după 5 kil. de curs, se varsă în pîr. Taiţa, pe dreapta, lîngă moara luĭ Nicolaŭ. Către vărsarea sa locul e cam mlăştinos. E tăiat de drumul judeţean Orta-Chioi-Baş-Chioi şi dominat de piscul stîncos al dealuluĭ Consulul-Mic.

Dautlar-Buiuc-Dere, altă *numire* a *văeĭ* Ciacal-Dere, judeţul Constanţa. Sub acest nume pleacă din dealul Ceşme-Culac-Bair; curge apoĭ sub numele de Acargea-Ceair şi în fine sub cel de Ciacal-Dere. Sub întîiul nume brăzdează partea de S. a plăşeĭ Medjidia şi cea orientală a com. Mamut-Cuius, printre dealurile Acargea-Bair la V. şi E., tăind drumul comunal Mamut-Cuius, Endec-Cara-Chioi.

Dautlar-Dere, *numirea* pe care o poartă valea Odagi-Culac la locul unde se deschide în valea Vaivasin-Dere, judeţul Constanţa. Are o direcţiune generală de la S. către N. şi merge printre dealurile Odagi-Bair şi Acargea-Bair, fiind dominată de vîrful Idres-Chernos (127 m.). Brăzdează, ca şi precedenta, partea estică a comuneĭ Mamut-Cuius, şi cea sudică a plăşeĭ Medjidia.

Dava. Vezĭ Petro-Dava, judeţul Neamţu.

David, *sat,* în jud. Roman, pl. Moldova, com. Văleni, spre N.-V. de satul Văleni. Are 34 familiĭ, saŭ 135 suflete, din carĭ 32 contribuabilĭ, carĭ locuesc în 33 case. Această populaţie este maĭ toată compusă din Ungurĭ (30 familiĭ, cu 100 suflete). Are o biserică catolică de lemn. Se numea maĭ înainte şi Scheia.

David, *deal,* prelungire a dealuluĭ Gorgan, ce înconjoară satul Albeşti, pl. Crasna, judeţul Fălciŭ.

David, *movilă,* în pl. Ialomiţa-Balta, judeţul Ialomiţa. E situată pe muchea coasteĭ Bărăganuluĭ, între satele Copuzul şi Crăsani.

David, *movilă,* în pl. Ialomiţa-Balta, jud. Ialomiţa. E situată pe Bărăganul, spre V. şi în apropiere de satul Ciulniţa.

David, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul cătunuluĭ Hancearca, comuna rurală Balabancea. Se desface din vîrful Almalia (370 m.); se întinde spre E., avînd o direcţiune generală de la E. spre V., formînd un semi-cerc; brăzdează partea sudică a plăşeĭ şi pe cea vestică a comuneĭ; lasă spre E. prelungirea numită Dealul-Hancearca. Din poalele sale sudice izvoreşte valea Acar-Cula, iar din cele nordice valea Sarap-Dere şi afluentul săŭ valea David, carĭ din pricina luĭ aŭ malurĭ cam rîpoase. Pe la poalele vestice şi pe valea Sarap-Dere merge şi drumul comunal Cerna-Hancearca. Are o înălţime de 346 m.; e punct trigonometric de observaţiune de rangul I-iŭ, dominînd asupra satelor Hancearca, Geaferca-Rusă şi asupra pîrîuluĭ Taiţa. Este acoperit maĭ numaĭ cu pădurĭ; poalele sale estice sunt acoperite cu păşunĭ şi semănăturĭ.

David, *pîrîŭ,* ce curge prin jud Roman, pl. Fundul, com. Brăteşti. Se varsă în pîrîul Brăteasca, pe dreapta.

David, *pîrîŭ,* în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul cătunuluĭ Hancearca, com. rur. Balabancea. Ia naştere din poalele nordice ale dealuluĭ David, se îndreaptă spre N., avînd o direcţiune generală de la S. spre N.; brăzdează partea sudică a plăşeĭ şi pe cea vestică a com. Cursul săŭ este cam repede. Curge numaĭ prin pădurĭ, şi după $1 \frac{1}{2}$ kil., se varsă în pîrîul Sarap-Dere, pe dreapta, nu departe de izvorul acestuia. E tăiat de drumul comunal Cerna-Hancearca.

David (Grindul-luĭ-), *grind* saŭ loc ridicat, de asupra stufuluĭ înconjurător, în jud. Tulcea, pl.

Sulina, pe teritoriul cătunuluï Letea, com. rur. Satul-Noŭ. E situat în partea vestică a plăşeï, şi în cea sud-vestică a comuneï. Se desface din grîndul Letea. Are o formă lunguiaţă. Comunică cu Grindul-cu-Păr. Intinderea-ĭ e de 30 hect. E neproductiv, fiind acoperit cu nisip. E tăiat de un drum comunal, ce duce de la satul Letea, la malul braţuluï Sulina.

David (Poiana-luï-), *poiană,* pe moşia Almaşul, în jud. Neamţul, pl. Piatra-Muntele, com. Dobreni. E cunoscută pentru fîneţele ce se cultivă aicĭ.

Davideasca, *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Simileasca, căt. Spătarul. Parte a fost dată la locuitorĭ în 1864 (64 hect.), iar restul (27 hect.) a rămas proprietaruluï. Are 16 hect. pădure şi 11 hect. fîneaţă şi izlaz.

Davideasca, *pădure,* supusă regimuluï silvic, în jud. Muscel, pl. Argeşelul, com. Davideşti. Are o întindere de 300 hect. şi e compusă din stejar, fag, carpen, jugastru, plop şi alun.

Davideni, *sat,* în com. Păstrăveni, jud. Neamţu, pl. Mijlocul-d.-s. E aşezat pe şesul ce se întinde către vestul rîuluï Moldova, la 3 kil. depărtare de acest rîŭ. Se mărgineşte la N. cu Spieşti şi Păstrăveni; la E. cu satul Verşeşti, din jud. Roman, de care se desparte prin rîul Moldova; la V., cu Urecheni şi Rădeni (moşiĭ); la S., cu satul Ţibucani-d.-s., şi Ţibucani-d.-j.

Are o populaţiune de 160 suflete, toţĭ Romînĭ, carĭ se îndeletnicesc cu agricultura şi creşterea vitelor, iar în timpul vereï şi cu pescuitul.

Dintre locuitoriĭ împroprietăriţĭ în 1864, care aveaŭ boĭ, sunt 101 carĭ aŭ primit cîte 3 ½ fălcĭ de pămînt (din 4 fălcĭ cît li se cuvenea după lege), iar 37 (clăcaşĭ cu palmele), cîte 200 prăjinĭ.

Posedă o biserică de piatră, foarte vechie, care fiind stricată de o furtună, s'a reparat acum vr'o 40 de anĭ în urmă, cu cheltuiala Domniţeĭ Sasca şi cu osteneala unuĭ călugăr anume Ioil. Biserica e deservită de 1 preot şi 2 eclesiarcĭ. Sunt: 2 morĭ cu cîte o piatră, pe apa pîrîiaşuluĭ ce vine despre Ţibucani; 2 fierăriĭ.

Aci se fac două iarmaroace: unul la 27 Iulie (Sf. Pantelimon), şi altul la 29 August (Tăerea Capuluï Sf. Ioan).

Numărul vitelor se urcă la 200 de capete.

Davideşti, *com. rur.,* jud. Muscel, pl. Argeşelul. E situată la S. de Cîmpulung, pe malul drept al rîuluĭ Argeşelul. De aci până la Cîmpulung, sunt vr'o 30 de kil., iar până la subprefectură şi judecătoriă, 5 kil., dacă comunicaţia se face pe Valea-Ţiţeştilor. Cu trăsura sunt 10 kil., pentru că şoseaua ocoleşte prin comunele Racoviţa, Ţiţeşti şi Livezeni.

Forma comuneĭ e lungăreaţă. Se întinde şi pe o parte şi pe alta a şoseleĭ care o leagă cu Conţeşti şi Voroveni. Patru şosele comunale străbat com. în diferite direcţiunĭ.

Se mărgineşte la V. cu com. Ţiţeşti, la N. cu com. Voroveni, la S. cu com. Conţeşti şi la E. cu apa Cîrcinovuluĭ.

N'are nicĭ un cătun alipit.

Populaţia com. este de 810 locuitorĭ (416 bărbaţĭ şi 394 femeĭ) formînd 201 familiĭ, carĭ locuesc în 193 case.

Afară de agricultură, locuitoriĭ se maĭ ocupă cu rotăria, cojocăriă, cizmăria şi boiangeria. Produsul munceĭ îl desfac în judeţele Olt şi Teleorman, la tîrgurile: Glavaciocul, Drăgăneşti, Mavrodinul, etc.

In comună se cultivă 40 stupĭ cu albine; iar gîndaciĭ de mătase daŭ până la 80 kil. gogoşĭ. Porumbul se cultivă pe 175 hect. Prunele produc în termen mijlociŭ 6440 decalitri ţuică pe an.

Vite sunt: 250 boĭ, 116 vacĭ, 65 viţeĭ, 13 caĭ, 9 epe, 340 capre, 12 ţapĭ, 146 rîmătorĭ şi 29 oĭ.

Comuna se întinde pe 81 hectare. Numără 200 contribuabilĭ. Are un budget, care pe anul 1889/90, prezinta la veniturĭ suma de 1399 leĭ şi la cheltuelĭ 1242 leĭ. In anul 1855 eraŭ 146 contribuabilĭ.

La 400 metri depărtare de comună, (în partea de E.) trece rîul Argeşelul, în care se varsă văile: Codeşeluluĭ, Pătuluiuĭ, Stoian, Verdenilor, Carameţilor, Ţiganilor, Budeĭ şi Bătătureĭ, toate pe teritoriul comuneĭ Davideşti.

In jurul săŭ sunt locurĭ arabile, livezĭ de fîneţe şi livezĭ de prunĭ. Spre E. şi V. are două culmĭ de dealurĭ, carĭ domină Valea-Argeşeluluĭ, ramurĭ din Carpaţi numite: Dealul-Satuluĭ-de-Răsărit şi Dealul-Satuluĭ-de-Apus, acoperite cu pădurĭ de tufanĭ.

Afară de acestea maĭ sunt: Dealul-Fîntînelelor, între Valea-Fîntînelelor şi Valea-Vaceĭ şi Dealul-Mălaiuluĭ între Valea-Vaceĭ şi apa Cîrcinovul.

Locuitoriĭ sunt moşnenĭ din moşĭ-strămoşĭ, afară de vr'o 30, carĭ s'aŭ împroprietărit după legea rurală din 1864, tot pe proprietăţile moşnenilor.

Are 2 bisericĭ: una cu hramul Sf. Impăraţĭ, tîrnosită la anul 1874, la construcţia căreia a contribuit mult d. Const. Hagi-Nicolaŭ, şi care se întreţine din dania ctitoruluĭ prin maĭ multe zapise de creanţă şi pămînt; a doua, zidită de enoriaşĭ la anul 1771 şi reparată la 1832, cu hramul Inălţarea-Domnuluĭ şi care se întreţine din dania făcută de răposatul Manole Popa Ene, cedîndu-ĭ maĭ multe petece de pămînt moştenesc. Ambele sunt deservite de 3 preoţĭ şi 4 dascălĭ.

Şcoala datează din timpul luĭ Al. Ghica. Pentru că vechiul local se ruinase, la anul 1870 s'a zidit alt local din contribuţiunile locuitorilor. Şcoala se frecuentă regulat de 50 băeţĭ şi 17 fete, din numărul de 80 copiĭ cu etate de la 6 pănă la 12 anĭ. Cu întreţinerea şcoaleĭ statul cheltueşte anual 1404 leĭ. Comuna contribue pentru şcoală cu cîte 400 leĭ anual şi pentru cult cu 160 leĭ.

Ştiŭ carte 184 bărbaţĭ şi 34 femeĭ.

Davideşti, *sat,* în partea de S. a comuneĭ Rusca, plasa Prutul; judeţul Fălciŭ, aşezat pe valea pîrîuluĭ Nemţeni. Are o suprafaţă cam de 70 hect. şi o populaţie de 33 fam., saŭ 184 sufl., din carĭ 34 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ sunt răzeşĭ vechĭ. Are o biserică făcută la 1820.

Davideşti, *sat,* face parte din com. rur. Spineni, jud. Olt, pl. Vedea-d.-j.

Are o populaţiune de 300 locuitorĭ. Aci e o biserică tîrnosită în zilele luĭ Constantin Voevod, de Stan Ereŭ, Vlada Eriţa, Mihaiŭ Sandu, etc.

Davideştilor (Mahalaua-), *mahala,* jud. Dolj, pl. Jiul-de-Mijloc, com. Drănicu.

Davidoaeĭ (Dealul-), *deal,* jud. Dorohoiŭ. Incepe de pe moşia cu acelaşĭ nume, com. Corlăteni, pl. Coşula. Se întinde spre S. pănă de asupra satuluĭ Podul-Stamateĭ, com. Borzeşti.

Davidoaia, *sat,* pe moşia Vlădeni, jud. Dorohoiŭ, pl. Coşula, com. Corlăteni. Din vechime era trup a parte. Are o populaţiune de 17 fam. saŭ 68 sufl. şi o bună situaţie. Săteniĭ împroprietăriţĭ aŭ 42 hect. pămînt.

Dăbuleni, *com. rur.*, în S.-V. plăşeĭ Balta-Oltul-de-Jos, judeţul Romanaţi, aşezată pe un loc întins şi şes, străbătut de o vale, prin care curge un pîrîŭ, lîngă balta Glodul, în apropiere de Dunăre şi balta Potelul, şi lîngă hotarul judeţuluĭ Dolj. Se compune din satul Dăbuleni, din despărţirile Broasca şi Ciungul. Se învecineşte spre V. cu com. Călăraşi (Dolj) şi e la o depărtare de 38 kil. de Caracal şi de 31 kil. de Corabia. Are: (1886) 783 contribuabilĭ: 1173 fam.; o populaţie în total de 4712 locuitorĭ, din carĭ 2358 bărbaţĭ şi 2354 femeĭ, 136 persoane ştiŭ carte.

Budgetul com. pe 1886/87 a fost de leĭ 11150 la veniturĭ şi de 10555 leĭ la cheltuelĭ.

Locuitoriĭ se disting printr'un port special, iar casele lor sunt parte bordee şi parte de zid.

Are 7 morĭ pe apă, 13 stabilimente comerciale. Pe proprietatea com. se fac 2 bîlciurĭ: unul, la Dumineca Floriilor, ţine 5 zile şi e înfiinţat de la 1867; al doilea, la 9 Septembrie, ţine 5 zile şi e înfiinţat de la 1867. Aci se face comerţ cu vite marĭ şi micĭ, cu cereale, lumînărĭ şi tot felul de articole ale industrieĭ domestice.

In Dăbuleni este o şcoală de băeţĭ şi una de fete, ambele de gradul I, conduse de 2 învăţătorĭ şi frecuentate de 135 elevĭ (90 băeţĭ şi 45 fete), din 230 copiĭ (50 băeţĭ şi 80 fete) în vîrstă de şcoală. Are 3 bisericĭ: Sf. Nicolae (1842), Sf. Gheorghe (1817) şi Sf. Gheorghe din Ciungul (1850), deservite de 5 preoţĭ şi 6 cîntăreţĭ.

Dăbuleni era staţie de caĭ de poştă, pe vremea cînd exista acest serviciŭ la noĭ în ţară, la drumul vechiŭ de la T.-Măgurele la Calafat (9 poşte); avea 16 caĭ de poştă şi făcea staţiune la mijloc între poştele Ostroveni şi Gura-Padineĭ.

Dădeşti, *sat,* în partea S. a com. Băiceni, jud. Iaşi, pl. Bahluiul, situat pe valea pîrîuluĭ Bahlueţul. Are o suprafaţă de 1000 hect. şi o populaţie de 50 fam. saŭ 259 locuitorĭ Romînĭ, carĭ se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor. Are o biserică zidită din piatră; e deservită de un preot.

Numărul vitelor e de 616 capete, din carĭ: 178 vite marĭ cornute, 54 caĭ, 314 oĭ şi 70 rîmătorĭ.

Dădeşti, *sat,* face parte din com. Vultureni, pl. Berheciul, jud. Tecuciŭ. E situat pe coasta dealuluĭ cu acelaşĭ nume, departe de Vultureni de 5 kil. şi 340 m. Are o populaţie de 56 fam., saŭ 246 sufl., locuind în 51 case.

Teritoriul cătunuluĭ este de 307 hect.

Locuitoriĭ, foştĭ clăcaşĭ, aŭ fost împroprietăriţĭ la 1864. Eĭ stăpînesc 117 hect., iar proprietariĭ, d. Gh. Demetriade şi d-na Maria Ciucă, aŭ 190 hect.

Dădeşti, *băltoagă,* în suprafaţă de 40 prăjinĭ, în com. Ruginoasa, jud. Suceava.

Dădeşti, *rîpă,* ce se află în satul cu acelaşĭ nume, com. Vultureni, jud. Tecuciŭ.

Dăeni, *com. rur.,* în jud. Constanţa, pl. Hîrşova.

Este situată în partea N.-V. a jud., la o depărtare de 102 kil. spre N.-V. de oraşul Constanţa, capitala jud., şi în partea septentrională a plăşeĭ, la 26 kil. spre N.-E. de orăşelul Hîrşova, reşedinţa plăşeĭ. Alte com. învecinate cu Dăeni sunt: Ostrovul la 8 kil. spre N., Gîrlici, la 6 kil. spre S.; Urumbei, la 12 kil. spre E.; Eni-Sarai, la 14 kil. spre S.-E.

Hotarul amănunţit al com. este următorul: Plecînd de pe malul drept al Dunăreĭ (şi anume Canalul-Măcinuluĭ), la 4 kil. spre S.-V. de satul Dăeni, hotarul se îndreaptă spre N.-E., urmînd malul drept al canaluluĭ-Măcinuluĭ, până la locul unde face o cotitură în dreptul Movileĭ-Popeĭ; de aci o ia puţin spre S., urcînd gîrla Băroiul, până unde se deschide Valea-Moşuluĭ; de aci se îndreaptă spre E. şi S.-E., tăind şoseaua judeţeană Ostrovul-Hîrşova, urcă Valea-Moşuluĭ, se ridică pe Dealul-Moşuluĭ, până pe muchea dealuluĭ Cairaculuĭ, de unde se îndreaptă spre S. şi S.-S.-V., coborînd de pe dealul Cairac, scoborînd puţin valea Mezetuluĭ taie apoĭ Valea-Stanciĭ, şi urcă muchea Dealuluĭ-Stanciĭ, pe care o ţine cît-va timp până se coboară apoĭ lîngă valea Nămăleşti, de unde o ia spre V. şi N.-V.-V., taie Valea-Stanciĭ-Seacă, urcă şi scoboară Dealul-Stanciĭ, urmează valea Berteşti, taie din noŭ drumul judeţean Ostrov-Hîrşova, privalul Băroiŭ în partea cea maĭ largă a luĭ; se îndreaptă apoĭ spre N.-V., traversînd d'a curmezişul o insulă coprinsă între privalul Băroiul şi Dunăre, trece pe lîngă o pădurice de sălciĭ, pe care o lasă afară din hotar şi ajunge pe malul drept al Canaluluĭ-Măcinuluĭ, de unde am plecat. Forma hotaruluĭ este aceea a unuĭ trapez neregulat, cu baza întoarsă spre Dunăre; lungimea perimetruluĭ este cam de 40 kil.; iar întinderea întreg teritoriuluĭ este de 89 kil.

Se mărgineşte la N. cu comuna urbană Ostrov, despărţindu-se prin gîrla Băroiul, Valea-Moşuluĭ şi dealul Cairacul; la E. cu com. rur. Urumbei, de care se separă prin dealul Cairacul, Valea-Mezetuluĭ şi muchea Dealuluĭ-Stanciĭ; la S. cu com. Girlici, separîndu-se prin valea Berteşti şi prin o linie convenţională; la V. cu jud. Brăila, de care desparte prin Dunăre (Canalul-Măcinuluĭ).

Solul este accidentat în general, afară de o mică porţiune la V., coprinsă între Dunăre şi canalul Băroiul, formată din 5 insuleţe de diferite mărimĭ, din carĭ două acoperite cu pădure de sălciĭ, şi o altă parte foarte accidentată, constînd din văĭ înalte şi rîpoase între carĭ e aşezat satul Dăeni. Cele maĭ însemnate dealurĭ sunt: Dealul-Moşuluĭ (117 m.), la N.; Cairacul (110 m.), la N.-E.; Dealul-Stanciĭ (143 m.), la E.; Mezetul (89 m.), la E.; Dealul-Stanciĭ (120 m.), la S.-E.; Dealul-Viilor (74 m.), la S.; toate sunt acoperite cu fîneţe, semănăturĭ şi viĭ. Movile sunt în număr de vre-o 25, între carĭ maĭ însemnate sunt: Movila-Enicerilor (118 m.) şi movila Ciuroboaia (120 m.) la S.-E. comuneĭ; cele-l'alte sunt de deosebite mărimĭ şi răspîndite în diferite direcţiunĭ; parte sunt naturale, parte artificiale, făcute în timpurile din urmă spre pază şi spre orientare.

Văile nu sunt numeroase; printre ele însemnăm: Valea-Moşuluĭ, la N.; Valea-Mezetuluĭ, la E.; Valea-Stanciĭ-Seacă şi Nămăleşti la S.-E., valea Berteşti la S. şi S.-V., şi vre-o 12 micĭ văĭ ce se găsesc în interioriul satuluĭ Dăeni.

Apele, carĭ udă comuna sunt: Dunărea-Veche saŭ Canalul-Măcinuluĭ, la V., formînd insuliţa Tofanari; privalul Băroiul, tot la V., trecînd şi pe lîngă satul Dăeni, în partea de V.; gîrla Veriga, ce uneşte Dunărea cu privalul Băroiul; pîrîul numit Valea-Viilor de la Pînga, prin N. comuneĭ, pîrîul numit Valea-Viilor, saŭ Topîrsciul, şi, pe la începutul săŭ, Valea-Stupineĭ, prin centrul comuneĭ; văile de maĭ sus aŭ malurĭ înalte şi rîpoase pe alocurea.

Este formată dintr'un singur căt., Dăeni, reşedinţa, aşezat pe malul drept al privaluluĭ Băroiul, între văile adîncĭ şi rîpoase: Valea-Viilor şi Pînga, ce se deschid în privalul Băroiul.

Suprafaţa totală a comuneĭ este de 8924 hect., din carĭ 383 hect. ocupate de vatra satuluĭ, cu 355 case, iar restul de 8541 hect. împărţit între Stat cu proprietarĭ; aceştia posedă 2541 hect., iar locuitoriĭ stăpînesc 600 hect.

Populaţiunea sa este de 351 familiĭ, cu 1654 suflete, împărţită cum urmează: 848 bărbaţĭ, 806 femeĭ, din carĭ 945 necăsătoriţĭ, 638 căsătoriţĭ, 67 văduvĭ, 4 divorţaţĭ; 202 ştiŭ carte, 1452 nu ştiŭ; din aceştia sunt 1648 cetăţenĭ Romînĭ, 6 supuşĭ străinĭ; 1637 ortodoxĭ, 17 ma-

homedanĭ; 324 agricultorĭ şi meseriaşĭ, 2 cu profesiĭ libere, 4 comercianţĭ şi 5 industriaşĭ.

Contribuabilĭ sunt 335.

In ceea-ce priveşte întinderea şi felul terenurilor, cele 8924 hect. ale comuneĭ se divid astfel: 445 hect. teren neproductiv (din care 533 hect. ocupate de vatra satuluĭ şi 62 hectare bălţĭ, mlaştinĭ, etc.); 8519 hect. teren productiv (din care 2479 hect. ocupate de stat cu proprietariĭ, 6000 hect. ale locuitorilor). Terenul productiv coprinde: 3700 hect. teren cultivabil (aparţinînd locuitorilor): 4421 hect. teren izlaz (din care 2479 hect. ocupate de stat cu proprietariĭ şi 1942 hect. ale locuitorilor); 300 hect. teren pădurĭ, aparţinînd locuitorilor.

Sunt 324 plugarĭ, carĭ aŭ 221 plugurĭ, 271 care şi căruţe, 5 maşinĭ de secerat şi 10 grape de fier.

Sunt în comună 12400 capete de vite, maĭ cu seamă oĭ, boĭ şi porcĭ.

Locuitoriĭ se ocupă şi cu pescuitul.

In comună este 1 moară cu aburĭ şi 14 morĭ de vînt.

Comerciul este activ şi se face prin orăşelul Hîrşova, la 26 kil. spre S.-V., de către 5 comercianţĭ (dintre carĭ 3 cîrciumarĭ) şi constă în import de coloniale şi manufactură şi în export de cereale, vite (oĭ cu produsele lor).

Budgetul se ridică la 11911 leĭ la veniturĭ şi la 5306 leĭ la cheltuelĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt: pe bălţĭ şi gîrle cu luntrele; calea judeţeană Hîrşova-Măcin ce trece prin comună; maĭ sunt apoĭ drumurĭ comunale la Ostrov, Făgăraşul, Calfa şi Gîrlici.

Este o biserică, cu hramul S-ta Paraschiva, zidită şi întreţinută de locuitorĭ; are 10 hect. de la stat, şi e deservită de 1 preot, 1 paracliser şi 1 cîntăreţ.

Are o şcoală rurală mixtă, condusă de 1 învăţător şi o învăţătoare, frecuentată de 97 elevĭ înscrişĭ, din carĭ 77 băeţĭ şi 20 fete.

Dăeni, *insulă,* în Dunăre, jud. Constanţa, plasa Hîrşova, pe teritoriul com. rur. Dăeni, de la care şi-a luat numele. Este aşezată în partea vestică a plăşeĭ şi cea nord-vestică a comuneĭ. Este formată de Dunăre şi un braţ al săŭ, numit Veriga-Dăenilor, care udă comuna la V. Insula are o formă lunguiaţă, eliptică, o lungime de 5 kil. şi o lărgime medie de 1 kil. Intinderea sa totală este de aproape 400 hect. Malurile eĭ sunt în general joase, ceea ce face că adesea este inundată de Dunăre. Este acoperită cu sălciĭ şi răchiţĭ şi pe icĭ pe colo cu păşunĭ.

Dăeşti, *com. rur.,* jud. Vîlcea, pl. Oltul-d.-s. E compusă din 4 cătune: Vechia, Curţi, Valea-Caselor şi Saioci. Pămîntul, pe care se află această comună, a fost al unuia Stoica, care l'a făcut danie schituluĭ Dintr'un-Lemn.

Este situată pe valea rîuluĭ Luncavăţul, între dealurile: Firijba, Cotoşmanul şi Cărămizile, la 34 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 25 kil. de a plăşeĭ. Toată comuna, cu izlaz, cu tot, are o întindere de 585 hect.

Are o populaţie de 150 familiĭ, saŭ 684 suflete (339 bărbaţĭ şi 345 femeĭ), în care intră şi 2 familiĭ de Ţiganĭ. Locuesc în 154 case.

Sunt 140 contribuabilĭ.

In comună e o biserică fondată în anul 1879 de locuitorĭ.

Locuitoriĭ se ocupă cu olăria, trăistăria şi puţin cu dulgheria şi rotăria. Eĭ desfac produsele munceĭ lor la: Slăviteşti, Lădeşti şi Broşteni.

Vite sunt: 18 caĭ, 262 boĭ, 226 vacĭ, 67 oĭ şi 294 porcĭ.

Pe rîul Luncavăţul, în raionul com., sunt 2 morĭ de măcinat.

Sunt 116 locuitorĭ împroprietăriţĭ la 1864 cu 453 hect. arabile în moşia Dăeşti a statuluĭ şi pe moşia d-lor Elenca şi Fevronia Vlădescu.

In Dealul-Cărămizilor, ce aparţine acesteĭ comune, se văd fărîmăturĭ de cărămidă.

Şcoala datează aci de la anul 1864. Clădirea e proprietatea comuneĭ. E frecuentată de 15 elevĭ, din numărul de 91 (46 băeţĭ şi 45 fete) în vîrstă de şcoală. Ştiŭ carte 114 bărbaţĭ şi 4 femeĭ. Cu întreţinerea şcoaleĭ, statul cheltueşte anual 1512 l.

Şoseaua Cotoşmanul şi Horezul înlesneşte comunicaţia între comunele: Dăeşti, Şirineasa, Roeşti şi Popeşti.

Veniturile com. Dăeşti se urcă la 1171 leĭ anual şi cheltuelile la 1132 leĭ.

E brăzdată de dealul Cotoşmanul cu piscul numit Ţeapa, Dealul-Cărămizilor, Firijba, şi udată de văile: Meielor, Vîlcului, Caselor şi Cernişoara.

Se mărgineşte cu comuna Popeşti la N., Şirineasa la S., Frănceşti la E., Modoia şi Roeşti la V.

Dăeşti, *sat,* cu 381 suflete, jud. Argeş, pl. Loviştea; face parte din com. rur. Băboeşti. Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 2 preoţĭ şi 1 cîntăreţ.

Dăeşti, *sat,* face parte din com. rur. Prundeni, plasa Oltul-d.-j., jud. Vîlcea.

Dăeşti (Dăeşti-Băboeşti), *moşie,* jud. Argeş, pl. Loviştea, proprietatea statuluĭ. Are o arendă anuală (1880—85) de leĭ 2500 şi o întindere de 2407 pog., din carĭ 2000 pog. pădure.

Dăeşti (Meeni), *moşie* a statuluĭ, pendinte de schitul Dintr'un-Lemn, jud. Vîlcea, care s'a arendat pe periodul 1885—95 cu 1800 leĭ anual.

Dăeşti, *pădure,* a statuluĭ, în întindere de 1428 hect., situată în com. Popeşti, pl. Cerna-d.-s., jud. Vîlcea, şi formată din trupurile: Firijba, (375 hect.), Valea-Marculuĭ şi Valea-Caluluĭ (700 hect.), Băieasa-Schitul (325 hect.) şi Brătăşanca (28 hect.).

Dăgănia, *loc izolat,* în jurul comuneĭ Oteşani, plaiul Horezul, jud. Vîlcea.

Dăiĭ (Măgura-), *măgură,* la Estul com. Ţigăneşti, jud. Teleorman.

Dăineşti, *loc izolat,* com. Vrăneşti, pl. Podgoria, jud. Muscel.

Dălbăneasa, *carieră de pietriş,* în com. Fîrţăneşti, pl. Prutul, jud. Covurluiŭ.

Dăleşti, *deal,* situat la V. de satul Ţigăneşti, com. Godineşti, pl. Berheciŭ, jud. Tecuciŭ.

Dălhăteasa, *pîrîŭ,* izvoreşte de sub muntele Gargheta, pe teritoriul com. Păuleşti, pl. Vrancea, jud. Putna şi se varsă în Cozia.

Dălhăuţul, *sat,* în jud. R.-Sărat, plasa Oraşuluĭ, com. Bonţeşti. E aşezat spre N. de căt. de reşedinţă, Bonţeşti, pe pîr. Dălhăuţul, la 1 kil. 700 m. spre N. Are o întindere de 1500 hect., cu o populaţiune de 139 familiĭ, saŭ 588 suflete, din carĭ 123 contribuabilĭ. Ştiŭ carte 78 persoane. Are o biserică, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Dălhăuţul, *schit,* în jud. R.-Sărat, pl. Oraşuluĭ, com. Bonţeşti, căt. Dălhăuţul. E situat pe un deal înconjurat de pădurĭ, cale de 3 ore de Focşani şi R.-Sărat. A fost făcut în 1625, din lemn, şi s'a prefăcut până acum de 3 orĭ. Biserica de astă-zĭ e de zid, fondată la 1820 de stareţul Dionisie Arhimandritul, după cum ne arată pisania:

Această biserică cu hramul Izvorul-Tămăduireĭ, este zidită din temelie de stareţul Dionisie Arhimandritul, cu baniĭ săĭ şi cu ajutorul creştinilor pioşĭ; în zilele stareţuluĭ acesta s'a făcut maĭ multe îmbunătăţirĭ în mănăstire, multe chiliĭ, multe obiecte de argint...

Schitul se administrează de un stareţ, ajutat de un consiliŭ economic şi un duhovnic; monahĭ sunt 24, din carĭ mulţĭ sunt bătrînĭ şi infirmĭ.

Dălhăuţul, *moşie,* în jud. R.-Sărat, pl. Oraşuluĭ, com. Bonţeşti, căt. Dălhăuţul, Pe ea se află pădurea Dălhăuţul.

Dălhăuţul, *pădure,* în jud. R.-Sărat, plasa Oraşuluĭ, comuna Bonţeşti, cătunul Dălhăuţul, pe moşia Dălhăuţul; ţine de circumscripţia VII-a silvică, ocolul Plăineşti. Are 1310 hect. întindere, din carĭ 80 ale statuluĭ şi 1280 ale proprietăţeĭ particulare. Esenţe: gîrniţă, fag, plop, alun.

Dălhăuţul, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, pl. Oraşuluĭ, com. Bonţeşti. Izvoreşte din Dealul-Capreĭ, udă Nordul comuneĭ, trece prin căt. Dălhăuţul şi se varsă în rîul Milcovul, maĭ jos de căt. Slobozia (com. Cîmpineanca).

Dămăcuşa, *sat,* face parte din com. Podul-Turculuĭ, jud. Tecuciŭ. E situat pe coasta dealuluĭ cu acelaşĭ nume, 500 m. departe de Podul-Turculuĭ, în partea de N., pe malul stîng al Zeletinuluĭ.

Are o populaţie de 54 familiĭ, saŭ 175 suflete, carĭ locuesc în 50 case. Sunt în sat 3 familiĭ de Evreĭ.

In marginea satuluĭ se află o grădinărie.

Copiiĭ urmează la şcoala din com. Podul-Turculuĭ.

Dămăcuşa, *deal,* situat în raionul com. Podul-Turculuĭ, jud. Tecuciŭ, la E. Pe coasta acestuĭ deal se află situat satul cu acelaşĭ nume.

Dămăroaia, *sat,* pl. Dîmboviţa, jud. Ilfov. Face parte din com. rur. Băneasa-Herăstrăŭ. Este situat la S. de Băneasa, pe malul drept al rîuluĭ Colentina, într'un golf ce-l formează acest rîŭ spre N. de Ţurloaia.

Are, împreună cu Băneasa şi Grefoaicele, 571 locuitorĭ.

Suprafaţa totală a satuluĭ e de 677 hect., din carĭ proprietarul, d. Const. I. Stoicescu, are 417 hect. şi locuitoriĭ 260 hect. S'aŭ rezervat 55 hect. izlaz şi 12 hect. pădure.

In cercul comuneĭ e 1 moară cu apă; 2 maşinĭ de treerat; 1 pod şi 1 heleşteŭ.

Dămideni, *sat,* în partea de S.-E. a comuneĭ Ostopceni, plasa Stefăneşti, jud. Botoşani, aşezat pe coastă rîpoasă, în dreapta Prutuluĭ. Are o populaţie de 84 familiĭ saŭ 226 suflete. Pe moşie, lîngă Prut, se află o pădure de salcie şi o moară de apă.

Are o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Numărul vitelor e de 509: 100 boĭ şi vacĭ, 20 caĭ, 309 oĭ, 80 porcĭ. Locuitorĭ posedă 50 stupĭ cu albine.

Dămieneşti, *com. rur.*, în jud. Roman, pl. Fundul, spre S. de oraşul Roman şi la o depărtare de 25 kil. de el. Este formată din satele: Călugăreni, Dămieneşti, sat, Dămieneşti, tîrguşor, şi Pădureni, cu reşedinţa com. în tîrguşorul Dămieneşti. Are 320 familiĭ saŭ 1233 locuitorĭ, carĭ locuiesc în 322 case. Are 262 contribuabilĭ. Ştiŭ carte 109 persoane. Populaţia este compusă în cea maĭ mare parte din Romînĭ, pe lîngă carĭ maĭ sunt şi 47 familiĭ de Evreĭ şi 78 familiĭ (299 locuitorĭ) de Ungurĭ. Are 2 bisericĭ de lemn: una ortodoxă şi una catolică; o şcoală primară mixtă, care în anul şcolar 1886—87 a fost frecuentată de 30 elevĭ (24 băeţĭ şi 6 fete din 42 înscrişĭ (30 băeţĭ şi 12 fete). Are 997 vite marĭ cornute. Venitul anual al com. este de 4853 leĭ şi cheltuelile de 4621 leĭ. Ţine de circumscripţiunea fiscală Bătrîneşti. Este legată cu oraşul Roman prin şosea.

Dămieneşti, *tîrguşor,* în judeţul Roman, pl. Fundul, com. Dămieneşti, pe pîrîul Creţoaia şi la 25 kil. de oraşul Roman. Este aşezat la poalele dealuluĭ Creţoaia. Are 193 familiĭ, saŭ 766 locuitorĭ, carĭ locuesc în 201 case. Are 166 contribuabilĭ. Ştiŭ carte 98 persoane. Populaţia este compusă din Romînĭ şi din 45 familiĭ Evreĭ. Are un oficiŭ poştal şi telegrafic înfiinţat la 1 Septembrie 1895, al căruĭ venit pe 1896—97 a fost de leĭ 2856, banĭ 85. Aci este reşedinţa pl. Fundul şi a com. Dămieneşti. Se află o judecătorie de ocol. Acest tîrguşor fiind cel maĭ mare centru din partea de jos a judeţuluĭ Roman, face comerciŭ cu cereale şi maĭ cu seamă cu vite. El este al treilea centru comercial din judeţ. Face iarmaroc în toate Duminicele dar maĭ cu seamă în Duminicele din timpul ierneĭ şi primăvereĭ. Este legat cu oraşul Roman prin şosea.

Dămieneşti, *sat,* în jud. Roman, plasa Fundul, com. Dămieneşti, lîngă tîrguşorul cu acelaşĭ nume şi spre N. de el, pe pîrîul Creţoaia.

Are o biserică de lemn.

Dămilenile, *sat,* pe moşia cu acelaşĭ nume, com. Ibăneşti, plasa Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ, divizat în Dămileni-Cristea şi Dămileni-Miclescu.

Proprietatea acesteĭ moşiĭ din vechime a fost a mănăstireĭ Dragomirna din Bucovina; pe atuncĭ se numea Dănuleni. De la 1785, cînd s'a vîndut bunurile mănăstireştĭ din Bucovina, deveni proprietate privată; astă-zĭ partea din sus a satuluĭ cu moşiea este a erezilor def. C. Corbu; are o populaţie de 130 familiĭ, saŭ 355 suflete; iar partea din jos, a erezilor def. Miclescu, are o populaţie de 160 familiĭ, saŭ 467 suflete.

Aşezările sătenilor în partea de sus a satuluĭ sunt bune; iar proprietarul are casă de zid, cu 2 rîndurĭ şi heiurile necesare, livadă mare de fructierĭ; 2 pogoane vie şi grădină de legume. Pe partea de jos a Miclesculuĭ e casă de zid cu un rînd, avînd heiurĭ, livadă, grădină şi puţină vie.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 pălămar; este de lemn şi tencuită; e refăcută de sătenĭ în 1856.

Săteniĭ împroprietărițĭ aŭ $369^1/_2$ hect. pămînt; iar proprietariĭ 1518 hect. cîmp şi 486 hect. pădure.

Iazurĭ sunt 2, din carĭ unul numit al Cristişoruluĭ şi altul al Găinăriţeĭ.

Pîrîul principal ce trece prin moşie e Başeul.

Drumurĭ sunt: acel de la Herţa la Săveni, şi acele către Darabani.

Hotarele cu: Cristineşti, Herţa, Liveni şi Suharăul.

Dămileni-Cristea. Vezĭ Dămileni, *sat,* com. Ibăneşti, pl. Prutul-de Sus, jud. Dorohoiŭ.

Dămileni-Micleşti. Vezĭ Dămileni *sat,* com. Ibăneşti, pl. Prutul-de-Sus, jud. Dorohoiŭ.

Dămoşiţa, saŭ **Domoşiţa,** *pîrîŭ,* pe teritoriul plăşeĭ Răcăciuni, jud. Putna. Izvoreşte din Fundul-Dealuluĭ, prin 3 izvoare: Bărlogul, Frăsinetul şi Pîrîul-Negru, ale căror ape se strîng la un loc şi formează la Gura-Bosietuluĭ, pîrîul Domoşiţa; trece pe la Angheleşti şi maĭ sus de Rugineşti se pĭerde în prund, lăsînd numaĭ valea, care merge pînă în rîul Trotuşul.

Dămţeni, *sat,* face parte din comuna rurală Berbeşti, pl. Olteţul-d.-s., jud. Vîlcea. Are o populaţie de 436 locuitorĭ (220 bărbaţĭ, 216 femeĭ). Aci e o biserică fondată la anul 1854.

E udat de văile Repedea şi Strîmba, care se varsă în rîul Tîrîia.

Dănăilă, *sat,* face parte din com. Buda, jud. Tecuciŭ, situat la o distanţă de 3 kil. şi 100 m. departe de cătunul de reşedinţă,

în partea de V., pe malul drept al Zeletinuluĭ.

Are o populație de 48 fam., saŭ 181 sufl., locuind în 55 case. Sunt 39 contribuabilĭ.

Satul are o suprafață de 217 hect. și 15 ariĭ. Locuitoriĭ cultivă tot terenul.

Vechimea acestuĭ sat se crede a fi de peste 200 anĭ. Locuitoriĭ sunt răzeșĭ.

Dănăilă, *pîrîŭ,* în com. Buda, jud. Tecuciŭ. Are direcție V.-E. și se varsă în Zeletin, în fața acestuĭ sat.

Dănăilești, *sfoară de moșie,* în căt. Lipia, jud. Buzăŭ, făcînd parte din corpul Mircești.

Dăncești, *deal,* începe din Pădurea-Țigăneștilor,continuă spre S. în raionul com. Țigănești, jud. Tecuciŭ, pl. Nicorești.

Dăncești, *vale,* începe din Pădurea-Țigăneștilor, merge în direcție N.-S., în raionul com. Țigănești, jud. Tecuciŭ, pl. Nicorești.

Dănciulești, *sat,* jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Zăicoiul, situat la 400 m. de căt. de reședință. Are 205 sufl.: 101 bărbațĭ și 104 femeĭ. Locuesc în 72 case. Copiiĭ din sat urmează la școala mixtă din satul Zăicoiul, ce este la 2 kil. depărtare. In anul școlar 1892/93 aŭ frecuentat școala 2 băețĭ. Cu vîrstă de școală sunt 21 băețĭ și 20 fete. Știŭ carte 13 bărbațĭ și 1 femee. Satul este udat de pîrîul Ploscuța; iar terenul e accidentat de dealul Dănciulești.

Dănciulești saŭ **Sterea,** *căt.,* din com. Babele, jud. Vlașca, pl. Neajlovul.

Dănciulești, *deal,* jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Zăicoiul, ce se lasă din dealul Rădinești, com. Rădinești, jud. Gorj; străbate satul Dănciulești și merge pe limita com. Băcești, jud. Gorj.

Dănciulești, *moșie,* jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Zăicoiul.

Dăneasa, *com. rur.,* jud. Olt, pl. Jiul-d.-j., situată sub coasta dealuluĭ Oltuĭ și lîngă gîrla Jiul, la distanță de 38 kil. de capitala jud. și la 4 kil. de reședința plășeĭ.

Se compune din 2 căt.: Dăneasa și Berendeiul-Noŭ, cu o populațiune de 958 locuitorĭ, din carĭ 213 contribuabilĭ. Locuesc în 105 case și 96 bordee.

Locuitoriĭ sunt Romînĭ și se ocupă cu agricultura și creșterea vitelor. Sunt 5 meșteșugarĭ, carĭ se ocupă cu fierăria, cojocăria și cismăria. Eĭ desfac productele cîmpuluĭ pe piețele de la Slatina, Turnu-Măgurele, Caracal, Roșiori și pe la gările din apropiere. Moșia e parte (Dăneasa) proprietate a statuluĭ și parte (Berendeiul-Noŭ) particulară. D-l D. A. Berendeiŭ posedă 200 hect. arabile și 40 hect. de pădure. Statul posedă pădurea Călugărească, cu lemne de stejar de o grosime de la 80 cm.—1 m. 25. Comuna a devenit proprietară pe 18 pogoane de la locuitorĭ. Locuitoriĭ împroprietărițĭ după legea rurală sunt 68, posedînd 243 hect.; iar după legea însurățeilor din 1879 sunt 45, posedînd 239 hect. Viile ocupă o suprafață de 230,50 hect. Tot teritoriul com. coprinde o suprafață de 1262 hect.

Vite sunt: 59 caĭ, 20 epe, 174 boĭ, 41 vacĭ, 109 bivolĭ, 1217 oĭ și 200 rîmătorĭ.

Are 2 bisericĭ: cea din Dăneasa, zidită la anul 1861 și reparată la 1888 și cea din Berendei, fondată la anul 1743. Ele sunt deservite de cîte un preot și un cîntăreț.

Știŭ carte 36 bărbațĭ și 3 femeĭ. In această com. se fabrică în termen de mijloc 460 hectol. țuică de drojdiĭ și tescovină; viile produc 9471 hectol. vin.

Comerciul se face de 5 cîrciumarĭ.

Budgetul com. se urcă la suma de 2970 leĭ la veniturĭ, și la suma de 2753 la cheltuelĭ, afară de fondul drumurilor, care se cifrează cu 580 leĭ.

Dăneasa se leagă la N. cu Drăgănești și la S. cu Dudul, prin șoseaua județeană Slatina-Turnul-Măgurele.

Dealurĭ are numaĭ spre E. Din Dealul-Oltuluĭ, acoperit cu viĭ, se întinde Boianul pănă în Jiul, la comuna Crăciunei-de-Sus. In acest deal, la 4 kil. spre S. de com. se află o tăietură numită Rusca-luĭ-Toader prin care trece o altă șosea județeană: Caracal-Roșiori-de-Vede numită tot șoseaua Rusca-luĭ-Toader. Vîlcele la V. pe valea Oltuluĭ sunt: Zătoriul și Smeoacea, care vine numaĭ în timp de ploĭ și zăpezĭ și se varsă în Jiŭ.

Dăneasa, *cătun,* face parte din com. cu același nume, jud. Olt, pl. Jiul-d.-j., situată sub coasta dealuluĭ, pe malul stîng al Oltuluĭ. Este reședința com. și are o populațiune de 622 locuitorĭ, din carĭ 71 sunt împroprietărițĭ după legea rurală.

Vite sunt: 125 boĭ, 800 oĭ și 120 rîmătorĭ. Aci se află o biserică zidită la 1861, reparată la 1888 și deservită de 1 preot și 1 cîntăreț, plătițĭ de locuitorĭ și din budgetul com.

Dăneasa, *deal,* în raionul com.

Dăneasa, jud. Olt, pl. Jiul-d.-j., pe care se cultivă 230 hect. 50 ariĭ vie.

Dăneasa, *moşie* a statuluĭ, jud. Olt, foastă pendinte de mănăstirea Clocociovul, care pe periodul 1886—96 s'a arendat cu 11710 leĭ anual. Arenda însă s'a scăzut în urmă la 8249, din cauza unor viĭ rescumpărate.

Dăneasa, *pădure* a statuluĭ, în întindere de 450 hect., pendinte de com. Dăneasa, jud. Olt, pl. Jiul-d.-j.

Dăneseĭ (Valea-), *vale,* spre E. comuneĭ Brezoiul, plaiul Cozia, jud. Vîlcea.

Dăneşti, *com. rur.,* în partea de S. a comuneĭ Şasa, din plasa Ocolul, jud. Gorj, situată pe şes, pe o suprafaţă cam de 977 hect., din carĭ 257 hect. arabile, 394 hect. pădure, 18 hect. vie, 230 hect. fîneţe şi 78 hect. izlaz; din aceste hect., 346 sunt ale proprietareĭ, D-na Tell, şi 631 ale locuitorilor. Se compune din cătunele Dăneşti şi Văcarea.

Are o populaţie de 213 familiĭ, cu 782 suflete, toţĭ Romînĭ, din care 179 contrib.

Locuitorĭ posedă 30 plugurĭ, 84 care, cu boĭ şi vacĭ, 2 căruţe cu caĭ, 40 stupĭ albine, 114 vite marĭ cornute, 508 oĭ, 27 caĭ, 340 rîmătorĭ.

Budgetul comuneĭ e de 1246 leĭ şi 75 banĭ la veniturĭ, iar la cheltuelĭ de 1195 leĭ şi 49 banĭ.

Prin această comună trece apa Slaştiŭ ce vine din ploĭ.

Comunicaţia în această comună se face prin şoselele vecinale T.-Jiu-Şasa şi prin şosele comunale.

In comună găsim: 1 puţ şi 28 fîntînĭ.

Are 1 şcoală frecuentată de 25 elevĭ, din 30 înscrişĭ; are 2 bisericĭ, fondate în 1816 şi 1826; şi deservite de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ.

Dăneşti, *com. rur.,* în centrul plăşeĭ Mijlocul, jud. Vasluiŭ, la distanţă de 30 kil. de oraşul Vasluiŭ şi de 8 kil. de Codăeşti, reşedinţa plăşeĭ, situată pe continuarea terenuluĭ a treĭ dealurĭ cu văile şi podişele lor, ce se întind de la N. spre S., de alungul com. şi numite: Dealul-Şurăneştilor şi Dealul Gherghelíuluĭ, spre E.; Dealul-Rîşcanilor, al-Bereseĭ şi al-Golieĭ, spre V. şi dealul Dăneşti prin mijlocul comuneĭ. E formată din satele: Dăneşti-Răzeşĭ, Dăneşti-Golia şi Ciorîţa, ce se întind pe o suprafaţă de 1859 hect., din carĭ: 71 hect. pădure şi 1073 hect. loc de cultură, fînaţ şi imaş ale proprietăţeĭ, iar 715 hect. ale locuitorilor cu 20 hect. vie. Are o populaţie de 242 familiĭ, saŭ 560 suflete, din carĭ 28 Evreĭ.

Sunt aci: o şcoală; 2 bisericĭ, deservite de 1 preot şi 3 eclesiarhĭ; un iaz; 4 crîşme. Comerciul se face de 3 Romînĭ.

Budgetul comuneĭ e de 1875 leĭ la veniturĭ; de 1871 leĭ şi 4 banĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor e de 512: 151 vite marĭ cornute, 260 oĭ, 79 caĭ şi 22 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 33 plugurĭ, 66 care cu boĭ; 2 plugurĭ şi 5 căruţe cu caĭ, precum şi 150 stupĭ cu albine.

Dăneşti, *cătun,* reşedinţă a comuneĭ cu acelaşĭ nume, din pl. Ocolul, jud. Gorj.

Situat pe şes, are o suprafaţă cam de 445 hect., din care 120 hect. arabile, 94 hect. pădure, 3 hect. vie, 150 hect. fîneţe, 78 hect. izlaz.

Populaţia este de 107 familiĭ, saŭ 374 suflete, din carĭ 90 contribuabilĭ. Locuitoriĭ posedă: 20 plugurĭ, 50 care cu boĭ şi vacĭ, 1 căruţă cu caĭ, 30 stupĭ, 294 vite marĭ cornute, 298 oĭ, 16 caĭ şi 210 rîmătorĭ.

In cătun este un puţ şi 14 fîntînĭ.

Are o biserică, făcută în 1826 de locuitorĭ, deservită de un preot şi un cîntăreţ.

Dăneşti, *sat,* în com. Girovul, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu, situat între satele Doina şi Dochia. Are o populaţie de 334 suflete, saŭ 78 familiĭ, carĭ trăesc în 87 de case; această populaţie se împarte ast-fel: 171 bărbaţĭ, 163 femeĭ; 149 necăsătoriţĭ, 155 căsătoriţĭ, 29 văduve, un divorţat; ştiŭ carte 27 persoane.

Numirea vechie a satuluĭ: Mitocul-Maicelor.

Dăneşti, *numire vechie* a *comuneĭ* Păuleşti, plasa Tîrgşorul, jud. Prahova.

Dăneşti, *schit,* lîngă satul cu a sa numire, jud. Neamţu; odinioară a fost populat de călugăriţe, din care pricină însuşĭ satul se numea şi Mitocul-Maicelor.

Dăneşti, *deal,* în partea de N. a comuneĭ Hurdugi, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ, pe capătul căruia este aşezat o parte a satuluĭ Hurdugi.

Dăneşti, *loc,* în partea de N.-E. a comuneĭ Ivăneşti, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ, în hotar cu comuna Hurdugi.

Aicĭ ar fi fost din vechime un sat, ale căruia urme se văd şi astă-zĭ.

Dăneşti, *moşie,* la S.-V. comuneĭ

Ioneşti-Berleşti, jud. Brăila. Are o întindere de 490 hect.

Dăneşti, *trup de moşie,* stăpînit de parte din răzăşiĭ com. Oancea, pl. Prutul, jud. Covurluiŭ.

Dăneşti, *moşie,* pe teritoriul comuneĭ Grumăzoaia, plasa Mijlocul, judeţul Fălciŭ, spre S. de satul Grumăzoaia. A fost din vechime pe această moşie un sat cu numirea de Dăneşti; locul unde a existat biserica se cunoaşte şi astă-zĭ pe coasta despre E. a dealuluĭ, la distanţă de 500 m. de satul Grumăzoaia.

Dăneşti, *moşie,* situată la 12 kil. departe de oraşul Piatra, în com. Girovul, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu. A fost proprietatea statuluĭ şi s'a vîndut de vecĭ uneĭ societăţĭ economice din oraş cu suma de 145700 leĭ, din care s'a răspuns a 4-a parte şi restul se plăteşte în rate semestriale în timp de 24 de anĭ, începător de la 1 Aprilie 1883.

Are o întindere de 309 hect. 61 ariĭ (217 fălcĭ), loc de arătură şi fîneţe de calitate bună, avînd două morĭ de apă pe pîrîul Cracăul cu topliţe, case de locuinţă, hambare şi coşare pentru producte.

Arenda anuală se urcă la suma de 10500 leĭ.

Dăneşti-Golieĭ, *sat,* din com. Dăneşti, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ, spre S. de satul Dăneşti-Răzeşĭ (cu care formează un trup şi la care s'a comptat întinderea, populaţiunea şi numărul vitelor). Se află situat pe coasta Dealuluĭ-Golieĭ spre N.-V. de satul Ciorîţa. Şi-a luat numele de Dăneşti-Golieĭ, pentru că doĭ bătrînĭ răzeşĭ neavînd succesorĭ l'aŭ dat danie mănăstireĭ Golia din Iaşi.

Această parte acum este proprietatea D-luĭ A. S. Miclescu, iar partea din susul satuluĭ Dăneşti-Răzeşĭ, numită Fundătura, e proprietatea D-luĭ Gh. Racoviţă.

Dăneşti-Răzeşĭ, *sat,* în partea de N. a com. Dăneşti, jud. Vasluiŭ, pl. Mijlocul. Formează un trup cu satul Dăneşti-Golieĭ. E situat pe limba Dealuluĭ-Dăneştilor, şi pe coastele dealurilor: la E. al-Bisericeĭ, şi la V. al-Brehnaceĭ. E udat de două pîrae; cel din partea vestică se numeşte Pîrîul-Fundătureĭ şi cel din partea estică Pîrîul-din-Hucĭ.

Teritoriul pendinte de sat se întinde pe o suprafaţă de 1430 hect., din carĭ: 42 hect. pădure şi 673 hect. loc de cultură, fînaţ şi imaş, sunt ale proprietăţeĭ, iar 715 hect. sunt ale locuitorilor răzeşĭ. Pe locul loc. se află 20 hect. vie şi 8 hect. pădure. Are o populaţie de 180 fam. saŭ 886 sufl., din carĭ 20 Evreĭ şi 3 Ţiganĭ; se ocupă în genere cu agricultura, creşterea vitelor, cu cultura viilor şi a livezilor.

Aicĭ se află o şcoală înfiinţată la 1866, frecuentată de 34 elevĭ; o biserică deservită de 1 preot şi 3 cîntăreţĭ, zidită cam pe la 1826; 4 cîrciumĭ.

Vite sunt: 186 vite marĭ cornute, 73 caĭ, 260 oĭ şi 20 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 30 plugurĭ şi 60 care cu boĭ; 2 plugurĭ şi 2 căruţe cu caĭ. Sunt 150 stupĭ.

Dăneştilor (Dealul-), *deal.* Vezĭ Răşcanilor (Dealul-), jud. Vasluiŭ, pl. Mijlocul, com. Bereasa.

Dăneştilor (Dealul-), *deal.* Vezĭ Şurăneştilor (Dealul-), jud. Vasluiŭ, pl. Mijlocul, comuna Dăneşti.

Dăneţi, *sat,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-j., com. Locusteni, cu reşedinţa primărieĭ. Are 1000 sufl.: 514 bărbaţĭ şi 486 femeĭ. Locuesc în 32 case de zid şi 435 bordee săpate în pămînt. In sat sunt două şcolĭ: una de băeţĭ şi alta de fete, amîndouă sub acelaşĭ acoperiş. Sunt conduse de un singur învăţător.

Şcoala de băeţĭ funcţionează din 1838; este întreţinută de stat şi de com., care a cheltuit 8880 leĭ cu construirea localuluĭ, ce este de zid, şi în bună stare. In anul şcolar 1892/93 a fost frecuentată de 75 elevĭ din Dăneţi, 21 din Branîştea, şi 5 din Locusteni. Cu vîrstă de şcoală sunt 218 copiĭ. Ştiŭ carte 73 bărbaţĭ şi 5 femeĭ.

In sat sunt 2 bisericĭ: una, fondată de Florea Popa Nicolae cu alţĭ sătenĭ şi terminată la 1835, serbează hramul Sf. Ioan şi alta, fondată la 1832 de Tuţă Durăŭ şi alţĭ locuitorĭ, are hramul Sf. Nicolae. Amîndouă sunt de zid. In sat sunt 6 fierarĭ şi 8 cîrciumarĭ.

Dăneţi, *moşie particulară,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-j., com. Locusteni, satul Dăneţi, aparţinînd moşnenilor.

Dăngeni, *com. rur.,* situată în partea de N.-E. a plăşeĭ Jijia, jud. Botoşani, la 28 kil. de oraşul Botoşani. E formată din satele: Bivolari, Buhăceni, Buneni-Floriĭ, Buneni-Stihiĭ, Coşteni, Dăngeni, Iacobeni-Noĭ, Iacobeni-Vechĭ şi Strahotinul.

Teritoriul com. e deluros, de natură argilos şi are o suprafaţă de 7209 hect. cu o populaţie de 400 fam. saŭ 1669 suflete.

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor, afară de 10 comercianţĭ şi 12 meseriaşĭ; sunt toţĭ Romînĭ.

Intinderea locurilor cultivabile e de 6008 hect. Pădurĭ în întindere de 194 hect., compuse din rîndurĭ micĭ, carĭ unele se exploatează.

Vite: 1563 boĭ şi vacĭ, 352 caĭ, 4269 oĭ, 169 rîmătorĭ.

Sunt 3 iazurĭ şi 2 morĭ de aburĭ.

Comuna e străbătută de calea ferată Dorohoiŭ-Iaşi pe Jijia.

Budgetul e de 7796 leĭ, 96 banĭ la veniturĭ şi 7212 leĭ, 89 banĭ la cheltuelĭ.

Are treĭ bisericĭ, deservite de 3 preoţĭ şi 6 cîntăreţĭ; 1 şcoală mixtă, condusă de 1 învăţător şi frecuentată de 27 băeţĭ şi 4 fete.

Dăngeşti, *sat,* jud. Argeş, pl. Loviştea, cu 305 locuitorĭ; face parte din com. rur. Dăngeşti-Rădăcineşti. In apropiere de acest sat sunt nişte ruine vechĭ. Satul are o biserică, cu hramul Buna-Vestire, deservită de un preot şi un cîntăreţ.

Dăngeşti, *moşie,* jud. Argeş, pl. Loviştea, com. Rădăcineşti, proprietatea Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti, pendinte de schitul Fedeleşoiul. Are o întindere de 7586 pog. şi arendate anual cu 1600 leĭ.

Dăngeşti - Rădăcineşti, *com. rur.*, spre graniţa Ardealuluĭ, jud. Argeş, pl. Loviştea, la 12 kil. de comuna rurală Şuici (reşedinţa subprefectureĭ) şi la 60 kil. de Piteşti. Se compune din satele Dăngeşti, (305 locuitorĭ) şi Rădăcineşti (480 locuitorĭ), peste tot 785 locuitorĭ, maĭ toţĭ moşnenĭ, răzeşĭ. In com. sunt 2 bisericĭ şi o şcoală primară rurală. Budgetul com. pe anul 1882/83 a fost de 1054 leĭ, 48 banĭ la veniturĭ şi de 1027 leĭ la cheltuelĭ.

După o publicaţiune oficială (1887) această com. numără 139 contribuabilĭ şi are un budget de 1925 leĭ la veniturĭ şi de 1672 la cheltuelĭ.

Numărul vitelor a fost în anul 1887 de 445 capete vite marĭ (430 boĭ şi vacĭ, 15 caĭ) şi de 1010 vite mărunte (800 oĭ, 70 capre şi 140 rîmătorĭ).

Dănicei, *com. rur.*, jud. Argeş, pl. Oltul, la 32 kil. de com. Tigveni (reşedinţa subprefectureĭ) şi la 19 kil. de Piteşti. Se compune din 4 căt.: Bădeni, (30 fam.), Văcăreşti, (17 fam.), Dănicei, (50 fam.) şi Valea-Crucilor (20 fam.), peste tot 117 fam. (din care 2 fam. Ţiganĭ) cu 812 sufl. In com. sunt 2 bisericĭ şi o şcoală primară rurală.

Budgetul com. pe anul 1882/83 a fost de 981 leĭ, 54 banĭ la veniturĭ şi de 925 leĭ la cheltuelĭ.

După o publicaţie oficială (1887), această comună numără 122 contribuabilĭ şi are un budget de 1548 leĭ la veniturĭ şi de 1456 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor a fost în 1887 de 182 capete vite marĭ (159 boĭ şi vacĭ, 17 caĭ şi 6 bivolĭ) şi de 211 vite mărunte (143 oĭ, 15 capre şi 53 rîmătorĭ).

Dănicei, *cătun,* jud. Argeş, pl. Oltuluĭ, pendinte de com. rur. Dănicei. Are 50 familiĭ şi o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Dănilă, *pădure,* pe dealul cu acelaşĭ nume, jud. Suceava.

Dănilă, *poiană* de 150 m. p., în pădurea şi pe dealul cu acelaşĭ nume, jud. Suceava.

Dănoaia, *deal,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Chiojdeni; se desface din Dealul-Cătăuţuluĭ şi brăzdează partea de S. a comuneĭ. E acoperit cu păşunĭ.

Dănuleni, *numire vechie* a *satuluĭ* Dămileni, com. Ibăneşti, plasa Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ.

Dănuleşti, *com. rur.,* în judeţul R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, la poalele Dealuluĭ-Dănuleştilor.

Şi-a luat numele de la o familie de moşnenĭ, Dănuleşti, ce aŭ avut aceste locurĭ.

Este aşezată în partea de V. a judeţuluĭ, la 18 kil. spre N.-V. de oraşul R.-Sărat şi în Estul plaiuluĭ, la 7 kil. spre S.-E. de comuna Dumitreşti, reşedinţa luĭ. Comune învecinate sunt: Deduleşti, la 7 kil.; Pardoşi, la 11 kil. şi Slobozia la 14 kil.

Se mărgineşte la S. cu com. Dumitreşti, despărţită prin dealul Turculeţul; la V. cu Buda, despărţită prin Rîmnicul; la S. cu Deduleşti, despărţită prin Rîmnicul, şi la E. cu Slobozia, despărţită prin dealurile: Jinuruluĭ şi Coţatculuĭ.

Este brăzdată la N. de dealurile: Turculeţul, Căpăţîna şi Streaja; la E. de dealurile: Pleşeşti, Jinurul, al-Cornuluĭ şi Tăgăriciul; la V. de dealurile: Dănuleşti, Piscul-Breziĭ şi Piscul-Gemeni.

Rîurile carĭ o udă sunt: R.-Sărat la V., de la N.-V. la S.-E. şi afluenţiĭ săĭ: Matca, Bădila, Căprăria şi Mocanca, la S. Sunt 27 puţurĭ şi 26 fîntînĭ.

Cătunele carĭ o compun sunt: Dănuleşti, reşedinţa, în mijloc, Muceşti, la V. şi Pleşeşti la E.

Suprafaţa comuneĭ e de 2182 hect., din carĭ 58 hect. vatra

comuneĭ, 1820 hect. ale locuitorilor şi 304 hect. ale proprietăţiĭ private.

Populaţia este de 344 familiĭ, saŭ 1330 suflete (650 bărbaţĭ şi 680 femeĭ), din carĭ 688 căsătoriţĭ, 617 necăsătoriţĭ şi 35 văduvĭ. Ştiŭ carte 171 persoane.

Bisericĭ sunt 3: una în căt. Pleşeşti, cu hramul S-ţiĭ Voevozĭ şi Sf. Dumitru, fondată în 1762, August 20, de locuitoriĭ fraţiĭ Necolaĭ, Ioan şi Stan Stoian, deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser; a doua în căt. Muceşti, cu hramul Cuvioasa-Paraschiva, vechie, zidită tot de locuitorĭ şi reparată în 1862, deservită de 1 preot, 1 dascăl şi 1 paracliser; a treia în căt. Dănuleşti, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ şi Sf. Nicolae, zidită tot de loc., deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser; bisericele n'aŭ veniturĭ şi sunt îngrijite de comună.

Are o şcoală de băeţĭ, fondată în 1854 de loc., condusă de un învăţător. In 1892—1893 a fost frecuentată de 31 elevĭ.

Calitatea pămîntuluĭ este mediocră, acesta fiind cam pĭetros şi cu multe văĭ. In ce priveşte cultura pămîntuluĭ, comuna are 272 hect. arabile, 1700 hect. pădure, 44 hect. imaş şi 166 hect. viĭ.

Locuitoriĭ aŭ 100 plugurĭ şi 2 morĭ pe apă.

Vite sunt 3513 capete, din carĭ: 502 boĭ, 541 vacĭ, 20 caĭ, 25 epe, 1820 oĭ, 102 capre şi 603 rîmătorĭ.

In com. sunt: 4 băcăniĭ, 6 cîrciumĭ, 1 potcovărie şi 3 măcelăriĭ. Comerciul este activ, constînd în importul de coloniale, instrumente de agricultură şi în exportul de vinurĭ, producte şi lemnăriĭ. Transportul se face prin staţia Sihlea, la 12 kil. spre E.

Căile de comunicaţie sunt: drumul ce pleacă din R.-Sărat, trece prin Jideni, Dănuleşti, Dumitreşti, la Buda, la Deduleşti-Bădeni-Sgîrciţi şi la Slobozia-Tîmboeşti.

Veniturile com. sunt de 3992 leĭ anual şi cheltuelile de 3935 leĭ.

Sunt 347 contribuabilĭ.

Dănuleşti, *sat,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, cătunul com. Dănuleşti şi reşedinţa eĭ. Şĭ-a luat numele de la o familie de răzeşĭ, numită Dănuleşti.

E aşezat în partea de V. a comuneĭ, la poalele dealuluĭ Dănuleşti, pe pîrîul Căprioara. Are o întindere de 19 hectare cu o populaţie de 72 familiĭ, saŭ 302 suflete, din carĭ 76 contribuabilĭ. Ştiŭ carte 19 persoane.

Are o biserică, deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser; o şcoală comunală.

Dănuleşti, *deal,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Dănuleşti; se desface din dealul Turculeţul; se întinde printre rîul R.-Sărat şi afluentul săŭ pîrîul Căprăria, în partea de V. a comuneĭ. E acoperit cu pădurĭ şi păşunĭ.

Dănuleşti, *pădure,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Dănuleşti, cătunul Dănuleşti. Face parte din circumscripţia VII-a silvică, ocolul Băbeni. E situată în partea de V. a comuneĭ, pe Dealul-Dănuleştilor. Are o întindere de 2350 hect., din carĭ 350 hect. ale statuluĭ şi 2000 hectare proprietate particulară. Esenţe: fag, jugastru, brad şi carpen.

Dărăscul, *munte,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cerna; se maĭ numeşte şi muntele Daranin.

Dărăşti (Brăniştari), *com. rur.,* pl. Sabarul, jud. Ilfov. E situată la S. de Bucureşti, pe malul stîng al rîuluĭ Argeşul, la 14 kil. departe de Bucureşti. Se maĭ numeşte Dărăşti-de-Ilfov, spre a se deosebi de Dărăşti-din-Vlaşca, de care se desparte prin rîul Argeşul.

Se compune din satele: Asan, Filipeşti şi Mitropolia, cu o populaţie de 1650 locuitorĭ, carĭ trăesc în 358 case.

Se întinde pe o suprafaţă de 1029 hect. Fraţiĭ Ghermani, Fraţiĭ Laptev şi d-l G. D. Economu aŭ 338 hect. şi locuitoriĭ 691 hect. Proprietariĭ cultivă 315 hect. (5 izlaz, 18 pădure); locuitoriĭ cultivă 497 hect. (154 izlaz şi 40 vie).

Sunt 331 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ are la veniturĭ leĭ 4166 şi la cheltuelĭ 4074 leĭ.

In com. sunt două bisericĭ: una în satul Asan şi a doua în satul Filipeşti; 1 şcoală mixtă; 2 povernĭ; 4 podurĭ stătătoare.

Numărul vitelor marĭ e de 872 (144 caĭ şi epe, 462 boĭ, 199 vacĭ şi viţeĭ, 17 taurĭ, 40 bivoliţe) şi al celor micĭ de 658 (73 porcĭ, 695 oĭ).

Arătura se face cu 282 plugurĭ: 227 cu boĭ şi 55 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 286 care şi căruţe: 227 cu boĭ şi 59 cu caĭ.

Locuitorĭ împroprietăriţĭ sunt 250 şi neîmproprietăriţĭ 143.

Comerciul se face de 6 cîrciumarĭ şi 5 hangiĭ. S'aŭ stabilit în com. 6 străinĭ.

Intre Dărăşti-de-Ilfov şi Dărăşti-de-Vlaşca este un pod pe vase, peste rîul Argeş.

Dărăşti, *com. rur.,* în jud. Vlaşca, compusă din cătunele: Dărăşti-Mărcuţa saŭ Pîslari saŭ aĭ Mănăstireĭ, din Dărăşti-d.-s. saŭ aĭ Dragomanuluĭ, şi din Dărăşti-d.-j. saŭ Paplica.

Toate cătunele sunt situate alăturĭ unul de altul pe coasta dreaptă a rîuluĭ Argeşul, la extremitatea N.-N.-E. a judeţuluĭ, învecinîndu-se cu Ilfovul.

Are o populaţie de 318 familiĭ, saŭ 1144 suflete, din carĭ 280 contribuabilĭ.

Venitul comuneĭ pe anul 1886 a fost de 8417 leĭ şi cheltuelile de 5525 leĭ.

In comună sunt 2 bisericĭ, deservite de 1 preot şi 3 cîntăreţĭ; face part din parohia Dărăşti-d.-s.

Are o şcoală comunală mixtă cu 5 clase, în bună stare, frecuentată de 30 băeţĭ şi 2 fete.

In 1888 eraŭ în comună 513 hect. 50 ariĭ cultivate cu vie, carĭ aŭ produs vin bun şi mult; cea maĭ mare parte din el se consumă în Bucureşti.

In Dărăşti, la 1888, eraŭ 640 boĭ şi vacĭ, 65 caĭ, 400 porcĭ, 1020 oĭ şi 80 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ aceste comune se ocupă maĭ mult cu grădinăria; de aci se aduce în Bucureşti marĭ cantităţĭ de cartofĭ, varză, ceapă şi tot felul de zarzavat.

Este un han mare, care servea de staţiune birjarilor ce făceaŭ drumul Giurgiu-Bucureşti înainte de a se face şoseaua pe la Copăceni; sunt 3 cîrciumĭ.

Localul primărieĭ este de zid şi în bună stare.

Depărtarea acesteĭ comune de Bucureşti este de 21 kil., de Giurgiŭ de 49 kil., iar de Ghimpaţi, reşedinţa plăşeĭ Cîlniştea, jud. Vlaşca, de 24 kil.

Peste rîul Argeşul este un pod pe vase stătător.

Din această com. pleacă o şosea vecinală, care duce la şoseaua Giurgiŭ-Bucureşti.

Dărăşti-de-Jos saŭ aĭ luĭ **Paplica,** *cătun,* pendinte de com. Dărăşti, pl. Cîlniştea, jud. Vlaşca. E situat pe coasta dreaptă a rîuluĭ Argeşul, la extremitatea S. a comuneĭ, şi la 900 m. de rîul Argeşul. Aparţine moştenitorilor Paplica. Are o suprafaţă de 640 hect.

In 1864 s'a dat la 84 locuitorĭ, foştĭ clăcaşĭ, suprafaţa de 230 hect.

Moşia aduce un venit anual de 10000 leĭ.

In cătun este o biserică de zid în bună stare, situată pe piscul dealuluĭ Argeşul. Serbează hramul Sf. Nicolae şi este deservită de 1 preot şi 2 dascălĭ.

Dărăşti-de-Sus saŭ aĭ **Dragomanuluĭ,** *cătun,* pendinte de com. Dărăşti, pl. Cîlniştea, jud. Vlaşca. E situat pe partea dreaptă a rîuluĭ Argeşul. Moşia este proprietate a moştenitorilor Maca. Se zice a Dragomanuluĭ, după numirea vechiuluĭ proprietar, care era tîlmaciŭ saŭ dragoman la consulatul Grecesc.

Are o suprafaţă de 686 hect.

La 1864 s'a dat la 92 locuitorĭ, foştĭ clăcaşĭ, suprafaţa de 261 hect., rămînînd 425 hect.

Are un venit anual de leĭ 9000.

In căt. este şcoala comunală; han; pod peste Argeş; zalhana; case ale proprietăţeĭ. Aci locuitoriĭ se ocupă cu industria conservelor de carne uscată, precum: şuncă, cîrnaţĭ şi pastramă.

Dărăşti-Mănăstireĭ, saŭ **Pîslari,** saŭ aĭ **Mărcuţeĭ,** *cătun,* pendinte de com. Dărăşti, pl. Cîlniştea, jud. Vlaşca. E situat pe malul drept al rîuluĭ Argeşul. Moşia a fost proprietatea statuluĭ, depindea înainte de secularizare de mănăstirea Mărcuţa.

Are o suprafaţă de 586 hect.

In 1864 s'a dat la 68 locuitorĭ, foştĭ clăcaşĭ, suprafaţa de 180 hect., rămînînd proprietăţeĭ 406 hect.

Are un venit anual de 8600 l.

In cătun este o biserică de zid, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Locuitoriĭ se ocupă maĭ mult cu viile şi cu grădinăria. Sunt 513 hect. 50 ariĭ vie.

Dărdăluşuluĭ (Dealul-), *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Beceni, cătunul Oileşti; are viĭ şi izlaz.

Dărdoaia, *deal,* în com. rur. Podul-Grosuluĭ, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Dăriĭ (Muscelul-), *cătun,* al com. Gura-Sărăţiĭ, jud. Buzăŭ. Are 300 loc., carĭ locuesc în 59 case.

Dăriĭ (Muscelul-), *deal,* în com. Gura-Sărăţiĭ, jud. Buzăŭ. Are vre-o 100 hect., viĭ şi livezĭ; e avut în piatră de construcţiunĭ de o ţesătură dură.

Dărîmată (Piatra-), *loc izolat* şi punct de hotar al comuneĭ Breaza, jud. Buzăŭ, în apropiere de rîul Nişcovul.

Dărîmaţi, *sat,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., căt. com. Zgîrciţi, reşedinţa plăşeĭ. I s'a dat acest nume de la împrejurarea că, dărîmîndu-se pămîntul în căt. Fîntîna-Turculuĭ, loc. aŭ venit de s'aŭ stabilit aci. Este aşezat în partea de N. a com., la 500 m. spre N. de căt. de reşedinţă, Zgîrciţi. Are o întindere de 50 hect., cu o populaţie de 105 familiĭ, saŭ 377 suflete, din carĭ 96 contribuabilĭ; 14 ştiŭ carte. Are o biserică, deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser.

Dărjovul, *pîrîŭ,* jud. Olt. Vezĭ Goţa.

Dărmăneasca, *sat,* în pl. Munteluĭ, jud. Bacăŭ; e secţie a satuluĭ Laposul şi e situat pe pîrîul cu acelaşĭ nume.

Dărmăneşti, *com. rur.*, pl. Munteluĭ, jud. Bacăŭ. E aşezată pe ambele malurĭ ale Trotuşuluĭ şi pe valea Uzuluĭ. Se compune din 5 cătune: Dărmăneşti, reşedinţa, la confluenţa celor 2 rîurĭ; Laposul, cu secţia Dărmăneasca, d'a dreapta Trotuşuluĭ; Plopul şi Păgubeni, d'a stînga; Poiana-Uzuluĭ, pe cursul superior al Uzuluĭ.

In aceste locurĭ a venit Iliaş-Vodă la 1434, cu ajutor de la regele Vladislav, ca să răstoarne pe fratele săŭ Ştefan-Vodă, dar fiind bătut de acesta, s'a retras în fugă peste hotar.

In Condica Liuzilor se găsesc: Plopul, a mănăstireĭ Tazlăul (Neamţu) şi Dărmăneşti a schituluĭ Dărmăneşti (Lapoş ?). In Statistica din 1878 o găsim compusă din 5 cătune ca şi acum.

Teritoriul comunal se mărgineşte la E. cu al comunelor Podurile şi Berzunţul, la S. cu al comuneĭ Dofteana, la V. cu Transilvania şi la N. cu al comunelor Comăneşti şi Văsieşti.

Comuna este udată de rîurile Uzunul şi Trotuşul, şi străbătută de culmea Laposul, precum şi de munţiĭ Basaca, Plopul, Hîjma, Pîinea, Chinul, Farcul-Mare, Farcul-Mic şi Nemira. Pe la izvoarele Uzuluĭ, în munţiĭ de pe graniţă, spre Austro-Ungaria, se află o trecătoare.

Are o şcoală mixtă, care funcţionează din 1864 în satul Dărmăneşti, întreţinută de stat, într'un local bun, în valoare de 3000 leĭ, construită din bîrne, de comună, cu 19 prăjinĭ pămînt în vatra satuluĭ. In anul 1891, şcoala a fost frecuentată de 41 copiĭ, printre care şi o fată.

Sunt 5 bisericĭ ortodoxe: 2 în satul Dărmăneşti, una în Poiana-Uzuluĭ, una în Plopul şi una în Lapoş, deservite de 2 preoţĭ şi 9 cîntăreţĭ, şi o biserică catolică în satul Dărmăneşti, deservită de un preot. Sunt 22 cîrciumĭ.

Populaţiunea numără 918 familiĭ saŭ 3968 suflete: bărbaţĭ 2018, femeĭ 1905. După naţionalitate se împart: 3747 Romînĭ, 2 Bulgarĭ 4 Germanĭ şi 215 Ungurĭ, dintre carĭ 3940 de protecţiune romînă, 2 austriacă, 20 ungară, 4 germană şi 2 bulgară. După felul ocupaţiuneĭ sunt: 1568 agricultorĭ, 150 meseriaşĭ, 45 industriaşĭ, 155 comercianţĭ, 50 cu profesiunĭ libere, 450 muncitorĭ şi 250 servitorĭ. Ştiŭ carte 151 persoane. Sunt 731 contrib.

După legea rurală din 1864 s'aŭ dat, la 570 locuitorĭ, 1935 fălcĭ pămînt în împroprietărire.

Teritoriul comuneĭ are o întindere de 29220 hect. Numaĭ pădurile ocupă 18000 hect.

Pămînturile de cultură aŭ fost în 1891 în întindere de 2579 hect.

Proprietarĭ: Principele Al. B. Ştirbeiŭ are o moşie de 7084 fălcĭ ce-ĭ dă un venit anual de aproape 40000 leĭ; Eug. Ghica are o moşie de 7000 fălcĭ, cu un venit de aproape 10000 leĭ; Statul are moşiile Plopul şi Laposul, cu o întindere aproximativ de 3300 fălcĭ. Principele Ştirbeiŭ are aci un castel cu o poziţiune frumoasă pe deal. In jurul casteluluĭ s'a făcut un parc şi pe o parte s'a plantat viţă. Din grădină se poate imediat intra în pădure, pe unde trecĭ spre a te urca pe munţiĭ ceĭ maĭ înalţĭ, precum sunt Nemirele şi altele.

Ca ruine vechĭ sunt ale desfiinţatuluĭ schit Laposul, de pe moşia statuluĭ cu acest nume.

In această comună se află: o fabrică de cherestea cu aburĭ, 3 ferestraie de apă, 5 morĭ, 2 dîrste şi 12 piue de bătut sumane, neperfecţionate.

Tot aci se găseşte, în valea Uzuluĭ, pe moşia statuluĭ Laposul, cărbunĭ de pămînt (lignită).

Viile ocupă o suprafaţă de 10 hect., care, în 1890, aŭ dat 7.60 hect. vin negru şi 15.20 hect. vin alb. Viia lucrătoare are 15 hect.

Animale sunt (1890): 197 caĭ, 2496 vite cornute, 557 porcĭ, 299 capre şi 3665 oĭ, care, în 1891, aŭ dat 46 kg. lînă ţigae, 5207 kg. lînă ţurcană, 93 kg. lînă amestecată şi 280 lînă miţă.

Stupĭ de albine sunt 340; în 1890, aŭ dat 170 kg. miere şi 84 kg. ceară.

Budgetul, pe exerciţiul 1891—92, avea la veniturĭ leĭ 32256, banĭ 80 şi la cheltuelĭ 24577 leĭ, 22 banĭ.

Teritoriul comuneĭ este străbătut de calea judeţeană Ocna-Comăneşti-Palanca, şi de cea vecinală Dărmăneşti - Poteca - Uzuluĭ.

Distanţele: la Bacăŭ, capitala districtuluĭ, 61 kil.; la Moineşti, reşedinţa plăşeĭ, 14 kil.; la com. Berzunţul, 27 kil.; la comuna Dofteana, 5 kil.; la com. Comăneşti, 9 kil. şi la comuna Văsieşti, 11 kil.

Dărmăneşti, *sat,* reşedinţa comuneĭ Dărmăneşti, pl. Munteluĭ, jud. Bacăŭ. E situat de alungul maluluĭ stîng al pîrîuluĭ Uzul, nu departe de vărsarea luĭ în Trotuş. De acest sat ţine căt. Brătuleşti. Are o şcoală mixtă, la care aŭ urmat, în 1891,

din acest cătun, 25 copiĭ, din 295 în vîrstă de şcoală. Are două bisericĭ ortodoxe; una clădită la 1797 de boerul Const. Ghica, iar, la 1845 restaurată de locuitorĭ, cu ajutorul Catincăĭ N. Ghica; şi alta clădită la 1808 de locuitorĭ; bisericile sunt deservițe de 1 preot şi 4 cîntăreţĭ; de asemenea se află o biserică catolică zidită la 1813 de locuitorĭ.

Cîrciumĭ sunt 17.

Se găseşte o fabrică de cherestea cu aburĭ, 3 ferestraie de apă şi 3 morĭ.

Populaţia numără 2723 suflete, cu 618 capĭ de familie.

Animale sunt: 135 caĭ, 1786 vite cornute, 402 porcĭ şi 252 capre.

Dărmănesti, *com. rur.*, jud. Muscel, pl. Rîul-Doamneĭ, la S.-V. de Cîmpulung, situată pe malul stîng al rîuluĭ Doamna, la 37 kil. depărtare de acest oraş.

Are o populaţie de 1380 locuitorĭ.

Ştiŭ carte 36 persone.

Se compune din 6 cătune: Caracal, Dărmăneşti, Tămăşeşti, Valea-Nandriĭ, Valea-Riziĭ şi Zăhăreşti. Budgetul comuneĭ la veniturĭ e de 1422 leĭ şi la cheltuelĭ de 1368 leĭ. In toată comuna sunt 194 contribuabilĭ.

Şcoala s'a înfiinţat la anul 1890. Este frecuentată de 45 băeţĭ, din numărul de 82 băeţĭ şi 45 fete în vîrstă de şcoală.

Are 2 bisericĭ deservite de 2 preoţĭ şi 2 dascălĭ.

Dărmăneşti, *com. rur.*, pl. Filipeşti, jud. Prahova.

Este situată între rîurile Prahova şi Prahoviţa, la 18 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 6 kil. de a plăşeĭ.

Se compune din 3 cătune: Brătăşanca - Ungureni, Dărmăneşti şi Iezeni, avînd o populaţie de 1896 locuitorĭ (917 bărbaţĭ şi 978 femeĭ), în care intră 11 familiĭ de Ţiganĭ, şi 46 familiĭ de Bulgarĭ, carĭ se ocupă cu grădinăria.

Capĭ de familie sunt 512, contribuabilĭ, 416 şi case de locuit, 413.

In comună sunt 2 bisericĭ: una în Dărmăneşti şi a doua în Brătăşanca, deservite de douĭ preoţĭ.

Locuitoriĭ se ocupă cu olăria, dulgheria, rotăria, trăistăria şi cu munca cîmpuluĭ. Numărul meşteşugarilor este de 212: 120 olarĭ, 25 dulgherĭ, 9 zidarĭ, 4 rotarĭ, 54 trăistarĭ. Eĭ desfac produsul munceĭ lor la oraşele: Ploeşti, Tîrgovişte, Alexandria, Bucureşti şi Zimnicea.

In raionul comuneĭ, pe iazul Budeasca, a căruĭ apă se desparte din rîul Prahova, sunt 3 morĭ de măcinat.

Locuitoriĭ s'aŭ împroprietărit la 1864 pe treĭ moşiĭ: 242 pe moşia Dîrmăneasca, cu 857 hect.; 7 pe moşia Creţuleasca, cu 21 hect.; 30 pe moşia Brătăşanca, cu 90 hect.

Vite sunt: 256 caĭ, 105 epe, 181 vacĭ, 14 bivolĭ, 37 capre, 1513 oĭ, 509 porcĭ şi 486 boĭ.

Şcoala există în comună de la anul 1868. Localul e proprietatea comuneĭ. E frecuentată de 75 băeţĭ şi 2 fete, din numărul de 255 copiĭ (130 băeţĭ, 125 fete) cu vîrsta de şcoală. Cu întreţinerea personaluluĭ se cheltueşte anual 1566 leĭ.

Ştiŭ carte 338 bărbaţĭ şi 28 femeĭ.

Toată comuna cu terenul proprietarilor are 3222 hect.

Comerciul se exercită în comună de 10 cîrciumarĭ.

Budgetul prezintă la veniturĭ suma de 6976 leĭ şi la cheltuelĭ suma de leĭ 6402 leĭ anual.

Prin Dărmăneşti trece şoseaua dintre Ploeşti şi Tîrgovişte.

E brăzdată de 5 movile, dintre carĭ maĭ însemnate sunt: a-Staiculuĭ şi Movila-Neamţuluĭ; sunt toate aşezate în partea de E. a comuneĭ.

In partea de V. a com., pe malul drept al rîuluĭ Prahoviţa, este vechia cetate numită Tîrgul-Frumos cetate, făcută — se zice — de Tătarĭ şi unde s'a găsit multă zidărie şi oseminte.

Este udată de rîurile Prahova şi Prahoviţa şi de Vălceaua-luĭ-Ciulete. In raza aceste comune, în apropiere de satul Brătăşanca, este un frumos pod de fier peste rîul Prahova, al şoseleĭ judeţene Ploeşti-Tîrgovişte, pus în circulaţie în 1898.

Se mărgineşte cu comunele: Mărgineni-d.-s., Vlădeni, Ariceşti şi Haimanalele.

Dărmăneşti, *sat*, şi reşedinţa com. rur. Dărmăneşti, jud. Muscel.

Dărmăneşti, *sat*, face parte din com. rur. Dărmăneşti, jud. Prahova, pl. Filipeşti. Aci e o biserică cu următoarea inscripţie:

> Această sfîntă şi Dumnezeească biserică s'a făcut din milostenie şi s'a isprăvit de zugrăvit în zilele Prea Inălţatuluĭ Domn Alexandru Ghica Voevod, la leatul 1833, 7 Noembrie.

Dărmăneşti, *sat*, în com. Gîrcina, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu, aşezat pe valea ce se cuprinde între muntele Cozia şi dealul Balaurul, la 2 kil. depărtare de oraşul Piatra, mărginindu-se către N. cu satul Gîrcina.

Are o populaţie de 86 familiĭ, cu 372 suflete, din carĭ: 190 bărbaţĭ, 182 femeĭ; 183 necăsătoriţĭ, 145 căsătoriţĭ, 43 văduvĭ, un divorţat; 36 ştiŭ carte,

1519 nu ştiŭ. Sătenii se îndeletnicesc maĭ cuseamă cu agricultura.

In acest sat se află: o velniţă (fabrică de spirt), cu capital de 100.000 leĭ, 51 lucrătorĭ, producînd anual 309.134 litrurĭ; două morĭ; o biserică de lemn, vechie, în care după descriere, se păstrează o icoană a Maiceĭ-Domnuluĭ, ce s'a purtat de un boier în bătălia de la Pultava; iar în partea dreaptă a drumuluĭ judeţean Piatra-Neamţu se află o clădire mare, vechie, după cum spun bătrîniĭ de pe timpul luĭ Ştefan-cel-Mare.

In cronica luĭ, Gr. Ureche spune că: «lunĭ, în săptămîna albă, anul 6942 (1434, Februarie 1), la Dărmăneşti, s'aŭ bătut fiiĭ luĭ Alexandru-cel-Bun, Ştefan şi Elia, şi a învins cel d'întâiŭ pe fratele său Elia», dar nu numeşte ţinutul; aşa că nu putem afirma cu siguranţă dacă localitatea numită e aceasta, orĭ Dărmăneşti din jud. Bacăŭ. Ceĭ maĭ mulţĭ însă atribuesc acest fapt istoric localităţeĭ din acest judeţ.

Dărmăneşti, *moşie,* com. Dărmăneşti, pl. Munteluĭ, jud. Bacăŭ; proprietatea familieĭ Al. Ştirbeiŭ.

Dărmăneşti, *moşie,* în cuprinsul com. Gîrcina, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu. A fost proprietatea Postelniculuĭ H. Dărmănescu.

Dărmăneşti, *pădure,* com. Dărmăneşti, pl. Munteluĭ, jud. Bacăŭ, în care predomină fagul şi bradul, proprietatea familieĭ Al. Ştirbeiŭ. E în întindere de 7000 hect. aproximativ şi este supusă regimuluĭ silvic.

Dărmăneşti, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, jud. Muscel, pl. Rîul-Doamneĭ, în întindere de aproape 1000 hect., avînd ca esenţe fag şi ştejar.

Dărmocsa, în judeţul Vlaşca, petec de *pădure,* pe proprietatea Glavaciocul; ţine de com. Ferbinţi şi de ocolul silvic Cîrtojani.

Dăroaia, Neagota, Ciocănelul, Colţul, Văraticele şi Sanda, *diferite numirĭ* ce se daŭ *dealuluĭ* care, plecînd dela N., din munţiĭ Scărişoara, se prelungeşte spre S. şi pe partea de V. a comuneĭ Costeşti, plaiul Horezul, jud. Vîlcea.

Acest şir de dealurĭ merge spre S. până la confluenţa rîuluĭ Romani cu Bistriţa. Pe el sunt multe piscurĭ acoperite cu pădurĭ şi poenĭ, precum şi o mulţime de văĭ carĭ îl brăzdează.

Văile sunt:

Valea Ţuţuruluĭ ce izvoreşte din dealul Dăroaia, merge spre E. şi se varsă tot în dreapta rîuluĭ Bistriţa.

Valea-Badeĭ, Valea-luĭ-Băcilă şi Ponorul, carĭ izvorăsc din Dealul-Sandeĭ, merg spre S.-E. şi se varsă tot în dreapta rîuluĭ Bistriţa.

Piscurile de pe aceste dealurĭ, mergînd de la N. spre S. sunt: Dăroaia, al-Danciuluĭ, al-Colţuluĭ, al-Dosuluĭ, Mărul-Mistreţ şi Momocul.

Cîmpiile de pe coama şi poalele acestuĭ şir de dealuĭ sunt: Dăroaia, Mirişţea, Coti, Neagota, Călinele, a-Dălurenilor, a-Mocanuluĭ, a-Colţuluĭ, Văraticele, a-Crucilor, a-Mîegeĭ, a-Cîrneĭ, Dorocioaia, a-Băcileĭ şi Rovine.

Dăroilor (Piscul-), *pisc,* com. Romani, pl. Horezul, jud. Vîlcea.

Dăroiul, *sat,* face parte din comuna rurală Dăjeşti, pl. Oltul-de-Sus, jud. Olt.

Dărvaşi, *măgură,* situată în pl. Marginea, jud. Vlaşca, pe proprietatea Asan-Aga saŭ Costieni. (Vezĭ istoricul acesteĭ măgure la Asan-Aga saŭ Costieni).

Dăscăleşti, *sat,* în jud. R.-Sărat pl. Grădiştea, căt. com. Nicoleşti; şĭ-a luat numele de la moşia Dăscăleşti; e aşezat în partea de E. a comuneĭ, pe malul drept al rîuluĭ R.-Sărat, la 1200 m. de cătunul de reşedinţă, spre E. Nicoleşti; are o întindere de 15 hect., cu o populaţie de 150 familiĭ, ce cuprind 685 suflete, din carĭ 130 contribuabilĭ; ştiŭ carte 38 locuitorĭ. Are o biserică.

Dăscăleşti, *sub-divizie* a *cătunuluĭ* Aldeni, din com. Aldeni, jud. Buzăŭ. Are 70 familiĭ cu 230 suflete. Aci se ţine un bîlciŭ anual de oare-care importanţă.

Dăscăleşti, *numire,* ce se maĭ dă com. rur. Aldeni, jud. Buzaŭ.

Dăscăleşti, *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Aldeni, despărţită în două trupurĭ: unul de 420 hect., numit Aldeni, iar altul, Dăscăleşti, propriŭ zişĭ, de 200 hect., din care 50 hect. pădure, restul arăturĭ, izlaz, etc.

Dăscăleşti, *tîrlă,* la N. com. Surdila-Găiseanca, pe malul Buzeeluluĭ-Sec, jud. Brăila. Are o suprafaţă de 5 hect., cu 11 case, locuite de 14 fam., saŭ 50 sufl.

Vite sunt: 50 caĭ, 90 vite cornute, 80 oĭ şi 19 rîmătorĭ.

Dăscăliţa (Poiana-), *izvor de ape*

minerale, în grupa izvoarelor de la Tîrgul-Neamţu şi Oglinzi, jud. Neamţu. Este situat într'o pădure, la o înălţime de 350 m. Locuitoriĭ numesc apa aceasta La-Apa-Puturoasă.

Apa din izvor este turbure, cu un miros de hidrogen sulfurat, foarte pronunţat; la gust este foarte sărată şi conţine gaze.

Dăsnăţuiul, *deal,* jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-j., com. Vela, pe care este situat satul Sabarul.

Dăsnăţuiul, *şes,* jud. Dolj, pl. Băileşti, com. Plosca, pe care se întinde com. Plosca.

Dăsnăţuiul, *rîŭ.* Izvoreşte din Dealul-Negru, judeţul Mehedinţi, ramificaţiune a culmeĭ Frumoase, aproape de izvorul rîuluĭ Drincea. Intră pe teritoriul judeţuluĭ Dolj, prin pl. Dumbrava-d.-j. Curge în această plasă cu direcţiunea de la V.-E., până ce pătrunde în plasa Jiul-d.-m., unde din dreptul comuneĭ Ciutura se îndreptează spre S. Formează puţin limita între pl. Jiul-d.-m. şi plasa Băileşti. Din dreptul com. Plosca, pl. Băileşti, se îndreptează spre E. de se varsă în balta Nedeia în dreptul com. Cîrna. Curge prin valea numită Dăsnăţuiul şi printre două şirurĭ de dealurĭ: Dealul-Guardiniţa-Radovan în stînga, care desparte basinul acestuĭ rîŭ de basinul rîuluĭ Jiul şi Dealul-Cerbuluĭ cu continuaţiunea sa Dealul-Doridor în dreapta Dăsnăţuiuluĭ, care-l şi desparte de basinul rîuluĭ Drincea.

In pl. Dumbrava-d.-j., udă comuna Călugăreĭ, cu direcţiunea de la V.-E. Are aci două podurĭ stătătoare, unul în partea de E. şi altul în partea de V. a com. Din dreptul acestĕ comune primeşte pe dreapta Pîrîul-Udriĭ.

Udă com. Gubancea de la E. spre V., în dreptul căreia are 3 podurĭ şi un vad. Primeşte pîrîul Pietriceaua pe stînga, încărcat la rîndul luĭ cu pîrîul Făgeţelul.

Udă com. Vela, trecînd prin partea de S. Are un pod peste dînsul la Rîpa-Roşie.

Eşind de pe teritoriul com. Vela, intră în com. Sălcuţa, pe care o udă prin partea de V.-N. face maĭ multe ondulaţiunĭ spre E. şi apoĭ se lasă spre S. Are şi aci un pod.

Pătrunde pe teritoriul com. Tăncănăŭ pe care o udă cu direcţiunea de la V.-N.-E. Din dreptul acestĕ com. pătrunde în pl. Jiul-d.-m., intrînd în comuna Ciutura, pe care o udă prin partea de V.-S.-E. Primeşte pe stînga pîrîul Ciuturica, la Podul-Bisericeĭ.

Primeşte în această com. pe stînga pîrîul Dăsnăţuiul-Mic.

Pătrunde pe teritoriul com. Vîrvorul, de unde se îndreptează direct spre S., păstrînd această direcţiune până aproape de vărsare.

Se încarcă pe stînga cu pîrîul Purceaua, în dreptul moareĭ luĭ Ion-Stan-Toma, satul Fîntînelele (com. Vîrvorul).

La eşirea din com. Vîrvorul pătrunde pe teritoriul com. Lipovul, pe care o udă prin partea de V. cu direcţia de la N.-S. Desparte această comună de com. Intorsura, pe care o udă prin partea de E. cu direcţiunea de la N.-S. Primeşte pe dreapta afluenţiĭ: Jivanul, Bănăguiul şi Valea-Rea, care se varsă în dreptul satuluĭ Radovan, pe stînga. Aceste rîurĭ îĭ vin din com. Intorsura. La eşirea din această com. udă com. Cerătul, din dreapta căreia formează limita despărţitoare între plăşile Băileşti şi Jiul-d.-m. Din S. com. Cerătul, încetează de a maĭ uda plasa Jiul-d.-m. şi pătrunde în plasa Balta, formînd hotarul de V. către pl. Băileşti. Cea di'ntîiŭ com. ce udă este com. Giurgiţa, în dreptul căreia are maĭ multe podurĭ şi pe care o desparte de com. Urzicuţa, pl. Băileşti. Din această com. primeşte pîrîul Urzicuţa, pe dreapta.

Pătrunde în com. Bîrca, de unde se încarcă pe stînga cu pîrîul Bîrca, apoĭ trece în com. Goicea-Mică, pe care o udă în partea de V., cu direcţiunea de la N.-S. Desparte această com. de com. Plosca şi Bistreţul. Are aci 2 vadurĭ şi treĭ podurĭ.

Intră în com. Goicea-Mare, în dreptul căreia are 4 vadurĭ de moară şi 2 podurĭ.

Pătrunde pe teritoriul com. Plosca, pl. Băileşti, pe care o desparte de com. Cîrna, pl. Balta. Udă com. Plosca prin partea de E., de unde apoĭ se îndreptează spre E., spre a se vărsa în Balta-Popeĭ saŭ Nedeiul.

Dăsnăţuiul se revarsă primăvara, dar nu cauzează pierderĭ locuitorilor de prin prejur.

Dăsnăţuiul, *vale,* jud. Mehedinţi şi jud. Dolj, plăşile Dumbrava-d.-j., Jiul-d.-m. Balta şi Băileşti, prin care curge rîul Dăsnăţuiul. Se maĭ chiamă numaĭ în jud. Dolj şi Valea-Mare

Dăsnăţuiul-Mic, *pîrîŭ,* jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-j., com. Tăncănăŭ, afluent pe stînga al rîuluĭ Dăsnăţuiul.

De-Casă (Valea-), *vale,* izvoreşte din raionul com. Păuşeşti-Măglaşi, jud. Vîlcea, pl. Cozia, şi se varsă în rîul Rîmnic, tot

în raionul com. Păuşeşti-Măglaşi.

Deagul, *com. rur.*, ce-ĭ maĭ zice şi Deagurile, jud. Argeş, pl. Gălăşeşti, la 5 kil. de com. rur. Costeşti (reşedinţa subprefectureĭ) şi la 48 kil. de Piteşti. Se compune din 4 cătune: Spălăţei, cu 50 fam., Goleasca, cu 90 fam., Găineşti, cu 50 fam., Deagul-d.-s. şi Deagul-d.-j., cu 110 fam. In tot sunt 200 fam., din care 12 fam. de Ţiganĭ, cu 1182 sufl. In com. sunt 2 bisericĭ, o şcoală primară rurală, case proprietăreştĭ cu grădină, etc.

Budgetul comuneĭ pe anul 1882/83 a fost de 3482 leĭ 50 banĭ la veniturĭ şi de 3392 leĭ la cheltuelĭ.

După o publicaţie oficială (1887) această com. numără 241 contribuabilĭ şi are un budget de 2960 leĭ la veniturĭ şi de 2734 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor a fost în anul 1887 de 1063 capete marĭ (1000 boĭ şi vacĭ, 50 caĭ, 5 bivolĭ, 8 asinĭ) şi de 3428 vite mărunte (3118 oĭ, 30 capre şi 280 rîmătorĭ).

Deagul-de-Jos, *sat*, cu 400 suflete, din jud. Argeş, pl. Gălăşeşti; face parte din com. rur. Deagul saŭ Deagurile. Are o biserică cu hramul Adormirea, deservită de un preot şi un cîntăreţ.

Deagul-de-Sus, *sat*, cu 200 suflete, din jud. Argeş, pl. Gălăşeşti; face parte din com. rur. Deagul saŭ Deagurile. Are o biserică, cu hramul Toţĭ-Sfinţiĭ, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Deagurile. Vezĭ Deagul, jud. Argeş.

Dealul, *plasă*, în jud. Dîmboviţa. Şi-a luat numele de la dealurile cu viĭ ce o brăzdează de la N. spre S. Această plasa pănă la 1883 îşĭ avea reşedinţa în Tîrgovişte; dar de atuncĭ s'a unit cu plasa Dîmboviţa, şi formează o singură plasă cu numele Dealul-Dîmboviţa. Este situată în mijlocul judeţuluĭ şi se învecineşte spre E. cu jud. Prahova, spre V. cu jud. Muscel, spre N. cu plaiul unit Ialomiţa-Dîmboviţa; spre S. cu plasa Ialomiţa şi Cobia şi cu pl. Bolintinul numaĭ într'un punct la com. Ghineşti. Clima acesteĭ plăşĭ este dulce şi sănătoasă; pămîntul eĭ este fertil şi acoperit de dealurĭ cu viĭ, văĭ şi pădurĭ, precum şi cîmpiĭ întinse.

Dealurile maĭ principale din această pl. sunt: Dealurile Ocniţeĭ şi ale Gorgoteĭ, numite: Ruşeţul Scoarţa, Plaiul Salinelor-Vechĭ, Blejul, şi văile: Valea-Gorgotiĭ, Valea-Dulce, Linia şi Sărătura; Dealurile din Gura-Ocniţeĭ, numite: Dealul-Crucilor şi Dealul-Fîntîneĭ; Dealurile Răzvaduluĭ, numite: Feţile-Zarafuluĭ, Călugăreasca, Valea-luĭ-Socol şi altele; Dealurile Mănăstireĭ-Dealul şi Viforîta; Dealurile Aninoaseĭ, numite: Cornetul, Ogrăzile şi Feţele; Dealurile Doiceştilor: numite Boltoşul, Valea-Braduluĭ, Daria şi Iuzi; Dealurile Bucşianilor, numite: Conţeasca, Cruţul şi Săpunarul. Maĭ toate aceste dealurĭ şi văĭ produc vinurĭ, fructe şi maĭ ales prune, din care se face ţuică. Dealurĭ acoperite cu pădurĭ şi izlazurĭ maĭ sunt la comunele: Şotînga, Gîndeşti, Priboiul, Tătărani, Măneşti, Boţeşti, Ludeşti, Butoiul şi altele; iar cîmpiĭ şi şesurĭ întinse sunt la comunele: Colanul, Văcăreşti, Lazurile, Cazaci, Hăbeni, Săcueni şi Comişani.

Plasa Dealul-Dîmboviţa este una din cele maĭ întinse ale judeţuluĭ. Este udată de maĭ multe rîurĭ şi anume: Dîmboviţa şi Ialomiţa; apoĭ de pîraele: Valea-Boţestilor. Glîmbocelul, Potopul cu afluenţiĭ săĭ: Valea-Butoiuluĭ, Valea-Cobieĭ, Valea-Şuţiĭ, şi altele; după aceea Ilfovul, Slănicul, Pîrscovul şi Crivăţul. Această pl. produce în părţile sale cîmpoase tot felul de cereale: grîŭ, porumb, orz şi altele; produce vin, ţuică şi tot felul de fructe; cărbunĭ de pămînt la Şotînga, păcură la Ocniţa. Sunt fabricĭ de gaz la Tîrgovişte şi Colanul; morĭ de apă şi de aburĭ în diferite comune; fabricĭ de oale şi coşurĭ de richită la Dragomireşti, etc. Pentru comerciŭ, Tîrgoviştea se află în mijlocul acestor plăşĭ, unde se vînd şi se cumpără tot felul de articole. Din Tîrgovişte pleacă în diferite părţĭ ale plăşeĭ Dealul-Dîmboviţa maĭ multe şosele comunale, judeţene şi naţionale.

Această plasă cuprinde 31 comune rurale: Şotînga, Colanul, Ocniţa, Gura-Ocniţeĭ, Răzvadul, Văcăreşti, Hăbeni, Adînca, Aninoasa, Bucşani, Cazaci, Comişani, Doiceşti, Lazurile, Raciul, Săcueni, Viforîta, Bogaţi, Boteşti, Butoiul, Cîndeşti, Dragomireşti, Glîmbocata, Hulubeşti, Lucieni, Ludeşti, Măneşti, Priboiul, Tătărani, Valea-Caselor şi Mircea-Vodă, avînd peste tot o populaţiune de 47415 locuitorĭ. In această plasă este o judecătorie de ocol cu reşedinţa în Tîrgovişte; însă îşĭ întinde competenţa numaĭ asupra afacerilor din oraş şi din plasa Dealul, căcĭ locuitoriĭ din plasa Dîmboviţa ţin de judecătoria din Găeşti a plăşeĭ Cobia.

In această plasă sunt maĭ multe bisericĭ şi 5 mănăstirĭ: Viforîta, Dealul, Gorgota, Nucetul şi Butoiul. Şcoale sunt

prin toate comunele de maĭ sus. La Nucet este herghelia statuluĭ. Aci, la 1821, Turciĭ bătură pe Greciĭ luĭ Ipsilante în două rîndurĭ. In Dragomireşti se află şi azĭ ruine din marele fabricĭ ale luĭ Băleanu, fabricĭ de spirt, de lumînărĭ, de săpun, de postav şi de tăbăcărie. In Doiceşti sunt ruine de palate vechĭ. La Hulubeşti şi Comişani aŭ fost lupte între Turcĭ şi Romînĭ (1495 — 1599). La Heleştaele-Domneşti, carĭ sunt în raionul comuneĭ Cazaci, Vlad-Ţepeş a tras în ţeapă la 1462 armata turcească şi pe comandantul lor Hamza-Paşa, care intrase în ţară ca să-l scoată din domnie.

Dealul, *plasă* desfiinţată, din judeţul Muscel, care coprindea pe la începutul secol. al XVIII-lea toate comunele de la Valea-Mare (lîngă Piteşti) până la Călineşti (astă-zĭ pl. Podgoria).

Dealul, *sat.* (Vezĭ Cristeşti, *sat,* com. Cristeşti, pl. Coşula, jud. Botoşani).

Dealul, *sat.* (Vezĭ Buda, *sat,* com. Zvorăştea, pl. Berhometele, judeţul Dorohoiŭ).

Dealul, *cătun.* (Vezĭ Cotnari, *sat,* pl. Bahluiul, jud. Iaşi). Are o populaţie de 60 familiĭ, saŭ 249 suflete.

Vite sunt 417 capete, din carĭ: 103 vite marĭ cornute, 28 caĭ, 220 oĭ şi 68 rîmătorĭ.

Dealul, *parte* din *satul* Sireţelul, jud. Suceava.

Dealul, *mahala,* în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-d.-s.; ţine de com. rur. Bresniţa.

Dealul, *mănăstire,* jud. Dîmboviţa. E situată la 4 kil. de Tîrgovişte, spre N.-E., pe un deal cu o poziţie frumoasă şi înconjurată cu viĭ. In această mănăstire a fost instalată şcoala de sub-oficerĭ, care s'a mutat de aci la Bistriţa. Tot aci a fost sub gardă un convoiŭ de 800 prizonierĭ Turcĭ maĭ multe lunĭ în urma războiuluĭ de la 77/78.

Se păstrează în mănăstire un sicriŭ cu două craniurĭ, unul capul luĭ Radu-cel-Mare, care a fondat această mănăstire şi al doilea capul luĭ Mihaiŭ-Viteazul.

Prin secolul al XV-lea, în Ţara-Romînească eraŭ două partide de boerĭ, carĭ trăiaŭ în cea maĭ înverşunată duşmănie, din cauză că fie-care voia să pună mîna pe domnie. Aceste partide după numele capilor lor se numeaŭ partida Dăneştilor şi Drăculeştilor. Pe la anul 1446, Dăneşti cu ajutorul Ungurilor ucise chiar în mijlocul Tîrgovişteĭ, capitala ţăreĭ, pe atuncĭ, pe Domnul ţăreĭ Vlad-Dracul dimpreună cu fiul săŭ Nicolae şi ast fel ocupară Dăneşti tronul ţăreĭ. Ceĭ doĭ Drăculeştĭ, victima ureĭ şi a duşmănieĭ, se înmormîntară pe culmea dealuluĭ într'o poziţie frumoasă, unde este astă-zĭ Mănăstirea-Dealul, se ridică apoĭ aci o mică capelă de lemn, care mult timp s'a numit Gropniţa-Drăculeştilor.

La anul 1499, Radu-al-V-lea-cel-Mare, din familia Drăculeştilor, privind de maĭ multe orĭ, din palatele sale domneştĭ din Tîrgovişte, locul de pe deal, unde zăceaŭ oasele scumpe ale moşilor săĭ, însărcină pe Oncea Corbul, unul dintre ceĭ maĭ credincioşĭ demnitarĭ aĭ săĭ, ca să ridice o mănăstire măreaţă pe acest deal scump familieĭ sale. Mănăstirea - Dealul se termină şi se tîrnosi la 1500, în prezenţa Domnilor şi a maĭ marilor ţăreĭ, dîndu-i-se hramul Sf. Nicolae, servind la acest înalt oficiŭ divin Patriarhul Nifon şi Mitropolitul Macarie. Mănăstirea-Dealul a fost reparată de Bibescu-Vodă pe la 1844, cînd a făcut şi o şosea cu aleiŭ de teĭ din Tîrgovişte până la Mănăstire.

Astă-zĭ în mănăstirea Dealul este un mare depoŭ de arme.

Dealul, *mahala,* în jud. Mehedinţi, plasa Dumbrava; ţine de com. rur. Bălţaţi.

Dealul, *mahala,* com. rur. Slăveşti, pl. Olteţul-d.-s., jud. Suceava.

Dealul, *deal,* jud. Covurluiŭ, între pîraele Covurluiuluĭ şi Suhuluiuluĭ, care atinge com. Măstăcani numaĭ cu o parte din coasta sa despre E., formînd valea şi şesul pîrîuluĭ Covurluiŭ.

Dealul, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, în raionul comuneĭ Rucărul, plaiul Dîmboviţa, judeţul Muscel.

Dealul, *trup* din *pădurea* statuluĭ, în raionul com. Barcea, pl. Bîrlad, jud. Tecuciŭ.

Dealul, *deal,* jud. Muscel, proprietatea com. Domneşti, din care curge Pîrîul-Ţiganuluĭ, Valea-luĭ-Ilie, Pîrîul-cel-Mare, valea Bercoia şi Valea-luĭ-Gheorghe. Acest deal se află spre V. comuneĭ şi are pămînt nisipos în mare parte, răŭ de hrană. E acoperit în mare parte cu anin şi mesteacăn. Pe icĭ pe colea se văd rîpĭ şi surpăturĭ.

Dealul-Afînata, *loc de vie,* în întindere de 3 hect. 6354 m. p. E situat în com. Rusăneşti, pl. Cerna-d.-j., jud. Vîlcea. A fost

pendinte de Episcopia Rîmnicul. S'a vîndut de vecĭ.

Dealul-Almajuluĭ, *deal*, lîngă com. cu acelașĭ nume, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s. Pe acest deal este un punct trigonometric, așezat de statul major austriac (1854) cu ocazia faceriĭ hărțiĭ țăriĭ.

Dealul-Babelor, *deal*. (Vezĭ Babele).

Dealul-Bagna, *pădurice* a statuluĭ, în întindere de 40 hect., pendinte de com. Golești, pl. Rîurile, jud. Muscel.

Dealul-Balaban, *deal*, în com. rur. Glogova, plaiul Cloșani, județul Mehedinți.

Dealul-Bălcești, *cătun*, jud. Argeș, pl. Topologul, pendinte de com. rur. Corbi-Măngureni saŭ Corbi-din-Vale. Are o populație de 92 locuitorĭ; o biserică cu hramul Intrarea-în-Biserică, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț.

Dealul-Bălțeĭ, *deal*, se prelungește de la N. la S. de-a lungul comunelor: Berezeni și Bozia, pl. Prutul, jud. Fălciŭ, numit ast-fel de la balta Berezeni, ce se află pe șesul Prutuluĭ, și în lungul căreia se întinde. Pe culmea acestuĭ deal, în partea de N., se află o movilă.

Dealul-Bătrîn, *deal*, în com. rur. Lupșea, plasa Motrul-d.-s., jud. Mehedinți.

Dealul-Berbeculuĭ. V. Coarnele-Berbeculuĭ, *deal*, jud. Neamțu.

Dealul-Beșlegeĭ, *deal*, pe teritoriul com. Răducăneni, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ.

Dealul-Bisericeĭ, *sat*, cu 73 locuitorĭ, jud. Argeș, pl. Pitești; face parte din com. rur. Cocul-Popești.

Dealul-Bisericeĭ, *sat*, face parte din com. rur. Rîjlețul-Vieroș, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt. Are o populațiune de 120 locuitorĭ.

Aci e o biserică, fondată la anul 1830 de logofătul Anghel Ceaușescu, cu soția sa Dumitra și alțĭ locuitorĭ maĭ de frunte din comună.

Dealul-Bisericeĭ, *mahala*, com. rur. Tereuja, pl. Oltețul-d.-s., jud. Vîlcea.

Dealul-Bisericeĭ, *deal*, numit ast-fel de la biserica ce se află pe el, în partea de N. a satuluĭ Bozia, com. Bozia, pl. Prutul, jud. Fălciŭ. Pe platoul acestuĭ deal se află așezat și satul Bozia.

Dealul-Bîrladuluĭ, *deal*, în jud. Fălciŭ. Se întinde din hotarul jud. Vasluiŭ, între rîul Bîrlad și pîrîul Crasna, pe teritoriul com. Tîrziĭ, pl. Crasna, pe o suprafață cam de 286 hect. Capătul luĭ despre S. se numește Gheba.

Dealul-Boeresc, *deal*, în com. rur. Lupșea, plasa Motrul-d.-s., jud. Mehedinți.

Dealul-Borliĭ. Vezĭ Borli.

Dealul-Boronești, *sat*, jud. Argeș, pl. Argeșul, pendinte de com. rur. Valea-Danuluĭ. Are 70 familiĭ, saŭ 147 locuitorĭ; îĭ maĭ zice și Borobănești.

Dealul-Bouluĭ, *sat*, cu 100 loc., jud. Argeș, pl. Pitești; face parte din com. rur. Cocul-Popești.

Dealul-Braduluĭ, *com. rur.*, jud. Argeș, pl. Pitești, la 23 kil. de com. rur. Băscovu-Flesci, reședința sub-prefectureĭ și la 24 kil. de Pitești. Se compune din satele: Degerați (200 loc.); Pepelești (180 loc.) și Rosogești (190 loc.), peste tot 570 loc.

In comună este o biserică de lemn, făcută de locuitoriĭ moșnenĭ, cu hramul Cuvioasa-Paraschiva, deservită de 2 preoțĭ și 1 cîntăreț; o școală prim. rur.

După o publicație oficială (1887), această com. numără 81 contrib. și are un budget de 1427 leĭ la veniturĭ și de 1152 leĭ la cheltuelĭ.

Vite marĭ eraŭ în 1887 426 capete (400 boĭ și vacĭ, 26 caĭ) și 972 vite mărunte (850 oĭ, 2 capre și 120 rîmătorĭ).

Dealul-Brănești, *deal*, în com. rur. Glogova, plaiul Cloșani, județul Mehedinți.

Dealul-Buda, *deal*, în com. rur. Glogova, plaiul Cloșani, jud. Mehedinți.

Dealul-Caseĭ, *deal*, în com. rur. Miculești, pl. Văilor, jud. Mehedinți.

Dealul-Caselor, *deal*, în com. rur. Lupșea, plasa Motrul-d.-s., jud. Mehedinți.

Dealul-Călugăruluĭ, *deal*, în com. rur. Mătăsari, pl. Văilor, jud. Mehedinți.

Dealul - Călugăruluĭ, *deal*, în com. rur. Miculești, jud. Mehedinți, pl. Viilor.

Dealul - Cărbuneluĭ, *pădure*, a statuluĭ, în întindere de 175 hect. com. Stănești, jud. Muscel, pl. Nucșoara.

Dealul-cel-Mare, *deal*, și locu-

ință izolată, la E. de com. Stîlpeni, jud. Muscel, pl. Rîurile, de unde izvorește pîrîul Ogrezile.

Dealul-Cerbuluĭ, *deal*, cu viĭ, în jud. Mehedinți, pl. Blahnița. Ține de com. rur. Batoți. Conține marmoră albă, foarte frumoasă.

Dealul-Cetățuia, *vîrf de deal*, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., com. Gioseni. E situat la E. satuluĭ Horgești și numit ast-fel findcă se crede a fi fost pe dînsul o vechĭe cetate.

Dealul-Cetățuieĭ, *culme de deal*, jud. Olt. Vezĭ Cetățuia.

Dealul-Chiciora, *deal*, cu pădure, în jud. Mehedinți, plaiul Cerna; ține de com. rur. Marga.

Dealul-Ciocîndieĭ, *deal*, în com. rur. Miculești, jud. Mehedinți, pl. Văilor.

Dealul-Ciungilor, *pădure*, jud. Bacăŭ, plasa Tăzlăul-d.-j., com. Bîrsănești, proprietatea căpitanuluĭ Șeptilicĭ. Este foioasă (fag, stejar). Are o întindere de 115 hect., și este supusă regimuluĭ silvic.

Dealul-Cîsmănegeĭ, *deal*, în jud. Mehedinți, com. rur. Miculești, plasa Văilor.

Dealul-Coasteĭ, *deal*, în com. rur. Crainici, jud. Mehedinți, plaiul Cloșani.

Dealul-Coasteĭ. Vezĭ Costești, jud. Suceava.

Dealul-Comorilor, *deal*, cu pădure, pe teritoriul moșieĭ Hliboca, jud. Dorohoiŭ, pl. Prutul-d.-s., com. Pomîrla. Pe vîrful luĭ se văd niște gropĭ, despre care tradiția populară spune că din vechime s'ar fi scos din ele multe scule prețioase și o mare comoară.

Dealul-Corbuluĭ, mică *pădurice*, în întindere de 20 hect. a statuluĭ, pendinte de com. Golești, jud. Muscel, pl. Rîurile.

Dealul-Corbuluĭ, *vîrf de deal*, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., com. Milești. Face parte din ridicăturile care despart pîrîul Răcătăui, de Siret.

Dealul-Cornilor, *deal*, pe care se află așezat satul Corni-Unguri; este o ramificare a dealuluĭ Lohan, ce se întinde pe partea de S. de la E. la V. pe teritoriul com. Epureni, jud. Fălciŭ, pl. Prutul. Șĭ-a luat numirea de la pădurea de cornĭ ce se află pe el.

Dealul-Cornișorul, *deal*, în comuna rur. Glogova, jud. Mehedinți, pl. Cloșani.

Dealul-Coteni, *deal* mic, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., com. Tămași; se ridică la N. de satul cu același nume. In partea culminantă a acestuĭ deal se află un beciŭ, numit Beciul-Tătăresc saŭ Urieșesc, unde legenda spune că-șĭ păstraŭ Tătariĭ averile.

Dealul-Cotmeniții, *cătun*, din jud. Argeș, pl. Pitești, pendinte de com. rur. Drăganul-Băscovel. Are 32 fam.

Dealul-Croiceĭ, *deal*, în com. rur. Mătăsari, jud. Mehedinți, pl. Văilor.

Dealul-Croicilor, *deal*, în jud. Mehedinți, pl. Văilor, comuna rur. Miculești.

Dealul-Croitorilor, *deal*, în comuna rur. Șușița, jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-j.

Dealul-Cruceĭ, *deal*, începe din Podișul-Hucilor, de pe moșia Vlădeni, jud. Dorohoiŭ, pl. Coșula, com. Corlăteni, și se prelungește de asupra Jijieĭ, la moara de lîngă sat.

Dealul-Cruceĭ, *deal*, jud. Vîlcea, pl. Ocolul, com. Vlădești.

Dealul-cu-Cetate, *deal*, în jud. și pl. Tulcea, com. Moru-Ghiol, căt. Dunăvățul-d.-s.; se desface din dealul Moru-Ghiol; se întinde spre E., brăzdînd partea N.-E. a plășeĭ și pe cea Estică a comuneĭ; pe la poalele nordice merge calea comunală Moru-Ghiol-Dunăvățul; la cele S. este așezat satul-Dunăvățul-d.-s; vîrful Dunăvățul are 52 m. S'a numit așa, din cauza a 3 ruine de lagăre romane, situate la nord și cunoscute de locuitorĭ sub numele de Cetate.

Dealul-cu-Gruiul, *suhat*. Vezĭ Corbi, proprietate a statuluĭ, jud. Muscel.

Dealul-cu-Monument, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Măcin, pe teritoriul cătunuluĭ Gărvan, comuna rur. Văcăreni. Se desface din Dealul-Cărărilor, anume din vîrful dealuluĭ Pietrosul (162 m.); se întinde spre N., avînd o direcțiune generală de la S.-E. spre N.-V., brăzdînd partea nordică a plășeĭ și a comuneĭ; în partea Vestică are vîrful numit Bugeacul (86 m.), la picioarele căruia se află un mic monument, ridicat cu ocazia debarcăreĭ trupelor ruseștĭ în războiul din 1877 — 1878; se întinde printre balta Jijileĭ și scurgerea sa Gîrla-Lățimeĭ; atît la poa-

lele estice cît și la cele vestice se află două micĭ bande de nisip, pe carĭ merg două drumurĭ vecinale, Jijila-Azaclîu și Garvan-Azaclîu; are o înălțime de 87 m.; e punct trigonometric de ordinea a 3-a; domină asupra satuluĭ Gărvan, așezat la poalele sale; este acoperit cu semănăturĭ și fînețe.

Dealul-cu-Perĭ, *deal*, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Fratoșitița; are o înălțime de aproape 92 m.

Dealul-cu-Viile, *deal*, la V. și în marginea com. Telești, jud. Gorj, pl. Ocolul. Se prelungește de la N. spre S. pe o întindere de aproape 2 kil. Este acoperit cu viĭ și e proprietatea comuneĭ Telești.

Dealul-Cuca, *sat*. Vezĭ Cuca.

Dealul-Cucului, *sat*. Vezĭ Căzănești.

Dealul-de-Est, *pădure* a statuluĭ, în întindere de 225 hect., aparținînd com. Stănești, jud. Muscel, plaiul Nucșoara.

Dealul-de-Est, *pădure*, proprietate a statuluĭ, în întindere de 500 hect., com. Corbișori, plaiul Nucșoara, jud. Muscel. Formează împreună cu pădurea Dealul-de-Vest (244 hect.) și Zăvoiul de lîngă rîul Doamna (12 hect.), pădurea Corbișori, avînd toată o suprafață de 750 hect.

Dealul-de-Est, *pădure*. Vezĭ Dealul-de-Vest, com. Dobrești, jud. Muscel.

Dealul-de-Jos, *deal*, cu viĭ, în jud. Mehedinți, com. rur. Retejul, pl. Cloșani; produce vin bun.

Dealul-de-Jos. Vezĭ Dealul-de-Sus, comuna Bălilești, județul Muscel.

Dealul-de-Mijloc, *deal*, numit ast-fel pentru că se prelungește între alte două dealurĭ, pe teritoriul comuneĭ Rusca, plasa Prutul, jud. Fălciŭ.

Dealul-de-Rudina, *cătun*, în comuna rurală Dîlma, județul Mehedinți, plaiul Cerna.

Dealul-de-sub-Vîrful-Pietreĭ, *deal*, la N. de com. Apostolache, pl. Podgoria, jud. Prahova, în direcție de la V. la E. Pe el se cultivă vie.

Dealul-de-Sus, *deal*, în județul Mehedinți, com. rur. Retezul, plaiul Cloșani. Este acoperit cu viĭ carĭ daŭ un vin bun.

Dealul-de-Sus și **Dealul-de-Jos**, *două seriĭ de dealurĭ* la V. de com. Bălilești, pl. Rîurile, jud. Muscel. Una merge către V., prelungire a culmeĭ de munțĭ și dealurĭ ce trece printre rîul Doamneĭ de o parte și rîul Bratia de alta; alta către E., prelungire a culmeĭ de munțĭ și dealurĭ ce merge pe de o parte printre rîul Brația, iar pe de alta printre rîul Bughea și Rîul-Tîrguluĭ. Această din urmă serie se termină în comuna Bălilești printr'o cîmpie întinsă, avînd un pămînt cît se poate de propriŭ pentru agricultură. Cea-l'altă serie de V. merge maĭ departe către S., prin comuna Băjești și se termină în com. Piscani, pe la poalele căreia trece rîul Bratia unit cu Rîul-Tîrguluĭ.

Ambele dealurĭ sunt acoperite cu o mulțime de pădurĭ.

Dealul-de-Vest, *pădure*, proprietate a statuluĭ, în întindere de 750 hect., com. Dobrești, pl. Podgoria, jud. Muscel. Impreună cu Dealul-de-Est, care are o suprafață de 500 hect., formează pădurea Furești.

Dealul-de-Vest, *pădure* a statuluĭ, în întindere de 500 hect., pendinte de com. Aninoasa, pl. Rîurile, jud. Muscel.

Dealul-de-Vest, *pădure*. Vezĭ Dealul-de-Est, com. Corbișori, jud. Muscel.

Dealul-despre-Butora, *ramificație* a dealuluĭ dintre pîraele Covurluiul și Suhuluiul, din comuna Măstăcani, plasa Prutul, jud. Covurluiŭ.

Dealul-Dianca, *sat*, jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-de-sus, al cătunuluĭ Leontinești, situat pe podișul Dianca, la o depărtare de 200 m. de satul Leontinești (școală). Din acest cătun aŭ urmat la școală 14 copiĭ, în anul 1891, din 33 în vîrstă de școală.

Are o biserică ortodoxă, clădită de locuitorĭ, deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ.

Are o populație de 45 familiĭ saŭ 114 suflete.

Animale se numără: 14 caĭ, 92 vite cornute și 47 porcĭ.

Dealul-Dieneţul, *sat*, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., al comuneĭ Pîncești. Se află situat între pîrîul Pogleţul și pîrîul Dieneţul, la o depărtare de 1800 m. de satul Pîncești. Are 44 fam. saŭ 149 sufl. Vite sunt: 14 caĭ, 108 vite cornute, 65 porcĭ și 14 capre.

La marginea satuluĭ sunt movile găunoase și șanțurĭ care fac parte din întăririle de la Gătișești, numite Apărătoarea.

Dealul-Doamneĭ, *deal*, pe teri-

toriul satuluĭ Orofteana-de-Jos, com. Orofteana, pl. Herţa, judeţul Dorohoiŭ.

Dealul-Dochiciuluĭ, *deal*, acoperit cu pădure şi poenĭ, d'asupra oraşuluĭ Baia-de-Aramă, din judeţul Mehedinţi, plaiul Cloşani. In interiorul acestuĭ deal se află cărbunĭ de pămînt. Peste Dealul-Dochiciuluĭ trece o potecă de picioare şi caĭ ce duce de la Baia-de-Aramă, prin Ponoare, la Baia-de-Sus şi spre Turnul-Severin.

Acest deal este punct de observaţiune, predominînd cu vederea sa, asupra localităţilor vecine şi maĭ cu seamă spre jud. Gorj.

Dealul-drept-al-Plapceĭ, *deal*, jud. Olt. Vezĭ Pietrişul.

Dealul-Drochieĭ, *deal*, pe teritoriul com. Gugeşti, pl. Crasna jud. Fălciŭ.

Dealul - Dumbrăveĭ, *deal*, în suprafaţă cam de 356 hect., în partea de S. a comuneĭ Tîrzi, pl. Crasna, jud. Fălciŭ, la S. de dealurile: Prisaca şi Dealul-Dobreĭ, în hotarul com. Corni.

Dealul-Făcăleţeşti, *cătun*, din jud. Argeş, pl. Piteşti, pendinte de com. rur. Cocul-Popeşti; are 100 locuitorĭ.

Dealul-Florilor, *deal*, în jud. Mehedinţi, com. rur. Lupşea, pl. Motrul-d.-s.

Dealul-Frumos, *numire vechie a comuneĭ* Pleaşa, pl. Podgoria, jud. Prahova.

Dealul-Fundoaeĭ, *deal*, se întinde între Prut şi satul Crăiniceni, com. Horodiştea, plasa Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ.

Dealul-Gîrsuluĭ, *deal*, pe teritoriul com. Tămăşeni, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ. Legenda zice că numirea-ĭ vine de la un om numit Gîrsan, care, fugind de frica Turcilor, a fost prins pe acest deal unde i s'ar fi tăiat capul.

Dealul-Gloduluĭ, *pădure*, com. Bîrsăneşti, pl. Tazlăul-d.-s., jud. Bacăŭ. E în întindere de 270 hect. şi este supusă regimuluĭ silvic. Predomină stejarul şi fagul. Proprietarĭ sunt: Razu (cu 215 hect.) şi Verdeanu (cu 55 hect.)

Dealul-Gorguluĭ, *deal*, în partea de S. a com. Bazga, plasa Podoleni, jud. Fălciŭ, numit ast-fel de la un vechiŭ proprietar, Gorgu. Dealul e acoperit cu pădure, viĭ şi livezĭ.

Dealul - Grebenul. Vezĭ Grebenul.

Dealul-Greculuĭ, *deal*, ramificare a dealuluĭ Lohan, judeţul Fălciŭ. Se întinde de la V. la E., pe teritoriul com. Epureni, pl. Prutul, între văile Ivan şi-a Greculuĭ, terminîndu-se la Gura-Văeĭ în şesul Prutuluĭ.

Dealul-Grigorescului, *deal*, în jud. Mehedinţi, com. rur. Miculeşti, pl. Văilor.

Dealul-Gruiuluĭ, *sat*, pe apa Vedeĭ; face parte din com. rur. Aluniṣul, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt. Are o populaţiune de 157 loc. Are o biserică.

Locuitoriĭ acestuĭ cătun sunt moşnenĭ.

Dealul - Guguluĭ. Vezĭ Gugul, *deal*, com. Boteşti, pl. Crasna, jud. Fălciŭ.

Dealul-Ioneşti, *loc*, pe teritoriul com. Măgireşti, pl. Munteluĭ, jud. Bacăŭ.

Dealul-Inalt, *munte*, spre N. de satul Slătioara, jud. Suceava.

Dealul-Jicneĭ, *deal*, se întinde din hotarul moşieĭ Zvorîştea, şi se termină pe teritoriul satuluĭ şi com. Zamostia, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ.

Dealul-Jitianuluĭ, *deal*, în jud. Mehedinţi, plaiul Cerna; ţine de teritoriul com. rur. Siliştea, cătunul Turtaba. Intr'una din ramurile acestuĭ deal, despre comuna Izvernea, numită dealul-Izmenelor, Poieana-Belitinuluĭ, s'a găsit o comoară de banĭ, o ladă mare de lemn, care era plină cu banĭ de aur din timpul luĭ Ludovic, regele Ungarieĭ. Pe lîngă banĭ, s'aŭ găsit şi cîteva arme, săbiĭ şi alte scule de valoare.

Pentru împărţirea acesteĭ comorĭ a fost proces înaintea tribunaluluĭ de Mehedinţi.

Dealul-Lat, *munte*, în comuna Neagra-Şaruluĭ, jud. Suceava.

Dealul-Lat, *munte*, acoperit de fînaţurĭ, în com. Bogdăneşti, jud. Suceava.

Dealul-Launele, *sat*, cu 150 locuitorĭ, jud. Argeş, pl. Oltuluĭ; face parte din com. rur. Dobreşti.

Dealul-Launeluĭ, *sat*, din jud. Argeş, pl. Oltuluĭ, pendinte de com. rur. Scheiŭ.

Dealal-Leuluĭ, *cătun*, aparţinînd comuneĭ Băceşti, din pl. Gilortul, jud. Gorj. E situat pe dealul cu acelaşĭ nume, în partea de E. a cătunuluĭ Băceşti. Are o suprafaţă de 242 hect.,

din care 70 hect. pădure, 80 hect. arabile, 75 hect. fînețe, 7 hect. vie, 10 hect. livezĭ de prunĭ.

Are o populație de 44 familiĭ, saŭ 130 suflete, dintre carĭ 40 contribuabilĭ, toțĭ Romînĭ, ocupîndu-se cu agricultura și creșterea vitelor.

Locuitoriĭ sunt maĭ toțĭ moșnenĭ și posedă: 10 plugurĭ, 25 care cu boĭ, 80 vite marĭ cornute, 3 caĭ, 160 oĭ, 8 capre și 80 rîmătorĭ.

Comunicația în acest cătun se face prin drumurĭ ordinare și prin șoseaua vecinală, care leagă cătunul de reședință și cu jud. Dolj.

In cătun se maĭ găsesc 1 puț și 3 fîntînĭ.

Dealul-Licăreților, *față de deal,* în jud. Mehedinți, plaiul Cloșani, com. rur. Negoești, satul Padeșuluĭ. E acoperită cu viĭ, prunĭ, merĭ, perĭ și alțĭ pomĭ fructiferĭ.

Dealul-luĭ-Agape. Vezĭ Agape *deal,* com. Oțeleni, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ.

Dealul-luĭ-Bălan, *deal,* la V. de satul Răchitoasa, com. cu același nume, jud. Tecuciŭ.

Dealul-luĭ-Bobe, *deal,* acoperit cu viĭ, în jud. Mehedinți, plaiul Cloșani; ține de com. rur. Negoești, satul Padeșul.

Dealul-luĭ-Frate, *munte,* al comuneĭ Vălari, din plaiul Vulcan, județul Gorj, situat spre N. de comună. Pe acest munte se află numaĭ pădure de fag.

Dealul-luĭ-Frate, saŭ **Vălari,** *pichet militar.* Se află construit pe dealul cu același nume, construcție de lemn compusă din o cazarmă și o bucătărie. Poteca, ce se priveghează de acest pichet, intră în țară pe la Muncelul-Mare, ia direcția sudică până în Vălari; trecînd Gruha-Mare, Lesurile, Vai-de-Eĭ. Patrularea între Dealul-luĭ-Frate și Muncel, se face pe poteca ce trece pe la coama plaiuluĭ Vălari, pe dealurile Boteĭ și Muncelul-Mic, unde se află și pichetul. Poteca poate fi străbătută și de patrupede încărcate. intreținerea e anevoioasă.

Dealul-luĭ-Gaspar, *deal,* în județul Mehedinți, com. rur. Miculești, pl. Văilor.

Dealul-luĭ-Ghica, *deal,* în jud. Mehedinți, com. rur. Șușița, pl. Motrul-d.-s.

Dealul-luĭ-Ivan, *ramificare a dealuluĭ* Lohan, ce se întinde de la V. spre E., pe teritoriul comuneĭ Epureni, pl. Prutul, jud. Fălciŭ și care se termină la unghiul format de confluența pîraielor Cîrța și Bălcoaeĭ, pe locul numit Bența, avînd pe dreapta valea cu Pîrîul-Bîlcoaeĭ, iară pe stînga valea cu Pîrîul-luĭ-Ivan.

Dealul-luĭ-Ivan, *deal,* în com. rur. Miculești, pl. Văilor, jud. Mehedinți.

Dealul-luĭ-Micu, *deal,* în com. rur. Crainici, plaiul Cloșani, județul Mehedinți.

Dealul-luĭ-Moisă, *deal,* pe teritoriul com. Jegălia, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ.

Dealul-luĭ-Oțel, *deal.* V. Oțelul, *deal,* com. Oțeleni, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ.

Dealul-luĭ-Trocan, *deal,* în comuna rur. Glogova, plaiul Cloșani, jud. Mehedinți.

Dealul-lui-Vlad, *pisc,* pe culmea Cîinenilor, jud. Vîlcea.

Dealul-Luminelor. Vezĭ Luminele.

Dealul-Lung, *com. rur.,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, pe malul drept al rîuluĭ Rîmna.

Șĭ-a luat numele de la culmea cu același nume.

Este așezată în partea nordică a județuluĭ, la 40 kil. spre N.-V. de orașul R.-Sărat, și în cea de N. a plaiuluĭ, la 12 kil. spre N.-E. de com. Dumitrești, reședința plaiuluĭ. Comune învecinate sunt: Lacul-luĭ-Băban, la 3 kil.; Odobasca, la 7 kil.; Bondești, la 10 kil.

Se mărginește la N. cu com. Odobasca; la E. cu căt. Podul-Laculuĭ (al com. Odobasca), de care se desparte prin dealul Măgura; la N. cu Lacul-luĭ-Băban; la V. cu Dumitrești, despărțit prin dealul Peleticul.

Este o comună din regiunea dealurilor. E brăzdată la N. de Dealul-Petrenilor; la V. de Dealul-Lung, Peleticul și Tinosul; la E. de Dealul-Măgura.

Rîurile, carĭ o udă sunt: Rîmna la E. și afluențiĭ săĭ Peleticul unit cu Tinosul și Strîmba; Valea-Roșca, la V.; Valea-Neagră, la N. Sunt în com. 4 puțurĭ și 22 fîntînĭ.

Cătunele carĭ compun com. sunt: Peleticul, reședința, la V.; Plopul, la N.-E.; Rașca, la N.-V.; Tinosul și Șotănari, la S.-V.

Suprafața comuneĭ este de 4813 hect., din carĭ: 833 hect. ale locuitorilor, (180 hect. vatra comuneĭ) și 3930 ale proprietățiĭ private.

Populația comuneĭ este de 212 familiĭ, saŭ 898 suflete;

425 bărbaţĭ şi 473 femeĭ; 173 căsătoriţĭ, 678 necăsătoriţĭ, 47 văduvĭ.

Ştiŭ carte 5 persoane.

Bisericĭ sunt 2: una cu hramul Ioan Botezătorul, zidită în 1833 de Enache Costescu şi Sandu Simon, unde sunt zugrăviţi; a doua cu hramul Sf. Nicolae, fondată de locuitorĭ; ambele bisericĭ sunt deservite de 1 preot şi 1 cîntăţareţ. Ele sunt întreţinute de comună.

Este o şcoală mixtă, fondată în anul 1888 de comună, condusă de un învăţător şi frecuentată de 28 elevĭ.

Calitatea pămîntuluĭ este maĭ mult muntoasă. In ce priveşte cultura pămîntuluĭ, com. are: 260 hect. arabile, 250 hect. imaş, 3530 hect. pădure, 10 1/2 hect. viĭ, 400 hect. fîneţe, 362 hect. neproductiv.

Locuitoriĭ posedă: 40 plugurĭ; 2327 capete de vite, din carĭ: 467 boĭ, 212 vacĭ, 12 caĭ, 34 epe, 1410 oĭ şi 192 rîmătorĭ. Transportul se face prin staţia Coteşti, la 15 kil. spre E. In com. sunt: 2 băcăniĭ, 2 cîrciumĭ, 1 povarnă şi 1 dogărie.

Căĭ de comunicaţie sunt drumurile vecinale: spre Dumitreşti; spre Andreaşi; spre Broşteni; spre Odobasca; spre Coteşti; spre gara Coteşti; spre Lacul-luĭ-Băban-Dragosloveni-Plăineşti-R.-Sărat.

Budgetul comuneĭ are la veniturĭ leĭ 2581, banĭ 93 şi la cheltuelĭ 2372 leĭ, 11 banĭ.

Sunt 212 contribuabilĭ.

Dealul-Lung, *cătun,* jud. Argeş, pl. Piteşti, pendinte de comuna rur. Moşoaia.

Dealul-Lung, *sat,* jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, cătunul com. Dealul-Lung. Se maĭ numeşte şi Plopul.

Dealul-Lung, *culme,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, comuna Dealul-Lung. Se desface din culmea Alunuluĭ; se întinde printre rîul Rîmna şi pîrîul Valea-Raşca; brăzdează partea vestică a comuneĭ; e acoperit cu păşunĭ şi verdeaţă.

Dealul-Lupoaieĭ, *deal,* în com. rur. Crainici, plaiul Cloşani, judeţul Mehedinţi.

Dealul-Lupuluĭ, *deal,* în com. rur. Glogova, plaiul Cloşani, judeţul Mehedinţi.

Dealul-Maluluĭ, *deal,* în com. rur. Miculeşti, pl. Văilor, jud. Mehedinţi.

Dealul-Mare, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Moineşti. E aşezat pe dealul cu acelaşĭ nume. Face trup cu sătuleţul Gherţoiŭ. Are o populaţie de 39 familiĭ, saŭ 170 suflete.

Locuitoriĭ se ocupă cu cărăuşia şi cu exploatarea păcureĭ.

Vite sunt: 7 caĭ, 69 vite cornute, 22 oĭ şi 35 porcĭ.

Dealul-Mare, *sat,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani; ţine de com. rur. Baia-de-Aramă.

Dealul-Mare, *sat,* în jud. Tutova, pl. Tîrgul, com. Fruntişeni, lîngă oraşul Bîrlad şi la E. de dînsul. Are o populaţie de 169 locuitorĭ, carĭ locuesc în 40 case. Ştiŭ carte 29 persoane.

E aşezat pe coasta unuĭ deal, cu vederea spre oraş.

Dealul-Mare, *sat,* face parte din com. rur. Guşoeni, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea. Are o populaţie de 176 locuitorĭ (90 bărbaţĭ şi 86 femeĭ).

Dealul-Mare, *mahala,* în com. rur. Albuleşti, plasa Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Dealul-Mare, *cîmpie,* în com. rur. Albuleşti, plasa Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Dealul-Mare, *deal,* pe teritoriul com. Căiuţul, pl. Trotuşul, jud. Bacăŭ.

Dealul-Mare, *deal,* com. Boteşti, pl. Siretul-d.-j., jud. Bacăŭ. E acoperit de pădurĭ. Pe coasta luĭ estică e aşezat satul Boteşti.

Dealul-Mare, *deal,* pl. Siretul-d.-j., jud. Bacăŭ; e mărginaş al com. Năneşti, spre jud. Tecuciŭ.

Dealul-Mare, *deal,* com. Moineşti, pl. Munteluĭ, jud. Bacăŭ. E situat la S.-V. de podişul Moineştilor. Are multe băĭ de păcură.

Dealul-Mare, *deal,* pe teritoriul com. Drăgugeşti, plasa Tazlăul-d.-j., jud. Bacăŭ. E situat de-a stînga Tazlăuluĭ-Mare.

Dealul-Mare, *deal,* situat în pădure, în partea de S. a com. Slobozia-Secătura, pl. Coşula, jud. Botoşani. Din acest deal se scoate multă piatră pentru şosele.

Dealul-Mare, *deal,* în com. Poiana-Lungă, pl. Siretul, jud. Botoşani; se întinde pe teritoriul comuneĭ Chioscovata.

Dealul-Mare, *deal,* în com. Gorbăneşti, pl. Miletinul, jud. Botoşani. Se întinde la N.-E. de satul Vînători, pe moşia statuluĭ Gorbăneşti, de unde trece spre E. în comuna Şoldăneşti. Peste acest deal trece calea judeţeană Botoşani-Ştefăneşti.

Dealul-Mare, *deal,* în Codriĭ-Delenilor, la hotarul moşieĭ Deleni, jud. Botoşani, com. Tudora, numit ast-fel de la înălţimea sa care predomină toate dealurile din împrejurimĭ. E de natură pietroasă.

Dealul-Mare, *deal,* în jud. Constanţa, pl. Medjidia, com. Rasova. Se întinde de la N. V. către S.-E. paralel şi printre valea Caramancea şi dealul Ormanul-Lung. Are o înălţime maximă de 154 m., pe care o atinge în vîrful săŭ Movila-Săpată. Este acoperit cu fîneţe, iar pe poale cu semănăturĭ.

Dealul-Mare, *deal,* în jud. Dolj, pl. Balta, com. Nedeia. Are 15 m. înălţime.

Dealul-Mare, *deal,* în cuprinsul com. Zeicoiŭ, pl. Amaradia, judeţul Dolj. Are o întindere de 360 m.

Dealul-Mare, *deal.* Vezĭ Horodiştea, *deal,* com. Tîrnauca, pl. Herţa, jud. Dorohoiŭ.

Dealul-Mare, *deal,* pe teritoriul satuluĭ Hilişeul-Curt, com. Hilişeul, pl. Coşula, jud. Dorohoiŭ.

Dealul-Mare, *coamă,* la E. comuneĭ Cărpinişul, plaiul Novaci, jud. Gorj. Incepe de la obîrşia plaiuluĭ şi se termină la Codrişor.

Dealul-Mare, *deal,* începe de la Poenele-Oanceĭ (judeţul Roman), maĭ în jos de Tîrgul-Frumos (jud. Iaşi), înconjoară toată partea de S. a jud. Iaşi de unde se ramifică în judeţele Vasluiŭ şi Fălciŭ. Se întinde de la N.-V. la S.-E., pe partea dreaptă a pîrîuluĭ Bahlueţul, până la confluenţa sa cu rîul Bahluiul în tîrguşorul Podul-Iloaeĭ, iar de acolo pe dreapta rîuluĭ Bahluiul. Se întinde prin plăşile Cîrlitura şi Stavnicul; prin comunele: Buznea, Brăeşti şi Şirca cu piscurile: Treĭ-Părale, Sneamănul şi Bobeica şi cu culmele şi podişele: Brezila, Gorganul, Capul-Stratuluĭ, Şepte-Ceniĭ, Crucea, Ulucile, Bocniţa, Nisipăria, Pîrîul, Panghelina, Imaşul, Budancea, Sărăturile, Goeşti, Aria-Veche, Şipotele şi Frăteni; prin comunele: Sineşti, Popeşti şi Păuşeşti, cu piscurile: Izvorul, Căprăria, Cantocul, Ponoară, Săpături, Chetrosul, Podobiţa şi Piscul-Ganeĭ; prin comunele din plasa Stavnicul: Cucuteni, Voineşti, Mironeasa, Mogoşeşti cu piscurile şi culmile: Chicluiul, Custura, Bereasca, Piscul-Gudreĭ, al-Comorilor, al-Mănăstireĭ, Butnăriţa, al-Prisăceĭ şi Bordea.

Dealul-Mare, *deal,* în jud. Mehedinţi, plasa Dumbrava, com. rur. Guardiniţa.

Dealul-Mare, *deal,* acoperit numaĭ cu pădurĭ, în judeţul Mehedinţi, plasa Ocolul-d.-s, pe teritoriul com. rur. Bistriţa. Din poala acestuĭ deal îşĭ ia sorginte pîrîul Bistriţa.

Dealul-Mare, *deal,* în jud. Mehedinţi, pl. Cloşani, com. rur. Crainici.

Dealul-Mare, *deal,* în jud. Mehedinţi, pl. Cloşani, pe care este aşezat satul Dealul-Mare, ce ţine de com. urbană Baia-de-Aramă. In acest deal se găseşte lignită.

Dealul-Mare, *deal,* în jud. Mehedinţi, pl. Cloşani; ţine de com. rur. Glogova.

Dealul-Mare, *deal,* la E. de com. Valea-Popeĭ, jud. Muscel, pl. Rîurile.

Dealul-Mare, *munte,* acoperit cu pădurĭ de brad, în com. Filioara, jud. Neamţu, pl. Mijlocul-d.-s. Este situat lîngă mănăstirea Agapia.

Dealul-Mare, *deal,* în com. Gîrcina, jud. Neamţu, pl. Piatra-Muntele. E situat pe hotarul moşieĭ Almaşul.

Dealul-Mare, *deal,* la V. de com. Gura-Bouluĭ, jud. Olt, pl. Vedea-d.-s., în lungime de 4 kil., pe care se cultivă tot felul de cereale.

Dealul-Mare, *deal,* situat între Putna şi Şuşiţa, jud. Putna. E acoperit cu pădurĭ şi aparţine com. Străoani-d.-j., Străoani-d.-s. şi Crucea-d.-s. La picioarele luĭ sunt întinsele viĭ de la Crucea-d.-j., Panciul şi Crucea-d.-s.

Dealul-Mare, *deal,* în com. Pleşeşti, jud. Suceava.

Dealul-Mare, *deal,* în jud. Tutova, pl. Tîrgul, com. Trinţuşeni, pe care este aşezat satul Dealul-Mare. Are viĭ.

Dealul-Mare, la V. de satele: Ungureni, Marginea şi Pietroasa, pe coasta căruia sunt aşezate satele cu acelaşĭ nume, în raionul com. Găiceana, jud. Tecuciŭ, pl. Berheciul.

Dealul-Mare, *deal,* pleacă de la N., din com. Coşeşti, jud. Vasluiŭ, pl. Racova, până pe teritoriul com. Ivăneşti.

Dealul-Mare, *deal.* Vezĭ Ipatele, com. rur., din pl. Funduri, jud. Vasluiŭ.

Dealul-Mare, *deal,* la V. com. Dejoiul, jud. Vîlcea, pl. Cerna-

d.-j. Acest deal în toată întinderea luĭ s'a scufundat în anul 1874, din cauza multor izvoare sub-pămîntene.

Dealul-Mare, *grind,* pe platoul din com. Ulmul, la S. satuluĭ Ulmul, jud. Brăila.

Dealul-Mare, *loc izolat,* jud. Tecuciŭ, situat la E. de satul Călmăţuiul. Se întinde pănă în valea Brehoaia, com. Călmăţuiul.

Dealul-Mare, *pădure* foioasă în comuna Petreşti, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j. Are o întindere de 400 hect. şi aparţine moştenitorilor luĭ Al. Vidraşcu.

Dealul-Mare, *pădure* foioasă, com. Boteşti, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j. Proprietarĭ sunt fraţiĭ Lecca (380 hect.) şi răzeşiĭ din Boteşti (246 hect.)

Dealul-Mare, *pădure,* situată pe teritoriul com. Mărăşeşti, plasa Bilieşti, jud. Putna. E în întindere de 500 fălcĭ şi aparţine loc. răzezĭ din com. Mărăşeşti.

Dealul-Mare, *pădure,* situată pe teritoriul com. Cîmpurile, jud. Putna, pl. Zăbrăuţi. E în întindere de 40 fălcĭ şi aparţine loc. răzeşĭ din com. Cîmpurile.

Dealul-Mare, *pădure,* jud. Vîlcea. Vezĭ Coasta-Lungă.

Dealul-Mare, *podgorie,* jud. Prahova. Coprinde o grupă însemnată de dealurĭ marĭ şi micĭ cu viĭ, azĭ aproape toate filoxerate, carĭ produceaŭ mult vin şi bun.

Dealul-Mare, *podiş,* pe teritoriul com. Călugăra-Mare, jud. Bacăŭ, plasa Bistriţa-d.-j. Este format din dealurile Sănislăul şi Hedeşca.

Dealul-Mare (Măgura-din-), *măgură,* jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-j., com. Perişorul.

Dealul-Mazîlilor. Vezĭ Gălăşeşti, jud. Bacăŭ.

Dealul Mănăstireĭ, *vîrf de deal,* com. Luncani, jud. Bacăŭ, pl. Tăzlăul-d.-s., pe dreapta Bistriţeĭ; e acoperit cu viĭ.

Dealul-Mănăstireĭ saŭ **al-Schituluĭ,** *vîrf de deal,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-s., situat la V. de satul Racila din com. Gîrleni; acolo s'aŭ găsit urme de zidire, care se crede că aŭ fost ale unuĭ schit de călugărĭ, ars şi distrus de Tătarĭ.

Dealul-Măruluĭ, *sat* mic, compus numaĭ din cîte-va case, în jud. Roman, plasa Siretul-d.-s., com. Gădinţi, pe dealul cu acelaşĭ nume, pe şoseaua Roman-Băceşti. Se maĭ numeşte şi Fagul.

Dealul-Măruluĭ, *deal,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., situat între satele: Gădinţi, Poenari, Pîngeşti şi Avereşti. Este înalt şi acoperit cu pădurĭ. Peste el trece şoseaua Roman-Vasluiŭ.

Dealul-Mic, *deal,* în com. rur. Mătăsariĭ jud. Mehedinţi, pl. Văilor.

Dealul-Meilor, *deal,* în jud. Mehedinţi, com. rur. Şuşiţa, plasa Motrul-d.-j.

Dealul-Misci-Ungureni, *cătun* din jud. Argeş, pl. Oltuluĭ; face parte din com. rur. Galicea-Flămînda.

Dealul-Mogoşanilor, *deal,* în jud. Mehedinţi, com. rur. Şuşiţa, pl. Motrul-d.-j.

Dealul-Moriĭ, *deal,* în jud. Constanţa, pl. Mangalia, com. Cara-Omer, cătunul Cerchez-Chiol; nu este de cît ultima ramificaţiune S.-E. a dealuluĭ Docuzaci; are o direcţiune generală de la N.-V. la S.-E., mergînd printre văile Docuzaci şi Cerchez-Chioi şi printre satele cu acelaşĭ nume ca şi văile; are o înălţime medie de 160 metri şi este acoperit cu verdeaţă şi pe poale cu semănăturĭ.

Dealul-Moriĭ, *deal,* se întinde pe moşia Broscăuţi, trece spre S. şi se termină în partea de V. a satuluĭ şi com. Corlăteni, jud. Dorohoiŭ, pl. Coşula.

Dealul-Moriĭ, *deal,* pe teritoriul com. Gugeşti, jud. Fălciŭ, pl. Crasna.

Dealul-Moriĭ, *deal,* în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-j., com. rur. Şuşiţa.

Dealul-Morilor, *deal,* numit astfel după morile de vînt ce se află pe el, jud. Fălciŭ, pl. Mijlocul. Este acoperit de viile şi livezile locuitorilor satuluĭ Stoiceşti, comuna cu acelaşĭ nume.

Dealul-Morilor, *deal,* numit astfel după morile de vînt ce se află pe culmea luĭ. Se întinde pe teritoriul com. Dodeşti, judeţul Fălciŭ, pl. Mijlocul.

Dealul-Morilor, *deal,* în jud. Mehedinţi, pl. Dumbrava, com. rur. Guardiniţa.

Dealul-Mormîntuluĭ, *deal,* în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-j., com. rur. Cîrceni.

Dealul-Moşuluĭ, *localitate,* în jud. Putna, com. Soveja; conţine sare.

Dealul-Motruluï, *deal,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani, com. rur. Glogova.

Dealul-Murgeï, *deal,* în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-s., com. rur. Lupşea.

Dealul-Muteï, *deal,* în jud. Mehedinţi, pl. Cloşani, com. rur. Glogova.

Dealul-Negru, *deal,* acoperit cu pădurï seculare, din jud. Argeş, pl. Topologul, care desparte Valea-Topologuluï de Valea-Oltuluï. Peste acest deal era drumul mare de la Piteşti la Rîmnicul-Vîlceï, acum vr'o 25 de anï. Incă şi astă-zï pe aci se face comunicaţia între aceste 2 oraşe, drumul fiind mult maï scurt de cît pe la Curtea-de-Argeş, prin care se face un ocol de peste 30 kil.

Dealul-Noŭ, *com. rur.,* judeţul Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., situată pe deal, nu departe de malul drept al Bistriţeï şi pe valea Turluiuluï, afluente al Tazlăuluï-Mare. Turluiul se încarcă cu apele Răchitişuluï şi cu cele după valea Tomanuluï.

Ridicătura cea maï importantă este dealul Chetricica (Petricica).

Comuna se compune din 6 cătune: Dealul-Noŭ reşedinţă, Petricica, pe deal, Tazul, Bărzuleşti, Coman, Găidariul, în vale, Sărata şi Talpa. In Statistica din 1874, o găsim alcătuită numaï din 4 cătune: Coman, Dealul-Noŭ, Slobozia-Comanuluï şi Turluiul. Relativ la această comună găsim în «Chestionarul Archeologic» de la Academie (1873) următoarele: «Pe un vîrf de deal se află o cetăţue veche inconjurată cu un şanţ; aicï se apăraŭ Romîniï în contra Tătarilor. In faţă se află o movilă, unde s'aŭ găsit fel de fel de arme ruginite. Se maï spune că înainte cu vre-o sută de anï se scotea sare de aci. Pe locul numit «Silişţea», se zice că ar fi fost o mănăstire de călugărï, fondată de Stefan-cel-Mare».

Teritoriul comuneï se mărgineşte la E. cu ţarina oraşuluï Bacăŭ şi cu teritoriul comuneï Letea, la S. cu teritoriul comunelor Valea-Seacă şi Sănduleni, la V. cu al comunelor Nadişa şi Boşoteni, la N. cu al comuneï Liuzi-Călugăra.

In comună sunt 2 bisericï ortodoxe şi 3 catolice.

Populaţia este de 406 familiï, saŭ 1517 suflete: 910 Romînï, 600 Ungurï, 6 Armenï şi un Izraelit, toţï de protecţiune romînă. Locuesc în 400 case. In comună sunt: 780 agricultorï, 6 profesiunï libere, 10 muncitorï şi 10 servitorï.

Ştiŭ carte 17 persoane.

Sunt 5 cîrciumï.

Contribuabilï se numără 297.

In 1865 s'aŭ împroprietărit 200 locuitorï, cărora li s'aŭ împărţit 740 fălcï şi 40 prăjinï.

Viile cuprind 51.89 hectare, care aŭ dat, în 1890, 27.37 hectol. vin negru şi 1550.40 hectol. vin alb. Viea lucrătoare ocupă o întindere de 84 hect.

Pădurile ocupă o întindere de 557 hect., printre care sunt: Doamna, Coman şi Găidaruli.

Teritoriul comuneï este de 1668 hect.

Proprietatea maï mare aparţine d-neï Emma Miclescu; are o întindere de 436 hect., dînd un venit anual de 12000 leï.

Maï aŭ moşiï: Atistide Furnarachi, cu un venit de 5000 leï anual; urmaşiï luï G. Sion, carï aŭ 114 hect. si un venit de 3600 leï, şi alţiï.

Vite sunt: 64 caï, 734 vite cornute, 264 porcï, 21 capre şi 1326 oï.

Stupï de albine sunt 124.

Minerale ca: gips (ipsos) de foarte bună calitate se găseşte pe proprietatea Miclescu, la Doamna; iar ape minerale cuprinzînd sare, iod şi sulf, se găsesc la băile din secţia Sărata.

Se zice că aci, la Sărata, eraŭ ocnele Moldoveï în vechime, şi că, surpîndu-se orï găsindu-se cele de la Tîrgul-Ocneï, acestea aŭ fost părăsite. Azï se maï văd încă icï şi colo puţurï foarte adîncï, despre care săteniï cred că n'aŭ fund, şi care de sigur indică o vechie exploatare de sare.

Budgetul comuneï, pe exerciţiul 1891—92, avea la veniturï leï 5940, banï 1, şi la cheltuielï leï 2119, banï 8.

Distanţele: la oraşul Bacăŭ 9 kil.; spre Valea-Seacă (staţie de drum de fer şi reşedinţa plăşeï), 23 kil.; spre Liuziï-Călugăra, 4 kil.; spre Letea, 14 kil.

Această comună este unită printr'o cale comunală cu şoseaua judeţeană Bacăŭ-Tîrgul-Ocna şi cu Liuzi-Călugăra, printr'una vicinală.

Dealul-Noŭ saŭ **Dealul-Săriï**, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-de-Jos, al comuneï rurale cu acelaşï nume. Este aşezat la poalele dealuluï şi pe Valea-Sărăţiï, cuprinzînd secţia Talpa şi băile Sărata. Aci se află 2 bisericï: una ortodoxă, zidită în 1800 de către locuitorï şi deservită de 1 preot şi 2 dascălï; iar alta catolică, zidită la 1873 de către enoriaşiï săï. Maï are 2 cîrciumï. Capï de familie sunt 174, saŭ 637 suflete, în mare parte Ungurï. Animale se găsesc: 18 caï, 249 vite cornute,

134 porcĭ şi 18 capre. Acest sat se numea, pe la 1830, (Condica Liuzilor), Dealul-Noŭ-Răzeşĭ. Aci se scotea în vremurile trecute sare; se văd şi astăzĭ gurele ocnelor vechĭ.

Dealul-Noŭ, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., situat la Sudul oraşuluĭ Bacăŭ, pe teritoriul comuneĭ Dealul-Noŭ. Intr'o vale din această ridicătură, cu direcţiunea N.-V.—S.-E. se află izvoare de apă foarte sărată, care înghiaţă numaĭ la temperaturĭ foarte scăzute, din cauza cantităţeĭ marĭ de sare ce conţin. Apa din unul din aceste izvoare, era întrebuinţată de multă vreme pe timpul erneĭ, de către pompieriĭ din Bacăŭ, ce o păstraŭ în anumite rezervoriĭ înconjurate cu gunoiŭ.

Dealul-Nucului, *deal,* jud. Fălciŭ, numit ast-fel de la nişte copacĭ de nuc ce se află plantaţĭ pe el. Se află pe teritoriul satuluĭ Bozia, com. cu acelaşĭ nume, pl. Prutul. Se întinde între Dealul-Bisericeĭ şi dealul Saca, spre V. de sat. Pe prelungirea acestuia din urmă în partea de S., se află movila numită Cetăţuia.

Dealul-Odăeĭ, *deal,* jud. Dorohoiŭ, începe de pe moşia Dumeni, trece pe a Corlătenilor, com. Corlăteni, pl. Coşula, până aproape de rîul Jijia; de acolo se întoarce către E. şi se termină de-asupra satuluĭ Vlădeni din această comună.

Dealul-Ofuluĭ. Vezĭ Oful, *deal,* com. Bazga, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ.

Dealul-Oraşuluĭ. Vezĭ Oraşul.

Dealul-Paharniculuĭ, *deal,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cerna, din com. rur. Seliştea.

Este punct bun de observaţiune.

Dealul-Pădurоiul, *sat,* cu 60 familiĭ, saŭ 300 suflete, din jud. Argeş, pl. Piteşti; face parte din com. rur. Păduroiŭ; are o biserică, cu hramul Cuvioasa Paraschiva, deservită de 2 preoţĭ, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser.

Dealul-Păruluĭ, *fîntînă,* în oraşul Craiova, jud. Dolj.

Dealul-Păruluĭ, *deal,* în partea de E. a com. Ivăneşti, pl. Prutul, jud. Fălciŭ.

Dealul-Perilor, *loc* de fîneţe, în pădurea statuluĭ Hîrtieşti, plasa Argeşelul, jud. Muscel.

Dealul-Perjuluĭ, *sat,* face parte din com. Onceşti, pl. Stăniceşti, jud. Tecuciŭ. E situat pe coasta dealuluĭ cu acelaşĭ nume. Cade în centrul comuneĭ. Aci e şi reşedinţa comuneĭ Onceşti.

Are o populaţie de 68 familiĭ, saŭ 202 suflete, carĭ locuesc în 63 case.

Locuitoriĭ sunt vechĭ răzeşĭ şi stăpînesc tot teritoriul, care este de 493 hect.

In sat, pe dealul de la V., se află 3 morĭ de vînt.

Dealul-Pietreĭ, *deal,* în mijlocul com. Deleni, jud. Botoşani, nu departe de desfiinţatul sat Lacurile; e de natură pietroasă.

In acest deal se găseşte o peşteră săpată în stîncă, pe care astă-zĭ locuitoriĭ o numesc Bolta-Hoţilor. Legenda spune că aci locuiaŭ, în vechime, nişte sihastri, şi că aŭ fost ucişĭ de hoţĭ, carĭ le-aŭ luat şi locul.

Dealul maĭ poartă şi numele de Piatra Şoimuluĭ. Că a fost locuinţe omeneştĭ, în această peşteră, se dovedeşte din săpăturile făcute înăuntru, precum: mese de piatră, paturĭ, cuptoare, toate săpate în piatră; pe pereţĭ se pot vedea nişte inscripţiunĭ nedescifrabile.

Eşirea e maĭ periculoasă de cît intrarea.

Dealul-Pietreĭ, *pădure,* proprietate a statuluĭ, în întindere de 50 hect., pendinte de com. Bădeni-Ungureni, jud. Muscel.

Dealul-Pietricica, *deal,* în com. rur. Glogova, plaiul Cloşani, judeţul Mehedinţi.

Dealul-Pietriş, *deal,* jud. Vîlcea, pl. Olteţul-d.-j., com. Teţoiul.

Dealul-Piscani, *pădure,* proprietate a statuluĭ, în întindere de 250 hect., com. Piscani, plasa Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel.

Dealul-Piticuluĭ, *deal,* în com. rur. Miculeşti, pl. Văilor, jud. Mehedinţi.

Dealul-Pivniţeĭ, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Bîrsăneşti, la poalele căruia se află groapa numită Pivniţa-Uriaşilor, de la care şĭ-a luat şi numele.

Dealul-Ploştineĭ, *deal,* în com. rur. Miculeşti, pl. Văilor, jud. Mehedinţi.

Dealul-Poenii, *localitate,* judeţul Putna, com. Spineşti. E situată lîngă pîrîul Bighianul. Conţine sare.

Dealul-Porculuĭ, *podiş,* jud. Suceava, întinzîndu-se din dealul Burduhosul, com. Brădăţelul şi până în hotarul com. Mălini. E udat de pîrîul Brădăţelul şi

acoperit cu pădure de stejar amestecată cu mesteacăn, carpen și icĭ-colea cu cîte un brad și avînd și cîte-va poene.

Dealul-Priba, *deal,* în com. rur. Glogova, plaiul Cloșani, județul Mehedinți.

Dealul-Prutuluĭ, *deal,* ramificațiune a dealuluĭ Lohan, jud. Fălciŭ, plasa Prutul; se întinde de la V. la E., pe partea de N. a teritoriuluĭ satuluĭ Epureni, terminîndu-se în șesul Prutuluĭ.

Dealul-Rogozi. V. Rogozi.

Dealul-Roșu, *parte* din *pădurea* moșieĭ Storești, jud. Botoșani, pl. Coșula, com. Storești; se întinde pe dealul Țencușa.

Dealul-Rotarilor, *deal,* în com. rur. Șușița, pl. Motrul-d.-j., jud. Mehedinți.

Dealul-Runculuĭ, *deal,* în com. rur. Mătăsari, pl. Văilor, jud. Mehedinți.

Dealul-Satuluĭ, *deal,* jud. Dorohoiŭ, pl. Prutul-d.-j., com. Horodiștea; se întinde în formă de promontoriŭ în rîul Prutul.

Dealul-Satuluĭ, *deal.* (V. Chicerea, *deal,* com. Zăpodeni, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ).

Dealul-Săceĭ, *deal,* jud. Fălciŭ, plasa Prutul, numit ast-fel din cauza lipseĭ de izvoare de apă. Se prelungește de la N. la S., pe teritoriul comunelor: Berezeni și Bozia.

Dealul-Săracilor, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, com. Gorganul, pl. Podgoria, jud. Muscel. Are 255 hect. împreună cu trupurile: Mălina, Urlucea și Gorganul. Esențe: stejar, fag și carpen.

Dealul-Săracilor, *pădure,* proprietate a statuluĭ, pe moșia Gorgani, pl. Podgoria, jud. Muscel, pendinte de mănăstirea Răncăciovul, în întindere de 500 hect.

Dealul-Sărățeĭ, *deal,* în jud. Fălciŭ. Se prelungește de la N. spre S., din com. Lunca-Banuluĭ. Brăzdează de-a-lungul partea de V. a com. Vetrișoaia, pl. Prutul, în linie paralelă cu pîrîul Sărata, ce desparte com. Vetrișoaia de com. Rînceni.

Acest deal, care în prelungirea sa lasă micĭ ramificărĭ, poartă numirea, în partea de N.-V. a com. Vetrișoaia, de Humăria, pentru că pămîntul este humos. Maĭ în jos, aproape de centru, se numește Zăvoiul, numire luată de la o pădure mare ce cu vr'o sută de anĭ în urmă se afla pe el și care s'a tăiat.

De la centru maĭ spre S. acest deal al Sărățeĭ maĭ poartă numirea de Telegraf, de la linia telegrafică Hușĭ-Fălciŭ ce trece pe coasta sa; iar partea de S. se numește Sărata, după numirea pîrîuluĭ Sărata.

Pe lungimea culmeĭ acestuĭ deal sunt treĭ movile care poartă numirile localităților unde se află așezate și anume: Movila-de-la-Humărie, Movila-de-la-Zăvoiul și Movila-Telegrafuluĭ.

Spre S.-E., la poalele dealuluĭ Sărata, în șesul din țarină, se află Movila-Popeĭ.

Pe podișul și laturile dealuluĭ se întinde țarina locuitorilor și a proprietățeĭ până în valea pîrîuluĭ Sărata.

Dealul-Schituluĭ (Flămînda), *sat,* în jud. Argeș, pl. Oltuluĭ; face parte din com. rur. Galicea-Flămînda.

Dealul-Schituluĭ. Vezĭ Dealul-Mănăstireĭ, jud. Bacăŭ.

Dealul-Schituluĭ, *deal.* Vezĭ Schitul, deal, jud. Fălciŭ, pl. Crasna, com. Boțești.

Dealul-Schituluĭ, *deal,* în jud. Mehedinți, plaiul Cloșani; ține de com. Ordești.

Dealul-Schituluĭ, *căt.*, din jud. Argeș, pl. Oltuluĭ; face parte din com. rur. Lăunele-d.-j.

Dealul-Scroafeĭ, *cătun,* cu 200 locuitorĭ în jud. Argeș, pl. Pitești, pendinte de com. rur. Răchitele-d.-s.

Dealul-Scroafeĭ, *cătun,* cu 67 locuitorĭ, din jud. Argeș, pl. Pitești, pendinte de com. rur. Răchitele-d.-j.

Dealul-Scurtuluĭ, *deal,* în jud. Mehedinți, com rur. Șușița, din pl. Motrul-d.-j.

Dealul-Spireĭ, *stație de dr. d.f.*, jud. Ilfov, pl. Dîmbovița, com. București, pe linia București-Filaret, pusă în circulație la 13 Decemb. 1872. Se află între stațiile Cotroceni (1.3 kil.) și Filaret (2.8 kil.) Inălțimea de asupra niveluluĭ măreĭ de $80^{m.}53$. Venitul acesteĭ stațiĭ pe anul 1896 a fost de 184.189 leĭ, 56 banĭ.

Dealul-Stîng (Dealul-Plapceĭ), *deal,* format pe malul stîng al gîrleĭ Plapcea, jud. Olt. Pe muchea luĭ sunt situate com. Valea-Merilor și Sinești, din pl. Mijlocul. Are direcțiunea V.-E. paralel cu firul apeĭ, pe o distanță de 8 kil. E tăiat de vălcelele Lupeasca și Șoimul, ce trec prin Valea-Merilor.

Dealul-Sterpeĭ, *deal,* în județul

Mehedinți, com. rur. Mătăsari, pl. Văilor.

Dealul-Surbeĭ, *deal*, în jud. Mehedinți, com. rur. Cîrceni, pl. Motrul-d.-j.

Dealul-Tepe, *deal*, în jud. Constanța, pl. Hîrșova, com. Șiriul. E situat în partea S.-E. a plășeĭ și a com. Se întinde de a lungul și pe la S. văeĭ Ceatal-Orman, făcînd să aibă acest mal rîpos și pe alocurea chiar stîncos, din cauza constituțiuneĭ sale. Are direcțiunea N.-E., cu o înălțime maximă de 185 metri, tocmaĭ la centru și care scade cu cît mergem spre V. saŭ spre E. Este acoperit cu pășunĭ și prea puține semănăturĭ.

Dealul-Tînăr, *deal*, în jud. Mehedinți, com. rur. Lupșea, pl. Motrul-d.-s.

Dealul-Tîrguluĭ, *deal*, jud. Gorj, aparținînd orașuluĭ T.-Jiul, situat spre V. de oraș și pe țărmul drept al Jiuluĭ, E o prelungire a Dealuluĭ-Bătrîn. Pe el sunt plantate viile și livezile orășenilor.

Dealul-Tolcești, *sat*, face parte din com. rur. Rîjletul-Vieroș, jud. Olt, pl. Vedea-d.-s. Are o populațiune de 81 locuitorĭ.

Dealul-Tomiceĭ, *deal*, în jud. Mehedinți, com. rur. Glogova, plaiul Cloșani.

Dealul-Tutunaruluĭ, *deal*, în jud. Mehedinți, com. rur. Glogova, pl. Cloșani.

Dealul-Țiganceĭ, *deal*, pe teritoriul com. Gugești, jud. Fălciul, plasa Crasna.

Dealul-Țîțeĭ, *deal*, în jud. Mehedinți, com. rur. Glogova, pl. Cloșani.

Dealul-Țurluianuluĭ, *pădure*, jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-s., com. Bucșești. Esențe: fagĭ și stejarĭ. Aparține coloneluluĭ Iarca.

Dealul-Untuluĭ, *deal*, în jud. Mehedinți, com. rur. Glogova, plaiul Cloșani.

Dealul-Urleĭ, *deal*, jud. Dorohoiŭ, cel maĭ înalt din localitate, pe a căruia culme este pus unul din principalele semne geodezice ale acestuĭ județ.

Dealul-Ursoaeĭ, *deal*, în partea de V. a com. Dodești, județul Fălciŭ, pl. Mijlocul.

Numirea dealuluĭ este legendară. Se zice că pe cînd eraŭ codri marĭ, s'a prăpășit o ursoaică care a alăptat un copil născut și lepădat.

Dealul-Ursoaeĭ, *deal*, pe teritoriul com. Bazga, jud. Fălciŭ, pl. Podoleni. Se zice că din vechime cînd era codru în această localitate s'ar fi găsit o ursoaică cu puĭ, de la care a rămas și numele dealuluĭ.

Dealul-Ursuluĭ, *deal*, în jud. Fălciŭ, pl. Podoleni, spre S.-V. de satul Gura-Bohotinuluĭ. Este prelungirea dealuluĭ Voloia. Aci se află straturĭ groase de aramă—piatră.

Dealul-Ursuluĭ, *deal*, în jud, Mehedinți, com. rur. Miculești. plasa Văilor.

Dealul-Văratic, *mahala*, alipită com. Băcești, jud. Gorj, pl. Gilortul.

E situată pe dealul cu acelașĭ nume și spre V. de cât. Dealul-Leuluĭ. Are o suprafață de 82 hect. din care 30 hect. pădure, 20 hect. arabile, 25 hect. fînețe, 3 hect. vie, și 4 hect. livezĭ de prunĭ.

Are o populație de 14 fam., saŭ 60 sufl., din carĭ 10 contribuabilĭ.

Vite sunt: 20 vite marĭ cornute, 1 cal, 44 oĭ, 3 capre și 23 rîmătorĭ.

Dealul-Velnițeĭ, *deal*, pe teritoriul comuneĭ Tîrzi, pl. Crasna, jud. Fălciŭ. Are o întindere cam de 85 hect. La poalele luĭ nordice se formează Valea-Cășoteștilor.

Dealul-Vieĭ, *deal*, pe moșiea Jurești, com. Zlătunoaia, pl. Miletinul, jud. Botoșani.

Dealul-Vieĭ, *deal*, pe teritoriul satuluĭ Orofteana-d.-j., comuna Orofteana, pl. Herța, județul Dorohoiŭ.

Dealul-Vieĭ, parte de sus a *dealuluĭ* Drăgușeni, pe care stă parte din satul Drăgușeni, jud. Suceava.

Dealul-Vieĭ, *deal*, la V. de satul Răchitoasa, plasa Stănișești, jud. Tecuciŭ.

Dealul-Vieĭ. Vezĭ Tîrsa, județul Vîlcea.

Dealul-Viilor, *sat*, jud. Argeș, pl. Pitești, pendinte de com. rur. Hînțești-Zmeura. Are o populație de 63 familiĭ.

Dealul-Viilor, *cătun*, din jud. Argeș, pl. Pitești ; face parte din com. rur. Samara.

Dealul-Viilor, *deal*, încunjoară toată partea de E. a comuneĭ Bășești, plasa Mijlocul, județul Fălciŭ. Numit ast-fel de la viile

şi livezile cu carĭ este înbrăcat. In partea nord-sudică a dealuluĭ, aproape de sat, se ridică o mică culme, acoperită cu pomĭ fructiferĭ şi unde, în timpurile maĭ vechĭ, proprietariĭ ţineaŭ priseci, pentru care şi locul se numeşte «La Livezĭ» saŭ «Priseci». Spre N. de livezĭ se află localitatea numită Dealul-Tătaruluĭ, fiind că în vechime s'aŭ găsit aicĭ urme de locuinţe Tătăreştĭ. Tot în partea de N. se află localităţĭ acoperite cu pădurĭ numite: Drumul-luĭ-Angheluţă, Pocnele-luĭ-Capră, Lacul-Porculuĭ şi Copacul-cu-Icoane. Spre E. de acest deal se află Valea-Boţeĭ, acoperită cu pădure spre N., iar spre S. cu loc de cultură pentru cereale.

Dealul-Viilor, *deal*, în partea de V. a comuneĭ Dodeşti, pl. Mijlocul, jud. Tecuciŭ. I s'a dat această numire pentru că pe el se află viile sătenilor din satul şi comuna Dodeşti.

Dealul-Viilor, *deal*, pe teritorul comuneĭ Stoişeşti, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ. Este acoperit cu viĭ şi livezĭ.

Dealul-Viilor, *deal*, în jud. Mehedinţi, com. rur. Miculeşti, pl. Văilor.

Dealul-Viişoarele, *deal*, în comuna rurală Crainici, plaiul Cloşani, jud. Mehedinţi.

Dealul-Zăstreniĭ, *deal*, în com. rur. Miculeşti, pl. Văilor, jud. Mehedinţi.

Dealul-Zghiabuluĭ, *deal*, în judeţul Mehedinţi, com. rur. Miculeşti, pl. Văilor.

Dealul-Zgureĭ, *deal*, numit astfel de la pădurea Zgura, jud. Fălciŭ. Se prelungeşte între comunele: Oţeleni, din pl. Mijlocul şi Olteneşti, din pl. Crasna.

Dealuluĭ (Capul-) (Măguricea), *colină*, în com. Mlăjetul, căt. Stănila, jud. Buzăŭ. E acoperită de izlaz, fîneaţă şi puţină pădure.

Dealuluĭ (Capul-), *colină*, în com. Boziorul, căt. Văvălugi, jud. Buzăŭ. E acoperită de izlaz şi pădure.

Dealuluĭ (Capul-), *pădure*, în jud. Buzăŭ, com. Boziorul, cătunul Văvălugi. Are vre-o 40 hect. întindere. Se află pe proprietatea statuluĭ Stînca-Leuluĭ.

Dealuluĭ (Izvorul-) (Izvorul-Bisericeĭ), *izvor*, în com. Zărneşti-de-Cîlnău, jud. Buzăŭ. Incepe în localitate şi se scurge in rîul Cîlnăul.

Dealuluĭ (Pîrîul-), *afluent* al Siretuluĭ, în com. Lespezi, jud. Suceava.

Dealuluĭ (Valea-), *deal*, în com. Tohani, căt. Gura-Vaduluĭ, jud. Buzăŭ; e acoperit de viĭ.

Dealuluĭ (Valea-). Vezĭ Porcilor (Dealul-), jud. Vîlcea.

Dealuluĭ-Cruceĭ (Valea-), *vale*, se întinde spre E. de satul Dumeşti, com. Dumeşti, plasa Funduri, jud. Vasluiŭ.

Dealuluĭ-Mare (Valea-), *vale*, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul comuneĭ rurale Potiul. Se desface din poalele vestice ale dealuluĭ Movila-Mare; se întinde spre V., avînd o direcţie generală de la S.-E. spre N.-V., brăzdînd partea centrală a plăşeĭ şi a comuneĭ; taie drumul comunal Potiul-Inan-Ceşure, şi, după un drum de 3 kil., se deschide în valea pîrîuluĭ Potiu, pe dreapta, ceva maĭ sus de satul Potiul.

Deasa, *deal*, se întinde de la N. la S., pe partea de E. a comuneĭ Rusca, plasa Prutul, judeţul Fălciŭ.

Deasa, *deal*, acoperit cu pădurĭ, pe moşia Bîrcul, com. Siliştea, pl. Bistriţa, jud. Neamţu.

Deasă (Valea-), *pădure*, în jud. Buzăŭ, com. Brăeşti, căt. Pinul, pe moşia statuluĭ Vatra-Schituluĭ-Pinul. Face, împreună cu pădurea Dealul-Pinuluĭ, un corp de 260 hect.

Debruţa, *sat*, în judeţul Neamţu, pl. de Sus-Mijlocul, comuna Vînători-Neamţuluĭ. E aşezat pe partea stîngă a pîr. Neamţul.

Deca, *deal*, se întinde de la N.-E. de satul Huşeni, com. Ivăneşti, plasa Racoviţa, judeţul Vasluiŭ.

Decindea saŭ **Pădureţi**, *loc*, pendinte de com. Leiceşti, plaiul Nucşoara, jud. Muscel. E acoperit în parte cu pădure de diferite esenţe, iar parte este pămînt arabil.

Decindea, *locuinţă izolată*, jud. Ilfov, pl. Znagov, pe malul stîng al rîuluĭ Ciorogîrla, în faţa satuluĭ Ciocăneşti.

Decindeşti, *vechie numire*, a *moşieĭ* Căpăţîneşti, com. Mărăcicineni, jud. Buzăŭ.

Deciul saŭ **Cîmpul-Deciuluĭ**, *cîmp*, în jud. Mehedinţi, plasa Blahniţa; ţine parte de comuna rur. Balta-Verde şi parte de co-

muna rur. Izvoarele; se află pe marginea Dunăreĭ.

Dedebalî, *ruinele* unuĭ *sat* cu acelaşĭ nume, în jud. Constanţa, pl. Medjidia, pe teritoriul com. Enigè şi pe al căt. Iusuf-Punar. Sunt situate în partea V. a plăşeĭ şi cea N.-V. a com., la 3 kil. spre V. de satul Iusuf-Punar, pe malul drept al văeĭ Urluia, la poalele sudice ale dealuluĭ Uzun-Culac-Bair şi lîngă şoseaua judeţeană Ostrov-Cuzgun. Acest sat a fost odinioară înfloritor, ceea ĭ-a atras asupră-ĭ lăcomia Turcilor, aşa că locuitoriĭ de frică s'aŭ răspîndit prin alte sate, lăsîndu-şĭ aci tot avutul. De aceia azĭ numaĭ dărîmăturile arată unde a fost odinioară satul.

Dedesupt, *loc izolat,* în raionul comuneĭ Bodeşti, plaiul Horezul, jud. Vîlcea, în întindere de 3 hect. 750 m. p. Statul l'a vîndut de vecĭ.

Dedeştilor (Mahalaua-), *mahala,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-mj., com. Drănicul.

Dedoviţa, *com. rur.,* în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul, la distanţă de 11 kil. de oraşul T.-Severin, iar de Malovăţul, comună rurală, de 12 kil. E situată pe deal şi formează comună cu cătunele: Mormanul, Poroina-Mică şi Valea-Copceĭ. Are o populaţie de 750 locuitorĭ, din carĭ 127 contribuabilĭ, carĭ locuesc în 165 case.

Locuitoriĭ posedă: 19 plugurĭ, 64 care cu boĭ, 8 căruţe cu caĭ; 94 stupĭ.

In comună sunt 2 bisericĭ, deservite de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Budgetul comuneĭ are la veniturĭ leĭ 2157 şi la cheltuelĭ 1032 leĭ.

Vite: 385 vite marĭ cornute, 14 caĭ, 300 oĭ şi 296 rîmătorĭ.

Are o şosea comunală, care o leagă cu şoselele Severinuluĭ.

Relieful soluluĭ se înseamnă prin: dealul Peptani, Culmea-Zăgăĭ, Lunca-Băranuluĭ şi Culmea-Comorăştilor, care are o poziţie înaltă.

Deduleasca, *sfoară de moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Vintileanca, căt. Găgeni-d.-s. Are 18 hect. fîneaţă şi arătură.

Deduleşti (Deduleşti-Slobozia), *com. rur.,* pl. Ianca, jud. Brăila. Se află pe muchie, în apropiere de r. Buzăŭ, la o distanţă de 1 kil. Se mărgineşte la N. cu Suteşti; la E. cu Ianca; la S. cu Filipeşti şi la V. cu hotarul moşieĭ Vişani de peste Buzăŭ. Suprafaţa comuneĭ e de 600 hect., cu o populaţie de 212 familiĭ, saŭ 954 suflete, din carĭ 187 contribuabilĭ. Ştiŭ carte 64 persoane.

Venitul comuneĭ e de 4796 leĭ şi cheltuelile de 4113 leĭ.

Sunt 4 debite de tutun şi 7 cîrciumĭ.

Locuitorĭ împroprietăriţĭ după legea din 1864 sunt 95; neîmproprietăriţĭ, 64.

Vite marĭ cornute sunt 1234 (666 boĭ, 400 vacĭ, 6 taurĭ, 162 viţeĭ); sunt 432 caĭ, 1632 oĭ şi 354 rîmătorĭ.

In comună e o biserică cu hramul Dumineca-Sfinţilor, zidită la 1860 de locuitorĭ, deservită de 1 preot, 2 cîntăreţĭ şi 1 paracliser.

Drumurĭ: la Suteşti, spre N., 10 kil.; la Ianca, spre E., 7 kil.; la Filipeşti, spre S., prin căt. Bagdat, 8 kil.; la Brăila, 48 kil. In com. sunt 3 strade.

Vechea comună a fost întemeiată, se zice, la 1810, pe malul drept al Buzăuluĭ, spre E. de com. actuală, unde se văd încă mormintele. Din cauza revărsăriĭ Buzăuluĭ, acum 25 de anĭ, s'a mutat unde se află azĭ.

Deduleşti, saŭ **Dediuleşti,** *com. rur.,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., pe pîrîul Rîmnicul. Se maĭ numea şi Vatra-Schituluĭ-Deduleşti, fiind-că aparţinea aceste̛ĭ mănăstirĭ.

E situată în partea de V. a judeţuluĭ, la 15 kil. spre N.-V. de oraşul R.-Sărat, şi în partea E. a plăşeĭ, la 11 kil. spre N.-V. de com. Zgîrciţi, reşedinţa plăşeĭ. Comune învecinate sunt: Băbeni, la 4 kil.; Buda, la 5 kil.; Dănuleşti şi Dumitreşti, la 7 kil. şi Pardoşi la 8 kil.

Se mărgineşte la E. cu Jideni, despărţită prin rîul Rîmnicul; la V. cu Pardoşi, despărţit prin dealul Buda; la N. cu Buda, despărţită prin Dealul-Deduleştilor; la S. cu Băbeni.

E brăzdată la V. de dealul Baba; la N. de Dealul-Deduleştilor; la S. de dealul Băbeanca.

Rîul R.-Sărat o udă de la N.-V. la E. şi afluentul săŭ Valea-Deduleştilor, unit cu Izvorul-Babeĭ, la V.; Căprăria, Bădila şi Mocanca o udă la N.; maĭ sunt în com. 22 puţurĭ; 48 fîntînĭ şi 3 lacurĭ.

Suprafaţa comuneĭ e de 3000 hect., din carĭ: 100 hect. vatra comuneĭ, 547 hect. ale locuitorilor, 226 hect. ale statuluĭ şi 91 hect. ale proprietăţeĭ private.

Are o populaţie de 269 familiĭ, saŭ 1007 suflete: 501 bărbaţĭ, 506 femeĭ; 410 căsătoriţĭ, 528 necăsătoriţĭ şi 71 văduvĭ.

Ştiŭ carte 92 persoane.

Are o biserică, cu hramul Pogorîrea-Sf.-Duh, zidită în 1792 de Arhimandritul Iacob; e întreţinută de stat, deservită de 2 preoţĭ, 2 cîntăreţĭ şi 1 paracliser

Este o şcoală de băeţĭ, în casele mănăstireĭ Deduleşti, fondată, în 1874, de comună, şi frecuentată de 36 elevĭ.

Comuna are: 213 hect. arabile, 400 hect. imaş, 2100 hect. pădure, 25 hect. viĭ, 125 hect. fîneţe şi 41 hect. neproductiv.

Locuitoriĭ aŭ 51 plugurĭ.

Vite sunt 1078 capete, din carĭ: 388 boĭ, 75 vacĭ, 19 caĭ, 19 epe, 325 oĭ, 96 capre şi 136 rîmătorĭ.

In comună sunt: 1 cojocărie; 1 potcovărie; 3 măcelăriĭ; 27 rotăriĭ; 3 morĭ; o pivă; 15 cazane de fabricat ţuică.

Transportul se face prin gara oraşuluĭ Rîmnicul-Sărat, la 14 kil. spre S.-E. Sunt 10 comercianţĭ, din carĭ 4 băcanĭ şi 6 cîrciumarĭ.

Căile de comunicaţie sunt: 1. şoseaua judeţeană R.-Jitia, ce trece prin comună; 2. spre Pardoşi-Valea-Raţeĭ; 3. spre Dănuleşti; 4. spre Jideni; 5. spre Grebăŭ.

Comuna are 201 contribuabilĭ. Veniturile sunt de 3684 leĭ, 41 banĭ, iar cheltuelile sunt de 2953 leĭ, 88 banĭ.

In timpul războiuluĭ Ruso-Turc din anul 1834, trupele ruseştĭ aŭ stat o iarnă aci.

Deduleşti (Deduleşti-din-Deal şi **Deduleşti-din-Vale),** *sat,* în jud. Argeş, pl. Topologul: face parte din com. rur. Deduleşti-Vărzari. Are 400 locuitorĭ şi două bisericĭ, una cu hramul Cuvioasa-Paraschiva şi alta cu hramul S-ta-Treime; sunt deservite de cîte un preot şi un cîntăreţ.

Deduleşti, *sat,* jud. Brăila, pe muchea de pe ţărmul drept al Buzăuluĭ, la N.-V. com. Deduleşti şi ca la 48 kil. spre V. de Brăila, numit ast-fel după numele săteanuluĭ Dedulescu. Acest sat era aşezat pe lunca Buzăuluĭ, pe malul rîuluĭ, ca la 500 m. de unde este astă-zĭ, dar la 1873, din cauza înecurilor s'a strămutat pe muchea platouluĭ. In locul vechiuluĭ sat este casa proprietăţeĭ, cu o grădină mare, dar şi această casă este aproape surpată de apa Buzăuluĭ, care trece pe la spatele eĭ.

Are o suprafaţă de 42 hect., avînd 97 case şi 3 cîrciumĭ. Are o şcoală întreţinută de comună şi judeţ şi frecuentată de 31 elevĭ; o biserică, deservită de 1 preot, 1 dascăl şi 1 paracliser. Populaţia satuluĭ este de 430 loc. Vite sunt: 530 vite cornute, 230 caĭ, 360 oĭ şi 25 rîmătorĭ.

Deduleşti, *sat,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., cătunul de reşedinţă al com. Deduleşti.

Deduleşti, *staţie de dr. d. f.,* jud. Brăila, pl. Vădeni, com. Deduleşti, pe linia Buzăŭ-Galaţi, pusă în circulaţie la 13 Sept. 1872. Se află între staţiile Făureĭ (10 kil.) şi Ianca (10.2 kil.). Inălţimea de asupra niveluluĭ măreĭ de $34^{m},74$. Venitul acesteĭ staţiĭ, pe anul 1896, a fost de 22.337 leĭ, 25 banĭ.

Deduleşti, *schit,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., comuna Deduleşti. Este zidit din anul 1792 de Iacob Archimandritul, ale căruĭ osăminte se află îngropate în această mănăstire. Pisania eĭ este următoarea:

«Această sfîntă biserică ce se numeşte Mănăstirea Deduleşti şi se prăznueşte şi se cinsteşte hramul Sfinteĭ Troiţe, aŭ fost zidită, din început pe la leatul 7128 (1620 de la naşterea luĭ Christos), de un răposat, Dediul Dedulesceanu, şi după vremĭ s'a dărămat; apoĭ, aceasta, care se vede în fiinţă, este zidită de răposatul arhimandrit Iacob Arhimandritul Dedulesceanu, pe la leatul 1792 de la Christos; dîndu-ĭ şi patru icoane marĭ împărăteştĭ; apoĭ aflîndu-mă eŭ Stolnic Dedulesceanu s'aŭ zugrăvit şi s'aŭ înfrumuseţat de mine, adică am făcut clopotniţe de asupra cu crucĭ frumoase, am învelit-o cu şindrilă, şi s'aŭ înfrumuseţat de mine, adică am făcut cădelniţă şi candele de argint şi sfînt Potirul cu toate ale sale de argint, treĭ rîndurĭ de odăjdiĭ de stofă şi toate celel'alte podoabe, după cum se vede spre a mea pomenire şi a părinţilor meĭ, leat 1834.»

A fost închinată la mănăstirile Rumeolitice; era obligată să ţină şi cerşetorĭ; azĭ a rămas numaĭ ca biserică de mir şi serveşte locuitorilor din comuna Deduleşti. Este deservită de 1 preot îngrijitor. Până a nu fi secularizată, avea marĭ averĭ, între altele moşia Deduleşti, iar într'însa şedea un egumen şi 8 servitorĭ bisericeştĭ. Azĭ e îngrijită de stat.

Deduleşti, *moşie,* pendinte de com. cu acelaşĭ nume, jud. Brăila, pl. Ianca, proprietate a moşt. C. Creţulescu, cu o suprafaţă de 607 hect.

Deduleşti, *moşie,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., com. Deduleşti. Pe ea se află pădurea Deduleşti. Intinderea totală e de 1500 hect.

Deduleşti, *pădure,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul d.-s., com. Deduleşti, numită ast-fel de la moşia cu acelaşĭ nume. Are o întindere de 2000 hect. Esenţele principale sunt: fag, jugastru, gorun, brad şi carpen.

Deduleşti (Heleşteul-Schituluĭ-), *lac,* în jud. R.-Sărat, plasa Rîmnicul-d.-s., com. Deduleşti, făcut încă cînd exista încă schitul de călugărĭ. Are o întindere de treĭ prăjinĭ pătrate.

Deduleşti (Vatra-Schitului-), ***numire vechie*** **a** ***com.*** **Deduleşti, cînd făcea parte din averile schituluĭ c.ı acelaşĭ nume, jud. R.-Sărat.**

Deduleşti-Vărzari, *com. rur.*, pe apa Topologuluĭ, jud. Argeş, pl. Topologul, la 21 kil. de com. rur. Tigveni (reşedinţa subprefectureĭ) şi la 20 kil. de Piteşti. Se compune din 4 sate: Deduleşti (400 locuitorĭ), Luminele (526 locuitorĭ), Morăreşti (304 locuitorĭ) şi Vărzari (400 locuitorĭ), peste tot 1630 locuitorĭ. In com. sunt cincĭ bisericĭ şi o şcoală primară rurală.

Locuitoriĭ sunt în mare parte moşnenĭ. Budgetul com. pe anul 1882/83 a fost de 2234 leĭ, 82 banĭ la veniturĭ şi de 2159 leĭ la cheltuelĭ.

După o publicaţiune oficială (1887), această com. numără 266 contribuabilĭ şi are un budget de 3876 leĭ la veniturĭ şi de 3510 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor a fost în anul 1887 de 972 capete vite marĭ (949 boĭ şi vacĭ, 23 caĭ) şi de 731 vite mărunte (336 oĭ, 15 capre şi 380 rîmătorĭ).

Deduleştilor (Dealul-), *deal*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., com. Deduleşti. Se desface din Dealul-Babeĭ şi se întinde printre rîul Rîmnicul-Sărat şi afluentul său pîrîul Valea-Deduleşcilor, brăzdînd partea de V. şi N. a com. Este acoperit cu întinse şi frumoase pădurĭ.

Deduleştilor (Valea-), ***pîrîŭ,*** **în jud. R.-Sărat, com. Deduleşti. Udă partea de V. a com., curge de la V. la E. şi se varsă, după un curs de 10 kil., în rîul Rîmnicul-Sărat, pe partea dreaptă a luĭ, trecînd prin cătunul de reşedinţă, Deduleşti.**

Deduleştilor (Valea-), *vale*, în com. Vintilă-Vodă, căt. Bodineşti, jud. Buzăŭ. E acoperit de pădure.

Deduluĭ (Ciuciurul-), *sorginte de apă minerală* în com. Ruşiavăţul, jud. Buzăŭ.

Deduluĭ (Valea-), *izvor*, în com. Ruşiavăţul, jud. Buzăŭ. Incepe din muntele Dintele şi din Faţa-Plopuluĭ, apoĭ reunindu-se, se scurge în valea Ruşiavăţul.

Degeraţi, *com. rur.* în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-d.-j., la o distanţă de 30 kil. de oraşul T.-Severin, iar de com. rur. Strehaia, de 27 kil. E situată pe valea Cerveniţeĭ. Formează comună cu cătunele: Linia-Boerească şi Albina, mărginindu-se la E. cu com. Lumnicul şi Cernea; spre N., cu com. Prunişori; spre V., cu com. Peri şi Severineşti; iar la N., cu com. Ercea.

Are o populaţiune de 740 locuitorĭ, cu 112 contribuabilĭ, locuind în 150 case. Ocupaţiunea locuitorilor este agricultura şi creşterea vitelor. Se maĭ ocupă şi cu transportul lemnelor din pădurile vecine la gara Prunişori ce este în apropiere.

Eĭ posedă: 26 plugurĭ, 50 care cu boĭ, 3 căruţe cu caĭ şi 100 stupĭ de albine.

Are: o biserică deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală condusă de un învăţător şi frecuentată de 30 elevĭ.

Budgetul com. coprinde la veniturĭ suma de 572 leĭ, iar la cheltuelĭ suma de 521 leĭ.

Vite sunt: 450 vite marĭ cornute, 12 caĭ, 50 oĭ şi 400 rîmătorĭ.

Prin com. Degeraţi trece şoseaua Prunişori-Degeraţi-Lumnic-Ruptura-Voloiac.

De însemnat în com. Degeraţi este: Apa-Roşie care este apă minerală; apa Cerneviţa pe care se află morĭ; Pîrîul-Deseragilor, Culmea-Deseragilor, Dealul-Lumniculuĭ şi Dealul-Albineĭ.

Ca loc istoric în dealul Albina, spre N, între hotarul Prutuluĭ şi Degeraţi există o ridicătură de pămînt care poartă numele de Meterează. De la această ridicătură de pămînt, pleacă o linie dreaptă de drum vechiŭ peste satul Degeraţi pănă în dealul Comoreşti; pe o distanţă cam de 3 kil.

In această com. sunt ruinele uneĭ bisericĭ foarte vechĭ, lîngă care se află şi vila Buzoiceanu, construită într'un frumos stil elveţian; astăzĭ este proprietatea Primărieĭ urbeĭ Turnul-Severin.

Degeraţi, *cătun*, din jud. Argeş, pl. Piteşti, pendinte de com. rur. Dealul-Braduluĭ.

In acest sat este reşedinţa primărieĭ comuneĭ. Are 200 locuitorĭ şi o biserică de lemn.

Degeraţi, *sat*, face parte din comuna rur. Parepa, jud. Prahova, pl. Cîmpul. Are o populaţiune de 328 locuitorĭ (172 bărbaţĭ, 156 femeĭ). Aci e o biserică, fondată la anul 1892 cu ajutorul Meşteruluĭ Anghel din Ploeşti, P. S. Aurelian, şi G. Gr. Cantacuzino.

Degeraţi, *loc izolat*, com. Slănicul, jud. Prahova, plasa Vărbilăul.

Degeraţi, *moşie*, a statuluĭ, jud. Prahova, pl. Cricovul, foastă pendinte, înainte de secularizare, de m-rea Mărgineni. La 1871 se arenda cu 13000 leĭ anual şi a fost ipotecată împreună cu alte 380 moşiĭ ale statuluĭ pentru asigurarea împrumutuluĭ do-

menial de 78 milioane leĭ, contractat în 1871.

Degeraţi, *trup de pădure*, a statuluĭ, în întindere de 62 hect., care împreună cu trupurile: Drumul-Băicoiuluĭ (67 hect.), Găgeanca (106 hect.) şi Gura-Cumetriĭ, formează pădurea Misleanca saŭ Găgeni-Mislea, jud. Prahova.

Degereţeanca, *moşie*, în jud. Prahova, care face limită spre judeţul Buzăŭ, despre com. Baba-Ana, din jud. Buzăŭ.

Dejeşti, *com. rur.*, jud. Olt, pl. Oltul-d.-s. Are 4 cătune: Dejeşti, Doneşti, Dăroiul şi Vulpeşti. Este situată pe maĭ multe văĭ, care se varsă în Geamăna, spre N. de Slatina, la hotarul jud. Oltul cu jud. Argeş. Are o populaţie de 1199 locuitorĭ (din care puţinĭ ştiŭ carte), cu 323 contribuabilĭ. Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura, cultura vieĭ şi a prunilor. 208 locuitorĭ s'aŭ împroprietărit după legea rurală pe moşia Dejeşti, cînd li s'aŭ dat 724 hect.

Spre V. de com. este Măgura-Rusuluĭ, un fel de cetăţue, lungă de 100 metri şi lată cam de 10 m., zidită din cărămidă măruntă.

In Dejeşti sunt 2 bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ.

Vite sunt: 100 boĭ, 300 vacĭ 20 caĭ, 400 oĭ, 200 porcĭ. Pămîntul e delos şi puţin productiv.

Dejeşti, *sat*, face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt.

Dejeşti, *deal*, în raionul com. Dejeşti, jud. Olt, pl. Oltul-d.-s., pe care se cultivă 13 hect. vie.

Dejoiul, *com. rur.*, plasa Cerna-d.-j., jud. Vîlcea, compusă din mahalalele: Bogeni, Mijlocul şi Şotani.

Este situată pe valea Dejoiul şi pe malurile rîuluĭ Cerna, la 40 kil. departe de capitala jud. şi la 15 kil de a plăşeĭ.

Are o populaţie de 630 locuitorĭ (330 bărbaţĭ şi 300 femeĭ), în care intră şi 3 familiĭ de Ţiganĭ; sunt în total 182 familiĭ, care locuesc în 205 case. Sunt 131 contribuabilĭ.

In comună e o biserică. Nu se cunoaşte anul fondăreĭ şi ctitoriĭ, căcĭ lipseşte orĭ-ce inscripţie. S'a reparat la 1881.

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura. Puţinĭ sunt lemnarĭ. Eĭ desfac produsul munceĭ la Drăgăşani şi Craiova. Vite sunt: 12 caĭ, 40 boĭ, 200 vacĭ, 50 capre, 280 oĭ şi 350 porcĭ.

Toţĭ locuitoriĭ sunt moşnenĭ.

In raionul comuneĭ este dealul numit Dealul-Mare, care la 1874 s'a surpat în toată întinderea luĭ, din cauza multor izvoare subterane.

Ştiŭ carte 40 persoane.

Tot hotarul comuneĭ are o întindere de 300 hect. arabile, în care intră şi izlazul.

Veniturile şi cheltuelile com. sunt în sumă de 800 leĭ anual.

E brăzdată de dealurile: Dealul-Mare, Dealul-Cerneĭ, pe care se găsesc viĭ, şi e udată de văile: Geamăna, Valea-Satuluĭ, Cerna, Bărbuceanca.

Se mărgineşte cu comunele Dozeşti, Nisipi şi Stăneşti.

Dejoiul, *deal*, în raionul comuneĭ Dejoiul, pl. Cerna-d.-j., judeţul Vîlcea, pe care se cultivă 38 hect. vie.

Dejoiul, *pădure particulară*, supusă regimuluĭ silvic, com. Dejoiul, pl. Cerna-d.-j. jud. Vîlcea.

Dejul, *pîrîiaş*, pe teritoriul comuneĭ Negrileşti, pl. Vrancea, jud. Putna. Izvoreşte de sub muntele Soveja, trece pe la deal de satul Negrileşti şi se varsă în Putna, între satele Negrileşti şi Tulnici. Dejul, în sus, are apă sărată. Primeşte ca afluenţĭ: Pîrîul-Negruluĭ şi Pîrîul-Ursuluĭ.

De-la-Cruce, *pădure*, pe teritoriul comuneĭ Vlădeşti, plasa Rîurile, jud. Muscel, din coasta căreia izvoreşte Valea-Mică, care străbate cătunul Vlădeşti-d.-s. şi se varsă în rîul Bratia.

De-la-Deal-de-Viĭ, *deal*, judeţul Dolj, pl. Băileşti, com. Coveiul, pe lîngă care trece limita de N. către com. Boureni.

De-la-Frasin, *poiană*, pe valea rîuluĭ Teleajenul, comuna Măneciul-Ungureni, pl. Teleajenul, jud. Prahova.

De-la-Merchez, *deal*, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Oltina. Se maĭ numeşte şi Dealul-de-deasupra-Cîşleĭ şi se întinde dealungul şi pe la E. laculuĭ Oltina, începînd de la movila Iortmac şi ţinînd până la dealul Ciacal, cu o direcţiune generală de la S.-V. către N.-E. Are o înălţime medie de 140 m. şi este acoperit cu tufăriş.

De-la-Odaie (Iazul-), *iaz*, pe teritoriul satuluĭ Andrieşeni, com. Epureni, pl. Turia, jud. Iaşi. E format din pîraiele: Gotca, Cara-Gheorghe şi Bulhacul.

De-la-Pridvale, *poiană*, pe valea rîuluĭ Teleajenul, comuna Măneciul-Ungureni, plaiul Teleajenul, jud. Prahova.

De-la-Răchiţi (Iazul-), *iaz,* pe teritoriul satuluĭ Glăvăneşti, com. Epureni, pl. Turia, jud. Iaşi. E format din pîraiele: Ciocanul şi Puturosul.

De-la-Varniţe, *poiană,* pe valea rîuluĭ Teleajenul, com. Măneciul-Ungureni, plaiul Teleajenul, jud. Prahova.

Delanţul, *deal,* acoperit cu pădure seculară, în jud. Mehedinţi; plaiul Cerna, com. rur. Balta.

Delcelul, *mahala,* în oraşul Roşiori, jud. Teleorman. Se află în partea despre Dealul-Bratcovuluĭ. Partea situată în vale se numeşte Broscăria.

Delciul, *mahala,* în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-j.; ţine de com. rur. Socoleşti.

Delea, *tîrlă,* în balta com. Gropeni, jud. Brăila, pe malul stîng al privaluluĭ Arimăneasa, între acest prival şi Gingărăşoaia.

Deleanca, altă *numire a moşieĭ* statuluĭ Jegălia, înainte numită Brînzeni, în plasa Borcea, jud. Ialomiţa, pendinte de comunele: Petroiul, Gîldăul şi Jegălia. Are o suprafaţă de 23000 hectare. Numirea de Deleanca o poartă fiind-că înainte de secularizare aparţinea Mănăstiriĭ-Dealuluĭ.

Deleanul. Vezĭ Vatra-Schituluĭ-Deleni.

Deleanul, *deal,* în com. Bobuleşti, pl. Ştefăneşti, jud. Botoşani. Pe acest deal se zice că aŭ fost aşezată o tabără turcească în timpul unuĭ rezbel cu Ruşiĭ; urme de şanţurĭ se văd şi astă-zĭ.

Deleanul, *munte,* de la Moroeni în sus, plaiul Dîmboviţa, jud. Dîmboviţa. Vezĭ Brînduşele.

Deleanul, *deal,* în pl. Oraşuluĭ, jud. R.-Sărat, extremitatea Culmeĭ-Scoruşuluĭ. Are o înălţime cam de 700 m. Ramificaţiunile sale sunt dealurile: Hoja, Priveghiŭ, al-Capreĭ, Teiuşul, spre N. prin comunele Broşteni şi Vîrteşti; dealurile Piciorul-Nuculuĭ şi Cucul la S. prin com., Odobasca; Dealul-Perişoruluĭ la E. prin comunele Bonţeşti şi Blidare. Din el izvorăsc pîraiele Valea-Rea, Pituluşiĭ, Drejiĭ, Seacă, Faraoanele, Pietroasa şi Dălhăuţi, afluenţĭ aĭ rîuluĭ Milcov; Valea-Medra şi Mahriul, afluenţiĭ rîuluĭ Rîmna. El se află la hotarul basinurilor Rîmneĭ şi Milcovuluĭ, precum şi la hotarul plăşilor Oraşul şi Marginea-d.-s. Este acoperit cu fîneţe întinse, semănăturĭ şi viĭ.

Deleĭ (Măgura-), *măgură,* între com. Vădastra şi Brastavăţul, pl. Balta-Oltul-d.-j., jud. Romanaţi.

Deleleul, *munte,* în com. Bogdăneşti, jud. Suceava. E acoperit de pădure de brad, molift şi fag.

Deleni, *com. rur.,* situată la S. plăşeĭ Coşula, judeţul Botoşani, în vecinătate cu Hîrlaul, la 45 kil. de Botoşani şi formată din satele: Deleni, Macsut, Pîrcovaci şi Slobozia, toate aşezate pe moşia Deleni.

Comuna se întinde pe maĭ multe dealurĭ şi văĭ, carĭ în partea de V. sunt acoperite cu codri secularĭ.

Priveliştea măreaţă ce înfăţişează dealul Pietrăria, de natură pietroasă, care se ridică în centrul comuneĭ şi prin înălţimea sa predomină toate vîrfurile de prin prejur, satele Deleni, Macsut, Slobozia şi Pîrcovaci, aşezate pe coastele de S., S.-E. şi E. a acestuĭ deal, împodobite cu grădinĭ şi livezĭ de pomĭ fructiferĭ, arborĭ de pădure, şoselele şi drumurile cele maĭ multe petruite de natură, face ca această regiune să aibă o poziţiune pitorescă.

Teritorul com. e foarte accidentat, iar natura soluluĭ variază în pămînt negru, galben, pietros şi nisipos.

Cel maĭ înalt deal e Pietrăria, în centrul comuneĭ, apoĭ Cetăţuia şi Dealul-Mare, în pădure, spre V.; Holmul, Lupăria şi Gurgueta, spre E.

Prin comună curg maĭ multe pîraie, micĭ: Bahluiul prin partea de V. a comuneĭ, prin pădure, primeşte pîraiele: Tisa, Pîrcovacĭ, Adîncata, Văcăriţa, Răcosul şi Humosul în dreapta, iar Măgioara şi Recea în stînga, apoĭ Pîrîul-Doamneĭ, al-Josenilor, Jugani, Neaun, Velniţa-Veche, Modruz şi Dodolea, carĭ curg prin şi pe lîngă satul Deleni şi prin văile de la N.-E. com. Are 2 iazurĭ marĭ: Gurgueta şi Strîmbul, din care se scoate mult peşte, care se consumă în localitate.

Suprafata comuneĭ e de 18646 hect., din carĭ 17291 hect. ale proprietarilor marĭ şi 1355 hect. ale locuitorilor improprietărițĭ la 1865. Această comună e una din cele maĭ marĭ în întindere din jud. Botoşani.

Populaţiunea e de 600 familiĭ, saŭ 2745 suflete, carĭ locuesc în 589 case; sunt 574 contribuabilĭ; locuitoriĭ sunt Romînĭ, afară de o ceată de Ţiganĭ şi de cîte-va familiĭ de Evreĭ. Ocupaţiunea lor e agricultura, creşterea vitelor, pietrăria, lemnăria, iar ţiganiĭ sunt fierarĭ, lăutarĭ, etc.

Toată partea de V. şi S.-V.

este acoperită de codri vechĭ pe o întindere de 10000 hect.; lemnul ce predomină este stejarul, carpenul, fagul, jugastrul, teiul, paltinul, etc. și se exploatează în cantitățĭ marĭ.

Sunt 27 hect. viĭ.

Numărul vitelor e de 5733: 1849 boĭ și vacĭ, 11 bivolĭ, 198 caĭ, 3400 oĭ, 275 porcĭ. Locuitoriĭ posedă și 500 stupĭ cu albine, carĭ produc maĭ mult de 1000 kgr. miere și 680 kgr. ceară.

In comună sunt 5 morĭ de apă și 1 de aburĭ, 1 fabrică de spirt, care produce vre-o 40000 litri pe an.

In dealul Pĭetrăria, în partea de S.-V., se află renumitele cariere de piatră de moară, care se fabrică pe loc, și carĭ se transportă în țară și chiar peste hotare, producînd un venit de peste 50000 leĭ pe an.

Exploatarea se face din timpurĭ foarte vechĭ. Maĭ sunt și alte cariere, de unde se scoate piatră de zid, șosele, etc.

Comunicația se face pe șoseaua națională, care trece pe la E. de Deleni; apoĭ, prin Hîrlăŭ, pe șoseaua vecinală Hîrlăŭ-Dolhasca prin Pîrcovaci; și șoselele comunale Hîrlăŭ-Macsut-Deleni-Slobozia și Feredieni; apoĭ, șoseaua caselor Ghica la șoseaua națională.

Comerciul se face cu Hîrlăul, Tîrgul-Frumos și Botoșani. Sunt în comună 6 cîrciumĭ, 5 comercianțĭ și 8 meseriașĭ.

Budgetul comuneĭ e de 6135 leĭ la veniturĭ și 6088 leĭ, 80 banĭ la cheltuelĭ.

Are 4 bisericĭ, deservite de 3 preoțĭ, 3 cîntărețĭ și 1 paracliser; maĭ sunt 2 bisericĭ în părăsire și aproape în ruină. Este 1 școală mixtă, frecuentată de 50 băețĭ. Sunt 136 copiĭ înscrișĭ pe liste.

Deleni, *com. rur.*, în partea de N. a plășeĭ Mijlocul, jud. Fălciŭ, mărginită la N. cu com. Oțeleni; la S. cu com. Gușiței; la E. cu com. Bărboșĭ și la V. cu com. Hoceni, de care se desparte prin pîrîul Bujorul. E formată din satele: Deleni, Golășei și Tălaba. Se întinde pe o suprafață cam de 1033 hect. și are o populație de 291 familiĭ saŭ 956 suflete. Are 3 bisericĭ și o școală.

Budgetul e de 2948 leĭ și 35 banĭ la veniturĭ și de 2946 leĭ și 90 banĭ la cheltuelĭ. Sunt 303 contribuabilĭ.

Vite marĭ cornute sunt 656, oĭ 324, caĭ 61 și porcĭ 117.

Deleni, *com. rur.*, pl. Oltul-d.-j., jud. Olt, compusă din 2 cătune: Deleni și Cherlești.

Este situată pe malul Oltuluĭ, la 6 kil. departe de capitala județuluĭ și la 4 kil. de a plășeĭ. Are o populațiune de 487 locuitorĭ (235 bărbațĭ, 252 femeĭ), 22 familiĭ de Țiganĭ, carĭ se ocupă cu agricultura și cu fierăria. Capĭ de familie sunt 117; contribuabilĭ 120; case de locuit, 110.

In comună e o biserică, fondată la 1802, de Toma Deleanu și soția sa Joița, reparată la 1862, deservită de 1 preot. Astă-zĭ este închisă, din cauză că s'a ruinat.

Afară de agricultură, parte din locuitorĭ se maĭ ocupă cu dulgheria. Produsul munceĭ îl desfac la Slatina. Eĭ aŭ: 25 caĭ și epe, 140 boĭ, 250 vacĭ, 600 oĭ, 100 porcĭ; 40 stupĭ cu albine.

S'aŭ împroprietărit 96 locuitorĭ în 1864, cînd li s'aŭ dat 254 hect. pe moșia familieĭ Deleanu.

Știŭ carte 18 persoane.

Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Veniturile și cheltuelile com. se urcă la 2144 leĭ, 1 banĭ.

Prin Deleni trece șoseaua județeană Slatina-Casa-Veche.

E udată de văile Recea și Racovățul, de vîlceaua Bălășoiul, a-Ceșmeliĭ, Surduiul și Plopul.

Deleni, *com. rur.*, din jud. Vasluiŭ, plasa Crasna, formată din satul numit Deleni.

Se află la S.-E. județuluĭ, la 14½ kil. de orașul Vasluiŭ și 43 kil. de Codăești, reședința plășeĭ, situat pe un platoŭ întins, avînd o pozițiune pitorească.

In fața satuluĭ despre V. se arată Dealul-Mănăstireĭ.

Satul se împarte în două părțĭ numite: mahalaua din jos, sub denumirea de Burghelești și Cîrceoaneĭ, despărțite prin pîrîul Gurgea și mahalaua din sus, sub denumirile: Bilahoiul, Blănițești, Gherghina și Movila, întinzîndu-se pe o suprafață de 2574 hect., din carĭ pe 1700 hect. se face cultură de cereale, pe 300 hect. se cultivă viĭ și livezĭ, iar restul e rezervat pentru imașe și vatra satuluĭ. Are o populație de 863 familiĭ, saŭ 3006 suflete, din carĭ 19 familiĭ străinĭ. Căsătorițĭ sunt 559. Știŭ carte 190 de persoane.

Maioritatea locuitorilor e formată din Romînĭ, răzeșĭ, carĭ se ocupă cu agricultura, cu creșterea vitelor și cu cultura albinelor. Sunt în com. 352 stupĭ.

In acest sat sunt 2 bisericĭ și 1 schit. O biserică se află între mahalaua de sus și cea din jos, făcută de preoțiĭ Vasile și Gheorghe Focșa, la 1586; cea-l'altă biserică se află la S. satuluĭ; este zidită de la 1840 de d-nul Dahnovicĭ. Schitul numit Schitul-Deleni, este la depărtare de 1 kil. de sat; e înconjurat cu viĭ, livezĭ și fînețe,

pe o întindere de aproape 13 hectare, proprietatea schituluĭ. Acest schit e făcut tot de preoțiĭ Vasile și Gh. Focșa, la anul 1580 și a servit până la 1866 ca loc de rugăciune pentru maice.

In sat este o scoală, situată în mahalaua de jos, înființată la 1862, și acum frecuentată de 48 elevĭ.

Sunt 10 morĭ de vînt și 1 cu aburĭ; 7 cîrciume și iazurĭ. Comerciul se face de către 7 Romînĭ și 20 Evreĭ.

Budgetul comuneĭ e de 3790 leĭ la veniturĭ și 3413 leĭ 30 banĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor e de 3163: 516 vite marĭ cornute, 1460 oĭ, 10 capre, 127 caĭ și 1050 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 115 plugurĭ cu boĭ, 150 care și 32 căruțe cu caĭ.

In apropiere de această comună se află șoseaua Vasluiŭ-Docolina.

Deleni, *sat,* jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-j., com. Drăgugești, situat pe Dealul-Delenilor, la depărtare de 2 kil. de satul Helegiu (școală). In 1891, aŭ urmat la școala, din acest cătun, 6 băiețĭ, din 102 copiĭ în vîrstă de școală. Are o biserică clădită de locuitorĭ la 1763, deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ. Cîrciumĭ sunt 3.

Are o populație de 291 familiĭ, saŭ 1033 suflete.

Vite sunt: 7 caĭ, 453 vite cornute, 95 porcĭ și 79 capre.

Deleni, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, făcînd trup cu satul Bogdănești, din comuna cu același nume.

Deleni, *sat,* situat pe coasta de S.-E. a dealuluĭ Pietrăria, în centrul comuneĭ Deleni, jud. Botoșani.

Moșia Deleni, de 18646 hectare, este împărțită în două între frațiĭ Ghica: o parte numită Deleni, cu satele Deleni și Slobozia, în partea de N.-E. și alta, numită Macsut, cu satele Macsut și Pîrcovaci, la S.

Partea numită Deleni are o întindere de 12582 hect., din carĭ 11725 hect. ale proprietaruluĭ și 857 ale locuitorilor.

Satul Deleni are o populație de 425 familiĭ, saŭ 1691 locuitorĭ, carĭ se ocupă cu agricultura și creșterea vitelor și mulțĭ cu stoleria și pietrăria.

Partea de V. a moșieĭ e acoperită cu pădure; partea de E. e ocupată cu semănăturĭ, fînețe și imașurĭ; sunt 7 hect. viĭ.

Aci se găsește o importantă carieră de piatră de moară oolit; această carieră furniseasă o escelentă piatră de moară aproape pentru întreaga Basarabia și Moldova.

Vite sunt: 390 boĭ și vacĭ, 150 caĭ, 1350 oĭ; sunt 100 stupĭ cu albine.

Satul e străbătut de șoseaua comunală Hîrlăŭ-Deleni-Feredieni.

Are 1 biserică deservită de 2 preoțĭ și 1 cîntăreț, apoĭ spre N.-V. în codru, este vechia biserică de la schitul Lacurile în părăsire; 1 școală mixtă condusă de 1 învățător plătit de stat frecuentată de 50 școlarĭ; 1 fabrică de spirt; 5 morĭ de apă.

Despre biserica din Deleni se zice că temelia-ĭ ar fi pus-o Stefan Voevod și că în urmă s'a construit de familia Ghiculeștilor. Legenda atribue acestuĭ sat o vechime de peste 400 anĭ, însă se zice că era așezat maĭ spre E., aproape de iazul Gurgueta, pe văile Iugani și Tulburea, pe unde trece șleahul mare Hîrlăŭ-Botoșani; satul se numia Iugani și Tulburea. Moșia se zice că era dată de Ștefan-cel-Mare răzeșilor; aceștia aveaŭ moșioarele lor cu capetele spre E. și V.; iar în locul satuluĭ de astă-zĭ, Deleni, eraŭ codri și, în mijloc, o mănăstire de călugărĭ, ale căreia urme se presupun a fi în partea de S.-E. In Iugani există numaĭ o biserică de lemn.

Cum s'a desființat satul Iugani și Tulburea și cînd s'aŭ înființat actualul sat Deleni, nu se poate ști; ceea ce poate fi probabil, e că desele năvălirĭ ale armatelor străine în țară și maĭ cu seamă situația acestuĭ sat în șleahul mare îl expunea tuturor atacurilor, așa că locuitoriĭ cu timpul aŭ putut fi silițĭ a se retrage maĭ în codru, împrejurul mănăstireĭ, și a întemeia satul de astă-zĭ, apărat de invaziunĭ.

Cu vremea, călugăriĭ s'aŭ retras spre pădure și aŭ întemeiat schitul Lacurile, spre N.-V. de Deleni. Biserica din sat e reedificată de Toderașco Cantacuzino, cum arată inscripția de-asupra pridvoruluĭ bisericeĭ:

«Această sfîntă biserică, a Prea curateĭ Fecioare, Adormirea, a făcut-o Toderașco Cantacuzino, vel visternic, leat 7177 (1669); iar de iznoavă le-aŭ făcut Iordache Cantacuzino, vel vornic, leat 7230 (1722)».

Numele satuluĭ se poate explica de la vorbele «oameniĭ din deal» saŭ Deleni, de oare-ce satul ocupa partea de sus a dealuluĭ Pietrăria. Se zice că, cum aŭ dispărut vechiĭ răzeșĭ, un boier le ar fi cumpărat parte din moșioare, iar parte le-ar fi luat cu sila.

Ca urme de sate vechĭ se maĭ înseamnă Lacurile, la N. de schitul Lacurile. Acest sat a fost desființat la 1865, cu ocazia împroprietăririĭ țăranilor, carĭ par-

te s'aŭ așezat în Deleni, parte în cele-l'alte sate.

Satul Sîngeap, spre V. de Percovacĭ, desființat la 1865 odată cu Lacurile și aĭ căruĭ locuitorĭ ceĭ maĭ mulțĭ s'aŭ așezat în Pîrcovaci.

In partea de N. a satuluĭ Deleni se află un izvor, numit Izvorul-Doamneĭ, din care curge pîrîul numit Șipotelul-Doamneĭ.

In luna luĭ Iunie, anul 1730, Grigore Ghica Vodă logodește pe fiul săŭ Scarlat cu fiica luĭ Iordache Cantacuzino, vel spătar, fiind față și Chiru Nichifor Mitropolitul, și aŭ făcut petrecerĭ și mese la Deleni, ținutul Hîrlăuluĭ maĭ multe zile, nu numaĭ boieriĭ, ci toată slujitorimea.

De la Deleni aŭ mers Grigore-Vodă la Hîrlăŭ, de aŭ văzut casele domneștĭ, apoĭ la Cotnari, unde aŭ făcut iarășĭ mese cu boieriĭ, apoĭ s'aŭ întors la Iași, la scaun.

In toamna anuluĭ 1738, Grigore Ghica-Vodă, întorcîndu-se de la Orheiŭ, unde fusese trimis din ordinul Sultanuluĭ, să ridice puștile ce le îngropase Rușiĭ și să le ducă la Tigine, n'aŭ maĭ venit la Iași, că mureaŭ de ciumă, ci aŭ trecut la sat la Deleni în ținutul Hîrlăŭ, la Vornicul Iordache Cantacuzino-Deleanul, și aŭ șezut acolo, pănă în ziua întîiŭ de Decembrie, cînd înțelegînd că s'a maĭ potolit focul ciumeĭ, s'aŭ întors la Iași, la scaun.

Deleni, *sat,* în centrul comuneĭ cu același nume, județul Fălciŭ, plasa Mijlocul. E așezat pe costișea și podișul dealuluĭ Deleni, pe o suprafață de 929 hect., cu o populație de 252 fam., 791 sufl., din carĭ 275 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ sunt vechĭ răzeșĭ și după povestirea bătrînilor se zice că eĭ se trag din treĭ văduve, și anume: Mala, Mălina și Marușca, ale căror bărbațĭ muriseră într'un războiŭ de al luĭ Ștefan-cel-Mare, precum și din șoseaua numită Micșuna a căruia parte de moșie se numește și astă-zĭ Micșunești.

Satul este înconjurat de văĭ și livezĭ.

Aci este reședința comuneĭ. Are o școală înființată în anul 1871, frecuentată de 20 elevĭ; două bisericĭ, deservite de 2 preoțĭ și 2 dascălĭ. O biserică, ce se află în mahalaua din sus a satuluĭ, este făcută în anul 1812, după cum se vede din inscripția aflată de asupra biserici; a doua biserică, aflată în mahalaua de jos a satuluĭ, este făcută în 1836, în locul alteĭ bisericuțe, fost schit de maice, și care a fost făcută de către un bătrîn răzeș, numit Bădrosul, din a căruia familie sunt și astă-zĭ urmașĭ.

Deleni, *nume* ce purta în vechime *com.* Coșoveni-d.-j., jud. Olt, pl. Ocolul, com. Coșoveni-d.-j.

Deleni, *sat,* jud. Ilfov, pl. Sabarul, face parte din com. rur. Stoenești-Palanga. Este situat la N. de Stoenești, în apropiere de țărmul drept al rîuluĭ Ciorogîrla. La N.-E. are o culme de deal care trece pe lîngă satul Icoana.

Se întinde pe o suprafață de 200 hect., cu o populație de 339 locuitorĭ, carĭ se ocupă cu agricultura și creșterea vitelor. Tot terenul aparține locuitorilor.

Are o biserică cu hramul Buna Vestire, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț. Comerciul se face de 2 hangiĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 255 și al celor micĭ de 449.

Deleni, *sat,* în jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-j.; ține de com. rur. Coșovățul-de-Motru; are 24 case.

Deleni, *trup de sat,* în com. Humulești, jud. Neamțu, plasa de Sus-Mijlocul.

Deleni, *fost sat,* în com. Mărgineni, jud. Neamțu, pl. de Sus-Mijlocul.

Deleni, *sat,* com. rur. cu același nume, jud. Olt, pl. Oltul-d.-j.

Deleni, *sat,* din com. Giurgești, jud. Suceava, numit ast-fel după pozițiunea sa. S'a înființat cu ocazia împroprietăririĭ de la 1864. Are o populație de 17 fam., saŭ 52 sufl. (25 bărbațĭ și 27 femeĭ), din carĭ 17 contribuabilĭ. Vatra satuluĭ ocupă 3 fălcĭ.

Moșia, proprietate a d-luĭ I. Ciuleĭ, are o întindere de 407 fălcĭ, din carĭ 60 fălcĭ cultivabile, 330 fălcĭ pădure, 10 fălcĭ fînaț și restul neproductiv. Improprietărițĭ la 1864 sunt: 5 pălmașĭ și 10 codașĭ, stăpînind 22 fălcĭ. Biserica și școala din Giurgești servesc și acestuĭ sat. Drum principal e acela ce duce la Giurgești (3 kil.)

Deleni, *sat,* face parte din com. Burdusaci, jud. Tecuciŭ, plasa Stănișești. E situat la N. com., 2 kil. depărtare de com. de reședință, între Dealul-Bălușuluĭ și Dealul-Tochilelor.

Are o populație de 8 fam., saŭ 32 sufl. Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Este legat printr'un drum de satul Burdusaci. In partea de V. curge pîrîul cu același nume.

Teritoriul cât. este de 34 hect.

Deleni, *sat*, face parte din com. Vultureni, jud. Tecuciŭ, pl. Berheciŭ. E situat pe deal.

Are o populație de 9 fam. saŭ 25 sufl., locuind în 5 case.

Deleni, *sat,* în jud. Vasluiŭ, pl. Crasna, com. Ciortești, între satele Ciortești și Pribești. E situat pe Dealul-Vieĭ, și e străbătut de pîr. Bahna, în partea de N.

Are o suprafață de 1610 hect., din carĭ 180 hect. ale locuitorilor clăcașĭ, iar 1430 hect. proprietatea d-luĭ Eugeniŭ Ghica. Are o pop. de 63 fam., saŭ 379 sufl., din care 1 fam. de Evreĭ, cu 6 sufl., și 2 fam. de Țiganĭ cu 8 sufl.

Aicĭ sunt 2 cîrciumĭ.

Vite sunt: 197 vite marĭ cornute, 20 caĭ, 500 oĭ, 2 bivolĭ, 10 capre și 50 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 26 plugurĭ și care cu boĭ, 1 plug și 4 căruțe cu caĭ.

Deleni, *mahala*, în partea de E. a satuluĭ Oprișești, com. cu același nume, jud. Tecuciŭ.

Deleni, *mahala,* jud. Tecuciŭ la E. satuluĭ Homocea, cu 65 case și bordee, populată numaĭ de Țiganĭ carĭ fac lingurĭ, covețe, fuse, etc. în timpul erneĭ și vara se ocupă cu agricultura.

Deleni, *mănăstire,* jud. Olt, situată pe valea Oltuluĭ, cale de vr'o 2 ore de la Slatina, spre N. Drumul nu e tocmaĭ practicabil pentru trăsurĭ, de oarece mănăstirea se află așezată de asupra uneĭ văĭ închise de dealurile piezișe din fața Oltuluĭ.

Mănăstirea Deleni, întemeiată de familia Deleanu, era dintr'un început așezată tocmaĭ jos, pe malul Oltuluĭ, dar surpîndu-se malul, ea s'a dărîmat, în cît abia se maĭ cunoaște locul unde a fost.

La anul 1880, s'a scos din Olt piatra pe care se află săpată pisania vechie, o piatră de 2 m. în lungime și $1^{1}/_{2}$ în lățime, care se află răzămată de zidul bisericeĭ nouă. Lăsată fiind afară, piatra s'a umplut de mușchiŭ în cît pisania nu se poate citi; aceasta pare a fi în limba Romînească și de pe timpul luĭ Mateiŭ Basarab.

O altă piatră, frumos sculptată, se află pusă drept scară la intrarea bisericeĭ, iar alte treĭ bucățĭ sunt puse drept pervaz la ușa de intrare. Toate aceste pĭetre sunt lucrate cu gust, întocmaĭ ca cele de la Mănăstirea-Dealul și de la Curtea-de-Argeș.

Biserica cea nouă, mică și fără valoare artistică, a fost zidită în timpul maĭ noŭ de mănăstirea Stănișoara, sub a căreĭ ascultare a fost ca metoh. Zugrăveala, de alt-fel primitivă, e stricată de fum. Intre ctitori sunt: Postelnicul Grigore Deleanu și Jupîn Drăgușin, vel Paharnic.

Casele din jurul bisericeĭ sunt cu totul ruinate, iar mănăstirea s'a redus la biserică de mir și pentru întreținerea cultuluĭ divin se înscrie anual în budgetul statuluĭ o sumă de 1070 leĭ.

Deleni, *deal,* jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Coșoveni-d.-j.

Deleni. Vezĭ Almașul - Birnici, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Almajul.

Deleni, *deal*, pe care se află așezat satul Deleni, din comuna cu același nume, jud. Fălciŭ, pl. Mijlocul. Șĭ-a luat numirea, se zice, de la un căpitan de oștenĭ al luĭ Ștefan-cel-Mare, anume Tofin Deleanul, care ar fi avut în stăpînire acest deal.

Deleni, *deal*, în raionul com. Deleni, jud. Olt, pl. Oltul-d.-j., pe care se cultivă 10 hect., 75 ariĭ vie.

Deleni, *locuință izolată,* jud. Ilfov, pl. Znagov.

Deleni, *platoŭ*, pe care e așezată cea maĭ mare parte a satuluĭ Deleni, din com. Ciortești, pl. Crasna, jud Vasluiŭ.

Deleni, *pîrîŭ*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Drăgugești, care-șĭ are obîrșia în dealul Măgura și se varsă de a stînga în Tazlăul-Mare.

Deleni, *pîrîŭ,* jud. Fălciŭ, izvorește din partea de S. a com. Bohotinul, pl. Podoleni; curge prin sat unde se și varsă în pîrîul Fundătura.

Deleni, *pîrîŭ,* jud. Tecuciŭ, izvorește din dealul cu același nume, merge în direcția N.-V.; se unește cu Stucheni; trece prin partea de E. a satuluĭ Deleni, comuna Burdusaci și prin satul Burdusaci; în urmă se varsă în Zeletin, față cu pîrîul Gunoaia.

Deleni, *siliște,* jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-j., com. Drăgugești. Era sat cu biserica, situat la S.-E. de com. Bătrîniĭ povestesc că acest sat ar fi fost pustiit de Tătarĭ.

Deleni, *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Niculești. Incepe din localitate și se scurge în rîul Slănic.

Delenilor (Codriĭ-), *codri,* în comuna Deleni, pl. Coșula, jud. Botoșani. Se întind în partea de V. a moșieĭ Deleni, pe o suprafață forte onduloasă și pe o întindere de 10000 hect. Se compun din arborĭ marĭ, foarte vechĭ și deșĭ, în care predomină

stejarul, carpenul, jugastrul, teiul, fagul, ulmul, paltinul, etc.

Sunt codrĭ ceĭ maĭ întinșĭ din județul Botoșani, și în carĭ se află o mulțime de animale sălbatice pentru vînat, precum: porcĭ sălbaticĭ, capre, lupĭ, vulpĭ, jderĭ, epurĭ, etc.

Sunt proprietatea fraților Grigore și Constantin Ghica. Se exploatează pe o mare întindere.

In partea de V., în codri, se află Piatra-Șoimuluĭ, un loc înalt și pietros, de unde se poate vedea în depărtărĭ marĭ.

Delenilor (Dealul-), *deal,* jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-j., com. Drăgugești, care face parte din șira dealurilor ce despart Siretul de Tazlăul-Mare.

Delenilor (Dealul-), *deal,* situat în partea de N. a com. Fîntînelele, jud. Botoșani. Incepe din hotarul ce desparte moșia Hancea de moșia Băloșeni și se continuă pe moșiile Bănești și Fîntînelele. Din acest deal izvoresc pîraiele: Cișmeleĭ, Gîrla-Moriĭ și Gîrla-Rîmnicelor, carĭ udă moșiile Băloșeni și Fîntînelele și se varsă în Siret prin iazul Văduletul.

Delenilor (Dealul-), *deal,* începe din gura văeĭ pîrîuluĭ Butnariul; se întinde spre S. prin com. Deleni, pl. Crasna, județul Vasluiŭ, și se prelungește în direcțiunea rîuluĭ Bîrlad; alte ramificărĭ trec în jud. Tutova; pe întinsul platoŭ al acestuĭ deal format din vîrfurile dealurilor Bolboca, Pietrăria, Deleni, Zizinca, Ciunta și Făgădăul e așezată com. Deleni.

Delenilor (Muchea-), *colină* și *punct de hotar,* între comunele: Beciul, Beceni și Gura-Dimieneĭ, jud. Buzăŭ.

Delești, *sat* și reședința comuneĭ Chetrești, pl. Stemnicul, jud. Vasluiŭ, situat pe valea dintre dealurile Comisul și Băltag, pe o întindere de 1272 hect. și cu o populație de 13 familiĭ, saŭ 375 suflete, din carĭ 1 familie de Evreĭ, cu 6 suflete.

Are o școală, înființată în anul 1879 și frecuentată de 23 elevĭ, precum și o biserică făcută la 1806 de Gr. Hrisoverghi, fostul proprietar.

Moșia Delești e proprietatea statuluĭ. Pe ea sunt împroprietărițĭ locuitoriĭ din: Delești, Albești, Răduești și prea puținĭ din Chetrești.

Numărul vitelor e de 570: 254 vite marĭ cornute, 210 oĭ, 32 caĭ, 50 rîmătorĭ, 12 capre și 12 bivolĭ.

Delii - Boeri, (vezĭ Costinești), *sat,* com. Costinești, pl. Tîrgul, jud. Botoșani.

Deliuruci, saŭ **Deleursi,** *sat,* în jud. Constanța, pl. Mangalia, cătunul comuneĭ Cheragi, situat în partea meridională a plășeĭ și cea estică a comuneĭ, la 2 kil. spre E. de cătunul de reședință, Cheragi. Este așezat pe valea Cheragi, închis fiind la N. de dealul Casimcea, iar la S. de dealul Deliuruci. Are o suprafață de 1023 hect., dintre care 4 hect. sunt ocupate numaĭ de vatra satuluĭ și de grădinĭ. Populațiunea sa este de 34 familiĭ saŭ 163 suflete, ocupîndu-se maĭ mult cu creșterea vitelor. Șoseaua județeană Mangalia-Cara-Omer trece prin sat, străbătîndu-l în toată lungimea de la E. către V. Un drum comunal pleacă spre N. și duce la Hazaplar.

Deliuruci, *deal,* în județul Constanța, pl. Mangalia, pe teritoriul comuneĭ rurale Cheragi, și anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Deliuruci. Se întinde pe la S. satuluĭ Deliuruci și de alungul văeĭ Cheragi, de la V. către E. Are o înălțime maximă de 70 m., și este de natură stîncoasă și rîpoasă, ceea-ce face ca valea Cheragi prin aceste locurĭ să aibă malul săŭ meridional înalt și stîncos. Vîrful săŭ cel maĭ înalt este Deliuruci-Iuc (70 m.)

Deliuruci-Iuc, *vîrf de deal,* în jud. Constanța, pl. Mangalia, com. Cheragi, vîrful cel maĭ înalt al dealuluĭ Deliuruci, avînd o înălțime de 70 m., acoperit cu verdeață și dominînd satul Deliuruci în întregime.

Delnița. Vezĭ Sărasca-Matița.

Delnița, *moșie,* pe care s'aŭ împroprietărit la 1864 parte din locuitoriĭ comuneĭ Păcureți, pl. Podgoria, jud. Prahova.

Delta-Dunăreĭ, *deltă,* care coprinde tot spațiul din triunghiul format de cele 2 brațe ale Dunăreĭ, de la punctul Ciatal și până la țărmul Măriĭ, în jud. Tulcea. Se mărginește la N. cu brațul Chilia, la E. cu Marea și la S. cu brațele Tulcea, Sf. Gheorghe și Dranova. Suprafața sa este de 3500 kil. p., în care se cuprinde și teritoriul coprins între brațele Sf. Gheorghe, Dunavățul, și Razelm. Cele treĭ vîrfurĭ ale acestuĭ triunghiŭ sunt: Ciatal, gura Chilieĭ și gura Portițeĭ.

Esceptînd malurile brațelor Sf. Gheorghe și Chilia, tot spațiul coprins de Deltă, este supus numeroaselor inundațiunĭ periodice; pămîntul este acoperit cu stuf și sălciĭ, brăzdat de numeroase lacurĭ întinse și gîrle, între carĭ maĭ însemnate

sunt gîrlele: Tătarul, Pardina, Alboca-Suhat, Iacob-Suhat, Şondul, Marchel şi Litcovul şi lacurile: Gorgova, Fortuna, Tătarul Roşul, Matiţa, Babina, Velichi-Merhei, Malul-Merhei, Puiul, Puiuleţul, Lumina, Roşul, Roşculeţul, Dranov şi Razelm. Intinderea lor totală este de 350 kil. (35000 hectare), adică a 10-a parte din întreaga suprafaţă a delteĭ Danubiene.

Solul este compus dintr'un aluvian fin pulverizat şi lipsit de orĭ-ce piatră, prund saŭ nisip granulos. Spre Ciatal-Ismail are 19 picioare asupra niveluluĭ Măriĭ, la gura braţuluĭ St. Gheorghe are 8 picioare, la gura braţuluĭ Chilieĭ se găsesc maĭ multe înălţimĭ de nisip cu o înălţime de 40—50 picioare; iar restul delteĭ are puţine malurĭ care să întreacă cu 2 picioare nivelul Măriĭ; totuşĭ în interiorul eĭ se găsesc întinderĭ marĭ de pămînt, ce se ridică d'asupra stufuluĭ; pe aceste întinderĭ, numite grindurĭ, oameniĭ îşĭ fac sate şi le utilizează fie pentru păşunatul vitelor, fie pentru agricultură; pe unul din ele, se află o frumoasă pădure de stejarĭ, numită Cara-Orman. Aceste grindurĭ sunt: Chilia-Veche, Stipocul, Periprava, Sfistofca, Satul-Noŭ, Letea şi Cara-Orman.

O mulţime de insule plutitoare formate de rădăcinĭ de stuf, detaşate în blocurĭ marĭ de la vreun mal, se văd în lacurile Delteĭ; unele din ele chiar sunt locuite de pescarĭ, unde eĭ aŭ coliba şi grădiniţa lor de legume; aceste insule numite plaiurĭ îşĭ schimbă poziţiunea lor după capriciul vîntuluĭ.

Delta, lipsită de basinurĭ artificiale spre a conţine apele, este mlăştinoasă şi peste tot inundată la fie-care creştere şi debordare a Dunăreĭ; numaĭ extremităţile celor treĭ braţe sunt maĭ puţin afectate de variaţiunea volumuluĭ apelor.

Populaţiunea din Deltă se ridică la maĭ bine de 15000 suflete, afară de oraşele Chilia-Veche şi Sulina, răspîndită în satele următoare: Satul-Noŭ, cu cătunul Pardina, Pătlăgeanca, Ciatal-Chioi şi Pardina, Cara-Orman cu căt. Uzlina, Sfistofca cu căt. Periprava, Satul-Noŭ, cu cătunul Letea şi Sf. Gheorghe (saŭ Cadîrlez pe turceşte). Elementul principal este cel rusesc, care se ocupă cu pescăria în bălţĭ şi Dunăre, avînd numeroase cherhanale (pescăriĭ); Greciĭ se ocupă cu agricultura şi grădinăria.

In anul 1874 o societate germană a solicitat guvernuluĭ otoman dreptul de a stabili în Deltă o colonie de nemţĭ de maĭ multe zeciĭ de miĭ de familiĭ, obligîndu-se a face cu spesele sale basinele şi canalurile trebuincioase, şi a transforma Delta într'o imensă grădină potajeră; din motive politice Poarta a refuzat; dar ocupată fiind Dobrogea de Romînia, guvernul a lăsat o colonie olandeză de a defrişa pe cît e posibil teritoriul eĭ, şi a da agricultureĭ cît maĭ mult pămînt.

La anul 1856 o comisiune europeană, compusă din reprezentaţiĭ celor 7 marĭ puterĭ, semnatarĭ aĭ tractatuluĭ de pace de la Paris, s'a constituit cu scop de a ameliora şi îmbunătăţi intrarea gurelor Dunăreĭ pentru intrarea de marĭ bastimente şi ridicarea comerciuluĭ internaţional. Această comisiune, după ce a studiat cele treĭ braţe principale ale acestuĭ fluviŭ, s'a decis a face lucrărĭ provizoriĭ la îmbucătura braţuluĭ Sulina, de oare-ce acest canal, prezinta avantagie şi înlesnirĭ imediat cerute de navigaţiunea fluviuluĭ, lăsînd ca în urmă să se facă lucrărĭ definitive pentru îmbunătăţire şi maĭ avantagioase pe unul din cele-l'alte două braţe principale, cheltuelile făcute aŭ redus starea financiară a acesteĭ comisiunĭ în imposibilitatea de a maĭ întreprinde lucrările definitive, proectate a se face la braţul Sf. Gheorghe, aşa că ceea ce s'a făcut la Sulina, a rămas definitiv, cu toate că întreţinerea acelor lucrărĭ absoarbe cheltuelĭ enorme pe fie-care an din casa comisiuneĭ.

După calculile făcute de Sir Charles Hartley, actualul şef inginer al comisiuneĭ europene, lucrările de îmbunătăţire la braţul Sf. Gheorghe ar fi costat 17000000 leĭ, pe cînd cele făcute provizoriŭ la Sulina aŭ costat peste 21000000 francĭ.

Astăzĭ s'a corectat cursul braţuluĭ Sulina, la locul unde mersul eĭ aseamănă cu litera M, şi lacul Obretin aflîndu-se în prima parte spre V., s'a construit un canal care trecînd prin lacul Obretin, a scurtat distanţa cu 5 mile ($8^1/_2$ kil.) Comisiunea dunăreană a proectat şi tăierea unuĭ canal între ramurile estice ale formeĭ maĭ sus numite, şi în direcţiunea oraşuluĭ Sulina; maĭ prescurtînd ast-fel drumul încă cu $4^1/_2$ mile (8 kil.) în total $9^1/_2$ mile ($16^1/_2$ kil.) ceea ce este considerabil pentru comerciŭ, astă-zĭ cînd perfecţionarea mijloacelor de iuţeală a corăbiilor şi vapoarelor, fie prin inventarea a maşinĭ nuoă de locomoţiunĭ, fie prin tăierĭ de canale, este una din condiţiunile înaintareĭ comerciuluĭ. Facerea poduluĭ de la Feteşti-Cernavoda a dat o mică lovitură comerciuluĭ pe braţul Sulina, căcĭ productele se transportă maĭ iute pe calea ferată până la

Constanța, ca de aci să fie luate de corăbiĭ și duse în diferitele țărĭ ale Europeĭ.

Delujan, *munte*, în com. Broșteni, jud. Suceava.

Delureni, fost *sat*, în jud. Dolj, plasa Amaradia, comuna Negoești.

Delureni, *sat*, face parte din com. rur. Mereni, jud. Olt, pl. Vedea-d.-s. Este situat la N. de comună, pe un deal, între gîrla Eiul și gîrlișoara Turcul. Are o populație de 280 locuitorĭ.

Aci e o biserică vechie de lemn, fără inscripțiune; din arătările enoriașilor se crede a fi facută cam de 100 de anĭ.

Delureni, *mahala*, com. Recea, jud. Vîlcea, plaiul Horezul.

Delureni, *vîrf de deal*, jud. Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-j., com. Răcăciuni, pe vîrful căruia se văd urme de cetate, și prin prejur șanțurĭ de apărare. Aceste întărirĭ sunt în fața celor de la Apărătoarea.

Delurenilor (Cîmpia-), *cîmpie*. Vezĭ Dăroaia, jud. Vîlcea.

Delușelul, *deal* și *loc izolat*, la N.-V. com. Brezoiul, jud. Vîlcea, pl. Cozia, la o distanță de 2 kil. de vatra satuluĭ.

Delușelul, *deal*, la E. com. Popești, pl. Cerna-d.-s., jud. Vîlcea. Poalele sale de E. le udă gîrla Firijba. Are direcția N.-S.

Delușelul, *trup de pădure* al statuluĭ, în întindere de 35 hect., formînd împreună cu trupul Mangul, pădurea Dobriceni, situată în com. Bărbătești, jud. Vîlcea, plaiul Horezul.

Demecican-Cula-Ceair, *vale*, în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul romînesc cît și pe cel bulgăresc al comuneĭ rurale Garvan și anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Cuiugiuc; se desface din poalele nordice ale dealuluĭ Garvan-Bair; se îndreaptă spre N. maĭ întîiŭ, apoĭ spre V., avînd o direcție generală de la S.-E. spre N.-V.; brăzdînd partea sudică a plășeĭ și a comuneĭ, taie hotarul spre Bulgaria, pe la S.-V. de satul Garvan, și după un drum de 4 kil., se deschide în valea Nursus-Ceair, pe dreapta, lîngă vîrful Garvan; formează, împreună cu valea Cuiugiuc-Ceair, valea Nursus-Ceair; o parte din cursul săŭ și-l face prin pădurĭ.

Demen-Culac, *vale*, în județul Constanța, plasa Medjidia, pe teritoriul comuneĭ rur. Cochirleni, și anume pe acela al căt. Ivanes; se desface din dealul Perdea-Culac-Bair, îndreptîndu-se spre V., cu o direcție de la N.-E. către S.-V., și mergînd printre dealurile Amzali-Bair și Ghenis-Bair; după un drum de $4^{1}/_{2}$ kil., se deschide în valea Peștera-Ceair pe partea dreaptă; brăzdează așa dar partea centrală a plășeĭ și cea sudică a comuneĭ, pe la E. săŭ trece drumul Ivanes-Medjidia.

Demircea, *sat*, în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, căt. com. Hairam-Chioi, situat în partea meridională a plășeĭ și cea estică a comuneĭ, la $2^{1}/_{2}$ kil. spre S.-E. de cătunul de reședință, Hairam-Chioi. Este așezat pe valea Demircea, închis de la V. de către dealul Demircea, cu vîrful săŭ Demircea-Iuc, care are o înălțime de 171 metri și este dominat de către vîrful Tașli-Iuiuc, care se află la 2 kil. spre E. de sat și care are o înălțime de 178 metri. Suprafața sa este 1454 hect., dintre care 8 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ. Populațiunea sa, compusă maĭ toată din Turcĭ și Bulgarĭ, este de 32 fam., saŭ 123 sufl., ocupîndu-se cu creșterea vitelor în primul rînd și apoĭ cu agricultura. Casele sale, în număr destul de mare, și la o oare-care distanță unele de altele, sunt răspîndite pe vale, pe o întindere destul de mare. Forma satuluĭ este lunguiață de la N. către S., după configurația văeĭ.

Drumurĭ comunale vin de la Hairam-Chioi, de la Schender de la Bairam-Dede, de la Cial-Margea, și de la Docuzaci.

Demircea, *sat*, în jud. Constanța, plasa Silistra-Nouă, cătunul comuneĭ Beilicul; sat mic, cu case nu tocmaĭ bine zidite și așezate pe două ulițĭ, ce se întretaie în unghiŭ drept. Este așezat în partea de E. a plășeĭ și a com., la 4 kil. spre E. de reședință, pe ambele malurĭ ale văeĭ Demircea, la poalele estice ale dealuluĭ Cuzgun și la cele vestice ale dealuluĭ Bac-Cuius.

Teritoriul săŭ se mărginește la N. cu com. Mîrleanul, la E. cu căt. Bac-Cuius, la S. cu com. urbană Cuzgun și la V. cu căt. de reședință Beilicul; sate învecinate sunt: Beilicul, Bac-Cuius, Mîrleanu, și Cuzgun.

Solul săŭ e accidentat; la N.-V., avem dealul Demircea (126 m.) și la S. și S.-V., dealul Cuzgun (173 m.), acoperit cu fînețe și tufărișurĭ.

Văĭ sunt: Demircea, prin mijloc și prin sat; Voinea-Mare, adiacenta celeĭ precedente, la S.-V.; Mîrleanu, la N. și N.-E.

Are o suprafață de 871 hect.,

din care 60 hect. ocupate de vatra şi grădinele satuluĭ.

Populaţiunea este de 22 fam. saŭ 86 sufl., ocupîndu-se cu creşterea vitelor.

Are o biserică.

Demircea, *deal,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rur. Beilicul (şi anume pe acela al căt. săŭ Demircea), al com. Caranlîc şi al com. urbane Cuzgun. Este coprins între văile Urluia, Beilicul şi Demircea. Se întinde de la V. spre E. maĭ în toate direcţiunile. Linia principală este de la S.-V. spre N.-E. şi brăzdează partea N.-E. a plăşeĭ, pe cea vestică a com. urbane Cuzgun, pe cea centrală şi sudică a com. rur. Beilicul, şi pe cea nordică a com. rur. Caranlîc. Dintr'nsul pleacă valea Voinea-Mare. Se ridică până la o înălţime de 179 m. în vîfrul Caranlîc, dominînd văile de maĭ sus, satul Demircea, oraşul Cuzgun, drumurile comunale Beilicul-Cuzgun, Beilicul-Caranlîc şi cel judeţean Ostrov - Cuzgun. Este acoperit cu puţine pădurĭ şi tufărişurĭ şi maĭ mult, cu păşunĭ şi fîneţe.

Demircea-Ceair, *vale,* în jud. Constanţa, plasa Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rur. Beilicul, se desface din poalele estice ale dealuluĭ Demircea; se îndreaptă spre N. maĭ întîiŭ, până la satul Demircea, apoĭ spre V., avînd o direcţiune generală de la S.-E. spre N.-V., brăzdînd partea N.-E. a plăşeĭ şi pe cea centrală a comuneĭ; după un drum de 7 kil. se deschide în balta Beilicul, aproape de deschiderea văeĭ Beilicul; malurile sunt pe alocurea înalte şi pietroase; printr'însa merge un drum comunal: Beilicul-Demircea-Cuzgun şi altul: Mîrleanu-Cuzgun.

Denchi, *pîrîiaş,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., care şerpueşte pe la V. comuneĭ Săcueni şi se scurge în pîrîul Valea-Mare.

Denimiezii (Vîrful-), *munte,* în com. Pîrscovul, căt. Bădila, jud. Buzăŭ, avînd forma unuĭ semicerc; culminează la N. în Vîrful-Dinteluĭ; poartă şi numele de Rotunda; e acoperit cu fîneţe şi pădure.

Denis-Tepe, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul comuneĭ rurale Congaz şi anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Hagilar, situat în partea centrală a plăşeĭ şi sud-vestică a com. Este de natură pietroasă, acoperit în partea superioară cu tufărişurĭ, şi pe la poale cu fîneţe. Are 266 m. şi e punct trigonometric de 1-iul ordin, dominînd asupra satelor Hagilar, Congaz, Armutlia, Satul-Noŭ, Camber, asupra văilor Taiţa şi Teliţa, asupra şoseliĭ naţionale Tulcea-Babadag-Constanţa. Numele săŭ turcesc înseamnă Dealul-Măriĭ, (denis=mare), pentru că odată Marea îĭ scălda poalele; chiar astă-zĭ se vede pe vîrful luĭ un cîrlig mare de fier, de care se zice că ancoraŭ vasele, cînd veneaŭ în aceste locurĭ.

Denisi. Vezĭ Agadse-Denisi, jud. Neamţu.

Denţeni, *deal,* pe teritoriul comuneĭ Dränceni, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ, prelungit între satele Vărăria şi Albeşti. In hotarul despre S. cu com. Rîşeşti se află o movilă numită Andreiŭ.

Deolnic-Bair, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul comuneĭ rurale Ciamurli-d.-s., şi anume pe acela al cătunuluĭ Camena. Se desface din dealul Secarul; se întinde spre E., într'o direcţie generală de la N.-V. spre S.-E., de alungul pîrîuluĭ Camena, brăzdînd partea nordică a plăşeĭ şi a comuneĭ; lasă spre E. dealul Bechir-Ceair; la poalele sudice este aşezat satul Camena; are 192 m., dominînd asupra satuluĭ şi văeĭ Camena, şi asupra satuluĭ Slava-Rusească; este acoperit cu pădurĭ şi fîneţe.

Deparaţi, *cătun,* în jud. şi plasa Teleormanuluĭ, formînd o comună cu Hîrleşti; portă numirea oficială de Deparaţi-Hîrleşti.

Are o populaţiune de 390 suflete, din carĭ 92 contribuabilĭ.

Deparaţi, *moşie,* situată în com. Deparaţi-Hîrleşti, jud. şi pl. Teleormanuluĭ. Este proprietatea d-luĭ A. Vetra. Are o întindere de 600 hect., în carĭ intră şi pădurea de pe moşie.

Deparaţi-Hîrleşti, *com. rur.,* în judeţul şi pl. Teleorman, situată pe partea dreaptă a rîuluĭ Teleorman, în vale. Are două cătune: Hîrleşti şi Deparaţi, aşezate într'o poziţiune pitorească, înconjurată de dealurĭ, pădurĭ seculare şi străbătută de cursul rîuluĭ Teleorman şi de al pîrîuluĭ Teleormănelul. Amîndouă cătunele sunt situate la un loc şi nu sunt despărţite prin nicĭ un semn între ele. La marginea de S. a cătunuluĭ Deparaţi se varsă pîrîul Teleormănelul în Teleorman.

Distanţa de la Roşiori este de 30 kil; de la reşedinţa judeţuluĭ, de 68 kil. şi de la Alexandria, de 41 kil.

Suprafaţa comuneĭ, dimpreună

cu a moşiilor de pe dînsa, este de aproape 2000 hect. Din acestea, 750 hect. pămînt arabil şi 600 hect. pădure, aparţin fraţilor Nicolaevicĭ din Serbia, iar 600 hect. pămînt şi puţină pădure d-luĭ Anton Vetra. Pămîntul este prea puţin deluros; cea maĭ mare parte este şes, şi productiv faţă cu al comunelor de prin prejur; pădurea este de stejar.

Pe aci s'a cultivat pănă în anul 1872 însemnate cantităţĭ de tutunurĭ.

Populaţiunea comuneĭ este de 1626 suflete, din carĭ 239 contribuabilĭ.

Numărul vitelor este de 4166 capete: 295 caĭ, 756 vacĭ şi boĭ, 2878 oĭ şi 232 porcĭ.

Pe apa Teleormanuluĭ sunt două morĭ de măcinat, una pe moşia Hîrleşti şi cea-l'altă pe Deparaţi, la vărsătura Teleormăneluluĭ în Teleorman.

Are o şcoală, condusă de 1 învăţător şi frecuentată de 36 elevĭ, în acelaşĭ local cu primăria; două bisericĭ, una în cătunul Deparaţi, şi alta în cătunul Hîrleşti, deservite de 2 preoţĭ şi 3 cîntăreţĭ.

Drumurĭ de comunicaţie are: spre cătunul Netoţi-d.-s., la S. şi spre comuna Lada la N., pe şosele vecinale. Cea din urmă trece prin pădurea Hîrleştilor.

Comuna Deparaţi este una din cele maĭ vechĭ ale judeţuluĭ. După împărţirea administrativă din secolul trecut, figura în pl. Teleormanul-d.-j. Maĭ în urmă a făcut parte din pl. care s'a numit a Teleormanuluĭ.

Aci s'a născut poetul Al. Depărăţeanu, şi de peisagiile dimprejur s'a inspirat cînd a scris frumoasa idilă «Vara la Ţară».

Depusa, *moşie,* în jud. Teleorman, pl. Tîrguluĭ, com. Belitori. E situată pe valea Urluiuluĭ. La N. acesteĭ moşiĭ se găsesc cîte-va măgurĭ carĭ formează hotarul moşieĭ spre comuna Belitori: Măgura-cu-Moţ şi Măgura-Scăunaşuluĭ; maĭ spre E. este Movila-Cornişorilor şi la limita dintre moşia Belitori cu Peretul şi cu Depusa se află movila Băşicuţa-Flocoasă, căreia i se atribue oare-care importanţă istorică.

Pe timpul războaielor Domnilor noştri cu năvălitoriĭ ce veneaŭ despre Dunăre, această măgură servea ca punct de observaţiune, de unde se dedea alarma, aprinzîndu-se focurĭ.

Derdi, *afluent* al Borceĭ, jud. Suceava.

Dere-Chioi, *sat,* în jud. Constanţa, pl. Mangalia, căt. com. Cara-Omer. E situat în partea S.-V. a plăşeĭ şi a comuneĭ, la 10 kil. spre S.-V. de căt. de reşedinţă, Cara-Omer. E aşezat pe valea Cerchez-Chioi şi este închis la E. de dealurile: Bair-Mezarlîc şi Dere-Chioi şi la V. de Dealul-Moriĭ. Suprafaţa sa este de 115 hect., din carĭ 3 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ şi de grădinĭ. Are o populaţie de 4 familiĭ, saŭ 18 sufl.

Dere-Chioi, *vîrf de deal,* la hotarul plăşilor Medjidia şi Constanţa, jud. Constanţa. E vîrful cel maĭ înalt al dealuluĭ Bilarlar, avînd 108 m. înălţime. A servit ca punct trigonometric de observaţiune de rangul al III-lea. E acoperit cu verdeaţă.

Dere-Chioi, *deal,* în jud. Constanţa, pl. Medjidia, com. Tortoman. E situat în partea E. a plăşeĭ şi a com. şi cea S.-E. a satuluĭ Derin-Chioi. Are o direcţiune generală de la S.-V. către N.-E. şi se întinde de-a-lungul văeĭ Dere-Chioi.

Dere-Chioi, *vale,* în jud. Constanţa, pl. Medjidia, pe teritoriul com. Tortoman. Este provenită din unirea maĭ multor văĭ, şi anume: Valea-Hotaruluĭ, Valea-Lungă şi Valea-Dana-Chioi-Ceair. Trece prin satul Derin-Chioi, mergînd printre dealurile Bilarlar şi Dere-Chioi. Prin mijlocul săŭ merge drumul comunal Carol I-Derin-Chioi-Tortoman.

Dere-Chioi-Bair, *deal,* în jud. Constanţa, pl. Mangalia, pe teritoriul com. Mangalia şi pe al căt. Dere-Chioi. Este o continuare a dealuluĭ Bair-Mezarlîc şi este îndreptat spre S., urmînd direcţiunea de la N. către S.; la V. acestuĭ deal se întinde valea Cerchez-Chioi, iar din poalele sale E. se desface dealul Bair-Iuiuc; brăzdează partea S. a comuneĭ şi a plăşeĭ şi cea E. a cătunuluĭ; este acoperit cu păşunĭ.

Dere-Chioi-Ceair, *vale,* în jud. Constanţa, pl. Mangalia, com. Mangalia; acest nume se dă uneĭ părţĭ din Valea-Cîşleĭ. Intreaga vale are forma uneĭ liniĭ frînte şi merge printre dealurile Sarî-Bair, Albi-Chioi şi Manuzlî-Bair spre V. şi Mezarlîc şi Albi-Chioi la E., urmînd direcţia generală de la N. spre S. Este tăiată de o mulţime de drumurĭ, carĭ duc la Calfa-Chioi, la Mamuzlî şi la Cerchez-Chioi.

Derea-Ceair, *vale,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, com. Lipniţa; îşĭ ia naştere din movila Caragea şi se îndreaptă spre N., pentru a merge să se deschidă în balta Ciamurli, după un drum de abia de 2 kil.

Derin-Chioi, *sat,* în jud. Constanța, pl. Medjidia, cât. com. Tortoman. E situat în partea N.-V. a plășeĭ și cea E. a comuneĭ, la 4 kil. spre E. de cătunul de reședință, Tortoman. Este așezat în fundul văeĭ Dere-Chioi, tocmaĭ la mijlocul eĭ și este închis din partea N.-V. de dealul Bilarlar cu vîrful său Dere-Chioi (108 m.), iar din partea S.-E. de dealul Dere-Chioi. Suprafața sa este de 3656 hect., din carĭ 8 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ și de grădinĭ. Populațiunea sa compusă maĭ numaĭ din Romînĭ transilvănenĭ, așa numițĭ Mocanĭ, este de 18 familiĭ, saŭ 87 suflete, ocupîndu-se exclusiv cu creșterea vitelor. Case sunt puține, însă marĭ și regulat așezate. Drumul comunal Tortoman-Dana-Chioi (Carol I) trece prin acest sat, pe la partea sa nordică, iar drumul Bilarlar (Dorobanțul)-Medjidia trece prin partea vestică a satuluĭ; un alt drum comunal pleacă spre S. la Docuzol.

Derinea-Ceair, alt *nume* al *văeĭ* Beilicul, nume pe care îl poartă de la satul Bazargian și până aproape de vărsarea sa în balta Beilicul, județul Constanța, pl. Silistra-Nouă. Sub acest nume brăzdează partea estică a plășeĭ, pe cea sudică a comuneĭ Beilicul și pe cea nordică a com. Caranlîc; malurile sale sunt acoperite de tufărișurĭ; merge printre dealurile Aspalîc, Hasan-Orman de o parte și Demircea de altă parte; prin ea maĭ merge și drumul județean Ostrov-Cuzgun, și cel comunal Beilicul-Caranlîc.

Dermen-Bair, *deal,* în județul Constanța, pl. Mangalia, pe teritoriul com. rur. Tuzla; se întinde de la valea Arnăut-Bostan-Dere până la movila Tuzla, maĭ spre N. de comuna Tuzla; are forma unuĭ semi-cerc; poalele sale estice se întind până la Mare, iar cele vestice se împreună cu ale dealuluĭ Taușan-Bair. Nu este tocmaĭ înalt, dar predomină Marea, com. Tuzla și drumurile ce duc de la Tuzla la Perveleĭ și la Buiuc-Tatlîgeac.

Dermen-Ceair, *vale,* în județul Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comunelor rurale Lipnița, Garvan și Ghiuvegea; este formată din două văĭ secundare, ce se desfac din poalele nordice ale dealuluĭ Uzun-Bair, de pe teritoriul comuneĭ Cranova din Bulgaria; se unesc sub numele de valea Canara-Ceair; tae hotarul spre Dobrogea, pe la E. de pichetul No. 12; de aci ia numele de Satis-Chioi-Ceair, până în dreptul comuneĭ Ghiuvegea, de unde ia pe acela de Dermen-Ceair, până la deschiderea sa în balta Iortmac, în partea sudică a eĭ, pe unde trece drumul județean Ostrov-Cuzgun; are o lungime de peste 15 kil.; malurile sale sunt în general înalte și stîncoase, din cauza dealurilor carĭ o strîng de aproape și anume Veli-Chioi-Bair și Dermen-Sîrt la V., Siran-Culac-Bair și Capus-Chioi-Bair la E.; pădurĭ întinse se află pe malurile sale. Văile ce sunt adiacente acesteĭ văĭ sunt micĭ și neînsemnate; printr'însa merge drumul comunal ce duce de la Lipnița la Cranova și Bulgaria; un altul o tae pe la hotarul spre Dobrogea, mergînd de la Veli-Chioi la Para-Chioi; valea chiar este un drum deschis și important pentru a intra în Bulgaria.

Dermen-Iuiuc, *movilă,* în județul Constanța, plasa Silistra-Nouă, pe teritoriul com. Enișenli, pe culmea dealuluĭ Ghiol-Ghelic-Bair; are o înălțime de 187 m. și domină cătunul Enișenli, cătunul Nastradin și valea Gheren-Ceair; este acoperit cu pășunĭ și servă ca punct trigonometric.

Dermen-Sîrtî, *deal,* în județul Constanța, plasa Silistra-Nouă, com. Garvan, cât. Veli-Chioi; se desface din dealul Sîrt-Iol-Bair; se întinde spre E., într'o direcție de la N.-V. spre S.-E., printre văile Ciali-Ceair și Satis-Chioi-Ceair; la poalele sale de S. este așezat satul Veli-Chioi; are 158 m. înălțime, dominînd văile de maĭ sus și satul Veli-Chioi; e acoperit cu tufărișurĭ și pădurĭ ca Saia-Coru-Orman și tăiat de drumurĭ comunale ce duc de la Veli-Chioi la Lipnița și Para-Chioi.

Dermen-Sîrtî, *deal,* în județul Constanța, plasa Silistra-Nouă, com. Dobromirul, cât. Dobromirul-din-Deal; se întinde de la satul Dobromirul-din-Deal spre S. și se continuă în Bulgaria; brăzdează partea sudică a plășeĭ și a comuneĭ, mergînd printre valea Caralmus-Uzun-Culas, care e la E. și dealul Irasli-Bair, care este la E.; are 160 m. înălțime și domină satele Dobromirul-din-Deal și drumurile care pleacă de aci și intră în Bulgaria.

Dermengiuluĭ (Dealul-), *deal,* în jud. Constanța, pl. Medjidia, com. urb. Cernavoda; se desface din dealul Cernavoda și se sfîrșește în Valea-Turculuĭ, urmînd direcția de la N.-V. către S.-E.; are o înălțime de 108 m. și domină comuna Cernavoda și lacul Ramazan, pre-

cum și drumul Cernavoda-Devcea; este așezat în partea vestică a plășeĭ și cea de N. a comuneĭ; este acoperit cu pășunĭ și fînețurĭ întinse.

Derment-Sîrtî, *cîmpie*, depresiune între dealurile Greci și Piatra-Rîioasă, în jud. Tulcea, plasa Măcin, comuna Greci. Este străbătută în toate lungimea de apa Calistrieĭ. Are o întindere de vre-o 200 hect. E acoperită cu fînețe și puține semănăturĭ.

Derniță (Izvoarele-de-la-). Această numire o poartă maĭ multe izvoare de pe moșia Odobeasca, din com. Muți, jud. Teleorman. Le maĭ zice și Spafiul.

Dersca, *com. rur.*, în partea de N. a pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ, formată din satele: Căndești, Dersca, Pîrîul-Negru, Vițcani și Vlădeni, cu reședința primărieĭ în Dersca. Are o populațiune de 775 fam., saŭ 2274 sufl. Sunt 6 bisericĭ, deservite de 5 preoțĭ, 7 cîntărețĭ și 6 pălămarĭ; 2 școlĭ conduse de 2 învățătorĭ și frecuentate de 115 elevĭ; 2187 hectare, 54 ariĭ pămînt sătesc; 3789 hect. 59 ariĭ cîmp și 2577 hectare 95 ariĭ pădure, ale proprietăților marĭ din comună; 3 iazurĭ și 4 pogoane de vie.

Budgetul comuneĭ, pe anul 1890/91, a fost la veniturĭ de leĭ 6584, și la cheltuelĭ de leĭ 6280. In 1889/90 a fost la veniturĭ de leĭ 7500 și la cheltuelĭ de leĭ 6984.

Vite marĭ cornute sunt 1245, oĭ 1860, capre 10, caĭ 171, rîmătorĭ 220. Locuitoriĭ posedă 366 stupĭ.

Dersca, *sat*, pe moșia cu același nume, jud. Dorohoiŭ, pl. Berhometele, cu 488 fam., saŭ 1284 sufl. E așezat pe podiș ceva inclinat, între dealurile Pietrișul și Breazul.

Locuințele sătenilor sunt bune cu livezuĭ și grădine. Proprietarul moșieĭ are casă de zid, cu heiurĭ necesare; livadă cu fructierĭ aleșĭ; grădină cu florĭ și pentru legume.

Proprietatea moșieĭ a fost din vechime a Mănăstireĭ Homoruluĭ din Bucovina, pănă la 1785 cînd s'a vîndut.

Are o biserică, cu hramul Sf. Mihail și Gavril deservită de 1 preot, 1 cîntăreț și 1 pălămar; este de zid și încăpătoare; s'a fundat în anul 1810 de fostul proprietar P. Cazimir, apoĭ reparată și de alțĭ proprietarĭ aĭ moșieĭ: P. Mavroeni și Iosif Uhrinovschi. In jurul bisericeĭ se află o livadă frumoasă. Are o școală, condusă de 1 învățător și frecuentată de 60 elevĭ.

Calitatea pămîntuluĭ este maĭ peste tot bună.

Săteniĭ împroprietărițĭ aŭ 1108 hect. 16 ariĭ loc, iar proprietarul moșieĭ are 1589 hect. 74 ariĭ cîmp și 1575 hect. 41 ariĭ pădure mare, parte bătrînă.

Moșia are acareturĭ bune, precum: magazine de păstrat productele; grajdurĭ de ernat vitele; velniță mare cu toate necesarele și un ratoș cu duhgeană în mijlocul satuluĭ.

Iazurĭ sunt 3, de mică întindere, între care maĭ mare e acela numit Beizadela, în suprafață de 2 hect. 51 ariĭ cu soiŭ frumos de pește. Vie este pe o întindere de 4 pogoane.

Pîraele ce trec pe moșie sunt: Buhaiul, Buhăeșul și Prelipca.

Piatra pentru zidărie se află în masă mare de stîncă, pe văile și dealurile acoperite cu pădure; lespezĭ pentru pavat și pentru zidit fîntînĭ, se găsesc pe pîrîul Buhaiul; iar prund și nisip pentru șosele în cătime abundentă, pe dealulurile Pietrișul și Breazul.

Drum principal este calea județeană Dorohoiŭ-Mihăileni.

Hotarele moșieĭ sunt cu: Buhaiul, Lozna, Căndești, Vițcani, Pîrîul-Negru, Tureatca și Hilișeŭ.

Locurĭ însemnate sunt: Siliștea-Vechie, Movilele-Breazuluĭ, Breazna, Palanca, Șanțul-Mare și Șanțul-Lung.

Dervent, *vîrf de deal*, în județul Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Gîrlița, și anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Galița, situat în partea de N. a plășeĭ și a comuneĭ; este punctul culminant al Dealuluĭ-Draca; are o înălțime de 125 m.; fost punct trigonometric de observație, gradul al 3-lea; printr'însul trece hotarul dintre comunele Gîrlița și Cîlnia; poalele sale spre Dunăre, de care e despărțit printr'o distanță de 1 kil., sunt înalte și rîpoase; asemenea și cele ce se termină pe malul văeĭ Licina; este acoperit numaĭ cu verdeață; prin înălțimea sa domină Dunărea pe o bună întindere, ostrovul numit Pacuiul-luĭ-Soare, valea Licina și două drumurĭ comunale ce merg pe la poalele sale nordice și sudice: Bugeac-Mîrleanu, Galița-Cîlnia.

Dervent, *gîrlă*, în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Bugeacul; se desface din partea vestică a iezeruluĭ Gîrlița; se întinde spre N., avînd o direcțiune generală de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd partea nordică a plășeĭ și estică a comuneĭ, făcîndu-ĭ chiar hotarul către comuna Gîrlița; se deschide, după un curs de $2^1/_2$ kil., în Dunăre, pe dreapta, în

dreptul ostrovuluĭ Pacuiul-luĭ-Soare; malurile sunt cam înalte și rîpoase, din cauza pămîntuluĭ aluvionar, moale, ce străbate; stabilește comunicația între Dunăre și iezerul Gîrlița, iezer care primește plinul apelor Dunăreĭ, apărînd ast-fel locurile înconjurătoare de inundație.

Dervent, *pichet,* jud. Dolj, plasa Cîmpul, com. Ciuperceni.

Dervent, *pichet de frontieră,* pe Dunăre, în jud. Ialomița, plasa Borcea, drept satul Roseți-Volnași; îĭ zice și Cioroiul.

Dervent-Tepe, *vîrf de deal,* în jud. Tulcea, pl. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ rurale Malcoci, situat în partea nordică a plășeĭ și cea estică a comuneĭ; este unul din vîrfurile vestice ale Dealuluĭ-Pîrliteĭ; are 116 m. înălțime și e punct trigonometric de ordinul al 3-lea, dominînd asupra satuluĭ Malcoci și văeĭ Gofular; pe la poalele luĭ trec drumurile comunale de la Puslava și Malcoci spre Sarighiol și Pîrlita; acoperit cu verdeață.

De Sus-Mijlocul (Plasa-), *plasă unită,* din plășile: de Sus (prescurtare din numirea Bistrița-de-Sus) și Mijloc, din ludețul Neamțu.

Plasa de Sus cuprindea comunele: Bălțătești, Filioara, Humulești, Pipirigul, Vînători, Răucești, Timișești, Păstrăveni, Boiște, (acum desființată), Petricani, Grumăzești și comuna urbană Tîrgul-Neamțuluĭ; iar pl. Mijlocul: Țibucani (desființată acum), Uscați, Dragomirești, Talpa, Bărgăoani, Bozieni și Budești-Ghicăĭ. (Vezĭ Mijlocul, plasă).

Desa, *com. rur.,* jud. Dolj, plasa Cîmpul. E situată pe loc șes, la 92 kil. S.-V. departe de Craiova, la 16 kil. de Calafat și la 9 kil. S.-V. de Poiana, reședința comuneĭ.

Se învecinește la N. cu com. Poiana și Tunari, la S. cu Dunărea, la E. cu com. Piscul, iar la V. cu căt. Ciuperceni-Noĭ (Rahova). Limita de N. desparte pămînturile locuitorilor împămînteniți la 1864 din Desa, de al acelor din com. Poiana și Tunari. Limita de S. este formată de Dunăre. In dreptul hotaruluĭ Desa (Piscul) se află satul Ursoaia din Bulgaria. Limita de E. merge între moșiile Piscul și Desa, iar cea de V. între delimitările Desenilor și ale locuitorilor din cătunul Ciuperceni-Noĭ.

Terenul comuneĭ este șes, nu prezintă de cît cîte-va movile: Măgura-luĭ-Chiot, spre spre V.; Inșiratele, spre N.; Măgura-luĭ-Cască și a luĭ Caragea, spre S.; Măgura-Viilor, Buzatul, Tapă, Netomenia și Nedelcu, spre V.; Măgura-Mare, la S.

In comuna Desa ca și în vecina sa Piscul, se găsesc o mulțime de lacurĭ și bălțĭ, ast-fel se numără: Uturinul, pe marginea de N. a comuneĭ, are o suprafață de 18 hect. Lacul Bali, la N.-V., în mărime de 3 hect. Lacul Scocul, spre S., de 2 hect. Lacul Ochiul, la S., de 10 hect. Lacul Sebazul, de 6 hect. Maĭ toate aceste bălțĭ și lacurĭ sunt pline cu peștĭ.

Acum 140 de anĭ, com. era locuită de cîțĭ-va pescarĭ, carĭ, din cauza războaĭelor, se mutaŭ cînd în Bulgaria, cînd iar treceaŭ la noĭ. Iar de la acea dată, se stabiliră în com. Desa. La anul 1873, din cauza bălților și a nisipurilor, comuna s'a mutat cu 3 kil. maĭ spre N., cînd s'a pus cu adevărat temelia satuluĭ și a comuneĭ Desa. Com. are 4 strade cu direcțiunea V.-E., iar două în direcțiunea N.-S. Stradele sunt drepte și regulate.

Lîngă această comună s'a dat, în anul 1597, o însemnată bătălie între Romînĭ, sub Mihaiŭ-Viteazul, și Turcĭ. In timpul războiuluĭ Romîno-Ruso-Turc, în lunile Iunie-Iulie 1877, se aflaŭ staționate aci, escadronul Dolj și escadronul mixt al regimentuluĭ 1-iŭ de călărașĭ, escadroanele Argeș, Vîlcea, Muscel, din regimentul al 2-lea de călărașĭ.

In comună se află biserica Sf. Nicolae, zidită la anul 1860 de către principele Mihail Obrenovicĭ și care e rămasă pe locul vechiŭ al comuneĭ. E deservită de 1 preot și 1 cîntăreț. Pe lîngă pămîntul prevăzut de lege, biserica maĭ are o proprietate de 17 pog., dăruite de fondatorul eĭ.

Se văd aci două drumurĭ vechĭ, unul pe limita de E., iar altul pe cea de V.; ambele duc la Dunăre până în fața comuneĭ Arțer-Palanca (Arcer). Tot în Desa, în fața comuneĭ Arcer, se văd și azĭ urmele uneĭ cetățĭ, ce datează din timpul Romanilor.

In cătunul Desa se află o școală mixtă ce funcționează din 1873 și care este întreținută de stat. Localul de zid, a fost construit de comună, și se află în bună stare. Este condusă de 1 învățător. In anul școlar 1892—93, aŭ frecuentat școala 54 băețĭ și 4 fete. Sunt în vîrstă de școală 142 băețĭ și 121 fete. Știŭ carte 103 bărbațĭ și 17 femeĭ.

Totalul populațiuneĭ este de 1788 suflete, din carĭ, 929 bărbațĭ și 859 femeĭ.

După legea rurală din 1864 sunt 225 împămînteniți.

Suprafaţa teritoriuluĭ comunal este de 890 hect., din care 683 hect. arabile, 98 fînețe, 79 hect. izlaz, lac și teren sterp, 30 pădure.

Moșia de pe teritoriul com. se numește Desa; are o suprafață de 1750 hect., cu un venit de 105260 leĭ. Azĭ aparține Societățeĭ «Naționala»; iar în trecut aparținea principeluĭ Miloș Obrenovicĭ. Se seamănă pe pămîntul acesteĭ moșiĭ, grîŭ, porumb, orz, ovăz și rapiță.

In dreptul comuneĭ, se află pe Dunăre, ostroavele: Acalia și Caluda. Pe primul este pădurea cu acelașĭ nume, cu o suprafață de 65 hect. Pe al doilea se află pădurea Caluda, cu o suprafață de 90 hect. Ambele sunt compuse din plopĭ și sălciĭ.

Pădurea-Gospodaruluĭ, pe moșia Desa, la marginea Dunăreĭ, are o suprafață de 85 hect. acoperite cu tufanĭ.

Zăvoaie de plopĭ și sălciĭ sunt pe o suprafață de 72 hect. Pentru a împĭedica formarea dunelor, s'aŭ plantat d'asupra nisipurilor mobile, salcîmĭ, pe întinderĭ deosebite, în total pe 1500 hectare.

Pădurile aparțineaŭ înainte baronuluĭ Ivan de Baichy; azĭ, cele din ostroave aparțin statuluĭ, iar restul Societățeĭ «Naționala». Pădurile sunt compuse din tufanĭ, sălciĭ, salcîmĭ și plopĭ, dar predomină salcîmul.

Viile ocupă o întindere de 102 hect.; produc vin roșu de calitate mijlocie și se găsesc pe delimitările locuitorilor cărora aparțin.

Pe proprietatea bisericeĭ se află o baltă, numită Balta-Neagră, care cuprinde carbonat de sodă, sulfure și iod în mare cantitate.

In comună se fabrică în cazane, rachiŭ din tescovină. Pe moșia Desa se găsesc 11 stîne, unde se fabrică brînză ordinară.

Treĭ morĭ cu vite se găsesc tot pe moșia Desa.

Se găsesc în comună 3 meseriașĭ și anume: 2 cizmarĭ și 1 rotar.

Sunt 4 cîrciumĭ cu prăvăliĭ și 3 prăvăliĭ deosebite.

Locuitoriĭ îșĭ desfac productele, parte în comună, parte la Calafat, unde se duc cu carele și cu căruțele. In schimbul grînelor, importă: bumbac, ghete, etc.

Comuna Desa este străbătută de căĭ comunale ce duc la Dunăre, precum și la comunele vecine.

Budgetul pe 1893—94 a fost de 3945 leĭ și 87 banĭ la veniturĭ și de 3709 leĭ și 66 banĭ la cheltuelĭ.

Animale sunt: 453 vite cornute, 240 oĭ și 17 caĭ.

Desa, *sat*, jud. Dolj, pl. Cîmpul, com. Desa, cu reședința primărieĭ.

Desa, *lac*, situat la S. comuneĭ cu același nume, jud. Dolj, pl. Cîmpul, în apropiere de Dunăre. Apele lacului conțin diferite substanțe minerale.

Desa, *măgură*, lîngă satul cu același nume, județul Dolj, plasa Cîmpul.

Desa, *moșie*, jud. Dolj, pl. Cîmpul, com. Desa, de 3400 pog., cu venitul anual de 105260 leĭ. Aparține Societățeĭ «Naționala» și înainte era a principeluĭ Miloș Obrenovicĭ. (V. Desa, c. r.)

Desa, *vale*, în județul Vlașca, ce începe din Vișina, merge prin moșia Petrești-de-Jos și dă în apa Neajlovuluĭ, la Petrești-de-Mijloc.

Desăgei, *cătine*, situate la S.-E. de Ĭezerul Bobocul, județul Brăila.

Desăguțele, *movilă*, jud. Brăila, la 7 kil. spre V. de satul Vizirul, aproape de hotarul de V. al moșieĭ Liscoteanca.

Desăguțul, *ĭezer*, jud. Brăila, în cotul ce face Dunărea-Veche la Blasova, din com. Chiscani; comunică la N. cu ĭezerele Orzea și Bălaia.

Dăscultanilor (Dealul-), *movilă*, jud. Dolj, pl. Băilești, comuna Afumați.

Deseragi, *deal*, în com. rur. Degerați, jud. Mehedinți, pl. Ocolul-d.-j.

Deseragi, *pîrîŭ*, în comuna rur. Degerați, jud. Mehedinți, plasa Ocolul-d.-j.; contribue la formarea rîuluĭ Cervenița.

Desnățuiul, *pîrîŭ*, în jud. Mehedinți, pl. Dumbrava; izvorește din poala dealuluĭ Guardenița, se compune din Desnățuiul-Mare și Desnățuiul-Mic; trece prin com. rur. Cleanovul și se varsă în Jiŭ.

Desnățuiul-Mare, *pîrîŭ*. Vezĭ com. rur. Bălăcița.

Desnățuiul-Mic, *pîrîŭ*. Vezĭ comuna rur. Bălăcița.

Despărțire (La-), *pichet de graniță*, pe Dunăre, în Sudul bălțeĭ Potelul, lîngă Grindul-Crețiĭ; e al 4-lea din Romanați, începînd de la hotarul județuluĭ Dolj.

Despi, *izvor*, jud. Muscel, pl. Rîul-Doamneĭ, com. Mircești. Locuitoriĭ cred că apa acestuĭ izvor este bună pentru boale, maĭ a-

les pentru frigurĭ; de aceea o consideră ca apă de leac.

Despina, *movilă,* pe teritoriul satuluĭ Suhărăul, com. cu acelaşĭ nume, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ.

Despina, *deal,* în partea de S.-E. a văeĭ cu acelaşĭ nume, jud. Tecuciŭ, pl. Nicoreşti, com. Ţepul.

Despina, *vale,* în partea de V. a com. Mărgineni-d.-s., judeţul Prahova, pl. Filipeşti.

Despina, *vale,* pe teritoriul com. Ţepul, jud. Tecuciŭ, pl. Nicoreşti. Are direcţia de la N.-V. spre S.-E. Această vale spre V. se numeşte Grigoriŭ, iar spre E. Ipoteşti.

Despre-Apus, *şir de dealurĭ,* com. Valea-Lungă, jud. şi pl. Prahova. Acest şir se împarte în maĭ multe şirurĭ, carĭ aŭ direcţiune spre S.-E. către această comună şi spre S.-V. către comunele: Vîrfurile şi Valea-Lungă, din jud. Dîmboviţa.

Cele maĭ însemnate vîrfurĭ sunt: Prăvăciorul, Rîpa-Şoimuluĭ, Rîpa-Corbuluĭ, Omul-Mort, Faţa-Pĭetreĭ şi Vîrful-Vieĭ.

Despre-Apus, *deal,* în partea de V. a apeĭ Cungrea-Mică, jud. Olt, pl. Oltul-d.-s., com. Oteşti-d.-s.; are o lungime de 3 kil.

Despre-Apus, *deal,* pe teritoriul com. Merleşti, jud. Olt, pl. Siul-d.-s. Formează malul drept al văieĭ Iminogul. Are direcţiunea N.-S.

Despre-Buzăŭ, *plaiŭ,* în desfiinţatul judeţ Săcueni, alipit la judeţul Buzăŭ, cu reşedinţa în com. Sibiciul-d.-s.

Despre-Răsărit, *deal,* cu direcţia spre S., în com. Valea-Lungă, jud. şi pl. Prahova, avînd ca vîrfurĭ principale: Drăgăneasa, Vîrtejile, Lacul-Roşu, Calul şi Strigoiul. Acest şir de dealurĭ se împarte în maĭ multe şirurĭ maĭ micĭ, carĭ aŭ direcţiunele unele către S.-V. în această comună şi altele spre S.-E. către comuna Prahoviţa.

Cele maĭ însemnate vîrfurĭ ale şirurilor, sunt: Piscul-Boĭerilor, Călugărul, Hiretul, Ghionoiul, Telpeşoaia, Ciolpani şi altele. Toate aceste şirurĭ de dealurĭ sunt acoperite cu pădurĭ, printre carĭ se află şi păşunĭ pentru vite.

Despre-Răsărit, *deal,* în partea de E. a apeĭ Cungrea-Mică, jud. Olt, pl. Oltul-d.-s., com. Oteşti-d.-s.; are o lungime de 2 kil.

Despre-Răsărit, *deal,* pe teritoriul com. Merleşti, jud. Olt, pl. Siul-d.-s. Formează malul stîng al văeĭ Iminoguluĭ. E acoperit cu semănăturĭ, pădurĭ şi livezĭ. Are direcţiunea de la N. la S.

Despre-Schit, *pădure,* jud. Ilfov. Vezĭ Ciolpani-Ţigăneşti.

Despre-Zăvoiŭ, *pădure,* jud. Ilfov. Vezĭ Ciolpani-Ţigăneşti.

Deşiraţi, *cătun,* pendinte de comuna Scorţarul-Noŭ, jud. Brăila, pl. Vădeni. E situat la S. de com., la 3 kil. depărtare.

Populaţia sa e de 92 fam., saŭ 408 sufl.; 39 persoane ştiŭ carte, 369 nu ştiŭ. Vite: 80 boĭ, 150 vacĭ, 80 viţeĭ, 150 caĭ, şi 200 oĭ. Aci e o moară de aburĭ.

Deşiraţi, *moşie,* pendinte de com. Scorţarul-Noŭ, jud. Brăila, pl. Vădeni. E parte proprietatea Eforieĭ Spitalelor Civile, în întindere de 2600 hect., aducînd un venit de 28000 leĭ şi parte a d-luĭ V. Custov, de 600 hect., cu un venit de 7000 leĭ.

Deşiul, *pîrîŭ,* în jud. Gorj, pl. Gilortul, ce ia naştere din dealul Icleanul, curge de la N. spre S., trece prin comunele Vladimirul şi pe lîngă cătunul Blînduleşti şi se varsă în Gilort, la comuna Andreeşti.

Acest pîrîŭ se formează din ploĭ şi izvoare; seacă în timpul vereĭ prin căldurile cele marĭ; lărgimea luĭ variază între 1—5 metri; ţărmurile-ĭ sunt rîpoase şi înalte pe unele locurĭ, iar pe cea maĭ mare parte a întindereĭ luĭ, n'are de cît o matcă fără ţărmurĭ pronunţate.

Deşiul, *vale,* formată de pîrîul cu acelaşĭ nume, jud. Gorj. Incepe din com. Licuriciul, plasa Gilortul şi se termină între dealurile: Culmea-Gilortuluĭ şi Culmea-Icleanul. Pe această vale se află situate comuna Vladimirul şi cătunul Blînduleşti, pendinte de comuna Andreeşti.

Deşlî-Caira, *deal,* în jud. şi pl. Tulcea, com. Cataloi, cät. Eni-kioi; se desface din dealul Uzum-Bair; se întinde spre E., într'o direcţie generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea sudică a plăşeĭ şi cea estică a comuneĭ; e de natură pietroasă şi are un vîrf de 174 m., dominînd asupra drumuluĭ comunal Eni-Chioi-Malcoci; este acoperit cu fîneţe.

Deşloaica, *pădure,* de 275 hect., jud. Ilfov, pl. Znagovul, com. Butimaşul, cät. Sterianul-d.-s. Proprietatea d-neĭ Ana Vlahuţi,

numită ast-fel după numele fostuluĭ proprietar Deşliu. Este pădure neagră. Lemnele ce se găsesc într'însa sunt: tufă, carpen, alun, jugastru, teiŭ, ulm, plop, arţar, etc.; predomină însă tufa.

Această pădure are o întindere de 275 hect. şi aparţine de căt. Sterianul d.-s., com. Butimanul, pl. Snagovul.

Deşloaica, *pîrîŭ*, Izvoreşte din jud. Dîmboviţa, intră în jud. Ilfov, trece prin pădurea Deşloaica şi udă satele Crevedia-d.-s. şi Cocani.

Detunatele, *pîrîŭ*, în com. rur. Negomirul, jud. Mehedinţi, pl. Văilor.

Detunatele, *vale*, în com. rur. Negomirul, jud. Mehedinţi, pl. Văilor.

Detunatul, *pădure*, situată în pl. Balta, jud. Brăila. Se mărgineşte la V. cu Moşia-Mare, despărţită prin veriga Detunatul, la S.-V. şi N. cu Dunărea-Măcinuluĭ. Are o suprafaţă de 120 hect., acoperită cu salcie.

Detunatul, *prival*, jud. Brăila, începe din Dunărea-Veche şi se uneşte spre V. cu privalul Săpatul. In apropiere de dînsul şi de Dunăre era Pichetul No. 10 de dorobanţĭ, cînd Dunărea-Veche era graniţă. In timpul începereĭ războiuluĭ cu Turciĭ, Cercheziĭ aŭ măcelărit 7 dorobanţĭ, făcînd multe prădărĭ prin cătunele din bălţĭ: Stoeneşti, Iapa, Agaua şi altele.

Detunatul, *viroagă*, jud. Brăila, începe din capul despre N. al ostrovuluĭ Cistia şi dă în Dunărea-Veche, la Salcia, hotar între Balta-Pîrliteĭ şi Balta-Viziruluĭ.

Devcea, saŭ **Ghiocea**, *sat*, în jud. Constanţa, pl. Medjidia, cătunul comuneĭ Tortoman. E situat în partea nordică a plăşeĭ şi cea vestică a comuneĭ, la 3 kil. spre S.-V. de cătunul de reşedinţă, Tortoman. Este aşezat pe valea Geaba-Culac şi închis în partea nordică de dealul Geabac Bair cu vîrful săŭ Tortoman (106 m.); la S., de dealul Oba-Bair, cu vîrful săŭ Maiacli-Oba, care are 126 metri; iar în partea S.-E., de dealul Devcea-Bair, cu vîrful săŭ Devcea-Sud (102 m.). Suprafaţa sa este de 1470 hect., din care 23 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ şi grădinĭ. Populaţiunea sa, formată aproape numaĭ din Turcĭ şi Tătarĭ, este de 46 fam., saŭ 299 sufl., care se ocupă cu agricultura, pămîntul producînd pe un picior egal tot felul de cereale. Casele sunt în general măricele — ceea-ce arată bogăţia locuitorilor din acest sat, în raport cu a celor-l'alţĭ — însă sunt aşezate neregulat. Şoseaua judeţeană Cernavoda-Tortoman trece prin partea de N. a satuluĭ. De aci maĭ pleacă drumurĭ comunale pe la satele învecinate. La Taşpunar pleacă 2 drumurĭ: (unul trece pe la ruinele Geabaculuĭ; altul pleacă la Panaghir şi altul la Cilibi-Chioi.

Devcea-Bair, *deal*, în jud. Constanţa, pl. Medjidia, pe teritoriul com. Tortoman şi anume pe acela al cătunelor sale Celibi-Chioi şi Devcea. Este situat la o egală distanţă de cele două sate şi la hotarul lor. Are forma unuĭ arc de cerc cu concavitatea către N. (către Devcea) şi cu convexitatea către S. (către Cilibi-Chioi). Are o înălţime maximă de 104 metri şi ca vîrf maĭ însemnat Devcea-Sud (102 metri).

Devcea-Est, *vîrf de deal*, în judeţul Constanţa, pl. Medjidia, com. Tortoman; este vîrful cel maĭ înalt al dealuluĭ Cilibi-Chioi-Bair; are 105 m. înălţime. Este la E. satuluĭ cu acelaşĭ nume şi la S. de Tortoman. A fost punct trigonometric de observaţiune de rangul al III-lea.

Devcea-Nord, *vîrf de deal* şi *punct trigonometric de observaţiune* de rangul al III-lea, în jud. Constanţa, plasa Medjidia, com. Taş-Punar. Are 114 m. înălţime şi este cel maĭ înalt vîrf al dealuluĭ Cable-Bair. Este situat la N. de satul Devcea şi la S. de Taş-Punar.

Devcea-Sud, *vîrf de deal*, în judeţul Constanţa, pl. Medjidia, pe teritoriul com. Tortoman. Are 102 m. înălţime şi este unul din vîrfurile însemnate ale dealuluĭ Devcea-Bair. E situat la N. de satul Cilibi-Chioi şi la S. de Devcea.

Devcea-Vest, *vîrf de deal*, în jud. Constanţa, pl. Medjidia, pe teritoriul com. urb. Cernavoda. Este vîrful cel maĭ înalt al Dealuluĭ-Turculuĭ, pe care se află. Are 121 m. înălţime şi a servit ca punct de observaţiune de rangul al III-lea. Este situat la E. de Cernavoda şi la V. de Devcea.

Deveselul, *com. rur.*, jud. Mehedinţi, pl. Blahniţa, la 31 kil. de oraşul T.-Severin, şi la 21 kil. de com. rur. Vînjul-Mare. Este formată din mahalalele: Hogeştilor, Pîrvăneştilor, Ţeroieştilor şi Tudoreştilor. Pe unele locurĭ, aceste mahalale, maĭ iaŭ numirea de Cluciul şi Linia saŭ Catalîcul.

Are o populaţie de 1860 locuitorĭ, din carĭ 280 contribuabilĭ; locuesc în 350 case.

Locuitoriĭ posedă: 40 pluguri, 61 care cu boĭ şi 22 căruţe cu caĭ.

Are o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală, condusă de un învăţător şi frecuentată de 20 elevĭ.

Budgetul comuneĭ are la veniturĭ 3794 leĭ şi la cheltuelĭ 3147 leĭ.

Vite sunt: 727 vite marĭ cornute, 68 caĭ, 800 oĭ şi 689 rîmătorĭ.

Prin com. Deveselul, trece şoseaua vecinală Ţigăneşti-Scăpăul şi două şosele comunale: Crivina-Deveselul şi Deveselul-Gogoşi.

E udată de Pîrîul-Teporeştilor. Pe teritoriul eĭ se află pădurea Bungetul, Plaiul-Bobuluĭ şi Legiuirile.

De com. Deveselul maĭ ţine şi căt. Vraucea, format din noŭ, cu 214 însurăţeĭ împroprietărițĭ.

Acest cătun este aşezat spre V., pe un platoŭ în marginea Dunăreĭ, între pichetele Văiuga şi Bîrloaga.

Comuna Deveselul maĭ înainte a fost pe locul numit Cerul, nume care l'a şi purtat până maĭ tîrziŭ. Cauza strămutăriĭ aci a fost lipsa de apă.

Deveselul, *com. rur.*, jud. Romanaţi, pl. Ocolul, formată din satele: Deveselul (405 locuitorĭ) şi Comanca (400 locuitorĭ). E situată la 6 kil. spre S. de Caracal, pe şoseaua Caracal-Corabia şi în apropriere de calea ferată. Se învecineşte la V. cu com. Redea şi la S. cu com. Vlădila. Altitudinea terenuluĭ d'asupra niveluluĭ măriĭ este de 132 metri.

Are 210 familiĭ, saŭ 805 suflete, din carĭ 80 Sîrbĭ şi 10 Ţiganĭ, iar restul Romînĭ; sunt 407 bărbaţĭ şi 398 femeĭ: 390 căsătoriţĭ şi 415 necăsătoriţĭ.

Ştiŭ carte 42 persoane; nu ştiŭ 763.

Budgetul comuneĭ pe anul 1886—87 a fost de 3464 leĭ la veniturĭ şi 3392 la cheltuelĭ.

Are 151 contribuabilĭ.

Vite marĭ aŭ fost în 1887, 660, vite micĭ cornute 145 şi porcĭ 1011.

Are 9 stabilimente comerciale; o şcoală primară, condusă de un învăţător şi frecuentată de 17 elevĭ, din 57 în vîrstă de şcoală. Sunt 3 biserici: Sf. Nicolae (1842) în Deveselul, Sf. Nicolae (1815) în Comanca şi Sf. Nicolae-de-la-Schit, deservite de 3 preoţĭ şi 6 cîntăreţĭ.

In cuprinsul comuneĭ se află la S. două măgure şi spre N. încă maĭ multe măgure de diferite forme. Pe aci se observă şi urmele drumuluĭ roman de la Romula la Malva.

Deveselul, *proprietate*, în jud. Mehedinţi, pl. Blahniţa, com. rur. Deveselul.

Deveselul-Străini, *sat.* Vezĭ Mileni.

Dezrobiţi, *sat,* jud. Bacăŭ, plasa Trotuşul, făcînd trup cu satul Mănăstirea-Caşinul.

Dezrobiţi, saŭ **Valea-Mănăstireĭ,** *sat,* face parte din comuna rurală Ţiţeşti, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel. Şĭ-a luat numele de la Ţiganiĭ, ce astă-zĭ îl locuesc şi carĭ aŭ fost robĭ aĭ mănăstireĭ Valea.

Are o populaţie de 98 locuitorĭ (48 bărbaţĭ şi 50 femeĭ), formînd 20 familiĭ.

Locuitoriĭ Ţiganĭ se ocupă cu fierăria şi mulţĭ sunt lăutarĭ. Prin mijlocul satuluĭ trece gîrla Valea-Mănăstireĭ.

In acest cătun se află mănăstirea Valea, fondată de Ion Radu Voevod Paisie, la anul 7042 (1534) şi zugrăvită de Mircea Voevod Ciobanul, la 7056 (1548).

Dezrobiţi, *sat,* face parte din com. rur. Manăstireni, pl. Oltu-de-Sus, jud. Vîlcea. Are o populaţie de 462 locuitorĭ (201 bărbaţĭ, 261 femeĭ).

Dezrobiţi, *parte* din *satul* Romani, plaiul Horezul, jud. Vîlcea.

Diaconeşti, *sub-diviʒie* a *cătunuluĭ* Roşcoiul, din com. Gura-Teghiĭ, jud. Buzăŭ.

Diaconeşti, *sat,* plaiul Ialomiţa-Dîmboviţa, căt. com. Şerbăneşti-Podurile, jud. Dîmboviţa. I se zice de locuitorĭ şi Diconeşti.

Diaconeşti, *sat,* jud. Dolj, plasa Amaradia, com. Zăicoiul, situat la 1 kil. de căt. de reşedinţă. E brăzdat de Dealul-Mueriĭ. Are 192 suflete, 87 bărbaţĭ şi 105 femeĭ. Locuesc în 36 case. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Zăicoiul.

Diaconeşti, *sat,* face parte din com. rur. Cetăţeni-din-Vale, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Diaconeşti, *sat,* face parte din com. rur. Rîjleţul-Govora, plasa Vedea-d.-s., judeţul Olt. Are o populaţie de 100 locuitorĭ.

Diaconeşti, *sat,* face parte din com. rur. Obislavu, pl. Olteţul-de-Sus, jud. Vîlcea. Are o populaţiune de 182 locuitorĭ (89 bărbaţĭ, 93 femeĭ).

Diaconeşti, *mahala,* în comuna rurală Greci, plasa Motrul-d.-j., jud. Mehedinţi.

Diaconeşti, *moşie* particulară, ju-

dețul Dolj, pl. Amaradia, com. Zăicoiul, satul Diaconești.

Diaconi, *sat*, face parte din comuna Poiana, pl. Nicorești, județul Tecuciŭ. E așezat pe loc șes, în partea de E. a comuneĭ, la o distanță de 400 m. departe de reședința eĭ.

Are o populație de 124 familiĭ, saŭ 520 suflete, locuind în 125 case; sunt 112 contribuabilĭ.

In sat se află: 129 boĭ, 57 vacĭ, 14 caĭ, 16 iepe, 3 armăsarĭ, 156 oĭ și 3 capre. Locuitoriĭ posedă: 19 hect. pădure, 8 hect. vie, 5 stupĭ, 36 plugurĭ, 3 cazane pentru facerea rachiuluĭ din tescovină și din prune.

In sat se află o biserică, cu hramul Sfințiĭ-Voevozĭ, deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ; este de zid; datează de pe la 1842, cînd a fost făcută de locuitorĭ în locul alteia maĭ vechĭ.

Acest sat maĭ poartă și numele de Roșia.

Locul unde este satul, aparținea mănăstireĭ Răchitoasa.

Diaconiței (Vîrful-), *colină*, în jud. Buzăŭ, căt. com. Pănătăul, acoperită de livede și puțină vie.

Diaconuluĭ (Balta-), *lac*, în suprafață de 180 m. p., în com. Dolhasca, jud. Suceava.

Diaconuluĭ (Piscul-), *pisc*, la E. de com. Valea-Popeĭ, plasa Rîurile, jud. Muscel.

Diaconuluĭ (Piscul-), *pisc*, la S.-E. de com. Podeni-Vechĭ, pl. Podgoria, jud. Prahova.

Diana, *sursă cu apă minerală*, în valea rîuluĭ Olănești, jud. Vîlcea, avînd aceeași compoziție ca și sursa Vulcanul, cu deosebire că iodurile alcaline sunt maĭ concentrate.

Dianul, *sat*, face parte din com. rur. Stoești, plaiul Horezul, județul Vîlcea. Are o populație de 822 locuitorĭ (440 bărbațĭ, 382 femeĭ). Cade în partea de E. a comuneĭ, pe valea rîuluĭ Cernișoara. Aci e o biserică reparată la 1890 și avînd ca ctitorĭ pe toțĭ locuitoriĭ.

Dianul, *deal*, între com. Măldărești, Mădulari și căt. Dianul, plaiul Horezul, jud. Vîlcea.

Dichili-Taș-Alceac-Dere, *vale*, în jud. Tulcea, pl. Istrul, com. Casimcea, căt. Cuciuc-Chioi; se desface din poalele sudice ale dealuluĭ Saxancula; se îndreaptă spre S., cu o direcție de la N.-E. spre S.-V., dealungul dealuluĭ Suci-Tepe-Bair și Cuciuc-Chioi-Bair, brăzdînd partea vestică a plășeĭ și cea sudestică a comuneĭ; după 9 kil. de drum, se deschide în valea pîrîuluĭ Casimcea, lîngă satul Cuciuc-Chioi; pe valea-ĭ merge drumul comunal Cuciuc-Chioi-Cail-Dere.

Dichiliș-Taș-Bair-Sîrtî, *deal*, în jud. Constanța, pl. Medjidia, com. Cocargea, întinzîndu-se pe la V. satuluĭ Cocargea și printre văile Iai-Ceair și Ceatîrîc-Ceair; are o înălțime maximă de 142 m., pe care o atinge în vîrful săŭ Cocargea; la S., se prelungește cu dealul Iusus-Tarîfî-Bair, iar la N. cu dealul Diordingi-Orman; este acoperit cu pășunĭ și pe poale cu semănăturĭ.

Dichi-Taș-Dere, *vale*, în jud. Constanța, pl. Medjidia, pe teritoriul comuneĭ Mamut-Cuius; merge spre N., curgînd printre dealurile Bei-Aslan-Bair și Cara-Dede-Bair și apoĭ se deschide în valea Acargea-Dere saŭ Dautlar-Buiuc-Dere, după un drum de aproape 6 kil., avînd o direcție generală de la S.-E. către N.

Dichil-Tașî, *deal*, în jud. Constanța, plasa Mangalia, pe teritoriul comuneĭ Enghezul; este prelungirea spre N. a dealuluĭ Bair-Cara-Suluc; are o înălțime medie de 130 m. și este acoperit în cea maĭ mare parte cu pășune, iar pe poale cu semănăturĭ; este tăiat de drumurile comunale Enghez-Biuiuc-Ghiuvenli și Enghez-Cuciuc-Casîcci.

Dichiseni, *com. rur.*, în județul Ialomița, plasa Borcea, situată spre E. de orașul Călărași, între comunele Roseți-Volnași și Șocariciul.

Teritoriul comuneĭ, în suprafață de 10000 hect. se întinde din Dunăre spre N., prin insula Balta și cîmpul Bărăganul, până în apropiere de calea ferată București-Fetești. Coprinde două moșiĭ: Dichiseni, proprietate a statuluĭ, fost pendinte de Episcopia Buzăŭ, și fost arendată pe periodul 1883—1893, cu suma de 36550 leĭ și pe periodul 1893—1898, cu suma de 108050 leĭ; Coslogeni, proprietate a statuluĭ, trup din moșia Trăneșeani, din care parte s'a vîndut în lotĭ și 250 hect. s'a plantat cu salcîmĭ, iar restul s'a arendat, pe periodul 1893—1898, cu suma de 55100 leĭ.

După legea rurală din 1864, s'aŭ împroprietărit 121 locuitorĭ; după legea rurală din 1878, s'aŭ maĭ împroprietărit 78 locuitorĭ, se maĭ găsesc fără proprietățĭ 110 locuitorĭ.

Se compune din satele: Dichiseni, Coslogeni şi Satnoeni şi din cătunele (tîrlele): Mandacbe şi Putineiul. Reşedinţa primăriei şi a judecătoriei comunale este în Dichiseni.

Are o populaţie de 258 familiĭ, saŭ 1181 suflete, din carĭ 602 bărbaţĭ şi 578 femeĭ; 1123 Romînĭ şi 58 Bulgarĭ; 312 agricultorĭ, 3 comercianţĭ, avînd 5 profeşiunĭ libere, 58 muncitorĭ şi 13 servitorĭ. Ştiŭ carte 126 persoane.

Sunt 151 contribuabilĭ.

Vite sunt: 300 caĭ, 650 boĭ, 2500 oĭ, 45 capre, 4 bivolĭ, 4 asinĭ şi 250 porcĭ.

Budgetul comuneĭ pe 1887—1888 era de 4076 leĭ la veniturĭ şi de 4514 leĭ la cheltuelĭ.

Are 1 şcoală mixtă, frecuentată de 59 elevĭ şi 6 eleve, condusă de 1 învăţător, retribuit de stat şi comună. Şcoala are local propriŭ.

Sunt treĭ bisericĭ, cîte una în fie-care sat, deservite de 3 preoţĭ şi 4 dascălĭ.

Dichiseni, *sat,* în jud. Ialomiţa, plasa Borcea, pendinte de comuna cu acelaşĭ nume, situat pe malul stîng al Borceĭ, la 15 kil. spre E. de oraşul Călăraşi. Pe partea de N. a satuluĭ trece drumul ce duce de la Călăraşi în satele despre ţărmul Borceĭ.

Are o şcoală mixtă, condusă de 1 învăţător.

Este o biserică, construită din zid, în 1874, deservită de un preot şi 2 dascălĭ.

Populaţiunea satuluĭ este de 68 familiĭ.

Vite sunt: 100 caĭ, 200 boĭ, 1250 oĭ, 35 capre, 2 asinĭ şi 120 porcĭ.

Dichiul, *munte,* jud. Dîmboviţa, plaiul Ialomiţa-Dîmboviţa, în sus de Moroeni, cum mergĭ pe matca Ialomiţeĭ în dreapta. Este acoperit de pădurĭ.

Dicileşti, *moşie,* a moşnenilor din com. Rădoeşti, jud. Teleorman. Moşia lor fiind maĭ mare şi împărţită, numaĭ o parte poartă această numire.

Dicu-Ochiuz, *vălcea,* se varsă în Cungrea-Mică, în raionul comuneĭ Păroşi, pl. Oltul-d.-s., judeţul Olt.

Dicul, *mahala,* com. Diculeşti, pl. Olteţul-d.-j., jud Vîlcea.

Dicul, *vălcea,* care se formează pe teritoriul comuneĭ Bălţaţi, pl. Mijlocul, jud. Olt. Curge de la E. către V. şi se varsă în Plapcea-Mare, pe stînga eĭ.

Diculeşti, *com. rur.,* jud. Vîlcea, pl. Olteţul-d.-j., compusă din 2 cătune: Budeşti şi Diculeşti.

Este situată pe Valea-Olteţuluĭ, la 60 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 20 kil. de a plăşeĭ.

Are o populaţie de 135 familiĭ, saŭ 658 suflete (334 bărbaţĭ, 324 femeĭ); sunt 120 contribuabilĭ; 145 case.

In comună sunt 2 bisericĭ; una în căt. Budeşti, fondată la 1825 de slugerul Alexandru Diculescu şi reparată de Vasile Racotă; a doua în căt. Diculeşti, fondată de săteanul Dicu. Bisericile sunt dotate cu pămînt de ctitoriĭ lor.

Cea maĭ mare parte din locuitorĭ se ocupă cu agricultura; parte din eĭ se ocupă cu facerea de pălăriĭ de paie, cojocăria, dulgheria şi tîmplăria. Eĭ desfac produsul munceĭ lor la Craiova, Tîrgul-Horezul şi Bălceşti, localitatea maĭ apropiată.

Vite sunt: 30 caĭ, 50 boĭ, 40 vacĭ, 150 capre, 400 oĭ. Locuitoriĭ din cătunul Budeşti s'aŭ împroprietărit la 1864 pe moşia def. Vasile Racotă; ceĭ-l'alţĭ sunt moşnenĭ.

Şcoala datează în comună de 50 anĭ. Clădirea e proprietatea comuneĭ. Se frecuentă de 17 copiĭ (15 băeţĭ şi 2 fete), din numărul de 83 copiĭ (51 băeţĭ şi 42 fete), în vîrstă de şcoală. Ştiŭ carte 40 băeţĭ şi 9 femeĭ. Cu întreţinerea scoaleĭ statul cheltueşte anual 1188 leĭ.

Vatra satuluĭ are 125 hect., iar toată com., 750 hect., cu izlaz, vîlcele, tufişurĭ şi rîpĭ.

Şoseaua comunală înlesneşte comunicaţia între com. Băbeni, la N. şi Făureşti la S.

Veniturile şi cheltuelile com. se urcă la 1215 leĭ anual.

Se mărgineşte la N. cu com. Băbeni, la S. cu Făureşti, la V. cu Goruneşti şi Bălăceşti şi la E. cu comuna Uşurei.

E brăzdată de dealurile: Fotolescu, Ciochiţeĭ, Ţărişeni şi Călugărul, şi udată de văile: Imoroasa, Surcelul, Bisericeĭ şi Tămăsoaia, carĭ traversează comuna dela N.-E. spre S.-V. şi se varsă în Olteţ.

Rîul Olteţul formează în raionul acesteĭ comune două bălţĭ marĭ.

Diculeşti, *cătun,* al com. Pănătăul, alipit de com. Sibiciul-d.-j., jud. Buzăŭ. Are 60 locuitorĭ şi 15 case.

Diculeşti, *sat,* face parte din comuna rur. cu acelaşĭ nume, judeţul Vîlcea, pl. Olteţul-d.-j. Are o populaţiune de 263 locuitorĭ (134 bărbaţĭ şi 129 femeĭ). Cade în partea de S. a comuneĭ. Aci e reşedinţa com. şi şcoala, care e frecuentată de 11 copiĭ, din numărul de 42 în vîrstă de şcoală.

Diculeşti, *mahala,* în jud. Me-

hedinţi, pl. Văilor, com. rur. Horăşti.

Diculeşti, *deal*, în raionul com. Diculeşti, jud. Vîlcea, pl. Olteţul-d.-j., pe care se cultivă 54 hect. vie.

Dicul, *sat*, jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-j., com. Risipiţi.

Diculuĭ (Valea-), *vale*, comuna Buneşti, jud. Vîlcea, pl. Ocolul.

Dideşti, *com. rur.*, în jud. Teleorman, la extremitatea despre V.-E. a pl. Tîrguluĭ, situată pe valea Tecuciuluĭ, în mijlocul unghiuluĭ format din împreunarea pîrîuluĭ Tecuciul cu rîul Vedea.

Are alipit un cătun Ştirbiţi, situat la o distanţă de 4 kil. în Valea-Veziĭ pe partea stîngă spre comuna Cucueţi, pe şoseaua judeţeană Roşiori-Strîmbeni.

Satul Dideşti, situat maĭ pe deal, e înconjurat din toate părţile de pădure.

Teritoriul com. este străbătut de diferite vălcele, cum şi de apele Veziĭ şi ale Tecuciuluĭ; diferite izvoare curg de pe dealurĭ, formînd viroage în maĭ multe locurĭ.

Suprafaţa comuneĭ cu moşia şi pădurile statuluĭ, este de 2525 hect. Din aceste 1756 hect. sunt numaĭ pădure bătrînă, avînd maĭ mult stejar şi lemne de construcţiune, în grosime pănă la 1 m. în diametru.

Locuitoriĭ împroprietărițĭ dimpreună cu însurăţeiĭ, sunt în număr de 134, din care 100 în satul Dideşti cu 400 hect., 25 în cătunul Ştirbiţi cu 175 hect. şi 9 însurăţeĭ împroprietărițĭ la anul 1879 pe 50 hect. Se află aci şi 1/2 hect. vie şi 3/4 livezĭ cu prunĭ.

Populaţia comuneĭ este de 200 fam., saŭ 1003 sufl., din carĭ 190 contribuabilĭ. In cătunul Ştirbiţi sunt 200 sufl. şi 47 contribuabilĭ.

Ştirbiţi, fiind aşezat în partea stîngă a rîuluĭ Vedea, la 4 kil. de comuna Dideşti urma după situaţia luĭ topografică să fie alipit la comuna Cucueţi.

Numărul vitelor din comună este de 2356 capete, din carĭ 568 vite marĭ cornute, 147 caĭ, 7 măgarĭ, 1440 oĭ şi 194 rîmătorĭ.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 4339,19 la veniturĭ şi de leĭ 4126,43 la cheltuelĭ.

Are o şcoală mixtă, frecuentată de 19 elevĭ. Are o moară pe apa Vedeĭ, în dreptul cătunuluĭ Stirbiţi, la punctul numit Uidumacul.

Drept biserică serveşte fosta mănăstire Schitul-Dideşti, zidită pe timpul luĭ Neagoe-Vodă Basarab, puţin în urma zidireĭ Curţeĭ-de-Argeş. E deservită de 2 preoţĭ, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser.

Se leagă cu com. Dobroteşti, printr'o şosea vecinală care dă în şoseaua judeţeană Roşiori-Strîmbeni, în lungime de 3 kil.; cu comunele Merişani şi Socetul, tot prin şosele vecinale.

Satul Dideşti este unul din cele maĭ vechĭ din judeţ. După vechimea mănăstireĭ se poate înţelege şi vechimea satuluĭ. In secolul trecut făcea parte din plasa Mijlocul; de atuncĭ încoace face parte din a Tîrguluĭ; mănăstirea era considerată numaĭ ca metoh. In istoria luĭ Dionisie Fotino găsim acest metoh trecut sub numirea de Dădieţi.

Dideşti, *moşie* a statuluĭ, în jud. Teleorman, pl. Tîrguluĭ, numită şi Vatra-Schituluĭ-Dideşti.

Didileşti, *deal*, situat la N. com. Ciuperceni, jud. Gorj, pl. Ocolul. Are o suprafaţă cam de 170 hect., acoperită cu pădure, proprietate a locuitorilor com. Ciuperceni.

Dieacoi, *deal*, jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-s., de pe teritoriul comuneĭ Băşeşti.

Dieanca saŭ **Dealul-Dieanca**. Vezĭ acest ultim cuvînt, judeţul Bacăŭ.

Dieanca, *pîrîiaş*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Leontineşti, care se scurge de a dreapta Tazlăuluĭ-Sărat.

Dieanca, *podiş*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Leontineşti, care face parte din dealurile ce despart Pîrîul-Cernuluĭ de Tazlăul-Sărat.

Diecheni, *sat*, face parte din comuna Buceşti, jud. Tecuciŭ, pl. Bîrlad. E situat pe ambele laturĭ ale şoseleĭ naţionale Iveşti-Hanul-Conachi, la 1 kil. departe de reşedinţa com., care este în Buceşti.

Are o populaţiune de 19 familiĭ, împroprietărițĭ pe moşia statuluĭ la 1864 şi la 1881.

Satul vechiŭ era pe vale între Bîrlad şi gîrla Bîrloviţa.

Diecheni, *moşie*, proprietate a statuluĭ, com. Buceşti, jud. Tecuciŭ. Are o suprafaţă de 631 hect. Aparţinea mănăstireĭ Nicoriţa. Se întinde din şoseaua naţională pănă în nisipurĭ spre E.

Dienci, *com. rur.*, jud. Olt, pl. Oltul-d.-s. E situată pe vîlcelele Văcăreasca şi Drăghia. Are o populaţiune de 832 locuitorĭ, în care intră 24 locuitorĭ Ţiganĭ. E compusă dintr'un singur sat, Dienci.

Pămîntul său e maĭ mult şes şi produce cereale şi vin. Livezile de pruni ocupă aproape 75 hect.

Afară de agricultură, locuitoriĭ se ocupă, maĭ ales iarna, cu dulgheria; sunt 3 cojocăriĭ, 4 croitoriĭ, 2 dogăriĭ şi 6 rotăriĭ.

Locuitoriĭ în număr de 144, s'aŭ împroprietărit la anul 1864, pe 529 hect.

In com. e o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ. La 1 Februarie 1896 s'a înfiinţat aci o şcoală. Este frecuentată de 70 elevĭ (68 băeţĭ şi 2 fete). Statul cheltueşte cu ea anual 756 leĭ.

N'are alte şosele de cît cele din interiorul eĭ.

Se învecineşte la S. cu com. Cîmpul-Mare, la N. cu Dobroteasa, la E. cu Oteşti-d.-s.

Dienci, *deal,* în raionul comuneĭ Dienci, jud. Olt, pl. Oltul-d.-s., pe care se cultivă 70 hect. vie.

Dieneţul, *sat,* al com. Păuceşti, pl. Siretul-d.-j., jud. Bacăŭ. Se află situat pe pîrîul cu acelaşĭ nume, la o depărtare de 1200 m. de staţia Păuceşti. Are o biserică zidită la 1873, de Toader Bulgarul şi 1 cîrciumă. Populaţia este de 110 familiĭ saŭ 383 sufl. Vite sunt: 181 vite marĭ cornute, 24 caĭ, 12 capre şi 59 rîmătorĭ.

Dieneţul, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., situat în com. Păuceşti, în partea despre hotarul spre judeţul Tecuciŭ. Pe acest deal, se află urmele unor întăriturĭ vechĭ, numite Apărătoarea.

Dieneţul saŭ **Petreşti** saŭ **Dineţul,** *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j. Izvoreşte pe teritoriul com. Năneşti, la Fundul-Vladnic, apoĭ trece în com. Petreşti, curgînd în Valea-Petreştilor, unde se îngroaşe cu pîrîiaşele Fundul-Văiĭ şi Sociĭ, şi în fine prin com. Păuceşti, unde se scurge în Siret, pe malul săŭ stîng, maĭ sus de satul Dieneţul.

Digul, *ridicătură de pămînt,* jud. Brăila, făcută în 1884 din cauza inundăreĭ Siretuluĭ, pe malul drept al rîuluĭ la N. com. Cotul-Lung, pl. Văleni. Digul are lungime de 10 kil.

Dihamul saŭ **Baiul,** *munte,* care se întinde prin mijlocul com. Predeal, plaiul Peleşul, jud. Prahova. E situat între Valea-Moraruluĭ, Clăbucetul-Baiuluĭ şi muntele Tîr Berbeculuĭ. Este cunoscut pentru pădurile de fag, pentru nenumăratele sale stîne de oĭ, pentru bogatele sale păşunĭ şi locurile de fîneţe.

Acest munte a fost dăruit bisericeĭ romîneştĭ din Rîşnov (orăşel lîngă Braşov, în Transilvania) de fraţiĭ Udrişte şi Toma Postelnicu, la Aprilie, 1550. Actul de danie hotărăşte ca:

Locuitoriĭ Rîşnovuluĭ să aibă dreptul d'a trimite vitele lor la păşune în munte, neîmpedicaţĭ de nimenĭ, întocmaĭ cum s'aŭ folosit şi părinţiĭ lor, iar din baniĭ dupe vite să se îndestulească biserica Romînească d'acolo din Rîşnov cu cele de lipsă: lumînărĭ, tămîie, untde-lemn, căcĭ aşa este orînduit chiar de părinţiĭ donatorilor.

Hrisovul acesta se păstrează în original în arhiva bisericeĭ Rîşnovuluĭ; este întărit de toţĭ domniĭ Ţăreĭ, purtînd şi iscălitura proprie a luĭ Mihaiŭ-Vitcazul (1595); este scris în slavoneşte, iar pe Romîneşte este tradus de Barac, tatăl răposatuluĭ protopop al Braşovuluĭ.

Din cele coprinse în acest document reiese fără îndoială că dania a fost de fapt făcută cu mult maĭ înainte de anul 1550. D-l Gheorghe Proca, profesor din Rîşnov crede că Dihamul a fost dăruit bisericeĭ din acel orăşel, de părinţiĭ fraţilor Udriştĭ, cam pe la anul 1485, data cînd s'a construit din material solid biserica veche d'acolo.

Dihamul, *pădure* particulară, jud. Prahova. Vezĭ Raiul-Saşilor.

Diiul, *drum vechiŭ,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-mj., com. Segîrcea.

Diiuluĭ saŭ al-**Vidinuluĭ,** (**Drumul-**), *drum vechiŭ,* jud. Dolj, pl. Băileşti, com. Urzicuţa; vine din spre E. şi trece spre S. de comună.

Dijcadael-Bair, *deal* în jud. Tulcea, pl. Măcin, pe teritoriul com. Cîrjelari, şi pe acela al cătunuluĭ Hasanlar. E situat în partea S.-E. a plăşeĭ şi a comuneĭ. Lasă spre V. dealul Hasanlar şi spre E. Cuciuc-Cara. Din el izvoreşte valea Domus-Culac. Se ridică pănă la 306 m., punct trigonometric de rangul al 2-lea, dominînd asupra văeĭ şi satuluĭ Hasanlar. Pe muchie e pleşuv, pe pante e acoperit cu păşunĭ şi livezĭ.

Dima, *deal,* jud. Muscel, plasa Rîul-Doamneĭ, com. Racoviţa.

Dima, *lac,* în jud. Ialomiţa, plasa Borcea, insula Balta, pe teritoriul com. Gîldăul.

Dima (Braniştea-luĭ-), *pîlc* din *pădurea* statuluĭ, de pe moşia Băseşti, plasa Călmăţuiuluĭ, jud. Teleorman.

Dimache, *sat,* jud. Ilfov, plasa Dîmboviţa; face parte din com. rur. Fundeni-Gherasi. Este situat la E. de Fundeni şi are locurĭ smîrcoase.

Se întinde pe o suprafață de 355 hect. proprietatea D-luĭ N. I. Gherasi, din carĭ cultivă 255 hect. (100 pădure).

Populația luĭ e de 92 loc.

Numărul vitelor marĭ e de 91 și al celor micĭ de 141.

Dimache, *locuință izolată,* jud. Ilfov, pl. Dîmbovița, com. Fundeni-Gherasi.

Dimașilor (Dealul-), *deal,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Valea-Sălcieĭ. Se desface din Dealul-Cîlnăuluĭ. Brăzdează partea de N. a comuneĭ. Este acoperit cu pădurĭ.

Dimăcheni, *com. rur.,* în jud. Dorohoiŭ, în partea de N.-E. a pl. Coșula, formată din satele: Dimăcheni și Mateleni, cu reședința primărieĭ în Dimăcheni. Are o populație de 274 familiĭ saŭ 940 suflete; 2 bisericĭ, deservite de 1 preot, 2 cîntărețĭ, 2 pălămarĭ; o școală, condusă de 1 învățător și frecuentată de 54 elevĭ; 739 hect. pămînt sătesc; 3237 hect. 20 ar. cîmp și 114 hect. 58 ar. pădure ale proprietarilor moșieĭ; 21 iazurĭ și 12 pogoane vie.

Budgetul comuneĭ a fost, în anul 1890—91, de leĭ 3567 la veniturĭ, și de leĭ 3455 la cheltuelĭ.

Vite marĭ cornute sunt 1007, oĭ 1886, caĭ 210 și porcĭ 358.

Sunt 110 stupĭ.

Dimăcheni, *sat,* pe moșia cu același nume, județul Dorohoiŭ, plasa Coșula, com. Dimăcheni. Are 200 fam., saŭ 775 suflete. Așezările sătenilor sunt în mare parte bune, cu livezĭ și grădinĭ. Proprietarul moșieĭ are casă mare cu două rîndurĭ, bine zidită și cu heiurile necesare.

Proprietatea moșieĭ este a d-neĭ Elenca Docan, născută Dimache.

Biserica, cu patronul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, deservită de 1 preot, 2 cîntărețĭ și 1 pălămar; este mare, bine zidită și frumos înzestrată cu necesariile oficiuluĭ divin. Inscripția ce are deasupra intrăreĭ spune:

Acest sft. locaș se presupune a fi zidit de Isac Balica Hatman, iar acum la 1842, s'a zidit clopotnița din temelie de Vorniceasa Profira Dimache, născută Miclescu.

Are o școală, condusă de un învățător, și frecuentată de 54 elevĭ; localul este făcut de Ioan Docan, în 1869.

Calitatea pămîntuluĭ este bună și fertilă. Sătenii împroprietărițĭ aŭ 581 hect. 47 ar. pămînt; iar proprietarul moșieĭ are 2143 hect. 99 ar. cîmp și 42 hect. 97 ar. pădure. Pe moșie se află acarete bune pentru păstrarea recolteĭ. Sunt 16 iazurĭ carĭ produc: stuh, peștĭ și racĭ; între toate maĭ mare este acel al-luĭ-Dimache, în întindere de 4 hect. 29 ar.

Se maĭ află o livadă întinsă cu mulțĭ și diferițĭ fructierĭ și vie în întindere de 8 pogoane.

Apele ce trec pe moșie sunt: rîul Jijia ce curge pe la hotar, și pîraiele Arăndelul și Humeni, începătoare de pe moșie.

Drumurĭ principale: acel de la Dorohoiŭ ce trece prin sat și duce la Podul-Stamateĭ și la Nicșeni; acel de la Miclăușeni și Dumeni ce vine prin Corlăteni și se desparte în 2 ramurĭ, unul ducînd la Botoșani și cu alta la Leorda.

Hotarele sunt cu: Corlăteni, Văculești, Brăești, Teișoara, Nicșeni și Mateĭeni.

Curtea boerească, se zice că e refăcută pe urmele vechĭ ale caselor Hatmanuluĭ Balica, care deveniră Domneștĭ dimpreună cu moșia, prin decapitarea Hatmanuluĭ, în urma războiuluĭ de la Cornul-luĭ-Sas, cînd i s'a confiscat de Domnie toată averea.

Biserica se zice că iarășĭ este foarte din vechime urzită acolo; din povestirile bătrînilor, reese că ea a fost făcută de Ștefan-Vodă, atuncĭ cînd și moșia era Domnească; dar prin grele împrejurărĭ ce aŭ urmat s'a stricat, și apoĭ după ce deveni proprietar moșieĭ Hatmanul Balica, acesta a refăcut-o dinpreună cu Curțile-Domneștĭ, carĭ se aflaŭ în ruină.

Locurĭ însemnate sunt: Iazul-Domnesc și Movila-Bortoasă.

In satul Dimăcheni s'a ținut în anul 1773 (7181) sfatul boĭerilor contra luĭ Ștefan Petriceico-Vodă.

Dimăcheni, *iaz,* jud. Dorohoiŭ. Vezĭ Dimăcheni, sat.

Dimeĭ (Valea-), *vale,* jud. Tecuciŭ, com. cu același nume. E situată la E. de tîrgul Stănișești. Are direcție de la N.-E. spre S.-V., terminîndu-se în Valea-Dobrotforuluĭ.

Dimiana (Floreasca), *moșie,* în jud. Buzăŭ, com. Gura-Dimieniĭ, avînd peste 1000 hect., din care 200 arabile, 150 pădure, 350 izlaz, 100 fîneață, 64 livede și restul sterp.

Dimiana (Floreasca), *pădure,* pe moșia Dimiana, jud. Buzăŭ, com. Gura-Dimieniĭ, despărțită în 4 sforĭ: Fundul-luĭ-Georghe, Făgetul, Dosul-Dimieniĭ și Homocioaĭa, avînd împreună 150 hect.

Dimiana, *vale,* în județul Buzăŭ, com. Gura-Dimieniĭ. Ișĭ ia naștere de la Licoĭ, apoĭ se unește cu izvorul Valea-Homocioaia și unite, merg de se varsă în rîul

Slănic, prin mijlocul com. Dimiana. In timp de ploae vine mare şi cu multă violenţă.

Dimieni, *sat,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, pendinte de comuna Ograda. Este situat pe malul stîng al rîuluĭ Ialomiţa, la un kilometru spre V. de satul de reşedinţă.

Populaţiunea este de 75 familiĭ de Romînĭ, 3 familiĭ de Ţiganĭ, 1 familie de Grecĭ şi 1 familie de Bulgarĭ.

Aicĭ este o biserică, la care deserveşte preotul din Ograda.

Vite sunt: 124 caĭ, 45 boĭ, 210 oĭ şi 150 porcĭ.

Dimieni, *sat,* face parte din com. rur. Tunari-Dimieni, jud. Ilfov, pl. Dîmboviţa. Este situat la N. de Tunari. La E. locul e băltos.

Se întinde pe o suprafaţă de 727 hec. cu o populaţie de 321 locuitorĭ.

D-l G. D. Vernescu are 505 hect., din carĭ cultivă 468 (8 sterpe, 25 izlaz, 4 pădure). Locuitoriĭ aŭ 122 hect. şi le cultivă pe toate.

Are: o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; 1 moară cu aburĭ; 1 maşină de treerat; 1 heleşteŭ.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ şi 1 hangiŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 149 şi al celor micĭ de 823.

Dimieni, *pădure,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, pe teritoriul comuneĭ Ograda, pe ţărmul stîng al rîuluĭ Ialomiţa. Are o suprafaţă de 60 hect. Esenţe: stejar, ulm, salcie şi plop.

Dimieniĭ (Dosul-), *pădure,* în jud. Buzău, com. Gura-Dimieniĭ; formează una din cele 4 sforĭ ale pădureĭ Dimiana; are 32 hectare.

Dimieniĭ (Gura-), *com. rur.,* în jud. Buzău, plaiul Slănicul. E situată pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Slănicul, la o distanţă de 34 kil. 760 m. de Buzăŭ. Limitele sale sunt: La N., începe din plaiul Băligoşi şi se lasă pe izvorul Valea-Mare, până în rîul Slănicul (la Catrinoiu), trece Slănicul (pe la Iordache Gelea) şi se urcă pe muchie în sus până în pădurea Iordăchioaia, de unde, în linie dreaptă peste plaiŭ, trece până în Muche (C. Mărgăriteşti, jud. Rîmnicul-Sărat); la E., începînd din muchea Mărgăriteşti, merge pe hotarul moşieĭ Licoi până în muchea izvorul Valea-Vaciĭ; la S., începînd din muchea Văeĭ-Vaciĭ, se lasă pe muchea Văeĭ-Crînguluĭ şi apoĭ pe această vale în rîul Slănicul; trece apoĭ rîul Slănicul în dreptul izvorul Bodea şi merge urcîndu-se pe Bodea până în muchea Văeĭ-Corbuluĭ; la V., începe din Valea-Corbuluĭ, pe al căreia mal merge până la Fagĭ, în apropiere de vîrful Băligoşi. Suprafaţa sa este de 1825 hect., din care 637 arabile, 197 pădure, 145 fîneaţă, 712 izlaz, 16 livezĭ, 6 vie şi 112 sterp. Pe lîngă pămîntul posedat de locuitorĭ, proprietăţĭ maĭ însemnate are: Dimiana saŭ Floreşte. Terenul e accidentat, fiind propriŭ numaĭ cultureĭ porumbuluĭ, sunt apoĭ livezĭ, fîneţe, etc. Din punct de vedere geologic e de o deosebită importanţă Valea-Dimieniĭ. Industrie şi comerţ n'are. Morĭ sunt 2 pe rîul Slănicul. Căĭ de comunicaţie are şoseaua Săpoca-Lopătarĭ.

Vite are: 270 boĭ, 326 vacĭ, 52 viţeĭ, 4 caĭ, 10 epe, 4 mînjĭ, 2050 oĭ, 121 porcĭ şi 11 capre. Sunt 100 stupĭ cu albine.

Comuna e formată din cătunele: Cociobeştĭ, Dimiana, Dogari şi Floreştĭ. Populaţia sa e de 1500 locuitorĭ. Case de locuit sunt 221.

Meseriaşĭ sunt: 2 fierarĭ şi 1 boiangiŭ.

Contribuabilĭ sunt 168. Stabilimente comerciale 6.

Budgetul comuneĭ e de 1421, leĭ anual.

Carte ştiŭ 17 locuitorĭ.

Are 1 biserică, cu hramul Sf. Ioan Botezătorul, deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ.

Cîrciumĭ sunt 3. Satul Gura-Dimieniĭ există din vechime.

Dimieniĭ (Gura-), *cătun* de reşedinţă al com. Gura-Dimieniĭ, jud. Buzău. Are 730 locuitorĭ şi 108 case.

Dimieniĭ (Muchea-), *colină,* în jud. Buzău, com. Gura-Dimieniĭ, avînd culminaţia: Vîrful-Dimieniĭ; e goală; petriş şi izlaz.

Dimitreşti, *sat,* în jud. Ialomiţa, plasa Ialomiţa-Balta, pendinte de comuna Murginca. Este situat pe malul de N. al lacului Strachina şi la 5 kil. spre V. de satul de reşedinţă.

Are o populaţiune de 45 familiĭ de Romînĭ şi 4 familiĭ de Ţiganĭ.

Vite sunt: 200 boĭ, 100 caĭ, 800 oĭ şi 100 porcĭ.

Dimitrie (Sfîntul-). Vezĭ Smirodava.

Dimoiul, *sat,* jud. Dîmboviţa, plasa Dealul-Dîmboviţa, căt. com. Colanul.

Dimonul, *deal,* la V. comuneĭ Săscioara, plasa Mijlocul, jud. Vîlcea, care serveşte de hotar între această com. şi comuna Văleni.

Dimul, *deal,* jud. Muscel, com. Corbişori, din plaiul Nucşoara.

Dimuleasa, *prival,* jud. Brăila. Incepe din malul drept al Dunăreĭ, de la jumătatea ostrovuluĭ Coada-Lupuluĭ, curge spre N.-E. în Filipoiŭ, în partea stîngă, aproape de cherhanaua Şerban. Are o lungime de 12—15 kil. și o lățime de 3—4 m.

Dimuleşti, *sat,* face parte din com. rurală Mădulari, jud. Vîlcea plasa Cerna-d.-j. Are o populaţie de 210 locuitorĭ, 108 bărbaţĭ şi 102 femeĭ.

Dimuleşti, *sub-divizie* a *comuneĭ* Berca, com. Pîclele, jud. Buzăŭ.

Din-Dreapta şi din Stînga Cungrişoareĭ, (Dealurile-), *dealurĭ,* pe carĭ este situată comuna Păroşi, plasa Oltul-d.-s. jud. Olt. Direcţia lor e de la N. la S. Aŭ o lungime de 2 kil., pe care se cultivă viţă, cereale, sunt sădiţĭ prunĭ, iar parte rămîn ca păşune de vite.

Din-Mijloc, (Movila-), *movilă,* în jud. Buzăŭ, com. Cotul-Cioriĭ, pe moşia Ciorani.

Din-Pruniĭ-Zamfireĭ, (Gîrla-), *pîrîŭ,* izvoreşte din dealurile Piscanilor, com. Piscani, plasa Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel; trece pe la N. comuneĭ şi se varsă în Rîul-Doamneĭ.

Dincani, *sat,* face parte din com. rurală Fata, jud. Olt, pl. Vedea-d.-s. Are o populaţiune de 350 locuitorĭ. Aci e o biserică zidită la anul 1846, de Badea Tudorache şi soţia sa Ioana.

Dincolo-de-Silişte (Dealul-de-), *deal,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rur. Satul-Noŭ şi anume pe al cătunuluĭ de reşedinţă Satul-Noŭ. Se desface din Dealul-de-la-Cetate; se întinde spre E., avînd o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea nordică a plăşiĭ şi a com. Comuna Satul-Noŭ este aşezată la poalele sale de S. Ultimele sale ramificaţiĭ estice se termină pe malul vestic al laculuĭ Oltina, făcîndu-l înalt şi cam rîpos. Are 84 m. înălţime. Este de natură humoasă. Este acoperit cu fîneţe şi semănăturĭ. Pe muchea luĭ merge un drum comunal Pîrjoaia-Satul-Noŭ.

Dînga, *sat,* în jud. Tutova, plasa Simila, com. Orgoeşti, spre E. de satul Orgoeşti, în partea de N.-E. a jud., aşezat pe vîrful unuĭ deal. Are 108 loc. (din carĭ 7 ştiŭ carte) şi 40 case.

Dinghiliul, *cătun,* pendinte de com. Scorţarul-Vechiŭ, jud. Brăila, pl. Vădeni, situat la S.-V., la 8 kil. de com. Populaţia sa e de 17 familiĭ, saŭ 77 suflete.

Dinghiliul, *movilă,* jud. Brăila. situată la V. de căt. cu acelaşi nume, la o distanţă de 6 kil. de com. Scorţarul-Vechiŭ. Ofiţeriĭ statuluĭ-major austriac cînd aŭ făcut harta ţăreĭ aŭ construit pe dînsa un observator. Movila are o înălţime de 20—30 m.

Dinghiliul, *deal,* în jurul laculuĭ Lutul-Alb, com. Scorţarul-Vechiŭ, plasa Vădeni, jud. Brăila.

Dinişorul, *pădure,* pendinte de com. Berteşti-d.-j., plasa Balta, jud. Brăila. Se mărgineşte la E. şi N. cu cîmpia, la V. cu Vîlciul, la S. cu pădurea particulară Berteşti. Suprafaţa sa e de 4 hect., acoperite cu salcie.

Dinişorul, *tîrlă,* pe malul drept al canaluluĭ Vîlciul, la hotarul de N. a com. Berteşti-d.-j, jud. Brăila.

Dinoaia, *pădure* de stejar, în com. Văscani, jud. Suceava.

Dintele (Piatra-Daşculuĭ), *culminaţie* a munteluĭ Vîrful-de-Est, jud. Buzăŭ. E punct trigonometric. Face hotar între plaiurile Pîrscov şi Buzăŭ. De pe dînsul se desfăşură una din cele maĭ frumoase priveliştĭ. Coastele sale sunt acoperite de pădurĭ.

Dintele-din-Mijloc, *munte,* acoperit cu pădure, în com. Salcia, plasa Podgoria, jud. Prahova.

Dintele-Runcului, *munte,* în com. Cislăul, jud. Buzăŭ. Vezĭ Runcul.

Dintre-Dealurĭ, *fîntînă,* în com. Băjeşti, pl. Rîurile, jud. Muscel.

Dintre-Poenĭ, *loc izolat,* la Est de comuna Stîlpeni, plasa Rîurile, jud. Muscel, de unde izvoreşte Pîrîul-Ogrezeleĭ.

Dintre-Sirie, *poiană,* în partea de N. a com. Star-Chiojdul, pl. Teleajenul, jud. Prahova, situată la confluenţa pîrîuluĭ Şiriul cu pîrîul Siriaşul. Serveşte de izlaz pentru vitele locuitorilor.

Dintr'un-Lemn, (Mănăstirea-), *mănăstire,* jud. Vîlcea, aşezată pe valea rîuluĭ Otăsăul, aproape de rîŭ, la 3 ore depărtare de Rîmnicul-Vîlcea.

Această mănăstire, după cum se vede pe pisaniile bisericeĭ, s'ar fi întemeiat de Mateiŭ-Vodă Basarab. Ea a existat însă cu mult maĭ înainte, de oare-ce Mihnea-Vodă Turcitul îĭ făcuse o danie la 1579. Biserica zidită de la început din cărămidă netencuită, după cum se pare, a pierdut mult din stilul eĭ prin desele reparaţiunĭ. Cea din urmă reparaţiune a fost făcută la anul 1841.

Legenda spune că această mănăstire s'a zidit în cinstea icoaneĭ Maiceĭ-Domnuluĭ, făcătoare de minunĭ, găsită într'un stejar, în care loc se află azĭ biserica.

La cimitirul mănăstireĭ se află o biserică de lemn, de la anul 1814, care merită o deosebită atenţiune. Mănăstirea se întreţine de stat şi se administrează de o stariţă ajutată de un consiliŭ economic şi de altul spiritual. Monahele sunt în număr de 27 bătrîne.

Dinţiĭ-Runculuĭ, *localitate,* în partea de S.-E. a com. Salcia, jud. Prahova, pl. Podgoria. E acoperită cu pădure.

Dinu (Dealul-luĭ-), *deal,* în com. Dozeşti, jud. Vîlcea, pl. Cerna-d.-j. Străbate comuna de la N. spre S. Rîul Gemineaua udă poalele sale de E. şi Geamăna pe cele de V.

Dinu (Valea-luĭ-Moş-), *vale,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, com. Cochirleni. Se desface din Movila-Mare; se îndreaptă spre V., urmînd direcţiunea de la N.-E. către S.-V. şi se deschide în stuful Ivranes, după un drum de 2 kil.; la E. se află dealul Uzum-Amet; e tăiat de Valul-luĭ-Traian pe la N. şi de drumul Ivranes-Cochirleni pe la S.; este situată în partea vestică a plăşeĭ şi cea sud-vestică a com. Este acoperită cu păşunĭ şi stufişurĭ.

Dinul (Moşu-), *movilă,* situată la S.-E. de com. Ruşeţul, judeţul Brăila, la 2½ kil. de com. Ruşeţul.

Dinul, *munte,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Bisoca. E aşezat la hotarul judeţuluĭ către districtul Buzăŭ şi între comunele Bisoca şi Jitia. Este acoperit numaĭ cu pădurĭ. Se desface din dealul Ulmuşorul, face puţin hotarul judeţuluĭ, merge spre E. şi lasă spre E. culmea Cătăuţul, printre rîul Rîmnicul-Sărat şi afluentul săŭ, pîrîul Cătăuţul, şi spre N. Culmea-Cîlnăuluĭ, printre rîul Cîlnăul şi afluenţiĭ Rîmniculuĭ-Sărat, despărţind basinele lor.

Dinuleasa, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, jud. Muscel, plasa Podgoria, com. Glîmbocelul, avînd împreună cu trupurile Goleasca, Băneasa, Gîlceasca, Tomeasca, Gherăsoaia, Chiriceasca şi Ghiţeasca, o întindere de 1350 hect. acoperită cu stejar, carpen, jugastru, şi plop.

Dinuţă (Aria-luĭ-), *pichet,* în jud. R.-Sărat, pl. Oraşuluĭ. Vezĭ Aria-luĭ-Dinuţă.

Diocheţi, *com. rur.,* în pl. Şuşiţa, jud. Putna.

Este aşezată pe un deal ce este despărţit de Dealul-Cruceĭ prin pîrîul Zăbrăuţul.

Distanţa comuneĭ de reşedinţa suprefectureĭ Mărăşeşti e de 3 kil., iar de capitala judeţuluĭ de 31 kil.

Comuna Diocheţi se compune din cătunele: Diocheţi (unde e şi reşedinţa primărieĭ comuneĭ) Boloteşti şi Sperieţi.

Populaţiunea com., după cel din urmă recensămînt, e de 297 fam. saŭ 1071 sufl. (552 bărbaţĭ, 519 femeĭ). Această populaţiune se împarte ast-fel: 381 neînsuraţĭ, 594 însuraţĭ şi 96 văduvĭ; 1057 Romînĭ, 4 Ruşĭ şi 10 de diferite naţionalităţĭ; 1057 ortodoxĭ, 4 catolicĭ şi 10 mozaicĭ; 315 agricultorĭ, 8 meseriaşĭ, 5 comercianţĭ, 8 avînd profesiunĭ libere, 41 muncitorĭ şi 32 servitorĭ.

Ştiŭ carte 116 persoane (103 bărbaţĭ, 13 femeĭ).

Numărul caselor de locuit e de 302.

Are o biserică parohială, cu hramul Cuvioasa-Paraschiva, în cătunul Diocheţi şi una filială în satul Sperieţi, cu hramul Sf. Ioan.

Copiĭ cu vîrstă de şcoală sunt 133, din carĭ urmează numaĭ 14 la şcoala din com. Moviliţa.

Budgetul comuneĭ pe anul financiar 1893/94 a fost de leĭ 4311,94 la veniturĭ şi de leĭ 4302,44 la cheltuelĭ.

Vite sunt: 2001, din care: 561 boĭ, 146 vacĭ, 153 caĭ, 1000 oĭ, 139 capre şi 207 rîmătorĭ.

In anul 1893, cultura viţeĭ a fost pe 11352 hect., producînd 25000 leĭ.

In comună sunt: 1 antreprenor de accize, 4 fierarĭ, 2 morarĭ, 1 cîrciumar, 1 rotar, 39 fabricĭ de rachiŭ, 1 brutar, 2 lemnarĭ şi 3 comercianţĭ diferiţĭ.

Diocheţi, *sat,* în com. Drăguşeni, jud. Covurluiŭ, pl. Zimbrul, aşezat pe valea şi dealul Diocheţi, în partea vestică a reşedinţeĭ comunale. Are o populaţiune de 184 fam. saŭ 843 locuitorĭ. Până la 1 Martie 1886. Diocheţi formaŭ comună a parte.

In mijlocul acestuĭ sat se află o rîpă, numită Rîpa-Gălăţenilor, nume ce se susţine că i-ar veni din timpurile vechĭ cînd, de frica Turcilor şi a Tătarilor, mulţĭ gălăţenĭ îşĭ găsiaŭ aicea loc de scăpare.

Diocheţi, *moşie* particulară, de 1510 hect., jud. Covurluiŭ, pl. Zimbrul, com. Drăguşeni.

Diocheţilor (Dealul-), *deal,* în cuprinsul com. Drăguşeni, jud. Covurluiŭ, pl. Zimbrul.

Diocheţilor (Valea-), *vale,* corespondentă a dealuluĭ cu acelaşĭ nume, jud. Covurluiŭ.

Dionisie (Peştera-luĭ-), *peşteră,* în jud. Buzăŭ, com. Boziorul, în apropiere de fostul schit Sf. Gheorghe, săpată în vîrful uneĭ ramificaţiĭ a munteluĭ Crucea-Spătaruluĭ, constînd dintr'o stîncă ascuţită şi anevoioasă de suit. Tradiţia o atribue unuĭ pustnic, Dionisie Turcătorul, care a săpat-o şi a locuit într'însa.

Diordingi-Orman, *deal,* în jud. Constanţa, pl. Medjidia, pe teritoriul com. Cocargea şi Enigea, cu o direcţiune generală de la E. către V., mergînd paralel şi pe la S. văeĭ Diordingi-Orman, al căruĭ mal sudic îl formează pe o întindere de 3 ½ kil. Are o înălţime medie de 130 metri. Este acoperit pe o parte, şi anume pe cea vestică, de păşunĭ; iar pe cea estică de pădure, numită ca şi dealul. Din acest deal, spre S., se desface dealul Dechilitaş-Bair-Sîrtî.

Diordingi-Orman, *pădure,* în jud. Constanţa, plasa Medjidia, com. Cocargea. Acoperă toată jumătatea de E. a dealuluĭ cu acelaşĭ nume. Este compusă din ulmĭ şi maĭ ales din fagĭ.

Diordingi-Orman, *vale,* judeţul Constanţa, în plasa Medjidia, pe teritoriul comunelor Enigea şi Cocargea. Se întinde pe de o parte printre dealurile Rabagi, Giatri-Bair, Diordingi-Orman şi Buiuc-Mezarlîc-Bair; iar pe de altă, printre dealurile Ceşme, Canlî şi Piribeĭ. Din spre N. primeşte valea Ceşme-Cula, iar din spre S., valea Ioi-Ceair, (care trece prin satul Cocargea). Direcţiunea sa maĭ întîiŭ e de la N.-V. către S.-E. şi apoĭ către E. Satul Molceova se află situat în partea N.-V. a acesteĭ văĭ, iar drumul comunal Molceova-Cocargea o străbate aproape în întregime.

Dioşti, *com. rur.,* în jud. Romanaţi, plasa Ocolul, formată din satul cu acelaşĭ nume, aşezat pe un teren şes, argilos şi fertil. Este dispus pe treĭ liniĭ. Se învecineşte la V. cu Vijuleşti şi la N., cu Drăghiceni. Se află la 11 kil. spre V. de Caracal, pe şoseaua Caracal-Craiova. Pădurĭ şi crîngurĭ înconjoară satul la N. şi S.

Are 333 familiĭ, saŭ 1379 suflete, din carĭ 248 contribuabilĭ; sunt 682 bărbaţĭ şi 697 femeĭ; 581 căsătoriţĭ, 792 necăsătoriţĭ; 122 persoane ştiŭ carte şi 1257 nu ştiŭ.

Budgetul comuneĭ pe anul 1886—87 a fost de 4730 leĭ la veniturĭ şi 4692 leĭ la cheltuelĭ. Vite marĭ sunt 996, vite micĭ 1664 şi porcĭ 702.

In comună este o şcoală primară, condusă de un învăţător şi frecuentată de 70 elevĭ (60 băeţĭ şi 10 fete) din 100 copiĭ (60 băeţĭ şi 40 fete) în vîrstă de şcoală.

Are 2 bisericĭ: Sf. Nicolae (1868) şi S-ţiĭ Voevozĭ (1877), deservite de 3 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ.

In cuprinsul com. se află: măgura Diostenilor, măgura Hîrca, a-Beşicuţeĭ, locul Motea unde spun bătrâniĭ că a fost o biserică, şi Dealul-Nucilor, unde, se zice că a fost maĭ de mult sat, şi unde s'aŭ găsit banĭ vechĭ şi spărturĭ de oale.

Distrail, *deal,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rur. Caranlîc. Se desface din dealul Para-Chioi. Se întinde spre N., avînd o direcţiune generală de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd partea de E., a plăşeĭ şi cea de S.-V. a comuneĭ. Se întinde d'alungul văeĭ Ceşme-Culac. Din el se desface dealul Ciatal-Orman. Are o înălţime de 172 m., dominînd satul Caranlîc, valea Ceşme-Culac, drumul com. Para-Chioi-Caranlîc. Este acoperit cu pădurĭ şi fîneţe.

Dişca, *localitate izolată,* în jud. Buzăŭ, com. Gura-Nişcovuluĭ, căt. Cîrlomăneşti; aci e un mic deal din care ĭes o mulţime de izvoare cu apă bună de băut.

Dişteĭ (Valea-), *vale,* seacă şi nisipoasă, în jud. Buzăŭ, com. Gura-Nişcovuluĭ, căt. Cîrlomăneşti.

Ditcovul, *vale,* în jud. Tulcea, pl. Măcin, com. Greci; izvoreşte din poalele vestice ale dealuluĭ Coşlug; se îndreaptă spre S., în direcţia N.-E. spre S.-V.; străbate cîmpia Derment-Sîrta, brăzdînd partea răsăriteană a plăşeĭ şi a comuneĭ, şi, după un drum de 3 km., se aruncă în Apa-Calistrieĭ, pe stînga, maĭ sus de satul Greci.

Diţă-Tătarul (Valea-luĭ-), *şes,* puţin deprimat, în jud. Buzăŭ, com. Glodeanul-Sărat, pe moşia Glodeanul. Acoperit cu semănăturĭ.

Diteĭ (Lacul-), *lac,* în judeţul R.-Sărat, pl. Marginea-de-Sus, com. Lacul-luĭ-Băban, în partea de V. a comuneĭ, pe dealul Constandoiul. Conţine caracudă măruntă, ce se vinde şi se consumă în localitate.

Diţeĭ (Movila-), *movilă,* în jud. Buzăŭ, com Glodeanul-Cîrlig, cătunul Cazota, numită ast-fel

după Diţă-Mocanul, care îşĭ avea tîrla aci.

Diţeĭ (Valea-), *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Beceni, cătunul Ocea. Incepe din localitate şi se scurge în Valea-Ociĭ.

Diţeşti, *com. rur.,* jud. Prahova, pl. Filipeşti. Această comună datează din timpul luĭ Mihaiŭ-Viteazul şi s'a înfiinţat — spune legenda — din soldaţiĭ acestuĭ viteaz domn, la reîntoarcerea lor din Transilvania.

Este situată pe loc şes, sub poalele dealuluĭ Roşioara şi pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Roşioara, la 26 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 4 kil. de reşedinţa plăşeĭ.

Toată suprafaţa comuneĭ e de 1420 hect.

La început această comună a fost situată pe Dealul-Piscuriĭ.

Se compune din 2 cătune: Diţeşti şi Roşioara, avînd o populaţie de 364 familiĭ, saŭ 1466 suflete, din carĭ: 734 bărbaţĭ şi 732 femeĭ, în care intră şi 153 familiĭ de Ţiganĭ. Locuesc în 330 case.

Sunt 260 contribuabilĭ.

In comună e o biserică, fondată la anul 1882 de locuitoriĭ satuluĭ, prin contribuţiunĭ benevole; e deservită de un preot.

Afară de agricultură, 80 locuitorĭ se maĭ ocupă cu dulgheria, zidăria, rotăria, iar Ţiganiĭ sunt lăutarĭ, rudarĭ şi fierarĭ.

S'aŭ împroprietărit 255 locuitorĭ, după legea rurală din 1864, pe moşiile d-lor C. Filipescu şi Maior Mişu, cînd li s'aŭ dat 380 hectare pămînt. Produsul munceĭ îl desfac la oraşul Ploeşti.

Vite sunt: 21 caĭ, 16 epe, 190 boĭ, 123 vacĭ, 119 viţeĭ, 676 oĭ şi 258 porcĭ.

In raionul comuneĭ este o moară cu aburĭ.

Are o şcoală, frecuentată de 113 copiĭ (107 băeţĭ şi 6 fete), cu vîrsta de şcoală. Cu întreţinerea personaluluĭ se cheltueşte anual 1728 leĭ.

Ştiŭ carte 42 bărbaţĭ şi 4 femeĭ.

In fundul văieĭ Cervenia, pe proprietatea d-neĭ Maria C. Filipescu, se găsesc mulţime de cărbunĭ de pămînt. Până acum 3 anĭ aŭ fost aci carierĭ de cărbunĭ, dar din diferite împrejurărĭ azĭ nu se maĭ exploatează.

Pămîntul e prielnic la toată cultura. Dintre pomĭ roditorĭ sunt: 1650 merĭ, 900 perĭ, 315 duzĭ, 50 cireşĭ, 1008 nucĭ şi 50025 prunĭ.

Comerciul se exercită în comună de 5 cîrciumarĭ.

Budgetul comuneĭ la veniturĭ este de 3155 leĭ şi la cheltuelĭ de 2749 leĭ anual.

Patru şosele înlesnesc comunicaţia: spre E., cu Tîrgul-Filipeşti; spre N., cu Filipeşti-de-Pădure; spre V., cu Moreni şi spre S. cu Mărgineni-de-Jos.

Spre N. de comună se întind dealurile: Zidurile, Lamba, Ciocleşti, Cocoanele, Bartosul, Cătuneanul, Măgura şi Piscuriĭ-luĭ-Văcălie, toate cu direcţia către S. şi E. Poenĭ sunt: Pietrarul, Morăreasa, Călimanul, Seaca şi Dumbrava. Pe dealurĭ sunt plantate viĭ, prunĭ, nucĭ şi merĭ; parte din ele servă şi de păşune vitelor, fiind distruse de filoxeră.

Prin centru e udată de pîrîul Roşioara, iar pe la E. de rîul Proviţa (Prahoviţa), afară de vălcelele: Cervenia, Valea-Neaguluĭ, Valea-de-sub-Măgură, Valea-Popeĭ, Valea-luĭ-Mihaiŭ, Valea-Pripon, Tăbălanul şi Şovăita.

Se mărgineşte cu comunele: Filipeşti-de-Tîrg, Filipeşti-de-Pădure, Moreni şi Mărgineni-de-Jos.

Diţeşti, *deal,* com. Diţeşti, plasa Filipeşti, jud. Prahova, pe care se cultivă 36 hect. vie.

Diţoilor (Vălceaua-), *vălcea,* izvoreşte de la V. de com. Mereni, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt şi se varsă în gîrla Eiul, pe ţărmul drept, tot în raionul comuneĭ Mereni.

Diţoiul, *vale.* Vezĭ Bodi, judeţul Vîlcea.

Diucul, *deal,* în jud. Constanţa, pl. Medjidia, pe teritoriul com. rur. Rasova, şi anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Vlah-Chioi; face parte din culmea Vlah-Bair; se desface din această culme de la vîrful numit Vlah-Chioi; se îndreaptă spre S., avînd o direcţiune generală de la N.-E. spre S.-V., brăzdînd partea vestică a plăşeĭ şi cea sud-vestică a plăşeĭ şi a cătunuluĭ. Se sfîrşeşte pe malul estic al bălţiĭ Sarpul (o parte sudică a bălţiĭ Vederoasa). Este stîncos, ceeace face că malurile bălţiĭ Sarpul să fie înalte şi pietroase. Se ridică până la o înălţine de 130 m., dominînd ast-fel balta Sarpul, valea Poluche ĭ-Ceair şi drumul comunal Aliman-Rasova; este acoperit cu tufărişurĭ, ce sunt nişte resturĭ din întinsele pădurĭ de odinioară, şi cu fîneţe.

Diudiul, *sat noŭ,* înfiinţat la 1879, făcînd un trup cu satul Heciul, jud. Suceava.

Diudiul, fost *sat,* pe moşia Heciul, jud. Suceava.

Diudiul, *deal,* pe care se afla fostul sat cu acest nume, jud. Suceava.

Diudiul, *deal*, în com. Dolheşti, jud. Suceava, acoperit de pădure de fag.

Diudiul, *pîrîŭ*, în com. Dolheşti, afluent al Şomuzuluĭ-Mare, jud. Suceava.

Diudiul, *fîntînă*, jud. Suceava, în locul pe care a fost vatra desfiinţatuluĭ sat cu acelaşĭ nume.

Diudiul, *pîrîiaş*, judeţul Suceava format din izvorul fîntîneĭ cu acelaşĭ nume, care pe şesul Siretuluĭ se pierde.

Divanul-Ursuluĭ, *deal*, în partea de N. a comuneĭ Bordeni, pl. Prahova, jud. Prahova; e acoperit cu pădure.

Dîlbanul, *munte*, la N.-E. com. Novaci, plaiul Novaci, judeţul Gorj, pe partea stîngă a rîuluĭ Gilortul, între Rînca, Pietrele, Păpuşa şi Paltinul.

Dîlboca, *mahala*, în jud. Mehedinţi, plaiul Cerna, com. rur. Dîlbociţa.

Dîlbociţa, *com. rur.* şi *sat*, în jud. Mehedinţi, la 30 kil. de oraşul Severin. Are o populaţie de 756 locuitorĭ, din carĭ 126 contribuabilĭ. Locuesc în 132 case.

Ocupaţiunea locuitorilor este agricultura, creşterea vitelor şi fabricarea varuluĭ. Locuitoriĭ posedă: 18 plugurĭ, 76 care cu boĭ, 6 căruţe cu caĭ; 160 stupĭ.

Prin comuna Dilbociţa trece şoseaua comunală Ilovăţul-Dîlbociţa.

Are o biserică deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Budgetul este la veniturĭ de 773 leĭ şi la cheltuelĭ de 627 leĭ.

Vite sunt: 456 vite marĭ cornute, 18 caĭ, 400 oĭ, 500 capre şi 290 rîmătorĭ.

Dîlga, *sat*, în jud. Dolj, pl. Jiul-d.-mj., com. Calopărul. Are 439 suflete, 225 bărbaţĭ şi 214 femeĭ. Locuesc în 81 case şi 31 bordee. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Calopărul, ce este la 1 kil. 200 m. depărtare. In anul şcolar 1892—93 aŭ frecuentat şcoala 8 băeţĭ. Cu vîrstă de şcoală sunt 21 copiĭ. Ştiŭ carte 6 loc.

Dîlga, *japşe*, jud. Brăila, între privalul Dimuleasa şi ĭezerul Peştele; servă de hotar între com. Ciacîrul şi Vizirul.

Dîlga, *moşie*, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-mj., com. Calopărul, satul Dîlga; aparţine bisericeĭ Sf. Treime din Craiova.

Dîlga, *pădure*, în jud. Dolj, pl. Jiul-d.-mj., com. Calopărul, satul Dîlga, a Domeniuluĭ Coroaneĭ Segîrcea. Inainte aparţinea Statuluĭ. Este amenajată. Esenţe: stejar, cer şi gîrniţă, aceasta predominînd. Intinderea pădureĭ este de 1100 pog.

Dîlga, *pădure*, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, com. Marsilieni; are o suprafaţă de 100 hect. cu esenţele: stejar, ulm şi anin.

Dîlga, *pîrîŭ*, în jud. Dolj, plasa Jiul-d.-mj., com. Calopărul, satul Dîlga, ce izvoreşte pe teritoriul comuneĭ, curge cu direcţiunea de la V. spre E. şi se varsă pe malul drept al rîuluĭ Jiul. Are un podeţ pe dînsul în satul Dîlga. Curge prin valea Dîlga.

Dîlga, *vale*, în jud. Dolj, plasa Jiul-d.-mj., com. Calopărul, pe care este situată com. şi prin care curge pîrîul Dîlga.

Dîlga-Mare, *staţie a căeĭ ferate* Bucureştĭ-Feteşti, pusă în circulaţie la 17 Dec. 1886, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, teritorul com. Marsilieni, la 9 kil. spre S. de satul Marsilieni; la 15 kil., de staţia Lehliŭ; la 11 kil. de staţia Ghimpaţi şi la 85, de Bucureşti.

Venitul acesteĭ staţiĭ pe 1896 a fost de leĭ 121926,10. Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de 45,07 m.

Dîlga-Mare, *numire* ce se maĭ dă *satuluĭ* Marsilieni.

Dîlga-Mică, *sat*, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, pendinte de com. Marsilieni. Este situat pe ţărmul drept, la 2 kil. de rîul Ialomiţa şi sub coasta cîmpuluĭ Bărăganul. De satul de reşedinţă este la o depărtare de un kil. spre E.

Are 28 familiĭ.

Vite sunt: 120 boĭ, 91 caĭ, 609 oĭ şi 80 porcĭ.

Dîlgov (Valea-), *deal*, în jud. R.-Sărat, pl. Oraşuluĭ; se desface din Dealul-Perişoruluĭ; brăzdează partea de V. a comunelor Bonţeşti, Blidare şi Coteşti; se întinde d'alungul pîrîuluĭ Valea-Dîlgov. Este acoperit cu viĭ şi semănăturĭ.

Dîlgov (Valea-), *pîrîŭ*, în jud. R.-Sărat, pl. Oraşuluĭ; izvoreşte din Dealul-Perişoruluĭ; merge d'alungul dealuluĭ Valea-Dîlgov; udă comunele Costeşti în partea de S. şi se varsă în rîul Rîmnicul, ceva maĭ sus de cătunul Ceardac, al com. Goleşti.

Dîlma, *com. rur.* şi *sat*, în jud. Mehedinţi, pl. Cloşani, la distanţă de 48 kil. de oraşul Turnu-Severin, iar de Baia-de-Aramă, reşedinţa plaiuluĭ, de 20 kil. E situată pe dealurĭ. Formează com. cu cătunele: Runcşorul, Dealul-

de-Rudina și Simsca. Are o populație de 700 locuitorĭ, din carĭ 110 contribuabilĭ. Locuesc în 136 case.

Locuitoriĭ posedă: 8 plugurĭ, 14 care cu boĭ, 1 căruță cu caĭ; 89 stupĭ cu albine.

Are o biserică, deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ; o școală, condusă de 1 învățător, frecuentată de 30 elevĭ.

Budgetul comuneĭ la veniturĭ este leĭ 511, iar la cheltuelĭ de 272 leĭ.

Numărul vitelor în această com. este de 1539: 360 vite marĭ cornute, 19 caĭ, 400 oĭ, 500 capre și 260 rîmătorĭ.

Atît com. Dîlma, cît și cătunele sale, sunt legate de com. Șovarna-d.-s. și Rudina prin șosele comunale.

Cele maĭ principale dealurĭ din această com. sunt: Jidovina, Tarnița, Vîrful-Popiĭ și Vîrful-Vîlculeștilor.

Ca loc istoric în această com. este pe Dealul-Vîlculeștilor, Vîrful-Popiĭ, pentru că aci se află niște urme de zidăriĭ vechĭ în pămînt, unde s'a găsit monede și pietre cu inscripțiunĭ, din care una a fost luată și pusă în temelia bisericeĭ din această comună și conservată până în anul 1892, Aprilie, cînd pentru importanța inscripțiuneĭ ce purta, a fost ridicată și trimisă Muzeuluĭ, unde se conservă astăzĭ.

Dîlma, *catenă de munțĭ*, jud. Buzăŭ, care se ramifică în comunele: Boziorul, Odăile, Cănești, Policiori, Pîclele, Tîrcovul și Trestia, servind adesea și ca hotar între dînsele și culminînd în maĭ multe vîrfurĭ, toate cunoscute sub numele de Dîlma. E avută în sare.

Dîlma, *culminație* a munteluĭ Dîlma, în jud. Buzăŭ, com. Boziorul, căt. Corneanu. Conține multă sare.

Dîlma, *culminație* a munteluĭ Dîlma, în jud. Buzăŭ, com. Tîrcovul. E punct trigonometric. Din vîrful săŭ se vede orașul Brăila.

Dîlma, *ramificație* a munteluĭ Dîlma, în jud. Buzăŭ, com. Trestia. Sub poalele sale a fost situat maĭ înainte satul Trestia, de unde apoĭ s'a mutat pe locul unde se află astă-zĭ.

Dîlma, *colină*, în jud. Buzăŭ, com. Tisăul, căt. Valea-Rea, între pădurea Bradul și Bădeni.

Dîlma, (Gruiul-Muerilor), *deal*, în jud. Gorj, com. Schela, plaiul Vulcan. E situat spre N. com. Pe acest deal se află numaĭ pădurĭ de fagĭ.

Numirea de Gruiul-Muerilor o are din vechime.

Dîlma, *culme a coasteĭ* Bărăganuluĭ, în jud. Ialomița, plasa Ialomița-Balta, pe teritoriul com. Hagieni. Este situată spre E. de satul Gura-Jegălia.

Dîlma, *pădure*, în jud. Buzăŭ, com. Boziorul; are 23 hect.; face un corp cu Corneanul și Posobeasca.

Dîlma, *pădure*, în jud. Buzăŭ, com. Odăile; are 120 hect.; e proprietate moștenească în devălmășie cu casa Heraru.

Dîlma, *pădure*, în jud. Buzăŭ, com. Trestia; are 50 hect.

Dîlmeĭ (Gogoșul-), *culminație* a *colineĭ* Dîlma, jud. Buzăŭ, com. Tisăul.

Dîmboaieĭ (Valea-), *vale*, jud. Tecuciŭ; desparte satele: Corni-d.-s., Corni-d.-j., direcție în V.-E.

Dîmboiŭ, *deal*, care se întinde în direcție N.-V. de la Tătărești la Corni-d.-s, în partea de V. în raionul com. Corni, plasa Berheciŭ, jud. Tecuciŭ.

Dîmbova, *cătun*, jud. Gorj, pl. Ocolul, comuna Cărbești, în partea stîngă a Jiuluĭ și spre S.-V. de com. sa. Numirea o are de la pîrîul Dîmbova, ce o udă d'alungul și care se varsă în Jiŭ.

E situat pe o culme de deal, ramificație din partea de V. a dealuluĭ Bran și aproape de șoseaua națională Filiași-Pietroșani.

Are o suprafață de 200 hect., din carĭ 30 hect. pădure, 40 hect. arabile.

Locuitoriĭ posedă: 10 plugurĭ, 30 care cu boĭ, 180 vite marĭ cornute, 12 caĭ, 87 oĭ și capre și 100 porcĭ.

Comunicația în acest cătun se face prin șoseaua comunală, care o pune în legătură cu comuna sa, și prin șoseaua națională.

Are 1 biserică de lemn, fondată de locuitorĭ, în anul 1792, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț.

Dîmbova, *pîrîŭ*, jud. Gorj. Izvorește din Dealul-luĭ-Bran, din coasta despre V. Curge, spre S.-V., udă cătunul Dîmbova și se varsă în Jiŭ, la Podul-Poeneĭ, pendinte de com. Rovinari. Ca mijloc de trecere peste dînsul, e podul de lemn dintre cătunele Cărbești și Talvești, întreținut de comună.

Dîmboviceanca, *moșie*, în jud. Buzăŭ, com. Găgeni-Vintileanca, căt. Săhăzeni.

Dîmboviceanul, *veche numire a satuluĭ* Lata, jud. Ialomiţa, plasa Ialomiţa-Balta.

Dîmboviceanul, *pădure*, în jud. Ialomiţa, plasa Ialomiţa-Balta, lîngă satul Pribegi.

Dîmbovicioara, *sat*, jud. Dîmboviţa, plasa Bolintinul, căt. com. Titu.

Dîmbovicioara, *loc izolat*, jud. Muscel, în apropiere de peştera Dîmbovicioara.

Gura Peştereĭ se află la 861,2 metri d'asupra Mării-Negre şi 774,2 m. d'asupra Bucureştilor.

Dîmbovicioara, *peşteră*, jud. Muscel, pe rîul Dîmbovicioara, la hotarul despre Transilvania. Este mult vizitată în timpul vereĭ. In întrul eĭ omul întîmpină stalactite în forma strugureluĭ şi alte forme de o albeaţă exemplară.

Drumul dela Rucăr la Peşteră se face numaĭ pe apa acestuĭ rîŭ. De o parte şi de alta a acestuĭ rîŭ sunt nişte munţĭ înalţĭ de piatră cenuşie, fără nicĭ o înclinare spre apă şi acoperiţĭ cu brazĭ.

In apropiere de Peşteră calea se îngustează.

Dîmbovicioara, *rîuşor*, jud. Muscel; izvoreşte dela hotar, din apropiere de Piatra-luĭ-Craiŭ şi se varsă în rîul Dîmboviţa, spre N.-E. de Rucăr, ca la 3 kil.

Dîmboviţa, *judeţ*, care şi-a luat numele după rîul Dîmboviţa, ce-l udă de la N.-V. spre S.-E., trecînd aproape prin centrul judeţuluĭ. Judeţul Dîmboviţa se află situat în partea muntoasă a ţăreĭ romîneştĭ între 29°,48' şi între 23°,37' longitudine estică, socotit după meridianul Parisuluĭ; şi între 44°,30' şi între 45°,28, latitudine nordică. Judeţul Dîmboviţa se învecineşte spre E. cu jud. Prahova, de care se desparte spre N.-E. cu munţiĭ Omul şi Caraimanul, piscurĭ ale Bucegiuluĭ, maĭ jos cu munţiĭ Furnica, Păduchiosul, Pleşu, Pleşuva, Gurguiatul, Secătura, Poiana-Lupuluĭ, Măgura, Sultanul şi alţiĭ; spre E. şi spre S.-E. servă de hotar între Prahova şi Dîmboviţa o mică distanţă pîrîul Cricovul-Dulce. La V. se învecineşte cu jud. Muscel, de care se desparte o mare parte prin munţiĭ Meterezul, Muchia-Leota, Marginea - Domnească, Plăişorul, Valea-Brebul şi alţiĭ; la N. se învecineşte cu Transilvania, despărţindu-se prin culmea Carpaţilor; la S.-V. se învecineşte cu jud. Argeşul, la S. cu jud. Vlaşca şi la S.-E. cu jud. Ilfovul, ne avînd cu aceste din urmă treĭ judeţe maĭ micĭ un hotar natural, afară de o mică parte din Argeş, care desparte pe Dîmboviţa de judeţul Vlaşca. Judeţul Dîmboviţa are o suprafaţă de 365.220 hect. pămînt. Clima sa este variată, dar sănătoasă. Vara de şi în partea cîmpoasă a judeţuluĭ este multă căldură, la munte însă clima este temperată, aşa că în toate verile munţiĭ acestuĭ judeţ sunt vizitaţĭ de multă lume. Pămîntul este fertil, creşte tot felul de animale, şi produce vegetale şi minerale. Jud. Dîmboviţa este maĭ mult de jumătate muntos şi deluros; principaliĭ munţĭ însă se pot numi de la com. Moroeni în sus. Intre aceştia ceĭ maĭ însemnaţĭ sunt:

a) Munţiĭ dela Moroeni în sus, cum mergĭ pe matca Ialomiţeĭ la dreapta spre E.: Plaiul-Domnesc, Priporul, Gîlma-Ialomiţeĭ în dreptul Priporuluĭ în partea de V. Brînduşi, Orzea, Marginea-Cîrliguluĭ, Surlele, Dichiul; în dreptul acestor din urmă doĭ munţĭ (Surle şi Dichiul) se află muntele Păduchiosul, care este cam limită între jud. Dîmboviţa şi Prahova, şi care se pogoară cu poalele luĭ până în apa numită Izvorul, afluent al Prahoveĭ, care curge ca şi Prahova chiar prin com. Sinaia. Tot pe partea estică a judeţuluĭ maĭ sunt munţiĭ: Oboarele, numit şi Pietroşiţa, care este maĭ sus la N. şi nu trebue confundat cu com. Pietroşiţa; Nucetul, Blana, Lapticul şi Cocora se află muntele Furnica, care este între Prahova şi Dîmboviţa. In Vîrful Obîrşieĭ se află Omul, care este un pisc al Bucegiuluĭ.

b) Munţiĭ pe partea stîngă a Ialomiţeĭ, mergînd dela Moroeni în sus: Piscul-cu-Brazi, Mugurele şi Raciul; între aceştĭ din urmă doĭ munţĭ este rîuleţul Valea-Raciul; Cufuritul şi Răteiul, între care se află pîrîul Cufuritul; Lespezi, între Lespezi şi Răteiul este pîrîul Brăteiul. Pe cîte trele aceste ape, adică pe Valea-Raciuluĭ, Cufuritul şi Brăteiul sunt ferestrae de tăiat scîndurĭ; Zănoaga, Lucăcilă, Deleanul, Plaiul-Mirceĭ, Tătarul, Padina, Colţi, Bătrîna şi Doamnele. — Bătrîna şi Doamnele se învecinesc cu Obîrşia, aĭ căror proprietarĭ sunt din Transilvania. In vîrful Padineĭ este vama numită Strunga, trecătoare în Transilvania la vama austro-ungară Guţanu. Sub muntele Bătrîna este mănăstirea Peştera-Obîrşeĭ subt o deschizătură naturală, lungă ca de 150 metri şi care deschizătură merge din ce în ce descrescînd până ajunge aşa de mică, în cît abia ese un izvor. In această peşteră, la 20 paşĭ de mănăstire, este o cruce, de la care nu se poate merge maĭ departe, fiind întunerec.

c) **Munții apusanĭ, saŭ ceĭ apropiațĭ de Muscel**: Orlea, Vaca, Rătuneiul, pe unde se zice că a trecut Radu-Negru cu trăsura; Marginea-Domnească, munte între Orlea și Vaca; Leaota, unul din munțiĭ ceĭ maĭ marĭ aĭ județuluĭ, care înclină jumătate spre Rucăr, jud. Muscel și jumătate spre rîul Ialomița, jud. Dîmbovița; Mitărcia, Șutila, Dudele-Marĭ și Dudele-Micĭ. Aceștĭ doĭ din urmă formează unghiul dintre Leoata, județul Muscel, Transilvania și munțiĭ de lîngă rîul Ialomița, eĭ ocupă punctul despre N.-V. al jud. Dîmbovița. Ca trecătoare, afară de Strunga maĭ sunt în jud. Dîmbovița și potecele: Strunga-Mică și Sînt-Ilie, Podul-cu-Florile este un platoŭ frumos plan orizontal pe virful Zănoageĭ, înconjurat de jur-împrejur de colțĭ de piatră foarte înalțĭ și unde se zice că ar fi fost niște Doamne refugiate, pe carĭ urmărindu-le și aflîndu-le aci Tătariĭ, ele n'aŭ voit a se preda și s'aŭ aruncat în prăpastie. — Vîrful-cu-Dor se află în Vîrful munteluĭ Oboarele. Acest Vîrf-cu-Dor este plin de florĭ frumoase în timpul vereĭ și are priveliște spre Prahova și Ploești. Județul Dîmbovița are mulțime de munțĭ, dealurĭ și piscurĭ și dela Moroeni în jos; însă de maĭ puțină importanță. Județul Dîmbovița este udat de o mulțime de rîurĭ, precum: Dîmbovița cu afluențiĭ săĭ Valea-Lungă, Valea-Tiseĭ, Valea-Bărbulețuluĭ, Rîul-Alb, Ilfov, Colintina și Ilfovățul, Ialomița cu afluențiĭ săĭ Ialomicioara (estică), Valea-Lupuluĭ, Bizdidelul, Răzvădeanca, Slănicul, Pascovul, Crivățul și Cricovul, în stînga, Ialomicioara (vestică) saŭ Valea-Rîmniculuĭ, care se zice și Valea-Vaceĭ, Vîlcana și altele, în dreapta; Argeșul cu afluențiĭ săĭ Neajlovul în dreapta și Sabarul în stînga, format din Ciorogîrla și Răstoaca, iar aceasta din Valea-Cobia, Valea-Șuța și Potopul, care și el este format din maĭ multe pîraĭe. Din suma de 365220 hect., suprafața totală a județuluĭ, 268573 hect. este numaĭ pămînt arabil, 52259 hect. este pădure; iar 44388 hect. coprinde satele, cătunele, orașele, rîpile, muchile, albiile rîurilor, bălțile, stîncile și toate locurile nearabile și fără pădurĭ. Pădurile cele maĭ însemnate din județ sunt: în plaiul Ialomița: 9680 hect. pe munțiĭ Blana, Piscul-Braziĭ, Măgurile, Brîndușile, Cocora, Dichiul, Plaiul-Domnesc, Lăpticul, Plaiul-Mirceĭ, Nucetul, Oboare, Surle, Zănoaga și alțiĭ; 2000 hect. la com. Valea-Lungă; 770 hectare la Glodeni, 250 la Podurĭ; în plaiul Dîmbovița: 1350 hect. pe munțiĭ Mitarcea și Pĭetrele-Albe, 2500 hect. pe munțiĭ Colibași la marginea de N.-V. a jud., 1750 hect. la com. Izvoarele, 350 hect. la Runcul, 550 hect. Scheiul-Episcopieĭ, 600 Scheiul Sf. Ion, 750 hect. Vîlcana-d.-j., 1450 Vîlcana-d.-s.; în pl. Dîmbovița: 3500 hect. la comuna Butoiul, 1175 la Căpriorul și Tătărani, 721 hect. la Gheboeni, 3230 hect. la Ludecĭ, 1022 hect. la Mănești, 380 hect. la Priboiul, 1450 la Rîncăciavul, 175 hect. la Valea-Caselor; în pl. Dealul: 867 hect. la Adînca, 254 hect. la Cazaci, 282 la Doicești, 400 hect. la Hăbeni, 500 hect. pădurea Iuda, moșia Racovița, 4300 hect. la Ocnița, 250 hect. la Gura-Ocnițeĭ, 860 hect., la Răzvadul, 850 la Lătinga; în plasa Cobia: 500 hect. la Valea-Mare, 180 hect. la Mătăsarul, 270 la Dragodana, 700 hect. la Petrești, 200 hect. la Petroaia, 1710 hect. la Șuța-Seacă, 639 hectare la Uliești; în pl. Bolintinul, afară de Mărunțișul și Găiseni, maĭ nu există pădurĭ; în pl. Ialomița: 1050 hect. la Bolovani, 50 hect. la Podul-Bărbieruluĭ, 50 la Cornățel, 250 la Frasinul, 52 la Ghergani, 800 la Mărcești, 100 la Mavrodin, 750 la Vizurești, 117 hect. la Boanga și altele.

Județul Dîmbovița, maĭ în toate comunele plaiurilor unite Dîmbovița-Ialomița și a plășilor unite Dealul-Dîmbovița, produce mulțime de prune, din care se fabrică țuică de o bună calitate și în cantitățĭ enorme, ceea ce face ca acest județ să fie între cele d'întîiŭ ale țăreĭ maĭ abondente în țuică. Vinurĭ produce acest județ în dealurile: Doicești, Aninoasa, Viforîta, Răzvadul, Bucșani și altele.

Animale se cresc în acest județ, caĭ, boĭ, vacĭ, oĭ, și maĭ cu seamă capre multe maĭ prin toate com. plaiurilor și plășilor unite, adică în partea de N. și din centrul județuluĭ, de aceea și marca județuluĭ, este o căprioară, căcĭ în vechime se găseaŭ prin acest județ și capre sălbatice.

Minerale se află: sare, la com. Ocnița, Bezdeadul, Brănești, și Glodeni; pucioasă, la com. Șerbănești - Podurile, Bezdeadul, Glodeni, Pietroșița, Vîrfurile și Vișinești; puțurĭ de păcură la Glodeni, Colibași, Vîlcana, Ocnița și Vișinești; cărbunĭ de pămînt la Șotînga două mine în exploatare, la Glodeni, la Moroeni în pădurea statuluĭ din muntele Brîndușele; gips, în marĭ cantitățĭ la Pucioasa și Vîlcana; pĭetre de moară, la Pietrarĭ; var, la Brănești, Izvoarele, Runcul, Țița, Vișinești, Vîlcana-Pandeli, Săcueni, Buciani, Comișani și altele.

Afară de industria domestică, se află în județ o mare fabrică de praf de pușcă, unica fabrică a

ţăreĭ de felul acesta, care este în partea de N. de Tîrgovişte, pe malul stîng al Ialomiţeĭ, pe şoseaua naţională Tîrgovişte-Pucioasa-Transilvania şi unită cu o cale ferată cu Tîrgovişte. Această fabrică este în cătunul Lăculeţele, com. Glodeni, plaiul Ialomiţa. Afară de aceasta se maĭ află: o fabrică de sforĭ şi frînghiĭ în com. Gura-Foaeĭ; treĭ fabricĭ de făină şi griş cîte una prin Găeşti, Bolovani (comuna Cornetul) şi două în Tîrgovişte; cincĭ fabricĭ de spirt, una în Gheboaia, una în Boteni, una în Bolovani şi două în Tîrgovişte; 12 morĭ de aburĭ, prin diferite comune; 127 morĭ de apă; 7 pive; o dîrstă pentru baterea ţesăturilor de lînă; 1 ferăstrăŭ de tăiat scîndurĭ în Măneşti, unul în Baţeşti, unul în Brăneşti, cincĭ în Moroeni, cîte-va în Runcul, cîte-va pe rîurile: Cufuritul, Brateiul şi Valea-Raciuluĭ şi în alte locurĭ; fabricĭ de oale şi fel de fel de vase de pămînt la Drăgăeşti şi la Dragomireşti; fabricĭ de coşurĭ de răchită la Dragomireşti, de unde se duce la diferite bîlciurĭ ale ţăreĭ; rotărie, în Tătărani şi alte comune; o mulţime de velniţe de fabricat ţuică prin diferite comune, vr'o 12 fabricĭ de gaz în Tîrgovişte şi com. Colanul; maĭ multe morĭ de apă în Tîrgovişte şi altele; costume naţionale se face la Rîul-Alb, la Pietrari, la Pietroşiţa şi altele; ţesăturĭ de lînă, precum: scoarţe, velinţe, păturĭ, plocate şi altele să fac la Moroeni, Pietrari, Rîul-Alb şi altele. Comerciul este activ în jud. Dîmboviţa. Ca centre de desfacere prin vînzare şi cumpărare sunt în judeţ treĭ tîrgurĭ, saŭ oraşe: Tîrgoviştea, care este şi capitala judeţuluĭ, Găeşti şi Potlogi-Urbani. Pentru producte maĭ este gara Titu unde este mare schelă de desfacerea cerealelor. Apoĭ maĭ sunt tîrgurile rurale: Cornăţelul şi Găeşti la Sf. Măria saŭ 8 Septembrie. Voineşti la 8 Noembrie; Pietrari la 7 Ianuarie; Voineşti la Floriĭ, Băleni la 24 Iunie; Pietrari şi Pătroaia la 20 Iunie; Găeşti şi Brăneşti la 20 Iulie, Podurile la 27 Iulie şi la 6 August.

Căĭ de comunicaţie în Dîmboviţa sunt: calea ferată Bucureşti-Piteşti-Vîrciorova cu gările: Ghergani în pl. Ialomiţa, Titu în Bolintinul şi Găeşti în Cobia; calea ferată Titu-Tîrgovişte prelungită acum până la Lăculeţele cu gările: Nucetul, Văcăreşti, Tîrgovişte şi Lăculeţele, toate în pl. Dealul; şoseaua naţională Bucureşti-Piteşti ce trece prin comunele: Bîldana, Lunguleţi, Cornetul, Titu, Găeşti, Băduleşti şi merge la Piteşti; şoseaua naţională Bucureşti-Tîrgovişte-Transilvania ce trece prin comunele: Bîldana, Ghergani, Conţeşti, Mircea-Vodă, Ulmi, Tîrgovişte, Doiceşti, Lăculeţe, Gura-Bezdeluluĭ, Poduri, Moţoeni, Ţiţa şi de aci prin Petroşiţa, Moroeni şi pe albia Ialomicioareĭ (Estice), pe sub poalele munteluĭ Păduchiosul la Sinaia; şoseaua judeţeană Tîrgovişte-Butimanul ce trece prin comunele: Lazurile, Comişani. Hăbeni, Bălani, Dobra, Bilciureşti şi Cojasca, de unde se desparte în două: una spre S. trecînd prin Butimanul în jud. Ilfov şi alta spre E., trecînd rîul Ialomiţa la comuna Cătunul şi apoĭ prin cât. Ochiul-Bouluĭ intră în jud. Prahova; şoseaua judeţeană Tîrgovişte-Găeşti-Vlaşca, care trece prin comunele: Lucieni, Şuţa-Seacă, Piciorul-de-Munte, Dragodna, Găeşti, Ioneşti, Greci, Petreşti, Ragul, Petreşti-d.-j. şi apoĭ intră în Vlaşca; şoseaua judeţiană Tîrg.-Cîmpulung, care trece prin comunele: Dragomireşti, Gheboeni, Izvoarele, Voineşti, Gemenea şi apoĭ intră în Muscel, şoseaua judeţiană Tîrgovişte-Ploeşti, care trece prin comunele: Răzvad, Săcueni, Adînca şi intră în Prahova. Afară de aceste şosele marĭ, maĭ sunt altele prin judeţ ce leagă o comună cu alta. Judeţul Dîmboviţa până la 1883 se împărţea în 5 plăşĭ şi două plaiurĭ, adică: plaiul Dîmboviţa, plaiul Ialomiţa, pl. Dîmboviţa, pl. Dealul, pl. Cobia, Bolintinul şi pl. Ialomiţa; de atuncĭ s'aŭ unit plaiurile, numindu-se plaiul Ialomiţa-Dîmboviţa cu reşedinţa în com. Şerbăneşti-Podurile, s'aŭ unit plăşile din centru Dîmboviţa şi Dealul, numindu-se Dealul-Dîmboviţa cu reşedinţa în Dragomireşti, iar cele-l'alte aŭ rămas tot ca înainte: pl. Cobia, cu reşedinţa în Găeşti, pl. Bolintinul cu reşedinţa în Titu şi pl. Ialomiţa cu reşedinţa în Bilciureşti.

In tot judeţul sunt 116 com. rur. şi 3 urbane, adică 51 com. rur. şi una urb. în pl. Dealul-Dîmboviţa, 23 com. rur. în plaiul Dîmboviţa-Ialomiţa, 23 comune rurale şi una urbană în plasa Bolintinul şi 19 com. rur. în pl. Ialomiţa. In tot judeţul Dîmboviţa este o populaţie de 178248 suflete, adică: 7000 în Tîrgovişte, capitala jud., 47415 în pl. Dealul-Dîmboviţa, 35864 în plaiul Dîmboviţa-Ialomiţa, 31336 în pl. Cobia, 30564 în pl. Bolintinul şi 26069 în pl. Ialomiţa. In Tîrgovişte este un tribunal şi în judeţ cincĭ judecătoriĭ de ocol: o judecătorie de ocol peste plaiurĭ cu reşedinţa în Şerbăneşti-Podurile, o judecătorie de ocol peste oraşul Tîrgovişte

și plasa Dealul, cu reședința în Tîrgoviște, o judecătorie de ocol peste plășile Dîmbovița și Cobia cu reședința în Găești, o judecătorie de ocol peste plasa Bolintinul cu reședința în Titu și o judecătorie de ocol peste pl. Ialomița cu reședința în Bilciurești.

In județul Dîmbovița sunt 240 biserici în funcție prin diferite comune și cătune, apoĭ încă 24 bisericĭ în Tîrgovșite, din care 5 sunt în ruină. Afară de acestea maĭ sunt și 12 mănăstirĭ și anume: Dealul, Viforîta, Gargota, Nucetul, Fusea, Bunea, Butoiul, Cobia, Pătroaia, Bîldana, Găiseni și Peștera saŭ Obîrșia. Preste toate aceste bisericĭ și mănăstirĭ este un protopop cu reședința în Tîrgoviște și maĭ mulțĭ proestoșĭ prin județ. In Dîmbovița sunt: un gimnaziŭ și 3 școlĭ primare de băețĭ și de fete (în Tîrgoviște), o școală primară de băețĭ și una de fete în Găești, cîte o școală de fete prin comunele: Titu, Potlogi, Bilciurești, Pietroșița, Șerbănești și Bezdeadul. Pe lîngă acestea maĭ sunt școlĭ maĭ în toate comunele rurale.

Dîmbovița, *plasă,* în jud. Dîmbovița. Șĭ-a luat numele de la rîul Dîmbovița. La 1883 s'a unit cu plasa Dealul, formînd o singură plasă, numită Dealul-Dîmbovița cu reședința în Dragomirești.

Dîmbovița, *plaiŭ,* jud. Dîmbovița, numit ast-fel de la rîul Dîmbovița. Avea de reședință Pietrari și altă-dată Brănești și de la 1883 s'a unit cu plaiul Ialomița, avînd reședința în comuna Șerbănești-Podurile, unde sunt și băile Pucioasa.

Dîmbovița, *plaiŭ,* jud. Muscel, contopit cu plaiul Nucșoara de la 1 Aprilie 1882, de la care dată formează un singur plaiŭ cu plaiul Nucșoara, avînd reședința subprefectureĭ în comuna urbană Cîmpulung.

Acest plaiŭ coprinde partea de N.-E. a județuluĭ Muscel.

Se mărginește la N. cu Transilvania, de care se desparte prin culmea munților Carpați; la E. cu jud. Dîmbovița, avînd de limită naturală în această parte șirul munților Dîmboviței, ce merge paralel cu acest rîŭ; la S. cu plasa Argeșelul, despărțindu-se de dînsa printr'o linie care, începînd de la Dîmbovița (cam din dreptul satuluĭ Gemenea) străbate plaiurile pe din jos de comuna Mățăul până în Rîul-Tîrguluĭ la Cîmpulung; iar spre V. se mărginește cu plaiul Nucșoara, avînd de hotar culmea dealuluĭ Măgura, ce formează până în Cîmpulung chiar linia de despărțire a apelor celor două plaiurĭ.

Forma plaiuluĭ e dreptunghiulară.

Numele-ĭ vine de la rîul Dîmbovița, care-l udă.

Impărțirea administrativă.— Plaiul Dîmbovița se compune din 41 sate, carĭ formează 15 com. rurale: Lerești, Voinești, Valea-Mare, Nămăești, Dragoslavele, Rucărul, Bădeni-Ungureni, Bădeni-Pămînteni, Cetățeni-din-Deal, Cetățeni-din-Vale, Lăicăĭ, Micloșani, Pucheni, Văleni și Mățăul. Reședința plaiuluĭ, unit cu plaiul Nucșoara, este în Cîmpulung.

Vechea împărțire a plaiuluĭ Dîmbovița. Plaiul Dîmbovița în secolul al XVIII-lea avea tot întinderea de azĭ, afară de satele Rucărul și Dragoslavele, carĭ eraŭ atuncĭ ale plășeĭ Argeșelul-de-Sus, după chiar cererea acestor sate la Guvern: ca să scape de sub privigherea vătafuluĭ de plaiŭ, care le controla pichetele pe unde treceaŭ eĭ, într'ascuns obiectele felurite de exportare oprite de guvern.

Infățișarea generală a soluluĭ este variată și adese de o priveliște încîntătoare. Dealurile, spre Nord de mărimĭ uimitoare, și cu forme diferite, iaŭ spre Sud direcțiunĭ maĭ lămurite, parte maĭ dulcĭ, forme maĭ rotunde, pierzînd chiar pădurile cîte o dată și prefăcîndu-se în muscele, pe a căror înălțime, stîncile chelbașe, înlătură monotonia aspectuluĭ și atrag cu drag privirile călătoruluĭ.

Văile, la început strîmte și întunecoase, se desfac treptat-treptat și dacă ele n'ar fi atît de numeroase ca din fie-ce loc să se vadă 2—3, deschizîndu-șĭ gurile în valea principală, frumusețea loculuĭ n'ar fi atît de fermecătoare.

Culmea principală a Carpaților, în dreptul plaiuluĭ Dîmbovița, are la început direcțiunea de la V. la E., cu vîrfurile cele maĭ principale Comisul și Tămașul, apoĭ schimbînd brusc direcțiunea spre S.-E. merge ast-fel până din jos de vîrful Piatra-luĭ-Craiŭ, la Piscul Sf. Ilie, unde se îndreptează iarășĭ spre N.-E., formînd în această parte hotar județuluĭ Dîmbovița.

Ramificațiunile pincipale, carĭ traversează plaiul de la N. la S., sunt patru, închizînd între dînsele cele treĭ văĭ, pe carĭ sunt așezate toate comunele acestuĭ plaiŭ.

Acestea sunt:

1. Munțiĭ Dîmbovițeĭ cu vîrfurile: Prislopul, Roșul, Algîiul, Runcul, Priseaca, sunt de o mărime impunătoare, pe coaste pădoroșĭ, iar pe culme cu pășunĭ

ce nutresc numeroase turme de vite. Eĭ încep din munţiĭ Carpaţĭ, despărţindu-se prin Valea-Ghimbavuluĭ, şi continuă, în lungul rîuluĭ Dîmboviţa, direcţiunea acestora spre Sud.

2. Şirul de înălţimĭ muntoase ce formează linia de despărţire între apa Dîmboviţeĭ şi Argeşelul. Aceste înălţimĭ sunt: muntele Păpuşa, al căruĭ vîrf întrece toate vecinătăţile, Draxinul, Măra, Ţefeleica, Preajma, Muntişorul, Căpitanul, Plăişorul, Pravăţul, Altămuşul şi Mateiaşul, cu vîrful Sturul saŭ Piatra-Nămăeştilor. O mie de metri poate să fie diferinţa de ridicătură între Vîrful-Sturuluĭ şi văile vecine. Călătoriile la el sunt dorite de toţĭ vizitatoriĭ acestor locurĭ. In apropiere de dînsul este Peştera-Mateiaşuluĭ, a căreĭ adîncime uimitoare nu este cercetată de cît de corbiĭ şi îndrăzneţiĭ vulturĭ.

3. Munţiĭ Grădişteanu, Găinaţul-Mare, Găinaţul-Mic, Dobriaşul-Mare, Dobriaşul-Mic, Piscul-Caluluĭ, Moşoroaele-Marĭ şi Moşoroaele-Micĭ, Strîmtul, Clăbucetul, Chiciora, Coasta-Mănăstireĭ-Nămăeşti, Dealul-Şelarilor, Dealul-Cucululuĭ şi Dealul-Măţăuluĭ, constitue, de la Păpuşa, şirul despărţitor între apa Argeşeluluĭ şi Rîul-Tîrguluĭ.

4. Oticul, Iezerul, Zănoaga, Boldul, Pojorîta şi Măgura spre V. plaiuluĭ, în paralel cu Rîul-Tîrguluĭ, nu aŭ vîrfurĭ remarcabile, afară de Iezerul, cu lacul Iezerul, a căruĭ adîncime a determinat pe ciobanĭ să zică că e o răsuflătoare a măreĭ.

Hidrografia. Din arătarea şirurilor ce străbat plaiul Dîmboviţa, s'a lămurit că treĭ sunt rîurile principale ce udă plaiul: rîul Dîmboviţa, Argeşelul şi Rîul-Tîrguluĭ.

Dîmboviţa, izvorînd din muntele Oticul, curge la început în direcţiune de E. până la muntele Tamaşul, apoĭ se întoarce către S. primind de afluenţĭ pe Dîmbovicioara, Valea-Cheiĭ, Ghimbavul, Valea-Caselor, Bădeanca, Valea-Cetăţueĭ, Valea-Largă, toate pe partea stîngă; iar Rîuşorul, Valea-Pravăţuluĭ, Stoeneasca şi Valea-Vălenilor pe partea dreaptă.

Vrednică de văzut este Valea-Dîmbovicioareĭ, care, strînsă între două înălţimĭ pietroase de o lungime rară, se desface tocmaĭ maĭ spre N., unde este peştera Dîmbovicioareĭ. Rîul Dîmboviţa, părăsind plaiul Dîmboviţa, la satul Lăicăĭ, trece în judeţul Dîmboviţa.

Rîul Argeşelul, izvorînd din muntele Găinaţul-Mare, sub Păpuşa, curge în direcţiunea de S., udă com. Nămăeşti, trecînd pe la E. de com. Valea-Mare, apoĭ ese din plaiul Dîmboviţa la comuna Măţăul spre a uda com. Boteni din pl. Argeşelul. El primeşte de afluenţĭ în plaiul Dîmboviţa pe Valea-Cîrsteĭ, pe partea dreaptă şi Topoliţa-Mateiaşuluĭ pe partea stîngă, ambele în hotarul comuneĭ Nămăeşti.

Rîul-Tîrguluĭ izvoreşte din muntele Iezerul aflat la S. de Oticul, şi nu primeşte afluenţĭ de cît, aproape de izvor, pe Cuca din Păpuşa, cîştigînd o mărime ce întrece de două ori pe aceia a rîuluĭ Argeşelul. El udă com. Lereşti şi Voineşti şi trece apoĭ în plaiul Nucşoara, udînd oraşul Cîmpulung.

Păstrăvĭ, mrene, sglăvocĭ, cuţitoĭ, verdeţĭ, latiţe şi ţiparĭ sunt speciile de peştĭ ce populează apele acestor rîurĭ.

Căile de comunicaţie. Plaiul Dîmboviţa este străbătut de la S. spre V. de calea naţională Piteşti-Cîmpulung-Braşov, care trece prin comunele Valea-Mare, Dragoslavele şi Rucărul.

De la Rucăr până la Graniţă, şoseaua se desfăşură pe o lungime de 17 kil. şerpuind aci prin fundul văilor, colo prin traseurĭ adîncĭ ce numaĭ dinamita a putut să sape, învîrtindu-se în zigzag pe la poalele munteluĭ Sasul şi până în vîrful luĭ, peste tot susţinută de parapete enorme de piatră şi străbătînd peizagiile cele maĭ încîntătoare.

Această şosea, cea maĭ frumoasă a ţăreĭ, lucrare măreaţă, s'a terminat în anul 1891, Maiŭ, şi a fost vizitată de M. M. L. L. Regele Regina şi Principele Moştenitor la 3 Iunie 1891. S'a decis ca în parapetul şoseleĭ să se zidească o piatră comemorativă reamintind vizita M. M. L. L.

De la Sud spre Nord, acest plaiŭ maĭ este străbătut de şoseaua judeţiană Tîrgovişte-Cîmpulung, care la com. Bădeni-Pămînteni se bifurcă, o ramură mergînd la com. Dragoslavele, iar cea-l'altă dă la Mateiaş în şoseaua naţională Piteştĭ-Frontieră.

Afară de acestea sunt maĭ multe şosele comunale şi vicinale, carĭ înlesnesc comunicaţia între sate.

Ocupaţiunea locuitorilor. Pămîntul arabil în plaiul Dîmboviţa fiind lipsit de intinderea şi fertilitatea necesară uneĭ culturĭ întinse, care să constitue un izvor de bogăţie, ocupaţia principală a locuitorilor este comerţul cu scîndurĭ, cu lemne, cu vite, cu var şi brînzeturĭ. Scîndurile de diferite mărimĭ se fabricăîn herăstraele (numite în alte părţĭ ale ţăreĭ joagăre) aflate pe Rîul-Tîrguluĭ, şi pe rîurile Argeşelul, Dîmboviţa, Rîuşorul, Ghimbavul şi Bădeanca.

Femeile se ocupă cu ţesătura pînzeturilor, a dimiilor şi cu lucrarea de costume naţionale.

In Rucăr şi Dragoslavele, maĭ toţĭ locuitoriĭ se îndeletnicesc cu fabricarea scîndurilor; în Rucăr se maĭ cresc şi vite multe.

Caşcavalurile şi brînza de Rucăr sunt renumite.

In Nămăeştĭ se ocupă cu lemnăria şi facerea varuluĭ din piatră calcaroasă adusă din muntele Mateiaşul.

In Lereşti şi Voineşti, cu creşterea vitelor, scîndurăria şi munca la fabrica de hîrtie Ioanid, aflată pe Rîul-Tîrguluĭ, în raionul Cîmpulunguluĭ şi în vecinătate de comuna Voineşti.

In Valea-Mare cu exportarea de scîndurĭ şi lemne şi cu fabricarea de ţuică.

In Măţăŭ, cu fabricarea de ţuică şi creşterea vitelor. Aci locuitoriĭ cresc un soiŭ de caĭ micĭ la corp, dar foarte iuţĭ şi puternicĭ.

In cele-l'alte com. de pe lîngă rîul Dîmboviţa, locuitoriĭ se ocupă cu fabricarea de ţuică şi cu transportarea de scîndurĭ la Tîrgovişte.

In Cîmpulung, locuitoriĭ din mahalaua Scheiul, în partea de N., se îndeletnicesc cu fabricarea de doniţĭ; iar ceĭ-l'alţĭ, de la V., cu facerea de oale.

Vitele în număr maĭ mare sunt oile, vacile, caiĭ şi caprele.

Arenda anuală a unuĭ pogon de fîneţe pentru nutrirea acestor vite, variază între 10—30 leĭ; iar preţul de vînzare veşnică se schimbă între 200—400 leĭ.

Gîndaciĭ de mătase nu se cresc de cît în cîte-va comune, însă îngrijirea albinelor tot constitueşte ocupaţiunea de predilecţie a fruntaşilor săteni.

Cultul. Locuitoriĭ 'şĭ păstrează neclintite credinţa şi obiceiurile practicelor religioase. Bisericile sunt vizitate sărbătorile de un număr mare de bărbaţĭ şi femeĭ. Multe sate aŭ cîte două bisericĭ sau doĭ preoţĭ. Aşa, Lereşti are o biserică cu 2 preoţĭ; Voineşti, 2 bisericĭ cu 2 preoţĭ; Valea-Mare, 1 biserică cu 2 preoţĭ; Nămăeştĭ, 2 bisericĭ cu 2 preoţĭ; şi o monastire cu 2 preoţĭ; Dragoslavele, 2 bisericĭ cu 3 preoţĭ; Rucăr, 3 bisericĭ cu 3 preoţĭ; Măţăul, 4 bisericĭ; Bădeni-Pămînteni, 3 bisericĭ cu 3 preoţĭ, etc.

In total, plaiul Dîmboviţa are 28 bisericĭ deservite de 28 preoţĭ şi 36 dascălĭ.

Instrucţiunea publică. In fiecare comună din plaiul Dîmboviţa este cîte o şcoală mixtă cu cîte un învăţător, excepţiune făcînd numaĭ Rucărul unde se găseşte 1 şcoală de băeţĭ cu 3 învăţătorĭ şi 1 şcoală de fete cu 2 învăţătoare; Dragoslavele şi Bădeni-Pămînteni, cu cîte 1 şcoală de băeţĭ şi 1 de fete.

In acest plaiŭ funcţionează 18 şcoale rurale (13 mixte, 2 de băeţĭ şi 3 de fete), conduse de 21 învăţătorĭ, cu întreţinerea cărora statul cheltueşte anual 28.242 leĭ.

Şcoalele sunt frecuentate de elevĭ în mod regulat. In anul şcolar 1883—84, numărul elevilor din aceste şcolĭ se ridica la 593 elevĭ şi 55 eleve.

Ştiŭ carte 112 bărbaţĭ şi 33 femeĭ.

Cînd se fac semănăturile. In plaiurile-unite nu se fac semănăturĭ de toamnă. Semănăturile de primă-vară, a grîuluĭ, orzuluĭ şi ovăzuluĭ se încep de obiceiŭ în lunile Aprilie şi Maiŭ.

Porumbul se seamănă în Aprilie şi Maiŭ.

Secerişul grîuluĭ, orzuluĭ şi ovăzuluĭ se face de ordinar în luna Iulie; iar culesul porumbuluĭ începe dela 14 Septembre. Livezĭ artificiale nu se seamănă.

Maşinĭ şi unelte agricole. In anul 1888, aŭ existat în plaiul Dîmboviţa-Nucşoara următoarele maşinĭ şi unelte agricole: 1 maşină de treerat cu manej, 1 maşină de vînturat, 3 maşinĭ de bătut porumbul cu manivelă, 912 plugurĭ de lemn saŭ ţărăneştĭ, 55 plugurĭ de fer saŭ nemţeştĭ, 31 scarificătoare, 2 grape de fier, 54 morĭ cu apă.

Populaţiunea. Locuitoriĭ comunelor din plaiul Dîmboviţa se estimă la suma de 19732 suflete, aparţinînd la 3740 familiĭ, toţĭ de naţionalitate curat romînească.

Mişcarea populaţieĭ plaiuluĭ Dîmboviţa-Nucşoara pe anul 1889. In acest an s'aŭ făcut în plaiul Dîmboviţa-Nucşoara 263 căsătoriĭ, s'aŭ născut 1220 copiĭ şi aŭ murit 754 bărbaţĭ şi femeĭ.

S'aŭ căsătorit (după etate): 84 bărbaţĭ (dela 18—25 anĭ), 129 (dela 25—35 anĭ), 29 (de la 35—45 anĭ), 21 (dela 45—60 anĭ); 42 femeĭ (dela 15—18 anĭ), 168 (dela 18—25 anĭ), 36 (dela 25—35 anĭ), 14 (dela 35—45 anĭ) şi 3 (dela 45—60 anĭ.

S'aŭ născut (după sex): 626 băeţĭ şi 594 fete; legitimĭ: 573 băeţĭ şi 547 fete; naturalĭ: 53 băeţĭ şi 47 fete. Aŭ murit: 392 bărbaţĭ şi 283 femeĭ.

Plaiul Dîmboviţa în anul 1856. In acest an găsim că plaiul Dîmboviţa are 95 munţĭ, carĭ daŭ un venit anual de 53420 leĭ; 87 herăstrae cu venit anual 32429 leĭ; 29 morĭ cu venit anual 7850 leĭ; 5 dîrste cu venit 1230 leĭ, 4 piue cu venit 460 leĭ; 18 povernĭ cu venit 13490 leĭ.

Populaţia plaiuluĭ se urca la 11293 locuitorĭ, din carĭ 6041

bărbaţĭ, 5252 femeĭ, cu 2634 familiĭ.

Avea 23 sate, 27 bisericĭ, 45 preoţĭ, 3 diaconĭ, 25 boerĭ de neam, 13 mazîlĭ, 2262 contribuabilĭ romînĭ, carĭ plăteaŭ anual 20188 leĭ şi 91 ţiganĭ contribuabilĭ carĭ plăteaŭ 4550 leĭ anual pentru proprietăţile locuite şi nelocuite şi contribuţia drumurilor.

Dîmboviţa, *rîŭ*. Din vîrful Iezera, (2407 m.), care aparţine munţilor Făgăraş, din lanţul Carpaţilor, ia naştere rîul Dîmboviţa, afluentul cel maĭ principal al Argeşuluĭ. Importanţa acestuĭ rîŭ reese din aceea că udă capitala ţăreĭ şi că pe o parte din valea sa trece şoseaua-naţională Cîmpulung-Braşov. Acest rîŭ ia naştere din 2 pîrloage, se îndreaptă în general spre N. cu neînsemnate schimbărĭ de direcţiĭ, impuse de ramificaţiile munţilor înalţĭ, carĭ mărginesc valea acestuĭ rîŭ; după ce curge pe 6 kil., se îndreaptă spre E. şi după ce trece la N. de muntele Peceneagul, ia direcţia S.-E. până în dreptul munteluĭ Cascul.

La N. de acest munte, Dîmboviţa primeşte pe dreapta apele care se scurg din muntele Dracsinul în direcţia de la V. la E. prin valea numită Dracsinul; iar la S. de muntele Cascu, apele carĭ se scurg din muntele Păpuşa, tot în direcţia de la V.-E. prin valea numită Cascu; după ce Dîmboviţa a primit apele acestor văĭ, ia direcţia spre S. şi primeşte pe stînga apele, care plecînd din Piatra-luĭ-Craiŭ, curg de la N. la S.-V., prin valea Tomăşelul.

De la confluenţa sa cu acest pîrîŭ valea începe a se lărgi atingînd în unele părţĭ 150 m. Tot pe stînga Dîmboviţa primeşte apele care curg tot din Piatra-luĭ-Craiŭ prin valea luĭ Inanul, iar maĭ la S. acelea care curg prin valea Speriatul.

De la această confluenţă, valea începe a fi locuită; pe stînga se găsesc cătunele: Podul-Dîmboviţeĭ; la S. de aceste cătune apele se restrîng din noŭ într'un defileŭ format din munţiĭ: Plaicul, Măgura şi Posada. Ramificaţiile acestuĭ din urmă munte silesc apele Dîmboviţeĭ a-şĭ schimba direcţia către E., iar după ce ocoleşte muntele Posada se îndreaptă din noŭ către S., de aci se deschide o vale largă unde are loc confluenţa cu Dîmbovicioara; localitatea poartă numele de Podul-Dîmboviţeĭ. În acest loc şoseaua naţională, care urcă valea Dîmboviţeĭ de la Dragoslavele, o părăseşte pentru a urma pe aceea a Dîmbovicioareĭ, întretăindu-se spre frontieră.

Dîmbovicioara, afluent pe stînga, ia naştere din muntele Petricica, curge de la N. la S., trecînd pe lîngă localitatea numită Peştera-Dîmbovicioareĭ, ia direcţia spre S.-E., apa sa este mărită cu acele ale văilor Izvorul, Moci şi Oreţiĭ.

Valea Dîmboviţeĭ, la confluenţa eĭ cu Dîmbovicioara, este deschisă, dar se restrînge din noŭ între culmea Posada şi muntele Dumbrava la S., căreia primeşte şi apele rîuluĭ Dumbrava, mărit cu Gura-Văieĭ, care curge prin Valea-Ristava. La confluenţa cu acest pîrîŭ, Dîmboviţa se îndreaptă spre V., trece pe lîngă satul Rucăr, de unde ia direcţia spre S. De la Rucăr, valea deschizîndu-se, lărgimea sa atinge 600 m. în unele părţĭ; între Lunca-Gherleĭ şi Slobozia, pe $1\frac{1}{2}$ kil., lărgimea văieĭ se reduce din noŭ la un defileŭ. La S. de satul Stoeneşti, pe partea dreaptă, Dîmboviţa primeşte pîrîul Stoeneşti, de mică importanţă ca volum de apă, însă important prin aceea că pe valea luĭ trece şoseaua care uneşte Valea-Dîmboviţeĭ cu aceea a Argeşuluĭ şi în urmă cu a Rîuluĭ-Tîrguluĭ.

La N. de satul Bădeni, Dîmboviţa primeşte pe partea stîngă pîrîul Radivca care ese din vîrful Leoteĭ, curge de la N. la S.-V. şi a căruĭ vale în partea de N. poartă numele de valea Cîmpadia; la S. de confluenţa acestuĭ rîŭ, ramificaţiunile culmelor Tefeloaga şi Leoteĭ, care mărginesc valea Dîmboviţeĭ, se apropie de ele aşa, în cît reduce din noŭ valea la un defileŭ până la confluenţa cu Valea-Largă.

Prin Valea-Largă se scurg în direcţia N.-S.-V. apele care ĭes din culmea Leoteĭ; confluenţa are loc la N. de Miclăuşani.

De aci valea începe a se lărgi din ce în ce, iar la Izvoare atinge $2\frac{1}{2}$ kil., unde are loc confluenţa eĭ cu Rîul-Alb, care adună apele văilor Strîmba, Cîmpina şi Bărbuleţul. Un alt afluent pe partea dreaptă, e pîrîul Tătărani care se uneşte cu Dîmboviţa la Căprioara. Direcţia generală a văieĭ Dîmboviţeĭ de la Rucăr şi până la Rîncăciovul este aceea de la N. către S., cu oare-care înclinare spre E. De la Rîncăciovul direcţia Dîmboviţeĭ se schimbă spre E. până la N. de Luchieni-din-Deal, de unde îşĭ reia din noŭ direcţia sa generală de S.-E.

Această direcţie a sa se schimbă în unele părţĭ, accentuîndu-se spre E. saŭ spre S., schimbărĭ însă pe micĭ direcţiĭ, fiind maĭ mult coturĭ.

Pe stînga sa Dîmboviţa, la Nucet, primeşte apele pîrîuluĭ

Noroioasa. Un alt afluent tot pe stînga sa, cu un curs maĭ lung, este Ilfovul, care izvoreşte de lîngă Colanul, la S. de Tîrgovişte; curge în direcţia S.-E., trecînd pe la Brăteşti-d.-s., Bolovani-Marĭ, Balteiul la V. de Ghergani, pe la S. Tărtăşeşti-d.-j., unde în mijlocul unuĭ Zăvoiŭ apele sale se răspîndesc şi se unesc cu ale Dîmboviţeĭ între Brezoaia-Cămăraşuluĭ şi Cosoba. Afluentul săŭ însă maĭ principal ca volum de apă şi ca lungime este Colentina. Acest pîrîŭ ia naştere din pădurea Călugărească, direcţia sa este paralelă cu a Dîmboviţeĭ, udă Ghimpaţi, Vizureşti, Ciocăneşti, Buftea şi Chitila, iar la N. de Bucureşti, albia sa se lărgeşte în unele părţĭ, în cît formează lacurĭ, care toate aŭ însă o scurgere în valea Colentineĭ; după ce trece pe la Băneasa, Herăstrăŭ, Fundeni, Pantelimon şi Cernica se uneşte cu Dîmboviţa la Căldărari. Acest afluent al Dîmboviţeĭ primeşte şi el la rîndul săŭ apele văĭeĭ Mihuleanca. Tot pe această parte apele din pădurea Cernica se scurg pe valea Tînganul în Dîmboviţa.

La Frunzineşti, Dîmboviţa primeşte tot pe stînga apele văĭeĭ Pasărea. Pe partea dreaptă de la localitatea Lunguleţul, un canal ia o parte din apele Dîmboviţeĭ pentru a le uni cu pîrîul Ciorogîrla, care curge în apropiere de Dîmboviţa şi care se varsă în Sabarul, la Bragadiru. Afară de acest afluent, Dîmboviţa maĭ este alimentată prin micĭ scurgerĭ de apă, însă făr' de importanţă. Dîmboviţa, încărcată cu afluenţiĭ, pe care i-am numit maĭ sus, urmînd direcţia sa de S.-E., se varsă în rîul Argeş, la V. de satul Budeşti.

Valea Dîmboviţeĭ începe a fi locuită de la confluenţa-ĭ cu valea Speriatul, la S. căreia, pe malul stîng, se găsesc situate la o mică distanţă unul lîngă altul două cătune cu numele de Podul-Dîmboviţeĭ.

Primul sat maĭ mare este Podul-Dîmboviţeĭ, situat pe partea stîngă la confluenţa Dîmbovicioareĭ cu Dîmboviţa şi tot pe partea stîngă din acest punct se zăresc ruinele uneĭ cetăţĭ numită Cetatea-Neamţuluĭ. Defileul dintre Podul-Dîmboviţeĭ şi Rucăr poartă numele de defileul Posada şi peste culmea Posadeĭ trece şoseaua naţională Cîmpulung-Braşov. La eşirea din defileul Posada, pe malul drept al Dîmboviţeĭ, se găseşte situat satul Rucăr, pe unde trece şoseaua naţională. Maĭ la S. de acest sat se găseşte Lunca-Gîrleĭ, pe malul drept, după care pe malul stîng se găseşte Slobozia. In faţa Slobozieĭ, pe culmea care pleacă din Piatra-Nămăeştilor, se găseşte satul Frunţilor, iar la S., tot pe malul drept, satul Stoeneşti. Pe malul stîng, la S. de Stoeneşti, Dîmboviţa udă Bădeni şi Coteneşti.

De la Stoeneşti şi pănă la Cetăţeni, Dîmboviţa trece prin-tr'un noŭ defileŭ, unde sunt de remarcat, pe malul stîng, ruinele uneĭ bisericĭ părăsite şi a uneĭ cetăţuĭ, care poartă numele de Cetăţuia-luĭ-Negru-Vodă. La eşirea din acest defileŭ se găseşte com. Cetăţeni, compusă din două cătune, din care cele de pe malul stîng poartă numele de Cetăţeni-din-Vale, iar cele de pe malul drept Cetăţeni-din-Deal. Maĭ la S., pe malul stîng, se găseşte Diaconeşti iar în faţa acestuia Padermani. Dîmboviţa udă maĭ la S. Läicăi, Miclăuşani pe stînga, Văleni şi Capul-Coasteĭ, pe dreapta la S. de care se găseşte com. Gemeni, situată pe ambele malurĭ, Gîndeşti-din-Vale, pe malul drept, Voineşti pe stînga, Drăgodăneşti şi Sturdzeni pe dreapta, Izvoarele pe stînga, la confluenţa sa cu Pîrîul-Alb. De aci, malul drept e maĭ populat, căcĭ găsim în această parte satele Preboiul, Tătărani, Căprioara, Măneşti şi Drăgăeşti-Pămînteni, pe cînd pe malul stîng nu se află de cît Geboani în faţa Căprioareĭ şi Drăgăeşti-Ungureni, în faţa celor Pămînteni. La S. de acestea, pe malul stîng al Dîmboviţeĭ, se găseşte Dragomireşti, după care Dîmboviţa udă: Rîncăciovul, Luceni-Ungureni, ambele comune situate pe ambele malurĭ; Luceni-Pămînteni şi Văcăreşti-din-Deal, iar pe malul drept Luceni şi Ciurari. La S. de Ciurari, tot pe malul drept, care este maĭ înalt, se găseşte comuna Persici-Marĭ. Pe malul stîng al Dîmboviţeĭ, la confluenţa cu pîrîul Noroioasa se află Nucetul; în urmă Dîmboviţa udă pe stînga satele: Băneşti, Bestiloaia, Moara-Nouă, Adunaţi, Bolovani, Crîngaşi, Conţeşti-de-Sus şi de-Jos, Moara-Slobozieĭ, Cosoba, Popeşti, Dragomireşti-din-Vale, Rudeni, Sîrbi, Giuleşti, Ţigănia, Ciurelul; iar pe dreapta: Căneşti-d.-s., Podul-Riziĭ, Săbieşti, Băleni, Răiculeşti, Lunguleţul, Brezoaia-Cluceruluĭ, al-Brăiloaiceĭ, al-Cămăraşuluĭ, Bucşăneasca, Joiţa, Arcuda, Bîcu, Dragomireşti-din-Deal, Chiajna şi Dudul-Roşu. După-ce Dîmboviţa a trecut prin aceste localităţĭ, din care de remarcat sunt: 1. Lunguleţul, de unde începe şanţul care uneşte Dîmboviţa cu Ciorogîrla. 2. Joiţa, Arcuda şi Bîcu, de unde se alimentează Bucureşti cu apă de băut prin ajutorul filtrelor. 3. Chiajna, care se găseşte la li-

mita regiuneĭ fortificate a Bucureștilor,— Dîmbovița udă după aceea Capitala țăreĭ, unde albia eĭ este canalizată, începînd de la Grozăvești și până la Vitan; de aci Dîmbovița, a căruĭ vale atinge în unele părțĭ $1^1/_2 - 2$ kil., trece pe la: Cioplea, Dudești, Cățelul, Căldărari, Cernica, Tînganul, Păroaia, Plătărești, Cucuiați, Lămotești, Vasilați și Budești pe stînga, iar pe dreapta: Văcărești, Popești-Conduratuluĭ, Leordeni, Băbești, Glina, Băláceanca, Orasca, Gălbinașul, Pîrlita, Buciumeni și Gruiul.

Dîmbovița, care intră în regiunea fortificată la Chiajna, și după ce a trecut pe lîngă forturile Leordeni și Cățelul, ese din această regiune și se îndreaptă spre Budești, unde se varsă în Argeș.

Munțiĭ din care ia naștere rîul Dîmboviței poartă numele de Munțiĭ-Făgărașuluĭ, din lanțul Carpaților. Vîrful din care îșĭ are sorgintea, se găsește situat pe culmea Meșuluĭ și din acest punct pleacă maĭ multe culmĭ, care despart văile diferiților afluențĭ aĭ Argeșuluĭ; aceste culmĭ poartă numele de: Popăul, Nanu și Ezera. Pe stînga Dîmboviței, de la sorgintea și până la confluența eĭ cu Dîmbovicioara, se găsește culmea Meșuluĭ, care pleacă din lanțul Carpaților, din vîrful Berevoiasca spre S. Vîrfurile maĭ însemnate de la S. spre N., sunt: Cremenea, Oiticul-Mic și Oiticul-Mare.

După aceea Dîmbovița se apropie de lanțul principal al Carpaților, pe care se găsesc vîrfurile: Ciocanul, Piscul, Tomasul și Piatra-luĭ-Craiŭ. Din Piatra-luĭ-Craiŭ pleacă o culme stîncoasă, pe care se găsesc vîrfurile: Pietricica, Păltinetul și Berile, și care se termină cu culmea Plaicul, la confluența sa cu Dîmbovicioara.

Tot din lanțul principal al Carpaților, la N. de Piatra-luĭ-Craiŭ, se găsește culmea Tomășelul. Pe malul drept se găsește Muntele-Găineĭ, în fața munteluĭ Oiticul, Peceneagul în fața Ciocanuluĭ-Pisculuĭ. Din Păpușa, care se găsește la extremitatea din spre E. a culmeĭ Ezera, pleacă spre S. culmea cea maĭ importantă a văieĭ Dîmboviţeĭ de pe această parte și anume culmea Tefeloageĭ care desparte valea Dîmboviţeĭ de aceea a Argeșuluĭ.

Această culme trimete în spre valea Dîmboviţeĭ diferite ramificațiunĭ, carĭ poartă numele de Cascul, Boteanul, Drăgulănelul, Măgura și Posada. Pe culmea Tefeloageĭ se găsesc vîrfurile: Moara, Tefeloaga, Prăjina, Vîrful-Căpitanuluĭ, Piatra-Nămăeștilor, Vîrful-Dîmboviţeĭ, Volnelul și Demetrul, de unde începe seria dealurilor.

Dealul care urmează maĭ de aproape malul drept al Dîmboviţeĭ poartă diferite numirĭ și anume: în dreptul Vălenilor, Dealul-Hîrtopĭ, la extremitatea căruia, la S., se găsește Vîrful-Hadopcin, din care pleacă de-a-lungul Dîmboviţeĭ, Malul-Corbuluĭ și cu Dealul-Sîmpuluĭ se termină culmea Tefeloageĭ. Cele-l'alte dealurĭ carĭ se maĭ găsesc pe malul drept al acestuĭ rîŭ, nu sunt de o mare importanță și poartă numirile localităților de prin prejur.

Ultimele ramificațiĭ ale culmeĭ Tefeloageĭ daŭ direcție văieĭ Dîmboviţeĭ și diferiților afluențĭ, îndreptîndu-se cea întîiŭ spre S.-E., iar ceĭ-l'alțĭ spre S.-V.

Pe partea stîngă, după Piatra-luĭ-Craiŭ, pe lanțul Carpaților, se găsesc vîrfurile: Groapa, Păltinișul, etc.

La S. de aceste vîrfurĭ, culmile care pleacă, poartă numele de Potărnicul și Orețul.

Din vîrful Sîntileĭ al lanțuluĭ Carpaților, pleacă culmea Dîmbava, la a căreĭ extremitate se găsește vîrful Dîmbava, care formează împreună cu culmea Posada, defileul cu acest nume.

Din vîrful linia, care aparține tot lanțuluĭ Carpaților, pleacă spre S. principala culme de pe stînga Dîmboviţeĭ, anume culmea Leoteĭ, importantă prin aceea că desparte basinul Dîmboviţeĭ de al Ialomiţeĭ, saŭ al Argeșuluĭ, de al Ialomiţeĭ.

Din vîrful Metereni, care aparține acesteĭ culmĭ, pleacă în spre Dîmbovița o serie de culmĭ, al căror nod principal e Muntele-Roșu și din care maĭ multe ramurĭ se duc spre V. și S.-V. până în malul Dîmboviţeĭ. Pe aceste ramurĭ se găsesc vîrfurile: Piatra-Prislop, Cristiana, la N. de Dragoslavele; Malul-Corbuluĭ, la S. de Dragoslavele; Vîrful-Albescu, Muntele-Albescu, Muntele-Roșu, Vîrful-Algiru și Prisaca, de-a lungul pîrîuluĭ Radifca. Pe culmea Leoteĭ se găsesc: Vîrful-Leoteĭ, Vîrful-Vaceĭ, Gruiul-Ursuluĭ, Marginea-Domnilor, Găvana, Pleișoara și Pucheni. Din Gruiul-Ursuluĭ pleacă o culme pe stînga pîrîuluĭ Radifca, pe care sunt vîrfurile Orzicul și Purcăroaia. Din Găvana pleacă o mică culme, pe care se găsesc vîrfurile: Gărvanul și Pleșa-Popeĭ și pe care se găsește Cetățuia-luĭ-Negru-Vodă. Din Pleișoara pleacă culmea Ploiscioara, care se termină în spre Dîmbovița cu Pleșea-Mică, Pleșea-Mintileștilor și Vîrful-Cărbunari.

Din vîrful Pucheni se despart treĭ culmĭ: 1. Culmea-Miclăușani, între Valea-Bărbulețuluĭ și Valea-Largă, pe care se

găseşte Vîrful-Cheliei şi care se termină cu Dealul-Floriĭ; 2. Culmea Padina, între valea Bărbuleţul şi valea Pîrîuluĭ-Alb, pe care se găsesc vîrfurile Bărbuleţ şi Jacoleŭ, iar a 3-a culmea, care desparte afluenţiĭ Dîmboviţeĭ de aĭ Ialomiţeĭ şi care poartă numele de Culmea-Leoteĭ propriŭ zisă. Pe această culme, în partea Dîmboviţeĭ, se găsesc: dealul Loicul, Vulcan, vîrful Petrarul, Mateescu, etc. Din aceste dealurĭ pleacă maĭ multe ramurĭ micĭ, numite: Plaiul-Mogoĭ, Plaiul-Neiuluĭ, Plaiul-Gloduluĭ, etc. Ultima ramificaţiune se numeşte Mersina, care se termină la N.-V. Tîrgoviştei şi pe acest mal se maĭ găsesc dealurĭ de mică importanţă până la confluenţa cu Argeşul, dealurĭ care poartă numirile localităţilor vecine.

Peste rîul Dîmboviţa, în jud. Dîmboviţa, sunt şapte marĭ podurĭ stătătoare, adică: unul în com. Gemenea pe şoseaua judeţeană Tîrgovişte-Cîmpulung, făcut de armată în urma campanieĭ din 1877—78; unul în com. Lucieni, pe şoseaua judeţeană Tîrgovişte-Vlaşca, făcut de judeţ; unul în com. Bolovani, numit Podul-luĭ-Petrache, dar care acum este cu totul distrus, făcut de proprietarul moşieĭ, pe şoseaua vecino-comunală Cornăţelul-Bolovani-Braniştea-Titu; două podurĭ la comuna Lunguleţi, pe şoseaua naţională Bucureşti-Piteşti; în fine alte două podurĭ marĭ de fier: unul, lîngă căt. Beşteloaia, la calea ferată Tîrgovişte-Titu şi altul, la căt. Boteni pe calea ferată Bucureşti-Vîrciorova.

Lungimea cursuluĭ acestuĭ rîu este de 250 kil., din carĭ 75 kil. face în jud. Muscel, (până la Gemenea din judeţul Dîmboviţa).

Cursul săŭ în judeţul Muscel este forte repede şi adîncimea sa (la S. de cătunul Stoeneşti) în timpiĭ ordinarĭ, este de 0,90, iar lăţimea mijlocie de 20 m.

Albia Dîmboviţeĭ conţine pietre şi bolovanĭ marĭ în tot parcursul săŭ prin judeţul Muscel, iar de la Gemenea, limita acestuĭ judeţ cu jud. Dîmboviţa, începe pietrişul şi maĭ la vale nisipul.

La Rucăr, pe lîngă care trece rîul Dîmboviţa, albia eĭ se află la o înălţime de 579 m. d'asupra Bucureştilor şi până la Bucureşti descinde la ceva maĭ jos de 87 m. Inălţimea albieĭ sale aci descinde cu 486 metri, adică cu o clină medie de 4 mm. pe m.

Dîmboviţa e cuvînt slav şi însemnează *foaie de stejar*.

Fraţiĭ Tunusli, în a lor *Istorie a Ţăriĭ Romîneştĭ*, (1806) spun că «aurul se exploateză din nisipul rîurilor: Oltul, Topologul, Argeşul şi *Dîmboviţa*, de către Ţiganiĭ domneştĭ numiţĭ rudarĭ».

Dîmboviţa a inspirat D-luĭ Winterhalder, acum vr'o 50 de anĭ, o poezie, al căruĭ cunoscut refren a devenit în curînd foarte popular:

«*Dîmboviţa apă dulce*
Cine bea, nu se maĭ duce.»

(Vezĭ amănunte dezvoltătoare la articolul *Bucureşti*, § Hidrografia).

Dîmboviţa, *trup* de *moşie*, din proprietatea statuluĭ Stoboreşti-Barza, jud. Teleorman.

Dîmboviţa-Mostiştea, *plasă*, în judeţul Ilfov. Ocupă partea din centrul şi E. judeţuluĭ şi se mărgineşte la E. cu jud. Ialomiţa, la V. cu pl. Sabarul, la N. cu pl. Znagovul şi la S. cu plasa Negoeşti.

De la 1 Aprilie 1882, s'a alipit la pl. Dîmboviţa şi plasa Mostiştea, cu reşedinţa subprefectureĭ în Pantelimon. Până la această dată, pl Dîmboviţa se mărginea la E. cu partea din pl. Negoeşti şi pl. Mostiştea, la N. şi V. cu pl. Znagovuluĭ, la S. cu pl. Sabarul.

Plasa Dîmboviţa-Mostiştea este udată în partea de S.-V. şi în centru de rîul Dîmboviţa, care intră în această plasă pe la Văcăreşti (S.-E. de Bucureşti) şi iese pe la satul Cucueţi, intrînd în plasa Negoeşti; de pîrîul Colentina, care-şĭ ia naştere din apropiere de comuna Bolovani, jud. Dîmboviţa şi de valea Pasărea, care izvorăşte din plasa Znagovuluĭ (Vezĭ Pasărea, pîrîŭ).

Intinderea totală a plăşilor unite este de 276124 pogoane (138063 hect.), din carĭ statul şi proprietariĭ aŭ 202494 pogoane (101248 hect.) şi locuitoriĭ din plasă 73632 pogoane (36816 hect.).

Statul şi proprietariĭ cultivă 70837 hect. (4586 rămîn sterpe, 5778 izlaz, 1169 cultura vieĭ şi 18878 pădure).

Locuitoriĭ cultivă 33952 hect. (570 rămîn sterpe, 1998 izlaz, 296 cultura viţeĭ).

Populaţia plăşilor unite este de 50369 suflete (12818 bărbaţĭ, 12969 femeĭ, 12855 băeţĭ, 11727 fete), din carĭ 349 streinĭ (172 bărbaţĭ, 75 femeĭ, 52 băeţĭ şi 50 fete).

Toţĭ aceştĭ locuitorĭ trăesc în 11077 case şi 58 bordeie.

10540 locuitorĭ se ocupă cu plugăria, 363 sunt cîrciumarĭ, 98 industriaşĭ, 1989 aŭ diferite profesiunĭ.

Sunt 9309 contribuabilĭ; căsătoriţĭ sunt 11391, fruntaşĭ 3603, mijlocaşĭ 4226, cu mîinile 5161, împroprietăriţĭ 6697 şi neîmproprietăriţĭ 6293.

In toată plasa Dîmboviţa şi Mostiştea sunt 100 de biserici, deservite de 125 preoţĭ; 55 şcoale rurale, freceuntate de 1244 elevĭ şi eleve, cu întreţinerea cărora s'a cheltuit de stat, judeţ şi comune 111015 leĭ anual.

In plăşile-unite sunt 10 morĭ cu aburĭ, 26 morĭ cu apă, 2 povernĭ, 2 zalhanale, 58 podurĭ stătătoare şi 46 maşinĭ de treerat cu aburĭ.

Numărul vitelor marĭ şi micĭ se împarte ast-fel: 11812 caĭ şi epe, 189 armăsarĭ, 15795 boĭ, 7436 vacĭ, 3200 viţeĭ, 473 taurĭ, 788 bivolĭ, 2283 bivoliţe, 962 capre, 8990 porcĭ, 68697 oĭ.

Comerciul se face de 53 hangiĭ şi 312 cîrciumarĭ.

Arătura se face cu 6037 plugurĭ: 4176 cu boĭ şi 1861 cu caĭ.

Locuitoriĭ aŭ 7834 care şi căruţe: 5101 cu boĭ şi 2733 cu caĭ.

In coprinsul plăşeĭ sunt 84 heleştae şi 1 baltă.

Această plasă şi-a luat numele de la rîul Dîmboviţa care o udă în partea de S.-E. şi de la pîrîul Mostiştea.

Producţiunea eĭ este identică cu a celor-l'alte plăşĭ ale judeţuluĭ, cu deosebire că pe valea Dîmboviţeĭ se cultivă mult zarzavaturile, pămîntul fiind foarte priincios acestuĭ fel de cultură. Pomiĭ roditorĭ daŭ tot felul de poame.

Reşedinţa sub-prefectureĭ plăşeĭ Dîmboviţa este în com. Pantelimon. Pl. Dîmboviţa singură are 83 căt., carĭ formează 21 comune rurale şi anume: Afumaţi, Bobeşti - Bălăceanca, Brăneşti, Băneasa-Herăstrăŭ, Cernica-Căldărarul, Colintina-Fundeni, Cucueţĭ-Plătăreşti, Dascălul-Creaţa, Dudeşti - Cioplea, Frunzineşti, Fundeni-Gherasi, Leurdeni, Moara-Domnească, Otopeni, Pantelimon-Dobroeşti, Popeşti - Conduratu, Piteasca-Pasărea, Ştefăneşti-Lipovăţul, Ştubeiul-Orăşti, Tanganul şi Tunari-Dimieni.

Căile de comunicaţie carĭ înlesnesc transportul în această plasă sunt: calea ferată Bucureşti-Călăraşi care o străbate de la V. spre E. şi trece pe la Băneasa şi Brăneşti; calea judeţeană Bucureşti-Olteniţa care o taie puţin la S.; calea judeţeană Bucureşti-Brăila, care o străbate de la V. spre E., trecînd prin comunele Pantelimon, Tămădăul şi Jilava; calea naţională la Ploeşti care o străbate la N. şi aproape serveşte de limită între pl. Dîmboviţa şi pl. Znagovuluĭ; calea la Ferbinţi şi alte diferite căĭ vecinal-comunale, carĭ împreună cu drumurile naturale servesc de transport oamenilor, productelor, vitelor, etc.

La Pantelimon este reşedinţa plăşeĭ, a mediculuĭ de arondisment. Aci este un oficiŭ telegrafic, care face şi serviciul poşteĭ rurale.

Tot aci se află un spital întreţinut de Eforia spitalelor civile din Bucureşti.

Dîmboviţeĭ (Pîrîul-), *afluente* al Rîşcuţeĭ, în com. Bogdăneşti, jud. Suceava.

Dîmbovnicul, *pîrîŭ,* jud. Argeş, izvoreşte în plasa Gălăseşti pe care o udă tot largul eĭ şi se varsă în rîul Neajlovul.

Dîmbroca (Chiona), *cătun,* al com. Scurteşti, jud. Buzăŭ, format din însurăţeĭ; are 130 locuitorĭ şi 34 case.

Dîmbroca, *cătun,* al com Săgeata jud. Buzăŭ, cu 20 locuitorĭ şi 5 case.

Dîmbroca, *vechie numire* a *cătunuluĭ* Murgescu, din com. Săgeata, jud. Buzăŭ.

Dîmbroca, *moşie* a statuluĭ, în jud. Buzăŭ, com. Scurteşti, formată din treĭ trupurĭ: Spiridoneanca, Stăneşti şi Costeasca, reunite şi arendate la început sub numele de Dîmbroca; vînzîndu-se, s'a desfăcut în 2 corpurĭ: Dîmbroca, care depindea de Episcopie, cu o suprafaţă de 1350 hect., din care 681 s'a dat însurăţeilor, sub numele de Spiridoneanca, iar Dîmbroca propriŭ zisă, de 675 hect., s'a vîndut de o parte.

Dîmbroca, *moşie* a statuluĭ, în jud. Buzăŭ, com. Scurteşti, pendinte de schitul Găvanele; are 60 hect., date însurăţeilor.

Dîmbroca, *numire* ce se maĭ dă *moşieĭ* Spiridoneanca, din com. Scurteşti, jud. Buzăŭ.

Dîmbroca, *mică pădure* a statuluĭ, în jud. Buzăŭ, com. Scurteşti, căt. Stăneşti, pe moşia Spiridoneanca; are 18 hect., acum date însurăţeilor.

Dîmbul, *sat,* face parte din com. rur. Ţintea, plasa Filipeşti, jud. Prahova.

Dîmbul, *rîuleţ,* jud. Prahova, izvorăşte din partea de N. a comuneĭ Băicoiul, trece pe lîngă comunele: Ţinteni, Păuleşti, Strîmbeni - Blejoiŭ şi Ploeştiori, udă partea de N.-E. a oraşuluĭ Ploeşti şi com. Corlăteşti, iar la com. Rîfovul, plasa Crivina, se varsă în rîul Teleajenul, în dreptul cătunuluĭ Antofiloaia.

In timpul secetos apa îĭ scade foarte mult şi une-orĭ se perde cu desăvîrşire. Abia maĭ curge puţin pe la Zalhanaua-

Veche și aceasta grație izvoarelor din suburbia Tabacĭ.

Altă-dată, apa acestuĭ rîuleț era maĭ abondentă, avea chiar peștĭ; dela un timp încoace, însă nu se știe din ce împrejurărĭ, apa sa este în mică cantitate.

In orașul Ploești, spre N., pe malul Dîmbuluĭ, în partea numită și azĭ Mahalaua Sîrbească, s'a așezat colonia Bulgărească, ce forma orășelul Bereasca (Vezĭ Tîrgșoreanca).

Această mahala și azĭ are aspectul eĭ oriental. Casele sunt acoperite cu olane de pămînt și stradele sunt strîmte.

Dînceni, *sat,* face parte din com. Giurgioana, pl. Zeletinuluĭ, jud. Tecucĭ. E situat pe coasta dealuluĭ cu acelaș nume, la V. de Podul-Turculuĭ, departe de reședința com. de 4 kil. 400 metri.

Are o populație de 58 familiĭ cu 211 suflete.

Copiĭ în vîrstă de școală sunt 30 (16 băețĭ și 14 fete).

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

In acest sat a fost o biserică, zidită la 1856 cu cheltueala mănăstireĭ Soveja, fiind-că moșia Dinceni aparținea acesteĭ mănăstirĭ. Construcția însă fiind slabă s'a dărîmat în anul 1860. Astăzĭ nu se maĭ cunoaște decît locul, și o parte din odoarele bisericeĭ se găsesc într'un hambar, la un locuitor din sat.

Locuitoriĭ sunt: parte mocanĭ de la munte, parte Sîrbĭ.

Dînceni, *moșie,* proprietatea statuluĭ, cu o suprafață de 140 hect., în raionul com. Giurgioana, jud. Tecuciŭ, înainte aparținea mănăstireĭ Soveja, din jud. Putna.

Dînceni, *rîpă* și *pîrîŭ,* jud. Tecuciŭ. Străbate satul Dînceni, curge de la V. spre E. Este format numaĭ din izvoare și se varsă în partea dreaptă a Zeletinuluĭ, în raionul comuneĭ Giurgioana, plasa Zeletinuluĭ.

Dîngani (Gîrla-), *pîrîiaș,* jud. Bacăŭ, plasa Munteluĭ, de pe teritoriul com. Măgirești, care se scurge în pîrîul Stăneasca.

Dîngați, *pîrîŭ,* jud. Vîlcea, izvorăște de la N.-E. com. Bărbătești, plasa Horezul, și se varsă în rîul Otăsăul, pe țărmul stîng, tot în com. Bărbătești.

Dîngeni, *sat,* situat în centrul comuneĭ Dîngeni, plasa Jijia, jud. Botoșani pe țărmul stîng al Jijieĭ și străbătut de Pîrîul-Banuluĭ. Moșia are o întindere de 1327 hect. și o populație de 88 familiĭ saŭ 477 suflete, locuitorĭ Romînĭ.

In acest sat este 1 biserică, cu 1 preot și 2 cîntărețĭ și 1 școală mixtă cu 1 învățător plătit de stat, 24 băețĭ și 4 fete. Aice este reședința comuneĭ Dîngeni.

Are 11 hect., pădure; 1 moară de abur; 1 cîrciumă. Sunt 4 meseriașĭ.

Numărul vitelor e de aproape o mie: 255 boĭ și vacĭ, 55 caĭ, 655 oĭ, 34 porcĭ. Loc. posedă 120 stupĭ cu albine.

Dîngeni, *stație de dr.-d.-f.,* jud. Botoșanĭ, plasa Jijia, com. Dîngeni, pe linia Dorohoiŭ-Iași, pusă în circulație la 1 Iunie 1896. Se află între stațiile Rusești (10.8 kil.) și Ungureni (11.3 kil). Inălțimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de 79 m. 12.

Venitul acesteĭ stațiĭ pe anul 1896 a fost de 64851 leĭ, 15 banĭ.

Dîngeni, *moșie* nelocuită, plasa Dîmbovița, jud. Ilfov, face parte din comuna rurală Ștefănești-Lipovățul.

Se întinde pe o suprafață de 120 hect., proprietatea statuluĭ, din carĭ 10 hect. pădure. S'a arendat pe periodul 1886—96, cu 7194 leĭ anual, împreună cu trupul Runcul.

Dîrcioaia, *mahala,* în jud. Mehedințĭ, plasa Motrul-d.-j., com. rurală Gîzești.

Dîrjani și Rumurile, *pădurĭ* particulare, supuse regimuluĭ silvic, aflate pe moșia Genuneni, com. Genuneni, jud. Vîlcea, pl. Oltul-d.-s.

Dîrjanul, *deal,* în partea de N. și N.-E. a com. Urși, pl. Cerna-d.-s., jud. Vîlcea.

Dîrjanul, *deal,* la Sud. com. Genuneni, pl. Oltul-d.-s., județul Vîlcea. Acest deal separă com. Genuneni de com. Urși.

Dîrjeni, *sat,* în partea de E. a com. Cucuteni, pl. Stavnicul, jud. Iașĭ, situat pe coasta dealuluĭ cu asemenea numire. Are o populație de 22 familiĭ saŭ 106 suflete; o biserică ruinată, făcută la 1742 de fostul proprietar Moisi-Cocoranul.

Satul face parte din trupul moșieĭ Cucuteni.

Numărul vitelor e de 165 cap. din carĭ: 106 vite marĭ cornute, 12 caĭ și 47 rîmătorĭ.

Dîrjeni, *deal,* pe coasta căruia e situat satul Dîrjeni, com. Cucuteni, pl. Stavnicul, jud Iașĭ.

Dîrjila, *pîrîŭ,* în plaiul Rîmnicul, com. Chiojdeni, jud. R.-Sărat. Izvorăște din Dealul-Cîlnăuluĭ, udă partea de S. a comuneĭ, și se varsă în rîul R.-Sărat,

la V. de cătunul Chiojdeniĭ-Micĭ. Cursul săŭ este repede și periculos în timpul toamneĭ și primăvereĭ, cînd se topesc zăpezile.

Dîrloacă, *sat*, în com. Bîrgăoani, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamțu, așezat pe podișele ce se întind între iazul Bălănești la N., satele Bălănești și Ghilăești cătră V., satul Vlădiceni spre E.

Are o întindere cam de 430 hect., cu o populațiune de 38 familiĭ, saŭ 153 suflete, din care 13 vădane, 2 nevolnicĭ. Locuitoriĭ sunt toțĭ Romînĭ de baștină și se ocupă cu agricultura și creșterea vitelor.

Numărul contribuabililor: 50.

Numărul vitelor se urcă la 169 capete, din carĭ: 26 boĭ, 48 vacĭ, 30 oĭ, 20 porcĭ, 10 caĭ și 15 juncĭ.

Dîrloiul, *pîrîŭ*, în jud. Suceava. Izvorăște de sub muntele Vulturul, udă com. Dorna pe o lungime de peste 2 kil. și se varsă în Neagra-Șaruluĭ.

Dîrminoaia, *deal*, la S. com. Izvorul, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt. Pe el se cultivă prunĭ, viĭ, sunt pășunĭ de vite și pădure.

Dîrminoaia, *vălcea*, udă poalele dealuluĭ cu același nume, com. Izvorul, pl. Vedea-d.-s., județul Olt.

Dîrmonul, *pisc*, com. Dobroteasa, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt.

Dîrmoxa, *sat*, numit și Odocheni, pe moșia răzășescă și în com. Dorna, jud. Suceava. Ișĭ trage numele de la un fel de arbore cu frunza lată numit dîrmox. Așezat între pîraele Negrișoara și Toplicioara și pe poalele munteluĭ Buza-Toplicioareĭ, numără numaĭ 14 case populate cu tot atâtea familiĭ saŭ 52 suflete, din carĭ 17 bărbațĭ și 15 femeĭ. Contribuabilĭ sunt 14. Casele sunt foarte risipite. Drumurĭ principale sunt la Panaci (16 kil.) și la Păltiniș (10 kil.).

Dîrmoxa, *pîrîŭ*, în jud. Suceava, afluent al Negrișoareĭ.

Dîrnoi-liman, mic *lac*, jud. Tulcea, în plasa Sulina, pe teritoriul com. rur. Șviștofca, și anume pe acela al cătunuluĭ Periprava, situat în partea nordică a plășiĭ și a comuneĭ; e format de vre-o revărsare anterioară a brațuluĭ Chilia, cu care azĭ nu maĭ comunică, căcĭ este maĭ de tot uscat și acoperit cu stuf; este situat pe grindul Hasmacul-Mare, înconjurat cu nisip; în partea Nord-Estică e așezat satul Periprava și drumul comunal Periprava Șviștofca; numele de liman = adăpost, îl are din împrejurarea că servea ca refugiŭ bărcilor de pescarĭ, ce eraŭ surprinse de vînt în largul brațuluĭ Chilia.

Dîrnoiul, mic *braț* al ramureĭ principale a Dunăreĭ, Sf. Gheorghe; se desface din el la 1 kil. maĭ jos de punctul trigonometric Carasuat, din jud. Tulcea; se îndreaptă maĭ întîiŭ spre S., apoĭ spre răsărit, avînd o direcțiune generală de la N.-V. spre S.-E.; este aflător în pl. Tulcea, pe teritoriul com. rur. Bes-Tepe și brăzdează partea N. a plășiĭ și cea centrală a com.; se varsă iar în Dunăre, ceva maĭ sus de ruinele cetățiĭ Bisericuța; are o lungime de 4 kil., și închide, între ea și Dunăre, insula numită Latoca, de 250 hect. întindere și acoperită cu stuf; la mijlocul eĭ, pe dreapta, primește valea Beș-Tepe; pe ambele malurĭ ale sale crește stuf; nu departe se ridică impunătoarele dealurĭ ale Beș-Tepeluĭ; conține foarte puțin pește.

Dîrnova, *deal*, numit și Dealul-Dîrnoveĭ, în com. rur. Rudina, plaiul Cloșani, jud. Mehedinți.

Dîrsteĭ (Malul-), *munte*, în com. Pănătăul, cătunul Sibiciul-d.-j., jud. Buzăŭ. Are piatră de construcțiunĭ, precum: trepte, rîșnițe, etc.

Dîrsteĭ (Malul-), *colină*, în com. Mărunțișul, cătunul Zăharești, jud. Buzăŭ; servă ca punct de hotar.

Dîrțuluĭ (Moara-), *moară*, pe pîrîul Șerișorul-Mare, din com. Șarul-Dorniĭ, jud. Suceava.

Dîrvari, *sat*, jud. Ilfov, pl. Mostiștea; face parte din com. rur. Tămădăul-Dîrvari. Este situat la N. de Tămădăul-d.-s., pe malul stîng al văieĭ Mostiștea. Pe la E. trece Drumul-Săriĭ, iar la S. șoseaua județeană București-Brăila.

Se întinde pe o suprafață de 1850 hect., cu o populație de 393 locuitorĭ.

D-l C. Vispescu și moștenitoriĭ Mora aŭ 1690 hect. și locuitoriĭ 160 hect.

Proprietariĭ cultivă 1340 hect.; restul este pădure. Locuitoriĭ cultivă tot terenul.

Are o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț; 1 moară cu apă, 1 mașină de treerat cu aburĭ și 1 heleșteŭ. Comerciul se face de 1 cîrciumar și 1 hangiu.

Numărul vitelor marĭ e de 378 și al celor micĭ de 889.

Dîrvari, *sat*, județul Ilfov, pl. Sa-

barul; face parte din com. rur. Ciorogîrla-Dîrvari. Este situat la E. de Bucureşti, între rîul Ciorogîrla şi rîul Răstoaca.

Se întinde pe o suprafaţă de 1011 hect., cu o populaţie de 680 locuitorĭ.

D-l I. Niculescu Dorobanţu are 747 hect. şi locuitoriĭ 264 hectare.

Proprietarul cultivă 550 hect. (7 sterpe, 50 izlaz, 150 pădure). Locuitoriĭ cultivă 239 hect. (23 sterpe şi restul vie).

Are o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ, şi o şcoală mixtă, frecuentată de 8 elevĭ şi o elevă, cu întreţinerea căreia judeţul şi comuna cheltuesc 1160 leĭ. Localul s'a construit de d-l I. Niculescu Dorobanţu.

In raionul comuneĭ maĭ este 1 maşină de treerat cu aburĭ şi 1 pod stătător.

Numărul vitelor marĭ e de 237 şi al celor micĭ de 321.

Dîrvari, *sat,* face parte din comuna rurală Colegiul, pl. Cricovul, jud. Prahova.

Are o populaţie de 217 locuitoriĭ (105 bărbaţĭ, 112 femeĭ).

Aci e o biserică cu următoarea inscripţie:

Acest sfînt şi Dumnezeesc lăcaş s'a ridicat din temelie de d-luĭ Petre Bojoagea, la leatu 1824, spre pomenire şi slavă şi la anul 1870 s'a reparat prin ajutorul maĭ multor voitorĭ de milostenie. Se maĭ adaogă de pomenire şi d-l Dimitrie Sturdza, care a venit în ajutor la acest sfînt lăcaş cu îndemnarea şi osîrdia d-luĭ Ghiţă Gheorghiu, spre pomenire.

Dîrvari. Vezĭ Tîntava-Banuluĭ, pl. Sabarul, jud. Ilfov.

Dîrvari, *pîrîŭ,* judeţul Iaşi, izvorăşte de pe coasta nordică a dealuluĭ Copoul, curge prin valea cu asemenea numire, se întinde spre E. între dealurile Copoul şi Nărzăşti, până ce dă pe valea şi în pîrîul Zahorna, formînd ast-fel hotarul natural între com. Tăuteşti şi Copoul.

Dîrvari, *vălcea,* jud. Iaşi. Vezĭ Zahorna, *vale,* din com. Tăuteşti, pl. Copoul.

Dîrvari-de-Jos, *com. rur.* şi *sat,* în jud. Mehedinţi, pl. Cîmpul, aşezată la distanţă de 66 kil. de oraşul Severin. Comuna e formată dintr'un singur sat, avînd 2 mahalale numite: Mahalaua-d.-s. şi Mahalaua-d.-j. Are o populaţie de 1000 locuitorĭ, carĭ locuesc în 280 case.

Sunt 216 contribuabilĭ.

Ocupaţiunea locuitorilor este agricultura şi creşterea vitelor. Calitatea pămîntuluĭ este bună

Locuitoriĭ posedă: 69 plugurĭ, 128 care cu boĭ, 16 căruţe cu caĭ; 20 stupĭ cu albine.

Are o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală, condusă de 1 învăţător şi frecuentată de 50 elevĭ; o cîrciumă.

Budgetul comuneĭ la veniturĭ este de 2503 leĭ, iar la cheltuelĭ de 1536 leĭ.

Numărul vitelor în această comună este de 2630: 860 vite marĭ cornute, 1150 oĭ, 69 caĭ şi 560 rîmătorĭ.

Prin com. Dîrvari-d.-j. trece şoseaua ce vine de la Oprişor şi merge în Dolj.

Are o şosea comunală care o leagă de com. Dîrvari-d.-j.

De remarcat aci, ca punct istoric, este o cetăţue, la N.-E. de com., despre care se spune că ar fi făcută de Tătarĭ; de asemenea, Siliştea, un loc şes, de care se spune că aci s'ar fi robit un sat întreg de către Turcĭ şi că s'ar fi dus locuitoriĭ toţĭ peste Dunăre.

Dîrvari-de-Sus, *sat,* în judeţul Mehedinţi, pl. Cîmpul, numit astă-zĭ Gemeni. Vezĭ com. rur. Gemeni.

Dîrvăreşti, *mahala,* din comuna rurală Foleşti-d.-s., plaiul Horezul, jud. Vîlcea. Cade în partea de N. a comuneĭ, lîngă rîul Bistriţa. Copiĭ în vîrstă de şcoală urmează la şcoala din mahalaua Dosul, care e la distanţă de 1 1/2 kil.

Dîrza, *sat,* jud. Ilfov, plasa Znagovuluĭ; face parte din com. rurală Crevedia. Este situat la S. E. de cătunul Crevedia-d.-j. Este în legătură cu Poenari-Niculescu printr'un drum care străbate Pădurea-Vlăsieĭ de la S. spre N.

Dîrza era împărţită înainte în 3 trupurĭ: Dîrza-Dîrzenceni, Dîrza-luĭ-Cantacuzin şi Dîrza-Rădulescululuĭ. Se crede că numele satuluĭ vine de la Dîrzani, familie vechĭe în Ţeara Romînească. Unul dintre membriĭ aceste familiĭ a scris Memoriul revoluţiuneĭ de la 1821, la care a asistat ca martor ocular; acest memoriu s'a publicat în Trompeta Carpaţilor dela 1868, în numerile 647 şi următoriĭ.

Are o biserică, cu hramul Duminica tutulor Sfinţilor, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Suprafaţa totală a satuluĭ e de 320 hect., din carĭ proprietarul, D-l Dr. I. M. Valentineanu şi D-na Manda Dîrzanca, aŭ 157 hect. şi locuitoriĭ 163 hect.

Populaţia luĭ e de 372 suflete. Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Dîrzeanu, *fîntînă,* în jud. Ilfov, în raionul cât. Păscăneasca, plasa Snagov, com. Butimanul, plasa Znagovuluĭ, numită ast-fel dela Stan Dîrzeanu, care a avut şi

moşia numită azï Polizoaica ce aparţine de Poenariï Vulpeşti, care moşie, acel Dîrzean se zice că a vîndut-o pe o baniţă de meiŭ.

Dîrzeï saŭ a **Heleşteuluï, (Valea-),** *vale,* în jud. Vlaşca; face hotar între Letca-Vechïe şi Pranarul şi dă în valea Călniştea, în proprietatea Naipul.

Dîrzuluï (Valea-), *vale,* în cuprinsul teritoriuluï com. Cuca, pl. Siretuluï, jud. Covurluï; se întinde pănă în dreptul pădureï Cotrosul.

Djuvara, *vie,* în marginea de V. a satuluï Cazasul, jud. Brăila.

Doabra, *loc izolat,* com Brezoiul, plaiul Cozia, jud. Vîlcea.

Doabra, *vale,* la N. com. Brezoiul, plasa Cozia, jud. Vîlcea. Se varsă în rîul Lotrul, pe malul stîng, tot în raionul com. Brezoiul.

Doaga, *cătun,* în jud. Putna, com. Ciuşlea, plasa Şuşiţa. Este situat între Pomiï-Străjesculuï şi Siretul, maï aproape de cel d'întîiŭ de cît de cel din urmă.

Are o populaţiune de 139 suflete, carï locuesc în 39 case.

Doaga, *pîrîŭ,* izvorăşte de sub dealul Doaga şi se varsă în pîrăul Lipova, comuna Doagele, plasa Racova, jud. Vasluiŭ.

Doaga-Vasiliŭ, *sat,* în partea de S. a com. Doagele, pl. Racova, jud. Vasluiŭ, situat pe coasta dealului cu asemenea numire. (In privinţa numeluï, v. Doaga-Şonţuluï). Suprafaţa sa e de 747 hect., din carï 461 hect. pădure şi 264 hect. loc de cultură, fînaţ, imaş, sunt ale proprietăţeï, iar 22 hect. sunt ale locuitorilor, o populaţie de 50 familiï saŭ 266 suflete.

Numărul vitelor e de 176: 101 vite marï cornute, 3 capre, 14 caï, 33 oï şi 25 rîmătorï.

Locuitoriï posedă: 3 plugurï şi 10 care cu boï, 2 plugurï şi 6 căruţe cu caï.

Doaga-Şonţuluï, *sat,* în partea de E. a com. Doagele, plasa Racova, jud. Vasluiŭ. E situat pe coasta dealuluï cu asemenea numire. Şï'a luat numele, se zice, dela nişte dogarï ungurï carï stabilindu-se în pădurile din această localitate, lucraŭ la doage de vase; iar numele de Şonţu de la numele unuï proprietar.

Are o suprafaţă de 550 hect., din carï 22 hect. pădure şi 338 hect. loc de cultură, fînaţ, imaş, sunt ale proprietăţeï, iar 190 hect. sunt ale locuitorilor. Are o populaţie de 157 familiï saŭ 416 suflete.

Are o biserică, deservită de 1 preot; o moară de apă; 1 crîşmă; un iaz.

Numărul vitelor e de 600: 237 vite marï cornute, 264 oï, 12 capre, 21 caï şi 66 rîmătorï.

Locuitoriï posedă: 15 plugurï şi 42 care cu boï, 1 plug şi 7 căruţe cu caï, precum şi 62 stupï cu albine.

Doage (Piscul-de-la-), *colină,* în jud. Buzăŭ, com. şi căt. Grăjdana; e parte goală şi parte acoperită cu pădure.

Doagele, *com. rur.,* în partea de S.-V. a plăşeï Racova, jud. Vasluiŭ, la o distanţă de 41 kil. de oraşul Vasluiŭ, şi la 3 kil. de Pungeşti, reşedinţa plăşeï. E situată pe dealurile ce se înalţă de-a dreapta pîrîuluï Racova.

E formată din satele Lipova-Mănăstireï, (Valea-Hogeï), Porcăreţul, Doaga-Şonţul şi Doaga Vasiliŭ, pe o întindere de 2676 hect., din carï 928 hect. pădure şi 1032 loc de cultură, fînaţ, imaş sunt ale proprietăţeï, iar 716 hect., pe carï sunt 12 hect. vie, ale locuitorilor.

Are o populaţie de 442 fam. saŭ 1441 suflete, din carï 21 străinï.

Are 3 bisericï, deservite de 2 preoţï şi 2 eclisiarcï; o şcoală întreţinută de comună; o moară cu vaporï; 1 iaz; 3 cîrciumï. Comerciul se face de 4 Romînï şi 1 străin.

Budgetul e de 2648 leï 75 banï la veniturï şi de 2524 leï 60 banï la cheltuelï.

Statul incasează 948 leï de la 158 contribuabilï.

Vite sunt: 809 vite marï cornute, 1405 oï, 28 capre, 72 caï şi 148 rîmătorï.

Locuitoriï posedă: 28 plugurï şi 108 care cu boï, 3 plugurï şi 26 căruţe cu caï, precum şi 237 stupï cu albine.

Doagele, *numire* ce se dă atît *com.* cît şi *moşieï* Dobreşti, jud. Teleorman. Moşia se împarte în două, după poziţiunea în care se află, în Doagele-d.-s. şi Doagele-d.-j.

Doamna, *com. rur.,* în judeţul Neamţu, pl. Piatra-Muntele, la 4 kil. de oraşul Piatra, aşezată de-a lungul văeï rîuluï Bistriţa, pe podişele şi dealurile ce se întind paralele cu rîul.

Se mărgineşte la N. cu com. Gîrcina, de care se desparte prin creştetul ramurilor munţilor Bistriţa, Simion, Cîrloman şi o parte a munteluï Cozla; la S. şi E., se mărgineşte cu com. urbană Piatra, de care se desparte prin pîrîul Borzogheanul şi rîul Bistriţa; la S., se mărgineşte cu com. Vînători-Dum-

brava-Roșie, de care se desparte prin limită convențională; la V., se mărginește cu com. Păngărați, de care se desparte prin ramura munților Viișoara, Bisericani, cum și cu com. Vadurile, de care se desparte prin rîul Bistrița.

Pe teritoriul com. se află maĭ mulțĭ munțĭ însemnațĭ precum: Bîtca-Doamneĭ, Schitul - Cărbunoasa, Capriana și alțiĭ.

Terenurile sale sunt în parte argiloase, conținînd în mare parte formațiunea silifieră; dealurile ce se întind de a stînga rîuluĭ Bistrița sunt goale, pleșuve, rămînînd acoperite cu pădurĭ numaĭ cele ce se ridică maĭ spre nordul acestora, cum și acele ce se întind către dreapta rîuluĭ.

Este formată din satele: Doamna, Cindia, Mănăstirea-Bistrița, Sărata - Văraticuluĭ și Viișoara, cu o suprafață cam de 4000 hect. (coprinzîndu-se și localitățile Cazaci). Are o populație de 381 fam. saŭ 1362 sufl. din carĭ 667 bărbațĭ, 695 femeĭ; 677 necăsătorițĭ, 584 căsătorițĭ, 98 văduvĭ, 3 divorțațĭ, 51 nevolnicĭ; 6 fam. de Evreĭ, 1 fam. de Ungurĭ.

Știŭ carte 128 persoane.

Dintre locuitoriĭ împroprietărițĭ în 1864, sunt astă-zĭ: 99 care stăpînesc înși-șĭ locurile lor, 7 ca urmașĭ. Dintre ceĭ împroprietărițĭ în 1878, sunt astă-zĭ: 48 carĭ stăpînesc înșișĭ locurile lor, 13 ca urmașĭ și 32 care de și însurațĭ și cultivatorĭ de pămînt, n'aŭ însă nicĭ un fel de proprietate, precum nicĭ putința de a moșteni după urma părinților lor legiuițĭ.

Săteniĭ se ocupă cu agricultura și creșterea vitelor; străiniĭ, cu industria și speculațiunea.

Imașul (suhatul) are o întindere de 360 hect. și nutrește un număr de 2007 capete de vite, dintre carĭ: 240 boĭ, 200 vacĭ, 980 oĭ, 32 caĭ, 200 rîmătorĭ și 242 vite micĭ cornute.

In această comună se află: 4 bisericĭ și 1 paraclis (una în stare bună și 3 ruinate), între carĭ se numără și mănăstirea Bistrițeĭ, cu 8 deservențĭ: 1 archimandrit, 2 călugărĭ, 2 preoțĭ și 3 dascălĭ, plătițĭ cu 2232 leĭ subvențiunea din partea statuluĭ și 727 leĭ 32 banĭ din partea comuneĭ. Este o școală, condusă de 1 învățător plătit de către stat; 1 piuă pentru făcutul sucmanelor și a postavurilor; 5 morĭ de apă; o vărărie; 3 ferestrae pentru fasonatul lemnelor de brad; o olărie; 3 schele pentru staționarea plutelor pe malul Bistrițeĭ; 2 fierăriĭ; o fabrică de scrobeală; o fabrică de săpun.

Budgetul com. e de 6269 leĭ la veniturĭ și de 6075 leĭ și 47 banĭ la cheltuelĭ.

Numărul contribuabilor: 225.

Comunicațiunea cu satele vecine se face prin șoseaua mixtă Piatra-Prisăcani, care străbate com. prin mijlocul eĭ; printr'un drum ce duce din șoseaua precedentă (dintre kil. 61—62), la mănăstirea Bistrițeĭ; printr'un drum ce duce paralel cu malul drept al rîuluĭ Bistrița, precum și prin alte drumurĭ carĭ leagă diversele localitățĭ mărginașe.

Doamna, *sat,* în jud. Neamțu, pl. Piatra-Muntele, com. Doamna, situat pe malul rîuluĭ Bistrița, la 2 kil. depărtare de orașul Piatra. Se maĭ numește și Bîtca-Doamneĭ.

Are o populațiune de 32 familiĭ saŭ 104 sufl., dintre carĭ: 51 bărbațĭ, 53 femeĭ; 43 necăsătorițĭ, 54 căsătorițĭ; 7 văduvĭ, 7 nevolnicĭ. Săteniĭ sunt toțĭ Romînĭ, și se ocupă cu munca cîmpuluĭ.

Numărul contribuabilor: 32.

In acest sat se află o moară pe apa Bistrițeĭ.

Vite sunt 89 capete: 10 boĭ, 15 vacĭ, 30 oĭ, 2 caĭ, 20 rîmătorĭ și 20 juncĭ.

Doamna, *cîmpie,* în jud. Mehedinți, pl. Cîmpul, com. rur. Dobra.

Doamna, *colină,* în com. Fințești, jud. Buzăŭ. E acoperită cu viĭ. In poale are o sorginte de apă minerală.

Doamna, *loc izolat,* jud. Ilfov, pl. Znagovul.

Doamna, *moșie,* în jud. Neamțu, pl. Piatra-Muntele, com. cu același nume. Se află așezată între Petro-Dava, proprietățile urbeĭ Piatra și moșia Sărata. Este proprietatea erezilor defunctuluĭ Trassivulo Leventi. Are sat. Venitul anual se socotește de la 10—11000 leĭ.

Doamna, *rîŭ,* izvorește din plaiul Nucșora, jud. Muscel și este format din două izvoare: unul vine din muntele Valea-Rea, curge de aci ca la 30 m. spre S. după care formează o cascadă ca de 35—45 m., care atrage admirațiunea tutulor vizitatorilor. Apa în căderea eĭ face un vuet îngrozitor. Locurile de prin prejur sunt foarte sălbatice și cu greŭ de străbătut din cauza inclinațiunilor terenuluĭ.

Un alt izvor ĭese din muntele Bîndea și se unește, în muntele Nisipi, cu cel din Valea-Rea, formînd rîul Doamna. Se maĭ vorbește și de un alt izvor maĭ neînsemnat, care se află în muntele Dara.

Ast-fel format, acest rîŭ se scurge pe lîngă munțiĭ Nisipi,

Furfuescu, cotind spre V. pe lîngă Mălița, Valea-Lungă, Movrea, Basa, Lespezile, Clăbucetul și apoĭ își continuă drumul udînd comunele: Nucșoara, Corbi, Poenărei, Corbișori, Stănești, Domnești, Petroșani și Bădești și intră în plasa Rîurile udînd comunele: Retevoești, Lăicești, Coșești, Dărmănești, Piscani, Colibași, Ciumești și Mărăcineni, vărsîndu-se în rîul Argeș, la N. și foarte aproape de orașul Pitești.

Valea acestuĭ rîŭ are o șosea ce merge până la comuna Nucșoara și care aproape în totalitatea eĭ, este pĭetruită.

Rîul Doamna primește Rîul-Tîrguluĭ, la com. Colibași, plasa Argeșelul, și împreună cu afluenții săĭ curge după razele unuĭ evantaliŭ, în șesurĭ a căror lărgime variază de la 1—2 kil. în partea inferioară a cursuluĭ lor.

Afluenții rîuluĭ Doamna sunt torențioșĭ și constituesc în timpul ploilor saŭ al topireĭ zăpezilor obstacole foarte serioase. Se crede că rîul Doamna șĭ-a luat numele de la o doamnă din familia Basarabilor, care a făcut, la com. Corbiĭ, o mică bisericuță într'o peșteră, care biserică există și astă-zĭ sub numele de Biserica - Zghiabuluĭ.

Doamna, *pîrîiaș,* în jud. Neamțu, pl. Piatra-Muntele, com. Doamna. Izvorește din ramura munților cu același nume, la locul unde acea ramură se unește cu ramura munteluĭ Mălăești. Curge spre E. de Bîtca și se varsă în rîul Bistrița, în fața satuluĭ Mănăstirea-Bistrițeĭ.

Doamna, *cascadă,* jud. Muscel. Vezĭ Valea-Rea, munte.

Doamna (Pe-), *livede,* în județul Muscel, pl. Dîmbovița, com. Cețeni-din-Deal.

Domneĭ (Bîtca-), *sat,* județul Neamțu. Vezĭ Bîtca-Doamneĭ.

Doamneĭ (Bîtca-). Vezĭ Bîtca-Doamneĭ, deal, în ramura Cozleĭ jud. Neamțu.

Doamneĭ (Bîtca-). Vezĭ Bîtca-Doamneĭ, munte, în ramura Cernegura, jud. Neamțu.

Doamneĭ (Dealul-), *deal,* jud. Iași. Se întinde de la V. spre E., din jos de dealul Parmuva, pe malul drept al șesuluĭ Bahluiuluĭ, până în satul Osoiul, unde formînd un pisc în forma ouluĭ, numit Piscul-Ouluĭ, face hotarul la E. între teritoriul satuluĭ Tomești, pl. Codrul și satul Chipirești; coastele luĭ sunt acoperite de viĭ și livezĭ iar o mică parte cu pădure; pe poala de N.-E. trece șoseaua națională Iași-Țuțora, iar pe cea de S., șoseaua județeană Iași-Fălciŭ.

Doamneĭ (Fîntîna-), *loc cu o fîntînă,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Rîpile, de pe teritoriul satuluĭ Borzești; se crede că fîntîna a fost făcută cu cheltuiala mumeĭ luĭ Ștefan-cel-Mare.

Doamneĭ (Gîrla-), *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ; pl. Tazlăul-d.-j., com. Rîpile, trece prin satul Borzești și se varsă de a dreapta Trotușuluĭ, la Vadul-Tătaruluĭ.

Doamneĭ (Gura-). Vezĭ Gura-Doamneĭ, jud. Neamțu.

Doamneĭ (Iazul-), *iaz,* pe teritoriul satuluĭ Fîntînelele, com. Șipotele, pl. Bahluiul, jud. Iași.

Doamneĭ (Munții-), *ramură de munțĭ,* în com. Doamna, plasa Piatra-Muntele, județul Neamțu. Stă în legătură cu munțiĭ Cernegura din a căreia ramură face parte.

Păturile ce intră în formațiunea acestor munțĭ aŭ înclinațiunea generală către S.-V. și sunt așa de încrețite și așa de tare încîlcite, în cît îngreuează foarte mult studiul lor. Se observă însă chiar de la capătul poduluĭ de peste rîul Bistrița, care unește orașul Piatra cu com. Doamna, că nu se maĭ văd de loc adevăratele depozite menelitice, ci numaĭ alternanțe de Bonarokwa cu lezpezĭ cu impresiunĭ numeroase de peștĭ și bolovanĭ foarte marĭ de conglomerate, ce zac împrăștiate pe povîrnișul munteluĭ. Aceștĭ bolovanĭ nu sunt rotunzițĭ de ape, ci numaĭ puțin atacațĭ de agențiĭ atmosfericĭ, și sunt neapărat căzuțĭ din vîrful munteluĭ. Conglomeratele sunt din zona inferioară a formațiuniĭ cu sare și sunt în prelungirea celor ce formează baza munteluĭ Cozla, precum și a celor din fața satuluĭ Văleni. Maĭ încolo, și chiar în malul Bistrițeĭ, se văd marnele salifere superiore, ceea ce întărește și maĭ mult ideea, că în susul munteluĭ, orĭ chiar acolo, dar acoperite de terenurĭ quaternare și vegetațiune, trebue să fie conglomeratele zăcînd în straturĭ.

Nu departe de gura Pîrîuluĭ-Doamneĭ se văd greziurile depozitelor Sztrolka cu infiltrațiunĭ de spath, frumos cristalizat în romboedri; urme dese de plante carbonizate se găsesc în aceste greziurĭ și resturile sunt uneorĭ sub formă de lentile. Bancurile de greziŭ sunt vrîstate cu păturĭ subțirĭ de conglomerate compuse din boabe de coloare verzie (caracteristice eocenuluĭ).

In susul Pîrîuluĭ-Doamneĭ se constată din noŭ prezența formațiuniĭ cu sare, formînd totalitatea munților din stînga și din dreapta pîrîuluĭ. Lezpezile de mare eraŭ acoperite une-orĭ pe amîndouă fețele cu o pulbere gălbie, în care se constată prezența pĭetreĭ acre; aceste marne aŭ o coloare neagră pronunțată, datorită infiltrațiuneĭ de bitumen; în adevăr, încălzind bucățĭ de marne, se capătă miros de bitumen și marna se face albăstrie. Depozitele de Sztrolka se văd și în albia Pîrîuluĭ-Doamneĭ.

In Munțiĭ - Doamneĭ despre stînga Bistrițeĭ, carĭ vin în prelungirea ramureĭ munteluĭ Cozla, se observă formațiunea cu sare, dar nu și sistema cu conglomerate, după cum se observă în muntele Cozla.

Munțiĭ-Doamneĭ sunt la același nivel de culme cu toțĭ munțiĭ ramureĭ Cernegureĭ.

Doamneĭ (Munțiĭ-), *ramură de munțĭ,* situată pe hotarul com. Buhalnița, Hangul și Bălțătești, în plasa Piatra-Muntele, județul Neamțu.

Doamneĭ (Pădurea-), *pădure,* jud. Bacăŭ, plasa Bistrița-d.-j., com. Dealul-Noŭ, cu o întindere de 286 hect., aparținînd familieĭ Miclescu. Are arborĭ foioșĭ.

Doamneĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ,* jud. Botoșani, izvorește din locul Izvorul-Doamneĭ, udă partea de N. a satuluĭ Deleni, com. Deleni, și unindu-se cu Pîrîul-Curțiĭ, formează Pîrîul-Josenilor și se varsă în iazul Gurgueta, la N.-E. de Deleni.

Doamneĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ,* între com. Poroschia și Țigănești, din pl. Marginea, jud. Teleorman. Izvorește din dealurile Văieĭ-Nanovuluĭ, luînd direcțiunea spre com. Țigănești și, după ce trece șoseaua județeană Alexandria-Zimnicea, se varsă în Pîrîul-Nanovuluĭ, ale căruĭ ape se scurg și ele în rîul Vedea.

Doamneĭ (Satul-), *sat,* comuna Curtești, pl. Tîrgul, jud. Botoșani. Vezĭ Mănăstirea-Doamneĭ.

Doamneĭ (Valea-), *vale,* com. Cetățeni-din-Deal, plaiul Dîmbovița, jud. Muscel.

Doamneĭ (Valea-). Vezĭ Văleniĭ-Doamneĭ, jud. Neamțu.

Doamnele, *munte,* jud. Dîmbovița, vecin cu Bătrîna și Obîrșia, aĭ căror proprietarĭ sunt în Transilvania.

Doamnele, *munte,* în jud. Muscel, în fața Cetățuieĭ luĭ Negru-Vodă, spre V., numit ast-fel de la locuința Doamneĭ Ana, soția luĭ Negru-Voevod și a familieĭ domneștĭ, pe aceste culmĭ.

Din acest drum se deschideaŭ alte două drumurĭ pe culmea munților: unul mergea drept în albia Dîmboviței și altul în muntele Sf. Ilie. Se crede că aceste drumurĭ, astăzĭ astupate, erau împĭetrite.

In acest munte se văd două lespezĭ de piatră în formă de basin, carĭ serveaŭ, spune legenda, de scăldătoare luĭ Negru-Vodă și soțieĭ sale, după vechea datină romînă. Puțin maĭ sus se văd două urme de picior, săpate în piatră,— urmele încălțămintеĭ luĭ Negru-Vodă și a doamneĭ Ana, după cum spune tradiția.

Doamnele, *munte,* la N. de comuna Comarnicul, pl. Peleșul, jud. Prahova, de la poalele căruia izvoresc văile Conciul și Orațiele, carĭ se varsă în rîul Prahova, pe malul stîng. Este proprietatea Eforieĭ Spitalelor Civile.

Doamnele (Muntele-), *pădure particulară,* supusă regimuluĭ silvic încă din anul 1883, pe moșia Muntele-Doamnele, pendinte de com. Comarnicul, plaiul Peleșul, jud. Prahova.

Doana, *loc izolat,* sub malul Oltuluĭ, lîngă viĭ, la E. de com. Comani, pl. Siul-d.-j., jud. Olt, de unde începe a izvorî pîrîul Siul.

Doanda, *vălcea,* com. Ciortești, pl. Mijlocul, jud. Vîlcea.

Doarme-Răŭ, *șes,* lîngă Miletin, în partea de E. a comuneĭ Uriceni, pl. Coșula, județul Botoșani.

Doba, *com. rur.,* în N.-E. plășeĭ Oltețul-Oltul-d.-s, jud. Romanați, situată lîngă Olt, unde țărmul drept al acestuĭ fluviŭ are 132 m. 76 altitudine d'asupra niveluluĭ măriĭ, la 18 kil. departe de Balș și la 40 kil. de Caracal, în apropiere de șoseaua și linia ferată Caracal-R.-Vîlcea. Este formată din satul cu același nume și Schitul-Doba. Maĭ înainte (1882) satul Doba a format o com. cu Colibașul.

Are o populație de 252 familiĭ, saŭ 983 suflete, din carĭ 406 bărbațĭ și 577 femeĭ; 441 căsătorițĭ și 542 necăsătorițĭ.

Știŭ carte 22 persoane; iar 963 nu știŭ.

Sunt 194 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ pe 1886—87 a fost de 2078 leĭ la veniturĭ și de 2000 leĭ la cheltuelĭ.

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura și creșterea vitelor.

Vite marĭ sunt 514, vite micĭ 900 şi porcĭ 200.

Are 4 cîrciumĭ şi 2 biserici: Buna-Vestire (1836) şi cea de la Schit, Intrarea - în - Biserică (1814), făcută de Ierom. Climent; sunt deservite de 2 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ.

Doba (Schitul-), *cătun,* în spre N. com. Doba, pl. Olteţul-Oltul d.-s., jud. Romanaţi. E situat în valea Dobrina.

Dobana, *baltă,* în jud. Dolj, pl. Cîmpul, com. Poiana.

Dobîrceni, *com. rur.,* jud. Botoşani, situată în partea de V. a plăşeĭ Ştefăneşti, pe un teritoriŭ deluros şi compusă din satele Cişmăşeşti şi Dobîrceni. Este udată de pîrîul Corogea care trece prin mijlocul comuneĭ şi de pîrîul Muguţa, prin partea de E. Are şi 6 iazurĭ.

Suprafaţa com. e de 3183 hect., din care 2717 hect. ale proprietarilor marĭ şi 466 hect. ale locuitorilor. Are o populaţie de 291 familiĭ, saŭ 1001 suflete, care locuesc în 200 case. Sunt 186 contribuabilĭ, toţĭ locuitori Romînĭ, carĭ se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Intinderea locurilor cultivate în 1890, a fost de 1787 hect.

Pe teritoriul com. se află 471 hect. pădurĭ, formate maĭ mult de stejar, care se exploatează.

Viĭ sunt 5 hect.

Locuitoriĭ posedă: 402 boĭ şi vacĭ, 51 caĭ, 360 oĭ, 222 porcĭ; 200 stupĭ cu albine. In această com. se află 1 moară cu 2 pĭetre.

Budgetul com. e de 4030 leĭ la veniturĭ şi 4009 leĭ, 70 banĭ la cheltuelĭ.

Are 2 bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ şi 3 cîntăreţĭ; 1 şcoală mixtă cu 1 învăţător, frecuentată de 30 băeţĭ şi 2 fete.

Dobîrceni, *sat,* în partea de S. a com. Dobîrceni, jud. Botoşani, pl. Ştefăneşti, aşezat pe un deal înclinat spre N.

Intinderea moşieĭ e de 2043 hect., din carĭ 1716 hect. ale proprietaruluĭ şi 327 ale locuitorilor. Teritoriul e ocupat cu semănăturĭ şi parte cu pădure.

Locurile cultivate aŭ o întindere de 1071 hect.

Pădurile aŭ o întindere de 429 hect.; viile aŭ 5 hect.

Numărul vitelor e de 679: 269 boĭ şi vacĭ, 35 caĭ, 250 oĭ, 125 rîmătorĭ.

Sunt 200 stupĭ.

In acest sat e reşedinţa com. Dobîrceni. Are o populaţie de 223 familiĭ, saŭ 749 suflete, carĭ locuesc în 140 case. Are 1 biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; 1 şcoală mixtă, înfiinţată la 1879, condusă de 1 învăţător plătit de Stat; frecuentată de 30 băeţĭ şi 2 fete.

Dobîrceni, *sat,* în partea de E. a com. Munteni-d.-j., pl. Crasna, jud. Vasluiŭ. E situat pe coasta şi valea dealuluĭ Dobîrceni, pe o suprafaţă de 472 hect., din carĭ pe 34 hect. sunt viĭ. Are o populaţie de 162 familiĭ, saŭ 344 suflete Romînĭ, ocupîndu-se cu agricultura, creşterea vitelor şi cu cultura vieĭ.

Are o biserică, făcută din bîrne, de obştia locuitorilor, biserică a căreia vechime se zice a fi de maĭ bine de 200 anĭ, şi la care acum deserveşte un preot şi 1 eclesiarc.

Numărul vitelor e de 652: 249 vite marĭ cornute, 296 oĭ, 26 capre, 2 caĭ şi 79 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 37 plugurĭ şi 74 care cu boĭ.

Dobîrceni, *deal,* spre N.-V. de satul Dobîrceni, din com. Munteni-d.-j., pl. Crasna, jud. Vasluiŭ, pe coasta căruia e aşezată o parte a satuluĭ.

Dobîrceni, *iaz,* în satul Dobîrceni, com. Dobîrceni, judeţul Botoşani.

Dobîrceni, *pîrîŭ,* pe teritorul căt. Munteni-d.-j., pl. Crasna, jud. Vasluiŭ, numit ast-fel de la valea Dobîrceni. Izvoreşte din fundul văieĭ de sub dealul Dobîrceni, curge prin mijlocul satuluĭ în spre S.; trece în com. Mînjeşti; şi se varsă în pîrîul Crasna, ce desparte com. Munteni-d.-j. de jud. Fălciŭ.

Dobîrceni, *podiş,* spre V. de satul Dobîrceni, din com. Munteni-d.-j., pl. Crasna, jud. Vasluiŭ.

Dobîrceni, *vale,* se întinde la E. de satul Munteni-d.-j., spre Dobîrceni, com. Munteni-d.-j., pl. Crasna, jud. Vasluiŭ.

Dobîrceni-Răzeşĭ, *sat,* în partea de N. a com. Mînjeşti, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ, alăturea cu satul Dobîrceni, din com. Munteni-d.-j. Are o suprafaţă de 150 hectare şi o populaţie de 30 familiĭ, saŭ 150 suflete.

Numărul vitelor e de 138: 66 vite marĭ cornute, 50 oĭ şi 22 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 6 plugurĭ şi 10 care cu boĭ.

Dobîrcenilor (Pădurea-), *pădure,* de stejar, în partea de V. a com. Dobîrceni, jud. Botoşani; are o întindere de 300 hect.

Dobja, *deal,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Sagna, spre E. de satul Sagna.

Doblea, *cătun,* din jud. şi plasa Argeşuluĭ, pendinte de com. rur. Cerbureni-Iaşul.

Doboca, *vîrf de munte.* Vezĭ Coarnele, jud. Bacăŭ.

Doboş, jud. Iaşi. Vezĭ Parmuva, deal, com. Tomeşti, pl. Codrul.

Doboşani, *numire,* ce se maĭ dă *cătunuluĭ* Vultureşti-d.-s., plasa Argeşuluĭ, jud. Muscel.

Dobra, *com. rur.* şi *sat,* în jud. Mehedinţi, pl. Cîmpul, la distanţă de 49 kil. de oraşul T.-Severin. Satul Dobra formează com. cu Cosanda şi Ostrovul, mărginindu-se la E. cu com. Bălăciţa-de-Dumbrava; la S. cu com. Vlădaia; la V. cu com. Almăjelul, şi la N. cu com. Slaşoma. Are peste 1000 loc. carĭ staŭ în 196 case. Ocupaţiunea locuitorilor este numaĭ agricultura şi creşterea vitelor, calitatea pămîntuluĭ fiind bună. Eĭ posedă: 62 pluguri, 120 care cu boĭ şi 18 căruţe cu caĭ.

In com. este: o biserică deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală cu 1 învăţător, frecuentată de 28 elevĭ.

Budgetul com. coprinde: la veniturĭ suma de leĭ 2862, iar la cheltuelĭ suma de 2086 leĭ.

Numărul vitelor este de 1951: 780 vite marĭ cornute, 45 caĭ, 600 oĭ, 40 bivolĭ şi 486 rîmătorĭ.

Prin această com. trece şoseaua Corlăţelul-Almăjelul-Bălăciţa saŭ Bîcleşul-Guardeniţa-Bălăciţa-Dobra.

De notat în această comună sunt: Cîmpul-Dobreĭ, Coada-de-Pădure, Lacul-Roşu, Seracoavele, Dona şi Seştul; valea Bîrna-Dobreĭ; Dealul-Plinicioareĭ; Faţa-Inaltă, Pădina, dealurile: Ostrovuluĭ, Cosandăĭ, Băndălăuluĭ şi Bîrneĭ.

Prin pădurea Dobreĭ de lîngă com. Dobra, trece Valul-luĭ-Traian, pe partea de S. a com.; vine despre Dealul-Almăjeluluĭ şi despre Pădina-Mică, trecînd spre Bălăciţa-Guardeniţa-Cleanovul în Dolj, unde continuă, străbătînd jud. Dolj spre jud. Romanaţi, cunoscîndu-i-se urma sub numele, pe unele locurĭ, de Brazda-luĭ-Iorgovan, iar pe altele de Drumul-luĭ-Traian.

Dobra, *com. rurală,* jud. Dîmboviţa, plasa Ialomiţa. E situată la S.-E. de Tîrgovişte, pe malul drept al Ialomiţeĭ, pe şoseaua judeţeană Tîrgovişte-Butimanul şi pe o cîmpie întinsă. Are o populaţie de 860 locuitorĭ. Cîmpiile acesteĭ comune produc cereale multe; sunt păşunĭ întinse, şi pădurĭ în apropiere. In comună este o biserică şi o şcoală comunală.

Se învecineşte spre E. cu comuna Gheboaia de care se desparte prin Ialomiţa, spre V. cu Cornăţelul, spre N. cu Băleni şi spre S. Bilciureşti.

Dobra, *cîmpie,* în jud. Mehedinţi, plasa Dumbrava, com. rurală Slaşoma.

Dobra, *munte,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani, înalt de 1923 metri de asupra niveluluĭ Măriĭ-Negre. Este la graniţa ţăreĭ, despre Banatul-Temişianeĭ.

Dobra, *deal,* în jud. Mehedinţi, plasa Cîmpul, com. rur. Dobra.

Dobra, *pisc,* spre E. de com. Sîmbureşti, plasa Oltul-d.-s., jud. Olt, cu o lungime de vr'o 800 metri şi cu direcţia dela V. spre E. Pe parte din el se cultivă cereale, pe parte sunt păşunĭ, şi parte este păduros.

Dobra, *deal,* jud. Bacăŭ, com. Bîrsăneşti, plasa Tazlăul-d.-j. pe lîngă pîrîiaşul Căraclaŭ, ceva maĭ sus de Lazăr, lîngă care se află silişte şi unde s'aŭ găsit hîrburĭ şi maĭ multe pietre înfipte în pămînt, urme de biserică şi o piatră mare cu o vechĭe inscripţie. Această piatră nu maĭ există astăzĭ, fiind luată de locuitorĭ. Locul unde a fost biserica se chiamă Ţintirim, iar satul s'ar fi numit Dumireşti.

Dobra, *vîrf de munte,* cea maĭ înaltă creastă a munteluĭ Dobra, numit şi Vîrful-Dobreĭ, în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani, com. rurală Cloşani.

Dobra, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, pendinte de com. Nenciuleşti, plasa Cerna-d.-j., jud. Vîlcea.

Dobra, *pîrîu,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani, comuna rurală Cloşani; izvoreşte din muntele Dobra şi se varsă în apa Cerna.

Dobra, *vale,* în jud. Mehedinţi, pl. Dumbrava, com. rur. Slaşoma.

Dobra, *vale,* în jud. Mehedinţi, pl. Cîmpul, com. rur. Dobra.

Dobra (Muntele-), *pădure particulară,* supusă regimuluĭ silvic, cu o suprafaţă de 2000 hect., situată în com Brezoiul, plaiul Cozia, jud. Vîlcea.

Dobraia, *deal,* acoperit cu pădurĭ şi livezĭ, în partea de S. a comuneĭ Mihăeşti, plasa Rîurile, jud. Muscel.

Dobrana, *locuinţă izolată,* com. Poenăreĭ, plaiul Nucşoara, jud. Muscel.

Dobrana, *vale,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., de pe teritoriul comunei Filipeni.

Dobre (Insula-luĭ-Moş-), *in-*

sulă, în Dunăre, braţul cel vechiŭ. E situată în partea vestică a plăşiĭ Măcin, şi în cea sud-vestică a comuneĭ Turcoaia, jud. Tulcea. Are o formă lunguiaţă; o lungime de 1500 metri, o lăţime medie de 700 metri, o întindere totală de 80 hect. Este joasă, cu malurile la nivelul apeĭ; în mare parte este inundată cînd vin apele marĭ; este acoperită cu pădurĭ de sălciĭ.

Dobre (Movila-luĭ-), *movilă,* jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul com. rur. Frecăţei. Este naturală, acoperită cu verdeaţă. E unul din vîrfurile estice ale dealuluĭ Calicul, de unde pleacă dealul Cataloi. E situată în partea estică a plăşeĭ şi sud-estică a comuneĭ. Are 116 m., dominînd asupra satuluĭ Frecăţei, văeĭ Teliţa şi asupra drumuluĭ comunal Frecăţei-Cataloi şi Frecăţei-Hagilar.

Dobre (Privalul-luĭ-), *prival,* jud. Brăila, începe din partea stîngă a jepseĭ Iapa şi dă în partea S.-V. a ĭezeruluĭ Dobre.

Dobrea, *vale,* care desparte căt. Sterianul-d.-j., de Linia-Păltineanu, jud. Ilfov, pl. Znagovul.

Dobreanul, *pîrîŭ,* izvoreşte de sub dealul Bodeşti, com. Bodeşti, jud. Vasluiŭ, pl. Mijlocul. Curge spre V. şi se varsă în pîrîul Rebricea, maĭ în jos de satul Scînteia, după ce primeşte afluenţĭ pîraĭele: Furniceasa, Mîrzoaia şi Bodeşti.

Dobreasca, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, jud. Muscel, pl. Podgoria, com. Dobreşti, în întindere de 1500 hect.

Dobreĭ (Dealul), *deal,* în jud. Suceava, com. Mălini.

Dobreĭ (Dealul-), *deal,* în jud. Suceava, com. Brădăţelul.

Dobrele, *iezer,* jud. Brăila, între canalul Cremenea şi Vîlciul, la hotarul de N. a com. Berteştii-d.-j. Se uneşte cu canalul Mănuşoaia prin privalul Vîntoaia.

Dobrele, *iezere,* jud. Brăila, în jud. Brăila, situate în ostrovul Iapa, la E. de iezerul Jăgara. Intr'însele dă Privalul-luĭ-Dobre.

Dobreni, *com. rur.,* în judeţul Neamţu, pl. Piatra-Muntele, aşezată pe şesurile ce se întind din dreapta spre pîrîul Cracăul până în creştetul dealurilor Balaurul şi Cuejdiul, ocupînd toată zarea muntoasă în spre N., până pe culmele ce se întind către S. de mănăstirea Horaiţa.

Forma terenurilor acesteĭ comune e din cele maĭ curioase; e de jur împrejur cercuită printr'un lanţ de munţĭ-dealurĭ, care, începînd din dreptul satuluĭ Malul, se continuă spre V. până în marginea satuluĭ Sărata, şi apoĭ spre N.-V. până la izvorul pîrîiaşuluĭ Muncelul (fundătura despre com. Crăcăoani şi Buhalniţa), iar de aci se recurbează spre N. şi apoĭ începe spre E.-S. până în marginea satuluĭ Dobreni, alcătuind un oval prin mijlocul căruia, din fundacul de la izvorul Munceluluĭ, la o egală distanţă între cele două laturĭ, se întinde o altă şiră de munţĭ până în dreptul satuluĭ Almaş; aşa că privind din înălţime ni se reprezintă ca un *ot* chirilic, aşezat invers şi aplecat spre dreapta.

Se mărgineşte la N. cu com. Bodeşti-Precisteĭ şi com. Crăcăoani, com. Buhalniţa şi întregul teritoriŭ al com. Gîrcina; la S. şi E. cu com. Căciuleşti şi com. Cîrligi.

Este formată din satele: Dobreni, Căşăria, Malul, Măscăteşti, Almaşul, Negreşti şi Poiana-Almaşuluĭ, avînd o suprafaţă de 6019 hect. (4209 fălcĭ), şi o pop. de 733 fam., saŭ 2874 sufl., carĭ locuesc în 680 case; sunt 1395 bărbaţĭ, 1469 femeĭ, 1551 necăsătoriţĭ, 1070 căsătoriţĭ, 229 văduvĭ (din carĭ 206 vădane), 43 nevolnicĭ, 14 divorţaţĭ; 600 băĭeţĭ, 598 fete; 12 Evreĭ. Ştiŭ carte 170 persoane, nu ştiŭ 2694.

Dintre locuitoriĭ împroprietăriţĭ în 1864, sunt astă-zĭ 80 carĭ stăpînesc înşi-şĭ locurile lor; 274 ca urmaşĭ; 80 neavînd nicĭ un fel de proprietate şi nicĭ putinţa de a moşteni după urma părinţilor lor legiuiţĭ.

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura şi exploatarea pădurilor; solul, relativ, este producător şi se cultivă pe o întindere de 1553 hect.

Imaşurile aŭ o întindere de 143 hect. şi nutresc 2585 capete de vite.

In această com. se află: 7 bisericĭ (3 făcute de sătenĭ şi 4 de particularĭ), deservite de 6 preoţĭ şi 8 eclesiarcĭ; 3 şcolĭ, frecuentate de 179 elevĭ; 5 morĭ pentru măcinat; 5 herăstrae pentru tăiatul şi fasonatul lemnelor; 3 fierăriĭ; 2 butnăriĭ; 3 rotăriĭ; o vărărie; o olărie; doĭ caretaşĭ, 1 cojocar şi 1 ţesător.

Budgetul com. e de 9586 leĭ, 26 banĭ la veniturĭ şi de 8329 leĭ, 25 banĭ la cheltuelĭ.

Contribuabilĭ sunt 436.

Comunicaţiunea cu satele vecine se face prin: şoseaua judeţeană Piatra-Neamţu, care începe din creştetul dealuluĭ Balaurul (cantonul Sărata, venind din oraş) şi parcurge com. pe o întindere maĭ bine de 5 kil.; prin şoseaua judeţeană Dobreni-Moineşti, care merge paralel

cu pîrîul Cracăul; prin şoseaua comunală care începe din dreptul kil. 7 al şoseleĭ Piatra-Neamţu şi străbate prin drumurile naturale: Dobreni, Negreşti, Poenele.

Dobreni, *sat,* face parte din comuna rur. Dobreni-Cîmpurelul, jud. Ilfov, pl. Sabarul. Este situat la S. de Bucureşti, pe malul stîng al rîuluĭ Sabarul. Aci este reşedinţa primărieĭ.

In această com. s'a născut Constantin Şerban Basarab, poreclit Cîrnul, fiul natural al luĭ Radu-Vodă Şerban, care a domnit de la 1654—1658, şi era cunoscut sub numele de Serdarul Constantin din Dobreni.

Se întinde pe o suprafaţă de 2614 hect., avînd o populaţie de 1092 locuitorĭ.

Familia răposatuluĭ D. Gr. Ghica are 2258 hect. şi locuitoriĭ 356 hect.

Proprietarul cultivă 1860 hectare (102 sterpe, 126 izlaz, 130 pădure şi 36 vie).

Locuitoriĭ cultivă 220 hect. (14 sterpe, 86 izlaz şi 36 vie).

Are o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o şcoală rurală, frecuentată de 28 elevĭ şi 2 eleve, cu întreţinerea căreia jud. şi com. cheltuesc 1440 leĭ anual. Aci maĭ este o moară de apă; 1 heleşteŭ; 2 podurĭ stătătoare.

Comerciul se face de 7 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 715 şi al celor micĭ de 1162.

Nu se ştie cu preciziune anul înfiinţăreĭ acesteĭ comune, dar după inscripţia bisericeĭ, pe care o reproducem aci, se constată că această biserică şi multe alte case de zid, s'aŭ făcut din temelie de jupîn Constantin Şerban Voevod. De aci ar rezulta că această comună s'a înfiinţat de aproape 300 de anĭ.

Biserica are 2 inscripţiĭ: una săpată în piatră de asupra uşeĭ şi alta în biserică. Cea de deasupra uşeĭ are următoarea inscripţiune:

Cu bună voie a tatăluĭ şi cu ajutorul fiuluĭ şi cu stăruinţa Sf. Duh s'aŭ ridicat sfîntă, cinstită şi Dumnezeiască biserică pre hramul Adormirea Precesteĭ (nedescifrabil) în zilele prea înălţatuluĭ Ion Voevod Vel Serdaru, şi s'aŭ făcut din temelie de jupîn Constantin Vel Serdaru sin Ion Şerban Voevod, a jupîneseĭ Bălaşa (leatu 7154).

Inscripţia de pe piatra din biserică are următoarea coprindere:

Cu mila luĭ Dumnezeŭ şi cu ajutorul Precestiĭ, creştinul şi luminatul Domn Ion Constantin Şerban Voevod, pus'am şi aşezat această cinstită piatră pe cinstita groapă a preţioaseĭ maiceĭ mele şi s'a prestevit în zilele luĭ Ion Mateiŭ Voevod, August 7, din veleatul 7160 şi s'aŭ pus această pĭeatră în zilelele luĭ Ion Constantin Şerban Voevod la leatul 7164.

Cătunul Dobreni este aşezat pe un mic deluţ ce se pĭerde în întinsul cîmpieĭ.

Dobreni, *sat,* jud. Neamţu, situat la 9 kil. 700 m. de oraşul Piatra, pe ultimele inclinaţiunĭ despre S. ale dealurilor Ceuca şi Prohalul, în unghiul format de curbătura şi intersecţia şoseleĭ Piatra-Neamţu cu şoseaua Dobreni-Moineşti.

Se mărgineşte spre S. cu satele Malul, Căşăria şi Sărata, de care se desparte prin cursul pîrîuluĭ Almaşul; iar spre N. cu satele Negreşti şi Bodeşti-Precisteĭ, de care se desparte atît prin extremităţile dealurilor sale, cît şi prin limite convenţionale.

Suprafaţa terenurilor sale e de 1859 hect. (1300 fălcĭ, socotindu-se întru aceasta şi întinderea satuluĭ Căşăria şi Măşcăteşti). Are o populaţiune de 219 familiĭ, saŭ 705 suflete, carĭ locuesc în 19 case; sunt 376 bărbaţĭ, 409 femeĭ; 426 necăsătorţĭ, 297 căsătoriţĭ, 55 văduvĭ, 7 divorţaţĭ şi 6 nevolnicĭ; 7 Evreĭ. Ştiŭ carte 91 persoane, 694 nu ştiŭ.

In sat se află o biserică de zid, deservită de 2 preoţĭ şi 2 eclesiarcĭ; o şcoală, frecuentată de 63 elevĭ; 2 morĭ (din care una cu 2 pietre), 2 fierăriĭ, o rotărie.

Numărul vitelor se urcă la 669 capete, din carĭ: 125 boĭ, 90 vacĭ, 350 oĭ, 22 caĭ, 30 rîmătorĭ, 19 juncĭ, 30 viţeĭ şi 3 taurĭ pentru prăsire.

Dobreni, *cătun,* face parte din com. Slobozia-Trăsnitul, plasa Teleormanuluĭ, jud. Teleorman. Este aşezat pe şoseaua judeţeană, la marginea com. Tătăreşti-d.-s., de care nu e despărţit prin vre-un semn saŭ distanţă; este maĭ mult o mahala a acesteĭ comune. Are 25 contribuabilĭ. La N. acestuĭ cătun se află măgura numită Măgura-Dobrenilor.

Dobreni, *sat,* în jud. şi pl. Tutova, com. Plopana. Are 222 locuitorĭ, carĭ locuesc în 43 case. E numită şi Valea-Dobreni.

Dobreni, *movilă,* jud. Ilfov, pl. Sabarul, lîngă com. Bragadirul.

Dobreni, *moşie,* cu părţĭ, în jud. Neamţu, com. Dobreni, pl. Piatra-Muntele. E aşezată între moşiile Sărata, Ciriteĭ, Cîrligi, Negreşti, Almaşul, Bodeşti-Precisteĭ. Este proprietatea d-luĭ Leon Emanoil Bogdan, şi aduce un venit anual de 26520 leĭ; posedă treĭ morĭ şi casele de locuit.

Dobreni-Cîmpurelul, *com. rur.,* pl. Sabarul, jud. Ilfov, situată

între rîul Argeşul şi rîul Sabarul, spre S. de Bucureşti, la 21 kil. Stă în legătură cu Vărăşti, Străini-Dobreni şi Berceni, prin şosele vecinale.

Se compune din satele: Cîmpurelul şi Dobreni. Are o populaţie de 1597 locuitorĭ, carĭ trăesc în 260 case şi 49 bordeie.

Se întinde pe o suprafaţă de 3125 hect. Familia răposatuluĭ D. Gr. Ghica are 2533 hect. şi locuitoriĭ 592 hect. Proprietarul cultivă 2072 hect. (103 sterpe, 140 izlaz, 55 vie, 163 pădure). Locuitoriĭ cultivă 366 hect. (22 sterpe, 145 izlaz şi 59 vie).

Sunt 307 contribuabilĭ.

Budgetul e de 4886 leĭ la veniturĭ şi de 4652 leĭ la chelt.

In comună sunt 2 bisericĭ (în fie-care cătun cîte una); 1 şcoală mixtă; 1 moară de apă; 5 heleştaie; 6 podurĭ stătătoare.

Numărul vitelor marĭ e de 1083 (100 caĭ şi epe, 340 boĭ, 301 vacĭ şi viţeĭ, 36 taurĭ, 9 bivolĭ şi 207 bivoliţe) şi al celor micĭ de 1728 (21 capre, 137 porcĭ şi 1570 oĭ).

Dintre locuitori, 269 sunt plugarĭ, 111 aŭ diferite profesiunĭ.

Arătura se face cu 205 plugurĭ, 193 cu boĭ şi 12 cu caĭ.

Locuitoriĭ aŭ 260 care şi căruţe, 219 cu boĭ şi 41 cu caĭ.

Improprietăriţĭ sunt 152 locuitorĭ şi neîmproprietăriţĭ 238.

Comerciul se face de 10 cîrciumarĭ.

Dobrescu, *sat,* face parte din com. rur. Zătreni, plasa Mijlocul, jud. Vîlcea. Are o populaţie de 156 locuitorĭ (84 bărbaţĭ şi 72 femeĭ).

Dobrescu, *pisc,* ce se lasă din Dealul-Olteţuluĭ, în partea de E. a com. Zătreni, pl. Mijlocul, jud. Vîlcea.

Dobreşti, *com. rur.*, jud. Argeş, pl. Oltul, la 29 kil. de comuna rurală Tigveni (reşedinţa subprefectureĭ) şi la 17 kil. de Piteşti. Se compune din 3 cătune: Dealul-Launele (150 locuitorĭ), Drăgoleşti (277 locuitorĭ) şi Dobreşti (250 locuitorĭ); peste tot sunt 767 locuitorĭ.

Are 2 bisericĭ (în Dobreşti şi în Drăgoleşti) şi o şcoală primară rurală.

Se află între com. Scheiul, la N., Launele-de-S. la E., Dănicei la S. şi Stoileşti la V.

Budgetul comuneĭ pe anul 1882—83 a fost de 1504 leĭ, 25 banĭ la veniturĭ şi de 1358 leĭ, la cheltuelĭ.

După o publicaţiune oficială (1887) această comună număra 127 contribuabilĭ şi avea un budget de 3876 leĭ la veniturĭ şi de 3510 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor era în 1887 de 306 vite marĭ (300 boĭ şi vacĭ, 6 caĭ) şi de 270 vite mărunte (150 oĭ, 20 capre şi 10 rîmătorĭ).

In com. Dobreşti se face anual un bîlciŭ la Inălţarea-Domnuluĭ. Biserica din Dobreşti este făcută la 1833 de un Hagi Nicolae Momularu.

Dobreşti, *com. rur.,* jud. Muscel, pl. Podgoria, situată la S.-E. de Cîmpulung, 65 kil. departe de acest oraş, pe ambele malurĭ ale gîrleĭ Cîrcinovul.

Se compune din 3 cătune: Haiteşti, Cerceĭ şi Fureşti, cu reşedinţa în Hăiteşti.

Are o populaţie de 1052 locuitorĭ, (527 bărbaţĭ şi 525 femeĭ) cu 238 familiĭ, carĭ trăiesc în 254 case.

Sunt 220 contribuabilĭ.

Vite: 1048 vite marĭ cornute, 814 capre, 916 oĭ, 415 porcĭ şi 56 caĭ.

Budgetul com. în 1889—90 era la veniturĭ de 1680 leĭ şi la cheltuelĭ de 1470 leĭ.

Prin mijlocul comuneĭ, care are o formă lunguiaţă, trece gîrla Cîrcinovul, în care se varsă, pe malul drept: Valea-Mărăcineluĭ, a-Dragneĭ, a-Cetăţeĭ şi a-Silişteĭ; iar pe stînga: Gîrla-Grecilor, Valea-Orjanca şi Floarea. Peste aceste văĭ sunt podeţe de lemn; iar la S. de cătunul Fureşti, peste Cîrcinovul, este un pod mare de lemn, în lungime de 30 m.

In com. sunt 5 morĭ saŭ făcae, carĭ umblă numaĭ cînd plouă saŭ în timpul topireĭ zăpezeĭ.

Comuna are întinse livezĭ şi pădurĭ, compuse din stejarĭ, fagĭ, carpenĭ, alunĭ, teĭ, plopĭ, paltinĭ, jugastri şi alte speciĭ în maĭ mică cantitate.

Locuitoriĭ sunt parte moşnenĭ, parte împroprietăriţĭ după legea din 1864, parte fără pămînt. Celor împroprietăriţĭ li s'aŭ dat locurĭ, în diferite categoriĭ, pe cele două trupurĭ ale statuluĭ, carĭ ţin de mănăstirile Rîncăciovul şi Nămăeşti şi pe propietăţile d-luĭ Pandele Crăsnaru şi d-neĭ Ruxandra Coridali.

In partea de N. a comuneĭ se ridică un deal, numit Piscul-Cornetuluĭ, unde se văd nişte cărămizĭ şi urme de zid şi unde se zice că ar fi fost un monument tătăresc.

Tot în raionul acesteĭ comune este locul numit Piscul-Turculuĭ.

In comună sunt 3 bisericĭ (în fie-care cătun cîte una). Cea de la Hăiteşti, situată la poalele pisculuĭ Cornetul, a fost schit de călugăriţe. Şcoala, cu întreţinerea căreia statul cheltueşte anual 1296 leĭ, se frecuentă de 35 elevĭ şi 5 eleve.

Dobreşti, *sat,* cu 250 locuitorĭ, jud. Argeş, plasa Oltuluĭ; face

parte din com. rurală cu aceeașĭ numire. Are o biserică cu hramul Sf. Nicolae, deservită de un preot și un cîntăreț.

Dobreşti, *sat*, jud. Dolj, plasa Jiul-d.-j., com. Căciulătești. Are 300 suflete, 160 bărbațĭ și 140 femeĭ. Locuesc în 13 case și 84 bordee. In sat este o școală mixtă, ce funcționeză din 1860, întreținută de Stat. Localul, construit de zid, este în bună stare. In anul școlar 1892—93 a fost frecuentată de 21 copiĭ: 16 băețĭ și 15 fete din satul Roaba, 7 băețĭ din satul Căciulătești și 9 băețĭ și o fată din satul Dobrești, în total 38 școlarĭ, 32 băețĭ și 6 fete. In sat este o biserică, fondată la 1847 de Iacov Grigore și Toma Dobrescu. Cîrciumĭ sunt 2.

Dobreşti, *nume* ce purta în vechime *com. rur.* Căciulătești, jud. Dolj, plasa Jiul-d.-j.

Dobreşti, *moşie*, jud. Argeș, pl. Oltul, com. Dobrești, cu o întindere de 1400 pogoane, din care 800 pog. pădure. E propritatea Statuluĭ. Inainte de secularizare era pendinte de Episcopia de Rîmnic.

Dobreşti, *moşie*, jud. Dolj, plasa Jiu-d.-j., com. Căciulătești, pe care sunt cete de moșnenĭ.

Dobreşti, *pădure*, supusă regimuluĭ silvic, jud. Muscel, plasa Podgoria, com. Dobrești, în întindere de 500 hect. Esențe: fag, stejar, carpen, plop, mesteacăn, frasin, jugastru și anin.

Dobreşti, *vale*, jud. Prahova, plasa Filipești, com. Moreni.

Dobretul, *deal*, jud. Vîlcea, plasa Olteţul-d.-j., com. Ghioroiul.

Dobreţul, *cătun*, la 4 kil. spre V. de com. Știrbeiŭ, în N.-V. plășeĭ Oltețul-Otul-d.-s., jud. Romanați, situat în valea cu acelașĭ nume, la 20 kil. departe de Balș, pe un teren cu o altitudine de 200 metri d'asupra niveluluĭ măriĭ. Are 64 fam., saŭ 300 loc.

Dobreţul, *vale*, lîngă cătunul cu același nume, jud. Romanați, comuna Știrbeiŭ; se termină în valea rîuluĭ Frățila.

Dobriana, *șiră de dealurĭ*, jud. Bacăŭ, plasa Siretul-d.-s., com. Filipeni, dintre pîrîul Berheciŭ și pîrîiașul Dunavățul. Incepe în com. Oțelești și desparte comuna Mărăști de com. Filipeni și apoĭ trece în com. Oncești, jud. Tecuciŭ.

Dobrina, *pădure*, jud. Bacăŭ, plasa Siretul-d.-s., comuna Filipeni, cu o întindere de vre-o 12 hect.

Dobrina, *pîrîiaș*, județul Bacăŭ, plasa Siretul-d.-s., comuna Filipeni. Izvorește din dealul cu același nume și se varsă în Dunăvăț.

Dobrina, *siliște*, jud. Bacăŭ, plasa Siretul-d.-s, com. Filipeni, așezată pe dealul Dobrina.

Dobriaşul, *pisc*, în jud. Muscel, de 1300 metri, pe un masiv îngust, între Rîul-Tîrguluĭ și rîul Argeșelul. Acest masiv se termină aproape de confluența rîuluĭ Argeșelul cu Rîul-Tîrguluĭ și prezintă o șea largă la S. de Nămăești prin care trece șoseaua națională Cîmpulung-Frontieră.

Dobriaşul, *pădure*, supusă regimuluĭ silvic, jud. Muscel, pe muntele Dobriașul, com. Lerești, plaiul Dîmbovița, în întindere aproximativă de 1000 hectare, compusă maĭ cu seamă din fag. Se învecinește la N. cu Moșoroaiele, la S. cu Strîmtul, la E. cu rîul Argeșelul și la V. cu Rîul-Tîrguluĭ.

Dobriaşul-Mare, *munte*, între comunele Nămăești și Lerești, plaiul Dîmbovița, jud. Muscel. Aci sunt multe stîne.

Dobriaşul-Mic, *munte*, la S. de Dobriașul-Mare, com. Lerești, plaiul Dîmbovița, jud. Muscel.

Dobrica saŭ **Pietroasa**, *trup de pădure*, a statuluĭ, jud. Vîlcea, în întindere de 300 hect., care, împreună cu trupul Urzica, formează pădurea Budoiul, com. Sinesti, plasa Oltețul-d.-s.

Dobricea, *mahala*, com. Tereuja, plasa Oltețul-d.-s., jud. Vîlcea.

Dobricea, *mahala*, face parte din comuna rurală Băești, plasa Oltețul-d.-s., jud. Vîlcea. Are o populație de 406 locuitorĭ.

Aci e o biserică vechĭe de lemn, unde se află și cimitirul comuneĭ, care biserică, după spusele bătrînilor, se crede a fi făcută de acum vr'o 200 de anĭ. Dobricea este situată în centrul comuneĭ și este udată de pîrîul Dobricea și de Valea-Găletarilor și de a-luĭ-Iordache. Aci e reședința com. și școala, care e frecuentată de 75 copiĭ.

Dobricea, *pîrîŭ*, jud. Vîlcea, izvorește din Dealul-Sineștilor, trece prin centrul comuneĭ Băești, plasa Oltețul-d.-s. Primește ca afluențĭ, pe partea stîngă, văile Turbureĭ, Berzeĭ și Martologuluĭ, iar pe dreapta văile Hotaruluĭ și Vieĭ și apoĭ se varsă în rîul Oltețul.

Dobricea, **Iezerul** și **Bojeni**,

pădurĭ particulare, supuse regimuluĭ silvic, comuna Sineşti, plasa Olteţul-d.-s., jud. Vîlcea.

Dobriceni, *com. rur.,* în Nordul plăşeĭ Olteţul-Oltul-d.-s., judeţul Romanaţi. Este formată din satele: Dobriceni, 200 locuitorĭ, Preoteşti, 150 locuitorĭ şi Mărcuşul, 201 locuitorĭ. E situată aproape de hotarul judeţuluĭ, pe terenul drept al Olteţuluĭ, unde nişte dealurĭ detaşate din dealul Frăţila aŭ o înălţime de 241 metri d'asupra niveluluĭ măriĭ. Cătunul Mărcuşul e maĭ la N., pe terenul stîng al Olteţuluĭ, şi are 151 metri altitudine. Com. Dobriceni este la 53 kil. depărtare de Caracal şi la 21 kil. de Balş.

Are 161 capĭ de fam.; o populaţie de 551 de locuitorĭ, din carĭ: 304 bărbaţi, 247 femeĭ, 273 căsătoriţĭ şi 282 necăsăt. Ştiŭ carte 14 persoane şi 534 nu ştiŭ. Sunt 134 contribuabilĭ. Budgetul comuneĭ pe 1886/87 a fost de 1219 leĭ la veniturĭ şi de 1198 leĭ la cheltuelĭ. Vite marĭ sunt 278; vite micĭ, 641 şi porcĭ, 131.

Sunt 3 bisericĭ: Cuvioasa Paraschiva, în Dobriceni, clădită la 1764 de Ieromonahul Anastasie şi prefăcută de Tudose Dinescu; S-ta Treime, în Preoţeşti; Intrarea-în-Biserică, cu 2 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ.

Dobriceni, *com. rur.,* în judeţul Vîlcea, pl. Ocolul, compusă din 2 cătune: Budureşti şi Dobriceni. Este situată pe gîrla Dobriceni, dealul Grueri şi dealul Bărăgan, la 22 kil. departe de capitala jud. şi la 10 kil. de Olăneşti, reşedinţa plăşeĭ.

Are o populaţie de 1103 loc. (542 bărbaţĭ şi 561 femeĭ), în care intră şi 20 familiĭ de Ţiganĭ. Capĭ de fam. sunt 324; contrib. 230; case de locuit 293.

In comună sunt treĭ bisericĭ (două în Dobriceni şi una în Budăreşti).

Meseriaşĭ sunt: 8 dulgherĭ, 3 tîmplarĭ, 2 rotarĭ şi 2 olarĭ. Eĭ desfac produsele munceĭ lor la tîrgul săptămînal din R.-Vîlcea.

Vite sunt: 162 caĭ, 140 boĭ, 295 vacĭ, 25 capre şi 250 oĭ.

Pe gîrla Dobriceni, în raionul com., sunt 3 morĭ. Locuitoriĭ, în număr de 241, s'aŭ împroprietărit pe moşia Dobriceni, la anul 1864, cînd li s'aŭ dat 692 hect. Şcoala există în comună de 50 anĭ. Clădirea e vechĭe, proprietatea com. Se frecuentă de 14 copiĭ (12 băeţĭ şi 2 fete), din numărul de 105 copiĭ în vîrstă de şcoală (57 băeţĭ şi 48 fete). Ştiŭ carte 82 bărbaţĭ şi 2 femeĭ. Cu întreţinerea şcoaleĭ statul cheltueşte anual 1188 leĭ.

Sunt 35 stupĭ cu albine. Toată com., cu izlaz cu tot, are 1095 hect., din carĭ vatra satuluĭ are 379 hectare.

Se fabrică aci până la 6000 decalitri ţuică anual.

O şosea comunală înlesneşte comunicaţia între com. Dobriceni Bărbăteşti, Cacova şi Stoeneşti. Sunt şi alte drumurĭ prin comună.

Veniturile comuneĭ se urcă la 1161 leĭ şi cheltuelile la 1125 leĭ anual.

E brăzdată de dealurile: Cacova şi Grueri spre E., Bărăganul, Mălini şi Huidu spre N., Pîrloagele, Drogul şi Dobriceni spre V. şi e udată de văile: Pucioasa, Găina, Sărata, Valea-Rea, Stroeşti şi Frumuşiţa. Ca piscurĭ ale dealurilor sunt: Cetăţuia, Bărăganul, Mălini, Drogul, Piscul dela Bunget şi Croitorescu.

In interiorul com. este locul numit Pucioasa de la Gîrbăneşti, 5 izvoare cu apă minerală, iar spre E. de Dobriceni se află două clocote de apă care miroase a cocleală şi a smoală. Locul acesteĭ ape se numeşte Fierbea.

Tot spre E. de Dobriceni, puţin maĭ spre N., se află alte ape de pucioasă, neagră-cenuşie. Locul acestor izvoare se numeşte Fierbea-luĭ-Stan-Pasărea.

Puţin maĭ spre V. de aceste izvoare, se află alte două izvoare de pucioasă, şi lîngă unul dintr'însele este un nămol negru, care cînd se bagă în apă, îĭ dă maĭ multe colorĭ: galben, roşu, albastru, cenuşiŭ. Acest nămol are un miros de catran saŭ smoală.

Spre V. de com. Dobriceni se află sare la suprafaţa pămîntuluĭ, de unde chiar iese apă sărată.

Se mărgineste cu com. Cacova, Stoeneşti, Bodeşti, Bărbăteşti şi Cheia.

Dobriceni, *sat,* face parte din com. rur. Dobriceni, pl. Ocolul, jud. Vîlcea. Are o populaţie de 991 locuitorĭ (488 bărbaţĭ şi 503 femeĭ). Aci e reşedinţa comuneĭ şi a şcoaleĭ. Are 2 bisericĭ: una cu hramul Cuvioasa Paraschiva, fondată din temelie de Preda Postelnicul la anul 1802 şi a doua cu hramul Sf. Nicolae, zidită din temelie la 1860 de locuitoriĭ satuluĭ şi reparată, la anul 1881. Maĭ e în com. o biserică ruinată.

Şcoala se frecuentă de 14 copiĭ (12 băeţĭ şi 2 fete), din numărul de 100 (55 băeţĭ şi 45 fete). Şcoala are 3 hect. pămînt.

Dobriceni, *sat,* face parte din com. rur. Haloşul, pl. Olteţul-d.-j., jud. Vîlcea. Are o populaţie de 337 locuitorĭ. Cade în partea de V. a comuneĭ, şi-l udă rîul Olteţul. E la distanţă de $2^1/_2$ kil. de cătunul Haloşul, unde e şcoala, care e frecuentată de 31 copiĭ.

Dobriceni, *fost schit,* în jud. Vîlcea, com. cu acelaşĭ nume, pl. Ocolul. Se văd numaĭ ruinele luĭ. Era metoh al mănăstireĭ Arnota. Este aşezat în lunca Dobriceni. Pisania acestuĭ schit s'a transportat la una din bisericile comuneĭ.

Dobriceni, *deal,* în raionul com. Dobriceni, pl. Ocolul, jud. Vîlcea, pe care se cultivă 2 hect., 50 ariĭ vie.

Dobriceni, *deal,* la V. comuneĭ Dobriceni, plasa Ocolul, jud. Vîlcea.

Dobriceni, *pădure* a statuluĭ, în întindere de 425 hect., situată în jud. Vîlcea, în com. Bărbăteşti, pl. Horezul, şi formată din trupurile: Deluşelul (35 hect.) şi Mangul (390 hect.)

Dobriceni, *rîŭ,* în jud. Vîlcea, izvoreşte din poalele munteluĭ Piciorul-Motruluĭ, se uneşte la com. Stoeneşti cu rîul Cacova şi ia numele de Govora. Trece prin com. Titireciŭ, Govora, Mihăeşti, şi, de la com. Bîrseşti, ia numele de Bîrsescu. Lărgimea albieĭ rîuluĭ unit variază de la 10—15 metri.

Dobriceni, *gîrlă,* izvoreşte din pădurea Lisa, trece prin centrul com. Dobriceni, pl. Ocolul, jud. Vîlcea şi se varsă în Olt.

Dobriceni (Vatra - Mănăstireĭ-), *moşie* a statuluĭ, judeţul Vîlcea, fostă pendinte de mănăstirea Arnota, care, pe periodul 1885—95, s'a arendat cu 3020 leĭ anual.

Dobridor, *com. rur.,* jud. Dolj, pl. Cîmpul, la 57 kil. S.-V. de Craiova şi la 31 kil. de reşedinţa plăşeĭ, Calafat.

Este aşezată pe loc şes, pe albia şi malurile a două vălcele: Coţobăţul şi Moţăţeiul; una din aceste vălcele vine de la N. comuneĭ Risipiţi, din locul numit Coţobăţul, dintre Dobridor şi Risipiţi. Această vale ia pe urmă drumul spre S.-E., pe o lungime de 400 m.; de aci merge spre S., traversînd comuna prin mijloc şi ese din com. prin S.-E., trecînd în com. Moţăţei, unde are direcţiunea spre E. Cea-l'altă vălcea vine din V. satuluĭ Dobridor, merge spre E., pe marginea de S. a comuneĭ şi la eşirea sa din comună se întîlneşte cu aceea care vine de la N.; ambele se unesc pentru a forma o singură vale ce trece în Moţăţei. Comuna este situată în albia şi pe malurile acestor vălcele, dar maĭ mult în unghiul şesuluĭ coprins între ele.

Se învecineşte la N. cu com. Risipiţi; la S.-E. cu com. Moţăţei; la V. cu com. Fîntîna-Banuluĭ şi cu com. Cetatea. Limita de N. începe din punctul numit Fîntîna-Naltă, din V.; merge prin vălceaua numită Coţobăţul şi ajunge în viĭ, lîngă Moţăţei, în punctul numit Măgura-Crînguluĭ; de unde, spre S.-V., trece prin vălceaua Moţăţeiuluĭ şi ajunge la Măgura-Ovreiuluĭ; de aci apucă spre S., unde se întîlneşte cu moşia Fîntîna-Banuluĭ, merge pe lîngă ea, maĭ departe pe lîngă Cetate, până ajunge iar la Fîntîna-Naltă.

Cele maĭ însemnate măgurĭ sunt: Măgura-Cerînguluĭ, Măgura-Mare, Măgura-Ovreiuluĭ, Măgura-Lată, Măgura-luĭ-Andreiŭ, Măgura-Lemnelor, Măgura-Ţecăi, Măgura-luĭ-Găină, etc.

Comuna este udată de micul pîrîŭ Coţobăţul, formîndu-se numaĭ cînd plouă mult şi repede; el vine din N. comuneĭ, din zmîrcul Coţobăţuluĭ; curge pe valea cu acelaşĭ nume şi se pĭerde în com. Moţăţei.

In com. sunt 20 de fîntînĭ.

Legenda spune că com. Dobridor e fondată de aproape 250 de anĭ; e compusă dintr'un singur cătun, care e şi reşedinţa comuneĭ.

Are o biserică zidită din cărămidă, acoperită cu tinichea şi care e deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală mixtă, care funcţionează din anul 1863 şi e condusă de un învăţător. In anul 1892—93 a fost frecuentată de 103 băeţĭ şi 7 fete, din numărul de 255 copiĭ în vîrstă de şcoală.

Ştiŭ carte 200 persoane.

Populaţia comuneĭ e de 1520 locuitorĭ, din carĭ 800 bărbaţĭ şi 720 femeĭ. După legea rurală din 1864, sunt împămînteniţĭ 48 loc. numaĭ cu locurĭ de muncă şi 22 cu locurĭ de casă. După legea din 1879 sunt 7 însurăţeĭ.

Sunt 334 case şi 20 bordee.

Suprafaţa comuneĭ este de 4800 pog., din carĭ: pămînt arabil 4103 pog., fîneaţă 25 pog., lac şi teren sterp 2 pog.; viĭ 270 pog.; vatra satuluĭ 400 pog.

Moşia Dobridor aparţine locuitorilor moşnenĭ şi clăcaşĭ, împărţiţĭ pe moşie.

Maĭ toţĭ locuitoriĭ sunt moşnenĭ.

Viile aparţin tot moşnenilor, pe al căror pămînt se găsesc.

In com. sunt 6 cizmarĭ şi 1 dogar.

Vite marĭ cornute sunt 300; oĭ, 71; caĭ, 10.

Locuitoriĭ îşĭ desfac productele lor la schela Cetatea, transportîndu-le cu carele.

Sunt 6 cîrciumĭ; 15 comercianţĭ de grîne.

Comuna este străbătută prin centru de o cale comunală-vecinală pe o lungime de $2^1/_2$ kil.,

care o pune în legătură la N. cu Risipiţi, la S.-E. cu Moţăţei, la S.-V. cu Fîntîna-Banuluĭ, iar la V. cu Cetatea.

Sunt 440 de contribuabilĭ.

Veniturile comuneĭ pe anul 1892—93 aŭ fost de 2844.34 leĭ şi cheltuelile de 2842.73 leĭ.

In apropiere de sat sunt nişte ruine de biserică vechie şi acele ale unuĭ foişor turcesc.

Dobrieneşti, *sat,* face parte din com. rur. Urşi, jud. Olt, plasa Oltul-d.-s. Are o populaţie de 318 locuitorĭ. Este situat pe dealul Dobrieneşti.

Dobrieneşti, *deal,* spre S.-E. de com. Urşi, jud. Olt, pl. Oltul-d.-s., cu direcţia către S. Pe el se cultivă tot felul de cereale şi serveşte şi de izlaz.

Dobriĭ (Movila-), *movilă,* în com. Luciul, jud. Buzăŭ.

Dobriĭ (Valea-), *moşie,* în com. Mizil, jud. Buzăŭ; are 200 hect. arabile.

Dobriĭ (Valea-), *izvor,* în com. Finţeşti, jud. Buzăŭ; începe din munţiĭ Strihani, se uneşte cu Valea-Crînguluĭ şi se scurge în Istăŭ.

Dobriĭ (Valea-), *vale,* în com. Jugăreni, jud. Buzăŭ, acoperită de fîneaţă. In timp de ploae, apa, care se adună în albia sa, se scurge în valea Finţeasca.

Dobrileşti, *cătun,* al com. Gura-Sărăţiĭ, jud. Buzăŭ, cu 240 locuitorĭ şi 67 case.

Dobrin (Lacul-luĭ-), *munte,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul. Se desface din muntele Bisoca, brăzdează partea de V. a com. Este acoperit cu pădurĭ întinse.

Dobrin (Lacul-luĭ-), *lac,* în judeţul R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Bisoca. E aşezat pe dealul cu acelaşĭ nume; e proprietate particulară şi are o întindere de 1/2 (pogon); conţine ştiucă, caracudă, ce se vinde în localitate.

Dobrin (Lacul-luĭ-), *loc izolat,* în com. Mînzăleşti, jud. Buzăŭ, pe malul drept al pîrîuluĭ Recea şi în poalele munteluĭ Martinul. Aci se află stabilit un pichet militar de iarnă: Lacul-luĭ-Dobrin. In timpul vereĭ soldaţiĭ trec la pichetul Giurgiŭ.

Dobrin (Pîrîul-luĭ-), *pîrîiaş,* în com. Bădeni-Pămînteni, jud. Muscel, plaiul Dîmboviţa.

Poporul crede că această apă e bună de leac.

Dobrina, *staţie de dr. d. f.,* jud. Fălciŭ, pl. Crasna, com. Huşi, pe linia Crasna-Huşi, pusă în circulaţie la 25 Iulie, 1888. Se află între staţiile Creţeşti (6.9 kil.) şi Huşi (5.4). Inălţimea deasupra niveluluĭ măriĭ $234^{m}.95$. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 7.677 l., 30 b.

Dobrina, *loc cu pădure,* în marginea oraşuluĭ Huşi, la distanţă cam de 5 kil. Este proprietatea statuluĭ. Aicĭ se află o staţie de cale ferată.

Dobrina, *pîrîiaş,* jud. Neamţu. Izvoreşte din ramura sudică a munteluĭ Procov (aproape de mănăstirea cu acelaşĭ nume), se uneşte cu pîrîul Dobriţa, curge spre teritoriul comuneĭ Pipirig, plasa de Sus-Mijlocul, şi se varsă pe partea stîngă a pîrîuluĭ Ozana, puţin maĭ în sus de faţa pîrîuluĭ Domesnicul şi aproape de kil. 17 al drumuluĭ judeţian Pipirig-Neamţu.

Dobrincă, *deal,* străbate spre S. teritorul com. Laza, jud. Vasluiŭ, pl. Racova.

Dobrineşti, *sat,* face parte din com. Nicoreşti, jud. Tecuciŭ. E situat pe malul drept al pîrîuluĭ Căcaina şi pe coasta dealuluĭ, în legătură cu tîrgul Nicoreşti.

Are o populaţie de 96 fam., saŭ 327 sufl. Copiĭ în vîrstă de şcoală sunt 39 (18 băeţĭ şi 21 fete).

Aicĭ se află 2 bisericĭ, una cu hramul Sf. Gheorghe, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ, şi a doua, cu hramul Cuvioasa-Paraschiva, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Cea d'întîiŭ e zidită la 1840 de Ioniţă Ghelţ. Inainte tot pe acest loc a fost alta de bîrne, făcută de Ştefan Gheltu. Are 8 pogoane de pămînt arabil. A doua e zidită de la 1845, de Arghir Guzgă şi Constantin Cap-Mare.

Dobrişan, *prival,* judeţul Brăila, care pleacă din Dunărea-Vapoarelor de la hotarul de S. al comuneĭ Ciacîrul, merge paralel cu Dunărea pe ţărmul stîng, pănă ce dă în privalul Zălogul.

Dobriţa, *com. rur.* şi *sat,* în jud. Gorj, plaiul Vulcan, spre N.-V. de com. Leleşti, şi la depărtare de 15 kil. de oraşul T.-Jiŭ, în direcţiune N.-V. Comuna e formată dintr'un singur sat.

E situată pe coaste şi are o întindere de 500 hect. din carĭ 140 hect. arabile, 158 hect. pădure şi tufăriş, 150 hect. fîneţe, 52 hect. vie şi livezĭ cu prunĭ. Din întinderea totală, 120 hect. sunt ale d-neĭ Economu din T.-Jiŭ, cele-l'alte sunt ale locuitorilor.

Are o populaţie de 293 fam.,

saŭ 1220 sufl., din carĭ 272 contribuabilĭ, toţĭ Romînĭ, posedînd 60 plugurĭ, 40 care cu boĭ şi vacĭ, 4 căruţe cu caĭ, 60 stupĭ, 840 vite marĭ cornute, 3200 oĭ, 989 capre, 73 caĭ şi 437 rîmătorĭ.

Venitul com. este de leĭ 1156, iar cheltuelile de leĭ 1140, 21 banĭ.

Comunicaţia se face pe şoseaua comunală Dobriţa-Runcul.

In comună sunt 40 de fîntînĭ.

Are 1 şcoală, frecuentată de 34 elevĭ, din 45 înscrişĭ; 2 bisericĭ, una de lemn făcută la anul 1834, alta de zid făcută la anul 1879; sunt deservite de 2 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ.

Dobriţa, *coastă*, aparţinînd com. Dobriţa, spre N.-E., în jud. Gorj, plaiul Vulcan. Pe această coastă sunt viile locuitorilor.

Dobriţa, *prival*, jud. Brăila, între canalul Vîlciul şi Dunărea-Vechie. Pleacă din Vîlciŭ, de la hotarul de S. al com. Vizirul, merge la N. paralel cu Vîlciul, traversează com. Ciacîrul şi se uneşte cu privalul Lata, din com. Gropeni.

Dobriţa, *pîrîiaş*, jud. Neamţu. Vezĭ Dobrina, pîrîŭ.

Dobroeşti (Furtuna), *sat*, în jud. Ilfov, pl. Dîmboviţa; face parte din com. rur. Pantelimonul-Dobroeşti. Cade spre V. de Pantelimon, pe malul drept al rîuluĭ Colintina. Locul e jos şi pămîntul smîrcos.

Are o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ şi o şcoală primară rur. mixtă, frecuentată de 9 elevĭ şi eleve, cu întreţinerea căreia comuna cheltueşte 1760 leĭ anual.

Suprafaţa satuluĭ e de 661 hect. Populaţia e de 535 suflete.

Proprietarul, d-l D. Procopie, are 300 hect, din carĭ rezervă 20 hect. pentru izlaz. Locuitoriĭ aŭ 361 hect. (11 hect. izlaz).

Comerciul se face de 4 cîrciumarĭ.

Are 1 pod stătător.

Dobroaia (Baba-). Vezĭ Babeĭ-Dobroaia (Izvorul-), *izvor*, jud. Buzăŭ.

Dobroaia (Vîrful-Babeĭ-), *colină*, în com. Cislăul, căt. Scărişoara, jud. Buzăŭ.

Dobreanca, *moşie*, în com. Meteleul, cătunul Arcani, jud. Buzăŭ. Are 780 hect. arătură şi izlaz de oĭ.

Dobrogostea, *cătun*, în pl. Tîrguluĭ, jud. Teleorman; ţine de com. Olteni. Are o populaţiune de 265 suflete, din carĭ 53 contribuabilĭ.

Dobrogostea-Gălăteni, *trup* din moşia Dobrogostea, din jud. Teleorman, pl. Tîrguluĭ, com. Olteni, în partea despre limita jud. Vlaşca.

Dobrogostea-Negovani, *com. rur.*, pe rîul Argeş, jud. Argeş, pl. Piteşti, la 5 kil. de com. rur. Bîscovul-Fleşti, (reşedinţa suprefectureĭ) şi la 13 kil. de Piteşti. Se compune din cătunele: Dobrogostea, 432 loc.; Căpăţineşti, 291 locuitorĭ şi Schiaiŭ, 274 locuitorĭ; peste tot 997 loc., din carĭ 45 locuitorĭ Ţiganĭ. In cătun sunt: 2 bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală primară rurală; 7 cîrciumĭ. Budgetul com. pe anul 1882—83 a fost de 1683 leĭ la veniturĭ şi de 1593 leĭ la cheltuelĭ.

După o publicaţie oficială (1887) această comună numără 114 contribuabilĭ şi are un budget de 2934 leĭ la veniturĭ şi 2157 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor era în anul 1887 de 447 capete vite marĭ (423 boĭ şi vacĭ, 24 caĭ) şi de 283 vite mărunte (35 oĭ, 133 capre şi 115 rîmătorĭ).

Dobrogostea, *cătun*, din judeţul Argeş, pl. Piteşti, pendinte de com. rur. Dobrogostea-Negovani. Are 55 familiĭ, cu 432 suflete. In cătun e o biserică, cu hramul Sf. Ingerĭ, deservită de un preot şi un cîntăreţ.

Dobrogostea, *cătun*, în com. Gălăteni-Moşteni, pl. Glavociocul, jud. Vlaşca.

Dobromirul, *com. rur.*, din jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă.

Este situată în partea de V. a jud., la 86 kil. spre S.-V. de oraşul Constanţa, capitala districtuluĭ, şi în partea de S. a plăşeĭ, la 35 kil. spre S.-E. de orăşelul Ostrov, reşedinţa ocoluluĭ. Com. învecinate sunt: Hazarlîc, la 6 kil. spre E.; Enişenlia, la 6 kil. spre E.; Para-Chioi, la 7 kil. spre N.-V.; Ghiuvegea, la 8 kil. spre N.-V.; Caranlîc, la 8 kil. spre N.

Hotarul amănunţit al com. este următorul: Plecînd de pe hotarul Dobrogeĭ către Bulgaria de la pichetul hotarnic No. 18, el se îndreaptă spre N., într'o direcţiune de la S.-E. spre N.-V., maĭ întîiŭ spre N., pe la poalele dealuluĭ Irasli-Bair, apoĭ spre V., tăind valea Medmedi-Culac, iar spre N., tot pe la poalele dealuluĭ Irasli-Bair, în urmă spre V., urmînd pe muchia dealuluĭ

de maĭ sus, de unde se îndreaptă spre N. pe muchiile dealurilor Irasli-Bair, Teche-Chioi-Bair, printre satele Teche-Chioi și Dobromir, Sitina-Bair, taie valea Teche-Chioi-Ceair și șoseaua județeană Lipnița-Enișenlia, de unde se îndreaptă spre N.-V. peste dealurile Mezarlic-Bair, Chiuciuc-Hagi-Sîrtî, taie valea Babuci-culac, urcă muchia dealuluĭ Baș-Punar-Sîrtî, trece pe la N. de vîrful Bazîrgian; de aci hotarul ia o direcție de la N.-E. spre S.-V., maĭ întîiŭ spre S. coborînd dealul Baș-Punar, taie din noŭ valea Babuci-Culac, se dirige apoĭ spre S.-V. urcînd și scoborînd dealurile Sînîr-Bair și Asbama-Sîrtî, tăind din noŭ șoseaua județeană Lipnița-Enișenlia, valea Cuiugiuc-Culac, pădurea Asadîc-Orman, trece pe lîngă vîrful Dobromir și se oprește pe muchia dealuluĭ Uzun-Mese-Sîrtî; de aci se îndreaptă spre S., pe muchia dealuluĭ Sînîr-Iol-Bair, îl coboară, îndreptîndu-se spre E., în valea Teche-Chioĭ-Ciair, de aci o ia iar spre S. pe la poalele dealuluĭ Echenli-Orman-Bair, urcă dealul Cara-Buus-Orman, a căreĭ muchie o urmărește până dă în hotarul Dobrogeĭ spre Bulgaria lîngă pichetul No. 23, de aci se îndreaptă spre E. în o direcțiune de la S.-V. spre N.-E., urmînd mereŭ hotarul de maĭ sus, tăind valea Cara-Buus-Uzun-Culac, urcă și coboară dealul Dermen-Sîrtî, taie valea Dermen-Ceair, urcă dealul Irasli-Bair, până dincolo de pichetul No. 25 (în punctul 18) și am ajuns de unde am plecat. Forma hotaruluĭ este aceea a unuĭ triunghiŭ ascuțit cu baza îndreptată spre S. pe hotarul Dobrogeĭ spre Bulgaria; lungimea luĭ e de 32 kil., iar întinderea totală a teritoriuluĭ coprins într'însul este de 7220 pogoane, saŭ 3764 hect., saŭ 37 kil. pătr. Teritoriul săŭ se întinde și în Bulgaria pe o suprafață de 112 hectare, în schimb însă și teritoriul com. Terescondul din Bulgaria se întinde în Dobrogea romînească, pe o întindere de 87 hect.

Se mărginește la N. cu com. rurale Caranlîc și Parachioĭ, de care se desparte prin dealurile Aslanca-Sîrtî și Sînîr-Bair, la E. cu com. rur. Enișenlia (cătunele Ciucur-Chioĭ și Teche-Chioĭ), despărțindu-se prin dealurile Baș-Punar-Sîrtî, Chiuciuc-Hagi-Sîrtî, Mezarlîc-Bair, Sîtîrca-Bair, Teche-Chioĭ-Bair și cu com. Hazarlîc, despărțindu-se prin dealul Irasli-Bair la S. cu Bulgaria (com. Terescondul), separată prin hotarul Dobrogeĭ către Bulgaria, iar la V. cu com. rur. Regep-Cuius (cătunul Teche-Deresi), de care se desparte prin dealurile Caralmus-Orman, Echenli-Orman-Bair și Sînîriol-Bair.

Relieful soluluĭ este în general accidentat. Dealurile carĭ brăzdează teritoriul com. sunt: Baș-Punar-Sîrtî cu vîrful Bazîrgian (187 m.) la N.; Sînîr-Bair, Asbama-Bair, pe carĭ se găsește pădurea Asadic-Orman cu vîrful Dobromir-din-Vale (200 m.), la N.-V.; Sîmîl-Iol-Bair (60 m.) la V.; Cara-Buus-Orman (210 m.) la S.-V., Seche-Chioĭ-Bair (110 m.), Situca-Bair (120 m.) la E., Mezarlîc-Bair (109 m.), Chiuciuc-Hagi-Sîrtî (79 m.) la N.-E.; toate aceste dealurĭ sunt așezate pe hotar; în interiorul com. avem Sari-Iol-Bair (212 m.) la N. de satul Dobromir-din-Vale, Orta-Burun și Dobromir, pe care se află pădurea Oltuc-Orman (92 m.) la S.-V. de acelașĭ sat; Gheorgheni-Orman-Bair (115 m.) la S.-E. de același sat; Echenli-Orman-Bair la V., Dermen-Sîrtî la S. și Irasli-Bair (136 m.) la E. de satul Dobromir-din-Deal. Toate dealurile sunt acoperite cu tufărișurĭ, arborĭ izolațĭ, resturĭ din întinsele pădurĭ de odinioară ce acopereaŭ aceste locurĭ și distruse fie prin incendiĭ din timpul războaĭelor, fiind exploatarea nesistematică. Movilele sunt puține, maĭ toate artificiale, servind probabil de puncte de observație; sunt acoperite cu verdeață.

Văile principale sunt: Teche-Chioi-Ceair, care vine din Bulgaria sub numele de Cara-Muus-Uzun-Culac, nume pe care îl păstrează până la satul Dobromir-din-Deal, de aci ia numele de Iuchasi-Mahala-Ceair până la satul Dobromir-din-Vale și de aci încolo până la deschiderea sa în valea Ghenu-Ceair, (saŭ Urluia); are ca adiacente pe dreapta valea Dermen-Ceair, ce trece prin satul Dobromir-din-Deal și Dobromir, ce trece prin satul Dobromir-din-Vale.

Cătunele, carĭ compun com., sunt: Dobromirul-din-Vale, reședința, așezată în parte nordică a comuneĭ, pe ambele malurĭ ale văilor Teche-Chioi-Ceair și Dobromirul, la locul de unire, la poalele de S. ale dealurilor Sari-Iol-Bair și Chiuciuc-Hagi-Sîrtî, la cele vestice ale dealuluĭ Teche-Chioi-Bair și la cele nordice ale dealurilor Dobromirul și Gheorgheni-Orman-Bair. Satul ocupă o mare întindere; casele sunt unele risipite, altele aliniate, înconjurate cu grădinĭ potagere, pe 5—6 ulițĭ interioare; e înconjurat de dealurĭ și pădurĭ și are un aspect plăcut. Dobromirul-din-Deal, așezat în partea sudică a comuneĭ, la 3 kil. spre S. de cătunul de reședință, pe ambele malurĭ ale văilor Cara-Muus-Uzun-Culac și Dermen-Ceair, la locul lor de unire, la poalele estice ale dealuluĭ Echenli-Orman-Bair, la cele sudice ale

dealuluĭ Dermen-Sîrtî, la cele vestice ale dealuluĭ Inaslî-Bair, la cele sudice ale dealuluĭ Gheorgheni-Orman-Bair, are o formă alungită şi casele micĭ şi răspîndite în două direcţiunĭ, de la S. la N. şi de la S.-V. spre N.-E.

Populaţiunea, în anul 1896, era de 212 familiĭ, saŭ 1025 suflete, din carĭ 529 bărbaţĭ, 496 femeĭ; 606 necăsătoriţĭ, 404 căsătoriţĭ, 15 văduvĭ; 1025 cetăţenĭ Romînĭ; 731 ortodoxĭ, 289 mahomedanĭ, 5 lipovenĭ; 529 agricultorĭ şi meseriaşĭ; 8 cîrciumarĭ.

Contribuabilĭ sunt 223.

In ceea-ce priveşte întinderea şi felul terenurilor, cele 3764 hect. ale comuneĭ se divid astfel: 150 hect. teren neproductiv (ocupat de vetrele celor două sate); 3614 hect. teren productiv (din care 830 hect. ale statuluĭ cu proprietariĭ şi 2784 hect. ale locuitorilor); din acesta: 2627 hect. teren cultivat (din care 230 hect. ale statuluĭ cu proprietariĭ, şi 2397 hect. ale locuitorilor); 180 hect. teren necultivat, (180 hect. ale locuitorilor); 15 hect. teren izlaz (15 hect. ale locuitorilor); 786 hect. teren pădurĭ (din care 600 hect. ale statuluĭ cu proprietariĭ şi 186 hect. ale locuitorilor).

Locuitoriĭ aŭ: 100 plugurĭ, 250 care şi căruţe, 1 maşină cu aburĭ de treerat, 4 maşinĭ de secerat.

Vite sunt 4200 capete.

Sunt 6 morĭ de vînt.

Budgetul comuneĭ este de 6038 leĭ la veniturĭ şi 3187 leĭ la cheltuelĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt: calea judeţeană Ostrov-Cuzgun şi trece pe la N. de sate, şi drumurĭ comunale la Cuzgun, Teche-Chioi, Asarlîc, Regep-Cuius.

Sunt 3 geamiĭ cu 2 hogĭ.

Este o şcoală rurală mixtă, înfiinţată şi întreţinută de stat, avînd şi 10 hect. pămînt, condusă de un învăţător şi frecuentată de 158 elevĭ (80 băeţĭ şi 78 fete).

Dobromirul-din-Deal, *sat,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, căt. comuneĭ Dobromirul, situat în partea sudică a plăşeĭ şi a comuneĭ, la 3 kil., spre S., de cătunul Dobromirul-din-Vale, reşedinţa, pe văile Dermen-Sîrtî şi Cara-Muus-Uzun-Culac (saŭ Teche-Chioi-Ceair) şi înconjurat de dealurile Echenli-Orman, Dermen-Sîrtî, Irasli-Bair şi Gheorgheni-Orman-Bair. Are o formă alungită, cu casele aşezate pe două uliţĭ, ce se taie transversal.

Intinderea luĭ e de 1617 hectare, din carĭ 82 hect. ocupate de vatra şi grădinile satuluĭ.

Populaţiunea totală e de 88 familiĭ, saŭ 300 sufl. Locuitoriĭ se ocupă cu creşterea vitelor şi tăierea lemnelor.

Dobromirul-din-Vale, *sat,* în judeţul Constanţa, pl. Silistra-Nouă, cătunul de reşedinţă al comuneĭ Dobromirul.

E situat în partea sudică a plăşeĭ şi cea nordică a comuneĭ, pe văile Teche-Chioi-Ceair şi Dobromirul, la întîlnirea lor şi înconjurat de dealurile Sari-Iol-Bair, Chiuciuc-Hagi-Sîrtî, Aslama-Sîrtî, Dobromirul, Sitma-Bair şi Gheorgheni-Orman-Bair. Are o formă patrunghiulară; casele sunt bine zidite, înconjurate cu grădiniţe şi aşezate pe cincĭ-şase uliţĭ.

Intinderea teritoriuluĭ săŭ e de 2147 hect., din carĭ 90 hect. ocupate de vatra şi grădinile satuluĭ.

Populaţia totală este de 200 familiĭ saŭ 634 suflete. Loc. se ocupă cu creşterea vitelor.

Dobronăuţi, *sat,* numit şi **Hapîi,** pe moşia cu acelaşĭ nume, comuna Vîrful-Cîmpuluĭ, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ, care, dimpreună cu sătişoarele: Mesteacănul, Lunca şi Satul-Mare, are o populaţie de 264 familiĭ, saŭ 1085 suflete.

Aşăzările sătenilor în parte sunt bune, cu livezĭ şi grădinĭ.

Proprietatea moşieĭ este a d-luĭ Dimitrie P. Moruzzi, iar din vechime a fost a mănăstireĭ Dragomirna din Bucovina, până la 1785, cînd s'a vîndut.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot, 2 cîntăreţĭ şi 1 paracliser; este mică, făcută din lemn în anul 1799 de Nichitelea. Calitatea pămîntuluĭ este cam slabă, iar o mică parte cleioasă. Săteniĭ împroprietăriţĭ aŭ 590 hect. 6 ar. pămînt; iar proprietarul moşieĭ 243 hect. 73 ariĭ cîmp şi 15 hect. 93 ar. pădure.

Pîrîul principal ce trece pe moşie este Meredeaul saŭ Bahna.

Se găseşte piatră pentru zidărie, din care se extrage anual peste 300 picioare.

Drum principal este calea naţională Mihăileni-Botoşani.

Hotarele moşieĭ sunt cu: Vîrful-Cîmpuluĭ, Talpa, Zamostia, Prelipea, Horlăceni şi Lozna.

Dobroneagul, *munte,* la N. de com. Nucşoara, jud. Muscel.

Dobroseşti (Bărboşi), *sat,* judeţul Ilfov, pl. Znagovul; face parte din com. rur. Lipia-Bojdani. Este situat la S.-V. de Gruiul, în partea de E. a bălţeĭ Znagovul, pe un loc cu desăvîrşire şes. E vîrît într'un golf, pe care-l formează balta Znagovul.

Are o biserică, cu hramul Buna-Vestire, deservită de 1 preot și 2 cîntăreţĭ.

Populaţia luĭ e de 433 sufl.

Suprafaţa totală a satuluĭ e de 1250 hect., din carĭ 974 aparţin statuluĭ și 276 locuitorilor. Statul cultivă prin arendașiĭ săĭ 552 hect. (4 rămîn sterpe, 30 izlaz, 388 pădure). Locuitoriĭ cultivă tot terenul.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 240 și al celor micĭ de 304.

Dobrosloveni, *com. rur.*, judeţul Romanaţi, plasa Ocolul, formată din satele: Dobriceni, cu 475 locuitorĭ și Potopinul, cu 307 loc. E situată pe apa Tesluiuluĭ și pe șoseaua Caracal-R.-Vîlcea, la 7 kil. spre N. de Caracal, în apropriere de gara Romula. Cătunul Potopinul e la 2 kil. maĭ la N. de Dobrosloveni.

Are o populaţie de 174 familiĭ, saŭ 782 suflete, din carĭ 200 Ţiganĭ; sunt 404 bărb., 378 fem.; 366 căsătoriţĭ și 416 necăsătoriţĭ. Știŭ carte 37, nu știŭ 745.

Sunt 185 de contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ pe 1886/87 a fost de 2181 leĭ la veniturĭ și 2158 leĭ la cheltuelĭ.

Are o școală primară, cu un învăţător, frecuentată de 17 băeţĭ, din 24 copiĭ, 19 băeţĭ și 5 fete, în vîrstă de școală. Are 5 cîrciume. In com. sunt 2 bisericĭ: S-tul Nicolae, zidit în 1847, în Dobrosloveni și S-tul Grigore, zidită în 1867, în Potopinul; sunt deservite de 2 preoţĭ și 4 cîntăreţĭ.

Ca clădirĭ maĭ însemnate sunt casele proprietărești, și ca rămășiţe de construcţiĭ vechĭ, urme din drumul roman, care de la Romula ducea la Apulum și care se observă în hotarul cătunuluĭ Potopinul.

Dobroslovești, *sat,* în partea despre E. a comuneĭ Bîrzești, jud. Vasluiŭ, plasa Stemnicul, situat în înfundătura formată de dealurile Plopul și Făunoaia, cu ramificarea Moreĭ.

Numirea de Dobroslovești, se spune că-ĭ este dată din timpul proprietaruluĭ Ioniţă Cuza Stolnicul, fost și Ispravnic pe la 1776, la ţinutul Vasluiŭ. Maĭ înainte satul se numea Bălănești.

Se zice că satul s'a format între aniĭ 1700—1755 cu locuitorĭ veniţĭ din Ardeal, în urma uneĭ foamete marĭ, pricinuită prin devastarea productelor de grindină.

Are o întindere de 1017 hect. și o populaţie de 52 familiĭ, saŭ 268 suflete, locuitorĭ Romînĭ, carĭ, pe lîngă agricultură și creșterea vitelor, se maĭ ocupă și cu cultura albinelor.

Numărul vitelor e de 187: 95 vite marĭ cornute, 80 oĭ, 4 caĭ și 8 rîmătorĭ.

Dobrota, *sat,* face parte din com. rurală Udrești, jud. Prahova, plasa Podgoria. Are o populaţie de 457 locuitorĭ, din carĭ 281 bărbaţĭ și 176 femeĭ. In sat e o biserică.

Dobrota, *deal,* com. Udrești, pl. Podgoria, jud. Prahova.

Dobrota, *japse,* jud. Brăila, merge spre N. printre ezerele Ghișani și Glăvăneţile-Romîneștĭ, Ciulini-Micĭ și Baba-Alecu și dă în Camniţa, în partea dreaptă.

Dobrota, *pîrîŭ,* în jud. Mehedinţi, pl. Cloșani, com. rur. Cloșani. Izvorește din ramurile munteluĭ Culmea-Cerneĭ, și, la locul numit Buza-Plaiuluĭ, se împreună cu pîrîul Capra, formînd de aci în jos o singură apă, cunoscută sub numele de Motrul-Sec, care se ascunde în apropiere de satul Motrul-Sec, la locul numit Vînturișul.

Dobrota, *vălcea,* la V. de com. Păroși, jud. Olt, plasa Oltul-d.-s.

Se varsă în gîrla Leleasca, tot în raionul comuneĭ Păroși.

Dobroteasa, *com. rur.*, plasa Oltul-d.-s. jud. Olt, compusă din 4 cătune: Dobroteasa, Crăciunești, Murgești și Leleasca.

Este situată pe valea rîuluĭ Cungrea-Mare și pe dealul Leleasca, la 41 kil. departe de capitala judeţuluĭ și la 5 kil. de a plășeĭ.

Are o populaţiune de 338 familiĭ, saŭ 1639 suflete, din carĭ 815 bărbaţĭ, 824 femeĭ. Sunt 329 contribuabilĭ. In această com. sunt 327 case de locuit și 4 bordeie.

Sunt 3 bisericĭ: la Leleasca, Dobroteasa și Murgești; sunt deservite de 4 preoţĭ.

Locuitoriĭ se ocupă numaĭ cu agricultura; 7 dintre eĭ maĭ sunt cizmarĭ; 2 olarĭ; 11, dulgherĭ. Produsul munceĭ îl desfac la Slatina, Pitești și Rîmnicul-Vîlcea.

Un număr de 181 locuitorĭ s'aŭ împroprietărit la 1864, pe moșiile D-lor I. Tărtășescu, I. Olănescu, I. C. Brătianu, fraţiĭ Murgeștĭ, D. Locusteanu și T. Galiţa, cînd li s'aŭ dat 950 hect. Eĭ aŭ 46 caĭ și epe, 260 boĭ, 320 vacĭ, 690 oĭ, 39 capre și 489 porcĭ.

Comuna cu izlaz, vatra satuluĭ și pădure, are 3314 hect.

Pe rîul Cungrea-Mare, în raionul comuneĭ, sunt 4 morĭ de măcinat, carĭ funcţionează numaĭ toamna și primă-vara, cînd apele vin marĭ.

Școala există în această comună de 35 anĭ. Știŭ carte

300 băețĭ și 17 fete. Copiĭ în vîrstă de școală sunt 205: 111 băețĭ și 94 fete, din carĭ urmează 18, 16 băețĭ și 2 fete. Cu întreținerea școaleĭ, satul cheltuește anual 1080 leĭ.

In termen mijlociŭ se fabrică anual în comună peste 4200 de litri vin și 1800 de litri țuică.

Comerciul se face de 4 cîrciumarĭ.

Veniturile comuneĭ se urcă la 4279 leĭ și cheltuelile la 4193 leĭ.

Dobroteasa se leagă prin șosele vicinale la V. cu comuna Cîmpul-Mare; alte două ramurĭ o leagă cu Sîmburești și Păroși.

Comuna e brăzdată de dealul Domnești și Leleasca, cu direcția dela N. la S. și de piscurile: Corbul, Ciobanul, Fîntîneaua, Groșerea, Pluteni, Tuica, Dîrmonul, Toasca, Nica și Taca. Parte din aceste dealurĭ sunt acoperite cu pădurĭ; pe parte se cultivă diferite cereale.

Este udată de gîrlele: Cungrea-Mare, Cerbul și Leleasca, și de vălcelele: Dîrmonul, Toasca, Tătărăscul Cuptorul-Mic, Cu-Aracĭ, Coada-Frasinuluĭ, Rudarea, Șarba, Brănila, Ciobanul și Bibica.

Se mărginește cu comunele: Sîmburești, Dienci, Cîmpul-Mare, Urși, Păroși și Drăgoești.

Dobroteasa, *sat,* face parte din comuna rurală cu acelașĭ nume, județul Olt, plasa Oltul-d.-s. Are o populație de 482 locuitorĭ. Aci e o biserică de lemn aproape ruinată și fără inscripție. Se zice că s'a fondat pe la anul 1740. S'a mutat și reparat de enoriașĭ pe locul unde se află astă-zĭ.

Dobroteasa, *numire* ce s'a dat în vechime *comuneĭ* Ceptura, plasa Cricovul, jud. Prahova.

Dobroteasa, *deal,* în raionul com. Dobroteasa, plasa Oltul-d.-s., jud. Olt, pe care se cultivă 20 hect. vie.

Dobroteasa, *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-j., com. Slobozia-Galbenul, în partea de V. a comuneĭ. E acoperit cu semănăturĭ. Este malul cel stîng al pîrîuluĭ Galbenul (o parte din pîrîul Boul), care e destul de înalt.

Dobrotești, *com. rur.,* în V. plășeĭ Balta-Oltul-d.-j., județul Romanați. Este formată din Dobrotești saŭ Piciorogi (1200 loc.), Nisipurĭ (363 loc.) și Vieri (50 loc.). E situată pe un teren șes și nisipos, la hotarul județuluĭ, pe drumul Caracal-Bechet, la 24 kil. de Caracal și la 35 kil. de Corabia. Altitudinea terenuluĭ d'asupra niveluluĭ măriĭ este de 110 m.

Are o populație de 439 fam., saŭ 1613 suflete, 833 bărbațĭ și 770 femeĭ; 784 sunt căsătorițĭ și 829 necăsătorițĭ. Știŭ carte 149 persoane, nu știŭ 1467.

Sunt 350 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ, pe 1886—87, a fost de 3530 leĭ la veniturĭ și de 3476 leĭ la cheltuelĭ.

Vite marĭ sunt 1440, vite micĭ, 1410 și porcĭ, 741.

Sunt 3 cîrciumĭ; o școală primară, condusă de un învățător și frecuentată de 34 elevĭ, din numărul de 100 copiĭ (80 băețĭ și 20 fete) în vîrstă de școală; 3 bisericĭ: Sf. Nicolae (1859) în Dobrotești, Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ în Nisipurĭ și una ruinată în Vieri, deservite de 3 preoțĭ și 4 cîntărețĭ.

Dobrotești, *com. rur.,* în jud. Teleorman, pl. Teleormanuluĭ, pe Valea-Tecuciuluĭ. Poartă numirea și de Doagele și în vechime îĭ zicea Bobocești. Pîrîul Tecuciul o străbate în toată lungimea. Este așezat lîngă șoseaua Roșiori-Strîmbeni.

Se mărginește la E. cu comunele Zimbreasca și Beuca; la S. cu Merișani; la V. cu com. Ghimpețeni și căt. Atîrnați și la N. cu com. Tecuciŭ-Calinderu.

Are o populație de 649 familiĭ, saŭ 3105 suflete, din carĭ 645 contribuabilĭ.

Intinderea comuneĭ, dimpreună cu moșiile aflate pe dînsa, este aproape de 5670 hect., din carĭ 1800 hectare aparțin d-neĭ A. D. Berendeiŭ și 2900 hect. aparține d-luĭ Dimache Polimeride.

Sunt împroprietărițĭ 376 locuitorĭ, pe 990 hect.

Pe moșiile Doagele se află pădurĭ de tufan pe o întindere de 320 hect.

Numărul vitelor este de 3792 capete, dintre carĭ: 677 vite marĭ cornute, 134 caĭ, 2876 oĭ și capre și 114 porcĭ.

Budgetul com. este de 9350 leĭ la veniturĭ și de 8436 leĭ la cheltuelĭ.

Are o școală, frecuentată de 38 elevĭ; o biserică, deservită de 2 preoțĭ și 2 cîntărețĭ; o moară cu aburĭ și un heleșteŭ al proprietățeĭ.

Doagele se leagă cu comuna Merișani și cu comuna Tecuciŭ-Calinderu prin șosele vecinale, iar pe de altă parte la E., cu șoseaua județeană Roșiori-Bălaci-Strîmbeni.

La 24 Iunie (Drăgaica) și la Duminica-Tomiĭ se face aci bîlciŭ.

Dobrotești-Sîrbeni, saŭ **Brăniștari-de-Sus.** Vezĭ Brăniștari-d.-s., jud. Vlașca.

Dobrotforul, *pîrîŭ,* jud. Tecuciŭ; izvorește din pădurea Șandrul, pe moșia satuluĭ Slobozia-Panu, com. Stănisești; trece prin Stănisești și străbate satele: Belciuneasa și Benești; merge în direcție de la N. spre S.-E.; se împreună cu pîrîul Pojorîta la Gura-Crăeștilor; de aci merge spre E. și se varsă în Zeletin, la Gura-Țepoaeĭ (com. Motoșeni).

Dobrotforul, *deal,* în jud. Tecuciŭ, pl. Stănisești, com. Buda. Acest deal este continuarea dealuluĭ ce vine din jud. Bacăŭ; străbate comuna Colonești. Formează pe o întindere de 10 kil. marginea între com. Colonești și Buda. Culmea acestuĭ deal este acoperită cu viĭ și poartă diferite numirĭ, după localitățile pe carĭ le străbate.

Dobrotinetul, *com. rur.,* județul Olt, plasa Oltul-d.-j., compusă din 4 cătune: Cătunul-d.-s., Pietrișul, Linia și Proaspeți. Are o populație de 359 familiĭ, saŭ 1544 suflete, din carĭ 15 familii de Țiganĭ. Sunt 270 contrib. In com. sunt 293 case de locuit.

Este situată pe dealul și valea Oltuluĭ, la 16 kil. departe de capitala județuluĭ și la 1 1/2 kil. de reședința plășeĭ.

In raionul comuneĭ sunt 2 bisericĭ: una în Cătunul-d.-s., fondată la anul 1639 de Mateiŭ-Vodă Basarab; maĭ are ctitorĭ pe Ioan Munteanu, Florea Dragomirescu și alțiĭ; a doua biserică e în Cătunul-din-Vale; s'a reparat la 1857 de către Dr. Ernest de la Pomeray și preotul Ilie Negoescu; sunt deservite de 2 preoțĭ plătițĭ din budgetul comuneĭ.

Locuitoriĭ, afară de agricultură, se maĭ ocupă și cu dulgheria, tîmplăria, butăria, croitoria și altele. Eĭ desfac produsul munceĭ lor la Slatina.

Vite sunt: 26 caĭ, 34 epe, 386 boĭ, 114 vacĭ, 1779 oĭ și 345 porcĭ.

La 1864 s'aŭ împroprietărit 288 locuitorĭ pe moșiile d-lor Maior Munteanu, Dr. G. Polizu, Dr. Ernest de la Pomeray și pe moșia statuluĭ Proaspeți-Cireașovul, dînduli-se 799 hect.

Comuna Dobrotinul, cu izlaz cu tot, are 1733 hect.

Școala există în com. de vr'o 30 de anĭ; clădirea e proprietatea comuneĭ. E frecuentată de 14 copiĭ, din numărul de 219 în vîrstă de școală. Cu întreținerea eĭ statul cheltuește 1512 leĭ.

Știŭ carte 86 persoane.

Stupĭ cu albine sunt 96.

Comerciul se face de 3 cîrciumarĭ.

In satul Dobrotinetul se ține un bîlciŭ anual în ziua de 21 Maiŭ.

Veniturile și cheltuelile com., după ultimul budget, se ridică la suma de 2697 leĭ.

Prin comună trece șoseaua județeană Slatina-Casa-Vechiă, ce înlesnește comunicația cu comunele: Slatina, Tesluiul, Comănița, Deleni, Dumitrești și Casa-Vechiă.

Este brăzdată de dealurile Oltuluĭ și Șireĭ, cu piscurile: Murgoiul, Bîrna și Băducă, care cad spre V. de comună, avînd o lungime de aproape 7 kil. Pe parte din ele se cultivă viĭ, carĭ daŭ un vin bun, iar parte servesc ca izlaz pentru pășunatul vitelor.

Oltul și Valea-Șireĭ udă com.

In slavonește Dobrotinetul însemnează *pămînt bun.*

Dobrotinetul, *deal,* în jud. Olt, raionul comuneĭ Dobrotinetul, pl. Oltul-d.-j., pe care se cultivă 85 hect. vie.

Dobroți, *cătun,* pe rîul Argeș, în jud. și pl. Argeșelul. Are 354 locuitorĭ și face parte din com. rur. Albești-Brătești. Are o biserică cu hramul Intrarea-în-Biserică, deservită de un preot și un cîntăreț.

Dobrovățul, *com. rur.,* în partea de N. a plășeĭ Crasna, jud. Vasluiŭ, la distanță de 43 kil. de orașul Vasluiŭ, de 11 kil. de Codăești, reședința plășeĭ și de 22 kil. de orașul Iași, situată în marginea județuluĭ, pe culmea dealurilor și a văilor ce se desfac din dealul Bordea, la hotar între jud. Iași și Vasluiŭ.

Este formată din satele: Dobrovățul-Moldoveni, Dobrovățul-Ruși și Dumasca, pe o întindere de 8952 hect., din carĭ 5028 hect. pădure și 1265 hect. loc de cultură, fînaț, imaș, proprietatea Domeniuluĭ Coroaneĭ, iar 2660 hect. sunt ale locuitorilor împroprietărițĭ.

Această moșie a fost a mănăstireĭ Dobrovățul, după a căreia secularizare deveni proprietatea statuluĭ și apoĭ a Domeniuluĭ-Coroaneĭ.

Are o populație de 796 fam., saŭ 2777 suflete, în care sunt 100 Lipovenĭ, 200 Țiganĭ și 61 Evreĭ. Știŭ carte 146 persoane.

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura ce se face pe o întindere de 1315 hect., părțile lor, și 658 hect. partea proprietățeĭ; eĭ se maĭ îndeletnicesc cu cultura vieĭ și a livezilor pe o întindere de 140 hectare, cu tăiatul lemnelor din pădurĭ și cu transportul lor pe la orașe.

In această comună sunt 2 bisericĭ și o mănăstire, deservite de 3 preoțĭ și 6 cîntărețĭ; o biserică lipovenească; o școală; o moară de apă; 8 cîrciumĭ. Comerciul se face de 16 persoane.

Budgetul e de 7544 leĭ la ven. şi de 6919 l. 93 b. la chelt. Sunt 367 contribuabilĭ.

Numărul vitelor e de 3720: 1244 vite marĭ cornute, 1300 oĭ, 390 caĭ şi 787 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 155 pluguri şi 270 care cu boĭ, 28 pluguri şi 57 căruţe cu boĭ.

In această comună se află penitenciarul cu acelaşĭ nume.

Dobrovăţul (Mănăstirea-), *mănăstire,* în marginea de N. a satuluĭ Dobrovăţul-Ruşi, com. Dobrovăţul, pl. Crasna, judeţul Vasluiŭ, fundată de Ştefan-cel-Mare. Clădirea eĭ s'a început la anul 1503 şi s'a terminat în 1504, iar zugrăveala din lăuntru s'a făcut sub domnia luĭ Petru Rareş.

Această mănăstire a fost închinată mănăstireĭ Zografuluĭ din Sfîntul Munte, de către Vasile-Vodă şi a fost stăpînită de călugăriĭ grecĭ cu opt moşiĭ, iar după secularizare a devenit proprietatea statuluĭ. In casele din jurul acesteĭ mănăstirĭ se află penitenciarul Dobrovăţuluĭ, înfiinţat la 1864 de M. Cogîlniceanu, fost atuncĭ ministru de interne. Acest penitenciar serveşte de închisoare pentru condemnaţiĭ corecţionalĭ.

Dobrovăţul, *moşie,* (jud. Vasluiŭ, pl. Crasna), proprietatea statuluĭ. Înainte de secularizare era pendinte de mănăstirea Dobrovăţul. La anul 1871 avea o arendă de 34000 leĭ şi a fost ipotecată împreună cu alte 380 proprietăţĭ ale statuluĭ pentru asigurarea împrumutuluĭ domenial de 78000000 leĭ, efectuat în anul 1871. Pe periodul 1880—85, arenda acesteĭ moşiĭ a scăzut la 30000 leĭ pe an. Pe moşia Dobrovăţul se află şi o pădure în întindere aproximativă de 3000 pogoane.

Dobrovăţul, *penitenciar,* judeţul Vasluiŭ, plasa Crasna, în mănăstirea cu acelaşĭ nume.

Penitenciarul Dobrovăţu s'a înfiinţat la 1864 de D. Cogălniceanu, ca ministru de Interne. Serveşte pentru condamnaţĭ corecţionalĭ. Situaţia acesteĭ închisorĭ era la Aprilie 1886, următoarea: se aflaŭ în tot 232 de condamnaţĭ, din carĭ 222 corecţionalĭ şi numaĭ 10 la reclusiune. Un număr de 106 condamnaţĭ exercitaŭ în închisoare diferite meşteşugurĭ. Pentru administraţia penitenciaruluĭ de la Dobrovăţ este înscrisă în budgetul ministeruluĭ de Interne o sumă anuală (1886—87) de 4480 leĭ.

In acest penitenciar a fost internat şi a murit (1869) nenorocitul Iancu Fălcoianu, fostul director la acea epocă a Poştelor şi Telegrafelor.

Dobrovăţul, *pîrîŭ,* izvoreşte de sub dealul Bîrnova, jud. Iaşi, trece pe teritoriul comuneĭ Dobrovăţul, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ, intră în com. Codăeşti, şi după ce trece prin şesul pe care e aşezat şi satul Codăeşti, se varsă în pîrîul Cuţigna şi apoĭ împreună în Vasluet, după ce primeşte pîraiele: Pietrosul, Humăria, Coloneaţa şi Dumasca.

Dobrovăţul, *vale,* în judeţul Vasluiŭ, comuna Dobrovăţul, plasa Crasna. Are forma lungăreaţă şi îngustă. Incepe de sub satul Slobozia, din com. Ciurea, jud. Iaşi şi merge până în pîrîul Vasluețul, aproape de Movila-luĭ-Burcel. Prin mijlocul acesteĭ văĭ curge pîrîul Dobrovăţul.

Dobrovăţul-Moldoveni, *sat,* în partea de E. a com. Dobrovăţul, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ; se numeşte Moldoveni, pentru a se deosebi de satul Dobrovăţul-Ruşi, care e colonizat cu Ruteni, încă din timpul luĭ Ştefan-cel-Mare.

E situat pe coasta de V. a dealuluĭ Dobrovăţul, pe o suprafaţă de 4293 hect., din carĭ 2574 hect. pădure şi 572 hect. loc de cultură, imaş, fîneaţă, ale proprietăţeĭ Domeniuluĭ Coroaneĭ, iar 1147 hect. sunt ale locuitorilor. Are o populaţie de 300 familiĭ, saŭ 1285 suflete, din carĭ 31 suflete Evreĭ şi 50 Ţiganĭ.

Aicĭ este reşedinţa com.; o şcoală cu localul eĭ propriŭ, înfiinţată la 1865, frecuentată de 48 elevĭ; o biserică de lemn, construită în 1825 de un călugăr numit Pahomie, deservită de un preot şi un eclesiarc. Sunt 2 crîşme.

Numărul vitelor e de 1145: 492 vite marĭ cornute, 250 oĭ, 135 caĭ şi 268 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 70 plugurĭ şi 12 care cu boĭ; 10 plugurĭ şi 20 căruţe cu caĭ. Stupĭ cu albine sunt 215.

Dobrovăţul-Ruşi, *sat,* în partea de V. a com. Dobrovăţul, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ; şĭ-a luat numele de la o colonie de mazurĭ rusnacĭ, stabilițĭ aci, se zice, încă din timpul luĭ Ştefan-cel-Mare.

E aşezat pe coasta Dealuluĭ-Ruşilor, pe o suprafaţă de 4126 hect., din carĭ 693 hect. loc de cultură, fînaţ, imaş şi 2453 hect. pădure, proprietatea Domeniuluĭ Coroaneĭ, iar 980 hect. ale locuitorilor. Satul are o populaţie de 185 familiĭ, saŭ 900 suflete, din carĭ 25 Evreĭ şi 56 Ţiganĭ.

In partea nordică se află mănăstirea Dobrovăţul, deservită de 1 preot şi 3 dascălĭ. In cur-

tea sa se află penitenciarul corecţional. In apropiere este o moară cu patru pietre. In sat sunt 4 cîrciume.

Numărul vitelor e de 1338: 430 vite marĭ cornute, 497 oĭ, 154 caĭ şi 257 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 60 plugurĭ şi 100 care cu boĭ, 10 plugurĭ şi 15 căruţe cu caĭ; 22 stupĭ cu albine.

Dobroveşti, *fost sat,* în judeţul Mehedinţi, plaiul Cloşani, com. urb. Baia-de-Aramă, lîngă Dealul-Spinenilor.

Dobroveşti, *hotar de moşie,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani, com. urb. Baia-de-Aramă.

Dobrul, *munte,* jud. Bacăŭ, pl. Trotoşul, com. Tîrgul-Trotuş, din dreapta Trotuşuluĭ, situat lîngă mănăstirea Păltinişul.

Dobrul, *pădure,* pe moşia Tătăreşti-d.-s., jud. Teleorman, situată spre N. acesteĭ moşiĭ, la hotarul despre judeţul Argeş. Are o întindere de 372 hect. Esenţe: cer, gîrniţă şi tufan.

Dobrul saŭ **Cerbul,** *pîrîiaş,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Tîrgul-Trotuş, care se încarcă cu pîrîiaşul Balta-Porculuĭ şi apoĭ se scurge în dreapta Slăniculuĭ, la villa Munteanu.

Dobrul, *vale,* jud. Bacăŭ, plasa Trotuşul, com. Tîrgul-Trotuşul, care începe la şipotul pîrîuluĭ Dobrul şi se întinde pănă la villa Munteanu, la poalele munteluĭ Cerbul.

Dobruleşti, *localitate,* în judeţul Suceava, com. Cristeşti. (Vezĭ Boureni).

Dobrunul, *com. rur.,* în S. pl. Olteţul-Oltul-d.-s, jud. Romanaţi, formată din satele: Dobrunul (400 locuitorĭ) şi Chiliĭ (250 locuitorĭ). E situată pe valea şi pe terenul drept al Olteţuluĭ, în faţa com. Pîrscoveni şi Şopîrliţa, la 18 kil. departe de Caracal şi la 13 de Balş. Altitudinea terenuluĭ d'asupra niveluluĭ măriĭ este de 144 m. Are o populaţie de 152 familiĭ, saŭ 605 suflete; 305 bărbaţĭ şi 300 femeĭ; 277 căsătoriţĭ şi 328 necăsătoriţĭ. Ştiu carte 31, nu ştiŭ 574. Sunt 125 contribuabilĭ. Budgetul com. este de 2214 leĭ la venit şi de 2269 la cheltuelĭ. In sat sunt 250 duzĭ pentru creşterea gîndacilor de mătase.

Vite marĭ sunt 846; vite micĭ 794 şi porcĭ 170. Este o biserică, Sf. Nicolae (1845), deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; sunt 2 cîrciumĭ.

In coprinsul com., Brazda-luĭ-Novac se scoboară pe o muchie de deal, chiar în mijlocul com., apoĭ apucă spre Şopîrliţa. Sub un pisc de deal, în marginea Olteţuluĭ, se află rămase zidurĭ de case şi o biserică. Se povesteşte că s'ar fi găsit aci în vechime talere de argint, cuţite, inele cu pietre scumpe, brăţărĭ de aur şi boabe de mărgăritar. Despre zidurĭ şi biserică se spune că aŭ fost clădite de Ghinea Vistierul, zis şi Ciucală, pe timpul luĭ Mateiŭ Vodă.

Dobruşa, *sat,* face parte din com. rur. Zlătăreĭ, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea. Are o populaţie de 537 locuitorĭ, 270 bărbaţĭ şi 267 femeĭ, iar ca populaţie şcolară are 52 copiĭ, 30 băeţĭ şi 22 fete. Aci e schitul Dobruşa.

Dobruşa, *sat,* face parte din com. rur. Ştefăneşti, pl. Oltul-d.-j. jud. Vîlcea. Are o populaţie de 445 locuitorĭ, 238 bărbaţĭ şi 207 femeĭ. E la distanţă de 1 kilometru de cătunul unde se află şcoala comuneĭ. Copiĭ în vîrstă de şcoală sunt 54. Aci e o biserică de lemn, fără inscripţie, făcută de locuitorĭ, cam de vr'o 100 anĭ, după cum afirmă ceĭ bătrînĭ.

Dobruşa, *fost schit,* pe valea Dobruşa, lîngă com. Voiceşti, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea, fondat, după cum se zice, de Ceauş Duţu, la anul 1800.

Dobruşa, *deal,* în jud. Vîlcea, com. Ştefăneşti, pl. Oltul-d.-j.

Dobruşa, *deal,* cu direcţia N.-S. în com. Zlătăreĭ, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea; e plantat cu viĭ.

Dobruşa, *pădure* a statuluĭ, în jud. Vîlcea, pl. Oltul-d.-j., în întindere de 76 hect. Impreună cu trupurile: Verdea (20 hect.), Zlătăreĭ (216 hect.), Părăseşti (885 hect.), Guşoeni (180 hect.), Mitrofani (125 hect.) şi Noropiţa (22 hect.), ţine de com. Drăgăşani, Ştefăneşti şi Creţeni.

Dobruşa, *pîrîiaş,* în partea de V. a com. Suteşti, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea.

Dobruşa, *vale,* trece prin căt. Dobruşa, com. Ştefăneşti, pl. Oltul-d-.j., jud. Vîlcea. Izvoreşte din pădurile com. Fumureni şi merge de se varsă în rîul Oltul.

Dobruţuluĭ (Pădurea-), *pădure,* în jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Tîrgul-Trotuş, de pe moşia Slănic.

Dobruţuluĭ (Piscul-), *vîrf de munte,* în jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, de pe teritoriul com. Tîrgul-Trotuş.

Docani, *sat,* în județul Tutova. pl. Tîrgul, spre S.-E. pe pîrîul Docan. Formează singur o comună (com. Docani). Are 601 locuitorĭ, din carĭ 45 știŭ carte. Contrib. sunt 92. Sunt 145 case. In cuprinsul com. sunt grădinăriĭ. Se cultivă viea pe o întindere de 48 hect., din carĭ 15,50 nelucrătoare; iar livezile cu prune numaĭ pe o suprafață de 75 ariĭ.

Comerciul se face de 7 persoane în 12 stabilimente comerciale (din carĭ 4 cîrciumĭ). Are o școală primară de băețĭ; 2 bisericĭ. Veniturile sunt de 3413,04 leĭ anual.

Docanul, *pîrîŭ,* ce curge prin pl. Tîrgul, com. Docani, jud. Tutova; izvorește din com. Brădești, curge spre S. și se varsă în pîrîul Jeravățul de a dreapta.

Docăneasa, *sat,* în jud. Tutova, pl. Tîrgul, com. Vindereĭ, spre S.-E. de satul Vindereĭ. Are 346 'locuitorĭ (din carĭ 8 știŭ carte) și 56 case.

Docănești, *numire,* ce purta înainte de 1864, un *sat* așezat pe malul stîng al rîuluĭ Siretul, lîngă satul Iucșești-d.-s., județul Roman, și care sat a fost desființat de proprietarul luĭ de atuncĭ, ca să nu dea locuitorilor pămînt după legea rurală.

Dochia, *com. rur.,* în jud. Neamțu, pl. Piatra-Muntele, înființată acum cîțĭ-va anĭ în urmă, în virtutea legeĭ din 1864. Este așezată pe podișele cuprinse către E. pîrîuluĭ Cracăul, pînă în dealurile Mărginenilor și ale Tatomireștilor, între com. Girovul la N.-V.-S., com. Mărgineni la S.-E., com. Budești-Ghicăĭ, Bărgăoani și Șerbești, la N.

Este formată din satele: Dochia și Bălușești, și are o populațiune de 280 familiĭ, saŭ 1257 suflete, carĭ trăesc în 298 case; sunt 573 bărbațĭ, 585 femeĭ; 576 necăsătorițĭ, 490 căsătorițĭ, 86 văduvĭ, 5 divorțațĭ; 261 băĭețĭ, 273 fete; 7 străinĭ. Știŭ carte 116, nu știŭ 1041.

Dintre locuitoriĭ împroprietărițĭ în 1878 sunt astăzĭ: 225 carĭ stăpînesc înșișĭ locurile lor; 57 ca urmașĭ; 13 locurĭ părăsite; 39 locurĭ ocupate de către alțiĭ, 15 locurĭ rămase pe seama com.

Solul se cultivă pe o întindere de 909 hect., 50 ariĭ.

Imașul are o întindere de 170 hect. și nutrește un număr de 1456 capete de vite.

In comună sunt 2 bisericĭ (una în ruină), deservite de 1 preot și 1 eclesiarc, plătițĭ din fondurile comuneĭ; o școală. De asemenea 3 fierăriĭ; 4 cojocăriĭ; 1 croitorie, 3 stoleriĭ, 3 rotăriĭ; 1 dogărie, 2 cizmăriĭ; 1 rogojinărie.

Budgetul com. e de 5284 leĭ, 74 banĭ la veniturĭ și 5096 leĭ, 81 banĭ la cheltuelĭ.

Comunicațiunea cu satele vecine se face prin: șoseaua comunală, care începe din satul Roznov, trece prin satul Dochia, și se pune în legătură cu șoseaua județiană Piatra-Bozieni, între al 15—16 kil.; prin un drum, care începînd de lîngă satul Dochia (șoseaua pecedentă), traversează soseaua Piatra-Bozieni între kil. 12—13 și unește cu șoseaua Șerbești; prin uu drum care începînd din satul Dochia, duce prin satul Bălușești la satul Itrinești (com. Mărgineni), etc.; prin un drum, din soseaua Dobreni-Moinești între kil. 12—13, precum și prin alte drumurĭ naturale ce leagă diversele localitățĭ limitrofe.

Dochia, *sat,* în com. Dochia, județul Neamțu, pl. Piatra-Muntele. E situat la 16 kil. depărtare de orașul Piatra, între satul Bălușești, Dănești și Bahna.

Are o populație de 260 fam., saŭ 1054 sufl., carĭ locuesc în 273 case. Această populație se împarte astfel: 520 necăsătorițĭ, 454 căsătorițĭ, 75 văduve, 5 divorțațĭ; 522 bărbațĭ, 533 femeĭ. Știŭ carte 104 persoane, nu știŭ 950.

Locuitoriĭ sunt toțĭ Romînĭ, împroprietărițĭ la 1878.

In acest sat se află: o biserică; o școală frecuentată de 38 elevĭ.

Dochia, *stîncă,* reprezentînd o figură omenească, în grupa munteluĭ Ceahlăul.

Iată cum descrie G. Asachi în «Itinerariul Carpaților», această localitate:

Trecînd Pîrîul-Sîrbenilor, după un ceas ajungĭ la Bîtca numită Piciorul-Sihastruluĭ și în urmă la Pîrîul-Alb, care curge într'o vale îngustă, în al căreia mijloc se înalță chipul antic al Dochieĭ. Din această strîmtoare suflă un vînt puternic și, după cum zice balada, plutesc în aer o mulțime de vulturĭ, carĭ es din stîncele învecinate, numite Stratul saŭ Tabăra-Vulturilor.

Numele cel faimos al acestuĭ loc aŭ îndemnat a se zidi aicĭ un schit, care a fost până la 1704; dar în ziua de Paștĭ, pe cînd se sèrba în biserică sf. înviere, un munte de omăt desfăcîndu-se din vîrful Pionuluĭ, a îngropat schitul cu toțĭ sihaștri și a prefăcut forma acestuĭ loc.

O icoană ce a scăpat din acea catastrofă a însemnat locul fostuluĭ schit și, maĭ în urmă, a pricinuit facerea schituluĭ Ceribucul.

La acea întîmplare, chipul Do-

chieĭ, de şi era stîncă puternică, a suferit o simţitoare stricăciune; partea de sus care înfăţişa capul, umeriĭ şi sînul, s'aŭ spart şi se vede zăcînd în oare-care depărtare. Această masă compusă din aglomeraţiĭ (pietricele între ele închegate), putea să fie partea feţeĭ şi a păruluĭ. Trunchiul şi coapsele figuriĭ sunt de stîncă îndesată de bazalt; prundişul adunat între părţile ce închipueaŭ fluerele, abia lasă un deşert, de-a putea trece un om; pe acolo curge Pîrîul-Alb, de unde îşĭ are a sa obîrşie, precum zice şi Cantemir. Alte pietre, de asemenea aglomeratice, ce închipuesc oile Dochieĭ, zac împrejurul acestuĭ chip, iar alăturea se află, singuratică, altă piatră îndestul de mare care se numeşte Vulturul-luĭ-Traian, căruia, după zicerea tradiţiuneĭ, i-ar fi încredinţat acest împărat paza Dochieĭ.

Dochia, *stîncă,* jud. Neamţu. E situată în localitatea numită Petro-Dava.

Dochieĭ (Lunca-), *cătun,* în comuna Cornăţelul, jud. Neamţu, pl. Răcăciuni.

Este aşezat pe lunca Trotuşuluĭ, la $^{1}/_{2}$ ceas depărtare de cătunul Cornăţelul.

Are o populaţie de 166 sufl., carĭ locuesc în 30 case. Are o biserică filială, cu hramul Sf. Nicolae (parohia Cornăţelul). Copiĭ cu vîrstă de şcoală sunt 15 (8 băeţĭ şi 7 fete).

Docolina, *tîrguşor,* în partea de V. a com. Albeşti, jud. Fălciŭ, pl. Crasna, aşezat pe şes lîngă şoseaua naţională Vasluiŭ-Bîrlad.

Puţin maĭ în jos de tîrguşor se află un pod mare de piatră peste apa rîuluĭ Bîrlad, construit pe 5 arcurĭ în timpul Domnieĭ luĭ Mihail Grigore Sturdza.

Aicĭ la Docolina, ne spune cronicarul Grigore Ureche, a urmat un războiŭ între Creţu Potcoavă şi Petru Schiopul, în anul 1578, pentru domnia ţăreĭ.

Docuzaci, *sat,* în jud. Constanţa, plasa Mangalia, cătunul com. Cara-Omer, situat în partea sud-vestică a plăşeĭ şi a comuneĭ, la 14 kil. spre V. de cătunul de reşedinţă Cara Omer, fiind satul cel maĭ de la marginea sud-vestică a comuneĭ. Este aşezat pe marea vale Docuzaci şi este închis de dealul Docuzaci în partea sud-vestică şi de Dealul-Moriĭ în partea de E. Este dominat de vîrful Docuzaci, care este la 2 kil. spre S.-V. şi care are o înălţime de 193 metri.

Suprafaţa sa este de 440 hect., dintre carĭ 14 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ.

Populaţiunea sa, compusă maĭ toată din Bulgarĭ, fiind la hotar, este de 63 fam., cu 220 sufl. Drumul comunal Hairam-Chioĭ-Dere-Chioi trece pe la S.-V. satuluĭ, fără să dea prin sat; însă este un alt drum de la Hairam-Chioi la Docuzaci, care trece prin Demircea şi un altul de la Dere-Chioi la Docuzaci, care trece prin Cerchez-Chioĭ. Alte drumurĭ pleacă la Mamuzlî, la Calfa-Chioi şi la Cial-Margea.

Docuzol, *sat,* în jud. Constanţa plasa Medjidia, cătunul com. Alacapî. E situat în partea N. a plăşeĭ şi cea N.-V. a com., la 9 kil. maĭ spre N.-V. de cătunul de reşedinţă Alacapî. Este aşezat pe valea Docuzol, pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Docuzol, închis fiind de dealul Docuzol-Bair din partea estică şi fiind dominat de vîrful Chiostel II, care se află la 1 kil. spre S. de sat, şi care are o înălţime de 58 metri. La N. satuluĭ, la 500 metri afară din sat, se află Cîşla-luĭ-Căciulă; iar la N.-E. satuluĭ, şi la marginea luĭ se află Cîşla-luĭ-Manasie-Jecu.

Suprafaţa satuluĭ este de 4624 hect., dintre care 24 hect. sunt ocupate de grădinĭ şi de vatră.

Populaţiunea, maĭ toată turcească, este de 140 familiĭ cu 774 suflete. Casele sale sunt în general marĭ şi regulat aşezate, ceea-ce face ca uliţele sale să fie toate drepte. Şoseaua judeţeană Medjidia-Carol I-Dana-Chioi trece prin partea vestică a satuluĭ şi prin Cîşla-luĭ-Căciulă; iar drumul comunal Chiostel-Tortoman tae satul în două părţĭ, aproape egale; alte drumurĭ comunale maĭ pleacă la N. spre Bilarlar (Dorobanţul); la N.-E. către Cara-Murat şi la V. către Panaghir.

Docuzol, *vîrf de deal,* în jud. Constanţa, plasa Medjidia, com. Tortoman, vîrful cel maĭ înalt al dealuluĭ Docuzol-Bair, avînd 103 metri înălţime; a fost şi punct trigonometric de observaţiune de rangul al II-lea; este acoperit cu verdeaţă.

Docuzol, *pîrîŭ,* în jud. Constanţa, plasa Medjidia, com. Alacapî, cătunul Docuzol. Izvoreşte de la N. satuluĭ Docuzol, dintre Cîşla-luĭ-Căciulă şi Cîşla-luĭ-Manasie-Jecu; trece prin mijlocul satuluĭ şi se varsă, după un drum de $3^{1}/_{2}$ kil., în balta Cara-Su. Malurile sale sunt cam băltoase, cu atît maĭ mult cu cît se apropie de Cara-Su.

Docuzol-Bair, *deal,* în jud. Constanţa, plasa Medjidia, comunele

Tortoman și Alacapî; are o direcțiune de la S.-V. către N.-E., mergînd printre văile Celibichioi-Ceair și Dere-Chioi pe de o parte și Cilibi-Chioi și Docuzol-Ceair pe de altă parte. Are o înălțime maximă de 103 metri, pe care o atinge în vîrful său Docuzonul. Este acoperit cu pășune și pe poale cu semănăturĭ.

Docuzol-Bair, *deal,* în județul Constanța, plasa Medjidia, com. Alacapî; se întinde cu o direcțiune de la N.-E. către S.-V. printre satele și văile Docuzol și Chiostel. Are o înălțime maximă de 82 m. și vîrfurĭ principale pe Chiostel II cu 58 m. și Acbalcic-Uba (59 m.), primul la extremitatea sudică și secundul la cea-l'altă extremitate. Este acoperit cu pășunĭ și semănăturĭ.

Docuzol-Bair, *vale,* în județul Constanța, pl. Medjidia, com. Alacapî; se desface din ramificațiunile orientale ale dealuluĭ Dere-Chioi, îndreptîndu-se către S., merge printre cele două dealurĭ Docuzol-Bair, trece prin satul Docuzol și se deschide în balta Cara-Su. Prin mijlocul său curge pîrîul Docuzol.

Dodea, *deal,* se întinde pe teritoriul satuluĭ Chetrești, comuna Chetrești, plasa Stemnicul, jud. Vasluiŭ.

Dodeiul, *vălcea,* izvorește de la S.-V. com. Otești-d.-s., pl. Oltul-d.-s., jud. Olt, și se varsă în Cungrea-Mică, pe țărmul drept, tot în raionul comuneĭ Otești-d.-s.

Dodeni, *loc izolat,* jud. Neamțu, pl. Piatra-Muntele, com. Bicazul. E situat pe dreapta rîuluĭ Bistrița, lîngă pîrîul cu acelașĭ nume.

Dodeni, *pîrîiaș,* jud. Neamțu, pl. Piatra-Muntele, com. Bicazul; izvorește din colinele estice ale munților Neaguluĭ (grupa furciturilor, detașare a sistemuluĭ stîncos Ceahlăul); curge în direcțiune estică până în dreptul loculuĭ izolat cu acelașĭ nume, unde, traversînd șoseaua mixtă Piatra-Bicaz-Prisăcani, între kil. 82—83, se varsă pe partea dreaptă a rîuluĭ Bistrița.

Dodești, *com. rur.,* în partea de S. a plășeĭ Mijlocul, jud. Fălciŭ, formată numaĭ din satul Dodești. Are o populație de 280 familiĭ, saŭ 1180 suflete, din carĭ 280 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ sunt răzeșĭ.

In satul Dodești se află: primăria; o școală, înființată la anul 1868, frecuentată de 68 elevĭ; o biserică, făcută la 1825, deservită de 1 preot și 2 dascălĭ.

Prin mijlocul satuluĭ trece pîrîul Dodești. Teritoriul comuneĭ e brăzdat de 3 dealurĭ principale.

Vite marĭ cornute sunt 482; caĭ, 34; oĭ, 519 și porcĭ, 289.

Dodești, *sat.* (Vezĭ Dodești, comună, plasa Mijlocul, județul Fălciŭ).

Dodești, *pîrîŭ,* pe valea căruia se află satul Dodești, județul Fălciŭ, pl. Mijlocul, com. Dodești.

Dodițești, *numire* ce se maĭ dă *satuluĭ* Oniceni, din jud. Roman, pl. Fundul.

Dodolea, *deal,* jud. Botoșani, la E. de valea Dodolea, pe moșia și com. Deleni, pl. Coșula.

Dodolea, *iaz,* în valea Dodolea, jud. Botoșani, com. Deleni, pl. Coșula.

Dodolea, *vale,* pe moșia Deleni, în partea de N.-E. a com. Deleni, pl. Coșula, jud. Botoșani, între dealurile: Capreĭ, Dodolea și Struna.

Dodul, *numele vechiŭ* al *schituluĭ* Rarăul, jud. Suceava.

Dodul, *băltiță,* formată din vărsăturile Prutuluĭ, pe teritoriul com. Măstăcani, pl. Prutul, jud. Covurluiŭ.

Dodul, *munte,* jud. Suceava. Vezĭ Rarăul.

Doerani, *sat,* în jud. Constanța, pl. Hîrșova, căt. com. Topologul. E situat în partea orientală a plășeĭ și cea meridională a comuneĭ, la $2^1/_2$ kil. spre S. de căt. de reședință Topologul. Este așezat pe valea Hagi-Omer-Dere, pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Hagi-Omer, maĭ mult pe malul drept de cît pe cel stîng. La sudul său se întinde pădurea Tausan-Orman saŭ Pădurea Epurilor. Este închis la N. de dealul Caramișa-Tepe și la S. de dealul Mișelic-Bair. Suprafața sa este de 1779 hect., dintre carĭ 79 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ și de grădinĭ.

Populațiunea sa, compusă numaĭ din Turcĭ și Tătarĭ, este de 147 familiĭ, saŭ 667 suflete. Casele sunt marĭ și așezate regulat pe malurile pîrîuluĭ, carĭ sunt înalte și rîpoase. Șoseaua județeană Hîrșova-Babadag trece pe la sudul satuluĭ; un drum pleacă spre N. la Topolog.

Doerani, *movilă,* în jud. Constanța, pl. Hîrșova, com. Calfa, căt. Doerani.

E situat aproape de hotarul județuluĭ Tulcea. Are o înălțime de 392 m.; fost punct trigonometric de observațiune de rangul al II-lea. Este acoperit cu verdeață. E situat în partea de N.-E. a plășeĭ și a comuneĭ și la 2 kil. spre N.-E. de satul cu același nume.

Doerani, alt *nume* al *pîrîuluĭ* Hagi-Omer, jud. Constanța, pl. Hîrșova, com. Calfa, căt. Doerani.

Izvorește din poalele meridionale ale dealuluĭ Periclic (jud. Tulcea), cu numele de Hagi-Omer; se îndreaptă maĭ întîiŭ spre S., apoĭ spre V., avînd o direcțiune generală de la N.-E. spre S.-V.; trece prin satul Hagi-Omer, apoĭ intră în jud. Constanța, com. Calfa; trece prin satul Doerani, de unde își schimbă și numele, luînd pe al satuluĭ; curge printre dealurile Cara-Mișe-Tepe și Mișelic-Bair și, după un curs de 6 kil., se varsă în pîr. Ciordere, ceva maĭ sus de satul Calfa. Pe valea luĭ merge drumul comunal Hagi-Omer-Doerani-Calfa. Malurile sale sunt înalte și pietroase, din cauza natureĭ dealurilor ale căror poale le udă.

Doftana, *com. rur.*, jud. Bacăŭ, pl. Trotușul. E așezată pe valea Trotușuluĭ și pe Doftana și se compune din 4 cătune: Doftana, reședința la confluența celor două rîurĭ; Bogata, de a dreapta Trotușuluĭ; Larga și Cucuieți, de-a stînga luĭ.

In Condica Liuzilor (1812) se găsește trecută Doftana răzășească; iar în Statistica din 1878, se află compusă tot din cele 4 cătune de maĭ sus.

Teritoriul com. se mărginește la N. cu al com. Dărmănești, despărțindu-se de el prin pîrîul Măscașiul, la E., cu al com. Bîrsănești (satul Brătești și cu Tîrgul-Ocna) la S. cu com. Tîrgul-Ocna și la V., cu Transilvania.

In dreptul acesteĭ com. sunt în munțiĭ Carpați, vîrfurile Nemira, Țiganca și Șandru. Din aceasta din urmă se lasă spre Uzul și Doftana, culmĭ de munțĭ cu vîrfurile Ursoaia, Oușorul, Drăcoaia și Bălălăul dincolo de Trotuș. Uzul și o mulțime de pîraĭe udă teritoriul comuneĭ.

Are o școală mixtă, care funcționează din 1865, în satul Doftana, întreținută de stat într'un local bun, construită din bîrne, de comună, cu 15 prăjinĭ pămînt în vatra satuluĭ. In anul 1891, școala a fost frecuentată de 47 copiĭ, printre carĭ 12 fete.

Sunt 4 biserici ortodoxe: 2 în Doftana, 1 în Cucuieți și 1 în Larga, deservite de 3 preoțĭ și 6 cîntărețĭ, și 2 bisericĭ catolice: 1 în Doftana și alta în Bogata cu un singur preot.

Sunt 640 case de locuit; 18 cîrciumĭ.

Populația e de 654 fam., saŭ 2848 sufl.: 1417 bărbațĭ, 1421 femeĭ; 2554 Romînĭ și 294 Ungurĭ; 2810 de protecțiune romînă și 38 ungară; 1040 agricultorĭ, 19 meseriașĭ, 20 industriașĭ, 9 comercianțĭ, 21 profesiunĭ libere, 42 muncitorĭ și 22 servitorĭ. Știŭ carte 147 persoane, nu știŭ 2701.

Contribuabilĭ, după noul recensămînt, sunt 533. După legea rurală din 1864, la 273 locuitorĭ s'aŭ dat 1289 fălcĭ și 40 prăjinĭ pămînt în împroprietărire.

Teritoriul com. are o întindere aproximativă de 24381 hect. Pădurile (Doftana, Larga, Ciobănașul) ocupă aproape 20000 hect.

Proprietarĭ marĭ: N. N. Ghica are o moșie de 12730 hect., ce dă un venit anual de 36500 leĭ și G. N. Ghica, o moșie de 9790 hect., ce dă un venit de 16900 leĭ pe an.

In comună se găsesc: o fabrică de cherestea cu aburĭ, a d-lor Niculescu și Miteanu, maĭ multe ferăstraie de apă și o fabrică de gaz.

Viile sunt pe o suprafață de 9 hect. Viea lucrătoare ocupă $^3/_4$ hect.

Animale sunt: 115 caĭ, 1790 vite cornute, 530 capre, 1425 oĭ și 544 porcĭ.

Budgetul comuneĭ pe exercițiul 1891—92 avea, la veniturĭ leĭ 12223, banĭ 14 și la cheltuelĭ leĭ 11749, banĭ 62.

Teritoriul comuneĭ este străbătut de calea județeană Tîrgul-Ocna-Moinești și de calea vecinală care duce la poteca Uzunuluĭ.

Distanțele: la Bacăŭ, capitala districtuluĭ, 66 kil.; la Moinești 19 kil.; la Tîrgul-Ocna, reședința plășeĭ, 8 kil. și la com. Dărmănești, 5 kil.

Doftana, *sat,* jud. Bacăŭ, plasa Trotușul și reședința comuneĭ cu același nume; situat în valea pîrîuluĭ Dofteaneĭ, aproape de gura acestuĭ rîŭ în Trotuș. Are o școală mixtă; 2 bisericĭ, din care una vechie, clădită de locuitorĭ la 1788, și alta clădită la 1889, de locuitorĭ, cu ajutorul Primărieĭ și a proprietaruluĭ N. Ghica; aceasta din urmă e deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ; este și o biserică catolică, înălțată de locuitorĭ la 1861. Are o populație de 366 familiĭ, saŭ 1670 suflete.

Vite sunt: 74 caĭ, 988 vite cornute, 375 capre și 360 porcĭ.

Pe teritoriul acestuĭ cătun se găsesc: o fabrică de cherestea cu aburĭ; 4 herăstraie de apă; o fabrică de gaz. Pămîntul a-

bundă în păcură, maĭ cu seamă în văile Năneasa și Păcuricea.

Doftana, *moșie,* jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, comuna Doftana, a d-luĭ N. Ghica. (Vezĭ Comănești, moșie).

Doftana, *pădure* de brad, jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, com. Doftana, proprietatea d-luĭ N. Ghica. Are o întindere de peste 8000 hect. și este supusă regimuluĭ silvic.

Doftana saŭ **Doftana-Mare,** *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, com. Doftana, care îșĭ are obîrșia în muntele Ţiganca; curge de la V. spre E. și se varsă în Trotușul, după ce trece prin satul cu acelașĭ nume. El se încarcă cu pîrîiașele: Doftenița, Săceĭ și Năneasa.

Doftana, *munte,* în jud. Prahova, pe hotarul despre Transilvania.

Doftana, *salină,* jud. Prahova, plaiul Prahova, com. Telega, legată cu linia Ploești-Predeal prin ramura Cîmpina-Doftana, lungă de 6 kil. Se află la 43 kil. depărtare de Ploești. Asupra calitățeĭ săreĭ dăm aci tabloul de analiza făcută de Dr. Bernard Lendway, în anul 1881 adăugînd că sarea de la Doftana este maĭ vînătă și maĭ consistentă ca cea de la Slănic, și prin urmare maĭ căutată pentru vite.

	Superioară	Ordinară
Clorur de sod.	99.378	97.020
Clorur de mag.	0.002	0.008
Sulfat de calce	0.234	0.745
Sulfat de sodă	0.310	0.965
Apă hygroscopică și comb.	0.074	0.106
Corp. insolub. Silico-Argil.	—	1.140
Total	99.998	99.984

Afară de acestea se maĭ găsesc urme de protoxyd de fier, stroțiană, brom și hydrocarbure

Vechea exploatare a acestor saline era identică cu cea de la Slănic.

Această salină s'a deschis la începutul anuluĭ 1885. Inainte, exploatarea săreĭ se făcea în vechile ocne de la Telega, carĭ aŭ fost părăsite definitiv în anul 1872, cînd s'a mutat cu totul exploatarea la Doftana. Mina este formată din două galeriĭ, din carĭ una cu direcția spre N.-E. numită Galeria Carol, și cea de a doua perpendiculară pe mijlocul acesteia, cu numele Galeria Elisabeta.

Lungimea acestor galeriĭ este de 126 m. pentru Galeria Carol și de 75 m. pentru Galeria Elisabeta și vor prezenta în definitiv o suprafață de exploatare de 9600 m. pătrațĭ.

Galeriile comunică cu exteriorul prin un puț cu scărĭ și prin două puțurĭ de extracțiune.

In scop de a se întinde maĭ mult cîmpul de exploatare al acesteĭ saline, s'a început în Februarie 1884 deschiderea a două galeriĭ nouă, cu tavanul la același nivel ca al galeriilor existente: una poartă numele Galeria Rosetti, și cea-l'altă Galeria Brătianu.

La salina Doftana, sarea se taie în general maĭ regulat ca la Slănic, unde, fiind maĭ friabilă, se obține cea maĭ mare parte în bucățĭ neregulate, sfărîmîndu-se adesea-orĭ în bucățele micĭ, numite gogele, în momentul cînd se operează deslipirea brazdeĭ de stîncă și divizarea eĭ în bucățĭ.

La Doftana există la suprafață două planurĭ înclinate, unul de 50 m. lungime și altul de 20 m. care conduc vagonetele cu sare de la puțurile de extracțiune până la magazia cheiuluĭ de încărcare.

Tona de sare bucățĭ și măruntă în sacĭ, se vinde, la Doftana, cu 70 leĭ. Tona de sare luată de la depozite, fie în bucățĭ saŭ măcinată, în sacĭ, 95 leĭ.

Pentru exportațiune în Rusia Serbia și Bulgaria, prețul este redus la 40—50 leĭ tona.

In aniĭ 1881/85 s'a extras de la Doftana.
In 1881—82, 35.204.599 kgr.,
în 1882—83, 41.026.391 kgr.,
în 1883—84, 39.409.977 kgr.,
în 1884—85, 29.958.076 kgr.

Doftana, *rîŭ,* jud. Prahova. Izvorește din munțiĭ Transilvanieĭ, curge de la N. spre S., trece prin centrul com. Teșila, plasa Peleșul, unde se încarcă cu văile: Prislopul, Rusul, Florea, Brădetul, Negrașul, Crîngul, Mogoșoaia, Ciopîrceni, Hermeneasa, Gîlma, Cărăbanul, Ghimpoasa și Petrișor, apoĭ udă partea de V. a com. Brebul, unde primește de afluente apa Valea-Rea; trece pe teritoriul com. Telega, pe lîngă minele de sare de la Doftana și, la S de orașul Cîmpina, se varsă în rîul Prahova, pe țărmul stîng.

Cursul săŭ e repede și zgomotos. Albia sa conține nisip, pietriș și bolovanĭ. Face marĭ stricăciunĭ, maĭ ales cînd vine mare.

Apa sa e limpede și nu e maĭ adîncă, în timpĭ normalĭ, de 0.75 m.

Pe rîul Doftana, la com. Bănești, se află un mare și frumos pod de piatră cioplită, pe șoseaua Ploești-Cîmpina.

Doftana, *stație de dr. d. f.,* jud. și pl. Prahova, com. Telega, pe linia Cîmpina-Doftana, pusă în circulație la 21 Noembr., 1883.

Se află la 5.2 kil. de Cîmpina staţie finală, la 101 kil. de Bucureşti şi la 41 kil. de Ploeşti. Linia Cîmpina-Doftana deserveşte excluziv salinele de la Doftana (în apropiere de vechile saline de la Telega). Inălţimea de asupra nivelului măriĭ de $415^{m} \cdot 10$. Venitul acesteĭ staţiĭ pe 1896, a fost de 25881 8 l., 64 b.

Doftăneţul, *proprietate* a Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti, foastă pendinte de mănăstirea Poiana, jud. şi pl. Prahova, com. Scorţeni, în întindere de 266 hect., din carĭ 160 hect. suprafaţă împădurită şi 106 hectare pămînt cultivabil şi fîneţe. Moşia, arendată pe periodul 1888/93, n'a produs de cît 770 leĭ anual.

Doftăneţul, *pădure*, în jud. şi pl. Prahova, proprietate a Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti, în întindere de 150 hect., care pe periodul 1889/91 s'a arendat cu 2070 leĭ anual.

Doftăneţul, *pîrîiaş*, curge din căt. Buştenari, jud. şi pl. Prahova, com. Telega, şi după ce primeşte de afluenţĭ: Valea-Nuculuĭ, Valea-Ursuluĭ, Valea-luĭ-Unchiaş-Andreiŭ, Olari şi Valea-Mandeĭ, merge de se varsă în gîrla Mislea, în raionul com. Cocoreşti-Mislea.

Doftăneţul, *vale*, în com. Bordeni, pl. şi jud. Prahova.

Doftăneţul-Mare, se numea *satul* Bordeni-Marĭ, din com. Bordeni, ce aparţine de pl. Filipeşti, iar azĭ de plaiul Prahova, jud. Prahova.

Doftăneţul-Mic, *vechĭe numire* a *satuluĭ* Bordeni-Micĭ, comuna Bordeni, pl. şi jud. Prahova.

Doftăniţa, *pîrîŭ*, jud. Prahova, izvoreşte din muntele Măceşul şi se varsă în Doftana.

Dofteniţa saŭ **Doftana-Mică**, *pîrîiaş*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-de-Sus, com. Doftana. Izvoreşte din muntele Nemira şi se varsă d'a stînga în Doftana.

Dogari, *cătun*, al comuneĭ Gura-Dimieniĭ, jud. Buzăŭ, cu 160 locuitorĭ, locuind în 36 case.

Dogari, *sat*, jud. Dîmboviţa, pl. Cobia, căt. com. Ulieşti.

Dogari, *sat*, face parte din com. rur. Ciomăgeşti, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt. Are o populaţie de 180 locuitorĭ.

Dogari, *colină*, în jud. Buzăŭ, com. Vintilă-Vodă, căt. Sîrbeşti. Are izlaz şi tufăriş.

Dogarilor (Izvorul-), *izvor*, în jud. Buzăŭ, com. Cislăul, căt. Scărişoara. Incepe din muntele Scărişoara, înconjoară partea de S.-E. a cetăţeĭ Doamna-Neaga, se uneşte cu Valea-Ziduluĭ, şi Izvorul-Rece, apoĭ se scurge în Cricovul.

Dogarul, *vîrful dealuluĭ* Bobiceşti, com. Opăriţi, pl. Teleajenul, jud. Prahova.

Dogarul, *deal*, la N. com. Mădulari, plasa Horezul, judeţul Vîlcea.

Dogarul, *stînă*, jud. Brăila, pe muchia platouluĭ din comuna Scorţarul-Noŭ. Are 10 locuitorĭ; eĭ aŭ 2 caĭ, 2 vite cornute şi 1200 oĭ.

Dogarul, *pîrîŭ*, jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-s., com. Racova, care se scurge în Bistriţa, pe malul săŭ stîng, trecînd prin satul Gura-Văiĭ.

Dogaruluĭ (Muchia-), *muchie de deal*, com. Berevoeşti-Pămînteşti, plaiul Nucşoara, jud. Muscel. Pe la poalele sale de E. curge pîrîul Valea-Satuluĭ.

Dogaruluĭ (Valea-), *vale*, izvoreşte din partea de N.-V. a comuneĭ Comarnicul, plaiul Peleşul, jud. Prahova. Curge de la V. spre E. şi se varsă în rîul Prahova, pe ţărmul drept, tot în raionul com. Comarnicul.

Dogăreşti, *loc izolat* şi *vale*, în jud. Vîlcea, pl. Oltul-d.-j., com. Glăvile. Se varsă în rîul Peşteana, pe teritoriul acesteĭ comune.

Dogoreala, *lac*, în jud. Ialomiţa, plasa Ialomiţa-Balta, în insula Balta, com. Borduşeani.

Dohare, *iaz*, jud. Fălciŭ, plasa Mijlocul, com. Oţeleni.

Dohmanul, *deal rîpos*, judeţul Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Tîrgul-Trotuş, situat lîngă satul Viişoara, d'a stînga Trotuşuluĭ.

Dohotariul, *deal*, judeţul Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., de pe hotarul com. Bereşti.

Dohotariul, *pîrîŭ*, afluent al pîr. Suha-Mică, jud. Suceava.

Dohotariul, *pîrîŭ*, afluent al pîrîuluĭ Sabasa, jud. Suceava.

Dohotăria, *deal*, în ramura Negreştilor, situat spre S. de mănăstirea Horaiţa, în com. Dobreni, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu. Este acoperit cu pădurĭ de stejar.

Dohotăria, *pîrîiaş,* jud. Bacău, pl. Trotuşul, comuna Bogdana, care ese din locul numit Coasta-Murgeĭ şi se varsă în pîrîul Bogdana.

Dohotăria, *pîrîiaş,* ce izvoreşte din dealul cu acelaşĭ nume, comuna Dobreni, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu; se varsă în pîrîul Negreşti.

Doĭ-Leĭ, *vîrf de deal,* ce se află între comunele Cozia şi Bazga, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ. Aicĭ se afla din vechime o crîşmă, unde călătoriĭ răsuflaŭ caiĭ după suişul greŭ al dealuluĭ. Astăzĭ se face pe dînsul cultură de cereale, iară cîrciuma nu maĭ e în fiinţă.

Doĭ-Leĭ, *pîrîiaş,* jud. Suceava, mic afluent al Toplițeĭ, din comuna Bogdăneşti.

Doĭ-Leĭ (La-), *loc izolat,* în jud. Roman, plasa Moldova, com. Cîrligul, pe şoseaua judeţeană Roman-Pĭeatra, situat la extremitatea jud. şi la o depărtare de 15 kil. 500 m. de oraşul Roman.

Doĭ-Perĭ, *pîrîŭ,* jud. Iaşi; izvoreşte de sub dealul Hlincea, curge spre N. prin podgoria cu asemenea numire din com. Galata şi se varsă în pîrîul Repedea, com. Buciumi.

Doĭ-Perĭ, *podgorie,* pe teritorul satuluĭ Hlincea, com. Galata, plasa Codru, jud. Iaşi; produce vinurĭ bune.

Doica, *poiană,* spre S.-E. de com. Fumureni, plasa Oltul-d.-jos, jud. Vîlcea.

Doiceasca (Nărteasca), *numire* dată uneĭ *părţĭ* din *pădurea* satuluĭ Bradul-cu-Sforile, din com. Tisăul, jud. Buzăŭ Are ca 150 hect.

Doiceşti, *com. rur.,* pl. Dealul-Dîmboviţa, jud. Dîmboviţa. E situată la cincĭ kil. spre N. de Tîrgovişte, în apropiere de şoseaua naţională Tîrgovişte-Pucioasa-Transilvania şi în poalele dealurilor cu viĭ, carĭ sunt spre E. de comună şi carĭ se numesc: Boltaşul, Valea-Braduluĭ, Daria şi Iuzi. Comuna Doiceşti este pe malul stîng al Ialomiţeĭ şi se compune din patru cătune: Doiceşti, Dolani, Săteni şi Guşoiul şi are o populaţie de 1628 locuitorĭ, Romînĭ. Această com. produce vin, prune, din care se face ţuică, porumb, cînepă, etc. Doiceşti se învecineşte spre E. cu com. Glodeni din plaiul Ialomiţa şi Aninoasa din plasa Dealul, despărţindu-se de Glodeni prin dealurĭ, văĭ şi pădure; spre V. se învecineşte cu com. Şotînga, de care se desparte prin Ialomiţa; spre N., cu Vîlcana-Pandeli, despărţindu-se tot prin Ialomiţa şi spre S., cu Tîrgoviştea, despărţindu-se prin cîmpie şi pîrîul Ialomiţa. In această comună se află ruine marĭ de palate şi cetăţue. Pădurile ce sunt în raionul acesteĭ comune, coprind ca la 28700 ariĭ.

Are o şcoală, cu un învăţător plătit de stat.

Doiceşti, *staţie de dr.-d.-f.,* jud. Dîmboviţa, plasa Dealul-Dîmboviţa, com. Doiceşti, pe linia Tîrgovişte-Pucioasa, pusă în circulaţie la 1 Ianuarie 1890. Se află între staţiile Tîrgovişte (9.9 kil.) şi Lăculeţe (3.5 kil.) Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de 324^{m}. 77. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 60.086 leĭ, 15 banĭ

Doina, *sat,* în jud. Neamţu, plasa Piatra-Muntele, com. Girovul. E situat în drumul şoseleĭ Dobreni-Moineşti, la al 12-lea kil., între satele Boteşti şi Dăneşti.

Are o populaţiune de 68 familiĭ, saŭ 287 suflete, carĭ trăesc în 75 de case; această populaţie repartizată pe categorii, dă: după sex, 138 bărbaţĭ, 149 femeĭ; după starea civilă: 153 necăsătoriţĭ, 119 căsătoriţĭ, 5 văduvĭ; în raport cu instrucţiunea: 27 ştiŭ carte, 307 nu ştiŭ. Locuitoriĭ se îndeletnicesc cu agricultura.

Acest sat este noŭ format prin împroprietăririle din 1878 făcute însurăţeilor. Are o şcoală frecuentată de 38 elevĭ.

Doina, *iaz,* în jud. Botoşani, valea Doina, moşia Răuseni, com. Comîndăreşti.

Doina, *vale,* pe moşia Răuseni, în partea de S.-V. com. Comîndăreşti, plasa Jijia, jud. Botoşani.

Dolama, *cîmpie,* în jud. Tulcea, plasa Istruluĭ, pe teritoriul com. rurale Ciamurli-d.-s. şi anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Testemelul, situată în partea N.-V. a comuneĭ şi a plăşeĭ; are o întindere de 150 hect.; este acoperită cu livezĭ de prunĭ; în partea estică are şi puţină pădure; este străbătută de drumul com. Baş-Punar-Testemel.

Dolani, *sat,* plasa Dealul, com. Doiceşti, jud. Dîmboviţa.

Dolani, *deal,* com. Colţeşti, pl. Olteţul-d.-s., jud. Vîlcea.

Dolca, *pîrîŭ,* jud. Bacău, pl. Trotuşul, com. Mănăstirea-Caşinul. Se încarcă cu pîrîiaşele Prisaca şi al-Pĭetricelelor şi se varsă în pîrîul Caşinul.

Dolceşti, *cătun,* reşedinţa com. Mosceleşti, plasa Gilortul, jud. Gorj. E situat pe şes, la N. comuneĭ Săuleşti, pe malul drept al Gilortuluĭ. Are o suprafaţă de 411 hect., din carĭ 150 hect. pădure, 150 hect. arabile, 100 hect. fîneţe, 4 hect. vie, 4 hect. livezĭ de prunĭ şi 1 hect. izlaz; o populaţie de 80 familiĭ, saŭ 318 suflete, din carĭ 70 contribuabilĭ, toţĭ Romînĭ, ocupîndu-se cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Locuitoriĭ sunt împroprietăriţĭ după legea rurală din 1864, şi posedă: 15 plugurĭ, 30 care cu boĭ, 1 căruţă cu caĭ, 150 vite marĭ cornute, 6 caĭ, 350 oĭ, 30 capre şi 60 rîmătorĭ.

Comunicaţia se face prin şoseaua judeţiană Tîrgul-Jiŭ-Dolj şi prin 2 şosele comunale.

In cătun sunt 3 puţurĭ şi 6 fîntînĭ.

Doletul, *movilă,* în jud. Brăila, situată la V. com. Ciacîrul, 2—3 kil. depărtare.

Dolgopol, *numire vechie* a *oraşuluĭ* Cîmpulung, jud. Muscel.

Dolhasca, *com. rur.,* judeţul Suceava, situată în partea nordică a plăşeĭ Siretul-d. s. şi la 24 kil. de Fălticeni. Se mărgineşte la E. cu com. Lespezi şi Tudora, din jud. Botoşani, la V. cu com. Dolheşti şi Tătăruşi, la S. cu com. Lespezi şi la N. cu com. Dolheşti şi Tudora, despărţindu-se de toate părţile prin semne convenţionale. Are forma unuĭ exagon neregulat. E compusă din satele: Dolhasca, Gulia (Schitul), Probota şi Buda, cu reşedinţa în satul Dolhasca. Are o populaţie de 1263 familiĭ, saŭ 4406 sufl., 2197 bărbaţĭ şi 2209 femeĭ, din carĭ 125 izraeliţĭ. Contribuabilĭ sunt 838. Are 4 bisericĭ, cîte una în fie-care sat, deservite de 6 preoţĭ şi 11 cîntăreţĭ; 3 şcoale rur. mixte, frecuentate de 133 şcolarĭ, din 234 băeţĭ şi 228 fete cu etatea de şcoală.

Budgetul com., pe anul financiar 1892—1893, a fost de leĭ 21918,48.

Vite sunt: 89 caĭ, 69 mînjĭ, 8 armăsarĭ, 187 epe, 463 boĭ, 743 vacĭ, 4150 oĭ şi 791 porcĭ.

Altitudinea com. d'asupra niveluluĭ măriĭ variază între 325—335 metri.

E udată de rîul Siret şi de pîraiele: Şomuzul-Mare, Păltinosul, Proboteĭ, Pietrosul, Pîrîul-luĭ-Pulpă, Pietrosul-Budeĭ, Rîmnicul, Siliştea, Turbata, Turbăţica, Vămeni, Poiana, etc.

Moşia e proprietatea Statuluĭ, fostă a M-reĭ Probota. Suprafaţa eĭ e de 5100 fălcĭ, din care 2460 fălcĭ pădure. Statul are 4165.8380 hectare pădure, 2105 fălcĭ cultivabile şi restul neproductiv.

Locuitoriĭ împroprietăriţĭ la 1864 şi 1879 sunt: 472 fruntaşĭ, 530 pălmaşĭ şi 149 codaşĭ, stăpînind 2622 fălcĭ şi 38 prj.

Maĭ însemnat în comună e M-rea Probota.

Dolhasca, *sat,* jud. Suceava, pe moşia şi în com. cu acelaşĭ nume. Aşternut pe şesul Siretuluĭ şi valea Şomuzuluĭ-Mare, e împărţit în mahalalele: Vămeni, Vîntuleşti, Cotul-Moriĭ, Săudeni şi Ciuchinari.

Are o populaţie de 460 familiĭ, saŭ 1717 suflete: 895 bărbaţĭ şi 922 femeĭ, din carĭ 60 străinĭ.

Contribuabilĭ sunt 320; case de locuit, 403.

Vatra satuluĭ ocupă 130 fălcĭ. Moşia, proprietatea Statuluĭ fostă a M-reĭ Probota, are întinderea de 1643 fălcĭ, din care 600 cultivabile, 720 pădure, (Statul are 1362 hect. pădure), 100 fălcĭ fînaţ şi restul neproductiv.

Improprietăriţĭ la 1864 şi 1879 sunt 173 fruntaşĭ, 187 pălmaşĭ şi 63 codaşĭ, stăpînind 1161 fălcĭ şi 37 prj.

Are o biserică, cu hramul Invierea, zidită de sătenĭ, la 1877, deservită de 3 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ şi împroprietărită la 1864 cu 25 fălcĭ şi 40 prj.; o şcoală rur. mixtă, condusă de un învăţător plătit de stat, înfiinţată la 1866, frequentată de 75 şcolarĭ, împroprietărită, la 1879, cu 6 fălcĭ 40 prj.

Drumurile principale sunt: la Lespezi (8 kil.), la Gulia (1500 m.), la Dolheşti-Micĭ (4000 m.) şi la Poiana-Răhtivanuluĭ (5 kil.).

Satul Dolhasca n'a fost tot-d'a-una unde se află astă-zĭ. In vechime, se zice, era peste Siret, pe locul numit acum Livadă şi Silişte, şi se numea Ilieşti. Pe locul ce ocupă azĭ eraŭ pădurĭ marĭ de stejar şi ulm, arborĭ de carĭ se găsesc şi acum, aproape pietrificaţĭ, cu lemnul negru ca abanosul şi bun pentru mobile. Fie din cauza albieĭ neregulate şi inundaţieĭ la care era expus satul, fie din alte împrejurărĭ, satul Ilieşti se mută pe ţărmul drept al rîuluĭ şi anume pe Dealul-Vieĭ. După cît-va timp, ne maĭ convenindu-le poziţiunea, de pe Dealul Vieĭ se scoborîră pe vale, unde sunt acum. La început, toate casele aŭ fost făcute din lemnul de pe loc. Maĭ înainte de 1864, singur satul Dolhasca forma o comună. La 1864, Buda şi Gulia se alipiră la Dolhasca şi în 1870 se uni şi Probota. Din budgetul, ce se păstrează în arhiva primărieĭ, se vede că primariĭ de Dolhasca, Gulia şi Probota eraŭ plătiţĭ fie-care cu cîte 3 galbenĭ pe an.

La 1803, «Dolhasca-Buda, a caseĭ Banuluĭ Iordache Cananăŭ, împreună cu liuziĭ Serdaruluĭ Anastasie, numărаŭ 387 liuzĭ, plătind 4448 leĭ bir anual, fiind şi 10 scutiţĭ». La liuziĭ birnicĭ se adăugeaŭ, «breslaşiĭ ot tam 10 liuzĭ cu 140 leĭ bir pe an».

La 1821, Turciĭ trec prin Dolhasca, dar nu-ĭ pricinueşte nicĭ o stricăciune, graţie mijlociriĭ ce a făcut-o un oare-care Monsieur Diubsche către maĭ marele celor 150 Turcĭ din Botoşani.

Moşia Dolhasca, cu trupul Buda, avea maĭ înainte o întindere cu mult maĭ mare, dar s'aŭ tot înstrăinat bucăţĭ.

Dolhasca saŭ **Buda,** *moşie,* judeţul Suceava, plasa Siretuluĭ, proprietatea statuluĭ, fost pendinte înainte de secularizare de mănăstirea Probota; avea (1871) o arendă anuală de 39400 leĭ şi a fost una din cele 381 proprietăţĭ ale statuluĭ ipotecate pentru împrumutul dominial de 78 de milioane leĭ contractat în anul 1871. Pe această moşie se află şi o pădure de vr'o 600 pogoane. Pe periodul 1880/85, arenda acesteĭ moşiĭ a scăzut la 32200 leĭ anual. (După izvoare ofic.).

Dolhasca, *staţie de dr.-de-f.,* jud. Suceava, plasa Siretul, com. Dolhasca, pe linia Paşcani-Burdujeni, pusă în circulaţie la 15 Decembrie 1869. Se află între staţiile Lezpezi (10.3 kil.) şi Liteni (11.6 kil.) Este şi staţie finală a linieĭ Dolhasca-Fălticeni. Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de 214.65 m.

Venitul acesteĭ staţiĭ, pe anul 1896, a fost de 37620 leĭ, 67 banĭ.

Dolheni, *sat,* în jud. Fălciŭ, comuna Idriciul, pl. Crasna; este formată din două cătune: Dolheni-de-Jos şi Dolheni-de Sus, cu distanţă între ele de 500 m. Satul e situat pe coasta de V. a dealuluĭ Dolheni. Are o populaţie de 60 fam., saŭ 200 sufl.

Locuitoriĭ sunt răzeşĭ. Are o biserică, refăcută în anul 1857, deservită de un preot.

In partea de N.-E. a satuluĭ, pe dealul Dolheni, a fost o biserică, numită Mănăstirea, care în anul 1856, a fost strămutată în Basarabia rusească, la satul Hăsnăşeni.

Dolheni, *deal,* în partea de E. a comuneĭ Idriciul, pl. Crasna, jud. Fălciŭ; se prelungeşte între satele: Dolheni, Idriciul şi Tîlhăreşti, avînd 2 piscurĭ: Intinul şi Brăhariul.

Dolheşti, *com. rur.,* în partea de N. a pl. Crasna, jud. Fălciŭ. Are situaţia accidentată. E mărginită la N. cu com. Moşna; la S., cu Brădiceşti; la E., cu Cozmeşti şi la V., cu jud. Vasluiŭ. Este formată din satele: Dolheşti şi Pietrişul, pe o suprafaţă cam de 902 hect. Are o populaţie de 440 familiĭ, saŭ 1500 suflete.

Sunt 270 contribuabilĭ.

Are două bisericĭ; o şcoală.

Este udată de pîrîul Dolheşti şi traversată de şoseaua judeţeană, ce se leagă cu judeţul Vasluiŭ.

Budgetul comuneĭ este la veniturĭ de 2865 leĭ, şi la cheltuelĭ de 2789 leĭ.

Vite sunt: 450 vite marĭ cornute, 576 oĭ, 33 capre, 118 caĭ şi 121 porcĭ.

Dolheşti, *com. rur.,* situată spre S.-E. pl. Şomuzul, jud. Suceava, la o depărtare de 16 kil. de Fălticeni. Se învecineşte la E. cu com. Tudora din judeţul Botoşani, despărţindu-se prin rîul Siret; la V., cu com. Preuteşti şi Uideşti, avînd ca hotar pîrîul Boura şi semne convenţionale, la S., cu comuna Dolhasca şi Tătăruşi, prin pîrîul Valea-Poieniĭ şi la N., cu Preuteşti şi Valea-Glodului, despărţită prin semne convenţionale. Are forma unuĭ paralelogram, ale căruĭ unghiurĭ obtuze sunt expuse spre S.-E. şi N.-V. Se compune din satele Dolheşti-Marĭ, Dolheşti-Micĭ şi Poiana-Răhtivanuluĭ, cu reşedinţa în cel d'întîiŭ.

Are o populaţie de 825 familiĭ, ce numără 3286 suflete, (1634 bărbaţĭ şi 1652 femeĭ); din carĭ 92 Izraeliţĭ. Sunt 783 contribuabilĭ. Are cîte o biserică în fie-care sat, deservite de 3 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ; 2 şcoale rurale mixte, frecuentate de 90 elevĭ, din 209 băeţĭ şi 199 fete în vîrstă de şcoală.

Budgetul comuneĭ, pe anul 1892—1893, are la veniturĭ leĭ 8722 şi la cheltuelĭ 8380,68 leĭ.

Vite sunt: 222 caĭ, 492 boĭ, 669 vacĭ, 1998 oĭ, 36 capre şi 961 porcĭ.

Are cam aceeaşĭ altitudine ca şi Dolhasca.

E udată de Siret şi de pîraĭele: Şomuzul-Mare cu afluenţiĭ săĭ: Butnăraşul, Harbuzul, Diudiul, Buta, Platoniţa şi Podişorul.

Moşia Dolheşti e proprietatea statuluĭ, fostă a mănăstireĭ Probota, iar Poiana-Răhtivanuluĭ e proprietatea familieĭ Răhtivanul.

Suprafaţa comuneĭ e de 3706 fălcĭ, din carĭ 1631 fălcĭ pădure (statul are 2507 hect. şi 9020 ariĭ), 1996 cultivabile şi restul neproductiv. Improprietăriţĭ la 1846 sunt: 137 pălmaşĭ şi 286 codaşĭ, stăpînind 1120 fălcĭ.

Dolheşti, *sat,* în com. cu acelaşĭ

nume, pl. Crasna, jud. Fălciŭ. E situat pe valea pîrîuluĭ Dolhești, ce curge printre două dealurĭ, unul spre V. de sat numit Dealul-Rațeĭ ce continuă spre N. în formă de cîmpie arabilă sub numirea de Valea-luĭ-Crăciun, iar spre S., cu întinse imașe, fînațe, viĭ și livezĭ, sub numirea de Dealul-Rusuluĭ; și unul în partea de E. a satuluĭ numit Dealul-Moreĭ, pe care se face cultură de cereale, maĭ cu seamă în partea nordică, pentru care s'a numit de ceĭ bătrînĭ Dealul-Plaiuluĭ. La capătul acestuĭ deal spre N.-V., unde se împreună cu Valea-luĭ-Crăciun, se formează dealul Căprărieĭ, în hotarul Ciorteștilor, din jud. Vasluiŭ. Acest deal, se zice, și-a luat numirea de la un bătrîn răzaș numit Căprior, pentru că era porțiunea sa din răzășie.

Din legătura Văieĭ-luĭ-Crăciun cu Dealul-Plaiuluĭ se întinde între ele Dealul-Ulmuluĭ, numit după un bătrîn arbore de ulm ce stă în picioare pe culmea luĭ. Din Dealul-Plaiuluĭ, în direcția nord-estică se întinde o cîmpie pe valea întinsă a Crăsnițeĭ acoperită cu dumbrăvĭ și fînațe de ale răzășilor; iar de la poalele acesteĭ văĭ se ridică Dealul-Crasneĭ, pe ale căruĭ culmĭ se află șoseaua județeană ce trece de la Huși la Budăioasa-Iași, și care servă de hotar între moșia Crasna și Dolhești.

Printre aceste dealurĭ curg pîraiele: Căprărieĭ, ce izvorește din dealul cu același nume; Valea-luĭ-Crăciun, cu sorgintea de la o fîntînă din fundul văieĭ. Ambele pîraie unite trec prin satul Dolhești, formînd pîrîul Dolhești; Crăsnița, izvorește din fundul văieĭ Crăsnița, curge pe lîngă Dealul-Crasneĭ și se varsă în pîrîul Crasna.

Se zice, că din vechime această moșie forma un trup cu moșiile Crăsnița și Brădicești, sub denumirea de Crasna, care fiind loc domnesc, s'ar fi dăruit de Ștefan-Vodă cel-Mare unuĭ viteaz ostaș al săŭ cu numele de Crasnaș, de la care s'a numit și locul de Crasna. După moartea-ĭ aŭ rămas moștenitorĭ doĭ fiĭ și o fiică, carĭ împărțind moșia între eĭ, a luat unul partea Crăsnițeĭ, și ceĭ-l'alțĭ doĭ părțile Brădicești și Dolhești. Partea de moșie Crăsnița, ce se află pe teritoriul județuluĭ Vasluiŭ, trecu din mînă în mînă până la 1882, cînd proprietarul St. Rosetti o vîndu cu 32000 galbenĭ d-luĭ D. Vidrașcu, actual proprietar. Cele-l'alte două părțĭ din moșia Crasneĭ, Brădicești și Dolhești, deveniră moșiĭ răzășeștĭ.

Cu înființarea schituluĭ Brădicești, moșia Brădicești deveni prin danie și cumpărăturĭ, a schituluĭ, și după secularizare, a statuluĭ, iar Dolhești remase tot moșie răzășească.

Moșia are o suprafață cam de 758 hect. și o populație de 260 familiĭ, saŭ 900 suflete, din carĭ 150 contribuabilĭ.

Este reședința comuneĭ. Are o școala, înființată în anul 1867, frecuentată de 30 elevĭ; o biserică vechĭe, făcută în anul 1740, deservită de un preot și doĭ dascălĭ.

Locuitoriĭ sunt răzeșĭ. Eĭ se ocupă, pe lîngă agricultură, și cu cultura viilor și a livezilor.

Prin mijlocul satuluĭ curge pîrîul Dolhești și trece șoseaua județeană, ce se leagă de jud. Vasluiŭ.

Dolhești, *sat,* în com. Pipirigul, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamțu, așezat pe valea pîrîuluĭ Ozana, între ramurile munților: Cotnărelul, Petru-Vodă, Dolhești, Grugenilor, mărginindu-se cu satul Plotunul (așezat în susul pîrîuluĭ Ozana) și cu satul Pipirigul (așezat către gura pîrîuluĭ cu același nume, maĭ în josul Ozaneĭ).

Vatra satuluĭ are o întindere de 28 hect. 60 ariĭ, cu o populație de 104 familiĭ, saŭ 463 suflete.

Terenurile fiind de natură muntoasă, locuitoriĭ sunt nevoițĭ a-șĭ angaja pămînturĭ pentru cultură în afară de raionul comuneĭ Pipirigul.

In acest sat se află: 1 moară cu o piatră; 1 herăstrăŭ sistematic purtat prin ajutorul apeĭ; o piuă. In împrejurime se întinde pădurea statuluĭ Pipirigul.

Sunt 104 contribuabilĭ.

Numărul vitelor este de 1300 capete, din carĭ: 120 boĭ, 93 vacĭ, 900 oĭ, 20 caĭ, 60 rîmătorĭ și 100 vite micĭ cornute.

Dolhești, *ramură de munțĭ,* ce face legătură între ramura Petru-Vodă cu Domesnicul, formează hotarul între com. Pipirigul și com. Călugăreni, jud, Neamțu.

Dolhești, *iaz,* în suprafață de 15 fălcĭ, format de Șomuzul-Mare lîngă satul Dolhești-Marĭ, jud. Suceava. Acum e acoperit de stuf și în mare parte nămolit. Apa sa pune în mișcare o moară cu treĭ pietre, aducînd 3000 leĭ venit anual.

Dolhești, *pîrîŭ,* izvorește de pe teritoriul comuneĭ Dolhești, pl. Crasna, jud. Fălciŭ, trece prin satul cu același nume și se varsă în pîrîul Crasna.

Dolhești-Marĭ, *sat,* județul Suceava, pe moșia și în com. cu același nume, așezat pe țărmurile Șomuzuluĭ-Mare.

Are o populaţie de 414 familiĭ, saŭ 1932 suflete (916 bărbaţĭ şi 1015 femeĭ), din carĭ 71 Izraeliţĭ. Locuesc în 451 case.

Sunt 426 contribuabilĭ

Vatra satuluĭ ocupă 41 fălcĭ.

Moşia, proprietatea statuluĭ, fostă a mănăstireĭ Probota, e în întindere de 3333 fălcĭ, din carĭ 1722 cultivabile, 1532 pădure şi restul neproductiv. Împroprietăriţĭ la 1864 sunt: 84 pălmaşĭ şi 170 codaşĭ, stăpînind 668 fălcĭ.

Drumurĭ principale sunt: la Dolheşti-Micĭ (4 kil.) şi la Preuteşti (8 kil.)

Are o biserică, cu hramul Sf. Paraschiva, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ, şi împroprietărită cu 17 fălcĭ.

A fost zidită înainte de 1470 de tatăl luĭ Şendrea, Hatmanul luĭ Ştefan-cel-Mare.

Tradiţia spune că maĭ înainte ar fi fost biserică săsească. In biserică sunt 3 morminte: unul al tatăluĭ luĭ Şendrea, al doilea, al Hatmanuluĭ şi al treilea, al unuĭ fiŭ al acestuia. Două aŭ inscripţiĭ slavone, iar piatra de pe al treilea a fost luată, de cine, cînd şi ce s'a făcut nu se ştie. In pomelnic se pomeneşte Alexandru şi Şendrea. Odăjdiĭ saŭ alte odoare vechĭ nu se găsesc. O singură icoană a Maiceĭ Domnuluĭ se aseamănă mult cu cele de la mormintele luĭ Petru-Rareş din mănăstirea Probota.

Satul are o şcoală rurală mixtă, condusă de un învăţător, plătit de stat, înfiinţată la 1864 şi frecuentată de 50 şcolarĭ, din 91 băieţĭ şi 119 fete, în vîrstă de şcoală.

In sat este o moară a moşieĭ.

La 1803 «Dolheşti a mănăstireĭ Probota, avea 13 liuzĭ, plătind 2432 leĭ bir pe an».

Dolheşti-Micĭ, saŭ **Gioseni,** *sat,* pe moşia şi în com. Dolheşti, jud. Suceava. E aşezat pe Şomuzul-Mare. Are 343 familiĭ, saŭ 1052 suflete (516 bărbaţĭ şi 536 femeĭ), din carĭ 16 Izraeliţĭ. Contribuabilĭ sunt 287. Case de locuit 282. Vatra satuluĭ ocupă 23 fălcĭ. Împroprietăriţĭ la 1864 sunt: 45 pălmaşĭ şi 99 codaşĭ, stăpînind 374 fălcĭ.

Are: o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, zidită la 1833 de locuitorĭ, împroprietărită la 1864 cu 17 fălcĭ, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală primară mixtă, condusă de un învăţător, plătit de stat, înfiinţată la 1891; e frecuentată de 40 elevĭ, din 74 băeţĭ şi 47 fete în vîrstă de şcoală.

In sat este o moară a statuluĭ pe apa Şomuzuluĭ-Mare.

Dolia, *sat,* pe moşia Boroaia, comuna Mălini, jud. Suceava. E aşezat pe ţărmurile pîrîuluĭ de la care şi-a luat numele. Are o populaţie de 19 familiĭ, saŭ 62 suflete, din carĭ 12 contribuabilĭ; locuesc în 15 case. Vatra satuluĭ ocupă 7 fălcĭ.

Împroprietăriţĭ la 1864 sunt: 5 pălmaşĭ şi 1 codaş, stăpînind 22 fălcĭ şi 40 prj.

Biserica din Pluton şi şcoala din Pipirig, jud. Neamţu, servă şi acestuĭ sat.

Drumurĭ principale sunt: la Pipirig (5 kil.) şi la Mălini (31 kil.).

Dolia, *pîrîŭ,* jud. Suceava; străbate sătişorul cu acelaşĭ nume; trece în jud. Neamţu şi se varsă în pîr. Neamţu.

Dolia, *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Zîrneşti-de-Cîlnăŭ, întinzîndu-se şi în com. Fundeni. Puncte culminante sunt: Ulmiĭ-Vernesculuĭ şi Odaia-Vernesculuĭ, unde se şi face strîngerea recoltelor de pe moşia Turbureasca, în lungul căreia se întinde această vale.

Dolina, *vale,* între dealurile Dolina şi Găureana, com. Costineşti, plasa Tîrgul, jud. Botoşani.

Dolina, *sat,* în partea de N.-V. a com. Costineşti, pl. Tîrgul, jud. Botoşani, pe valea şi pîr. Sicna. Are o suprafaţă de 1465 hect. şi o populaţie de 100 familiĭ, saŭ 440 suflete.

Are o biserică, deservită de 1 cîntăreţ. In sat sunt 2 morĭ de apă la iazurĭ şi una cu aburĭ.

Vite sunt: 297 boĭ şi vacĭ, 67 caĭ, 1214 oĭ, 8 capre şi 131 mascurĭ; 6 stupĭ.

Sunt 3 cîrciumĭ, 3 comercianţĭ şi 6 meseriaşĭ.

Dolina, *pîrîŭ,* începe de pe teritoriul moşieĭ Văculeşti, com. cu acelaşĭ nume, pl. Coşula, judeţul Dorohoiŭ, şi se varsă în pîr. Strahova.

Dolina, *deal,* în partea de S.-V. a comuneĭ Dracşani, pl. Miletinul, jud. Botoşani.

Dolina, *deal,* jud. Botoşani, pl. Tîrgul, com. Costineşti.

Dolina, *pădure,* jud. Botoşani, pl. Tîrgul, com. Costineşti, în întindere de 430 hect.; pe dealul Vasilincea, în partea de V. a moşieĭ Dolina.

Dolina, *pîrîŭ,* trece prin mijlocul satuluĭ Dolina, com. Costineşti, jud. Botoşani, şi se varsă în pîrîul Sicna.

Are o biserică (mănăstire) de zid; o şcoală primară mixtă, care în 1886—87 a fost frecuentată de 33 elevĭ, din 72 în-

scrişĭ. Şcoala a fost înfiinţată înainte de 1844 de egumenul mănăstireĭ Doljeşti, Arhimandritul Veniamin Rosetti, devenit în 1844 Februarie 3, Episcop de Roman.

Sunt 414 capete de vite.

Este legat cu oraşul Roman prin şosea. Acest sat exista înainte de 24 Martie 1615, un document care poartă această dată, ne vorbeşte despre dînsul.

Dolile, *ramură de munţi,* jud. Neamţu; se întinde din jud. Suceava spre marginea com. Pipirig, legîndu-se cu grupa munţilor Cotnărelul în spre E. de satul Băboeşti.

Dolile, *pîrîiaş,* ce izvoreşte din nodul ramureĭ de munţĭ cu acelaşĭ nume şi munţiĭ Cotnărelul, jud. Neamţu, pl. de Sus-Mijlocul; curge pe hotarul com. Pipirig şi se varsă în pîr. Pipirig, aproape de obîrşia acestuia.

Doljescul, *iaz,* pe teritoriul satuluĭ cu acelaşĭ nume, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ, în suprafaţă de 17 hect., 19 ariĭ.

Doljeşti, *com. rur.,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., spre N.-E. de oraşul Roman, la 16 kil. de reşedinţa plăşeĭ. Este aşezată pe malul stîng al rîuluĭ Siretul. E formată din satele: Buhoanca, Burueneşti, Boljeşti, Rădiul şi Rotunda, cu reşedinţa comuneĭ în satul Doljeşti. Are o populaţie de 620 familiĭ, saŭ 2769 suflete, din carĭ 700 contribuabilĭ; 651 case de locuit. Populaţiunea este maĭ mult de jumătate Ungurĭ.

Are 3 bisericĭ, din carĭ 1 catolică; o şcoală primară mixtă, care în 1886—87, a fost frecuentată de 33 elevĭ din 72 înscrişĭ. Ţine de circumscripţia fiscală Sagna.

Sunt 2200 capete de vite marĭ.

Veniturile comuneĭ sunt de 5771 leĭ şi cheltuelile de 5228 leĭ.

Este legat cu oraşul Roman prin şosea.

Doljeşti, *sat,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Doljeşti, spre N.-E. de oraşul Roman, la 16 kil. şi de 8 kil. de reşedinţa plăşeĭ, pe malul stîng al rîuluĭ Siretul. Are o populaţie de 146 capĭ de familie, saŭ 622 suflete, din carĭ 153 contribuabilĭ; locuesc în 145 case. Ştiŭ carte 27 persoane.

Doljeşti, *foastă mănăstire* de călugărĭ, iar acum biserică de mir, în marginea de S. a sat. cu acelaşĭ nume, jud. Roman. Această biserică are împrejur o livadă mare, Aicĭ, pe la anul 1844, Februarie 2, era egumen Archimandritul Veniamin Rosetti, care la această dată a fost ales Episcop al Romanuluĭ, în locul luĭ Meletie, permutat ca Mitropolit la Iaşi.

Doljeşti, *moşie,* a statuluĭ, în jud. Roman, plasa Siretul-d.-s., com. Doljeşti, arendată în 1887 cu 13090 leĭ.

Doljeşti, *pădure,* proprietatea statuluĭ, în jud. Roman, plasa Siretul-d.-s., com. Doljeşti, în întindere de 76 hect.

Doljul, *judeţ,* situat în partea de S.-V. a Olteniei.

Numele de Dolj pe care-l poartă judeţul, însemnează Jiul de jos, (psl. dol, vale, groapă), în opoziţiune cu Gorjul, adică Jiul de sus, saŭ Jiul de munte (psl. gora, munte).

Limitele. — Judeţul Dolj se mărgineşte în partea de N. cu jud. Gorj, la S. şi V. cu fluviul Dunărea, la V. cu jud. Mehedinţi şi la E. cu jud. Vîlcea şi Romanaţi.

Limita de N., începînd din dreptul comuneĭ Văleni, merge spre S.-V. până în dreptul com. Poiana, plasa Jiul-de-Sus, este o linie convenţională ce tae Dealul-Mueriĭ, rîul Plosca (Zăicoiŭ), rîul Amaradia, com. Căpreni, Dealul Icleanul, plasa Jiul-de-Sus şi se termină în dreptul comuneĭ Poiana, de unde începe hotarul natural format de rîul Gilortul, cu direcţiunea aproape direct spre S. până la vărsarea sa pe malul stîng al rîuluĭ Jiul, în dreptul comuneĭ Ţînţăreni, unde se termină limita de N. către jud. Gorj şi de unde începe hotarul de V. către jud. Mehedinţi.

Limita de V. este o linie convenţională, care începe din dreptul comuneĭ Ţînţăreni, merge spre S.-V. pînă în Valea-luĭ-Petru tăind apa Motruluĭ. De aci se întoarce spre S. pînă la com. Gogoşiul, pl. Doljul-de-Sus, tăind valea rîuluĭ Obedeanca. Din com. Gogoşiul merge spre V., tăind dealurile Guardinţa, Radovan, precum şi rîul Desnăţiul, coprins între aceste două şirurĭ de dealurĭ. Apoĭ se întoarce spre S. până în Dunăre (Cetatea), urmînd pe o mică întindere costişa de V. a dealuluĭ Cerbul.

Limita de S. şi V. începînd din dreptul com. Cetatea, hotarul natural, hotar politic faţă de Bulgaria, către V. şi S., este format de fluviul Dunărea, descrie un arc de cerc cu deschizătura spre V. până în dreptul scheleĭ Arcer-Palanca, de unde ia direcţiunea direct spre E. până la pichetul Călăraşi, formînd în tot cursul descris,

hotarul politic al acestuĭ judeţ către Bulgaria.

Limita de E.: *a*) către judeţul Vîlcea, începe din dreptul com. Văleni şi merge cu direcţiunea de N.-V.—S.-E. tăind rîul Frăţilă şi se termină la com. Bulzeşti; *b*) către jud. Romanaţi, începe de la com. Bulzeşti, merge spre S.-E., taie apa Frăţilă şi apa Geamartaluiul, urmează puţin coama dealuluĭ Balşiul, descrie o mare curbă cu convexitatea spre V.; tăind rîul Tăsluiul şi calea ferată Craiova-Balşiul până la com. Ghindeni, plasa Ocolul, de unde iar se întoarce spre S.-E, până în dreptul pichetuluĭ Călăraşi.

Topografia. — Forma judeţuluĭ este aceea a unuĭ sector de cerc, al căruĭ arc, cu deschizătura spre N., îl formează Dunărea şi ale căreĭ raze le formează două liniĭ, care plecînd una de la Cetatea şi alta din dreptul pichetuluĭ Călăraşi, s'ar întîlni la com. Văleni.

Lungimea cea maĭ mare a jud. este în direcţiunea N.-E. către S.-V. de la nordul com. Zăicoiu, în dreptul com. Văleni, până la Dunăre, în dreptul oraşuluĭ bulgăresc Arcer-Palanca, vre-o 135 kil.

Lărgimea cea maĭ mare o atinge jud. din dreptul insuleĭ Bogdan până la satul Călăraşi, o distanţă de vre-o 100 kil.

Configuraţiunea şi aspectul topografic ce ne prezintă jud. Dolj, este al unor trepte de amfiteatru care se ridică gradat de la Dunăre, formînd două terasse; cea de S.-E. formată de o vastă cîmpie şi cea de N.-V. ce face parte din regiunea dealurilor, şi fiind-că se obicinueşte a se împărţi solul Romînieĭ în treĭ regiunĭ: a munţilor, cea maĭ înaltă N., a şesuluĭ ce ocupă partea de S. şi regiunea dealurilor ce ocupă mijlocul dintre cele 2 regiunĭ expuse, se poate zice că jud. Dolj se întinde cu 2 treimĭ din suprafaţa sa în regiunea şeasă, iar a treia parte din solul său ţine de regiunea colinelor saŭ a dealurilor, ce ocupă N.-V. districtuluĭ.

Orografia. — Din punctul de vedere al înclinaţiuneĭ terenuluĭ, considerînd jud. Dolj, avem a ne ocupa: *a)* de regiunea deluroasă din N.-V. şi *b)* de regiunea cîmpiilor, care se termină în Dunăre cu graniţa.

Intre culmile Carpaţilor şi şesul Dunărean, se află o fîşie mare de teren accidentată, ce poartă numile de regiunea dealurilor.

In jud. Dolj, dealurile pătrund de la N. şi V. şi se întind, avînd direcţia generală de la N.-V. şi N. către S.-E. şi S. până la o linie care pornind de la com. Calafat, ar trece prin N. plăşeĭ Băileşti, prin S. plăşeĭ Jiul-de-Mijloc şi prin N. plăşeĭ Jiul-de-Jos.Ceea ce caracterizează regiunea dealurilor este: 1) că înălţimea lor medie nu trece peste 250 m.; 2) că rîurile carĭ în regiunea munţilor conţin în fundul albiilor lor bolovanĭ de dimensiunĭ marĭ, îndată c ajung în regiunea dealurilor (Dolj) îşĭ micşorează iuţeala curentuluĭ, aşa că apele lor nu maĭ pot transporta de cît pietriş, care se micşorează din ce în ce pe măsură ce rîurile ajung în regiunea şesuluĭ, aşa că la intrarea în această din urmă regiune, pietrişul dispare şi este înlocuit cu nisip extras din rîul Jiul la vărsarea sa în Dunăre, unde chiar este în formaţiune o mică deltă. Excepţie fac rîurile, carĭ, izvorînd din regiunea dealurilor, nu străbat de cît terenurĭ nisipo-argiloase; în albia acestor rîurĭ este numaĭ nisip (rîul Dăsnăţuiul); 3) Văile rîurilor sunt largĭ, productive, populate şi viabile; 4) Că avem coame de dealurĭ marĭ carĭ separă apele rîuluĭ Jiul (Dolj) de ale rîuluĭ Olt, prelungirĭ din culmea Zănoaga.

Culmile principale din regiunea dealurilor sunt continuaţiunĭ ale munţilor din jud. Mehedinţi şi Gorj. Parte din ele sunt în dreapta Jiuluĭ şi între acestea putem cita Dealul-Cerbuluĭ, care se lasă din culmea Godeanuluĭ (Mehedinţi).

Din Dealul-Cerbuluĭ se ramifică spre S.-E. maĭ multe şirurĭ de dealurĭ, carĭ despart între ele maĭ mulţĭ afluenţĭ micĭ din dreapta rîuluĭ Jiul şi dintre carĭ maĭ însemnat este dealul Guardiniţa-Radovanu. Din Dealul-Negru (Mehedinţi), se lasă în jud. Dolj, Dealul Smadoviţa-Ţiuleni, între rîul Sfîrcea şi Obedeanul, aflat în dreapta rîuluĭ Jiul şi dealul Bălţaţi-Vărari, între rîul Sfîrcea pe de o parte, Motrul şi Jiul pe de altă parte.

In stînga rîuluĭ Jiul putem cita: 1. Dealul Icleanul, continuaţie a dealurilor Andreeşti şi Prigorici, culmea Zănoaga. Dealul Icleanul se continuă prin Dealul-Chicioareĭ şi Dealul-Mare între afluenţiĭ din dreapta rîuluĭ Amaradia şi ceĭ din stînga rîuluĭ Jiul. 2. Dealul-Mueriĭ, continuaţiune din culmea Zănoaga (Gorj), care cu prelungirile sale: dealurile Floreşti şi Prisaca, despart basinul Jiuluĭ de afluenţiĭ din dreapta rîuluĭ Olt.

Culmile secundare ce se lasă din Dealul-Mueriĭ sunt: Dealul Rădineşti (Gorj) continuat cu Dealul-Măgurilor, Piscul şi Scroafa, despărţind pîrîul Ploscuţa de pîrîul Scroafa, dealul Adîncata, dealul Stejaruluĭ, dealul Cerătul, dealul Dănciuleşti şi

dealul Leul. Toate sunt acoperite cu viĭ, fînețe și pădurĭ, și aŭ o înălțime aproximativă de 120 m.

Dealul-Murgașiuluĭ și Dealul-Geamartaluiul ce strîng între ele valea rîuluĭ Geamartaluiul.

Dealul-Blindaruluĭ, Nistoiuluĭ, Golumbuluĭ, Glava, aproape de malul stîng al rîuluĭ Plosca, unde o ciocnire între Tătarĭ și Romînĭ avu loc.

Dealul-Inalt, Dealul-Brădeștilor, Bîncaciul, pe care se află poiana Bîncaciul.

Dealul-Bulzești, Dealul-Capreĭ, Dealul-Rupturile cu 150 m. înălțime. Velești, cu 400 m. Piscul-Staiculuĭ, 200 m. Piscul-Cireșuluĭ de 100 m. Dealul-Răcărenilor, Dealul - Vălcăneștilor, Cioroiul, Dealul-Odoleni.

Din dealul Icleanul se lasă dealurile Baloșani cu piscurile: Dogariul-Spireĭ și Gîgîiul-Grînolea. Inălțimea lor aproximativă e cam de 600 m.

Dealul-Bouluĭ, Boușoruluĭ, Mureĭ, cu piscurile Lupoĭ, Caluluĭ, Nalt, Tarnița, Fărcașuluĭ și Piscul-Corbuluĭ. Inălțimea lor aproximativă este de 100 m.

Dealul Chera, pe vîrful căruia se află o movilă numită Cula-Nemților saŭ Streaja-Inaltă, punct de supraveghere între valea Gilortuluĭ și valea rîuluĭ Jiul, Dealul-Cioaca saŭ Racovița, Dealul-Cîrneștilor, Dealul - Pisculuĭ 600 m., Dealul-Draculuĭ.

Din dealul Poroina (Mehedinți), se lasă în jud. Dolj, dealurile: Leurdoasa, Macrea, Teascul, Argetoaia, Sălciilor, Cernăteștilor, Mînzatuluĭ, Triestenicului, continuat cu Dealul-Bucurului.

Dealul - Mănăstiricea, Gogu, Somaralul-Mic, Somaralul-Mare și Voița, Sîrsca, Beloțul și alte micĭ dealurĭ de puțină însemnătate. Fața Moșna, Dealul-Troian, Piscul luĭ-Cinghir.

Din Dealul-Cerbuluĭ se lasă Dealul-Gurguești, înalt de aproximativ 100 m.; Dealul-Caraula spre S.-E., iar direct spre Dunăre se lasă din Dealul-Cerbuluĭ, Dealul-Dobridor, care urmează de aproape malul stîng al Dunăreĭ pănă aproape de Calafat.

Văile sunt strînse între șirurile dealurilor de maĭ sus Ele sunt continuațiunĭ ale văilor din jud. Mehedinți și Gorj, fiind maĭ înguste, maĭ adîncĭ și cu inclinațiunea repede în regiunile muntoase și la trecerea lor în regiunea dealurilor (Dolj), sunt maĭ largĭ, cu perețiĭ maĭ puțin înclinațĭ și maĭ puțin înalțĭ.

Printre cele maĭ însemnate sunt: valea inferioară a rîuluĭ Motru, valea Gilortuluĭ, ambele pe limita de N. a județuluĭ, valea Jiuluĭ, care din ce în ce se lărgește pănă ajunge în regiunea șesurilor. Valea rîuluĭ Amaradia, precum Plosca și cele-l'alte văĭ ce măresc cursul Jiuluĭ.

Regiunea șeasă se întinde în S. județuluĭ de a lungul Dunăreĭ. Această regiune se mărginește spre S. de o fîșie de pămînturĭ joase, băltoase, mlăștinoase și cu o inclinațiune de abia simțită. Această fîșie formează terassa Danubiană. Ea întreagă forma în vechime albia Dunăreĭ în epoca geologică deluviană; dar Dunărea rozînd cu încetul țărmul drept și depunînd mereŭ nămol pe cel stîng, s'a depărtat spre S., lăsînd la N. această terassă. Prin acest fenomen se poate explica depărtarea de țărm a maĭ multor din porturile noastre.

In spațiul coprins între Dunăre, Bechet, Ghidiciul, Biana și Ciuperceni, se întind adevărate dune de nisip, a căror întindere și năvălire aŭ fost împiedicate prin plantarea pădurilor de salcîmĭ. Cele maĭ însemnate șesurĭ ale jud. Dolj sunt: șesul rîuluĭ Jiul și șesul rîuluĭ Dăsnățuiul.

Pădurile în cîmpie sunt puține; străbațĭ întinderĭ marĭ fără a întîlni vre-un arbore în cîmpia nesfîrșită, care lipsită de adăpost, este expusă vînturilor violente. Vara, seceta este foarte mare din cauza lipseĭ de pădurĭ care să atragă ploaia. Azĭ s'a recunoscut greșala ce s'a făcut, distrugîndu-se pădurile și de aceea se fac plantațiunĭ sistematice.

In regiunea șesurilor observăm că pămîntul este presărat de movile marĭ și micĭ, înșirate în grupe de 3, 4, 5, 6 și maĭ multe. Asupra acestor accidente artificiale ale terenuluĭ de toate formele și dimensiunile, despre carĭ istoria nu ne spune maĭ nimic, circulă maĭ multe versiunĭ:

1. Unele ar fi fost înființate cu scopul de a servi ca puncte de observațiune în timpul nenumăratelor războaie petrecute aci.

2. Altele aŭ fost morminte omeneștĭ din epoca cînd se inhuma saŭ se incinera cadavrele.

3. Altele aŭ fost presărate de popoarele barbare, ce s'aŭ succedat în aceste regiunĭ, pentru a le servi de călăuză la reîntoarcere. Multe din ele sunt de dată maĭ recentă ridicate în memoria unor evenimente marĭ, cum bătăliĭ; iar altele sunt hotare între moșiĭ. Maĭ principale sunt: Cula-Nemților saŭ Streaja-Inaltă, pe vîrful dealuluĭ Chera. Șanțul, Siliștea, Găinăreasa, Balta-Verde, Măgura-Ostriĭ cu diametru de 22 metri și înălțime de 5 metri; Găinoasa, Tîrnava, Turtita, Inalta, a luĭ Picioruș, Măg.-Măgurele, Creme

nea, Ciuta, Caravanul, Turculuĭ, Mare, cu-Dor, Lupuluĭ, Măg.-Văieĭ, Rusteanca, Cărbunelul, Coteiul, Zăvelca, Coteiașul, Cîrsteĭ, Popiciul, Strîmtura, Epureanul, Căpraruluĭ, luĭ-Chiot, Inșiratele, luĭ-Caragea, Viilor, Nestomenia, Cerînguluĭ, Ovreiuluĭ, Lată, Carantina, luĭ-Guliman, cu-Cercul-Turculuĭ, Stanca, Popiĭ, Țiganuluĭ, Fetelor, Movila-luĭ-Stamat, 2 movile: Inșiratele, Trăsniteĭ, Hoțuluĭ, Ghebaciul, Cerbuluĭ, Cazacilor, Piatra și Gura-Pietroaseĭ.

In jud. Dolj, regiunea șesuluĭ, constitue partea cea maĭ joasă a soluluĭ și se deosebește de a dealurilor, căcĭ suprafața sa ne prezintă un plan înclinat spre Dunăre.

Hidrografia. — Județul Dolj este udat de maĭ multe rîurĭ marĭ și micĭ, carĭ străbat în toate direcțiunile, întrețin umiditatea și fertilitatea soluluĭ.

Cursul cel maĭ principal al acestuĭ județ este fluviul Dunărea, care îl udă prin partea de S.-V., începînd de la com. Cetatea până la pichetul Călărași, despărțind acest județ de Bulgaria.

Jiul care intră în acest județ prin com. Țînțerani, curge prin valea Jiuluĭ coprinsă între prelungirile dealuluĭ Icleanul, pe stînga și Bălțați-Vărari pe malul drept, cam până în dreptul com. Brădești, de unde malul său drept începe a fi mărginit de ramificațiunĭ ale dealuluĭ Smadovița-Țiuleni.

De la intrarea sa pe teritoriul acestuĭ județ, parcurge în direcțiunea N.-V.-S.-E., străbate pl. Jiul-d.-s., formează puțin limita de E. a plășeĭ Dumbrava-d.-s. cu pl. Ocolul, merge cu această direcțiune până la orașul Craiova, de unde intră în regiunea șesuluĭ Jiuluĭ, formînd limita despărțitoare între plășile Ocolul și Jiul-d.-j., pe stînga și Jiul-d.-mjl. și Balta, pe dreapta.

In regiunea șesuluĭ are direcțiunea direct spre S. până la vărsarea sa în Dunăre, în dreptul insuleĭ Copanița, în fața căreia este în formațiune o mică deltă.

Inainte de 1879, Jiul, din dreptul com. Comoșteni, se îndrepta spre S.-E., vărsîndu-se la Bechet. Această schimbare a cursuluĭ său a provenit din cauza nămoluluĭ tîrît de el, precum și a nisipuluĭ tîrît de vînturile cele marĭ, carĭ aŭ contribuit la formațiunea dunelor.

In dreptul com. Zăvalul formează o cascadă înaltă de 2 m.

Afluențiĭ pe stînga Jiuluĭ în pl. Jiul-d.-s. sunt: Gilortul ce formează puțin limita de V. către jud. Gorj, de la com. Poiana până la com. Țînțăreni; Valea-Bîrloguluĭ ce vine din com. Tatomirești, unit cu Valea-Rea, se varsă în Jiul, pe hotarul com. Brădești; Almăjelul, ce-ĭ vine din com. Brădești; Almajiul, din com. Almajiul; Amaradia, ce se varsă în stînga Jiuluĭ, la satul Troaca, com. Cernelele; Popoveni, ce-ĭ vine din com. Balta-Verde; Lumașiul, din com. Malul-Mare; Siliștea, din com. Secuiul; Giorocul, din Adunații-de-Giormane; Predești, din com. Căciulătești; Sadova, din com. cu același nume.

Afluențiĭ pe dreapta Jiuluĭ sunt: Motrul care-șĭ are îmbucătura sa pe teritoriul acestuĭ județ, vărsîndu-se la Gura-Motruluĭ; Racovița și Almăjelul din com. Filiași; Brebeșuluĭ, pîrîŭ, din com. Argetoaia; Fratostița din com. Fratostița; Salcia din com. Scăești și Salcia; Sfîrcea, vine din Mehedinți, curge la V.-E. și se varsă maĭ jos de com. Brădești; Obedeanca, unită pe dreapta cu Breasta, se varsă în fața com. Breasta; Leamna se varsă lîngă com. Bucovățul; Hoțuluĭ, Prodila, ce vine din com. Podari și Drănicul, din com. Drănicul.

In regiunea șeasă, Jiul curge printr'o vale largă de la 3—6 kil. Pe această vale se găsește mult pietriș. Toată valea rîuluĭ Jiul este străbătută de numeroase șosele, naționale, județene și comunale, unind între ele localitățile situate pe aceeașĭ vale saŭ pe diferite văĭ.

De la Craiova și până la pasul Lainicĭ, o șosea județeană și alta comunală, urmează fie care mal al rîuluĭ.

Intre Craiova și Filiași șoseaua județeană este însoțită și de o porțiune din calea ferată Craiova-Turnul-Severin.

Valea rîuluĭ Jiul este productivă și populată. Ea este coprinsă între două malurĭ înalte, din care cel maĭ înalt este țărmul stîng.

Al doilea curs e Dăsnățuiul, curs independent, ce se varsă în balta Nedeia, izvorește din Dealul-Negru (Mehedinți), intră în Dolj, prin plasa Dumbrava-d.-j. Curge spre E. până la comuna Ciutura, de unde se îndreptează spre S. până la vărsarea sa în balta Nedeia, în dreptul com. Cîrna. Se încarcă pe stînga cu pîraiele: Dăsnățuiul-Mic, Pietriceaua, Ciutura, Purceaua.

Pe dreapta cu pîraĭele; Jivanul, Bănăguiul și Valea-Rea, carĭ se varsă în dreptul satuluĭ Radovan.

Partea de N.-E. a județuluĭ ține de basinul Oltuluĭ și anume de sub-afluențiĭ săĭ: Geamartaluiul unit pe stînga cu Frățila, precum și de rîul Tăsluiul, ce aparțin acestuĭ județ numaĭ prin cursul lor superior.

De alungul terasseĭ danubiane

se găsesc o mulțime de lacurĭ formate din revărsările Dunăreĭ carĭ comunică între ele și chiar cu Dunărea prin numeroase brațe.

Printre acestea se numără lacurile:

Maglavit, Cetatea, Uturin, Golenți, Moreni, Tunari, Ciuperceni, Săratul, Gogonețul, Salcia, Mancinița, Oveasele, Șchiopul, Topilele-Marĭ, Topilele-Micĭ, luĭ-Guță, luĭ-Dumitru-Stoian, Buicliul, Radeĭ, Murta-Strîmbă, Idegla, Tinoasa, Lunga, Lungulița, Gloniceanul, Rotundeĭ, Desa, Poiana, Piscul, Rastul, Bistrețul saŭ Călugărul, Păricari, Cialaciul, Curtea, Lungul, Aleșteul și Inșiratele.

Bălțĭ sunt: Nedeia, Braniștea, Măceșurile, Giormanele, Balta-Verde, Popiĭ, Rațeĭ, Reneĭ, Sadova, Tinosul, Ograda, Gîrlele, Șerca, Scheaua, Aleșteul, Gîldaele, Nicola, Corbuluĭ, Dumbrăvița, Craiovița, în partea de apus a Craioveĭ. După o tradițiune locală despre dînsa, se vorbește că în vechime forma o mahala a orașuluĭ Craiova. Dar prin vre-un cutremur saŭ altă pricină, s'a scufundat pămîntul cu locuitoriĭ împreună cu o biserică; Cioriciul, Sandul, Vîrcanul, Secuiul, Mandeĭ, Glodutul și Ruptura.

Multe din bălțile jud. Dolj sunt formate de revărsările rîuluĭ Jiul. Intr'însul se varsă: balta Bîzdîna, Jitia, Popiĭ, Ochiul, ce aduc apele bălților Strîmba, Metița, Lunga, Preștina, Jiețul, Răscrucĭ, Lungile și Săratele.

Insulele județuluĭ, de a lungul Dunăreĭ, sunt:

Cetatea, în fața com. Cetatea; Golul și Golenți, în dreptul satuluĭ Golenți, com. Maglavit; In dependența, Calafat saŭ Ostrovul-Mare, în fața orașuluĭ Calafat; Bogdan, în dreptul com. Ciupercenĭ; Canapa, ce-va maĭ jos; Acalia, în dreptul com. Dessa și Caluda, maĭ jos; Chichinetele și Galoana, în dreptul com. Rastul; Gătanul, în dreptul Bistrețuluĭ; Copanița, în fața Gighereĭ. In dreptul acesteĭ insule se varsă rîul Jiul. Apoĭ: Păpădia, Carabula, Prundog, Lom și Coșova.

Jiul, prin cotiturile sale își împarte de multe orĭ apele, formînd maĭ multe insule neînsemnate, printre care insula Gîngiova, în dreptul com. Gîngiova, pl. Balta.

Geologia.—Pămîntul jud. Dolj este format din terenurĭ din epocele terțiară și quaternară. Maĭ tot N. săŭ este format din terenurĭ terțiare pe cînd centrul și S. sunt formate din terenurĭ quaternare. Sistemul pliocen formează toate colinele și dealurile din regiunea de N. a județuluĭ și se prelungesc până maĭ jos de Craiova.

Rocele predominătoare ale acestuĭ sistem sunt: argilurĭ de diferite colorĭ pure saŭ cu concrețiunĭ calcare, marge, nisipurĭ fine și ordinare, pietrișurĭ și greziĭ.

Terenurile quaternare formează regiunea întreagă a șesuluĭ și o parte din a dealurilor, carĭ nu se află de cît pe coastele unor văĭ și al cîtor-va cîmpiĭ. Din acestea fac parte aluviunile rîurilor și prundurilor de gîrle.

Ca depozite aluviale sunt prundișurile de pietriș, nisip și argilurĭ aduse de apele rîurilor, maĭ ales cînd vin marĭ, depunîndu-le pe terenul peste care se revarsă.

Terenurile quaternare aŭ o grosime de 10 m. și sunt însemnate cariere în malul Dunăreĭ. Materialurile din aceste cariere servă nu numaĭ pentru trebuințele locale, dar se transportă cu șeicele, marĭ cantitățĭ de pietriș la Bechet, la Izlaz, (Romanați) pentru așternutul șoselelor.

Ape minerale se găsesc la Breasta, la localitatea numită Treĭ-Fîntînĭ, de lîngă Craiova. Pentru adunarea apelor feruginoase, s'aŭ construit aci 3 fîntînĭ, de unde și numele localitățeĭ. In com. Desa se găsește Balta-Neagră ce conține mare cantitate de iod, asemenea și la Gighera, pl. Balta.

Clima.—Clima jud. Dolj, este temperată, dulce și sănătoasă. Vara este foarte cald și iarna foarte frig. Diferența între vară și iarnă este mare; iar trecerea de la un anotimp la altul se face brusc.

Temperatura medie anuală este de 12⁰.

Vara arșițele sunt înfricoșate, tunete, fulgere, grindine, vîrtejurĭ, vijeliĭ și furtunĭ; iarna însă în timpul gerurilor marĭ, îngheață toate rîurile, chiar și Dunărea.

Primă-Vara și toamna sunt anotimpurile cele maĭ frumoase și maĭ plăcute.

Vînturile ca în toată Romînia sunt: Crivățul ce suflă de la N.-E. din cauză că țara este desvelită și lipsită de pădurĭ în acea direcțiune. Austrul vînt cald din V. Băltărețul căldicel suflă din spre Marea-Neagră și aduce ploĭ. Zefirul, vînt dulce, lin și plăcut, bate foarte rar; direcția luĭ este de S.

Inălțimea principalelor localitățĭ, din acest județ, de asupra niveluluĭ Măriĭ-Negre, este următoarea:

Craiova*)	135,85 m.
Calafat	85,00 »
Filiași*)	125,80 »
Bechet	65,00 »
Sadova	100,00 »
Cîrcea*)	209,84 »
Velești*)	195,03 »
Ișalnița*)	110,90 »

Coţofeni*) . . . 137,58 m.
Răcari*) . . 129,06 »
(La localităţile însemnate cu un asteric*) s'a dat înălţimea la care se află staţiunile căilor ferate).

Populaţia. — Judeţul Dolj, are o populaţie de 82713 familiĭ saŭ 302385 suflete, din carĭ: 156214 bărbaţĭ şi 146171 femeĭ; neînsuraţĭ 81179 bărbaţĭ, 71486 femeĭ; însuraţĭ 67765 bărbaţĭ, 67765 femeĭ; văduvĭ 6220 bărbaţĭ, 7514 femeĭ; divorţaţĭ 193 bărbaţĭ, 263 femeĭ; 294308 Romînĭ; 878 Sîrbĭ; 720 Grecĭ; 38 Turcĭ; 1390 Bulgarĭ; 1141 Germanĭ; 35 Prusienĭ; 24 Ruşĭ; 520 Ungurĭ; 97 Francezĭ; 318 Italienĭ; 43 Belgienĭ; 12 Elveţienĭ; 5 Englejĭ; de alte naţionalităţĭ 2856; 297343 ortodoxĭ; 1804 catolicĭ; 372 protestanţĭ; 2821 mozaicĭ; 38 mahomedanĭ; 2 armenĭ; 5 liberĭ-cugetătorĭ; 199110 agricultorĭ; 3306 meseriaşĭ; 3006 comercianţĭ; 257 industriaşĭ; 3445 profesiunĭ libere; 13645 muncitorĭ; 5266 servitorĭ.

Ştiŭ carte 30123 bărbaţĭ şi 7008 femeĭ; nu ştiŭ, 126091 bărbaţĭ, şi 139163 femeĭ.

Producţiunea soluluĭ.—Judeţul Dolj are o întindere de 637069 hect., din carĭ s'a cultivat în anul agricol 1890—91: 292033 hect., plus 18298 hect. viĭ, rămînînd restul teritoriuluĭ ocupat de pădurĭ, izlazurĭ, lacurĭ bălţĭ, etc.

Pămîntul judeţuluĭ Dolj este foarte productiv, maĭ ales valea Jiuluĭ, care produce în abundenţă tot felul de cereale. Puţine locurĭ sunt impropriĭ agricultureĭ, din cauza existenţeĭ bălţilor. Acestea însă produc trestie şi papură şi locuitoriĭ comunelor învecinate se ocupă cu facerea rogojinelor. Terenul nisipos de pe marginea Dunăriĭ, între Ciuperceni şi Bechet, a fost făcut productiv în unele părţĭ, prin plantarea de salcîmĭ. Prin căderea frunzelor acestor pomĭ, solul începe încetul cu încetul să devie fertil.

La Ciuperceni s'aŭ maĭ plantat în nisip butucĭ de viţe indigene din toate varietăţile, în scop de a se studia caracterele ampelografice.

Insulele sunt acoperite de răchiţĭ şi aninĭ, însă maioritatea e formată de prundişurĭ acoperite cu iarbă şi pe alocurea cu răchiţĭ.

Bălţile judeţuluĭ, maĭ cu seamă cele de lîngă Dunăre, daŭ o mare cantitate de peşte.

Pădurile ocupă o mare parte a teritoriuluĭ judeţuluĭ: numaĭ terassa danubiană e lipsită cu totul de pădurĭ afară de malurile Dunăriĭ ocupată în multe părţĭ cu pădurĭ de plopĭ, răchită, aninĭ şi sălciĭ şi nu produc maĭ nimic.

Statul posedă în jud. Dolj 53 pădurĭ, cu o suprafaţă aproximativă de 36563 hect. La 1 Aprilie 1892 se aflaŭ în exploatare din pădurile statuluĭ 317 hect. 6990 m. p., aducînd un venit anual de leĭ 215605,55.

Viĭ sunt sădite pe o întindere de 18298 hect., care produc o cantitate de: 175113 hectolitri de vin negru şi 46250 hectolitri vin alb.

Rachiŭ de prune se produce anual 1840 hectol., rachiŭ de vin 544 hectol. Tescovină şi drojdiĭ se produce 32778 hectol.

Stupĭ cu albine sunt 4194, carĭ aŭ produs: 7742 kgr. miere şi 2075 kgr. ceară.

Cultura cerealelor e foarte întinsă. In anul agricol 1890—91 s'aŭ cultivat 292033 hect.

In anul 1888 se găseaŭ în judeţul Dolj următorele maşinĭ şi unelte agricole: 20 maşinĭ de semănat, 63 de secerat şi de cosit, 134 de treerat, 127 cu aburĭ şi 7 cu manej, 753 de vînturat, 213 de bătut porumb, 62 cu aburĭ şi 151 cu manivelă, 1665 plugurĭ de lemn, 26898 plugurĭ de fer, 98 scarificatoare şi cultivatoare, 246 grape de fĭer, 317 tăvălugurĭ, 588 moşoroitoare de fĭer, 1347 moşoroitoare de lemn saŭ rariţe, 4 greble pentru strîns fînul, mişcate de vite şi 216 trioare saŭ maşinĭ de ales sămînţa.

După agricultură, creşterea vitelor constitue bogăţia cea maĭ mare a judeţuluĭ. In această privinţă, Doljul e cel d'intîiŭ judeţ din Oltenia, şi chiar din întreaga Romînia.

Numărul capetelor de vite, a fost în anul 1990 de 511545 din care: 47776 caĭ, 183 măgarĭ şi măgăriţe, 40 catîrĭ şi catîre, 135184 vite corn., 261891 oĭ, 8731 capre şi 57740 porcĭ.

Una din ramurile de producţiune ale jud. Dolj, folositoare traiuluĭ locuitorilor, este industria. Ea ocupă parte din locuitorĭ, carĭ lucrează în diferite stabilimente industriale.

Sunt 70 morĭ cu aburĭ pentru măcinatul făineĭ, 164 morĭ de apă, 1 de vînt şi 385 de animale; 1 fabrică de tăbăcărie la Bucovăţ pentru trebuinţele armateĭ; alte 2 fabricĭ de pielărie la Craiova, cu maşinĭ perfecţionate, 1 fabrică de frînghiĭ a societăţeĭ «Viitorul», maĭ multe fabricĭ de lumînărĭ şi de săpun, velniţe de fabricat rachiŭ, etc. Afară de acestea, industria casnică se înseamnă prin diferitele ţesăturĭ din bumbac, cînepă şi lînă, din care se fac pînze, ţoale, sumanĭ, etc.

Căĭ de comunicaţie.— Comunicaţia în judeţ e înlesnită prin următoarele drumurĭ:

1. *Calea-ferată.*—Linia ferată

București-Vîrciorova, intră în județul Dolj pe la Pielești, trecînd podul peste Tesluiŭ (lung de 15 m.), de unde se îndreptează spre Craiova. De aci se coboară în valea Amaradieĭ, trecînd-o peste un pod lung de 110 m., pleacă spre Răcari și Filiași, de unde o apucă spre V., intrînd în județul Mehedinți. Linia ferată Craiova-Calafat, merge paralel cu șoseaua județeană, trecînd pe la Segarcea și Băilești. De la Filiași pleacă o ramură spre N., către Tîrgul-Jiuluĭ, și ese din județ în apropierea Poianeĭ.

2. *Șosele naționale.*—Șoseaua națională Slatina-Vîrciorova, după ce trece Oltețul, peste un pod de lemn, lung de 64 m., intră în județul Dolj, tăind dealurile Balșuluĭ și Prisaca. Apoĭ descinde la Craiova, trece Amaradia pe un pod de lemn, urcă niște picioare de dealurĭ la Coțofeni și Valea-Rea, trece Jiul (pe un pod de lemn de 114 m.) și pădurea Filiași, după care intră în județul Mehedinți.

Șoseaua Craiova-Caracal, lungă de 54 kil. și largă de 9 m., pleacă din partea de E. a Craioveĭ, prin bariera numită a Caracaluluĭ, trece pe la Pielești și intră în județul Romanați, la kilometrul al 19-lea. Șoseaua Craiova-Ghelmegioaia, trece Jiul pe la Breasta, pe un pod lung de 164 m., intră în valea rîuluĭ Obedeanul, trecînd pe la Rasnic, Cernătești și Țiu, după care intră în județul Mehedinți.

3. *Șosele mixte.*—De la Filiași, din șoseaua națională Craiova-T.-Severin, pleacă o ramură de șosea spre N. spre a se lega cu T.-Jiul. Șoseaua, lungă de 60 kil., urmează valea Gilortuluĭ, pe care îl trece de 4 orĭ pe podurĭ de lemn, apoĭ se întoarce prin Copăcioasa spre T.-Jiul.

Ca o continuare a șoseleĭ județene Craiova-Calafat, pleacă din acest din urmă oraș o șosea spre T.-Severin, lungă de 96 kil. Trece prin Cetatea, apoĭ, peste rîul Drincea, străbate pădurea Bucuri, trece prin Hinova, urcă dealul Stărmina, și apoĭ urmează țărmul stîng al Dunăriĭ până la T.-Severin. Pe vremea diligențelor, drumul de la Calafat la T.-Severin se făcea pe această șosea; iar la Fîntîna-Banuluĭ era întîia poștă, din cele 5 cîte se aflaŭ pe acest drum.

4. *Șosele județene.*—Orașul Craiova e un centru însemnat de comunicațiune, căcĭ afară de calea ferată și șoselele naționale, maĭ pleacă de aci următoarele șosele județene: Craiova-Calafat, trece Jiul pe un pod lung de 280 m., urcă dealul Podari, străbate vale Dăsnățuiuluĭ, unde trece rîul pe pod; taĭe apoĭ dealul Radovan, străbate pădurea Mărăcinele și se îndreptează spre Calafat. Lungimea acesteĭ șosele e de 75 kil. Șoseaua Craiova-Cetate, trece Jiul pe un pod de 137 m. lungime și se îndreptează spre Cetatea, trecînd pe la Terpezița și Vîrtopul. Are o lungime de 70 kil. Șoseaua Craiova-Amaradia, ese din Craiova, urmează paralel valea Amaradieĭ până la Căpreni de unde ese din județul Dolj. Șoseaua Craiova-Bistrețul trece prin Segarcea și Cerătul, urcă dealul din dreapta Jiuluĭ, trece Desnățuiul și balta Bistrețul pe pod de lemn. Are o lungime de 65 kil. O altă șosea leagă Craiova cu Bechetul.

5. *Șosele comunale.*—Maĭ multe șosele comunale leagă diferitele comune între dînsele înlesnind ast-fel comunicația. Vom menționa numaĭ, ca maĭ importante prin lungimea lor, șoseaua Calafat-Bechet, care trece prin Ghidiciŭ, Rastul, Nedeia și Zăvalul, trece Jiul pe pod umblător, străbate pădurea Sadova și ajunge la Bechet. O altă șosea, plecînd din Breasta, unește această comună cu Carpenul și trecînd pe la Pleșoiŭ, Căciulatul și Moșna, etc.

6. *Navigația.*—In jud Dolj sunt porturile: Cetatea, Calafat, Bechet, vizitate de bastimente cu pînze și aburĭ și de vaoparele de poștă pe Dunăre, care transportă pasageriĭ.

Impărțirea administrativă.—In anul 1815, sub Vodă Ioan Caragea, județul Dolj se subîmpărțea în 10 plășĭ, avînd 146 sate:

1.	Plasa Cîmpuluĭ	cu	15 s.
2.	» Bălțiĭ-de-Sus	»	8 »
3.	» Bălțiĭ-de-Jos	»	14 »
4.	» Dumbrava-d.-j.	»	14 »
5.	» Dumbrava-d.-s.	»	14 »
6.	» Jiuluĭ-de-Jos	»	17 »
7.	» Jiuluĭ-de-Sus	»	13 »
8.	» Hamrez.-d.-j,	»	24 »
9.	» Hamrez.-d.-s.	»	19 »
10.	» Gilortuluĭ	»	11 »

La 1872, găsim județul împărțit în 7 plășĭ:

1. Plasa Amaradia cu reședința în Goești.
2. Plasa Balta cu reșed. în Bărca
3. » Cîmpul » » » Calafat
4. » Dumbrava » » Terpezița.
5. Plasa Jiul-d.-j. cu reș. în Sadova
6. » Jiul-d.-s. » » » Coțofeni-din-Față.
7. Plasa Ocolul cu reș. în Craiova.

La anul 1882, unindu-se plășile Amaradia cu Ocolul (avînd subprefectura în Melinești) și Jiul-de-Sus cu Dumbrava (avînd subprefectura în Filiași), județul fu ast-fel sub-împărțit în 5 plășĭ.

Prin legea votată în 8 și 19 Maiŭ 1892, și sancționată la 4 Octombrie acelașĭ an, județul

fu împărţit în 10 plăşi, după cum urmează.

1. *Amaradia,* cu 18 comune rurale şi 90 sate. Reşedinţa subprefecturii în cătunul Drumul-Mare (com. Melineşti).

2. *Balta,* cu 16 comune rurale şi 20 sate. Reşedinţa subprefecturiĭ în com. Măceşul-d.-s.

3. *Băileşti,* cu 15 comune rurale şi 20 sate. Reşedinţa subprefecturiĭ în com. Băileşti.

4. *Cîmpul,* cu 14 comune rurale, 20 sate si 1 comună urbană. Reşedinţa sub-prefecturiĭ în com. urbană Calafat.

5. *Dumbrava-de-Sus,* cu 17 comune rurale şi 43 sate. Reşedinţa subprefecturiĭ în cătunul Sopotul (com. Sopotul).

6. *Dumbrava-de-Jos,* cu 16 comune rurale şi 27 sate. Reşedinţa subprefecturiĭ în com. Vîrtopul.

7. *Jiul-de-Sus,* cu 16 comune rurale şi 58 sate. Reşedinţa subprefecturiĭ în com. Filiaşi.

8. *Jiul-de-Mijloc,* cu 14 comune rurale şi 37 sate. Reşedinţa subprefectureĭ în comuna Segarcea.

9. *Jiul-de-Jos,* cu 13 com. rur. şi 27 sate. Reşedinţa subprefectureĭ în cătunul Dobreşti (com. Căciulăteşti).

10. *Ocolul,* cu 16 com. rur., 1 com. urbană şi 46 sate. Reşedinţa subprefectureĭ în Craiova.

Administraţia. — Puterea executivă a jud. e încredinţată unuĭ prefect, ce'şĭ are reşedinţa în Craiova, avînd ca ajutoare la administrarea plăşilor, 10 subprefecţĭ şi 157 primarĭ cu ajutoarele lor, pentru administrarea comunelor.

Pichetele sunt nişte puncte de graniţă înşiruite pe lîngă Dunăre la o egală distanţă unele de altele. Aci dorobanţiĭ păzesc limitele ţăreĭ. Unele din ele sunt construite în formă de bordee, pe părţile cele maĭ ridicate ale terenuluĭ, spre a nu fi invadate de apă cînd Dunărea vine mare.

Incepînd de la hotarul jud. Mehedinţi ele sunt: Schela-Veche, Bogdan, Rîiosul, Canapa, Gighera, Călăraşi.

Poşta şi telegraful. — Poşta datează de la Alexandru Ipsilanti. Atuncĭ se făcea cu nişte cărucioare proaste; cu încetul însă, acest serviciŭ s'a îmbunătăţit; s'a introdus serviciul poştelor rurale, deligenţele şi transportul scrisorilor şi pachetelor pe căile ferate.

In jud. Dolj, sunt 6 birourĭ telegrafo-poştale avînd şi serviciŭ de telefon şi anume la: Craiova, Calafat, Filiaşi, Cetatea şi Bucovăţ.

Comerciul. — Comerciul jud. Dolj constă în exportul producţiunilor sale şi în special, al cerealelor şi al vinurilor sale; pe de altă parte, în importul obiectelor depro venienţă străină. Desfacerea productelor pentru străinătate se face în porturile Calafat şi Bechet; pentru productul intern, prima piaţă comercială a jud. e Craiova. Maĭ multe tîrgurĭ şi iarmaroace anuale înlesnesc asemenea desfacerea productelor. La porturĭ, şi cu deosebire la Calafat, se face un comerciŭ întins cu cereale.

Marca judeţuluĭ Dolj este un peşte, din cauză că, din numeroasele bălţĭ situate în acest judeţ, se scot cantităţĭ marĭ de peşte. Jiul şi cele-l'alte rîurĭ ale judeţuluĭ produc în deosebĭ scobarĭ şi mrene.

Portul. — Portul locuitorilor este naţional; dar el se deosebeşte foarte mult de la localitate la localitate. In unele părţĭ portul este aşa de fix, în cît se poate spune numaĭ după exterior din ce parte a Doljuluĭ este un locuitor. Dar ca tip general putem da următoarele notiţe:

In timpul erneĭ bărbaţiĭ poartă căciulĭ negre de oaie, cojoace, mînecare (un fel de mintene vătuite), haine (şubă lungă cu guler înflorit cu ibrişin) şi cioarecĭ (iţarĭ) din dimie albă, epin, gea, (un fel de manta lungă tot din dimie de lînă însă negrită, fără mînecĭ, cu glugă desfăcută şi lăsată pe spate, numită chepeneag — glugă); această epingea este întrebuinţată numaĭ cînd ninge şi plouă; în picioare poartă ciorapĭ saŭ obiele de lînă, cizme saŭ pantofĭ şi opincĭ. In timpul veriĭ: pălăriĭ de paie, de pîslă şi căciulĭ (ceĭ maĭ bătrînĭ poartă căciula oltenească, largă la fund şi strîmtă la gură), cămăşĭ lungĭ şi izmene de pînză de bumbac saŭ de tort ţesut cu bumbac, flanele de lînă lucrată în casă.

Femeile poartă pe cap broboadă saŭ maramă, fruntare şi cîrpe (învelitorĭ) de bumbac subţire saŭ de borangic, cămăşĭ de bumbac, fuste de arniciŭ şi zăvelcĭ de lînă (alese orĭ vărgate); acesta este portul în timp de vară, cînd maĭ toate femeile umblă cu picioarele goale. In timp de iarnă portul este acelaşi, cu deosebire că îmbrăcămintea este maĭ groasă şi cu adăogire de: flanele lucrate în casă, mînecare, scurteicĭ, ciorapĭ, ghete orĭ pantofĭ.

Atît vara cît şi iarna, ca cingătoare, bărbaţiĭ poartă o curea lată de care atîrnă cuţitul şi punga, iar femeile, bete, orĭ brîŭ lat de lînă.

Notiţe istorice. — Să cercetăm, pe cît se va putea, de cine a fost locuit pămîntul Doljuluĭ în decursul timpurilor şi rolul ce a jucat Banatul Craioveĭ în istoria noastră naţională.

In vremile cele maĭ vechĭ, despre care istoria ne-a lăsat vre-o amintire acest pămînt a fost străbătut de Sciţĭ, popor nomad de rasă arică.

Puţin timp, după eĭ aflăm aci pe Geţĭ, înainte de anul 334, înainte de Chr., popor de origină tracică, originarĭ probabil din munţiĭ Rodope (Peninsula Balcanică).

Odată cu Geţiĭ trecuseră Dunărea Daciĭ, popor înrudit cu Geţiĭ, carĭ s'aşezară în Transilvania. Aceştia, în urma uneĭ răscoale, pun mîna pe putere şi daŭ numele de Dacia, regatuluĭ înfiinţat de Geţĭ la N. Dunăreĭ.

In curînd Dacia cade sub stăpînirea romană şi împăratul Traian, învingătorul luĭ Decebal, trece în al 2-lea resbel dacic, prin Oltenia. El face să se construiască un pod peste Dunăre, pe la locul unde se află astă-zĭ Turnul-Severin, apoĭ pune mîna pe Drubetis, oraş aşezat aci, apucă peste Amutria, oraş dac, aşezat pe malurile Motruluĭ, afluent al Jiuluĭ şi merge drept spre Olt, la un loc pe care Romaniĭ îl numiră Pons-Aluti de la un pod ce s'a aflat peste acest rîŭ. Apucînd de aci, valea Oltuluĭ, armata romană poposeşte într'un loc care maĭ tîrziŭ îl găsim purtînd numele de Castra-Traiană, ajunge după aceea la Arutela, pe malul rîuluĭ Lotru, afluent al Oltuluĭ, şi trece pasul Turnuluĭ-Roşu, în Transilvania.

Dacia este colonizată şi avem dar Doljul locuit de colonĭ Romanĭ, de la 106 până la 207. Din acest moment s'a aşezat pătura din care se născu poporul de azĭ romîn.

La anul 270 începe năvălirea popoarelor barbare carĭ s'aŭ perindat în aceste locurĭ şi carĭ sunt următoarele: Goţiĭ, Huniĭ, Gepiziĭ, eĭ aŭ distrus vieaţa de stat a coloniştilor; însă nu aŭ putut, distruge în sufletul lor, sentimentul nobileĭ origine.

După aceştia vin Slaviĭ, carĭ aŭ o înrîurire maĭ mare asupra poporuluĭ, de oare-ce, Doljul e judeţ de cîmpie şi se ştie că Slaviĭ s'aŭ aşezat maĭ mult la vale; ca dovadă de aşezarea Slavilor în aceste locurĭ, avem şi terminologia geografică a judeţuluĭ. Insuşĭ cuvîntul Dolj este slavonesc din Dolny, de jos şi Jiul; adică Jiul de jos.

După aceştia năvălesc în vechia Dacie: Ungurĭ, Pecenegĭ, Cumanĭ şi Tătarĭ. Din aceştia Cumaniĭ sunt carĭ aŭ trăit maĭ de aproape alăturĭ de poporul Olteniеĭ.

In aceeaşi vreme, în care Craĭ-Ioan se afla în Dolj (vezĭ origina numeluĭ Craiova), o parte a Olteniеĭ, Vîlcea încăpuse în mîinele unuĭ conte german Conrad, numit de romînĭ Domnişorul; tot atuncĭ, adică la anul 1232, apare pentru prima oară, un maghiar Luca, cu titlul de ban al Severinuluĭ.

Peste 7 anĭ, la anul 1240, vedem pe un al II-lea ban unguresc, de Severin, numit Ostlu. De la acesta ne-a rămas suvenirĭ topografice, în regiunea occidentală a Olteniеĭ: districtul Gorj şi Mehedinţi, valea şi munţiĭ Oslea.

Care parte anume a aparţinut Ungurilor, nu se ştie; orĭ cum ar fi însă, numirile topografice ne daŭ dreptul de a crede că între anii 1230—1240, Unguriĭ vor fi izbutit să apuce vre-o fâşie de pămînt din Gorj şi Mehedinţi, botezînd-o banat al Severinuluĭ, în speranţa uneĭ cotropirĭ ulterioare.

In 1240, se întîmplă a patra năvălire, sosesc Mongoliĭ (Tătariĭ), carĭ până atuncĭ nu se atinsese încă de latura Olteană. Dar în timpul acestor evenimente, unde să fi fost Romîniĭ? Cronicarul persan Fazel-Ullâh-Resid, care a descris-o la începutul secoluluĭ al XIII-lea după fîntînĭ oficiale contimporane, din arhivul SultanuluĭMehmed-Cazan, ne spune că hanul mongolic Orda, intrînd în ţara Oltuluĭ, i-a eşit înainte Basarab-Ban (Bazaran-Ban), dar a fost bătut.

Decĭ, în aceste zile furtunoase, strîmtoraţĭ din toate direcţiunile, Romîniĭ din Oltenia n'aŭ fugit şi n'aŭ pierit, ci aŭ stat neclintiţĭ sub banul lor naţional din dinastia Basarabilor, până ce barbariĭ s'aŭ retras şi atuncĭ eşiţĭ din vizuinele munţilor şi revărsaţĭ din noŭ pe cîmpie, Olteniĭ s'aŭ apucat a povesti cu «fost-aŭ fost» cele întîmplate. Această epocă teribilă ne e fecundă în tradiţiunĭ.

Incă o probă cum că pămîntul Olteniеĭ era locuit în secolul al XIII-lea de Valachĭ, ne-o dă o diplomă a regeluĭ Ungarieĭ Bela al IV-lea, din 1247, prin care el dărueşte cavalerilor Ioniţĭ din Ierusalim, pămînturile aşezate peste munţĭ, în Valahia.

In acest document se pomenesc cincĭ micĭ sate, din carĭ treĭ sunt arătate anume ca împoporate cu Romînĭ. Regele, anume concede cavalerilor toată ţara Severinuluĭ, împreună cu cnezatele luĭ Ioan şi Farcaş până la rîul Olt, precum şi ţara numită Lytiea (a Lotruluĭ) exceptînd din această donaţie ţara Voevoduluĭ Valah, Lyrtiea, care o lasă Valahilor, precum o avusese până acum. Acest stat a luĭ Lyrtiea era acelaşĭ cu a luĭ Basarab-Ban, care împiedicase pe Tătarĭ de a trece în

Oltenia. Poate că era el însușĭ, și fiind din familia Basarabilor, fusese numit de Ungurĭ în documentul de la 1247 cu numele săŭ propriŭ, iar de cronicarul persian, cu titlul și numele familieĭ.

Maĭ tîrziŭ întîlnim tot în aceste părțiĭ pe voevodul Liteanul (probabil același cu Lyrtiea) și cu Basarab-Ban, care se revoltă împreună cu fratele săŭ Barbat, contra Regeluĭ Ungarieĭ, Vladimir Cumanul. Se vede decĭ că dintre statele urzite pe teritorul muntean, nicĭ unul n'avea puterea și virtutea aceluĭ de peste Olt.

Cînd însă veni dincolo de munțĭ marele voevod al Făgărașuluĭ, Radu-Negru Basarab, cu toată boĭerimea ce era maĭ înainte peste Olt (majores terrai, din documentul de la 1247) s'aŭ sculat cu toțiĭ de aŭ venit la Radu-Negru Vodă, închinînduse să fie sub porunca luĭ și numaĭ el să fie peste toțĭ stăpînitor, *(cron. anon.* în «Mag. ist.», IV, pag. 232).

Șincaĭ, de altă parte zice: Radu-Vodă Negrul era Vodă în Ardeal și Herțog pe Amlaș și Făgăraș și aŭ pogorît la țara Romînească pe apa Dîmboviței la Cîmpulung, unde s'aŭ făcut curțĭ și mănăstire la acest an. Venit-aŭ și Basarab, Banul Craioveĭ și s'aŭ supus luĭ. Și aŭ stăpînit numitul Domn toată țara Romînească cu cele cincĭ județe ale Craioveĭ până în Dunăre.

Această închinare de bună voe a capuluĭ aceleĭ regiunĭ către Domnul de peste munțĭ, a căreia amintire s'a păstrat de tradiția munteană, este adeverită prin poziția de maĭ tîrziŭ a banuluĭ Olteniei.

Este cunoscut că pe cînd în Moldova rangul boĭerieĭ banuluĭ era mic, venind după paharnic, în Muntenia banul Craioveĭ, era cea maĭ înaltă boĭerie, îndată după Domn și cu mult maĭ presus de toțĭ ceĭ-l'alțĭ dregătorĭ aĭ curțiĭ.

Banul Craioveĭ avea chiar, în deosebire de ceĭ-l'alțĭ boĭerĭ, o putere teritorială care se întindea tocmaĭ asupra celor cincĭ județe de peste Olt.

Baltazar Valter, în descrierea faptelor luĭ Mihaĭ-Viteazul, spune despre banul de Craiova, că este prefectul acestuĭ mare ținut al țăreĭ romîneștĭ. El trage toate veniturile de peste an, ale aceleĭ însemnate părțĭ de țară.

Afară de acestea, atît la primirea demnitățeĭ seale din vechĭ așezate, cît și pentru apărarea marginilor țăreĭ, întreține 200 cazacĭ și maĭ mulțĭ presiziarĭ romînĭ.

De asemenea ne spune și raportul unuĭ misionar catolic din anul 1688 că: după principe este banul, dregătoria luĭ este să șază la Craiova, are dreptul de a judeca în cauzele criminale și în oare-carĭ civile, ca și principele, însă de la Poarta-de-Fier până la Olt. El făcea divan ca și Domnul din București, avea sub el un logofăt III de Divan, pentru pricinele din'ăuntrul, ca logofătul de taină din București, avea un polcovnic de oraș (ca Aga din București) pentru paza ulițelor și a foculuĭ și pentru narturĭ, adică fixarea prețuluĭ lucrurilor vînzătoare, Ici-Bașa pentru petițiunile celor ce aveaŭ procese, un Armaș II, pentru pușcăria de acolo un portar III, pentru ospitalitatea Turcilor ce veneaŭ ca să întîlnescă pe Banul și alțĭ logofețĭ de divan.

Cînd se întîmpla că el se afla în București judeca acasă la sine, pe lîngă aceasta avea și deosebit pecetea cu care sigila hotărîrile judecăților și ordinele volniciilor.

Aceste drepturĭ excepționale ale banuluĭ de Craiova, păstrate până adînc în timpurile maĭ noĭ, ne arată că autoritatea luĭ avea un caracter teritorial, că era un vasal al domnuluĭ Munteniei. O asemenea pozițiune a banuluĭ în sînul statuluĭ Romîn (muntean) nu se poate însă explica, de cît prin anexarea aceleĭ regiunĭ către corpul maĭ mare de care ea se alipi.

Fiind-că nicĭ un izvor nu ne arată că Banatul-Olteniei ar fi fost cucerit după descălicare, suntem silițĭ să primim de adevărate spusele tradițiuneĭ, care ne arată acest ducat închinîndu-se de bună-voe descălecătoruluĭ statuluĭ muntean.

Cum se face însă, că banul Basarab să fi primit fără împotrivire supremația principeluĭ venit de peste munțĭ, cînd Liteanu se opuse uneĭ forțe superioare, nu ne explică de cît dorința uneĭ întărirĭ a poporuluĭ, consolidarea libertățeĭ și apoĭ, legăturile de rudenie ce existaŭ între banii Craioveĭ și noul Domn descălecat.

Intr'adevăr, Radu-Negru era și el din familia Basarabilor și el este numit în documentele Ungurilor, Tugomir Basarab.

Sub Alexandru Basarab avem o invaziune în Oltenia a luĭ Ștefan Dușan, țarul Sîrbilor el înaintînd cu repeziciune, reuși de a coprinde Craiova; peste puțin a fost gonit de Alexandru Basarab, urmînd apoĭ o reconcilațiune între Sîrbĭ și Muntenĭ, întărită printr'o căsătorie, prin care banatul era înapoiat Munteniei.

Rolul jucat de Craiova în această împrejurare, dovedește că nu era un oraș fără însemnătate.

Sub Mircea-cel-Mare, pe la sfîrșitul secoluluĭ al XIV-lea, Turciĭ aŭ cucerit Vidinul începînd a năvăli în Oltenia. In această bătălie a pierit eroul favorit al Slavilor meridionalĭ, celebrul Marcu Crăișorul.

Lupta s'a dat la Rovine (cuvîntul însemnează loc băltos) ce se află lîngă Craiova. Această ilustră victorie a căreĭ strălucire, se revarsă asupra Craioveĭ, avusese loc la 17 Maiŭ, 1395.

In timpul lupteĭ pentru Domnie dintre Drăculești și Basarabești, între 1418/56, Basarabești folosindu-se de nemulțumirea Olteniei se fac apărătoriĭ drepturilor eĭ, nu însă pentru a încerca iar o dezbinare a ambelor jumătățĭ, ci pentru a încăleca cea maĭ mică pe cea maĭ mare, impunînd pe boieriĭ săĭ ca Domnĭ aĭ întregeĭ țărĭ.

De aci începe o luptă crîncenă și încăpățînată între două marĭ partide de boierĭ, carĭ voiaŭ să aibă pe tron, reprezentanțiĭ intereselor lor. Am putea zice că acea luptă îșĭ are originea, încă de la suirea luĭ Mircea-cel-Mare în scaun care îl obținuse prin uciderea frateluĭ săŭ Dan, fost după toate probalitățile mare ban de Craiova și a căror urmașĭ Basarabești se mențin pănă tîrziŭ în acel ducat, maĭ curînd vasal de cît încorporat în statul Muntean.

Ca probă a luptelor dintre partide avem un document și anume biografia Patriarchuluĭ Nifon, unde ni se spune că la moartea luĭ Radu-Vodă, se iscă între boierĭ ceartă pe care să pună domn; de unde se vede, că eraŭ cel puțin două partide carĭ susțineaŭ candidațĭ deosebițĭ, din care aceia ce susțineaŭ pe Mihnea eși învingătoare.

Se înțelege de la sine, că Domnul uneĭ partide, punînd mîna pe putere, trebuia să persecute pe partizaniĭ rivaluluĭ săŭ. Acest partid persecutat era neamul Basarabilor, căcĭ, spune tot biografia, «iară pre un neam care era maĭ ales și maĭ temător de Dumnezeŭ, căruia îĭ era numele de moșie Banovețĭ, adică Basarabești, i-a muncit cu felurite felurĭ de muncĭ pe uniĭ i-a și omorît».

Acest nume de Banovețĭ, care zice că le era de moșie, arată că Basarabești eraŭ din banatul Craioveĭ, unde păstrase încă scaunul, pe cînd o ramură de a lor se suise și stătuse în răstimpurĭ și pe tronul Munteniei.

In acest timp partida Basarabească, în frunte cu Barbu Craiovescul și Neagoe-Basarab pribegesc în țara turcească, făcînd jalbă la împărat de răutățile luĭ Mihnea.

Cu toate că Mihnea este răsturnat prin răscoala Basarabeștilor, tronul îl ocupă un Dracul, anume Vlăduț.

La 1512 însă, se sue pe tron Neagoe-Basarab, fiul Pîrvuluĭ Vornicul, nepot de frate Banuluĭ Barbu Craiovescul, care acesta însușĭ era fiul bătrînuluĭ Pîrvul.

Pe timpul luĭ Vladislav (Vlad VIII, 1524—26) boieriĭ oltenĭ și maĭ ales însemnata familie a Pîrvuleștilor se preface a-l primi, de o cam dată, dar dușmănindu-l pe ascuns, purtarea lor împinge pe Domn să scoată pe acea familie din Banatul Craioveĭ, spre a desrădăcina opoziția din cuibul de peste Olt.

Pîrvu atuncĭ se răscoală și alungă pe Vladislav. Tot partida boĭerilor de peste Olt sprijinește venirea la tron a luĭ Moise.

Sub Radu al IV-lea vedem că Toma, Banul Craioveĭ, este tăiat din ordin domnesc. Aceste certurĭ provoacă amestecul puterilor străine la tronul Munteniei și sub această apăsare uriașă se desface și se permută tot maĭ mult jocul partidelor.

Mircea al III-lea (1546—1555) ridicat în tron în urma resturnăreĭ unuĭ Domn înrudit și din aceeași partidă cu el, nu încetează de a dușmăni pe Basarabești și partida lor, boieriĭ Olteniei; cel d'întîiŭ lucru pe care îl face, după așezarea luĭ în scaun, este de a tăia pe Coadă-Vornicul, pe Drăgan-Stolnicul, pe Stroia-Spătarul, pe Vintilă-Comisul și alțiĭ necunoscuțĭ, muncindu-ĭ întîiŭ pentru avere.

Boĭeriĭ ce scăpară de moarte, fugiră în țara Ungurilor, unde stringînd oaste, ce aŭ putut, și stăruind doĭ anĭ, aŭ avut războiŭ cu Mircea la Periș și aŭ biruit Mircea-Vodă, pierzînd Udriste Năsturel și Teodosie Banul. Din aceștĭ de pe urmă boierĭ carĭ cad în luptă, se cunoaște că avea a face cu familia Basarabească, căcĭ neamul Năstureilor era înrudit cu Mateiŭ-Basarab, iar Teodosie, numit Banul, ne arată că era vorba de boieriĭ din Craiova.

Prigonirea făcută de Mircea se îndreaptă decĭ, în contra neamuluĭ Basarabesc și sîngele răspîndit de el se explică numaĭ prin caracterul săŭ cel crud. Cruzimea luĭ de astă-dată avea motive politice; încercarea de a zdrobi vechia partidă din Oltenia, dușmana seculară a familieĭ Drăculeștilor. Pe la 1592 sub Alexandru al III-lea, Mihaiŭ fiul luĭ Pătrașcu-cel-Bun, ajunge la Bănia Craioveĭ, cedată luĭ, de moșul săŭ Iane.

In timpul acesta Iane, intriga la Poartă în favorul rudenieĭ sale spre a-ĭ da scaunul Domnieĭ. Mihaiŭ în acest timp pre-

gătea spiritele în ţară pentru primirea stăpînireĭ sale. De şi aşezat el — neam al Drăculeştilor — în vechiul scaun al familieĭ Basarabilor, — Banatul Craioveĭ, — în sînul boĭerimeĭ ce apărase altă-dată cu atîta îndărătnicie dreptul aceleĭ liniĭ a familieĭ domnitoare, totuşĭ reuşesc a-şĭ crea o puternică partidă care în ascuns dorea suirea luĭ în scaunul Munteniei, ştiind că aceste două marĭ partide de familie Basarabeşti şi Drăculeşti se desfăcuseră cu timpul sub apăsarea turcească, în cît ele pĭerduseră conştiinţa interesuluĭ teritorial, ce altă-dată le desbinase.

De aceea nu este extra-ordinar sprijinirea luĭ Mihaiŭ de boĭerimea olteană, cu atît maĭ mult, că el apăra Oltenia pe cît putea de jafurile şi despoĭerile la care expusă Muntenia-Mare.

După bătălia de la Teleajen, din 20 Octombrie 1600, Mihaiŭ, bătut fuge spre Craiova, pentru a pune Oltul între el şi aceĭ ce-l urmăreaŭ.

Căderile repetate ale Domnuluĭ treziseră iar uneltirile boĭerilor protivnicĭ. Cînd ajunge în Craiova, descopere aci o conspiraţie care tindea la răsturnarea luĭ. Coprins de o furie cumplită, el aprinde toate casele boĭerilor răzvrătitorĭ şi-ĭ ucide pe toţĭ, răzbunînd în sîngele lor, toate suferinţele cu carĭ soarta îl adăpa.

In anul 1688, suindu-se pe tron Constantin Brîncoveanul, cu ajutor turcesc, Bălăceanu stărue pe lîngă generalul Häusler, ca să-l treacă cu armata luĭ în Muntenia, sperînd că de frică, Domnul va fugi peste Dunăre. Häusler trece pe la Cerneţi şi vine la Craiova.

In anul 1718, Iulie 21, în urma tractatuluĭ de la Pasarovitz, Banatul Craioveĭ fu dat Austrieĭ, însă el nu şezu mult sub Austriacĭ, căcĭ în urma păceĭ de la Belgrad, 1739, Austriaciĭ fiind bătuţĭ de Turcĭ, pĭerd iarăşĭ Oltenia şi această parte de ţară este din noŭ alipită, către Muntenia. Austriaciĭ, carĭ la început eraŭ atît de mult iubiţĭ de Muntenĭ, nemulţumesc la culme populaţia din Oltenia şi o fac să se convingă că era tot aşa de răŭ sub domnia Austriacilor, ca şi sub cea Turcească.

In anul 1761, în urma cererilor şi pretenţiunilor, fără de cuvînt, ale Turcilor de pe lîngă Dunăre, adresîndu-se fără întrerupere către Banul Craioveĭ ca către un epitrop al Domnuluĭ, aŭ făcut ca să nu se maĭ trimită nicĭ un ban la Craiova, ci un simplu boĭer cu titlu de Caimacan, precum s'a întîmplat până în ultimiĭ timpĭ.

Acest caimacan se bucura de toate prerogativele, de toate veniturile şi foloasele Băniei; ca leafă avea 300 leĭ pe lună şi venitul numit răsura, adică cîte o para de leŭ din veniturile Domnieĭ.

Caimacanul avea în totul venit peste 100000 leĭ, iar dacă se bucura de favoarea Domnuluĭ, căpăta aproape îndoit.

Ispravniciĭ celor cincĭ judeţe ale banuluĭ atîrnaŭ de-a dreptul de Domn şi aveaŭ misiunea de a aduna dările generale. Banul cel mare, cel de al doilea după Domn şi după Mitropolit, ţine preşedinţa în divan. La toate prezentaţiunile, el poartă căciulă de samur şi contăş. Semnul dregătorieĭ sale este hasganul, adică un toiag cu baga şi sidef, pe care-l poartă chiar înaintea Domnuluĭ. El azista şi la camera numită a Veliţilor împreună cu Mitropolitul, cu Vornicii, cu Logofeţiĭ şi cu ceĭ-l'alţĭ boĭeri marĭ.

In timpul Domnilor fanarioţĭ, cu toate înegririle istoricilor noştri, vedem că sub ceĭ maĭ mulţĭ, funcţionariĭ Craioveĭ, eraŭ boĭeri pămîntenĭ; aşa sub Caragea, caimacanul Craioveĭ, era Enache Hrisoscoleŭ până la 8 Iunie 1783, iar de la această dată, Vodă rîndueşte ban pe Dumitrache Ghica, «ca toate trebile părţeĭ loculuĭ, cîte după obiceiŭ se cuvine la dregătoria d-sale, să se caute prin D-luĭ.» Bănia dar, nu era desfiinţată cu desăvîrşire, ea rămăsese o dregătorie onorifică. Acest lucru se poate vedea maĭ bine din listele boĭerilor carĭ compun divanul Craioveĭ şi criminalionul de Craiova.

Venind Mihaiŭ Şuţu la Domnie, vedem că rîndueşte în scurt timp la Craiova, unul după altul caimacanĭ, întîiŭ pe paharnicul Romaneli, în 3 Septembrie 1783 şi apoĭ, pe Enache Hrisoscoleŭ la 17 ale aceleaşĭ lunĭ.

Pe timpul domnieĭ luĭ Caragea, importantul oraş Craiova, fusese robit în favoarea unor credincioşĭ aĭ săĭ. Craioveniĭ însă se luptară cu energie pentru a redobîndi libertatea vechie a oraşuluĭ.

Caragea văzînd această luptă, revocase hrisovul de robie al oraşuluĭ, prin o carte către divanul Craioveĭ. Venind după aceasta Mihaiŭ Şuţu, semnă în 23 Septembrie 1783, un hrisov de recunoaştere a libertăţeĭ oraşuluĭ, însă nu maĭ puţin ordonă caimacanuluĭ să nu permiţă nicĭ unuĭ boier craiovean a veni la Bucureşti, de cît după prealabila învoire. Era speriat Domnul de energia desfăşurată de dînşiĭ puţin maĭ înainte. Avem de la Mihaiŭ Şuţu două pitacurĭ, care ne arată că Domnul luase

măsurĭ de edilitate, cu referinţă la Craiova. Ele sunt: pitacul prin care se constitue veniturĭ pentru pavarea oraşuluĭ şi un altul relativ la apa de băut. Pe timpul domnieĭ luĭ Mavrogheni, aflăm nume străine ca banĭ aĭ Craioveĭ; aşa în Martie 1787 a numit pe Alexandru Serache (?) biv-vel postelnic, care fu înlocuit în 27 Noembrie 1787, cu Tudorache Dibuoglu (?); restul funcţionarilor însă eraŭ boierĭ pămîntenĭ. In timpul războiuluĭ dintre Austriacĭ şi Turcĭ, oştirea austriacă care răzbise în judeţul Jiuluĭ, intrase în relaţiunĭ secrete cu uniĭ boierĭ din Craiova. Mavrogheni, care era aliatul porţeĭ, hăineşte pe neaşteptate pe Hagi Stan Jianul postelnic şi pe fiiul săŭ Gheorghe, precum şi pe pitarul Nicolae Topliceanu, şi eĭ aŭ fugit în tabăra austriacă.

Domnul dete divanuluĭ de Craiova ordine de sequestrare a averilor acelor hainĭ, apoĭ dă o proclamaţie către toţĭ boĭeriĭ şi locuitoriĭ Craioveĭ, în 24 Martie 1788. Cu toate acestea, Turciĭ fiind bătuţĭ la 8 Noembrie (stil noŭ), principele Hohenlohe, comandantul armateĭ austriace, îşĭ deschide calea spre Craiova. Alt detaşament austriac sub colonelul Kray, se îndreaptă prin pasul care duce la Cîmpulung, în marş repede, spre Craiova. La 8 Noembrie (stil noŭ) se găseşte la Işalniţa (2 ore departe de Craiova). Boĭeriĭ din Craiova eşiră împreună cu mulţĭ locuitorĭ din oraş, întru întîmpinarea coloneluluĭ Kray şi-l introduseră eĭ singurĭ în oraş, punînd la dispoziţia Austriacilor proviziunile necesare şi primindu-ĭ cu marĭ manifestărĭ de bucurie. Despre intrarea Austriacilor în Craiova scrie şi Dionisie Eclisiarhul. Pasagiul din cronică sună ast-fel: «Nemţiĭ aŭ sosit şi aŭ intrat în oraş cu pace, eşindu-le înainte boĭeriĭ, schimbaţĭ în haine boĭereştĭ şi întîmpinîndu-ĭ cu rugăciune i-aŭ poftit de aŭ venit la episcopĭ eşindu-le înainte cu litania bisericească, adică preoţĭ cu Sfînta Evanghelie şi cu Sf. Cruce în privdorul bisericeĭ, unde Oberster Kray cu oficeriĭ luĭ (care acest Oberster era venit înaintea oştilor cu piota pedestrimeĭ şi cu volintiriĭ) şi sărutînd sfintele icoane, aŭ intrat în biserică toţĭ cîntîndu-li-se axion, zicîndu-se de diaconĭ, citind pentru biruinţa impotrivnicilor, pomenind pe împăratul Iosif şi li s'aŭ făcut masă mare în episcopie de către boĭerĭ, ospătîndu-ĭ bine. Maĭ vîrtos boĭeriĭ Bibescu fiind unul din eĭ la Nemţĭ, pe carele îndată l'aŭ făcut ispravnic. Apoĭ aŭ sosit şi generaliĭ cu multă oaste călărime».

După spargerea tabereĭ Romîno-Turce de la Porceni, prinţul de Hohenlohe îşĭ stabili cartierul de iarnă la Craiova, în 26 Octombrie, 1789.

Suferi ocupaţiunea austriacă sub administraţiunea prinţuluĭ de Coburg până la încheierea păceĭ de la Şistov, din 5 August, 1791. Una din condiţiunile acesteĭ păcĭ, fu evacuarea Munteniei până în 30 zile de la ratificarea păceĭ. Oltenia nu scăpă a fi din noŭ încorporată la Austria, de cît graţie intervenţiuneĭ Anglieĭ, Olandeĭ şi a Prusieĭ. Ocupaţiunea austriacă dură însă şi peste timpul hotărît în tractat.

«Neaua căzută în munţiĭ vecinĭ Banatuluĭ, întîrziară restituţiunea miceĭ Valachiĭ».

De şi ţara era ocupată de o parte din armata austriacă sub comanda comiteluĭ de Mitrovski, Şuţu numit pentru a doua oară, veni în Septembrie, 1791. Ţara fu predată definitiv de reprezentanţiĭ luĭ Mitrovski (comitele Strasoldo, locotenent-colonel şi cavalerul Caballini Ehrenberg) în primirea reprezentanţilor nouluĭ Domn Şuţu, cu actul din 9 Septembrie (st. n.), 1791.

Mihaiŭ Şuţu numeşte îndată caimacan al Craioveĭ pe o rudă a sa, biv-vel Spătarul Costache Şuţu. Apoĭ dă o proclamaţiune Craiovenilor. In ea, Domnitorul spune că ocupaţiunea austriacă încetează în 28 August şi că caimăcanul Craioveĭ are a primi de la excelenţa sa, comitele Mitrovski, judeţele oltene sub oblăduirea Domnitoruluĭ ţăreĭ. Avem de la Mihaiŭ Şuţu pitacul de rînduire a boĭerilor divăneştĭ, care conţine numaĭ nume de boĭerĭ romînĭ ca: Ştirbeiŭ, Stan, Jianu, Glogovanu, Brăiloiŭ, etc.; apoĭ un pitac de rînduire în bănia luĭ Filipescu, boĭerilor carĭ se bucură de mare vază în faţa Domnuluĭ.

Pe timpul Domnieĭ luĭ Alexandru Moruzzi, vedem că funcţiunea de caimacan este dată de obiceiŭ boĭerilor grecĭ, marele ban însă, este tot-d'a-una un boĭer pămîntean. Aşa aflăm în această înaltă dregătorie pe Enăchiţă Văcărescu, în 1796. Avem de la Moruzzi maĭ multe acte referitoare la numirĭ de dascălĭ la şcoalele din Craiova, precum şi numirĭ de doctorĭ; cu toate acestea, boĭerimea din Oltenia nu e mulţumită cu Domnia luĭ.

Aflăm o mişcare de opoziţiune în Craiova în contra luĭ Moruzzi, încă din Decembrie, 1793.

Rezvrătitoriĭ boĭerĭ fură urmăriţĭ de agenţiĭ Domnitoruluĭ, dar după intervenţiunea caimacanuluĭ, Domnitorul îĭ iartă. Această indulgenţă însă şĭ-a avut efectul

aşteptat. Tot în 1793, aflăm 3 boierĭ din Oltenia pe: Scarlat Milcoveanul, Nicolae Gigîrtu şi Mincu Vulturescu, carĭ cutează a arăta Domnitoruluĭ că abuzurile administraţiuneĭ din Oltenia, sunt atît de marĭ, în cît provoacă răzvrătirea Oltenilor. Ceĭ treĭ opozanţĭ însă sunt surghiuniţĭ, de divanurile luĭ Moruzzi, la mănăstirea Arnota.

In 1795, Muntenia este prădată cumplit de Pazvantoglu; acesta era un hoţ turc vestit, care apucase Domnia Vidinuluĭ, se întărise acolo şi se declarase neatîrnat de împărăţia turcă.

Domniĭ ţăreĭ: Moruzzi, Ipsilanti, Hangerliŭ, Şuţul, cer unul după altul ajutor de la poartă contra luĭ Pazvantoglu. Armatele turceştĭ, venite în ajutor, se unesc cu hordele luĭ Pazvantoglu, intră în Muntenia şi daŭ foc Craioveĭ, la anul 1801.

In 1821 Tudor Vladimirescu aruncă o lumină vie asupra Olteniei. El, de şi născut în Gorj, (satul Vladimir) copilăria şi-a petrecut-o în Craiova.

Nu găsim necesar a ne întinde asupra Revoluţiuneĭ din 1821, cînd toată Romînia de la Carpaţi până la Dunăre resuna de numele luĭ Tudor.

Craioveanul păstrează şi azĭ un cult Bravuluĭ Tudorin.

In sfîrşit, în ultimul războiŭ — pe care Romîniĭ aliaţĭ aĭ Ruşilor il purtară cu Turciĭ — pămîntul Doljuluĭ fu încă o dată teatrul glorioaselor noastre lupte.

După declararea de neutralitate a Romîniei faţă de războiul Ruso-Turc, Turciĭ privind aceasta ca o atitudine ostilă lor, din partea Romînieĭ, încep a bombarda oraşul Calafat. La aceasta, Romîniĭ aŭ răspuns victorios, arzînd vapoarele turceştĭ aflate în port şi maĭ multe case din Vidin. In urma măsurilor violente a Turcilor, Romînia declară şi ea războiŭ, şi după ce daŭ Ruşilor în primire poziţiunile ce apărase până acum (fortificaţiĭ, podul de la Barboşi, poziţiunile de la Giurgiŭ şi Olteniţa), îşĭ îndesiră forţele în zona din dreapta Oltuluĭ, care tocmaĭ era expusă la atacurile inamiculuĭ.

Osman-Paşa, singurul comandant turc, care s'a distins în tot cursul acestuĭ războiŭ, voia să treacă de la Vidin cu vre-o 60000 ostaşĭ pe teritoriul romîn, între Cetatea şi Calafat şi să mute ast-fel teatrul luptelor în ţara noastră.

Carol I, înţelegînd gîndul Turculuĭ, luă toate măsurile de apărare, veni singur să inspecteze trupele (14—17 Maiŭ) şi lucrările defensive şi ca să arate vrăjmaşuluĭ cît de bine este fortificat Calafatul se aşeză cu statul săŭ major în bateria «Carol» şi ordonă bombardarea Vidinuluĭ.

Cel d'întîiŭ obuz al Turcilor nemeri tocmaĭ această baterie şi era cît pe aci să lovească pe Domnitor.

Alte cincĭ obuze marĭ maĭ veniră din care treĭ din ele se sparseră chiar în lăuntrul baterieĭ. După o oră de canonadă, focul încetă din amîndouă părţile. Cîte-va săptămînĭ după aceea, la 9 Iunie, Vidinul era de patru părţĭ în flacărĭ, înteţite de artileria noastră.

Dolniceni (vezĭ Brăteni), *sat*, comuna Brăteni, plasa Ştefăneşti, jud. Botoşani.

Dolniceni, *iaz*, în partea de N.-V. a com. Brăteni, pl. Ştefăneşti, jud. Botoşani, pe moşia Brăteni; are o suprafaţă de 12 hectare.

Dolojan, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul comuneĭ rurale Ciamurli-d.-s.; se desface din dealul Ciamurli; se întinde spre S., avînd o direcţie generală de la N. spre S.; brăzdează partea nordică a plăşeĭ şi centrală a comuneĭ; se prelungeşte spre S. cu dealul Solugean şi dealul Durale.

Are o înălţime de 210 m. şi e punct trigonometric de observaţie de rangul al 3-lea, dominînd asupra satuluĭ Eschi-Baba şi a drumuluĭ comunal Ciamurli-Eschi-Baba ce-l taie; este acoperit cu puţină pădure şi păşunĭ.

Dolojan (Valea-), *vale*, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul comuneĭ rurale Ciamurli-d.-s. (şi anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Eschi-Baba); se desface din poalele sudice ale dealuluĭ Ciamurli; se întinde spre S., într'o direcţie de la N. la S., printre dealurile Sarî-Meşelic şi Dolojan; taie drumul comunal Eschi-Baba, şi, după 7 kil., sub numele de valea Calaigi, se deschide în valea pîrîuluĭ Beidaut, pe stînga, maĭ sus de satul Beidaut.

Dolojman (Capul-), *vîrf* al dealuluĭ cu acelaşĭ nume, în jud. Tulcea, pl. Babadag, com. Caraman-Chioi, lîngă lacul Razelm. E stîncos, măsurînd 44 metri. Are în faţă-ĭ ruinele bisericuţeĭ din insula Curt-Bei. Este primejdios pentru pescariĭ din Jurilofca, căcĭ lîngă el se fac ochiurĭ multe şi vîntul pe aci suflă puternic.

Dolojman-Bair, *deal*, în judeţul Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul com. rur. Caraman-Chioi; este o prelungire sud-estică a dealuluĭ Caraman-Chioi; se des-

face din dealul Sufat; poalele sale se scaldă în cele două lacurĭ, Razelm şi Goloviţa, terminîndu-se brusc în Razelm, prin capul cu acelaşĭ nume; are 58 m. înălţime, şi e punct trigonometric de ordinul al 3-lea; este acoperit cu verdeaţă.

Dolu-Facî, *sat*, în jud. şi plasa Constanţa, căt. com. Cicracci, situat în partea centrală a comuneĭ şi a plăşeĭ, la 2 1/2 kil. spre N. de căt. de reşedinţă, Cicracci, pe valea Dolu-Facî şi în apropierea laculuĭ Taşăul. Are o suprafaţă de 120 hect., dintre care 9 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ şi de grădinĭ. Populaţiunea sa este de 15 familiĭ, saŭ 43 locuitorĭ, ocupîndu-se cu pescăria şi cu agricultura. Maioritatea locuitorilor o formează Turciĭ. Printre sat şi lac trecea şoseaua naţională judeţeană Constanţa-Babadag; acum însă s'a schimbat traseul eĭ şi trece prin partea vestică a satuluĭ. Alte drumurĭ comunale maĭ pleacă la Taşăŭ, la Cara-Murat.

Dolu-Facî, *movilă*, în judeţul şi plasa Constanţa, com. Cicracci, situată la o egală distanţă de satele Dolu-Facî şi Cicracci, dominîndu-le, avînd înălţimea de 103 m.; este vîrful cel maĭ înalt al dealuluĭ Cicracci şi este acoperită cu verdeaţă.

Dolu-Facî, *vale*, în jud. şi pl. Constanţa, pe teritoriul comuneĭ rurale Cicracci, şi anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Dolu-Facî. Are o direcţiune de la V. către N.-E. Trece prin satul Dolu-Facî şi se deschide în lacul Tasăul. Şoseaua naţională judeţeană o taie drept pe la mijloc.

Dolu-Facî-Bair, *deal*, în jud. şi pl. Constanţa, pe teritoriul comuneĭ Pazarlî; are o direcţiune de la V. spre E. şi o înălţime medie de 110 m.; este situat în partea sud-estică a comuneĭ şi cam centrală a plăşeĭ.

Domeniul-Brăileĭ, *proprietate a statuluĭ*, de la 1828, judeţul Brăila şi care maĭ înainte forma Raiaua Brăileĭ. Coprinde comunele: Chiscani, Silistrarul, Tichileşti, Tudor-Vladimirescu, Vădeni, Ciacîrul, Gropeni; parte din comunele: Cazasul, Osmanul şi Vizirul; şanalul Dunăreĭ, de la punctul Ibişi până la gura Sireteluĭ şi Balta din malul Dunăreĭ, în dreptul Viziruluĭ, în linie dreaptă prin Ibişi, privalul Schioaca, Iezerul-Peştiĭ; zăvalul Mucuroaia şi privalul Boul, până în Dunărea-Vechie. Suprafaţa sa la cîmp este de 45500 hect. şi la baltă de 56710 hect.; în total decĭ are 102,210 hect. Venitul anual: 757115 leĭ.

Domeniul-Coroaneĭ, *moşie*, judeţul Neamţu, care cuprinde: pădurea Aţa, arendată anual cu 21000 leĭ, avînd instalate 16 herăstrae şi o maşină cu aburĭ; pădurile Smida şi Măgura, arendate anual cu 30000 leĭ, avînd 16 herăstraie şi 1 circular.

Domeniul-Giurgiuluĭ, *moşie*, proprietate a statuluĭ, situată în jud. Vlaşca, pl. Marginea, compusă din comunele: Brăniştari, Oinacul, Turbatul, Slobozia, Malul şi Gostinul, cu cătunele lor. Acest domeniŭ este situat în valea Dunăreĭ, începînd în partea de V., de la hotarul moşieĭ Parapani şi merge în jos până la Gostinul-Băneseĭ, pe o lungime de peste 25 kil. In ce priveşte lăţimea, se întinde din marginea Dunăreĭ, adică marginea izlazuluĭ oraşuluĭ Giurgiu şi merge până sub dealurile Dunăreĭ, din jos de Frăteşti, Onceasca şi Vieri.

Are o suprafaţă totală de 20904 hectare.

In 1864, s'a dat, la 942 locuitorĭ, foştĭ clăcaşĭ, 3754 hect. In 1882, s'a dat, la 192 locuitorĭ însurăţeĭ, 1300 hect. In total s'a dat o suprafaţă de 5054 hect. S'a destinat a se instrăina 7000 hectare.

Venitul anual este de 205000 leĭ. Pe acest domeniŭ sunt maĭ multe bălţĭ, viroage, carĭ se fac din vărsătura Dunăreĭ şi care ocupă o suprafaţă de 2500 hect. Cele maĭ principale sunt: Balta-Găujan, Gîrla-Mare, ambele venind din sus şi dînd în gîrla Comarinul, din jos de Malul; viroaga Sfredelul ce vine din sus, de la Dunăre şi dă în Marotinul; lacurile Comani, Mahîrul, Malul; viroaga Coasteleĭ ce vine din Vaĭdeeĭ şi dă în Dunăre.

Sunt mulţime de ostroave, dintre care cele maĭ principale sunt: Ostroavele Stîrcea Mocanul, Regalul, Dinuluĭ, Batinul toate pe Dunăre. Pirgosul, al-Dinuluĭ, Calbotinul, în dreptul satuluĭ Malul; apoĭ Borunul, Mocanul, în faţa Giurgiuluĭ; Marotinul, în dreptul satuluĭ Braniştea-d.-j.; Lungul, în dreptul Gostinuluĭ-d.-j.; Cioroiul, Rămădanul şi alte micĭ ostroave ce se fac zilnic după venirea apelor Dunăreĭ.

Pe acest domeniŭ se află şi Veriga, canal ce vine din sus de oraş şi dă în Dunăre, despărţind Rămădanul de Cioroiŭ.

Sunt multe pădurĭ şi anume: Măgura-de-Nisip, în suprafaţă de 22 hect.; Zotunul şi Cama, de 78 hect.; Rămădanul, de 200 hectare; Borunul, de 26 hect.; Stîrcea, de 250 hect.; Mocanul

de 300 hect.; Regalul, de 50 hect.; Dinul, de 150 hect.; Batinul, de 340 hect.; Braniştea, de 60 hect.; Bălănoaia, de 50 hect.; Guţiul, de 65 hect.; Turbatul, de 80 hect.; Grindul, de 148 hect. şi Băşicuţele, de 249 hectare.

In total întinderea pădurilor este de 2068 hect. Cea maĭ mare parte din această suprafaţă este acoperită cu pădure de salcie.

Pe acest domeniŭ trec toate şoselele ce pleacă din Giurgiŭ; ast-fel avem: începînd de la V. către E., şoseaua ce duce la port la Zmîrda; şoseaua Bucureşti-Giurgiu, şoseaua Ghizdarul, şoseaua Paraipani; drumurile de fer ce duc la Bucureşti şi cel ce duce la Zmîrda.

Sunt două morĭ de foc, o pepinieră de arborĭ făcută în 1865 de Minister spre a servi la plantaţiunile care se proectase a se face la acea epocă.

Locuitoriĭ aŭ plugurĭ de fíer, şi maşinĭ de treerat.

Vite aflate pe acest domeniŭ în 1888 aŭ fost: 2730 vacĭ şi boĭ, 1545 bivolĭ şi bivoliţe, 1750 caĭ, 3640 oĭ, 8400 porcĭ.

Locuitoriĭ de pe aci pescuesc în bălţile din Dunăre pentru trebuinţele zilnice. Arendaşul domeniuluĭ scoate mult peşte pe care îl sară şi îl vinde la Bucureşti şi în alte oraşe.

La 1546, sub Mircea-Vodă Ciobanul, s'a făcut cea d'întîia regulare a hotarelor acestuĭ domeniŭ, ne spun fraţiĭ Tunusli în Istoria Ţăreĭ, la pag. 137. Atuncĭ era reprezentat de banul Băleanu, de la care a şi rămas numele drumuluĭ care limitează acest domeniŭ de cele-l'alte moşiĭ de sub dealul Dunăreĭ.

Ion Antonie-Vodă, ne spun tot fraţiĭ Tunusli, la pag. 98, a regulat hotarele domeniuluĭ Giurgiŭ, «fiind pace, boĭeriĭ Ţăreĭ: Gheorghe Băleanu, logofătul Radu Creţulescu, spătarul Ştefan Cantacuzino, în înţelegere şi cu Husseim Selim-Aga, din partea Porţeĭ şi cu cadiul Giurgiuluĭ şi Ruşiaveĭ, aŭ ales hotarele Giurgiuluĭ de cele alte moşiĭ; ast-fel aŭ început de la moşia Radu-Vodă, Paraipani şi Răceni, ce vin din partea de sus a Giurgiuluĭ, de la malul Dunăreĭ, în dreptul moşieĭ Odivoaie, unde s'a pus piatră, de acolo drept în movila ce se chema a luĭ Mihaiŭ-Vodă, şi de acolo în vale, la Drumul-Banuluĭ la capetele moşielor numite Stăneşti şi Sărmăneşti, până la Ştubeiul aproape de lac, şi de acolo la Dunăre la gura apeĭ ce se zice Comasca, unde s'a pus piatra pe malul Dunăreĭ».

La 1831, domeniul Giurgiŭ trecu din posesia Turcieĭ şi se da statuluĭ Romîn, conform tractatuluĭ de la Adrianopole, din 1828. Comisiunea însărcinată cu fixarea limitelor acestuĭ domeniŭ despre marginea oraşuluĭ Giurgiŭ, cît şi despre cele-l'alte vecinătăţĭ se compunea din boeriĭ Ţăreĭ şi anume: Logofătul Nistor, Vornicul Filip Linge, Aga Const. Băleanu, Paharnicul Ianache Hafta, Grigore Racoviţă şi căpitanul rusesc Mihail Verrayon, avînd ca secretar al Comisieĭ pe Alexandru Geanoglu-Lesviodax, comisia prezidată fiind de consilierul de stat Andreiŭ Pisan.

Pe acest domeniŭ eraŭ, la 1828, satele Vaideeĭ, Mustafiţia, Selima, Groapa-Hogiĭ, Zmîrda, Pîrliţi, Nazirul şi o vie frumoasă ce se chema Cadam-Geana (Sufletul Cadîneĭ).

La satul Slobozia s'a găsit o cetate romană, ne spune Cezar Boliac în scrierea sa «Călătoriĭ Archeologice».

La Slobozia, aŭ fost, la 1828, 1854 şi 1878, cînd aŭ urmat războaĭele între Turcĭ şi Ruşĭ aşezate bateriĭ, pentru bombardarea Rusciuculuĭ. Azĭ se văd încă urmele acelor bateriĭ.

Domesnicul, *ramură de munţĭ*, situată în prelungirea munteluĭ Hangul, judeţul Neamţu. Străbate partea N. a com. Hangul, pl. Piatra-Muntele, servind de hotar com. Călugureni; intră pe cuprinsul pl. de Sus-Mijlocul, desfăşurîndu-se în maĭ multe ramurĭ, dintre carĭ: una trecînd pe cuprinsul com. Pipirig, se leagă cu munţiĭ din împrejurimile satuluĭ Dolheşti şi prin aceştia cu muntele Petru-Vodă; alta, trecînd pe cuprinsul com. Vînători-Neamţul, se desface iarăşĭ: într'o ramură care se ridică între pîrîul Domesnicul şi pîrîul Carpenul (afluenţiĭ pe dreapta aĭ Ozaneĭ), alta către E. se leagă cu Măgura Fundul-Romîneseĭ şi munţiĭ Sihleĭ şi aĭ Văraticuluĭ.

Domesnicul, *pădure*, în judeţul Neamţu, pl. de Sus-Mijlocul, este proprietatea statuluĭ care o arendează anual cu 2426 leĭ, 71 banĭ.

Domesnicul, *pîrîiaş*, în com. Pipirigul, jud. Neamţu, pl. de Sus-Mijlocul. Izvoreşte din ramurile septentrionale ale munteluĭ Domesnicul. Curge în direcţiune N.-E., până la locul numit Crîşma-Domesniculuĭ, unde se şi varsă pe partea dreaptă a Ozaneĭ, între kil. 15—16 al şoseleĭ judeţene Neamţu-Pipirigul.

Dominicul, *prival*, jud. Brăila. E situat la E. de cătunul Ochiul-Bouluĭ.

Domireşti-Bărăşti, *pădure*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul, ce ţine de ocolul silvic Băbeni.

Domneasca, *numire* dată în vechime *părţiĭ de S. a oraşuluĭ* Buzăŭ, jud. Buzăŭ. Era maĭ mult izlaz.

Domneasca, *delişor*, pe teritoriul satuluĭ Iazul-Noŭ, jud. Iaşi, pl. Bahluiul, com. Şipotele; la poalele luĭ se află iazul cu acelaşĭ nume.

Domneasca, *iaz*, în Valea-Domnească, în partea de S. a moşieĭ Răuseni, jud. Botoşani, comuna Comîndăreşti; are o suprafaţă de 5 hect.; e bogat în peşte.

Domneasca, *parte* din stînga Jijieĭ, din *moşia* Răuseni, jud. Iaşi, com. Comîndăreşti, plasa Jijia, numită ast-fel de la proprietara cea maĭ veche, Bogdăneasa, care, se zice, era din familie domnească.

Domneasca, *altă parte* din *moşia* Răuseni, jud. Botoşani, comuna Comîndăreşti, în partea de S. a moşieĭ Oneşti, com. Şipotele, jud. Iaşi, din care moşie s'a deslipit prin danie şi s'a alipit la Răuseni.

Domneasca, *două trupurĭ de moşiĭ*, în jud. Ialomiţa, pl. Cîmpuluĭ, com. Bărcăneşti. Are o suprafaţă de 1850 hect., din carĭ 300 hect. pădure şi izlaz. Statul percepe foncieră suma de 4019 leĭ, 40 banĭ.

Domneasca, *moşie*, jud. Tecuciŭ. E situată la E. de satul Matca. Este proprietatea răzeşilor din acest sat, vîndută de Calimach. Este străbătută de Valea-Oneasca, din com. Matca, pl. Nicoreşti.

Domneasca, *pădure*, în partea de N.-V. a com. Flămînzi, pl. Coşula, judeţul Botoşani; se întinde pe Dealul-Mĭeleĭ şi alte ramurĭ ce pleacă din Ţencuşa, are o suprafaţă de 1287 hect. şi se exploatează sistematic.

Domneasca, *vale*, în partea de S. a moşieĭ Răuseni, com. Comîndăreşti, jud. Botoşani.

Domneasca, *lac*, în jud. Constanţa, pl. Medjidia, pe teritoriul com. Seimeni şi anume pe acela al cătunuluĭ Seimeni-Marĭ, deşi este la marginea satuluĭ Seimeni-Micĭ. Are o suprafaţă de aproape 80 hect. Comunică cu Dunărea printr'un mic braţ; de asemenea comunică şi cu lacul Domneasca-Mică, care se află situat la E. săŭ. Este situat pe valea Siliştea, dominat de către S. de dealul In-Izlaz. Dintr'însul se extrage peşte în cantitate destul de mare şi de o calitate foarte bună.

Domneasca-Mică, *lac*, în judeţul Constanţa, plasa Medjidia, comuna Seimeni, cătunul Seimeni-Marĭ. Este situat pe valea Siliştea, dominat la N. de dealul In-Izlaz. Are o suprafaţă de 70 hect. şi comunică cu Dunărea prin lacul Domneasca-Mare.

Domnească (Balta-), *baltă*, jud. Suceava, în suprafaţă de 416 m. p., în marginea de V. a satuluĭ Lunca, din com. Paşcani. Tradiţia spune că în ea s'ar fi înecat o Doamnă pe timpurile de restrişte ale Ţăreĭ.

Domneşti, *com. rur.* şi *sat*, jud. Muscel, plaiul Nucşoara, la V. de Cîmpulung, 21 kil. departe de acest oraş, pe drumul cel maĭ scurt, şi 23 kil. pe drumul şoseluit, care trece prin comunele Slănicul, Berevoeşti şi Grădiştea.

Numele l'ar fi primit de la rîul Doamna, saŭ după cum se spune aci, de la un castel domnesc, în care sta de multe orĭ Domnul Radu-Negru. Intr'adevăr în partea de E. a satuluĭ se află o colină măreaţă; pe ea se văd pietre, cărămizĭ vechĭ şi chiar se cunosc temeliile unor case vechĭ. Locuĭuĭ aceluia i s'a zis Domnie, iar satuluĭ ce s'a format împrejur Domneşti. Se crede că aci ar fi fost odinioară scaunul domnieĭ. N'are nicĭ un cătun alipit, pe lîngă cel de reşedinţă.

Este situată pe rîul Doamna şi se mărgineşte la E. şi V. cu două muscele: cel d'întîiŭ o desparte de comuna Slănicul, iar cel de al doilea de com. Muşeteşti, din jud. Argeş. Spre N. se mărgineşte cu com. Stăneşti şi la E. cu com. Pietroşani.

Are o populaţie de 350—400 fam., care locuesc pe o întindere de 40 hect., numărîndu-se numaĭ vatra satuluĭ.

Pămîntul săŭ produce porumb, secară, grîŭ şi multă cînepă. Pomiĭ daŭ din destul roade. Compoziţia pămîntuluĭ pe dealurĭ este pietroasă şi nisipoasă, iar pe şesurĭ pămîntul este negru, galben şi argilos.

Locuitoriĭ lucrează lemnul şi în special bradul. Din el se fac scîndurĭ, doage, şindrilă şi şiţă. Lemnul îl aduc din munţiĭ Drăghina, Căpăţîna, Lespezile şi Leota.

Femeile fac multe ţesăturĭ din cînepă, precum felurite pînzeturĭ şi procoave; maĭ lucrează cu deosebită artă bumbacul, costume naţionale, precum: marame, cămăşĭ, fote, mese, şervete, etc. Din lînă fac: dimie, aba, velinţe, chilimurĭ, ţoale, plocade şi săricĭ.

Ca meseriaşĭ în com. sunt: dulgherĭ, olarĭ, cojocarĭ şi frîn-

ghierĭ. Produsul munceĭ îl desfac ast-fel: lemnăria la Pitești; diferite țesăturĭ la Cîmpulung, Curtea-de-Argeș, Rîureni; vitele la Pitești, Cîmpulung, Rîureni, și fructele la București și Pitești.

Porumbul se cultivă pe o întindere de 168 hect. Prunele produc cam 5000 decalitri țuică pe an.

Prin mijlocul satuluĭ se încrucișează 2 drumurĭ: unul de la S. la V. și care duce de la Pitești la frontiera Țăreĭ, în Carpați și altul de la E. la V. unind Cîmpulungul cu Curtea-de-Argeș.

In partea de E. a com., peste rîul Doamna, este un pod, numit Podul-cel-Mare, făcut de județ în unire cu comuna. Pe lîngă rîŭ sunt așezate 2 morĭ, 2 piue pentru îngroșatul dimieĭ, herăstrae, la carĭ se taie scîndurĭ, și maĭ multe povernĭ pentru fabricarea rachiuluĭ.

Comuna Domnești este udată de văile: Țiganuluĭ, Ilie, Pîrîul-cel-Mare, Bercoaia și Valea-luĭ-Gheorghe, văĭ carĭ devin furioase în timpul ploaeĭ și fac marĭ stricăciunĭ la proprietățile locuitorilor.

Locuitoriĭ aŭ 713 hect.; vatra satuluĭ este de 40 hect. Din acestea, 3 părțĭ sunt bune de arat și 2 părțĭ izlaz.

Comuna numără 249 contribuabilĭ.

In anul 1889—1890, bugetul comuneĭ prezinta la veniturĭ suma de leĭ 3442,19 și la cheltuelĭ leĭ 3219,55. In anul 1886 budgetul comuneĭ avea la veniturĭ 2554 leĭ și la cheltuelĭ 2545 leĭ.

Sunt 2 bisericĭ, deservite de 4 preoțĭ, 2 cîntărețĭ și 2 paracliserĭ. Biserica-din-jos, cu hramul Buna-Vestire, este catedrală. Comuna Domnești a fost vizitată de M. S. Regele Carol la aniĭ 1873, 1875 și 1878.

Com. Domnești are o școală condusă de 2 învățătorĭ, frecuentată de 100 elevĭ și 19 eleve, din numărul de 214 copiĭ în vîrstă de școală. Cu întreținerea școaleĭ, statul cheltuește anual 2484 leĭ. Com. contribue pentru școală cu 241 leĭ anual și pentru cult cu 330 leĭ.

Are un local de școală frumos (cu 2 caturĭ și 10 încăperĭ). Pe lîngă cele-l'alte studiĭ obligatoriĭ, copiiĭ învață aci creșterea gîndacilor de mătase. Școala are o bibliotecă bogată, operă a inițiativeĭ private, luate de învățătoriĭ județuluĭ, bibliotecă care are maĭ multe miĭ de volume, dăruite de autorĭ și alte persoane.

Știŭ carte 191 bărbațĭ și 28 femeĭ.

Bătrîniĭ spun că, acum 80 anĭ, în locul unde este astă-zĭ comuna Domneștĭ, nu erau de cît cîte-va case ascunse în întunericul pădurilor. Incetul cu încetul s'a populat de locuitoriĭ de prin satele: Breaza, Voivodina, Netotul și Sîmbăta, din Ardeal.

In munțiĭ comuneĭ Domnești se fabrică renumitul cașcaval, pus în comerț sub numele de Crema-Negulicĭ. Acest cașcaval se exportă mult.

Vacile ce produc laptele întrebuințat la fabricarea cremeĭ sunt de rasă pur elvețiană și daŭ zilnic 8—12 litri de lapte. Fabrica s'a înființat în anul 1882.

Domnești, *com. rur.*, formată din satul și tîrgul cu același nume, pl. Șușița, jud. Putna.

Comuna Domnești este situată pe malul Sireteluĭ, satul fiind la o depărtare de 5 minute spre E. de tîrg.

Distanța comuneĭ, de reședința sub-prefectureĭ e de 8 kil., iar de capitala județuluĭ e de 32 kil.

Populațiunea comuneĭ după cel din urmă recensămînt, e de 253 familiĭ, saŭ 982 suflete (468 bărbațĭ, 514 femeĭ). Această populațiune se împarte ast-fel: 533 neînsurațĭ (241 bărbațĭ, 292 femeĭ), 302 însurațĭ, 146 văduvĭ (75 bărbațĭ, 71 femeĭ) și 1 divorțat (bărbat); 830 Romînĭ, 1 Grec, 7 Bulgarĭ, 50 Ungurĭ, 7 Rușĭ, 1 Italian și 86 de diferite naționalitățĭ; 798 ortodoxĭ, 51 catolicĭ, 86 mozaicĭ și 47 Armenĭ; 234 agricultorĭ, 8 meseriașĭ, 33 comerciantĭ, 11 avînd profesiunĭ libere și 15 servitorĭ.

Știŭ carte 117 persoane (78 bărbațĭ, 39 femeĭ).

Numărul caselor de locuit e de 234.

Are o biserică parohială, cu hramul Sf. Impărațĭ, în tîrgul Domnești și una filială, cu hramul Adormirea, în satul Domnești. Comuna vine în ajutorul bisericeĭ cu 900 leĭ anual.

Instrucțiunea publică se predă într'o școală mixtă, construită de comună și frecuentată de 32 copiĭ (26 băiețĭ, 6 fete), din 91 copiĭ în vîrstă de școală. Comuna Domnești vine în ajutorul școaleĭ cu 936 leĭ anual.

Sunt 209 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ pe anul financiar 1893—94 a fost următorul: la veniturĭ 6063,47 leĭ și la cheltuelĭ de 5985,92 leĭ.

Numărul cultivatorilor trece de 150.

Instrumentele agricole de carĭ dispun cultivatoriĭ comuneĭ sunt: 3 mașinĭ de treerat cu aburĭ, 1 de bătut porumb cu aburĭ, 20 plugurĭ de lemn, 24 de fier, 3 tăvălugurĭ, 1 moară de apă și 2 mașinĭ de vînturat.

Vite sunt 953, din carĭ: 351 boĭ, 272 vacĭ, 162 caĭ, 78 oĭ, 15 capre și 153 porcĭ.

In anul 1893 se aflaŭ în comună 391 stupĭ de albine.

Industria și comerțul sunt reprezentate prin: 9 cărciumarĭ, 4 băcanĭ, 3 magazine de mărunțișurĭ, 1 de manufactură, 3 brutarĭ, 1 comerciant de cereale, 1 stoler, 4 fierarĭ, 1 comerciant de fructe, 2 mecanicĭ, 3 fabricanțĭ de rachiŭ, 2 rotarĭ, 1 croitor, 4 cizmarĭ și 13 diverșĭ comercianțĭ.

Domneşti, *sat,* în com. cu acelașĭ nume, plasa Șușița, jud. Putna. Este așezat pe malul Siretuluĭ, la o depărtare de 5 minute spre E. de tîrgul cu acelașĭ nume.

Are o populațiune de 523 suflete, carĭ locuesc în 163 case. Are o biserică filială, cu hramul Adormirea. Copiĭ cu vîrstă de școală sunt 46 (27 băĭețĭ, 19 fete), din carĭ urmează 16 (băĭețĭ) la școala din tîrgul Domnești.

Prin Domnești trece gîrla scoasă din Trotuș, pentru a pune în mișcare o moară cu 2 pietre, care este lîngă velniță, o construcțiune mare de piatră.

In satul Domnești este o biserică veche făcută de Dabija-Vodă, în genul arhitectureĭ celeĭ făcute de logofătul Tăutul, tot pe malul Siretuluĭ, la Bălinești, în județul Dorohoiŭ. Aci, Dabija-Vodă a avut palate domneștĭ, de unde a rămas și numele de Domnești, ce-l poartă satul. Lîngă biserică sunt doĭ molitvĭ marĭ și o grădină în care se văd ruinele unor ziduri vechĭ. Aproape de acestea este și locul numit și pănă astă-zĭ Cetatea, unde de bună seamă a fost o-dată vr'o cetate. In acest sat s'a refugiat, în anul 1683, Domnul Moldoveĭ, Duca-Vodă, ginerele Doamneĭ Dabijoaia, cînd Petriceicu-Vodă, cu ajutorul Polonilor, se făcu stăpîn pe scaunul Moldoveĭ. La Domneşti, în ziua de Crăciun, a fost surprins Duca-Vodă, pe cînd ședea la masă și pe cînd oștile-ĭ eraŭ risipite, de Petriceicu-Vodă, însoțit de nepotul sĕŭ Vasilie Buenski. Duca-Vodă e prins și dus în Polonia. Acest fapt e istorisit de Nicolae Costin (Letop. II², 29—30); de Neculcea (Letop. II² 218—221); de Nicolae Muste (Letop. III² 21—22 și 81—83); de Amira (Letop. III² 107); de Cantemir (Historia Osmanici, Lib. IV, cap. 1, No. 85—88) și în fine de Șincaĭ (Hron. Rom. III², 212). Pe la mijlocul veacului al 18-lea satul aparținea logofătuluĭ Ilie Catargiŭ. Acesta l'aŭ dat zestre comisuluĭ Grigorie Razu. Un urmaș al acestuia, Vornicul Razu, întemeiă în 1843 tîrgul Domnești, cu săteniĭ din vechia comună Domnești, în baza autorizațiuneĭ dată prin hrisovul domnesc No. 536, din 8 Decembrie, acelașĭ an.

Domneşti, *tîrgușor,* în comuna cu acelașĭ nume, plasa Șușița. jud. Putna. Este situat pe ambele laturĭ ale căieĭ naționale București-Iași, pe malul Siretuluĭ.

Are o populațiuae de 998 suflete, carĭ locuesc în 234 case. Are o biserică parohială, cu hramul S-țiĭ Împărațĭ; o școală mixtă, clădită de comună, care e frecuentată de 36 copiĭ (26 băețĭ, 6 fete). Numărul copiilor cu vîrsta de școală e de 45 (24 băĭețĭ, 21 fete). Comuna cheltuește cu școala 936 leĭ anual.

Domneşti, *parohie,* formată din satul și tîrgul cu acelașĭ nume, plasa Șușița, jud. Putna. Are 2 bisericĭ, una parohială cu hramul S-țiĭ Împărațĭ, în tîrgul Domnești, și alta filială, cu hramul Adormirea, în satul Domnești. Comuna cheltuește cu biserica 900 leĭ anual.

Domneşti, *pădure,* situată pe teritoriul com. cu acelașĭ nume, jud. Putna, în întindere de 400 fălcĭ și aparținînd com. Domnești, Coțofănești, Anghelești și Păulești. E proprietatea prințuluĭ Ruspoli.

Domneşti, *fort,* în jurul Bucureștilor, jud. Ilfov.

Domneşti, *pichet,* pe Dunăre, No. 15, jud. Ilfov.

Domneşti-Aleşi. Vezĭ Țegheșiul.

Domneşti-Călţuna, *com. rur.,* jud. Ilfov, pl. Sabarul. E situată spre V. de București, lîngă rîul Ciorogîrla, la 15 kil. de București.

Se compune din satele: Ciutați, Domnești-d.-j., Domnești-Sîrbi, Domnești-Călțuna și Olteni. Are o populație de 1805 suflete, carĭ locuesc în 365 case și 3 bordeie.

Are o suprafață de 1351 hect. D-niĭ G. Mavrache, Dr. A. Fotino și D. Frangulea, aŭ 800 hect. și locuitoriĭ 551 hect.

Proprietariĭ cultivă 680 hect. (15 sterpe și 105 pădure). Locuitoriĭ cultivă 523 hect.; restul e vie.

Sunt 350 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ e de 5796 leĭ la veniturĭ și de 5441 leĭ la cheltuelĭ.

In comună sunt 2 bisericĭ: una la Domnești-d.-j. și a doua în Domnești-Călțuna; o școală mixtă; 1 mașină de treerat; 6 podurĭ stătătoare.

Numărul vitelor marĭ e de 760 (88 caĭ și epe, 553 boĭ, 70 vacĭ și vițeĭ, 14 taurĭ, 15 bivo-

liţe), şi al celor micĭ de 2107 (4 capre, 2007 oĭ şi 96 porcĭ).

Arătura se face cu 248 plugurĭ cu boĭ. Locuitoriĭ aŭ 237 care şi căruţe: 248 cu boĭ şi 9 cu caĭ.

Dintre locuitorĭ, 408 sunt plugarĭ, 21 aŭ diferite profesiunĭ.

Comerciul se face de 8 cîrciumarĭ.

Domneşti-Călţuna(Caribolul), *sat*, foastă proprietate mănăstirească. Face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, jud. Ilfov, pl. Sabarul. Este situat spre V. de Domneşti-d.-j., între rîul Ciorogîrla şi rîul Răstoaca.

Are o întindere de 457 hect. (împreună cu căt. Olteni) şi o populaţie de 136 locuitorĭ.

Proprietarul, d. D. Frangulea, are 265 hect. şi locuitoriĭ 125 hect. (25 hect. pădure).

Are: o şcoală frecuentată de 42 elevĭ şi 3 eleve, cu întreţinerea căreia statul şi comuna cheltuesc 1790 leĭ anual; o biserică, făcută de locuitorĭ, cu hramul Sf. Treime, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; 1 pod.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 151 şi al celor micĭ de 235.

Domneşti-de-Jos (Cojeşti), *sat*, face parte din com. rur. Domneşti-Călţuna, jud. Ilfov, pl. Sabarul. Este situat spre V. de Bucureşti, pe malul stîng al rîuluĭ Ciorogîrla. A fost proprietetea luĭ Vodă-Caragea.

Se întinde pe o suprafaţă de 824 hect. (împreună cu Domneşti-Sîrbi), din carĭ dr. Fotino are 500 hect., locuitoriĭ din Domneşti-de-Jos aŭ 148 hectare, iar ceĭ din Domneşti-Sîrbi, 176 hect. Proprietarul cultivă 420 hect. (80 pădure). Locuitoriĭ cultivă tot terenul.

Populaţia satuluĭ e de 420 suflete.

Aci este reşedinţa subprefectureĭ plăşeĭ Sabarul şi a primărieĭ. Are o biserică, cu hramul Izvorul Tămăduireĭ, deservită de 3 preoţĭ şi 3 cîntăreţĭ (făcută de Vodă-Caragea); o şcoală mixtă, frecuentată de 16 elevĭ şi 2 eleve, cu întreţinerea căreia statul cheltueşte 1080 leĭ anual. Localul şcoaleĭ, proprietatea comuneĭ, e la un loc cu primăria.

Numărul vitelor marĭ e de 173 şi al celor micĭ de 480.

In sat este 1 maşină de treerat cu aburĭ şi 2 podurĭ stătătoare.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Domneşti-de-Sus, *com. rur.*, judeţul Ilfov, pl. Sabarul. E situată la V. de Bucureşti, între rîul Răstoaca şi rîul Argeşul, la 16 kil. de Bucureşti.

Este formată din satele: Domneşti-de-Sus şi Ţegheşiul, cu o populaţiune de 1412 sufl., carĭ locuesc în 292 case.

Se întinde pe o suprafaţă de 2021 hect. D. G. Mavrache are 1300 hect. şi locuitoriĭ 721 hectare. Proprietarul cultivă 1210 hect. (50 izlaz, 40 pădure). Locuitoriĭ cultivă 667 hect. (50 sterpe şi 4 vie).

Sunt 295 contribuabilĭ.

Budgetul com. e de 3817 leĭ la veniturĭ şi de 3775 leĭ la cheltuelĭ.

In com. este o biserică (la Domneşti-de-Sus); o şcoală mixtă; 1 moară cu apă; 2 maşinĭ de treerat cu aburĭ; 2 podurĭ stătătoare.

Numărul vitelor marĭ e de 811 (160 caĭ şi epe, 5 armăsarĭ, 393 boĭ, 213 vacĭ şi viţeĭ, 31 taurĭ, 9 bivoliţe) şi al celor micĭ de 969 (203 porcĭ, 766 oĭ).

Comerciul se face de 6 cîrciumarĭ şi 1 hangiŭ.

Dintre locuitorĭ, 298 sunt plugarĭ, 24 aŭ diferite profesiunĭ.

Arătura se face cu 207 plugurĭ: 133 cu boĭ şi 74 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 207 care şi căruţe: 132 cu boĭ şi 75 cu caĭ.

Locuitorĭ împroprietărıţĭ: 180.

S'aŭ stabilit în comună 23 străinĭ.

Domneşti-de-Sus(Băleni-Motrogani), *sat*, face parte din com. cu acelaşĭ nume, jud. Ilfov, pl. Sabarul. Cade spre V. de Bucureşti, pe malul stîng al rîuluĭ Răstoaca.

Se întinde pe o suprafaţă de 1870 hect., cu o populaţie de 993 locuitorĭ, carĭ se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor. Din teritoriul satuluĭ, 1300 hectare aparţin d-luĭ G. Mavrache şi 570 locuitorilor. Proprietarul cultivă 1210 hect. (50 izlaz, 40 pădure). Locuitoriĭ cultivă 530 hect. (37 rămîn sterpe şi 3 vie).

Are o biserică, cu hramul Cuvioasa Paraschiva, deservită de 2 preoţĭ şi 3 cîntăreţĭ şi o şcoală mixtă, frecuentată de 21 elevĭ şi 8 eleve, cu întreţinerea căreia statul şi comuna cheltuesc anual 1720 leĭ. Localul şcoaleĭ s'a construit de judeţ. In raionul com. sunt: 1 moară cu apă; 2 maşinĭ de treerat; 2 podurĭ stătătoare.

Comerciul se face de 4 cîrciumarĭ şi 1 hangiŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 640 şi al celor micĭ de 735.

S'aŭ stabilit în sat 16 străinĭ.

Domneşti-Sîrbĭ (Sîrbi-de-Jos), *sat*, face parte din com. rur. Domneşti-Călţuna, jud. Ilfov, pl. Sabarul. Este situat la S. de Domneşti-de-Jos, pe malul stîng a rîuluĭ Ciorogîrla.

Se întinde pe o suprafaţă de

824 hect. (împreună cu Domneşti-de-Jos), din carĭ dr. A. Fotino are 500 hect.; locuitoriĭ din Domneşti-de-Jos aŭ 148 hectare, iar ceĭ din Domneşti-Sîrbi, 176 hect. Proprietarul cultivă 420 hect. (80 pădure). Locuitoriĭ cultivă tot terenul, rezervînd 21 hect. pentru cultura vieĭ.

Populaţia satuluĭ e de 651 locuitorĭ, din carĭ 195 fam. Bulgarĭ.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ. Este în raionul satuluĭ 1 pod, pe rîul Ciorogîrla.

Numărul vitelor marĭ e de 248 şi al celor micĭ de 1050.

Domnia, *numire* dată uneĭ întinse *părţĭ* de *pămînt,* din com. Lipia şi Mereĭ, jud. Buzăŭ, carĭ constituia în vechime moşia Moceşti, proprietate a luĭ Udrea biv-vel-Armaşul, Enache Banul şi a cetelor de moşnenĭ: Drăgoteşti, Mirceşti, Smedeşti şi Arcăneşti, pe care Udrea a vîndut-o luĭ Mihaiŭ-Voevod pentru scaunul Domnieĭ, plătindu i-o cu banĭ din visteria Ţăreĭ şi aşa a devenit sat domnesc. La anul 1618, sub Gavril Movilă-Voevod, locuitoriĭ, regretînd vînzarea, aŭ venit şi şĭ-aŭ rescumpărat moşia. Gavril Voevod, pe de o parte a înapoiat ţăranilor proprietatea cu preţul de 60000 aspri gata, sumă cu care fusese cumpărată de Mihaiŭ, iar pe de alta a pus aceştĭ banĭ în visteria Ţăreĭ. Totuşĭ, Doamna Ilina, fata luĭ Pătraşcu-Vodă şi nepoata luĭ Mihaiŭ-Vodă, dăruieşte această moşie mănăstireĭ Comana. Sub Constantin Cîrnul, Daniel, Egumenul mănăstireĭ Comana, chiamă în judecată pe ţăraniĭ, carĭ stăpîneaŭ moşia, împreună cu dealul şi viile, ca să le-o ia, în puterea actuluĭ de danie făcut de Ilina. Constantin Şerban respinge cererea luĭ Daniel şi decide ca această moşie să rîmîie de vecĭ a ţăranilor şi feciorilor. Astă-zĭ, moşia se stăpîneşte de descedenţiĭ luĭ Udrea Armaşul, iar partea luĭ Enache Banul, trecută maĭ întîiŭ la descedenţiĭ săĭ: Enache şi Pîrvan Vistierul, tot de locuitorĭ, toţĭ moşnenĭ acum în com. Lipia. Din aceste împrejurărĭ se maĭ păstrează încă numele de Domnia (satul domnesc), dată uneĭ părţĭ din moşia Moceşti. Moceşti este azĭ divizată în maĭ multe sforĭ şi aparţine la diferite cete de moşnenĭ.

Domnia, *platoŭ,* jud. Buzăŭ, comuna Gura-Sărăţeĭ, căt. Izvorul-Dulce, pe care se vede încă o mulţime de ruine. Tradiţia este că aci ar fi fost în vechime oraşul Buzăŭ; o altă legendă spune că aci aŭ fost locuinţe domneştĭ, ceea ce pare maĭ mult probabil, fiind-că în poalele sale se află Valea-Beizadelelor şi treĭ puţurĭ cu colacĭ de piatră, fără inscripţie, numite Puţul-Beizadelelor. In apropiere se văd ruine de biserică, cunoscute sub numele: Schitul-luĭ-Negoiţă.

Domnia, *deal,* în jud. Buzăŭ, com. Gura-Sărăţei, căt. Izvorul-Dulce, acoperit cu 45 hect. viĭ şi puţină arătură.

Domnie (La-), *loc izolat,* în partea de E. a com. Domneşti, jud. Muscel, pl. Nucşoara, pe o colină măreaţă.

Aci se văd pietre, cărămizĭ vechĭ şi chiar se cunosc temeliile unor case vechĭ. Se presupune că aci a fost un castel în care sta maĭ de multe orĭ Domnul Radu-Negru.

Domnişorul, *deal,* jud. Tecuciŭ, la E. de satul Crăeşti, continuare a dealuluĭ Bobeica; merge în direcţie N.-S., până în Apărătură.

Domniţa *com. rur.*, în jud. R.-Sărat, plasa Grădiştea, pe malul stîng al rîuluĭ Buzăul.

Este aşezată în partea de S. a comuneĭ, la 44 kil. spre E. de oraşul R.-Sărat şi în partea sudică a plăşeĭ, la 15 kil. spre E. de comuna Gradiştea-d.-s., reşedinţa plăşeĭ; comunele învecinate sunt: Racoviţa, la 6 kil.; Vîlcele la 18 kil.; Gulianca, la 19 kil.

Se mărgineşte la N. cu Gulianca, la V. cu Vîlcele şi Racoviţeni, la S. cu Suţeşti şi Scorţarul (jud. Brăila), de care se desparte prin rîul Buzăul.

Rîul Buzăul o udă la S., de la S.-V. la N.-E; maĭ sunt în comună 21 puţurĭ de 6—12 m. adîncime.

Cătunele, carĭ o compun sunt: Domniţa, reşedinţa, la E., Piscul, la S.-E., Ciupercarĭ, la S.-V., Corbeni, la N.-V.

Suprafaţa este de 10120 hect., din carĭ 420 hect. vatra com., 2300 hect. ale locuitorilor, 7500 ale proprietăţiĭ private.

Populaţia com. este de 385 familiĭ, cu 1615 suflete; 785 bărbaţĭ, 830 femeĭ: 724 căsătoriţĭ, 868 necăsătoriţĭ, 23 văduvĭ, ştiŭ carte 380.

Sunt 3 bisericĭ: una, în căt. Domniţa, zidită în 1845 de archiereul Timofteĭ, cu hramul Sf. Ştefan, are 17 pogoane pămînt şi e deservită de 2 preoţĭ şi 1 cîntăreţ; a doua, în căt. Piscul, cu hramul Sf. Dumitru, zidită în 1889, de M. S. Regele Carol I; are 17 pogoane pămînt, şi e deservită de 1 preot. Sunt 2 şcolĭ, una în Domniţa, şi alta în Piscul, fundate între aniĭ 1883—88, conduse de

2 învățători și frecuentate de 106 elevi, din cari 11 fete.

Comerciul e activ și constă în importul de manufacturi, băuturi, fierării, coloniale și în exportul cerealelor și vitelor. Transportul productelor se face prin gara Ianca (jud. Brăila), la 20 kil. spre S.-E. Sunt 23 comercianți, din cari 9 cîrciumari.

Căi de comunicație sunt drumurile vecinale: spre Racovița-Balta-Albă; spre Boldul-Rîmn.-Sărat; spre Vălcele-Nicolești; spre Gulianca-Măicănești; spre Sutești și Scorțari (jud. Brăila).

Sunt 370 contribuabili.

Veniturile com. sunt de 7567 lei, 67 bani și cheltuelile de 6349 lei, 62 bani.

Domnița, *sat*, în jud. R.-Sărat, pl. Gradiștea, căt. de reședință al com. Domnița.

Este așezat în mijlocul comunei, pe rîul Buzăul, în stînga lui. Are o întindere cam de 90 hect. și o populație de 130 familii, saŭ 540 suflete, din cari 140 contribuabili.

Știŭ carte 162 persoane.

Are o biserică, deservită de 2 preoți și 1 cîntăreț; o școală comunală.

Domnița, *vîrf de deal*, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., com. Oțelești. E situat d'a stînga pîrîului Berheciul.

Domnița, *movilă*, în partea de S.-V. a com. Suțești, jud. Brăila, pe muchia de pe malul Buzăului, aproape de sătișorul Grigorești și la 5 kil. spre S.-V. de satul Suțești.

Domnița, *numire* dată unei *părți* din *moșia* ce aparținea Epitropiei Sf. Spiridon din Iași, situată în com. Cozmești. pl. Nicorești, jud. Tecuciŭ.

Domnița-Bălașa, *insulă*, în Dunăre, în fața pichetului Blana, jud. Romanați.

Domnița-Maria, *sat*, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., al com. Letea, situat la S. de orașul Bacăŭ, de-a lungul șoselei spre Adjud, la 3 kil. de școala din satul Letea și la 7 kil. de cea din satul Chișata. Satul există de la împărțirea pămînturilor la însurăței.

Are o populație de 94 familii, saŭ 290 suflete; 6 cîrciumi.

Vite sunt: 9 cai, 203 vite mari cornute, 2 capre și 54 rîmători.

Satul este noŭ, înființat la 1880—81.

Domnița-Maria, *sursă de apă minerală*, pe valea Răpuroasă, jud. Vîlcea, avînd ca substanțe fixe: chlorur de sodiŭ, hyposulfit de sodă și de calce (predominant), sulfat de calce și de magnezie, iodure și bromure alcaline (sensibil), sulfat de magnezie (în mare cantitate) silicat de aluminium, fosfate (urme).

Domniței (Dealul-), *deal*, face hotarul dintre satul Movileni, jud. Iași, pl. Copoul și satul Lițcani, com. Cucuteni, pl. Stavnicul. E bogat în pășune, fînațe.

Domniței (Dealul-), saŭ **Zarea-Domniței**, *deal*, la E. de satul Dealul-Perjului, com. Oncești, pl. Stănisești, jud. Tecuciŭ.

Domnițeni, *sat*, în jud. R.-Sărat, plasa Grădiștea, căt. com. Domnița. E așezat lîngă căt. de reședință, fiind numai o diviziune a lui.

Domocletul, *fostă mahala*, în județul Mehedinți, plaiul Cerna, la poalele muntelui Domocletul.

Domogletul, *deal*, în com. rur. Gîrbovățul, jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-s.

Domogletul, *deal*, în com. rur. Bășești, jud. Mehedinți, plaiul Cerna.

Domostia, *pîrîŭ*, jud. Putna, pe teritoriul comunelor Anghelești și Ruginești. Se formează din Pîrîiașul-Negru și scursurile dealurilor Bărlogul și Frăsinetul, a căror pîraie se strîng la un loc în gura Bosietului și formează apa Domostia.

Acest pîrîŭ vine cu apă multă pănă din susul Rugineștilor și apoi se pierde în prund, lăsînd numai valea care merge pănă în Trotuș, în gura Domostiei.

Domoșeni, numit și **Manoleasa-Prut**, *sat*, jud. Dorohoiŭ, pl. Bașeul, com. Manoleasa, format din sătișoarele: Domoșeni-Hrițeni și Domoșeni-Manole. E situat pe laturea Volovățului. Are o populație de 34 familii, saŭ 141 suflete.

Așezările locuitorilor sunt în parte bune, cu livezi și grădini.

Proprietatea moșiei este a Epitr. Spit. Sf. Spiridon, din Iași.

Locuitorii împroprietăriți aŭ 122 hect., 61 arii pămînt, iar proprietatea 930 hect. 93 arii cîmp și 1 hect., 43 arii pădure de lozie pe malul Prutului. Iazuri sunt 3, din cari cel mai mare este al Manolesei, în întindere de 15 hect., pe cursul Volovățului.

In sat este o livadă și 3 pogoane vie.

Pîraiele ce trec pe moșie sunt: Novacul, Volovățul și rîul Prutul, pe hotar.

Drum principal este cel de

la Rădăuţĭ care duce la Ştefăneşti. Hotarele moşieĭ sunt cu: Prutul, Hriţeni, Zahoreni, Borolea, Domoşeni-Crupenschi şi Şerpeniţa.

Domoşeni-Crupenschi, *sat,* judeţul Dorohoiŭ. (Vezĭ Flondora, sat, com. Manoleasa, pl. Başeul).

Domoşeni-Hriţeni, *sat,* jud. Dorohoiŭ. (Vezĭ Domoşeni, sat, com. Manoleasa, pl. Başeul).

Domoşeni-Manoli, *sat,* jud. Dorohoiŭ. (Vezĭ Domoşeni, sat, com. Manoleasa, pl. Başeul).

Domus-Culac, *vale,* în jud. Tulcea, pl. Măcin, pe teritoriul com. rur. Cîrjelari şi pe acela al căt. Ac-Punar. Se desface din dealul Dijcaduel-Bair. Se îndreaptă spre N., avînd o direcţie generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea E. a plăşeĭ şi pe cea N. a comuneĭ. Are malurĭ înalte, 2 kil. lungime şi se deschide în valea Iaila, maĭ jos de satul Iaila.

Dona, (Belcicov, Stavropoleanca), *sat,* face parte din com. rur. Suhatul, jud. Ilfov, pl. Negoeşti. Este situat la N.-E. de Suhatul şi e înconjurat la E. de locurĭ smîrcoase, iar la N. şi S. de pădurĭ.

Are numaĭ 15 locuitorĭ. Se întinde pe o suprafaţă de 400 hect., proprietate a d-luĭ T. H. Velciŭ. In raionul satuluĭ e o pădure de 75 hect.

Dona, *mahala,* com. Zgubea, pl. Olteţul-d.-s., jud. Vîlcea.

Donca, *cătun,* al com. Izbiceni, la E. plăşeĭ Balta-Oltul-d.-j., judeţul Romanaţi. E situat lîngă Olt, între satele Tia-Mare şi Izbiceni, la 14 kil. spre N.-E. de Corabia, şi la 28 kil. de Caracal. Are 125 familiĭ, saŭ 658 suflete, Romînĭ.

Donceşti, *vale,* în com. Măstăcani, pl. Prutul, jud. Covurluiŭ, formată de Dealul-despre-Butora.

Donciul, *movilă,* la 1 ½ kil. spre S.-E. de satul Ulmul, judeţul Brăila.

Donciul, *deal,* în partea de E. a com. Tanacul, plasa Crasna, jud. Vasluiŭ. Se întinde pănă la satul Vineţeşti, în judeţul Fălciŭ.

Donciul, *pădure.* Vezĭ Bărboşi, jud. Brăila.

Doneşti, *sat,* face parte din com. rur. Dejeşti, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt.

Doneşti, *deal,* brăzdează comuna Dobroteasa, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt, de la N. la S. şi are o lungime de 3 kil. Pe o parte din acest deal se cultivă grîŭ şi porumb, iar parte este acoperit cu pădure.

Doni, *lac,* în jud. R.-Sărat, plasa Oraşuluĭ, com. Bonţeşti, aşezat în partea de V. a com., lîngă cătunul de reşedinţă. Conţine caracudă şi albişoară, ce se consumă în localitate.

Doni (La-Moşia-luĭ-), *han,* în jud. R.-Sărat, plasa Grădiştea-d.-s., lîngă cătunul Balta-Albă, pe drumul spre Balta-Albă, şi pe malul estic al lacului Balta-Albă; numele îl are de la proprietarul vornic Doni, care era foarte avut şi avea o mulţime de moşiĭ în judeţul R.-Sărat.

Doni (Zidul-luĭ-), *ruine,* în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j., comuna Hînguleşti. Vezĭ Zidul-luĭ-Doni.

Donici. Vezĭ Socea-Donici, jud. Neamţu.

Doniţa, *munte,* în com. Broşteni, jud. Suceava.

Doniţoara, *loc izolat,* jud. Ilfov, pl. Negoeşti, com. Vasilaţi-Popeşti.

Donţul, *deal,* la N. de comuna Şirineasa, pl. Oltul-d.-s., jud. Vîlcea.

Dop (Valea-luĭ-), *gîrliţă,* izvoreşte din văile com. Filipeşti-de-Pădure, pl. Filipeşti, judeţul Prahova; trece prin fîneţe, făcînd maĭ multe zigzagurĭ; curge spre S. şi se varsă în gîrla Roşioara.

Dopicea, *pîrîŭ,* udă com. Tătuleşti, pl. Vedea-d.-j., jud. Olt, de la V. la E. şi se varsă în rîul Vedea, în raionul comuneĭ Tătuleşti.

Dopul-Fîntîneĭ, *foastă mahala,* în jud. Mehedinţi, pl. Cîmpul, com. rur. Pristolul.

Dorasca, *pădure,* la E. de satul Dorăşti, jud. Tecuciŭ, proprietatea statuluĭ, avînd o suprafaţă de 300 fălcĭ.

Dorăşti, *sat,* face parte din comuna Barcea, jud. Tecuciŭ. E situat pe ambele laturĭ ale şoseleĭ naţionale Tecuciŭ-Iveşti, la o depărtare de 1 kil. de comuna de reşedinţă.

Are o populaţie de 40 familiĭ, saŭ 163 suflete, carĭ locuesc în 39 case.

Comerciul îl fac în acest sat 3 cîrciumarĭ.

Ca meseriaşĭ sunt 2 fierarĭ şi 1 cizmar.

Ştiŭ carte 9 bărbaţĭ.

Teritoriul satuluĭ este de 800 hect., din care locuitoriĭ stăpînesc numaĭ 300 hect.

Satul este înfiinţat între aniĭ 1880—81, pe moşia statuluĭ Dorasca, cu locuitorĭ împroprietăriţĭ din satele: Buceşti, Lieşti, Movileni şi Umbrăreşti.

Dorăşti, *moşie,* proprietatea statuluĭ, în com. Barcea, jud. Tecuciŭ. Are 800 hect. pămînt arabil, care aduce un venit de 10000 leĭ. Pe această moşie este satul cu acelaşĭ nume.

Această moşie aparţinea uneĭ bătrîne, numită Rada, care a făcut-o danie mănăstireĭ Răchitoasa.

Dorăşti, *pămînt arabil,* în jud. Tecuciŭ, ce se întinde din şoseaua naţională comuna Barcea, până în hotarul comuneĭ Cudalbi (jud. Covurluĭ).

Dordei, *deal,* jud. Dolj, pl. Jiul-de-Jos, com. Piscul, pe lîngă care trece limita de V. a com. către proprietatea Domeniuluĭ Coroaneĭ.

Dorharsca, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., de pe teritoriul com. Ardeoani.

Dormărunt, *com. rur.*, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, situată pe cîmpia Bărăganuluĭ. Este com. cea maĭ despre S.-V. a plăşeĭ.

Teritoriul comuneĭ are o suprafaţă de 5775 hect. şi se limitează la N. şi E. cu comuna Borduşelul, la V. cu comuna Lehliu şi la S. cu com. Lupşani. Coprinde treĭ moşiĭ: Persica-Merlarĭ, proprietate a Eforieĭ Spitalelor Civile, din Bucureşti, cu o suprafaţă de 3100 hectare şi arendată cu suma de 41640 leĭ; Sighireanu, proprietate particulară, cu 2500 hect. şi Drăghiceasca, proprietare particulară, cu 175 hect.

După legea rurală din 1864, s'aŭ împroprietărit 78 locuitorĭ; neîmproprietăriţĭ se maĭ află 179 locuitorĭ.

Se compune din satele: Dormărunt, Sighireanu, Grindul-Petreĭ, Pelinul, Minea şi Drăghiceasca, avînd reşedinţa primărieĭ şi a judecătorieĭ comunale în satul Dormărunt.

După recensămîntul făcut în 1890, populaţia comuneĭ era de 326 familiĭ, saŭ 1313 suflete: 635 bărbaţĭ şi 678 femeĭ; 1292 Romînĭ, 5 Grecĭ, 2 Germanĭ, 4 Ungurĭ, 2 Turcĭ şi 8 de alte naţionalităţĭ; 1297 creştinĭ ortodoxĭ, 2 catolicĭ, 12 protestanţĭ şi 2 mahometanĭ; 384 agricultorĭ, 12 meseriaşĭ, 9 comercianţĭ, 8 avînd profesiunĭ libere, 4 muncitorĭ şi 6 servitorĭ.

Ştiŭ carte 175 persoane.

Sunt 253 contribuabilĭ.

S'a cultivat în 1892: 757 hect. cu grîŭ, 470 hect. cu orz, 20 hect. cu ovăz, 72 hect. cu secară, 470 hect. cu porumb, 190 hect. cu meiŭ, 350 hect. cu fasole, 8 hect. cu rapiţă; 5 hect. eraŭ fîneaţă, 30 hect. bostănăriĭ şi un hect. pometurĭ.

Vite sunt: 6036 boĭ, 36 bivolĭ, 802 caĭ, 125 capre, 4010 oĭ, 310 rîmătorĭ şi 7 asinĭ.

Comuna în 1887 – 1888 avea 6446 leĭ la veniturĭ şi 6959 leĭ la cheltuelĭ.

In Dormărunt sunt 2 şcolĭ: una de fete, frecuentată de 17 eleve şi condusă de o învăţătoare, retribuită de comună, şi una de băeţĭ, cu 33 elevĭ şi condusă de un învăţător retribuit, de stat şi comună.

Este o biserică, deservită de un preot şi doĭ dascălĭ.

Teritoriul comuneĭ este străbătut de la V. spre E. de calea ferată Bucureşti-Feteşti.

Dormărunt, *sat,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, pendinte de com. cu acelaşĭ nume. E situat pe amîndouă coastele văieĭ Dormărunt, la 1 kil. spre N. de calea ferată Bucureşti-Feteşti.

Aicĭ este reşedinţa primărieĭ.

Are o şcoală de băeţĭ şi una de fete, cu un învăţător şi o învăţătoare; o biserică, deservită de 1 preot şi 2 dascălĭ.

Dormărunt, *vale,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, pe coastele căreĭa se află satul cu acelaşĭ nume.

Adîncimea văieĭ este mică, iar lungimea eĭ este de 11 kil. In partea de N. poartă numele de Beilicul, iar în partea de S. este în comunicaţie cu Valea-Culcaţilor.

Peste această vale trece calea ferată Bucureşti-Feteşti.

Dorna, *com. rur.*, jud. Suceava, situată în partea N.-V. a plăşeĭ Muntele, spre V. şi la 110 kil. de Fălticeni. Se mărgineşte: la E., cu comuna Broşteni, despărţindu-se prin coama munţilor: Călugăruluĭ, Bogolinuluĭ, Pietroşul, Ciungiĭ, Prislopul, Gruiul, Obcina-Şandruluĭ, Bîda şi Obcioara; la S., cu com. Şarul-Dorneĭ, despărţită prin pîrîul Vălcelele şi muntele Ursăria; la V. şi N., cu Bucovina, despărţită prin hotarul Ţăreĭ, pîrîul Neagra-Şaruluĭ şi Bistriţa. Are forma unuĭ triunghiŭ drept-unghiŭ. Se compune din satele: Gura-Negreĭ, Dozăneşti, Ortoaia, Rusca, Sunători, Zugreni şi Dîrmona, cu reşedinţa în Cozăneşti.

Numele de Dorna e slav, însemnînd *sus.*

Are o populaţie de 536 fa-

milii, saŭ 1932 suflete (972 bărbați și 960 femei), din cari 131 Izraeliți.

Contribuabili sunt 571.

Are 4 biserici, o școală rurală mixtă de băieți și una de fete.

Budgetul comunei, pe anul 1892—1893, avea la veniturĭ 5848 leĭ și la cheltuelĭ 5817.65 leĭ.

Vite sunt: 368 caĭ, 587 boĭ, 1024 vacĭ, 3089 oĭ, 267 capre și 204 rîmătorĭ.

Altitudinea comuneĭ de la nivelul măriĭ atinge în vîrful Pietrosuluĭ 1704 m.

E udată de Bistrița și de pîraĭele: Vălcele, Pîrîul-Rece, Arinul, Arinașul, Cozănești, Ortoaia, Rusca, Osoiul, Sunători, Secul, Neagra-Șaruluĭ, Negrișoara și Toplicioara.

Ceĭ maĭ însemnațĭ munțĭ aĭ comuneĭ sunt: Buza-Bogolinuluĭ, Pietrosul (1704 m.), Scrînciobul, Ciungi, Prislopul, Vîrful-Stegeĭ, Șandrul, Vîrful-Bîdeĭ (1400 m.), Busuiocul, Obcioara, Vîrful-Șaruluĭ, Dealul-Călugăruluĭ, Palmeșul (1253 m.), Prislopul, Hasca, Colăcelul, Corhana, Piciorul-Ortoaieĭ, Dealul-Cozăneștilor, al-Gogoșenilor, al-luĭ-Monac, Bîtca-Țăranuluĭ, Vulturul, Ulmul (1156 m.), Piscul, Bucinișul, Călimănelul, Ialogița, Mihăilețul, Tunzăria, Rusul și Buza-Toplicioareĭ

Pădurile ce îmbrăcaŭ altă-dată munțiĭ, aceĭ codri nestrăbătuțĭ de brad, molift și tisă, aŭ fost tăiate și în mare parte desființate fără milă. Tisă nu se maĭ găsește. Ea a fost întrebuințată la cue pentru acoperit case cu draniță.

Moșia e răzășească. Suprafața teritorială a comuneĭ e de 10248 hect., din carĭ 2845 hect. fînaț.

Nicĭ un fel de cultură nu se face aci; de altmintrelĭ n'are timp aci să se coacă. Locuitoriĭ se ocupă cu plutăria și creșterea vitelor. Eĭ își aduc alimentele de prin tîrgurĭ, ceĭ maĭ mulțĭ pe caĭ în desagĭ, formînd un fel de caravane, avînd caiĭ legațiĭ uniĭ de alțiĭ de coadă. Cîte-va zile îĭ trebue Dorneanuluĭ ca să-șĭ aducă proviziĭ din Fălticenĭ saŭ Piatra.

Locurile maĭ însemnate în comună sunt: Piatra-Stănoaeĭ, Piatra-luĭ-Lazăr, Colțul-Acreĭ și Comoara. Maĭ sunt 5 izvoare cu apă minerală, din care treĭ burcuturĭ (apă feruginoasă, alcalină): unul pe Pîrîul Arinuluĭ, la 3000 m. în sus de la gura sa. (Acesta a fost analizat de d-nul Dr. Bernad), al doilea, pe Osoiul, în căt. Rusca și aproape de malul Bistrițeĭ numit «Burcutul-Țîrcovniculuĭ» (asemenea analizat de același), al treilea, un mic izvor la Gura-Arinuluĭ; iar ultimele două la gura pîrîuluĭ Rusca foarte abondente în apă sulfuroasă.

Din trecutul Dorneĭ. Maĭ nainte de răpirea Bucovineĭ, toate satele ce țin de comuna Dorna formaŭ o singură comună cu Dorna Bucovineană, tîrgușor în care se afla și reședința comuneĭ. Tot teritoriul era o singură răzășie dată de Ștefan-Vodă-cel-Mare în înprejurările următoare zice tradiția: Vodă pornise spre Ardeal, pe valea Moldoveĭ, dar la Vamă, (cel maĭ vechiŭ sat din cîte sunt în împrejurimĭ unde se crede că se vămuiaŭ toate mărfurile venite din Ardeal și Ungaria), se opri cu oștirea, neputînd înainta, de oarece drumul înainte nu era de cît o cărare îngustă și foarte nepracticabilă. Aci, la Vamă, Ștefan-Vodă puse un stîlp, ce se vede și astă-zĭ. Pe atuncĭ în Cîmpulung nu eraŭ de cît cîte-va case și de acolo spre Dorna cale de o zi nu maĭ întîlneaĭ locuință omenească, ci numaĭ codri posomorîțĭ, pădurĭ fecioare. Unde e acum Tîrgul-Dorna, între ape, (la gura Dorneĭ în Bistrița) se afla o singură gospodărie, casă bună, grajd, etc., proprietățĭ ale unuĭ oare-care Gheorghiță, hoț vestit și rafinat și vînător neaoș. Acesta croi și lărgi cărarea ce lega locuința luĭ cu tîrgușoarele de prin prejur. El prăda la depărtărĭ marĭ și ast-fel nicĭ o dată nu fu prins. Drumul trecînd pe dinaintea caseĭ luĭ, orĭ-ce călător, boĭer saŭ țăran, de la vlădică până la opincă, trăgea la dînsul, unde era foarte bine primit și în deplină siguranță că nu i se va întîmpla nimic. Celor maĭ distinșĭ dintre mosafiriĭ săĭ le dădea călăuze devotate care să-ĭ călăuzească și să-ĭ apere de orĭ-ce primejdiĭ. Ast-fel reuși el să se facă foarte cunoscut. Neavînd copiĭ cu prima-ĭ soție, Gheorghiță, cu învoirea eĭ, își maĭ luă o femee cu care avuse treĭ băiețĭ: pe Gheorghe, Ioniță și Grigore. Pentru această faptă, cum și pentru o prădăciune întîmplată pe drum, dar nedovedită, Gheorghiță fu ridicat și dus, spre a fi judecat de divan și Mitropolit, la Suceava. Incărcat de fel de fel de blănurĭ, intră în Suceava, unde ceĭ cărora le acordase ospitalitate, reușesc nu numaĭ să-l îndreptățească către Vodă, ci îl prezentară ca pe un mare bine-făcător. Vodă drept recompensă, îĭ dărui tot locul și pădurile cunoscute numaĭ luĭ și ast-fel se înființă răzășia Dorneĭ.

Hrisovul luĭ Ștefan-Vodă se păstră până la răpirea Bucovineĭ, de cînd nu se știe ce s'a făcut. Ceĭ treĭ fiĭ aĭ luĭ Gheorghiță întemeĭară: Gheorghe, satul Gheorghițeni de peste Bis-

triţa, Ioniţă, poreclit Tărîţă şi Ciocîrlan, înfiinţă satul Gura Negreĭ; iar Grigore rămase în locul tătîne-său şi se deda cu tîlhăria, fiind fórte cutezător. Acesta de mic era ruşinos, nu îndrăznea să se ducă pe la pomene, dar pîndea pe ceĭ de seama luĭ şi le fura colaciĭ, numiţĭ cozanĭ. Oameniĭ îl poreclíră atuncĭ Grigore Cozan. Cozan, urmărit pentru tîlhăriile luĭ, fuge pe cea d'întîiŭ plută pe Bistriţă cu familia sa şi scoboară la Cruce, sat descălicat de el; iar urmaşiĭ săĭ, după un timp oare-care vin şi pun începutul satuluĭ Cozăneşti.

La 1776, din vechea Dornă, se înfiinţează două comune: Dorna-Vatra, dincolo, şi Dorna-Gura-Negreĭ dincoace. Maĭ tîrziŭ, înmulţindu-se locuitoriĭ, prin deslipire, se formează com. Şarul-Dorniĭ, din care nu sunt de cît cîte-va zecĭ de anĭ de cînd se desfăcu comuna Neagra-Şaruluĭ. Ast-fel din vechia răzăşie sunt acum patru comune marĭ. Dorna-Vatra şi ale noastre: Dorna: Şarul şi Neagra, a căror populaţie a sporit mult prin refugiarea aci a multor Romînĭ din Ardeal şi Bucovina.

Nesupăraţĭ de nimenĭ, stăpîniră răzăşiĭ moşia până pe la 1800, cînd Dorneniĭ revoltaţĭ contra unor Evreĭ, ucid, în cîrciuma satuluĭ de la Gura-Negreĭ, pe 9 dintre eĭ. Daţĭ in judecată, Vodă Alex. Ipsilante le ceru uricele moşiilor lor, pe carĭ învinovăţiţiĭ neavîndu-le, Vodă le confiscă moşia şi, prin hrisovul din August 1800, o făcu danie fiuluĭ săŭ. (Hrisovul e în stăpînirea preotuluĭ Gh. Ortoan din Dorna, împreună cu toate actele răzăşieĭ).

După Ipsilante, moşia trecu prin vre o treĭ mînĭ până ce încăpu în acele ale familieĭ Balş. Urmară judecăţĭ peste judecăţĭ. Mulţĭ dintre răzăşĭ aŭ pĭerit în închisorile Iaşuluĭ.

Ast-fel se petrec lucrurile până pe timpul luĭ Mihail Sturdza, care la judecată se hotăreşte ca răzăşiĭ să-şĭ răscumpere moşia de la Balş pe preţul de 12000 galbenĭ, plătiţĭ în treĭ cîşturĭ şi cu condiţiunea că, de nu vor fi în stare să plătească la timp, Balş să-şĭ ia moşia şi să le înapoeze baniĭ ce va fi primit, fără dobîndă. Plătiră o rată, dar cînd fu la a doua nu maĭ avură Dorneniĭ de unde face baniĭ. Vodă îĭ chemă şi le propuse să le dea 4000 galbenĭ, însă cu condiţie ca, dăruindu-le această sumă, Măria-Sa să aibă dreptul a esploata, fără nicĭ o plată, orĭ-ce mină ar găsi pe moşie, să-ĭ se dea locurĭ pentru instalat fabricĭ şi tot combustibilul de care ar avea nevoe. De voe, de nevoe, se împăcară Dorneniĭ. Pe timpul revoluţieĭ de la 1848, Vodă Sturza fu învinovăţit între altele, că, sub pretextul de a ajuta pe Dornenĭ, căută a pune mîna pe moşia lor. Silit fiind, M. Sturdza, rupe actul de învoială ce avea de la Dornenĭ şi partizaniĭ săĭ publicară următoarea îndreptăţire:

«Art. 23. — Despre pricina Dorneĭ.

«La clevetirea despre răşluire de acturĭ însemnătoare din rele, pîrîtoriĭ pomenesc de pricina Dorneĭ. Pentru a se încredinţa cine-va de adevăr, nu are de cît a lua seama la împrejurările atingătoare de această pricină.

«Satele Dorniĭ în munţiĭ Carpaţi sunt locuite maĭ bine de treĭ miĭ suflete, carĭ din vreme nepovestită bucurîndu-se în pace de această proprietate, aŭ fost dezbrăcaţĭ de dînsa de către Domnul Const. Ipsilante la 1800, puind a sa stăpînire pe aceste sate, sub pricinuire că se afla o domenie cuvenită Ţăreĭ, Domnul Ipsilante a făcut-o danie fiuluĭ săŭ; maĭ pe urmă această moşie, prin deosebite tocmele, aŭ trecut cu preţ de 80000 leĭ în stăpînirea familieĭ Bălşeştĭ, care, sub toate ocîrmuirile ce s'aŭ petrecut în Moldova, în curgere de 30 anĭ, aŭ cerut în zadar stăpînirea eĭ, din pricina statorniceĭ împotrivirĭ a locuitorilor acelor părţĭ, care bizuindu-se într'o stăpînire necurmată de multe veacurĭ şi în poziţia lor prin munţĭ şi potece nestrăbătute s'aŭ ţinut în stăpînirea proprietăţiĭ lor; iar îndată după numirea Domnuluĭ, fraţiĭ Bălşeştĭ aŭ cerut întrebuinţarea putereĭ înarmate pentru a scoate din stăpînire pe aceste 3000 suflete şi tot cu acest prilej eĭ aŭ pus înaintea Domnuluĭ ca să primească acele moşiĭ cu preţ de 6000 galbenĭ; însă Domnul aŭ depărtat o asemenea propoziţie, avînd în vedere neputinţa în carĭ s'aŭ aflat toate ocîrmuirile de maĭ nainte, de a dezbrăca 3000 suflete în favorul uneĭ singure familiĭ, precum şi pribegirea acelor 3000 suflete în Bucovina, care se află pe marginea acesteĭ proprietăţĭ. In urmare dar, Inălţimea sa aŭ rînduit prin cererea ambelor părţĭ o comisie, îndemnînd pe răzăşĭ a-şĭ alege vechilĭ şi toată această gîlcevire care se lănţue de 30 anĭ, s'aŭ curmat printr'o învoire cu bună primire, în puterea căreia 12000 de galbenĭ se dă familieĭ Bălşeştĭ, de către locuitoriĭ Dorniĭ, pentru ca să fie stinsă orĭ-ce pretenţie în sarcina lor. După această alcătuire, bieţiĭ locuitorĭ ne-avînd de unde plăti cea întîiŭ vadea la împlinirea eĭ în sumă de 4000 de galbenĭ, Domnul aŭ plătit spre înlesnirea unuĭ

norod nenorocit această sumă de la sine, fără vre-o dobîndă şi în singurul scop a slobozeniei lor. Din această sumă, care s'a numărat fraţilor Bălşeştĭ, Domnul, până în ceasul acesta are a primi peste 2000 de galbenĭ de la răzăşĭ».

In socoteala celor 2000 galbenĭ despre care se spune că Domnul i-a primit de la răzăşĭ, Vodă a luat peste 1000 de plute din cel maĭ ales lemn.

Pentru ultima rată de 4000 galbenĭ, răzăşiĭ vîndură, luĭ Conachi, Dealul-Omuluĭ, munte care acum face parte din trupul moşieĭ Broşteni.

Impărţeala moşieĭ între răzăşĭ s'a făcut de inginerul francez Chefneux.

Constantin Şerban (în lupta cu Ghica), respins fiind de Tătarĭ, trece în Ardeal, de unde, cu moartea luĭ Racoczi, care cade în bătălia de la Sibiŭ (22 Maiŭ 1660), pĭerzînd sprijinul săŭ din Transilvania, ese din Ardeal cu 800 oamenĭ, lefegiĭ tot într'ales ...şi...a luat poteca peste munţĭ pe la Dorna şi a eşit pe la Cîmpulung.»

Incă din a doua domnie a luĭ Nicolae Mavrocordat în Moldova (1711—1716), Nemţiĭ încep, operaţia ce deveni maĭ tîrziŭ atît de fatală Moldoveĭ, a înaintăriĭ pajurilor împărăteştĭ asupra hotarelor turceştĭ, răşluind o parte din Moldova pe la graniţa Dorneĭ. Nicolae Mavrocordat protestează cu energie contra încălcărilor Austrieĭ şi o sileşte la sfîrşit să se retragă, ameninţînd-o cu războiŭ din partea Turcieĭ.

Prin testamentul luĭ Gheorghe Lupaşcu Hîjdăŭ, din 1732, Noembrie în 7, se lasă în munţĭ satul Buneni şi o parte din Dorna, fiuluĭ săŭ Nicolae.

Gheorghe Lupaşcu Hîjdăŭ, este strămoşul filologuluĭ nostru d. B. P. Hasdeŭ, şi testamentul săŭ a fost dăruit Archiveĭ Statuluĭ de către domnia-sa.

La 1803, Dorna-Şarul şi Păltinişul, a Domnuluĭ Alexandru Ipsilante, avea 175 liuzĭ, plătind 3184 leĭ bir pe an.

Intr'o anafora din 1813, Iunie 22, întărită de Scarlat Calimah, la 1 Octombrie, în pricina moşieĭ Dorna de la munte cu Lugofătul Const. Balş, se aduce ca dovadă o carte de la Ioan Necolae-Vodă.

In comunele Dorneĭ, pe la 1863, se aflaŭ peste 80 Turcĭ, carĭ se ocupaŭ cu exploatarea pădurilor. Aceştia eraŭ stăpînĭ pe avutul şi vĭeaţa Dornenilor. Ispravnicul de pe atuncĭ, N. Canta, primind maĭ multe jalbe de la răzăşĭ de modul cum îĭ tratează Turciĭ carĭ le stricaŭ bunele moravurĭ, a stăruit la Bucureştĭ şi cu putere Domnească a venit să-ĭ scoată din Dorna.

El chemă pe toţĭ Turciĭ la Zăstava unde era compania de dorobanţĭ şi post vamal, sub pretext că voeşte să-ĭ răfuiască şi să le scoată datoriile de pe la oamenĭ. Strînşĭ acolo, soldaţiĭ pun mîna pe eĭ, îĭ leagă şi astfel încătuşaţĭ îĭ duseră la Fălticeni.

Pentru a scăpa răzăşiĭ de datoria ce aveaŭ către dînşiĭ, aŭ dat orîndele din Dorna pe opt anĭ, carĭ banĭ s'aŭ dat Turcilor.

Dorna, *punct vamal* de trecere de la Dorna-Gura-Negreĭ, din jud. Suceava, în Dorna-Vatra din Bucovina.

Dorneĭ (Movila-), *movilă,* pe podişul Lungeĭ, jud. Iaşi, pl. Bahluiul, com. Belceşti. Această movilă, precum şi altele ce se văd, foarte dese, pe d'asupra podişelor acesteĭ comune, la distanţe neregulate, se zice că ar fi făcute din timpurile vechĭ, servind pe atuncĭ ca puncte de observaţie, pentru a se putea da de ştire locuitorilor de prin sate, despre apropierea barbarilor năvălitorĭ în ţară, carĭ de multe orĭ se ridicaŭ spre Hîrlăŭ şi Suceava, capitala Ţăreĭ. Străjeriĭ de pe ele, la asemene întîmplărĭ, aprindeaŭ şomoioace de fîn care le legaŭ în vîrful prăjinelor, şi lumina foculuĭ comunica de la o movilă la alta; la acest semn, locuitoriĭ părăseaŭ satele şi se ascundeaŭ prin pădurĭ, iar oştenii Moldovenĭ plecaŭ în frunte cu Domnul lor de la Suceava, întru întîmpinarea năvălitorilor.

Dorneĭ (Şarul-). Vezĭ Şarul-Dorneĭ.

Dorneni, *mahala,* în partea de E. a satuluĭ Ghilăveşti, jud. Tecuciŭ, com. Găiceana. Se numeşte ast-fel pentru că locuitoriĭ eĭ sunt veniţĭ din Dorna.

Dorneşti, *sat,* în com. Podoleni, pl. Bistriţa, jud. Neamţu. E aşezat în unghiul văeĭ pîrîuluĭ Plopeşti, între podişele Negriţeştilor de o parte şi dealurile Orbiculuĭ de alta. Se mărgineşte la S.-V. cu satul Podoleni, la S.-E. cu satul Zbereşti-d.-s. (din com. Costişa), la N.-E. cu Orbicul, de care se desparte prin dealurile cu acelaşi nume. Se maĭ numeşte şi Durneşti.

Are o populaţie de 120 locuitorĭ.

Sunt 70 contribuabilĭ.

In sat se află: 2 morĭ; 2 rotarĭ şi 1 fĭerar.

Numărul vitelor se urcă la 300 de capete.

Dorneşti, *deal,* jud. Neamţu, situat între satul cu acelaşĭ nume şi Zbereşti-d.-s. Se detaşează din ramura dealurilor Orbiculuĭ, pe teritoriul comuneĭ Podoleni, pl. Bistriţa.

Donicioaeĭ (Iazul-), *iaz,* în suprafaţă de 4 hect. 30 ariĭ, pe teritoriul satuluĭ Dumeni, com. Cordăreni, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ.

Dorobanţi, *sat,* în partea de S. a com. Costeşti, pl. Tîrgul, jud. Botoşani, pe valea Sicna. Este înfiinţat la 1870, pe moşia statuluĭ Nicşeni, cu noiĭ împroprietăriţĭ. Are o populaţie de 169 familiĭ, saŭ 638 suflete; 1 şcoală mixtă, condusă de 1 învăţător, plătit de stat şi frecuentată de 37 băĭeţĭ; o cîrciumă.

Vite sunt: 230 boĭ şi vacĭ, 52 caĭ, 475 oĭ, 160 mascurĭ. Stupĭ cu albine, 89.

Sunt 2 comercianţĭ şi 3 meseriaşĭ în sat.

Dorobanţi, *cătun,* al com. Breaza, jud. Buzăŭ; are 170 locuitorĭ şi 37 case.

Dorobanţilor (Valea-), *vale,* jud. Prahova, com. Teişani, plaiul Teleajenul.

Dorobanţul, *com. rur.,* în jud. Teleorman, pl. Călmăţuiuluĭ, pe Valea-Călmăţuiuluĭ.

Comuna Dorobanţul e situată numaĭ în vale, înconjurată de toate părţile de dealurĭ şi străbătută de pîrîul Călmăţuiuluĭ.

Suprafaţa comuneĭ, cu a moşieĭ de pe dînsa, a statuluĭ, este de 3465 hect. Locuitoriĭ împroprietărițĭ sunt în număr de 649 pe 1008 hect.; pădurea de pe moşia statuluĭ are o întindere de 500 hect.

Pe dealul numit Ciocîrlia, despre S.-E comuneĭ, sunt sădite viile statuluĭ carĭ produc vinurĭ bune şi ocupă o întindere de 305 hect. şi 500 ariĭ. Ele aŭ fost date în embatic şi apoĭ rescumpărate de locuitorĭ.

Populaţia este de 280 familiĭ, saŭ 1289 suflete, din carĭ 234 contribuabilĭ.

Numărul vitelor din comună este de 3717 capete, din carĭ: 219 caĭ, 810 vite cornute marĭ, 2273 vite cornute micĭ şi 415 porcĭ.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 8294,39 la veniturĭ şi de leĭ 6615,47 la cheltuelĭ.

Are o şcoală, frecuentată de 29 elevĭ; o biserică, deservită de 2 preoţĭ şi un cîntăreţ. Pe apa Călmăţuiuluĭ este o moară de măcinat.

Comunicaţia se face la N. cu com. Crîngeni şi Vodă-Carol la S., iar la S.-V. cu Mîndra, pe şosele vecinale.

Pe dealurile dimprejurul comuneĭ sunt o mulţime de măgurĭ, ale căror numirĭ îşĭ găsesc toate explicaţiile în legendele culese din gura locuitorilor; astfel este: Măgura-Ţaneĭ, înaltă de 15/50, Tarabega şi Măgura-luĭ-Şearpe înaltă de 10 m. cu 40 m. ocolul. Aceste măgurĭ sunt înşirate în direcţiunea spre Dunăre.

Satul Dorobanţul este unul din cele maĭ vechĭ. Se vede menţionat prin diferite hrisoave şi documente. Până la anul 1836 a ţinut de judeţul Olt, făcînd parte din pl. Margineĭ. In nomenclatura com., subt domnia luĭ Constantin Mavrocordat ca şi maĭ în urmă, îl găsim trecut subt numirea de Dorobanţi.

Dorobanţul (Bilarlar), *sat,* în jud. şi pl. Constanţa, căt. com. Carol I. E situat în partea de V. a plăşeĭ şi a comuneĭ, la 4 kil. spre N.-V. de cătunul de reşedinţă, Carol I, pe valea Mangalia-Dere, fiind închis la V. de dealul Bilarlar şi la S. de dealuI Paspala-Bair, cu vîrful săŭ Paspala-Iuc (137 m.).

Suprafaţa sa este de 7094 hect., dintre care 184 hectare sunt ocupate de către grădinĭ şi de vatra satuluĭ; iar restul este acoperit cu fîneţe şi cultivat.

Populaţiunea sa e compusă din Romînĭ, Turcĭ şi Bulgarĭ, însă maioritatea este formată de Romînĭ. Sunt 158 familiĭ, saŭ 663 suflete. Uniĭ Romînĭ şi-aŭ clădit casele afară din sat, maĭ spre S. şi aŭ format acolo un cuartier aparte, care cu timpul se măreşte. Drumurĭ comunale pleacă multe, care la rîndul lor se maĭ împart în diferite ramurĭ ducînd pe la satele învecinate: Carol I, Pazarli, Ghelingec, Chior-Cesme, Tortoman, Docuzol şi altele.

Dorobanţul, *deal,* numit şi dealul-luĭ-Rafael, în com. rur. Busul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Dorobanţul, *moşie* a statuluĭ, în judeţul Teleorman, plasa Călmăţuiul. Făcea parte din averile mănăstireştĭ şi ţinea de mănăstirea Clocociovul. Din corpul acesteĭ moşiĭ s'a vîndut, înainte de 1880, o mare parte, pe care s'a format comuna Vodă-Carol. Restul moşieĭ încă este destinat a fi vîndut în loturĭ locuitorilor.

Dorobanţul, *pădure* a statuluĭ, situată pe moşia cu acelaşĭ nume, jud. Teleorman.

Dorobanţul, *un cot al Siretuluĭ,* din dreptul satuluĭ Barboşi, din jud. Covurluiŭ, unde a fost un

pichet, cînd țările eraŭ separate.

Dorobanțul, *pîrîŭ,* în comuna rurală Busul, plasa Dumbrava, județul Mehedinți.

Dorobanțul, *vale,* în com. rur. Busul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinți.

Dorobanțuluĭ (Crucea-), *poiană,* în pădurea Rătești, din comuna Rătești, jud. Buzăŭ. Șĭ-a luat numele de la o cruce ce se află acolo.

Dorobanțuluĭ (Izvorul-), *izvor,* în com. Pătîrlage, jud. Buzăŭ; începe de sub muntele Vîrful-Vieĭ și se scurge în Vîrful-Musceluluĭ.

Dorobanțuluĭ (Valea-), *vale,* în jud. Vlașca, pe proprietatea Călineasca. Ișĭ varsă apele în rîul Călniștea.

Dorobănțești. Vezĭ Condrea saŭ Fotache, jud. Prahova.

Dorobănția, *numire,* ce poartă *partea* despre N. a *satuluĭ* Bîrla, jud. Teleorman. Această numire datează de pe timpul domnieĭ luĭ Mihaiŭ-Viteazul.

Dorocioaia, *cîmpie,* jud. Vîlcea (Vezĭ Dăroaia).

Doroftea, *munte,* din șira Oituzuluĭ, jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, situat spre N. V. de satul Hîrja.

Dorofteiŭ, *sat,* face parte din comuna Vultureni, pl. Berheciŭ, jud. Tecuciŭ. E situat pe valea Meleșcanilor, la o distanță de 2 kil. și 900 m. de Vultureni și la E. comuneĭ.

Teritoriul satuluĭ este de 275 hect. Locuitoriĭ, foștĭ clăcașĭ, stăpînesc 25 hectare, iar proprietarul, d-l Cuza, stăpînește 250 hect.

Are o populație de 10 familiĭ, saŭ 44 suflete.

Dorohoiana, *vale,* pe moșia Șendriceni, plasa Coșula, jud. Dorohoiŭ.

Dorohoianul, *deal,* pe moșia Șendriceni, comuna Șendriceni, plasa Coșula, jud. Dorohoiŭ.

Dorohoiul, *județ.*

Istoricul. Acest județ are un istoric maĭ interesant de cît al altora, pentru multele nenorocirĭ ce aŭ suferit în toată a luĭ întindere, la deosebite epoce; și pentru prefacerile dese în hotarele și întinderea sa, chiar în timpurile maĭ nouă.

In privința suferințelor sale se pot cita: Intrarea Polonilor condușĭ de Hatmanul Camenski la 1509, carĭ aprind satele și tîrgurile; pradă și omoară până la Botoșani, spre a-șĭ răzbuna de năvălirea făcută de Moldovenĭ în Polonia, sub Bogdan-Ștefan-Vodă, care a fost plin de mînie contra Regeluĭ pentru că a refuzat să-ĭ dea de soție pe sora sa Elisabeta.

Năvălirea Tătarilor sub Bet-Gherei-Sultan, în mulțime de ceambururĭ la 1510 și 1513, carĭ pradă și jefuesc, omoară și robesc, aprind sate și tîrgurĭ, până din sus de tîrgul Dorohoiŭ.

Venirea Tătarilor de la Crîm, sub Calga-Sultan, la 1650, spre a pedepsi pe Vasile Lupu-Vodă; eĭ trecură prin: Iași, Hîrlăŭ, Botoșani, Dorohoiŭ, Suceava, Cernăuți și Hotin; — aprind și distrug tot ce întîmpină; pradă și jefuesc; omoară și robesc, fără distingere de clasă, etate și sex, lăsînd pustiul în urma lor, golind cîmpurile și satele de sătenĭ, de cîrdurĭ de turme și de herghelĭĭ.

Aducerea Tătarilor în 1675 de Dimitrie Cantacuzino-Vodă, spre a se putea apăra de Petriceĭco-Vodă, care venea cu trupe Polone spre a-l detrona; Tătariĭ s'aŭ dedat la prădare și ucidere, aducînd marĭ nenorocirĭ în multe părțĭ ale țăreĭ; dar maĭ cu deosebire în jud. Dorohoiŭ, lăsînd după eĭ multe siliște și pustiirĭ.

In privința prefacerilor de hotare și întindere, se citează maĭ cu deosebire:

Luarea Cetățeĭ Hotinuluĭ sub stăpînirea Turcilor, sub pretext de a le servi de apărare contra Polonilor și Rușilor, așezînd în ea mare garnizoană cu un pașă, pe la 1713, în timpul domnieĭ luĭ Nicolaĭ Mavrocordat, cînd se rășluiră multe sate și moșiĭ din prejur, formînd Raiaua-Hotinuluĭ.

Luarea Bucovineĭ sub stăpînirea Austriacilor, pretextînd înlesnirea comunicațieĭ lor, dintre Galiția și Transilvania, în baza tractatuluĭ din 7 Maiŭ 1777, conform Convențieĭ din 1775 Aprilie 25, format de Impărăteasa Maria Tereza cu Sultanul Abdul-Hamid și pusă în aplicare de facto la 2 Iunie 1777, de Generalul Baron-de-Enzenberg, făcînd serbarea omagială. Apoĭ la 12 Oct. 1777, se rășluí din jud. Suceveĭ partea principală; jud. Cernăuțuluĭ tot; din jud. Herțeĭ mare parte și din județul Dorohoiŭ o bună parte.

Luarea Basarabieĭ sub stăpînirea Rușilor, sub pretextul despăgubireĭ de războiul urmat în baza tractatuluĭ dintre Rusia și Turcia, făcut la București în 16 Maiŭ 1813, cînd se produseră iarășĭ prefacerĭ. Luările arătate, ce făcură ca unele județe

să devină micĭ și foarte neregulate, provocară, prin aplicarea Regulamentuluĭ Organic la 1832, a se face nouă arondisare a județelor Moldoveĭ; cînd jud. Dorohoiŭ fiind între jud. Hîrlăuluĭ și jud. Herțeĭ, acest de pe urmă, găsindu-se de tot mic, după luarea Bucovineĭ, se lipi către jud. Dorohoiŭ; — acesta fiind-că se întindea mult în jos, de cuprindea și tîrgul Stefănești, se rășlui o parte din el, ce se lipi la jud. Hîrlăŭ, din care apoĭ se formă jud. Botoșani, ce nu exista, desființîndu-se ast-fel județele Hîrlăuluĭ și Herțeĭ, de odată cu al Cîrligătureĭ.

Limite. Teritoriul este mărginit cu Bucovina, Basarabia și cu jud. Botoșani. Despărțirea luĭ de limitrofele arătate se face: Despre Bucovina, începînd de de-asupra Adîncateĭ ș'a Mitoculuĭ-Dragomirneĭ, unde face colț cu jud. Botoșanĭ; ie zarea dealuluĭ pe șanțul anume făcut și la vale pe costișe pănă în malul Siretuluĭ la Verpolea, de unde apucă pe cursul luĭ în jos pănă la Talpa, unde este vărsătura Molnițăĭ, cu care formează un cot mare Bucovina, în trupul Moldoveĭ; de acolo pe malul Molnițeĭ în sus la Mihăileni, și alăturea cu acest tîrg; trece pe lîngă: Sinăuți, Sueni, Mihoreni, pădurea Budeĭ, apoĭ pe coama dealuluĭ pănă la Lucavița, pe șanțul ce este anume făcut, de unde dă în cursul Mamornițeĭ și pe matca acestuĭ pîrîŭ pînă la vărsătura luĭ în Prut. Despre Basarabia, prin cursul Prutuluĭ începînd de la Cotul-Sanihăuluĭ, unde face colț cu Bucovina și în jos pe marginea moșiilor: Molnița, Pilipăuți, Oroftiana, Hudești, Darabani, Teioasa, Păltinișul, Ivancăuți, Rădăuți, Miorcani, Miculinți, Crasnaleuca, Ghireni-Curt, Mitocul, Liveniĭ-Mitropolieĭ, Șerpeneța, Manoleasa, Hrițeni și Boldișorul, unde cu jud. Botoșani face colț.

Despre jud. Botoșani, prin linia începătoare de la Prut de pe moșiea Boldișorul, ia pe hotarul moșielor Volovățul și Borolea, trece pîrîul Bașeuluĭ la Hănești, apoĭ pe hotarul acestuia și al Vlăsineștilor, pănă la Plopeni-Jianul; de acolo pe hotarul moșielor: Borzești, Tăutești, și Vlădeni, pe malul Jijieĭ, ce o trece la Călugăreni; ia hotarul Mateĭenilor, Dimăchenilor, Găurenciĭ, Popeniĭ-Vîrnav, Brăeștiĭ către Bucecea, apoĭ malul Siretuluĭ și pe hotarul: Ibăneștilor, Ionășenilor, Vîrful-Cîmpuluĭ, trece Valea-Suceveĭ, apucă la Burdujeni și se urcă la deal pe la Adîncata la Mitocul-Dragomirneĭ, avînd pe această lature, din jud. Botoșani moșiele: Movila-Ruptă, Brăteni, Epureni, Dîngeni, Ungureni, Călugăreni, Costești, Cotîrgaci, Pitulășani, Bucecea și Burdujeni.

Teritorul, după prefacerile suferite, ajunse a fi în formă cu totul neregulată, care nu se poate asemăna cu nicĭ o figură bine determinată, avînd linia cea maĭ lungă de la Mamornița la Bold, și cea maĭ scurtă de la Bagiura la Podul-Stamateĭ.

De și acest jud. se află în partea cea maĭ de sus a Moldoveĭ, aproape de regiunea muntoasă a Carpaților Bucovineĭ, a căror ramurĭ se prelungesc în șirurĭ deluroase, totușĭ este bună și favorabilă agriculturеĭ și viticultureĭ.

Intinderea. — Teritoriul județuluĭ este de 210850 fălcĭ, saŭ 301979 hect. și 37 ariĭ; saŭ 596720 pogoane.

Teritoriul acesta se afla împărțit, la 1872, în 181 proprietățĭ particulare marĭ; 32 micĭ și 30 ale Statuluĭ.

Din toată întinderea arătată, 28644 hect. sunt ale statuluĭ; 71610 hect. ale locuitorilor foștĭ clăcașĭ; iar restul al particularilor.

După întrebuințare sunt: 85932 hect. pămînt de cultură; 71610 hect. fînațe; 85932 hect. imaș; 214 hect. 83 ariĭ vie; 4296 hect. 60 ariĭ grădinĭ; 39338 hect. 95 ariĭ pădure; iar restul sărăturĭ, rîpĭ și drumurĭ.

Din acest pămînt se cultivă o treime ne cultivate sunt aproape două treimĭ și acoperite cu pădure este a 8-a parte

Orografia. Suprafața jud. se împarte în regiunea cîmpeană, care cuprinde plășile: Bașeŭ, cu Prutul-d.-j. în totalitate; iar pl. Coșula cu Prutul-d.-s. în parte; și regiunea pădureană ce cuprinde plășile: Berhometele cu Herța maĭ în totalitate; iar plășile: Coșula cu Prutul-d.-s. în parte.

Dealurile. Ele sunt continuarea și ramificarea în mare parte a acelor ce vin din Bucovina, carĭ de la poalele Carpaților purcedînd în coame, apucă spre cîmpiĭ, și după o întindere maĭ mult saŭ maĭ puțin lungă, se desfac în șirurĭ. Acestea, trecînd cîmpiĭ Bucovineĭ, intră în Romînia, se întind în acest județ între rîurile: Prutul, Siretul și Suceava, avînd intrarea pe la Mitocul-Dragomirna și pe la Mihoreni. Șirul ce se introduce pe la Mitocul-Dragomirna, continuă direcția în jos, între Siret și Suceava, maĭ mult pe laturea dreaptă a Siretuluĭ. Șirul ce se introduce pe la Mihoreni, urmează în aceeașĭ înălțime pănă la Culiceni, de unde se ramifică spre Siret și Prut. Ramura din direcția Siretuluĭ trece pe de asu-

pra: Tîrnăuceĭ, pe la Dersca, Lozna, Ionășeni, până la Goroveiŭ, avînd pe partea sa dreaptă șesul Siretuluĭ; de acolo se desparte în doĭ craci, din care unul continuă către Siret pe de asupra Prășteștilor; iar altul pe de asupra Brăeștilor către Jijia. Ramura din direcția Prutuluĭ trece pe la: Tîrnăuca Herța, Ibănești, Cristești și Dămileni, de unde se desface în două culmĭ, din carĭ: una merge pe lîngă Prut, pe la Orofteana, Hudești, Concești și Păltiniș; iar una merge pe Jijiea pe la Suharăŭ, Liveni, Corlăteni și Vlădeni, în jos. Din culmea de pe lîngă Prut, de la Concești și de la Păltiniș, se desparte culmile dintre pîraiele: Bașeul, Podiga, Bodeasa și Voovățul, carĭ merg în jos cam paralel cu Prutul până la Boldișor; aci curmîndu-se, lasă liberă trecerea Prutuluĭ, și apoĭ, de la malul stîng continuă în Basarabia până către Nistru. Această curmătură are, pe ambele malurĭ ale rîuluĭ, stîncĭ de piatră granitoasă, ce formează baza dealuluĭ.

Dintre toate aceste dealurĭ, se înalță maĭ pre sus piscurile: Măgura, de lîngă Ibănești; Lipovanul, de lîngă Adîncata; Geamănul, de pe Bordea și Urlea de pe Darabani, pe carĭ sunt puse piramidele geodezice.

Movilele sunt maĭ mult ridicăturĭ făcute prin munca omuluĭ la deosebite epoce, cu diferite destinațiĭ; sunt de diferite mărimĭ și se află în diferite locurĭ. Maĭ principale în acest județ sunt: Despina de pe Suhărăŭ, Frîncul și Ursul de pe Ștubeieni.

Văile existente între diferitele culmĭ de dealurĭ, sunt adîncăturĭ întinse prin care șĭ-aŭ cursul pîraĭele; înavuțesc producțiile agricole și formează iazurĭ cu peștĭ și racĭ. Cele maĭ principale sunt: Valea-Caluluĭ, Valea-Mare, Valea-Buhaiuluĭ, Valea-Ibăneseĭ, Valea-Podrigăĭ, Valea-Volovățuluĭ și Valea-Ghireni.

Dintre *șesurile* rîurilor și ale pîraielor, ce curg pe teritoriul acestuĭ județ, maĭ principale sunt: Șesul Prutuluĭ numaĭ de pe partea dreaptă a rîuluĭ, cu aspect încîntător și teren fertil, din loc în loc precurmat de poalele unor dealurĭ până la marginea apeĭ și cu frumoasele sale luncĭ cu plopĭ, răchițĭ și lozie.

Șesul-Siretuluĭ, pe ambele malurĭ ale rîuluĭ, este frumos și cu destulă fertilitate. Șesul Jijieĭ pe ambele laturĭ ale rîuluĭ, are destulă întindere; e maĭ frumos de cît al Siretuluĭ și destul de fertil. Șesul Bașeuluĭ, maĭ restrîns, este renumit prin bunătatea fînețelor și a producțiuneĭ grîuluĭ.

Pădurĭ sunt multe și cu variate esențe de arborĭ:

Cele maĭ principale sunt: Acelea ce acoper dealurile de la Mihoreni până la Herța și Orofteana; acele ce acoper dealurile despre Prut pe la Dămileni, Comănești, Suharăŭ, Hudești și Conțești. Acele ce acoper dealurile dintre Siret și Jijia, de pe Tureatca, Pîrîul-Negru, Dersca, Vîrful-Cîmpuluĭ, Lozna, Ionășeni, partea despre Siret și despre Hilișeul, Pomîrla, Buhaiul, Șendriceni, Cobîla, Saucenița, Văculești, Goroveiul și Brăești partea despre Jijia. Pe lîngă acestea maĭ sunt pe diferite moșiĭ multe rediurĭ și dealurĭ; multe luncĭ și dumbrăvĭ la șesurĭ și pe malurile Prutuluĭ și ale Siretuluĭ.

Cele maĭ principale *ape,* după mărime, sunt: Prutul, numit de Ptolomeŭ *Herasus,* de Herodot *Piretos*, iar de Const. Porfirogenitul *Broutos*; izvorește din Carpațiĭ Galițieĭ lîngă tîrgul Văscăuți; intră în Romînia pe la Cotul-Boianuluĭ, face prin curgerea luĭ hotarul dintre Romînia și Basarabia în acest județ, până la satul Boldișor, de unde trece pe marginea jud. Botoșani și în jos parcurĭ laturea țăreĭ până dincolo de Galați, vărsîndu-se în Dunăre, către Reni.

Siretul, numit din vechime *Halup,* de Ptolomeŭ *Ierasos;* de Amial *Gerasus;* de Const. Porfirogenitul *Siretros;* izvorește din Carpațiĭ Bucovineĭ, lîngă satul Pursucheiŭ; intră în Romînia pe la Vespolea, trece prin o parte a județuluĭ, până ce, lîngă Hănțescul-din-Deal, intră în jud. Botoșani, apoĭ curge în jos până din sus de Galați, unde, la Bărboși, se varsă în Dunăre. De și acest rîŭ este maĭ mic de cît Prutul, dar ar putea fi navigabil dacă i s'ar regula cursul după trebuință.

Jijia izvorește din pădurea moșieĭ Hilișeul-Curt, curge în Iezer și trece prin el, formînd un curent ce se poate remarca, fiind destul de vizibil; apoĭ eșind curge maĭ prin mijlocul județuluĭ până la Plopeni-Jianu, de unde intră în jud. Botoșani și curge în jos, păstrîndu-șĭ cursul cam paralel cu Prutul, până ce dă în jud. Fălciuluĭ la Scoposeni, unde se varsă în Prut. Acest rîŭ, de și une-orĭ este foarte redus în timpurĭ secetoase, are un șes fertil, care dă minunate fînațe.

Bașeul, pîrîŭ, izvorește din pădurea de pe Cristinești, com. Ibănești, pl. Prutul-de-Sus, se scurge în jos pe la Hudești, Havîrna, Știubeieni, Vlăsinești până la Hănești, de unde intră în jud. Botoșani, urmîndu-șĭ cursul până ce se varsă în Jijia,

la Ostopceni, jud. Botoșani. De și nu este mare, dar este repede în tot-d'a-una; formează, în cursul săŭ, frumoase și marĭ iazurĭ, cu peștĭ și racĭ.

Ibăneasa, izvorește din pădurea de pe Ibănești maĭ din sus de sat, curge în jos pe la Liveni, Cordăreni, Vorniceni, până se varsă în Jijia la Epureni, jud. Botoșani.

Volovățul, incepe de sub satul Păltiniș, curge în jos peste maĭ multe moșiĭ, formînd bune iazurĭ până se varsă în Prut la Boldișor, laturea din jos.

Podriga, izvorește din poalele pădureĭ de pe Conțești, laturea despre Darabani, se scoboară în jos pe la Mileanca și Drăgușeni până ce se varsă în Bașeŭ, din sus de tîrgul Săveni.

Bodeasa, își are începutul pe moșia Puțureni, din un hîrtop; curge peste cîte-va moșiĭ în jos, până se varsă în Bașeŭ pe moșiea Sîrbi.

Ghirenil, începe de pe Miorcani de la Balta-Lată și se varsă în Prut, pe Mitoc, în laturea din jos a satuluĭ.

Molnița, izvorește din pădurea de pe Mogoșești, se varsă în Siret pe moșia Talpa din sus de sat, după ce a desemnat în o bună distanță hotarul despre Bucovina.

Mamornița, începe din pădurea de pe Lucavița, se varsă în Prut pe Cotul-Sinihăul, după ce a desemnat parte din hotarul despre Bucovina.

Cele maĭ principale ape stătătoare saŭ *bălțĭ* sunt următoarele:

Dorohoiul (Iezerul): lac. (Vezĭ acest cuvînt).

Mănăstireanul, ĭaz, pe moșia Ștubeĭeni, de 315 hect. întindere; format pe cursul pîrîuluĭ Bașeul, cu peștĭ și racĭ.

Roznovanul, ĭaz, pe moșia Ștubeĭeni, de 315 hect., 10 ar. întindere, format de cursul Bașeuluĭ.

Hanul, ĭaz, pe moșia Hănești; de 214 hect., 82 ar. întindere, format pe cursul Bașeuluĭ, cu peștĭ și racĭ.

Al-Ursuluĭ, ĭaz, pe moșia Plopeni-Jianul, de 71 hect., 61 ar. întindere, format de cursul Ibăneseĭ, cu peștĭ, racĭ și chișcarĭ.

Al-Mișolineĭ, ĭaz, pe moșia Tătărășani, de 68 hect., 50 ar. întindere, format pe cursul Bașeuluĭ, cu peștĭ și racĭ frumoșĭ.

Al-Bălicăĭ, ĭaz, pe moșiea Brăești, de 60 hect., 15 ar. întindere, format pe cursul Ciobaleĭ, cu peștĭ și racĭ bunĭ.

Velniceriul, ĭaz, pe Odaia-Bosia, de 57 hect., 29 ar. întindere pe cursul Ibănești cu peștĭ, racĭ și chișcarĭ.

Al-Ghicăĭ, ĭaz, pe Havîrna, de 49 hect., 97 ar. întindere, pe cursul Bașeuluĭ, cu peștĭ și racĭ mulțĭ și frumoșĭ.

Cal-Alb, ĭaz, pe Hudeștiĭ-Marĭ, de 45 hect., 50 ar. întindere, pe cursul Bașeuluĭ.

Flondora, ĭaz, pe Flondora de 42 hect., 97 ar. întindere, pe cursul Volovățuluĭ, cu peștĭ, racĭ și chișcarĭ.

Al-Turculuĭ, ĭaz, pe Darabani de 41 hect., 50 ar. întindere, format pe cursul Ieșancăĭ.

Al-Racilor, ĭaz, pe Vorniceni de 35 hect., 81 ar. întindere, pe cursul Ibăneseĭ, cu peștĭ, racĭ și chișcarĭ.

Al-Ciolaculuĭ, ĭaz, pe Adășăni, de 31 hect., 40 ar. întindere, pe cursul Volovățuluĭ,

Al-Fălcienilor, ĭaz pe Corlăteni, de 28 hect., 64 ar. întindere, pe Putreda, cu peștĭ și racĭ.

Al-Axintoaeĭ, ĭaz, pe Hudeștiĭ-Marĭ, de 27 hect., 20 ar. întindere, pe pîrîul Bașeul, cu racĭ și peștĭ.

Al-Borceĭ, ĭaz, pe Vlădeni, de 25 hect., 80 ar. întindere, cu peștĭ, racĭ și chișcarĭ.

Al-Podrigăĭ, ĭaz, pe Drăgușani de 22 hect., 25 ar. întindere, pe cursul Podrigăĭ, cu peștĭ și racĭ.

Al-Mileancăĭ, ĭaz, pe Darabani, de 21 hect., 49 ar. întindere, pe Eșanca.

Al-Draguleĭ, ĭaz, pe Ibăneasa cu 21 hect., 9 ar. întindere, avînd peștĭ și racĭ.

Solul. In acest județ, partea cîmpeană, în totalitate, este de calitate bună și fertilă, afară de puținele părțĭ ce sunt maĭ proaste, din cauza ponoarelor și a sărăturilor. In compoziția pămîntuluĭ bun, pe lîngă elementele organice, intră ca părțĭ principale: nisipul și lutul; iar varul este așa de rar și în așa mică cantitate că maĭ nicĭ se observă. Nisipul orĭ lutul nicăiurĭ nu predomnește, dar intră în compozițiune în diferite locurĭ, cu felurite proporțiunĭ; de aceea unele pămînturĭ sunt ușoare, moĭ și uscăcioase, avînd nisip în maĭ mare cîtime; altele grele, vîrtoase și umede, avînd lut în maĭ mare cîtime. Părțile slabe se găsesc pe culmile și parte din coastele dealurilor, din valea Siretuluĭ despre cîmp, avînd aicĭ table de nisip, aicĭ de prund; pe regiunile păduroase, golite în totul de codri, numite chiar locurĭ pădurene; iar părțile cele sterile pe unele micĭ locurĭ de pe malurile Prutuluĭ și ale Siretuluĭ, acoperite în totul cu nisip, orĭ cu prund.

Aplicarea mareĭ maioritățĭ a populațiuneĭ, fiind la agricultură și viticultură, în care pămîntul ocupă rolul principal, este natural că cît se face maĭ multă întrebuințare de dînsul, cu atît devine maĭ căutat și cu atît prețul se urcă. Așa acuma

preţul uneĭ fălcĭ loc de arat, şi al celeĭ de fînaţ este de 20 — 60 leĭ posesia anuală şi de 200 — 400 în proprietate; a locurilor de păşunat (imaş) este 12—25 leĭ în posesie şi 180 — 300 în proprietate; iar al loculuĭ cu pădure în exploatare este de 200—300 leĭ falcea şi care variază în raport cu mărimea, calitatea, esenţa arborilor şi a localităţeĭ.

Clima este temperată şi sănătoasă în general, dar înclinată spre răceală, fiind-că Carpaţiĭ Bucovineĭ sunt la o mică distanţă. Temperatura este adesea variată, aşa: vara se întîmplă căldurĭ une-orĭ pănă la arşiţă, după carĭ vine ploaia cu fulgere şi trăsnete, aducînd atîta răceală, că unele plante sufăr, iar oameniĭ trebue să recurgă la îmbrăcăminte groasă. Iarna gerul îngheaţă tot; rîurile şi pîraĭele devin un pod solid de trecere a orĭ-ce greutăţĭ. Seceta şi sloata sunt foarte ne regulate, înlocuindu-se pe neaşteptate una pe alta. Aceste repezĭ schimbărĭ se observă maĭ cu seamă de la împuţinarea pădurilor. Pe cît în orĭ-ce an vîntul Crivăţ, aduce sporirea răceleĭ, pe atît vîntul vestic aduce sporirea căldureĭ.

Productele ale acestuĭ judeţ sunt produsele maĭ multor ramurĭ ale economieĭ rustice, între carĭ maĭ principale agricultura şi creşterea vitelor, apoĭ horticultura şi vinicultura, apicultura, sericicultura, piscicultura, silvicultura şi pietrăriile.

Agricultura ce se căuta cu destulă grijă în vechime, se făcea în proporţiune restrînsă, in terenurĭ alese pentru aceasta. De la epoca lipseĭ ivită în unele state ale Europeĭ, devenind cerealele în preţurĭ foarte urcate, cultivatoriĭ, ademeniţĭ de cîştig, aŭ început a spori cu repeziciune lucrarea agricultureĭ în detrimentul creştereĭ vitelor. Cu aşa mod agricultura luă o întinsă desvoltare, în cît azĭ ocupă locul întîiŭ în producţiunea acestuĭ judeţ. Spre asigurarea folosinţeĭ, buniĭ cultivatorĭ introduseră analizărĭ sistematice pentru seminţe, arăturĭ şi îngrăşarea locurilor stocite, întrebuinţînd unelte şi maşine agricole perfecţionate.

Intre mariĭ proprietarĭ şi cultivatorĭ ce s'aŭ distins prin aplicarea şi impulsia dată la sistemul maĭ raţionabil de exploatare, se pot privi: Prinţul Alex. Cost. Moruzzi pe Zvorîştea; Adam Haretu pe Văculeşti; Ioan Docan pe Dimăcheni; Const. Terenti pe Broscăuţi; N. V. Pilat pe Miorcani şi Hăneşti; Alex. Văsescu pe Coţuşca; Anton Goilav pe Havîrna; Mih. Mişolu pe Mileanca; Iosif Uhrinovski pe Dersca şi Vlăsineşti.

Pe lîngă acestea, împroprietărirea clăcaşilor săteni, făcută în baza legeĭ din 1864, spori mult la dezvoltarea agricolă, aplicîndu-se mare parte dintr'înşiĭ serios la lucrarea cîmpurilor lor.

Creşterea vitelor cam lăsată la o parte un şir de anĭ, decăzu din locul ce ocupa odinioară; dar în timpurile maĭ nouă, inteligenţa bunilor cultivatorĭ, aŭ redeşteptat-o şi i-aŭ dat multă desvoltare prin buna creştere şi întreţinerea animalelor şi prin ameliorarea raselor. Prinţul A. C. Moruzzi, Generalul Iordache Lăţescu Boldur, Logofătul Anastasie Başotă, Postelnicul Alecu Ventura, Stroici, Mişolu şi Gherghel, mariĭ cultivatorĭ Terenti, Goilav, Haretu, Uhrinovski şi alţiĭ, aŭ pus stăruinţă şi cheltuială în efectuarea amelioràreĭ. Pentru rasa bovină, s'aŭ adus taurĭ şi vaci, soĭurĭ alese şi convenabile ţăreĭ noastre, din Şviţera, Olanda şi Anglia, carĭ puse în contact cu vechea rasă bucşană din localitate, aŭ dat rezultate bune. Pentru rasa ovină se aduse berbecĭ şi oĭ de Spania, Crimeia şi Transilvania, carĭ puse în contact cu vechile rase locale: ţigăĭ, stogomane şi ţurcane, aŭ dat frumoase soiurĭ.

Pentru rasa cavalină aŭ adus armasarĭ arabĭ şi englejĭ; ĭepe angleze, austriace şi ruse, care puse în contact cu vechea rasă locală aŭ dat soĭurĭ cu bune calităţĭ de tărie, de talie şi caracter, lesne deprinzătoare în aplicarea ce li se face. Pentru rasa porcină aŭ adus gerĭ şi scroafe, din Anglia, Polonia, Ungaria şi Rusia, soiurile cele maĭ alese, carĭ puse în contact ca rasa locală creaţă şi bleagă, aŭ dat exemplare minunate.

In anul 1890 aŭ fost vite în întreg judeţul Dorohoiŭ: Vite marĭ cornute 54200, oĭ 108036, capre 409, caĭ 11133, porcĭ 24954.

Horticultura şi *Vinicultura.* Cele maĭ renumite viĭ şi pometurì sunt la: Brăeşti, Coţuşca, Darabani, Dersca, Dimăcheni, Dorohoiŭ, Hănteşti, Hilişeŭ, Hudeşti, Mihăileni, Mileanca, Mitoc, Pomîrla şi Zvorîştea.

Sericicultura. In anul 1888—89, s'aŭ aflat în judeţ 7319 stupĭ şi anume:

1121 în plasa Başeul,
1590 în plasa Berhometele,
597 în plasa Coşula,
1416 în plasa Herţa,
1522 în plasa Prutul-de-Jos,
1073 în plasa Prutul-de-Sus.

Producţiunea *mineralelor* este mărginită numaĭ în piatră, grezià, calcarică, silicioasă şi gipevasă, ce se găseşte în diferite părţĭ pe unele moşiĭ, dar maĭ principale sunt:

Cariera de pe Tîrnăuca, unde din mărimea blocurilor stîncoase, se estrage piatră greziă pentru construcțiĭ și ornamentărĭ, în diferite mărimĭ. De asemenea o mulțime de bolovanĭ de pĭeatră calcarică ce dă bună calitate și mare cantitate de var.

Cariera de pe Ivăncăuți, din care odinioară se estrăgea gips în cătime însemnată, bucăți de taliă în diferite mărimĭ, pentru ornamente și alte trebuințe la clădirĭ.

Industria. Pe lîngă fabricile de rachiŭ (velnițe) și de făină (morĭ), maĭ sunt micĭ ateliere de: olărie, săpunărie, lumînărie, dubălărie, blănărie, croitorie, ciubotărie, fĭerărie, stolerie, etc. prin tîrgurĭ; iar dulgheria, butnăria, rotăria, cojocăria și fĭerăria prin sate; multe din femeĭ se ocupă și cu țesăturĭ de ștergare, pînzeturĭ bune, sumane, ițarĭ și brîie frumoase; apoĭ lăicere și scoarțe, alese după felurite modele. Ramura țesăturilor din urmă, în un timp începu a lua o frumoasă dezvoltare, prin stăruința și aplicarea maĭ multor proprietărese marĭ.

Fabricile maĭ principale existente sunt:

Moara mecanică din Dorohoiŭ, a d-lor Ilie Herșcu Zoller și Compania, zidire mare și încăpătoare, cu toate atenansele necesare, bine formate, mașinăria patentată complectă, după cel maĭ noŭ sistem perfecționat — locomobilă cu putere de 180 caĭ, care aplicînd-o la 120 puterĭ, macină pe fie-care săptămînă 1000 mĭerțe, saŭ 2155 hectol. grîŭ în făină până la cea maĭ fină calitate, întrebuințînd 100 stînj. cubicĭ de lemne la foc. Are 9 valurĭ de la gros la fin și 4 pĭetre franceze pentru grîŭ și una pentru păpușoĭ, plus 2 pĭetre pentru zibruit.

Tot stabilimentul așa cum să găsește astă-zĭ în starea lucrătoare însumează un capital de peste 500.000 leĭ.

Moara mecanică din Mihăileni a erezilor reposatuluĭ S. Schlesinger și Moara mecanică de pe Rădăuți a D-lor frațĭ Ioan și Gheorghe N. Pilat, ambele cu zidurĭ și atenanse necesare bune, dar cu mult maĭ micĭ și inferioare în organizm și mașinărie, așa: cea d'întîia are locomobilă cu putere de 40 caĭ și cea a doua cu putere de 24 caĭ, cu valurĭ și pĭetre în raportul încăpereĭ și a putereĭ motrice, în cît cea din urmă macină 400 mĭerțe, saŭ 862 hectolitri grîŭ pe săptămînă în făină piclă și calitate fină cu 10 stînj. cubicĭ lemne.

Moara de apă de la Tătărășeni a D-lor Iancu și Mateĭ frațiĭ Rosetti și moara de apă de pe Ștubeieni a D-luĭ Kogălniceanu, ambele la iazurile de pe cursul Bașeuluĭ, bine construite după sistemul cel maĭ perfect actual cu pietrele și valurile în raport cu mărimea construcțiuneĭ; cea d'întîia cu 4 pietre și 2 valurĭ pentru grîŭ, măcinînd 400 mĭerțe saŭ 862 kilolitri, grîŭ în făină piclă pe an, — și una piatră pentru păpușoĭ ce macină la 1200 mĭerțe, saŭ 2586 kilolitri, iar cea de a doua cu 2 pietre, 1 val pentru grîŭ măcinînd 2500 mĭerțe în făină piclă și 1 piatră pentru măcinat păpușoĭ, măcinînd 9500 mĭerțe pe an.

Dubălăria din Dorohoiŭ și dubălăria din Mihăileni, în carĭ se lucrează piele de vite marĭ, după vechiul sistem; cea întîia 400—600 pe an și cea de a doua 200—450 pe an, întrebuințate în țară.

Velnița de pe Hudești, cu încăperile necesare de zid bine făcute, mașinăria de aburĭ sistematică, care poate produce în 24 ore cîtimea de spirt în tărie de 32 grade Wagner, la temperatura de 14 gr. Reamur, din grîŭ, — are local de a pune la îngrășat până la 500 boĭ. Velnița de pe Ibănești, velnița de pe Zvoriște, velnița de pe Vîrful-Cîmpuluĭ, velnița de pe Tureatca, velnița de pe Tîrnăuca, velnița de pe Dersca și velnița de pe Hănțești, toate cu încăperile necesare, mașinăriile de aburĭ și grajdurĭ pentru îngrășatul boilor, bine formate, dar una de cît alta maĭ mică și inferioară în producția de spirt, în ce privește, de cît acea de pe Hudești.

Fabricele acestea de și produc lunar până la 209 1/2 vedre saŭ 318570 litrurĭ spirt, după tabloul statistic din 1882, dar nu aŭ nicĭ una vr'o mașină de rafinat.

Comunicația. Drumurile șoseluite sunt prea puține în acest județ și cea maĭ mare parte sunt în starea lor naturală.

Cele maĭ principale drumurĭ în 1889 aŭ fost:

Mihăileni-Botoșani, începînd de la hotarul Bucovineĭ; trecătoarea Mihăileni-Sinăuți, parcură tîrgul acesta, trece în jos pe la: Talpa, Vîrful-Cîmpuluĭ și prin Bucecea, se duce la Botoșani. Acesta este cel maĭ bun, de și este cel maĭ vechiŭ șoseluit, — din timpul luĭ Mih. Gr. Sturdza-Vodă, fiind cale națională.

Mihăileni-Dorohoiŭ, începător de la drumul sus arătat, din direcția satuluĭ Pîrîul-Negru, apucă spre N. pe din jos de acest sat, peste dealul Derscăĭ, pe la Podul-Lozneĭ, prin pădurea de pe Buhaiŭ și prin a-

cest sat se duce la Dorohoiŭ. Acesta este șoseluit fiind cale județeană. Se întreține binișor.

Mihăileni-Herța, începător din laturea nordică a tîrguluĭ acesta, trece pe la Tureatca, Culiceni, Fundoaia și prin Tîrnăuca se duce la Herța.

Mihăileni-Mamornița, începător de la drumul sus arătat de pe Tureatca, pe la Mihoreni, Mogoșești, Buda și pe la Godinești orĭ pe la Lucavița, se duce la Mamor nița

Mamornița - Herța, începător din hotarul Bucovineĭ de la trecătoarea Mamornița-Tureni, parcură tîrgul acesta, trece pe la Hîrbova și Cotul-Sanihăŭ se duce la Herța. Acesta este cale județiană.

Mamornița-Darabani, începător de la drumul sus arătat, din direcția satuluĭ Molnița, pe drumul ce duce la trecătoarea Molnița-Noua-Suliță și prin satele: Molnița, Filipești și Orofteana, pe la Baranca-Hudeștilor la Darabani. Este și una din liniile maĭ principale pentru transporturile din plășile: Bașeŭ, Prutul-de-Sus și Prutul-de-Jos.

Herța-Darabani, începător din marginea E.-N. a tîrguluĭ, pe lîngă satul Movila, pe laturea pîrîuluĭ Herțușca, pănă în direcția satuluĭ Pilipăuți, de unde urmează drumul Mamornița-Darabani.

Herța-Dorohoiŭ, începător din marginea estică a tîrguluĭ pe valea Herțușcăĭ, trece culmea dealuluĭ din laturea Nordică, apucă spre Ibănești și prin acest sat se duce la Dorohoiŭ.

Darabani-Rădăuți, începător din marginea Estică a Darabanilor, merge prin satul Păltinișul, pe lîngă Ivăncăuți, Horodiștea și Iznovățul la Rădăuți, prin carĭ trece pănă la hotarul Basarabieĭ, la trecătoarea Rădăuți-Lipcani. Este cale județeană.

Darabani-Ștefănești, începător din drumul sus arătat de lîngă Fîntîna-Pălărieruluĭ, din matca Valeĭ, și ia direcția spre N.-E. de la șosea, trece pîrîul Eșanca, pe podul de piatră a luĭ Moloeca, apucă muchea dealuluĭ, pe de asupra satuluĭ Bivolul-Lățescu și pe la Codreni, Ratoșul-Șoarec de pe Nichiteni, pe la Avrămeui se duce la Ștefănești.

Darabani - Săveni, începător din șoseaua Rădăuțuluĭ sus arătată, maĭ de la deal de unde apucă drumul la Ștefănești, ia către E. pe moșia Darabani, trece valea și pîrîul Podriga, pe podul de piatră a luĭ Balș, pe la crîșma Singurică de pe Conțești; o ia la dreapta pe ratoșul de pe Mileanca și înainte pe deasupra Tătărășanilor, tot muchea dealuluĭ în jos la valea Podrigăĭ, unde se trece acest pîrîŭ, pe sub mahalaua tîrguluĭ și intră în Săveni.

Darabani-Dorohoiŭ, se poate merge saŭ pe drumul Săvenilor, pănă la crîșma Singurică de pe Conțești, și alăturea cu ea tot înainte pe lîngă Gîrbeni, la valea Bașeuluĭ, unde se trece acest pîrîŭ pe ĭezetura și podul de la iazul Ghicăĭ de pe Havîrna și pe lîngă acest sat, pe la Liveni-Sofianu, pe lîngă Rădiul Trestieni se duce la Dorohoiŭ; saŭ se ia direcția prin marginea din sus a Darabanilor la satul Hudești; apoĭ prin acest sat și prin Lișna la rădiul Trestieneĭ, dă în drumul sus arătat și merge la Dorohoiŭ.

Darabani-Botoșani, începător din drumul Săvenilor sus arătat, de la crîșma Singurică, din dreptul satuluĭ Tătărășani, ia dreapta alăturĭ cu acest sat și trecînd valea și pîrîul Bașeŭ la satul Balinți, apucă spre rădiul Vornicenilor, la Podul-Stamateĭ, unde trece Jijia și pe moșia Călugăreni, se duce la Botoșani.

Rădăuți-Săveni, începător din marginea S. a tîrguluĭ, către Miorcani, se ia direcția și de la Indiciŭ, se apucă la dreapta drumul pe la Coțușca, Nichiteni și Ichimeni, și merge la Săveni.

Rădăuți-Ștefănești, luînd drumul la Săveni, se continuă tot în jos de la Indiciul pentru Săveni, sus arătat, pe lîngă satul Miorcani, pe de asupra satuluĭ Ghereni-Tăutul, pe lîngă Mitoc Liveni-Mitropolieĭ, și Boldișor, de unde trece în jud. Botoșani și continuă în jos cam paralel cu Prutul, la Ștefănești.

Rădăuți-Dorohoiŭ, începător din marginea Sudică a tîrguluĭ, merge pe lîngă coșerele stăpîneștĭ de pe această moșie, prin satul Bivolul și Mileanca; apoĭ pe la Gîrbeni și Havîrna, la Liveni-Sofianu se duce la Dorohoiŭ.

Rădăuți-Botoșani, se urmează drumul Dorohoiului pănă după Mihăileni, apoĭ se apucă drumul Darabani-Săveni, pănă la Tătărășani și de acolo drumul Darabani - Botoșani.

Săveni-Ștefănești, trecînd podul de peste Bașeŭ, la marginea tîrguluĭ, se apucă îndată la Vlăsinești, de unde se trece la Hănești și pe la ratoșul Apostoluluĭ de pe Brăteni, trece în jud. Botoșani și merge tot în jos la Ștefănești.

Săveni-Botoșani, de la podul de pe Bașeŭ, se ține drept înainte pe hotarul de pe Vlăsinești și Știubeĭeni, prin satul Plopeni-Jianul, la Ungurenĭ-Romanuluĭ; apoĭ pe la Săpoeni, în jud. Botoșani, se continuă pănă la Botoșani.

Săveni-Dorohoiŭ, cum se trece podul Başeuluĭ, ia la dreapta direcția în sus prin satele Chişcăreni şi Ştubeieni; trece valea şi pîrăul Ibăneasa şi alăturĭ cu satul Vorniceni şi pe la marginea din sus a pădureĭ Cordărenilor, trece Valea Putredeĭ; apoĭ pe lîngă Cătunelul-Căcaina, se coboară la Jijia, trece pe podul din marginea Broscăuților şi prin acest sat merge la Dorohoiŭ.

Săveni-Herța, se merge pe drumul Dorohoiuluĭ până la ratoşul Cordărenilor, de aicĭ apucă către ratoşul Liveni-Sofian, şi alăturĭ cu acest ratoş, tot în sus pe la ratoşul Urieşuluĭ, prin satul Cristineşti, pădurea Dămileni, Ibăneşti, Herța, până în drumul Herța-Dorohoiŭ; pe care apoĭ se merge la Herța.

Dorohoiŭ-Botoşani, se merge pe drumul Leordeĭ până pe moşia Saucenița, din jos de Fîntîna Saraculuĭ, de aicĭ se ia la stînga către rădiul Ciobalaeĭ de pe Văculeşti, şi în jos pe la ratoşul Brăeştilor şi acel al Cotîrgacilor, se coboară în valea Urechioaeĭ şi trecînd aicĭ pîrăul Sihna, se urcă la drumul Mihăileni-Botoşani, pe care se merge pînă la tîrgul Botoşanĭ.

Dorohoiŭ-Leorda, se urmează în jos din marginea tîrguluĭ pe deasupra satelor Saucenița şi Văculeşti, prin satul Brăeşti, pe deasupra Prăsteştilor, şi a Dolineĭ, şi pe valea Leordeĭ, până la drumul ferat Leorda-Dorohaiŭ. Este cale județeană.

Dorohoiŭ-Vîrful-Cîmpuluĭ, de la drumul Leordeĭ, din dreptul Sauceniţeĭ, se apucă la vale şi prin acest sat se trece la deal prin pădurea Goroveiŭ-Văculeşti-Saucenița, până ce iese la cîmp; se dă în drumul Mihăilenilor-Botoşani şi se continuă pe acel drum.

Trecătorile peste frontieră din acest județ în statele limitrofe, pe unde se fac exporturile şi unde se află biröurĭ vamale sînt: Mihăileni-Sinăuți, Mamornița-Țureni şi Molnița-Noua-Suliță, ca sucursală a Mamorniţeĭ, de curînd deschisă pentru Bucovina şi Rădăuți-Lipcani, pentru Basarabia.

Populația. Maioritatea numerică a populațieĭ este formată de Romînĭ; după aceea vin Rusnaciĭ, parte rămaşĭ din timpurile vechilor războaie; iar parte veniţĭ maĭ încoace din Galiția şi Podolia; apoĭ sunt Evreiĭ. Pe lîngă aceştia vin Țiganiĭ din timpurile învechite veniţĭ în țară, dar de la a lor emancipare se răresc, amestecîndu-se printre Romînĭ, către cari se maĭ adaugă: Armenĭ, Grecĭ, Lipovenĭ, Nemţĭ, Polonezĭ, Ungurĭ, Francezĭ şi alte națiunĭ. Romîniĭ, Rusnaciĭ, Țiganiĭ, Armeniĭ, Greciĭ şi Lipoveniĭ, se aplică în cea maĭ mare parte la agricultură şi creşterea vitelor iar minoritatea la: arte, meseriĭ şi comerț. Ne-Romîniĭ şi maĭ ales Evreiĭ, ocupă meseriile şi toate ramurile de comerț.

Numărul populațieĭ din acest județ, după recensimîntul făcut în 1885, se arată a fi de 45781 familiĭ, împărțite astfel: 5173 în pl. Başeul, 5877 în pl. Berhometele, 3843, în pl. Coşula, 3623 în pl. Herța, 5524 în pl. Prutu-d.-j., 4871 în plasa Prutu-d.-s., 14500 în urbea Dorohoiŭ, 1180 în urbea Herța, 1260 în urbea Mihăileni, 20 în mănăstirea Goroveiŭ.

Mişcarea populațieĭ, după tablourile anuluĭ 1889 pentru acest județ, este aceasta:

Căsătoriĭ 1170; ruralĭ 1059, 1100, din carĭ: ortodocşĭ armenĭ 1, evreĭ 40; — şi urbanĭ 70 din carĭ: ort. 45, evreĭ 25; şi anume în Dorohoiŭ: ortod. 14, evreĭ 12. In Herța: ort. 11, evreĭ 11. In Mihăileni: ortodocşĭ 10, evreĭ 2.

Naşterĭ 6361: ruralĭ 5672, din carĭ: ortodoxĭ 5292, catol. 1, armenĭ. 4, evreĭ 375. — Urbanĭ 689, din carĭ: ortod. 223, cat. 10, evreĭ 456 şi anume: în Dorohoiŭ, ort. 154, cat. 1, evreĭ 229; în Herța, ort. 27, evreĭ 27; în Mihăileni, ortod. 42, catol. 9 evreĭ 129.

Morţĭ 3822; ruralĭ 3296, din carĭ: ortod. 3109, catolicĭ 6, arm. 3, evreĭ 172. — Urbanĭ 526, din carĭ: ortod. 263, cat. 5. evreĭ 258 şi anume: în Dorohoiŭ, ort. 186, evreĭ 147. In Herța: ort. 25, cat. 1, evreĭ 52; In Mihăileni: ort. 52, cat. 4, evreĭ 59.

Populația, după statistica formată cu ocasia recensimîntuluĭ în anul 1890, este următoarea:

După sex: 62815 bărbaţĭ şi 56091 femeĭ, total 118996 suflete, trăitoare în comunele rurale; şi 7872 bărbaţĭ, 8270 femeĭ, total 16142 suflete, trăitoare în comunele urbane.

In total, populațiunea județuluĭ este de 135048 suflete.

După starea civilă, populațiunea rurală se împarte astfel:

Necăsătorițĭ 62821; căsătorițĭ 49942; văduvĭ 5999; divorțațĭ 144.

In privința instrucțiuneĭ: 7857 ştiŭ carte; 111049 nu ştiŭ.

In privința cultuluĭ: 110879 ortodoxĭ; 539 catolicĭ; 20 protestanțĭ; 188 grigorienĭ; 53 lipovenĭ; 7227 mozaicĭ.

După naționalitățĭ: 110699 Romînĭ; 7226 Izraelițĭ; 111 Ruşĭ; 53 Lipovenĭ; 168 Armenĭ; 7 Grecĭ; 589 Nemţĭ; 26 Polonĭ; 7 Ungurĭ.

După starea civilă, populațiunea urbană din toate tîrgurile: necăsătorițĭ 9796; căsăto-

riţĭ 5645; văduvĭ 666; divorţaţĭ 35.

In privinţa instrucţiuniĭ: 3253 ştiŭ carte; 12889 nu ştiŭ.

In privinţa cultuluĭ: 6425 ortodoxĭ; 678 catolicĭ; 17 protestanţĭ; 11 grigorienĭ; 30 lipovenĭ; 8971 mozaicĭ.

După naţionalităţĭ: 6075 Romînĭ; 8981 Izraeliţĭ; 312 Ruşĭ; 30 Lipovenĭ; 17 Armenĭ; 19 Grecĭ; 707 Nemţĭ; 1 Italian.

Bisericile sunt în sarcina comunelor, afară de prea puţine pe seama proprietarilor pentru întreţinerea serviciuluĭ şi conservarea edificiuluĭ.

Din zisele cauze multe sunt în stare deteriorată şi unele căzute în ruină.

Conducerea cleruluĭ din întregul judeţ, ce depinde de Chiriarhia Mitropolituluĭ de Iaşi, se face de Protoereŭ, cu reşedinţa în Dorohoiŭ, capitala judeţuluĭ, ajutat de 6 sub-protoereĭ, cîte unul de fie-care plasă cu reşedinţa în: Darabani, Mihăileni, Pomîrla, Săveni, Tîrnauca şi Văculeşti.

Bisericĭ, actualmente, sunt 159 incluziv mănăstirea Goroveiŭ, din carĭ: 12 închise prin reaua lor stare; 23 vacante prin lipsa lor de preoţĭ şi restul 124 oficiante. Personalul clerical este de: 1 Arhimandrit la mănăst. Goroveiŭ; 1 protoereŭ; 120 preoţĭ; 4 diaconĭ; 211 cîntăreţĭ şi 136 pălămarĭ, în carĭ se cuprind şi călugăriĭ de la mănăstirea Goroveiŭ.

Mănăstirĭ în acest judeţ aŭ fost numaĭ două, adică: Goroveiŭ şi Mogoşeşti, ambele pentru bărbaţĭ.

Şcoala. Hatmanul Anastasie Başotă la 1838, înfiinţă şi întreţinu, pe moşia sa Pomîrla, şcoală pentru săteni, care în curînd deveni populată de copiĭ.

Marele Logofăt Theodor Balş la 1841, înfiinţă şi întreţinu, pe moşia sa Darabani, o şcoală unde copiiĭ din localitate şi de pe aiurea, învăţaŭ carte.

Nicolaĭ Cristescu, originar din urba Roman la 1847 înfiinţase cu restrînsele sale mijloace, în tîrgul Mihăileni, întîia şcoală sistematică. Spre asigurarea eĭ, dădu o casă nouă bine zidită şi încăpătoare, cu expresa condiţiune prin actul de danie: A nu se întrebuinţa vre o dată la altă destinaţie, de cât numaĭ pentru local de şcoală. Pentru înlesnirea tinerimeĭ nevoeşă, de a se folosi de această instituţie, a hotărît moşiea sa Sinăuţi-Grigorceĭ, prin actul din 15 Aprilie, legalizat de Curtea întăriturilor din Iaşi la 25 Aprilie şi publicat în «Monitorul Oficial» No. 104, din 1862, cuprinzător: «In puterea legeĭ (§ 1,258, 1,262, 1,272 Cod. Civ. Calim.) şi în consecinţa dorinţelor mele, de a contribui la înflorirea şi sporirea şcoalelor naţionale, Eŭ trec în favorul Ministeruluĭ de Culte şi Instrucţiune, toate drepturile ce le am pentru partea din moşia Sinăuţiĭ din acest judeţ (Dorohoiŭ), cumpărată cu actul formal de la D. Vasile Grigorcea din Bucovina. Ministrul în drepturile mele, va trage în folosul şcoalelor, arătata parte de moşie şi orĭ ce va maĭ rezulta din acele drepturĭ. Doresc ca venitul acestuĭ fond să se întrebuinţeze pentru întreţinerea şi înlesnirea elevilor săracĭ, ce frequentează şcoala din Mihăileni, a căreia începere li-am dat tot eŭ».

Pentru acest fond a urmat proces din care a rezultat un capital pecuniar de 1,210 galbenĭ (14,510 leĭ), care în conformitatea legeĭ comunale din 1864, Ministerul de Interne, cu oficia No. 6366, din 17 Aprilie 1875, a dat aceştĭ banĭ în dispoziţia primărieĭ locale, care acum a sporit acest fond; şi din venitul de 2,000 de leĭ anual, se înlesnesc eleviĭ săracĭ din Mihăileni, spre a putea urma cursul la Şcoala Cristescu, dîndu-se şi burse acelor ce se disting, spre a-şĭ urma cursul la Gimnaziu, iar prisosul se capitalizează.

Generalul Iordache Costache Lăţescu-Boldur, la 1853, dispune înfiinţarea şi întreţinerea pe moşia sa Hudeştiĭ, a uneĭ şcoale cu 4 clase şi de muzică vocală eclesiastică; lăsînd a se clădi încăperile şi dînd 300 galb. anual, pentru spesele de întreţinere.

In decursul timpuluĭ, prin aplicarea Regulamentuluĭ Organic de la 1834 încoace, a dispoziţiilor legeĭ din 1864, ce declară Instrucţia Publică liberă, obligatorie şi gratuită şi prin stimulentele Guvernuluĭ, şcoalele se înmulţiră aşa, că acum în acest judeţ, sunt: 49 şcolĭ rurale primare, cu atîţia învăţătorĭ şi cu 3,009 elevĭ de ambele sexe, adică: 45 şcolĭ pentru băieţĭ şi 4 şcolĭ pentru fete, toate întreţinute de comune şi subvenţionate de Stat.

In comunele urbane sunt: 6 şcolĭ primare cu 10 profesorĭ şi 486 elevĭ de ambele sexe; adică 3 pentru băieţĭ şi 3 pentru fete, întreţinute cu spesele comunelor şi ale Statuluĭ.

Un gimnaziŭ real în urbea Dorohoiŭ pentru 4 clase, cu 8 profesorĭ şi 49 elevĭ.

Un liceŭ clasic de 8 clase în satul Pomîrla, departe o oară cu trăsura de la Dorohoiŭ, numit Institutul Anastasie Başotă. Acest institut, înfiinţat la 1869, după testam. răposatuluĭ Logofăt Anastasie Başotă, transcris de trib. Dorohoiŭ, sub

No. 55; este condus de un director, după programul Ministeruluĭ și prescrierile testamentuluĭ; are: 14 profesorĭ, 40 elevĭ internĭ și 30 externĭ. Instalația luĭ este în vechea curte a răposatuluĭ fondator, la care s'aŭ adăugit încăperile necesare; înzestrat cu mobilier pentru școală și internat. Poziția localitățeĭ este plăcută, cu vederĭ întinse; aerul e curat și are grădinĭ cu arborĭ fructiferĭ și legume împrejur. Intreținera se face cu jumătatea venituluĭ fondurilor lăsate de răposat, din care adesea rezultă bune economiĭ.

Două școlĭ profesionale în Dorohoiŭ: una pentru croitorie și una pentru ciubotărie, avînd învățătorĭ maiștri absolvențĭ din școalele respective din Iași.

Serviciul sanitar. Spitalele sunt în Romînia de lung timp înființate, pe lîngă unele mănăstirĭ și bisericĭ în număr restrîns; dar prin progresele urmate s'aŭ sporit numărul acestor stabilimente bine-făcătoare suferinzilor sărmanĭ, în cît acum fie-care județ are cîte-va în diferite localitățĭ.

De și în acest județ există 2 mănăstirĭ: Goroveiŭ și Mogoșești, dar în actele celeĭ întîiŭ nu se găsește vr'o lămurire c'a existat lîngă ea așa institut, ci numaĭ o bolniță simplă pentru îngrijirea alienaților spre vindecare prin postire și multe rugăciunĭ la Sf. Ioan Botezătorul, a căruĭ icoană făcătoare de minunĭ, se află în biserica mănăstireĭ. Iar în actele celeĭ a doua, de și se găsesc dispunerile fondatoruluĭ pentru întreținerea uneĭ bolnițe (spital), dar n'apucară a se forma cît a existat mănăstirea.

Ast-fel județul acesta rămase lipsit de asemenea folositoare institute. Dar la 1850, după stăruințele urmate, Epitropia Spitalelor Sf. Spiridon din Iași, cu venitul a 3000 galbenĭ lăsațĭ de reposata venerabila Catinca Ghica, pentru a se face spital în tîrgul Herța, a dispus înființarea unuĭ asemenea stabiliment cu 10 crivate, în zisa urbe.

Epitropia Sf. Spiridon, neputînd susține în Herța un spital cu venitul fonduluĭ Ghiculeștĭ, îl desființă la I-iŭ Iuliŭ 1858 și lipi și acele 10 crivate la spitalul din orașul Botoșani unde funcționează și azĭ; iar județul Dorohoiŭ remasă eară fără un stabiliment de căutarea bolnavilor.

In decursul timpuluĭ se înființară 4 spitale.

In orașul Dorohoiŭ se află un spital sistematic.

Alt spital se află în Tîrnăuca, înființat după dispozițiunele filantropice ale răposateĭ Maria Potlog, proprietara moșieĭ Tîrnăuca, luate prin testamentul din 6 Noembrie 1838, legalizat de Divanul Intăriturilor de la I-iŭ Martie 1858, sub No. 686; prin testament ea lasă ereditar pe Alecu Sturdza, fiul mareluĭ Visternic Alexandru Sturdza, îl obligă pe sine și urmașiĭ săĭ prin art. 4 al zisuluĭ testament, de a înființa un spital în satul Tîrnăuca sub titlul: Spitalul familieĭ Potlog. Incăperile luĭ sunt de zid, lîngă biserica Sfîntul Dimitrie și are 12 crivate pentru bolnavĭ.

Spitalul din Mihăileni, s'a înființat la I-iŭ Maiŭ 1878. Spitalul acesta cu 12 crivate, sub conducerea mediculuĭ de oraș, cu personalul necesar serviciuluĭ, are dațĭ anual spre întreținere: 1200 leĭ de la urbea Mihăileni; 1400 de la casa județuluĭ și 2400 de la comunele pl. Berhometele; în termen mediŭ primește în cura sa 130 bărbațĭ și 62 femeĭ în 1885.

Spitalul din Săveni, a atras multă bine-cuvîntare cu formarea luĭ, în localitățile aceste depărtate de reședința jud. și a orĭce centre cu institute sanitare. Acest spital este înființat la 1 August 1879, cu 12 odăĭ și toate necesariile; e condus de medicul arondismentuluĭ, ajutat de medicul comuneĭ Săveni, cu personalul trebuincios serviciuluĭ, avînd anual 7800 leĭ spre întreținere, dațĭ de casa județeană. Aŭ fost primițĭ în cura sa 152 bărbațĭ și 60 femeĭ, în 1895.

Administrația întreguluĭ județ se făcea în vechime de părcălabĭ și staroștĭ, cu atribuțiĭ multiple; de la un timp, de căpitanĭ cu atribuțiĭ maĭ restrînse; dar de sub Const. Mavrocordat-Vodă de ispravnicĭ, cîte unul de județ și în unele cîte două, cu 2 boĭerĭ orînduițĭ pentru procesele civile și împlinirea dărilor. Sub Regulamentul Organic, din 1834, se stabili cîte un singur Ispravnic, cu atribuțiĭ curat administrative; iar după constituția din anul 1866 se face: în județ de Prefect cu concursul Comitetuluĭ Permanent, compus din 3 membri delegațĭ de consiliul județean, format din 24 membri electivĭ și carĭ, sub un Președinte ales dintre dînșiĭ, se întrunesc de două orĭ pe an, în sesiune ordinară.

Reședința plășilor este în capitala fie-căreĭ plășĭ, iar de la unirea plășilor, făcută în 1882 luna Aprilie, reședințele sunt urbele: Herța, pentru plășile Herța și Prutul-de-Sus; Mihăileni, pentru plășile Berhometele și Coșula; Săveni, pentru plășile Bașeul și Prutul-de-Jos.

Finance. In cursul anuluĭ financiar 1895—96, statul, pe seama sa, în acest județ, percepu suma de 2357289 leĭ și plăti pentru întreținerea serviciilor ce-l privesc, suma de 668265 leĭ; restul de 1688663 îl trase la Casieria Centrală.

Județul pe comptul caseĭ sale percepu din veniturile ordinare și extra-ordinare suma de 231947 leĭ; din veniturile drumurilor suma de 52787 leĭ și făcu plățile serviciilor ce-l privesc, în sumă de 201973 leĭ și în sumă de 47454 leĭ pentru drumurĭ.

Comunele urbane pe comptul caselor lor percepură din veniturile ordinare suma de 288410 leĭ; din veniturile drumurilor, suma de 43345 leĭ și din care plătindu-se cheltuelile a rămas un excedent de 3568 leĭ.

Comunele rurale pe comptul caselor lor percepură din veniturile ordinare suma de 330384 leĭ; din veniturile drumurilor, suma de leĭ 66590, din carĭ plătindu-se cheltuelile budgetare ce le priveaŭ, aŭ dat încă un excedent de 72977 leĭ.

Marca acestuĭ județ este un rac întins pe un scut, și înconjurat cu insigniile suveranităţeĭ.

Tradiția spune că această marcă a provenit județuluĭ, de la mulțimea, frumusețea și bunul gust al racilor ce se află în Iezer și în alte ape ale județuluĭ, iar maĭ cu osebire în acele de pe cursul Bașeuluĭ.

Capitala, saŭ reședința județuluĭ, este acum urbea Dorohoiŭ, dar maĭ înainte a fost și în alte tîrgurĭ ale județuluĭ. Din vechime reședința se afla în tîrgul Herța, de unde sub domnia luĭ Ioan Sandu Sturdza-Vodă, s'a strămutat în Dorohoiŭ, unde a stat până la 1837, cînd în Domnia luĭ Mihail Grigore Sturdza-Vodă, s'a strămutat în urbea Mihăileni, unde a stat până la 1850; iar în domnia luĭ Grigore Alexandru Ghica-Vodă s'a readus în Dorohoiŭ.

Teritoriul acestuĭ județ este împărțit după administrația luĭ în șase plășĭ și anume: Bașeul, Berhometele, Coșula, Herța, Prutul-de-Jos și Prutul-de-Sus. Această împărțire este făcută prin aplicarea regulamentuluĭ de la 1834; dar e cam neregulată și produce greutățĭ; căcĭ pre cît unele plășĭ sunt micĭ pre atîta altele sunt marĭ.

Comunele urbane din județ sunt următoarele: Dorohoiŭ, în pl. Coșula; Herța, în pl. Herța și Mihăileni, în pl. Berhometele.

Tîrgurile din județ sunt: Darabani, în pl. Prutul-de-Jos; Mamornița, în pl. Herța; Rădăuți, în pl. Prutul-de-Jos și Săveni, în pl. Bașeuluĭ.

Dorohoiul, *oraș,* și capitala județuluĭ Dorohoiŭ, este unul din cele maĭ vechĭ orașe ale țăreĭ. Fondația sa nu se arată prin acte saŭ istorie, cînd și cum s'a făcut, mărginindu-se tradiția a ne spune că este foarte vechiŭ.

Stradele sunt îndestulătoare pentru circulație, din carĭ maĭ principale, ceva maĭ regulate și șoseluite sunt: Ghițăloaeĭ, Doctoruluĭ, Reședințeĭ, Telegrafuluĭ, Broscăuților, Trestianeĭ; pe lîngă carĭ este și strada principală, ce-ĭ cale județeană și întretae tîrgul în lung de la bariera Botoșani la bariera Mihăileni. Restul stradelor sunt în stare naturală și după cum întîmplările le-aŭ dat direcțiunea.

Iluminatul stradelor se face de 260 fînare cu lampe pentru petroleŭ.

Populația, este de 14500 locuitorĭ, din carĭ 7000 de diferite riturĭ și naționalitățĭ, între carĭ maioritatea este de Romînĭ și 7500 de națiune și religiune mozaică.

După recensimîntul din anul 1890 sunt după sex: bărbațĭ 4637, femeĭ 4676, total 9313; după starea civilă: necăsătorițĭ 5848, căsătorițĭ 3246, văduvĭ 190, divorțațĭ 29, total 9313; după instrucțiune: știŭ carte 1884, nu știŭ 7429.

După cult: ortodoxĭ 4483, catolicĭ 448, protestanțĭ 17, grigorienĭ 11, lipovenĭ 22, mozaicĭ 4432; după naționalitățĭ: Romînĭ 4152, Izraelițĭ 4332, Rușĭ 312, Lipovenĭ 22, Armenĭ 17, Nemțĭ 447, Italienĭ 1.

Ocupațiile la carĭ se dedaŭ locuitoriĭ sunt: profesiunele libere; comerțul în diferite ramurĭ, industria în diferite specialitățĭ; iar la mare parte agricultura și creșterea vitelor.

Creștiniĭ aŭ două Bisericĭ cu 4 preoțĭ, 1 diacon, 4 cîntărețĭ și 4 pălămarĭ. Bisericile sunt: una mică cu patronul Adormirea Maiceĭ Domnuluĭ, făcute din bîrne de stejar, zidită de maĭ mulțĭ enoriași din această mahala. Inscripția săpată deasupra ușeĭ, în lemn, puțin descifrabilă, arată că este făcută în anul 1779, Aprilie 12, sub Domnul Const. Dimitrie Moruzzi-Vodă.

Una mare, cu patronul Sf. Nicolae, e și catedrala actuală; zidită solid cu turn pe bolta principală. Inscripția săpată în piatra din peretele de afară la ușa de intrare — în limba slavonă, tradusă în romînește arată:

«Blagovestivul și de Christos iubitorul, Io Stefan-Voevod, cu mila luĭ Dzeŭ, Domnul țăreĭ Moldoveĭ, fiŭ al luĭ Bogdan-Voevod, am zidit acest templu cu patronul mareluĭ Ierarh și făcător de minunĭ Nicolaĭ, și s'a săvîrșit în anul de la zidirea lumeĭ 7003 [1494],

«luna Oct. în 15 zile, iar Domnieĭ noas-«tre, al 30-le curgător».

Ambele bisericĭ sunt întreţinute de casa comunală a urbeĭ Dorohoiŭ. Evreiĭ aŭ două sinagoge marĭ; zece şcolĭ de rugăciunĭ; şase belferiĭ pentru copiiĭ maĭ marĭ de 10 anĭ; 8 belferiĭ pentru copiiĭ maĭ micĭ, în carĭ deprind limba şi dogmele religieĭ mozaice. Evreiĭ întreţin şi un feredeŭ cu micvele de scăldare. Intreţinerea acestora se face din cotizaţiile comunităţeĭ izraelite locale.

In Dorohoiŭ se află: reşedinţa Prefectureĭ şi a Consiliuluĭ Judeţean, a Tribunaluluĭ şi a Judecătorieĭ de ocol; a Casierieĭ Generale şi a percepţieĭ de circumscripţie; a corpuluĭ tecnic; este scaunul Protoereuluĭ, a Mediculuĭ-Primar, a Consiliuluĭ de Higienă şi al Veterinaruluĭ judeţean; are un biroŭ Telegrafo-Postal cu serviciŭ limitat pentru telegraf, un stabiliment penitenciar. Administraţia în comună se face de Primar, cu 2 ajutoare şi cu concursul Consiliuluĭ comunal şi al personaluluĭ necesar de serviciŭ. Ordinea publică se menţine de: un poliţaiŭ cu 3 comisarĭ, 3 sub-comisarĭ şi 32 sergenţĭ cu şeful lor. Apărarea de incendiŭ o face trupa pompierilor de 12 soldaţĭ, conduşĭ de un sergent-major, avînd instrumentele trebuincioase şi un foişor de lemn înalt, pentru permanenta observare.

Sănătatea publică se îngrijeşte de: un medic comunal, cu două moaşe titulare; un veterinar şi un vaccinator comunalĭ; afară de persoanele de asemene profesiune cu liberă practică.

Ca stabiliment sanitar este un spital civil cu 60 crivate pentru bărbaţĭ şi femeĭ.

Şcolĭ se află: Un gimnaziŭ real cu 4 clase sub denumirea Grigorie-Alex-Ghica-Vodă. Una şcoală primară cu 4 clase pentru fete, unde se învaţă şi felurite cusăturĭ, împletiturĭ şi broderiĭ. Două micĭ şcoale profesionale, una de croitorie şi alta de ciubotărie. Toate aceste întreţinute de: Stat, Judeţ şi comună.

Un stabiliment de băĭ sistematic.

Stabilimente industriale şi comerciale sunt: o farmacie complectă; o tipografie bine asortată; o fabrică pentru apă-gazoasă; o cofetărie şi dulceţărie; o moară mare de aburĭ după cel maĭ noŭ şi maĭ perfect sistem; patru morĭ de caĭ, două dubălăriĭ de producţie ordinară; o lumînărărie; maĭ multe ateliere de: stolerie, rotărie, butnărie, caretăşie, lăcătuşărie, ferărie, hamurărie, tinichigerie, căldărărie, croitorie, ciubotărie, blănărie, cojocărie etc. maĭ multe magazine de coloniale, manufacturiale; băuturĭ spirtoase, depourĭ de făinăriĭ, ferăriĭ, lemnăriĭ etc.

Alimentarea cu victualiĭ, alte proviziĭ şi diferite obiecte necesare, se face zilnic: în piaţa reşedinţeĭ, unde se adună cu legume, lăptăriĭ, păsărĭ, fructe şi alte victuale; septămînal, în piaţa vitelor, unde se adună în fie-care Marţĭ, ce-ĭ ziuă de tîrg, obiecte de proviziĭ, de furaj, de cherestea, producţiĭ animale şi felurite vite bune; anual în şesul iarmarocululĭ de lîngă Jijia şi Buhaiŭ, unde se face frumoasă adunare de la 12 la 24 Iunie, de vite albe, caĭ, producte şi industriale locale, multă cantitate de manufactură şi diferite specialităţĭ de pe la alte tîrgurĭ.

Alimentarea cu apă se face din fîntînĭ, căcĭ cişmeaua la care se aduce apa pe olane de la un bun izvor, nu dă apă în cantitatea ce se credea. Apa în cele maĭ multe fîntînĭ este sălcie; puţine aŭ apă bună; cea maĭ bună este aceia din şipotul luĭ Gheorge Ciorneĭ; bună în calitate se maĭ poate avea de la şipotul de sub dealul Ezeruluĭ, ce înlesneşte facerea apeĭ gazoase.

Eşirele şi întrările tîrguluĭ se fac pe la barierile: Botoşanilor, Ghiţeloaeĭ, Mihăileni, Trestianeĭ şi Broscăuţilor.

Inmormîntările se fac la 2 cimitire creştine şi 1 izraelit.

Vitele de hrană şi de muncă a tîrgoveţilor, aŭ păşunatul pe toloaca din jurul tîrguluĭ, ne supus acum la vr'o taxă. Această toloacă dată în vechime de Domnitor pentru trebuinţele tîrgoveţilor, se asigură că era cu mult maĭ mare de cît e acum, dar că s'ar fi răşluit în diferite părţĭ şi nu s'aŭ putut urmări despresurările, căcĭ semnele de hotare fiind descrise prin hrisovul păstrat în Evanghelia furată din biserică, nu se maĭ ştiŭ.

De remarcat în Dorohoiŭ este Bis. sf. Nicolaie, făcută de Ştefan-cel-Mare-Voevod, înainte de victoria repurtată asupra Polonilor, pe cîmpurile Siretuluĭ la Vîrful-Cîmpuluĭ şi Ionăşeni. De şi a fost bogat înzestrată, cu odoare, pentru serviciul divin şi cu avere pentru întreţinere, înprejurările şi lăcomia ĭ-aŭ răpit averea şi preţioasele înzestrărĭ ctitoreştĭ. Prin minune s'aŭ fost păstrat din odoare o Evanghelie, scrisă pe pergament şi bine legată cu argint, în care era pusă copia formală, iar după alţiĭ chiar originalul hrisovuluĭ, de la Domnitorul fondator, pentru terenul tîrguluĭ ş'al toloaceĭ luĭ, dar şi aceasta s'a furat cu

alte lucrurĭ din biserică în 1850. Vestminte Sacerdotale vechĭ n'are; cele actuale conțin un rînd complect de stofă scumpă, pentru preot și diacon, date la 1819 de Ion Dimitrie Arbore, Dorofteĭ Monahul și Elisabeta Monahia; aduse de la Moscva spre a lor pomenire, după inscripția greacă de pe ele.

Catapiteazma bisericeĭ este foarte veche. Perețiĭ din lăuntru sunt zugrăvițĭ cu chipurile sfinților și tablourĭ din istoria sacră; iar din dreapta ușeĭ, în fața către altar sunt portretele: Domnitoruluĭ Ștefan-cel-Mare-Voevod, în haine luxoase (asemene celuĭ de la biserica sf. Nicolaĭ din Iași); a soțieĭ sale, Doamna Maria, și ale fiilor luĭ: Bogdan și Petru Voevozĭ și a nepotuluĭ săŭ Ștefan. Exteriorul edificiuluĭ în cea maĭ mare parte are pereții netencuițĭ, lucrațĭ din pĭeatră de Italia, cioplită și din cărămizĭ marĭ, din carĭ parte zmălțuite. In galerie două rîndurĭ, sunt lăsate locurĭ pentru chipurile sfinților, pe unde se spune c'aŭ fost zugrăvite; de asemenea se află și medalioane de teracotă zmălțuite galben și verde, cu diferite embleme pe ele, în relief. Biserica de și solid zidită, dar în decursul secolelor și prin neîngrijire, arată acum necesitate de a fi restaurată, în stilul săŭ primitiv, fără cea maĭ mică alterare, păstrîndu-se formele vechĭ.

Casele Domneștĭ, unde sta Domnitorul cînd venea și unde era reședința Mareluĭ Vornic al Țăreĭ de Sus, după spusa tradițieĭ se distruse prin mîinĭ vandalice și zidurile ce maĭ rămase și parte din fundamente de pĭeatră se acoperiră de pămînt mult timp. La 1849, Iconomul Ionică din Botoșani, stăpînul unor case făcute pe aceste locurĭ, punînd la arat în grădină, plugul se opri în o pĭatră; scoțîndu-se aceasta, dădu de altele și așa să găsi o cavitate zidită. Autoritatea locală, în vederea vecheĭ credințe, că acolo ar fi comorĭ domneștĭ, rîndui 6 slujitorĭ, ca, cu locuitorii sătenĭ, sub privigherea delegatuluĭ prefectorial, să facă săpăturĭ amănunte. La diferite adîncimĭ se găsiră: părțĭ de pereți, beciurĭ boltite și pavate, ușĭ de pĭeatră masivă, dar nicĭ o inscripție saŭ părțĭ de metal, ci numaĭ o masă de marmoră. Pĭeatra rămasă din zidurĭ parte s'a vîndut, parte s'a întrebuințat la fondamentul actualeĭ clopotnițe; iar masa de marmoră s'a trimes la Muzeul de antichitățĭ din Iașĭ.

Dorohoiul, *stație de dr. d. f.*, jud. Dorohoiŭ, pl. Berhometele, com. Dorohoiŭ, pe linia Leorda-Dorohoiŭ, pusă în circulație la 15 Dec., 1888. Se află la 10 kil. de Văculești stație finală. Inălțimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de 150m.49. Venitul acesteĭ stațiĭ pe anul 1896 a fost de 3516604 leĭ, 77 banĭ.

Dorohoiul (Lacul-). (Vezĭ Iezerul saŭ Lacul-Dorohoiŭ).

Dorojan, *cătun,* în jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta, pendinte de comuna Cosîmbești.

Dorostei, *deal.* (Vezĭ Rădiul, deal, com. Bîrlești, pl. Bahluiul, jud. Iași).

Dorostei, *pîrîŭ,* izvorăște de sub dealul Rădiul, jud. Iași, pl. Bahluiul, com. Bîrlești; formează iazurile: Buhușoaia și Dorostei și, din jos de Erbiceni, se varsă în stînga rîuluĭ Bahluiul.

Doroșanilor (Valea-), *vale,* jud. Bacăŭ, pl. Tăzlăul-d.-j., com. Botești, de pe teritoriul satuluĭ Viforani, dintre dealurile Bomița și Nacovei.

Doroșcani, *sat,* din com. Popești, pl. Cîrligătura, jud. Iași, așezat pe dealul Doroșcani. Acest sat s'a strămutat aicĭ cam pe la 1792, de la locul numit Dudăul, din cauza mlaștinilor. Are o populație de 89 familiĭ saŭ 451 locuitorĭ; o biserică, făcută la 1785 de către Teodor Balș, deservită de 1 preot, 1 cîntăreț și un eclesiarh. Satul se află pe moșia Popești.

Numărul vitelor e de 891 capete, din carĭ: 234 vite marĭ cornute, 31 caĭ, 543 oĭ și 83 rîmătorĭ.

Doroșcani, *deal,* pe culmea căruia e situat satul Doroșcani, com. Popești, pl. Cîrligătura, jud. Iași.

Doroșcani, *pîrîŭ;* se formează din mijlocul satuluĭ Doroșcani, com. Popești, pl. Cîrligătura, jud. Iași și se varsă în iazul Dudăul.

Doroteuluĭ (Vîrful-), *colină,* în jud. Buzăŭ, com. și căt. Lapoșul, în apropiere de muntele Fîntîna-Hoților.

Doruchi-Dere, *vale* mică, în jud. Tulcea, plasa Babadag pe teritoriul comuneĭ Babadag; se deschide din poalele sudice ale dealuluĭ Iachni-Bair; se întinde spre S., în direcția de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea centrală a plășeĭ și a comuneĭ; merge de-alungul poalelor de E. ale dealuluĭ Caragridi-Bair; taie drumul comunal Babadag-Slava-Cercheză, și, după 2 kil., se deschide în valea pîrîuluĭ Babadag, pe stînga, lîngă orașul Babadag.

Doruluĭ (Dealul-), *deal*, în jud. R. Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Buda; se desface din culmea Cătauţuluĭ; se întinde printre rîul R.-Sărat şi afluentul săŭ pîrîul Schitul, brăzdînd partea de N. a comuneĭ; este acoperit cu pădurĭ.

Doruluĭ (Vîrful-), *vîrf de deal*, în partea de N.-V. a com. Gornetul-Cuib, pl. Podgoria, jud. Prahova. Este acoperit cu pădure.

Doruluĭ (Vîrful-), *pisc*, la N. com. Mădulari, pl. Horezul, jud. Vîlcea.

Doseni, *mahala*, în com. rur. Strîmtul, pl. Văilor, jud. Mehedinţi.

Dospineşti, *sat*, al com. Săuceşti, jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-s., situat pe malul stîng al Siretuluĭ, la o depărtare de 6400 m. de satul Săuceşti. Sunt 30 familie saŭ 123 suflete. Se numără: 5 caĭ, 142 vite cornute şi 14 porcĭ.

Dosul, *sat*, face parte din com. rur. Vlădeşti, pl. Ocolul, jud. Vîlcea. Este situat la V. de Vlădeşti. Are o populaţie de 540 locuitorĭ. Copiĭ în vîrstă de şcoală sunt 85 (51 b. 34 f.). Prin centru e udat de rîul Rîmnicul şi de la N. spre S. de Valea-Pluteĭ, care se varsă aci în Rîmnic. La N. şi la S. e acoperit de pădurile statuluĭ, iar prin centru sunt locurile arabile.

Dosul, *mahala*, în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-j.; ţine de com. rur. Bresniţa.

Dosul, *mahala*, din com. rur. Foleşti-d.-s., pl. Horezul, jud. Vîlcea. Are o populaţie şcolară de 46 copiĭ (22 b., 24 f.), din carĭ urmează 12 băieţĭ. Cade în centrul comuneĭ pe linia Băbeni-Tîrgul-Horezul.

Dosul, *deal*, situat în partea de S. V. a căt. Cuibul, com. Gornetul-Cuib, plasa Podgoria, jud. Prahova. Este acoperit cu viĭ, livezĭ şi izlaz. Şĭ-a luat numirea dela poziţiunea sa dosnică, nefiind în faţa soareluĭ. Până la 1866 a fost acoperit cu pădurĭ seculare.

Dosul, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, aflată pe moşia Gradiştea, com. Gradiştea, plasa Olteţul-d.-sus, jud. Vîlcea.

Dosul, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, pendinte de com Călimăneşti, plasa Cozia, jud. Vîlcea.

Dosul, *trup de pădure* a statuluĭ, jud. Vîlcea. Impreună cu Muntele-Netedul şi Măgura-Albul, are 1625 hect. pădure şi formează pădurea Costeşti, situată în com. Costeşti, plasa Horezul, împreună cu trupurile Padina-Seacă, Alunul şi Păraele.

Dosul, *vale*, izvorăşte din partea de S.-E. a dealuluĭ Berivoaia, com. Gornetul-Cuib, pl. Podgoria, jud. Prahova, şi se varsă în pîrîul Sărăţelul, tot în raionul com. Gornetul-Cuib.

Dosul-Albiilor, *pădure*, jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-j., în com. Bărsăneşti, proprietatea luĭ N. Broşteanu. Este populată de fagĭ şi mesteacănĭ. Are o întindere de 20 hect. şi este supusă regimuluĭ silvic.

Dosul-Arşiţeĭ, *munte*, pe teritorul moşieĭ Borca, în comuna Mădeiul, jud. Suceava.

Dosul-Babeşuluĭ, *pîrîŭ*, izvoraşte din munţiĭ Bratocea; se uneşte cu pîrîul Cheia şi, împreună, se varsă în rîul Teleajenul, pe malul drept, puţin maĭ jos de mănăstirea Cheia, în raionul com. Măneciul-Ungureni, plaiul Teleajeanul, jud. Prahova.

Dosul-Belieĭ, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic încă din anul 1883, pe moşia Breaza, plaiul Prahova, jud. Prahova.

Dosul-Bratieĭ, *pădure*, supusă regimuluĭ silvic, comuna Albeşti, plaiul Dîmboviţa, judeţul Muscel, în întindere de 500 hect. cu un masiv întrerupt şi neregulat din cauza tăerilor neregulate din trecut, avînd ca esenţe principale: fag, plop şi mesteacăn.

Se învecineşte la N. cu pîrîul Secătureĭ, la S. cu pădurea Strigoaia, la E. cu Albeşti şi la V. cu statul.

Dosul-Călugăruluĭ, *pădure* a statuluĭ, în întindere de 135 hect., pe proprietatea Cîrstăneşti, com. Oteşani, pl. Horezul, jud. Vîlcea.

Dosul-Chirileĭ, *pădure*, jud. Prahova. Vezĭ Dragomirescu.

Dosul-cu-Morile, *moşie* a statuluĭ, situată în com. Vlădeşti, pl. Ocolul, jud. Vîlcea, fostă pendinte de Episcopia Rîmniculuĭ; s'a arendat pe periodul 88—93 cu 3420 leĭ anual din această arendă s'a scăzut, de la 1 Aprilie 1891, leĭ 1106 anual, pentru trupul Lespezile, în întindere de 65 hect. şi 4697 m. p. vîndut de vecĭ la locuitorĭ.

Dosul-cu-Morile, *pădure* a statuluĭ, în întindere de 185 hect.,

situată în com. Păuşeşti-Măglaşi, plaiul Cozia, jud. Vîlcea, şi formată din trupurile: Urzicari (110 hect.) şi Mosoroasa (75 hect.).

Dosul-Curteĭ (Cîrligul - Inalt), *loc izolat,* la 7 kil. spre S.-E. com. Brezoiul, pl. Cozia, jud. Vîlcea.

Dosul - Făcăenilor, *deal,* spre S.-V. de com. Măneciul-Ungureni, plaiul Teleajenul, jud. Prahova.

Dosul-Mare, *deal,* în com. rur. Albuleşti, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Dosul-Mare, *deal,* în com. rur. Bîltanele, pl. Motrul-de-jos, jud. Mehedinţi.

Dosul-Mare, *loc,* jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Melineşti, unde pîrîul Muerişul se varsă în rîul Amaradia.

Dosul-Măgureĭ, *pădure,* judeţul Neamţu, din trupul moşieĭ: Pipiriguluĭ şi Cantonul - Domnesniculuĭ; este prop. statuluĭ.

Dosul-Mituleştilor, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, pendinte de com. Pojogi, plasa Cerna-d.-s., jud. Vîlcea.

Dosul-Moliviilor, *loc izolat,* la N.-V. de comuna Bătrîni, plaiul Teleajenul, jud. Prahova.

Dosul-Munteluĭ, *munte,* în jud. Suceava, com. Mădeiul, pe moşia Borca.

Dosul-Pietroşiţeĭ (Muntele-), *pădure* particulară, cu o suprafaţă de 200 hect., supusă regimuluĭ silvic, com. Brezoiul, pl. Cozia, jud. Vîlcea.

Dosul-Pristoluluĭ, *crîng,* în com. rur. Pristolul, pl. Cîmpul, jud. Mehedinţi.

Dosul-Popeĭ, *loc,* com. rur. Pădina-Mică, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi, pe unde trece Brazdaluĭ-Iorgovan.

Dosul-Racululuĭ, *pădure,* în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-j.; ţine de com. rur. Miluta.

Dosul-Rîuluĭ, *sat,* din jud. Argeş, pl. Oltuluĭ, pendinte de com. rur. Stoiceni-Pleşoiŭ.

Dosul-Rusieĭ, *pădure* a statuluĭ, în întindere de 15 hect., pe proprietatea Cîrstăneşti, com. Oteşani, pl. Horezul, jud. Vîlcea.

Dosul-Saculuĭ, *lac,* în comuna rurală Imoasa, plasa Motrul-de-Sus, jud. Mehedinţi.

Dosul-Sandeĭ, *cătun,* al comuneĭ Gropşani, la V. pl. Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanaţi, situat pe nişte dealurĭ cu 185 m. d'asupra niveluluĭ măreĭ. Are 133 locuitorĭ.

Dosul-Sandeĭ, *moşie* a statuluĭ, jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., com. Breasta, arendată de la 1887—97 cu 320 leĭ anual. Are pădure pe dînsa.

Dosul-Sandeĭ (Zăvoiul-), *pădure* a statuluĭ, pe teritoriul com. Breasta, pl. Dumbrava-d.-s., jud. Dolj. Face parte din ocolul Bucovăţul, circumscripţia XVII silvică. Intinderea eĭ e de vr'o 20 hect. Este compusă din plopĭ şi sălciĭ.

Dosul-Ursuluĭ, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, pe moşia Dosul-Ursuluĭ, com. Lereşti, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel, în întindere aproximativă de 350 hect. cu un masiv des şi compus din fag, plop şi mesteacăn şi, spre vîrf, puţin molift. Este situată în regiune muntoasă, cu pante repezĭ. Se mărgineşte la N. cu Zănoaga, la S. cu Bojorîta, la E. cu Rîul-Tîrguluĭ şi la V. cu Boldul.

Dosul-Valea-Chilieĭ. Vezĭ Trupurile-de-Pădure, jud. Muscel.

Dosul-Vulturilor, *pădure* a statuluĭ, în întindere de 20 hect. pe proprietatea Cîrstăneşti, comuna Oteşani, plasa Horezul, jud. Vîlcea.

Dosuluĭ (Dealul-), *deal,* judeţul Dolj, plasa Dumbrava-d.-s., comuna Cernăteşti, la S. comuneĭ. Se desparte de Dealul-Caluluĭ prin Valea-Seacă saŭ Valea-Cernăteştilor.

Dosuluĭ (Dealul-), *deal,* în comuna Goleşti, plasa Rîurile, judeţul Muscel.

Dosuluĭ (Piscul-), *pisc,* pe creasta şiruluĭ de dealurĭ ce brăzdează în lung şi lat com. Costeşti, pl. Horezul, jud. Vîlcea. Acest şir de dealurĭ se prelungeşte pe toată partea de E. a comuneĭ, în stînga rîuluĭ Costeşti.

Dosuluĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ,* judeţul Vîlcea; izvoreşte din spre dealurile comuneĭ Olăneşti; se împreună cu pîrîul Vîlceaua, în raionul comuneĭ Muereasca-de-Sus, plaiul Cozia, şi se varsă în rîul Muereasca.

Dosuluĭ (Valea-), *vale,* com. Olăneşti, plaiul Cozia, jud. Vîlcea. Această vale se varsă în rîul Olăneşti, pe teritoriul comuneĭ Olăneşti.

Dosuluĭ (Vălceaua-), *vălcea*, județul Vîlcea. Vezĭ Porcilor, deal, continuare a munților Arnota și Buila.

Dosurile, *sat,* face parte din comuna rurală Valea-Călugărească, pl. Cricovul, jud. Prahova.

Dosurile, *pîrîiaș,* jud. Neamțu, ce izvorește din Dealul-Dohotăria, com. Dobreni, pl. Piatra-Muntele; trece prin valea unuĭ vechiŭ și desființat iaz și, unindu-se cu pîrîiașul Călugărița, se varsă în pîrîul Almașul.

Doșelul, *ramură de munțĭ,* jud. Neamțu, ce se întinde perpendicular pe ramura munteluĭ Tarcăul, în direcțiune V.-E., pe teritoriul comuneĭ Calul-Iapa, printre pîrîul Calul, ce curge pe sub coastele sale despre N. și pîrîul Iapa despre S.

Posedă în formațiunea păturilor: marne salifere, calcar și depozite maĭ vechĭ eocenice, cum sunt depozitele greziunilor de Sztaolka.

Aicea sunt multe vărăriĭ; varul scos din bolovaniĭ de calcar compact și curat, de coloare cenușie, este superior celuĭ făcut din bancurile de calcar argilos, ce vin așezate maĭ către baza munteluĭ. Asemenea din această șiră de munțĭ se scot pietre pentru construcție.

Dotărie (Pe-), *poiană,* în căt. Slobozia, com. Bădeni-Ungureni, plaiul Dîmbovița, jud. Muscel.

Dotărieĭ (Dealul-), *deal,* la V. de com. Poenari, jud. Muscel, plaiul Nucșoara. E situat între jud. Muscel și jud. Argeș.

Două-Cîrciumĭ, *loc izolat,* în apropiere de gara Buda, jud. Prahova, pl. Cîmpul. Aci se face în fie-care an de două orĭ tîrgurĭ, la ambele sfinte Măriĭ, (15 August și 8 Septembrie).

S'a numit Două-Cîrciumĭ de la cele două hanurĭ, așezate în cîmp, față în față, și în jurul cărora se țin obișnuitele tîrgurĭ.

Inainte vreme aci era stație de caĭ de poștă, între Ploești și Cîmpina (cu 16 caĭ de rînd) și a existat până la 10 Iunie 1878, cînd s'a pus în circulație linia ferată Ploești-Predeal.

Două-Maĭ, *sat,* în jud. Constanța, pl. Mangalia, căt. com. urb. Mangalia. Este situat în partea S. a plășeĭ și cea N. a comuneĭ, la 12 kil. spre N. de reședință, la poalele meridionale ale dealuluĭ Tatlîgeac, nu departe de malul Măreĭ, lîngă șoseaua județeană Constanța-Mangalia. Are o întindere de 115 hect., din carĭ 15 hect. ocupate de vatra satuluĭ, cu 29 case.

Populațiunea sa este de 29 familiĭ cu 90 sufl., toțĭ Romînĭ, ocupîndu-se cu agricultura și creșterea vitelor.

Două-Movile (Dealul-la-), *deal,* în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rur. Satul-Noŭ, și anume pe acela al căt. săŭ Pîrjoaia; se desface din satul Coșlugea; se întinde spre E., într'o direcțiune generală de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd partea N. a plășeĭ și a comuneĭ; șĭ-a luat numele de la două movile naturale, ce se găsesc pe muchia luĭ, una lîngă satul Pîrjoaia, de 142 m., dominîndu-l, alta spre E. prelungirea numită Dealul-de-la-Cetate; ramificațiile sale de N. se termină pe malul dobrogean al Dunăriĭ, făcîndu-l înalt și rîpos, pe alocurea și stîncos; este acoperit cu fînețe, semănăturĭ și la poale cu tuferișurĭ; pe muchia sa merge drumurile comunale Pîrjoaia-Oltina și Pîrjoaia-Satul-Noŭ.

Dovinca, *lac mic,* în jud. Tulcea, pl. Sulina, com. rur. Satul-Noŭ, cătunul Letea, situat în partea centrală a plășiĭ și V. a com. Este format de lacul Matița și înconjurat cu stuf de toate părțile. Are 35 hect. întindere, produce puțin pește.

Dovleceluluĭ (Valea-), *vale,* în jud. Constanța, pl. Hîrșova, com. Groapa-Ciobanuluĭ, căt. Cadi-Cîșla; se desface din poalele Estice ale dealuluĭ Eschi-Sarai; se îndreaptă spre spre V. și, după un drum de $2^{1}/_{2}$ kil., merge de se deschide în lacul Hazarlîc-Ghiol, curge printre dealurile Hazarlîc și Eschi-Sarai pe de o parte și Cadi-Cîșla pe cea-l'altă parte; este situată în partea N. a com. și a căt. și la partea V. a plășeĭ; este tăiată de șoseaua județeană Eschi-Sarai-Hîrșova.

Dozești, *com. rur.*, jud. Vîlcea, pl. Cerna-d.-j., compusă din 7 cătune: Cățetul, Cuci, Jugravi, și Fărtățești.

E situată pe valea Geamănă, la 60 kil. departe de capitala județuluĭ și la 17—20 kil. de a plășeĭ.

Are o populație de 555 familiĭ saŭ 2104 locuitorĭ (1071 bărbațĭ și 1033 femeĭ), în care intră și 4 familiĭ de Țiganĭ.

Contribuabilĭ sunt 420. Case de locuit 551.

In comună sunt 7 bisericĭ. Locuitoriĭ se ocupă parte cu agricultura, parte cu alte meșteșugurĭ.

Vite sunt: 38 caĭ, 296 boĭ, 488 vacĭ, 245 vițeĭ, 81 capre, 985 oĭ și 581 porcĭ.

Locuitoriĭ sunt moșnenĭ; 35

s'aŭ împroprietărit la 1864, când li s'aŭ dat 70 hect. din moșia d-luĭ V. Giulescu și din a Ruginoșilor.

Școala datează în comună dela 1857. Clădirea e proprietatea comuneĭ. Se frecuentă de 4 copiĭ, din numărul de 251 (136 băețĭ și 115 fete). Știŭ carte 171 bărbațĭ și 3 femeĭ. Cu întreținerea școaleĭ statul cheltuesce anual 1242 leĭ.

Vatra satuluĭ, cu izlaz cu tot, are 300 hect. pămînt.

Țuică se fabrică până la 2500 decalitri anual.

Veniturile comuneĭ se urcă la 5356 leĭ anual și cheltuelile la 5354 leĭ.

Locurile din jurul com. sunt: Gemineaua, Omorîcea și Giulești. E brăzdată de: Dealul-luĭ-Din, Cățetul, Omorîcea, Piscul-Cruceĭ, Piscul-Rangăĭ, (fostă proprietate din vechime a unuĭ turc Ranga); Valea-luĭ-Spătar. Rîul Cerna formează partea de E. a comuneĭ Dozești.

Dozești, *sat,* face parte din com. rurală Dozești, jud. Vîlcea, pl. Cerna-d.-j. Are o populație de 239 loc. (127 bărbațĭ și 112 femeĭ). Cade cam în centrul comuneĭ, lîngă rîul Geamăna. Are o biserică rezidită de enoriașĭ la anul 1875. Copiĭ în vîrstă de școală sunt 167 (88 băețĭ și 79 fete).

Dozești, *deal,* în jud. Vîlcea, pl. Cerna-d.-j., com. Dozești, pe care se cultivă 179 hect. vie.

Dozești, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, aparținînd de com. Dozești, pl. Cerna-d.-j., jud. Vîlcea.

Drac (Cap-de-), *insulă,* în jud. Tulcea, plasa Sulina, pe teritoriul comuneĭ urbane Chilia-Vechĭe; un alt nume al ostrovuluĭ Tatarul (vezĭ acest nume).

Draca, *deal,* în jud. Constanța, plasa Silistra-Nouă, pe teritoriul comunelor rurale Cîlnia și Gîrlița, servindu-le chiar ca hotar despărțitor; se desface din ramificațiile nord-vestice ale dealuluĭ Canli-Dere, se întinde spre Nord, avînd o direcțiune generală de la S.-E. spre N.-V., brăzdînd partea nordică a plășiĭ, cea vestică a comuneĭ Cîlnia și cea nord-estică a comuneĭ Gîrlița. Se întinde printre Dunăre și valea Licina, afluenta sa. Se ridică până la o înălțime de 130 m. Vîrful Dervent măsoară 125 m.; ondulațiunile sale, ce merge spre Dunăre, fac acesteia malul înalt și rîpos, precum și pe acel al văiĭ Licina. Pe la poale este acoperit cu pădurĭ, iar pe muchie și coaste cu tuferișurĭ și fînețe. Este tăiat de două drumurĭ comunale: Bugeac-Cîlnia, care în parte se află la poalele sale orientale, și Galița-Cîlnia.

Dracea, *comună rurală,* pe valea Călmățuiuluĭ, jud. Teleorman. Are două cătune: Păragina și Zlata. Comuna Dracea este situată în vale, pe loc șes, iar cătunele sunt pe partea stîngă a Călmățuiuluĭ. Căt. Zlata este la N.-V. comuneĭ, la o depărtare de $2^{1}/_{2}$ kil. și Păragina la N., la depărtare foarte mică unele de altele.

Se învecinește la E. cu com. Ologi, la N. cu moșia Putineiul, la S. cu domeniul Statuluĭ Turnul și la V. cu moșia Statuluĭ Segarcea și cu o mică parte din moșia Lița.

Teritoriul comuneĭ are o suprafață de 3000 hect. Locuitorĭ improprietărițĭ sunt 114, pe o întindere de 525 hect.: în cătunul Păragina, 55 locuitorĭ pe 268 hect., iar în cătunul Zlata, 46 locuitorĭ pe 218 hect. Viile locuitorilor ocupă o întindere de $91^{1}/_{4}$ hect.

Lîngă casele proprietățiĭ se află un eleșteŭ cu pește și o livede cu prunĭ ca de 2 pogoane.

Pămîntul este de o fertilitate excepțională.

Populația comuneĭ cu a cătunelor este de 485 familiĭ saŭ 1890 suflete, din carĭ 267 contribuabilĭ.

Numărul vitelor din comună și cătune este de 5464 capete: vite corn. marĭ 1157, caĭ 272, vite corn. micĭ 3123, porcĭ 489.

Producțiunea agricolă pe anul 1892 a fost de: 9581 hect. grîŭ și 2678 porumb.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 3622.18 la venituri și de leĭ 3585.92 la cheltuelĭ.

Are: o școală, întreținută de stat și frecuentată de 28 elevĭ; două bisericĭ, una în Dracea, deservită de 3 preoțĭ și 2 cîntărețĭ, și a doua în cătunul Zlata, deservită de un preot și 2 cîntărețĭ.

Are două morĭ, una cu aburĭ și alta pe apa Călmățuiuluĭ.

Comuna Dracea se leagă cu calea națională Turnul-Alexandria prin o șoasea vecinală; cu comunele Ologi și Putineiul asemenea se leagă prin șosele vecinale. Din calea națională Turnu-Alexandria, la S. com. Dracea, s'a construit o ramură de șosea vecinală care trece prin sat, apucă spre cătunul Ulmeni pentru a ajunge la comuna Mavrodin. Această șosea este începută din anul 1873 și traseul eĭ urmează vechiul drum al Mavrodinuluĭ.

Pe la extremitatea de Vest a moșieĭ Dracea, trece vechiul val al luĭ Trajan, numit de locuitorĭ Troianul, și care, ve-

nind de la Dunăre, se îndreptează pe aci spre com. Putineiul.

Cătunul Zlata, care s'a alipit în 1882 la com. Dracea, făcea parte maĭ înainte din comuna Ologi.

In timpul rezbeluluĭ din 1877, Impăratul Rusieĭ îşĭ stabilise cartierul în această comună, chiar în locuinţa proprietăţiĭ.

Dracea-Albă, *pîrîiaş,* format pe teritoriul com. Răcoasa, jud. Putna; se varsă în Şuşiţa.

Dracea-Mare, *pîrîiaş,* format pe teritoriul com. Cîmpurile, jud. Putna; se varsă în Şuşiţa.

Dracea-Mică, *pîrîiaş,* format pe teritoriul com. Cîmpurile, jud. Putna; se varsă în Şuşiţa.

Dracilor (Iazul-), *iaz,* în com. Todireni, moşia Todireni, pl. Jijia, jud. Botoşani.

Dracsenul, *lac* mic, la V. satuluĭ Gura-Gîrluţiĭ din com. Berteşti-d.-j., jud. Brăila.

Dracsini, *sat,* pe coastă de deal, în dreapta laculuĭ Dracşani, în partea de Nord-Vest a com. Dracşani, pl. Miletinul, jud. Botoşani, şi pe moşia Dracşani, cu o suprafaţă de 2072 hect., pămînt atît al locuitorilor cît şi al proprietaruluĭ şi o populaţie de 250 familiĭ saŭ 1000 suflete, din carĭ 245 contribuabilĭ.

Are o biserică, deservită de un preot şi 2 cîntăreţĭ şi 1 şcoală mixtă, condusă de 1 învăţător şi frecuentată de 80 şcolarĭ.

Numărul vitelor este de 1275: 412 boĭ şi vacĭ, 87 caĭ, 610 oĭ, 166 mascurĭ.

Sunt 20 stupĭ cu albine.

Se află 2 cîrciume, 3 comercianţĭ şi 2 meseriaşĭ.

Se zice că pe locul unde se află satul eraŭ pădurĭ, că într'o poiană s'ar fi stabilit cîte-va familiĭ de peste Prut şi din Bucovina, sunt vre-o 200 anĭ. In urma năvălireĭ Turcilor asupra unuĭ mic sătişor ce era în stînga laculuĭ Dracşani, numit Seliştea, pe locul numit astă-zĭ Lipoveni, locuitoriĭ ar fi fugit în dreapta laculuĭ, în poiana unde se stabilise cîţĭ-va. Se spune că Turciĭ ar fi prins şi tăiat în biserică pe parte din oameniĭ din Selişte. Maĭ tîrziŭ un preot, Andreĭ, ar fi mutat bisericuţa de lemn din Selіştea pe locul Dracsinilor, carĭ pe atuncĭ se numea Bejinari, adică oameni scăpaţĭ cu fuga. Locuitoriĭ uneĭ alte localităţĭ Cioreni aŭ venit încă aici şi aŭ mărit satul.

Cu ocazia împroprietărireĭ locuitorilor, la 1864, s'aŭ maĭ adaos vre-o 20 familiĭ ce locuiaŭ într'o poiană numită Tăetura, unde era şi o velniţă, care s'a desfiinţat.

Ca dovezĭ că a existat satul Selіştea în vechime sunt una cruce cu inscripţia rusească şi o carte scrisă ruseşte aduse de la vechia biserică din Silişite.

Dracsini, *deal,* în satul Dracsini, com. Dracşani, jud. Botoşani.

Dracşani, *comună rurală,* în partea de Sud a plăşiĭ Tîrgul-Miletin, jud. Botoşani. Se întinde pe valea Sicneĭ, pe a pîrîuluĭ Ursoaia şi pe dealurile din dreapta şi din stînga Sicneĭ, pe un teritoriu deluros şi acoperit cu pădurĭ. Este la o depărtare de 24 kil. de oraşul Botoşani. Se compune din satele: Cerchejeni, Dracşani, Dracsini, Suliţoaia şi Zlătunoaia-Mică. Are o suprafaţă de 7304 hect. şi o populaţie de 720 familiĭ saŭ 2880 suflete, din carĭ 701 cotribuabilĭ.

Pămîntul e maĭ mult argilos, negru saŭ galben; locurile de cultură aŭ o întindere de 3200 hect.

In partea de Sud şi Vest, teritoriul comuneĭ e acoperit cu pădurĭ, asemenea şi în partea de Nord; aŭ suprafaţă de 4000 hect. şi se exploatează pe o scară întinsă.

In centrul comuneĭ şi spre Vest de tîrgul Suliţa, este lacul Dracşani, care are o suprafaţă de 1360 hect. şi o lungime de peste 5 kil.; este bogat în peşte, stuh şi papură; aduce un venit de peste 4000 leĭ anual; prin lacul Dracşani curge pîrîul Sicna, la eşirea căruia se află 1 moară de apă sistem noŭ.

Numărul vitelor e de 5018: 1431 boĭ şi vacĭ, 235 caĭ, 465 porcĭ, 2198 oĭ, 689 mascurĭ.

Sunt 132 stupĭ cu albine.

Comuna este străbătută de calea vecinală comunală Suliţa-Talpa şi de calea Dracşan-Copălăŭ.

Budgetul comuneĭ are 7667 leĭ 79 banĭ la veniturĭ şi 7444 leĭ 55 banĭ la cheltuelĭ.

Sunt 3 bisericĭ, deservite de 3 preoţĭ şi 5 cîntăreţĭ; 2 şcolĭ mixte, conduse de 2 învăţătorĭ şi frecuentate de 120 şcolarĭ.

Dracşani, *sat,* în partea de S. a com. Dracşani, pl. Miletinul, jud. Botoşani, aşezat pe coastă de deal şi în dreapta laculuĭ Dracşani.

Moşia este a prinţuluĭ Grig. M. Sturdza şi are o suprafaţă de 2466 hect., în care intră şi partea locuitorilor. Are o populaţie de 240 familiĭ saŭ 960 suflete.

Partea de S.-V. e acoperită cu pădure în întindere de 1300 hect.

In lungul văieĭ Sicna se întinde lacul Dracşani, bogat în ape, peşte şi stuh.

In Dracşani e reşedinţa primărieï com. Dracşani. Are 1 biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţï.

Vite sunt: 267 boï şi vacï, 146 caï, 695 oï, 6 bivolï şi 496 mascurï.

Sunt 50 de stupï cu albine.

In sat se află 1 cărciumă; 1 comerciant şi 1 meseriaş.

La Dracşani, în ţinutul Hîrlăuluï, a urmat bătălie între Turcï sub comanda luï Schender-Paşa, carï susţineaŭ în domnie pe Radul-Vodă şi Leşiï şi Cazaciï, sub comanda luï Coretchi, carï susţineaŭ pe Doamna luï Ieremia Movilă. Aŭ învins Turciï, prinzînd pe Doamna şi familia sa şi pe Coretchi, pe carï i-aŭ dus în robie la Constantinopole.

Aicï, spune cronicarul, fu pierderea caseï luï Ieremia Movilă.

Dracşani, *lac,* pe moşia Dracşani, jud. Botoşani, pl. Miletinul, com. Dracşani. Se întinde pe valea Sicna, pe o suprafaţă de 1360 hect. Are 1 moară de apă.

Pe apele sale trăesc, în timpul vereï, o mulţime de păsărï aquatice, între carï de multe orï şi lebede, apoï nenumărate raţe, gîşte sălbatice, becaţe, lişiţe, pescarï, bîtlanï, etc.

Se pescueşte de maï multe orï pe an în valoare de 14000 leï. Se găseşte în el maï cu seamă: crap, caras, ştiucă, lin, mreană, etc.

Dracşeni, *sat,* în partea de N.-V. a com. Şurăneşti, jud. Vasluiŭ, pl. Mijlocul, situat pe valea şi pe coastele a treï dealurï, ramificărï ale dealuluï Dracşeni.

Are o suprafaţă de 1437 hect., din carï: 210 hect. pădure şi 919 hect. loc de cultură, fînaţ, imaş, ale proprietăţeï, iar 207 hect., cu 3 hect. vie, sunt ale locuitorilor. Are o populaţie de 106 familiï, saŭ 495 suflete.

Are o biserică deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ, făcută la 1868, în locul alteï bisericï; o moară cu aburï; 1 iaz; două cîrciumï.

Numărul vitelor e de 653: 253 vite marï cornute, 2 bivolï, 315 oï, 2 capre, 29 caï şi 52 rîmătorï.

Locuitoriï posedă: 18 plugurï şi 19 care cu boï, 4 plugurï şi 4 căruţe cu caï.

Sunt 20 stupï.

Dracul, *platoŭ,* situat la E., pe teritoriul com. Perieţi, pl. Siul-d.-s., jud. Olt şi pe malul drept al vălceleï Obleguluï.

Dracul, saŭ **Valea-Rea,** *vălcea,* se formează la N. pe teritorul com. Optaşi, pl. Mijlocul, jud. Olt; curge către S.-E. şi, tăind satul Optaşi, se varsă în Vedea, pe dreapta eï.

Draculuï (Dealul-), *deal,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Braloştiţa, la N. com.

Draculuï (Dealul-Văiï-), *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Oraşuluï, com. Odobasca. Se desface din culmea Scoruşuluï; brăzdează partea de N.-V. a comuneï; se întinde dealungul pîrîuluï Valea-Draculuï; se termină în rîul Rîmna. Ingustimile şi văile sale sunt periculoase, maï ales cînd plouă. Este acoperit cu păşunï.

Draculuï (Ghenunea-), *ochiŭ,* în albia rîuluï Bîsca-Mare, între munţiï Piatra-Arsă şi Cursele, jud. Buzăŭ, com. Goideşti. Din ambiï munţï, înaintînd cîte o stîncă în albia Bîştiï, o îngustează foarte mult şi-ï opreşte rapiditatea. Scăpînd dintre stîncï, apa a săpat în jos, pe o lungime de 20 metri, luînd o adîncime de 10 metri şi cu un curs foarte lin. Pe malul drept e o sorginte sulfuroasă cu miros puternic, care se scurge în Ghenune. E avută în peşte. Aci se pescueşte păstrăviï ceï maï marï.

Draculuï (Fîntîna-), *loc izolat,* în jud. Buzăŭ, com. Nişcovul, pe malul drept al rîuluï Nişcovul, numit ast-fel pentru că aci rîul Nişcov dispare cu totul sub malurï nisipoase şi se dirige, după cum se crede, pe sub pămînt, spre com. Lipia, unde începe să apară sub forme de viroage, din care îşï ia acolo naştere rîul Călmăţuiul.

Draculuï (Fîntîna-), *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Nişcovul, căt. Săseni-Vechï.

Draculuï (Iazul-), *iaz,* pe moşia Hudeşti, com. Hudeşti, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ.

Draculuï (Piscul-), *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Beceni, căt. Mărgăriţi. Izlaz şi sterp.

Draculuï (Piscul-), *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Măgura, acoperită de pădure.

Draculuï (Piscul-), *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Gura-Teghiï, continuaţie din muntele Podul-Grecilor. Izlaz de vite.

Draculuï (Pîrîul-), *pîrîiaş,* jud. Neamţu. Vezï Calul, pîrîŭ.

Draculuï (Poarta-), *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, pl. Oraşuluï, com. Broşteni. Izvoreşte din dealul Scoruşul; udă partea de S. a comuneï, şi merge de se aruncă în pîrîul Valea-Rea.

Draculuĭ (Rîpa-), *rîpă* mare, în jud. Buzăŭ, com. Măgura.

Draculuĭ (Şeaua-), *munte,* în jud. Buzăŭ, com. Calvini, situat pe hotarul jud. Prahova, unde se şi întind maĭ mult ramificaţiile sale.

Draculuĭ (Valea-), *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Oraşuluĭ, com. Broşteni. Se desface din culmea Scoruşuluĭ; brăzdează partea de S. a comuneĭ; se întinde de-a-lungul pîrîuluĭ Poarta-Draculuĭ, şi se sfîrşeşte în pîrîul Valea-Rea. Este acoperit numaĭ cu păşunĭ.

Draculuĭ (Valea-), *localitate,* în Carpaţi, jud. Prahova, pl. Teleajenul, între muntele Clăbucetul şi Vîrful-luĭ-Craiŭ, străbătută de rîul Teleajenul. Pe coasta dreaptă a aceste văĭ se zăresc micĭ bucăţĭ dintr'un drum vechiŭ, pavat cu bolovanĭ de prund, urmele uneĭ căĭ, ce conducea în Ardeal.

Draculuĭ (Valea-), *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, pl. Oraşuluĭ, com. Odobasca. Izvoreşte din culmea Scoruşuluĭ; udă comuna în partea de N., de la N., la S., şi după un curs repede şi prăpăstios, merge de se aruncă în rîul Rîmna, pe partea dreaptă a luĭ, maĭ sus de căt. Odobasca.

Draculuĭ (Valea-), *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Măgura; se scurge în rîul Buzăŭ.

Draculuĭ (Valea-), (Valea-Rea), *izvor,* în jud. Buzăŭ, com. Beceni, căt. Mărgăriţi; se scurge în rîul Slănic.

Draculuĭ (Valea-), *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Zilişteanca; începe din Dealul-Cheeĭ; se uneşte cu Valea-Cheeĭ şi dă în rîul Cîlnăul, la Tătărani.

Draculuĭ (Valea-), *vale,* în com. Gura-Teghiĭ, căt. Argăsăleşti, jud. Buzăŭ; începe de la muntele Podul-Grecilor şi se scurge în Bîsca-Mare, la Malul-Vînăt.

Draculuĭ (Valea-), *vale.* Izvoreşte de pe teritoriul com. Muşeteşti, jud. Argeş, trece pe la S. de com. Poenărei, plaiul Nucşoara, jud. Muscel, şi se varsă în rîul Doamna în dreptul com. Corbişori, jud. Muscel. Se numeşte ast-fel, poate, pentru că face marĭ stricăciunĭ.

Draculuĭ (Valea-), *vale,* jud. Teleorman; trece prin căt. Netoţi-d.-S., de la V. spre E., până în muchea dealuluĭ despre lunca Teleormanuluĭ; aci se înjugă cu Valea-Cesculuĭ, în dreptul com. Gărăgăul.

Draculuĭ (Valea-), *vale,* începe de la com. Cruşovul, trece printre com. Tia-Mare şi Potlogeni din jud. Romanaţi, şi se termină în valea Oltuluĭ.

Draculuĭ (Vălceaua-), *vălcea,* jud. Vîlcea, pl. Oltul-d.-j., com. Mitrofani în apropiere de Drăgăşani.

Draculuĭ (Vîrful-), *culminaţie,* a plaiurilor munteluĭ Podul-Grecilor, din jud. Buzăŭ, com. Gura-Teghiĭ, în partea de S.-E.

Draga, *pîrîŭ,* ce curge prin jud. Roman, pl. Moldova, com. Mogoşeşti. Işĭ ia naştere dintr'o mulţime de izvoare, situate într'o înfundătură de deal, în satul Muncelul-d.-s. Curge de la V. spre E. şi se varsă în rîul Siretul, la S. de satul Mogoşeşti.

Draganul, *munte,* jud. Muscel, plaiul Dîmboviţa, la N. de com. Rucărul, situat între rîul Dîmboviţa şi rîul Rîuşorul, care se varsă în Dîmboviţa, din jos de com. Rucărul.

Dragavei, *insulă,* în Dunăre, cu 90 pog. pădure, în E. bălţeĭ Potelul, în dreptul pichetuluĭ cu acelaşĭ nume, din jud. Romanaţi.

Dragavei, *pichet* de graniţă, pe Dunăre, jud. Romanaţi, spre E. de balta Potelul şi al IX, începînd de la hotarul Doljuluĭ.

Dragna, *munte,* jud. Muscel, plaiul Dîmboviţa, com. Rucărul.

Dragna, *loc izolat,* pe teritoriul jud. Olt, pl. Siul-d.-j., com. Drăgăneşti, unde altă-dată a existat o pădure cu acest nume. Azĭ nu sunt aci de cît locurĭ arabile.

Dragna, *trup de moşie,* a Statuluĭ, jud. Olt. (Vezĭ Drăgăneşti-cu-Trupurile).

Dragna, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, pe muntele Dragna, proprietate a d-luĭ Ioan Bojan, în întindere de 400 hect., pendinte de com. Rucărul, jud. Muscel.

Are ca esenţe dominante: fag şi molift spre vîrf. Etatea eĭ variază de la 20—40 anĭ.

Dragna, *vălcea,* situată pe teritoriul jud. Olt, pl. Siul-d.-j., com. Comani, numită ast-fel, se zice, după numele unuĭ cioban, care păzea oile pe aci şi de la care şi-ar fi luat numele şi com. Drăgăneşti.

Dragna, *vălcea,* jud. Prahova, plaiul Vărbilăul, com. Vîlcăneşti.

Dragna, *vale,* la S. com. Drăgășani, plasa Oltul-d.-j., județul Vîlcea.

Dragneĭ, *nume,* ce poartă din vechime *moșia* din com. Gubancea, pl. Dumbrava-d.-j., jud. Dolj, și sub care se cunoaște și azĭ. Aparține statuluĭ, care a dat-o în loturĭ locuitorilor. Dintre loturĭ, 18 sunt de 5 hect., iar 1, de $4^1/_2$ hect. Se găsește pe dînsa și pădure.

Dragneĭ Pădurea-), *pădure,* jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-j., com. Gubancea. Aparține statuluĭ. Are o întindere de $25^1/_2$ hect. Se găsește pe moșia Dragneĭ care e dată în loturĭ. Lemnele care o compun sunt: cerul și gîrnița.

Dragneĭ (Valea-), *vale,* în raionul com. Dobrești, pl. Podgoria, jud. Muscel, care, după ce udă partea de N. a com., se varsă în gîrla Cîrcinovul.

Dragodana, *com. rur.,* pl. Cobia, jud. Dîmbovița, situată spre S. de Tîrgoviște, pe șoseaua Tîrgoviște-Găești-Vlașca, în apropiere de Găești și de apa rîuluĭ Potopul și la 27 kil. de capitala județuluĭ. Dragodana este așezată pe vale și se compune din patru cătune: Cătunul-Păuneĭ, Meri, Moara-Popiĭ și Dragodana, cu o populație de 886 locuitorĭ romînĭ. In com. sunt două bisericĭ. Dragodana se învecinește: la E. cu com. Cuparul, la V. cu com. Găești, la N. cu com. Piciorul-de-Munte și la S. cu com. Cojocarul, legîndu-se cu Găești și Piciorul de Munte prin șoseaua județeană, iar cu cele l'alte prin șosele comunale și vecinale.

Pe teritoriul acesteĭ comune se produce cel maĭ bun tutun din țară.

Dragodănești, *sat,* pl. Dîmbovița-Dealul, căt. com. Cîndești, jud. Dîmbovița. Are o școală.

Dragomănești, *sat,* în jud. și pl. Tutova, com. Micești, pe pîrîul Studinețul, spre N.-V. de satul Micești. Are 97 locuitorĭ (din carĭ 5 știŭ carte) și 26 case.

Dragomănești. Vezĭ Sărățeniĭ-d.-s., jud. Tutova.

Dragomir, *sat,* al com. Berzunțul, pl. Tazlăul-d.-j., jud. Bacăŭ, situat pe pîrîiașul cu acelașĭ nume. Cîrciumĭ sunt 2. Sunt 127 familiĭ, saŭ 449 suflete. Animale sunt: 13 caĭ, 240 vite cornute, 27 porcĭ și 20 capre.

Dragomir, *munte,* al com Dobrița, plaiul Vulcan, jud. Gorj, situat spre N.-V. de com.; este acoperit cu 4 hect. pădure de fag și alte lemne.

Dragomir, *lac,* pe teritoriul com. Mărunțeĭ, pl. Siul-d.-s., jud. Olt. E situat la E. de com., lîngă Măgura numită Gura-Bouluĭ.

In timpurĭ de secetă seacă, fiind formată numaĭ din adunarea apelor, carĭ nu găsesc loc de scurgere.

Dragomir, *poiană,* la N. com. Bunești, pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Dragomir, *pîrîiaș,* jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-j., comuna Berzunțul; izvorește din muntele Bulihariul; după ce, la cătunul Scariga, primește pîrîiașul Berzunțul-Negru, se varsă în Berzunțul-Mare.

Dragomir, *prival,* jud. Brăila; unește Benghiul cu Orzea și Dunărea-Vechie.

Dragomir (Izvorul-luĭ-), *pichet de graniță,* județul Mehedinți, plaiul Cloșani.

Dragomir (Măgura-luĭ-), jud. Teleorman, la N. com. Slobozia-Mîndra.

Dragomir (Valea-luĭ-),(Valea Dragomiruluĭ), *cătun,* al com. Policiori, județul Buzăŭ, cu 180 locuitorĭ și 41 case.

Dragomir (Valea-luĭ-), *moșie,* în com. Policiori, cătunul Valea-Dragomiruluĭ, jud. Buzăŭ. Are 920 hect., din care 260 pădure, restul arăturĭ (aproape 100 hect.), izlaz (75), apoĭ livede, viĭ etc.

Dragomir (Valea-luĭ-), *vale,* com. Gura-Vitioareĭ, pl. Teleajenul, jud. Prahova.

Dragomira, *pîrîiaș,* format pe teritoriul com. Soveja, județul Putna; se varsă în Șușița.

Dragomira, *vale,* jud. Gorj, în com. Fărcășești, din pl. Jiuluĭ, situată spre S.-E. com. Incepe din hotarul com. Valea-cu-Apă; merge spre S.-V. și se termină în Valea-Maluluĭ, în dreptul văeĭ Bourelul, din jud. Mehedinți.

Dragomira, *vale,* începe din partea de N. a com. Teișani, pl. Teleajenul, jud. Prahova, curge de la N.-V. spre S.-E. și, după ce primește de afluențĭ: Valea-Cruceĭ și Valea-Bîrzeĭ, se varsă în rîul Teleajenul, la E. de com. Teișani. La confluența văeĭ luĭ Dragomir cu Teleajenul se află urmele uneĭ ocne saŭ băĭ de sare.

Se spune că aceste băĭ ar fi fost proprietatea locuitorilor și că le-ar fi arendat cu zeciuială. Cînd aŭ fost exploatate nu se știe pozitiv; se crede însă că pe la sfîrșitul veaculuĭ XV-lea. Din cauza dărilor prea grele, aŭ

fost vîndute de vr'o 50 locuitorĭ din Teişani luĭ Aga Mateiŭ, împreună cu cele treĭ trupurĭ de moşie ce aveaŭ atuncĭ în stăpînire.

Dragomireasa, *deal,* de pe teritoriul com. Scorţeni, pl. Tazlăul-d.-s., jud. Bacăŭ.

Dragomireasa, *pîrîiaş,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Scorţeni; se varsă în Pîrîul-Bouluĭ.

Dragomireĭ (Valea-), *vale,* izvoreşte din raionul com. Ogretinul, pl. Teleajenul, jud. Prahova, şi, după ce se uneşte cu Valea-Poduluĭ, se varsă în gîrla Ogretinul, tot în raionul comuneĭ Ogretinul.

Dragomirescu, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, în întindere de 170 hect., proprietatea luĭ Stan Dragomirescu, pendinte de com. Chiojdeanca, pl. Podgoria, jud. Prahova, avînd cantoanele: Praiul-Bisericeĭ, de 50 hect., Faţa-Vieĭ, de 50 hect., Dosul-Chirileĭ, de 30 hect., şi Scărişoara, de 40 hect.

Dragomireşti, *com. rur.,* jud. Dîmboviţa, pl. Dealul-Dîmboviţa, situată spre V. la 8 kil. de Tîrgovişte, pe malul stîng al rîuluĭ Dîmboviţa, pe loc şes şi în apropiere de şoseaua jud. Tîrgovişte-Cîmpulung. Dragomireşti se compune din două cătune tot cu numele de Dragomireşti, avînd o populaţie de 980 suflete. In Dragomireşti sunt treĭ uliţe: uliţa Olarilor, uliţa Ungurenilor şi uliţa Ţigănieĭ. Dragomireşti este reşedinţa sub-prefectureĭ pl. Dealul-Dîmboviţa. Aci este o biserică şi o şcoală. Cea maĭ mare parte din locuitorĭ se ocupă cu olăria şi cu fabricarea coşurilor de richită, carĭ se transpoartă la diferite tîrgurĭ ale ţăreĭ. Solul comuneĭ produce porumb, grîŭ şi ovăz; iar parte este acoperit cu pădure. In Dragomireşti sunt ruine din marea fabrică a răposatuluĭ Băleanu, unde se fabrica spirt, lumînărĭ de stearină, tăbăcărie şi săpun. Dragomireşti se învecineşte spre E. cu Tîrgovişte, de care se desparte prin pădurea Viişoara; la V. cu com. Butoiul şi Ludeşti, de care se desparte prin rîul Dîmboviţa şi pădurea Coroeasca; spre N. cu Măneşti şi spre S. cu Lucieni.

Dragomireşti, *com. rur.,* în judeţul Neamţu, plasa de Sus-Mijlocul, situată pe podişele ce se cuprind între dealurile Uscaţi, Mastacănul, Socii, mărginindu-se la E. cu com. Talpa şi Bîrgăoani, de care se desparte prin dealurile Uscaţi, Bornişul şi Mastacănul; la S., cu com. Bîrgăoani şi Şerbeşti, de care se desparte prin limite convenţionale.

Este formată din satele: Dragomireşti, Unghiul, Tîmpeşti, Mastacănul, Bornişul (Arămoaia) şi Negoeşti, cu o populaţie de 400 familiĭ saŭ 1419 suflete, din carĭ: 691 bărbaţĭ, 728 femeĭ; 877 necăsătoriţĭ, 540 căsătoriţĭ, 99 văduvĭ, 3 divorţaţĭ; 364 băeţĭ, 369 fete; 32 străinĭ.

Ştiŭ carte 151 persoane, nu ştiŭ 1268.

Dintre locuitoriĭ împroprietăriţĭ în 1864, sunt astă-zĭ 28 carĭ stăpînesc înşişĭ locurile lor; 45 ca urmaşĭ; 1 loc ocupat de alţiĭ, 1 loc părăsit şi ocupat de comună; 80 de inşĭ, carĭ de şi însuraţĭ şi cultivatorĭ de pămînt nu aŭ nicĭ o proprietate.

Agricultura se face pe o întindere pe 1029 hect. 83 ariĭ.

Imaşul saŭ suhatul, are o întindere de 9 hect. 12 ariĭ şi nutreşte un număr de 1730 capete de vite.

In comună sunt 4 biserici, cu 8 deservenţĭ, plătiţĭ din fondurile comunale, — venitul fonciar al pămînturilor bisericeştĭ se urcă la suma de 486 leĭ; o şcoală, cu un învăţător plătit de stat; 3 morĭ de apă; 5 rotarĭ; 3 fierarĭ.

Budgetul comuneĭ e de 3313 leĭ, 10 banĭ la veniturĭ şi de 3310 leĭ, 50 banĭ la cheltuelĭ.

Comunicaţia se face cu satele vecine prin: şoseaua judeţeană ce vine de la satul Girovul spre satul Uscaţi; prin şoseaua care purcede din precedenta, între kil. 22—23 şi duce prin satele Dragomireşti - Bornişul - Crăeşti (com. Talpa); prin drumul care începe din şoseaua Girovul-Uscaţi, între kil. 17—18 şi duce prin satele Mastacănul-Bornişul-Hlăpeşti-Talpa, iar o ramură către S. prin satul Ghigoeşti (com. Şerbeşti), unindu-se cu şos. Piatra-Bozieni, între kil. 16—17; precum şi prin alte drumurĭ naturale carĭ leagă diversele localităţĭ limitrofe.

Dragomireşti, *sat,* în com. Dragomireşti, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu, situat în drumul şoseleĭ judeţene Girovul - Tupilaţi, la 23 kil. 400 depărtare de oraşul Piatra.

Are o populaţie de 292 familiĭ.

In sat se află reşedinţa comuneĭ; 1 biserică, deservită de un preot şi 2 dascălĭ; o şcoală, frecuentată de 83 elevĭ.

Numărul vitelor se urcă la 824 capete.

Dragomireşti, *trup de sat,* în com. Cîrligi, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu.

Dragomireşti, *numire* ce se da

unuĭ *vechiŭ sat,* ce era situat maĭ în jos de oraşul Roman, jud. Roman, probabil pe actuala moşie a statuluĭ Pînceşti-Dragomireşti, poate chiar satuluĭ Cotul-Vameşuluĭ de astă-zĭ. Nişte documente vechĭ: unul de la 1458, Aprilie 20, şi altul de la 1488, Aprilie 12, date de Ştefan-cel-Mare, vorbesc de acest sat, cînd Vodă îl reîntăreşte danie Mitropolieĭ Romanuluĭ făcută încă de moşul săŭ Alexandru-cel-Bun. In acele documente se zice că el era din jos de tîrgul Romanuluĭ şi avea pod umblător pe Moldova. Poziţia se potriveşte foarte bine numaĭ satuluĭ Cotul - Vameşuluĭ saŭ unuĭ altul ce ar fi fost lîngă el, şi de la care a rămas numele moşieĭ, de Dragomireşti.

Dragomireşti, *ponoare,* pe moşia Leorda, com. Costineşti, pl. Tîrgul, jud. Botoşani.

Dragomireşti-Boereşti, *sat,* în jud. Tutova, pl. Tutova, com. Dragomireşti-Răzeşĭ.

Dragomireşti - din - Deal, *sat,* face parte din com. rur. Popeşti-Dragomireşti, pl. Znagovul, jud. Ilfov. Este situat la S.-E. de Săbăreni, pe malul drept al rîuluĭ Dîmboviţa. La S. trece şoseaua judeţeană Bucureşti-Piteşti.

Se întinde pe o suprafaţă de 1203 hect., cu o populaţie de 666 locuitorĭ.

D-l G. Dragomirescu are 830 hect. şi locuitoriĭ 373 hect.

Proprietarul cultivă 350 hect. (75 sterpe, 180 izlaz, 225 pădure).

Locuitoriĭ cultivă tot terenul, afară de vr'o 14 hect. carĭ rămîn sterpe.

Are o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o şcoală mixtă, frecuentată de 35 elevĭ şi 4 eleve, cu întreţinerea căreia comuna cheltueşte anual 1677 leĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 410 şi al celor micĭ de 921.

Comerciul se face de 4 cîrciumarĭ.

Dragomireşti - din - Vale, *sat,* face parte din comuna rurală Popeşti-Dragomireşti, pl. Znagovul, jud. Ilfov. Este situat la S.-E. de Săbăreni, pe malul stîng al rîuluĭ Dîmboviţa. In apropiere, rîul Ilfovăţul se varsă în rîul Dîmboviţa.

Se întinde pe o suprafaţă de 699 hect., cu o populaţie de 504 locuitorĭ.

D-l Br. Davril are 420 hect. şi locuitoriĭ 279 hect. Proprietarul cultivă 340 hect. (4 sterpe, 36 izlaz, 40 pădure), iar locuitoriĭ cultivă tot terenul.

Are o biserică, cu hramul Adormirea; deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; 1 moară cu apă; 1 pod stătător.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 290 şi al celor micĭ de 746.

Dragomireşti-Răzăşi, *comună rurală* şi *sat,* în jud. Tutova, plasa Tutova, pe malul stîng al pîrîuluĭ Tutova, în partea de N.-V. a jud., la confluenţa pîrîuluĭ Lipova cu Tutova. Are 784 locuitorĭ (din carĭ 65 ştiŭ carte), locuind în 201 case, (socotită şi populaţia satuluĭ Dragomireşti-Boereşti). Formează o comună (com. Dragomireşti), cu cât.: Dragomireşti-Boereşti, Belzeni şi Poiana-Pĭetreĭ. Sunt în toată comuna 1081 locuitorĭ (din carĭ 71 ştiŭ carte), 280 contribuabilĭ şi 281 case. Viea ocupă în această com. 63 hect. din carĭ 18 nelucrătoare; iar pruniĭ o suprafaţă de 1,75 hect. Comerciul se face de 7 persoane (din carĭ 5 Romînĭ şi 2 Evreĭ), în 7 stabilimente comerciale, din carĭ 5 cîrciumĭ.

Prin această comună trece drumul judeţean Bîrlad-Bacăŭ.

Are o şcoală primară de băeţĭ şi o biserică.

Dragomiruluĭ (Valea-), *pădure,* în jud. Buzăŭ, com. Policiori, avînd 260 hect. şi despărţită în treĭ sforĭ: Dragomirul, Gurgueşti şi Stupina.

Dragoslavele, *com. rur.,* judeţul Muscel, plaiul Dîmboviţa, situată la N.-E. de Cîmpulung, pe rîul Dîmboviţa, la 18 kil. depărtare de acest oraş şi la 5 kil. de Rucăr. I se maĭ zice şi Schela-Dragoslavele.

Are o populaţie de 250 familiĭ, saŭ 1104 suflete, din carĭ 37 locuitorĭ Ţiganĭ.

In comună sunt 2 bisericĭ, una zidită de Grigore - Vodă Ghica, la anul 1660 şi reparată în maĭ multe rîndurĭ; e deservită de 3 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ.

In această com. se lucrează numeroase şi frumoase plocade, carĭ sunt renumite în comerţ.

Tradiţia popurană zice că în vremea de demult ar fi emigrat mulţĭ săteni de aci şi aŭ format un sat în Moldova (Putna), sub numele de Dragosloveni.

Adevărul este că în comuna rurală Soveja, pl. Zăbrăuţi, judeţul Putna, sunt două sate: Dragosloveni şi Rucăreni şi este probabil că Mateiŭ - Vodă Basarab, cînd a zidit în Moldova mănăstirea Soveja (1645), a adus lucrătorĭ şi salahorĭ din Dragoslavele şi din Rucăr, carĭ, în urmă, rămînînd în acele locurĭ, aŭ format satele Dragosloveni şi Rucăreni. Această versiune ni se pare verosimilă, şi

se acordă și cu tradiția poporană păstrată până acum în satele Dragoslavele și Rucărul, din județul Muscel.

Dragoslovenii sunt de origină din Hațeg.

Comuna Dragoslavele este înzestrată cu un frumos local de școală, construit de curînd, condusă de un învățător și o învățătoare. Școala se frecuentă de 71 elevĭ și 40 eleve, din numărul de 107 băețĭ și 101 fete în etate de școală. Cu întreținerea școaleĭ statul cheltuește anual 1080 leĭ. Școala de fete se întreține din fondurile comuneĭ.

Știŭ carte 200 bărbațĭ și 43 femeĭ.

Comuna Dragoslavele se mărginește la N. cu com. Rucărul, la S. cu com. Bădeni-Ungureni, la E. cu Muntele-Roșu și la V. cu com. Lerești. Are o poziție frumoasă, ceea ce atrage în timpul vereĭ mulțĭ vizitatorĭ.

Prin mijlocul comuneĭ trece șoseaua națională Cîmpulung-Frontieră.

Locuitoriĭ comuneĭ sunt moșnenĭ și se ocupă în special cu scîndurăria. Parte din eĭ, ceĭ maĭ săracĭ, în timpul vereĭ, părăsesc satul spre a merge aiurea după muncă, pămîntul lor fiind cu totul restrîns și produsul luĭ insuficient pentru a le procura existența. Stupiĭ cu albine daŭ 186 kilgr. miere și 124 kilgr. ceară. Porumbul se cultivă pe 48 hect.

Pe la Dragoslavele, Carol al XII-lea, Regele Suedieĭ, a trecut în Ardeal, la anul 1712.

Sunt 237 contribuabilĭ. Media veniturilor ordinare pe ceĭ treĭ anĭ din urmă este de 3700 leĭ și a cheltuelilor pe anul 1889—90, de 3676 leĭ. Comuna contribue pentru școală cu 300 leĭ anual și pentru cult cu 500 leĭ.

Dragoslavele pe la începutul secoluluĭ făcea parte din plasa Argeșelul-de-Sus, după chiar cererea sătenilor la guvern.

Comuna Dragoslavele se află la 640,2 m. d'asupra Măriĭ-Negre și 553,2 m. d'asupra Bucureștilor.

Tradiția spune, că moșiĭ Dragoslăvenilor sunt Țiganĭ rudarĭ venițĭ din Hațeg și că făceaŭ copăĭ, măturĭ și altele. Constantin Basarab Cîrnul, la anul 1658, le-a dăruit maĭ mulțĭ munțĭ.

In marginea de S. a satuluĭ se vede o cruce din timpul luĭ Mihaiŭ Viteazul, inscripție în limba sîrbească.

Dragosloveni, *com. rur.*, în jud. R.-Sarat, pl. Marginea-d.-s., pe malul stîng al rîuluĭ Rîmna.

Este așezată în partea de mijloc a jud., la 23 kil., spre N., de orașul R.-Sărat, și în partea de N. a plășiĭ, la 2 kil., spre V., de com. Plăinești, reședința plășiĭ. Com. învecinate sunt: Bordești, la 5 kil., Popești și Tîmboești, la 8 kil., Sihlea, la 9 kil., Urechești, la 10 kil.

Se mărginește la E. cu com. Plăinești, despărțită prin șoseaua națională, la V. cu com. Lacul-luĭ-Baban și Bordești, la S. tot cu com. Plăinești, la N. cu com. Popești și Urechești.

Este o com. din regiunea dealurilor, fiind brăzdată la N. de ramificațiile dealurilor Măgura și Urechești.

Rîul Rîmna o udă la S. de la N.-V. la S.-E.; sunt în com. 18 puțurĭ (cu o adîncime de 12—44 m.) și 2 fîntînĭ (1—3 m. ad.)

Cătunele carĭ o compun sunt: Dragosloveni, reședința, la E., și Terchești, la V.

Suprafața com. este de 626 hect., din carĭ 186 hect. vatra com., 300 hect. ale locuitorilor, 140 hect. ale particularilor.

Populația com. este de 243 familiĭ, cu 1071 suflete, 543 bărbațĭ, 528 femeĭ; 243 căsătorițĭ, 755 necăsătorițĭ, 73 văduvĭ; 206 știŭ carte; 4 străinĭ, restul romînĭ ortodoxĭ.

Sunt 2 bisericĭ: una în căt. Dragosloveni, cu hramul Sfințiĭ Apostolĭ Petru și Pavel, fundată de niște boerĭ Sihlenĭ, nu se știe cînd, căcĭ n'are inscripție; are 180 leĭ venit și e deservită de 1 preot, 1 dascăl și 1 paracliser; căt. Terchești, cu hramul sfințiĭ Apostolĭ Petru și Pavel, zidită de frațiĭ Vasile și Theodor Pițigoiŭ și Ștefan Andreescu; are 130 leĭ venit anual, și e deservită de 1 preot, 1 cîntăreț și 1 paracliser.

Com. are 2 școlĭ mixte: una în căt. Dragosloveni, fundată de Stat în anul 1873; alta în căt. Terchești, fundată în 1890 de com.; aŭ 2 învățătorĭ și sunt frecuentate de 69 elevĭ (1892—93).

Calitatea pămîntuluĭ este mediocră, terenul fiind deluros, argilos și calcaros; în ce privește cultura pămîntuluĭ, com. are: 266 hect. arabile, 60 hect. pădure, 300 hect. viĭ.

Vite sunt 483 capete, din care: 160 boĭ, 37 vacĭ, 60 caĭ, 8 epe și 218 rîmătorĭ.

In com. sunt 3 potcovarĭ; 1 plăpămar; 7 tîmplarĭ; 6 măcelarĭ.

Se fabrică rachiŭ în 46 poverne. Comerțul e activ și constă în importul de instrumente agricole, haine gata, și în exportul vinuluĭ și rachiuluĭ; transportul se face prin gara Gugești, la 3 kil. spre E. Sunt 75 comercianțĭ (4 străinĭ), din carĭ 9 băcanĭ și 10 cîrciumarĭ.

Căile de comunicație sunt: calea ferată; calea națională de la Rîmnic la Focșani; drumul spre Plăinești; spre Lacul-luĭ-Baban și Dealul-Lung; spre Po-

peşti şi Urecheşti; spre Slobozia-R.-Sărat.

Sunt 280 contribuabilĭ.

Veniturile şi cheltuelile sunt de 3400 leĭ anual.

Dragosloveni, *cătun,* în com. Soveja, plasa Zăbrăuţul, judeţul Putna.

Este situat în fundul Şuşiţeĭ, între munţĭ şi despărţit de Rucăreni, printr'un deal unde curge pîrîul Dragomir.

Are o populaţie de 1180 suflete, carĭ locuesc în 280 case. Are o şcoală mixtă, zidită de comună şi frecuentată de 15 copiĭ (13 băeţĭ şi 2 fete), din 162 în vîrstă de şcoală. (V. com. Dragoslavele din Muscel).

Dragosloveni, *sat,* în judeţul R.-Sărat, plasa Marginea-d.-s., cătunul de reşedinţă al com. Dragosloveni, aşezat în partea despre E. a comuneĭ, pe malul stîng al rîuluĭ Rîmna. Are o întindere de 80 hect., cu o populaţie de 136 familiĭ, saŭ 555 suflete, din carĭ 160 contrib. 113 ştiŭ carte; sunt 3 străinĭ. Are o biserică şi o şcoală, a comuneĭ.

Dragoş, *munte,* la N. de Cîmpulung, între rîul Bughea şi rîul Bratia-Mică, jud. Muscel.

Dragoteasa, *deal,* în com. rur. Izvorul-Aneştilor, pl. Ocolul-d.-j., jud. Mehedinţi.

Dragoteştii-de-Jos, *sat,* în jud. Mehedinţi, pl. Văilor, cu 150 case; este reşedinţa com. rur. Dragomireşti.

Dragoteştii-de-Sus, *sat,* în pl. Văilor, jud. Mehedinţi. Formează comună cu Dragoteşti-d.-j., sub numele de Dragoteşti. Are 100 de case.

Dragoţilor (Drumul-), *drum* vechiŭ, părăsit, ce ducea din satul Roata-d.-j. în satul Crevedia-Sf. Gheorghe, jud. Vlaşca.

Dragova, *canal,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-s., făcut de locuitoriĭ comuneĭ Valea-luĭ-Ion, ca o ramură a Gîrleĭ-Moriĭ, pentru ca aceasta să nu inundeze, în timpurile ploioase.

Dragoviţa, *ogaş,* în com. rur. Cireşul, plaiul Cerna, jud. Mehedinţi.

Dragul, *pîrîiaş,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., com. Tămaşi, care se varsă în pîrîul Tămaşi.

Dragulea, *deal,* pe moşia Ibăneşti, com. Ibăneşti, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ.

Dragulea, *iaz,* cu o suprafaţă de 21 hect. 49 ariĭ, pe teritoriul satuluĭ Ibăneşti, com. cu acelaşĭ nume, plasa Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ.

Draguleĭ (Valea-), *vale,* pe moşia Ibăneşti, comuna Ibăneşti, plasa Prutul-d.-s., judeţul Dorohoiŭ.

Draguluĭ (Gîtul-), *braţ,* în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, teritoriul comuneĭ Vărăşti, comunică cu lacul Mostiştea.

Draguluĭ (Poiana-), *poiană,* situată la S.-E. comuneĭ Surpatele, pl. Oltul-d.-s., judeţul Vîlcea, la poalele dealuluĭ Căineşti.

Dragva, *ramură de dealurĭ,* în jud. Neamţu, ce se detaşează din dealul Căţinul, în direcţiune N.-S., paralel cu pîrîul Tazlăul, până în dreptul satuluĭ Frumoasa. Serveşte de hotar între com. Tazlăul şi com. Rădiul, Sociĭ şi în partea Cîndeştilor.

Dragva, *pîrîiaş,* jud. Neamţu. Izvoreşte dintre ramurile Dragva şi Iurcani, în punctul unde aceste dealurĭ fac intersecţiune. Curge în direcţiune S.-E. prin frumoasa vale-podiş numită Poiana-Lingurarilor, unde primeşte din dreapta pîrîul Lingurari. Străbate teritoriul comuneĭ Socea, udînd satul Vădurerele, în apropierea căruia se varsă, pe partea dreaptă a pîrîuluĭ Rădiul.

Drahneĭ (Cîmpia-), *cîmpie,* jud. Vîlcea. Vezĭ Tîrsa.

Draja, *loc arabil,* în jud. Tecuciŭ, în raionul com. Găiceana.

Drajna, *gîrlă,* jud. Prahova. Izvoreşte din Carpaţi, din muntele Craiul, trece prin comunele: Ceraşul, Drajna-d.-s. şi Drajna-d.-j., şi se varsă în rîul Teleajenul, la extremitatea nordică a oraşuluĭ Văleni-de-Munte. Face însemnate zig-zagurĭ la Moara-după-Vale, Rîpa-Corbuluĭ, Burduşeĭ, Moara Mihaiŭ Popescu, Rîpa Stan Bratu şi la Plăişani.

Drajna şi-a luat numirea de la cuvîntul slavon *draj,* ce însemnează repede, energic, pentru că această gîrlă are un curs foarte repede şi cînd vine mare distruge tot ce întîlneşte în cale-ĭ: malurĭ, morĭ, case, grădinĭ, etc.

Pe albia gîrleĭ Drajna se găseşte multă piatră de construcţie şi calcară, din care se fabrică var alb gras, foarte bun. Până acum luaŭ piatră de var de aci şi locuitoriĭ din comunele Şirma şi Tăriceni. Acum moşneniĭ Tăricenĭ nu maĭ vînd piatra, ci fabrică varul, arzîndu-l mult maĭ bine ca ceĭ de la

Şirma, cu lemne din pădurile lor. Pe fie-care an se fabrică în comună o jumătate milion kilog. var alb gras, de cea maĭ bună calitate.

Drajna-de-Jos, *com. rur.*, plaiul Teleajenul, jud. Prahova.

Poziţiunea acesteĭ comune e plăcută. La N. are un deal, ce vine de la N. şi se termină în centrul comuneĭ prin Piscul-Domnuluĭ; la S.-E. un alt deal ce o desparte de comuna Predealul; la V. apele cristaline ale rîuluĭ Teleajenul, care o despart de comunele: Homorîciul, Teişani, Olteni şi Văleni-de-Munte.

E situată pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Drajna şi pe malul stîng al rîuluĭ Teleajenul, la 31 kil. departe de capitala judeţuluĭ.

Se compune din 4 cătune: Drajna-d.-j., Făgetul, Podurile şi Chiriţeşti. Are o populaţie de 508 familiĭ saŭ 2277 suflete (1127 bărbaţĭ şi 1150 femeĭ), carĭ locuesc în 587 case.

In comună sunt 2 bisericĭ deservite de 2 preoţĭ.

Afară de agricultură, şi aceasta prea puţin, din cauza terenuluĭ impropriŭ cultureĭ, locuitoriĭ se maĭ ocupă cu pomicultura, fabricarea varuluĭ şi a ţuiceĭ. Maioritatea locuitorilor merg în judeţele de cîmp, Ialomiţa şi Brăila, şi lucrează cu braţele, unde sunt angajaţĭ cu acte agricole la proprietarĭ.

In căt. Drajna-d.-j. sunt 2 morĭ pe rîul Teleajenul şi 1, tot de apă, pe pîrîul Drajna, în căt. Făgeţelul. Pe rîul Teleajenul, între cele 2 morĭ, este şi o pivă.

Locuitoriĭ, în număr de 323, s'aŭ împroprietărit la 1864, pe moşia D-neĭ Maria Filipescu, fiica decedatuluĭ Alexandru N. Filipescu, proprietarul moşieĭ Drajna, cînd li s'aŭ dat 1312 hect. pămînt. Eĭ aŭ 786 boĭ, 311 vacĭ, 44 caĭ, 384 porcĭ şi 1763 oĭ.

Şcoala datează în comună de la 1870; dar regulat funcţionează din anul 1880. Localul e proprietatea comuneĭ, oferit de D-l Nicolae Butoiŭ. In anual şcolar 1892—1893 s'a frecuentat de 70 băeţĭ, din numărul de 384 copiĭ (187 băeţĭ şi 197 fete), cu vîrsta de şcoală. Intreţinerea personaluluĭ costă anual 1404 leĭ.

Ştiŭ carte 165 bărbaţĭ şi 17 femeĭ.

Ca locurĭ însemnate în comună sunt: Valea-Stăneştilor, unde se zice că a fost un sat. Aci se văd gropĭ, fragmente de cărămidă, hîrburĭ şi pietre. Locuitoriĭ acestuĭ sat eraŭ moşnenĭ, şi se zice că şi-aŭ vîndut toată moşia proprietaruluĭ de atuncĭ al Drajneĭ, iar eĭ saŭ retras în com. Drajna-d.-s., unde aveaŭ altă moşie.

Tot aci maĭ este Vîrful-luĭ-Craiŭ, pe vîrful căruia se găsesc puţine ruine ale uneĭ zidirĭ vechĭ şi Valea-Draculuĭ, între muntele Clăbucetul şi Vîrful-luĭ-Craiŭ, pe unde a trecut o veche şi frumoasă cale pavată, ce ducea în Ardeal.

Comuna se întinde pe o suprafaţă de 2651 hect. dintre care: 1312 hect. ale locuitorilor, foştĭ clăcaşĭ şi 1339 hect. ale D-neĭ Elena Creţulescu.

In această comună sunt 34 velniţe, în carĭ se fabrică, în aniĭ roditorĭ, 1160 hectil. ţuică, după 121 hect. livezĭ de prunĭ.

Sunt 97 stupĭ de albine.

Pe malul stîng al rîuluĭ Teleajenul se găsesc două localităţĭ cu sare: una maĭ sus de Valea-Stăneştilor, numită Nuciĭ-luĭ-Baltag şi alta maĭ la vale de Valea-Stăneştilor, numită Ilieşti. In ambele aceste localităţĭ sunt stîncĭ de sare acoperite cu un mic strat de pămînt. Sunt păzite de doĭ paznicĭ plătiţĭ de stat.

Pămîntul nu e tocmaĭ prielnic cultureĭ. Terenul cultivabil produce în termen mijlociŭ: 688 hectol. grîŭ, 2916 hectol. cînepă, 6000 kilgr. fasole.

Comerciul se exercită în comună de 3 cîrciumarĭ.

Veniturile şi cheltuelile comuneĭ se balansează cu 3538 leĭ anual.

Sunt 308 contribuabilĭ.

Pe malul drept al pîrîuluĭ Drajna, pe coasta dealuluĭ Piscul-Domnuluĭ, prin partea cea maĭ populată a comuneĭ, trece şoseaua judeţeană Văleni-Poseşti-Buzăŭ. O altă cale se desparte din şoseaua judeţeană, din faţa bisericeĭ Sf. Alexandru, şi trece spre N., prin cîmpia Stăneştilor, Valea-Stăneştilor, căt. Făgetul, apa Drajna şi intră în com. Drajna-d.-s. Această cale nu e şoseluită.

Comuna e brăzdată de 2 dealurĭ: Dealul de la N., avînd 4 piscurĭ însemnate: Vîrful-Cetăţeleĭ, Piatra, Piscul-luĭ-Bîrsan, Piscul-Domnuluĭ; Dealul de la S.-E., avînd ca vîrfurĭ: Scafele, Piţigoiul şi Vîrful-Perilor. Toate aceste servă de păşune. Intre Piscul-Domnuluĭ şi rîul Teleajenul se află Cîmpia-Stăneştilor, acoperită cu semănăturĭ.

In faţa bisericeĭ Sf. Alexandru este o mică movilă; alta se află maĭ spre S. şi alte două pe Cîmpia-Stăneştilor, care — se afirmă — ar fi datînd din timpul Tătarilor.

Tot de această comună maĭ ţin şi munţiĭ: Vîrful-luĭ-Craiŭ, parte din Clăbucet, Piciorul-

Dracului, Curmătura, Bocîrnea, Gămălia, Tătarul, parte din Zăganul, Plaiul-Chiojdului, Schiaul și până în frontiera Austriei. Acești munți sunt acoperiți cu păduri seculare de fagi și brazi și aŭ pășuni bogate. Nutresc oile și vacile de la 6 stînĭ și 5 suhaturi.

In com. Drajna-d.-j., pe cînd trăia boierul Alexandru Filipescu, proprietar, se afla o mare și bogată bibliotecă și un palat al săŭ cu mai multe turnuri, ce slujeaŭ de ascunzători în timp de răzmirițe. Parte din acele turnuri s'aŭ dărîmat din cauza cutremurului de la 1802, iar parte sunt acum restaurate.

E udată de rîul Teleajenul, pîrîul Drajna și văile: Turburea, Valea-Stăneștilor și a Zălogilor.

In raionul com. Drajna-d.-j., în cătun Făgețelul, sunt 2 lacuri: unul în apropiere de pîrîul Drajna, cu o suprafață de 400 m. p. în care se găsește multă caracudă; cel-l'alt mai sus, mult mai mic și mai adînc, acoperit cu stuf.

Drajna-de-Jos, *sat*, face parte din com. rur. cu acelaşi nume, plaiul Teleajen, jud. Prahova. Are o populație de 1670 locuitori (817 b. și 853 f.) Este reședința comunei.

Aci e școala și cele două biserici ale comunei. Una din aceste două biserici, cu patronul Sf. Alexandru, situată pe cîmp, la capul aleelor de nuci, s'a construit la anul 1844 cu spesele decedatului Alexandru N. Filipescu, fost proprietar al acestei moșii. Are un frumos aspect exterior, iar ca interior se deosebește de alte biserici, de oare-ce n'are sfinți zugrăviți pe pereți, ci numai cîte-va icoane. In față, d'asupra ușei, se află următoarea inscripție:

«Acest sfînt templu s'a zidit în onoarea unuia în Treime Dumnezeŭ și lauda cuviosului ei patron Alexandru, cu cheltuiala de Dumnezeŭ zelosului proprietar Mare Logofăt Alexandru N. Filipescu în anul 1844.

«MDCCCXLIV»

Această biserică are o clopotniță cu 3 clopote, situată la spatele bisericei, în dosul altarului. Atît exteriorul cît și interiorul o face să se asemene mult cu bisericile catolice.

A doua biserică, cu patronul Sf. Nicolae, este construită din anul 1879.

In raionul satului sunt vechile case boerești ale familiei Filipescu-Drăjneanu, acum restaurate.

Drajna-de-Sus, *com. rur.*, jud. Prahova, plaiul Teleajenul.

Și-a luat numele de la gîrla Drajna, ce o străbate în tot lungul săŭ, de la N.-N.-V. spre S.-S.-E. Această apă s'a numit ast-fel de la cuvîntul slav «draj», care însemnează repede, energic.

Asupra înființărei acestei com. legenda spune următoarele: In vremea de demult, pe cînd nici nu eraŭ Romînii p'aici, în această vale strîmtă, dar așezată bine a fost un sat dac, mare și frumos.

Cînd a venit Traian, Impăratul, cu soldații săi a bătut pe Daci și le-a luat țara, atunci satul Dacilor din acest loc a atras mult băgarea de seamă a generalilor Impărătești, cari aŭ găsit cu cale și aŭ și făcut în acest loc, pe dealul «Grădiștea», un lagăr mare și statornic, cu cazarme și întărituri numai de zid de cărămidă. Imprejurul lagărului s'a format un orășel bogat. Aci mai tîrziŭ aŭ venit limbi păgîne despre Soare-răsare și aŭ dărîmat cetatea până în rasul pămîntului, iar lumea s'a pribegit de frica robiciunilor. După nistovirea vîrtejului păgîn s'aŭ retras aici numai două din familiile pribegite: Pînteștii și Bolîneștii, ai căror strănepoți populează astă-zi com. Drajna-d.-s. și Ogretinul.

Este situată pe văile apelor Drajna și Ogretinul, între dealurile: Leurdeanul, Cetățeaua și Scafele, la 35 kil. departe de Ploești, capitala jud. și la 7 kil. de Văleni, reședința plaiului.

Dela început, comuna a fost situată pe acest loc; dar în locul unde odinioară era centrul satului, cu mărețul lagăr, acum sunt holde cu porumb, grîŭ și ovăz; pe unde eraŭ atunci vii frumoase, acum sunt păduri, în cari se găsesc ici și colea tulpini de aguridă.

Comuna Drajna-d.-s. n'are nici un cătun alipit. Inainte de anul 1864, comuna vecină Cătunul, ținea de com. Drajna-d.-s., pe teritoriul căreia s'aŭ și împroprietărit, asemenea și căt. Podurile și Sfoara-Grădiștea, cari acum țin de Drajna-d.-j.

Cătunele Făgetul și Podurile, ce țin de Drajna-d.-j., sunt așa aproape de Drajna-d.-s., în cît formează o singură grupă de locuințe, pe cînd de Drajna-d.-j. sunt separate prin distanțe de 3—8 kil. Aceste cătune țin de secțiunea școalei din Drajna-d.-s. și locuitorii lor sunt enoriași ai bisericii Pîntești din Drajna-d.-s.

Are o populație de 232 familii, saŭ 1020 suflete (517 bărbați, 503 femei); sunt 154 contribuabili; 226 case de locuit, iar 13 nelocuite.

In comună sunt 2 biserici: Biserica-Pînteștilor, cu hramul sf. Voevozi și sf. Nicolae si-

tuată sub poalele dealuluĭ Sila, pe malul drept al Drajneĭ, construită la anul 1852 cu spesele decedatuluĭ Negoiță Pîntea și reparată în anul 1893.

Biserica Bolînceștilor, cu hramul Cuvioasa Paraschiva și Sf. Ioan, situată aproape de ruinele Grădiștea pe malul stîng al apeĭ Drajna; s'a construit de locuitorĭ la anul 1872.

Ambele bisericĭ sunt, actualmente, deservite de 2 preoțĭ, 2 cîntărețĭ, și 2 paracliserĭ.

Pe lîngă agricultură, pomicultură și creșterea vitelor, locuitoriĭ se maĭ ocupă cu fabricarea varuluĭ alb, și a rachiuluĭ de prune; cu dulgheria, zidăria, rotăria, cărăușia, etc. Sunt: 8 vărarĭ, 25 fabricanțĭ de țuică, 10 dulgherĭ-tîmplarĭ, 5 zidarĭ, 8 rotarĭ, 60 chirigiĭ, și restul sunt muncitorĭ agricolĭ, carĭ muncesc cu contracte agricole în cîmpiile Brăileĭ și Ialomițeĭ, și chiar în ale Prahoveĭ.

Maioritatea locuitorilor sunt moșnenĭ; 18 s'aŭ împroprietărit la anul 1864, pe moșia decedatuluĭ Moise Pănculescu, și li s'aŭ dat 44 hect. pămînt. Mulțĭ locuitorĭ din com.: Drajna-d.-j., Cătunul și Homorîciul s'aŭ împroprietărit la 1864, tot pe teritoriul acesteĭ comune.

Locuitoriĭ aŭ: 14 caĭ și iepe, 242 boĭ, 144 vacĭ, 850 oĭ (osebit de cele strînse în fie-care an pentru a se tăia toamna la zalhanale).

Fructele pomilor roditorĭ le desfac la orașul București, unde se găsesc maĭ mulțĭ precupețĭ din această comună. Țuica o vînd angrosiștilor din Văleni-de-Munte și Ploești și aceștia o desfac în Ploești și București; varul alb-gras îl desfac în București maĭ cu seamă; vitele marĭ, pastrama dela zalhanale, seul și pieile le desfac în Ploești. Dulgheriĭ, zidariĭ și rotariĭ lucrează aicĭ și în com. vecine, cînd sunt chemațĭ.

In raionul com. sunt 3 zalhanale, 9 morĭ de apă și o pivă, pe apa Drajneĭ.

Școala funcționează regulat în comună dela 1881. Localul e proprietatea învățătoruluĭ D. Bazilescu. S'a frecuentat în anul trecut de 82 băețĭ și 8 fete, din numărul de 139 copiĭ (74 bărbațĭ, 65 fete), cu vîrsta de școală. Cu întreținerea personaluluĭ se cheltuește anual 1404 leĭ. Știŭ carte 165 bărbațĭ și 15 femeĭ.

In centrul com. Drajna-d.-s., pe coama dealuluĭ Grădiștea, între apele Drajna și Ogretinul, se găsesc urme din ruinele unuĭ castru Roman, cu formă pătrată și în suprafață de peste 20 hect.

Acest castru are o pozițiune strategică, pus în răspîntia a treĭ văĭ însemnate, și încins cu piscurĭ, ca: Cetățeaua, Piscul-Domnuluĭ, Sila, Scafele, Leurdeanul, Mircea, Roșul, Chilia, La-Cruce, Piatra, etc.

Ruinele fiind pe coama și pantele dealuluĭ, lesne s'aŭ prăpădit, pe cînd dacă ar fi fost pe vale saŭ șes, s'ar fi conservat maĭ bine, sub protecția straturilor suprapuse ale soluluĭ.

Unele din cărămizĭ întregĭ rupte, ce rar se maĭ găsesc, poartă inscripția: LEG. I. ITAL.; altele LEG. V. MAC.; altele LEG. XI C. P. F. iar altele CO. COM. Ceia ce însemnează: Legiunea I Italică, Legiunea V Macedonică, Legiunea XI Claudia Pia Eidelis și Cohorta Commagenilor.

Din aceste inscripțiunĭ reiese, după cum a dovedit d. Tocilescu, că Țara-Romînească la E. de Olt făcea parte din provincia romană Moezia Inferioară, de oare-ce cîte șĭ trele legiunile indicate aveaŭ garnizona lor în această provincie. Rîul Olt forma limita între Dacia și Moezia Inferioară.

In aceste ruinĭ se maĭ găsesc fărîmăturĭ fără inscripțiĭ, precum: cărămizĭ groase ce aŭ servit la zidirĭ și pardoselĭ; cărămizĭ-țigle, lampioane de lut, coade și hîrburĭ de vase, globulețe de cărămidă saŭ de pămînt ars de mărimea unuĭ măr; bolovanĭ de prund formațĭ din argilă împănată cu micĭ pietricele; bolovanĭ albĭ rupțĭ din vre-o stîncă calcaroasă; pietre poroase de mal; bucățĭ de sticlă; frînturĭ de săgețĭ mîncate de rugină; frînturĭ de cuțite în forma unuĭ cosor, săbiĭ dace transformate în rugină, etc.

Se maĭ găsesc din cînd în cînd prin țărînă și monede romane vechĭ.

Patru monede din cele găsite până acum aŭ fost în posesiunea d-luĭ D. Bazilescu, învățătorul școaleĭ: una de bronz cu efigia luĭ Nero; una de argint din timpul Republiceĭ Romane; una tot de argint cu tipul luĭ Traian și una asemenea de argint, cu un tip necunoscut, lipsind inscripția. Pe cele treĭ d'întîiŭ le-a oferit Muzeuluĭ Național de Antichitățĭ.

Căile, prin care acest castru comunica cu cele-l'alte părțĭ ale Dacieĭ eraŭ: 1. Calea spre V., care trecea prin Făget și desființatul sat Stănești și se lega la gura Teișanilor cu marea șosea împietrită, care, se zice—după spusele bătrînilor—a trecut prin comunele: Boldești, Măgurelele, Scăioși, Gura-Vitioareĭ, Văleni-de-Munte, Homorîciŭ, Izvoarele, Măneciul-Pămînteni, Măneciul-Ungureni, cătunele: Valea-Largă și Plăețul, apoĭ de aci se îndrepta pe al-

bia Telejeneluluĭ, pe Valea-Draculuĭ în sus şi trecea în Transilvania pe la Poiana-Feteĭ.

Pe această cale, numită de popor Drumul-Tătarilor, a comunicat acest castru cu cele-l'alte cetăţĭ din Dacia-Superioară şi cu cele din Dacia-Meridională.

2. Calea spre S. mergea pe albia apeĭ Drajna până la Văleni-de-Munte, unde se întîlnea cu şoseaua indicată maĭ sus.

3. Calea spre E. mergea prin albia Ogretinuluĭ prin pasul Nucşoara, prin Poseşti, Tîrleşti, Bîsca, etc.

In anul 1888, luna Aprilie, a venit în Drajna-de-Sus, d. Grigore Tocilescu, Directorul Muzeuluĭ Naţional de Antichităţĭ, a făcut studiĭ şi a confirmat cele spuse aci. In prezenţa d-sale s'a făcut o mică săpătură în coama dealuluĭ, la mijlocul ruinelor, şi, la cîţĭ-va decimetri sub solul arabil, s'a dat de interiorul uneĭ camere cu stîlpĭ de cărămizĭ, puse pe lat şi unite prin ciment. Stîlpiĭ aveaŭ înălţimea ca de un metru, şi se aflaŭ la o egală distanţă unul de altul; cărămizile de formă pătrată, cu laturea ca de o palmă şi cu aceeaşĭ inscripţie: LEG. V MAC. De sigur e vorba de un hypocaust.

Intre stîlpĭ s'a găsit: cenuşe, cărbunĭ, cojĭ de melcĭ marĭ, oase de animale, un corn şi un dinte mare. De o parte şi de alta a stîlpilor se aflaŭ cîte 2 stîlpĭ de olane, trîntiţĭ jos.

D'asupra acesteĭ camere, cu cîte-va zile maĭ înainte, se găsise de proprietarul loculuĭ, 4 cărămizĭ foarte marĭ, în formă pătrată, cu o greutate de 40 kgr. fie-care. La cîţĭ-va paşĭ spre S., la o mică adîncime, s'a maĭ găsit un fragment din pardoseala uneĭ case, alcătuită din cărămizĭ ornate cu dunguleţe paralele fără inscripţiĭ şi aşternute orizontal pe pămînt.

Din 1888, nu s'a maĭ făcut alte săpăturĭ şi din an în an indiciile ruinelor se pierd. Prin arăturĭ şi săpăturĭ anuale se scot de cultivatorĭ una cîte una puţinele cărămizĭ ce se maĭ găsesc şi se duc la casele lor, unde le întrebuinţează la construcţiunĭ. Cu timpul — şi nu e mult până atuncĭ — nu se va maĭ găsi nimic.

Făcîndu-se săpăturĭ sistematice, probabil că multe se vor putea descoperi asupra acestuĭ castru, cunoscut azĭ sub numele slavon de Gradiştea (oraş întărit).

Suprafaţa totală a com. Drajna-de-Sus până la anul 1864 a fost de 1500 hect., dar scăzîndu-se pămîntul dat clăcaşilor, ce acum sunt alipiţĭ la comunele vecine: Drajna-de-Jos, Cătunul şi Homorîciul, rămîne ca suprafaţă numaĭ 1250 hect.

Cantitatea anuală medie de ţuică, ce se fabrică în comună este de 500 hect.

Carierĭ de piatră nu sunt în comună, dar albia saŭ prundul gîrleĭ Drajna, se poate socoti ca cea maĭ bogată carieră cu piatră de construcţie (lespezĭ) şi piatră (gogonĭ) calcară, din care se fabrică cel maĭ bun var alb gras.

Mine de sare nu sunt, dar locurĭ sărate sunt pe panta stîngă a Teleajenuluĭ, în faţa Ocnelor Romane, unde este şi un mic vîlcel cu apă sărată numit Sărăţelul.

Din cauză că lipsesc duziĭ, gîndacĭ de mătase se cultivă prea puţin; stupĭ cu albine sunt 122.

Numaĭ 315 hect. din teritoriul com. e prielnic la toată cultura. Dintre pomĭ roditorĭ sunt: 1500 merĭ, 500 perĭ, 20 duzĭ, 400 cireşĭ, 1000 nucĭ 25000 prunĭ, 200 persicĭ, etc. Livezile de fîneţe produc anual în termen mediŭ 250 care de fîn, a 1000 kgr. de car.

Comerciul se exercită în comună de 8 cîrciumarĭ.

Budgetul comuneĭ pe anul 1893—94 are la veniturĭ 2633 leĭ şi la cheltuelĭ 2600 leĭ.

Şosele maĭ principale sunt: şoseaua judeţeană Văleni-Poseşti; şoseaua vecinală Drajna-Ceraşul, legată cu cea judeţeană prin punctul Gradiştea; şoseaua vecinală Drajna-Ogretinul, ce intră în comuna Ogretinul prin punctul Moinari, şi alte drumurĭ de puţină importanţă.

Comuna e brăzdată de treĭ dealurĭ: *a)* Dealul de la N. E. ce începe din creasta Carpaţilor, din muntele Craiul şi se lasă spre S. printre gîrlele Drajna, şi Ogretinul, terminîndu-se la confluenţa acestor ape prin Muchea-luĭ-Pîrpală. Acest deal are următoarele piscurĭ însemnate: Piatra-Lungă, Leurdeanul, Piscul-luĭ-Ciocan, Chilia, Piscul-Trăsnit, Gradiştea şi Muchea-luĭ-Pîrpală.

b) Dealul de la V. şi S.-V. ce începe tot din muntele Craiul şi se lasă spre S., printre gîrlele Drajna şi Teleajenul, terminîndu-se la confluenţa acestor ape, cu Piscul-Domeniuluĭ, în com. Drajna-de-Jos, avînd ca piscurĭ: Cetăţeaua, La-Cruce, La-Piatră şi Piscul-Domeniuluĭ.

c) Dealul de la S. şi S.-E., numit Ciocracul, cu piscurile: Scafele şi Malul-de-Răsună.

Poenĭ sunt: Proşcanul, Pe-Vale, Vaduri, Chilia, Groapa-Oaneĭ, Groapa-Largă, Groapa-Cornuluĭ şi Poiana.

Surpăturĭ marĭ are una, numită Sila şi două şanţurĭ: Hula, maĭ principală, între Gradiştea şi Muchea-luĭ-Pîrpală.

Dealurile *a* și *b* aŭ direcțiunea N.-S., iar dealul *c* direcțiunea E.-N.-E. spre V.-S.-V. Dealurile sunt acoperite în cea maĭ mare parte cu pădurĭ tinere de fag, stejar, plop, anin, etc., și restul cu fînețe, semănăturĭ și livezĭ de prunĭ.

Comuna e udată de rîurile: Teleajenul, Drajna, și Ogretinul și de vălcelele: Dragomireĭ, Valea-cu-Jugastri, Valea-Podurilor, Groapa-Oiĭ, Proscanul, Pe-Vale, Groapa-Chiliilor, Groapa-Oaneĭ, Groapa-Largă, Groapa Cornuluĭ, Groapa-Cetățeleĭ, Fundul-Poeneĭ, Sila, Voichița, Podoreanca, Apa-Dulce și Sărățelul.

Se mărginește cu comunele: Ogretinul, Cerașul, Izvoarele, Homorîciul, Teișani și Văleni-de-Munte.

Drambovnicul, *rîŭ,* ce începe din jud. Argeșul și intră în Vlașca pe la satul Fĭerbinți, apoĭ scoboară prin satele; Șelari, Drăghinești, Gratia, Cîrtojani, Roata, Uești-Goleștĭ și dă în Neajlov la satul Vadul-Lat. Primește în mersul luĭ apa Jirnovul, în dreptul satuluĭ Gratia.

Dranov, *lac* mare, în jud. Tulcea, pl. Tulcea, pe teritoriul com. rur. Morughiol (și anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Dunăvățul-de-Sus); este situat în partea E. a plășeĭ și cea sud-estică a comuneĭ între iezerul Razelm, Mare și gîrla Dunăvățul de care e alimentat prin 4 gîrlĭ maĭ micĭ: Pietuațul, Semnațul, Drațatca și Cernețul; a fost format orĭ de vre-o revărsare anterioară a brațuluĭ St. Gheorghe, saŭ după o altă explicare, ar fi rămășița apelor Măriĭ, care odinioară venea pe aci, dar cu care ne maĭ comunicînd de mult, și fiind în continuŭ alimentată de Dunăre prin brațul Dunăvățul, șĭ-a schimbat încetul cu încetul calitatea apelor, devenite cu timpul dulcĭ; este înconjurat de toate părțile cu stuf; se scurge în iezerul Razelm prin gîrla Dranov; are o întindere de peste 800 hect.; conține pește de cea maĭ bună calitate și în mare cantitate și al căruĭ venit însemnat aparține statuluĭ; pe malul săŭ estic se află una din cele maĭ însemnate pescăriĭ.

Dranov, *gîrlă,* jud. Tulcea prin care lacul Dranov se scurge în iezerul Razelm; pornește din extremitatea sud-vestică a Dranovuluĭ; se îndreaptă spre V., într'o direcție generală de la N.-E. spre S.-V.; face maĭ multe cotiturĭ, și, după o lungime de 4 kil., se termină în Razelm, spre E; pe malul eĭ stîng merge și hotarul plășilor Tulcea și Sulina; la gura eĭ este un cătun de pescarĭ, cu același nume.

Dranov, *grind,* saŭ loc ridicat d'asupra stufuluĭ înconjurător, în jud. Tulcea plasa Sulina, pe teritoriul comuneĭ rurale St. Gheorghe Kadîrlez, în partea sudică a plășiĭ și cea sud-vestică a comuneĭ, nu departe de malul Măriĭ; are o formă lunguiață; este o continuație a Grinduluĭ-cu-Trestiĭ; are o întindere de 40 hect., neproductive, fiind acoperite cu nisip.

Dranov, *cherhanea saŭ pescărie* însemnată în jud. Tulcea, plasa Tulcea, pe teritoriul com. rur. Moru-Ghiol (și anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Dunăvățul-de-Jos), în partea sud-estică a pl. și a comuneĭ, așezată pe malul estic al mareluĭ lac Dranov, de la care 'șĭ-a luat și numele.

Dranov, *punct trigonometric* de observație, de rangul I-iŭ, în jud. Tulcea, pl. Tulcea, com. Moru-Ghiol, cătunul Dunăvățul-de-Sus, în partea sud-estică a plășeĭ și a comuneĭ, pe malul estic al laculuĭ Dranov, lîngă pescăria cu același nume; are 1 m. înălțime și domină stufăriile dimprejur.

Dranov-Copac, *punct trigonometric* de observație, în com. St. Gheorghe, pl. Sulina, jud. Tulcea, în partea vestică a plășeĭ și a comuneĭ, lîngă gîrla Cernetul.

Dranovățul, *com. rur.*, în E. plășeĭ Oltețul-Oltul-de-Sus, jud. Romanați, formată din satele Dranovățul (1000 locuit.), Segarcea (560 locuit), Izvorul (225 locuit.) și Grădiștea (200 locuit.), situată în dreptul Slatineĭ, pe apa Dranovățul, nu departe de Olt, 17 kil. departe de Balș și 35 kil. spre N. de Caracal, pe un teren cu o altitudine de 195 m. d'asupra niveluluĭ măriĭ, pe Dealul-Secilor. Com. Dranovățul e în apropiere de gara Arcești.

Are 516 familiĭ, saŭ 1985 suflete, din carĭ: 1046 bărbațĭ și 936 femeĭ; 802 căsătorițĭ și 1183 necăsătorițĭ.

Sunt 362 contribuabilĭ.

Știŭ carte 59 persoane, nu știŭ 1926.

Bugetul comuneĭ pe 1886/87 a fost de 5212 leĭ la veniturĭ și 5168 leĭ la cheltuelĭ. Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura și creșterea vitelor.

Vite marĭ sunt 1471, vite micĭ 2709 și porcĭ 730.

Are o școală primară, condusă de un învățător, frecuentată de 16 băețĭ, din 46 copiĭ (29 b. și 17 f.) în stare a o urma; 3 bisericĭ: Sf. Nicolae (1881) în Dranovățul, Sf. Grigore, in Izvorul

(1861) şi Sf. Dumitrul în Grădiştea, deservite de 3 preoţĭ şi 6 cîntăreţĭ. Sunt 7 cîrciumĭ.

Dranovăţul, *moşie* a statuluĭ, în jud. Romanaţi, cu o arendă anuală de 26200 leĭ pe 1887/88.

Dranovuluĭ (Gura-), *sat,* saŭ maĭ bine zis, adunătură de cîteva colibe de pescarĭ, situate în com. Moru-Ghiol, plasa Tulcea, jud. Tulcea, cătunul Dunăvăţul-de-Jos, pe malul estic al laculuĭ Razelm, la gura gîrleĭ Dranov; locuitoriĭ în număr de 15 familiĭ, cu 35 suflete, sunt Ruşĭ, şi se ocupă numaĭ cu pescăria, atît din lacul Razelm, cît şi din lacul şi gîrla Dranov.

Dravarschi, *movilă,* pe teritoriul com. rur. Casap-Chioi, pl. Istruluĭ, jud. Tulcea; este unul din vîrfurile dealuluĭ Cara-Burum; este situată în partea estică a pl. şi cea centrală a comuneĭ; are o înălţime de 84 m., şi este punct trigonometric de observaţie de rangul al 3-lea, dominînd asupra pîrîuluĭ şi satuluĭ Casap-Chioĭ; pe la poalele-ĭ trece drumul comunal Hamamgi-Casap-Chioĭ; este acoperită cu verdeaţă.

Draxinul, *munte,* plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel, ce formează linia de despărţire între rîul Dîmboviţa şi Argeşelul, împreună cu munţiĭ: Măra, Preajma, Ţefelega, Muntişorul, Căpitanul, Plăişorul, Pravăţul, Altămuşul şi Mateiaşul.

Draxinul, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, în raionul comuneĭ Rucărul, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Drăceni, *sat,* pe Domeniul Coroaneĭ, comuna Mălini, judeţul Suceava, al căruia început a fost pus de nişte Ţiganĭ, robĭ aĭ mănăstireĭ Slatina, a cărora insubordonanţă le-a atras porecla de draciĭ din Drăceni. Este aşezat pe ţărmurile pîrîuluĭ Suha-Mică.

Are o populaţie de 351 familiĭ saŭ 1277 suflete (627 bărbaţĭ şi 650 femeĭ), din carĭ 20 Izraeliţĭ.

Sunt 280 contribuabilĭ.

Are o suprafaţă de 296 fălcĭ. Improprietăriţĭ la 1864 şi 1881 sunt 6 fruntaşĭ, 106 pălmaşĭ şi 143 codaşĭ, stăpînind 778 fălcĭ şi 40 prăjinĭ.

Drumurĭ principale sunt: la Mălini (6 kil.), şi la Găineşti (6500 m.)

Are o biserică, cu hramul Sf. Voevozĭ, zidită la anuĭ 1858, din venitul moşieĭ Mălini, sub privegherea Mitropolituluĭ Calinic Miclescu şi a Arhimandrituluĭ Teodorit. Ctitoriĭ bisericeĭ sunt: Monahul Pahomie, Ruxanda Doamna, Bogdan VV. Petru V.V., Ionaşcu V.V., Constantin V.V., Teofana, Maria, Anastasia, Ştefan, toţĭ membri aĭ familieĭ luĭ Lăpuşneanu, pe lîngă carĭ maĭ figurează în pomelnic şi Mitropolitul Calinic şi Arhimandritul Teodorit. Este deservită de un preot şi doĭ cîntăreţĭ.

Are o şcoală rurală mixtă, condusă de un învăţător plătit de stat, înfiinţată la 1890, frecuentată de 100 şcolarĭ, din 82 băeţĭ şi 60 fete cu vîrstă de şcoală. Şcoala e împroprietărită cu şase fălcĭ în 1881, avînd local propriŭ în cele maĭ bune condiţiunĭ didactice şi igienice, clădit şi înzestrat, cu atenanse, atelier, mobilier, aparate şi bibliotecă, de Administraţia Domeniuluĭ Coroaneĭ.

Drăceşti, *fost sat,* jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Adîncata, astă-zĭ silişte.

Drăceşti, *moşie,* în comuna Zloteşti, plasa Teleormanuluĭ, judeţul Teleorman.

Drăceşti, *vale,* începe din apropiere de com. Slobozia-Trăsnitul, judeţul Teleorman; la puţină depărtare se formează într'însa un pîrîiaş, care curge pe o întinsură până în preajma comuneĭ Zloteşti.

Drăciĭ (Valea-), *vale,* în com. Trestia, jud. Buzăŭ; începe din ramificaţiile munteluĭ Dîlma şi se scurge în Valea-Glodurilor; apoĭ ambele se scurg în Valea-Posobeştilor.

Drăcinul, *ostrov,* pe Dunăre, judeţul Dolj, plasa Jiul-d.-j., comuna Bechet; este acoperit de pădure în întindere de 100 hectare.

Drăcinul-cu-Băltăreţul, *pădure* a statuluĭ jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., com. Ţiul. Se găseşte pe moşia statuluĭ Băltăreţul-cu-Poiana-Dracina. Are o întindere de 170 hect. Felul arborilor ce se găsesc, sunt: jugastru, ulmĭ, frasinĭ, alunĭ, carpenĭ şi arţarĭ. Predomină însă cerul şi gîrniţa.

Drăcoaia, *cătun.* Vezĭ Valea-Caselor, jud. Vasluiŭ.

Drăcoaia, saŭ **Drăcoasa,** *munte,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Dofteana, situat d'a stînga Trotuşuluĭ şi înbrăcat cu pădurĭ.

Drăcoaia, *deal.* Vezĭ Podul-Lat, deal, în com. Lipova, pl. Racova, jud. Vasluiŭ.

Drăcoaia, *loc izolat,* com. Alu-

nul, plasa Olteţul-d.-s., judeţul Vîlcea.

Drăcoaia, *pîrîŭ,* străbate teritoriul com. Lipova, pl. Racova, jud. Vasluiŭ; curge de la S. spre N. şi se varsă în pîrîul Lipova.

Drăcoaia, *vale,* se întinde spre S. de Valea-Caselor, com. Lipova, pl. Racova, jud. Vasluiŭ.

Drăcoaica, *baltă,* jud. Dolj, pl. Balta, com. Măceşul-d.-j., ce comunică cu Dunărea prin gîrla Irimaşuluĭ.

Drăcoasa. Vezĭ Drăcoaia, *munte,* jud. Bacăŭ.

Drăcoiul, saŭ **Drăcosul,** *deal,* jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-j., com. Berzunţi, care face parte din şira dealurilor dintre Tîrgul-Mare şi Trotuş.

Drăcoiul, *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Agăşul; curge pe teritoriul satuluĭ Agăşul şi se varsă în Trotuş, pe stînga sa.

Drăcoiul, *pîrîiaş,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., de pe teritoriul com. Băsăşti, care se scurge în pîrîul Ludaşi.

Drăcosul. Vezĭ Drăcoiul, *deal,* jud. Bacăŭ.

Drăcosul, *pîrîiaş,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Luncani, care curge pe teritoriul satuluĭ Luncani. Işĭ are obîrşia la locul numit Chicera şi se varsă în Trebişul.

Drăcsana, *baltă,* în jud. Dolj, pl. Jiul-de-Jos, com. Grindeni, cu suprafaţă de 2 pogoane.

Drăcsani, *ostrov,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-j., com. Grindeni, cu pădure în întindere de 18 hectare.

Drăcşăneasa, *colină,* în comuna Beceni, jud. Buzăŭ. E acoperită de pădure.

Drăcşăneasa, *izvor,* în judeţul Buzăŭ, căt. comuneĭ Beceni. Se scurge în Valea-Ocĭĭ.

Drăcşăneasa, *pădure,* în com. Beceni, jud. Buzăŭ, proprietate moşnenească; are 16 hect.; se subdivide în: Gura-Beciuluĭ, Lacul-luĭ-Tănase şi Titila.

Drăcşeni, *pîrîiaş,* jud. Tutova, ce curge prin satele: Drăcşeni-Noĭ şi Drăcşeni-Vechĭ, de la N. spre S. şi apoĭ se uneşte cu pîrîul Studineţul.

Drăcşeni-Noĭ, *sat,* în com. Corodeşti, jud. şi pl. Tutova, pe pîrîul Studineţul, spre N. de satul Corodeşti.

Drăcşeni-Vechĭ, *sat,* în com. Corodeşti, jud. şi pl. Tutova, pe pîrîul Studineţul şi spre N. de satul Corodeşti. Are din preună cu satul Drăcşeni-Noĭ, 181 locuitorĭ (din carĭ 24 ştiŭ carte) şi 44 case.

Drăculeşti, saŭ **Ţolica,** *sătişor,* în com. Măstăcani, pl. Prutul, jud. Covurluiŭ, în partea de E. şi la depărtare de 2 kil. de reşedinţa comunală. Are vr'o 10 case şi 18 suflete.

Drăculeşti, *moşie* particulară, de 1716 hect., în com. Măstăcani, pl. Prutul, jud. Covurluiŭ. Pămîntul acesteĭ moşiĭ se împarte astfel: 1001 hect. arabile, 35 viĭ, 100 fîneaţă, 43 bălţĭ şi stufărie, 140 imaş, 394 pădure şi 3 vatra satuluĭ cu acelaşi nume.

Drăcuşul, *pisc,* com. Livezile, pl. Jiul-de-Mijloc, jud. Dolj.

Drăcuşuluĭ (Valea-), *vale,* în com. Moldoveni, pl. Cîmpuluĭ, jud. Ialomiţa.

Drăgaica, *vechie numire* a *căt.* Bănceasca, din com. Simileasca, jud. Buzăŭ. Aci s'a ţinut până la anul 1864 tîrgul Drăgaiceĭ.

Drăgaica, *movilă,* jud. Brăila, situată în apropierea satuluĭ Stăncuţa, ca la 400 metri, spre S.-V.

Drăgaica, *movilă,* în com. Simileasca, căt. Bănceasca, jud. Buzăŭ.

Drăgaica, *movilă,* în com. Caragele, jud. Buzăŭ, în apropiere de Movila-Turculuĭ.

Drăgaica, *colină,* în com. Tohani, căt. Valea-Scheilor, jud. Buzăŭ, între Dealul-Jugureni şi Vîrful-Uţeĭ. Din poalele sale izvoresc apele minerale de la Boboci. Are viĭ renumite. In vechime se ţinea aci tîrgul Drăgaica, care s'a mutat acum lîngă Mizil.

Drăgaica, *movilă,* în jud. şi pl. Ialomiţa-Balta, situată d'asupra coasteĭ Bărăganuluĭ, în dreptul satuluĭ Cosîmbeşti.

Drăgaica, *pisc,* în com. Gornetul-Cricov, pl. Cricov, jud. Prahova, numit ast-fel, pentru-că la poalele luĭ sunt întinse livezĭ de prunĭ şi fîn, de unde oamenii, carĭ merg la tîrgul Drăgaica, îşĭ cosesc nutreţul necesar pentru acest drum.

Drăgaica, *movilă,* în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j., la hotarul eĭ către pl. Marginea-d.-s.,

în partea de V. a com. Mărtinești, lîngă Crîngul-Negoescului. Azī tinde a dispare fiind necontenit arată de locuitorī.

Drăgaica, *măgură*, în com. Piatra, jud. Teleorman.

Drăgaica, *rîpă*, între Crăiniceni și satul Homocea, com. cu același nume, pl. Berheciŭ, jud. Tecuciŭ.

Drăgaica, *loc izolat*, lîngă orașul Mizil, jud. Buzăŭ, unde se ține tîrgul Drăgaica, în ziua de 29 Iunie. E o mică continuație a tîrguluī din Buzăŭ.

Drăgaica, *pădure* seculară, în com. rur. Slașoma, din pl. Dumbrava, jud. Mehedinți.

Drăgaica, *tîrg* renumit, în marginea de S. a orașuluī Buzăŭ, jud. Buzăŭ. Incepe la 18 Iunie și ține până la 24 Iunie. La început, servea numaī pentru desfacerea lîneī, ce se tundea după numeroasele oī ce veneaŭ în munțiī Buzăuluī, unde se maī aducea lînă și din județele vecine; după puțin timp a devenit și tîrg de vite și maī cu seamă de caī, ce se cumpăraŭ de agricultorī pentru treeratul grîuluī. Prin-tr'un hrisov al luī Constantin Moruzzi, din 1793, August 19, se specifică comerțul ce se făcea, pe timp de 2 zile (22—24 Iunie) și dreptul percepereī de taxe, cuvenit numaī Episcopieī. De la 1802 până la 1823, din cauza nesiguranțeī, adesea se suspenda saŭ se făcea în diferite puncte ale judetuluī. In timpiī maī din urmă s'a mutat definitiv după moșia Bănceasca (com. Simileasca) pe moșia orașuluī (anul 1864), unde se ține și astă-zī. Apogeul săŭ a fost până la 1871. Cu înființarea căilor ferate, a început să decază din ce în ce.

Drăgaici (Măgura-), *măgură*, așezată în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rurale Mîrleanu, și anume în partea nord-estică a plășeī și cea de N. a comuneī, la 2 kil. spre N. de satul Mîrleanu; este așezat pe muchea uneī ramificațiunī vestice al dealuluī Zbreia, la 1 ½ kil. departe de malul dobrogean al Dunăreī; are o înălțime de 108 m.; a fost punct trigonometric de observație de rangul al 2-lea și prin înălțimea sa domină apele Dunăreī pe o bună întindere, ostrovul de pietriș, satul și balta Mîrleanu, valea Cara-Su, și drumul comunal Mîrleanul-Rasova; este decī un punct strategic important; este acoperită cu verdeață și este artificială.

Drăgaiciī, (Movila-), *movilă*, în județul Constanța, plasa Hîrșova, pe teritoriul comuneī rurale Topalul, la 3 kil. spre N. de cătunul Topalul; este așezat în partea vestică a plășeī și în partea nord-vestică a comuneī; este așezată pe o ramificațiune a dealuluī Topalul, între văile Cechirgea și Picioarele-Cechirgeleī, la un kil.de malul Dunăreī și anume de brațul Veriga; are o înălțime de 102 m. și a fost punct trigonometric de rangul al 2-lea; prin înălțimea sa domină brațul Veriga, cele două văī între care se află, precum și drumul ce duce de la Topalul la Ghizdărești; este artificială și acoperită cu pășunī.

Drăgaiciī (Movila-), *deal*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., com. Racovițeni; se desface din dealul Hîrboca, brăzdează partea vestică a comuneī; se termină în pîrîul Cîlnăul; este acoperit cu pădurī și pășunī.

Drăgan (Poiana-Bouluī-), *sat*, în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Bisoca; și-a luat numele de la muntele la poalele căruia este așezat în partea de S. a comuneī, la hotarul județuluī către districtul Buzăŭ; are poziție frumoasă, înconjurat de munțī înalțī, acoperițī cu pădurī seculare; întinderea și populația sunt socotite în acelea ale cătunuluī de reședință Bisoca.

Drăganeī (Valea-), *vale*, pe teritoriul comuneī Berevoești-Ungureni, plaiul Nucșoara, județul Muscel; se varsă în rîul Bratia.

Drăgani - Brăiasca. Vezī Brăiasca-Drăgani, moșie a statuluī, din jud. Vîlcea.

Drăganul, *com. rur.*, jud. Vîlcea, pl. Cerna-d.-j., compusă din 2 cătune: Drăganul și Tortoești. Este situată pe rîul Cerna, valea Beica și Drăganul și dealurile Tortoești și Drăganul, la 60 kil. departe de capitala județuluī și la 25 kil. de a plășeī. E brăzdată de dealurile: Tortoești și Drăganul, și e udată de văile Beica și Drăganu. Se mărginește cu comunele: Măciuca, Gușoeni, Mărgineni și Rusănești.

Are o populație de 238 familiī, saŭ 1005 suflete (490 bărbațī și 515 femeī), în care intră și 6 familiī de Țiganī; locuesc în 240 case.

Sunt 182 contribuabilī.

In comună sunt 2 bisericī: una de zid, în cătunul Tortoești, fondată la anul 1802 de Popa Constantin, cu frațiī și nepoțiī luī și alta de lemn.

Vite sunt: 15 caī, 70 boī, 110 vacī, 20 capre, 160 oī și 60 porcī.

Locuitoriĭ sunt moşnenĭ şi se ocupă cu munca cîmpuluĭ; numaĭ 5 s'aŭ împroprietărit la 1864 pe moşia statuluĭ Drăganul, cînd li s'aŭ dat 14 hect. pămînt.

Pe valea Drăganul, în raionul com., e o moară de măcinat.

Veniturile şi cheltuelile com. se urcă la 2000 leĭ anual.

Drăganul, *cătun,* în judeţul Argeş, plasa Piteşti, pendinte de com. rur. Drăganul-Băscovel. Are 89 familiĭ. Maĭ înainte aici era staţie de caĭ de poşte pe drumul cel vechiŭ de la Piteşti la Rîmnicul-Vîlceĭ, între poştele Piteşti şi Topologul.

Are o biserică, cu hramul Cuvioasa Paraschiva, deservită de un preot şi un cîntăreţ.

Drăganul, *sat,* face parte din comuna rurală Drăganul, plasa Cerna-d.-j., judeţul Vîlcea.

Drăganul, *mahala,* în com. rur. Tîmna, pl. Ocolul-d.-j., judeţul Mehedinţi.

Drăganul, *mahala,* în com. rur. Busul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Drăganul, *movilă,* la 1 1/2 kil. spre S.-E. de satul Ruşeţul, pe muchea platouluĭ de lîngă Drumul-Oilor, jud. Brăila.

Drăganul, *munte,* în com. Vintilă-Vodă, jud. Buzăŭ, acoperit de pădurea statuluĭ.

Drăganul, *deal,* se întinde de la N. spre S.-E., pe teritoriul comuneĭ Gugeşti, plasa Crasna, judeţul Fălciŭ; pe coasta luĭ despre E. se află situat o parte a satuluĭ Gugeşti.

Drăganul, *deal,* în comuna rurală Strîmtul, plasa Văilor, judeţul Mehedinţi.

Drăganul, *deal,* în comuna rurală Costeni-Covrigĭ, din plasa Văilor, jud. Mehedinţi.

Drăganul, *deal,* situat între satul Mastacănul şi satul Şovoaia, în cuprinsul com. Mastacănul, pl. Bistriţa, jud. Neamţu.

Drăganul, *munte,* în com. Bisoca, plaiul Rîmnicul, jud. R.-Sărat; se desface din muntele Bisoca; este aşezat la hotarul jud. către districtul Buzăŭ, brăzdînd partea de S. a comuneĭ; este acoperit cu pădurĭ şi păşunĭ; vara se fac aci stîne de oĭ.

Drăganul, *deal,* com. Mărgineni, pl. Cerna-d.-j., jud. Vîlcea.

Drăganul, *deal,* în raionul com. Drăganul, pl. Cerna-d.-j., jud. Vîlcea, pe care se cultivă 54 hect. şi 50 ariĭ vie.

Drăganul, *deal,* la E. com. Drăganul, plasa Cerna-d.-jos, jud. Vîlcea, numit ast-fel dela numele unuĭ bandit. Valea Drăganul udă poalele sale ş'apoĭ se varsă în rîul Cerna.

Drăganul, *pădure,* în com. rur. Secul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Drăganul, *trup de pădure* a statuluĭ, în întindere de 100 hect., care, împreună cu Brăiasca-Rusineşti, formează pădurea Brăiasca-Drăganul, com. Mărgineni, pl. Cerna-d.-j., jud. Vîlcea.

Drăganul, *braţ,* (prival), în plasa Borcea, teritoriul com. Călăraşi-Vechĭ, jud. Ialomiţa.

Drăganul, *pîrîŭ,* în com. rur. Pluta, plasa Motrul-d.-j., jud. Mehedinţi, se varsă în rîul Motrul.

Drăganul, *pîrîiaş,* format pe teritoriul com. Paltinul, jud. Putna; se varsă în Zăbala.

Drăganul, *pîrîŭ,* în com. Bisoca, plaiul Rîmnicul, jud. R.-Sărat; izvoreşte din vîrful Drăganul, udă partea de S. a com., trece prin cătunul Poiana-Bouluĭ-luĭ-Drăgan, şi după un curs mic dar repede, se aruncă în pîrîul Peceneaga, afluente al rîuluĭ Slănic din Buzăŭ.

Drăganul, *podiş.* Vezĭ Chicerea, deal, din com. Zăpodeni, plasa Racova, jud. Vasluiŭ.

Drăganul, *vale,* în com. rur. Strîmtul, pl. Văilor, jud. Mehedinţi.

Drăganul, *vale,* în com. rur. Costeni-Covrigĭ, din pl. Văilor, jud. Mehedinţi.

Drăganul-Bascovel, *com. rur.* pe apa Bascovuluĭ, jud. Argeş, pl. Piteşti, la 13 kil. de com. rur. Başcovul-Fleştiĭ, reşedinţa subprefectureĭ şi la 5 kil. de Piteşti. Se compune din 8 cătune, adică: Drăganul-Olteniĭ, 89 fam., Bogeşti, 41 fam., Tărseşti, 28 fam., Boceşti, 34 fam., Măneşti, 41 fam., Dumbrăveşti, 34 fam., Bascovelul, 28 fam. şi Dealul-Cotmeniţeĭ, 32 fam.; peste tot 327 fam., cu 1537 suflete (din care 3 fam. de Ţiganĭ). In com. sunt 2 bisericĭ, una în Drăganul şi alta în Bascovel, deservite de doĭ preoţĭ, doĭ cîntăreţĭ şi un paracliser; o şcoală primară rurală.

Bugdetul com. pe anul 1882—83 a fost de 1152 leĭ, 11 banĭ la veniturĭ şi de 1016 leĭ, 10 banĭ la cheltuelĭ.

După o publicaţiune oficială

(1887), această com. număra 298 contribuabilĭ şi avea un budget de 3608 leĭ la veniturĭ şi de 2638 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor era în anul 1887 de 888 capete vite marĭ (856 boĭ şi vacĭ, 32 caĭ) şi 897 vite mărunte (374 oĭ, 104 capre şi 419 rîmătorĭ).

Drăganul-Olteniĭ. Vezĭ Drăganul.

Drăgăeşti-Pămînteni, *sat,* pl. Dîmboviţa-Dealul, căt. al comuneĭ Măneşti, jud. Dîmboviţa.

Drăgăeşti-Ungureni, *cătun,* al com. Măneşti, jud. Dîmboviţa.

Drăgăiceĭ (Movila-), *movilă,* în jud. Buzăŭ, com. Vadul-Soreşti, făcînd tot de o dată hotar despre moşia Zoiţa din Rîmnicul-Sărat.

Drăgăiceşti, (Drăgăici), *cătun,* al com. Breaza, jud. Buzăŭ, cu 120 locuitorĭ şi 30 case.

Drăgăici, *cătun,* jud. Buzăŭ. Vezĭ Drăgăiceşti.

Drăgălina, *deal,* care formează valea pe care e situat satul Voroveşti, com. Miroslava, plasa Stavnicul, jud. Iaşi.

Drăgăneasa, *sat,* face parte din com. rur. Proviţa-d.-j., pl. Prahova, jud. Prahova. Are o pop. de 530 loc. (255 b., 275 f.)

Drăgăneasa, *vîrf de deal,* com. Valea-Lungă, plaiul Prahova, jud. Prahova.

Aci se găsesc izvoare de apă sărată. Altă-dată de aci se extrăgea însemnate cantităţĭ de ţiţeiŭ.

Drăgăneasa, *pisc,* în partea de S. şi V. a com. Proviţa-d.-s., pl. Prahova, jud. Prahova. Pe acest pisc creşte tufăriş de pădure, iar pe alocurea este acoperit cu iarbă pentru păşune.

Drăgăneasa, *deal,* la E. com. Buneşti, pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Drăgăneasa-Racotă, *moşie,* a statuluĭ, pe care, la 1864, s'aŭ împroprietărit locuitoriĭ din com. Proviţa-d.-j., plaiul Prahova, judeţul Prahova.

Drăgăneasca, *cîmpie,* în raionul com. Răzvadul, jud. Dîmboviţa

Drăgăneasca, *moşie,* a statuluĭ, jud. Olt, fostă pendinte de Mitropolia din Bucureşti, care pe periodul 1886—96 s'a arendat cu 802 leĭ anual.

Drăgănescul, *munte,* plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel. D'aci rîul Dîmboviţa, care udă poalele sale, ia direcţia spre S., după ce trece printre picioarele vîrfurilor: Tămaşul, Cascul, Tămăşelul şi Piscul-Turcilor.

Drăgănescul, *baltă* cu izvoare, la S. de căt. Drăgănescul, pl. Sabarul, jud. Ilfov, acoperită cu trestie şi rogoz.

Drăgăneşti, *com. rur.,* judeţul Prahova, plasa Cîmpul.

Este situată pe malul stîng al rîuluĭ Prahova, la 30 kil. departe de capitala judeţuluĭ. Aci e reşedinţa plăşeĭ Cîmpul.

Se compune din 3 cătune: Drăgăneşti, Meri şi Baraictarul-Brebul, avînd o populaţiune de 1672 locuitorĭ (844 bărbaţĭ şi 828 femeĭ), în plus 15 fam. de Ţiganĭ, carĭ se ocupă cu agricultura şi fierăria.

Sunt 420 fam.; 315 contribuabilĭ; 322 case.

In com. sunt treĭ bisericĭ: una în Baraictarul şi două în cătunul de reşedinţă. Dintre aceste două, una s'a fondat la anul 1667, dupăcum se constată din următoarea inscripţiune:

Această Dumnezeiască biserică, ridicată din temelie o aŭ zidit'o pănă în săvîrşit şi aŭ înfrumuseţat'o şi cu osteneala cinstituluĭ şi de bună rudă dumnealuĭ Şerban Cantacuzino, Vel Postelnicul. Acum în zilele luminatuluĭ Rad Leon Voevod. Intru pomenire veşnică a dumnealuĭ şi părinţilor, fiind ispravnic Neagoe Vătaf, leatul 7175 (1667).

A doua biserică este capela fraţilor Xenocrat, cu inscripţia:

Intru slava, cinstea şi lauda Prea sfinteĭ şi de viaţă făcătoare Treimĭ. Această sfîntă şi cinstită ortodoxă biserică, la care se prăznueşte hramul Sfinţilor Impăraţĭ Constantin şi Elena, al sfîntuluĭ Erarh Nicolae şi al sfîntuluĭ Mucenic Mina, s'a ridicat din temelie şi osteneală a Fraţilor Xenocrat Teodor, Atanasie şi Constantin şi de sora d-lor, Anastasia Xenocrat, proprietarĭ fiind aĭ moşieĭ Drăgăneşti din districtul Prahova, spre a se proslăvi Domnuluĭ Dumnezeŭ şi Mîntuitorul Isus Christos şi spre a numiţilor ctitorĭ sufletească şi veşnică pomenire şi a părinţilor lor. Incepîndu-se zidirea din temelie la anul 1857, fiind Caimacanul ţăreĭ M. S. Prinţul Alexandru Dimitrie Ghica, cu blagoslovenia P. S. S. Mitropolitul D. Nifon, şi s'aŭ săvîrşit în zilele Prea Inălţatuluĭ Nostru Prinţ Domnitor Principatelor-Unite Moldavia şi Valahia Alexandru Ioan I, la anul 1860, luna Octombrie.

S'aŭ împroprietărit pe moşia Drăgăneşti, la anul 1864, 177 locuitorĭ, dîndu-li-se 679 hect. şi 36 hect. pe moşia Baraĭctarul-Brebu. Locuitoriĭ aŭ 378 caĭ şi ĭepe, 387 vacĭ, 592 boĭ, 59 bivolĭ, 5357 oĭ şi 652 porcĭ.

In raionul com., pe apa Vîtnăul e o pivă şi o moară.

Şcoala există în com. de la 1869. Localul e proprietatea comuneĭ. S'a frecuentat în 1892 de 54 copiĭ, din numărul de 326 copiĭ (172 băeţĭ, 154 fete);

cu vîrsta de şcoală. Cu întreţinerea personaluluĭ, statul cheltueşte anual 1566 leĭ.

Ştiŭ carte 107 bărbaţĭ şi 7 femeĭ.

Toată suprafaţa com. e de 4500 hect.

Comerciul se exercită în comună de 8 cîrciumarĭ.

Venitul comuneĭ este de 13133 leĭ şi cheltuelile de 11749 leĭ, anual.

Şosele vecinale îĭ înlesnesc comunicaţia cu comunele Cornurile, Hătcărăul şi Baraictarul-Brebu.

Teritoriul com. e brăzdat de 5 movile, carĭ aŭ servit drept barierĭ, după cum se zice, în vremea invaziunelor Ungureştĭ. Pe ele se cultivă diferite cereale.

E udată de rîurile: Prahova, Cricovul-Sărat şi Vîtnăul.

Se mărgineşte la N. cu com. Cornurile, la S. cu com. Hătcărăul, la V. cu com. Gherghiţa, şi la E. cu diferite movile, a căror poale le udă pîrîul Cricovul-Sărat.

Drăgăneşti, *com. rur.*, jud. Olt, pl. Siul-de-Jos. E situată pe valea Oltuluĭ şi pe malul stîng al Jiuluĭ, la o distanţă de 35 kil. de capitala judeţuluĭ. E reşedinţa plăşeĭ. Se compune din tîrguleţul Drăgăneşti şi satul Peretul, cu care formează o comună din anul 1885. Altitudinea eĭ de asupra niveluluĭ măreĭ este de aproape 120 m. Are o populaţiune de 3022 locuitorĭ (1422 bărbaţĭ şi 1600 femeĭ). Sunt 700 fam.; 993 contribuabilĭ; 365 case şi 445 bordeie.

Populaţiunea aceste com. se compune din 2933 Romînĭ, 50 Ţiganĭ, 12 Bulgarĭ, 15 Ungurĭ, 5 Italienĭ, 3 Sîrbĭ şi 4 Grecĭ.

Meseriaşĭ sunt: 12 fierarĭ, 3 rotarĭ, 7 dogarĭ, 5 brutarĭ, 5 cărămidarĭ, 7 zidarĭ şi tîmplarĭ, 3 tinichigiĭ. Eĭ desfac produsul munceĭ lor în comună şi la oraşul Caracal.

Moşia e parte proprietatea statuluĭ şi parte particulară. Statul posedă: Drăgăneşti cu trupurile (Dragna, Corbul şi Bărbosul); Drăgăneşti-Mărunţei şi Drăgăneasca, care se arendează în parte; 389 locuitorĭ s'aŭ împroprietărit după legea rurală cu 1350 hect. Viile din Dealul-Drăgăneştilor (din care cele maĭ multe sunt pe proprietatea statuluĭ) ocupă o suprafaţă de 420 hectare.

Pămîntul de cultură e destul de fertil şi produce în abundenţă cereale. Viile, a căror cultură e destul de întinsă daŭ un vin de bună calitate mult căutat în judeţele Argeş, Muscel şi Teleorman.

Vite sunt: 150 caĭ, 60 epe, 1200 boĭ, 52 vacĭ, 30 bivolĭ, 2042 oĭ şi 101 porcĭ.

In comună sunt: 2 morĭ de aburĭ şi una pe apa Oltuluĭ; 2 brutăriĭ; 1 fabrică de lumînărĭ de ceară; 1 zalhana, situată pe apa Siul, şi alte stabilimente ale comercianţilor şi ateliere ale industriaşilor.

Comerţul se face aci de 11 cîrciumarĭ. Se ţine tîrg de 3 orĭ pe an: la 27 Iulie (Pantelimon), la 14 Septembrie (Cîrstov) şi la 14 Octombrie (Vinerea-Mare). Dintre toate com. jud., afară de Comani, Drăgăneşti prezintă un plan maĭ regulat: strade largĭ, aliniate şi şoseluite, case construite maĭ bine. Multe strade sunt iluminate în timpul nopţeĭ.

Drăgăneşti e reşedinţa pl. Siul-d.-j. şi a judecătorieĭ ocoluluĭ Şerbăneşti. Aci se află o staţie telegrafo-poştală; un medic de arondisment; o moaşă. Judecătoria şi telegraful s'aŭ înfiinţat la anul 1883.

In com. se află 3 bisericĭ, din carĭ una ruinată şi 2 în funcţiune, deservite de 4 preoţĭ şi 8 cîntăreţĭ şi paracliserĭ.

Şcoala e înfiinţată de la 1864. In anul 1892 s'a clădit un local model, sistematic, spaţios şi higienic, din fondurile com.

E frequentată de 185 elevĭ (168 băeţĭ, 17 fete), din numărul de 137 copiĭ (169 băeţĭ, 68 fete), în vîrstă de şcoală. Cu întreţinerea eĭ statul cheltueşte anual 4212 leĭ. Ştiŭ carte 258 bărbaţĭ şi 95 femeĭ.

Veniturile com. (pe anul 1892—93) aŭ fost de 26450 leĭ şi cheltuelile de 25565 leĭ.

Tot teritoriul com. se întinde pe o suprafaţă de 3600 hect.

Comuna e străbătută drept prin mijloc de şoseaua judeţeană Slatina-Turnul-Măgurele, care o leagă la N. cu com. Comani, la 4 kil. şi la S. cu Dăneasa, la 4 kil. Alte două şosele vecinale o leagă la E. cu Stoicăneşti (11 kil.) şi la N. E. cu Şerbăneşti.

La E., în direcţiunea N. S., pe o distanţă de 4 kil. se întinde vestitul deal al Drăgăneştilor, acoperit cu viĭ, de la care începe cîmpia Boianul, pe care la S. E. sunt semănate vr'o 5 măgurĭ, din carĭ 3 maĭ marĭ şi două maĭ micĭ. Se crede că toate sunt artificiale. De aceea şi dealul, în această parte, se numeşte Dealul-Măgurelor, cum şi o surpătură, pe care locuitoriĭ comunică la ţarinele lor, se chiamă tot Rusca-Măgurelor.

La V., comuna e închisă de gîrla Siul, formată din ploĭ, zăpezĭ, izvoare şi mlaştinĭ, aproape permanente pe valea aceasta, şi carĭ sunt cauza frigurilor palustre, de care sufăr cea mare parte din loc., maĭ ales vara.

Intre Olt şi Siul sunt zăvoaiele statuluĭ, pe o suprafaţă de aproape 200 hect.

Pe apa Oltuluĭ sunt întinse maĭ multe podurĭ pe vase, carĭ înlesnesc comunicaţia cu Caracalul, capitala judeţuluĭ Romanaţi.

Drăgăneşti, *com. rur.*, jud. Suceava, situată la S.-V. pl. Moldova-d.-j., la 21 kil. de Fălticeni. Se mărgineşte la E. cu com. Uideşti şi Drăguşeni, de carĭ se desparte prin rîul Moldova; la S., cu com. Drăguşeni şi Răuceşti, din jud. Neamţu (prin semne convenţionale); la V., cu com. Răuceşti şi Vînătoriĭ-Neamţuluĭ (prin semne convenţionale), pîrîul Brustura şi creasta muntelui Pleşul. E formată din satele: Drăgăneşti, Pănureşti, Orţeşti, Giuleşti, Tonţi, Şoĭmăreşti, Brusturi, Săveşti, Poiana-Prisăceĭ şi Cornileşti, cu reşedinţa în satul de la care şi-a luat numele.

Are o populaţie de 957 familiĭ, saŭ 3614 suflete (1795 bărbaţĭ şi 1819 femeĭ), din carĭ 72 Izraeliţĭ. Are 8 bisericĭ şi 3 şcolĭ rurale mixte.

Vite sunt: 562 boĭ, 518 vacĭ, 510 viţeĭ, 252 caĭ, 2300 oĭ şi 382 porcĭ.

Sunt 682 stupĭ.

Budgetul comuneĭ pe 1892 — 1893 are la venit 7716.17 leĭ şi la cheltuelĭ 6993.28 leĭ.

Forma teritorială a comuneĭ este un poligon neregulat, tinzînd spre rotunzime, înclinat de la N.-V. spre S.-E. din Pleşul spre Moldova). Altitudinea comuneĭ de la nivelul măriĭ atinge, pe Creasta-Pleşuluĭ, 900 m.

E udată de Moldova (6800 m.) şi de pîraele: Rîşca (7300 m.), Ulia (2750 m.), Tîrzia (800 m.) Culeşa (7500 m.), Brustura (9000 m.), Pîrîuţul (2900 m.) şi Pîrîul-Lăzeĭ, şi de iazurile Agioglu şi al Săveştilor. Dealurile principale sunt: Frasinul, Brusturi, Moţocul, Ţiganul, Pîrlita, Nistora, Pietrosul şi Lebedea.

In com. sunt 3 morĭ, aducînd un venit anual de 4500 — 5000 leĭ.

Moşia e împărţită între 4 speciĭ de proprietarĭ: Statul, proprietarĭ marĭ, răzăşĭ şi împroprietăriţĭ.

Suprafaţa teritorială a com. e de 7215 hect., din carĭ 4448 cultivabile, 2000 hect. pădure, 310 hect. fînaţ, restul imaş şi prundiş. Pădurile sunt de fag, brad, mesteacăn, plop şi stejar.

Improprietăriţĭ la 1866 sunt 181 fruntaşĭ, 308 pălmaşĭ şi 124 codaşĭ, stăpînind 1509 fălcĭ.

La locul numit Movilele-de la-Cornileşti, se spune că a avut loc un războiŭ şi că morţiĭ s'aŭ îngropat sub cele treĭ movile. Sub poalele munţilor se află fîntîne de o apă sărată abondentă.

Drăgăneşti, *com. rur.*, în jud. Teleorman, pl. Tîrguluĭ, în mijlocul plăşeĭ; poartă numirea şi de Drăgăneşti-Ţigănia; parte din ea se maĭ numeşte şi Satul-Noŭ.

Este situată pe platoul dealurilor carĭ înconjoară valea Zbîrgleaza, la E.; are 2 cătune: Ţigănia, pe malul stîng al rîuluĭ Vedea, la o depărtare de 2 kil. unul de altul; al doilea căt. e Adunaţi, tot în partea despre E. a comuneĭ, la depărtare de 1 kil., pe loc şes.

Se învecineşte la N. cu com. Muţi, pe valea Zbîrglezii; la S.-V. cu oraşul Roşiori-de-Vede; la S. cu com. Meri-Goala; la E. cu com. Antoneşti şi la V. cu com. Scrioştea şi linia ferată Costeşti-Măgurele. In partea despre V. este udată de apa Zbîrgleziĭ. Prin pădurea Ţigănia şerpuesc pîrae şi viroage, dintre carĭ cea maĭ importantă este aceea numită Rotundul, iar maĭ la S. trece rîul Vedea pe la extremitatea comuneĭ.

Intinderea comuneĭ este de 2700 hect. aproximativ. Este situată pe proprietatea statuluĭ Ţigănia-Drăgăneşti. Pădurea statuluĭ se împarte în maĭ multe trupurĭ, din carĭ cele maĭ principale sunt Căprăriile şi Pojorîtele. Intinderea totală a pădurilor statuluĭ este de 1500 hect., iar pămîntul arabil dat în exploatare este de 500 hect. Pădurea are arborĭ groşĭ pentru construcţiune; de aci s'a luat materialul lemnos întrebuinţat la construcţiunea linieĭ ferate Costeşti-Măgurele.

Locuitoriĭ împroprietăriţĭ pe această moşie sunt în număr de 175, pe 768 hectare şi anume: 87 locuitorĭ în comuna Drăgăneşti, cu 408 hectare, 20 în cătunul Ţigănia, cu 70 hectare şi 48 în cătunul Atîrnaţi, cu 290 hectare; 13 hectare sunt viĭ.

Populaţiunea com. şi a cătunelor este de 300 familiĭ, saŭ 1184 suflete.

Sunt 367 contribuabilĭ.

Numărul vitelor este de 3530 capete, din carĭ 619 vite cornute marĭ, 154 caĭ, 2516 oĭ şi 241 porcĭ.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 2847, banĭ 66 la veniturĭ şi de leĭ 2686, banĭ 61 la cheltuelĭ.

Are o şcoală întreţinută de stat, cu un număr de 38 elevĭ; o biserică, deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ.

Căile de comunicaţiune sunt: spre com. Sfinţeşti, la depărtare de 5 kil.; spre com. Meri-Goala, la 4 kil. şi spre com. Drăgşenei, la 5 kil., pe şosele vecinale.

Imprejurul aceste com. s'aŭ făcut importante descoperirĭ archeologice, atît de răposatul

Cezar Boliac, cît şi în urmă de d. Gr. Tocilescu. In măgurile situate la S. com., s'aŭ găsit săgeţĭ, topoare cu două tăişurĭ, cum şi produse de ceramică vechie. Una din aceste măgurĭ are o înălţime de 10 m. şi o lărgime de 80 m.; cea de a doua are 8 m. înălţime şi 60 m. circumferinţă. Pe aceste măgurĭ situate în pădure, aŭ crescut arborĭ bătrînĭ.

La marginea căt. Ţigănia, pe lîngă soseaua Roşiori-Ciolăneşti, în vale, se văd ruinele bisericeĭ care purta altă-dată numele de Schitul-Drăgăneşti.

Drăgăneşti, *com. rur.,* în jud. Vlaşca, pl. Cîlniştea; proprietatea d-lor Alex., Jacob şi I. Lahovari, situată pe valea Cîlniştea. Suprafaţa totală 'a moşieĭ e de 4370 hect.

In 1864 s'a dat la 500 loc. foştĭ clăcaşĭ suprafaţa de 950 hect.

Are pădure de tufă 800 hect. Venitul anual e de 60.000 leĭ.

In 1887 s'a arat şi cultivat 3200 hect.

Venitul comunal pe anul 1886 a fost 6397 leĭ, iar cheltuelile de 4936 leĭ; pe anul 1887 venitul a fost de 7616 leĭ, iar cheltuelile de 5810 leĭ; pe anul 1888 venitul a fost de 6105 leĭ, 55 banĭ, iar cheltuelile de 6060 leĭ, 86 banĭ.

In 1887 se aflaŭ aci 370 contribuabilĭ. Populaţia este de 550 familiĭ, saŭ 1815 suflete.

In această com. este o biserică vechĭe şi alta făcută la 1857 de proprietarul acesteĭ moşiĭ, N. Lahovari, biserică căreia i s'a dat hramul Sf. Nicolae; este acum deservită de 3 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ, şi constitue parohia Drăgăneşti.

In com. se află o şcoală mixtă cu 6 clase; localul e de zid în bună stare; este condusă de un învăţător. In 1888 a fost frecuentată de 35 băieţĭ şi 4 fete, din numărul de 99 băieţĭ şi 81 fete în vîrstă de şcoală.

Prin această com. trece drumul Bucureşti-Alexandria şi drumul Giurgiŭ-Piteşti. Şoseaua naţională între Bucureşti-Alexandria, trece de asemenea prin sat.

Aci este o moară cu aburĭ; o fabrică de spirt.

Vite: 620 boĭ şi vacĭ, 22 bivolĭ, 500 caĭ, 1015 oĭ, 12 capre, 1130 rîmătorĭ şi 7 asinĭ.

Se fac 3 bîlciurĭ cu obor şi anume: la 25 Martie, la 4 Iunie şi la 14 Octombrie.

Este departe de Giurgiŭ de 38 kil., de Ghimpaţi, reşedinţa plăşeĭ, de 18 kil., iar de Bucureşti, de 58 kil.

Aci este un han mare, case bune pentru arendaşĭ, cu pătule şi magaziĭ îndestulătoare.

In josul satuluĭ este un heleşteŭ provenit din apele ce se scurg din valea Drăgăneşti.

Istoria ne spune că la satul Drăgăneşti, la 1693, Const.-Vodă s'a întîlnit cu generalul rus Häusler.

Drăgăneşti, *sat,* cu 20 suflete, jud. Argeş, pl. Loviştea; face parte din com. rur. Racoviţa.

Drăgăneşti, *cătun,* din jud. Argeş, pl. Topologuluĭ, pendinte de com. rur. Goleşti; are o biserică, cu hramul sf. Gheorghe, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Drăgăneşti, *sat,* în partea de N. a com. Şipotele, pl. Bahluiul, jud. Iaşi, situat pe dealul Drăgăneşti, în dreapta rîuluĭ Jijia şi avînd o populaţie de 41 familiĭ, saŭ 169 suflete şi o biserică, fondată la 1850 de d-na Elena Secara. Această biserică e aproape ruinată.

Numărul vitelor e de 780 capete, din carĭ: 220 vite marĭ cornute, 35 caĭ, 515 oĭ şi 10 rîmătorĭ.

Drăgăneşti, *sat,* face parte din com. rur. Drăgăneşti, pl. Cîmpul, jud. Prahova.

Drăgăneşti, *sat,* face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, pl. Siul-d.-j., jud. Olt. E situat pe vale, între Siul şi Dealul-Oltuluĭ. S'a numit aşa de la Dealul-Drăgăneştilor. E reşedinţa com. Are 3 bisericĭ: una, mică, ruinată, închisă, zidită în zilele Domnuluĭ Ion Dimitrie Grigore Ghica-Voevod; a doua, cu hramul Adormirea Maiceĭ Domnuluĭ, Sf. Petru şi Pavel, şi Sf. Nicolae care s'a prefăcut, de d-niĭ Petrache Manolescu şi alţiĭ, la anul 1864; şi a treia, cu hramul sf. Voevozĭ, care s'a zidit la anul 1830, în zilele luĭ Nicolae Pavlovicĭ de către Neagoe Preotul, Ioana Preoteasa şi alţiĭ.

Drăgăneşti, *sat,* în com. cu acelaşĭ nume, jud. Suceava. E aşezat pe ţărmul stîng al pîrîuluĭ Culeşa, la vărsarea luĭ în Rîşca. Are o populaţie de 126 fam., saŭ 462 sufl. (233 bărbaţĭ şi 229 femeĭ), din carĭ: 246 necăsătoriţĭ, 180 căsătoriţĭ şi 36 văduvĭ.

Ştiŭ carte 37 persoane.

Vatra satuluĭ ocupă 10 fălcĭ. Improprietăriţĭ la 1864 sunt 64 loc., stăpînind 203 fălcĭ şi 20 prj. Insurăţeĭ sunt 52, stăpînind 104 fălcĭ.

Are o biserică, cu hramul Sf. Voevozĭ, clădită din lemn la anul 1848, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală rurală mixtă, condusă de un învăţător plătit de stat. Infiinţată maĭ în-

tiiŭ în Orţeşti, la 1860, a fost mutată aci la 1865. E frecuentată de 49 elevĭ şi împroprietărită cu 60 fălcĭ.

Drumurile principale sunt: la Brusturi (3800 m.), la Boroaia (5 kil.), la Poiana-Prisăciĭ (3 kil.) şi la Săveşti (5 kil.).

Primul proprietar al moşieĭ se zice că ar fi fost un oarecare Drăgan saŭ Dragoş. Maĭ spun bătrîniĭ că moşia Drăgăneşti a fost răzăşească, dar a fost trecută către mănăstirea Neamţuluĭ în împrejurările următoare: Un preot trimis de stariţul mănăstireĭ spre Mitropolie, a fost omorît aci. Vodă dădu ca daune mănăstireĭ o parte din moşia răzeşilor. Tradiţia maĭ spune că singurul moştenitor al luĭ Drăgan, primul proprietar, închină partea sa de răzeşie mănăstireĭ Neamţu. Călugăriĭ s'aŭ tot întins, răşluind din răzăşiile învecinate de la Mitoc (azĭ curtea posesieĭ) şi până în pîrîul Brustura.

Multă vreme urmară judecăţĭ şi la urmă bănuind călugăriĭ că vor fi rămaşĭ, aŭ mutat satul din deal, de pe malul stîng al pîrîuluĭ Brustura, unde se află astăzĭ. Urmele desfiinţatuluĭ sat se cunosc încă. Aceasta — zice-se — s'ar fi întîmplat numaĭ cu un veac în urmă.

Drăgăneşti, *sat,* face parte din com. Barcea, jud. Tecuciŭ. E aşezat pe partea stîngă a rîuluĭ Bîrlad, loc şes, la o distanţă de 3 kil. departe de reşedinţa comuneĭ. Se află la 3 kil. de Tecuciŭ.

Are o populaţie de 170 fam., saŭ 495 sufl., locuind în 126 case şi 15 bordeĭe.

Comerţul îl fac 9 cîrciumarĭ. Ştiŭ carte 17 bărbaţĭ şi 3 femeĭ. Industriaşĭ sunt: 1 fierar şi 4 lemnarĭ.

Are o şcoală mixtă, condusă de o învăţătoare. Şcoala e frecuentată de 19 elevĭ (9 băeţĭ şi 10 fete).

In partea de N. a satuluĭ se află 2 podurĭ peste Bîrlad; unul al căeĭ ferate şi altul al şoseleĭ naţionale. Tot aicĭ se află şi un iaz sistematic, cu moară.

Are o biserică zidită de Domnitorul Moldoveĭ Mihail Sturdza. S'a reparat în 1866. După legea rurală are 8 fălcĭ de pămînt arabil. Locuitoriĭ clăcaşĭ aŭ fost împroprietărițĭ la 1864 şi stăpînesc 620 hect., iar principesa Gorciacov are 4380 hect.

Inainte de acest sat a fost un altul spre N. sub numele de Răstoaca, pe malul Bîrladuluĭ, la locul care astăzĭ se numeşte Malul-Alb.

Drăgăneşti, *deal,* pe care e situat satul Drăgăneşti, jud. Iaşi, pl. Bahluiul, com. Şipotele.

Drăgăneşti, *deal,* în raionul comuneĭ Drăgăneşti, jud. Olt, pl. Siul-d.-j., pe care se cultivă 420 hect. vie.

Drăgăneşti, cu trupurile Dragna, Corbul şi Bărbosul, *moşie* a statuluĭ, jud. Olt, fostă pendinte de biserica Sărindari din Bucureşti, care, pe periodul 1889/94, s'a arendat cu 6900 leĭ anual.

Drăgăneşti, *moşie,* în com. Barcea, jud. Tecuciŭ. Are o suprafaţă de 900 hect. pămînt arabil. Aparţine principeseĭ Maria Gorciacov; înainte aparţinea Domnitoruluĭ Mihail Sturdza.

Drăgăneşti, *moşie,* a statuluĭ, în jud. Teleorman, pl. Tîrguluĭ, cunoscută sub numele de Ţigănia-Drăgăneşti; făcea parte, înainte de secularizare, din moşiile închinate mănăstireĭ Văcăreşti, împreună cu pădurea de pe dînsa.

Drăgăneşti, *pădure,* a statuluĭ, în întindere de 100 hect., pendinte de com. Mirceşti, jud. Olt, pl. Vedea-d.-j.

Drăgăneşti, *pădure,* situată în com. Barcea, la N.-V. de satul cu acelaşĭ nume, jud. Tecuciŭ. Are o suprafaţă de 2937 hect., acoperite cu lemne de stejar şi ulm. Aparţine principeseĭ Maria Gorciacov. Impreună cu moşia aduce un venit anual de 70,000 leĭ.

Drăgăneşti, *pădure,* a statuluĭ, pe moşia cu acelaşĭ nume, jud. Teleorman. Se compune din maĭ multe trupurĭ, carĭ poartă diferite numirĭ: Pojorîtele, Căprăriile şi Ţigănia.

Drăgăneşti, *vale,* satul Drăgăneşti, din com. Şipotele, jud. Iaşi, pl. Bahluiul.

Drăgăneşti, *vîlcea,* com. Proviţa-d.-j., jud. şi pl. Prahova, care se varsă în rîul Proviţa, tot în raionul com. Proviţa-d.-j. din care izvoreşte, şi după ce primeşte de afluente Vălceaua-Cerbuluĭ.

Drăgăneşti, *vale,* jud. Vîlcea, ce trece prin satul Drăgăneşti, în care se află eleşteul satuluĭ Drăgăneşti.

Drăgăneşti-Mărunţeĭ, *moşie* a statuluĭ, jud. Olt, fostă pendinte de Mitropolia din Bucureşti şi care, pe periodul 1884/94, s'a arendat cu 29281 leĭ anual.

Drăgăneşti-Mărunţeĭ, *pădure,* a statuluĭ, în întindere de 200 hect., pendinte de com. Drăgăneşti, jud. Olt, pl. Siul-d.-j.,

formată din trupurile: Mitropolia (160 hect.) şi Zăvoaele-Mărunţeĭ (100 hect.).

Drăgăneştilor (Valea-), *vale*, com. Vrăneşti, jud. Muscel, pl. Podgoria.

Drăgănoĭ, *sub-divizie* a *căt.* Mlăcile, din com. Sibiciul-d.-s., jud. Buzăŭ.

Drăgăşani, *comună urbană,* jud. Vîlcea, pl. Oltul-d.-j. E situată pe malul drept al rîuluĭ Olt.

Se mărgineşte cu comunele: Călina la N., Voiceşti la S., rîul Olt la E. şi Dealul-Oltuluĭ la V. Are cincĭ cătune: Drăgăşani, Griviţa, Bărsanu, Panduri şi Momoteşti, cu o populaţie de 3930 locuitorĭ (1921 bărbaţĭ şi 2009 femeĭ), în care intră şi 35 familiĭ de Ţiganĭ, 6 Evreĭ, 7 Bulgarĭ, 2 Grecĭ şi 10 Germanĭ. Contribuabilĭ sunt 751.

Locuitoriĭ, pe lîngă agricultură şi viticultură, se maĭ ocupă cu comerciul.

Se găseşte în Drăgăşani: 1 maşină de semănat, 3 de secerat, 1 de treerat cu aburĭ, 3 de vînturat, 1 de bătut porumb cu aburĭ, 2 cu manivelă, 91 plugurĭ de fier, 4 grape de fier, 2 moşoroitoare de lemn saŭ rariţe şi 2 triore; o moară cu aburĭ.

In Drăgăşani se fac anual 5 bîlciurĭ, afară de tîrgul săptămînal de Joĭ, adică: la Floriĭ, Sf. Petru, 15 August, 14 Septembrie şi 26 Octombrie. De la aceste bîlciurĭ comuna percepe 3700 leĭ anual.

In comună este o şcoală de băeţĭ, condusă de 4 institutorĭ şi o şcoală de fete, condusă de 2 institutoare, pentru plata cărora statul a înscris în budgetul săŭ, pe anul financiar 1892—93, suma de 21689 leĭ (adică 15140 pentru şcoala de băeţĭ şi 6549 pentru fete). In anul 1891, şcoalele aŭ fost frecuentate de 229 băeţĭ şi 82 fete, din numărul de 514 copiĭ în vîrstă de scoală.

Localul şcoaleĭ e o clădire frumoasă şi costă pe comună, din fondurile căreia s'a construit, 44580 leĭ. Aci maĭ este şi o şcoală de meseriĭ, şcoală de dogărie.

Defunctul Costache Niculescu a lăsat comuneĭ Drăgăşani un fond de 100000 leĭ, din venitul căruia să se întreţie pe lîngă şcoala primară un dormitor cu 10 elevĭ.

Ştiŭ carte 500 bărbaţĭ şi 150 femeĭ.

Principalele strade ale oraşuluĭ sunt: Calea Traian, care trece prin centrul oraşuluĭ, str. Săreĭ, str. Martirilor şi str. Carol I-iŭ, care uneşte Calea Traian cu strada Săreĭ.

Lîngă vechiul cimitir este monumentul ridicat de colonia greacă din Romînia, în memoria Mavrotorilor căzuţĭ în luptă la 1821.

Veniturile comuneĭ pe anul financiar 1891—92 aŭ fost de 7166327 leĭ şi cheltuelile de 6102355 leĭ.

In Drăgăşani e un biroŭ telegrafo-poştal înfiinţat în anul 1872, al căruĭ venit pe anul 1896—97 a fost de leĭ 13668, banĭ 70, o farmacie, judecătoria de pace a ocoluluĭ, reşedinţa plăşilor Oltul-Olteţul-d.-j. şi a spitaluluĭ întreţinut de judeţ, care are 15 paturĭ, cu un medic primar al spitaluluĭ, un sub-chirurg-econom. Cu întreţinerea personaluluĭ se cheltueşte anual 7800 leĭ; iar cu hrana bolnavilor, iluminatul spitaluluĭ, medicamente, cumpărare de instrumente, încălzit, chiria localuluĭ şi mobilier, se cheltueşte anual până la 9391 leĭ. Oraşul Drăgăşani subvenţionează acest spital cu 3500 leĭ anual.

In comună sunt cincĭ bisericĭ (în fie-care cătun cîte una), dintre care maĭ demne de a fi menţionate sunt cele din Drăgăşani şi Bîrsanu. Prima, cu hramul Maica Domnuluĭ, fondată la anul 1793, în timpul luĭ Alecsandru Moruzzi Voevod, fiind Episcop Nectarie, ctitorĭ Dima-Ierеu, Constantin Vătafu şi alţiĭ şi reparată la 1870 şi 1891; a doua, cu hramul Sf. Ilie, s'a fondat la anul 1834, avînd ca ctitorĭ pe Dumitru Ciocan, Gălbinuş şi alţiĭ.

Vite sunt: 114 caĭ şi epe, 598 boĭ, 282 vacĭ, 12 bivolĭ, 1171 oĭ şi berbecĭ şi 667 porcĭ.

In raionul comuneĭ, pe rîul Oltul, sunt maĭ multe morĭ.

Parte din locuitorĭ sunt moşnenĭ, parte aŭ pămînt dat la 1864.

Şoseaua naţională Traian străbate comuna de la N. la S., înlesnind comunicaţia tutulor comunelor de la Rîul-Vaduluĭ până la Corabia; leagă Ţara cu Transilvania şi Bulgaria.

Vezĭ Drăgăşani, podgorie.

Drăgăşani, *moşie,* a statuluĭ, fostă pendinte de Episcopia Rîmnicul, plasa Oltul-d.-j., jud. Vîlcea, care s'a arendat cu trupurile ce-ĭ aparţin, afară de viile rescumpărate şi părţile vîndute, cu 25089 leĭ anual, pe periodul 1888—93.

Drăgăşani, *podgorie,* situată în pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea.

Ministerul Agricultureĭ, în dorinţa de a lua la timp măsurile priincioase pentru încurajarea şi dezvoltarea viticultureĭ la noĭ în ţară, a adresat în acest scop către capiĭ judeţelor o circulară însoţită de un cestionar, cu privire la descrierea fizică, cul-

tură şi economică a viilor noastre. Prefectul judeţuluĭ Vîlcea, spre a putea obţine rezultate şi maĭ satisfăcătoare, a instituit o comisiune vinicolă, compusă din primariĭ comunelor cu viĭ, proprietariĭ şi cultivatoriĭ de viĭ, bărbaţĭ competinţĭ în această ramură de avuţie naţională, carĭ aŭ trimis Ministeruluĭ Agricultureĭ informaţiunile cerute, din care extragem următoarele:

Viile se sădesc aci de peste 1000 anĭ; ele ocupă o suprafaţă de 6653 hectare.

Sunt situate pe dealurĭ, carĭ aŭ o înălţime de 200—600 m.

Sunt expuse în direcţia de E. şi S.

Solul viilor de aci în general este clisos, nisipos şi pĭetros. El este propriŭ şi bun numaĭ pentru viĭ. Este uscat din cauză că terenul este înalt şi scurgerea apelor se face cu înlesnire.

Aci viile nu se îngroapă, ci se lasă pe arac şi iarna. Arăcitul vieĭ se face o dată cu tăiatul şi legatul punţilor la Martie. Araciĭ ţin până la 20 anĭ.

Struguriĭ în pămînturĭ pĭetroase se coc maĭ de timpuriŭ şi sunt maĭ dulcĭ; iar în cele clisoase maĭ tîrziŭ şi strugurii sunt maĭ apoşĭ.

Vinurile din aceste localităţĭ se pot conserva maĭ multe deceniĭ.

Pe Dealul - Drăgăşanilor se produc următoarele soiurĭ de strugurĭ: gordan, braghină, strugure negru romînesc, bordeaux, coarnă, cîrlogancă, zis şi crîmpoşie, tămîĭoasă, etc.

Un pogon de vie produce până la 100 decalitri vin; tescovina de la un pogon dă până la 10 decalitri.

Cea maĭ mare parte din vinul de la Drăgăşani se transportă la Bucureşti, Craiova, Caracal, etc.

Preţul de mijloc al vinurilor, cînd vînzarea se face pe loc, este ast-fel: cele maĭ bune până la 5 leĭ decalitru, de mijloc 3.50 şi cele ordinare 2—2.50 decalitru.

Vinurile destinate pentru transport, fie pe uscat fie pe apă, pot rezista fără a suferi vre-o stricăciune şi fără a pĭerde din calitatea lor. Ca la 5000 hect. vie sunt supuse la dijmă. Invoiala variază de la 10—20%.

In genere, toată populaţiunea din această regiune, se ocupă cu viea şi cu agricultura. In ce priveşte starea economică a viticultorilor, ea depinde de producţiunea anilor.

Mijlocia venituluĭ net anual pe hect. este de aproape 300 leĭ.

Treapta de cultură a viticultorilor este primitivă.

Producţiunea vinuluĭ în aniĭ bunĭ e de: 190600 hectol., din care 187000 hectol. vin alb şi 3600 hectol. vin negru.

Drăgăşani, *staţie de dr. d. f.*, jud. Vîlcea, pl. Oltul-Olteţul-d.-j., com. Drăgăşani, pe linia Piatra-Drăgăşani, pusă în circulaţie la 13 Dec. 1886. Se află între staţiile Strejeşti (11.8 kil.) şi Zăvideni (10.2 kil.) Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de 165m.14. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 246424 leĭ, 94 banĭ.

Drăgeşti, *sat*, în jud. Roman, pl. Fundul, com. Negri, pe malul stîng al rîuluĭ Siret, la N. de satul Negri şi la o depărtare de 2 kil. de el şi de 3 kil. de gara Galbeni. Are 59 familiĭ, saŭ 262 suflete, din carĭ 63 contribuabilĭ. Ştiŭ carte 12 persoane. Locuesc în 67 case.

Vite sunt 173 capete.

Are o biserică de lemn; un pod stătător pe rîul Siret, peste care trece şoseaua judeţeană ce duce de la tîrguşorul Dămieneşti la gara Galbeni. Acest sat datează, după cum ne arată documentele, încă d'inainte de 11 Martie 1563. Tot documentele ne spun că aci a fost din vechime un schit.

Drăgeşti, *sat*, face parte din com. Condrăcheşti, jud. Tecuciŭ. E situat în partea de V. a comuneĭ, pe ambele laturĭ ale Văiĭ-Oiĭ, la o distanţă de 3 kil. şi 340 m. departe de reşedinţa comuneĭ şi este străbătut de pîrîul Drăgeşti, care se uneşte la S. cu Gherdana. Are o populaţie de 100 familiĭ, saŭ 375 suflete, carĭ locuesc în 93 case.

Teritoriul cătunuluĭ este de 815 hect. Locuitoriĭ sunt împroprietăriţĭ la 1864.

Are o biserică, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, făcută de locuitorĭ la 1770, din lemn şi cu temelia de piatră. S'a reparat de două orĭ. Are 8 fălcĭ de pămînt date la 1864. Satul comunică cu satele vecine prin şoseaua ce vine din Floreşti şi trece la Corcasca.

Drăgeşti, *sat*, jud. Vasluiŭ. Se numea din vechime Răceşti, se află în partea despre S.-V. a comuneĭ Borăşti, pl. Fundurile. E situat parte pe şesul Poiana-Braduluĭ, şi parte pe Dealul-Măruluĭ, printre care trece pîrîul Şocovăţul, pe o întindere de 863 hect. Are o populaţie de 50 familiĭ, saŭ 174 suflete, între carĭ 9 Evreĭ.

Are o biserică făcută la anul 1731.

Numărul vitelor e de 521: 138 vite marĭ cornute, 340 oĭ, 23 caĭ şi 20 rîmătorĭ.

Drăgeştilor (Valea-), *vale*, în

satul Drăgeşti, com. Condrăcheşti, jud. Tecuciŭ. Această vale se maĭ numeşte şi Valea-Oiĭ.

Drăgeşti, *sat,* cu 54 case, în plaiul Cerna, jud. Mehedinţi. E situat pe un 'platoŭ frumos; ţine de com. rur. Selişte.

Drăgeşti, *sat,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., cătunul comuneĭ Băbeni, aşezat în partea de S. a comuneĭ, pe malul drept al rîuluĭ Rîmnicul-Sărat, la 2 kil. spre S. de cătunul de reşedinţă, Cubeni. Are o întindere cam de 370 hect., cu o populaţiune de 66 familiĭ, saŭ 283 suflete, din carĭ 40 contribuabilĭ. Ştiŭ carte 10 persoane. Are o biserică, deservită de un preot şi 2 cîntăreţĭ.

Drăghescul, *pădure,* în com. Vlădeşti, pl. Rîurile, jud. Muscel, din coasta căreia izvoreşte Valea-cu-Meri, care se varsă în rîul Bratia.

Drăghia, *izvor,* în com. Tisăul, căt. Valea-Rea, jud. Buzăŭ; ese din colina Dîlma şi se scurge în Nişcovul sub numele de Valea-Poduluĭ, nume, sub care e cunoscut după ce trece pe sub podul de pe şosea.

Drăghia, *movilă,* în com. Glodeanul-Sărat, jud. Buzăŭ.

Drăghia, *izvor,* în com. şi căt. Pîclele, jud. Buzăŭ. Incepe din moşia Pîclele-Banuluĭ, ocoleşte pe la spate mănăstirea Beuca şi după ce primeşte izvorul Murătoarea, se scurge în rîul Buzăŭ.

Drăghiceasca, *sat,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, pendinte de comuna Dormărunt. E situat spre V., la 1 kil. de satul de reşedinţă.

Drăghiceni, *com. rur.,* jud. Romanaţi, pl. Ocolul. Se compune din satele Drăghiceni (600 loc.), Grozăveşti (300 loc.) şi Liiceni (262 loc.). E situată pe coasta de N. a dealuluĭ ce mărgineşte valea rîuşoruluĭ Caracal, la 8 kil. spre V. de Caracal. Altitudinea terenuluĭ de asupra niveluluĭ măriĭ este de 120 m. Are o populaţiune de 325 fam., saŭ 1162 sufl.: 595 bărbaţĭ, 577 femeĭ; 585 căsăt., 577 necăsăt.

Sunt 528 contribuabilĭ.

Ştiŭ carte 27 persoane.

Budgetul com. pe 1886—87 a fost de 3633 leĭ la veniturĭ şi de 3625 leĭ la cheltuelĭ.

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Vite marĭ sunt 1068, vite micĭ 973 şi porcĭ 144.

In com. sunt 4 cîrciumĭ.

Are 3 bisericĭ, Sf. Nicolae (1883) în Drăghiceni, Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ (1882) în Liiceni şi Sf. Gheorghe (1882) în Grozăveşti, deservite de 3 preoţĭ şi 6 cîntăreţĭ. Aci sunt pe fie-ce an 2 bîlciurĭ, la Sf. Pantelimon şi Inălţare.

Drăghiceşti, *cătun,* din jud. Argeş, pl. Piteşti, pendinte de com. rur. Săpata-de.-s.

Drăghiceşti, *sat,* face parte din com. rurală Gorganul, pl. Podgoria, jud. Muscel. Cade în partea de S. a com. Rîul-Argeşul, care-l desparte de jud. Argeş, îl udă la S. iar rîul Rîncăciovul, îl udă prin centru.

Populaţia satuluĭ e de 509 locuitorĭ (250 bărb. şi 259 fem.)

Numele se presupune a-ĭ veni de la un popă, Drăghicĭ, care pe la anul 1690, a făcut biserica de lemn ce există şi azĭ.

Drăghiceni. Vezĭ Ghidigeni, jud. Tutova.

Drăghicenilor (Valea-), *vale,* ce trece prin satul Cacaleţi-Goşari, şi dă în valea Burnazuluĭ, în pl. Marginea, jud. Vlaşca.

Drăghicĭ (Petrovicĭ), *pădure,* în com. Cărpiniştea, pe hotarul despre com. Brăeşti, jud. Buzăŭ.

Drăghicĭ (Lacul-luĭ-), în com. Meri-Goala, din pl. Tîrguluĭ, jud. Teleorman

Drăghicĭ, (Movila-luĭ-), *movilă* de hotar, în capul de V. al com. Perieţi, pl. Siul-d.-s., jud. Olt; servă spre a limita atît com. Perieţi de Coteana la S. V. cît şi a separa făşia de moşie a d-luĭ Grigore Vasiliu, de a d-luĭ Găbunea, din căt. Mierleşti-d.-s.

Drăghicĭ (Movila-luĭ-), *măgură* spre E. de com. Diosci, din jud. Romanaţi.

Drăghicĭ (Muchea-luĭ-). Vezĭ Ţînţăreni, jud. Buzăŭ.

Drăghiciul, *com. rur.,* pl. Rîurile, jud. Muscel, la S. de Cîmpulung, situată pe ambele malurĭ ale gîrleĭ Drăghiciul. D'aci până la Cîmpulung sunt 21 kil., iar până la subprefectură 9 kil. N'are nicĭ un cătun alipit şi se mărgineşte la N. cu comuna Jugurul, la S. cu comuna Mihăeşti, la V. cu comuna Goleşti şi la E. cu comuna Hîrtieşti.

Are o populaţie de 1001 suflete (494 bărbaţĭ, 507 femeĭ), locuesc în 240 case.

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura, fabricarea varuluĭ (în marĭ cantităţĭ) şi fabricarea ţuiceĭ. Eĭ desfac ţuica, a căreĭ producţie în timpurĭ bune trece

peste 60000 vedre, la Pitești, Roșiori, Caracal, Corabia și Turnul-Măgurele.

Cîțĭ-va locuitorĭ aŭ stupĭ de albine. Ceara se vinde la Pitești și Cîmpulung.

Vite sunt: 680 boĭ, 968 vacĭ, 400 capre, 30 caĭ.

Gîrla Drăghiciul udă comuna în tot lungul săŭ. In comună sunt livezĭ întinse de prunĭ. Locuitoriĭ sunt moșnenĭ; 34 din eĭ s'aŭ împroprietărit după legea din 1864.

Sunt 210 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ este la veniturĭ de leĭ 2290 și la cheltuelĭ de 1824 leĭ, în care sumă intră leĭ 45 ce se cheltuesc cu școala și 110 leĭ pentru biserică.

Aci era o fabrică de scaune, pusă în mișcare prin apă, a d-luĭ Anast. I. Chirvasi. Astă-zi nu maĭ funcționează.

In comună sunt ca la 2000 hect. pămînt; iar impozitul fonciar se plătește pentru 700 hect., căcĭ restul e pădure.

O șosea vecinală o pune în comunicație cu comunale Hîrtiești și Mihăești.

Are o biserică, rezidită la anul 1854 de locuitoriĭ comuneĭ în locul uneĭ vechĭ bisericĭ. Această biserică este deservită de 2 preoțĭ și 2 cîntărețĭ.

Școala, cu întreținerea căreia statul cheltuește anual 1242 leĭ, este frecuentată de 66 elevĭ și 6 eleve, din 92 copiĭ cu vîrsta între 6—12 anĭ. Actualul local de școală s'a zidit la anul 1884.

Știŭ carte în comună 169 bărbațĭ și 20 femeĭ.

Drăghiciul, *deal* cultivabil, în com. Ruginoasa, jud. Suceava, conținînd cariere de piatră.

Drăghiciul, *pădure* supusă regimuluĭ silvic, com. Drăghiciul, județul Muscel, în întindere de 400 hectare. Se învecinește la Nord cu proprietatea statuluĭ, la Sud cu Văcarea, la Est cu com. Lucieni, la Vest cu vatra satuluĭ Drăghiciul.

Drăghiciul, *gîrlă,* izvorăște din com. Mățăul, plaiul Dîmbovița, jud. Muscel, trece prin comuna Jugurul unde poartă numele de Valea-Jugurul, prin comuna Drăghiciul, și se varsă în Rîul-Tîrguluĭ la comuna Mihăești.

Drăghiciul, *vale* ce vine din proprietatea Ciochina și dă în valea Șirivașuluĭ, apoĭ în valea Șerbanuluĭ, ce desparte proprietatea Gogoșari-Vechĭ, din pl. Marginea, jud. Vlașca.

Drăghiciuluĭ (Dealul-), *deal,* la Nord de cătunul Văcarea, com. Valea-Popeĭ, plasa Rîurile, jud. Muscel.

Drăghineasca, *sat,* jud. Argeș, plasa Gălășești; face parte din comună rurală Răscăețiĭ - Drăghineasca.

Drăghinăĭ (Plaiul-), *plaiŭ,* la Vest de comuna Vlădești, pl. Rîurile, jud. Muscel.

Drăghineĭ (Valea-), *vale,* izvorește din coasta Pădurea-Tăiată, numită Tăetura-Mazîluluĭ, străbate cătunul Vlădești-d.-s., pl. Rîurile, jud. Muscel și se varsă în rîul Bratia, aproape de un herăstrău vechiŭ al d-luĭ I. Arsenescu.

Drăghinești saŭ **Gratia-Drăghinești,** *cătun,* pendinte de com. Gratia-Mare, plasa Glavaciocul, jud. Vlașca, situat pe ambele laturĭ ale văeĭ Drîmbovniculuĭ.

Suprafața moșiĭ împreună cu Gratia este de 3532 hect.

S'a dat în 1864, la ambele sate, pentru 380 loc., 1100 hect.

Are pădure de stejar în suprafață de 200 hect.

Venitul anual împreună cu Gratia este de 22000 leĭ.

Aci este o biserică de zid făcută de locuitorĭ; depinde de parohia Gratia; este deservită de un preot și 2 cîntărețĭ.

Sunt 148 contribuabilĭ.

Vite sunt: 342 boĭ și vacĭ, 35 bivolĭ, 24 caĭ, 1042 oĭ și capre și 190 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ acestuĭ cătun sunt Sîrbĭ; port chiar acum costumul lor. Se ocupă cu grădinăria, din produsele careia se îndestulează maĭ toate comunele din plășile Neajlovul și Glavaciocul.

Prin acest sat e șoseaua județeană ce vine de la Vătaș și scoboară pe valea Drîmbovnicul către Obedeni. Drăghinești sunt departe de Giurgiu de 62 kil., iar de București, de 44 kil.

Drăgila, *poiană,* jud. Dolj, pl. Balta, com. Gîngiova, prin care trece limita de E. a com. către rîul Jiul.

Drăgoaia, *sat,* jud. Dolj, plasa Dumbrava-de-Jos, com. Tăncănăul, grămadă, cu 281 suflete, 144 bărbațĭ și 137 femeĭ. Locuesc în 49 case și bordee. Copiiĭ din sat urmează la școala mixtă din satul Tăncănăul, ce este la 6500 m. depărtare. In anul școlar 1892-93 aŭ frecuentat școala 5 bĕețĭ. Cu vîrsta de școală sunt 41 copiĭ.

Știŭ carte 18 loc. In sat este o cîrciumă.

Drăgoaia, *fost sat,* jud. Dolj, pl. Dumbrava-de-jos, comuna Sălcuța.

Drăgoaia, *moșie,* jud. Dolj, pl. Dumbrava-de-jos, com. Tăncănăul, satul Drăgoaia.

Drăgociul, *pădure,* pe moșia Siliștea, din pl. Teleorman, jud. Teleorman.

Drăgociul, *pîrîiaș,* trece pe lîngă cătunul Cățelești și com. Surdulești, din jud. Teleorman, pl. Teleorman, taie șoseaua județeană și se varsă în pîrîul Burdea.

Drăgociul, *vălcea,* începe de pe Cîmpia-Burdeĭ; aproape de comuna Miroși, județul Teleorman, se formează într'însa pîrîul cu același nume.

Drăgoeasa, *sat,* pe moșia și în com. răzășească Șarul-Dorneĭ, jud. Suceava, înșirat pe pîrîul cu acest nume, numără 76 case, populate de 83 familiĭ, cu 245 suflete (120 bărbațĭ și 125 femeĭ). Are 76 contribuabilĭ.

Are o biserică de lemn, cu patronul Sf. Arhangheli, deservită de preotul din Păltiniș și de 2 cîntărețĭ. Improprietărită cu 8 fălcĭ pămînt. Școala din Panacĭ, departe de 8 kil., servă și acestuĭ sat.

Drăgoeasa-Mare, *pîrîŭ,* în com. Șarul-Dorneĭ, județul Suceava, afluent al pîrîuluĭ Tomnaticul. Are de tributar pe Drăgoeasa-Mică.

Drăgoeasa-Mică, mic *afluent* al pîrîuluĭ Drăgoeasa-Mare, județul Suceava.

Drăgoeasca, *cătun* (tîrlă), în com. Căzănești, plasa Ialomița-Balta, jud. Ialomița.

Drăgoeni, *cătun,* al com. Petrești-de-Vărsăturĭ, din plasa Ocolul, jud. Gorj. E situat pe loc șes și în partea de E. a comuneĭ de reședință.

Are o suprafață de 1380 hect., din carĭ 400 hect. arabile, 930 hect. fînețe, 44 hect. izlaz și pădure și 6 hectare vatra satuluĭ.

Are o populație de 42 familiĭ, cu 272 suflete, toțĭ ocupîndu-se cu agricultura și creșterea vitelor.

Locuitoriĭ posedă 20 plugurĭ, 40 care cu boĭ, 111 vite marĭ cornute, 6 caĭ, 176 oĭ și 25 rîmătorĭ. Sunt 50 stupĭ.

Este legat de comună prin șosele comunale.

Drăgoescul, *pisc,* com. Orlești, pl. Oltul-d.-s., jud. Vîlcea.

Drăgoeseĭ (Dealul-), *munte,* d'asupra satuluĭ cu acest nume, jud. Suceava.

Drăgoești, *com. rur.,* situată în centrul pl. Novaci, jud. Gorj, și sub poalele plaiurilor Drăgoești, Alimanul și Gîrjobul; e formată din treĭ cătune: Drăgoești, unde e și reședința, Hotini și Ungureni, la E. com. Mușetești.

Are o suprafață de 10500 hect., din carĭ 119 hect. arabile, 295 hect. livezĭ, 9015 pădure și izlaz în plaiŭ și în munte, proprietate a statuluĭ și a locuitorilor, 4 hect. pomet și 27 hect. vatra satuluĭ, a schituluĭ Crasna, cimitirelor și alte.

Are o populație de 720 suflete, formînd 180 familiĭ, din carĭ 140 contribuabilĭ, toțĭ romînĭ. Locuitoriĭ posedă 39 plugurĭ, 69 care cu boĭ, 2 cărute cu caĭ, 499 vite marĭ cornute, 73 caĭ, 2518 oĭ, 262 rîmătorĭ, 35 măgarĭ și 120 capre.

Comuna are un venit de 1200 leĭ, iar cheltuelile sunt în sumă de leĭ 1000.

Apele ce udă această com. sunt: Sănătorea, Scurta și Valea-Mare saŭ Apa-Drăgoeștilor, care, unindu-se toate împreună în com. Turbați, formează o singură apă numită Sănătorea, care se varsă în Blahnița, la căt. Hăești, din com. Bobul, plasa Amaradia; izvoarele lor vin din platourile Alimanul și Drăgoești.

Comunicația prin com. se face: printr'o șosea comunală și prin drumurĭ ordinare; două din aceste drumurĭ pleacă din Drăgoești și urcă în munte: cel care pleacă din căt. Drăgoești, merge pe acest plaiŭ și se unește iar cu drumul Hîrșenilor, maĭ jos de pichetul Urma-Bouluĭ.

In comună se găsesc: 3 puțurĭ și 6 fîntînĭ.

Comuna are un spital rural; 1 școală, situată în schitul Crasna, frecuentată de 40 elevĭ și 1 elevă, din 48 înscrișĭ; 3 biserici și 1 schit; bisericile sunt deservite de 1 preot, 3 cîntărețĭ și 1 paracliser; sunt destul de vechĭ; una e fondată în anul 1705.

Schitul poartă numirea de Schitul Crasna, fiind-că, înainte de 1875, a ținut, împreună cu cătunul Ungureni, de comuna Crasna. Acest schit e fondat de Dimitrie Filișianul biv-Vel Pitar, în zilele luĭ Mateiŭ Basarab-Voevod, la anul 7145 de la zidirea lumeĭ, saŭ 1637, de la Christos. Acest schit a rămas nezugrăvit multă vreme pănă în zilele luĭ Constantin Brîncoveanu, fiind egumen la această mănăstire Kyr Vartolomeŭ ot Drăgoești, care, luînd blagoslovenie de la sfinția sa Părintele Episcop Kyr Grigorie și umblînd cu carte de milă pe la locuitorĭ și negutătorĭ, a zugrăvit-o după cum se vede astă-zĭ. Fondul cel principal al acestuĭ schit dat de fondator este proprietatea Devese-

lul, din judeţul Mehedinţi, cum şi Vatra-Schituluĭ Crasna-Ungureni, din judeţul Gorj.

Drăgoeşti, *cătun,* alipit comuneĭ Brădiceni, situat pe şes şi în partea de S. a com. sale din plaiul Vulcan, jud. Gorj. Se zice că numele i s'a dat de la un preot, numit Dragotă.

Are o suprafaţă de 500 hect., din carĭ 115 hect. pădure, 150 hect. arabile, 110 hect. fîneţe, 70 hect. izlaz, 40 hect. viĭ şi 15 hect. livezĭ de prunĭ.

Locuitoriĭ sunt moşnenĭ.

Are o populaţie de 117 familiĭ, din carĭ 4 familiĭ de ţiganĭ, cu 551 suflete. Sunt 90 de contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă 35 plugurĭ, 70 care cu boĭ şi vacĭ, 290 vite marĭ cornute, 15 caĭ, 55 oĭ, 500 capre şi 355 rîmătorĭ.

Cătunul este udat de pîrîul Bîlta.

Comunicaţia se face prin şoseaua comunală, ce vine de la N. spre S. şi care, la 1 kil. de cătun spre S., se ramifică în două: o parte trecînd rîul Bistriţa prin vad şi legîndu-se cu şoseaua comunală, Teleşti, iar cea-l'altă parte trecînd pîrîul Bîlta pe pod de lemn, şi legîndu-se cu şoseaua judeţeană T.-Jiul-Severin, la kil. No. 14.

In cătun se găsesc: 2 morĭ pe apă, 5 puţurĭ şi 3 fîntînĭ.

Cătunul are 1 biserică de lemn, fondată la anul 1853 şi deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Drăgoeşti, *cătun,* reşedinţă a comuneĭ Drăgoeşti, jud. Gorj; de dînsul maĭ ţine o mică mahala, numită Oprişeşti.

Are o întindere de 400 hect., din carĭ 40 hect. arabile, 70 hect. fîneţe, 3879 hect. pădure, izlaz, vie şi pomet.

Are o populaţie de 308 suflete, saŭ 75 familiĭ, din carĭ 64 contribuabilĭ, toţĭ romînĭ, ocupîndu-se cu agricultura, creşterea vitelor şi lemnăria.

Locuitoriĭ posedă 20 plugurĭ, 40 care cu boĭ, 2 căruţe cu caĭ, 200 vite marĭ cornute, 30 caĭ, 800 oĭ, 70 capre şi 130 rîmătorĭ.

In cătun e o moară pe apa Sănătorea, 2 puţurĭ şi 2 fîntînĭ.

Cătunul are 2 bisericĭ, deservite de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Drăgoeşti, *parte* din *com.* Capul-Pisculuĭ, plasa Rîurile, judeţul Muscel.

Drăgoeşti, *pădure,* în judeţul Ilfov, plasa Mostiştea, aşezată pe şoseaua care pune în comunicaţie căt. Drăgoeşti-d.-s. cu Drăgoeşti-d.-j.

Drăgoeşti, *moşie,* plasa Znagov, jud. Ilfov, proprietatea statuluĭ, fostă pendinte de mănăstirea Znagov. Impreună cu alte 380 proprietăţĭ a fost ipotecată, pentru asigurarea împrumutuluĭ domenial de 78 milioane leĭ, contractat la 1871, cînd se arenda cu 34000 leĭ. Pe periodul dela 1883—93 arenda a scăzut la 24050 leĭ anual.

Drăgoeşti, *loc izolat* şi *stînă de oĭ,* pe moşia Macoveiul, din comuna Padina, judeţul Buzăŭ.

Drăgoeşti-Biţinele, *com. rur.*, jud. Ilfov, pl. Mostiştea, situată la N.-E. de Bucureşti, 44 kil. departe de acest oraş. In partea de N. şi S. are dealurĭ frumoase. La V. e pădurea Biţinele.

Se compune din satele: Biţina-Ungureni, Biţina-Pămînteni, Chiroiul-Ungureni, Chiroiul-Pămînteni, Drăgoeşti-d.-s., Drăgoeşti-d.-j., Drăgoeşti-Znagov, cu o populaţie de 1996 locuitorĭ, carĭ trăiesc în 382 case şi 16 bordeie.

Se întinde pe o suprafaţă de 6366 hect. Statul, d. I. Iorgulescu, Ar. Papazoglu, Hr. Costescu, aŭ 4400 hect. şi locuitoriĭ aŭ 1966 hect. Proprietariĭ cultivă 3173 hect. (655 sterpe, 480 izlaz, 92 pădure). Locuitoriĭ cultivă tot terenul, rezervînd pentru izlaz 123 hect.

Sunt 393 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ e la veniturĭ de 5445 leĭ, iar la cheltuelĭ de 5434 leĭ.

In comună sunt 4 bisericĭ, deservite de 4 preoţĭ (la Biţina-Pămînteni, Chiroiul-Pămînteni, Drăgoeşti-d.-s. şi Drăgoeşti-d.-j.); 2 şcoale mixte; 5 maşinĭ de treierat cu aburĭ; 1 moară cu aburĭ; 4 heleştaie şi 4 podurĭ stătătoare.

Vite marĭ sunt 2150: 722 caĭ şi epe, 2 armăsarĭ, 636 boĭ, 733 vacĭ şi viţeĭ, 21 taurĭ, 9 bivolĭ, 27 bivoliţe, şi al celor micĭ de 3878: 12 capre, 2822 oĭ, 1044 porcĭ.

Dintre locuitorĭ, 429 sunt plugarĭ, 2 meseriaşĭ, 48 aŭ diferite profesiĭ.

Arătura se face cu 205 plugurĭ: 143 cu boĭ, 62 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 364 care şi căruţe: 142 cu boĭ, 222 cu caĭ.

Comerciul se face de 17 cîrciumarĭ. S'aŭ stabilit în comună 12 străinĭ.

Drăgoeşti-de-Jos, *sat,* face parte din com. rur. Drăgoeşti-Biţinele, pl. Mostiştea, jud. Ilfov.

Suprafaţa totală a satuluĭ e de 662 hect., cu o populaţie de 299 locuitorĭ, Romînĭ, carĭ se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

D-l Hr. Costescu are 550 hect. şi locuitoriĭ 112 hect. Proprietarul cultivă 375 hect. (100

sterpe, 75 izlaz). Locuitoriĭ rezervă pentru izlaz 20 hect.

Are o biserică, cu hramul Cuvioasa Paraschiva, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală mixtă, frecuentată de 10 elevĭ şi 2 eleve, cu întreţinerea căreia statul şi com. cheltuesc anual 2104 leĭ. Localul, e oferit de preotul Zamfirescu. Maĭ are 1 moară cu aburĭ, 1 maşină de treerat, 1 heleşteŭ şi 1 pod stătător.

Comerciul se face de 4 cîrciumarĭ. Stabiliţĭ aci sunt 4 străinĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 390 şi al celor micĭ de 456.

Drăgoeşti-de-Jos, *sat,* face parte din com. rur. Geamăna, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt. Aci este o biserică, construită la anul 1850 de d-l Colonel Ioan Solomon.

Drăgoeşti-de-Sus, *sat,* face parte din com. rur. Drăgoeşti-Biţinele, pl. Mostiştea, jud. Ilfov. Cade spre S.-E. de Biţina-Pămînteni. Intre căt. Drăgoeşti-de-Sus şi Drăgoeşti-de-Jos este lacul Drăgoeşti, aşezat chiar pe şoseaua vecinală care pune în comunicaţie aceste sate. Suprafaţa totală a satuluĭ e de 838 hect., cu o populaţie de 267 locuitorĭ.

D-l Ar. Papazoglu are 600 hect. şi locuitoriĭ, 238 hect.

Proprietarul cultivă 400 hect. (65 sterpe, 100 izlaz, 35 pădure). Locuitoriĭ cultivă tot pămîntul, rezervînd pentru izlaz 17 hect.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; 1 heleşteŭ; 1 pod stătător.

Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Numărul vitelor marĭ e de 310 şi al celor micĭ de 536.

Drăgoeşti-de-Sus, *sat,* face parte din com. rur. Geamăna, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt. Aci e o biserică vechie. Nu se ştie de cine s'a fondat; s'a reparat la anul 1769 de jupîn Ioan sin Iordache Bocşăneşcu.

Drăgoeşti - Znagov, *sat,* face parte din com. rur. Drăgoeşti-Biţinele, pl. Mostiştea, judeţul Ilfov.

Suprafaţa totală a satuluĭ e de 1725 hect., cu 367 locuitorĭ.

Statul are 900 hect. şi locuitoriĭ 825 hect. Statul cultivă prin arendaşiĭ săĭ 790 hect. (50 sterpe, 60 izlaz). Locuitoriĭ cultivă tot terenul.

Are o maşină de treerat cu aburĭ. S'aŭ stabilit aci 4 străinĭ.

Comerciul se face de 4 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 380 şi al celor micĭ de 519.

Drăgoicea, *pădure* bătrînă, în com. rur. Corzul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Drăgoicea, *pîrîŭ,* în com. rur. Guardeniţa, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Drăgoiul, *sat,* face parte din comuna rurală Olanul, pl. Oltul, jud. Argeş. Este situat pe rîul Oltul şi are o populaţie de 30 familiĭ. Are o biserică, cu hramul Sf. Voevozĭ, deservită de un preot şi un cîntăreţ.

Drăgoiul saŭ **Olanul,** *moşie,* proprietate a statuluĭ, jud. Argeş, pl. Oltul, com. Olanul. Era pendinte de schitul Surpatele înaintea secularizăriĭ. Arenda anuală pe periodul 1883—86 a fost de 1000 leĭ. Aceată moşie a fost ipotecată la 1887 pentru asigurarea emisiuniĭ ipotecare în sumă de 26 milioane leĭ, conform legeĭ din 1877.

Drăgoiul, *movilă,* lîngă balta Petelul şi Orlea, din jud. Romanaţi.

Drăgoiul, *loc izolat,* com. Oteşani, plaiul Horezul, judeţul Vîlcea.

Drăgoiul (Zăvoiul-), *pădurice.* Vezĭ Colibaşi-Vieroşul, judeţul Muscel.

Drăgoleşti, *cătun,* în jud. Argeş, pl. Argeşuluĭ; face parte din com. rur. Bascovele. Are 24 familiĭ, saŭ 150 suflete.

Drăgoleşti, *cătun,* din jud. Argeş, pl. Oltuluĭ; face parte din com. rur. Dobreşti. Are 277 locuitorĭ, o biserică vechie, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de un preot şi un cîntăreţ.

Drăgostina, *baltă,* formată din vărsarea rîuluĭ Jijia; se află în partea de S.-E. a satuluĭ Bosia, pl. Braniştea, jud. Iaşi; conţine mult stuf şi papură; are peştĭ şi racĭ.

Drăgoşinul, *cătun,* al com. Gropşani, pl. Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanaţi, la confluenţa rîuluĭ Frăţia cu Geamartaluiul. Are 30 locuitorĭ.

Drăgoteasa, *vechie numire a moşieĭ* Zărneasca, din jud. Buzăŭ, com. Zărneşti-de-Cîlnăŭ.

Drăgoteasca, *sfoară de moşie* moşnenească; face parte din trupul Mirceşti, com. Lipia, jud. Buzăŭ.

Drăgoteni, *afluent* al pîrîuluĭ Bahlueţul-Rece, în jud. Suceava, com. Văscani.

Drăgoteşti, *com. rur.* şi *sat*, în jud. Mehedinţi, pl. Văilor, la o distanţă de 67 kil. de oraşul T.-Severin. Formează comună cu Drăgoteşti-d.-s. şi Buhorelul. Reşedinţa comuneĭ este în satul Drăgoteşti-d.-j. Este situată pe două văĭ, deosebite prin culmea Drăgoteştilor şi se mărgineşte: la E. cu jud. Gorj şi com. Negomirul; la S. cu com. Corăbiile; la V. cu com. Cozmăneşti şi la N. cu com. Mătăsari.

Are 12 mahalale şi anume: In Drăgoteşti-d.-j.: Linia, Izvorul, Goşescul, Găvanele, Popeşti, Toporîstoiul.

In satul Drăgoteşti-d.-s.: Păsăroiul, Berbeniceni şi Stăneşti.

In satul Bohorelul: Bohorelul şi Valea-Maluluĭ.

Are o populaţiune de 1400 sufl., locuind în 300 case.

Sunt 250 contribuabilĭ.

Ocupaţiunea locuitorilor este agricultura şi creşterea vitelor. Calitatea pămîntuluĭ este parte bună, parte de mijloc.

Locuitoriĭ posedă: 40 plugurĭ, 65 care cu boĭ, 9 căruţe cu caĭ şi 100 stupĭ.

Are 3 bisericĭ, deservite de 1 preot şi 3 cîntăreţĭ; o şcoală, condusă de un învăţător şi frecuentată de 21 elevĭ; o cîrciumă.

Numărul vitelor în această comună este de 1596: 600 vite marĭ cornute, 500 oĭ, 26 caĭ şi 470 rîmătorĭ.

Budgetul com. e de 1853 leĭ la veniturĭ şi de 1190 leĭ la cheltuelĭ.

Prin comuna Drăgoteşti trece şoseaua Mătăsari-Drăgoteşti-Corăbiile.

Dealurĭ maĭ principale din această comună sunt:

Dealul-Jiuluĭ, Culmea-Drăgoteşti, culmea Cozmăneşti, dealul Buhorelul, Dealul-Bălanilor, unde, în ziua de Duminica Tomeĭ, se adună lume din maĭ multe comune; Dealul-Mare, deal înalt şi punct bun de observaţiune, căcĭ din vîrful luĭ se poate vedea oraşul Tîrgul-Jiul şi la o mare distanţă, în diferite direcţiunĭ. Văĭ maĭ principale sunt: Valea-Drăgoteştilor, Valea-Buhorelul şi Valea-Maluluĭ.

Pîraĭe principale carĭ curg prin această comună sunt: Jilţul-Buhoreluluĭ şi Jilţul-Drăgoteştilor, care este maĭ mare şi pe care se află şi morĭ de măcinat.

In această comună se află şi cîte-va heleştae cu peşte.

Ca locurĭ de remarcat în această comună sunt: o ridicătură mare de pămînt numită Tarniţa, unde se găsesc oale marĭ romane. Este între hotarul Drăgoteştilor şi comuna Cozmăneştilor; Rîpa-Şoimuluĭ, pe hotarul din Dealul-Buhorelul numită şi Jidoviĭ. Aci, se zice, a locuit un uriaş şi la Tarniţă altul; se găsesc la Rîpa-Şoimuluĭ vase vechĭ romane ca şi la movila Tarniţa.

Rîpa-Şoimuluĭ—spune legenda—se numeşte astfel pentru că aci se afla un şoim în timpul domnieĭ luĭ Vlad Ţepeş, aĭ căruĭ puĭ se luaŭ în fie-care an şi se trimiteaŭ Domnuluĭ; pentru îngrijirea acestuĭ şoim, Vlad Ţepeş scutise pe locuitoriĭ comunelor vecine de toate dările către stat şi îĭ obligase prin hrisov domnesc la îngrijirea luĭ.

Intîmplarea a fost însă, că şoimul repezindu-se să prindă o pasăre, s'a lovit de stejarul uneĭ ariĭ şi a murit. Domnul s'a supărat pe locuitorĭ, le-a impus dărĭ grele, din cauza neîngrijireĭ de şoim şi le-a luat proprietatea, pe care o posedă şi astăzĭ statul în com. rur. Negomirul.

Din această comună se zice că s'a răsculat postelnicul Udrişte, ale căruĭ fapte sunt cunoscute de istorie.

Drăgoteşti, *com. rur.*, în N. plăşeĭ Ocolul, judeţul Romanaţi, formată din satele: Drăgoteşti, (225 loc.) şi Argintoaia (Argintoianca, 226 loc.) situată lîngă Tesluiŭ, la 24 kil. spre N.-V. de Caracal. Altitudinea terenuluĭ de asupra niveluluĭ măriĭ este de 170 m. Are o populaţiune de 138 fam., saŭ 537 sufl. (273 bărbaţĭ, 264 femeĭ; 285 căsăt. şi 322 necăsăt.).

Sunt 109 contribuabilĭ.

Ştiŭ carte 7 persoane.

Budgetul com. este de 2027 leĭ la veniturĭ şi de 2026 leĭ la cheltuelĭ.

Vite marĭ sunt 570, vite micĭ 314 şi rîmătorĭ 697.

In com. sunt 3 cîrciumĭ.

Are 2 bisericĭ, una cu hramul Sf. Nicolae (1845) în Drăgoteşti, şi alta cu hramul Adormirea-Maiciĭ-Domnuluĭ, (1845) în Argintoaia, deservite de 2 preoţĭ şi 3 cîntăreţĭ.

Drăgoteşti, *sat*, jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-d.-j.; ţine de com. rur. Fîntîna-Domnească. Are o populaţiune de 570 sufl., locuind în 74 case.

Drăgoteşti, *deal*, jud. Fălciŭ, în suprafaţă de 333 hect. Se întinde din hotarul com. Olteneşti, sub această numire, printre pîraĭele Crasna şi Lohanul, pe teritoriul com. Tîrziĭ, pl. Crasna şi continuă până aproape de confluenţa acestor pîraĭe sub numirea de Lohan.

Drăgoteşti, *deal*, jud. Mehedinţi, pl. Văilor, com. rur. Drăgoteşti, numit şi Culmea-Drăgoteştilor.

Drăgoteşti, *vale*, în com. rur. Drăgoteşti, pl. Văilor, jud. Mehedinţi.

Drăgoteşti (Dealul-), *deal*, în

partea de V. a dealuluĭ Cracatiţa şi paralel cu dînsul; trece prin com. Mînjeşti, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ; coasta despre V. a acestuĭ deal se numeşte Costişa-Satuluĭ, pentru că se află în faţa satuluĭ Mînjeşti.

Drăgşani, *cătun,* în jud. şi pl. Teleorman, pendinte de com. Drăgşenei. Populaţia luĭ e de 485 suflete, din carĭ 71 contribuabilĭ.

Drăgşani e sat vechiŭ. Il vedem figurînd în nomenclatura satelor pe la jumătatea secoluluĭ trecut, sub numirea de Drăguşani. Era dat la plasa, care se numea şi pe atuncĭ tot a-Tîrguluĭ.

Maĭ în urmă a format o singură comună cu cătunul Drăgşenei, unde este reşedinţa, la care s'a maĭ alipit şi com. Muţi, cu cătunul Odobeasca.

Drăgşani, *moşie,* în pl. Tîrguluĭ, jud. Teleorman; proprietate a decedatuluĭ maior I. Vlădoianu, donată Eforieĭ Spitalelor Civile. Are pe dînsa şi pădurea numită Laia.

Drăgşenei, *com. rur.,* în partea de N. a pl. Tîrguluĭ, jud. Teleorman; este limitrofă cu pl. Teleormanul. Se compune din patru cătune: Drăgşenei (reşedinţa), Drăgşani, Muţi şi Odobeasca.

Pănă la 1885, com. Muţi şi căt. Odobeasca formaŭ o singură com.; ele aŭ fost alipite de com. Drăgşenei, care avea pănă atuncĭ numaĭ căt. Drăgşani.

Comuna şi cătunele eĭ sunt aşezate ast-fel: Drăgşenei, Drăgşani şi Odobeasca pe dealul despre V. al văĭeĭ şi pîrîuluĭ Zbîrgleaza. Căt. Muţi se află situat pe partea opusă, despre E. acesteĭ văĭ. Căt. Drăgşenei e foarte aproape de căt. Drăgşani, iar de la Drăgşani la Odobeasca este o distanţă de 4 kil. Acesta din urmă e foarte apropiat de căt. Muţi şi nu departe de valea Zbîrglezeĭ.

In valea Zbîrglezeĭ, la diferite puncte ale acesteĭ com., afluează diferite pîrîiaşe şi izvoare de ape de prin vîlcele, carĭ toate intră în pîrîul maĭ mare al Burdeĭ. Pîrîiaşul Hodorogul care izvoreşte de la N.-E. com. Zîmbreasca, din pl. Teleormanuluĭ, se scurge în Burdea la N.-E. com. Drăgşenei. Pîrîiaşul Drăgşenelul izvoreşte de la E. com. Merişani, se varsă tot în Zbîrgleaza, între căt. Drăgşani şi com. Drăgşenei, servind de hotar moşiilor Dideşti, Drăgşenei şi Beuca.

Coprinsul întreg al com. Drăgşenei se mărgineşte la N. cu moşia Beuca din pl. Teleormanuluĭ; la S., cu moşia Papa şi parte din com. Butculeşti; la E., cu moşiile Săceni, Butculeşti şi Sfinţeşti, situate aproape paralel cu Drăgşenei, pe valea Tinoasa; la V., cu părţĭ din teritoriul com. Dideşti şi Cucuieţi.

Terenul ocupat de com. Drăgşenei cu cătunele eĭ, împreună cu moşiile aflătoare pe dînsa, trece de 2500 hect., afară de terenul cuvenit locuitorilor după legea rurală. Sunt şi moştenĭ în această comună, în căt. Muţi maĭ cu deosebire.

Improprietăriţiĭ de la 1864, posedă 851 hect. şi anume: In Drăgşenei, 130 locuitorĭ, cu 455 hect.; în Drăgşani, 69 locuitorĭ, cu 250 hect.; în Muţi, 5 locuitorĭ, cu 22 hect. şi în Odobeasca, 39 locuitorĭ, cu 140 hect. Moşteniĭ din căt. Muţi aŭ, pe lîngă pămînturile lor arabile, şi cîte o faşe de pădure în luncă. Maĭ sunt în com. şi căt. 13 hect. viĭ şi 6 hect. livezĭ de prunĭ.

Terenul acesteĭ com. este priincios sămănăturilor de tot felul.

Populaţiunea întregeĭ comune este de 454 familiĭ, saŭ 1856 suflete, dintre carĭ 367 contribuabilĭ.

Pe cătune, populaţiunea se împarte ast-fel: în Drăgşenei, 848 suflete, 158 contribuabilĭ; în Drăgşani, 500 suflete, cu 94 contribuabilĭ; în Muţi, 205 suflete şi 63 contribuabilĭ şi în Odobeasca, 296 suflete şi 52 contribuabilĭ.

Numărul vitelor din comună este de 7383 capete, din carĭ: 837 vite marĭ corn., 239 caĭ, 72 măgarĭ, 5896 oĭ şi 339 porcĭ.

Budgetul com. este de leĭ 7752 la veniturĭ şi de 7235 leĭ, 16 banĭ la cheltuelĭ.

Şcoală este numaĭ în cătunu Drăgşenei, condusă de un învăţător şi avînd 30 elevĭ. Sunt 4 bisericĭ, în fie-care căt. cîte una. Cea din căt. Odobeasca este ruinată şi nicĭ nu se maĭ oficiază într'însa. Cele-l'alte 3 funcţionează şi sunt deservite de cîte 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Căĭ de comunicaţiune are: la E. spre com. Săceni şi de aci la Ciurari; la S. prin căt. Muţi la Drăgăneşti şi Roşiori; la V. prin căt. Odobeasca la Cucuieţi şi la N. de la Drăgşenei la com. şi gara Beuca, din pl. Teleormanuluĭ.

Prin această com. şi cătunul Muţi trece vechiul drum al Cioläneştilor, pe care comunică toţĭ locuitoriĭ din centrul şi de la extremităţile judeţuluĭ pentru a trece apoĭ pe drumul Craioveĭ saŭ al Olaculuĭ.

Formaţiunea actuală a com. a trecut prin diferite faze. In secolul trecut numaĭ Drăgşani era sat maĭ mare. Căt. Muţi şi Odobeasca eraŭ sate micĭ de moşnenĭ. Căt. Drăgşenei s'a format maĭ în urmă, iar căt. O-

dobeasca a purtat numele de Fălănica, cum se vede trecut şi pe unele hărţĭ ale statuluĭ-major austriac.

La 1885 s'a întrunit com. Muţi-Odobeasca cu Drăgşenei, stabilindu-se aci şi reşedinţa comuneĭ.

Locuitoriĭ din căt. Muţi şi Odobeasca sunt moştenĭ băştinaşĭ şi se disting de aĭ celor-l'alte cătune prin traiul şi obiceiurile lor.

Drăgşenelul, *pîrîiaş*, ce trece prin căt. Drăgşani şi comuna Drăgşenei, judeţul Teleorman, pl. Tîrguluĭ. Incepe de la E. com. Merişani şi se varsă în pîrîul Burdea, între căt. Drăgşenei şi com. Drăgşani, după ce primeşte apele maĭ multor izvoare.

Serveşte ca hotar natural moşiilor Dideşti, Drăgşani şi Beuca.

Drăgugeanul, *pîrîiaş*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Drăgugeşti, care curge pe teritoriusatuluĭ Helegiul şi se scurge în pîrîul Helegiul.

Drăgugeşti, *com. rur.*, jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-j., situată de-alungul maluluĭ stîng al Tazlăuluĭ-Mare. Se compune din treĭ cătune: Drăgugeşti, Helegiul, reşedinţa, ambele pe valea Tazlăuluĭ-Mare şi Deleni, pe Dealul Delenilor.

Teritoriul săŭ se mărgineşte la N. cu al com. Tîrgul-Valea-Rea; la V. cu al com. Bărsăneşti; la S. cu al com. Brătila şi la E. cu al comunelor: Cleja şi Fundul-Răcăciuni.

Este udat de rîul Tazlăul-Mare, care o desparte de com. Bărsăneşti şi pîraiele Helegiul şi Deleni, şi brăzdat de dealurile: Şandrul, Peştera, Măgura, Măgura-Drăgugeştilor, Arşiţa, Priporul, Ciungi, Helegiul şi al Delenilor.

Are o şcoală mixtă, care funcţionează din 1865 în satul Helegiul, întreţinută de stat, într'un local, construit din vălătucĭ de comună, sub un acoperiş cu primăria. In anul 1891 şcoala a fost frecuentată de 22 copiĭ, din carĭ 3 fete.

Bisericĭ sunt 3: în fie-care cătun cîte una, deservite de 3 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ; sunt 698 case de locuit; rare în căt. Drăgugeşti, dese în cele-l'alte; sunt 8 cîrciumĭ.

Are o populaţie de 704 familiĭ, saŭ 2445 sufl.; 1219 bărb. şi 1226 fem.; 1858 agricultorĭ, 26 meseriaşĭ, 45 comercianţĭ şi 61 avînd profesiunĭ libere.

Ştiŭ carte 61 persoane.

Contribuabilĭ, după noul recensămînt, sunt 477.

Totalul pămînturilor de cultură este de 1022.25 hect.

Teritoriul comuneĭ are o întindere de 2000 hect. Pădurile ocupă aproape 400 hect. Pămîntul este împărţit între vechiĭ răzeşĭ, al căror hrisov de proprietate datează din 1590.

Viile sunt pe o întindere de 69 hect. Viea lucrătoare are 66 1/4 hect.

Vite sunt: 37 caĭ, 1069 vite marĭ cornute, 238 porcĭ, 263 capre şi 1052 oĭ.

Budgetul com. pe exerciţiul 1891—92 are la veniturĭ leĭ 13949, banĭ 80 şi la cheltuelĭ leĭ 3053, banĭ 5.

Comuna este străbătută de calea naţională Bacăŭ-Orăşa. Distanţele: la Bacăŭ, capitala districtuluĭ, 38 kil.; la Tîrgul-Ocna, 12 kil.; la com. Cleja, 52 kil.; la com. Fundul-Răcăciuni, 37 kil.; la com. Bărsăneşti, 8 kil.; la com. Brătila, 3 kil. şi la com. Tîrgul-Valea-Rea, reşedinţa plăşeĭ, 17 kil.

Drăgugeşti, *sat*, al comuneĭ cu acelaşĭ nume, pl. Tazlăul-d.-j., jud. Bacăŭ, situat pe pîrîul Helegiul, la o depărtare de 1800 m. de satul Helegiul (şcoala). In anul 1891, din acest cătun, aŭ urmat la şcoală 5 băieţĭ şi 2 fete, din 100 copiĭ în vîrstă de şcoală. Are o populaţie de 257 familiĭ, saŭ 922 suflete. Are o biserică, clădită la 1790 şi reparată la 1883, deservită de un preot şi un cîntăreţ. Cîrciumĭ sunt 2.

Vite sunt: 22 caĭ, 373 vite marĭ cornute, 87 porcĭ şi 184 capre.

Drăguleşti, *numire* ce se maĭ dă la o *parte* din *com.* Dumitreşti, pl. Oltul-d.-j., jud. Olt.

Drăguleşti, *vale*, în com. şi căt. Pîclele, pe moşia Pîclele-Banu, luĭ, jud. Buzăŭ.

Drăguleştilor (Piscul-), *pisc*, com. Berbeşti, pl. Olteţul-d.-s., jud. Vîlcea.

Drăgulina, *colină*, în com. Valea-Musceluluĭ, căt. Malul-Alb, jud. Buzăŭ.

Drăgulina, *deal*. Vezĭ Schitul, deal, com. Boţeşti, pl. Crasna, jud. Fălciŭ.

Drăgulineşti, *vechie numire* a *com.* Valea-Musceluluĭ, jud. Buzăŭ.

Drăguneĭ (Coada-), *loc izolat* şi hotar al moşieĭ Gemenile, jud. Buzăŭ, com. Amarul.

Drăguneĭ (Movila-), *movilă*, în jud. Buzăŭ, com. Amarul, căt. Movileanca.

Drăguneĭ (Valea-), *viroagă*, în com. Amarul şi Baba-Ana, jud.

Buzăŭ, avînd maĭ mult smîrc și păpuriș, ; își ia naștere din vărsăturile Năencei ; cînd e mare, se scurge în lacul Amarul.

Drăgunoiul, *iaz.* Vezĭ Rogoza-Bujor, com. Oțeleni, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ.

Drăgușani, *com. rur.*, în pl. Răcăciuni, jud. Putna.

Comuna Drăgușani este situată peste deal de la Orbeni, în valea, prin care se scurge pîrîul cu același nume.

Distanța comuneĭ de subprefectura plășeĭ e de 26 kil., iar de capitala județuluĭ e de 70 kil.

Marginele acesteĭ com. sunt: la N., Parava; la S. Orbeni; la E., rîul Siret, care-l desparte de județul Tecuciŭ; iar la V., comuna Gropile din județul Bacăŭ, de care se desparte prin dealul Bălănelul.

Populațiunea comuneĭ, după cel din urmă recensămînt, e de 231 familiĭ, saŭ 789 suflete (408 bărbațĭ, 381 femeĭ).

Această populațiune se împarte ast-fel: 394 neînsurațĭ (220 bărbațĭ, 174 femeĭ), 330 însurațĭ și 63 văduvĭ (22 bărbațĭ, 41 femeĭ); 723 Romînĭ și 63 de diferite naționalitățĭ; 723 ortodoxĭ, 3 catolicĭ și 60 mozaicĭ; 241 agricultorĭ, 21 meseriașĭ, 5 comercianțĭ, 8 cu profesiunĭ liberale și 15 servitorĭ.

Știŭ carte 72 persoane (64 bărbațĭ și 8 femeĭ).

Numărul caselor de locuit: 274.

Are o biserică parohială, cu hramul S-țiĭ Voevozĭ. Comuna cheltuește cu biserica 60 leĭ anual.

Budgetul comuneĭ pe anul financiar 1893/94 a fost la veniturĭ de 3129.09 leĭ și la cheltuelĭ de 1127.25 leĭ.

Sunt 190 contribuabilĭ.

Numărul cultivatorilor a fost în același an de 108.

In com. sunt: 25 plugurĭ de lemn, 86 de fier; 3 morĭ de apă.

Vite sunt: 565, din carĭ: 78 boĭ, 160 vacĭ, 22 caĭ, 40 oĭ, 41 capre și 224 porcĭ.

Viile s'aŭ cultivat în 1893 pe un teren de 192 hect., și aŭ produs 960 hectolitri vin în valoare de 20000 leĭ.

Sunt 3 cîrciumarĭ, 2 băcanĭ, 1 pescar, 2 comercianțĭ de fructe, 6 fabricanțĭ de rachiŭ, 2 fierarĭ, 2 rotarĭ și 6 stolerĭ.

Drăgușani, *cătun*, în jud. Putna, plasa Răcăciuni, comuna cu același nume. Este așezat peste deal de la Orbeni, în valea prin care curge pîrîul cu același nume.

Drăgușani (Holmul), *sat,* în partea de N.-V. a com. Drăgușani, jud. Vasluiŭ, pl. Funduri, numit astfel de la dealul Holmul, care-l desparte de satul Tatomirești. E așezat între dealurile Holmul la E.; Șendreni, la V.; Scheia la N., Anina, la S. Se întinde pe o suprafață de 1144 hect. Are o populație de 153 familiĭ, saŭ 765 suflete. Aicĭ este reședința comuneĭ. Are o școală înființată în anul 1880, frecuentată de 20 elevĭ; o biserică, deservită de 1 preot și 1 eclesiarh.

Satul acesta e strămutat de fostul proprietar Teodor Rășcanu, de lîngă satul Scheia, unde se găsesc și astă-zĭ două pĭetre îngropate în pămînt, semn că acolo a fost biserică.

Drăgușani, *parohie*, în jud. Putna, plasa Răcăciuni, comuna cu același nume. Are o biserică parohială, cu hramul S-țiĭ Voevozĭ. Comuna cheltuește cu biserica 60 leĭ anual.

Drăgușani, *pădure,* situată pe teritoriul comuneĭ cu același nume, jud. Putna, pl. Răcăciuni. Are o întindere de 580 fălcĭ și aparține locuitorilor răzașĭ aĭ comuneĭ.

Drăgușani, *pîrîŭ,* pe teritoriul comuneĭ cu același nume, plasa Răcăciuni, jud. Putna; izvorește din muntele Bălănelul și se varsă în Siret.

Drăgușeni, *com. rur.*, în jud. Covurluiŭ, pl. Zimbrul, la depărtare de 72 kil. de Galați, în regiunea N.-V. a jud. Covurluiŭ. Se hotărește la N. cu com. Bursucani; la E., cu Jorăști și Crăești; la S., cu Zmulți și la V., cu com. Fundeanul (jud. Tutova). Această comună e udată de un braț al pîrîuluĭ Suhuluiul, care izvorește chiar de pe teritoriul săŭ. Pămîntul e maĭ mult șes; sunt numaĭ două dealurĭ și văĭ maĭ principale: aĭ Bursucanilor și aĭ Diocheților.

Comuna Drăgușeni e formată din treĭ cătune: Tîrgul-Drăgușeni, Diocheți și Ghinghești; cele două dintîĭŭ separate între ele numaĭ cu 200 metri de distanță, iar a treia la depărtare spre N. cu vr'o 5 kil. Pe lîngă aceste sate, maĭ este, în apropiere de Ghinghești, și un grupuleț izolat de cîte-va stîne, numit Tălpăloaea.

Are o populațiune de 387 familiĭ, saŭ 1557 suflete, 772 bărbațĭ și 785 femeĭ. Sunt 268 contribuabilĭ. Știŭ carte 229 persoane, nu știŭ 1328.

Locuitoriĭ acesteĭ comune sunt Romînĭ, foștĭ clăcașĭ împroprietărițĭ, afară de ceĭ din Tîrgul-Drăgușeni, carĭ sunt maĭ mult micĭ negustorĭ și meseriașĭ Evreĭ. Numărul Evreilor e de 46 familiĭ, cu 269 suflete.

Solul com. Drăgușeni este argilo-nisipos. Suprafața terito-

riuluĭ este de 2548 hect., din carĭ 1875 aparţin proprietăţeĭ marĭ şi 673 celeĭ micĭ. Sunt aicĭ două proprietăţĭ marĭ: Diocheţi şi Drăguşeni.

Numărul vitelor e de 1234 capete, din carĭ: 468 boĭ, 2 taurĭ, 264 vacĭ, 56 juncanĭ, 35 junce, 35 mînzaţĭ, 38 mînzate, 46 viţeĭ, 74 caĭ, 26 epe, 4 armăsarĭ, 5 noatinĭ, 146 oĭ, 2 berbecĭ, 59 capre, 71 mascurĭ.

In com. sunt 11 crîşme, 10 prăvăliĭ de manufactură, 5 băcăniĭ, 2 pităriĭ, 2 căsăpiĭ şi 1 fabrică cu prăvălie de lumînărĭ de ceară. In fie-care săptămînă se face tîrg. Meşteşugarĭ sunt: 6 croitorĭ, 6 ciobotarĭ, 2 saidicarĭ, 2 mindirigiĭ, 1 armurier, 1 boiangiŭ şi 1 stoler, iar în sat sunt cîţĭ-va rotarĭ şi lemnarĭ; morĭ cu aburĭ sunt 4.

Sunt 30 stupĭ.

Veniturile comunale se ridică la 5577 leĭ, iar cheltuelile la 5239 leĭ.

Bisericĭ sunt două: Sf. Ioan-Botezătorul în Drăguşeni, vechie de vr'o 100 anĭ şi a doua, Sf. Gheorghe, în Diocheţi, de vr'o 120 anĭ, ruinată şi închisă; bisericile aŭ 17 fălcĭ pămînt; întreaga comună Drăguşeni formează o parohie cu catredala Sf. Ioan, deservită de un preot paroh şi 3 cîntăreţĭ.

Sunt două şcolĭ: una de băeţĭ şi una de fete; cea de băeţĭ frecuentată de 40 elevĭ din 50 înscrişĭ, cea de fete e frecuentată de 40 eleve, din 55 înscrise; şcoala de fete de aicĭ e cea maĭ frecuentată din tot judeţul.

Drăguşeni, *com. rur.*, în partea de N.-E. a plăşeĭ Fundurile, jud. Vasluiŭ, la distanţă de 36 kil. de oraşul Vasluiŭ şi de 9 kil. de Negreşti, reşedinţa plăşeĭ. E aşezată pe maĭ multe dealurĭ şi văĭ, între comunele Boroşeşti, Ipatele, Scheia şi Parpaniţa.

E formată din satele: Drăguşeni (Holmul), Crăciuneşti, Talomireşti şi Scheia-d.-j., pe lîngă care se maĭ adaugă şi cătunele: Măcreşi, Gura-Văieĭ şi Pîrîeni; Se întinde pe o suprafaţă de 6292 hect., din carĭ 429 hect. pădure şi 7 hect. vie, iar 745 hect. sunt ale locuitorilor.

Are o populaţie de 333 familiĭ, saŭ 1528 suflete.

Sunt 2 bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală; 2 morĭ, una de aburĭ şi una de apă; 3 iazurĭ; 2 crîşme. Comerciul se face de 9 Romînĭ şi 7 străinĭ.

Animale sunt: 610 vite marĭ cornute, 105 caĭ, 6 catîrĭ, 736 oĭ, 12 capre şi 175 rîmătorĭ.

Budgetul comuneĭ e de 2404 leĭ 75 banĭ la veniturĭ şi 2392 leĭ 69 banĭ la cheltuelĭ.

Sunt 206 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 87 plugurĭ şi 174 care cu boĭ, 20 plugurĭ şi 40 căruţe cu caĭ; 30 stupĭ cu albine.

Drăguşeni (Tîrgul-), *orăşel*, reşedinţa comuneĭ Drăguşeni şi a pl. Zimbrul, judeţul Covurluiŭ. E populat cu 125 familiĭ, saŭ 567 suflete, (dintre carĭ 46 familiĭ, saŭ 269 suflete de Izraeliţĭ). Are o biserică şi 2 şcolĭ.

Drăguşeni, *com. rur.*, jud. Dorohoiŭ, pl. Başeul, formată din satele: Drăguşeni, Ichimeni, Nichiteni şi Podriga, cu reşedinţa primărieĭ în Drăguşeni. Are o populaţie de 468 familiĭ, saŭ 1887 suflete.

Are 3 bisericĭ, deservite de 1 preot, 3 cîntăreţĭ şi 3 pălămarĭ; o şcoală, condusă de un învăţător şi frecuentată de 40 elevĭ; 946 hect. 7 ariĭ pămînt sătesc; 6831 hect. 57 ariĭ cîmp al proprietăţeĭ moşieĭ; 12 iazurĭ şi 10 pogoane vie.

Budgetul comuneĭ a fost în 1889—90 de leĭ 5778, banĭ 72 la veniturĭ şi de leĭ 5677, banĭ 45 la cheltuelĭ.

Vite marĭ cornute sunt 1381; oĭ 4922, caĭ 332, porcĭ 328.

Sunt 50 stupĭ cu albine.

Drăguşeni, *com. rur.*, jud. Suceava, în partea sudică a plăşiĭ Moldova-d.-j., şi la 27 kil. de Fălticeni. Se învecineşte la E. cu comuna Tătăruşi; la V. cu comuna Răuceşti, din judeţul Neamţu; la S. cu com. Cristeşti şi la N. cu com. Uideşti, despărţindu-se prin semne convenţionale.

Are forma aproape drept-unghiulară, înclinată spre şesul Moldoveĭ. E compusă din satele: Drăguşeni, Lunca, Broşteni şi Sîrbi, cu reşedinţa în satul de la care şĭ-a luat numele. E populată cu 644 familiĭ, saŭ 2575 suflete (1276 bărbaţĭ şi 1299 femeĭ), din care 136 Izraeliţĭ.

Sunt 455 contribuabilĭ.

Are 4 bisericĭ, deservite de 3 preoţĭ şi 7 cîntăreţĭ; o şcoală rurală mixtă, frecuentată de 50 elevĭ. In toată comuna sunt 111 băeţĭ şi 105 fete în vîrstă de şcoală.

Budgetul comuneĭ, pe anul 1892—93, are la veniturĭ 6670 leĭ şi la cheltuelĭ, 6615 leĭ.

Vite sunt: 257 caĭ, 874 boĭ, 640 vacĭ, 3267 oĭ, 160 capre, şi 275 porcĭ.

Altitudinea comuneĭ de la nivelul măriĭ variază între 325—345 m. E udată de Moldova (6 kil.) şi de pîraĭele Rişca (1500 m.), Hatia (2 kil.) şi altele precum şi de treĭ iazurĭ: Picla, Stroĭeşti şi Broşteni.

Suprafaţa comuneĭ este de

3574 hect., din carĭ 2295 cultivabile, 600 pădure, 300 fînaţ şi restul prundiş şi loc sterp şi neproductiv.

Improprietăriţĭ la 1864 sunt: 10 fruntaşĭ, 140 pălmaşĭ şi 71 codaşĭ, stăpînind 846 fălcĭ.

Drumurile principale sunt: la Ciumuleşti (13 kil.), la Cristeşti (7 kil.), la Forăşti (3600 m.), la Tătăruşi (11 kil.) şi la Sîrbeni (5 kil.).

In com. Drăguşeni se află o fabrică de spirt a proprietăţiĭ, fabricînd între 47—55 miĭ litri spirt pe an.

La 1803 «Drăguşeni a Banuluĭ Costache Lazu, cu loc de mijloc, număra 63 liuzĭ, plătind 1028 leĭ bir anual, fiind şi 10 liuzĭ de ceĭ fără bir, la carĭ se maĭ adăogaŭ breslaşĭ ot tam 17 liuzĭ cu 140 leĭ bir pe an».

Intr'un hrisov din 1814, Iunie 28, de la Calimah-Vodă, întăritor stăpîniriĭ luĭ Ioan Lazu asupra moşiilor de la ţinutul Suceveĭ Negrileşti (astă-zĭ necunoscut) şi parte din Drăguşeni, se citează următoarele acte: Suret din 7028 (1520), Iulie 15, carte din 7231 (1723), Martie 5, carte din 7256 (1748), Dec. 28, carte din 1763, Aprilie 4 şi o anafora din 1813, Maiŭ 25.

Intr'o altă carte de judecată din acelaşĭ an (1814), Iulie 15, pentru împresurarea moşiilor Drăguşeni şi Zăvoeni (poate moara Zavuluĭ) de pe Moldova, din ţinutul Suceveĭ, ce sunt a Banuluĭ Costache Lazu, şi a frateluĭ săŭ Ioan, despre moşiile Căbujeĭ, a Banuluĭ Const. Cantacuzino şi Stoeşti, a mănăstireĭ Slatina, se aduc ca dovezĭ două ispisoace din 7028 (1520), Iulie 15 şi o carte din 1813, Nov. 10. («Uricar» de T. Codrescu, vol. VI, pag. 211 şi 298). Satele Căbuja şi Stoeşti încă sunt astă-zĭ. (V. satul Drăguşeni).

Drăguşeni, *sat,* format din 2 mahalale, pe moşia cu acelaşĭ nume, com. Drăguşeni, pl. Başeul, jud. Dorohoiŭ. Are o populaţie de 246 fam., saŭ 914 sufl.

Proprietatea moşieĭ este: partea Drăguşeni-d.-j., a erezilor def. T. Pisoschi; iar partea Drăguşeni-de-Sus, a erezilor def. Anastase Fătu.

Are 2 bisericĭ, deservite de 1 preot, 2 cîntăreţi şi 2 pălămarĭ. Una pe partea de jos a satuluĭ cu hramul Sf. Gheorghe, în care se oficiază, este de zid şi spaţioasă, făcută în 1857 de fostul proprietar Gh. Codrescu; a doua în partea de sus a satuluĭ, cu hramul Sf. Nicolae, este închisă fiind în ruină.

Are o şcoală, condusă de un învăţător şi frecuentată de 40 elevĭ.

Săteniĭ împroprietăriţi aŭ 529 hect. 20 ariĭ pămînt, iar stăpîniĭ moşieĭ 3520 hect., 66 ariĭ şi anume: 1088 hect., 47 ariĭ partea de jos şi 1432 hect., 20 ariĭ partea de sus. Iazurĭ sunt 5, din carĭ acel numit al Podrigăĭ este în suprafaţă de 22 hect., 92 ariĭ. Livada este de 2 hect., 87 ariĭ şi viea, de 4 pogoane.

Pîrîul principal ce trece pe moşie este Podriga.

Drum este cel ce duce la Săveni.

Hotarele cu: Podriga, Nichiteni, Ichimeni şi Ştiubeieni.

In vechime proprietatea acesteĭ moşiĭ era a luĭ Drăguşan, Mare Spătar şi Consilier Domnesc; aceasta se vede din hrisovul din 17 Martie 1729; apoĭ a devenit a mănăstireĭ Putna din Bucovina, ce o stăpîni până la 1785, cînd se vîndu.

Familia Fătu este vechĭe şi originară răzeşă din satul Orteşti, dupre cum se vede din hrisovul luĭ Ilieş Petru-Vodă, din 2 Martie 1548.

Drăguşeni, *sat,* numit în parte şi Căbuja, pe moşia şi în com. cu acelaşĭ nume, jud. Suceava. Aşezat pe ţărmul stîng al Moldoveĭ şi pe dealurile Vieĭ şi Drăguşeni.

Are o populaţiune de 335 fam. saŭ 1300 sufl. (629 bărbaţĭ şi 671 femeĭ) din carĭ 90 străinĭ. Sunt 250 contribuabilĭ. Case de locuit sunt 291. Vatra satuluĭ ocupă 85 fălcĭ.

Improprietăriţĭ la 1864 sunt 10 fruntaşĭ, 149 pălmaşĭ şi 71 codaşĭ, stăpînind 846 fălcĭ.

Are 2 bisericĭ: una cu hramul Sf. Spiridon, clădită de lemn de stejar de Const. Başotă şi Manolache Lazu; a doua cu hramul Sf. Voevozĭ, e adusă de 50—60 anĭ din desfiinţatul sat Săcueni. Fie-care biserică e deservită de cîte 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Este aci o şcoală rurală mixtă, condusă de un învăţător, plătit de stat, înfiinţată la 1865, frecuentată de 50 elevĭ.

Spun bătrîniĭ că pe la începutul acestuĭ veac nu eraŭ în Drăguşeni de cît 10—15 case. In ce priveşte pe proprietariĭ străvechĭ, nu se maĭ pomeneşte de cît de unul Drăgan, zis Dragoş şi Drăguşin; un altul, maĭ încoa, a fost Cantacuzin, apoĭ Alexandru Calimah şi posesorul săŭ, Mateiŭ Strat, care făcu velniţa, şi Nicolae Drosu.

Săteniĭ spun că, pe timpul luĭ Mihail Sturdza-Vodă, prinţul A. Calimah cumpără moşioara Drăguşeni cu sătişorul de pe ea. Incet, încet, cumpărînd dînsul şi cele-l'alte sforĭ de moşiĭ: Codrul, Căbuja, Stroeşti cu satul Rîpile şi parte din Preoteşti din jud. Neamţu, cuprinse pe răzeşiĭ din Săcueni la mijloc şi, ca să-ĭ poată desmoşteni, înşelă pe cel ce ţinea hrisoavele, le luă şi distruse şi a-

poĭ îşĭ puse robiĭ şi serviĭ de stricară casele şi satul răzăşesc. Ast-fel, satul Drăguşeni de astăzĭ e format de urmaşiĭ locuitorilor desfiinţatelor sate: Căbuja, Codrul şi Săcueni. Şi acum se cunosc urmele satuluĭ Săcueni sub numele de Livada-Săcuenilor.

Drăguşeni (Dealul-), *deal,* pe care stă o parte din satul cu acelaşĭ nume, jud. Suceava.

Drăguşeni, *moşie* particulară, de 600 hect., în jud. Covurluiŭ, pl. Zimbrul, com. cu acelaşĭ nume.

Drăguşeni, *pădure,* jud. Suceava, în întindere de 600 hect., de diverse esenţe, pe moşia cu acelaşĭ nume.

Drăguţaia, *deal,* al munteluĭ Monteorul (lanţul Alunişul), jud. Putna, pl. Vrancea.

Drăguţoiul, *pîrîŭ,* ce udă com. Nerejul, pl. Vrancea, jud. Putna.

Drăguţeşti, *sat,* jud. Argeş, pl. Oltuluĭ; face parte din com. rur. Drăguţeşti-Săpunari. Satul are 300 locuitorĭ şi o biserică cu hramul Sf. Nicolae, deservită de un preot, un cîntăreţ şi un paracliser.

Drăguţeşti, *cătun,* al com. Iaşi, jud. Gorj, pl. Ocolul. E situat la S. com., pe şes. Are o suprafaţă cam de 1450 hect., din care 800 hect. arabile, 450 hect. pădure şi 200 hect. fîneţe şi izlaz.

Are o populaţie de 50 fam., saŭ 200 sufl., din carĭ 39 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 30 plugurĭ, 40 care cu boĭ, 1 căruţă cu caĭ.

Vite: 220 vite marĭ cornute, 40 oĭ, 14 caĭ şi 150 rîmătorĭ.

E udat de rîul Jiul, şi situat pe ţărmul luĭ cel stîng.

Comunicaţia se face prin şoseaua naţională Filiaşi-Pietroşani, care-l străbate.

Are o biserică, făcută în 1828 şi deservită de preotul din comuna Iaşi.

Drăguţeşti-Săpunari, *com. rur.,* pe apa Vedea, jud. Argeş, pl. Oltuluĭ, la 26 kil. de com. rur. Tigveni (reşedinţa subprefectureĭ) şi la 9 kil. de Piteşti. Se compune din 7 cătune: Bouleni (125 loc.), Codreşti (75 loc.), Costeşti (50 loc.), Gheorduneşti, (100 loc.), Spiridoneşti (100 loc.), Drăguţeşti-Săpunari (300 loc.) şi Cotmeana (500 loc.). Peste tot 1250 loc., din carĭ 550 loc. Ţiganĭ. In com. sunt: 3 bisericĭ, din care una mănăstirea Cotmeana fondată de Mircea-Vodă la 1389; o şcoală primară rurală.

Budgetul com. pe 1882/83 a fost de 1053 leĭ, 28 banĭ la veniturĭ şi de 1022 leĭ la cheltuelĭ.

După o publicaţiune oficială (1887), această comună numără 237 contribuabilĭ şi are un budget de 3720 leĭ la veniturĭ şi de 3058 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor a fost în anul 1887 de 668 vite marĭ (620 boĭ şi vacĭ, 48 caĭ) şi de 995 vite micĭ (484 oĭ, 117 capre şi 394 rîmătorĭ).

Drăjniţa, *izvor* cu *apă minerală,* jud. Prahova, care conţine clorure, sulfate şi carbonate alcaline. Apele coprind în litru următoarele proporţiunĭ.

Clor	0.0460
Acid sulfuric	0.0861
Calce	0.1400
Magnezie	0.0330

Materiile solide coprinse într'un litru de apă din Valea-Drăjniţa sunt 100.088.

Drăjnuţa, *poiană,* în jud. Prahova, plaiul Teleajenul, com. Cerașul; servă de păşune.

Drămeşti, *trup de sat,* în com. Uscaţi, plasa de Sus Mijlocul, jud. Neamţu.

Drănicul, *com. rur.,* din Dolj, pl. Jiul-de-Mijloc, la 35 kil. departe de Craiova şi la 11 kil. de reşedinţa plăşeĭ Segîrcea.

Situată pe valea Drăniculuĭ şi la V., pe marginea uneĭ pădurĭ numită pădurea Drănicul şi Cureaua-cu-Pricina.

Se învecineşte la V. cu com. Segîrcea, la E. cu apa Jiuluĭ, la N. cu com. Foişorul, la S. cu com. Padea.

Limita linieĭ de N. începe din moşia Domeniuluĭ Coroaneĭ Segîrcea, trece peste Valea-cu-Teiŭ, peste Piscul-cu-Teiŭ şi se termină în apa Jiuluĭ.

Limita linieĭ de S. începe tot din moşia Domeniuluĭ Segîrcea, din dreptul Cruceĭ-de-Piatră, trece pe valea Zegorenilor şi dealul Scumpierilor şi se termină în apa Jiuluĭ.

Limita linieĭ de V., formată de moşia Domeniuluĭ Coroaneĭ Segîrcea, începe de la colţul pădureĭ Cureaua-cu-Pricina despre N., merge spre S. pe lîngă Crucea-de-Piatră, pănă în moşia comuneĭ Padea, unde se termină.

Limita linieĭ de E. este formată de apa Jiuluĭ.

Terenul comuneĭ este accidentat de dealurile: Dealul-Ciobotiĭ, cu o înălţime de 25 m., dealul Puturoşi; Dealul-Crivineĭ cu piscurile: Piscul-cu-Teiŭ, cu văile Crivineĭ, Zegorenilor şi Valea Puturoşi.

Inălţimea dealurilor variază între 15—20 m.

Comuna este udată de Jiŭ, care primeşte, pe teritoriul aceşteĭ comune, pîrîul Drănicul

ce trece prin balta numită A-leşteul.

Bălţile ce udă comuna sunt: Balta Aleşteul şi balta numită a-Crivineĭ din Valea-Crivineĭ, pe o mică întindere. Pe pămîntul arabil se află balta numită Poiana-cu-Periĭ.

Comuna se compune dintr'un singur cătun, numit Drănicul. Cătunul Drănicul cuprinde mahalalele următoare:

Mahalaua Codricilor, Mahalaua-de-sub-Coastă, Mahalaua Delenilor, Mahalaua Voineştilor, Mahalaua Drumul-Cîmpuluĭ, Mahalaua Luteştilor, Mahalaua Dedeştilor, Mahalaua Drumul-Padea, Mahalaua Davideştilor.

In comună se află o biserică fondată la anul 1838 de locuitorĭ şi reparată din noŭ, tot de locuitorĭ, la anul 1883. Biserica este de zid, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ. Are o proprietate de 17 pogoane arabile. E deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Este o şcoală mixtă, ce funcţionează din 1885, condusă de un învăţător. Localul de zid este cedat comuneĭ pe timp nehotărît. In anul şcolar 1892—93 a fost frecuentată de 55 băieţĭ şi 2 fete; în vîrstă de şcoală sunt 125 băieţĭ şi 105 fete.

Ştiŭ carte 50 bărbaţĭ.

Populaţia comuneĭ este de 1323 suflete, din carĭ 702 bărbaţĭ şi 621 femeĭ. După legea rurală din 1864 sunt 140 împămînteniţĭ; iar după cea din 1879 sunt 31 însurăţeĭ.

In comună sunt 250 case şi 50 bordee. Casele sunt făcute de zid; bordeele sunt săpate în pămînt.

Suprafaţa comuneĭ este de 1436 hect., din carĭ 552 hect. pămînt arabil, 700 hect. pădure, 100 hect. fîneaţă, 84 hect. viĭ.

Moşia Drănicul cu o suprafaţă de 552 hect., cu un venit de 80000 leĭ, aparţine d-luĭ C. N. Mihail; pe dînsa se seamănă grîŭ, porumb, orz, meiŭ, linte şi fasole.

Pădurea Drănicul cu o suprafaţă de 700 hect., din care 300 pogoane sunt amenajate, aparţine D-luĭ C. N. Mihail. Esenţe: cer şi gîrniţă.

Fîneţele, de 100 hect., aparţin proprietaruluĭ.

Viile, de 84 hect., aparţin locuitorilor împămînteniţĭ la 1864.

Cariere de piatră se găsesc pe rîpa Crivineĭ, pe proprietatea d-luĭ C. N. Mihail, de unde se scoate piatră de construcţie.

In comuna Drănicul se găsesc cazane, în care se fabrică rachiŭ, din drojdia vinuluĭ.

Morĭ micĭ sunt două, unde locuitoriĭ îşĭ macină porumbul; parte din loc. se duc la morile de aburĭ de pe moşiile vecine, Padea şi Foişorul.

Stîne sunt treĭ pe moşia Drănicul.

In comună sunt 2 cizmarĭ; 2 fierarĭ; 3 cîrciumarĭ şi 7 comercianţĭ. Productele le duc la schela Copaniţa la Dunăre, la Bistreţul şi la Bechet.

Drănicul este străbătut de o cale vecinală, lungă în comună de 3 kil., ce duce la comuna Padea. O cale comunală vecinală tot de 3 kil. duce la com. Segîrcea.

O cale naturală duce de la sat la Jiŭ pe o lungime de ½ kil.

Venitul comuneĭ pe exerciţiul 1893—94 a fost de leĭ 1877,67 la veniturĭ şi de leĭ 1426,18 la cheltuelĭ.

Vite cornute sunt 1400, oĭ 1230, caĭ 89.

Drănicul, *sat,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-mj., com. Drănicul, cu reşedinţa primărieĭ.

Drănicul, *moşie* particulară, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-mj., com. Drănicul, aparţinînd D-luĭ C. N. Mihail. Are o întindere de 3000 pog. şi aduce un venit anual de 80000 leĭ. Pe dînsa se găseşte şi pădure, asemenea şi cariere de piatră în rîpa Crivineĭ.

Drănicul, *pădure* particulară, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-mj, com. Drănicul, în întindere de 700 hect., din care 300 hect. sunt amenajate. Se găseşte pe proprietatea Drănicul şi aparţine D-luĭ C. N. Mihail. Esenţe : cer şi gîrniţa.

Drănicul, *vale,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-mj., com. Drănicul, pe care se află aşezată comuna.

Drăniţirele, *pîrîiaş* mic, în jud. Neamţu, pl. Piatra-Muntele, com. Bistricioara; izvoreşte din muntele Grinţieşul-Mic şi se varsă pe partea stîngă a pîr. Bistricioara, la 1½ kil. depărtare de satul Bistricioara.

Drăslăvăţul, *pîrîŭ,* jud. Fălciŭ; ia naştere dintre viile din prejurul oraşuluĭ Huşi, şi, împreunîndu-se cu pîraĭele: Ochiul, Schitul şi Zavati, formează pîrîul Broşteni.

Drăsleuca, *pîrîŭ,* jud. Botoşani, izvoreşte din iazul Loeşti, com. Cucoreni, trece prin com. Cucoreni şi Dracşani şi se varsă în lacul Dracşani.

Drăsleuca, *vale,* jud. Botoşani, prin care curge pîrîul Drăsleuca.

Drehuţa, *deal,* jud. Suceava, acoperit de pădure de fag, pe moşiile Sireţelul şi Stolniceni-Costandache.

Drehuţa (Valea-), *poiană,* în

pădurea moşieĭ Stolniceni-Costandache, jud. Suceava.

Drencea, *deal*, spre V. de satul Hoiseşti, jud. Iaşi, pl. Cîrligătura, com. Tăuşeşti.

Dreptul, *trup de sat*, în jud. Neamţu, pl. Piatra-Muntele, com. Galul.

Dreptuluĭ (Dealul-), *deal*, în jud. Neamţu, pl. Piatra-Muntele, com. Galul; se află în prelungirea dealuluĭ Fagul, din ramura Razimuluĭ.

Dreptuluĭ (Gura-), *sat*, în jud. Neamţu, pl. Piatra-Muntele, com. Galul, situat la V. satuluĭ Galul, pe stînga rîuluĭ Bistriţa, în spre hotarul jud. Suceava, pe coprinsul moşieĭ Munţiĭ şi Galul.

Are o întindere cam de 254 hect. 25 ariĭ, cu o populaţiune de 50 familiĭ, saŭ 190 suflete.

Terenurile din împrejurimea acestuĭ sat sunt muntoase şi acoperite cu pădurĭ. Locuitoriĭ se ocupă cu plutăria şi creşterea vitelor.

Contribuabiliĭ sunt 50.

In acest sat se află: 1 biserică, deservită de 1 preot şi 2 eclesiarcĭ; o piuă pentru făcutul sucmanelor; o moară pentru măcinat; 4 rotăriĭ; 1 herestrăŭ sistematic purtat prin ajutorul apeĭ, pentru tăierea şi fasonarea arborilor.

Numărul vitelor se urcă la 488 capete, dintre carĭ: 30 boĭ, 40 vacĭ, 317 oĭ, 7 caĭ, 67 rîmătorĭ şi 27 juncĭ.

Dreptuluĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ*, ce izvoreşte din ramura munteluĭ Plopuluĭ, în partea septentrională a pisculuĭ munteluĭ Steja, teritoriul com. Călugăreni, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu. Curge printre ramura Zahorneĭ şi a Plopuluĭ, până la vărsarea sa pe partea dreaptă a rîuluĭ Bistriţa, în faţa satuluĭ Gura-Dreptuluĭ, din com. Galul.

Dreptuluĭ (Pîrîul-), *pîrîiaş*, ce izvoreşte din muntele Reazim, com. Galul, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu; se varsă pe stînga rîuluĭ Bistriţa, în faţa satuluĭ Săvineşti.

Dretele, *pisc de munte*, în com. Dorna, jud. Suceava.

Dretele, *pîrîŭ*, afluent al Arinuluĭ, jud. Suceava.

Dricul, *platoŭ*, în partea de N.-E. a oraşuluĭ Huşi, jud. Fălciŭ. Serveşte de imaş al vitelor tîrgoveţilor. Aci se face mare bîlciŭ în ziua de 14 Septembrie a fie-căruĭ an.

Dridul, *moşie*, jud. Ilfov, plasa Znagov, proprietatea statuluĭ, fostă pendinte de M-rea Dealuluĭ, lîngă Tîrgovişte. A fost ipotecată la anul 1871, împreună cu alte 380 moşiĭ, pentru asigurarea împrumutuluĭ de 78 milioane leĭ, cînd se arenda cu 83100 leĭ anual. La 1880—85 arenda a scăzut la 60300 leĭ; iar pe periodul 1885—95 s'a arendat cu 124000 leĭ anual.

Dridul, (Stupinele), *moşie*, jud. Ilfov, pl. Znagov, proprietatea statuluĭ, fostă pendinte de M-rea Znagov. La anul 1871 a fost ipotecată pentru asigurarea împrumutuluĭ domenial, cînd se arenda cu 11400 leĭ anual. Pe periodul dela 1879—84 arenda a scăzut la 8188 leĭ.

Dridul-Dealuluĭ. Vezĭ Dridul-Movila, *sat*, jud. Ilfov.

Dridul-Movila, (Cioflec, Dridul-Dealuluĭ), *sat*; face parte din com. rur. Dridul-Sărindarele, pl. Mostiştea jud. Ilfov. Este situat la N. E. de Bucureşti, la împreunarea rîuluĭ Prahova cu rîul Ialomiţa. Numele şi-l trage de la o mare movilă ce este în apropiere de rîul Ialomiţa. Această movilă servea, pe cît se vede, ca hotar despărţitor, la N., între judeţul Ilfov şi Prahova.

Populaţia luĭ e de 958 locuitorĭ. Aci este reşedinţa primărieĭ.

Se întinde pe o suprafaţă de 3000 hect, din carĭ statul are 2337 hect. şi locuitorĭ 663 hect. Statul cultivă prin arendaşiĭ săĭ 1562 hect. (75 izlaz, 700 pădure). Locuitoriĭ din terenul lor rezervă pentru izlaz 28 hect.

Are o biserică, cu hramul Sf. Treime, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală de băeţĭ şi una de fete, frecuentate de 30 elevĭ şi 10 eleve, cu întreţinerea cărora statul, judeţul şi comuna cheltuesc anual 4362 leĭ. Localul s'a construit de jud. în anul 1878.

In raionul satuluĭ maĭ e 1 moară cu aburĭ; 1 baltă.

Numărul vitelor marĭ e de 709 şi al celor micĭ de 1945.

Comerciul se face de 3 cîrciumarĭ şi 1 hangiŭ. S'aŭ stabilit în sat 2 străinĭ.

Dridul-Movila, *pădure*, jud. Ilfov, pl. Mostiştea. Are 285 hect. proprietatea statuluĭ, formată din trupurile: Pădurea-din Deal (250 hect.) Zăvoiul-Neguţoia (15 hect.) şi Zăvoiul-Cătunul-Moriĭ (20 hect).

Dridul-Sărindarele, *com. rur.*, jud. Ilfov, pl. Mostiştea, situată la N. E. de Bucureşti, la vărsarea rîuluĭ Prahova în rîul Ialomiţa, 45 kil. departe de Bucureşti. Stă în legătură cu com. Fierbinţi prin o sosea vecinală.

Se compune din satele: Dridul-Movila, Dridul-Znagov, Movilița, Sărindarul-d.-s. și Sărindarul-d.-j., cu o populație de 2677 locuitorĭ, carĭ trăesc în 625 case.

Se întinde pe o suprafață de 8200 hect. Proprietariĭ au 5708 hect., din carĭ cultivă 4803 hect. (205 izlaz și 700 pădure). Locuitoriĭ au 2492 hect., din carĭ cultivă 2369 hect. restul izlaz.

Sunt 476 contribuabilĭ.

Bugetul com. este de 7898 leĭ la veniturĭ și de 7882 leĭ la cheltuelĭ.

In comună sunt 3 bisericĭ: (la Dridul-Movila, Dridul-Znagov, Sărindarul-d.-j.); 1 școală mixtă; 1 moară cu aburĭ; 1 mașină de treerat; 1 baltă.

Numărul vitelor marĭ e de 2252 (730 caĭ și epe, 35 armăsarĭ, 905 boĭ, 547 vacĭ și vițeĭ, 35 bivolĭ și bivolițe) și al celor micĭ de 6280 (100 capre, 480 porcĭ, 5700 oĭ).

Dintre locuitorĭ, 629 sunt plugarĭ, 8 meseriașĭ, 7 aŭ diferite profesiĭ.

Arătura se face cu 333 plugurĭ: 151 cu boĭ, 182 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 510 care și căruțe: 267 cu boĭ, 243 cu caĭ.

Comerciul se face de 13 cîrciumarĭ și 3 hangiĭ.

Dridul-Znagov, *sat*, face parte din com. rur. Dridul-Sărindarele, pl. Mostiștea, jud. Ilfov. Este situat pe țărmul stîng al rîuluĭ Ialomița. Rîul Prahova udă partea de N. a acestuĭ sat. Are o poziție plăcută, pus pe culmea unuĭ frumos delușor. Aci se văd niște ruine vechĭ.

Are o suprafață de 550 hect., din carĭ statul și însurățeiĭ aŭ 288 hect. și locuitoriĭ 262 hect. Statul și însurățeiĭ cultivă 265 hect., rezervînd 23 hect. pentru fînețe. Restul locuitorilor cultivă 232 hect. oprind 30 hect. pentru izlaz.

Are o biserică, cu hramul Cuvioasa-Paraschiva, deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ. Populația luĭ e de 278 locuitorĭ.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 321 și al celor micĭ de 976.

Drigul-Pisculuĭ, *movilă*, jud. Dolj, pl. Balta, com. Gîngiova, de unde începe limita de E. a comuneĭ.

Drincea, *com. rur.*, în jud. Mehedinți, plasa Cîmpul, la distanță de 52 kil. de Severin. E situată pe albia rîuluĭ Drincea, formează comună cu satul Cearîngul, care altă dată era reședința comuneĭ.

Are 1300 locuitorĭ (200 contribuabilĭ), carĭ locuesc în 260 case.

Locuitoriĭ posedă: 45 plugurĭ, 95 care cu boĭ, 16 căruțe cu caĭ.

Are 2 bisericĭ, deservite de 1 preot și 3 cîntărețĭ.

Budgetul comuneĭ are la veniturĭ leĭ 2026 și la cheltuelĭ leĭ 980.

Numărul vitelor în această comună este de 2219: 740 vite marĭ cornute, 830 oĭ, 49 caĭ și 600 rîmătorĭ.

In această comună sunt dealurĭ acoperite cu viĭ, carĭ daŭ renumitul vin de Drincea. Prin comună trece șoseaua Drincea-Oprișor, ce vine de la Punghina.

Drincea, *pîrîŭ*, în jud. Mehedinți, pl. Cîmpul; izvorește din hotarul com. rur. Căiuțul, din pl. Ocolul-d.-j.; curge prin com. rur. Podul-Grosuluĭ, sub numele de Pîrîul-Albuluĭ, unde primește cîțĭ-va afluențĭ; apoĭ, îndreptîndu-se către S., udă comunele: Slașoma, Corlățelul, Cujmirul, și, la Braniște, unde confluențează cu pîrîul Oprișoruluĭ, îndreptîndu-se către Salce, se varsă în Balta-Ascunsă și de aci în Dunăre.

Drislea, *pîrîŭ*, izvorește din com. Șoldănești, jud. Botoșani, din iazul Henic; se varsă în Jijia, la Ionășeni.

Drituluĭ (Pîrîul-), *pîrîiaș* ce izvorește din munțiĭ Doamneĭ, teritoriul com. Buhalnița, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu; se varsă pe stînga rîuluĭ Bistrița, în josul satuluĭ Buhalnița.

Drituluĭ (Pîrîul-), *pîrîiaș* ce izvorește din ramurile de V. a munteluĭ Domesnicul, com. Călugăreni, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu; se varsă în pîr. Hanguluĭ, pe partea stîngă, în josul satuluĭ Coroiul.

Drîciĭ (Valea-), *vale* ce începe din moșia Uzunul, jud. Vlașca, și se varsă în apa Călniștea, pe trupul Iași, din Strîmba-d.-j., în sus de Fîntîna-Purcaruluĭ.

Drîmocsa, *deal*, situat la N. și în apropiere de com. Topești, pl. Vulcan, jud. Gorj și spre V. de dealul vecin Streaua; are o suprafață de 18 hect.; se prelungește de la N. la S.; este acoperit parte cu locurĭ arabile și parte cu mărăcinĭ; e proprietatea locuitorilor com. Topești.

Drînceni, *com. rur.* și *tîrgușor*, în jud. Fălciŭ, pl. Podoleni. Comuna se compune din: Tîrgușorul Drînceni, 16 fam.; Cotul Ghermănești, sat, cu 52 fam.; Rîpele, 56 fam.; Drînceni, căt., cu 8 fam.; Albița, 6 fam., Vărăria, 4 fam. și Odobești, 2

fam., adică: 204 fam. saŭ 1000 suflete, din carĭ Nemţĭ 6, Ungurĭ 8, Evreĭ 140, Armenĭ 7, Bulgarĭ 5, Grecĭ 24, Ţiganĭ 17 şi restul Romînĭ. Tîrguşorul Drînceni a fost fondat de proprietarul M. Kogîlniceanu, la 1863.

In comună sunt 2 bisericĭ: una zidită de Ilie Kogălniceanu, tatăl luĭ M. Kogălniceanu şi alta în satul Cotul-Ghermăneşti, zidită de locuitoriĭ răzeşĭ; maĭ este o sinagogă, două şcolĭ primare, una de băeţĭ, înfiinţată în 1866, cu hrisov domnesc, prin stăruinţa luĭ M. Kogălniceanu, şi alta de fete înfiinţată în 1887, 2 şcolĭ private evreeştĭ, un biroŭ poştal şi telegrafic, subprefectura pl. Podoleni, judecătoria de ocol, o şcoală primară pentru băieţĭ şi alta pentru fete, un biroŭ vamal cu trecătoare în Rusia, etc.

Budgetul com. pe anul 1882—83 a fost de 3107 leĭ, 14 banĭ la veniturĭ şi de 2899 leĭ, 44 banĭ la cheltuelĭ.

Tot aci e un mic port la Prut, prin care se transportă la Galaţĭ cereale încărcate pe caice.

Vezĭ Drîncenĭ, punct vamal.

Drînceni, *punct vamal* şi port pe Prut, com. Drînceni, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ. Are ca sucursală punctul vamal Scopoşeni. Venitul aceste vămĭ pe anul financiar 1884—85 a fost de 19129 leĭ, 3 banĭ, iar pe anul 1896—97 de 315 leĭ, 40 banĭ.

Drînceni, *sat*, în com. Drînceni, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ, aşezat pe culmea dealuluĭ Căruţa, spre V. de tîrguşorul Drînceni, pe o suprafaţă de 85 hect. Proprietatea moşieĭ e a locuitorilor răzeşĭ. Aicĭ se află o fîntînă cu apă de pucioasă.

Drînceni, *deal* cu viĭ, în com. rur. Oprişorul, pl. Cîmpul, jud. Mehedinţi.

Drînga, *pădure,* în jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, pe teritoriul com. Hîrja.

Drînga, *pîrîiaş,* în jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Hîrja, care izvoreşte din muntele Păltiniş şi se scurge în Oituz.

Drînguluĭ (Poiana-), *poiană,* situată lîngă poiana Ruptura, în prelungirea ramureĭ munteluĭ Cozla, pe teritoriul com. Gîrcina, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu.

Drobul, *deal,* ce ocupă partea de S. a com. Gropniţa, pl Copoul, jud. Iaşi şi continuă prin întreruptiunĭ, de la V. spre E., trecînd din teritoriul comuneĭ, după ce maĭ întîiŭ dă naştere la o ridicătură foarte mare, în faţa satuluĭ Gropniţa, numită: La-Moara-Ţuţueanuluĭ.

Drochieĭ (Dealul-), *deal,* jud. Fălciŭ. Vezĭ Dealul-Drochieĭ, comuna Gugeşti, pl. Crasna.

Drocia, *pîrîŭ,* în jud. Olt. Udă partea de E. a com. Constantineşti, pl. Vedea-d.-j. şi se varsă în Plapcea Mare, tot pe teritoriul com. Constantineşti.

Drog (Rîpa-cu-), *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Măgura. Acoperită cu planta drog.

Droga, *pîrîiaş,* în jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s, com. Săndu-leşti, care se scurge în pîrîul Turluiul.

Drogul, *com. rur.,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-j., lîngă balta Jîrlăul saŭ Drogul.

Este aşezată în partea de S. a judeţuluĭ, la 28 kil., spre S.-E. de oraşul Rîmnicul-Sărat, şi în partea estică a plăşeĭ Rîmnicul-d.-j., la 11 kil. spre S.-E. de comuna Bălăceanul, reşedinţa plăşeĭ. Comunele învecinate sunt: Vişani, la 4 kil.; Grădiştea-d.-s., la 16 kil.; Jîrlăul, la 6 kil.; Galbenul şi Slobozia-Galbenul, la 7 kil.; Cîineni, la 8 kil.; Amara, la 9 kil.

Se mărgineşte la N. şi la E. cu com. Cîineni, la S., cu com. Vişani şi Jîrlăul, despărţită prin lacul Jîrlăul saŭ Drogul, la V., cu comunele Galbenul saŭ Slobozia-Galbenul.

Este o comună de cîmp; nu are dealurĭ în interiorul eĭ, ci numaĭ icĭ şi colea sunt cîte-va movile naturale, ca Movila-Droguluĭ, Hoinari, etc.

La S. se află întinsa baltă Drogul, numită şi Jîrlăul saŭ Văceni; maĭ sunt şi 21 puţurĭ.

Cătunele carĭ o compun sunt: Drogul, reşedinţa, la E., Andreeşti la V.

Suprafaţa comuneĭ e de 3510 hect., din carĭ 10 hect. vatra comuneĭ, 400 hect. ale locuitorilor, 3100 hect. ale proprietăţiĭ private.

Are o populaţie de 252 familiĭ, saŭ 938 suflete: 498 bărbaţĭ, 440 femeĭ; 312 căsătoriţĭ, 609 necăsătoriţĭ, 18 văduvĭ. Ştiŭ carte 14 persoane.

Comuna are o biserică, cu hramul Adormirea-Maici-Domnuluĭ, zidită în anul 1857 de locuitorĭ are 17 pogoane pămînt; deservită de 1 preot, 1 dascăl şi 1 paracliser. Este o şcoală de băeţĭ, fundată în anul 1882 de locuitorĭ, condusă de 1 învăţător şi frecuentată de 32 elevĭ.

Comuna are 3200 hect. arabile, 100 hect. imaş, 200 hect. neproductive (baltă).

In com. sunt: 114 plugurĭ, 1515 capete vite, din carĭ 350

boĭ, 195 vacĭ, 172 caĭ, 48 epe, 640 oĭ, 116 rîmătorĭ.

Transportul productelor se face prin gara Făureĭ, jud. Buzăŭ, la 7 kil. spre S. de comună.

Căile de comunicaţie sunt drumurĭ vecinale: spre Vişani; Cîineni — Grădiştea-d.-s. — Grădiştea-de-j.; Amara — Balta-Albă; Jîrlăul — Nisipuri; Galbenul-Slobozia— Galbenul-Bălăceanul — R.-Sărat.

Sunt 255 contribuabilĭ.

Veniturile com. sunt de 2952 leĭ, 10 banĭ, iar cheltuelile sunt de 2945 leĭ, 98 banĭ.

Sunt în Drog 11 comercianţĭ şi 9 meseriaşĭ.

Drogul, *sat*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., cătunul de reşedinţă al comuneĭ Drogul, aşezat în partea de E. a comuneĭ, pe malul N. al bălţeĭ Drogul. Are o întindere cam de 6 hect. (numaĭ vatra satuluĭ), cu o populaţiune de 165 familiĭ, saŭ 546 suflete, din carĭ 172 contrib. Ştiŭ carte 10 persoane. Are o biserică deservită de 1 preot, 1 dascăl şi 1 cîntăreţ; şcoala comuneĭ.

Drogul, *lac*, în judeţul R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-j.; se întinde prin comunele Drogul Jîrlăul şi Vişani, maĭ poartă şi numele de balta Văcenilor, un cătun ce s'a încorporat în com. Jîrlăul; de Jîrlăul şi de Vişani se întinde şi în comuna Slobozia-Galbenul; are o întindere de 700 pogoane, (350 hect)., carĭ aduc un venit de 2600 leĭ anual; e proprietate particulară; conţine peşte care se vinde în localitate, Rîmnicul-Sărat şi chiar în Buzăŭ.

Drogul, *movilă*, naturală în pl. Rîmnicul-d.j., comuna Drogul, în jud. R.-Sărat în partea de N. a eĭ, chiar lîngă cătunul Drogul azĭ tinde să dispară, arată fiind necontenit de locuitorĭ.

Drogul, *deal*, la V. comuneĭ Dobriceni, pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Drogi, *podiş*, pe moşia Dobîrceni, com. Dobîrceni, judeţul Botoşani.

Dropioul, *cătun*, în pl. Ialomiţa-Balta, pe cîmpul Bărăgan, teritoriul com. Larga, jud. Ialomiţa.

Drucul, *luncă*, pe moşia Bereşti, com. Zvoră̦ştea, pl. Berhomete, jud. Dorohoiŭ.

Druganul, unul dintre *piscurile munteluĭ* la Coarne, din com. Bogdăneşti, jud. Suceava, acoperit de brad, molift şi fag.

Druganul. Vezĭ Oteşani, deal, jud. Vîlcea.

Druganul, *pîrîŭ*, afluent al pîrîuluĭ Rîşca, jud. Suceava.

Drugăneasca, *sat*, jud. Ilfov, pl. Znagov, face parte din com. rur. Brezoaia. Se întinde pe o suprafaţă de 273 hect., cu o populaţie de 355 suflete. D-l G. D. Vernescu are 116 hect. şi locuitoriĭ 157 hect.

Proprietarul reservă 32 hect. pentru fîneţe. Locuitoriĭ cultivă tot pămîntul fără se aibă izlaz.

In cătun e o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ; se află şi 1 pod stătător.

Comerciul se face de 1 cîrciumar. S'aŭ stabilit aci 2 străinĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 135 şi al celor micĭ de 253.

Drugănelele, *insulă*, în Dunăre, în dreptul com. Orlea, din jud. Romanaţi.

Drugăneşti, *sat*, face parte din com. rur. Stoineşti-Palanga, pl. Sabarul, jud. Ilfov. Este situat spre S. de Stoineşti, între rîul Răstoaca şi calea judeţeană Bucureşti-Piteşti.

Se întinde pe o suprafaţă de 548 hect., cu o populaţie de 418 locuitorĭ.

Moştenitoriĭ Drugănescu aŭ 300 hect. şi locuitoriĭ 248 hect.

Proprietariĭ cultivă 275 hect. (10 sterpe, 15 islaz). Locuitoriĭ cultivă 173 hect. (30 rămîn sterpe, 45 izlaz).

Are o biserică cu hramul Buna-vestire, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţi. Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Numărul vitelor marĭ e de 307 şi al celor micĭ de 345.

Drugăneşti, *sat*, face parte din com. rur. Buda-Prisiceni, pl. Sabarul, jud. Ifov. Este situat la S. de Buda, pe malul drept al rîuluĭ Argeş. Satul şĭ-a mutat vechia vatră din cauza acestuĭ rîŭ, care din an în an îĭ mînca malurile. Chiar azĭ dacă se împiedică inundaţia, aceasta se datoreşte numaĭ zăgazurilor făcute de locuitorĭ.

Se întinde pe o suprafaţă de 1015 hect., cu o populaţie de 303 locuitorĭ

Biserica Sf. Ilie din Bucureşti şi D-na Natalia Fănuţă aŭ 755 hect. şi locuitoriĭ 260 hect. Proprietariĭ cultivă 430 hect. (restul de 325 hect. pădure). Locuitoriĭ cultivă tot terenul.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală mixtă frecuentată de 11 elevĭ şi eleve, cu întreţinerea căreia judeţul şi comuna cheltuesc 1660 leĭ anual. Localul şcoaleĭ s'a con-

struit de Epitropia Bis. Sf. Ilie, în anul 1885.

Comerciul se face de 3 cîrciumarĭ. Are 1 pod stătător.

Numărul vitelor marĭ e de 211 și al celor micĭ de 279.

Drugul, *nume*, purtat în vechime de *satul* Văluța-d.-j., jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Mierea-Bîrnici.

Druica, *cătun*, jud. Brăila, pendinte de com. Bordeiul-Verde, spre N. în depărtare ca la 5 kil. și așezat pe ambele malurĭ ale văeĭ cu acelașĭ nume.

Suprafața sa este de 24 hectare. Are o populațiune de 34 fam., saŭ 155 sufl., carĭ locuesc în 30 case.

Vite sunt: 151 boĭ, 80 vacĭ, 5 taurĭ, 50 vițeĭ, 100 caĭ, 370 oĭ și 100 rîmătorĭ.

Druica, *vale*, jud. Brăila, începe de la N. com. Bordeiul-Verde, cu 300 m. maĭ spre S. de hotarul unde se întîlnesc moșiile Bordeiul-Verde, Scheaul din comuna Urleasca și Perișorul; merge spre S.-E. până la sudul cătunuluĭ Druica, de unde ramificația, numită Podișcă, apucă spre S., pe lîngă satul Bordeiul-Verde și alta de la căt. Druica, apucă spre E. până la Tîrlele-luĭ-Vlad; de acolo spre N. și la Burta-Enceĭ se unește cu Valea-Enceĭ.

Druja, *pîrîiaș*, în jud. și pl. Teleorman, începe din pădurea din com. Ciocești-Mîndra și se varsă în rîul Cotmeana, în dreptul cătunuluĭ Podișorul.

Drujești, *sat*, în jud. Tutova, pl. Simila, com. Băcani, pe pîrîul Simila, spre S. de satul Băcani. Are o populațiune de 201 loc. (din carĭ 14 știŭ carte), locuind în 25 case.

Drumul (Valea-cu-), *vale*, în jud. Buzăŭ, com. Băești, cătunul Ciucirele; se scurge în rîul Slănic.

Drumul - Băicoiuluĭ, *trup de pădure*, a statuluĭ în jud. Prahova, în întindere de 67 hect., care împreună cu trupurile: Găgeanca, (106 hect.), Degerați, (62 hect.), și Gura-Cumetreĭ (185 hect.), formează pădurea Misleanca saŭ Găgeni-Mislea.

Drumul-Brăileĭ, *deal*, pe teritoriul jud. Fălciŭ și Covurluiŭ. Pe culmea acestuĭ deal se află un drum, pe unde, după spusa bătrînilor, treceaŭ în vechime hordele turceștĭ de la cetatea Brăileĭ la Hotin.

Altă versiune poporană asupra Drumuluĭ-Brăileĭ este: Acest drum începe de la Brăila și se oprește la Hotin, în N. Basarabieĭ, de la Brăila vine pe la Vădeni (Siret), pe lîngă Filești, Tulucești, apoĭ drumul mare drept la Cealmăul, unde era Baia-Turcească, conac al Turcilor și o mică autoritate pentru creștinĭ; de aicĭ pleacă la Măstăcani și merge spre N. pe culmea dealuluĭ cu acelașĭ nume, pe moșia Pășcanilor, Vlădeștilor, Oanceĭ și, la gura Chirileștilor (Oarbeĭ), se coboară iarășĭ la calea județeană și străbate prin Rogojeni spre N. pe culmea dealuluĭ cu acelașĭ nume, trece pe lîngă Vădeni (moșie a statuluĭ), de unde dă în județul Tutova la com. Blăgești, Igești, pe lîngă Iepureni; de aicĭ intră în jud. Fălciŭ, unde se bifurcă spre E. cu trecătoarea prin Leova, iar la cazurĭ prin Sculeni și chiar prin Brînza (moșie a răposatuluĭ M. Kogîlniceanu); apoĭ merge direct spre Bălțĭ și apoĭ la Hotin.

Bătrîniĭ povestesc că acest drum era pretins de Turcĭ ca drept al lor, pentru trecerea tutulor hordelor tătăreștĭ, ienicereștĭ, etc.; de multe orĭ nu lăsaŭ pe creștinĭ și pămîntenĭ să treacă pe el.

Drumul-cel-Mare, *numire* ce se maĭ dă *cătunuluĭ* Mălăești-d.-s., com. Mălăești, plaiul Vărbilăul, jud. Prahova.

Drumul-Cerii saŭ **al-Miereĭ,** *drum*, începe de la com. Lița, din pl. Călmățuiuluĭ, jud. Teleorman, trece prin comunele Ologi, Piatra, etc. și se termină la Zimnicea.

Drumul-de-Piatră, *fost drum* pietrit, prin pădurile com. Ghirdoveni, pl. Filipești, jud. Prahova.

Drumul-Hoților, *drum*, în partea despre N. com. Segarcea-din-Deal, jud. Teleorman; parte din acest drum, care se împreună cu vechiul drum al Rușilor, a dispărut; locuitoriĭ aŭ făcut arăturĭ pe dînsul.

Drumul- luĭ-Angheluță, *drum*, jud. Fălciŭ. Vezĭ Dealul-Viilor, com. Bășești, pl. Mijlocul.

Drumul-luĭ-Arghir, *cale*, aflătoare între Galați și Pechea, pl. Siretul, jud. Covurluiŭ.

Drumul-luĭ-Gheorghiță, *potecă*, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-j., com. Piscul, de unde începe limita de E. a com. către proprietatea Domeniuluĭ Coroaneĭ.

Drumul-luĭ-Rujean, *drum vechiŭ*. (Vezĭ com. rur. Bucura).

Drumul-Mare, *sat*, jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Melinești.

Are o populație de 269 suflete,

170 bărbaţĭ şi 99 femeĭ. Locuesc în 83 case. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Melineşti, ce este la 1776 m. depărtare. In anul şcolar 1892—93 aŭ frecuentat şcoala 13 băeţĭ şi 2 fete. Cu vîrstă de şcoală sunt 19 băeţĭ şi 2 fete.

In sat sunt 3 cîrciumĭ.

Este legat printr'o potecă cu satul Odoleni.

In acest cătun se află reşedinţa sub-prefectureĭ pl. Amaradia.

Drumul-Mare, fost *sat* în 1873, com. Negoeşti, pl. Amaradia, jud. Dolj.

Drumul-Mare, *moşie,* jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Melineşti, satul Drumul-Mare.

Drumul-Mare, *drum natural,* ce merge din Tecuciŭ la Galaţi pe hotarul com. Barcea, jud. Tecuciŭ.

Drumul-Mare *pădure,* la N.-E. de satul Brătuleşti, lîngă hotarul jud. Covurluiŭ; face parte din com. Corodul, judeţul Tecuciŭ.

Drumul-Mare, *şes,* jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Melineşti, pe care este situată comuna.

Drumul-Moreĭ, *loc şes,* la V. de satele: Puţeni şi Mîndreşti, com. Puţeni, pl. Nicoreşti. jud. Tecuciŭ.

Drumul-Oiĭ, *drum vechiŭ,* între com. rur. Corzul şi com. rur. Guardeniţa, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Drumul-Oiĭ, *drum,* în jud. R.-Vîlcea, Olt şi Romanaţi. Acest drum e aşa de lung că uneşte munţiĭ cu Dunărea. Pe el se coboară ciobaniĭ din munte cu oile spre baltă.

Drumul-Oilor, *movile,* în jud. Brăila, la S. de satul Ruşeţul pe unde trec oile de la munte la baltă şi înapoĭ.

Drumul-Oilor, *deal,* jud. Olt, pl. Vedea-d.-s., com. Topana.

Drumul-Olaculuĭ, *cătun* (tîrlă), în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, com. Langa, pe cîmpul Bărăganul.

Drumul-Păzeĭ, *mahala,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-m., com. Drănicul.

Drumul-Peşteluĭ, *drum,* jud. Ilfov, pl. Olteniţa, între com. Luica şi pădurea Ciornuleasa.

Drumul-Piciorului, *pădure,* pe moşia Stînceşti, jud. Botoşani, pl. Tîrgul, com. Curteşti.

Drumul-Poşteĭ, saŭ **al-Craioveĭ,** *drum,* jud. Teleorman; punea în legătură oraşul Turnul cu Zimnicea pe la Caracal şi trecea pe lîngă com. Liţa, Măgurele, Flămînda, Piatra, etc. până la Zimnicea.

Drumul-Prăjeĭ, *vale,* în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, teritoriul com. Cacomeanca, pe cîmpul Bărăganul.

Drumul-Săpat (Movila-dela-), *movilă,* în jud. Buzăŭ, com. Cernăteşti; face hotarul despre com. Mărăcineni.

Drumul-Săreĭ, *staţie de caĭ de poştie,* la anul 1836, în jud. Ilfov, pe drumul între Bucureşti şi Călăraşi (120 kil.), între staţiile Tînganul şi Obileşti.

Druţa, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., de pe teritoriul comuneĭ Brătila.

Drumul-Săreĭ, *drum vechiŭ,* ce începe din Ocnele-Marĭ (R.-Vîlcea), trece prin Caracal şi apoĭ pătrunde în com. Călăraşi, jud. Dolj, prin viile locuitorilor, de unde merge spre Bechet. Pe el se transporta în vechime sare şi se transportă şi azĭ, de unde şi numele luĭ, de Drumul-Săreĭ.

Drumul-Tătarilor, *cale,* jud. Prahova, prin care castrul roman Grădiştea comunica cu cele-l'alte părţĭ ale Dacieĭ, şi care trecea prin Făget şi desfiinţatul sat Stăneşti, şi se lega la gura Teişanilor cu marea şosea împietrită, care, se crede, după spusele bătrînilor, că trecea prin comunele: Boldeşti, Măgurelele, Scăioşi, Gura-Vitioareĭ, Văleni-de-Munte, Homorîciul, Izvoarele, Măneciul-Pămînteni, Măneciul-Ungureni, cătunele: Valea-Largă şi Plăeţul, apoĭ de aci se îndrepta pe albia Teleajenuluĭ pe Valea-Draculuĭ în sus, şi trecea în Transilvania, pe la Poiana-Feteĭ.

Pe această cale a comunicat acest castru cu cele-l'alte cetăţĭ din Dacia Superioară şi cu cele din Dacia Meridională.

Drumurile, *deal,* în raionul com. Rădeşti, plasa Rîurile, judeţul Muscel.

Drumurile-Marĭ, *drumurĭ vechĭ,* jud. Dolj, pl. Doljul-d.-j., com. Poiana-Pleniţa ce trece prin V. comuneĭ; din aceste drumurĭ începe limita de N. a comuneĭ Verbiţa.

Drunca, *rîpă,* pe moşia Corjăuţi, com. Pomîrla, pl. Prutul-de-Sus, jud. Dorohoiŭ.

Druţa, *pădure,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Brătila a luĭ A. Ovanes. Este foioasă şi are ca esenţe: fagĭ şi stejarĭ. Are o întindere de 856 hect. şi este supusă regimuluĭ silvic.

Druţeşti, *moşie,* proprietatea luĭ Costache Nicolaŭ, în jud. Tecuciŭ, com. Valea-Rea.

Druţeşti, *pădure,* pe moşia defunctuluĭ proprietar Costache Nicolaŭ, în jud. Tecuciŭ, satul Călimăneasa, pl. Zeletin, com. Valea-Rea.

Druţeşti, *pîrîŭ,* jud. Tecuciŭ; izvoreşte din rîpa cu acelaşĭ nume, la N. de Călimăneasa în com. Valea-Rea, şi se varsă în partea stîngă a Zeletinuluĭ, în raionul aceleeaşĭ comune.

Duan-Chioi-Orman, *pădure,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rur. Ghiuvegea, pe ramificaţiile V. ale dealuluĭ Mezarlîc-Bair, întinzîndu-se pe lîngă balta Iortmac. Are o întindere de 220 hect., carĭ aparţin toate statuluĭ. Esenţe: fag, mesteacăn şi carpen. Este tăiată de două drumurĭ: cel judeţean, Ostrovul-Lipniţa-Cuzgun şi cel comunal Cişla-Ghiuvegea.

Dubanuluĭ-Muchea (Crucea-Popiĭ), *colină* şi *punct de hotar,* în judeţul Buzăŭ, comuna Cătina.

Dubaşul, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-s., com. Slobozia-Luncani, aşezat pe pîrîul cu acelaşĭ nume. Are 32 fam., saŭ 139 sufl. Vite sunt: 3 caĭ şi 64 vite cornute.

Dubaşul, *pîrîiaş,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Slobozia-Luncani; udă satul cu acelaşĭ nume şi se scurge în Trebiş.

Dubăsariul, *deal,* jud. Fălciŭ, parte acoperit cu pădure; pe coasta luĭ se află aşezat satul Cozmeşti, com. cu acelaşĭ nume, din pl. Podoleni.

Dubăsariul, *pădure,* jud. Fălciŭ. (Vezĭ Dubăsariul, deal).

Dubina, *vale,* pe moşia Plopeni, jud. Dorohoiŭ, pl. Başeul, com. Borseşti.

Dubiţa, *iaz,* pe moşia Lătăi, judeţul Botoşani, plasa Coşula, com. Lătăi.

Dubruvăţul, *gîrlă,* ce se desface din rîul Jijia, la locul numit Tudose, din satul Lăzăreni, jud. Iaşi, pl. Braniştea, com. Golăeşti, şi, sub numirea de Dubruvăţul, curge spre E., înconjoară satul Golăeşti şi se împreună iarăşĭ cu Jijia maĭ în jos de sat.

Duca, *deal,* în jud. Prahova, în partea de V. a com. Mărgineni-de-Sus, pl. Filipeşti. A fost plantat cu viţă, care s'a distrus din cauza filoxereĭ. Astă-zĭ servă pentru păşunatul vitelor.

Duculeasa, *localitate băltoasă,* jud. Brăila, pe lunca Siretuluĭ ca la 3 kil. spre S.-V. de satul Cotul-Lung, lîngă şoseaua Brăila-Focşani.

Duculeşti, *cătun,* din jud. Argeş, pl. Topologul, pendinte de com. rur. Alimăneşti-Ciofrîngeni. Are 65 fam. şi o biserică veche, cu hramul Sf. Ingerĭ, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Duculeşti, *cătun,* jud. Argeş, pl. Piteşti, pendinte de com. rur. Poiana-Laculuĭ.

Duculuĭ (Dealul-), *deal,* jud. şi pl. Prahova, com. Breaza-de-Jos. Parte din acest deal este acoperit cu prunĭ, nucĭ, alunĭ, etc.; iar parte serveşte pentru păşune.

Duda, *com. rur.,* în partea de S. a pl. Podoleni, jud. Fălciŭ, mărginită la N. cu comunele: Tăbălăeşti, Păhneşti şi Drînceni; la S. cu comuna Huşi; la E. cu comuna Rîşeşti şi rîul Prutul şi la V. cu comunele: Iepureni şi Tăbălăeşti.

Este formată din satele: Duda şi Novaci.

Suprafaţa teritoriuluĭ comuneĭ e cam de 4217 hect.

Are o populaţie de 275 familiĭ, saŭ 1168 suflete, din carĭ 190 contribuabilĭ.

Are 2 bisericĭ, deservite de 2 dascălĭ; o şcoală, condusă de 1 învăţător. Este udată de pîraĭele: Răcea şi Duda, şi în partea de E., de rîul Prutul. In centrul săŭ se află 2 iazurĭ.

Vite marĭ cornute sunt 992 oĭ 2805, caĭ 90 şi porcĭ 166.

Duda, *sat,* în partea de S. a comuneĭ cu acelaşĭ nume, pl. Podoleni, jud. Falciŭ, aşezată pe coastele dealurilor Duda şi Lohanul, udat prin mijloc de pîrîul Duda ce formează valea cu acelaşĭ nume.

Suprafaţa teritoruluĭ satuluĭ este de 2254 hect. Are o populaţie de 155 familiĭ, saŭ 671 suflete, din carĭ 110 contribuabilĭ.

Este reşedinţa comuneĭ. Are o şcoală, înfiinţată în anul 1881, frecuentată de 44 elevĭ; o biserică, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ. Această biserică e făcută în anul 1803,

de către Grigore Kogălniceanu și 3 locuitorĭ din Tăbălăești, anume: Albu, Acsinte și Mogîlea. Este deservită de un preot și un dascăl.

Duda, *deal,* în partea de E. a satuluĭ Duda, comuna cu acelașĭ nume, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ, pe a căruia coastă de N.-E. se zice că a fost așezat din vechime satul Duda care maĭ tîrziŭ s'a strămutat pe coasta de S. unde se pretinde că era codru mare și locuitoriĭ se puteaŭ ascunde de încălcările vrăjmașe. Urmele pe icĭ pe colea a cîte unuĭ arbor mare, urme ce se văd și astă-zĭ, dovedesc că a existat într'adevăr aci codru în trecut.

Duda, *pîrîŭ,* jud. Fălciŭ, format din maĭ multe izvoare, ce se scurg dintre văișoarele dealuluĭ Lohan; trece prin mijlocul satuluĭ Duda, din comuna Duda, pl. Podoleni, despărțindu-l în două părțĭ de o potrivă. Curge de la V. spre E.-S. și se varsă în pîrîiașul Novaci (Răcea).

Dudași, *sat,* jud. Mehedinți, pl. Ocolul-de-Sus, com. rur. Șimianu Are 47 case. Este situat pe țărmul drept al rîuluĭ Topolnița.

Dudași, *insulă,* în Dunăre, în dreptul com. rur. Schela-Cladoveĭ, plasa Ocolul-de-Sus, județul Mehedinți.

Dudași, *pichet de graniță,* pe marginea Dunăreĭ, în jud. Mehedinți, pl. Ocolul-de-Sus.

Dudași, *sat,* în jud. Mehedinți, plasa Ocolul-de-Sus; ține de com. rur. Schela Cladoveĭ; are 49 case.

Dudăul, *iaz,* lîngă satul Popești, com. Popești, pl. Cîrligătura, jud. Iași.

Dudeasca, *fost sat,* în jud. Ialomița, plasa Cîmpuluĭ, pe moșia Dudeasca; era sat separat spre N. de satul Armășești, cu care acum este unit.

Dudeasca, *iaz,* rupt din rîul Prahova, care trece prin com. Dîrmonești, pl. Filipești, jud. Prahova.

Dudeasca, *moșie,* în jud. Ialomița, pl. Cîmpuluĭ, teritoriul comuneĭ Armășești. Are 3500 hect., din carĭ 5 hect. pădure și 65 hect. băltiș, pe valea pîrîuluĭ Sărata. Pe această moșie se află satul Rădulești.

Dudele, *deal,* format pe malul drept al Călmățuiuluĭ, la S. de com. Seaca-Belciugata, pl. Șerbănești, jud. Olt.

Dudele, *heleșteŭ,* pe apa Călmățuiuluĭ, la S. de com Seaca-Belciugata, plasa Șerbănești, jud. Olt.

Dudele-Marĭ, *munte,* la marginea de N.-V. a jud. Dîmbovița.

Dudele-Micĭ, *munte,* jud. Dîmbovița, care, împreună cu Dudele-Marĭ, formează cotul dintre Leaoata, din jud. Muscel, Transilvania și munțiĭ de lîngă rîul Ialomița.

Dudescul, *com. rur.*, jud. Brăila. Este situată pe malul drept al văiĭ Călmățuiuluĭ. Se mărginește la E. cu Slujitori-Albotești; la S.-V. cu Fleașca; la N. cu Batogul și la S. cu Tătarul. Are o populație de 160 familiĭ, saŭ 700 suflete, din carĭ 114 contribuabilĭ. Știŭ carte 81 persoane, nu știŭ, 920.

Venitul com. e de 2352 leĭ, 20 b. și cheltuelile, de 2330 leĭ, 68 b.

Suprafața comuneĭ e de 3400 hectare.

Sătenĭ împroprietărițĭ din 1864 sunt 97 și neîmproprietărițĭ, 15.

Are 1 debit și 4 cîrciume.

Vite marĭ cornute sunt 788 (408 boĭ, 275 vacĭ, 10 taurĭ, 89 vițeĭ și 6 bivoli); sunt 311 caĭ, 2026 oĭ și 155 rîmătorĭ.

Suhatul vitelor e de 1255 hect.

Are 1 biserică, înființată de fostul proprietar Ștefan Jianu, deservită de 1 preot; 1 școală mixtă; o moară de vînt și cîteva grădinĭ cu pomĭ fructiferĭ.

Drumurĭ: la Slujitori-Albotești spre E. (4 kil.); la gara Dudești spre S.; la Fleașca spre S.-V. (5 kil.)

Comuna este înființată cam de pe la 1790, spun bătrîniĭ.

Dudescul, *sat,* în partea de N. a com. cu acelașĭ nume, jud. Brăila, pe muchea platouluĭ de S., ca la 57 kil. spre S. de orașul Brăila. Se zice că este înființat de vre-o 100 anĭ de vechiul proprietar Jianul care adunase la un loc pe toțĭ tîrlașiĭ de pe moșie. Vatra satuluĭ e de 25 hect. Sunt 130 de case; 3 cîrciumĭ; 2 lipscăniĭ; o băcănie; o moară de vînt.

Are o biserică, zidită la 1865 de către Stanciŭ Mocanul, deservită de 1 preot, 1 cîntăreț și 1 paracliser; o școală mixtă, înființată de stat, și frecuentată de 33 elevĭ. Populația e de 155 familiĭ, saŭ 680 suflete, 330 bărbațĭ și 350 femeĭ. Știŭ carte 31 persoane, nu știŭ 599.

Vite sunt: 770 vite marĭ cornute, 430 caĭ, 2 măgarĭ, 4600 oĭ, și 150 rîmătorĭ.

Dudescul, *moșie,* pendinte de comuna cu acelașĭ nume, județul Brăila, proprietatea d-luĭ Al. C.

Nicolescu, cu o suprafaţă de 3498 hect., aducînd un venit anual de 28000 leĭ.

Dudescul, *deal,* în jud. Buzău, com. Năeni, căt. Proşca.

Dudeşti, *com. rur.,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta. Este situată în partea cea maĭ de S.-E. a plăşiĭ, între comunele Feteşti şi Cocargea, din pl Borcea.

Teritoriul comuneĭ se întinde din Dunăre, spre N.-V., coprinzînd parte din insula Balta şi cîmpia Bărăganuluĭ, pe o suprafaţă de 6250 hect., din carĭ 4000 hect. pămînt de cultură, 75 hect. pădure şi 2175 hect. băltiş, coprins între Dunăre şi Borcea. Moşia, sub denumirea de Dudeşti-de-Baltă, aparţine Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti şi este arendată cu suma anuală de 37100 leĭ.

După legea rurală din 1864 sunt împroprietăriţĭ 158 locuitorĭ; neîmpropietăriţĭ maĭ sunt 104 locuitorĭ.

Se compune dintr'un singur sat, situat pe ţărmul stîng al Borciĭ, pe coasta Bărăganuluĭ şi spre V. de satul Feteşti, de care se desparte numaĭ printr'o mică stradă. Acest sat este format din unirea a treĭ micĭ sate: Vlăcheni, Raza şi Dudeşti, ce eraŭ separate şi care prin îmulţirea populaţiuneĭ s'aŭ unit, formînd un singur sat.

Populaţiunea comuneĭ este de 333 familiĭ, saŭ 1503 suflete: 1498 Romînĭ, 3 Grecĭ şi 2 Ruşĭ; 369 agricultorĭ, 22 meseriaşĭ, 14 comercianţĭ, 6 avînd profesiunĭ libere, 12 muncitorĭ şi 31 servitorĭ. Ştiŭ carte 330 persoane.

Vite sunt: 330 caĭ, 3140 boĭ, 10250 oĭ, 35 capre, 25 bivolĭ, 45 asinĭ şi 450 porcĭ.

Venitul comuneĭ, în 1887–1888, era de 4535 leĭ şi cheltuelile de 5070 leĭ.

Sunt două şcolĭ, una de băeţĭ, condusă de un învăţător salariat de stat şi comună şi una de fete, condusă de o învăţătoare, retribuită de comună. Ambele şcolĭ sunt frecuentate de 80 elevĭ şi 34 eleve.

Are o biserică, deservită de 1 preot şi 2 dascălĭ.

Dudeşti, *sat,* în jud. Ilfov, pl. Dîmboviţa; face parte din com. rur. Dudeşti-Cioplea. Este situat spre E. de Bucureşti, pe malul stîng al rîuluĭ Dîmboviţa, înconjurat la S.-E. şi N. de dealurĭ; la V., spre Vitan, pămîntul e maĭ lăsat.

In urma mazîlireĭ luĭ Leon-Vodă, Radu fiul luĭ Alexandru Iliaş, fu desemnat de Sultan să ocupe tronul Ţăreĭ. El intră în Ţară cu oaste compusă din Moldovenĭ, Tătarĭ şi Turcĭ. Mateiŭ-Basarab, care ocupase tronul cu o lună înainte îĭ ĭese înainte cu armata între Dudeşti şi Plumbuita, la anul 1632, Oct. 26. Aci se dete lupta şi după cum spune cronica: «Fost-aŭ războiŭ mare de dimineaţa până seara, fost-aŭ Tătarĭ mare năvală şi aŭ dat Dumnezeŭ spre seară că izbînda a fost a luĭ Mateiŭ-Vodă; iar Radu-Vodă aŭ dat dosul, fugind cu capul gol şi multe trupurĭ aŭ căzut jos de sabie. Făcutu-s'aŭ din trupurile acestora o movilă mare în marginea oraşuluĭ despre Dudeşti ca să se pomenească».

Aci e reşedinţa primărieĭ.

Se întinde pe o suprafaţă de 1806 hect., cu o populaţie de 942 locuitorĭ.

D-l T. Eftimiŭ are 1493 hect. şi locuitoriĭ 313 hect. Proprietarul cultivă 823 hect. (415 sterpe, 197 izlaz, 8 vie, 49 pădure). Locuitorĭ cultivă 250 hect. (13 sterpe şi 50 izlaz).

Are o biserică, deservită de 2 preoţĭ şi 3 cîntăreţĭ; o şcoală mixtă, frecuentată de 24 elevĭ şi 40 eleve, cu întreţinerea căreia statul şi comuna cheltuesc 2050 leĭ anual.

Comerciul se face de 6 cîrciumarĭ şi 1 hangiŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 590 şi al celor micĭ de 1074.

In *Traité sur le commerce de la Mer Noire* (1787) de Peyssonel, găsim că sub domnia luĭ Mihail Racoviţă, un boer numit Dudescu, însărcinase pe un neamţ de a scoate pietre dintr'o carieră, ce avea în una din moşiile sale, la cîte-va leghe de Bucureşti. Neamţul descoperi în această carieră un filon de aur; el informă pe Dudescu şi-ĭ propuse de a lucra la aceasta, luînd şi el o parte din profit. Incercările făcute împreună reuşiră foarte bine şi aŭ scos o cantitate destul de mare de aur. Această descoperire nu fu mult timp necunoscută de Voevodul Mihaiŭ, cu toate precauţiunile luate de proprietarul moşieĭ şi de antreprenor pentru a păstra taina. Prinţul adună pe toţĭ boeriĭ între carĭ se afla şi Dudescu, şi fără a-l numi, spuse că a auzit, că s'a descoperit o mină de aur, în moşia unuia din boeriĭ adunaţĭ. El arătă răul, ce ar putea cauza Ţăreĭ această descoperire, pentru că auzind ministrul Otoman, ar expune pe toţĭ locuitoriĭ Ţăreĭ şi maĭ ales pe boerul, care a făcut descoperirea în domeniul săŭ, la tirania Turcilor. Boeriĭ, după ce aŭ cîntărit toate cuvintele Voevoduluĭ, încheiară că ar trebui poruncit coleguluĭ lor, orĭ-carĭ ar fi, de a înceta să lucreze la această mină şi de a trece în tăcere această descoperire. Nu

se maĭ vorbi de atuncĭ de aceastâ minâ.

Dudeşti, *stație de dr.-d.-f.*, jud. Brăila, pl. Balta, com. Dudești, pe linia Făureĭ-Fetești, pusă în circulație la 21 Noembre 1886. Se află între stațiile Cioara (10.2 kil.) și Cireșul (10.4 kil.). Inălțimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de 46 m. 04. Venitul acestĕĭ stațiĭ pe anul 1896 a fost de 144321 leĭ, 37 banĭ.

Dudeşti-Cioplea, *com. rur.*, jud. Ilfov, pl. Dîmbovița. E situată spre S.-E. de București, lîngă rîul. Dîmbovița, 6 kil. departe de Capitală.

Se compune din satele: Bîrzești, Cioplea, Dudești, Cățelul, Vitanul, Progresul și Văcărești, cu o populație de 2089 locuitorĭ, carĭ trăesc în 426 case și 3 bordeie.

Suprafața totală a comuneĭ e de 5708 hect. Statul, însurățeiĭ după moșiile Progresul și Văcărești, D-niĭ T. Eftimiŭ și D. Voreas, aŭ 4452 hect. și locuitoriĭ celor-l'alte căt. 1256 hectare.

Proprietariĭ cultivă 2108 hect. (1000 rămîn sterpe, 417 izlaz, 877 vie și 50 pădure), locuitoriĭ cultivă 980 hect. (126 sterpe, 130 izlaz, 20 vie).

In comună sunt 4 biserici (la Cioplea, Dudești, Cățelul și Văcărești); 3 școale; 1 moară cu aburĭ; 1 povarnă; 3 mașinĭ de treerat cu aburĭ; 3 podurĭ stătătoare.

Sunt 413 contribuabilĭ.

Budgetul com. e de 15050 leĭ la veniturĭ și de 12923 leĭ la cheltuelĭ.

Dintre locuitorĭ, 438 sunt plugarĭ, 43 meseriașĭ, 152 aŭ diferite profesiunĭ.

Via se cultivă pe o suprafață de 107 hect.

Comerciul se face de 23 cîrciumarĭ și 3 hangiĭ.

Arătura se face cu 271 plugurĭ: 219 cu boĭ și 52 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 320 care și căruțe: 248 cu boĭ și 72 cu caĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 1676 (254 caĭ și epe, 904 boĭ, 132 vacĭ și vițeĭ, 56 bivolĭ, 330 bivolițe) și al celor micĭ de 2584 (312 porcĭ, 2372 oĭ).

Locuitorĭ împroprietărițĭ sunt 263 și neîmproprietărițĭ 396.

Locuitoriĭ în mare parte sunt Sîrbĭ și se ocupă în special cu cultura legumelor.

Duduca, *prival,* jud. Brăila, care pleacă din lacul Petroiul de la S., trece din com. Mihaiŭ-Bravul în jud. Ialomița, unindu-se cu alte lacurĭ.

Duduitul, *vechiŭ pichet de frontieră,* pe malul Dunăreĭ, în dreptul satuluĭ Ciocănești-Mărgineni, pl. Borcea, jud. Ialomița.

Duduiţi, *vale,* pe proprietatea Onceasca, a Eforieĭ Spitalelor Civile din București, situată în pl. Marginea, jud. Vlașca.

Dudul, *com. rur.*, pl. Siul-d.-j., jud. Olt. E situată sub culmea dealuluĭ Oltul și în stînga Siuluĭ, la depărtare de 60 kil. de capitala jud. și la 26 kil. de reședința plășeĭ.

Se compune din 3 căt.: Dudul, Plăviceni și Moșteni. Are o populațiune de 400 familiĭ, saŭ 1700 locuitorĭ (1000 bărbațĭ, 700 femeĭ), din carĭ 380 contribuabilĭ, locuind în 44 case și 356 bordeie. Comuna e vechĭe. Despre înființarea și primiĭ eĭ locuitorĭ nu se știe nimic pozitiv. Bătrîniĭ povestesc că la început com. se compunea numaĭ din căt. Dudul și din vr'o 15 familiĭ din altul, numit Fișcălia. La 1864, maĭ mulțĭ locuitorĭ din satul Plăviceni, de peste Olt, jud. Romanați, s'aŭ stabilit aci și aŭ numit cătunele Fiscălia și Plăviceni, după numele satuluĭ lor.

Locuitoriĭ sunt Romînĭ, afară de cîțĭ-va Bulgarĭ, și cîțĭ-va Țiganĭ. Eĭ se ocupă cu agricultura și creșterea vitelor, uniĭ și cu cultura vieĭ. Meseriașĭ sunt: 10 dulgherĭ și zidarĭ, 1 fierar și 5 tîmplarĭ.

Moșia e parte proprietatea Eforieĭ Bisericeĭ Crețulescu, care întreține schitul Plăviceni, parte particulară.

După legea rurală, s'aŭ împroprietărit 135 locuitorĭ, cînd li s'aŭ dat 467 hect. pămînt. Viile, situate pe Dealul-Oltuluĭ, ocupă o suprafață de 50 hect. Tot teritoriul com. se întinde pe o suprafață de 1992 hect.

Pămîntul de cultură, parte negru, humos și fertil, ieste parte galben, argilos și nisipos, maĭ ales pe Valea-Oltuluĭ.

Vite sunt: 22 caĭ, 45 ĭepe, 130 boĭ, 60 vacĭ, 40 bivolĭ și bivolițe, 1200 oĭ și 45 rîmătorĭ.

In raionul com. sunt 2 bisericĭ: una e schit pendinte de Eforia Bisericeĭ Crețulescu. Ele sunt deservite de 2 preoțĭ și 2 cîntărețĭ, plătițĭ din budgetul comuneĭ.

Școala există în com. cam de 25 anĭ. Se frecuentă de 46 elevĭ, toțĭ băiețĭ, din numărul de 296 (180 b. și 116 f.) în vîrstă de școală. Cu întreținerea eĭ, statul cheltuește anual 1080 leĭ.

Localul e proprietatea comuneĭ.

Stabilimente industriale în com. sunt: o moară și o piuă cu aburĭ.

Comerciul se exercită în com. de 4 cîrciumarĭ.

Veniturile și cheltuelile după ultimul budget, sunt de 2392 leĭ.

Şoseaua judeţeană Slatina-T.-Măgurele, leagă comuna la N. cu com. Beciul şi la S. cu Plopi, Slăviteşti, din jud. Teleorman, prin centrul com. trece o şosea comunală.

La E. se află Dealul-Oltuluĭ, acoperit cu viĭ, de la care se întinde un platoŭ până în Călmăţuiŭ, pe care se află ţarinele locuitorilor, care se învecinesc cu com. Crîngeni din Teleorman. Dealul are maĭ multe surpăturĭ numite ruştĭ, ca : Rusca-Duduluĭ, Rusca-luĭ-Plopeanu, Rusca-Mare, Rusca-Moştenilor, etc.

Pe teritoriul com. sunt 3 movile, din carĭ una e situată la N. şi două la E., în cîmpie, cam paralel cu malul Oltuluĭ.

La V., raionul com. e limitat de Siul. Pe dreapta luĭ, între Siul şi Olt, se întind zăvoaiele Oltuluĭ.

Dudul, *sat,* face parte din com. rur. Chiajna, pl. Znagov, jud. Ilfov. Este situat la E. de Chiajna, pe malul drept al rîuluĭ Dîmboviţa.

Se întinde pe o suprafaţă de 443 hect., cu o populaţie de 195 locuitorĭ.

Are o biserică, cu hramul Sf. Gheorghe; 1 moară cu apă; 1 zalhana; 1 maşină de treerat; 1 pod stătător.

Comerciul se face de 3 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 145 şi al celor micĭ de 65.

Dudul, *sat,* face parte din com. rur. Dudul, pl. Siul-d.-j., jud. Olt. E situat la sudul comuneĭ, pe coasta dealuluĭ Oltul şi în stînga Siuluĭ. E reşedinţa comuneĭ. Are 243 familiĭ, saŭ 770 locuitorĭ (415 bărbaţĭ şi 355 femeĭ), din carĭ 180 contribuabilĭ.

Este o biserică cu următoarea inscripţie:

Această biserică s'a clădit la anul 1837, luna Aprilie, cu ctitoriĭ Mirea Slăvescu cu soţia sa Zamfira şi fiiĭ lor Alexandru şi Safta.

S'a reperat în anul 1893. E deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Dudul, *deal,* pe malul Oltuluĭ, în raionul com. Dudul, pl. Siul-d.-j., jud. Olt, pe care se cultivă 49 hect., 25 ariĭ vie.

Dudul, *moşie,* jud. Ilfov, pl. Znagov, proprietatea statuluĭ. Inainte de secularizare aparţinea M-reĭ Sărindarul din Bucureşti. La 1871 a fost ipotecată pentru asigurarea împrumutuluĭ domenial, cînd se arenda cu 15,000 leĭ. Dela 1876—86 arenda a scăzut la 9780 leĭ.

Dudul, *pădure particulară,* situată pe moşia Dudul, com. Chiajna, pl. Znagov, jud. Ilfov, supusă regimuluĭ silvic. Este situată în linia de centură a forturilor din jurul capitaleĭ.

Duduluĭ (Măgura-), *măgură,* la V. comuneĭ Belitori, pl. Tîrguluĭ, jud. Teleorman, pe dealul din dreapta Urluiuluĭ.

Duduruz (Valea-luĭ-), *vale,* în com. Glodeanul-Sărat, pe moşia statuluĭ, jud. Buzăŭ. E acoperită cu semănăturĭ.

Dudutluc - Cucuciuc - Alceac, *vale,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. urbane Cuzgun şi pe acela al comuneĭ rurale Enişenlia. Se desface din poalele vestice ale dealuluĭ Ghiol-Punar; se îndreaptă spre S., printre dealurile Mulver-Acceuci, Cara-Amat, pe dreapta şi Cara-Amat pe stînga; are o direcţie generală de la S.-E. spre N.-V.; din dreptul satuluĭ Cara-Amat ia numele de valea Migeleti şi sub acest nume se deschide în valea Beilicul, pe dreapta, lîngă oraşelul Cuzgun, este tăiată de drumurile Cara-Amat, Bazirgian şi Urluia-Nastradin; este acoperită cu pădurĭ.

Duduviceşti, *sat,* jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Şimnicul. Are 334 suflete, 185 bărbaţĭ şi 149 femeĭ. Locuesc în 75 case şi 6 bordee. In sat este o şcoală mixtă, ce funcţionează din 1892 şi e întreţinută de comună. E condusă de un învăţător. Localul şcoaleĭ este de zid. In anul şcolar 1892—93, şcoala a fost frecuentată de 32 băeţĭ, din 48 copiĭ în vîrstă de şcoală.

Duful, *cătun,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, comuna Bora, pe cîmpul Bărăgan.

Dugheanul. Vezĭ Cîrstăneşti, deal, jud. Vîlcea.

Dugheanul, *iezer,* jud. Brăila, situat la E. de japsa Bolbocul, în care curge apa din Schioaca.

Duhamna, *pădure,* în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-de-Sus, pe teritorul com. rur. Bresniţa.

Duhna, *pîrîiaş,* provenit din izvoarele dealurilor de pe valea Duhneĭ, jud. Teleorman. Se scurge în rîul Călmăţuiul, în dreptul com. Lisa.

Duhna, *vale,* în jud. Teleorman, pl. Călmăţuiuluĭ; începe din apropiere de valea Suroaieĭ, maĭ spre N.-E. de com. Traian; străbate moşia Piatra, unde se lărgeşte din ce în ce maĭ mult, formînd aproape de gura eĭ dealurĭ înalte pe care sunt plantate viĭ şi din carĭ curg izvoare abundente de apă, ce daŭ naş-

tere unuĭ pîrîiaş cu numele tot de Duhna. Grădinariĭ cultivatorĭ de zarzavaturĭ se servesc de aceste ape pentru irigaţiunĭ. Valea Duhneĭ se pierde la intrarea în com. Lisa.

Duica, *vale*. Vezĭ Fîntîneĭ (Valea-), comuna Rădeşti, judeţul Muscel.

Duimgi, *sat,* în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, cătunul com. Cara-Nasuf. E situat în partea sudică a judeţuluĭ şi cea de S.-V. a comuneĭ, pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Duimgi, la 4 kil. spre S.-V. de reşedinţa comuneĭ, satul Cara-Nasuf. Are o intindere de 63 hect. şi o populaţie, în cea maĭ mare parte bulgărească, de 83 familiĭ, saŭ 315 suflete. Pămîntul este favorabil agricultureĭ. Locuitoriĭ se ocupă cu pescuitul şi cu extragerea săreĭ din apa sărată a lacululuĭ Tuzla, unde Statul posedă două saline.

Duimgi, *vîrf de deal,* în jud. şi pl. Constanţa, pe teritoriul comuneĭ Cara-Harman şi anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Peletlia. Este situat tocmaĭ la hotarul celor două judeţe, la o distanţă egală între satele Peletlia şi Duimgi (judeţul Tulcea). Prin apropiere şi pe la vestul săŭ trece drumul comunal Duimgi-Peletlia. Are 83 de metri înălţime. Este acoperit cu verdeaţă.

Duimgi, *vîrf de deal,* în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul com. rur. Cara-Nasuf, şi anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Duimgi. Este un vîrf estic al dealuluĭ Cascalîc-Bair, din partea sudică a plăşeĭ şi a comuneĭ. Are o înălţime de 83 m., dominînd asupra satuluĭ Duimgi şi drumuluĭ comunal Duimgi-Peletlia, ce trece pe la poalele luĭ. E acoperit cu verdeaţă.

Duimgi, altă numire a *lacululuĭ* Tuzla, jud. Tulcea, în care se varsă pîrîul Duimgi.

Duimgi-Dere, *pîrîŭ,* jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul comunelor rurale Cogelac şi Cara-Nasuf. Şi-a luat numele de la satul Duimgi, pe care îl udă. Izvoreşte sub numele de Inan-Dere din poalele sudice ale dealuluĭ Hagi-Avat-Bair; se îndreaptă spre S. maĭ întîiŭ, avînd o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E; trece prin satul Inan-Ceşure, de unde eşind ia numele de Duimgi; trece prin satul Tari-Verde, lîngă care taie şoseaua naţională Tulcea-Babadag-Constanţa; de aci se îndreaptă spre E.; trece prin satul Duimgi, şi se varsă în partea vestică a lacululuĭ Tuzla, care maĭ poartă şi numele de lacul Duimgi. Cursul săŭ are o lungime de 22 kil. Malurile sale sunt, pînă la Inan-Ceşure, joase; de aci pînă la vărsărĭ, înalte şi rîpoase, ba şi pietroase, maĭ jos de Tari-Verde până la Duimgi. Străbate partea sudică a plăşeĭ, pe cea centrală a comuneĭ Cogelac, şi pe cea sud-vestică a comuneĭ Cara-Nasuf. Pe valea luĭ merge drumul comunal Inan-Tari-Verde-Duimgi. Basinul săŭ, cu o suprafaţă de peste 12000 hect., e cuprins între dealurile Inan-Bair şi Caşcalîc-Bair de-oparte, Haidîn de altă parte. Ca afluent principal are pîrîul Cogelac, pe dreapta.

Duiul, *munte,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul, com. Bisoca; se desface din culmea Ulmuşoruluĭ; brăzdează Estul com.; se întinde în com. Chiojdeni, printre pîrîul Talpa şi rîul Rîmnicul, şi se termină în Rîmnic; este acoperit cu pădurĭ.

Dulbanul (Satul-Noŭ), *cătun* al com. Amarul, jud. Buzăŭ. Are 180 locuitorĭ şi 42 case.

Dulbanul (Semeşasca), *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Amarul, căt. Dulbanul. Are o suprafaţă de 2000 hect., din carĭ 1600 hect. arabile, 50 hect. fîneaţă, 100 hect. izlaz, restul sterp; e alipită moşieĭ Fulga (Xanto) din Prahova.

Dulbanul, *movilă,* situată la N. com. Stăncuţa, jud. Brăila, la 3 kil. în drum, spre com. Ciacîrul, unde a fost altă-dată un sătişor cu numele movileĭ.

Dulbanul, *prival,* la E. movileĭ Dulbanul, jud. Brăila; uneşte Lacul-Popeĭ, din com. Stăncuţa, cu lacul Ciorile, din com. Vizirul.

Dulbanuluĭ (Plaiul-), *plaiŭ,* la S. de com. Tîrleşti, jud. Prahova, pl. Teleajenul, pe care se află pădure şi locurĭ de păşune.

Dulbanuluĭ (Valea-), *vale,* în com. Amarul, cât. Dulbanul, jud. Buzăŭ. Se uneşte cu Valea-Cailor şi se scurge în lacul Boldeşti.

Dulce (Dealul-), *deal,* pe moşiea Hilişeul-Gafencu, jud. Dorohoiŭ, pl. Coşula, com. Hilişeul.

Dulce (Izvorul-), *cătun* al com. Gura-Sărăţeĭ, jud. Buzăŭ, cu două sub-diviziĭ: Aprozeşti şi Olănita. Are o populaţie de 610 locuitorĭ şi 107 case.

Dulce (Izvorul-) (Fureşti),

cătun al com. Cărpiniştea, jud. Buzăŭ. Are o populaţie de 710 locuitorĭ şi 149 case.

Dulce (Izvorul-) (Fureşti), *moşie*, în com. Cărpiniştea, căt. Izvorul-Dulce, jud. Buzăŭ; face, împreună cu Balaurul, un trup de 800 hect., din carĭ 400 hect. arabile, 100 hect. fîneaţă, 150 izlaz, 20 pădurea Drăghicĭ şi restul sterp.

Dulce (Izvorul-), *pîrîiaş*, jud. Buzăŭ. (Vezĭ Pîrscovelul).

Dulce (Izvorul-), *pîrîŭ*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul, com. Bisoca, izvoreşte din muntele Bisoca; udă partea de V. a com şi se varsă în pîrîul Recea-Moldovanul, pe dreapta luĭ.

Dulce (Izvorul-), *pîrîŭ*, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-de-Sus, com. Slobozia; izvoreşte din dealul păduros Gurguiatul, udă partea de V. a com., primeşte în sine pîrîul Rogoz şi pîrîul Coroteni, şi merge de se varsă în pîrîul Slobozia, maĭ sus de cătunul de reşedinţă Slobozia, al aceleiaşĭ comune.

Dulce (Lacul-), *lac*, situat la V. şi la 500 m. de com. Izlazul.

Dulce (Pîrîul-), *pîrîiaş*, în jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Grozeşti, care se scurge în Pîrîul-Sărat.

Dulceanca, *com rur.*, în jud. Teleorman, pl. Tîrgului, la extremitatea văeĭ Burdea, unde porneşte spre valea Vedeĭ. Este aşezată pe coasta acesteĭ văĭ, învecinîndu-se la N. cu com. Rădoeşti şi parte din Drăgăneşti; la S., cu rîul Vedea şi com. Peretul, dincolo de acest rîŭ; la E., cu com. Albeşti şi la V., cu com. Meri-Goala. Jumătate com. este aşezată pe coasta dealuluĭ şi jumătate dincolo de acest deal, spre N., însă fără nicĭ o întrerupere.

Suprafaţa eĭ, cu a proprietăţilor de pe dînsa şi cu terenul pe care sunt împroprietăriţĭ locuitoriĭ, este ca de 1260 hect. Proprietarul de căpetenie este Epitropia Aşezămintelor Brîncoveneştĭ, care posedă 554 hect. pămînt arabil şi 30 hect. pădure.

Improprietăriţĭ după legea rurală, pe această moşie, sunt 19 locuitorĭ pe o întindere de 45 hect., restul este proprietatea moşnenilor.

Sunt în această com. şi $36^{1}/_{2}$ hect. de viĭ.

Com. are o populaţie de 86 fam., saŭ 438 sufl.; 77 contrib.

Numărul vitelor este de 998 capete, din carĭ 209 vite marĭ cornute, 60 caĭ, 9 măgarĭ, 572 oĭ, 10 capre şi 138 rîmătorĭ.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 1938, banĭ 52 la veniturĭ şi de leĭ 1938, banĭ 34 la cheltuelĭ.

Are o şcoală, condusă de un învăţător şi frecuentată de 10 elevĭ; o biserică, deservită de un preot şi un cîntăreţ.

Pe apa Zbîrglezeĭ este o moară de măcinat.

Drumurile vecinale ale acesteĭ com. sunt: la Meri-Goala, peste valea Zbîrglezeĭ şi de aci la Roşiori; la Albeşti, spre S.-E. şi la com. Licuriciul, spre V.

In partea despre S. a com., pe dealul numit al luĭ-Panait, se văd urmele întărītureĭ de pămînt, despre care se menţionează la com. Albeşti.

Dulceanca, *moşie*, în jud. Teleorman, pl. Tîrguluĭ, proprietatea Aşezămintelor Brîncoveneştĭ. Are o întindere de 584 hect. din carĭ 30 hect. pădure.

Dulceni, *moşie*, în jud. Teleorman, pl. Tîrguluĭ, situată în comuna Belitori. Este proprietatea d-luĭ P. S. Aurelian. Are o întindere de 587 hect. pămînt arabil, din carĭ 5 hect. pădure.

Se învecineşte cu trupurile de moşie Depusa şi Sf.-Ion, tot din com. Belitori.

Dulceşti, *com. rur.*, în jud. Roman, pl. Siretul-d.-j., spre V. de oraşul Roman şi la o depărtare de 12 kil. de el şi de 11 kil. de reşedinţa plăşeĭ. Este situată în cea maĭ mare parte pe platoul ce separă pîrîul Valea-Neagră de rîul Moldova. Este formată din satele: Corhana, Dulceşti şi Roşiori cu reşedinţa în satul Dulceşti. Are o populaţiune de 360 fam., saŭ 1240 sufl. Sunt 341 contribuabilĭ; 335 case. Ştiŭ carte 76 persoane. Loc. aŭ 430 vite marĭ cornute. Sunt 2 bisericĭ: una de zid şi alta de lemn; o şcoală mixtă, care în anul 1886—87, a fost frecuentată de 15 elevĭ, din 63 înscrişĭ. Formează cu com. Bogzeşti, Brănişteni şi Cîrligul o circumscripţie fiscală. Budgetul com. este de 4641 leĭ la veniturĭ şi de leĭ 3740 la cheltuelĭ. Este legată cu oraşul Roman prin şosea.

Dulceşti, *sat*, jud. Roman, pl. Siretul-d.-j., com. Dulceşti, pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Valea-Neagră, spre V. de oraşul Roman şi la o depărtare de 12 kil. de el şi de 11 kil. de reşedinţa plăşeĭ, pe şoseaua Roman-Piatra. Este reşedinţa com. Dulceşti. Are o populaţie de 240 fam., saŭ 835 sufl., din carĭ 216 contribuabilĭ. Ştiŭ carte 60 persoane. Are o fabrică de spirt şi 3 iazurĭ cu morĭ. Se lucrează rogojinĭ, oale şi căruţe ordinare. Sunt 284 vite marĭ cornute.

Are o biserică de zid; o școală mixtă, care în anul 1886—87 a fost frecuentată de 15 elevĭ, din 63 înscrișĭ. Aicĭ se găsesc case marĭ și o livadă frumoasă a d-neĭ Sturdza, proprietara satuluĭ. Este legat cu orașul Roman prin șosea.

Acest sat este înființat înainte saŭ în timpul domnieĭ luĭ Ieremia-Movilă, căcĭ biserica este făcută de un boier Caraiman, care a reușit a duce luĭ Ieremia-Movilă banĭ în Polonia, pentru care faptă Vodă l'a răsplătit cînd a venit la domnia Moldoveĭ cu banĭ și moșie.

Dulgea, *vale,* în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, com. rur. Beidant; se desface din poalele E. ale dealuluĭ Caragea-Punar; se îndreaptă spre E., avînd o direcție de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd partea V. a pl. și a com., merge numaĭ prin pădurĭ, printre dealurile Ghiur-Geamrîc și Gogea-Bair; după 3 kil. se deschide în valea pîrîuluĭ Beidant, pe dreapta.

Dulgherul, *sat,* în jud. Constanța, pl. Hîrșova, com. Eni-Sarai.

E situat maĭ mult în partea centrală a pl., și cea E. a com., la $4^1/_2$ kil. spre E. de căt. de reședință, Eni-Sarai. Este așezat pe valea Dulgherul și anume pe malul drept al pîrîuluĭ Dulgherul, fiind dominat de vîrful Dulgherul-Iuc, care este la 1 kil. spre N.-E. de sat, și care are o înălțime de 130 metri.

Suprafața sa este de 3915 hect., din care 75 hect. sunt ocupate numaĭ de vatra satuluĭ și de grădinĭ.

Populațiunea, a căreĭ maioritate o formează Turciĭ, este de 140 familiĭ saŭ 737 suflete, ocupîndu-se maĭ ales cu agricultura. Pămîntul produce grîŭ, ovăz și meiŭ. Drumul comunal Carapelit-Cartal-Teleuș, trece prin partea N.-E. a satuluĭ. Din aceste drumurĭ se maĭ ramifică altele carĭ duc la Haidar, la Mahometcea și la Curudjea; altul pleacă prin partea S.-E. a satuluĭ și se duce la satul Muslu-Bei.

Dulgherul, *deal,* în jud. Constanța, pl. Hîrșova, com. Calfa și jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, com. Casimcea. E o prelungire S. a dealuluĭ Curu-Bair. Se întinde spre S., avînd o direcțiune generală de la N.-E. către S.-V. Pe muchia luĭ merge hotarul celor două județe. Vîrful cel maĭ înalt, Turbencea, are 252 m., dominînd asupra satuluĭ și văeĭ Casimcea și asupra satuluĭ Curudjea. Este acoperit cu fînețe și pe la poale cu sămănăturĭ.

Dulgherul, *movilă,* în jud. Constanța, pl. Hîrșova, com. Sarai, la 1 kil. spre N.-E. de satul Dulgherul. Are 130 m. înălțime și domină satul, valea și pîrîul cu acelașĭ nume. Este acoperit cu verdeață.

Dulgherul, *pîrîŭ,* în jud. Constanța, pl. Hîrșova, com. Sarai, căt. Dulgherul. Izvorăște din partea S. a satuluĭ Dulgherul, îl udă și îl ocolește pe la S., apoĭ pe la V., îndreptîndu-se spre N., unde se varsă în pîrîul Haidar, după un curs neregulat de 3 kil. Malurile sale sunt în general cam rîpoase, maĭ ales spre N.

Dulgherul, *vale,* în jud. Constanța, pl. Hîrșova, com. Eni-Sarai, căt. Dulgherul. Trece prin satul Dulgherul și se deschide în valea pîrîuluĭ Haidar, în dreptul satuluĭ Carapelit. Are o direcțiune maĭ întîiŭ de la N.-E. către S.-V., apoĭ către V. și în fine către N.-V. E udată de pîrîul Dulgherul și dominată de movila Dulgherul-Iuc.

Dulgherul, *vale,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, com. Ciucurova; se desface din dealul Ciucurova; se îndreaptă spre E., într'o direcție de la N.-E. spre S.-V., brăzdînd partea apusană a comuneĭ și a plășiĭ; primește pe dreapta valea Atmagea, și după un drum de 4 kil. se deschide în valea Arman-Ceșure (valea Ciucurova saŭ Slava-Cerchează), pe stînga eĭ; pe valea-ĭ merge drumul comunal Ciucurova-Topolog (Constanța).

Duliga, *vălcea,* com. Păcureți, pl. Podgoria, jud. Prahova.

Dulman, *muche de deal,* care trece pe lîngă movila Suliganuluĭ, jud. Brăila și continuă spre S. până la Muchea-Catîruluĭ, formînd hotarul N.-E. al com. Suțești de pe țărmul stîng al Buzăuluĭ, ca la 8 kil. spre N. de satul Suțești.

Dulul-Brîncoveanuluĭ. Vezĭ Slobozia.

Dumasca, *sat,* în partea de E. a com. Dobrovățul, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ, situat pe două coaste de deal, prin mijlocul căror curge pîrîul Dumasca; are o suprafață de 534 hect., proprietatea locuitorilor, cu 11 hect. viĭ, și o populație de 100 familiĭ saŭ 518 suflete, din carĭ 36 familiĭ, saŭ 130 suflete lipovenĭ și 3 familiĭ evreeștĭ.

Numărul vitelor e de 1231: 312 vite marĭ cornute, 553 oĭ, 104 caĭ și 262 rîmătorĭ.

Dumasca, *podiș,* în com. Dobrovățul, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ; are loc de imaș și arătură.

Dumasca, *pîrîŭ.* Vezĭ Dobrovățul, pîrîŭ, jud. Vasluiŭ.

Dumaștei (Dealul-), *deal,* care se întinde la E. com. Tăcuta, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ.

Dumaștei (Valea-), *vale,* se întinde spre E. com. Tăcuta, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ.

Dumănoaia, *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Baba-Ana, căt. Baba-Ana-d.-s.; e maĭ mult smîrc și păpuriș.

Dumbosul, *iezer,* între canalul Cremenea și Vălciul, din com. Stăncuța, jud. Brăila, între lacul Chichinețul și privalul Coităneasa, cu care se unește printr'un prival.

Dumbrava, *plasă,* în jud. Mehedinți. Șĭ-a luat numele de la dumbrăvile și întinsele pădurĭ seculare ce posedă.

Se mărginește la N. cu pl. Motrul-d.-j., la E. cu jud. Dolj, la S. cu pl. Cîmpul, iar la V. cu plasa Blahnița și plasa Ocolul-d.-j.

Este formată din 25 comune și anume:

1. *Adunați-Teiuluĭ,* cu căt.: Adunați-Teiuluĭ și Brîgleasa.
2. *Albulești,* cu cătunele: Albulești, Pădina, Dealul-Mare și Mărceni.
3. *Bîcleșul,* cu cătunele: Bîcleșul, Zmadovicioara, Braniștea și Seliștiuța.
4. *Bălăcita,* cu cătunul: Bălăcita.
5. *Bălțați-d.-j.,* cu cătunele: Bălțați-d.-j., Higrul, Ursoaia, Dealul-Mare, Fața și Golineasa.
6. *Bălțați-d.-s.,* cu cătunele: Bălțați-d.-s. și Giura.
7. *Bărboiul,* cu cătunul: Bărboiul.
8. *Botoșești,* cu cătunele: Botoșești, Paia-din-Dos și Paia din-Față.
9. *Busul,* cu cătunele: Busul, Gropanele, Grădiștea, Busulețul, Milcioaia și Drăganul.
10. *Corzul,* cu cătunele: Corzul și Părpălești.
11. *Cosovățul,* cu cătunele: Cosovățul și Plaiul.
12. *Cleanovul,* cu cătunele: Cleanovul și Preajba.
13. *Grecești,* cu cătunul: Grecești.
14. *Guardenița,* cu cătunul: Guardenița.
15. *Iablanița,* cu cătunul: Iablanița.
16. *Pădina-Mare,* cu cătunul: Pădina-Mare.
17. *Pădina-Mică,* cu cătunul: Pădina-Mică.
18. *Piria,* cu cătunele: Piria și Malul-Mic.
19. *Podul-Grosuluĭ,* cu cătunele: Podul-Grosuluĭ, Petra și Podeni.
20. *Secul,* cu cătunele: Secul, Șumandra, Zmadovicioara și Țiuleni.
21. *Slașoma,* cu cătunul: Slașoma.
22. *Smadovița,* cu cătunele: Smadovița, Boceni, Popești și Gulani.
23. *Stăncești,* cu căt.: Stănești.
24. *Stignița,* cu cătunul: Stignița.
25. *Valea-Marculuĭ,* cu cătunul: Valea-Marculuĭ.

In privința administrativă, îșĭ are reședință în com. rur. Bîcleșul; iar în privința judiciară aparține judecătorieĭ Ocoluluĭ Strehaia și Recea din pl. Cîmpul.

Suprafața totală a plășeĭ Dumbrava este de: 70169 hect., din carĭ 14236 hect. sunt cultivabile, 14076 acoperite cu pădure, 1020 cu viĭ, iar restul sunt necultivabile.

Este udată de pîrîul Drincea care poartă diferite numirĭ după numele localităților pe unde trece. Această pl. este brăzdată de culmea Dumbrăviĭ din care se ramifică diferite dealurĭ, și care se termină în jud. Dolj.

Statul posedă în această pl. 4 moșiĭ cu un venit anual de 37.051 leĭ.

In această pl. sunt 18 școale și 38 bisericĭ.

Are o șosea județeană, care o străbate, începînd din șoseaua națională, din dealul Baloteĭ de la cele treĭ cîrciumĭ și duce pe culmea Dumbrăviĭ la Izvorul-Bîcleșuluĭ; trecînd în jud. Dolj, la com. rur. Cernătești.

Prin com. Corzul, Guardenița, Bălăcița, Pădina-Mică și altele trece valul luĭ Traian.

Terenul plășeĭ Dumbrava este priincios agricultureĭ. Grîul, numit grîul de Dumbrava, este de o calitate superioară.

Dumbrava, *sat,* în jud. Dîmbovița, pl. Dealul-Dîmbovița, căt. com. Colanul. E situat pe șoseaua județeană Tîrgoviște-Găești, la 3 kil. spre S. de bariera Ciocîrlanul și gara drumuluĭ de fer, pe malul drept al rîulețuluĭ Ilfovul.

Dumbrava, *cătun,* în jud. Putna, com. Crucea-d.-j., pl. Zăbrăuțul, numit ast-fel de la dumbrava de pe teritoriul luĭ. Este situat pe podișul format de malul Șușițeĭ, care e acoperit cu viĭ.

Are o biserică filială, cu hramul Sf. Nicolae. Acest cătun se numea în vechime Butuceni.

Dumbrava, *sat,* face parte din com. Huruești, jud. Tecuciŭ. E situat la E. comuneĭ, pe valea Căpotești, departe de reședința comuneĭ de 3 kil. și 700 m.

Are o populație de 15 fam., saŭ 75 sufl., carĭ locuesc în 10 case.

Teritoriul satuluĭ este de 78 hect.

Şĭ-a luat numele de la locul şes ce îl ocupă; maĭ înainte aicĭ a fost pădure.

Dumbrava, *deal,* în jud. Buzăŭ, com. şi căt. Tohani. Are 300 hect. şi produce vinurĭ renumite. Aci se află şi viea Corbeanca, foastă a luĭ Brîncoveanu.

Dumbrava, *movilă,* în judeţul Bacău, plasa Bistriţa-d.-j., la V. de oraşul Bacăŭ.

Dumbrava, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Tăzlăul-de-Jos, de pe teritoriul com. Rîpile.

Dumbrava, *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Vadul-Soreştilor, căt. Clociţi. Culminează în vf. Dumbrăveĭ, avînd o înălţime de 348 metri. E acoperită de păd. şi puţină vie. Partea sa de N. formează Muchea-Dumbrăveĭ, care servă de hotar despre com. Cărpiniştea.

Dumbrava, *deal,* în partea de V. a com. Hurdugi, plasa Mijloc, jud. Fălciŭ, pe capătul căruia este aşezat o parte a satuluĭ Hurdugi.

Dumbrava, *deal,* jud. Iaşi. Se întinde dela N., din com. Ceplenița, trece în com. Cotnari, ambele din pl. Bahluiul şi se sfîrşeşte la S. în satul Hodora. Pe podişul acestuĭ deal, în partea despre N., se află o dumbravă numaĭ de stejarĭ, pe o întindere ca de 50 hect., numită Dumbrava-Roşie. Se zice că această dumbravă, datează din timpul luĭ Ştefan-Vodă-Cel-Mare. Această legendă se afirmă şi de către Ioan Niculcea, în *Letopisețe,* tom. II, unde zice: «Din cuvintele culese din om în om, se vorbeşte că, Ştefan-Cel-Mare, a făcut maĭ multe dumbrăvĭ afară de cele arătate de Logofătul Costin, precum: la Botoşani, Cotnari şi Roman, pe care nicĭ Leşiĭ nu le tăgăduesc în cronica lor». Chiar în *Scrisoarea Moldoveĭ* de Dimitrie Cantemir, iarăşĭ se pomeneşte de Dumbrava-Roşie de la Cotnari, şi în care se zice că Leşiĭ o numesc Bucov.

Dumbrava, *deal,* în partea de V. a com. Cristeşti, pl. Coşula, jud. Botoşani. Se zice că a fost acoperit cu pădurĭ saŭ dumbrăvĭ; astă-zi e loc arabil.

Dumbrava, *deal* cultivabil, în com. Udeşti, jud. Suceava.

Dumbrava, *deal.* V. Ivăneştilor (Dealul-), jud. Vasluiŭ.

Dumbrava, *deal,* numit aşa de la o pădure ce a fost pe el; se întinde în partea de E. a com. Cozmeşti, pl. Stemnicul, jud. Vasluiŭ.

Dumbrava, *deal,* în partea de N. a com. Micleşti, pl. Crasna jud. Vasluiŭ, pe care se află stejarĭ bătrînĭ.

Dumbrava, *izvor,* jud. Botoşani pe moşia Deleni, din care ese pîrîul Recea, un afluent al Bahluiuluĭ.

Dumbrava, *loe arabil şes,* jud. Tecuciŭ; maĭ înainte a fost o pădure de stejar; acum 60 de anĭ s'a tăiat şi a rămas un loc foarte productiv. Este proprietatea răzeşilor din satul Lieşti, pl. Bîrlad. Se află în partea de E. a satuluĭ şi în legătură cu satul printr'un drum ce pleacă din Hăţaş.

Dumbrava, *pădure,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-de-Sus, com. Mărgineni-Munteni.

Dumbrava, *pădure,* de 21 hect., în com. Fîntînele, pl. Siretul, jud. Botoşani.

Dumbrava, *pădure,* de 45 hect., în com. Costeşti, pl. Tîrgul, jud. Botoşani.

Dumbrava, *pădure,* în jud. Buzăŭ, com. Vadul-Soreştilor, căt. Clociţi, pe moşia Clociţi; are 140 hect.

Dumbrava, *pădure,* pe moşia Godineşti, com. Hreaţca, pl. Herţa, jud. Dorohoiŭ.

Dumbrava, *pădure.* Vezĭ Codrul, pădure, com. Gremeşti, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ.

Dumbrava, *pădure* de gorun, în partea de S.-V. a com. Peştişani, plaiul Vulcan, jud. Gorj. Situată pe şes, pe şoseaua T.-Jiul-Tismana. Este proprietatea statuluĭ, are o întindere cam de 750 hect.

Dumbrava, *pădure,* jud. Ilfov, pl. Znagov, la S. de pădurea Radu-Vodă.

Dumbrava, *pădure,* în comuna Bodeşti-Precisteĭ, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu, situată în spre partea satuluĭ Corni.

Dumbrava, *pădure,* lîngă satul Ghindăoani, pe teritoriul com. Crăcăoani, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu.

Dumbrava, *pădure,* a statuluĭ, în întindere de 575 hect., pendinte de com. Cocorăşti-Misleĭ, pl. Vărbilăul, jud. Prahova, care, împreună cu trupul Cocorăşti (1883 hect.), formează pădurea Cocorăşti.

Ambele trupurĭ se despart prin apa Misleĭ.

Dumbrava, *deal*, în com. Preutești, acoperit de pădure de fag, jud. Suceava.

Dumbrava, *pădure* de stejar, pe moșia Hărmănești, jud. Suceava.

Dumbrava, *deal* cultivabil, între Cristești și Moțca, jud. Suceava.

Dumbrava, *pădure*, situată la S.-V. de satul Lehacea, com. Giurgioana, pl. Zeletinul, jud. Tecuciŭ.

Dumbrava, *pădure*, la N. de satul Tătărești, com. Corni, pl. Berheciuluĭ, jud. Tecuciŭ.

Dumbrava, *petic* de *pădure* de stejar, pe proprietatea Vatra-Mănăstireĭ-Glavaciocul, pendinte de com. Fĭerbinți, pl. Glavaciocul, jud. Vlașca; ține de ocolul silvic Cîrtojani.

Dumbrava, *șes*, se întinde la S. satuluĭ Toporești, jud. Vasluiŭ, pl. Racova, com. Cursești.

Dumbrava, *vie*, în jud. Buzăŭ, com. Tohani, proprietatea statuluĭ, pendinte de schitul Apostolache; are 6 hect. Produce vin renumit.

Dumbrava-de-Jos, *plasă*, din jud. Dolj, numită Dumbrava de la multele dumbrăvĭ ce se găsesc într'însa, iar de Jos pentru a se deosebi de vecina sa Dumbrava-de-Sus.

Forma sa se poate asemăna, dacă nu ținem seama de cîteva cotiturĭ ale limitelor de S. și de V., cu un drept-unghiŭ, lungit de la V. spre E.

Se învecinește la N. cu plasa Dumbrava-de-Sus, începînd de la com. Carpenul până la com. Ciutura, plasa Jiul-de-Mijloc. La S., cu plasa Cîmpul, de la limita către județul Mehedinți, până la comuna Moțăței, iar de la această comună se mărginește cu plasa Băilești, până în dreptul comuneĭ Intorsura.

La V. se mărginește cu județul Mehedinți și la E. cu plasa Jiul-de-Mijloc.

Se poate împărți în privința reliefuluĭ în două regiunĭ: regiunea de V., care este deluroasă fiind accidentată de dealurile Guardinița-Radovan la N. și de dealurile Cerbuluĭ și Dobridor, la V., continuat din Dealul-Negru, din jud. Mehedinți; cea-l'altă regiune de S. și E. este situată pe șesul Dăsnățuiul.

Plasa Dumbrava-de-Jos, este udată de rîul Dăsnățuiuluĭ, ce vine din județul Mehedinți și străbate această plasă cu direcțiunea de la V.-E.; trece în plasa Jiul-de-Mijloc, în dreptul com. Ciutura. (Vezĭ Dăsnățuiul, rîŭ).

Plasa Dumbrava-de-Jos coprinde 16 comune și anume: Călugărei, Caraula, Cornul, Corlatele, Gubancea, Orodelul, Perișorul, Plenița, Poiana-Plenița, Risipiți, Rudari, Sălcuța, Tîncănăul, Vîrtopul, Vela și Verbița.

Inainte de 1892, această pl. era unită cu plășile Jiul-de-Sus și Dumbrava-de-Sus și purta numele de plasa de Jiul-de-Sus-Dumbrava. Coprindea în totul 43 comune. Vezĭ Dumbrava-de-Sus.

Populația e de 6497 fam., saŭ 27445 sufl.

Numărul caselor și al bordeelor este de 6583.

Reședința plășeĭ este în com. rur. Șopotul.

Are 25 bisericĭ, deservite de 18 preoțĭ; 21 școale, din carĭ 19 mixte, 1 de băețĭ și 1 de fete, conduse de 17 învățătorĭ și 4 învățătoare. Aceste școale sunt frecuentate de 432 copiĭ, 356 băețĭ și 76 fete, din 2892, (1472 băețĭ și 1420 fete) în vîrstă de școală.

Comerciul se face cu schela Calafat și cu Cetatea, unde loc. se duc cu cereale, lemne și vite și de unde importă băcăniĭ, băuturĭ spirtoase, manufacturĭ, etc.

In comuna Vîrtopul, care este reședința sub-prefectureĭ Dumbrava-de-Jos, se țin două bîlciurĭ anuale, unul la 25 Maiŭ și unul la 15 August.

Căile de comunicație ce străbat plasa sunt:

Calea județeană Craiova-Cetatea, ce trece prin comunele Sălcuța, Vîrtopul, Caraula și Risipiți. Calea județeană Vîrtopul, Terpezița. Calea județiană Craiova-Calafat, care trece prin com. Perișorul. Calea comunală Vîrtopul-Carpenul, ce trece prin com. Gubancea. Calea comunală Vîrtopul-Verbița, prin comuna Cornul și Călugăreĭ.

Dumbrava-de-Sus, *plasă*, în jud. Dolj, numită ast-fel de la întinsele pădurĭ ce posedă.

Forma acesteĭ plășĭ se poate compara cu un romb, ale căruĭ unghiurĭ ascuțite sunt îndreptate în partea de N.-E. și S.-V, iar unghiurile optuze în partea de N.-V. și S.-E.

Limitele pl. sunt: la N., pl. Jiul-d.-s., de care se desparte printr'o linie convențională, care, începînd din dreptul com. Țiul, merge în direcția de V.-E., până în dreptul com. Raznicul; de aci se lasă spre S.-E., până în apropierea com. Predești și apoĭ o ia spre N.-E. până dă în apa Jiuluĭ.

Limita de S. este formată de o linie convențională ce merge cu direcția N.-V.—S.-E., despărțind această pl., de pl. Dumbrava-d.-j.

Limita de V., către jud. Mehedinți, este formată de o linie convențională, începînd din com. Țiul până în com. Carpeni.

Limita de E. este formată, în dreptul pl. Ocolul, de rîul Jiul, din dreptul com. Mihăița, pl. Jiul-d.-s., până în dreptul com. Breasta. Tot în partea de E. însă către pl. Jiul-d.-m., limita este formată de o linie convențională, începînd din com. Breasta și mergînd cu direcțiunea N.-E.—S.-V. până în dreptul com. Ciutura, din pl. Jiul-d.-m.

Terenul acesteĭ plășĭ se poate compara cu un amfiteatru a căruĭ parte culminantă este formată de dealurĭ, prelungirĭ din pl. Jiul-d.-s., iar treptele ar fi formate de șesul pe care curge rîul Obedeanca și cu afluențiĭ săĭ.

Printre dealurĭ putem cita:

Dealul-Sălciilor, al Cernăteștilor, al Măzatuluĭ, al Triestenicului,continuat prin Dealul-Bucurului, Gogoșiul și alte multe dealurĭ maĭ micĭ.

Rîul principal al acesteĭ pl. e rîul Jiul ce curge pe limita despărțitoare între pl. Dumbrava-d.-s. și Ocolul. Se încarcă din această pl. pe malul drept cu rîurile Obedeanca și Breasta. Vezĭ aceste rîurĭ.

Inainte de toamna anuluĭ 1892, această pl. era unită cu pl. Jiul-d.-s., cînd coprindea 43 com. și se numea pl. Jiul-d.-s.—Dumbrava. Acele com. eraŭ după pozițiunea lor ast-fel așezate: Pe cursul superior al Jiuluĭ se găseaŭ comunele: Almajul, Coțofeni-din-Față, Brădești, Tatomirești, Răcari, Filiași, Fratoștița, Țintăreni, Florești, Poiana-d.-s., Argetoaia, Salcia, Țiul, Cernătești, Raznicul, Bralostița, Scăiești, Coțofeni-din-Dos și Mihăița, iar pe culmea maĭ multor dealurĭ: Predești, Pleșoiul, Beloțul, Pietroaia, Șopotul, Brabova, Gogoșiul, Seaca, Moșna, Răchita, Căciulata, Terpezița, Vela, Carpenul, Călugăreĭ, Gubancea, Sălcuța, Tîncănăul, Ciutura, Vărvorul, Perișorul, Vîrtopul și Cornul, fiind pe atuncĭ reședință de plasă com. Filiași.

Astă-zĭ este despărțită de pl. Jiul-d.-s., formînd o singură pl. cu numele de Dumbrava-d.-s., coprinzînd 17 com. și anume: Beloțul, Brabova, Breasta, Carpenul, Căciulatul, Cernătești, Gogoșiul, Moșna, Pleșoiul, Pietroaia, Predești, Răchita, Raznicul, Seaca, Șopotul, Terpezița și Țiul. Reședința pl. este în com. Șopotul.

Prin această pl. trece: calea județeană Craiova-T.-Severin, ce trece prin com.: Breasta, Predești și Raznicul; Raznicul-Cernătești și în fine, calea județeană Cernătești-Țiul.

Calea comunală Predești-Carpenul, trece prin com. Pietroaia și Brabovățul. Maĭ sunt căile comunale: Moșna-Răchita, Răchita-Căciulatul, Căciulatul-Vela. Calea comunală Argetoaia-Carpenul trece prin com. Țiul, Gogoșiul și Seaca. De la com. Gogoșiul se desparte o cale comunală spre Șopotul; de aci una spre N. către com. Raznicul și Cernătești. De la Șopot se lasă spre S. calea comunală spre com. Beloțul, spre com. Brabova și spre Pietroaia.

In fine prin S. pl. trece calea județeană Craiova-Cetatea, trecînd prin com. Terpezița.

Dumbrava-Mare, *trup de pădure,* a statuluĭ, în întindere de 35 hect., pendinte de com. Scorțeni, pl. și jud. Prahova.

Dumbrava-Marcu, *pădurice,* pe teritoriul satuluĭ Uricani, com. Miroslava, pl. Stavnicul, jud. Iași.

Dumbrava-Mare, *deal,* pe teritoriul satuluĭ Văleni, com. Viltotești, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ.

Dumbrava-Mică, *trup de pădure,* a statuluĭ, în întindere de 40 hect., pendinte de com. Scorțeni, pl. și jud. Prahova, care, împreună cu trupurile: Dumbrava-Mare (35 hect.), Runcul (60 hect.) și Plaiul (55 hect.), formează pădurea Vatra-Mănăstireĭ-Mislea.

Dumbrava-Neagră, *pădurice,* în întindere de 35 hect., jud. Botoșani, pl. Stefănești, com. Bobulești.

Dumbrava-Racoviței, *trup de pădure* a statuluĭ, în întindere de 80 hect., jud. Vîlcea, plaiul Horezul, com. Racovița, care, împreună cu trupul Gruiul (35 hect.), formează pădurea Racovița.

Dumbrava-Roșie, *sat,* județul Neamțu, plasa Piatra-Muntele, comuna Vînători-Dumbrava-Roșie. E așezat pe podișele și valea rîuluĭ Bistrița, la 5 kil. departe de Piatra.

In virtutea legeĭ din 1864, acest sat a fost proectat să formeze comună împreună cu satele: Vadurile, Oanțul, Agîrcia, Bîtca, Cazaci, Găburești, Malicia, Nițeni, Podoreni, Preluca și Secul; dar fiind că până la 1882, din numărul de 465 locuitorĭ împroprietărițĭ, nu s'aŭ strămutat aci de cît 51, făcîndu-șĭ case de locuință, a rămas ca neconstituită acea comună, iar satul s'a alipit la comuna Vînători-Petriĭ, cu care a-

poĭ s'a unit formînd o singură comună sub numirea de Vînători-Dumbrava-Roșie.

Are o populație de 91 familiĭ, saŭ 362 suflete: 181 bărbațĭ și 181 femeĭ; 185 necăsătorițĭ, 152 căsătorițĭ, 24 văduvĭ, 1 divorțat. Știŭ carte 40 persoane, nu știŭ 322.

Sunt 70 contribuabilĭ.

Vite sunt 370.

Dumbrava-Roșie, *trup de sat*, în jud. Neamțu, pl. Piatra-Muntele, com. Calul-Iapa. Are o populațiune de 149 suflete. Se maĭ numește Dumbrava-Roșie-d.-j.

Dumbrava-Roșie. Vezĭ Vînători-Dumbrava-Roșie, *comună*, jud. Neamțu.

Dumbrava-Roșie. Vezĭ Dumbrava, deal, jud. Iași.

Dumbrava-Roșie, *pădure*. Vezĭ Dumbrava-Roșie, s., jud. Neamțu.

Dumbrava-Roșie-de-Jos, *sat*, jud. Neamțu. Vezĭ Dumbrava-Roșie, din com. Calul-Iapa.

Dumbrava-Roșie-de-Sus, *sat*, jud. Neamțu. Vezi Dumbrava-Roșie, sat, în com. Vînători.

Dumbrava-Săvinești, *pădure*, în com. Calul-Iapa, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu, proprietatea Statuluĭ.

Dumbraveĭ (Dealul-), *deal*, com. Brehuești, pl. Siretul, jud. Botoșani.

Dumbraveĭ (Dealul-), *deal*, pe teritoriul moșieĭ Vlădeni, com. Fîntînelele, jud. Botoșani.

Dumbraveĭ (Dealul-), *deal*, în comuna Șoldănești, județul Suceava.

Dumbraveĭ (Dealul-), *deal*, d'asupra satuluĭ Valea-Seacă, din com. Pașcani, jud. Suceava. Cu vre-o 40 anĭ în urmă era acoperit de o frumoasă dumbravă de stejar.

Dumbraveĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ*, jud. Botoșani, izvorește de lîngă schitul Orășeni, com. Cristești, și se varsă în pîrîul Alghia, formînd iazul Dumbrava.

Dumbraveĭ (Valea-), *vale*, com. Brehuești, pl. Siretul, jud. Botoșani.

Dumbraveĭ (Valea-), *vale*, între Dealul-Dumbraveĭ și Valea-Hrișcanilor, pe moșia Vlădeni, com. Fîntînelele, pl. Siretul, jud. Botoșani.

Dumbraveĭ (Valea-), *izvor*, în jud. Buzăŭ, com. Vadul-Sorești; începe din Dealul-Dumbraveĭ și se scurge în valea Clociți.

Dumbrăvanca, *pădure*, pe moșia Mitocul-Dragomirești, com. Adîncata, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ.

Dumbrăvățul, *deal*, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-de-Sus, com. Berbenceni, situat pe hotarul N. al județuluĭ, spre jud. Roman.

Dumbrăvățul, *pîrîŭ*, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-de-Sus, com. Berbenceni, care se scurge în pîrîul Odobul.

Dumbrăveaua, *deal*, com. Strîmbeni, pl. Vărbilăul, jud. Prahova.

Dumbrăveaua, *vale*, com. Cozminele, plaiul Vărbilăul, jud. Prahova.

Dumbrăveni, *com. rur.*, în partea de S. a plășeĭ Siretul, jud. Botoșani. Se întinde pe valea Sireteluĭ, la E.; pe valea Suceveĭ, la V. și pe dealurile dintre Siret și Suceava. Tot teritoriul comuneĭ e format din o singură moșie, Dumbrăveni, avînd următoarele sate: Dumbrăveni, Sălăgeri, Văratecul și Verești.

Suprafața comuneĭ e de 15758 hect., din carĭ 12758 hect. ale proprietaruluĭ și 3000 hect. ale locuitorilor.

Are o populație de 971 familiĭ, saŭ 4087 suflete carĭ locuesc în 822 case.

Sunt 842 contribuabilĭ.

Vite sunt: 1799 boĭ și vacĭ, 276 caĭ, 2647 oĭ, 6 capre și 262 porcĭ.

Are 1 velniță care produce 2920 hectol. spirt pe an. Sunt 33 comercianțĭ; 30 meseriașĭ.

Comuna e străbătută de calea ferată Pașcani-Ițcani, linia principală, avînd gara Verești, de unde pleacă spre N. linia Verești-Botoșani, linie secundară; apoĭ e străbătută de șoseaua județeană Botoșani-Burdujeni pĭetruită și de șoseaua vecinală Dumbrăveni-Fîntînelele.

Budgetul comuneĭ are la veniturĭ 12410 leĭ, 60 banĭ și la cheltuelĭ 12397 leĭ, 55 banĭ.

Sunt 4 bisericĭ, deservite de 4 preoțĭ și 5 cîntărețĭ; 2 școlĭ de băețĭ, conduse de 2 învățătorĭ și frecuentate de 158 băețĭ; 2 școlĭ de fete, conduse de 2 învățătoare și frecuentată de 70 fete.

Numărul copiilor ce aŭ etatea cerută de lege pentru a urma școala e de 180 băețĭ și 120 fete.

Dumbrăveni, *cătun*, în jud. Argeș, pl. Gălășești; face parte din com. rur. Mozăceni.

Dumbrăveni, *sat*, în centrul comuneĭ Dumbrăveni, pl. Siretul,

jud. Botoşani, pe moşia Dumbrăveni. Are 15758 hect. şi o populaţie de 737 familiĭ, saŭ 2862 suflete.

Are 2 bisericĭ şi o capelă la cimitir, deservite de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală de băeţĭ, condusă de 1 învăţător plătit de stat şi frecuentată de 104 băeţĭ; o şcoală de fete, condusă de o învăţătoare şi frecuentată de 54 fete.

Sunt 13 cîrciumĭ; 29 comercianţĭ şi 23 meseriaşĭ.

In acest sat e reşedinţa comuneĭ Dumbrăveni. Acesta e satul cel maĭ mare şi maĭ populat din pl. Siretul.

Vite sunt: 828 boĭ şi vacĭ, 120 caĭ, 1204 oĭ, 220 porcĭ, 8 capre.

Sunt 47 stupĭ cu albine.

Legenda spune că în locul comuneĭ Dumbrăveni era o pădure numită Dumbrava, în mijlocul căreia era un schit de călugărĭ, numit Trestioara şi maĭ în urmă Dumbrăvioara, care era pendinte de Mănăstirea Putna din Bucovina. Puţiniĭ locuitorĭ ce s'aŭ stabilit în Dumbrăvioara pe lîngă schit au fost numiţĭ Dumbrăveni. Maĭ tîrziŭ s'aŭ maĭ adunat şi locuitoriĭ din desfiinţatul sat Romîneşti, situat între jumătate distanţă de la Dumbrăveni la Siret cît şi din satul ce se zice că era în stînga Siretuluĭ, în faţa poduluĭ de peste Siret de astă-zĭ, despre a căreia existenţă dovedesc urmele unuĭ cimitir şi uneĭ bisericĭ, carĭ se văd spre S. de pod.

Dumbrăveni, *sat*, în jud. Vasluiŭ, pl. Racova, com. Pungeşti, în partea de N. a tîrguşoruluĭ Pungeşti. E situat în fundul uneĭ văĭ, pe un loc rîpos, avînd o întindere de 510 hect., proprietatea locuitorilor răzeşĭ, pe care sunt 42 hect. viĭ şi livezĭ. Are o populaţie de 195 familiĭ, saŭ 530 suflete. Locuitoriĭ sunt răzeşĭ.

Are o biserică, deservită de 1 preot şi 1 eclesiarh; o şcoală, întreţinută de comună, înfiinţată în anul 1887 şi frecuentată de 20 elevĭ.

Vite sunt: 267 vite marĭ cornute, 128 oĭ, 13 capre, 22 caĭ şi 27 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 22 plugurĭ, 35 care cu boĭ şi 5 căruţe cu caĭ; 200 stupĭ.

Dumbrăveni, *pîrîŭ*, ce curge prin comuna Dumbrăveni şi se varsă în gîrla izvoarelor Romîneşti, jud. Botoşani.

Dumbrăveni, *vale*, în jud. Vasluiŭ, pl. Racova, com. Pungeşti; se întinde între două dealurĭ de la N., făcînd o curbă spre E.

Dumbrăveşti, *sat*, cu 34 familiĭ, jud. Argeş, pl. Piteşti; face parte din com. rur. Drăganul-Bascovel.

Dumbrăveşti, *sat*, face parte din com. rur. Mălăeşti, pl. Vărbilăul, jud. Prahova. Are o populaţie de 529 locuitorĭ, 291 bărbaţĭ, 238 femeĭ. Este aci o biserică care s'a zidit din temelie la anul 1882, cu ajutorul locuitorilor.

Dumbrăveşti, *sat*, face parte din com. rur. Foleşti-d.-j., pl. Horezul, jud. Vîlcea. Locuitoriĭ săĭ sunt moşnenĭ. Cade în partea de N.-E. a comuneĭ şi este udat de valea Slatineĭ.

Are o biserică.

Dumbrăveştilor (Dealul-), *deal*, jud. Vîlcea. Vezĭ Porcilor (Culmea-), culme de munte.

Dumbrăvile, *trup de sat*, în jud. Neamţu, pl. Piatra-Muntele, com. Bodeşti-Precisteĭ. Are o bisericuţă mică, căruia i se zice schit, şi care făcea parte dintre schiturile nesubvenţionate, întreţinute de particularĭ.

Dumbrăvile, *schit*, în jud. Neamţul. Vezĭ Dumbrăvile, trup de sat.

Dumbrăvile, *deal*, lîngă schitul cu acelaşĭ nume, în com. Bodeşti-Precisteĭ, jud. Neamţ. Este acoperit cu o mică pădurice.

Dumbrăvioara. Vezĭ Dumbrăveni, sat, în jud. Botoşani.

Dumbrăviţa, *sat*, în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul.-d.-s.; ţine de com. rur. Husnicioara; are 20 de case.

Dumbrăviţa, *cătun*, în jud. Putna, pl. Bilieşti, com. Suraia, lîngă Siret.

Are o populaţiune de 385 suflete, carĭ locuesc în 51 case. Este aci o biserică parohială, cu hramul Sf. Ilie. Copiĭ în vîrstă de şcoală sunt 26 (13 băeţĭ şi 13 fete), din carĭ urmează 12 (8 băeţĭ şi 4 fete) la şcoalele din Suraia.

Dumbrăviţa, *sat*, pe moşia cu acelaşĭ nume, com. Fîntîna-Mare, jud. Suceava. Se împarte în Dumbrăviţa-d.-s. şi Dumbrăviţa-d.-j. Are o populaţie de 144 familiĭ, saŭ 513 suflete (254 bărbaţĭ şi 259 femeĭ), din carĭ 8 izrailiţĭ. Sunt 135 case de locuit. Vatra satuluĭ ocupă 25 fălcĭ. Are o biserică, cu hramul Adormirea-Maiciĭ-Domnuluĭ, zidită la 1865 de proprietarul G. Ghiţescu, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ şi împroprietărită cu 8 fălcĭ. Şcoala din Fîntîna-Mare servă şi acestuĭ sat. Mo-

şia e proprietatea doamneĭ Maria G. Ghiţescu cu fiiĭ. E în întindere de 1013 hect., din carĭ 798 hect. cultivabile şi 170 fînaţ. Impreună cu ceĭ din Pracsia s'aŭ împroprietărit 47 pălmaşĭ şi 30 codaşĭ, cu 265 fălcĭ 60 prăjinĭ.

Drumurĭ principale sunt: la Fălticeni (9 kil.) şi la Fîntîna-Mare (6 kil.).

Dumbrăviţa, *parte* din *satul* Ruginoasa, jud. Suceava.

Dumbrăviţa, *deal,* în partea de S.-E. a com. Cristeşti, pl. Coşula, jud. Botoşani. E acoperit cu huceagurĭ de pădure.

Dumbrăviţa, *deal,* se întinde la N. com. Codăeşti, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ.

Dumbrăviţa, *deal,* la N. com. Buneşti, pl. Ocolul, jud. Vîlcea. Are o dumbravă cu colnice pe ea.

Dumbrăviţa, *deal,* în com. Foleşti-d.-j., pl. Horezul, jud. Vîlcea.

Dumbrăviţa, *lac,* com. Motoci, pl. Ocolul, jud. Dolj.

Dumbrăviţa, *moşie,* în cuprinsul teritoruluĭ com. Şendriceni, pl. Coşula, jud. Dorohoiŭ, în suprafaţă cam de 286 hect. Se află situată în partea de N.-E. a comuneĭ, peste Iezer, în trupul moşieĭ Buhaiul.

Dumbrăviţa, *moşie,* a statuluĭ, situată pe teritoriul comuneĭ Suraia, pl. Bilieşti, jud. Putna, fostă pendinte de Mitropolia din Iaşi. Arendată în 1886—1896 cu 25.000 leĭ anual, pe cînd pe periodul 1876—86 a fost cu 17.770 leĭ. Se numeşte ast-fel de la dumbrava ce se află pe teritoriul eĭ. Această moşie a fost parcelată şi vîndută locuitorilor, în loturĭ. Intinderea cultureĭ: 1456 hectare 2865 ariĭ; întinderea vîndută: 800 hect. 7495 ariĭ; din partea vîndută sunt: 341 hect. 9052 ariĭ zăvoae; 23 hect. 7606 ariĭ bunurĭ micĭ; 3.3100 drumurĭ; 60.5621 loc cedat Ministeruluĭ de Rezbel în 1891, pentru cazarme şi tir.

Dumbrăviţa, *pădure,* jud. Bacăŭ, pl. Tăzlăul-d.-j., de pe teritoriul com. Tîrgul-Valea-Rea.

Dumbrăviţa, *pădure,* pe moşia Păsatul, com. Buda, pl. Herţa, jud. Dorohoiŭ.

Dumbrăviţa, *pădure,* a statuluĭ, pe teritoriul moşieĭ cu acelaşĭ nume, jud. Putna. Se împarte în 2 cantoane: Cotul-Putneĭ, în întindere de 100 hect. şi Cotul-Siretuluĭ, în întindere de 81 hect.

Dumbrăviţa, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, pendinte de com. Foleşti-d.-j., jud. Vîlcea, plaiul Horezul.

Dumbrăviţa, *pîrîŭ,* care izvoreşte din lacul Casaşi, jud. Suceava; formează iazul proprietăţeĭ din satul Ruginoasa (grădina palatuluĭ luĭ Cuza-Vodă); după ce a primit din stînga pîrîul Rădiul, a format lacurile Cristea-Marcov şi Dumitru al-Petreĭ, a primit din dreapta pe pîrîul Bugioaia şi a format lacul Batoagele, trece în comuna Heleştieni, din jud. Roman şi se varsă în Siret.

Dumbrăviţa-de-Jos. Vezĭ satul Dumbrăviţa, jud. Suceava.

Dumbrăviţa-de-Sus. Vezĭ satul Dumbrăviţa, jud. Suceava.

Dumbrăvoaia, *vale,* în judeţul Buzăŭ, comuna Grabicina; începe din pădurea Bocul şi se scurge în Valea-Grabicineĭ.

Dumea, *vîrf de munte,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., situată pe hotarul comunelor Schitul-Frumoasa şi Băseşti şi care face parte din şira dealurilor ce despart cele două Tazlăurĭ.

Dumea saŭ **Dumia,** *pădure,* în jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Băseşti, de pe moşia Sudaşi, în întindere de aproape 150 hect. Proprietar este Episcopul de Buzăŭ, Dionisie Climescu. In această pădure domină bradul. Este supusă regimuluĭ silvic.

Dumeanul, *iaz,* pe moşia Dumeni, jud. Dorohoiŭ, pl. Prutul-d.-s., com. Cordăreni.

Dumeni, *sat,* pe moşia cu acelaşĭ nume, jud. Dorohoiŭ, pl. Prutul-d.-s., com. Cordăreni, cu o populaţie de 155 fam., saŭ 777 sufl.

Proprietatea moşieĭ este a erezilor defunctuluĭ I. Balasinovicĭ. Biserica, cu hramul Sf. Gheorghe, deservită de 1 preot, 2 cîntăreţĭ şi 1 pălămar, este mică, făcută din lemn, în anul 1700, de către săteni.

Săteniĭ împroprietărițĭ aŭ 516 hect., 31 ariĭ pămînt; iar proprietatea moşieĭ, 1026 hect., 99 ariĭ. Iazurĭ sunt 2, din carĭ cel maĭ întins de 4 hect., 30 ariĭ e numit al-Donicioaeĭ. Vie este în mărime de 2 pogoane. Pîrîul ce trece pe hotarul moşieĭ este Ibăneasa, pe care se află şi iazul.

Drumurile principale sunt: acel de la Cordăreni, Şipoteni, pe la Crăcalia la Dorohoiŭ; acel de la Liveni-Sofianu, prin Dumeni la Corlăteni şi Vlădeni.

Hotarele moşieĭ sunt: cu Bros-

căuţi, Carasa, Cordăreni, Ibăneasa şi Vîrcoliciul.

Dumeşti, *com. rur.*, în partea de V. a plăşeĭ Fundurile, jud. Vasluiŭ, la 42 kil. de oraşul Vasluiŭ şi 12 kil. de Negreşti, reşedinţa plăşeĭ, situată pe un teren accidentat, prezentînd dealurĭ şi văĭ.

E formată din satele Dumeşti-Marĭ saŭ Noĭ, Dumeşti-Vechĭ, Iezerul, Armăşeni, Ţibăneşti, Buhli şi Schinetea, pe o suprafaţă de 7260 hect., din carĭ 3057 pădure şi 15 hect. vie ale proprietăţeĭ, iar 1331 hect. sunt ale locuitorilor.

Are o populaţie de 448 fam. saŭ 2017 suflete.

Această comună este străbătută în toată întinderea eĭ de calea judeţeană Vasluiŭ-Roman. E udată de rîul Bîrlad, care izvoreşte din com. Giurgeni, jud. Roman şi intră în comună pe la N.-V., o străbate de alungul, apoĭ trece prin partea de E. în com. Todireşti, după ce primeşte următoarele pîraĭe: Gîrbovăţul, cu afluenţiĭ Ţibăneşti, şi Armăşoaia; pîrîul Rîngoaia, Schinetea, Găurenceĭ cu afluenţiĭ Jigorănceĭ, Glodenceĭ şi Petreşti; Pîrîul-Imputiteĭ şi Valea-Mare; pîrîul Chetrosul şi Iezerul.

In comună sunt 3 bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ şi 3 cîntăreţĭ; 2 şcolĭ, una de băĭeţĭ şi una de fete; 5 cîrciume. Comerciul se face de 7 persoane.

Vite: 1976 vite marĭ cornute, 2908 oĭ, 164 caĭ şi 221 rîmătorĭ.

Budgetul comuneĭ e de 4379 leĭ la veniturĭ şi de 4099 leĭ la cheltuelĭ.

Locuitoriĭ posedă: 203 pluguri şi 152 care cu boĭ, 4 pluguri şi 10 căruţe cu caĭ; 550 stupĭ cu albine.

Dumeşti, *deal*, desparte satul Dumeşti-Marĭ de Dumeşti-Micĭ, jud. Iaşi, pl. Cîrligătura, com. Păuşeşti.

Dumeşti, *iaz*, în marginea satuluĭ Dumeşti-Marĭ, jud. Iaşi, pl. Cîrligătura, com. Păuşeşti. Conţine peşte.

Dumeşti-Marĭ, *sat*, jud. Iaşi, pl. Cîrligătura, com. Păuşeşti, care, împreună cu Dumeşti-Micĭ, formează un singur trup. E situat pe costişa şi podişul dealuluĭ cu acelaşĭ nume. Se zice că aceste sate şi-aŭ luat numele dela nişte locuitorĭ răzeşĭ, de pe timpul luĭ Ştefan-Vodă-cel-Mare, carĭ aveaŭ diferite însărcinărĭ la Curte, precum: cu purtarea goanelor la vînătorĭ, cu căratul productelor şi a lemnelor la Curtea Domnească, dela care împrejurare se numeaŭ oamenĭ domneştĭ, numindu-se şi satul Domneşti, maĭ tîrziŭ Dumeşti. Are o suprafaţă cam de 2574 hect. şi o populaţie de 121 fam. saŭ 570 suflete. In satul Dumneşti-Marĭ este o biserică zidită la 1802 de fostul proprietar Paşcanu, deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 eclesiarh.

Numărul vitelor din ambele sate e de 894 capete, din carĭ: 440 vite marĭ cornute, 60 caĭ, 293 oĭ şi 111 rîmătorĭ.

Dumeşti-Marĭ-Noĭ, *sat* şi reşedinţa com. Dumeşti, pl. Funduri, jud. Vasluiŭ, situat pe coasta despre S. a Dealuluĭ-Bisericeĭ; numele şi la luat de la satul Dumeşti-Vechĭ.

Are o suprafaţă de 4828 hect., din carĭ 2302 hect. pădure, cu 2 hect. vie ale proprietăţeĭ, iar 319 hect. ale locuitorilor. Are o populaţie de 266 fam. saŭ 1139 suflete.

Sunt două bisericĭ, una pe vale, lîngă calea judeţeană Vasluiŭ-Roman, făcută la 1858 de Epitropia Spitalelor Sf. Spiridon din Iaşi, căreia îĭ aparţine moşia; a doua biserică, pe deal, e strămutată la 1813 din satul Dumeşti-Vechĭ. Legenda spune că biserica aceasta a fost făcută de un călugăr. Pe timpul cînd s'aŭ aşezat aicĭ locuitoriĭ Ruşĭ, veniţĭ din Bucovina, biserica era făcută în pădure şi avea două chiliĭ împrejur. De asemenea se spune că la Pĭetroasa saŭ Pădureţul spre E. de satul Dumeşti-Marĭ, lîngă calea judeţeană Vasluiŭ-Roman, a fost sat cu biserică, ale căruia urme se văd şi până astăzĭ. Biserica din acel sat se zice că a fost făcută de un cioban numit Petru, de la care a rămas şi numele loculuĭ de Pĭetrosul (Pĭetroasa). Pe coasta Dealuluĭ-Bisericeĭ, aproape de pîrîul Schinetea, în partea despre N. a fost de asemenea sat şi biserică, ale căror urme se văd şi astăzĭ. La Hodorăni, spre N.-E. de Dumeşti, a fost sat fără biserică, ale căreia urme se cunosc.

In partea de E. a satuluĭ Dudeşti, pe şes, se spune că a fost o velniţă şi un iaz a uneĭ numite Iordăchioaia, şi în partea despre V. a Dumeştilor a fost moară şi iaz a uneĭ surorĭ a Iordăchioaeĭ, numită Gînduleasa, care surorĭ aŭ donat moşia Spitaluluĭ Sf. Spiridon din Iaşi. Spre N.-V. de Dumeşti, pe coasta de E. a dealuluĭ Rîngoaia, a fost sat cu numele Rîngoaia, ale căruia urme se văd şi astă-zĭ.

Bisericile sunt deservite de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ. Se maĭ află 2 şcolĭ, una de băeţĭ, înfiinţată în anul 1866, frecuentată de 36 elevĭ, şi una de fete, frecuentată de 13 eleve.

Sunt 3 cîrciumĭ. Vite: 1100 vite marĭ cornute, 1400 oĭ, 110 caĭ şi 104 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 160 plugurĭ şi 100 care cu boĭ, 4 plugurĭ şi 5 căruţe cu caĭ. Sunt 400 stupĭ cu albine.

Dumeşti-Micĭ. Vezĭ Dumeşti-Marĭ, jud. Iaşi, pl. Cîrligătura, com. Păuşeşti.

Dumeşti-Vechĭ, *sat,* în partea de S.-E. a com. Dumeşti, pl. Fundurĭ, jud. Vasluiŭ. E situat pe coasta de E. a dealuluĭ Ciurubucul, şi pe cea de V. a Dealuluĭ-Văeĭ-Marĭ.

Are o suprafaţă de 275 hect., din carĭ 2 hect. vie; o populaţie de 93 familiĭ, saŭ 331 suflete.

Urmele unuĭ cimitir arată că din vechime a fost aci o biserică, pe care a strămutat-o unul numit Răducanu, în satul Dumeşti-Marĭ.

Este o cîrciumă.

Vite: 289 vite marĭ cornute, 200 oĭ, 27 caĭ şi 40 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 4 plugurĭ şi 6 care cu boĭ, 2 căruţe cu caĭ; 20 stupĭ cu albine.

Moşia acestuĭ sat este proprietatea Epitropieĭ Sf. Spiridon din Iaşi.

Dumia. Vezĭ Dumea, jud. Bacăŭ.

Dumicuşul, *pîrîiaş,* ce izvoreşte din muntele Fundul-Chinuşeuluĭ, jud. Putna; udă comuna Soveja şi merge de se varsă în Şuşiţa.

Dumitrana, *sat,* face parte din com. rur. Măgurelele, jud. Ilfov, pl. Sabarul. Se întinde pe o suprafaţă de 155 hect., cu o populaţie de 301 locuitorĭ.

Proprietatea e a locuitorilor, carĭ cultivă 125 hect., restul fiind sterp, izlaz şi vie.

Are o biserică, cu hramul Sf. Treime, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ. Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Numărul vitelor marĭ e de 223 şi al celor micĭ de 50.

Are o şcoală, frecuentată de 12 elevĭ şi 2 eleve, cu întreţinerea căreia judeţul şi comuna cheltuesc anual 1352 leĭ.

Dumitreĭ, *mahala,* numită şi Mahalaua-Dumitreĭ, în com. rur. rur. Almăjelul, pl. Cîmpul, jud. Mehedinţi.

Dumitreni, *sat,* în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., căt. com. Slobozia-Ciorăşti. Şĭ-a luat numele de la moşia Dumitreşti. Este aşezat în partea de V. a com., pe malul drept al rîuluĭ Rîmna, la $2^1/_2$ kil. spre S.-V. de căt. de reşedinţă, Ciorăşti.

Dumitreşti, *com. rur.,* pl. Oltul-d.-j., jud. Olt. E compusă din 3 căt.: Dumitreşti, Poganul şi Verguleasa, cu o populaţiune de 526 familiĭ saŭ 3690 suflete (2010 bărbaţĭ şi 1680 femeĭ), în care intră şi 10 familiĭ Ţiganĭ. Sunt 550 contribuabilĭ, 464 case şi 2 bordee de locuit.

E situată pe Valea-Oltuluĭ, la 30 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 29 kil. de reşedinţa plăşeĭ, aşa că această com., după noua organizare, se află la capul de N. al pl. de care ţine, şi la 2 kil. departe de reşedinţa celeĭ-l'alte plăşĭ.

Dumitreşti, cătunul, se maĭ numeşte şi Drăculeşti şi Ioneşti, iar Poganul se maĭ numeşte şi Olari.

In com. sunt 4 bisericĭ: una în căt. Dumitreşti, două în Poganul şi o alta în căt. Verguleasa. Cea din Dumitreşti e mare şi de zid; cele din Poganul sunt de lemn. Aceste bisericĭ sunt deservite de 4 preoţĭ, plătiţĭ de locuitorĭ şi din budgetul comuneĭ.

Vite sunt: 15 caĭ, 12 epe, 200 boĭ, 45 vacĭ, 250 oĭ şi 210 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ din căt. Dumitreşti şi Verguleasa, în număr de 267, s'aŭ împroprietărit după legea rurală, cînd li s'aŭ dat 850 hect. pămînt arabil, afară de locurile de case şi grădinĭ, pe moşiile d-lor proprietarĭ Mihail Xanto, D. Zisu, etc.; iar ceĭ din căt. Poganul sunt moşnenĭ.

Comuna are cam 2720 hect. cu izlaz cu tot. Şcoala s'a înfiinţat în 1883; clădirea e bună şi e proprietatea comuneĭ, zidită cu spesele proprietaruluĭ Nicolae M. Xanto şi dăruită comuneĭ. Carte a început să se înveţe aci cam de la 1848. Şcoala se frecuentă de 80 elevĭ (68 b. şi 12 f.) din numărul de 142 (99 b. şi 43 f.) în vîrstă de şcoală. Cu întreţinerea eĭ statul cheltueşte anual 1404 leĭ. Ştiŭ carte 166 bărbaţĭ şi 3 femeĭ.

Comerciul se face de 9 cîrciumarĭ.

Veniturile comuneĭ, după ultimul budget, sunt de 3704 leĭ, 40 banĭ şi cheltuelile de 2581 leĭ, 50 banĭ.

In com. se află o singură şosea comunală ce vine de la Slatina. Movile nu se găsesc în această com., de cît numaĭ cele micĭ, carĭ despart moşiile una de alta. Dealurĭ sunt: Piscul-cu-Boziĭ, Piscul-Lambeĭ, Piscul-luĭ-Durcă, Piscul-cel-Inalt şi Piscul-Şalbocul. Piscul-cu-Boziĭ cade spre N. de com.; Piscul-Lambeĭ şi Piscul-luĭ-Durcă către E., Piscul-cel-Inalt şi Şalbocul către S. Spre E. de com. sunt: Poiana-Goleĭ, Poiana-Popeĭ, cu-Măcrişul şi Arţărişul. Ele sunt destinate păşunatuluĭ vitelor.

E udată de Valea-Oltuluĭ şi de

vălcelele: Surduiul, Stupineaua, Rănoaica, Valea-Şerbăneşti, Adîncata şi Valea-Popiĭ. Se mărgineşte cu comunele: Cucuieţi la N., Vultureşti la S., Urluiasca şi Ibăneşti la V. şi jud. Vîlcea la E.

Dumitreşti, *com. rur.*, în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, pe ambele malurĭ ale rîuluĭ R.-Sărat. Inainte se numea Poeniţa, Blidari, Bălălăĭ.

Este aşezată în partea de V. a judeţuluĭ, la 27 kil. spre N.-V. de oraşul Rîmnicul-Sărat şi în partea de N. a plaiuluĭ, a căruĭ reşedinţă este Comunele învecinate sunt Chiojdeni, la 4 kil.; Buda şi Dănuleşti la 12 kil.

Se mărgineşte la E. cu moşia Plăineşti şi comuna Dănuleşti, de care se desparte prin rîul Rîmnicul şi Dealul-Turculeţuluĭ; la S., cu Buda, despărţit prin culmea Cătăuţul, la V. cu Chiojdeni, despărţită prin dealul Chiojdenilor; la N. cu moşia statuluĭ Peleticul şi com. Dealul-Lung, despărţită prin dealul Tinosul.

Este o comună din regiunea munţilor. Este brăzdată la V. de culmea Lupan, Pate-Răŭ, Cumleia, Stîlpul; la E., de dealurile Turculeţul, Peleticul, Lăstuni, Streaja, Siminoc; la S., de Gorunul, Blănarul şi de o mulţime de văĭ, ca: Motnăul, Lăstuni, Strîmba, Caliţa, Dumitreşti, Groapa-Mare, etc.

Rîurĭ numeroase o udă; principalele sunt: Rîmnicul-Sărat, la S.; afluentul săŭ Motnăul prin mijloc, şi pîraiele Olandra, Roşcari, Siminocul la E.; Corbul, Nămăloasa, la V.; Lăstuni, Caliţa, Strîmba, la N.; Talpa, Trestia, Viforîta şi Ghidighiul, la S. Are 2 iazurĭ pe Motnăŭ: Ignat-Dinul şi Buzatul; maĭ are 2 micĭ lacurĭ: Bălălăuĭ şi Roşcari, chiar în vatra comuneĭ; apoĭ 38 puţurĭ (5—10 m. ad.) şi 102 fîntînĭ (1—3 m. ad.).

Cătunele carĭ compun com. sunt: Dumitreşti-de-Jos, reşedinţa, la S.; Dumitreşti-de-Sus la N.: Blidari, Poeniţa, Lăstuni, tot la N.; Biceşti-de-Sus şi Biceşti-de-Jos, la E. şi S.

Suprataţa com. e de 8000 hect.; din carĭ 112 hect. vatra comuneĭ, 3492 hect. ale locuitorilor şi 4400 hect. ale proprietăţiĭ private.

Comuna are 1100 hect. arabile, 1200 hect. imaş, 4168 hect. pădure, 70 hect. viĭ, 1050 hect. fîneţe, 300 hect. neproductiv.

Are o populaţie de 655 familiĭ, saŭ 2681 suflete: 1376 bărbaţĭ, 1305 femeĭ; 1330 căsătoriţĭ, 1251 necăsătoriţi, 100 văduvĭ. Ştiŭ carte 264.

Locuitoriĭ aŭ 164 plugurĭ; 4187 capete de vite, din carĭ: 828 boĭ, 1105 vacĭ, 30 caĭ, 51 epe, 6 măgari, 786 oĭ, 152 capre, 1229 rîmătorĭ. Aci se află: 1 moară cu aburĭ, 1 pivă, 7 morĭ de apă; 1 potcovar, 1 tîmplar, 5 măcelarĭ, 1 boiangiŭ, 4 cizmarĭ, 5 dogarĭ şi 3 brutarĭ. Transportul se face prin gara Sihlea, la 18 kil. spre E. Sunt 29 comercianţĭ, dintre carĭ 7 băcanĭ şi 9 cîrciumarĭ.

Bisericĭ sunt 3: una, în cătunul Dumitreşti-d.-s.; cu hramul Sf. Dumitru, zidită la 1829 de locuitorĭ, deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser; a doua, în căt. Biceşti-d.-s., cu hramul Sf. Dumitru, zidită în 1848 de locuitorĭ, deservită de 1 preot şi 1 paracliser; a treia, în cătunul Lăstuni, cu hramul Sf. Vasile, zidită în 1868 de Vasile Haiducescu (din Tîmboeşti), cu locuitoriĭ, are 17 pogoane pămînt şi este deservită de 1 preot şi 1 paracliser.

Sunt 2 şcolĭ fondate în 1893 de comună: una de băeţĭ, condusă de 1 învăţător şi frecuentată de 245 elevĭ şi una de fete condusă de o învăţătoare şi frecuentată de 219 eleve.

Căile de comunicaţie sunt: şoseaua judeţeană Rîmnicul-Jitia, ce trece prin comună; şoseaua Cucul (Plăineşti) Dumitreşti; spre Dănuleşti; spre Dealul-Lung.

Veniturile com. sunt de 7086 leĭ şi cheltuelile de 6004 leĭ, 86 banĭ.

Sunt 683 contribuabilĭ.

Dumitreşti, *sat,* jud. Argeş, pl. Piteşti, pendinte de com. rur. Hînţeşti-Zmeura.

Dumitreşti, *sat,* face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, jud. Olt, pl Oltul-d.-j. Are o populaţiune de 1430 sufl. Aci e o biserică cu următoarea inscripţiune:

«Doamne, cela ce cu puterea Ta proslăveştĭ pe ceĭ ce iubesc podoaba caseĭ Tale şi locaşul Măririĭ Tale, primeşte şi acest sfînt locaş al tăŭ, care întru cinstea şi slava Sfinteĭ Adormiriĭ a Precisteĭ s'a zidit din temelie de Domnia-luĭ Jupîn Rizea Spătarul la anul 1608 şi trecînd o sumă de vreme şi stricîndu-se la această Sfîntă biserică toate lucrurile, iar văzînd Domnia luĭ Paharnicul Const. Olănescu, stăpînul moşieĭ că din toate lucrurile s'aŭ prăpădit şi vrînd să împodobească sfinta biserică aŭ meremetisit-o de iznoavă, în zilele luminatuluĭ nostru Domn Alexandru Ghica Voevod, fiind Episcop Kir Ilarion, la anul 1836».

Dumitreşti, *sat,* în partea de N.-V. a com. Poiana-Cîrnuluĭ, jud. Vasluiŭ, pl. Crasna, aşezat pe valea şi malul drept al pîrîuluĭ Vasluĭeţul, în marginea şoseleĭ naţionale Vasluiŭ-Iaşi, pe o suprafaţă de 202 hect., din carĭ 120 hect., cu 62 hect., pădure ale proprietăţeĭ, iar 83 ale locuitorilor. Are o populaţiune

de 30 fam. saŭ 144 sufl., carĭ se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Vite: 60 vite marĭ cornute, 8 oĭ, 10 caĭ şi 20 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 6 plugurĭ şi 20 care cu boĭ, 1 căruţă cu caĭ; 10 stupĭ cu albine.

Dumitreşti, *deal,* în raionul com. Dumitreşti, jud. Olt, pl. Oltul-d.-j., pe care se cultivă 15 hect. vie.

Dumitreşti, *culme de munte,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul, com. Dumitreşti; se desface din Culmea-Lupanuluĭ; brăzdează partea de N. a com.; se întinde printre pîraiele Dumitreşti şi Motnăul şi se sfîrşeşte brusc în rîul Motnăul; e acoperită cu pădurĭ şi păşunĭ.

Dumitreşti, *culme de munte,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul, com. Dumitreşti; se desface din Dealul-Chiojdenilor; se întinde spre E.; brăzdează partea de V. a com.; e acoperită cu pădurĭ şi cu păşunĭ, iar vara se fac aci stîne de oĭ.

Dumitreşti, *loc izolat,* în jud. Buzăŭ, com. Finţeşti, pe drumul Buzăuluĭ; servea ca limită între com. Tohani şi Finţeşti.

Dumitreşti, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul, com. Dumitreşti; izvoreşte din Culmea-Lupanuluĭ; curge de-alungul dealuluĭ Dumitreşti; udă partea de N. a com.; trece prin căt. Dumitreşti-d.-s., şi se varsă în rîul Motnăul, pe dreapta luĭ.

Dumitreşti-de-Jos, *sat,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul, este căt. de reşedinţă al com. Dumitreşti; înainte se numea şi Blidare, Poeniţa şi Roşcari; este aşezat în partea de S. a com., pe malul stîng al rîuluĭ R.-Sărat şi la gura rîuluĭ Motnăul; are 230 hect. întindere, cu o populaţiune de 59 familiĭ saŭ 271 suflete, din carĭ 83 contribuabilĭ; aci sunt şcolile comuneĭ.

Dumitreşti-de-Sus, *sat,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, cătunul com. Dumitreşti; înainte se numea Bălălăĭ-de-Motnăŭ, de la o familie mare de moşnenĭ, Bălălăiĭ, ce aveaŭ aceste locurĭ; este aşezat în mijlocul com., pe rîul Motnăul, la 3 kil. spre N. de cătunul de reşedinţă; are 1110 hect. întindere, cu o populaţiune de 65 familiĭ, saŭ 270 suflete; din carĭ 38 contribuabilĭ. Ştiŭ carte 41 persoane; are o biserică.

Dumitreşti-Gălăţeĭ. (Vezĭ Cărpiţii, sat).

Dumitreştilor (Valea-), *pîrîŭ,* în plaiul Rîmnicul, com. Dumitreşti, jud. R.-Sărat; izvoreşte din culmea Lupan; brăzdează partea de N. a com.; udă întru cît-va cătunul Dumitreşti-de-Sus, şi se varsă în rîul Motnăul, după un curs repede de 4 kil.

Dumitroaia, *baltă,* pe teritoriul com. Brehueşti, pl. Siretul, jud. Botoşani, pe şesul Siretuluĭ.

Dumitru (Pîrîul-luĭ-), *pîrîiaş,* pe moşia Tarcăuluĭ, pl. Bistriţa, jud. Neamţu. Izvoreşte din ramura munteluĭ Tarcăul (coastele despre V.), curge paralel cu ramura numită a-luĭ-Chirilă şi se varsă pe partea dreaptă a pîrîuluĭ Tarcăul, puţin maĭ în susul schituluĭ Tarcăul.

Dumitru (Valea-luĭ-), *vale,* izvoreşte din Vîrful-Clăbucetuluĭ şi se varsă în pîrîul Teleajeneluĭ, în raionul com. Măneciul-Ungureni, judeţul Prahova, plasa Teleajenul.

Dumitru-Stoian (Lacul-luĭ-), *lac,* jud. Dolj, pl. Cîmpul, com. Ciuperceni, face parte din balta Mancinița.

Dumnezeul, *deal,* cel maĭ mare din comuna Movileni şi chiar din pl. Copoul, jud. Iaşi. Din cauza înălţimeĭ sale oameniĭ i-a dat numele de Dumnezeŭ. Tot în privinţa numireĭ, legenda spune că, într'o dimineaţă, s'ar fi arătat o vedenie albă, pe care oameniĭ aŭ luat-o drept Dumnezeŭ, şi de atuncĭ aŭ dat acest nume dealuluĭ.

De asupra luĭ se întinde un podiş bogat în păşune şi pe care se cultivă mult păpuşoiul.

Dumucultul, *deal,* în jud. Mehedinţi, pl. Cerna, o ramură a munteluĭ Domocletul, ce ţine acum de Austro-Ungaria.

Dumuleţul-Mare, *pîrîŭ,* în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-d.-s., pe teritoriul com. rur. Malovăţul.

Dunafuluĭ (Măgura-), *măgură,* la S.-V. de com. Putineiul, jud. Teleorman, spre vălceaua cu acelaşĭ nume.

Dunafuluĭ (Vălceaua-), *vălcea,* începe de la S. com. Putineiul şi apucă printre drumurile dintre com. Bogdana şi Dracea, jud. Teleorman.

Dunărea, *fluviŭ,* care udă partea de S. a ţăreĭ; ia obîrşia sa din marele ducat de Baden, în vîlcelele Pădureĭ-Negre (Schwartzwald), către 6⁰ de long. E. şi după ce traversează Europa de la V. la E. se varsă în M.-Neagră către 28⁰ de long. E.

Cursul Dunăreĭ. — Dintre toate fluviile Europeĭ, Dunărea este

cel maĭ mult înconjurat de munțĭ, care o forțează adesea să se strecoare prin defileurĭ lungĭ și înguste, saŭ să treacă pe lîngă malurĭ înalte și stîncoase. Aceștĭ munțĭ, închizînd basinul fluviuluĭ pe partea dreaptă, sunt: aceia aĭ Pădureĭ-Negre, Alpiĭ-Suabĭ, Alpiĭ-Rheticĭ, Carnicĭ și Iulieni, platoul Carstuluĭ, Alpiĭ-Dinaricĭ saŭ Ilirieni, Platoul-Mœsieĭ, și Balcaniĭ; iară pe partea stîngă sunt: munțiĭ Jura-Franconienĭ, Fichtel-Gebirge, munțiĭ Bohemieĭ, munțiĭ Sudeți, Gesenkergebirge, Carpațiĭ Ungarieĭ superioare și înălțimile dintre Nistru și Prut. D'aceea, cursul Dunăreĭ este foarte curios; curge prin marĭ ocolurĭ, naște sute de insule, formează la coastele sale o mulțime de lacurĭ; după un parcurs de 2800 kil. se varsă în M.-Neagră, prin treĭ gurĭ principale.

In tot cursul săŭ superior, Dunărea este un mic rîŭ liniștit format din două rîulețe: Brigah și Bregah, saŭ Brieg și Breg, ce izvoresc din munțiĭ Schwartzwald (Pădurea-Neagră); primul, izvorește maĭ la 1000 m. deasupra niveluluĭ măriĭ și maĭ la N. de vestitul loc de pelerinagiŭ pe muntele Tryberg, iar al doilea, la V. de acest munte și de la o înălțime de 1125 m. de asupra niveluluĭ măriĭ. Ele se împreună maĭ jos de orășelul Donaueschingen, chiar în grădina castelului cu acelașĭ nume, aflat la o înălțime de 667 m. de asupra nivelului măriĭ. Din acest loc întrunite, Dunărea pornește purtînd cu sine numirea germană *Donau*, îndreptîndu-se spre S.-E. până la Geissingen; iar de acolo ia direcția de N.-E. și merge printr'un gît format de munțiĭ Suabieĭ într'un defileŭ strîmt, care se prelungește până la Sigmaringen, capitala principatuluĭ de Hohenzolern, leagănul dinastieĭ domnitoare a Regatuluĭ Romîn. Maĭ jos de aci, la localitatea Scheer, Dunărea ese din strîmtoarea munților Jura și curge la poalele lor, până la Ulm, de unde, după ce primește rîul Blau, ese din Regatul Würtemberguluĭ și dă în acela al Bavarieĭ, unde, la 2 kil., primește rîul Iller, primul afluent ce-ĭ vine din Alpĭ. De aci, fluviul constitue o mare arteră de comunicație a Germanieĭ de S., cu o lărgime de 75 m. și o adîncime mijlocie de un metru. De la Passau, unde fluviul are o lărgime de 210 m. și până la Engelhardszelt, curge între Germania de S. și Austria; iar de la această localitate curge numaĭ pe teritoriul Austriac; scaldă Viena, Pressburgul și intrînd în Ungaria, o ia spre S. pentru a scălda Buda-Pesta și după ce primește Drava, Dunărea cotește spre S.-E. îndreptîndu-se spre Belgrad, capitala Serbieĭ, desparte apoĭ această țară de Austria pe la S. Banatuluĭ Temișaneĭ. De la Palanca-Nouă, Dunărea părăsește cîmpia și străpunge masivul Carpaților pentru a intra în Romînia, pe la Vîrciorova.

De aci în întindere de 900 kil. cît scaldă teritoriul S. al Romînieĭ, Dunărea îșĭ schimbă de maĭ multe orĭ direcția cursuluĭ săŭ; așa, începînd de la Vîrciorova, ia direcția spre S.-E. până la satul Corbul, unde formează insula Corbul, se întoarce brusc spre V. până la Brza-Palanca, de aci iarășĭ spre S.-E. până la Cetate, unde se întoarce spre S. până maĭ la deal de Calafat. De la Calafat până la Arcer-Palanca, Dunărea face un cot pronunțat cu concavitatea către Romînia; iar de la Arcer-Palanca până la Șiștov, direcția sa generală este V.-S.-V., pe o lungime de 200 kil. De la Șiștov până la Silistra, cursul Dunăreĭ se îndreaptă spre N.-E. Ajunsă ceva maĭ jos de Silistra și împedicată fiind de stîncele maluluĭ Dobrogean, Dunărea se îndreaptă spre N., bifurcîndu-se în fața orașuluĭ Călărași pe punctul numit Gura-Borceĭ, în două marĭ brațe: spre N.-V. *Borcea,* cu treĭ alte canale: *Jirtăul,* între cătunele Măgureni și Cadîna; *Malcovățul,* între siliștea Tramșani și cătunul Cioroiŭ și *Rîul,* care leagă Borcea cu Dunărea la Socariciŭ; spre N.-E. se întinde Dunărea propriŭ zisă, formînd o mulțime de alte brațe carĭ daŭ naștere la ostroave în tot cursul eĭ până la unirea cu Borcea; ast-fel avem brațul *Plosca,* formînd insula Tulchia-Mare; *Brațul-Veriga,* formînd Ostrovul-Turcescu; un alt braț, *Veriga,* formează Ostrovul-Lung; *Brațul-Balaban,* se desface maĭ la deal de satul Topalul și se unește iarășĭ cu Dunărea, maĭ la vale de acest sat, formînd insula Balaban; *Brațul-Alionte,* eșind din brațul Balaban, formează insula Alionte și privalul *Salvata,* care scurge apele iezeruluĭ Căbalu în Dunăre, puțin maĭ înainte de unirea eĭ cu Borcea, în fața Hîrșoveĭ.

Dunărea, după unirea cu Borcea maĭ jos de Hîrșova, drept Piua-Petreĭ, curge pe o mică întindere dintr'un singur pat, căcĭ masivul granitic dobrogean o silește maĭ la vale de cătunul Georgieni a se bifurca din noŭ în 2 marĭ brațe: unul spre E., numit *Dunărea-Vechĭe* și altul spre V. *Dunărea-Vapoarelor* (fiind că acest braț este urmat de vapoare).

Brațul Dunărea-Vechĭe cum se desparte de Dunărea-Vapoarelor apucă drept spre E. până

la cotul Baciuluĭ cu denumirea de Turceasca; de aci, după ce a format Cotul-Baciuluĭ, ia direcţia spre N., pe sub poalele dealurilor din Dobrogea, până la N. oraşuluĭ Măcin, de unde ia direcţia spre V. şi N.-V. până în dreptul oraşuluĭ Brăila, la punctul numit Ghecet, unde se uneşte cu Dunărea-Vapoarelor. Din acest braţ pleacă braţul *Vălciŭ*, care leagă Dunărea-Vechĭe aproape de punctul de bifurcare cu Dunărea-Vapoarelor, în dreptul satuluĭ Gropeni. Un alt mic braţ, numit *Coituneasa* leagă Vălciul cu Dunărea-Vapoarelor. De la Cotul-Baciuluĭ, Dunărea-Vechĭe se desface pe distanţe relativ micĭ, pentru a se uni din noŭ, formînd ast-fel o mulţime de braţe cunoscute sub numele generic de *Veriga* şi cîte-odată luînd numirea localităţeĭ din apropiere. Ast-fel avem maĭ principale: *Veriga Detunatul* care se uneşte cu Dunărea în faţa satuluĭ Dăeni; *Veriga-Pastrameĭ*, maĭ la S. de precedenta; *Veriga Ostrovul*, în faţa satuluĭ cu acelaşĭ nume; *Veriga-Pecineaga*, la N. de satul Pecineaga; *Veriga-Măcinuluĭ* în vecinătatea oraşuluĭ Măcin; şi în fine un ultim braţ numit simplu *Veriga*, la întîlnirea Dunăreĭ-Vechĭ cu Dunărea-Vapoarelor, la Ghecet. In acest braţ se scurg şi următoarele privalurĭ: Privalul *Veriga-Stoeneşti* (Veriga-Ciustieĭ), care începe în dreptul Cotuluĭ-Baciuluĭ şi se scurge în Dunărea-Vechĭe în punctul unde se desface Veriga-Detunatul. Privalul *Mucuroasa* se desface din Dunărea-Vechĭe aproape de localitatea Tîrla-Bouluĭ, pentru a se scurge tot în ea la satul Pecineaga. Privalul *Titcov* se scurge în Dunărea-Vechĭe la N. de satul Pecineaga. Privalul *Dimuleasa* şi *Filipoaia*, care în scurgerea lor formează un singur canal ce uneşte Dunărea-Vechĭe, formînd insula Filipoaia şi privalul *Scurtu*, care începe cam în apropiere de Măcin şi se scurge spre V. în privalul Filipoaia. Inainte ca Dunărea-Vechĭe să se unească cu Dunărea-Vapoarelor, toate aceste braţe şi privalurĭ se unesc în un singur pat cu Dunărea-Vechĭe, care, sub denumirea de canalul Măcin, servă comunicaţia între Brăila şi Măcin.

Braţul Dunărea-Vapoarelor, cum se desparte de Dunărea-Vechĭe, apucă drept spre N. până la S. oraşuluĭ Brăila unde se uneşte cu Dunărea-Vechĭe la punctul Ghecet. Acest braţ dă naştere la maĭ multe alte braţe neînsemnate ce poartă diferite numirĭ. Inainte însă de a se desface, curge într'un singur pat cu denumirea de Săpata până unde se bifurcă în: *Braţul Cremenea* la V. şi braţul *Mănuşoaia* la E., care se uneşte la cătunul Gura-Gîrluţeĭ cu Cremenea. De la N. cătunuluĭ Gura-Gîrluţeĭ, braţul Cremenea rămîne spre E., dînd naştere la V. braţuluĭ *Crăcănelul;* acesta se uneşte cu Cremenea în dreptul satuluĭ Stăncuţa, pentru a forma alt braţ tot spre V. numit *Pasca*, cu care se uneşte maĭ jos de punctul numit Ibis al comuneĭ Vizirul (trecătoarea Ibis). De aci fluviul curge sub denumirea de Dunăre. In dreptul satuluĭ Gropeni, şi anume la punctul numit Caleia, Dunărea formează spre V. braţul *Caleia*, cu care se uneşte la S. de localitatea numită Butucime (formînd Insula-Lupuluĭ) unde se bifurcă imediat în 2 braţe: Dunărea la E. şi Lata la V. *Braţul Lata* la rîndul săŭ, se desparte, maĭ la N. de satul Chişcani, în punctul numit Chiceul-Arapuluĭ din sus, în 2 braţe: *Stanca* la E. şi *Arapu* la V., carĭ se unesc la punctul numit Chiceul-Arapuluĭ din jos. *Braţul Stanca* se leagă cu braţul Dunărea prin braţul *Brătuşca;* în fine Brătuşca formează braţul *Chiciul-Popiĭ.* Toate aceste braţe au aproape aceeaşĭ lăţime ca braţul principal, afară de un canal numit *Minoasa*, care este cu mult maĭ îngust. Acest canal naşte din braţul Caleia (cam de la jumătatea luĭ), cu o direcţiune generală spre N. şi se termină în braţul Lata, maĭ la S. de satul Chişcani. In acest braţ (Dunărea-Vapoarelor) se scurg de asemenea o mulţime de privalurĭ cu diferite numirĭ date de locuitorĭ, din carĭ maĭ importante sunt: *Privalul Lunga*, se scurge în Dunăre maĭ la vale de localitatea numită Gîsca; privalul numit *Corotişea*, se scurge în Dunăre în faţa portuluĭ Brăileĭ; privalul *Veriga-Mare* unit cu *Veriga-Mică*, între satele Tichileşti şi Chişcani.

Inainte ca Dunărea să ajungă la Brăila, toate aceste braţe se unesc. De la Brăila, Dunărea întrunită într'un singur pat scaldă Galaţul unde coteşte spre E., udă Reni la vale de gura Prutuluĭ. De la Reni se îndreptează în direcţia S.-E. şi înainte de a ajunge la Tulcea se desparte în treĭ marĭ braţe: *Chilia, Sulina* şi *Sf. Gheorghe*, prin carĭ se varsă în Marea-Neagră.

Delta Dunăreĭ.—Acum 1800 anĭ Dunărea se vărsa în Mare; prin şase marĭ gurĭ; aztă-zĭ nu maĭ există de cît treĭ braţe numite *Chilia, Sulina* şi *Sf. Gheorghe.* Aceste braţe ale Dunăreĭ închid între ele un intins spaţiŭ de peste 2600 kil. p. numit *Delta*, care formează un fel de mare nenavigabilă, acoperită aproape excluziv numaĭ

cu stuf de papură şi trestie, şi întretăiată în toate părţile prin canalurĭ pe unde apa bălţilor se scurge în cele treĭ braţe ale Dunăreĭ. Uniĭ consideră şi un al 4-lea braţ *Dunăvăţul* care se varsă în lacul Razelm şi care ar fi o rămăşiţă din multele braţe de odinioară ale Dunăreĭ; dar acesta, nu are nicĭ o importanţă comercială. Se bănueşte încă existenţa, în timpurĭ depărtate, a unuĭ alt braţ, care pornind de la Cernavoda s'ar fi vărsat în Marea-Neagră la Constanţa saŭ la Portiţa. Braţul cu importanţă comercială astă-zĭ este braţul Sulina; iar cel maĭ însemnat ca volum de apă este maĭ întîiŭ braţul Chilia, după el vine Sf. Gheorghe şi în urma amîndurora vine braţul Sulina.

Braţul Chilia, care începe de la aşa numitul Ciatal-Izmail, aflat la 5 mile în sus de Tulcea, este braţul cel maĭ maĭ septentrional al Dunăreĭ. Are o lungime de 112 kil., o lăţime maximă de 300 m. p. o adîncime care variază între 7—24 m. E cel maĭ important braţ prin debitul săŭ de apă; absoarbe $^{17}/_{27}$ părţĭ din întregul volum al apelor dunărene şi menţine lărgimea şi adâncimea luĭ până la Izmail (24 kil.) Pe acest braţ se află canalul *Cugurluĭ*, prin care lacul navigabil Ialpugul comunică, de la Bolgrad, cu Dunărea şi canalul *Sonda,* prin care braţul Chilia stă în legătură cu braţul Sulina. De la Ceatal Izmail cursul braţuluĭ se îndreaptă spre N. până la oraşul Izmail, de unde apoĭ se înclină spre E. până unde îl întîlneşte canalul Sonda; de aci, ia direcţia N.-E. despărţindu-se în treĭ braţe navigabile: braţul *Stepowi,* cel maĭ septentrional, formînd ostrovul Cufa; braţul *Serednie* numit şi *Ivăneşti,* al căruĭ talveg servă de graniţă între Romînia şi Rusia şi braţul *Tătarul* (Tatarski) spre S. Aceste braţe carĭ daŭ naştere la maĭ multe insule, se întîlnesc în dreptul oraşuluĭ Chilia, continuă cursul într'un singur pat pe o mică distanţă, de unde se bifurcă din noŭ în maĭ multe braţe: braţul *Stepowi,* cel maĭ septentrional, *Solomonof* şi *Periprava,* care fac frontiera ţăreĭ din spre Rusia şi Cereofca; toate acestea se întîlnesc în dreptul satuluĭ Periprava, de unde curg într' un singur pat până la Vîlcov. De aci braţul Chilia se desface în 12 micĭ braţe prin care se varsă în mare. Aceste gurĭ începînd de la N.-S. sunt: *Belgarod, Otceacof, Racof, Ankodinovo, Otnoino, Pesceanoĭ, Noul-Stambul, Cubanski Vechiul-Stambul* şi *Bubanscoĭ.* Aceleaşĭ numirĭ poartă şi insulele.

De la Ciatal-Izmail, de unde se desparte braţul Chilia, Dunărea nu se desparte imediat în alte 2 braţe, ci curge întrunită spre S.-E. maĭ jos până 7 kil. de Tulcea. Pe această porţiune, acest braţ se numeşte *braţul Tulcea,* după oraşul ce udă. Volumul apelor sale este de $^{10}/_{27}$ din volumul total al apelor dunărene.

Braţul Sf. Gheorghe, care se desparte de braţul Tulcea la 7 kil. maĭ jos de oraşul Tulcea, la locul aşa numit *Ciatal de Sf. Gheorghe,* se găseşte depărtat de braţul Chilia la 96 kil. şi formează extremitatea de S. a Delteĭ, cu o lungime de 116 kil. Are o direcţie generală S.-E. Conţine $^{4}/_{5}$ din volumul braţuluĭ Tulcea saŭ $^{8}/_{27}$ din a întreguluĭ fluviŭ. Lărgimea în genere e de 250—500 m. Acesta este cel maĭ larg din cele treĭ braţe, însă este cel maĭ puţin adînc. Cea maĭ mare sondă găsită a fost 7 m. El se varsă în mare prin două gurĭ: *Sf. Gheorghe-Catîrlez* şi *Olinca,* carĭ nu aŭ 2 m. adîncime din cauza materialuluĭ potmolos rostogolit şi depus aci de apele Dunăreĭ.

Potmolirea la această gură este cu mult maĭ mare de cît aceea de la braţul Chilia, aşa că pragul format este şi maĭ înalt, în cît din această cauză chiar la o depărtare de 8 kil. de farul Olinca şi pe o întindere de 12 kil. adîncimea Măriĭ nu e maĭ mare de 5 picioare (1 m. 65); cauza pentru care, navigaţia pe mare în apropierea razeĭ sale este foarte primejdioasă.

Braţul Dunăvăţ, are o direcţie maĭ întîiŭ spre S. şi apoĭ coteşte spre V., pentru a se vărsa în lacul Razelm. Se desparte din braţul Sf. Gheorghe lîngă satul Dunăvăţ.

Braţul Sulina, se desparte de braţul Sf. Gheorghe, la 7 kil. maĭ jos de Tulcea. Are o direcţiune generală spre E. şi se găseşte la o egală distanţă de braţul Chilia şi braţul Sf. Gheorghe. Aruncă apele sale în Mare prin o singură gură lîngă portul Sulina. De şi lăţimea sa e numaĭ de 180 m. în mediŭ, iar volumul apelor sale, e maĭ mic de cît al celor-l'alte braţe ($^{12}/_{27}$ din volumul întregeĭ Dunăre). totuşĭ acest braţ a fost ales de către *Comisiunea Europeană a Dunăreĭ,* pentru a deschide şi a desvolta navigaţia fluviuluĭ, către Mare, făcînd accesibile porturilor Galaţi şi Brăila, vasele cu mare tonaj. Această alegere se datoreşte în prima linie adîncimeĭ sale maĭ mare la gură de cît a celor-l'alte două braţe, apoĭ razeĭ sale, cu mult maĭ spaţioasă şi maĭ li-

beră de bancurĭ de cît a celor l-alte, precum și din cauza lungimeĭ sale maĭ mică, de 183 kil. Acest braț este maĭ mult un canal și prin el se face cu deosebire navigațiune.

Basinele Dunăreĭ. — In această curgere, albia Dunăreĭ coprinde peste 800.000 kil. p. și este împărțită în patru basinurĭ:

Intîiul basin, coprinde regiunea dintre izvorul săŭ și localitatea Passau, teritoriul Mareluĭ Ducat de Baden, Regatele Würtemburguluĭ și Bavarieĭ, precum și ținuturile Tiroluluĭ și Salzburguluĭ din Austria-d.-s.

Al doilea basin, coprinde regiunea dintre Passau și Gran (Stigonul), archiducatul Austrieĭ, Moravia și N.-E. Ungarieĭ.

Al treilea basin, începe de la Gran și ține până la Orșova El cuprinde Stiria, Carinthia, Carniolia, Croația, Slavonia, Bosnia și Serbia.

Al patrulea basin, (zis și inferior), începe la Orșova odată cu scăparea Dunăreĭ din defileul Porților-de-Fer. Alpiĭ Transilvanieĭ la N., Balcani la S., formează limitele acestuĭ basin, dela Orșova până către Turnul-Roșu și de la Orșova până către defileul Ischeruluĭ în Bulgaria. O linie de înălțimĭ plecînd din *Munțiĭ Sibiuluĭ* și intinzîndu-se la S. Tîrnoveĭ-Marĭ, până în sorgințile Bicazuluĭ, lasă la S. eĭ Oltul superior cu toțĭ afluențiĭ săĭ în Transilvania, ale căror ape prin canalul central al Oltuluĭ sunt vărsate în Dunărea inferioară, lîngă Izlaz. Tot asemenea, basinul Ischeruluĭ, formează o anclavă la S. lanțuluĭ Balcanic, a căreĭ limită sudică trebue căutată în Rilo-Dag din interiorul peninsuleĭ Balcanice: cea vestică, către sorgințele Nișaveĭ; cea estică, către sorgințele Mariței. Mărginit ast-fel, ***basinul inferior*** al Dunăreĭ coprinde teritoriul Regatuluĭ Romînieĭ, o parte a Banatuluĭ S.-V. al Platouluĭ Transilvan, o mică parte din regatul Serbieĭ și cea maĭ mare parte din țara propriŭ zisă Bulgaria. La S.-E., îl înglobează masivul Dobrogean; la N.-E. limita luĭ trebue căutată în înălțimile ce despart apele Prutuluĭ de ale Nistruluĭ, deci el înjghebează și parte din Basarabia.

Albia Dunăreĭ. — Dunărea, în curgerea eĭ la Mare, se strecoară printre munțĭ, saŭ îĭ însoțește adesea; ceea ce face ca albia sa se fie de maĭ multe orĭ accidentată de stîncĭ de piatră, saŭ să fie cuprinsă între malurĭ înalte. Așa, de la sorgintea sa până în Bavaria, Dunărea curge cu o pantă repede într'un pat strîmt și între țărmurĭ escarpate și stîncoase; traversînd Bavaria, adesea-orĭ e înconjurată și de părțĭ mlăștinoase; de la Ulm către Ratisbona, Dunărea curge imediat la poalele lanțuluĭ Jurasic dominant și știrbit de văĭ scurte, debitînd un volum mic de ape; din potrivă, malul săŭ drept e jos, presărat de foarte multe mlaștine și zmîrcurĭ; apele cu curs lung și voluminos pornesc din partea superioară, înjghebate între depozite glaciale, din care cauză viabilitatea pe această parte e cu mult maĭ mică ca pe malul opus. Dunărea, apoĭ, din jos de Ratisbona până la Linz e dominată în spre N. de pripoarele și malurile înalte ale platouluĭ care constitue baza munților numițĭ Böhmerwald care malurĭ sunt întretăiate din distanță în distanță de pîrîiașe foarte repezĭ. In partea despre S. însă, Alpiĭ fiind cu mult maĭ depărtațĭ de mal, se ramifică în lanțurĭ, printre carĭ se scurg către fluviŭ cursurĭ de apă cu văĭ pitoreștĭ, carĭ prin topirea zăpezilor măresc cu mult debitul săŭ de apă tot timpul cît Dunărea străbate accidentele patuluĭ saŭ flancurilor sale, constituite prin atingerea Böhemerwalduluĭ cu extremitatea Alpilor. De la gura Moraveĭ, Dunărea devine cu adevărat un mare fluviŭ; aci malurile sale, prin acțiunea curentuluĭ apeĭ, devin foarte schimbăcioase, dînd loc la multe și cotite canalurĭ, carĭ formează nenumărate insule. Trecînd de Pressburg vestita poartă — numită de uniĭ și poarta Ungarieĭ — formată, de o parte din cele din urmă ramificațiĭ ale Alpilor, iară de cea l'altă parte de Miciĭ Carpațĭ, albia sa constitue un complex de brațe, din carĭ cele treĭ principale sunt resturile Măreĭ de odinioară, a Ungarieĭ. Fluviul eșind din această expansiune specială, intră iarășĭ într'o albiă unică și trece prin un al doilea defileŭ format din munțiĭ Pilis și Neograd. Intre Wiesegrad și Waitzen, Dunărea înconjoară marea insulă Andreia, lungă de 30 kil. și, imediat dupe Waitzen, părăsește brusc direcția E.-V. ce o avea; coborîndu-se spre S. pe o lungime de 370 kil. în jos de Buda-Pesta, fluviul își schimbă aspectul în marea cîmpie centrală a Ungarieĭ; aci se respîndește peste cîmpie în nenumărate brațe și canale care-șĭ schimbă direcția în fie-care an în timpul creșteriĭ apelor. In această curgere prin Ungaria, albia Dunăreĭ sporește în continuu până la 1260 m. lărgime și de la 8-12 m. adîncime; povîrnișul apeĭ este însă destul de mic. Dunărea trecînd de la Buda-Pesta și insula Csepel, curentul săŭ începe a bate maĭ mult în spre malul drept, mîncîndu-l necontenit și amenințînd din ce

în ce maĭ mult orașele Duna-Földvar și Mohacĭ. După ce primește pe Drava, Dunărea se cotește către S.-E. și curge în această direcție pe o distanță de 300 kil. aproape, de unde malul săŭ drept devine din noŭ înalt, pe cînd cel stîng rămîne jos, și continuă a fi astfel pînă la Belgrad, la gura Saveĭ. Maĭ jos de aceasta, de la Palanca-Nouă, ambele laturĭ ale fluviuluĭ sunt înalte, formînd defileurĭ ce se țin unul după altul pe o lungime de peste 120 kil. și unde apele sale curg cu mare repeziciune printre multele obstacole, ce se află în albia sa. Aspectul acestor defileurĭ e într'adevăr măreț. Apele Dunăreĭ pătrunzînd în ele se angajeză maĭ întîiŭ în trecătoarea periculoasă a Grebenuluĭ, numită și a *Porților micĭ de Fier* saŭ *Porțile superioare ale Dunăreĭ*. Dificultățile navigațiuneĭ provin dar din stîncile numeroase de sub apă saŭ aparînd cu colțiĭ ascuțițĭ d'asupra apeĭ, în cît a trebuit lucrărĭ de rectificare constînd în canalurĭ adîncĭ de 4 m. pentru a permite circulația vapoarelor; trecînd d'aci, Dunărea se lărgește și formează basinul Milonovatz, unde ajunge a avea o lățime de 1400 m. și aci, prin o întorsătură bruscă, **Dunărea intră în gîtul strîmt al Cazanuluĭ, care pare o uriașă tăetură făcută în stîncă și unde apele sunt înghemuite între două înalte ziduri de stîncĭ verticale. Aci, adîncimea eĭ e foarte mare, așa, în unele locurĭ ajunge până la 50 m., cu un nivel de 20 metri maĭ jos ca acela al M.-Negre; curentul apeĭ are însă o putere formidabilă. După eșirea sa din acest defileŭ, Dunărea intră în renumitul defileŭ cunoscut sub numele de Gherdapurĭ saŭ *Porțile marĭ de Fier*.** In acest defileŭ, **cu toate că malurile sale sunt maĭ** puțin mărețe și abrupte ca acelea din strîmtorile Cazanelor, totușĭ din cauza nenumăratelor stîncĭ și vultorĭ, aceasta este cea maĭ periculoasă regiune a fluviuluĭ.

De la intrarea Dunăreĭ în Romînia și până la vărsarea eĭ în Marea-Neagră, malul drept al săŭ în Bulgaria, este maĭ înalt de cît malul stîng (malul romînesc) cu micĭ excepțiunĭ. Aceasta constitue un dezavantaj din punctul de vedere militar, căcĭ malul stîng poate fi cu înlesnire bătut de pe malul drept; fenomenul acesta se explică prin faptul că Dunărea pe partea stîngă primește afluențĭ maĭ mulțĭ și maĭ marĭ de cît pe partea dreaptă, carĭ depun o cantitate însemnată de aluviunĭ. Aluviunile și cantitatea de apă ce aduc aceștĭ afluențĭ aŭ făcut din timpurĭ și treptat, ca Dunărea să-șĭ modifice direcția sa primitivă (direct, V.-E.) și să devie curbă cu concavitatea spre N. Așa fiind, erosiunea se face maĭ mult asupra țărmuluĭ drept, care în acelașĭ timp fiind de o formațiune veche și decĭ maĭ rezistentă de cît țărmul stîng, care, format din aluviunĭ moderne e natural să fie maĭ jos ca cel d'intîiŭ. De altă parte, curentul Dunăreĭ, ca și acela al tuturor fluviilor carĭ curg de la V. la E. în emisferul nordic, bate maĭ mult în malul drept al eĭ. Această teorie mecanică, explică din ce cauză acest mal e ros necontenit, pe cînd cel stîng fiind jos necontenit, se potmolește și țărmul se întinde către talvegul apeĭ în formă de glacis. Pe timpul inundațiilor apele fluviuluĭ acoperă toată suprafața unită și joasă a maluluĭ stîng de la marginea apeĭ și până sub dealurile carĭ limitează terasa Danubiană. In retragerea apelor, părțile maĭ joase rămîn acoperite, formînd ast-fel mlaștinĭ și smîrcurĭ, carĭ transformă regiunea într'un teritoriŭ cu totul insalubru și unde frigurile palustre domnesc în stare endemică. Cu toate acestea, natura terenuluĭ ce compune malul stîng al Dunăreĭ e solid și domină și el pe unele locurĭ malul drept și anume: de la Severin până la Ciuperceni, și apoĭ în dreptul Bistrețuluĭ și maĭ jos puțin de gura cea nouă a Jiuluĭ.

In spațiul cuprins între Ciuperceni, Poiana, Ghiociu și Dunăre, precum și la N. de Bechet, terenul ce formează malul stîng al fluviuluĭ e acoperit de adevărate dune de nisip mișcător, care din fericire nu înaintează, dar nicĭ nu dispar. La Bechet însă, locuitoriĭ orașuluĭ, prin plantațiunĭ de salcîmĭ (acacia), aŭ reușit pe o mică întindere să facă productibil acest pămînt steril. Pietrișul apare între Celeiŭ și Izlaz. In trecerea sa către Mare, Dunărea poartă cu sine nisip și aluviunĭ în așa mare cantitate, în cît după calculele făcute ar umplea în fie-care an o suprafață de 6 kil. p. pe un strat gros de 10 m. Această colosală cantitate de aluviunĭ se depune însă, pe o suprafață întinsă și din această cauză înaintarea gurilor sale în Mare e neînsemnată, așa că nu e nicĭ o teamă, după cum se credea în vechime, că M.-Neagră va fi umplută cu nămolul și nisipul depus în basinul săŭ de acest fluviŭ. Acest eveniment, în tot cazul, după calculele făcute, se va realiza după 6 milioane anĭ.

Aspectul țărmuluĭ romînesc. — Țărmul stîng lasă, între el și nivelul mijlociŭ al apelor, o regiune cam de 150 m. lățime formată din nisip și pietriș pe

care Dunărea o acopere cînd se revarsă. Această regiune e mărginită de malul actual la S.; iar spre N., până la limita terasei Danubiene, este o regiune joasă, mlăștinoasă, presărată cu multe lacurĭ și bălțĭ, întretăiată de o mulțime de brațe falșe ale Dunăreĭ, cu totul neproductivă și nepopulată și acoperită cu apă în tot timpul inundațiilor.

Terasa Danubiană. Regiunea de maĭ sus se mărginește spre N. printr'un mal înalt între 30—90 m., de la care se întinde o cîmpie numită *Terasa Danubiană*, care se confundă la N. cu regiunea șesurilor. Acest mal este piciorul saŭ marginea sudică a Teraseĭ Danubiene. In era quaternară, Dunărea acoperea terasa, dar maĭ tîrziŭ, din cauzele supuse maĭ sus, s'a retras și se retrage continuŭ spre țărmul drept. Faptul acesta prezintă un însemnat desavantaj pentru comerțul Romîniei, căcĭ porturile sale situate pe marginea Dunăreĭ rămîn departe de cursul apeĭ. Din această cauză unele din porturĭ, ca Giurgiu, aŭ trebuit să-șĭ creeze cîte un canal artificial (Canalul Sf. Gheorghe) care să unească portul cu Dunărea. *Terasa Danubiană* apare îndată ce Dunărea ese din defileul de la Porțile-de-Fier și piciorul eĭ însoțește cursul Dunăreĭ până la Ciuperceni, în jud. Dolj, unde pentru un moment terasa dispare într'o regiune mlăștinoasă și apare la Gîdeiŭ, prelungindu-se prin satele Negoiul, Bistrețul, Plosca, Gighera și Zăval, însoțește apoĭ tot cursul Dunăreĭ, capătă o mare desvoltare în jud. Ialomița, unde piciorul teraseĭ se depărtează mult de cursul Dunăreĭ până la Galați. Acolo terasa dispare din cauza dealuluĭ Țiglina, iar piciorul eĭ se confundă cu malul actual al Dunăreĭ.

Adîncimea Dunăreĭ nu e constantă; ea variază ast-fel: la Ulm, unde ea începe a fi navigabilă, are 7 picioare (un picior $= 0^{m},325$); la Ratisbona 11 p.; la Passau 17 p.; la Buda-Pesta, de la 7—10 m.; între Veneck și Földwar, 9—12 m.; între Földwar și Bucovar, 5—6 m. Pe tot cursul eĭ, Dunărea, în dreptul Romîniei, are o adîncime considerabilă. Cea maĭ mare adîncime o atinge în dreptul Porților-de-Fier, unde Dunărea are 50 m. și ajunge și până la 60 m., aceasta din cauză că aci fundul eĭ este de 20 m. maĭ jos ca nivelul măriĭ. Cea maĭ mică adîncime o are în dreptul Calafatuluĭ, unde nu are maĭ mult de 15 m. adîncime. La Bechet are 24—30 m.; la Corabia are 32—38 m.; la gura Oltuluĭ are 30 m. pentru apele micĭ; la Izlaz are 27 m.; la Cernavoda are 26 m. pentru apele marĭ și 24 m. pentru apele micĭ. In dreptul Galaților adîncimea medie a apelor este de 25 m.; la Sulina adîncimea apelor e numaĭ de 17 picioare.

Lățimea Dunăreĭ. — La Ulm, unde Dunărea începe a fi navigabilă, constitue deja un frumos fluviŭ de 75 m. lărgime; la Passau, de unde navigația devine maĭ lesnicioasă, albia Dunăreĭ are 210 m. lărgime; la Buda-Pesta atinge 970 m.; spre Veneck Földwar, lărgimea variază între 600—1200 m.; între Földwar și Vucovar, are 600 m.; iar în basinul Milovăț ajunge până la 1400 m. lărgime; la Porțile-de-Fier însă, Dunărea își restrînge albia sa la 500 m. lărgime; dar îndată ce intră în Romînia albia se sporește din ce în ce maĭ mult și cu cît se apropie de Mare, este cu mult maĭ mare ca în cele-l'alte basine; în această regiune, cea maĭ mică lățime este tot la Porțile-de-Fier, unde are 500 m. iar cea maĭ mare lățime este în dreptul Giurgiuluĭ unde Dunărea este de 2500 m. lată. Lărgimea Dunăreĭ crescînd mereŭ de la Turnul-Severin în jos, ajunge la 1100 m. la Cetate și de 1800 m. la Calafat, așa că abia se zărește țărmul opus de la Vidin. La Ciuperceni e de 1400 m.; la Corabia e de 1500 m. De la gura Oltuluĭ până în dreptul comuneĭ Cioara, lărgimea fluviuluĭ nu este maĭ mare de 5—600 m., iar de aci înainte se lărgește ajungînd între Zimnicea și Șiștov la aproape 1500 m.

Lungimea Dunăreĭ. — De la obîrșia eĭ și până la M.-Neagră, Dunărea curge pe o întindere în linie dreaptă de aproape 1350 kil.; însă, socotind și cotiturile fără bălțĭ și fără brațe, lungimea eĭ e de 2800 kil. Intre Severin și M.-Neagră, Dunărea curge pe o lungime în linie dreaptă de 780 kil., iar socotind și cotiturile, 900 kil.

Iuțeala cursuluĭ. — Iuțeala Dunăreĭ în general e mică, din cauză că panta nu este repede, totuși iuțeala medie a curentuluĭ se poate socoti cu mult superioară orĭ-căruĭ fluviŭ din Europa apuseană. Ea acceleră curentul săŭ pe măsura ce se depărtează dela Krems prezintînd vîrtejurĭ periculoase. La Viena, când apele sunt marĭ are o vitesă de la 2 la 4 m. pe secundă; pe urmă traversînd stepele uniforme ale Ungareĭ, curentul săŭ devine liniștit; apropiindu-se însă de Serbia, fluviul lărgit maĭ înainte între 500—600 metri, se strînge până la 200 m. și prezintă un curent mult repede; pătrunzînd în cîmpiile așezate

ale Romînieĭ, curentul săŭ devine cu mult maĭ liniştit: aşa de la Vîrciorova, la Izlaz, iuţeala curentuluĭ este de 1.50 m. pe secundă, adică aproape 5 kil. pe oră — iuţeală mare, care rezultă din marea presiune, a imensuluĭ volum de apă ce rostogoleşte în albia sa. Panta medie a albieĭ, de la Severin la Mare, este de 0 m. 187, pe kil.

Debitul apeĭ pe secundă. — In ceea ce priveşte volumul de apă ce fluviul rostogoleşte într'o secundă trecînd printr'un profil perpendicular pe direcţiunea cursuluĭ, singura măsurătoare este făcută la 1825 la Viena de Jules Michel, care a găsit că pentru apele mediĭ, vara, debitul Dunăreĭ este 3000 mc. pe secundă; iar pentru apele micĭ de 2000 mc.

Acum, de vom observa că lăţimea albieĭ Dunăreĭ (factor ce intră în formula debituluĭ), creşte în dreptul Romînieĭ, devenind de treĭ orĭ maĭ mare, şi presupunînd un volum numaĭ de 2 orĭ maĭ mare, avem, în dreptul Izlazuluĭ d. ex. un debit de 6600 mc. pe secundă pentru apele marĭ şi 4000 mc. pe secundă pentru apele micĭ. Dunărea aduce o foarte mare cantitate de apă. De şi nu există o măsurătoare directă, totuşĭ se ştie aproximativ că Dunărea, prin braţele sale varsă în M.-Neagră 9000 mc. pe secundă.

Inundaţiunĭ. — De ordinar Dunărea este supusă inundaţiunilor de două orĭ pe an. O inundaţie toamna şi una primăvara. Inundaţia de primă-vară este tot-d'a-una maĭ mare şi e provocată de topirea zăpezilor.

In timpul inundaţiilor, Dunărea acoperă acea porţiune de 150 m. care se întinde între nivelul mediŭ al apelor şi ţărmul săŭ şi adesea-orĭ trece şi în regiunea mlăştinoasă, pe care o acoperă în parte, nicĭ-o dată însă nu trece peste piciorul Teraseĭ Danubiene, nicĭ peste ţărmul bulgar. In timpul inundaţiilor, apele Dunăreĭ cresc cu 4—6 m. de-asupra niveluluĭ obicinuit. In epocile de creştere a apelor, primă-vara şi vara, maĭ ales la topirea zăpezeĭ la munţĭ, ea se revarsă pe toată această întindere, umplînd bălţile şi inundînd toată lunca. Cînd Dunărea creşte cu maĭ multă iuţeală, ea face să reflueze apa afluenţilor; aşa la gura Oltuluĭ, face ca apa să urce în susul rîuluĭ cîţĭ-va kil.; în această epocă albiile Saveĭ, Tiseĭ şi Temeşuluĭ se transformă în adevărate golfurĭ şi primesc în ele surplusul apelor Dunăreĭ, care împinge înapoĭ apele acestor rîurĭ, formînd un contra-curent ce se întinde în acele albiĭ până la o depărtare în interiorul lor de 200 – 300 kil. Cînd apele Dunăreĭ vin prea marĭ, toată întinderea ţărmuluĭ stîng, începînd de la gura Oltuluĭ şi până la limita jud. Teleorman, prezintă un nesfîrşit luciu formînd aproape o singură masă de apă cu fluviul, întreruptă din distanţă în distanţă numaĭ de verdeaţa zăvoaelor. In Ialomiţa, malul stîng al Dunăreĭ e foarte puţin înalt şi cînd apele acestuĭ fluviŭ cresc, trec peste ţărm şi se amestecă cu ale lacurilor Boian şi Călăraşi, formînd o masă de apă cu o lăţime de 8 kil. şi întinzîndu-se până în marginea satelor de pe malul stîng al Borceĭ.

Variaţiunea înălţimeĭ apelor Dunăreĭ.—Diferinţa maximă între apele micĭ şi cele marĭ este de 2 m., care este destul de mare, maĭ cu seamă că malul nostru este foarte jos, cu deosebire între Bechet şi Izlaz, unde maĭ în tot timpul e supus înecurilor.

De obiceiŭ, Dunărea creşte de două orĭ pe an: la începutul primă-vereĭ, în timpul topireĭ zăpezeĭ pe munţĭ. Cea d'întîiŭ creştere a apelor e considerabilă şi dă naştere la inundaţiunĭ; acoperă, cea maĭ mare parte din insule şi mare parte din ţărmul stîng. Cea de a doua creştere, însă, este maĭ puţin importantă şi se întîmplă în lunile Iulie şi August, cînd se topeşte zăpada după ceĭ maĭ înalţĭ munţĭ. Accidental se întîmplă ca Dunărea săşĭ crească apele şi toamna în epoca ploilor de toamnă şi se produce atuncĭ şi inundaţiunĭ; de ordinar însă, apele sunt micĭ în Septembrie, Octombrie şi Noembrie.

Ingheţurile Dunăreĭ.— Dunărea este supusă îngheţuluĭ de la 2—3 lunĭ pe an. De obiceiŭ îngheţul începe în Decembrie şi desgheţul are loc pe la finele luĭ Februarie. In timpul acesta comunicaţiunile în lungul Dunăreĭ sunt întrerupte. Se fac însă comunicaţiunĭ de la un ţărm la altul cu căruţe, cu săniĭ şi pe jos. Grosimea gheţeĭ de multe orĭ în vremurile vechĭ a permis armatelor romîne a năvăli în Turcia şi a se lupta chiar pe ea cu Turciĭ. In timpul mişcăreĭ sloiurilor orĭ-ce comunicaţiune pe Dunăre este întreruptă.

Porturĭ şi localităţĭ însemnate. — Dunărea, în tot cursul săŭ, dela Ulm, până la vărsarea sa în mare, fiind navigabilă, are pe ţărmurile sale porturĭ saŭ schele pentru ancorarea vapoarelor precum şi localităţĭ populate însemnate. Cele maĭ principale în cursul săŭ superior sunt: Sigmaringen, în ţara prusiană de Hohenzollern; Riedlingen, Ehingen, Ulm, în Würtemberg; Donauwerth, Neumburg, Ingolstadt, Ratisbona, Passau, în Bavaria; Linz, Krems, Viena, Essling, în Archiducatul

Austrieĭ; Pressburg, Komorn, Gran, Buda-Pesta și Mohacs, în Ungaria; Peterwardin, Semlin și Orșova, în vechiĭ Confinĭ militarĭ; Belgrad și Semendria, în Serbia; muntele Alion, lîngă Orșova, renumit pentru că aci se află frumosul monument «Capela Coroaneĭ» ridicat de împăratul Franz-Iosef în memoria găsireĭ Coroaneĭ Regatuluĭ Ungar îngropată la picioarele munteluĭ Alion. Duceprat, în fața Orșoveĭ, cetate veche fondată de Romanĭ după trecerea lor din Dacia în Moesia (aztăzĭ ruine). Ada-Kaleh (Orșova saŭ Rușiava-Nouă), în fața insuleĭ cu același nume. (Ada-Kaleh însemnează fortăreața insuleĭ). Iară în basinul inferior, Dunărea scaldă următoarele localitățĭ: Vîrciorova, la gura Bahneĭ, stație de cale ferată și punct de frontieră între Romînia și Ungaria; Gura-Văeĭ, maĭ la vale de Vîrciorova, renumită pentru urmele de ruine romane ce se văd în apropiere; Turnul-Severin, pe malul stîng, port de prima importanță, capitala județuluĭ Mehedinți. In vechime Severinul a purtat numirile: Druphegis, Pontes, Drubetis saŭ Drobetae. Localitate istorică însemnată, conține și acuma numeroase urme de ale dominațiuneĭ romane, între care cea maĭ celebră sunt remășițele poduluĭ peste Dunăre ridicat în timpul cucerireĭ Dacieĭ de către Traian. Acest oraș este însemnat și ca punct al descălecătoreĭ dinastieĭ domnitoare actuale a Romînieĭ, căcĭ în acest oraș a pus întîia oară piciorul pe pămîntul patrieĭ alesul acesteĭ țărĭ, în 1866, Principele *Carol de Hohenzollern*, aztă-zĭ mult iubitul rege al poporuluĭ romîn, întemeietorul augusteĭ noastre dinastiĭ. Cladova, pe malul drept al Dunăreĭ (Serbia) maĭ la deal de Severin. Schela-Cladoveĭ, sat romînesc în fața Cladoveĭ, renumit pentru luptele ce Panduriĭ romînĭ, (corp militar organizat la începutul acestuĭ secol de Vodă Gr. Ghica) avură cu Turciĭ în războaele din 1809 și 1828. Cerneți, aproape de gura Topolnița, se numea în vechime Cernigrad: loc istoric renumit pentru bătălia între Romînĭ și Turcĭ la 1800. Bîrza-Palanca, pe malul drept în Serbia, maĭ la deal de Insula-Mare. In locul acesteĭ comune a fost în vechime cetatea Aegeta. Racovița, în Bulgaria, la gura Timoculuĭ. Azis-Pașa, unul din ceĭ din urmă guvernatorĭ turcĭ aĭ Vidinuluĭ, a făcut din acest punct, în războiul din 1877—78 un solid avant-post în scop de a supraveghea trecerea Timoculuĭ. Vurf, sat maĭ la vale de Racovița, renumit pentru că în vecinătatea luĭ se găsesc ruinele unuĭ vast uvragiŭ defensiv roman. Florentinul (Fiorentunul saŭ Fleurtinul), maĭ la vale de Vurf, pe malul drept, în Bulgaria; în vechime, se chema Florentiniana. Cetatea, sat maĭ la deal de Calafat, pe malul stîng, renumit pentru zidirĭ vechĭ romane ce se maĭ văd încă în apropiere de el și pentru bătălia dată aci la 1853. Calafat, port pe malul stîng, în fața Vidinuluĭ, așezat în o poziție strategică de cea maĭ mare însemnătate. Aci, armata romînă a primit botezul de sînge în ultimul războiŭ al independențeĭ, unde bravul eĭ căpitan —*Domnitorul Carol I-iu*— a stat pe parapetul baterieĭ Independența ca țintă a vrăjmașuluĭ în timpul primeĭ bombardărĭ a Vidinuluĭ, dînd ast-fel oștenilor săĭ un neprețuit exemplu de virtute militară. Vidinul, port în Bulgaria, în fața Calafatuluĭ; cetate celebră atacată și ocupată de Romînĭ în războiul de independență (1877—78). Arcer-Palanca, la gura rîuluĭ Arcer, pe malul drept. Lom-Palanca, maĭ la vale, la gura rîuluĭ Lom, se află pe urmele cetățeĭ romane Almus, carĭ se maĭ văd și aztă-zĭ. Cibru (Cibrița), maĭ la vale de Lom-Palanca, tot pe malul drept; în apropiere se văd ruine sub pămînt. Rahova, pe malul drept în fața gureĭ Jiuluĭ, care, în timpul războiuluĭ de independență, fu atacată și ocupată de Romînĭ. Bechet, pe malul stîng, lîngă gura Jiuluĭ. Ostrov, maĭ la vale de Rahova, pe malul drept. In 1810 Rușiĭ aŭ trecut Dunărea pe aci. Vadin, maĭ la vale de Ostrov, tot pe malul drept, localitate istorică. Ghighiu, maĭ la vale de Vadin, renumit fiind-că în apropiere de el, la gura Ischeruluĭ, se văd ruinele cetățeĭ Ulpia Oesius, zidită de Traian. Celeiŭ, pe malul stîng, la deal de Corabia. Corabia, însemnat port comercial și important punct militar; pe aci a trecut Dunărea armata Romînă în 1877, pe un pod de vase. Izlaz, maĭ la vale de Corabia, în fața gureĭ Viduluĭ. Turnu-Măgurele, pe malul stîng aproape de gura Oltuluĭ, port, capitala județuluĭ Teleorman. In vechime se chema Romula. D'aci artileria romînă a ajutat armata rusă în 1877 la atacul cetățiĭ Nicopole. Tot aci armata romînă în cursul campanieĭ restabili podul de vase de la Corabia. Nicopoli (orașul victorieĭ) pe turcește se chema Nebol, în fața Turnuluĭ-Măgurele, cetate tare. Zimnicea, port în fața Șiștovuluĭ. Șiștov, în Bulgaria, oraș de mică însemnătate. Vardiŭ, maĭ la vale de Șiștov, loc istoric. Rusciuc, pe malul drept, port la gura rîuluĭ Lom

în faţa Giurgiuluĭ, cetate tare. Giurgiŭ, capitala judeţuluĭ Vlaşca, port important, cel maĭ apropiat port de Bucureşti după Olteniţa şi însemnat ca poziţie militară. Turtucaia, port în Bulgaria, pe malul drept în faţa Olteniţeĭ. Olteniţa, la gura Argeşuluĭ; în vechime se numea Daphne. (Grecescul Daphnis). Silistra, pe malul drept, celebră fortăreaţă Dunăreană, alăturĭ de frontiera ce desparte Dobrogea de Bulgaria. In vechime se chema Durostorum, Dorostena saŭ Dorostoro. Călăraşi, pe braţul Borcea, capitala judeţuluĭ Ialomiţa. S'a numit înainte Ştirbeiŭ, după numele Domnitoruluĭ. Numele de Călăraşi îĭ vine de acolo, că acest oraş procura armateĭ Romîne cel maĭ mare şi maĭ bun contingent de călăraşĭ. Ostrovul (Silistra-Nouă, Ada-Chioi) în faţa Călăraşuluĭ, se numeşte Ostrov din cauză că aci Dunărea formează maĭ multe insule. In vechime se chema Sucidava. Racova (pe turceşte însemnează, unde se îngroapă vitele) în jud. Constanţa. In vechime se chema Axiopolis (Axium). Cernavoda (apă neagră); în vechime se numea Capidava; port însemnat şi staţie de cale ferată. Aci este aşezată a doua poartă monumentală a Poduluĭ Carol I, care este cel maĭ înalt pod din lume şi care leagă Romînia cu Dobrogea, alipită de Ţara-Romînească după războiul glorios din 1877—78, ca preţ al victorilor dobîndite pe cîmpiile Bulgarieĭ pentru recăpătarea independenţeĭ ţăreĭ şi liberarea creştinilor din Bulgaria de sub dominaţia musulmană. Cetatea de Flocĭ, aproape de gura Ialomiţeĭ. Pe la 1084 acest oraş se chema Olaci saŭ Oleci. Se crede că s'a numit şi Oraşul de Flassis (după numele ce a purtat Ialomiţa de la Urziceni la vale). In vechime era fortăreţă însemnată. Maĭ la vale, pe ţărmul drept, este Hîrşova, port însemnat pentru Dobrogea şi Măcinul, în vechime numit şi Arrubium, port pe braţul Dunărea-Veche, în punctul unde acest braţ se îndrumează spre V. N.-V. pentru a merge la Ghecet; iară în faţa acestuĭa, Brăila, foarte însemnat port de export şi import al ţăreĭ, şi important ca poziţie militară. In faţa acestuĭ port a fost distrusă în 1877 flota de monitoare turceştĭ, aflată în canalul Măcinuluĭ, de către o expediţie de bravĭ torpilorĭ Ruso-Romînĭ. In vechime Brăila s'a chemat şi Peristhlaba. Nu departe de aceasta, se găseşte Ghecet, unde se întâlneşte Dunărea-Vapoarelor cu Dunărea-Veche. Romîniĭ îl numeaŭ Trecătoarea - Turculuĭ. Igliţa, sat pe malul drept al Dunăreĭ-Vechĭ, maĭ la vale de Turcoaia, aproape de unde se varsă rîul Igliţa în Dunăre. In vechime, pe acest loc, era cetatea Troesmis. Galaţi, puţin maĭ la vale de unde Siretul dă în Dunăre, capitala judeţuluĭ Covurluĭ, cel maĭ mare port al Romînieĭ pe Dunăre. Reni, puţin maĭ la vale de gura Prutuluĭ în Basarabia. Cătunul Rachel între Isaccea şi Măcin, pe malul drept. După ruinele sale pare a fi fost un cîmp întărit roman. Cartalul, odinioară o importantă cetate pe malul stîng al Dunăreĭ, în apropiere unde lacul Ialpug se varsă în fluviŭ, ceva maĭ sus din dreptul Isacceĭ. Isaccea saŭ Vadul-luĭ-Isac (un pescar din o legendă Dobrogeană), renumit loc de trecătoare din timpurile cele maĭ vechĭ ale istorieĭ popoarelor ce s'aŭ războit la ţărmurile Dunăreĭ; şi nu departe de aci, locul unde sunt ruinele vecheĭ cetăţĭ romane Noviod-donum saŭ Novietum. Romîniĭ o numeaŭ Oblluciţa, Vadul-Obluciţeĭ saŭ Vadul-Dunăreĭ. Satul-Noŭ şi Terraponti, loc remarcabil pentru trecerea peste Dunăre în Iunie 1828 a armateĭ ruse efectuată sub ochiĭ Ţaruluĭ Nicolae. Izmailul, pe malul stîng al braţuluĭ Chilia, în Basarabia. Chilia-Nouă, pe malul stîng al braţuluĭ Chilia şi Chilia-Veche, ceva maĭ la vale de Chilia-Nouă, pe malul drept, ce ţine de jud. Tulcea. Vîlcov, în Basarabia, pe malul stîng al braţuluĭ Chilia, în punctul unde acest braţ se desface în maĭ multe gurĭ, pentru a se vărsa în Mare. Tulcea, pe malul drept al braţuluĭ cu acelaşi nume., capitala judeţuluĭ Tulcea. In vechime se chema Aegyssus. Prislava. Se află la 9 kil. la vale de Tulcea, pe braţul Sf. Gheorghe. Aci se găsesc pe ambele părţĭ ale apeĭ urmele uneĭ vechĭ cetăţĭ. Mahmudia, pe malul drept al braţuluĭ St. Gheorghe, maĭ la vale de Prislava. Sf. Gheorghe (Catîrlez), la vărsarea braţuluĭ Sf. Gheorghe în Mare. Sulina, la gura braţuluĭ Sulina, care este fără îndoială cel maĭ important punct comercial al delteĭ Dunăreĭ.

Afluenţiĭ Dunăreĭ.— In scurgerea sa de la Pădurea-Neagră şi până la M.-Neagră, Dunărea primeşte peste 120 afluenţĭ. Ceĭ maĭ principalĭ pe carĭ îĭ primeşte în cursul săŭ superior sunt următoriĭ: Blau, care se aruncă în Dunăre la Ulm; iar la 2 kil. maĭ jos, Iller, primul afluent din Alpĭ; în spaţiul coprins între Ulm şi Passau, Dunărea primeşte pe malul stîng ca afluenţĭ: Brenza, Wornitza, Altmühl, Naab, Regen şi Ilz; pe malul drept primeşte cele treĭ marĭ rîurĭ al-

pine: Lech, Isar și Inul, precum și alte multe rîulețe. Afluenții Dunăreĭ în Austria sunt pe malul stîng: Marscha saŭ Morava, Kremsul și Kamp; iar pe malul drept: Traun, Ems, Erlaf, Bieberack Traisen, Wien-Schvechat și Fischa. Dunărea, după ce primește aceștĭ afluențĭ, intră în Ungaria, unde fluviul curge pe o lungime de 940 kil., primind pe partea stîngă din Carpațĭ următoriĭ afluențĭ: Waag, Nitra, Gran și Eipel; iar pe partea dreaptă din Alpĭ: Leitha și Raab. In cîmpia Ungarieĭ, Dunărea primește pe partea dreaptă: Drava, Sava și Morava; iar pe partea stîngă: Tisa și Temeșul; cel d'întîiŭ, de și este în mare parte canalizat e tipul rîuluĭ cu curs schimbăcios și produce marĭ inundațiĭ pe timpul creșteriĭ apelor; ast-fel cîmpiile așezate ale Pancioveĭ aŭ de-asupra lor un strat de apă ca de 2 m. adîncime, care strat se întinde pe o suprafață de 50,000 hect. Cu intrarea în basinul inferior, Dunărea primește afluențiĭ următorĭ: pe partea stîngă: Cerna ce izvorește din Romînia; odinioară făcea hotar între Romînia și monarhia Austriacă; Bahna formează la gura sa frontieră între Romînia și monarhia Austro-Ungară; Topolnița care se varsă lîngă orășelul Cerneți și Blahnița care se varsă în Dunăre, în dreptul Ostrovuluĭ-Mare; maĭ la vale urmează: Jiul, primul afluent mare, pe care Dunărea îl primește în Romînia; izvorește din Transilvania, curge în direcțiune generală spre S. și se varsă în Dunăre lîngă Bechet. Oltul (Maris la Schițĭ și Aluta la Romanĭ), unul din afluențiĭ ceĭ marĭ aĭ Dunăreĭ, izvorește din Transilvania, intră în Romînia la trecătoarea Turnul-Roșu, de unde curge spre S. și se varsă în Dunăre, lîngă Turnul-Măgurele. Călmățuiul, se varsă în lacul Suhaia și de aci în Dunăre. Vedea, unită cu Teleormanul, se varsă în Dunăre prin două gurĭ: gura Zimnicea, la V. de oraș și gura Gîrleĭ la E. Argeșul (Ordesos la Schițĭ), izvorește din Carpațiĭ Romînieĭ, curge în direcția generală S. S.-E. și se varsă în Dunăre lîngă Oltenița. Ialomița, izvorește în Romînia, curge maĭ întîiŭ spre S. apoĭ spre E. și se varsă în Dunăre, lîngă vama Gura-Ialomițeĭ. Siretul (Tirantos la Schițĭ), izvorește din Bucovina, intră în Romînia la satul Cîndești, de aci curge în direcțiune generală spre S. și se varsă în Dunăre la deal de Galați. Prutul (Porata la Schițĭ), izvorește din Galiția, atinge teritoriul Romînieĭ lîngă tîrgușorul Mamornița; curge în direcție S.-E. și S. și se varsă în Dunăre între Galați și Reni, formînd frontiera între Romînia și Rusia.

In Basarabia: Ialpugul unit cu Lunga, se varsă în lacul Ialpug, care se scurge în Dunăre lîngă Izmail. Catlapugul unit cu Calibuh, se varsă în lacul Cartal, care se scurge în Dunăre lîngă satul Chișlița. Chirchizul unit cu Alijaja, se varsă în lacul Chitaj, care se surge în Dunăre lîngă Chilia.

Pe partea dreaptă, Dunărea primește, în acest basin, următoriĭ afluențĭ: Timocul, care, către gura sa, formează frontiera între Serbia și Bulgaria; apoĭ Topolnița, Racovisca și Arcerul, care se varsă în Dunăre la Arcer-Palanca; Lomul, se varsă lîngă Lom-Palanca; Ogostul se varsă în fața Jiuluĭ; Ischerul se varsă în fața orașuluĭ Corabia; Vidul se varsă în fața Izlazuluĭ. Osma se varsă în dreptul T.-Măgurele. Iantra se varsă în fața rîuluĭ Vedea și Lomul format din Cara-Lom și Ac-Lom se varsă în Dunăre la Rusciuc. Toțĭ aceștĭ afluențĭ, pe dreapta Dunăreĭ, afară de o parte a Timocululĭ țin de Bulgaria și ișĭ aŭ obîrșia în masivul Balcanic.

Din Dobrogea, Dunărea primește următoriĭ afluențĭ: Cernavoda, Boascicul, Romanul și Pecineaga.

Afară de Prut, nicĭ-unul din aceștĭ afluențĭ aĭ Dunăreĭ în basinul inferior nu sunt navigabilĭ; ast-fel Dunărea este singura arteră navigabilă a Romînieĭ, care o unește cu Occidentul.

Bălțile Dunăreĭ.—Dunărea, retrăgîndu-șĭ mereŭ apele și schimbîndu-șĭ decĭ treptat albia, a format pe terenul eĭ stîng, chiar pe Terasa Danubiană o mulțime de lacurĭ saŭ bălțĭ, pe carĭ le alimentează în timpul inundațiunilor. Aceste lacurĭ, maĭ rarĭ la intrarea Dunăreĭ în țară, încep a se înmulți treptat și, între Borcea și Dunăre precum și între Dunărea-Veche și Dunărea-Vapoarelor, sunt atît de dese, în cît această regiune a fost numită de locuitorĭ Balta.

Lacurile Dunăreĭ făcînd parte din județul Mehedinți, sunt: Batoți, Pătulele, Gruia, Pristolul, Gîrla-Mare, Gîrla-Mică și Salcia.

De județul Dolj, țin lacurile: Maglavit, Tunari, Piscul, Desa, Rastul, Bistrețul și Nedeia, în care se varsă Desnățuiul.

De județul Romanați, ține lacul Potelul.

De județul Teleorman țin lacurile: Berceluiul și Suhaiul, în care se varsă rîul Călmățuiul. Lacul Suhaiul se scurge prin două brațe: unul spre V., care se varsă în lacul Cioara și altul, care ese din Suhaiu la Zimnicea și se varsă în Vedea.

In dreptul județuluĭ Vlașca,

Terasa Danubiană este udată de maĭ multe brațe ale Dunăreĭ, carĭ cuprind, între ele și Dunăre, o mulțime de bălțĭ. Ast-fel lacul Durț, din care pleacă maĭ multe brațe neînsemnate, gîrla Șoverliul și Viroaga. Intre aceste ape și Dunăre sunt lacurile: Grădiștea și Lacul-Mare. Brațele Comansca și Mocansca pleacă de lîngă Zmîrdan și se întind până lîngă lacul Greaca. Intre aceste brațe și Dunăre sunt maĭ multe bălțĭ, între carĭ cele maĭ însemnate sunt: Petroșani, Pĭetrișul, Malul, Slobozia, Cioroiul, Frasinul, Băneasa, Gostinul, Pĭetrile, Pueni, Mahîrul și Balta-Lată.

De județul Ilfov ține lacul Greaca (Iezerul-Grecilor), care comunică cu Dunărea prin brațul Mura.

De jud. Ialomița țin lacurile: Mostiștea, Boianul și Iezerul-Călărași, la V. orașuluĭ Călărași, loc care are o suprafață cam de 50 kil. p.; își scurge apele sale în Borcea la marginea orașuluĭ Călărași prin canalul Jirlăul. Acest lac, cînd apele sunt marĭ, își mărește suprafața revărsîndu-se; iar în timpul scăderilor apelor retrăgîndu-se, formează spre V. japsele: Lungile, Șerpăriile, Răcăria, Molan, Dara și japșa Derfuluĭ. La S. iezeruluĭ Călărași, pe malul stîng al Dunăreĭ, sunt japșele: Săpatul, Riiosul-cel-Mare, Banița, Rotundul, Rîiosul-cel-Mic și Nica; lacurile: Grădiștea, Plaghiosul și Melcul. In insula Ostrovul este japsa Lata și privalul Lungul.

Intre Borcea și Dunăre, din dreptul Călărașilor până la brațul Rîul, sunt lacurile: japsa Caracuda și Sclăboșul, lacul Șarogul, japsele Iuți, Larga, Herghelegiul și Copaia; lacurile Suceava, Plominoasele, Tinosul, Bălanul și Lișița; japsa Știrbul; lacul Plosca; Japsa-Lupuluĭ, a-Cărămizilor, Cioroiul, Bumbăcoaia, Tinosul-Mare, Tinosul-Mic și lacul Lupoaia.

In insula Talchia-Mare sunt lacurile: Zătoaca-Largă, Zătoaca-Lată, Vicleana, Preotești, Craciĭ-Preoteseĭ, Turciturile și Istricarul.

De la brațul Rîul și până la unirea Borceĭ cu Dunărea avem lacurile: Mătasa, în dreptul insuleĭ Strîmbul-Mare, japsele: Tînganul, Vlăsceana, Ghencea, Misluiul, Bahîtele, Buta, Ciulnița, Bivoluluĭ, Covrigul, Japșa-Lată, Uluiașul, Uluia-Mare, Mierloaia-Mare, Mierloaia-Mică, Popa-Mare și Popa-Mică, Salcia, Mînguleasa, Portița, Covurluiŭ, Bordoasa, Codoaia, Gîrla-Lungă, Cîrtalele, Poenele, Japsa-luĭ-Moș-Gheorghe, Pătrarul, Tinoasa, Găvănelele, Strîmbele, Banuglavul, Bălieĭ, Minciuna, Albele, Gropile-Albe, Părușa, Rotunda-Mică, Rotunda-Mare, Plostina, Căcata, Sălcuța, Tigaia, Cățînurile; lacurile: Mustăcioara, Blestemățiile-Marĭ, Blestemățiile-Micĭ; și Măzărarul; japsele: Griveiul, Codescul, Rădulea, Butucul, Zătonul, Vînja-Mică, Vinja-Tînără Vînja-Bătrînă, Tudoricheĭ, Chinurile, japsa Oborul, Japșa-Lată, Brînzișul, Cătunul-Plopuluĭ, Babele-Feteștilor, Babele-Dudeștilor, Japsa-cu-Salcie, Vergul, Iezeruluĭ, Epure, Giolea, Stîmbul, Potcoava-Mică, Potcoava-Mare, Dalia, Lacul-Rotund, Japșa-luĭ-Moș-Crăciun, Cercorada, Iezerul-cel-Mare; lacurile: Popaslîc, Mistreața, Berleasca Pietroaele, Strîmbele, Stîncia, Stîncoaia, Iazul, Căbălul, Lătimea, Iezurul-cu-Butucĭ, Beutul, Rățoiul, Pîrlitura, Iezerul, Iorga, japșa Iorga, Gîtul-Stîneĭ, Lețа, Strigoiuluĭ, Beutul-luĭ-Dobrică, Japsa cu-Papură, Dogoreala, Inturcimure, Găvane, lacul Ciocloave; Beutul-Ceganilor, pe malul Borceĭ aproape de satul Cegani; lacurile Beutul-Gîrleĭ, Beutul-Vieĭ, și Beutul-Sătenilor, în fața Ostrovuluĭ-Borceĭ; Iezerul-Bruncie, Brozea, Ciocanul-Mare, Ciocanul-Mic, Tinusul, Sfredelul; Japsa-Lungă, Camenița, Ciortănașul, Zainoiță; lacul Găibunișul în Plopșoarele; japsa Batiște; iezerul Caĭmateĭ, Rotund, Cu-Papură, Fîntînele, Cazaculuĭ, Butoiul, Frumos, Gemenele; lacul Pajera, Iezerul, Cătunul, Iazuri, Moșia; lacul Timosul, Grumazul, Racul, Cocoșul. Pe malul sîng al Borceĭ sunt bălțile: Mătasa, Butucoasa, Ghișica, Păpureanca; lacul Bentul-Misleĭ; iezerul Mocirla, Lacu-luĭ-Mușat, Balta și Ruptura.

De județul Brăila țin lacurile: între Dunăre și canalul Mănușoareĭ: ĭezerul Chitulușca, Alghișogul-Mic și Alghișogul-Mare; între Dunărea-Vapoarelor și Brațul-Vîlcea: iezerul Feștilele, Vulpași, Begul, Jigara, Bălaia, Gîsca, Căcaina-Cojoacele, Dobrele, Untea, Cătiunul, Melintuluĭ, Cătunul-luĭ-Toașă, Zbenghiosu, Hîrlacul, Curcubeul, Sinetele, Lupoiul, japsa Conciul, Cortelea, Cotoiul; lacurĭ: Ciontoiul, Șoarecele, Stupanul, Moșolea Plînge-Banĭ. Strîmbul, Japșele-de-Sus, Japșele-de-Jos. Între Cremenea și Crăcănelul, ĭezerul Sinfanul, Chiorul și Ciontoiul; între Dunăre și brațul Lată, iezerul Fundul-Mare, Iezerul-luĭ-Stan și iezerul Chirloaia. Intre Dunărea Vapoarele și Dunărea-Veche: Iezerul-Zoaneĭ, Pesceana, al-Ciuculuĭ, Lebădoiul, Roșca, Japșa-Porculuĭ, Stochiță, Brezoiasa, Lacul-Lupoiŭ, Lupoiașul, Lesteghil, Tarmul, Roiul, Cățuiul, Forfoita, Catinul-Lung, Catinul-Mlăjeĭ, lacul Mandalacele, lacul Bolda, Catinul-Boaca, Catinul-Șoarecĭĭ, Babele, al-Oilor, Lacul-Rotund, lacul Broasca, Gîsca, Vulturile, Glăvănelele, Glăvănelele-Tur-

cești, Cornoiul, Tucuzoaca, Potcoava, Bouletul, Zălopul, Scroafa, Gămeciul, Gaițele, Tupuzoiul, Cojocarul, Titiloaia, Cătinul-luĭ-Pană, balta Bălaia, balta Bateș, iezerul Bordeĭ, balta Trufaș, iezerul Cucuva, balta Căteana, Moara-Bună, Ciuliniĭ-ceĭ-Micĭ, Ciuliniĭ-ceĭ-Marĭ, Vișan ; lacul Noroaele, Noroiul-Mic, Mățoaele, Lungulețul, Noroiul-Mare, Rotundul, Misăila, Cociul, Bordeasa, Șerban, Bobocul, Frauța, Răznețele, Catinul Repejoasa, Catinul-Oilor, Mațele, lacul Babalecul. Catinul-Blîndul, Mareș, Negrul-Berbecul, lacul Fusarul, Catinul-Stamate, Catinul Deloaia, lacul Orbul, Drăgușul, Boboc, Zeciurile, Borcanul, Lopata, Negraia, Frunza, Bălaia, Pățin, Orza, Ghiolul-Gemenele, Ghiolul-Micșunelele și Ghiolul-Borcea.

Pe stînga Dunăreĭ-Vapoarelor sunt: Lacul Butoaele, Popilele, Popa, Luncoș, Boul, Roșu, Gluja, Budurul, lacul Năianu, Găgeana, Ghionea, Botea, Lacul-luĭ-Ghețan, lacul Bratuloasa, Gropile, balta Țiganca, Lacul-Dulce, Lacul-Sărat, și iezerul Rățoaele.

De jud. Covurluiŭ ține lacul Brateșul.

De jud. Constanța țin lacurile: Gîrlița, Oltina, Beilicul, Mîrleanul, Vederoasa, Limpezișul, Sarpul, Baciul, Cochirleni, Cara-Su, Purcăreț, Ramadam, Fibrina, Domneasca-Mică și Domneasca-Mare, Slateia, Rotundul, Groapa-Ciolanuluĭ, Mazilic-Ghiol și Băroiul.

De jud. Tulcea țin lacurile pe malul drept al Dunăreĭ: Turcoaia, Iglița, Carcaliul, Porcilor, Henelor, Orbul, Stanimir, Mocanuluĭ, Plosca, Lățimeĭ, Jijila, Popineĭ, Crapina, Piatra-Căcată, Capaclia, Rotundul, Saon și Parcheș. Pe malul drept al brațuluĭ Sf. Gheorghe: lacurile Zaghen, Malcoci, Moru-Ghiol, Belciug, Cruclic, Ostrovoc. Intre brațul Chilia și Sulina sunt lacurile: Roșu, Saoca, Ghido, Coraciuluĭ, Simiroea, Hanțu, Tătăreni, Costin, Bacim, Fortuna, Liteanca, Tatanir, Sliboca-Suhatu, Batacul, Triozorul, Gablovata, Bogda-Proste, Răduculuĭ, Babina, Saon, Matița, Lopatna, Roșca, Velichi-Merchei și Dovinca-Merchei. Intre brațul Sulina și Sf. Gheorghe lacurile: Gorgova, Obretin, Uzlina, Isacov, Erenciuc, Puiuleț, Lumineĭ, Puiul, Ghiolul-Roșu, Roșuleț, Solonetia și Sărăturile.

Pe teritoriul rusesc, lacurile tributare Dunăreĭ sunt: Cahul, Cartal, Cogurluiul, Ialpugul și Catalpugul.

Toate aceste lacurĭ, ca și Dunărea însășĭ, produc anual enorme cantitățĭ de tot soiul de pește: morun, nisetru, crap, etc. Cega Dunăreĭ își păstrează și astă-zĭ renumele din anticitate; cele maĭ multe bălțĭ sunt acoperite cu stuf de trestie și papură.

Ostroavele Dunăreĭ.— In curgerea sa, Dunărea dă naștere la numeroase insule saŭ ostroave. Cele maĭ principale coprinse în cel din urmă basin al săŭ sunt următoarele: Ada-Kaleh, în vale de gura Cerneĭ; importantă poziție militară, aflată pe punctul de întîlnire a celor treĭ frontiere riverane, Romînia, Ungaria și Serbia, astă-zĭ ocupată de o garnizoană austriacă. In vechime această insulă a jucat un mare rol în războaiele dintre Austria și Turcia, fiind vecĭnic obiect de ocupațiune între aceste două popoare.

Maĭ la vale de aceasta, insule maĭ principale în care se țin pichete de pază a granițeĭ țăreĭ aparținînd județuluĭ Mehedinți sunt: insula Halu, numită în vechime Insula-Banuluĭ, este așezată în fața satuluĭ sîrbesc Șipu. Numirea de Banu i s'a dat fiind-că aci era locul de distracție al Banuluĭ Severinuluĭ; este celebră prin lucrările de artă și ruinele ce se văd în ea; se maĭ numea și insula Cladoveĭ. A fost locuită, iar astă-zĭ o lucrează locuitoriĭ din Gura-Văeĭ. Insula Dudași, Gura-Văeĭ și Șimianul, în întindere mare, începe maĭ jos de podul luĭ Traian și ține până la comuna cu același nume de care aparține; ea este locuită. Insula Corbul saŭ Corbava (slav), are o suprafață de 2400 pogoane; renumită pentru ziduri și alte rămășițe romane; are 60 de familiĭ și ține de Batoți, plasa Blahnița. Insula-Mare, 4400 pogoane, ține de comuna Gogoșeĭ, pl. Blahnița. In această insulă sunt următoarele bălțĭ cu pește: Balta-Nisipuluĭ; Balta satuluĭ; a-Braniștei și Balta-Prunișoruluĭ; apoĭ vin insulele: Țigănașul, Ostrovelul, Gîrla, în dreptul com. Pristolul, Florentinul și Cetatea (saŭ Gomotazinitza).—Maĭ la vale, aparținînd jud. Dolj, sunt insulele: Calafatul (Independența), Coscoava, Golul, Chichinetele-Mare, Chichinetele-Mic, Bogdan, Cînepa, Acalia, Lomul, Chichinetele, Galona, Satanul, Alimanul, Marco, Capenița, la gura Jiuluĭ, Prutul-Mare, Gîrlița și Gatonul, în dreptul Jiuluĭ. — De la gura acestuĭ rîŭ și până la gura Oltuluĭ, insulele făcînd parte din județul Romanați, sunt: Domnița-Bălașa, Păpădia-Mare, Păpădia-Mică, Prundul, Corabia, Chichinetele, Surlul, Cîlnovățul, Imbra, Ciulnița, Barda, Plopi, Cătina, Garcovul, Cîrciul, Ostrovul-Sîrbilor, Chichinetele-de-Izlaz, Izlazul și Izlazul-de-la-Olt. De la gura Oltuluĭ și până la gura Vedeĭ, insulele făcînd parte

din jud. Teleorman, sunt: Cioroiul, Belina la S.-V. comuneĭ Cioara, acoperită cu zăvoae de salcie, Bîrsica, Luta, Tingineaua și Batinul. —De la gura Vedeĭ pănă în dreptul Iezeruluĭ-Grecilor, insulele făcînd parte din județul Vlașca, sunt: Dinul (2 insule), Boatinul, Camediul, Pîrgaiul, Nisipul, Ramadan, Ostrovul-Lung, Cioroiul, Mocanul, Prund ıl, Lungul-Popiĭ, Grindul-luĭ-Marin, Flămînda și insula Sf. Gheorghe (saŭ Giorgio), de unde șĭ-a luat numele și orașul Giurgiŭ, în fața căruia se găsește; aceasta este insemnată în analele țăreĭ prin poziția sa strategică ce în trecut a ocupat. In această insulă a fost o cetățue tare care a fost legată printr'un pod fix cu orașul care până în 1829 a fost cetate tare, sub Turcĭ; maĭ în urmă după trecerea Giurgiuluĭ în posesiunea Romînieĭ, cu stricarea fortificațiunilor s'a stricat și cetățuia și podul; insula chiar e aproape să dispară prin lucrările de canalizare ce guvernul execută în brațul Dunăreĭ dintre insulă și oraș. —Maĭ la vale, insulele făcînd parte din județul Ilfov, sunt: Ostrovul-Becheru, Ostrovul-Mare și Albina. — De județul Ialomița țin insulele: Scurtul, Șoimul, Strîmbul-Mare, Rupturele, Puiul, Strîmbuluĭ, Cuiul, Mușatuluĭ, Fermecata, Atîrnați, Ostrovul Chiciul, Gîsca, Vaca, Constantin și Ostrovul-Vărsătureĭ. In brațul Borcea sunt: insula Malcaneț în fața satuluĭ Cioroiul și Ostrovul-Borceĭ, format de brațul Zăvalul.—De la Silistra până la Hîrșova, insulele aparținînd județuluĭ Constanța sunt: Hopa, Pastramagiul-Mare, Pastramagiul-Mic, Păcuiul-Lare, Păcuiașul, Păcuiul-luĭ-Soare, Tîlenia-Mare, formată de brațul Plosca, Ruptura-Tălchieĭ, Ostrovul-Turcesc, insula Iepurașul, Ceacîrul, Talerul, Ostrovul-Lung, format de brațul Veriga, insula Hinog, ostrovul Troina și Troina-Mare, ostrovul Seimeniĭ-Marĭ, Ostrovelul, Ostrovul-Țăreĭ, Boascic, ostrovul Zaval și Balaban, formată prin brațul Balaban, ostrovul Alionte, format prin brațul Alionte; apoĭ insulele: Șișca, Serpenjia, Dosanele și Chiciul, devenite romîneștĭ de la anexarea Dobrogeĭ și insula Ghizdănești în fața satuluĭ cu același nume.—In brațul Dunărea-Veche, insulele carĭ țin de jud. Constanța, sunt: Ostrovul-Pastrameĭ, format de Veriga-Pastrameĭ și insula Ostrovul, în fața satuluĭ Ostrovul. —In brațul Dunărea-Vapoarelor, insulele, făcînd parte din jud. Brăila, sunt Ostrovul-Grinduluĭ, Orbuluĭ, formată prin brațul Pasca; Insula-Lupuluĭ, coprinsă între brațele Stanca și Arapul; ostrovul Brătușa, format de brațul Stanca și Brătușca; Chiciul-Popeĭ, formată de brațul Chiciul-Popeĭ. In Dunărea-Veche, de jud. Brăila ține Ostrovul Detunatul format de Veriga-Detunatul. —Insulele din brațul Dunărea-Veche, și făcînd parte din jud. Tulcea. sunt: Ostrovul Chiciul-Bedeloiŭ și Chiciul-luĭ-Moș-Dobre.

In brațul Chilia, ostroavele Chișliță, Cofa, Soloneț, Catinca, Maciuca, Solomonov și Iarmacov țin de Rusia; iar Tătarul, Daller (2 insule) Cemeofca și Babina țin de Romînia. De la Vîlcov (port rusesc), brațul Chilieĭ formează o nouă deltă cu 12 gurĭ și formează insulele: Belgarod, Otceacof, Ancodinovo, Otnoino, Pesceanoi, Stambul, Cuban și Popina, din carĭ numaĭ Popina este romînească.

In brațul Sulina nu e nicĭ-o insulă. Brațul Sf. Gheorghe formează la gura sa insula Ostrovul. Intre brațul Chilia, brațul Sulina și Marea-Neagră se află Insula-Leteĭ; iar între brațul Sulina și brațul Sf. Gheorghe, insula Sf. Gheorghe; amîndouă aceste insule de și cuprind suprafețe intinse, în mare parte sunt acoperite de bălțĭ și șierpuite de numeroase canalurĭ. De la Orșova până la gura Timoculuĭ, ostroavele care țin de Serbia cele maĭ principale sunt: Șipul, Carataș, Vaiuga, Ostrovul Bordeiuluĭ și Grabovița. De la gura Timoculuĭ și până la Silistra, osstroavele aparținînd Bulgarieĭ, cele maĭ principale sunt: Manaful, Setzeanu, Glanița, Davaleanul, Gomorița, Tanșan, Colnisvezul, Baclechea, Eritcum, Picomn, Uagarichtch, Velina, Nisipul-Noŭ, Baleogul, Gvardinul-Mare, Gura-Iantriĭ, Ostrovul-Ingust și Carisa.

Maĭ toate aceste insule ale Dunăreĭ sunt acoperite cu zăvoae de salcie, plop, anin și parte cu stuf; numaĭ în insula Leteĭ și Sf. Gheorghe se vede crescînd Stejarul; ast-fel pădurĭ de stejar se află în Insula-Leteĭ și în insula Sf. Gheorghe, pădurea Cara-Orman. Parte din aceste insule sunt și cultivate; și aproape toate adăpostesc maĭ toate soiurile de păsărĭ sălbatice și animale fieroase: lupĭ, vulpĭ, porc, mistrețĭ, etc.

Navigabilitatea pe Dunăre.— Dunărea, care după Volga este cel maĭ mare fluviŭ din Europa, constitue cea maĭ însemnată cale naturală a continentuluĭ European către Orient. Din toate timpurile ea a servit de cale de comunicație riveranilor și popoarelor care s'aŭ strămutat din Asia în Europa. Navigabilitatea cu vapoare abia a început însă, în anul 1828, cînd, doĭ Englezĭ, dobîndind la Viena privilegiul de a construi un vapor,

puseră primele baze navigaţiuneĭ moderne. La început, acest vapor nu circula maĭ jos de Pesta; către anul 1838 eraŭ deja 7 vapoare care scoborau în jos de Pesta. Trecerea Porţilor-de-Fier însă, erea considerată ca o piedică a scoborîreĭ vaselor din susul Dunăreĭ. In acel an, se făcu prima descindere a vaselor peste obstacolul Porţilor-de-Fier. De atuncĭ Compania «Lloyd», din Triest stabili un serviciŭ de navigaţie pentru transportul călătorilor şi al mărfurilor pe Dunăre până la Galaţi. In Congresul de la Paris, în 1856, fu instituită o Comisiune Europeană a Dunăreĭ cu sarcina de a deschide şi a desvolta navigaţia fluviuluĭ către Mare; iară maĭ apoĭ, în Congresul din Berlin de la 1878, Austro-Ungaria rămîind însărcinată ca să înlăture obstacolul de la Porţile-de-Fier, şi lucrările în acest scop fiind terminate, navigabilitatea fluviuluĭ în Romînia nu maĭ prezintă nicĭ o dificultate, afară numaĭ, de nesiguranţa adîncimeĭ maĭ ales în timpul apelor micĭ (vezĭ § Adîncimea Dunăreĭ), precum şi lipsa lucrărilor de artă prin cîteva porturĭ maĭ micĭ pentru abordarea vaselor maĭ cu înlesnire. Navigaţia pe Dunăre se face atît cu vapoare cît şi cu vase cu pînză. Pe lîngă vapoarele marineĭ militare a Romînieĭ şi a flotileĭ sale comerciale, maĭ circulă, pe Dunăre, vapoarele societăţeĭ Austriace şi Ruseştĭ, precum şi alte vapoare ale diferiţilor armatorĭ riveranĭ şi din toate părţile lumeĭ.

Navigaţia pe Dunăre se face în tot timpul, afară de iarna pe timpul îngheţuluĭ şi al sloiurilor (vezĭ îngheţurile Dunăreĭ şi variaţiunea înălţimeĭ apelor Dunăreĭ).

Navigabilitatea pe braţele Dunăreĭ. — La congresul din Paris, la 1856, gurile Dunăreĭ s'aŭ pus sub îngrijirea uneĭ Comisiunĭ Dunărene Europeană care, stabilită la Galaţi, are sarcina de a asigura navigabilitatea la gurile Dunăreĭ. Actualmente navigaţia la gurile Dunăreĭ stă cum urmează:

Braţul Chilia, de şi se varsă în mare prin 12 gurĭ, nicĭ una nu e accesibilă bastimentelor de o imersiune maĭ adîncă de 4—6 picioare. Acum, în timpurile din urmă, se silesc Ruşiĭ a face navigabil canalul Occeacof pentru orĭ-ce vase, cu toate împotrivirile Comisiuneĭ Dunărene.

Braţul Sulina, de şi nu e maĭ lat de 180 m. şi de şi volumul apelor sale e maĭ mic de cît a celor-l'alte braţe, a fost ales de Comisiunea Europeană a Dunăreĭ pentru a deschide şi a desvolta navigaţia fluviuluĭ către mare. Lucrările de îndreptare însă nicĭ aztă-zĭ nu sunt complect terminate, totuşi, cele executate sunt atît de însemnate în cît aztă-zĭ pot intra în fluviŭ vase carĭ calcă în apă până la $7^1/_2$ m. şi carĭ pot purta în magaziile lor 2500 tone marfă.

Braţul Dunăvăţul e navigabil pentru bastimente de mic tonaj.

Braţul Sf. Gheorghe nu este navigabil din cauză că, la gura luĭ, adîncimea nu e nicĭ de 2 m. Dealtmintrelea regiunea ce el străbate fiind mlăştinoasă şi insalubră, ţărmurile braţuluĭ nu sunt locuite şi ast-fel navigaţia sa nu este impusă de interese locale de cît pentru a deservi pescăriele laculuĭ Razelm.

Braţele Borcea şi *Rîul* sunt navigabile pentru vase micĭ. Pentru ca vasele să poată urma firul apeĭ, în anumite locurĭ sunt ancorate în Dunăre, ceea ce se chiamă *giamandure* văpsite, fie cu roşu, fie cu alb, carĭ plutesc şi arată calea.

Domnul Hartley, în memoriul săŭ, arată că în 21 anĭ, 1865—1886, gurile Dunăreĭ la Sulina aŭ îngheţat 49 zile pe an, aşa că vasele nu pot intra pe Dunăre. Prin Regulamentul Comisiuneĭ Dunărene se interzice intrarea vaselor în Dunăre de la 1 Noembrie până la 1 Martie ale fiecăruĭ an.

Raporturile internaţionale şi chestiunea Dunăreană. Pentru întîia oară s'a vorbit de libertatea comerciuluĭ pe Dunăre, în anul 1798, la congresul de la Rastadt. O notă a miniştrilor francezĭ, relativă la libertatea navigaţiuneĭ pe Rhin, scotea la iveală şi dorinţa de a se face liberă navigaţiunea şi pe cele-l'alte fluviĭ marĭ ale Germanieĭ, maĭ cu seamă pe Dunăre. In 1814, la Tratatul de la Paris, reprezentanţiĭ statelor s'aŭ ocupat iar cu libertatea navigaţiuniĭ Rhinuluĭ, care s'a şi stabilit, fără a se acorda vre-un privilegiŭ riveranilor. Congresul de la Viena, prin sugestiunea Prusieĭ, reveni asupra principiilor liberale formulate în Congresul de la Paris, şi lăsă numaĭ cu vintele: «Navigaţiunea pe Rhin . . . va fi liberă sub raportul comerciuluĭ», suprimînd cuvintele: «sub raportul navigaţiuneĭ» ceea ce implică facultatea de a interzice neriverenilor navigaţiunea. In ceea ce priveşte Dunărea şi cele-l'alte fluviĭ germane, Congresul din 1815 conţine o moţiune, care n'a produs nicĭ un rezultat efectiv. Trebue să ajungem la Conferinţele ţinute la Viena, în timpul războiuluĭ Crimeeĭ, pentru a găsi prima idee a uneĭ comisiunĭ europene instalată la gurile Dunăreĭ cu autoritatea până la Galaţi. Lordul Russel discutînd această propoziţiune, cerea ca Comisiunea

să fie permanentă. Unul din cele patru puncte conţinînd bazele stabilireĭ păceĭ între Rusia şi Poarta în 1854, convenite între Franţa, Austria şi Marea Britanie, zicea că navigaţiunea Dunăreĭ la gurele sale să fie liberă de orĭ-ce piedică şi supusă aplicaţiuneĭ principiilor consacrate prin actele Congresuluĭ de la Viena. Articolele 15—19 ale Tratatuluĭ de la Paris, din 30 Martie 1856, se rapoartă la libertatea navigaţiuneĭ pe Dunăre. Articolul 15 îĭ aplică regulele puse prin actul final de la Viena. Art. 16—19 stipulează creaţiunea uneĭ Comisiunĭ Europeene temporare cu autoritate legislativă, şi a uneĭ comisiunĭ riverane permanentă cu autoritatea executivă.

Comisiunea Europeană trebuia se dureze numaĭ doĭ anĭ şi comisiunea riverană să succeadă celeĭ d'întîĭ şi să fie permanentă. Prevederile Congresuluĭ nu s'aŭ realizat. Comisiunea europeană prelungită de maĭ multe orĭ, prin Conferinţa de la Paris din 1865, prin Conferinţa de la Berlin din 1871, prin Tratatul de la Berlin din 1878, şĭ-a văzut asigurată existenţa pentru 21 anĭ, începînd din 1883, şi comisiunea riverană compusă din Würtemberg, Bavaria, Austria, Turcia, Romînia, n'a reuşit nicĭ o dată a funcţiona, de şi n'a fost suprimată într'un mod explicit. S'a reunit la Viena şi a elaborat un proect de regulare a navigaţiuneĭ (1857), dar acest regulament, care interzice cabotagiul neriveranilor, înlăturat în Conferinţa de la Paris, a rămas în suspensie, fără să se fi decis de a fi suprimat. In realitate, ce s'a petrecut era conform natureĭ lucrurilor ; sistemul european din 1856 era bun şi sistemul riveran era răŭ ; regimul navigaţieĭ dintre Donauwerth şi Ratisbona nu putea să aibe vre-un raport cu navigaţiunea maritimă de la gurele Dunăreĭ. Congresul din Berlin (1878) a înţeles acest lucru. Inaintea acestuĭ tratat trebue se menţionăm Tratatul din 27 Februarie 1871, regulat prin Conferinţa de la Londra, care autoriza pe toţĭ riveraniĭ de a percepe taxe pentru rambursarea şi întreţinerea lucrărilor ce trebuiaŭ să se execute la Porţile-de-Fier şi Cataracte ; trebue a reaminti de asemenea negocierile, carĭ aŭ avut loc în timpul războiuluĭ ce s'a terminat prin Tratatul de la Berlin, în cea ce priveşte neutralizaţiunea Dunăreĭ. Congresul din Berlin a luat în privinţa Dunăreĭ maĭ multe deciziunĭ : 1. Austro Ungaria este singură însărcinată cu executarea lucrărilor destinate a face să dispară piedicele ce navigaţiunea întîlnea la Porţile de-Fier şi la Cataracte. Această măsură nu este bună de oare-ce Austro-Ungaria n'are suveranitatea de cît pe unul din cele două malurĭ, şi aceasta în sus de Porţile-de-Fier ; unde sunt riverane Serbia şi Romînia era maĭ bine de a se fi păstrat dispoziţiunile Tratatuluĭ din 1871, care confia această misiune tuturor riveranilor. — 2. Art. 53 decretă extensiunea Comisiuneĭ Europeene până la Galaţi, dar o făcu într'un mod neîndestulător, neîntinzînd de la început puterea sa până la Brăila, cea ce se făcu în 1883. Acelaşi art. 53 confirmă puterile Comisiuneĭ, referindu-se la o înţelegere ulterioară în ceea ce priveşte durata eĭ ; această dispoziţiune a fost foarte nefericită, căcĭ dacă s'ar fi terminat îndată cestiunea durateĭ, n'ar fi urmat, în 1883, a se face concesiunĭ supărătoare Austrieĭ şi Rusieĭ, pentru a obţine consimţimîntul la prelungirea comisiuneĭ devenită acum indispensabilă. — 3. Congresul confirmă principiul libertăţeĭ navigaţiuneĭ pe Dunăre şi decretă distrugerea tuturor fortăreţelor situate pe malurile sale de la Porţile-de-Fier până la gurile sale (art. 52) ; bastimentele de războiŭ nu vor putea pluti pe Dunăre la vale de Porţile-de-Fier, afară de vasele uşoare destinate poliţieĭ fluviale şi serviciuluĭ vămilor. — 4. Cea maĭ bună decizie luată prin Congresul de la Berlin a fost admisiunea Romînieĭ în Comisiunea dunăreană (art. 53). 5. In fine, Tratatul din Berlin, în contra păreriĭ plenipotenţiarilor Austriacĭ, a modificat dispoziţiunea Tratatuluĭ din Paris, care susţinea ca regulamentele să fie uniforme pentru întreaga Dunăre, de unde începe să fie navigabilă şi până la gurile sale. Maĭ sus de Galaţi, unde se oprea acţiunea directă a Comisiuneĭ europene, şi în jos de Porţile-de-Fier, s'a stabilit o zonă intermediară, unde regulamentele trebuesc puse în armonie cu acelea ale Comisiuneĭ europene. Regulamentele acesteĭ zone intermediare vor fi elaborate de Comisiune, căreia îĭ se vor adăouga delegaţiĭ ţărmurenilor acesteĭ zone intermediare, adică Sîrbiĭ, Bulgariĭ şi Romîniĭ. In fine Tratatul din Berlin, ca şi cel din Paris nu acordă nicĭ unuĭ riveran, pe orĭ-care parte a Dunăreĭ ar fi, nicĭ prezidenţia, nicĭ privilegiĭ.

Impărţirea Dunăreĭ în zone era o idee ingenioasă, de oare-ce Dunărea e un fluviŭ, ce este diferit la gurile sale de ceea ce este la izvorul săŭ, saŭ în partea mijlocie. Dar zona intermediară creă un mare număr de greutăţĭ, carĭ ocupară deliberaţiunile Comisiuneĭ europene între

1879 și 1882. In adevăr, dacă singurii țărmureni ai zonei intermediare, creată prin art. 55, sunt Sîrbii, Bulgarii și Romînii. Austro-Ungaria, care n'are nicĭ o palmă de pămînt între Porțile-de-Fier și Galați, are în această zonă mari interese comerciale și trebuia neapărat să participe la reglementațiune, de oare-ce tratatul din 1878 nu prevăzuse acest lucru. O a doua greutate venea din aplicațiunea regulamentului; odată regulamentul făcut, cine trebuia să-l aplice? Tratatul din Berlin nu spune nimic de aceasta; după principii, riveranii singuri aŭ puterea de a-l aplica. A lucra alt-fel, era de a viola de odată și dreptul natural și dreptul cutumiar. De la 1879 până la 1884, Comisiunea europeană, a discutat un avant-proiect pentru regulamentele privitoare Dunăreĭ, între Galați și Porțile-de-Fier: o comisiune compusă din 3 delegați ai statelor neriverane (Germania, Austria și Italia), prezintă la 12 Maiŭ 1880 un avant-proiect, care instituia o comisiune mixtă, în care Austro-Ungaria avea prezidenția cu voce preponderantă în caz de divergență. Măsurile aplicațiuneĭ sacrificaŭ aproape drepturile teritoriale ale statelor țărmurene, în profitul Austrieĭ nețărmureană, care își atribuia toată autoritatea. In Decembre 1880, delegații Serbieĭ și ai Bulgarieĭ fură admiși a lua parte la discuțiunea Comisiuneĭ Europene (unde Romînia figura de la 1878). Romînia, prin glasul colonelului Pencovici, declară că art. 55 nu are de cît o singură interpretațiune: «Elaborațiunea regulamentelor de către Comisiunea Europeană, asistată de delegații statelor țărmurene; aplicațiunea acestor regulamente prin chiar aceste state; supraveghiarea aplicațiuneĭ prin Comisiunea europeană». Discuțiunea era dinainte nefolositoare prin această opozițiune a Romînieĭ de a face din Dunăre un fluviŭ eminamente german; o propunere a delegatului Franciei, d. Barrère, aduce sfîrșitul desbaterilor fără însă a întruni unanimitate. Știind că nu va putea triumfa asupra deciziuneĭ luată de marile puteri, Barrère încercă de a atenua omnipotența ce voia a se da Austrieĭ asupra zoneĭ intermediare în detrimentul țărmurenilor și în contradicțiune cu Tratatul de la 1878. Proiectul săŭ lăsa să subsiste introducerea unui nețărmurean (Austria) și prezidenția sa, însă iĭ retrăgea vocea preponderantă; maĭ adaugă apoĭ acesteĭ comisiuni, un membru din Comisiunea europeană, ridicînd la 5 numărul membrilor eĭ, permițînd ast-fel a se putea obține o maioritate fără voce preponderantă. Romînia iar refuză a se uni cu acest proiect și propuse, fără izbîndă, o comisiune de supravegheare; toți ceĭ-l'alți delegați, între cari și aceĭ aĭ Serbieĭ și Bulgarieĭ primiră proiectul Barrère. In Februarie 1883, o conferință se reuni la Londra pentru a se hotărî asupra executăriĭ art. 55 din 1878. Convențiunea din 10 Maiŭ 1883 conține 4 dispozițiuni: 1) Jurisdicțiunea Comisiuneĭ europene, va fi întinsă până la Brăila, port romîn, frequentat de marea navigațiune maritimă (articolul întîiŭ); 2) Puterile Comisiuneĭ europene sunt prelungite pentru o nouă perioadă de două-zecĭ ani; Germania, Austro-Ungaria reușiră cu toate sforțările Mareĭ-Britaniĭ și Francieĭ de a împiedica conferința să decidă permanența sindicatuluĭ European (art. 2); 3). Rusia va putea, sub înaltul control al comisiuneĭ Europene, de a ameliora și a exploata împreună cu Romînia brațul Chilia pentru distanța unde Romînia e în acestă parte vecină cu Rusia (art. 3—6); această facultate recunoscută Rusieĭ, implica și pentru Romînia facultatea de a deschide brațul Sf. Gheorghe, coprins numaĭ pe teritoriul săŭ. 4) In fine convențiunea se ocupă cu zona intermediară (art. 7, 8, 9). După Tratatul din Berlin, reglementele navigațiuneĭ, ale polițieĭ fluviale, ale supraveghiereĭ, de la Porțile-de-Fier până la Galați, trebuiaŭ să fie elaborate de Comisiunea Europeană cu asistența statelor țărmurene. Dar regulamentele carĭ aŭ fost elaborate, n'aŭ fost semnate de Romînia și deci nu este un act al comisiuneĭ. Cu toate aceste conferința de la Londra le examină și se prepară a le promulga. Romînia ceruse admiterea sa în conferința care avea să reglementeze organizarea administrativă a Dunăreĭ-de-Jos; dar Germania se opuse la aceasta, pretextînd că nu se putea pune Romînia de o potrivă cu marile puterĭ și de a risca ca să nu ajungă la vre-o soluțiune, fiind-că cu principiul unanimitățeĭ, Romînia putea opri totul prin veto al săŭ; toți plenipotențiarii primiră excluderea Romînieĭ, pe care voiaŭ s'o admită numaĭ cu titlul de «invitată», însă Romînia nu primi această condiție subalternă. Guvernul romîn persistînd în decizia sa respinse proiectul puțin îmbunătățit la Londra, proiect care conținea iar principiul admitereĭ unuĭ nețărmurean în comisiunea mixtă și conchise că decisiunile luate de conferință nu puteaŭ avea forță obligatoare pentru cel care nu fusese reprezentat într'însa.

Aceasta e situaţia: reglementul Dunăreĭ-de-Jos a fost elaborat şi semnat de cea maĭ mare parte a membrilor Comisiuneĭ europene, dar el rămîne literă moartă prin faptul abţinereĭ Romînieĭ; nicĭ o măsură n'a fost propusă pentru a o face să primească deciziunea conferinţeĭ din Londra. De altfel, nu e zor de a grăbi soluţiunea pentru navigaţiune. Zona intermediară este deschisă comerciuluĭ. Austro-Ungaria beneficiază în cea maĭ mare proporţiune şi poate aştepta; ameninţarea executăreĭ Convenţiuneĭ este pentru ea un mijloc de acţiune asupra guvernuluĭ Romînieĭ. Acum cestiunea mare în litigiŭ sunt taxele de 3 leĭ pe tonă ce guvernul Ungar a stabilit să perceapă vaselor la trecerea prin Porţile-de Fier pentru a se despăgubi de cheltuelile ce a făcut cu regularea navigaţieĭ în această parte a cursuluĭ Dunăreĭ.

Insemnătatea comercială a Dunăreĭ. — Dunărea are mare însemnătate ca cale de comunicaţiune pentru relaţiunile comerciale pe carĭ le înlesneşte. Ea e o însemnată arteră comercială pentru Romînĭ, căcĭ înlesneşte transportul producţiunilor ţăreĭ în străinătate. Comerţul cel maĭ însemnat ce se face pe Dunăre constă maĭ ales în transportul cerealelor, carĭ, maĭ toate, iaŭ direcţiunea spre Brăila, Galaţi şi de acolo la Mare prin Sulina, iar vasele carĭ, vin din susul Dunăreĭ transportă în marĭ cantităţĭ producte industriale de manufactură, cărbunĭ de piatră şi altele. Vasele cu pînză transportă maĭ multe mărfurĭ grele cum: piatră, lemne de construcţie, fierăriĭ şi altele; iar după diferiţĭ afluenţĭ cum: Jiul, Oltul, Siretul, pornesc pe Dunăre aşa numitele plute cu lemne de stejar, şi brad aduse din creeriĭ munţilor. Toate aceste producte se încarcă pe vapoare, şlepurĭ, caice, şalupe, luntre, şeicĭ, etc.

Dunărea se prezintă, pentru Romînia, nu numaĭ ca arteră principală de comunicaţie şi de scurgere în străinătate, a productelor soluluĭ săŭ, ci încă ea constitue şi o bogăţie însemnată prin peştele ce conţin apele şi bălţile sale.

In evul mediŭ, Dunărea era deja o mare cale comercială unind Europa centrală cu cea Orientală. Dunărea a servit totde-auna ca drum de comunicaţiune atît în luptele dintre popoare cît şi pentru transporturile industriale şî comerciale până la înfiinţarea drumurilor de fier. Inainte de construirea căilor ferate în Europa, Dunărea era singură cale de transport între Orient şi Occident. Ca centru al schimbuluĭ mărfurilor între aceste două extreme ale Europeĭ era Constantinopole; acolo se aduceaŭ manufacturele din Occident pe vase ce străbăteaŭ Marea-Neagră şi se întorceaŭ încărcate cu produsele alimentare ale părţilor din Orient. Dunărea leagă M.-Neagră cu M.-Norduluĭ, Constantinopolul cu Rotterdamul, prin canalul Ludovic, început de Carol cel Mare şi terminat nu de mult de Regele Bavarieĭ. Legătura pe uscat s'a scurtat prin podul Feteşti-Cernavoda.

Insemnătura istorică a Dunăreĭ. — Din punctul de vedere istoric, nicĭ un fluviŭ nu oglindeşte în undele sale atîtea oraşe, cetăţĭ, monumente şi cîmpiĭ istorice; şi nu dă navigatoruluĭ, învăţatuluĭ şi poetuluĭ atîtea fapte şi legende romantice.

Un curs de apă ca Dunărea, de o lărgime medie de 1200 m. şi o adîncime de 20—30 m., formează o frontieră de stat de cea maĭ mare importanţă şi toate argumentele ce s'ar aduce pentru a întări această aserţiune rămîn palide în faţa evenimentelor istorice petrecute.

Dunărea, din timpurile cele maĭ vechĭ până azĭ, a jucat un rol important în Istoria Militară, şi, cele maĭ celebre nume din Istorie aŭ ilustrat ţărmiĭ săĭ şi aŭ lăsat urme neperitoare de trecerea lor. Ast-fel: Dariu, Alexandru-cel-Mare, Traian, Decebal, Septimiu Sever, Mateiŭ Corvin, Mircea, Mihaiŭ-Viteazul Vlad-Ţepeş, Ştefan-cel-Mare, Petru-cel-Mare, Napoleon, Alexandru II, Ţarul Rusieĭ şi Maiestatea Sa Regele Carol I.

Poetul Lissandru zice că Argonauţiĭ fugiseră de Regele Aetos şi aŭ adăpostit legiunile acolo unde Dunărea se varsă în Mare. La 508 a. Chr. Dariu Istaspe, regele Perşilor, face o expediţie contra Sciţilor, de la gurile Dunăreĭ, merge întins pe malurile eĭ 2 zile, până la un gît al acestuĭ fluviŭ, unde el se împarte în maĭ multe gurĭ. Aci Dariŭ trece peste un pod de lemn construit de Ionienĭ, pe carĭ în acest scop îĭ trimesese înainte. In ţara de jos a Moldoveĭ l'a întîmpinat ambasadoriĭ Sciţilor de la Dunăre, adică aĭ Geţilor, aducîndu-ĭ darurĭ de la Regele lor: O vrabie, un şoarice, o broască şi cincĭ săgeţĭ; alegorie groaznică care vrea să zică: Dacă nu veţĭ zbura ca vrabia, dacă nu vă veţĭ ascunde în pămînt ca şoareciĭ, dacă nu vă veţĭ arunca prin lacurĭ ca să scăpaţĭ ca broaştele, veţĭ pĭeri de săgeţile noastre.

Sub romanĭ acest fluviŭ a format până la un timp, limita

de S.-V. a Imperiuluĭ și cînd Traian își începu cuceririle în Dacia, acest fluviŭ fu dovada cea maĭ strălucită de puterea romană.

Maĭ tîrziŭ, pe timpul invaziunilor barbare, rolul Dunăreĭ se schimbă. Ast-fel, ea e urmată de diferite națiĭ în mersul lor cotropitor spre V. saŭ spre E. Huniĭ șĭ Avariĭ merg pe Dunăre în sus și răzbesc până în Galia; maĭ tîrziŭ Slaviĭ, Cumaniĭ, Turciĭ și Tătariĭ apucă acelașĭ drum; iară Franciĭ luĭ Carol-cel-Mare, Bavareziĭ, Saxoniĭ, Cruciațiĭ, pornesc în josul Dunăreĭ.

Celebre sunt urmele poduluĭ luĭ Traian la Severin, pe care, după uniĭ istoricĭ, împăratul Adrian ar fi pus să-l dărîme din gelozie; după alțiĭ însă, pare a fi fost una din cerințele arteĭ militare. Acest pod construit pentru a înlesni trecerea legiunilor romane, deveni în timpul luĭ Traian un mijloc de trecere al barbarilor ce năvăleaŭ din Dacia peste Dunăre în Moesia. Spre a împĭedica mersul ușor și sigur al acestor barbarĭ, Adrian a făcut să se distrugă podul de la Severin ale căruĭ picioare se văd și aztă-zĭ. Incă un pod era la Calem, în jud. Romanați, se zice, făcut de Constantin-cel-Mare și unea Oescum cu Malvasi.

Dunărea formează un zid puternic. Incepînd de la Romani vedem că eĭ aŭ fost nevoițĭ să părăsească Dacia, pentru că aveaŭ Dunărea în spate; și dacă încercările Turcilor în timp de cincĭ secole de a cotropi Romînia și a se stabili într'însa n'aŭ reușit, pe lîngă eroismul străbunilor noștri, datorăm acésta și Dunăreĭ. Ea constitue o frontieră de stat defensivă de prima linie și cine nu știe grija ce coprinse armata țăreĭ cînd în campania din Bulgaria la 1877 se rupsese podul de la T.-Măgurele.

Numele Dunăreĭ și etimologia cuvîntuluĭ Dunăre și a diferitelor sale numirĭ. — Numele de astă-zĭ ale Dunăreĭ sunt: *Dunărea,* pentru Romînĭ; *Danube,* la Francezĭ și Englezĭ; *Danubio,* la Italienĭ și Levantinĭ; *Donau,* la Germanĭ; *Dunaĭ,* Dunaj, Dunej, Dunawo, Donau, Düna, Düna, la Slavĭ; *Duna,* la Ungurĭ și *Szöke Duna,* blonda saŭ bălana Dunăre; Δούναχις, la Grecĭ și Ἴστρος; *Tuna,* la Turcĭ.

Fluviul Dunărea a purtat la diferite popoare și în diferite timpurĭ diverse numirĭ: ast-fel Feniceniĭ îl numiră *Phison.* Cel d'intîiŭ nume sigur ce găsim că a purtat Dunărea este *Istros.* (V. Hesiod, care-l numește și Frumosul curent). Herodot de asemenea. Romaniĭ latinizară numele grec făcîndu-l *Ister* și îl consacrară în vorba saŭ scrierile lor orĭ de cîte orĭ voiaŭ a înțelege prin el Dunărea-de-Jos.

Prin progresul comerțuluĭ și al cucerireĭ eĭ găsiră și împrumutară din gura indigenilor Regiuneĭ superioare a Dunăreĭ un noŭ nume, *Danubius.* Se pretinde că numele Danubius vine de la Δανουβίος (grecesc), întrebuințîndu-l la început numaĭ pentru Dunărea-de-Sus. (Caesar, De Bello Galico).

Cuvîntul *Istros* poate fi considerat ca derivînd din următoarele rădăcinĭ: din rădăcina sanscrită: *sru, sra-v-â-mi* = a curge; *srav-a-s, srav-ant-i, srô-t-as* = rîŭ; din rădăcina grecească: ῥυ, σρυ, ῥέ-ω = curge, ῥέ-ος, ῥό-ο-ς, ῥεῦ-μα = rîŭ; din rădăcina Liteană; *srav-j-u* = a curge, *srov-é* = cursoare de apă; din vechea slavă: *s-t-ru-j-a* = fluentum, *o-s t-rov* = insulă; din vechiul iric: *sruth* = rîŭ.

Cuvîntul *Danubius* are diferite explicațiunĭ. Geograful Etienne pretinde că Sciţiĭ numeaŭ acest fluviŭ *Matoas* (scitic = inofensiv) fiind-că treceaŭ adesea Dunărea fără pericol; o dată făcînd oare-care pĭerderĭ, trecîndu-l l'aŭ numit *Danubis* și de aci ar deriva vorba latină Danubius.

Isidor, savant prelat din evul-mediŭ, pretiude că numele de Danubius ĭ-ar veni din cauza mareĭ cantitățĭ de zăpadă care topindu-se mărește acest fluviŭ: *Danivius.*

Danubius maĭ pare a avea și o origină galo-romană. Această vorbă se desface în două rădăcinĭ: *Danu* și *us.* Danu, Dan saŭ Tan însemnează = rîŭ, apă; Us (issu) în limba galo-latină însemnează izvor, rîŭ.

Se maĭ pretinde că numele Danubius ar deriva din fragmentele slave: *Dan* și *huty* = purtător de inundațiunĭ.

Rezultă ast-fel că cuvîntul: Danube francez, Danubio italian și Danube englez, derivă de la Danubius.

Cuvîntul *Donau* se crede că provine: din cuvîntul *Don,* cantitate de materiĭ pămîntoase reunite ce aduce acest fluviŭ; după alțiĭ, din *Thon* = lut, natura generală a țărmurilor Dunăreĭ; din *Tanne* = brad și *au* apă, fiind-că se credea că izvora de lîngă un mare brad; din *Don aw* = apă adîncă; din *Do aw* = două ape; din vorbele celtice: *Do-na* = două rîulețe.

Cuvîntul romînesc *Dunăre,* ar deriva din cuvintele tracice *dana* și *re* = dînd norĭ, după cum ne arată d-nu B. P. Hasdeŭ.

Citațiunĭ și legende,—Insemnătatea și importanța Dunăreĭ încă din cele maĭ vechĭ tim-

purĭ reese asemenea din citaţiunĭ carĭ aŭ rămas legendare. Ast-fel: *Pelletan* vorbind despre Dunăre, zice: «Véritable chemin en marche»; *Mery* o numeşte: «Chemin de la civilisation et de l'industrie»; *Histos,* cu nouă secole înainte de Christos, îĭ zice: «Frumosul curent»; *Dionisiu* din Halicarnas contimporan al luĭ August îĭ zice: «Fluviul cu cincĭ gurĭ»; *Napoleon I* îĭ zicea: «Regele fluviilor din Europa»; iară maĭ apoĭ, prin creşterea fără veste a apelor Dunăreĭ care rupsese podul ce unea o mică insulă la malul drept al Dunăreĭ şi la insula Inder-Lobaŭ, Napoleon văzînd că victoria îĭ scapă din mînă, în bătălia de la Essling, prin acest capriciŭ al natureĭ, strigă în indignaţiunea sa: «*Dunărea era cel maĭ bun oficer al Austrieĭ, şi eŭ am pĭerdut bătălia, pentru că l'am nesocotit*».

In lucrarea intitulată: *Dunărea literară şi în tradiţiune* prezentată Academieĭ de d-nul Al. Papadopol-Calimach şi publicată în 1886, găsim: «Lucan (Marcus Annaeus Lucanus) poet roman care scrie pe la 64 după Christ zice: «Dunărea cutreerînd lumea se îngroaşă cu rîurĭ şi cu pîraele pe care le întîlneşte în cale şi le tîrăşte cu dînsa la Marea Scitică». Maĭ departe zice: «Curge ast-fel şerpuind capricios şi între sute de insule formînd la coastele sale o mulţime de lacurĭ întinse până ce după un curs de 680 leghe se varsă în Marea-Negră prin cincĭ gurĭ sub 45° 32' latitudine şi 47° 34' de longitudine ducînd cu sine apele ce primesc de la 120 rîurĭ tributarĭ carĭ şi aceştia adună miĭ de pîrae şi de izvoare».

O omenire întreagă a consacrat Istruluĭ, Dunăreĭ, bătrînuluĭ Danubiŭ, un cult Dumnezeesc.

La pag. 6 zice: «In Nysa din Arabia se vede scris pe unul din morminte, pe acela al regeluĭ Osiris următoarele: Tatăl meŭ este Saturn, cel maĭ tînăr născut din Zeĭ. Eŭ sunt regele Osiris care am dus războiŭ în toate ţările până la pustiurile Indiilor şi până la izvoarele fluviuluĭ Istrul şi prin alte părţĭ până la Ocean. Apoĭ maĭ adaugă un alt cuceritor, Regele Egiptuluĭ Sesostris saŭ Usortesen aŭ străbătut Istrul şi s'aŭ bătut cu Geţiĭ şi aŭ aşezat în ţara lor coloniĭ». La pag. 10 arată că poetul Lissandru, care a scris la 648 înainte de Christos zice şi el în poemul săŭ epic că Argonauţii fugiseră de Regele Aetos şi a adăpostit legiunile Dunăreĭ acolo unde Dunărea se varsă în Mare.

Măreţia Dunăreĭ aŭ admirat-o şi părinţiĭ bisericeĭ. Eĭ aŭ crezut că Dunărea ese din Paradis şi că este unul din cele 4 rîurĭ cari ies din Raiŭ. Aşa Cesarius Nazianzinul, fratele S-tuluĭ Gheorghe Nazianzinul care scria pe la 350 anĭ după Christos ne spune: «unul din cele 4 rîurĭ carĭ izvorăsc din raiŭ, rîul pe care Scriptura îl numeşte Fison, iar eleniĭ îl numesc Istros, Romaniĭ Danubius şi Geţiĭ Dunărea, iarna îngheaţă şi firea lichidă a rîuluĭ şi preface în peatră în cît pot trece peste el armate întregĭ şi mulţime de oamenĭ, poate ţine pe el 10000 cavalerĭ cum s'a văzut de multe orĭ. Maxim Tiriul, care a scris în secolul II după Christos, ne încredinţează despre aceasta şi că jurămîntul pe valurile Dunăreĭ era la eĭ un jurămînt înfricoşat. «Vederea, priveliştea măreaţă a Dunăreĭ, pornirea valurilor sale nesfîrşite, zice D. Calimach, a făcut pe Dacĭ sa vadă un Istru, Dumnezeirea lor, păzitorul lor, hrănitorul şi pedepsitorul lor».

«Bată-te Dunărea» este blestemul rămas din zilele străvechĭ până azĭ în gura popoarele dunărene. Anfidius, scriitor din secol. II, ne spune că jurămîntul cel maĭ sacru la Dacĭ era legat cu solemnitate de a bea apă din Dunăre. Sofocles, vestitul tragedian Grec, care scrie cu 495 anĭ după Christos, zice că la anticĭ, apa Istruluĭ ca şi apa luĭ Fasis era espiatoare, adică curăţitoare de păcate.

«Cred, zice Sofocles, în Οἰδίπους Τύραννος, despre o familie păcătoasă, că nicĭ Istrul nicĭ Fasis nu ar putea spăla cu apele lor espiatoriĭ păcatele cîte acoper aceste case». La Giurgiu, azĭ chiar se aude des în popor zicînd de un om cu un caracter murdar «nicĭ Dunărea nu-l poate spăla». La pag 24 acelaşĭ autor ne zice: «pentru a personifica relaţiile neîntrerupte de comerciŭ şi bogăţiile ce Istrul ducea la Mare, Himenus, autor din sec. III, ne spune într'un fragment din scrierile sale (astă-zĭ pĭerdut), prin o închipuire în adevăr poetică «Istrul se iubea cu Marea de la Bosfor şi că amorul îl făcea să fie mirele eĭ».

Aproape aceeaşĭ imaginaţie frumoasă o găsim în poetul roman Statius care scrie 80 anĭ după Christos: «Vizita-veĭ (întreabă poetul) cele 7 gurĭ ale Istruluĭ la locul unde acest fluviŭ sărută pe Gance cu undele sale drăgăstoase? «La pag. 55 zice: «la toate popoarele pe unde trece Istrul, (Dunărea) a fost din vechime în cult şi închinăciune». Ca la Grecĭ aşa şi la Romanĭ aşa şi la Romînĭ şi la Slavĭ numele de Istrul, Donu în Dunăre, Donaŭ se da ca şi nume propriŭ personal. *Istros,* istoricul, elev al poetuluĭ Callimchos; *Donau,* principele Galiţieĭ;

Dunăre, voinicul pe care nu-l biruia nimenĭ, nicĭ la trînteală nicĭ la isteţime.

La Germanĭ: *Frumoasa Dunăre albastră* este un vis, un gînd adînc şi gingaş. La Turcĭ cîntecele lor slăvesc Dunărea. La 1532, celebrul poet spaniol, Garciloss De La Vega, a cîntat Dunărea în versurile sale frumoase.

Celebrul istoric şi orientalist German, Baronul Iosef Hammer-Purgstall, adresa Dunăreĭ maĭ multe strofe.

In cîntecile vechĭ şi doinele Romînilor, Dunărea este ţara, vitejia, bogăţia, mîndria lor naţională. Dunărea aduce ţăreĭ cele maĭ marĭ foloase, zice Cantemir, Domnul şi Istoricul Moldoveĭ.

Romînul cînd se mînie se face Dunăre; Romîncele nu vor bărbaţĭ, negustorĭ bogaţĭ, ci oamenĭ voinicĭ umblaţĭ pe Dunăre.

Bărbat oiŭ lua
Care s'o afla
Dunăre să 'noate
Ridicînd din coate
In picioare stînd
Buzdugan purtînd
Că-ĭ o zicătoare,
De însurătoare:
Cine bate Dunărea
Nu mi-l bate muerea.

A trece de la un mal la cel-l'alt al Dunăreĭ este propriŭ neamuluĭ Romînesc:

Fă bădiţă peatra în zece
La ist mal curînd de-ĭ trece
Că suntem de soiŭ Romînĭ
Nu suntem de neam păgînĭ
Despică Dunărea 'n două
Să facem dragoste nouă.
Colea în umbra istor nucĭ
Pe braţe-mĭ să mi te culcĭ
Să facem dragoste dulcĭ
— Face-oiŭ puică cum mă înveţĭ
Face-oiŭ luntre şi lopeţĭ
Să despic Dunărea 'n două
Cînd o eşi luna nouă.

Copiiĭ, în jocurile lor, cîntă:

Melc, melc Codobelc
Scoate coarne boereştĭ
Şi te du la Dunăre
De bea apă turbure.

La pag. 67 d. Calimach ne maĭ spune: Dunărea noastră la amîndouă marginile eĭ, la Porţile-de-Fier şi la gurile eĭ unde dă în marea Neagră era pusă de anticitatea romană şi elenă sub scutul a doua Geniĭ, a două Dumnezeirĭ puternice; la gurile Dunăreĭ era insula, templul, minunile şi domnia luĭ Achile, la Porţile-de-Fier era geniul binefăcător al luĭ Hercules care vindeca boalele ca şi geniul luĭ Achile la gurile Dunăreĭ. Şi astăzĭ încă, după 20 secole, băile de la Mehadia saŭ cum le ziceaŭ Romaniĭ, *Meedia* se numesc: *Therme Herculanae*, adică, băile luĭ Hercule.

Dunărea, *staţie de dr.-d.-f.*, jud. Ialomiţa, plasa Balta-d.-j., căt. Stelnica, pe linia Feteşti-Constanţa, pusă în circulaţie la 26 Sept. 1895. Se află între staţiile Borcea (7.6 kil.) şi Cernavoda-Pod (4.4 kil.). Inălţimea d'asupra nivelului măriĭ de 16 m. 80.

Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 4268 leĭ, 65 banĭ.

Dunărea, *pîrîiaş*, izvoreşte din ramurile sudice ale munteluĭ Cernegura, teritoriul comuneĭ Calul-Iapa, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu; se varsă, după un curs scurt, pe partea stîngă a pîrîuluĭ Calul.

Dunărea-Vechie, *lac*, în jud. Brăila, format din ruptura fluviuluĭ Dunărea. Are forma uneĭ elipse, unită cu Dunărea-Vechie printr'o gură, în dreptul satuluĭ Turcoaia din Dobrogea. Elipsa este cam de 8 kil. lungime, formînd un prival saŭ canal, avînd lăţimea Dunăreĭ-Vechĭ. La gura acestuĭ lac este o cherhanea.

Dunărea-Vechie, *ostrov*, format de canalul Dunărea-Vechie, jud. Brăila.

Dunărea-Vechie cu Privalul-luĭ-Stanciu, *pădure*, situată în jud. Brăila, pl. Vădeni. Se mărgineşte la S.-E. cu Dunărea-Măcinuluĭ; la V. şi N., cu cîmpul şi balta. Are o suprafaţă de 20 hect. Esenţă: salcie.

Dunărea-Vechie, *canal*, începe din faţa Turcoaieĭ, în dreptul cherhanaleĭ, jud. Brăila şi, după un ocol, se termină tot aci, formînd ostrovul Dunărea-Vechie.

Dunăreĭ (Lunca-), *luncă*, jud. Brăila, ocupînd toată partea de E. a jud., între muchea celor 2 platourĭ ale jud. şi munţiĭ Balcanĭ din Dobrogea. Cînd apele sunt marĭ, toată lunca Dunăreĭ este acoperită; cînd sunt scăzute are întinse păşunĭ şi fîneţurĭ. Cea maĭ mare parte este acoperită de ĭezere, privalurĭ, japşe şi canalurĭ, din care se scoate mult peşte. Se găseşte aci: mulţĭ stupĭ; papură; pădurĭ de salcie, carĭ se exploatează ca lemne de foc.

Dunăriţa, *gîrlă*, în jud. Vlaşca, ce ĭese din Dunăre, din sus de satul Gostinul, înconjură acest sat şi se varsă iarăşĭ în Dunăre, la un kil. maĭ jos de acel sat.

Dunăriţa, *pichet de graniţă*, pe Dunăre, cu N. 141, drept lacul Greaca, jud Ilfov.

Dunăriţa, *vale*, în jud. Ilfov, care pune în comunicaţie balta Greaca cu fluviul Dunărea. Cîte-o dată seacă cu desăvîrşire.

Dunăvățul, *vîrf de deal,* în jud. Tulcea, pl. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ Moru-Ghiol, și anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Dunăvățul-d.-s. Este piscul principal al Dealuluĭ-cu-Cetate (numit așa fiind-că la poalele sale se află ruine de cetățĭ vechĭ). Are o înălțime de 52 m. 6. E punct trigonometric pentru observație de rangul I-iŭ, dominînd asupra cătunuluĭ Dunăvățul-d.-s., asupra gîrleĭ Dunăvățul, asupra drumuluĭ comunal Moru-Ghiol-Dunăvățul-d.-s. Este acoperit cu pășunĭ și arăturĭ.

Dunăvățul, *pîrîŭ,* izvorește din com. Mărăști, din locul numit Vîrnav, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s.; curge de la N. la S.; primește pe dreapta pîrîiașul Blidariul, iar pe stînga pîrîiașele Cerghicea și Dobriana, apoĭ trece prin satul Lunca și pe la V. de Fruntești și se varsă în rîul Berheciul, la Bărboasa, com. Onești, jud. Tecuciŭ.

Dunăvățul, *gîrlă,* în jud. Tulcea, pl. Tulcea, pe teritoriul com. Moru-Ghiol; se desface din Dunăre (brațul St. Gheorghe); se îndreaptă spre S., maĭ întîiŭ, facînd maĭ multe cotiturĭ, și ia apoĭ direcția spre V.; după un curs de 40 kil., se varsă în lacul Razelm. De sigur trebue să fie unul din cele 7 brațe ale Dunăreĭ menționate de Ptolomeu, și anume Ἱερὶ στῶμα = gura sacră. El udă partea estică a plășeĭ și centrală a comuneĭ. Pe malul săŭ drept sunt așezate satele Dunăvățul-d.-j. și Dunăvățul-d.-s. Malurile pe alocurea sunt înalte. Dealungul lor merge un drum comunal spre pescăriile de la lacul Dranov. Comunică cu lacul Dranov prin treĭ gîrle: Pietnaț, Semnat și Dvațatca.

Dunăvățul-de-Jos, *sat,* în jud. Tulcea, pl. Tulcea, cătunul com. Moru-Ghiol. E așezat în partea estică a plășeĭ și în cea sud-estică a com., pe malul drept al rîuluĭ Dunăvățul, la 7 kil. spre Sud-Est de cătunul de reședință, Moru-Ghiol. Se mărginește la nord cu cătunele Moru-Ghiol și Dunăvățul-d.-s.; la V. cu cătunul Bei-Bugeac; la E., cu comuna Cara-Orman și la S., cu lacul Razelm. Intinderea sa este de 650 hect., din carĭ 50 hect. ocupate de vatra satuluĭ, restul de 600 hect. este al locuitorilor.

Populația este toată rusească; sunt 78 familiĭ, saŭ 280 suflete. In cătun este o școală și o biserică ortodoxă.

Dunăvățul-de-Sus, *sat,* în jud. Tulcea, pl. Tulcea, căt. com. Moru-Ghiol. E așezat în partea estică a plășeĭ și a comuneĭ, pe malul drept al rîuluĭ Dunăvățul, la 5 kil. spre Sud-Est de cătunul de reședință, Moru-Ghiol, la poalele sudice ale Dealuluĭ-cu-Cetate. Are o întindere de 500 hect., din carĭ 30 hect. ocupate de vatra satuluĭ, restul de 450 hect. al locuitorilor. Populațiunea este toată rusească, venită din comuna Uzlina. Sunt 50 familiĭ cu 403 suflete. Are o biserică ortodoxă, fondată în anul 1894.

Duncești, *cătun,* al com. Boziorul, jud. Buzăŭ. Are 20 locuitorĭ și 8 case.

Dudeștilor (Valea-), *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Boziorul, căt. Duncești; se scurge în Sărățelul-Bălăneștilor.

După-Cuptoare, *izvor,* în jud. Buzăŭ, com. Pănătăul, cătunul Sibiciul-d.-j.; se scurge în Valea-Pănătăuluĭ.

După-Piatră, *cătun,* al com. Mlăjetul, jud. Buzăŭ. Are 160 locuitorĭ și 31 case.

Dupăita, *deal.* Vezĭ Movilițeĭ (Dealul-), jud. Vasluiŭ.

Durale, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, com. Beidant. Este o prelungire de S. a dealuluĭ Dolujan, întinzîndu-se pe lîngă valea Calaigi și pîrîul Beidant, într'o direcție generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea N. a plășeĭ și centrală a com. La poalele luĭ de S. se află așezat satul Beidant. Pe muchĭe merge drumul comunal Beidant-Eschi-Baba. E acoperit cu fînețe și la poale cu semănăturĭ.

Duran-Bair, *deal,* în jud. și pl. Constanța, pe teritoriul com. Palazul, și anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Canara. Are o direcțiune generală de la N.-E. către S.-V., întinzîndu-se de-a-lungul și pe la E. de valea Ciban-Dere. Are ca vîrfurĭ maĭ însemnate: Islam-Tepe, care are 91 m. și Duran-Iuc, care are 85 m. și este puțin maĭ la S. de cît cel d'intîĭ. Este acoperit cu pășune și pe poale cu semănăturĭ.

Duran-Iuc, *vîrf de deal,* în jud. și pl. Constanța, com. Palazul, căt. Canara. Este unul din vîrfurile cele maĭ însemnate ale dealuluĭ Duran-Bair. Are 85 m. înălțime și este acoperit cu verdeață.

Duran-Tepe, *movilă,* acoperită cu verdeață, în jud. și pl. Constanța, pe teritoriul com. Palazul, la 2 kil. spre V. de satul Canara. A fost punct trigonometric de observație de rangul al III-lea. In apropiere se află un cimitir vechiŭ turcesc.

Durasă-Cairac, *vale,* în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, com. Ciamurli-d.-s., căt. Testemel; se formează pe cîmpia Dolama; se întinde spre S., într'o direcţie generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea de N.-V. a pl. şi a com.; merge numaĭ prin pădurĭ, şi, după 3 kil., se deschide în valea pîrîuluĭ Beidant, pe dreapta, maĭ jos de satul Testemel.

Durăitoarea, *ramificaţie* a Şomuzuluĭ-Mare, jud. Suceava, com. Dolheşti.

Durăitoarea, *pîrîŭ,* în jud. Suceava, com. Preuteşti. Izvoreşte din Dealul-Mocanuluĭ şi se pierde în mlaştinele de pe ţărmul drept al Şomuzuluĭ.

Durăitorĭ (La-), *cascadă* de 7 m., a pîrîuluĭ Beuca, jud. Suceava, com. Neagra-Şaruluĭ.

Durăul, *schit,* în comuna Hangul, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţul, aşezat aproape de una din stîncile cele maĭ măreţe ale munteluĭ Ceahlăul, într'o prea pitorească poziţie, la o oră depărtare de schitul Hanguluĭ.

După tradiţiune, schitul Durăuluĭ a fost înfiinţat de sihaştri, carĭ aŭ locuit împrejurul Pionuluĭ şi chiar de-asupra luĭ, unde rar un urs saŭ un lup se rătăceşte, gonit fiind de foame; chiar şi astă-zĭ se găseşte pe Ceahlăul o peşteră într'o stîncă, numită: Peşterea-luĭ-Vucu, după numele sihastruluĭ care a locuit'o şi despre care peşteră aminteşte Gheorghe Asachi într'o poemă a sa. Sihaştri, uniĭ după alţiĭ, trăind în această regiune neospitalieră şi obosiţĭ de greutăţile şi suferinţele singurătăţeĭ, aŭ înfiinţat schitul Durăul os la poalele Pionuluĭ. Maĭ întîiŭ aŭ făcut o biserică mică de lemn, care a ţinut maĭ mult de un secol, după care aŭ ridicat o altă biserică tot de lemn, şi care a durat pînă la 1800. Biserica de piatră, mare, solidă, cum se găseşte astăzĭ, a fost terminată de zidit la 1835 şi sfinţită de însuşĭ Mitropolitul Veniamin, după cum se dovedeşte din următoarea inscripţiune, pusă de-asupra uşeĭ bisericeĭ:

Biserica Buna-Vestire, a prea Sfinteĭ născătoare de Dumnezeŭ, zidită în zilele Prea Inălţatuluĭ Domn Mihail Gr. Sturdza Wd., cu blagoslovirea Prea Sfinţituluĭ Mitropolit Veniamin. Cu ajutorul Domnilor ce i-aŭ năstăvit duhul sfînt. Prin osârdia cuvioşieĭ sale părinteluĭ Gherasie şi a neguţitorilor dumnealor fraţĭ Gh. şi Ioan Prosie şi Vasile Ilovicĭ, 1835.

In archiva bisericiĭ se maĭ păstrează multe din scrisorile originale ale unora din donatorĭ. Icoanele şi marmora aŭ fost aduse din Constantinopol, iar gratiile de fier, de la Iacobeni, din Bucovina.

La 1840, înmulţindu-se călugăriţele în Văraticul, Mitropolitul Veniamin, cu aprobarea Prinţuluĭ Sturdza, a dispus ca schitul Durăul, să se schimbe în metoc al mănăstireĭ Văratecul şi prin urmare călugăriĭ să se strămute la mănăstirea Secul, iar călugăriţele să vie aice, dar n'a reuşit din pricina opunereĭ energice a călugărilor şi a ctitorilor (maĭ cu seamă a luĭ Prosie).

Durăul, *poiană* prea frumoasă, la poalele Ceahlăuluĭ, împrejurul schituluĭ cu acelaşĭ nume, jud. Neamţu, pl. Piatra-Muntele, com. Hangul. La 1830, luna Iuliŭ 31, Mitropolitul Veniamin supunînd schitul Durăul către mănăstirea Neamţul, la punctul al 2-lea zice: «Schitul acesta va avea întru stăpînirea sa o poiană, ce este între pîrîele Durăuluĭ, şi o morişcă ce este pe unul din acele pîrîe. Care poiană şi morişcă sunt din dreptul Schituluĭ la vale, avînd voie a maĭ deschide împrejurul aceleĭ poiane ca să fie ca de 15 fălcĭ pentru iarbă, etc. (anafor. 146 din 1840, Hris). Această proprietate a schituluĭ Durăul a fost respectată de toţĭ posesoriĭ moşieĭ Hangul până la 1864, cînd a fost luată în urma legeĭ rur., împreună cu toate cele-l'alte drepturĭ ale Schituluĭ (v. Muntele Ceahlăul şi Schitul Durăul de Arch. Varahiil Zateş, Iaşi 1885).

Durăul, *ramură de munţi,* ce se detaşează către N. din grupa sistemuluĭ stîncos Ceahlăul, pe teritoriul com. Hangul, judeţul Neamţu, plasa Piatra-Muntele.

Durăul, *iaz,* jud. Neamţu, format de apele pîrîiaşuluĭ cu acelaşĭ nume. Este situat în ograda Schituluĭ Durăul.

Durăul (Schitul-), *pîrîiaş,* jud. Neamţu. Izvoreşte din muntele Ceahlăul, şi-şĭ măreşte volumul cu apele ce se scurg din cascade de pe stîncile laterale. Curge pe la schitul cu acelaşĭ nume, apoĭ pe la schitul Hanguluĭ, traversînd şoseaua mixtă Piatra-Prisăcani, aproape de vărsarea sa, pe dreapta rîuluĭ Bistriţa, între kil. 106—107.

Acest pîrîŭ este foarte bogat în păstrăvĭ. Dintre pîrîiaşele cele maĭ însemnate ce primeşte însemnăm pe La-Martin unit cu Serafim.

Durbăceşti, *vechie numire* a *cătunuluĭ* Punga, din com. Trestia, jud. Buzăŭ.

Durda, *deal,* jud. şi pl. Prahova, com. Proviţa-d.-j., numit ast-fel

după numele locuitorilor care-l posedă. E acoperit cu pădure măruntă iar la poalele luĭ sunt livezĭ, izlazurĭ, pomĭ şi se cultivă porumb.

Durduci, *pîrîŭ*, cu direcţia de la V. spre E. Izvoreşte din comuna Petrari-d.-s., jud. Vîlcea, pl. Ocolul şi se varsă în rîul Otăsăul, tot în raionul acesteĭ comune.

Durducul, *baltă*, formată din vărsarea Prutuluĭ şi a Jijieĭ, spre E. de satul Costuleni, comuna Costuleni, jud. Iaşi, pl. Braniştea.

Durducul, *iaz*, în satul Podul-Jijieĭ, jud. Iaşi, pl. Braniştea, com. Golăeşti; se scurge în gîrla Dubruvăţul.

Durducul, *pîrîŭ*, care se scurge în Jijia, jud. Botoşani, com. Comîndăreşti, moşia Reuseni.

Durducul, *pîrîŭ*, udă teritoriul com. Bereasa, jud. Vasluiŭ, pl. Mijlocul, curgînd în direcţiune de la N. spre S.; se varsă în rîul Bîrlad.

Durducul-Mare, *trup de pădure* al statuluĭ, care, împreună cu Durducul-Mic, Palanga şi Lăstarul formează pădurea Ariceşti, pendinte de com. Ariceşti, judeţul Prahova, pl. Filipeşti.

Durducul-Mic. Vezĭ Durducul-Mare, jud. Prahova.

Durdueşti, *cătun*, jud. Argeş, pl. Oltuluĭ, pendinte de com. rur. Uda-d.-j. Are o populaţiune de 50 fam. Are o biserică cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot şi un cîntăreţ.

Durei. Vezĭ Muncelul-Dureĭ, *sat*, în jud. Roman, pl. Fundul, com. Iucşeşti.

Duretuluí (Dealul-), *colină*, în jud. Buzăŭ, com. Măgura, căt. Ciuta.

Duretuluĭ (Valea-), *vale*, în judeţul Buzăŭ, comuna Măgura, căt. Ciuta. Incepe din deal şi se scurge în rîul Buzăul.

Durleşti, *mahala*, în com. rur. Băltanele, jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-j.

Durneşti, *com. rur.*, în partea de V. a plăşeĭ Ştefăneşti, jud. Botoşani. E formată din satele Cucuteni-Răzăşi, Cucuteni-Tufescu şi Dorneni-Brănişteanu.

Teritoriul com. e compus maĭ mult din dealurĭ şi podişe întinse cu puţine văĭ. Suprafaţa com. e de 4080 hect., din carĭ 3625 hect. ale proprietarilor marĭ, 395 hect. ale locuitorilor şi 60 hect. ale răzaşilor.

Are o populaţiune de 193 fam. saŭ 960 suflete, din carĭ 480 bărbaţĭ şi 489 femeĭ. Sunt 235 contribuabilĭ.

Intinderea locurilor cultivate e de 1616 hect. Viĭ, sunt 3 carĭ aŭ o întindere de 20 hect.

Numărul vitelor e de 2607: 547 boĭ şi vacĭ, 206 caĭ, 1739 oĭ, 115 rîmătorĭ. Sunt 70 stupĭ cu albine.

Budgetul com. e de 4255 leĭ la veniturĭ şi de 4248 leĭ la cheltuelĭ.

Are: 2 bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ, 3 cîntăreţĭ şi 1 paraclisier; o şcoală mixtă, condusă de un învăţător plătit de stat şi frecuentată de 58 elevĭ; 3 morĭ pe apă; 4 cîrciumĭ. Sunt 4 comercianţĭ şi 8 meseriaşĭ.

Durneşti, *sat*, aşezat în partea de N.-V. a com. Ungureni, pl. Jijia, jud. Botoşani, cu o suprafaţă de 1083 hect. şi o populaţie de 45 familiĭ saŭ 166 suflete, din carĭ 53 contribuabilĭ.

Durneşti. Vezĭ Dorneşti, jud. Neamţul.

Durneşti (Brănişteanul), *sat*, în jud. Botoşani, pl. Stefăneşti, com. Durneşti, în partea de V. a comuneĭ. Are o suprafaţă de 2684 hect., din carĭ 2431 proprietate mare şi 253 ale locuitorilor şi o populaţie de 87 familiĭ saŭ 401 suflete, carĭ locuesc în 80 case.

In acest sat e reşedinţa com. Durneşti. Are o biserică, deservită de un preot şi 2 cîntăreţĭ; 1 şcoală mixtă condusă de 1 învăţător şi cu 58 şcolarĭ.

Vite: 390 boĭ şi vacĭ, 120 caĭ, 1333 oĭ şi 60 porcĭ. Loc. posedă 25 stupĭ cu albine. Sunt: 2 cîrciume; 2 comercianţĭ şi 5 meseriaşĭ.

Durneşti-Mitropolieĭ, fostă *moşie* a Statuluĭ şi *sat*, în partea de E. a comuneĭ Rînghileşti, jud. Botoşani, pl. Stefăneşti, în dreapta Prutuluĭ. In urma împroprietăririlor de la 1879 pe o parte din moşie, s'a format satul noŭ Santa-Maria, iar partea rămasă fu înstreinată de Stat, cumpărată şi alipită la moşia Rînghileşti.

Astă-zĭ, sub numele de Durneşti-Mitropolieĭ, se cunoaşte micul cătun aşezat pe marginea şoseleĭ judeţene Stefăneşti-Iaşi, în partea de E. a satuluĭ Santa-Maria. Are o populaţie de 31 familiĭ saŭ 105 suflete, din carĭ 82 contribuabilĭ şi o întindere de 369 hect.

In vechime, satul se numia Periţcani şi era aşezat în ponoare, maĭ spre Nord, pe malul Prutuluĭ; însă, din cauză că Prutul

risipea malul, locuitorii, împroprietărindu-se la 1864, aŭ format, mutîndu-se pe locul de astă-zi, satul, dîndu-i şi numele de Durneşti, după numele vechiuluĭ proprietar, Durnea.

Astă-zi Statul maĭ are o mică pădure de răchită (salcie) lîngă Prut.

Numărul vitelor este de 144: 84 boĭ şi vacĭ, 8 caĭ, 70 oĭ şi 18 mascurĭ.

Durneştilor (Dealul-), *deal,* lîngă Prut, în partea de N.-E. a com. Rînghileşti, plasa Stefăneşti, jud. Botoşani; este o ramificare a dealurilor Cracalieĭ, carĭ merg spre S.-E. la Prut, împreună cu ramurile dealurilor Boroseni şi Berza.

Durneştilor (Pîrîul-), *pîrîŭ,* jud. Botoşani; izvoreşte de pe moşia Ciornohalul; trece pe pămîntul locuitorilor din Santa-Maria; formează 2 iazurĭ şi se varsă în Prut, între Santa-Maria şi Durneşti.

Duroga-Garana, *lac,* în judeţul Tulcea, pl. Sulina, com. Sfestofca, căt. Periprava, în partea apusană a plăşiĭ şi a com. E format de balta Velichi-Uerheĭ, cu care comunică prin o mică gîrliţă; e înconjurat cu stuf; are 2 hect. întindere; conţine puţin peşte.

Duruceanul, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, de pe teritoriul com. Dărmăneşti; e situat d'a dreapta Uzuluĭ.

Duruitoarea, *deal,* pl. Siretul-d.-j., jud. Bacăŭ, de pe teritoriul com. Leca.

Duruitoarea, *vale,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., com. Leca, formată de dealurile Bălăneasa şi Duruitoarea.

Duruitoarea, *pîrîiaş,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., com. Leca, care trece prin teritoriul satuluĭ Bota şi apoĭ se scurge d'a stînga Răcătăuluĭ.

Duruitoarea, *pîrîŭ,* începător de pe Comăneşti, com. Suharăul, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ; se varsă în Prut.

Duruluĭ (Plaiul-), *colină,* în jud. Buzăŭ, comuna Pătîrlagele, face hotar despre com. Valea-Musceluluĭ.

Duruşanul, *vălcea,* jud. Olt, care se formează pe teritoriul com. Tituleşti, cu direcţia V.-E. şi se varsă în Dorofeiŭ, aproape de gura luĭ.

Durvarea, *pîrîŭ,* jud. Olt, care se varsă în gîrla Geamăna-Mare, în raionul comuneĭ Rîjleţul-Vieroş, pl. Vedea-d.-s., de unde şi izvoreşte.

Dusul-cu-Pariĭ (La-), *colină,* în com. Vintilă-Vodă, jud. Buzăŭ, acoperită de pădure.

Duşani, saŭ **Duşanca (Duşiani),** *proprietate* nelocuită, pendinte de com. Letca-Vechie, pl. Cîlniştea, jud. Vlaşca, situată pe partea stîngă a apeĭ Glavaciocul, nu departe de gura eĭ.

O parte din moşie aparţine Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti, pendinte de spitalul Pantelimon şi are o suprafaţă de 723 hect. O altă parte, acea despre Letca-Nouă, este a Statuluĭ, fostă a bisericeĭ Sărindaruluĭ; are 921 hect.

Din acestea, Eforia spitalelor Civile are 650 hect. pădure, iar Statul 382 hect., rămînînd loc de cultură 612 hect.

S'a vîndut în loturĭ din proprietatea Duşani a Statuluĭ, 96 hect. despre moşia Letca-Vechie şi Crovul.

Moşia Eforieĭ Spitalelor are un venit de 600 leĭ; iar a Statuluĭ de 2600 leĭ.

Pe marginea despre V. a acesteĭ proprietăţĭ, trece apa Glavaciocul, care se varsă în Cîlnişte din jos de Crovul.

Prin mijlocul pădureĭ trece şoseaua Bucureşti-Alexandria.

Aci este un han, pe Duşani-Eforiĭ.

Duşani, *deal,* cultivabil, între satele Topile şi Valea-Seacă, din com. Păşcani, jud. Suceava.

Duşani, *localitate,* în jud. Suceava, com. Cristeşti, la obîrşia pîrîuluĭ Ermolia.

Duşăşti, *sat,* în jud. Neamţu, pl. Piatra-Muntele, com. Cîrligi, situat în spre N. satuluĭ Cîrligi.

Duşei, *deal,* la S. de căt. Văcarea, com. Valea-Popeĭ, pl. Rîurile, jud. Muscel.

Duşi, *pîrîiaş,* format pe teritoriul com. Spineşti, pl. Vrancea, jud. Putna; se varsă în Putna.

Duşiani. Vezĭ Duşani, jud. Vlaşca.

Duşmanul, *movilă,* situată la E. de com. Cireşul, pl. Ianca, jud. Brăila.

Dusmăneasca, *vale,* în pl. Ialomiţa-Balta, jud. Ialomiţa; este o ramură a văiĭ Strachina, ce are direcţiunea spre N.

Duşmăneşti, *numire* dată uneia din cele 4 *ramificaţiĭ* ale *munteluĭ* Strihani, din com. Tohani, jud. Buzăŭ.

Duşmăneşti, *moşie,* în jud. Bu-

zăŭ, com. Tohani. Vezĭ Bălăneşti-Duşmăneşti.

Dutca, *munte,* ce străbate mijlocul com. Predealul, plaiul Peleşul, jud. Prahova situat între munţiĭ Zamura, Urechia şi Sorica.

Este renumit pentru pădurile sale de fag, stînele sale de oĭ, bogatele luĭ păşunĭ şi locurĭ de fîneţe.

Acest munte a fost vîndut la 1821 de biv vel Logofăt Chrisoscoleu, D-neĭ Sachelarie, apoĭ a fost cumpărată de marele Ban Alexandru Filipescu. La 1846 a fost hotărnicit de inginerul G. Fischtum.

Astă-zĭ se stăpîneşte de M. S. Regele Carol. A fost cumpărat de M. S. la 1882, împreună cu alţĭ munţĭ, dela D-l N. Creţulescu, pe preţul de 400000 leĭ. D-l Creţulescu îl stăpînise dela fratele săŭ Scarlat, iar acesta îl poseda prin cumpărătoare dela familia Filipeştilor.

Duţeşti, *cătun,* ţinînd de com. Cărbuneşti, pl. Amaradia, jud Gorj. E situat parte pe valea Gilortuluĭ, iar parte pe deal. Are o suprafaţă de aproape 370 hect. din carĭ 200 hect. arabile, 7 hect. vie, 7 hect. prunet, iar restul pădure şi izlaz.

Are o populaţie de 85 familiĭ, saŭ 273 suflete, din carĭ 80 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ sunt moşnenĭ.

Eĭ posedă: 34 plugurĭ, 30 care cu boĭ, 1 căruţă cu caĭ; 32 stupĭ; 172 vite marĭ cornute, 208 oĭ, 55 capre, 144 rîmătorĭ şi 19 caĭ.

Comunicaţia se face prin şoseaua comunală de pe valea Gilortuluĭ, ce trăbate cătunul şi-l pune în comunicaţie spre N. cu Ştefăneşti, iar spre S. cu şoseaua vecinală de la Cărbuneşti. La E. se leagă cu Licuriciul prin şoseaua vicinală ce vine din cătunul de reşedinţă.

In cătun se găsesc: 1 moară cu 5 alergătorĭ pe apa Gilortul; 2 puţurĭ şi 4 izvoare acoperite.

Cătunul are 2 bisericĭ făcute la anul 1780 de locuitorĭ şi deservite de 1 cîntăreţ şi de preotul din cătunul de reşedinţă.

E

Eapa. Pentru toate cuvintele cu această numire, compusele și derivatele eĭ, vezĭ litera *I*.

Ebe-Chioi, *sat,* în jud. Constanța, pl. Mangalia, căt. com. Osman-Facî. E situat în partea de S. a jud. și cea V. a com., la 4 kil. spre S.-V. de reședință, pe valea Curu-Bair-Alcea, și între dealurile Curu-Bair, la V. și Osman-Facî, la E. și dominat de movila Ebe-Chioi (108 m.). Are o întindere de 2513 hect., din carĭ 49 hect. ocupate de vatra satuluĭ, cu 46 case. Populațiunea, compusă din Turcĭ și Tătarĭ, este de 77 familiĭ cu 343 suflete, ocupîndu-se cu agricultura.

Ebe-Chioi, *movilă,* în jud. Constanța, pl. Mangalia, pe teritoriul com. rur. Osman-Facî și anume pe acela al căt. săŭ Elibe-Chioi saŭ Ebe-Chioi. Este situată în partea de N. a plășiĭ și cea de S.-E a comuneĭ, la $2^1/_2$ kil. spre E. de satul Ebe-Chioi, pe muchia dealuluĭ Osman-Facî. Are o înălțime de 108 metri și domină satele Ebe-Chioi, Osman-Facî, drumurile comunale ce le unesc, drumurile Ebe-Chioi-Abdulah, Ebe-Chioi-Topraisari; este artificială și a servit probabil ca punct de orientare și observație.

Ebe-Chioi-Ceair, *vale,* în jud. Constanța, pl. Medjidia, pe teritoriul com. Cuciuc-Biulbiul; este un afluent pe partea stîngă al văiĭ Sorpci-Dere, împreună cu valea Ciobanisi-Dere; se desface din dealul Bair-Biulbiul-Cuciuc, aproape de com. Biulbiul-Cuciuc; se îndreaptă spre E. avînd o direcție generală de la N.-V. către S.-E. și, după un drum de 3 kil., se deschide în valea Sorpci-Dere, în dreptul dealuluĭ Curu-Bair; este o vale puțin largă și este tăiată în toate părțile de drumurile Elibe-Chioi-Copadin, Osman-Facî-Copadin, Buiuc-Biulbiul-Copadin și Biul-Cuciuc-Osmancea; este așezată în partea S.-V. a com. și a plășeĭ.

Ebraia, *pădure* a statuluĭ, în întindere de 25 hect, care face parte din pădurea Băbeni, jud. Vîlcea, pl. Otăsăul.

Echenli-Orman, *pădure,* în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, com. Garvanul, căt. Garvanul-Mic, situată pe ramificațiile sudice ale dealuluĭ Sîrt-Iol-Bair, nu departe de satul Garvanul-Mare, și formînd cu pădurea Saidi-Orman, pădurea numită Garvanul; are o întindere de 87 hect., aparținînd toate Statuluĭ; esențe: fagĭ, carpenĭ și stejarĭ piticĭ.

Echenli-Orman-Bair, *deal,* în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. Dobromirul, și anume pe acela al căt. Dobromirul-din-Deal; este o continuare a dealuluĭ Orta-Burun; se îndreptează spre S.-E., avînd o direcție de la N.-V. către S.-E. și se termină prin pădurea Caralmus-Orman; brăzdează partea Sudică a plășiĭ și cea de S.-V. a com.; este despărțit de dealul Orta-Burun prin drumul ce duce de la Dobromir la Techideresi; este acoperit peste tot cu stuf; are o înălțime de 160 metri.

Echi-Iuiuc-Olceac, *deal,* în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rur. Beilicul și anume pe acela al căt. săŭ Bac-Cuius; face parte din culmea dealuluĭ Mîrleanu; se îndreaptă

de la N.-V. spre S.-E., cu o direcție generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea Estică a plășiĭ și pe cea Sud-Estică a com.; pe muchia sa merge puțin și hotarul dintre plășile Silistra-Nouă, și Medjidia; atinge 181 metri înălțime în vîrful Cuzgun și domină satul Bac-Cuius, văile Bac-Cuius-Culac, Ceair-Orman, Cara-Cialic-Culac, și drumul județean Ostrov-Cuzgun; este acoperit numaĭ cu pădurĭ.

Echi-Tepe, *movilă,* în jud. Constanța, pl. Mangalia, la hotarul com. Musurat și al com. Osman-Facî, pe teritoriul căt. Abdulah, de care se află depărtat numaĭ cu 1 kil.; este situată la nordul plășeĭ și com., pe culmea dealuluĭ Cuan-Deresi-Bair; are o înălțime de 90 metri; este acoperită cu pășune; servă ca punct trigonometric de al 2-lea grad; domină căt. Abdulah, drumurile de la Abdulah la Hasidiuluc, la Techirghiol și de la Mametcea la Musurat.

Edera, *munte,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, pe teritoriul com. Brusturoasa.

Edera, *deal,* jud. Prahova, pl. Filipești, com. Ederile, pe care se cultivă $16^{1}/_{2}$ hect. vie.

Edera, *deal,* la N. de satul Gunoaia, com. Burdusaci, pl. Stănișești, jud. Tecuciŭ. Din el pleacă o ramificație în interiorul com. Crăești, în direcția spre N.-V., care se numește Gura-Bîșteĭ.

Edera, *pădure* a statuluĭ, în întindere de 350 hect., jud. Prahova, pl. Filipești.

Edera-de-Jos, *sat,* face parte din com. rur. Ederile, pl. Filipești, jud. Prahova.

Edera-de-Sus, face parte din com. rur. Ederile, pl. Filipești, jud. Prahova. Aci e reședința com.

Edereĭ, (Vălceaua-) *vălcea,* jud. Vîlcea, pl. Oltețul-d.-s., com. Obislavul.

Ederile, *com. rur.,* jud. Prahova, pl. Filipești. Este situată pe malul stîng al rîuluĭ Cricovul, la 30 kil. departe de capitala jud. și la 11 kil. de a plășeĭ.

Se compune din 2 căt.: Edera-d.-j. și Edera-d.-s., avînd o populațiune de 211 familiĭ, saŭ 927 suflete (470 bărbațĭ 457 femeĭ), plus 10 familiĭ de Țiganĭ.

Contribuabilĭ sunt: 180; case de locuit: 211.

In com. e o biserică, reparată în anul 1894, deservită de un preot.

Locuitoriĭ pe lîngă agricultură se maĭ ocupă cu lemnăria și cărămidăria.

In raionul com., pe apa Cricovul, e o moară de măcinat.

S'aŭ împroprietărit, la 1864, 170 locuitorĭ cînd li s'aŭ dat 504 hect.

Vite sunt: 19 caĭ și epe, 110 vacĭ, 200 oĭ și 165 porcĭ.

Stupĭ cu albine sunt 40.

Școala datează în com. dela 1877. Copiĭ în vîrstă de școală sunt 128. Știŭ carte 100 bărbațĭ și 11 femeĭ.

Pe teritoriul acesteĭ com. se află mine de lignit, încă neexploatate.

A patra parte din terenul com. e prielnic cultureĭ; restul e muntos.

Comerciul se exercită în com. de șase cîrciumarĭ.

Venitul com. e de 6639 leĭ și cheltuelile de 3431 leĭ anual.

Cu com. vecine se leagă prin drumurĭ naturale, afară de Moreni și Valea-Lungă, unde sunt șosele.

E brăzdată de dealurile: Vîrful-Babeĭ, Dani și Vîrful-Cornetuluĭ, carĭ servesc de pășune vitelor locuitorilor.

Afară de rîul Cricovul, văile: Batoguluĭ, Ruda și Groșetul, udă comuna.

Edil-Chioi, *com. rur.,* jud. Constanța, pl. Mangalia. E situată în partea meridională a județuluĭ, la 37 kil. spre S.-V. de orașul Constanța, capitala districtuluĭ, și în cea septentrională a plășiĭ, la 28 kil. spre N.-E. de orășelul Mangalia, reședința eĭ, pe valea Cealic-Cum-Ceair.

Se mărginește la N. cu com. Osman-Facî; la E., cu comuna. Tropaisari; la S., cu comunele. Gheringic și Azaplar; iar la V., cu comunele Enghez și Osmancea.

Relieful soluluĭ e puțin accidentat de următoarele principale dealurĭ: Elibe-Chioi-Bair (110 m.), la N.; Osman-Facî-Iol (99 m.), la N.-E; Osmancea-Bair (70 m.), la N-V.; Enghez-Bair (82 m.), la V.; Cara-Chioi-Bair (100 m.); Amzacea-Burun (102 m.), Cogea-Sîrt-Bair (100 m.), la S.; Meragi-Bair (107 m.) și Trapraisari-Bair (92 m.), la E.; Iol-Bair (101 m.), Meragi-bair II (102 m.), Cerkez-Iuc-Bair (93 m.), Amzacea-Bair (107 m.), prin interiorul comuneĭ. Aceste dealurĭ sunt acoperite cu fînețe și semănăturĭ.

Movile sunt 32, maĭ toate artificiale, construite pentru a servi ca puncte de orientare; principale sunt: Orta-Iuc (103 m.), la S.-V.; Uzmilar (101 m.); Balabanar-Tepe (93 m.), Esic-Iuc (102 m.), prin interior; Meragi-Iuc (104 m.), Ufac-Iucler, Panar-

Iuc-Amzacea, Cara-Iuiuc (între 92—104 m.), la S.

Văĭ ce aŭ puţină apă sunt numaĭ primăvara şi toamna în timpul ploilor; prin ele deosebim: Uzunlar-Ceair unit cu Uzunlar-Dere, formînd valea Paşa-Conac-Dere, la N.; Cealic-Cum-Ceair, formată din văile Amzacea-Dere unită cu Sînîr-Dere, şi din valea Maratan unită cu valea Cuvan-Alceac; tot în valea Cealîc se deachide şi valea Paşa-Conac-Dere.

Cătunele carĭ o formează sunt patru: Edil-Chioi, reşedinţa spre apus, la unirea văilor Cealîc şi Paşa-Dere; Amzacea, la S., la 5 kil. spre S.-V, de reşedinţă, în văile Muratan şi Cuvan; Uzunlar spre N., la $3^1/_2$ kil. spre N.-E. de reşedinţă, pe valea Uzunlar-Dere; şi în fine Enge-Mahale, tot spre N. la 4 kil. spre N.-E. de reşedinţă, pe valea Osman-Facî-Iol.

Edil-Chioi şi Uzunlar au casele adunate celel'alte, cam răzleţe.

Suprafaţa comuneĭ este de 6500 hect., din carĭ 198 hect., ocupate de vetrele celor cincĭ sate cu 193 case, restul de 6302 hect., împărţit între Stat cu proprietarĭ posedînd 3000 hect. şi locuitoriĭ ce aŭ 3202 hect.

Populaţiunea comuneĭ pe anul 1895—96 a fost de 234 familiĭ, saŭ 951 suflete, în maioritate Turcĭ, Tătarĭ şi puţin Bulgarĭ: 498 bărbaţĭ, 453 femeĭ; 507 necăsătoriţĭ, 428 căsătoriţĭ, 15 văduvĭ; 921 cetăţenĭ românĭ 30 supuşĭ străinĭ; 244 ortodoxĭ, 706 mahomedanĭ, 1 catolic; 157 agricultorĭ, 3 comercianţĭ; 98 împroprietăriţĭ şi 62 neîmproprietăriţĭ.

Ştiŭ carte 7 persoane, nu ştiŭ 947.

Contribuabilĭ sunt 160.

In com. sunt 5 geamiĭ, 2 în cătunul Amzacea, şi cîte una în cele-l'alte cătune, avînd toate 10 hect. Sunt servite de 3 hogĭ.

Intinderea com. e de 6500 hect., din carĭ: 198 hect. teren neproductiv (ocupate de vetrele satelor); 632 hect. teren productiv (din care 3000 hect. ale Statuluĭ cu proprietariĭ, 3302 hect. al locuitorilor); din acestea: 5422 hect. teren cultivabil (din care 2610 hect. al Statuluĭ cu proprietariĭ, 2812 hect. ale locuitorilor); 239 hect. teren necultivabil (din care 110 hect. ale Statuluĭ cu proprietariĭ, 120 hect. al locuitorilor); 650 hect. teren izlaz (din care 280 hect. ale Statuluĭ cu proprietariĭ, 370 hect. ale locuitorilor).

In comună sunt 157 plugarĭ, posedînd 299 plugurĭ (161 cu boĭ, 138 cu caĭ); 151 care şi căruţe (150 cu boĭ, 101 cu caĭ); 12 maşinĭ de secerat; 4 maşinĭ de bătut porumb; 4 grape de fier; 1 trior; 3 maşinĭ de vînturat.

Vite sunt 6275, din carĭ: 556 caĭ, 748 boĭ, 54 bivolĭ, 9 asinĭ, 4663 oĭ, 173 capre şi 81 porcĭ.

Sunt 9 morĭ de vînt.

Comerciul se face prin gara Murfatlar, la 25 kil. spre N.-E. de com., de către treĭ comercianţĭ (cîrciumarĭ) şi constă în import de coloniale, maşinĭ agricole şi în export de cereale, vite (oĭ cu produsele lor).

Budgetul com. are la veniturĭ 3215 leĭ şi la cheltuelĭ 1558 leĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt drumul judeţean Medjidia-Mangalia, trecînd prin toate satele afară de cel de reşedinţă; apoĭ nenumărate drumurĭ vecinale saŭ de căruţe, carĭ unesc cele patru sate între ele şi cu cele maĭ învecinate, ca Trapai-Şari, Casap-Chioi, Enghez, Osmancea, Osman-Facî, etc.

Edil-Chioi, *sat*, jud. Constanţa, pl. Mangalia, căt. de reşedinţă al com. Edil-Chioi. E situat în partea nordică a plăşeĭ şi cea vestică a comuneĭ, pe valea Cialic-Cum-Ceair, la unirea eĭ cu valea Paşa-Conac-Dere, între dealurile: Meragi-Bair şi Cerchez-Iuc-Bair, la E.; Tatar-Bair, la S.; Edil-Chioi-Tepe, la V. şi Iol-Cari-Bair, la N. Intinderea sa e de 2650 hect., din carĭ 60 hect. ocupate de vatra satuluĭ; restul aparţine statuluĭ şi locuitorilor. Are o populaţiune de 39 fam., saŭ 250 suflete, în maioritate Sîrbĭ şi Bulgarĭ.

Drumurĭ comunale duc din acest sat spre Enge-Mahale. Uzunlar, Topraisari-Amzacea; Enghez şi Osmancea.

Edil-Chioi-Tepe, *deal*, în jud. Constanţa, pl. Mangalia, pe teritoriul com. rur. Osmancea; formează, împreună cu dealul Tatar-Bair, un unghiŭ drept; are direcţia N.-S. şi se întinde printre văile Cealic-Cum-Ceair, care sunt la V.; domină comunele: Osmancea, Agemler, Ciobanisa, cele două văĭ pe care le separă, precum şi drumurile Edil-Chioi-Cosîcci, Osmancea-Chiuciuc-Enghez-Biuiuc; brăzdează partea nordică a plăşeĭ şi pe cea sudică a comuneĭ; este acoperit în cea maĭ mare parte cu păşune şi puţine semănăturĭ.

Edul, *vale*, jud. Vîlcea, pl. Olteţul-d.-j., com. Fräţila.

Eduluĭ (Balta-), *baltă*, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Floreşti, cu puţin peşte. Lîngă această baltă se varsă rîul Arpadia în Gilort.

Eduluĭ (Movila-), *movilă*, situată la S.-E. de com. Suţeşti. jud. Brăila, 4 kil. departe

de comună, în apropiere de hotarul comuneĭ Perişorul.

Eduluĭ (Movila-), *movilă*, la 4 kil. spre N. de satul Ioneşti, jud. Brăila, pe moşia Colţica din Bordeiul-Verde.

Eduluĭ (Podişul-), *podiş*, pe moşiea Lişna, com. Suharăul, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ.

Eduluĭ (Valea-), *vale*, com. Purcăreni, pl. Rîurile, jud. Muscel.

Eduţa, *baltă*, pe moşia Pomîrla, com. Pomîrla, pl. Prutul-de Sus, jud. Dorohoiŭ.

Eduţul, *sat*, în partea estică a com. Roşcani, pl. Turia, jud. Iaşi, pe ţărmul drept al Prutuluĭ. Are o populaţie de 15 familiĭ saŭ 54 suflete.

Numărul vitelor e de 958 capete, din carĭ: 92 vite marĭ cornute, 780 oĭ, 20 capre şi 66 caĭ.

Eduţuluĭ (Dealul-), *deal*, pe moşia Hilişeul-Vîrnav, com. Pomîrla, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ.

Eduţuluĭ (Dealul-), *deal*, pe moşia Tătărăşeni, com. Mileanca, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ.

Eduţuluĭ (Valea-), *vale*, pe moşia Tătărăşeni, com. Mileanca, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ.

Efrimoaia, *pîrîŭ*, curge printre dealurile Murgul şi Parmuva, din com. Tomeşti, pl. Codrul, jud. Iaşi, şi, unindu-se cu Pîrîul-Rupturei, se varsă de-a stînga pîrîuluĭ Tatarca.

Efrosina, *sursă de apă minerală* în valea Răpuroasa, jud. Vîlcea, avînd ca substanţe fixe: hiposulfit de sodă, sulfat de calce, de sodă şi de magnezie (considerabil), iodur de magnezie şi de sodium, bromur de magnezie (puţin), carbonat de calce şi de magnezie, clorur de sodium (concentrat) şi silicat de aluminium.

Elanul, *deal*, începe în două ramurĭ, de la locul numit Fundul-Elanuluĭ din com. Urlaţi, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ, prelungindu-se paralel pe o parte şi pe alta a văeĭ Elanul, formîndu-ĭ albia, şi terminîndu-se în şesul Prutuluĭ în judeţul Covurluiŭ, unde se termină valea şi pîrîul Elanul. Aceste ramurĭ sunt întretăete în curmeziş de alte micĭ văĭ cu pîrîĭe, şi poartă diferite numirĭ după numele localităţilor pe unde trec.

Elanul, *pîrîŭ*, pleacă din partea de N. a comuneĭ Urlaţi, jud. Fălciŭ, de la locul numit Fundul-Elanuluĭ, curge prin mijlocul satuluĭ Urlaţi şi, îndreptîndu-se spre Sud, trece prin comunele: Hurdugi, Guşiţei şi Găgeşti, în lungul plaseĭ Mijlocul, formînd în mare parte hotarul cu plasa Prutul. După ce primeşte afluenţiĭ: Talaba, Bărboşi, Mălăeştiĭ, Vutcani, Giurcani şi alte maĭ micĭ pîrîĭaşe, trece pe teritoriul judeţuluĭ Tutova, udîndu-l în lung pe partea de Est, pe unde şi primeşte pîrîĭele Mihoaia şi Liscovul, apoĭ trecînd pe teritoriul judeţuluĭ Covurluiŭ, prin partea de Nord, se varsă în dreapta rîuluĭ Prutul, maĭ sus de satul Vădeni.

Elanul, *şes*, jud. Fălciŭ, în suprafaţă cam de 6 hect., pe valea Elanul, între dealurile Vutcani şi Valea-Rediuluĭ; se întinde de la satul Mălăeşti, pl. Mijlocul, până lîngă satul Tupilaţi, pe teritoriul satuluĭ Poşta-Elanul.

Elanul, *şes*, în jud. Fălciŭ, în suprafaţă cam de 30 hect., pe Valea-Elanuluĭ, în marginea de de Sud a satuluĭ Urlaţi, comuna cu asemenea numire, pl. Mijlocul.

Elanul, *vale* mare, întinsă, frumoasă şi fertilă. Se întinde de a-lungul judeţelor: Fălciŭ Tutova şi o parte din Covurluiŭ. Se formează din partea despre Sud a oraşuluĭ Huşi, din comuna Urlaţi, plasa Mijlocul, de la locul numit Fundul-Elanului şi se termină din sus de satul Vădeni, din jud. Covurluiŭ, unde pîrîul Elanul ce curge prin ea, trece în şesul Prutuluĭ, şi se varsă în rîul Prutul.

Elena, *staţie de dr.-d.-f.*, jud. Ialomiţa, pl. Borcea, com. Cocargeaua, pe linia Bucureşti-Feteşti, pusă în circulaţie la 1 Iulie 1887. Se află între staţiile Mărculeşti (15.2 kil.) şi Feteşti (99 kil.). Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de $50^{m},57$. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 7643 leĭ 55 banĭ.

Elenari, *deal*, în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani, ţine de com. rur. Negoeştiĭ, cătunul Padeşul. Este acoperit cu viĭ şi pomĭ roditorĭ.

Elenii (Dealul-Cucoaneĭ-), *deal*, în com. Valea-Sălcieĭ, jud. R.-Sărat.

Eleşeşti, *trup de moşie*, situat la 16 kil. depărtare de oraşul Piatra, în com. Şerbeşti, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu, aşezat pe partea dreaptă a şoseleĭ ce duce către Roman. Se maĭ numeşte şi Heleşeşti saŭ Ilişeşti.

Eleşteul. Pentru toate cuvintele cu această numire, vezĭ litera H.

Elibi-Chioi, *ruinele unuĭ sat,* din jud. Constanța, pl. Mangalia, com. Osman-Facî, cătunul Ebe-Chioi, situate pe valea Ebechioi-Ceair; a fost distrus de un incendiŭ la 1829.

Elibi-Chioi-Bair, *deal,* jud. Constanța, pl. Mangalia, com. Osman-Facî, cătunul Ebe-Chioi, în partea sudică a comuneĭ, printre văile Canara-Dere și Osman-Facî-Iol; are o înălțime de 110 metri, este acoperit cu semănăturĭ și fînețe.

Eliza-Stoenești, *com. rur.*, jud. Ialomița, pl. Cîmpuluĭ. Este situată pe partea dreaptă a rîuluĭ Ialomița, între com. Bărcănești și Condeești.

Teritorul com. are o suprafață de 1751 hect., din carĭ 246 hect. pădure și coprinde treĭ moșiĭ.

Improprietărițĭ după legea rur. din 1864, sunt 114 locuitorĭ; fără proprietățĭ maĭ sunt 40 locuitorĭ.

Se compune dintr'un singur sat, situat la 2½ kil. spre S. de rîul Ialomița, pe lunca acestuĭ rîŭ, avînd spre S. coasta Ialomițeĭ. Este spre V. de satul Condeești și spre E. de satul Bărcănești, cu care este unit, avînd împreună o lungime neîntreruptă de treĭ kil. Inainte satul purta numele de Pisica și era căt. pendinte de Bărcănești. Aicĭ este reședința primărieĭ și a judecătorieĭ comunale.

In recensămîntul făcut în 1890 s'a constatat că populațiunea este de 248 familiĭ, saŭ 942 suflete: 473 bărbațĭ și 469 femeĭ; 254 agricultorĭ, 9 comercianțĭ, 3 avînd profesiunĭ libere și 3 servitorĭ.

Știŭ carte 88 persoane.

Contribuabilĭ sunt 144.

Vite: 545 boĭ, 261 caĭ, 34 bivolĭ, 850 oĭ și 413 porcĭ.

Com. avea în 1886—1887 un venit de 2636 leĭ și cheltuelĭ în sumă de 2696 leĭ.

Are o școală mixtă, frecuentată de 32 elevĭ și 2 eleve condusă de un învățător retribuit de com.; o biserică deservită de un preot și doĭ dascălĭ.

Eliza-Stoenești, *pădure,* în jud. Ialomița, pl. Cîmpuluĭ, lîngă satul Eliza-Stoenești, în suprafață de 246 hect. Esențe: salcie, plop, ulm și anin.

Elizabeta, *com. rur.,* la extremitatea de N.-V. a plășiĭ Călmățuiuluĭ, jud. Teleorman, situată pe dealul care se întinde de la T.-Măgurele, până în jud. Olt, pe valea Siuluĭ, paralel cu lunca Oltuluĭ.

Are două căt.: Brîncoveanca și Țigănia. Ambele căt. sunt puse pe malul stîng al pîrîuluĭ Siul, în depărtare unul de altul ca de 500 metri și populate în mare parte de Țiganĭ.

Teritoriul com. este de aproape 1600 hect. Moșia este proprietatea moștenitorilor princepeluĭ Al. B. Știrbeĭ. Proprietatea locuitorilor, în număr de 135, ocupă 318 hect. și anume: 87 în căt. Brîncoveanca și 49 în căt. Țigănia. Viile înșirate dealungul dealuluĭ ocupă o întindere de 44½ hect. și produc vin bun, iar pe lunca Oltuluĭ sunt cîte-va zăvoaie, care se taie periodic.

Populațiunea com. cu a căt. este de 173 familiĭ saŭ 811 suflete, din carĭ 153 contrib.

Numărul vitelor din com. și căt. este de 1247, din carĭ: 87 caĭ, 490 vite marĭ cornute, 486 vite micĭ cornute și 128 porcĭ.

Bugetul com. este de leĭ 14,004 banĭ 27 la veniturĭ și de leĭ 10,139 banĭ 18 la cheltuelĭ.

Are o școală mixtă întreținută de Stat, și frecuentată de 14 elevĭ.

Locuitoriĭ asistă la serviciul divin la comunele învecinate, Plopi și Slobozia-Mîndra.

La N., spre com. Plopi-Slăvitești, pe distanța de un kil. și la S. cu Slobozia-Mîndra, pe 2 kil., se leagă prin șosele vecinale.

Depărtarea com. de la reședința jud. este de 23 kil., iar de la Roșiori, de 29 kil.

Elizabeta, *moșie,* în jud. Teleorman, pl. Călmățuiuluĭ, proprietatea moștenitorilor principeluĭ Al. B. Știrbeiŭ; ĭi maĭ zice și Brîncoveanca, iar în vechime purta numirea de Flocoșanca.

Elizabeta-Doamna, *com. rur.* și *sat,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-j., spre S.-V. de orașul Roman și la depărtare de un kil. de el. Este așezată pe șes, pe malul drept al rîuluĭ Moldova. Are 267 familiĭ, saŭ 1004 suflete, din carĭ 240 contribuabilĭ, Știŭ carte 77. Sunt 241 case. Are o biserică de lemn.

Vite sunt 1035.

Aicĭ este reședința suprefectureĭ Plășilor-Unite: Siretul-d.-j. și Moldova. Venitul anual al com. este de leĭ 3713 și cheltuelile de 3239 leĭ.

Este legată cu orașul Roman prin șosea.

Acest sat este înființat la 1878, prin darea de pămînturĭ la noiĭ însurățeĭ și este pus chiar în marginea orașuluĭ Roman, de care nu este despărțit de cît prin apa Moldoveĭ, peste care aci e un pod de fer.

Această pozițiune l'a făcut să devină în scurt timp un sat frumos, populat și cu case destul de bune.

Elmenlichi, *movilă,* în jud. Con-

stanța, pl. Medjidia, com. Mamut-Cuius, căt. Acargea. E situată pe muchea dealuluĭ Cara-Tepe-Bair. Are 132 m. înălțime. A servit ca punct de observație și orientare.

Elmenlichi, *deal,* în jud. Constanța, pl. Hîrșova, com. Calfa, căt. Rahman, dominînd acest sat despre V.; e de natură stîncoasă; are 190 m. înălțime; e acoperit cu fînețe.

Emancipații, *suburbie,* în Focșani, despărțirea I-a, județul Putna.

Emir-Asan-Culac, *pîrîŭ,* în jud. Tulcea, pl. Isaccea, com. Orta-Chioi, cât Dautcea; izvorăște din dealul Ghiobilche-Bair; se îndreaptă spre N., avînd o direcție generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea sudică a plășeĭ și a comuneĭ; curge prin pădurĭ și, după un curs de 3 kil., se varsă în pîrîul Valea-Ghiobilche, pe stînga, nu departe de izvorul acesteia; curge printre dealurile Ghiobilche și Dautcea; pe valea sa merge un drum comunal: Atmagea-Orta-Chioi, cu o ramificație spre satul Dautcea.

Emir-Saale-Tepe, *movilă,* în jud. Constanța, pl. Hîrșova, com. Șiriul, căt. Muslu, la 2 kil. spre S.-E. de acesta, pe muchea dealuluĭ Muslu. Are o înălțime de 92 m., dominînd drumul județean Hîrșova-Medjidia. E acoperit cu verdeață.

Emuroasa, *numire vechĭe* a *pîrîuluĭ* Fieni, care trece pe lîngă com. Căciulați, pl. Znagovul, jud. Ilfov.

Enache, *deal* cultivabil, lîngă satul Moțca, jud. Suceava.

Enache, *pădure,* de stejar, în întindere de 16 hect., pe moșia Baloșeni, com. Fîntînele, pl. Siretul, jud. Botoșani.

Enache, *vălcea,* care se varsă în Valea-Văcareĭ, jud. Muscel.

Enache (Valea-luĭ-), *sat,* pendinte de com. rur. Tutana, jud. și pl. Argeșul.

Enari, *deal,* la E. de com. Gura-Bouluĭ, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt, avînd o lungime ca de 2 kil. și pe care se cultivă tot felul de cereale; pe parte din el se află pădure.

Enăcheasca (Vinecioara), *moșie,* în jud. Buzăŭ, com. Buceni, în devălmășie; are 360 hect., din care 65 pădure, împărțită în treĭ sforĭ: Poiana-luĭ-Soare, Ograda-Olaculuĭ și Lacul-Cocoaneĭ; restul arătură, fîneață, livezĭ și izlaz.

Enăchești, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., și reședința com. Boșoteni, situat pe pîrîul Nadișa, d'a stînga Tazlăuluĭ-Mare. Are o biserică, clădită de locuitorĭ la 1885, deservită de un cîntăreț și alta catolică, zidită tot de locuitorĭ în anul 1872. Cîrciumĭ sunt 2. Sunt 219 familiĭ, saŭ 616 suflete, din care 42 Ungurĭ.

Vite: 29 caĭ, 357 vite cornute și 45 porcĭ.

Enăchești, *parte* a *comuneĭ* Capul-Pisculuĭ, plasa Rîurile, jud. Muscel.

Enăchioiul, *deal,* cultivabil, lîngă satul Mihăești, jud. Suceava.

Enăria, *poiană,* pl. Bistrița-d.-s., jud. Bacăŭ, de pe teritoriul com. Racova, aparținînd Statuluĭ.

Enculeasca (Șetrarul-Caloian, Cîrteanca), *moșie,* jud. Buzăŭ, în com. Beceni, căt. Enculești; are 228 hect., din care 40 pădurea Caloeneasa, restul arăturĭ, izlaz, livede și fîneață.

Enculești, *sat,* jud. Argeș, plaiul Loviștea; face parte din com. rur. Berislăvești.

Enculești (Valea-Vaceĭ), *cătun,* al com. Beceni, jud. Buzăŭ; are 40 locuitorĭ și 9 case.

Enculești, *sat,* face parte din com. rur. Valea-Mare, pl. Podgoria, jud. Muscel. Are o populație de 308 locuitorĭ (180 bărbațĭ și 128 femeĭ).

Biserica satuluĭ, cu hramul Sf. Nicolae, este construită de bîrne, pe la aniĭ 1786, de locuitoriĭ popostițĭ prin pădurĭ de frica răsmiriților și reconstruită la 1877 de enoriașĭ.

Până acum cîțĭ-va anĭ se vedea în coastele Enculeștilor mulțime de gropĭ, în carĭ, spune legenda, tîrgovețiĭ din Piteștĭ, în timpurĭ de răsmirițe, îșĭ îngropaŭ lăzile cu avutul lor.

Prin acest cătun trece gîrla Valea-Mare, pe care se află o moară, zisă a Chilimenților.

Ende-Cara-Chioi, *sat,* în jud. Constanța, pl. Medjidia, căt. comuneĭ Biulbiul, situat în partea E. a plășeĭ și cea N. a comuneĭ, la 8 kil. spre N. de cătunul de reședință, Cuciuc-Biulbiul. Este așezat pe ultimele ramificațiunĭ S.-E. ale dealuluĭ Tabia-Franțuzească, și este dominat de vîrfurile Ende-Cara-Chioi (112 m.), care este la 1 1/2 kil. spre N.-V. de sat; Curt-Baba-Iuc (98 m.), la 2 kil. spre E. și Cara-Tepe (131 m., la 1 kil spre S.-E. Prin apropriere și pe la V. săŭ, trece

Valul-luĭ-Traian, avînd o direcțiune de la N.-V. către S.-E.

Suprafața sa este de 2825 hect., din care 14 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ și de grădinĭ.

Populațiunea sa, compusă aproape numaĭ din Tătarĭ și Bulgarĭ, este de 62 familiĭ saŭ 213 suflete. Casele sunt micĭ, dar așezate regulat. Din sat pleacă drumurĭ comunale la: Alacapî, la Medjidia și la Biuiuc-Biulbiul, Cuciuc-Biulbiul și Mamut-Cuius.

Ende-Cara-Chioi-Tepe, *deal,* în jud. Constanța, pl. Medjidia, com. Biulbiul, cătunul Ende-Cara-Chioi, situat între văile Schingi, Medjidia-Dere și Biringi-Medjidia Dere; are 130 metri înălțime; e acoperit cu semănăturĭ și fînețe; pe el merge calea județeană Medjidia-Mangalia.

Ene. Vezĭ Valea-luĭ-Ene, *sat,* în pl. Fundul, com. Oniceni, jud. Roman.

Ene. Vezĭ Valea-luĭ-Ene, *pîrîŭ,* în pl. Fundul, jud. Roman.

Ene, *deal,* spre N.-E. de satul Rafaila, jud. Vasluiŭ.

Ene (Lacul-luĭ-), *lac,* la S. com. Rîioasa, din pl. Călmățuiul, jud. Teleorman, format din scursorĭ de izvoare.

Ene (Lacul-luĭ-), *lac,* jud. Dolj, pl. Cîmpul, com. Ciuperceni, ce ține de balta Mancinița.

Ene (Piscul-luĭ-), *pisc,* com. Dumitrești. pl. Oltul-d.-j, jud. Olt.

Enge-Mahale, *sat,* în jud. Constanța, pl. Mangalia, căt. com. Edil-Chioi, situat în partea de V. a plășeĭ și cea de S. a com., la $3^1/_2$ kil. spre N. de cătunul de reședință Edil-Chioi. Este așezat pe valea Osman-Facî-Iol, fiind închis la N. de dealul Elibi-Chioi-Bair, la V. de dealul Osmancea-Bair, și la S. de dealul Sol-Carî-Bair, fiind dominat de vîrful Uzunlar-Iuc, cu 103 metri, situat la S. săŭ. Suprafața sa este de 1000 hect., dintre care 40 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ și de grădinĭ, iar populația sa, în care Turciĭ preponderează, este de 28 familiĭ saŭ 100 suflete, ocupîndu-se cu agricultura și creșterea vitelor. Șoseaua județeană Mangalia-Medjidia trece prin partea sa de E.; iar alte drumurĭ comunale vin de pe la toate satele învecinate ca: Edil-Chioi, Osmancea, Copadin, Musurat și altele.

Enge-Malesi-Tepe, *movilă,* artificială, în jud. și pl. Constanța, pe teritoriul com. rur. Copadin, situată la $2^1/_2$ kil. spre E. de satul Copadin. Este acoperită cu verdeață și are o înălțime de 139 metri, cu care domină în întregime satul Copadin, precum și partea de N. a văiĭ Arabi-Alciala și drumurile comunale carĭ trec pe la picioarele eĭ.

Enghez, *com. rur.*, în jud. Constanța, pl. Mangalia, situată în partea N. a jud., la 46 kil. spre S.-V. de orașul Constanța, capitala districtuluĭ, și în cea centrală a plășiĭ, la 28 kil. spre N.-V. de orășelul Mangalia, reședința eĭ, pe valea Biuiuc-Dere (saŭ Enghez).

Se mărginește la N. cu comunele Osmancea și Agemler; la E., cu comuna Edil-Chioi; la S., cu comunele Azaplar și Cara-Omer, iar la V., cu comuna Cazîl-Murad.

Relieful soluluĭ e puțin accidentat de următoarele dealurĭ principale: Edil-Chioi-Tepe (115 m.), la N.; Tatar-bair (110 m.), la N.-E.; Chedreanu (122 m.), la N.-V.; Culac-Bair (128 m.), la V.; Carasuluc-Bair (141 m.), la S. și S.-V.; Erebiler-Tepe-Bair (125 m.), la S.-E.; Amzacea-Bair (92 m.), la E.; Cassicci, Dechili-Tașî și Enghez (110 m.), prin interior; aceste dealurĭ sunt acoperite cu semănăturĭ și fînețe.

Movilele sunt 8, toate artificiale, servind ca puncte de orientare; printre ele distingem: Ciataltuc (134 m.), la V.; Orta-Iuc (133 m.), la E.; Enghez-Iuc (111 m.), în interior.

Sunt văĭ uscate, avînd apă numaĭ numaĭ în timpul ploilor, primăvara și toamna; principalele sunt: Enghez-Dere saŭ Biuiuc-Dere, prelungită cu valea Cassîcci și în urmă cu Sofular, trecînd prin satele Enghez-Mare și Enghez-Mic, și Cassîcci, prin interiorul și centrul com., cu adiacentele sale Musur-Cuiuc, la V.; Cuciuc-Enghez la N.; pe dreapta; văile Cioroi-Ceair, la N. și Gadmular-Alcea, la E.; adiacente ale văiĭ Agemler.

Cătunele carĭ formează comuna sunt treĭ, și anume: Enghez-Mare (Enghez-Biuiuc) spre E., reședința, pe valea Enghez saŭ Biuiuc-Dere; Enghez-Mic (Enghez-Chiuciuc), spre centru, la 1 kil. spre N.-V. de reședință, tot pe valea Enghez; Cassîcci, spre V., la $2^1/_2$ kil. spre N.-V. de reședință, pe valea Cassîcci saŭ Sofular.

Suprafața com. este de 4054 hect., din carĭ 204 hect. ocupate de vetrele celor 3 sate cu 134 case; restul de 3850 hect. împărțite între locuitorĭ carĭ posedă 1778 hect. și Stat cu proprietariĭ, carĭ posedă 2072 hect.

Populația com. e de 160 fa-

milii saŭ 743 suflete, compusă din Turci, Bulgari și Germani: 387 bărbați, 356 femei; 448 necăsătoriți, 270 căsătoriți, 24 văduvi, 1 divorțați; cetățeni Romînĭ 625, 118 supuși streini; 255 ortodoxi, 103 catolici, 385 mahomedani, 161 agricultori, 4 comercianți, 139 împroprietăriți, 26 neîmproprietăriți.

Sunt 166 contribuabili.

Știŭ carte 97 persoane, nu știŭ 646.

Loc. merg la casa de rugăciuni luterană în căt. Enge-Mahalale, din comuna vecină Edil-Chioi și la 3 geamii, una în cătunul Enge-Mahale și 2 în Uzunlar, din aceiași com.

Intinderea com. e de 4054 hect. din cari: 204 hect. teren neproductiv, ocupat de vetrele satelor; 3850 hect. teren productiv (din care 2072 hect. ale Statului cu proprietarii, 1778 hect. ale locuitorilor); din acestea sunt 2870 hect. teren cultivat (din care 1402 hect. ale Statului cu proprietarii și 1468 hect. ale locuitorilor), 50 hect. teren necultivat (ale Statului cu proprietarii), 930 hect. teren izlaz (din care 620 hect. ale Statului cu proprietarii și 310 hect. ale locuitorilor).

Locuitorii posedă: 94 pluguri (86 cu boi, 8 cu cai); 158 care și căruțe (11 cu boi, 147 cu cai); 8 mașini de secerat; 4 mașini de bătut porumb; 4 grape de fier; 1 mașină de vînturat; și 15 puțuri.

Sunt 2 mori de vînt.

Vite sunt 8903, din cari: 253 cai, 816 boi, 15 bivoli, 10 capre, 7736 oi, 13 berbeci și 60 rîmători.

Comerciul se face prin gara Medjidia, la 3 kil. spre N.-V., de către 4 comercianți (din cari 2 cîrciumari) și constă în import de manufactură și mașini agricole și în export de cereale vite (oi cu produsele lor).

Budgetul com. are la venituri 3215 lei, și la cheltueli 1558 lei.

Căile de comunicație sunt aci numai niște căi comunale saŭ vecinale, ce unesc satele între ele și cu cele mai apropiate, ca Erebeiler, Ghiuvenli, Sofular, Agemler, Osmancea, Edil-Chioi, Azamcea, etc.

Enghez, *deal,* în jud. Constanța, pl. Mangalia, com. Enghez. Se desface din dealul Edil-Chioi-Tepe; se întinde spre S. cu o direcție de la N. la S., printre văile Chiuciuc-Enghez, Enghez, Cioroiŭ-Ceair și Cadmular-Alcea, dominînd aceste văi cu înălțimea sa de 110 m., și satele Enghezul-Mare și Enghezul-Mic. E acoperit cu fînețe și semănături.

Enghez, alt *nume* al *văei* Biuiuc-Dere, jud. Constanța, nume ce-l poartă între satele Enghezul-Mare și Casîcci, pe teritoriul comunei Enghez al căt. Enghezul-Mare și Enghezul-Mic.

Enghez-Biuiuc (Enghezul-Mare), *sat,* în județul Constanța, pl. Mangalia, căt. de reședință al com. Enghez. E situat în partea centrală a plășei și cea estică a comunei, pe valea Enghez saŭ Biuiuc-Dere, între dealurile: Enghez, la N.; Eschiler, la S. și Dichili-Tasî, la V. Are o întindere de 2717 hect., din cari 114 hect. ocupate de case și grădini; restul împărțit între stat și locuitori. Populația este de 120 familii, saŭ 401 suflete, în maioritate Turci și Bulgari. Din sat duc mai multe drumuri de căruțe spre Chiuciuc-Enghez, Osmancea, Edil-Chioi, etc.

Enghez-Chiuciuc (Enghezul-Mic), *sat,* în județul Constanța, plasa Mangalia, cătunul com. Enghez. E situat mai mult în partea vestică a plășei și cea centrală a comunei, la 3/4 kil. spre N.-V. de căt. de reședință, Enghez-Biuiuc. Este situat pe valea Enghez-Chiuciuc și este închis la S. de dealul Dichili-Tasî. Are o suprafață de 388 hect., dintre cari 20 hect. sunt ocupate numai de vatra satului și de grădini. Populațiunea sa, de 36 sufl., se compune numai din Turci. Drumuri comunale merg la Enghez-Biuiuc, la Osmancea, la Sofular prin Casîcci, la Ghiuvenli și la Erebiler.

Enghez-Chiuciuc, *vale,* în jud. Constanța, pl. Mangalia, pe teritoriul com. rur. Enghez, și anume pe acela al căt. săŭ Enghez-Chiuciuc. Se desface din dealul Dichili-Tasî, îndreptîndu-se spre N. și avînd o direcțiune generală de la S. spre N.; trece prin satul Enghez-Chiuciuc și după un drum de 3 kil. se deschide în valea Cioroi-Ceair, care se desface în valea Canara-Dere. Este situată în partea vestică a plășei și cea nordică a comunei. De-alungul ei merge drumul comunal de la Osmancea care se bifurcă și duce la Sofular și la Enghez-Chiuciuc.

Eni-Chioi, *sat,* jud. Tulcea, așezat în partea S. a plășei Tulcea, și cea S.-E. a comunei Cataloi, de care depinde, pe ambele maluri ale pîrîului Telița, la 4 kil. spre S.-E. de reședință. Intinderea sa este de 28 hect. Are o populație de 42 familii, saŭ 154 suflete, în maioritate Bulgari. Printr'însul trece șoseaua națională Tulcea-Babadag-Constanța.

Eni-Chioi, *pîrîŭ,* în jud. și pl.

Tulcea, com. Cataloi, căt. Eni-Chioi, care izvoreşte din Uzum-Bair, de unde se îndreaptă spre S., avînd o direcţiune generală de la N.-E. spre S.-V., brăzdînd partea S. a plăşeĭ şi E. a comuneĭ şi căt. Curge printre dealurile Tauşan-Tepe şi Cazîlgic-Bair, şi, după un curs de 4 kil. se varsă în pîrîul Teliţa, pe partea stîngă, puţin maĭ jos de satul Eni-Chioi. Malurile sale sunt joase şi acoperite cu verdeaţă. Pe valea luĭ merge drumul vecinal Eni-Chioi-Agi-Ghiol.

Eni-Ormangic-Tepe, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Isaccea, com. Meidan-Chioi. Este o prelungire a Dealuluĭ-Bostănăriilor. Se întinde spre S., avînd o direcţiune generală de la N. spre S., brăzdînd partea S. a plăşeĭ şi a comuneĭ; se întinde printre pîraiele: Valea-Boclogea şi Valea-Cişmeliĭ (saŭ pîrîul Acadîn), ambiĭ afluenţĭ aĭ pîr. Taiţa. Are o înălţime de 259 m. şi e punct trigonometric de observaţie de rangul al 3-lea, dominînd asupra satuluĭ Meidan-Chioi, ce se află aşezat la poalele sale nordice şi asupra pîrîuluĭ Meidan-Chioi, ce-l udă în aceiaşĭ parte. Lasă spre S. dealul numit Eschi-Balîc. Pe la poalele sale trec drumurile comunale Alibei-Chioi-Meidan-Chioi şi Meidan-Chioi-Orta-Chioi. Este acoperit cu pădurĭ, în mare parte, iar pe costişe cu păşunĭ şi fîneţe.

Eni-Sarai, *com. rur.*, în judeţul Constanţa, plasa Hîrşova. Vezĭ Sarai.

Eni-Sarai, *deal*, în jud. Constanţa, pl. Hîrşova, com. Sarai, căt. Eni-Sarai. Se întinde printre văile Sarai şi adiacenta sa Valea-Lungă. Are 53 m. acoperite cu fîneţe şi semănăturĭ. Satul Eni-Sarai se întinde la poalele sale orientale.

Enică (Moara-luĭ-) (Slobozia), *cătun* al com. Cătina, jud. Buzăŭ. Are 70 locuitorĭ şi 19 case.

Enică (Moara-luĭ-)(Carp, Stroeasca), *moşie* în com. Cătina, jud. Buzăŭ. Vezĭ Carp.

Enică (Movila-luĭ-), *movilă*, pe hotarul com. Săgeata, despre com Găvăneşti, jud. Buzăŭ.

Eniceri, *deal,* jud Tulcea. Vezĭ Ieniceri.

Enichiom saŭ Zlatum, *zăvoiŭ* de salcie, pe propietatea Statuluĭ Pietrile, în dreptul satuluĭ Gostinul, pe albia Dunăreĭ, în pl. Marginea, jud. Vlaşca.

Enigea, *com. rur.*, în jud. Constanţa, pl. Medjidia, situată în partea V. a judeţuluĭ, la 64 kil. spre S.-V. de oraşul Constanţa, capitala districtuluĭ, şi în cea N. a plăşeĭ, la 28 kil. spre S.-V. de orăşelul Medjidia, reşedinţa eĭ, pe valea Chioseler.

Se mărgineşte la N. cu com. Rasova; la E., cu comunele: Cochirleni, Mamut-Cuius şi Cocargea: la S., cu com. Chioseler; şi la V., cu comunele: Asarlîc, Cuzgun, Beilic şi Aliman (pl. Silistra-Nouă).

Relieful soluluĭ e destul de accidentat de următórele principale dealurĭ: Mustana (150 m.), la N.-V.; Grindul-Mare (154 m.), Mamele (158 m.), Iocuj-Bair (158 m.), Dealul-Mare (96 m.), la N.; Caramancea (133 m.), Canlî (151 m.), Piribeĭ (140 m.), Diordinezi-Orman (128 m.), Dichili-Taşi-Bair-Sîrtî (142 m.), Cinghinea-Orman-Bair, Susus-Tarîfî-Bair, la E.; Chiorcul-Bair (156 m.), Curu-Giugiuc-Bair (154 m.), Mezarlîc-Borungea-Bair (152 m.), la S.; Adam-Clissi-Tarîfî-Bair, Adam-Clissi-Bair (115 m.), Uzum-Bair, Echii-Iuiuc-Alceac (181 m.), Uzum-Culac-Bair (122 m.), Polucci (130 m.), la V.; prin interiorul comuneĭ sunt dealurile Talaşman (178 m.), Susufunar-Bair (165 m.), Arabagi (136 m.), Ciocan (108 m.), Cesme (164 m.), Giatri-Bair (136 m.), Coru-Bair şi Enige-Bair. Aceste dealurĭ sunt acoperite cu păşunĭ şi fîneţe întinse, semănăturĭ puţine şi cîte-va pădurĭ, pe dealurile Salaşman, Susufunar, Uzum-Bair (cu pădurea Iasi-Orman), Echii-Olceac, Arabagi, Adam-Clissi.

Movile sunt numeroase, artificiale şi răspîndite în toate părţile; printre ele deosebim: Talaşman (178 m.), la N.-V.; Groapa-Săpată (158 m.), Săpata (154 m.), la N.; Siribeĭ-Iuc (148 m.), la E.; Otlu-Orman-Başa-Iuiuc (142 m.), la S.-V.; Canara-Sus-Sacozlî-Iuiuc (159 m.), Malciova-Cînîz-Iuiuc (164 m.), Cosiu-Iuc (132 m.), prin partea centrală a comuneĭ; aŭ servit toate ca puncte de orientare.

Sunt cîte-va văĭ secĭ, carĭ aŭ ceva apă numaĭ primăvara, după topirea zăpezilor şi toamna; principalele sunt: Ghiol-Punar saŭ Urluia, maĭ purtînd prin com. şi numele de Balbarhac-Ceair şi Polucci-Ceair, la V.; cu adiacentele sale: Cara-Cealic-Culac, pe stînga, la S.-V.; Polucci-Culac, Talaşman-Ceair, Susufunar-Dere, Adam-Clissi-Ceair, pe dreapta, la V.; Diordingi-Orman saŭ Arabagi, primind pe dreapta pe Calfa prelungită cu Cesme-Culac, pe Malciova-Ceair, iar pe stînga Cinghinea-Orman-Ceair, unită cu Ceatîrîc-Ceair, pe Enigea-Dere formată din Tatar-Ceair şi Murnarlichi-Alceac prelungită cu Hioseler-Ceair, pe Enigea-Alceac

continuată cu Curu-Culac și Giatri-Culac, toate acestea prin partea centrală; Valea-Ciocanuluĭ la N.; Caramancea ce primește pe stînga pe Uzum-Ceair, formată din Chireșlîc-Culac unită cu Chior-Curu-Ceair, toate la N.-E.

Cătunele care o formează sunt șapte, și anume: Enigea, reședința, la S., pe valea Enige-Dere; Adam-Clissi, spre V., pe un cot al dealuluĭ Adam-Clissi-Bair, la 3 kil. spre V. de reședință; Arabagi, spre N., pe valea Arabagi-Ceair, la 9 kil. spre N.-V. de reședință; Iusufunar, spre V. pe valea Iusufunar, la 8 kil. spre N.-V. de reședință; Malciova, în partea centrală, pe valea Malciova-Ceair, la 6 kil. spre N.-V. de reședință; Polucci, spre V., pe valea Ghiol-Punar saŭ Urluia, la 12 kil. spre N.-V. de reședință; Talașman, tot spre V. pe valea Talașman-Ceair, la 9 kil. spre N.-V. de reședință. Aspectul lor e plăcut; așezate unele în văĭ frumoase, înconjurate de dealurĭ păduroase, sunt sate adunate, cu casele strînse, curate și multe din ele bine îngrijite.

Suprafața totală a comuneĭ este de 14308 hect., din carĭ 74 hect. ocupate de vetrele celor 7 sate cu 82 case; locuitoriĭ posedă 12714 hect., iar Statul cu proprietariĭ stăpînesc 1520 hect.

Populațiunea sa este formată din Bulgarĭ, Turcĭ și cîțĭ-va Romînĭ; ea este de 279 familiĭ saŭ 1186 suflete: 616 bărbațĭ, 570 femeĭ; 641 necăsătorițĭ, 518 căsătorițĭ, 27 văduvĭ; 780 ortodoxĭ, 399 mahomedanĭ, 7 de alte religiĭ, 301 agricultorĭ, 7 comercianțĭ; 26 cu alte ocupațiunĭ; 576 împroprietărițĭ; 334 contrib.

Sunt 3 geamiĭ în cătunele Arabagi, Malciova și Talașman și 3 școlĭ musulmane alipite de geamiĭ.

Comuna are o întindere de 14308 hect., din carĭ: 74 hect. teren neproductiv (ocupate de vetrele satelor); 14234 hect teren productiv (din carĭ 1520 hect. ale Statuluĭ cu proprietariĭ și 12714 hect. ale locuitorilor); din aceasta: 3189 hect. teren cultivat (din carĭ 112 hect. ale Statuluĭ cu proprietariĭ și 3077 hect. ale locuitorilor); 9933 hect. teren necultivat (din carĭ 518 hect. ale Statuluĭ cu proprietariĭ și 9415 hect. ale locuitorilor); 222 hect. teren izlaz (ale locuitorilor); 890 hect. teren pădurĭ (ale Statuluĭ cu proprietariĭ).

Locuitoriĭ aŭ: 184 plugurĭ, 207 care și căruțe, 1 mașină de secerat, 1 mașină de bătut porumb, 7 grape de fier, 3 triore.

Vite sunt vre-o 1000 capete, maĭ cu osebire oĭ și boĭ.

Sunt 5 morĭ de vînt.

Comerciul, activ, se face prin gara Medjidia la 32 kil. spre N.-V., de către 7 comercianțĭ (din carĭ 5 cîrciumarĭ) și constă în import de cereale, manufactură și coloniale și în export de vite și lemne.

Budgetul are la veniturĭ 7710 leĭ și la cheltuelĭ 3272 leĭ.

Căĭ de comunicație sunt următoarele: calea județiană Medjidia-Cuzgun, trecînd prin satele Malciova și Talașman, apoĭ numeroase drumurĭ vecinale și comunale, carĭ se întretaie în diferite chipurĭ și unesc cătunele între ele și cu satele învecinate ca Rasova, Bac-Cuius, Cara-Amat, Urluia, Sevendic, Chioseler, Idris-Cuius, Peștera, Cochirleni, etc.

In com., pe muchia dealuluĭ Adam-Clissi-Bair, la 2 kil. spre N. de satul Adam-Clissi, se găsește monumentul triumfal al luĭ Traian, care a fost dezgropat și studiat de către savantul nostru archeolog, d-nul Grig. Tocilescu, în minunata sa operă «Monumentul de la Adam-Clissi». In vale de acest monument, la 1 kil. spre S.-V. pe un cot de deal, se găsesc ruinele vechiuluĭ oraș militar roman, Tropaeum Trajani, a căruĭ dezgropare, efectuată în mare parte, o datorăm tot d-luĭ Tocilescu, care în valea Enige a descoperit chiar și carierile cele vechĭ din care s'a scos piatra necesară cu care s'a făcut sculpturile monumentuluĭ triumfal de la Adam-Clissi. Pe una din stîncĭ se găsesc urme de litere latine din epoca romană.

Enigea, *sat,* în jud. Constanța, pl. Medjidia, căt. de reședință al com. Enigea, sat de curînd înființat, situat în partea S. a plășeĭ și a com., pe valea Enigea, între dealurile Enigea-Bair și Adam-Clisi-Tarîfî-Bair. Are o întindere de 9804 hect., din carĭ 11 hect. ocupate de vatra satuluĭ, cu 30 case. Populațiunea, în maioritate Romînĭ Ardelenĭ, este de 35 familiĭ, saŭ 166 suflete.

Enigea-Alcea, *vale,* în jud. Constanța, pl. Medjidia, com. Enigea, căt. Enigea, formată din văile Chioseler-Ceair și Saltar-Ceair. Trece prin satul Enigea și se deschide în valea Diordingi-Orman pe dreapta. Malurile sale sunt acoperite pe alocurea cu pădurĭ.

Enisala, *com. rur.,* așezată în partea E. a jud. Tulcea și a plășeĭ Babadag, pe malul laculuĭ Razim saŭ Razelm.

Se mărginește la N. cu Sari-Chioi și Zebil; la V., cu orașul Babadag; la S., cu Caraman-Chioi și Jurilofca; la E., cu lacul Razim saŭ Razelm.

Relieful soluluĭ este accidentat de dealurile: Calabalîc-Bair cu

vîrful Suhat-Chiuciuc, de 50 m.; Culaculac Bair, la V.; Samaldar-Bair, Biuiuc-Orman-Bair, Sevri-Bair, Orta-Bair, (218 metri), la S.; Golovar-Bair, cu vîrful Enisala, de 177 metri, Taşburum, cu vîrful Iuc-Ban, de 84 metri; toate afară de cel d'intîiŭ şi cel din urmă sunt acoperite cu păduri; sunt continuaţiunea culmeĭ Babadaguluĭ.

Apele care o udă sunt: valea Ceeliu-Chioi la S.-V.; valea Ceairele, prin mijloc; valea Ceşme-Culac, la E.

Bălţi sunt: lacul Babadag la N. şi marele ïezer Razelm la E.

Cătunele carĭ o compun sunt: Enisala, la N., reşedinţa, nu departe de lacul Babadag; Visterna, la 4 kil. spre S.-V., pe Valea-Ceairelor.

Intinderea com. este de 2200 hect., din carĭ 115 hect. vetrele satelor, 1200 hect. ale locuitorilor, 985 hect. ale Statuluĭ.

Populaţiunea e amestecată; sunt 686 suflete, din carĭ 138 bărbaţĭ, 138 femeĭ şi 410 copiĭ; 617 Romînĭ, 10 Bulgarĭ, 37 Ruşĭ 8 Izraeliţĭ şi 14 Ţiganĭ.

Locuitoriĭ aŭ: 115 plugurĭ 1800 capete de vite.

Comerciul este activ, constînd din import de manufacturĭ şi coloniale şi în export de cereale şi peşte.

Veniturile com. sunt de 1500 leĭ anual şi cheltuelile de 1300 leĭ.

Sunt 140 contribuabilĭ.

Sunt căĭ comunale carĭ duc la satele învecinate ca Caraman-Chioi, Visterna, Jurilofca, Babadag, Zebil.

Bisericĭ sunt două: una în căt. de reşedinţă, cu hramul Sf. Treime; a doua în Visterna, cu hramul Ioan Botezătorul; sunt deservite de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ; aŭ cîte 10 hect.

Este o şcoală în căt. Enisala, condusă de un învăţător şi frecuentată de 77 elevĭ.

Com. există de vre-o 150 anĭ. La N.-E., pe Dealul-Cetăţiĭ, se află ruinele cetăţiĭ bizantine cunoscute sub numele de Cetatea luĭ Eracle, iar în vatra satuluĭ chiar, un mic castel roman, şi urmele unuĭ pod.

Enisala, *sat*, în jud. Tulcea, pl. Babadag, căt. de reşedinţă a com. Enisala; aşezată în partea E. a plăşeĭ şi în cea N. a com., pe un deal lîngă lacul Babadag. Are o întindere de 78 hect., şi o populaţie de 120 familiĭ, saŭ 450 suflete.

Enisala, *vîrf de deal*, în jud. Tulcea, pl. Babadag, com. Enisala, situat în partea E. a plăşeĭ şi a com. şi punctul culminant al dealuluĭ Golovîr-Bair, avînd o înălţime de 117 metri; e punct trigonometric de observaţie de rangul al 3-lea, dominînd asupra uneĭ marĭ întinderĭ din lacul Razelm şi asupra pîrîuluĭ Ceşme-Culac, ce curge pe la poalele sale orientale; pe la cele de N. trece drumul com. Enisala-Caraman-Chioi este acoperit cu puţine tuferişurĭ şi verdeaţă şi pe la poale cu pădurĭ.

Enişenlia, *com. rur.*, în jud. Constanţa, pl. Silistra-nouă.

Este aşezată în partea S.-V. a judeţuluĭ, la 77 kil. spre V. de oraşul Constanţa, capitala districtuluĭ, şi în cea de S. a plăşeĭ, la 43 kil. spre S.-E. de orăşelul Ostrov, reşedinţa ocoluluĭ. Comunele învecinate cu dînsa sunt: Hazarlîc, la kil., spre S.; Dobromir, la 6 kil. spre V.; Caranlîc, la 9 kil spre N.-V.; Cuzgun, la 10 kil. spre N.-V.; Regep-Cuius, la 10 kil. spre V.

Se mărgineşte la N. cu com. urbană Cuzgun, de care se desparte prin văile Diudiuliuc-Cucuciuc-Alcea, Migeletul, Derinea-Ciair (saŭ Beilicul) şi dealul Cuzgun; la E., cu com. rur. Hazarlîc, despărţindu-se prin dealurile Mulver-Acceuci şi Ghiol-Punar; la S., tot cu com. Hazarlîc, separată fiind prin dealurile Cazîlmî şi Hazarlîc; iar la V. cu comunele rur.: Dobromirul, de care se desparte prin dealurile Irasli-Bair, Teche-Chioi-Bair, Sitma-Bair, Chiuciuc-Hagi-Sîrtî, Baş-Punar-Sîrtî şi cu com. Caranlîc, despărţindu-se prin dealul Arpalic.

Relieful soluluĭ este în general accidentat, maĭ cu osebire în partea N.-V. şi S.-E. Dealurile carĭ brăzdează teritoriul com. sunt: Arpalic (143 m.), la N.-V., pe hotar, dominînd căt. Ciucur-Chioi şi valea Beilicul, acoperit cu fîneţe şi pădurĭ frumoase; Bazirgian, la N. (102 m.), de natură stîncos, dominînd satul Bazirgian şi valea Migeletul, acoperit cu păşunĭ şi pădurĭ; Cara-Amat-Bair (178 m.), tot la N., de natură pietroasă, dominînd satul Nastradin şi valea Diudiuliuc-Cucuciuc-Alcea, acoperit cu fîneţe şi tuferişurĭ; culmea însemnată Ghiol-Punar (192 m.), pe hotarul E., brăzdînd comuna în partea E. şi prelungirile sale Ghiol-Ghelic-Bair (187 m.), prin interiorul comuneĭ, dominînd satele Enişenlia şi Nastradin, acoperit cu tuferiş şi fîneţe; Mulver-Acceuci (185 m.), în partea de E., pe hotar, acoperit cu tuferişurĭ şi pădurĭ; Hazarlîc (171 metri), la S. şi S.-E., dominînd satele Enişenlia şi Hazarlîc, acoperit cu tuferişurĭ şi pădurĭ ca Taila-Orman; Irasli-Bair (170 m.), Teche-Chioi (196 m.), ce domină satele Teche-Chioi şi Dobromirul-din-Vale; Sîtma-Bair (115 m.), Taili-Sîrtî, Havale Burun

(120 m.), Mezarlîc-Bair (120 m.), Chiuciuc-Hagi-Sîrtî (133 m.), Baş-Punar-Sîrtî (187 m.), toate în partea de V., pe hotar, sunt acoperite cu tuferişurĭ şi arborĭ resleţĭ, resturĭ din întinsele şi frumoasele pădurĭ de odinioară.

Movile sunt numeroase, parte naturale, parte artificiale, şi aŭ servit ca locurĭ de observaţie pentru locuitorĭ la apropierea deselor năvălirĭ ale başbuzucilor turceştĭ; printre ele distingem: Taslî-Iuiuc (178 m.), la N., lîngă satul Nastradin; Eşil-Iuiuc (195 m.), la E., pe hotar, pe muchia dealuluĭ Ghiol-Punar, Derusen-Iuiuc (187 m.), pe dealul Ghiol-Ghelic-Bair şi lîngă cătunul Enişenlia, Cazîlmî (192 m.), la S.-E, pe hotar, lîngă cătunul Enişenlia; Hazarlîc I (171 m.), Hazarlîc II (186 m.), la V., pe dealul Hazarlîc, lîngă satele Teche-Chioi şi Hazarlîc.

Văile cele maĭ însemnate sunt: Beilicul, care sub numele de valea Enişenlia, vine de pe teritoriul Bulgarieĭ din dealul Acciaşalăc, trece prin comuna Hazarlîc, prin satul Enişenlia, de unde ia numele de valea Gheren-Ceair până la satul Bazirgian, de unde ia numele de Derinea-Ceair, până la hotarul N. al comuneĭ şi d'abia d'aci începe a purta numele de Beilicul; brăzdează partea centrală a comuneĭ trecînd prin satele Enişenlia şi Bazirgian; malurile sale sunt înalte dar nu rîpoase, pe alocurea pietroase şi acoperite cu pădurĭ şi tuferişurĭ. Adiacentele sale brăzdează comuna în deosebite direcţiunĭ, Ciucur-Chioi-Ceair pe stînga la N.-V. trecînd prin satul Ciucur-Chioi, cu malurĭ păduroase; Migeletul pe dreapta, care sub numele de Diudiuliuc-Cucuciuc-Alceac pleacă din dealul Mulver-Acceuci, prin pădurĭ, în partea N. a comuneĭ, la hotar; Nastradin-Ceair, tot pe dreapta, prin interior, trecînd prin satul Nastradin; iar pe stînga maĭ avem valea Teche-Chioi-Ceair, care sub numele de Incari-Mahali-Ceair pleacă din dealul Dermen-Sîrtî, din comuna Dobromirul, trece pe lîngă satul Teche-Chioi, unde primeşte cincĭ micĭ văĭ, între carĭ Medmedi-Culac, cu malurĭ acoperite cu pădurĭ; Teche-Chioi, care brăzdează comuna în partea V.

Comuna se compune din cincĭ căt.: Enişenlia, reşedinţa, în partea de S. a com., pe valea Gheren-Ceair (Beilicul), la poalele V. ale dealurilor Ghiol-Punar şi Ghiol-Ghelic-Bair şi la cele de E. ale dealuluĭ Hazarlîc, cu casele micĭ, aşezate regulat pe patru uliţĭ; Nastradin, aşezat în partea centrală a com., la 3 ½ kil. spre N. de reşedinţa Enişenlia, pe ambele malurĭ ale văeĭ Nastradin-Ceair, la poalele de S. ale dealuluĭ Cara-Amat-Bair, la cele de N. ale dealuluĭ Ghiol-Ghelic-Bair şi la cele de V. ale dealuluĭ Nastradin-Bair, cu casele micĭ, răspîndite icĭ şi colo, cu o piaţă largă în mijlocul satuluĭ şi cincĭ uliţĭ; Teche-Chioi, aşezat în partea de S.-V. a com., la 4 kil. spre V. de reşedinţa Enişenlia, pe malul drept al văeĭ Medmedi-Culac, lîngă valea Teche-Chioi, la poalele de E. ale dealuluĭ Teche-Chioi-Bair şi la cele de V. ale dealuluĭ Hazarlîc; cu casele în regulă aşezate pe două uliţĭ: Bazirgian saŭ Bazargian, aşezat în partea de N.-V. a com., la 9 kil. spre N.-V. de reşedinţa Enişenlia, pe valea Gheren-Ceair (Beilicul), la poalele de S. ale dealuluĭ Bazirgian şi la cele de N.-V. ale dealuluĭ Baş-Punar-Sîrtî, cu case curate, frumoase, aşezate pe 3 uliţĭ şi înconjurat cu pădurĭ; Ciucur-Chioi, aşezat în partea de N. a com., la 10 kil. spre N.-V. de reşedinţa Enişenlia, pe ambele malurĭ ale văeĭ Ciucur-Chioi, la poalele de E. ale dealuluĭ Arpalic şi la cele de V. ale dealuluĭ Ciucur-Chioi-Bair, sat mic, cu casele bine zidite, curate, aşezate pe cincĭ uliţĭ, înconjurate cu pădurĭ.

Suprafaţa totală este de 4888 hect., din carĭ 647 ocupate de vetrele satelor cu 230 case, iar restul împărţit între locuitorĭ, carĭ posedă 2805 hect., şi Statul cu proprietariĭ, carĭ stăpînesc 1436 hect.; sunt: 647 hect. teren neproductiv (ocupate de vetrele satelor); 4241 hect. teren productiv (din care 1436 hect. ale Statuluĭ cu proprietariĭ şi 2805 hect. ale locuitorilor); din acestea: 1671 hect. teren cultivat (din care 200 hect. ale Statuluĭ cu proprietariĭ şi 1471 hect. ale locuitorilor), 1904 hect. teren necultivat (ale locuitorilor), 260 hect. teren izlaz (ale locuitorilor), 1236 hect. pădurĭ ale Statuluĭ (cu proprietariĭ).

Populaţiunea pe anul 1896 era de 256 familiĭ saŭ 1142 suflete: 582 bărbaţĭ, 560 femeĭ; 667 necăsătorițĭ, 432 căsătorițĭ, 42 văduvĭ, 1 divorţat; 1142 cetăţenĭ Romînĭ; 585 ortodoxĭ, 546 mahometanĭ, 4 catolicĭ, 7 armenĭ; 581 agricultorĭ şi meseriaşĭ, 15 comercianţĭ şi cîrciumarĭ.

Ştiŭ carte 60 persoane, nu ştiŭ 1082.

Locuitoriĭ posedă: 152 plugurĭ, 171 care şi căruţe, 4 maşinĭ de vînturat, 5 morĭ de vînt şi 8700 capete de vite.

Comerciul se face prin orăşelul Ostrov saŭ gara Cernavoda de către 5 comercianţĭ şi constă în export de cereale şi vite şi în import de coloniale şi manufactură.

Budgetul comuneĭ este de 9154 leĭ la veniturĭ şi de 5746 leĭ la cheltuelĭ.

Sunt 234 contribuabilĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt: calea judeţeană Ostrov-Lipniţa-Enişenlia-Mangalia, ce trece prin cătunul săŭ Teche-Chioi; apoĭ drumurĭ vecinale şi comunale, carĭ unesc cătunele între ele şi cu comunele învecinate.

S'a votat de comună şi judeţ a se înfiinţa biserică şi şcoală.

Enişenlia, *sat,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, cât. de reşedinţă al comuneĭ Enişenlia, situată în partea de E. a plăşeĭ şi cea de S.-E. a com., pe ambele malurĭ ale văiĭ Gheren-Ceair (saŭ Beilicu), la poalele de V. ale dealuluĭ Ghiol-Punar şi Ghiol-Ghelic-Bair şi la cele de E. ale dealuluĭ Hazarlîc. Teritoriul săŭ e brăzdat de dealurile: Hazarlîc (171 m.) la V., Ghiol-Punar (192 m.) la E., Ghiol-Ghelic-Bair la N., acoperite cu pădurĭ şi tuferişirĭ; movilĭ sunt cincĭ, între carĭ însemnăm Dermen-Iuiuc (187 m.) la N., Cazîlmi (192 m.) la N.-E., Hazarlîc I şi II (171 m. şi 286 m.) la V. Intinderea satuluĭ e de 500 hect., din carĭ 87 hect. ocupate de vatra şi grădinele satuluĭ. Are o populaţie de 55 familiĭ, saŭ 182 suflete.

Pămîntul e acoperit cu tuferişurĭ, resturĭ din întinse pădurĭ de odinioară; pe icĭ pe colo este propriŭ şi pentru agricultură.

Drumurĭ sunt spre: Nastradin, Hazarlîc, Bazirgian şi Teche-Chioi.

Enişenlia, *vale,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. Hazarlîc. Această vale este continuarea văeĭ Gheren-Ceair, care după ce trece prin com. rur. Enişenlia şi Hazarlîc ia numele de valea Enişenlia şi trece în Bulgaria. Direcţia generală a acesteĭ văĭ este de la N.-V. către S.-E.; se întinde printre dealurile Hazarlîc la V. şi Ghiol-Punar la E., brăzdînd partea S. a pl. şi cea centrală a com. Maĭ toată această vale este plină cu arborĭ, icĭ şi colo abia se găseşte cîte un loc pentru păşune saŭ semănăturĭ. Este străbătută în toată lungimea eĭ de drumul Hazarlîc-Deli-Iusuf-Cuiusu (din Bulgaria). Are o lungime de $1\frac{1}{2}$ kil., pe teritoriul Romîn, iar în întregime, 5 kil.

Enoseşti. Vezĭ Ienoseşti, *com. rur.,* jud. Romanaţi.

Epăria. Pentru toate cuvintele derivate din cuvîntul Iapa, vezĭ litera *I.*

Epeí. Pentru toate cuvintele derivate din cuvîntul Iapa, vezĭ litera *I.*

Episcopia, *sat,* jud. Argeş, pl. Piteşti; face parte din com. rur. Găvana-Valea-Rea.

Episcopia, *moşie* a Statuluĭ, în jud. Teleorman, pl. Călmăţuiul, com. Plopi-Slăviteşti.

Episcopia, *moşie* a statuluĭ, la V. de com. Amărăşti, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea.

Episcopia, *trup de pădure.* Vezĭ Pelticăreasa, jud. Muscel.

Episcopia, *pădure* a Statuluĭ, situată pe moşia Statuluĭ cu acelaşĭ nume, jud. Teleorman.

Episcopia-de-Argeş. Vezĭ Argeş (Episcopia-de-).

Episcopia-de-Huşi. Vezĭ Huşi (Episcopia-de-).

Episcopieĭ (Vatra-), *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Simileasca, proprietate a statuluĭ, pendinte de Episcopia Buzăŭ. Are 600 hect., din care 190 arabile, pe care se cultivă în mare parte zarzavaturĭ, 280 hect. fîneaţă, restul, pădure de frasin şi puţin izlaz. Terenul acesteĭ moşiĭ, a fost în vechime, parte pămînt domnesc, parte al oraşuluĭ. După stabilirea scaunuluĭ episcopal în Buzăŭ, i s'a dăruit de diferiţĭ domnĭ. In 1711, Constantin Brîncoveanu maĭ dăruește două heleştae cu locul vecin ale luĭ Căpitan Caloian, Căpitan Dumitraşcu Bagdat şi Şteful Paharnicul, de la carĭ le ia, pentru obrăznicia lor şi le dă Episcopuluĭ Ioasaf, ceea ce a dat acesteĭ moşiĭ întinderea actuală.

Episcopieĭ (Vîrful-), *vîrf de deal,* situat la S. de Vîrful-Nucet, com. Gornetul-Cuib, pl. Podgoria, jud. Prahova. Este acoperit cu vie şi s'a numit ast-fel pentru-că în vechime lîngă acest vîrf a fost metocul Episcopieĭ Buzăŭ.

Episcopuluĭ (Movila-), *movilă,* în pl. Rîmnicul-d.-j., la hotarul jud. Rîmnicul-Sărat, către Buzăŭ, la $1\frac{1}{2}$ kil. de malul drept al rîuluĭ Buzăŭ; numită ast-fel de la moşia Vatra Episcopieĭ, pendinte de com. Simileasca, jud. Buzăŭ, dată episcopieĭ de Buzăŭ de Constantin Brîncoveanu, la 1711.

Epure. Pentru toate cuvintele cu această numire, compusele şi derivatele eĭ, a se vedea litera *I.*

Eracle (Cetatea-luĭ-), *ruinele uneĭ vechĭ cetăţĭ bizantine,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, com. Enisala, în partea de E. a plăşeĭ şi a com., la 1 kil., ceva spre E. de sa-

tul Enisala, pe un deal stîncos înalt de 114 m. Din ruină s'a păstrat temelia şi zidurile înconjurătoare, pe jumătate. Poarta cetăţueĭ este îndreptată spre E. privind întinsul iezer Razelm şi Marea-Neagră. Turnurĭ avea 4, păstrîndu-se numaĭ o parte din cel de la poartă ; zidul este gros de un metru şi maĭ bine, făcut în piatră de rîŭ şi bine cimentat, aşa că din pricina grosimeĭ luĭ şi poziţieĭ cetăţeĭ, era greŭ de luat Cetatea chiar cu artileria, ne cum de năvălirile barbarilor şi asalturile Turcilor, carĭ aŭ luat-o maĭ tîrziŭ din mîna Genovezilor, constrîngîndu-ĭ prin foamete a se preda, tăindu-le comunicaţia ascunsă ce se practica prin păretele de E. al stînciĭ şi a căreĭ deschizătură astupată în mare parte se vede şi astă-zĭ. Peştera negreşit că răspunde în cetate, căcĭ e mică distanţa, de 80—100 metri între ele; este astupată. Se zice cum-că ea ar comunica cu deschizătura de la Amutli şi dealul Consul, pe sub dealurĭ. Este posibil ca în timpul Romanilor să fi fost o comunicaţie sub-terană între forturile de la Eraclia şi cele de la muntele Consul. Pe dealul Gras, aflător la E. de dealul Cetăţiĭ Eraclia se găsiaŭ de sigur şi alte întăriturĭ maĭ micĭ, pe carĭ Turciĭ le-aŭ ras de la faţa pămîntuluĭ, respectînd fortul principal şi servindu-se chiar de el. Cetatea bizantină, prin poziţia eĭ întărită, a servit de sigur şi pirateriei genoveze, căcĭ de aci piraţiĭ, de pe o înălţime ce domină teritoriul pe o mare întindere, maĭ tot lacul Razelm, şi chiar o parte din ţărmul Măriĭ puteaŭ vedea cu ochiĭ liberĭ, corăbiile neguţătoreştĭ pe carĭ le prindeaŭ şi jefuiaŭ ; acest cuib a fost distrus de Turcĭ, gonind pe Genovezĭ din aceste locurĭ. Maĭ tîrziŭ cetatea a fost stricată de locuitoriĭ satuluĭ Enisala, ale căror case şi chiar biserica sunt făcute din piatra luată din zidurile cetăţiĭ.

In zidurile acesteĭ cetăţĭ, d. Tocilescu a găsit o poartă cu o frumoasă inscripţiune grecească compusă în versurĭ doriene: este epitaful unuĭ medic născut la Tomis. Monumentul se află azi în Muzeul din Bucureşti şi s'a publicat de savantul archeolog în revista vieneză «Archeologisch—Epigraph. Mitheilungen», VI (1882).

Erbiceni, *sat*, jud. Iaşi. Vezĭ Ierbiceni.

Erburoaia, *vale*, jud. Fălciŭ. Vezĭ Ierburoia.

Ercari, *cătun*, al com. Zilişteanca, jud. Buzăŭ, cu 160 locuitorĭ şi 34 case; e alipit mareluĭ cătun Haimanalele.

Ercari, altă *numire* a *moşieĭ* Haimanalele (Cătuneanca), din comuna Zilişteanca, judeţul Buzăŭ.

Ercea, *com. rur.*, în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-s. la distanţa de 34 kil. m. de oraşul Turnul-Severin, situată pe Valea-Coşuşteĭ, formată din cătunele Ercea şi Poeana. Are 760 locuitorĭ; 125 contribuabilĭ şi 230 case.

Locuitoriĭ posedă: 42 plugurĭ, 95 care cu boĭ, 9 căruţe cu caĭ, 180 stupĭ.

Sunt două bisericĭ, deservite de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Budgetul comuneĭ are la veniturĭ leĭ 9059 şi la cheltuelĭ 585 leĭ.

Vite: 460 vite marĭ cornute, 17 caĭ, 400 oĭ şi 500 rîmătorĭ.

Prin această com. trece şoseaua comunală Ciovănăşani-Căzăneşti-Ercea-Corcova.

Erche, *izvor*, în jud. Botoşani, com. Salcea, pl. Siretul; formează un pîrîŭ care se varsă în rîul Suceava.

Erchesec, *sat*, din jud. Constanţa, plasa Hîrşova, pe teritoriul comuneĭ Şiriul. Anume pe teritoriul cătunuluĭ Satis-Chioi, la poalele răsăritene ale dealuluĭ cu aceleaşĭ nume şi lîngă valea Uzucea, se află ruinele vechiuluĭ sat, din care azĭ n'a rămas de cît o parte; de aci pleacă drumurĭ la Băltăgeşti, la Satis-Chioi, la Capugi, la Tichileşti şi la Topalul; servă ca răscrucĭ tuturor acestor drumurĭ. Azĭ satul Erchessec are 62 familiĭ, saŭ 352 suflete. Se întinde pe o suprafaţă de 2703 hectare, din carĭ 105 hectare ocupate de vatra satuluĭ cu 67 case.

Erchesec, *vîrf de deal*, în jud. Constanţa, pl. Hîrşova, pe teritoriul com. rur. Şiriul, şi anume pe acela al căt. Satis-Chioi, pe culmea dealuluĭ Erchesec; are o înălţime de 234 metri; este cel maĭ înalt vîrf al dealuluĭ şi domină toată Valea-Stupineĭ; e punct trigonometric.

Erchesec, *movilă*, jud. Constanţa, aşezat pe aceeaşĭ culme de deal, în partea de N.; are o înălţime de 189 metri; punct trigonometric.

Erciuleasca, *moşie* nelocuită, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa, Balta, com. Poeana, cu o suprafaţă de 1000 hect., din carĭ 5 hect. pădure.

Erciuleasca-şi-Călugăreasca, *moşie* nelocuită, în jud. Ialo-

miţa, pl. Ialomiţa-Balta, com. Poeana; are 3000 hect., din carĭ 100 hect. pădure.

Erculeşti(Ierculeşti), *sat,* în jud. R.-Sărat, pl. Gradiştea, com. Vîlcelele. E aşezat în cîmp, la o depărtare de 600 m. spre E. de căt. de reşedinţă, Vîlcelele, pe o întindere de 50 hect. Are o populaţie de 44 familiĭ, săŭ 433 suflete, din carĭ 101 contribuabilĭ; ştiŭ carte 25 persoane. In vechime se numea şi Vaĭ-de-Eĭ. A fost fondat acum vr'o 40 de anĭ de proprietarul moşieĭ, Scarlat Iarca.

Erculeşti, *numire vechie* a *cătunuluĭ* Goinari, judeţul R.-Sărat, comuna Măcrina.

Erculeşti, *pădure,* în jud. R.-Sărat, pl. Gradiştea, com. Vălcelele; are o întindere de 20 hect. Esenţe: gorun şi ulm. E aşezată lîngă pîrîul Ciulniţa. Este proprietate particulară.

Erebiler, *sat,* în jud. Constanţa, pl. Mangalia, căt. com. Azaplar, situat maĭ mult în partea centrală a comuneĭ, la $3^1/_2$ kil. spre N.-V. de căt. de reşedinţă, Azaplar. Este aşezat pe valea cu acelaşĭ nume, Erebiler-Dere, închis la V. de dealul Carasuluc-Bair şi dominat din partea de V. de movila Ciatal-Iuc (cu 125 m. înălţime). Are o suprafaţă de 486 hect., dintre carĭ 20 hect. sunt ocupate de grădinĭ şi de vatra satuluĭ. Populaţiunea, compusă numaĭ din Turcĭ, este de 20 familiĭ, saŭ 112 sufl.

Drumurĭ comunale pleacă la Azaplar, Cara-Chioi, Edil-Chioi, Engher-Biuiuc, Ghiuvenli şi Musta-Facî.

Erebiler-Dere, *vale,* în jud. Constanţa, pl. Mangalia, pe teritoriul com. rur. Azaplar, şi anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Erebiler; trece prin satul Erebiler; merge paralel cu dealul Carasuluc-Bair; se uneşte cu valea Carasuluc-Ceair şi amîndouă daŭ naştere văeĭ Biuiuc-Dere.

Eremia, *japşe,* situată la S.-E. de iezerul Cojocarul, jud. Brăila; uneşte iezerul Bătătura cu Ruptura-Moldovenceĭ.

Erenciuc, *lac,* în jud. Tulcea, pl. Sulina, com. Cara-Orman, în partea de S. a plăşeĭ şi a comuneĭ; este format de revărsările braţuluĭ Sf. Gheorghe, cu care comunică printr'o gîrliţă maĭ mare, care-ĭ servă de scurgere; are forma unuĭ semicerc în suprafaţă de 150 hect.; este înconjurat de toate părţile cu stuf; la capătul N.-V. se află două micĭ ridicăturĭ de 2.5 m. fie-care punct trigonometric de observaţie de rangul al 3-lea; la vărsarea sa se află o pădurice cu numele tot de Erenciuc, de aproape 50 hect. întindere, precum şi, ceva maĭ sus, un crînguleţ, unde se află o ridicătură de 3 m., punct trigonometric de observaţie de rangul al 3-lea.

Erghevița, *sat,* în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-d.-s.; ţine de com. rur. Bistriţa. Are 600 locuitorĭ; 113 case; o biserică; o şcoală, condusă de 1 învăţător şi frecuentată de 21 elevĭ şi 3 eleve.

Erghinanlîc, *deal,* în jud. Constanţa, pl. Medjidia, pe teritoriul com. Chioseler; se desparte din vîrful Chioseler îndreptîndu-se spre N. cu o direcţie generală de la S.-V. către N.-E.; se întinde pănă în valea Buiuceral-Ceair; este situat în partea meridională a pl. şi cea septentrională a com.; înălţimea medie: 145 metri.

Erghinul, *lac,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, în insula Balta, teritorul com. Borduşeani.

Erghioba-Tepe, alt *nume* al *dealuluĭ* Doerani, vîrful cel maĭ înalt al jud. Constanţa.

Ericlic-Culac, *pîrîŭ,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, com. Slava-Rusă; izvoreşte din dealul Dolama; se îndreaptă spre N., avînd o direcţiune generală de la S. la N., brăzdînd partea V. a pl. şi a com., şi, după un curs de 4 kil., se aruncă în pîrîul Slava-Rusă, pe dreapta, ceva maĭ jos de satul Baş-Punar; curge numaĭ prin pădurĭ; pe malul săŭ merge drumul vicinal Testemel-Baş-Punar.

Erim-Iuc, *movilă,* în jud. şi pl. Constanţa, com. Caraharman, căt. Pelitlia, pe muchia dealuluĭ Gargalîc-Bair; are 94 metri înălţime; e acoperită cu verdeaţă.

Erjei, *deal,* la N. de căt. Valea-Siliştei, com. Aninoasa, pl. Rîurile, jud. Muscel, pe la poalele căruia trece rîul Slănicul.

Ermolia, *pîrîŭ,* jud. Suceava, izvoreşte din pădurea cu acelaş nume, trece prin satele Valea-Seacă şi Topile, învîrteşte 3 morĭ şi se varsă în Siret, din jos de satul Lunca.

Ermolia, *pîrîŭ,* jud. Suceava, izvoreşte din pădurea cu acelaşĭ nume, udă com. Cristeşti pe o lungime de 4000 metri şi se varsă în pîrîul Moţca.

Ermolia, *pădure* de fag şi ste-

jar, în com. Cristeşti, jud. Suceava.

Ernatica. Vezĭ pentru cuvintele cu această numire, litera *I.*

Eroslăveşti saŭ **Ierosloveşti,** *trup* de *moşie* ne locuit, în suprafaţă de 2860 hect., proprietatea Statuluĭ şi care aparţinea înnainte de secularizare, Mănăstireĭ Sf. Gheorghe-Noŭ, pendinte de com. Tîrnava-d.-s., pl. Cilniştea, jud. Vlaşca.

Se arendează, cu trupul Vîlceni, cu 44500 leĭ.

In 1882, s'a împroprietărit pe această moşie 5 locuitorĭ însurăţeĭ, dînduli-se o suprafaţă de 37 hect. 888 m. a. în care intră şi suprafaţa afectată scoaleĭ.

Eruga, *pîrîŭ,* în com. rur. Bala-d.-j., plaiul Cloşani, jud. Mehedinţi.

Eruga-Morii, *pîrîŭ,* în com. rur. Gîrla-Mare, pl. Câmpul, jud. Mehedinţi.

Erzucan, *vale,* în jud. Neamţu, com. Bozieni, pl. de Sus-Mijlocul. Se întinde din susul satuluĭ Ruginoasa, între prelungirea dealuluĭ Cetăţuia şi a Dealuluĭ, Bisericeĭ, până sub poalele dealuluĭ Stan.

Această vale este udată prin mijloc de pîrîul Ruginoasa. Terenurile sale sunt mlăştinoase şi acoperite cu papură, iar coastele, cu păduricea numită Huciul.

In partea despre S., la locul unde Erzucanul se uneşte cu valea ce se deschide de sub culmele dealuluĭ Stan, se află un iaz, care e cel maĭ mare din com. Bozieni şi care e bogat în peştĭ şi racĭ.

Eschi-Baba, *sat,* în jud. Tulcea pl. Istruluĭ, cătunul comuneĭ Ciamurli-d.-s., aşezat în partea de N. a plăşiĭ şi cea de V. a comuneĭ, la 5 kil. spre V. de reşedinţă, pe ambele malurĭ ale văiĭ Eschi-Baba. Intinderea satuluĭ este de 87 hectare, iar populaţia de 112 familiĭ saŭ 677 suflete. Pămîntul e acoperit cu păşunĭ. Are o şcoală.

Eschi-Baba, *pîrîŭ,* în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, com. Ciamurli-d.-s., cătunul Eschi-Baba; izvoreşte din dealul Ciamurli, se îndreaptă spre S., avînd o direcţiune generală de la N.-E. spre S.-V., trece prin cătunul Eschi-Baba, brăzdînd partea nordică a plăşiĭ şi a comuneĭ, curge pe la poalele dealuluĭ Sari-Mezelic, şi, după un curs de 4 kil., se varsă în pîrîul Beidaut, pe stînga, maĭ jos puţin de satul Eschi-Baba; pe valea luĭ sunt drumurile comunale Eschi-Baba-Beidaut şi Cail-Dere-Eschi-Baba, ce trece şi pe lîngă o pădure.

Eschi-Balîc, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Isaccea, comunele: Balabancea şi Alibei-Chioi; se desface din dealul Eni-Ormangic-Tepe; se îndreaptă spre S., avînd o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea de S. a plăşiĭ, pe cea de E. a comuneĭ Balabancea şi pe cea de V. a comuneĭ Alibei-Chioi; se desface în două ramurĭ, una printre pîrîele Boclogea şi valea Eschi-Balîc, şi alta printre valea Eschi-Balîc şi pîrîul Acadîn; are 2 vîrfurĭ stîncoase, unul de 280 m., altul de 265 m., puncte trigonometrice de rangul 3-lea, dominînd asupra satelor Acadîn şi Orta-Chioi; pe la poalele sale de E. curge valea Biuiuc-Cartalîc (afluent al pîrîuluĭ Acadîn); este înconjurat de drumurile vecinale: Baş-Chioi-Balabancea, Alibei-Chioi-Meidan-Chioi; Orta-Chioi-Meidan-Chioi; este acoperit în mare parte cu pădurĭ şi pe la poale cu fîneţe şi semănăturĭ; pe alocurea muchia luĭ e stîncoasă şi pleşuvă.

Eschi-Balîc, *pîrîŭ,* în jud. Tulcea, pl. Isaccea, com. Balabancea; izvoreşte din vîrful de ramificaţie al celor două ramurĭ ale dealuluĭ Eschi-Balîc; curge printre stîncoasele lor coaste; se îndreaptă spre S., avînd o direcţiune generală de la N. spre S., brăzdînd partea de S. a pl. şi de E. a com.; taie drumurile vecinale Alibeĭ-Chioi-Orta-Chioi, Alibeĭ-Chioĭ-Balabancea, şi după un curs de 3 kil. se varsă în pîrîul Taiţa, în faţa dealuluĭ Consul, lîngă moara luĭ Nicolau; partea superioară curge prin pădurĭ, iar cea inferioară prin livezĭ.

Eschi-Cale, *fortăreaţă romană,* în jud. Tulcea, pl. Isaccea, com. urb. Isaccea. E aşezată în partea de N. şi de N.-E. a com., la 2 kil. spre E. de oraşul Isaccea, pe malul drept al Dunăreĭ, în faţa mileĭ 65, pe o ramificaţie de N. a dealuluĭ Vizir-Tepe şi pe o înălţime de 24 m. deasupra apelor Dunăreĭ, servind şi ca punct trigonometric de observaţie, de rangul al 3-lea. A servit drept staţiune a flotileĭ danubiene: *classis Flavia* Mœsiaca, cum dovedesc cercetările d-luĭ Tocilescu şi cărămizile cu stampilă aflate acolo de d-sa. In timpiĭ din urmă castelul roman a servit artilerieĭ turceştĭ în tot cursul numeroaselor războaie cu Ruşiĭ, împiedecîndu-ĭ de a trece Dunărea prin vadul Isaccea, căcĭ în acest loc Dunărea are numaĭ 750 m. lăţime şi nu e tocmaĭ adîncă. Tot pe aicĭ a fost probabil

și trecerea armateĭ luĭ Darius în 513 a. C. In spatele luĭ Eschi-Cale, se maĭ văd, la o distanța de 1 kil., alte două forturĭ, cu ruine, ce serveaŭ de retranșament.

Eschi-Duran-Iol-Tabia, *nume* pe care Turciĭ l'aŭ dat *ruinelor* unuĭ vechiŭ lagăr roman de pe valul cel mare de piatră, în jud. și pl. Constanța, com. Omurcea, la 2 kil. spre N. de sat.

Eschi-Sarai, *deal*, în jud. Constanța, pl. Hîrșova, com. Sarai, căt. Eschi-Sarai; se întinde printre lacul Hazarlîc-Ghiol și pîrîul Sarai; are o înălțime de 88 m.; e acoperit cu fînețe și puține semănăturĭ; pe muchea luĭ merge drumul județean Hîrșova-Babadag.

Eschi-Sarai, *ruinele unuĭ sat*, în jud. Constanța, pl. Hîrșova, com. Sarai, distrus de un incendiu pe la începutul secoluluĭ trecut. Locuitoriĭ s'aŭ stabilit ceva maĭ la E., formînd actualul sat Eni-Sarai (Noul-Sarai).

Eschili-Orman saŭ Echili-Orman, *deal* (225 m.), în jud. Tulcea pl. Babadag, com. Baș-Chioi; este o prelungire de E. a dealuluĭ Iasi-Orman; se întinde spre E., avînd o direcție generală de la S.-V. spre N.-E. și brăzdînd partea de V. a pl. și a com.; se întinde printre pîrîul Baș-Chioi și afluentul săŭ valea Musafir-Culac; este acoperit cu pădurĭ în partea superioară, iar pe la poale cu fînețe, pășunĭ și izlazurĭ; pe la poalele sale de S.-E. trece drumul comunal Ciucurova-Baș-Chioi, iar pe la cele de N.-E. trece drumul comunal Amatcea Baș-Chioi; tot pe la poalele sale de S. curge și pîrîul Bac-Ciauș, care împreună cu valea Jidini, formează pîrîul Baș-Chioi.

Esculap (Vezĭ Rubin-Esculap), *sursă* de *apă minerală*, în jud. Vîlcea, conținînd maĭ cu seamă o mare cantitate de bicarbonat de sodă, magnezie și calce.

Ese-Chioi, *com. rur.*, în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă.

Este situată în partea de S. a județuluĭ, la 120 kil. spre S.-V. de orașul Constanța, capitala districtuluĭ, și în partea S.-V. a plășeĭ, la 10 kil. spre S.-E. de orășelul Ostrov, reședința, com. învecinate sunt: Gîrlița, la 5 kil. spre N.-E.; Bugeac, la 6 kil. spre N.; Almalîc, la 7 kil. spre N.-V. și Garvan, la 8 kil. spre E.

Se mărginește la N.-E. cu Com. Gîrlița, de care se desparte prin dealurile Burum-Sîrti și Tanas-Sîrti; la S., cu Bulgaria, despărțindu-se prin dealurile Pinirlic-Bair și Mahale-Orman-Bair; iar la V., cu com. Almalîu, separîndu-se prin valea Curu-Canara.

Relieful soluluĭ e accidentat; culmea Ese-Chioi brăzdează teritoriul comuneĭ la V. și centru iar culmea Gîrlița la E.

Dealurile principale sunt: Hagi-Durac-Sîrtî, cu vîrful Ese-Chioi, (144 m.), la V.; Burum-Sîrtî (120 m.) și Bona-Sîrtî (118 m.), la N.; Mahale Orman-Bair (166 m.) și Șaban-bair (170 m.), la S. și S.-V. (aceste dealurĭ aparțin culmiĭ Ese-Chioi și sunt acoperite cu pădurĭ întinse, întretăiate de pășunĭ și livezĭ); Pinirlic-Bair (80 m.); Tiumbet-Bair și Tanas-Sîrtî (170 m.), la E., aparținînd culmeĭ Gîrlița, acoperite cu tuferișurĭ, crîngurĭ și livezĭ. Odinioară eraŭ acoperite cu pădurĭ întinse, însă focul și exploatările nesăbuite le-aŭ distrus în mare parte.

Pîrîul Ese-Chioi ce curge prin valea Ese-Chioi din dealul Șaban-Bair, trece prin satul Ese Chioi și, după ce a brăzdat com. de la S.-V. spre N.-E., se varsă în pîrîul Gîrlița.

Văĭ sunt: Curu-Canara, la V., Chiuciuc-Chessen-Ceair, la N., ambele deschizîndu-se în lacul Gîrlița; Șaban-Ceair, Begene-Ceair, Punar-Orman-Ceair, Tanas-Ceair, la S. și S.-E., deschizîndu-se în pîrîul Ese-Chioi, pe dreapta.

Com. e formată din 2 cătune: Ese-Chioi, reședința, așezată în centrul comuneĭ, într'o poziție frumoasă, pe pîrîul Ese-Chioi, închis la V. de dealul Hagi-Durac-Sîrtî, la S. de dealurile Șaban-Bair și Pinirlic-Bair, la E. de dealul Tiumbet-Bair; Cuiugiuc, spre V. de reședință, la 6 kil., pe valea Cuiugiuc.

Populațiunea pe anul 1896 era de 323 familiĭ, saŭ 1463 suflete, din carĭ: 734 bărbațĭ, 729 femeĭ; 820 necăsătorițĭ, 584 căsătorițĭ, 59 văduvĭ; 111 știind carte, 1352 neștiind; 1463 cetățenĭ Romînĭ; 1042 ortodoxĭ, 421 mahomedanĭ; 731 agricultorĭ și meseriașĭ, 3 comercianțĭ.

Suprafața este de 4836 hect. din care: 273 hect. teren neproductiv (din care 263 hect. vetrele satelor și 10 hect. baltă, drumurĭ etc.); 4563 hect. teren productiv (din care 400 hect. ale Statuluĭ cu proprietariĭ și 4163 hect. ale locuitorilor); din acestea: 2100 hect. teren cultivat (ale locuitorilor); 1500 hect. teren necultivat (ale locuitorilor); 157 hect. teren islaz ale locuitorilor); 46 hect. teren viĭ (ale locuitorilor); 750 hect. pădurĭ (din carĭ 400 hect. ale Statuluĭ cu proprietariĭ și 350 hect. ale locuitorilor).

Locuitoriĭ posedă: 102 plu-

gurĭ, 179 care și căruțe, 2 mașinĭ de secerat.

Vite sunt 4400 capete.

Comerciul e puțin activ și se face prin orășelul Ostrov, de către 3 comercianțĭ, și constă în import de coloniale și manufactură și în export de lemne și vite cu produsele lor.

Budgetul comuneĭ este de 3772 leĭ la veniturĭ și de 3445 leĭ la cheltuelĭ.

Sunt 218 contibuabilĭ.

Căile de comunicație sunt: calea județeană Ostrov-Cuzgun, ce trece pe la 3 kil. spre N. de sat, apoĭ drumurĭ vecinale și comunale, care duc în Bulgaria și la satele apropiate, ca Gîrlița, Cuiugiuc, Carvan, Almalîu.

Bisericĭ sunt două, una în cătunul Ese-Chioi, cu hramul Sf. Haralambie și a doua în cătunul Cuiugiuc, cu hramul Sf. Nicolae, întreținute de com., cu 10 hect. și cu cîte un preot; sunt și două geamiĭ cu 2 hogĭ.

Sunt două școlĭ rurale mixte, în fie-care cătun, conduse de un învățător și o învățătoare, frecuentate de 111 elevĭ (89 băețĭ, 22 fete).

Ese-Chioi, *sat*, în jud. Constanța, plasa Silistra-Nouă, cătunul de reședință al comuneĭ Ese-Chioi, așezat în partea V. pe valea Ese Chioi; are o întindere de 2874 hect. din carĭ 134 hect. ocupate de vatra satuluĭ; populația este de 138 familiĭ saŭ 713 suflete.

Ese-Chioi, *vîrf de deal*, în jud. Constanța, plasa Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Ese-Chioi, situat în partea V. a plășeĭ și cea N. a comuneĭ; este vîrful culminant al dealuluĭ Hagi-Durac-Sîrtî; are o înălțime de 144 m., dominînd văile Curu-Canara, Chiuciuc-Chesere-Ceair, Ese-Chioi-Ceair, precum și satul Ese-Chioi; e așezat la 2 kil. spre S. de sat; este acoperit cu pădurĭ; din el se lasă spre E. prelungirea numită Burum-Sîrtî.

Ese-Chioi-Ceair, *vale*, în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rur. Ese-Chioi; începe din poalele de S.-E. ale dealuluĭ Hagi Durac-Sîrtî; se îndreaptă maĭ întîiŭ spre E., printre dealurile Hagi-Durac-Sîrtî, Bone-Sîrtî, de o parte, Șaban-Bair, Tiumbet-Bair de altă parte; dînd de dealul pietros Tanas-Sîrtî își schimbă direcția și o ia spre N. pe lîngă dealul Versat-Sîrtî și, după un drum de 11 klm. se deschide în iezerul Gîrlița, în partea E. a luĭ; în drumul săŭ trece prin satele Ese-Chioi și Gîrlița; malurile sale sunt joase; această vale, împreună cu adiacentele eĭ, are o întindere de 4500 hect., aparținînd com. Ese-Chioi și Gîrlița, și este coprins între iezerul Gîrlița, dealurile Burum-Sîrtî, Bone-Sîrtî, Hagi-Durac-Sîrtî, Mahale-Orman-Bair, Șaban-Bair, Pinirlic-Bair, Tiumbet-Bair, Cuiugiuc, Versat-Sîrtî, Regene-Bair, Taslî-Burun, Olucli-Cuiugiuc-Bair, și Gîrlița; văile carĭ se deschid în valea Ese-Chioi-Ceair sunt pe stînga micĭ, repezĭ și neînsemnate, iar pe dreapta maĭ marĭ Șaban-Ceair, valea Begene-Ceair, formată din văile Punar-Orman-Ceair, și Chelege-Ceair-Tanas-Ceair, Nursus-Ceair; malurile lor sunt acoperite cu tuferișurĭ; servesc de căĭ de comunicație, și aŭ apă numaĭ primăvara, toamna și cînd cad ploile maĭ abundente.

Eslele, *localitate*, jud. Suceava. Vezĭ Ieslele.

Eslele-Boilor. Vezĭ Ieslele-Boilor, jud. Botoșani.

Esna, *sătișor*, în partea de N. a com. Urleasca, jud. Brăila, cam la 8 kil. spre N. de satul Urleasca, pe muchea de Vest a laculuĭ Esna, înființat la 1862. Vatra satuluĭ este de 12 hect. Sunt 68 case; o cîrciumă; o moară cu aburĭ.

Populația este de 62 familiĭ, saŭ 325 suflete, din carĭ: 172 bărbațĭ și 153 femeĭ; 147 căsătorițĭ și 178 necăsătorițĭ; 12 știind carte și 313 neștiind.

Vite sunt: 152 caĭ, 422 vite marĭ cornute, 514 oĭ, 110 rîmătorĭ.

Esna, *lac*, la N. de com. Urleasca, jud. Brăila; este tăiat în partea de E. de hotarul com. Movila-Mireseĭ, căzînd un colțișor despre E. pe com. Movila-Mireseĭ și întregul lac pe com. Urleasca; e cam la 2 kil. spre S. de satul Movila-Mireseĭ.

Esna, *moșie*, pendinte de com. Urleasca, pl. Ianca, jud. Brăila; proprietate particulară.

Ester, *sat*, în jud. și pl. Constanța, cătunul com. Pazarlî, situat în partea de N.-V. a plășeĭ și cea de N. a com., la 1 1/2 kil. spre S.-E. de căt. de reședință Pazarlî. Este așezat în Valea-Ester, tocmaĭ la locul de unde izvorește apa Visterna, fiind închis la E. de către dealul Beriș-Bair, cu vîrful săŭ Beriș-Tepesi (145 m.), la N. de către dealul Seremet-Bair și la S. de către dealul Cara-Murat cu vîrful săŭ Chendec-Tepe (118 m.). Suprafața sa este de 280 hect., dintre carĭ 91 hect. sunt ocupate numaĭ de vatra satuluĭ și de grădinĭ. Populațiunea sa, a căreĭ maioritate este formată

de Turcĭ, este de 118 familiĭ, saŭ 531 suflete.

Șoseaua județeană Hîrșova-Constanța străbate satul de la N.-V. către S.-E., mergînd prin mijlocul săŭ. Drumurĭ comunale pleacă la Tortoman, la Palazul-Mare, la Șeremet și la Ghelingec prin Pazarlî.

Ester, *vale*, în jud. și pl. Constanța, com. Pazarlî, căt. Ester; trece prin satele Pazarlî și Ester, de unde ia numele de Visterna; se întinde printre dealurile Ghelingec-Bair, la N. și Bilarlar, la S.; printr'însa merge drumul județean Hîrșova-Cara-Murat.

Ester, *peșteră,* pe teritoriul com. cu același nume, jud. și pl. Constanța; pe stîncă se citesc încă urme de inscripțiunĭ greceștĭ antice.

Ester-Cara-Tepe, *movilă,* în jud. și pl. Constanța, com. Pazarlî, căt. Ester, pe muchea dealuluĭ Bilarlar-Bair; punct strategic important; are 177 m.; e acoperit cu verdeață.

Eșil-Iuiuc, *movilă,* în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, com. Enișenlia, căt. Nastradin, pe muchea dealuluĭ Ghiol-Punar; are 185 metri; e acoperită cu verdeață.

Eșil-Iuiuc, *movilă,* în jud. și pl. Constanța, com. Gargalîc, pe muchea dealuluĭ Tașăul-Sîrtî; are 140 m. înălțime; pe ea se fac arăturĭ.

Eșil-Tepe, *vîrf de deal,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, com. Congaz, căt. Hagilar, situat în partea centrală a plășeĭ și V. a com.; aci se încrucișează hotarele com.: Armutli, Baș-Chioi, Congaz și Nalbant; este un pisc al dealuluĭ Sarî-Tepe, înalt de 54 metri, punct trigonometric de rangul al 3-lea, dominînd asupra satelor Hagilar, Baș-Chioi și Armutli, și asupra drumurilor ce le unește; este acoperit cu verdeață și pășunĭ.

Eșil-Tepe, *vîrf de deal,* în jud. Tulcea, pl. Isaccea, com. Frecăței, căt. Poșta; situat în partea E. a plășeĭ și V. a com.; este un vîrf al dealuluĭ Cilicul; are 169 metri, dominînd asupra satuluĭ Trestenic și asupra văeĭ pîrîuluĭ Telița și a afluentuluĭ săŭ Cogea-Dere; este punct trigonometric de observație de rangul al 3-lea; e acoperit cu verdeață, iar pe la poale cu crîngurĭ.

Eșil-Tepe, *vîrf de deal,* în jud. Tulcea, pl. Măcin, com. Coium-Punar, căt. Canat-Calfa, în partea S. a pl. și a com.; este vîrful culminant al dealuluĭ Canat-Calfa; are 228 metri înălțime, dominînd asupra satelor: Canat-Calfa, Orumbei și Aigăr-Ahmet (Constanța), și drumul comunal Făgărașul-Noŭ-Canat-Calfa, Aigăr-Ahmet-Canat-Calfa; Orumbei-Canat-Calfa; e acoperit cu verdeață, iar poalele sale sunt păduroase.

Eșiți-din-Orofteana, *sat,* jud. Dorohoiŭ. Vezĭ Orofteana-Frunzete, com. Orofteana, din pl. Herța.

Etna-Anicuța, *sorginte de apă minerală,* lîngă Olănești, Valea-Tiseĭ, jud. Vîlcea, avînd o temperatură de 14,500 R. și dînd în 24 ore până la 4000 vedre. Ca substanțe fixe are: clorur de natrium, sulfat de sodă, sulfat de calce, carbonat de calce, carbonat de magnezie, sulfat de magnezie, hiposulfit de natrium, iodură de natrium și urme de fosfate.

Evanul, *deal,* al com. Dobrița, pl. Vulcanul, jud. Gorj, spre N.-V. de com.; pe acest deal sunt viile locuitorilor.

Ezerul (Iezerul). Pentru toate cuvintele cu această numire, compusele și derivatele eĭ, vezĭ litera I.

F

Fabrica, *trup* din *satul* Plebea, com. Petricani, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu; este situat pe stînga pîrîuluĭ Neamţu, la o depărtare de aproape 2 kil. de Tîrgul-Neamţuluĭ.

Se numeşte ast-fel, fiind-că în această localitate se află marea fabrică de postav a erezilor Coloneluluĭ Alcaz Eugeniŭ. Inceputul acesteĭ fabricĭ este datorit D-luĭ Mihail Cogălniceanu, care la 24 Februarie 1853 a şi pus temelia clădireĭ pe locul cumpărat de la Mănăstirea Neamţu, a adus maşinĭ şi un însemnat număr de oĭ spaniole. D-l Alcaz a maĭ înzestrat-o cu alte maşinĭ, aşa că pe an fabrica poate produce vre-o 150000 metri postav şi vre-o 10000 pâturĭ (cergĭ).

Fabrica. Vezĭ Petro-Dava, jud. Neamţu.

Fabrica-de-Sticlă, *sat*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Bogdăneşti, situat aproape de locul Huta şi pe moşia Bogdăneşti, a fraţilor Weisengrün, carĭ aŭ instalat aci o fabrică de sticlărie, în anul 1889. Are o cîrciumă. Sunt 33 familiĭ, saŭ 143 suflete, dintre carĭ 130 Ungurĭ.

Fagi, *sat*. Vezĭ Secul, mănăstire, şi Vînători, sat, jud. Neamţu.

Fagĭ (Treĭ-Fagĭ), *mahala*, în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-de-Sus, com. rur. Malovăţul.

Fagĭ (La-), *loc izolat*, jud. Buzăŭ, com. Gura-Dimieneĭ, pe plaiul Băligoşilor; servă de hotar.

Fagĭ (Valea-cu-), *vale*, în jud. Buzăŭ, com. şi cât. Măgura; se scurge în rîul Buzăul.

Fagilor (Dealul-), *deal*. Vezĭ Vîrful-Fagilor, jud. Neamţul.

Fagoni, *loc cultivabil*, în jud. Neamţul, pl. de Sus-Mijlocul, com. Talpa.

Fagul. Vezĭ Dealul-Măruluĭ, *sat*, în com. Gădinţi, pl. Siretul-de-Sus, jud. Roman.

Fagul, saŭ **Fundeni**, *mahala*, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi; ţine de com. rur. Guardeniţa.

Faguluĭ (Dealul-), *deal*. Vezĭ Moviliţeĭ (Dealul-), jud. Vasluiŭ.

Faguluĭ (Pîrîul-), *sat*, în jud. Neamţul, com. Galul, pl. Piatra-Muntele, situat pe stînga rîuluĭ Bistriţa.

Are o întindere cam de 114 hect. 15 ariĭ, cu o populaţie de 38 fam., saŭ 140 suflete.

In acest sat se află o fierărie şi o rotărie.

Numărul contribuabililor: 38. Numărul vitelor se urcă la 171 capete, dintre care: 16 boĭ, 13 vacĭ, 100 oĭ, 3 caĭ, 27 rîmătorĭ, 12 juncĭ.

Faguluĭ (Pîrîul-), *pîrîiaş*, în jud. Neamţul, com. Galul, pl. Piatra-Muntele; se varsă pe stînga rîuluĭ Bistriţa.

Faguluĭ (Valea-), *vale*, izvoreşte de la N.-E. com. Negreni, pl. Vedea-de-Jos, jud. Olt şi se varsă în gîrla Negrişoara, tot în raionul com. Negreni.

Falcăul, *pîrîiaş*. Vezĭ Calul, pîrîŭ, jud. Neamţul.

Fanadeĭ (Valea-), *vale*, pe moşia Dersca, com. Dersca, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ.

Fandolica, *sat*, judeţul Dorohoiŭ. Vezĭ Vlădeni.

Fandolica, *hîrtop*, pe moşia

Fundoaia, com. Buda, pl. Herța, jud. Dorohoiŭ.

Fandolica, *iaz,* format din pîrîul Rogina, în marginea satuluĭ Hărpășești, com. Pompești, pl. Cîrligătura, jud. Iași.

Faorul, *vale,* în fața comuneĭ Voroveni, pl. Argeșelul, jud. Muscel, spre V. de Dealul-Păuneĭ, care desparte Valea-Faoruluĭ de Albina.

Faraoanele, *com. rur,* în jud. R.-Sărat, pl. Orașuluĭ, pe pîrîul cu acelașĭ nume.

Legenda spune că șĭ-ar fi luat numele de la un cioban transilvănean, numit Faraoneanul.

Este așezată în partea de S. a județuluĭ, la 41 kil. spre N. de orașul Rîmnicul-Sărat, și în partea de mijloc a plășeĭ, la 9 kil. spre N. de com. Cotești, reședința plășeĭ. Comunele cele maĭ apropiate de Faraoanele sunt: Urechești, la 5 kil.; Cîmpineanca, la 5 kil.; Blidare, Broșteni și Cîrligele, la cîte 7 kil.; Vîrteșcoiul, la 5 kil.; Budești, la 11 kil.

Se mărginește la N. cu comunele Vîrteșcoiul și Broșteni, de care se desparte prin Valea-Drejiĭ; la E., cu moșia Șuțul (pendinte de com. Vîrteșcoiul); la S., cu cătunul Dălhăuțul (al com. Bonțești), de care se desparte prin pîrîul Valea-Pĭetroasă; la V., cu moșia statuluĭ, Văcăreasca.

Este brăzdată de următoarele dealurĭ: Dealul-Deleanuluĭ, ale căruĭ ramificațiĭ, plecînd de la V. se întind prin mijlocul comuneĭ; Piscul-Păișuluĭ, în partea de N.-V. a comuneĭ; Dealul-Teișuluĭ, la N.

Puținele rîurĭ, carĭ o udă, se formează din ploĭ, pe teritoriul comuneĭ, primăvara și toamna; vara și iarna sunt secĭ; acestea sunt: Valea-Faraoanele, ce trece prin mijlocul comuneĭ; Valea-Seacă și Valea-Drejiĭ, în partea de N.; Valea-Pĭetroasă, la S.; Pîrîul-Oalelor la E., toate, afluențĭ secundarĭ aĭ rîuluĭ Milcovul. In com. sunt 8 puțurĭ.

Cătunele, carĭ compun com., sunt următoarele: Faraoanele, cătunul de reședință, în partea de N., pe pîrîul Valea-Faraoanele; Pĭetroasa, așezat în partea de S. a comuneĭ, pe pîrîul Pĭetroasa.

Suprafața comuneĭ este cam de 602 hect., din carĭ 60 hect. vatra comuneĭ, 146 hect. ale locuitorilor și restul hect., 396, ale proprietățiĭ private.

Populația este de 174 familiĭ, saŭ 793 suflete: 430 bărbațĭ și 363 femeĭ; 315 căsătorițĭ, 437 necăsătorițĭ, 41 văduvĭ.

In Faraoanele este: o biserică, cu hramul Adormirea Maiciĭ-Domnuluĭ și Sfîntul Dumitru, fondată în anul 1890 de locuitorĭ, avînd 17 pogoane pămînt arabil și 400 leĭ subvenție anuală de la com. și deservită de 1 preot, 1 cîntăreț și 1 paracliser; o școală mixtă, condusă de 1 învățător și frecuentată de 53 elevĭ, din carĭ 1 fată.

Calitatea pămîntuluĭ este bună și pentru semănat și pentru viĭ, pămîntul fiind argilos, amestecat cu puțină humă; în ceea ce privește întinderea cultureĭ, cele 396 hect. ale comuneĭ se împart ast-fel: 56 hect. loc arabil, 20 hect. imaș, 80 hect. pădurĭ, 200 hect. viĭ și 40 hect. neproductive.

Locuitoriĭ aŭ: 41 plugurĭ; 1127 capete de vite, din carĭ: 189 boĭ, 30 vacĭ, 8 vițeĭ, 12 caĭ, 6 ĭepe, 2 măgarĭ, 1006 oĭ, 13 capre și 47 rîmătorĭ.

Căile de comunicație sunt: drumul vecinal de la Focșani-Bonțești, mergînd la com. Vîrteșcoiul și Broșteni; drumul natural la com. Odobasca; drumul Cotești-Plăinești-Rîmnicul-Sărat.

Veniturile com. sunt de 5283 leĭ, 43 banĭ, și cheltuelile de 5179 leĭ, 40 banĭ.

Contribuabiliĭ sunt 200.

Faraoanele, *sat,* în jud. R.-Sărat, pl. Orașuluĭ, cătunul de reședință al comuneĭ Faraoanele, așezat în partea de N. a comuneĭ, pe pîrîul Faraoanele. Are o întindere cam de 200 hect., cu o populațiune de 157 familiĭ, saŭ 733 suflete.

Aci se află biserica și școala comuneĭ.

Faraoanele, *pădure,* în jud. R.-Sărat, pl. Orașuluĭ, com. Faraoanele; face parte din circumscripția VII silvică, ocolul Plăinești, situată pe dealul Deleanul; are o întindere de 1000 hect., din carĭ 600 hect. ale Statuluĭ și 400 ale proprietățiĭ particulare. Esențe: gîrniță, tamară, ulm, fag și jugastru.

Faraoaneluĭ (Valea-), *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, pl. Orașuluĭ; izvorește din Dealul-Deleanuluĭ; udă partea de V. a comuneĭ; trece prin cătunul Faraoanele și se varsă în pîrîul Pĭetroasa.

Faraoani, *com. rur.,* jud. Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-j.; situată pe șesul din dreapta Siretuluĭ; cuprinde un singur sat, Faraoani.

Moșia acesteĭ comune aparținea cleruluĭ din Bucovina (Condica Liuzilor, 1803); iar teritoriul săŭ este cuprins între com. Valea-Mare la N. și com. Cleja la S., întinzîndu-se la E. până la malul Siretuluĭ, care o desparte de com. Gioseni, și la V. până în com. Valea-Rea (Orăşa).

Dimitrie Cantemir ne spune, în «Descrierea Moldoveĭ», că a-

cest sat ţinea de ţinutul Romanuluĭ, aparţinînd familieĭ Cantemireştilor; că avea o biserică vechĭe de piatră, şi că era locuit de vre-o 200 familiĭ, toate catolice.

Are o biserică catolică, deservită de un preot; 368 case de locuit; 3 cîrciumĭ; 5 morĭ de apă.

Populaţiunea este de 369 familiĭ, saŭ 1508 suflete, dintre carĭ: 36 Romînĭ, 1443 Ungurĭ, 10 Germanĭ, 9 Armenĭ, 9 Izraeliţĭ şi 1 Italian; 1099 agricultorĭ; 1 meseriaş; 5 comercianţĭ; 4 avînd profesiunĭ libere; 200 muncitorĭ şi 13 servitorĭ.

Contribuabilĭ sunt 341.

După legea rurală din 1864 s'aŭ împroprietărit 258 locuitorĭ, cu 611 fălcĭ şi 11 prăjinĭ în ţarină.

Teritoriul comuneĭ are o întinderere apoximativ de 5500 hect. Proprietarĭ marĭ sunt: Alexandrina Casso şi Andrieş Fodor.

Pădurile ocupă peste 3000 hect.

Budgetul comuneĭ pe exerciţiul 1891—1892, avea la veniturĭ leĭ 2973, banĭ 37, şi la cheltuelĭ leĭ 2734, banĭ 15.

Totalul pămînturilor de cultură este de 952 hect.

Viile ocupă 196 hect., care în 1890 aŭ dat 9408 hectol. vin alb. După controalele divizieĭ filoxerice (1891) viea lucrătoare avea 177 1/2 hect. şi cea nelucrătoare 23 1/2 hect.

Vite sunt: 190 caĭ, 513 vite cornute, 686 porcĭ, 179 capre şi 182 oĭ.

Teritoriul comuneĭ este străbătut la E. de calea naţională Focşani-Bacăŭ, iar satul se găseşte pe calea vecinală Fundul-Răcăciuni-Călugăra.

Are o staţie de drum de fer, (Faraoani) situată la E. satuluĭ.

Distanţele: la Bacăŭ, capitala districtuluĭ, 18 kil.; la com. Valea-Seacă, reşedinţa plăşeĭ, 6 kil.; la com. Cleja, 4 kil.; la com. Valea-Mare, 3 kil.; la com. Gioseni, 7 kil.

Faraoani, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., reşedinţa comuneĭ cu acelaşĭ nume, pe valea Bancea şi dintre pîraiele Valea-Mare, Cleja şi pe podişul format de dealul Bitcheşul. Are o şcoală; o biserică catolică, clădită de locuitorĭ la 1700; 3 cîrciumĭ.

Sunt 369 familiĭ, saŭ 1508 suflete, toţĭ Ungurĭ.

Vite sunt: 190 caĭ, 513 vite cornute, 686 porcĭ, 179 capre şi 182 oĭ.

Faraoani, *staţie de dr. d. f.,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., cătunul Faraoani, pe linia Mărăşeşti-Bacăŭ, pusă în circulaţie la 13 Septembrie 1872. Se află între staţiile Răcăciuni (7.9 kil.) şi Valea-Seacă (10.6 kil.) Inălţimea deasupra niveluluĭ măriĭ e de 118.75 m. Venitul aceşteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 10751 leĭ, 95 banĭ.

Faraoani, *moşie,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., com. Faraoani, aparţinînd Alexandrineĭ Casso.

Farca-Mare. Vezĭ Farcul-Mare, jud. Bacăŭ.

Farca-Mică. Vezĭ Farcul-Mic, jud. Bacăŭ.

Farcul, *şir de munţĭ,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Dărmăneşti, care începe în vîrful Farcul-Mic, se îndreaptă spre E., desparte Dofteana de Uz şi, la Brătuleşti, se termină prin Dealul-Rusuluĭ.

Farcul-Mare, saŭ **Farca-Mare,** *vîrf de munte,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Dărmăneşti şi d'a dreapta Uzuluĭ. Este îmbrăcat cu pădurĭ seculare. Este înalt aproape de 1000 m. şi cuprinde în sînul săŭ multe minerale.

Farcul-Mic, saŭ **Farca-Mică,** *vîrf de munte,* pl. Munteluĭ, com. Dărmăneşti; e situat la S. de cel mare, tot d'a dreapta Uzuluĭ.

Farfara, *deal,* în raionul comuneĭ Muncelul, jud. Tecuciŭ; are o întindere de 24 m. şi o înălţime de 60 m.

Farul, *munte,* al satelor Nejerul, Spulberul şi Paltinul, pl. Vrancea, jud. Putna.

Farul-Englez, *far,* făcut de o companie Engleză, pe ţărmul Măriĭ-Negre, în jud. Tulcea, pl. Sulina, pe teritoriul com. Sf. Gheorghe (saŭ Cadîrlez); este situat pe o înălţime de 1 m., la marginea uneĭ bande de nisip, cuprinsă între lacul Periteasca-Mare şi ţărmul Măreĭ, pe grindul numit La-Perişor. Lîngă el se află şi o cherhana.

Fasoliştea, *deal,* în jud. Suceava, com. Brădăţelul, parte acoperit de lanurĭ şi fînaţurĭ şi parte de huceagurĭ.

Fata, *com. rur.,* jud. Olt, pl. Vedea-d.-s., compusă din 3 cătune: Fata, Dincani şi Bureteşti. Este situată pe dealul Fata, la 50 kil. depărtare de capitala jud. şi la 1 kil. de a plăşeĭ.

Se mărgineşte la E. cu com. Izvorul, la V. cu gîrla Vediţa, la N. cu com. Govora şi Vieroşul şi la S. cu com. Gura-Bouluĭ.

Are o populaţiune de 1156 locuitorĭ (556 bărbaţĭ, 600 femeĭ), în care intră şi 4 familiĭ

de Țiganĭ, carĭ se ocupă cu fierăria.

In com. sunt 2 bisericĭ (la Fata și Dincani), deservite de 2 preoțĭ.

Locuitoriĭ com. sunt moșnenĭ. Eĭ aŭ: 26 caĭ și epe, 200 boĭ, 100 vacĭ, 20 capre, 1200 oĭ și 200 porcĭ.

Pe rîul Vedița, în cercul com., e o moară de măcinat.

Suprafața com. e de 500 hect. cu izlaz, rîpĭ și pămînt arabil.

Scoala datează în com. dela 1850. Cu întreținerea eĭ statul cheltuește anual 1404 leĭ. Se frecuentă de 34 copiĭ din numărul de 134 copiĭ (62 băețĭ și 72 fete), în vîrstă de scoală. Știŭ carte 70 bărbațĭ.

Se fabrică aci anual, în termen mijlociŭ, 1500 decal. țuică.

Veniturile com. se urcă la 2242 leĭ, 90 banĭ și cheltuelile la 2242 leĭ, 90 banĭ.

Sunt 227 contribuabilĭ.

Prin comuna Fata trece șoseaua comunală; care o leagă cu comunele: Izvorul, Gura-Bouluĭ și Vieroșul.

Dealul-Ursuluĭ și Piscul-Țepeĭ, servesc vitelor pentru pășune. E udată de apele: Bouluĭ, Notinuluĭ, Boușoruluĭ și Feteĭ, carĭ se varsă în gîrla Vedița.

Fata, *sat,* face parte din com. rur. cu același nume, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt. Are o populație de 620 locuitorĭ. Aci e o biserică, zidită la anul 1841, de Petcu Ion și soția sa Ioana.

Fata, *deal,* în raionul com. Fata, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt, pe care se cultivă 8 hect. vie.

Fata, *pîrîŭ,* izvorește din raionul com. Rîjletul-Vieroș, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt; formează puțin hotarul între această com. și com. Cocul-Popești, jud. Argeș, și trece în moșia Rîjletul-Govora.

Fata, *vale,* jud. Olt, pl. Vedea-d.-s., com. Fata; se varsă în gîrla Vedița.

Fata-Moartă, *pîrîiaș,* jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, com. Mănăstirea-Cașinul; se scurge d'a stînga pîrîuluĭ Cașinul.

Fața, *mahala,* în jud. Mehedinți, com. rur. Slivilești, din pl. Văilor.

Fața, *mahala,* în județul Mehedinți, com. rur. Rocșoreni, din pl. Dumbrava.

Fața, *mahala,* în jud. Mehedinți, com. rur. Bălțați-de-Jos, din pl. Dumbrava.

Fața, *deal,* în jud. Buzăŭ, com. Fitești, acoperit de fîneață.

Fața, *deal,* în partea de E. a com. Moreni, pl. Filipești, jud. Prahova. Ca maĭ toate dealurile din com. Moreni este acoperit cu viĭ.

Fața-Alunișuluĭ, *loc izolat,* pe proprietatea statuluĭ Iezerul și Brazi, pendinte de comuna Cheia, plaiul Cozia, județul Vîlcea.

Fața-Bogățieĭ, *deal* pășunabil, în jud. Suceava, com. Sasca.

Fața-Capreĭ, *deal,* jud. Prahova, com. Cărbunești, pl. Podgoria; servă de izlaz pentru vite.

Fața-Capreĭ, *poiană,* jud. Prahova, com. Aricești, pl. Podgoria. Aci pășunează vitele locuitorilor. Servă și ca izlaz de fîn.

Fața-Cîmpuluĭ, *deal,* la S. de com. Gorganul, pl. Podgoria, jud. Muscel.

Fața-Cristeĭ, *pădure,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-de-Sus, com. Bucșești; esențe: fag și stejar; proprietarĭ sunt Colonelul Iarca și Mateĭ Crupenschi.

Fața-cu-Gorînĭ, *pădure,* în jud. Buzăŭ, com. Pănătăul, căt. Slabi; face un corp cu Valea-cu-Plopiĭ, de 50 hect. are și puțin izlaz; e proprietate moșnenească.

Fața-Găvaneĭ, *munte,* în jud. Prahova și în partea de E. a com. Predealul, pl. Peleșul, la hotarul Țăreĭ. Din acest munte izvorește valea Azuga.

Acest munte, împreună cu Susaiul, Costila, Unghia-Mică, Retivoiul, jumătate din Lacul-Roșu, Vîrful-luĭ-Drăgan, aparținea, din timpurile cele maĭ vechĭ, familieĭ Dudeștilor.

Astă-zĭ e proprietatea M. S. Regeluĭ Carol I, și a fost cumpărat, împreună cu toțĭ munțiĭ arătațĭ maĭ sus, în Maiŭ 1892, dela Manuk-Beĭ pe prețul de 850000 leĭ.

Fața-Hușnițeĭ, *mahala,* în jud. Mehedinți, pl. Ocolul-d.-j.; ține de com. rur. Pavățul.

Fața-Inaltă, *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Tisăul, căt. Glodul, acoperită de pădure. Din poalele sale izvorește o puternică sorginte de apă minerală, conținînd fier și sulf în abondență. Pe margine, sulful se găsește în formă de pulbere. Se scurge în rîul Nișcovul.

Fața-Inaltă, *deal,* acoperit cu viĭ în com. rur. Slașoma, pl. Dumbrava, jud. Mehedinți; viile de aci produc vin mult și bun.

Fața-Inaltă, *deal,* acoperit cu viĭ, pe teritoriul com. Dobra, pl. Cîmpul, jud. Mehedinți.

Fața-Inaltă, *pădure,* în jud. Buzăŭ, com. Tisăul, căt. Glodul; face parte din corpul Bradul-cu-Sforile; are 107 hect.

Fața-luĭ-Craiŭ, *poiană,* în partea de N. a com. Cerașul, plaiul Teleajenul, jud. Prahova.

Fața-luĭ-Dobre, *pădure particulară,* supusă regimuluĭ silvic, pendinte de com. Cheia, plaiul Cozia, jud. Vîlcea.

Fața-luĭ-Gheorghe, *munte,* la N. de com. Măneciul-Ungureni, pl. Teleajenul, jud. Prahova. E udat la poale de: Valea-Ciumerniculuĭ (la S.), de Valea-Neagră (la N.) și la E. de rîul Teleajenul.

Fața-luĭ-Gheorghe (Muntele-), *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, încă din anul 1883, pe moșia Muntele-Fața-luĭ-Gheorghe, com. Măneciul-Ungureni, pl. Teleajenul, jud. Prahova.

Fața-luĭ-Lomotă, *loc izolat,* în com. Teișani, pl. Teleajenul, jud. Prahova.

Fața-luĭ-Nan, *cătun,* al com. Bălănești, jud. Buzăŭ; are 100 loc. și 27 case.

Fața-Mare, *cîmpie,* jud. Vîlcea. Vezĭ Porcilor (Dealul-).

Fața-Mare, *munte,* în com. Gura-Teghiĭ, jud. Buzăŭ, acoperit de brad și fag; culminează în Vîrful-Monteoruluĭ.

Fața-Mare, *deal,* în com. rur. Bășești, plaiul Cerna, jud. Mehedinți.

Fața-Mare, *pădure,* în jud. Buzăŭ, com. Colți, cam de 120 hect.; face parte din pădurea statuluĭ Alunișul.

Fața-Pietreĭ, *deal,* în jud. Prahova, pl. Prahova, com. Valea-Lungă.

Fața-Plavățuluĭ, *loc izolat,* cu frumoasă priveliște, în jud. Muscel, sub muntele Brătila, strîns între rîul Dîmbovița și rîul Doamna.

Fața-Racovița, *sat,* în jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Bralostița, situat la V. de satul de reședință. Are 134 suflete, 68 bărbațĭ, 66 femeĭ. Copiiĭ din sat urmează la școala mixtă din satul Bralostița. In anul școlar 1892—93 aŭ frecuentat școala 4 băețĭ. Cu vîrsta de școală sunt 10 copiĭ. Știŭ carte 12 locuitorĭ. In sat este 1 băcănie și 1 cîrciumă.

Fața-Roata-și-Ursoaia, *pădure particulară,* supusă regimuluĭ silvic, aflată pe moșia Pîrîieni-d.-s., plasa Mijlocul, județul Vîlcea.

Fața-Satuluĭ, *pădure,* proprietatea statuluĭ, în întindere de 400 hect., pendinte de com. Bădeni-Ungureni, plaiul Dîmbovița, jud. Muscel.

Fața-Sf.-Ilie, *vîrf de munte,* din Culmea-Cozieĭ, plaiul Loviștea, jud. Argeș. Are o înălțime de 2029 m. d'asupra niveluluĭ măriĭ. Din acest munte izvorește rîul Topologul.

Fața-Tălășmanuluĭ, *pădure,* în apropierea satuluĭ Almașul, com. Dobreni, pl. Piatra-Muntele; jud. Neamțul; este proprietatea statuluĭ.

Fața-Teiuluĭ, *loc izolat,* com. Cacova, plasa Ocolul, jud. Vîlcea.

Fața-Satuluĭ, *movilă,* pe moșia Avrămeni, com. Avrămeni, pl. Bașeul, jud. Dorohoiŭ.

Fața-Spumeĭ, *stîncă de sare,* în căt. Andreiașul, com. Mera, jud. Putna. Aci se află niște micĭ izvoare de ape minerale.

Fața-Valea-luĭ-Cîine, *com. rur.,* jud. Gorj, pl. Gîrlotul, în partea de S. a com. Groșerea, situată parte pe loc șes și parte cam pe coasta lanțuluĭ de înălțimĭ din dreapta Gilortuluĭ. Se compune din cătunele: Fața-Valea-luĭ-Cîine, Pîrîul și Valea-luĭ-Cîine.

Are o suprafață de 980 hect., din care 230 hect. pădure, 230 hect. loc de cultură, fînețe și pășune.

Are o populație de 302 familiĭ, saŭ 1106 suflete, din carĭ 30 familiĭ, cu 92 suflete țiganĭ. Sunt 240 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 66 plugurĭ, 96 care cu boĭ, 6 căruțe cu caĭ; 65 stupĭ.

Vite: 537 vite marĭ cornute, 48 caĭ, 781 oĭ, 335 capre și 312 rîmătorĭ.

Venitul com. este de leĭ 1601, banĭ 46, iar cheltuelile de leĭ 1456, banĭ 35.

Comunicația se face prin șoseaua comunală, care o leagă la N. cu Groșerea, iar la S. cu căt. Capul-Dealuluĭ, al comuneĭ Brănești.

In com. se găsesc: 2 puțurĭ, 8 fîntînĭ; o cîrciumă.

Are o școală, înființată la anul 1880, frecuentată de 40 de elevĭ, din 52 înscrișĭ; 3 bisericĭ, deservite de 2 preoțĭ și 3 cîntărețĭ.

Fața-Valea-luĭ-Cîine, *cătun* de reședință al comuneĭ cu același

nume, pl. Gilortul, jud. Gorj. Are o suprafață de 710 hect. și o populație de 52 familiĭ, saŭ 150 suflete, din carĭ 3 familiĭ cu 12 suflete Țiganĭ.

Sunt 40 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 30 plugurĭ, 21 care cu boĭ, 2 căruțe cu caĭ; 15 stupĭ.

Vite: 188 vite marĭ cornute, 16 caĭ, 237 oĭ, 135 capre și 172 rîmătorĭ.

In căt. sunt 2 puțurĭ și 4 fîntînĭ.

Are o școală înființată de intendentul militar Petroniu și frecuentată de 40 de elevĭ; o biserică de lemn făcută de Șerban Caramanlăŭ.

Fața-Văiĭ, *deal*, în com. rur. Bășești, plaiul Cerna, jud. Mehedinți.

Fața-Văiĭ, *pădure*, în jud. Mehedinți, pl. Motrul-d,-s.; ține de com. rur. Miluta.

Fața-Văiĭ, *pădure*. Vezĭ Dragomirescul, jud. Prahova.

Fauri, *deal*, pe care se află și pădurea cu aceeașĭ numire. Se află în partea de S. a satuluĭ Țipilești, com. Rădiul-Mitropolieĭ, pl. Copoul, jud. Iași. La poalele acestuĭ deal se întinde valea numită Fauri.

Fauri. Vezĭ Zidești, *moșie*, jud. Neamțul.

Fauri, *pîrîŭ*, izvorește de sub pădurea cu acelașĭ nume și, trecînd prin marginea satuluĭ Țipilești, com. Rădiul-Mitropolieĭ, pl. Copoŭ, jud. Iași, se varsă în Jijia.

Fauri-de-Jos, *sat*, în jud. Neamțul, pl. Bistrița, com. Zănești; formează cu marginele sale despre S. hotarul despre com. Podoleni; este situat spre S. de sat Fauri-d.-s., la 20 kil. depărtare de orașul Piatra.

Fauri-de-Jos, *moșie*, în jud. Neamțul, pl. Piatra-Muntele, com. Zănești.

Fauri-de-Sus, *sat*, în jud. Neamțul, pl. Bistrița, com. Zănești, situat în drumul șoseleĭ județene mixte Piatra-Bacăŭ, la S. de satul Zănești (depărtare de 18 kil. de la orașul Piatra).

Fauri-de-Sus, *moșie*, în jud. Neamțul, pl. Piatra-Muntele, com. Zănești.

Faurul, *deal*, în com. rur. Secul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinți.

Faurul, *pădure*, numită și Pădurea Fauruluĭ, în com. rur. Secul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinți.

Faurul, *poiană*, în jud. Mehedinți, pl. Blahnița; ține de com. rur. Orevița.

Faurul, *pîrîiaș*, în satul Rădășeni, jud. Suceava.

Faurul, *vale*, izvorește din raionul com. Făgețelul, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt și se împreună cu valea Alunișul, tot în raionul com. Făgețelul.

Fauruluĭ (Dealul-), *ramificare a dealuluĭ* Mogoșești, care se prelungește prin com. Scheia, pl. Fundurile, jud. Vasluiŭ spre E. și se termină în șesul Scînteia. Culmea luĭ servă de hotar între comuna Scheia și com. Valea-Satuluĭ.

Fauruluĭ (Valea-), *vale*, în jud. Gorj, pl. Amaradia, prin care curge torentul cu acelașĭ nume, care își ia naștere din dealul Obîrșia și se varsă la Negoești în pîrîul Gioarca, unde se termină și valea.

Făcăeni, *com. rur.* și *sat*, în jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta, situată între comunele Bordușeani și Găița.

Teritoriul acestĕĭ com. se întinde din Dunăre spre V., prin insula Balta și pe cîmpia Bărăganul, până în teritoriul com. Hagieni, avînd o suprafață de 4500 hect., din carĭ 2000 hect. pămînt de cultură, 250 hect. pădure și 2250 hect. baltă. Cuprinde o singură moșie.

După legea rurală din 1864, sunt împroprietărițĭ 108 locuitorĭ și neîmproprietărițĭ se maĭ află 23.

Comuna se compune dintr'un singur sat, situat pe țărmul stîng al brațuluĭ Borcea, spre S., și lipit de satul Găița. Este schelă la Borcea, unde se fac încărcărĭ de cereale pentru Brăila. Aci este reședința primărieĭ și a judecătorieĭ comunale.

Teritoriul comuneĭ este udat de Dunăre, de Borcea și de lacurile Rotundul și Coimatul, precum și de brațele (privalele): Săltănița, Repejorul, Strîmbul și Vîlga.

Populațiunea com. este de 197 familiĭ, saŭ 995 suflete: 405 bărbațĭ și 545 femeĭ; 980 Romînĭ, 10 Grecĭ și 5 Bulgarĭ; 245 agricultorĭ, 20 meseriașĭ, 1 industriaș, 10 comercianțĭ, 7 cu profesiunĭ libere, 30 muncitorĭ și 34 servitorĭ. Știŭ carte 215 persoane.

Vite sunt: 250 caĭ, 680 boĭ, 2000 oĭ, 150 bivolĭ și 700 porcĭ.

Venitul comuneĭ în anul 1886—87 era de 2840 leĭ și cheltuelile de 3114 leĭ.

Este o școală mixtă, frecuentată de 57 elevĭ și 7 eleve, condusă de un învățător, retribuit

de stat și comună; o biserică deservită de un preot și doi dascăli, retribuiți de comună cu suma anuală de 530 lei.

Făcăeni, *sat,* face parte din com. rur. Măneciul-Ungureni, pl. Teleajenul, jud. Prahova, și e situat în partea de S.-V. a com.

Se zice că acest cătun a existat ca sat mai mare și sub alt nume, dar o ciumă din acele timpuri ar fi secerat aproape toată populația întregului sat, și cei cari mai rămăseseră în viață aŭ fugit în lume de groaza pustiului, ce se întinsese peste satul lor.

A fost și o biserică, ale cărei urme se văd și azi în grădina locuitorului Bucur Jianu, și șosea regulată, ce mergea pe valea rîului Telejenelul, până în Ardeal.

In urma ciumei, se zice, mocanii de dincolo, veniți cu oile peste plaiuri, aŭ dat peste acele case pustiite, și se așezară în ele. Intre cei veniți fu și o femee din ținutul Secuilor, de profesie morăriță, care își făcu o moară pe pîrîiașul din S. sătucului. Moara avea o roată, și de oare-ce poporul la moara cu o roată i-a zis și i zice chiar făcăŭ, cătunului din noŭ înființat i-a dat numele de Făcăŭ; iar pîrîiașului, pe care era așezată moara, i-a rămas numele de Secuianca, după numele ținutului din care venise morărița. Acest cătun se crede a fi cel mai vechiŭ din toate cătunele com. Măneciul-Ungureni.

Intre cătunul de azi, Făcăeni, și între satul Făcăeni, situat pe malul stîng al Borcei, din pl. Borcea, jud. Ialomița, locuitorii cred că există o strînsă legătură. Locuitorii acestui sat fiind vecinic fugăriți de neamurile păgîne, parte din ei aŭ plecat d'aci și aŭ format satul Făcăeni după malul Borcei.

Cât. Făcăeni are o populație de 97 locuitori (47 b. și 50 f.)

Făcăi, *cătun,* ține de com. Ocnele-Mari, pl. Ocolul, jud. Vîlcea. Este situat la S. de reședința com. Are o biserică zidită la anul 1762 de Antonie Monahul; pe pisanie se citește următoarele:

«Această sfîntă și Dumnezeească biserică s'aŭ făcut din temelie de robul lui Dumnezeŭ Antonie Monahul, cu toată cheltuiala lui; pristăvindu-se aŭ lăsat ca s'o zugrăvească Barbu Catana și sculîndu-se feciorii lui aŭ împodobit cu zugrăvele, după cum se vede, sfînta biserică și s'aŭ zugrăvit în zilele prea luminatului Constantin Nicolae Io Voevod, anul 7270, saŭ 1762».

Făcăiana, *numire* dată unei *părți* din *pădurea* statului Tihulești-Cozieni, din com. Bălănești, jud. Buzăŭ.

Făcăianca, *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Bălănești, cât. Cozieni-d.-j.; e acoperită de pădure.

Făcăile, *pîrîŭ,* jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Balta-Verde, ce se varsă în pîrîul Cîrcea. Pe pîrîul Făcăile sunt două mori numite Făcăi. Are un pod pe dînsul.

Făcălețești, *sat.* Vezi Dealul-Făcălețești.

Făcăul, saŭ **Cătunul,** *cătun,* pendinte de com. Bulbucata, pl. Neajlovul, jud. Vlașca, proprietatea moștenitorilor Sămășescu Cătuneanu, situată pe apa Neajlovului, departe de București de 38 kil. și de Giurgiu de 55 kil.

Făcăul, *vălcelușă,* despre satul Coteni, com. Bulbucata, pl. Neajlovul, jud. Vlașca, ce trece prin cât. Făcăul.

Făcria, *sat,* în jud. Constanța, pl. Medjidia, cât. com. Tortoman, așezat în partea centrală a plășei și cea S.-E. a com., la 8 kil. spre S.-E. de cât. de reședință al com. Tortoman, pe clina estică a dealului Panaghisul. Numele săŭ cel vechiŭ a fost Panaghisul și azi chiar e cunoscut sub amîndouă numirile. Este un sat mic cu vre-o 50 case, avînd 30 familii, cu 120 suflete, în mare parte Tătari, cari se ocupă cu creșterea vitelor și puțină agricultură. Este situat la 2 kil. spre N.-V., de orașul Medjidia între drumurile județene Medjidia-Hîrșova și Medjidia-Cara-Murat.

Făcuți, *sat,* în partea de N.-V. a com. Brăești, pl. Cîrligătura, jud. Iași, situat pe podișul din stînga pîrîului Sirca, pe o suprafață de 957 hect., cu o populație de 38 familii, saŭ 167 locuitori, cari se ocupă cu agricultura și creșterea vitelor. Sunt de 498 capete de vite, din cari: 80 vite mari cornute, 6 cai, 400 oi și 12 rîmători.

Făcuți, *pîrîŭ,* trece prin partea despre N. a com. Brăești, pl. Cîrligătura, jud. Iași; curge prin valea cu același nume, pe lîngă marginea satelor Făcuți și Gugea, apoi se varsă în Bahlueț.

Făgădăul, *numire,* ce se mai da înainte *satului* Căușeni, din com. Boghicea, pl. Siretul-d.-j., jud. Roman.

Făgădăul, *baltă,* pe moșia Slobozia, com. Horodiștea, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ.

Făgădăul, *movilă,* jud. Dorohoiŭ. Vezi Bodeasa, deal.

Făgădăul, *deal,* situat între sa-

tele Ghilovești și Aninoasa, com. Găiceana, jud. Tecuciŭ. Continuă spre N. în jud. Bacăŭ, com. Parincea.

Pe ambele coaste ale dealuluĭ se află satele Ghilovești și Aninoasa.

Făgădăuluĭ (Dealul-), *deal,* începe din marginea de S. a satuluĭ Lipovățul, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ, și se termină în partea de E. a satuluĭ Deleni.

Făgădăuluĭ (Movila-), *movilă,* pe moșia Mitocul, com. Mitocul, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ.

Făgărașul, *deal,* se întinde de la N. spre S.-E., formînd o limbă între Dealul-Satuluĭ și dealul Coșca, din com. Coșești, pl. Racova, jud. Vasluiŭ.

Făgărașul, *pîrîŭ,* pe care umblă morĭ, în com. rur. Băsești, plaiul Cerna, jud. Mehedinți.

Făgărașul-Noŭ, *sat,* în jud. Constanța, pl. Hîrșova, căt. com. Urumbei, situat în partea de E. a pl. și cea de S. a com., pe valea Pinga-Dere (Aigăr-Ahmet), pe malul drept al pîrîuluĭ Aigăr-Ahmet, la 3 kil. spre S.-V. de căt. de reședință Urumbei. Este dominat la V. de dealul Ceemișicu-Bair, la S. de dealul Hagi-Capar-Tepe și la V. de Movila-Căpitanuluĭ (saŭ Araclar saŭ Făgărașul-Noŭ). Și-a luat numele de la Romîniĭ Transilvăneniĭ de prin împrejurimile Făgărașuluĭ. Suprafața sa este de 2821 hect., dintre carĭ 200 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ și de grădinĭ. Populația sa este de 167 familiĭ, saŭ 791 suflete. Drumul comunal Urumbei-Rahman trece prin sat cu o direcție de la N. la S. Un alt drum pleacă, spre E., la Topolog și altul spre V., la Dăeni.

Făgărașul-Noŭ, *deal,* în jud. Constanța, pl. Hîrșova, pe teritoriul com. rur. Urumbeĭ, și anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Făgărașul-Noŭ; se desface din culmea Dăenilor de la vîrful Araclar saŭ Făgărașul-Noŭ; se întinde spre E., printre pîraiele Aigăr-Ahmet și Sarai, brăzdînd partea de N. a plășeĭ și cea de S.-V. a com., are 190 m. înălțime, dominînd văile de maĭ sus și satul Făgărașul-Noŭ; este acoperit cu pășunĭ și fînețe.

Făgărașul-Noŭ, *vale,* în jud. Constanța, pl. Hîrșova, com. Urumbeĭ, cătunul Făgărașul-Noŭ; vine din poalele N. ale dealuluĭ Făgărașul-noŭ; se îndreaptă spre N., trecînd cu direcția de la S. spre N., prin satul Făgărașul-Noŭ și se deschide în pîrîul Aigăr-Ahmet, pe stînga, în fața ruinelor satuluĭ Șerușeler; are malurĭ înalte și pietroase.

Făgărașul-Noŭ, altă *numire* a *moviléĭ* zisă a căpitanuluĭ Araclar, jud. Constanța, așezată la $2^1/_2$ kil. spre S.-V. de satul Făgărașul-Noŭ; are 188 m.; este artificială; a fost punct de orientare.

Făgărașul, *pădure,* în întindere de 70 hect., lîngă satul Dracsini, com. Drăcșani, pl. Miletinul, jud. Botoșani.

Făgătul, *pădure.* Vezĭ Urlați, pădure, com. Vîrful-Cîmpuluĭ, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ.

Făgeanca, *gîrlă,* izvorește de la locul numit Dealul-Catineĭ și se varsă în rîul Bratia, în raionul cătunuluĭ Poenița, com. Golești, pl. Rîurile, jud. Muscel. Trece pe lîngă localul școaleĭ și primărieĭ.

Făgetul, *sat,* făcînd parte din com. rur. Drajna-d.-j., pl. Teleajenul, jud. Prahova. Are o populație de 423 loc. (215 b., 208 f.) In raionul acestuĭ cătun, pe apa Drajna, e o moară.

In apropiere de rîul Drajna sunt două heleștaie: unul cu o suprafață de 400 m. p., în care se găsește multă caracudă, și altul, maĭ sus, cu mult maĭ mic și maĭ adînc, acoperit cu trestie.

Locuitoriĭ acestuĭ cătun aŭ ținut maĭ înainte de Drajna-d.-s., în raza căreia aŭ fost împroprietărițĭ la 1864. Acest cătun este foarte aproape de Drajna-d.-s., în cît formează o singură grupă de locuințe, pe cînd de Drajna-d.-j. e separat prin distanțe de 3 — 8 kil. Acest cătun ține de secțiunea școaleĭ din Drajna-d.-s., și locuitoriĭ luĭ sunt enoriașĭ aĭ bisericeĭ de aci.

Făgetul, *numire vechie* a *cătunuluĭ* Toropălești, din comuna Buda, jud. R.-Sărat.

Făgetul, *munte,* în jud. Buzăŭ, com. Mlăjetul, între Stănila și Hînsarul, pe malul stîng al rîuluĭ Bîsca-Rozileĭ; e acoperit de pădure.

Făgetul, *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Gura-Dimieneĭ, formată maĭ mult din pietriș; servă de izlaz.

Făgetul, *pădure,* în jud. Buzăŭ, com. Gura-Dimieneĭ; are vre-o 20 hect.

Făgetul, *pădure,* în întindere de 243 hect., situată între Verești și Dumbrăveni, com. Dumbrăveni, pl. Siretul, jud. Botoșani.

Făgetul-Rotund, *vîrf de munte,*

jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa, înalt de 1304 m. şi care face parte din şira Voica. Este situat chiar pe graniţa austro-ungară, d'a dreapta Ciugheşuluĭ.

Făgetuluĭ (Gura-), *sat,* în judeţul R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., cătunul comuneĭ Tîmboeşti; înainte se numea Pietroasa; este aşezat în partea de V. a com., pe poalele dealuluĭ Gurguia, la 1 ½ kil. spre V. de cătunul de reşedinţă, Tîmboeşti; are o întindere de 217 hect., cu o populaţie de 140 familiĭ, saŭ 523 suflete, din carĭ: 155 contribuabilĭ; 58 persoane ştiind carte.

Făgeţelul, *com. rur.,* pl. Vedea d.-s., jud. Olt, situată pe rîul Vedea şi pe dealurile Făgeţeluluĭ şi Boba, la 50 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 5 kil. de a plăşeĭ.

Se mărgineşte cu comunele: Chilia şi Topana (N.), Alunişul şi Profa (S.), Gura-Bouluĭ (E.), Urşi şi Păroşi (V.)

Se compune din 6 cătune: Boba, Ciorica, Făgeţelul, Isaci, Cojoci şi Iănţăşti. Are o populaţiune de 360 familiĭ, saŭ 1333 suflete, în care intră şi 8 familiĭ de ţiganĭ.

Contribuabilĭ sunt 300.

Reşedinţa comuneĭ e în căt. Boba.

Toţĭ locuitoriĭ sunt moşnenĭ.

Eĭ desfac produsul munceĭ lor în oraşul Piteşti.

Vite sunt: 54 caĭ şi epe, 200 boĭ, 300 vacĭ, 50 capre, 1600 oĭ şi 500 porcĭ.

Comuna se întinde pe o suprafaţă de 1643 hect.

In raionul comuneĭ sunt 5 bisericĭ (la Boba, Ciorîca, Făgeţelul-din-Deal, Făgeţelul-din-Vale şi Isaci).

Şcoala există în com. de la 1857. Localul eĭ s'a construit din noŭ şi e proprietatea comuneĭ. Se frecuentă de 18 copiĭ (16 b. şi 2 f.), din numărul de 192 copiĭ (99 b. şi 93 f.) în vîrstă de scoală. Cu întreţinerea eĭ statul cheltueşte anual 1404 leĭ. Ştiŭ carte 102 bărbaţĭ.

Comerciul se face în comună de 3 cîrciumarĭ.

Veniturile şi cheltuelile comuneĭ sunt de 2862 leĭ anual.

Şosele comunale leagă comuna Făgeţelul, cu comunele Chilia şi Gura-Bouluĭ (la E.); Păroşi şi Urşi (la V.); Topana (la N.); Alunişul (la S.)

E brăzdată de dealurile: Ciorîca, al-Băjănieĭ, Boba şi al-Cojocilor, carĭ servă locuitorilor pentru agricultură şi păşunatul vitelor

E udată de rîul Vedea şi de gîrlele: Ciorîca, Alunişul, Faurul, Plapcica, Budusluveşti şi Plapcea. Toate şĭ-aŭ scurgerea după teritoriul acesteĭ comune. Văile poartă numele gîrlelor.

In raionul comuneĭ, pe gîrla Ciorîca, sunt 2 morĭ de măcinat.

Făgeţelul, *sat,* în jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-s, com. Ciumaşi, situat d'a stînga Bistriţeĭ. Are o populaţie de 22 familiĭ, saŭ 66 suflete.

Vite: 9 caĭ, 28 vite marĭ cornute şi 6 porcĭ.

Distanţa la reşedinţa cu şcoala este de 4900 m.

Făgeţelul, *sat,* face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt. Are o populaţiune de 400 locuitorĭ, şi e despărţit în două mahalale: Făgeţelul-din-Deal şi Făgeţelul-din-Vale. Cade în partea de N. a com., pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Vedea şi pe dealul Boba.

Aci sunt 2 bisericĭ: una în Făgeţelul-din-Deal, zidită la anul 1822, Episcop fiind Ilarion de Argeş, a doua în Făgeţelul-din Vale, făcută la 1819, Episcop fiind Iosif de Argeş, în zilele Domnitoruluĭ Alex. N. Suţu.

Făgeţelul, *pădure,* pe moşia Orăşeni, com. Curteşti, pl. Tîrgul, jud. Botoşani.

Făgeţelul, *deal,* în jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-j., com. Gubancea, înalt de aproape 75 m. Este acoperit cu culturĭ de grîŭ şi porumb.

Făgeţelul, *munte,* în raionul com. Bădeni-Pămînteni, pl. Dîmboviţa, jud. Muscel.

Făgeţelul, *deal,* în jud. Neamţul, pl. de Sus-Mijlocul, com. Budeşti-Ghicăĭ; este situat în prelungirea dealurilor Făureĭ şi Chiliile.

Făgeţelul, *deal,* în com. Dobreni, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţul, situat în prelungirea dealurilor Dosurile şi Dohotăria, pe lîngă satul Almaşul.

Făgeţelul, *munte,* jud. Neamţul, înalt de 1166 m., în ramura Carpaţilor, la hotar, situat între muntele Chicerul şi Muntele-Verde.

Făgeţelul, *deal,* la N.-V. de com. Vaĭ-de-Eĭ, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt, pe care se cultivă tot felul de cereale, serveşte şi pentru păşune. Are o lungime de 3 kil.

Făgeţelul, *deal,* acoperit de pădure de fag, pe moşia Huşi, jud. Suceava.

Făgeţelul, *deal,* lîngă satul Cihoreni, parte acoperit de pădure şi parte imaş, jud. Suceava.

Făgeţelul, *loc izolat* şi *punct de*

hotar, în jud. Buzăŭ, com. Boziorul, pe muntele Dîlma.

Făgeţelul, *pădure*, în jud. Neamţul, plasa de Sus-Mijlocul, com. Petricani, situată pe lîngă satul Graşi. Proprietatea statuluĭ.

Făgeţelul, *parte* din *pădurea* moşieĭ Stolniceni-Prăjescu, în hotarul moşieĭ Păşcani, jud. Suceava.

Făgeţelul, *pîrîŭ*, în jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Veleşti, ce formează hotarul de V. al comuneĭ către com. Amăreşti. Se varsă pe malul drept al rîuluĭ Geamartaluiul şi curge prin Valea-Făgeţelul.

Făgeţelul, *pîrîŭ*, în jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-j., com. Gubancea, ce curge în direcţiunea V.-E., prin partea de N. a com. Se varsă în pîrîul Petriceaua, drept în centrul comuneĭ.

Făgeţelul, *pîrîŭ*, izvoreşte din dealurile căt. Pelcani, com. Chilia, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt; străbate cătunele: Lereşti-Pelcani, Telesmani şi Chilia şi se varsă în Vedea, aproape de şoseaua Făgeţelul-Chilia.

Făgeţelul, *vale*, în jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-j., com. Gubancea, prin care curge pîrîul Făgeţelul.

Făgeţelul, *vale*, în jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Veleşti, prin care curge pîrîul Făgeţelul.

Făgeţelul, *vîlcea*, la N. de com. Vaĭ-de-Eĭ, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt. Se varsă în gîrla Cungrişoara, pe ţărmul drept, în raionul com. Vaĭ-de-Eĭ.

Făghieni, *sat*, în jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., com. Oţeleşti, situat pe deal şi aproape de limita jud. Tecuciŭ, spre com. Coloneşti din acel judeţ. Are o biserică, clădită de locuitorĭ la 1832, deservită de un preot. Are 42 familiĭ cu 138 suflete.

Vite: 14 caĭ, 70 vite marĭ cornute şi 23 porcĭ.

Făguleseĭ (Dealul-), *deal*, în jud. Vîlcea, pl. Olteţul-d.-j., comuna Făureşti.

Făguleţul, *deal*, situat în marginea com. Pîrîul, plaiul Vulcan, jud. Gorj şi în partea despre E. Se prelungeşte de la N. spre S. pe o întindere de aproape 3 kil.

Este proprietatea locuitorilor din com. Pîrîul.

Fălănica, *numire vechĭe* a *satuluĭ* Odobeasca, din com. Drăgşenei, pl. Tîrguluĭ, jud. Teleorman, sub care se vede trecut acest sat şi pe harta stat-majoruluĭ austriac.

Fălăştoaca, *cătun*, pendinte de com. Comana, (în jos, pe apa Cîlniştea la locul unde aceasta se varsă în rîul Argeşul) pl. Cîlniştea, jud. Vlaşca, pe proprietatea statuluĭ Comana, situată la dreapta pe dealul Cîlniştea.

Fălăştoaca se numea în vechime Leota; Fraţiĭ Tunusli, în Istoria Ţăreĭ, la pag. 189, zic: «Leota este satul unde se varsă Cîlniştea în Argeş; ne fiind nicĭ un alt sat la această situaţie, nu poate fi de cît satul Fălăştoaca, care a purtat acel nume».

In 1864 s'a împroprietărit aci 126 locuitorĭ, cu 378 hect.

Are o biserică zidită la 1874 şi deservită de 1 preot şi 2 dascălĭ; o şcoală mixtă, condusă de un învăţător; în 1888 aŭ urmat la şcoală 34 băeţĭ, 6 fete, din numărul de 42 băeţĭ, 20 fete, în vîrstă de şcoală.

Este departe de staţia drumuluĭ de fer Comana de 5 kil.

Sunt 21 hect. de vie.

Departe de Olteniţa de 36 kil.; de Bucureşti, de 32; de Giurgiu, de 42.

Vite: 256 boĭ şi vacĭ, 30 bivolĭ, 70 caĭ, 720 oĭ şi 340 rîmătorĭ.

Fălceasca, *pîrîŭ*, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., com. Săcueni, care vine din jud. Roman şi se scurge în Siret.

Fălcienilor (Iazul-), *iaz*, pe moşia Corlăteni, com. cu acelaşĭ nume, pl. Coşula, jud. Dorohoiŭ, în suprafaţă de 28 hect., 65 ariĭ.

Fălcile-din-Bărbăteşti, *moşie*, a statuluĭ, fostă pendinte de Schitul Surpatele, situată în com. Bărbăteşti, pl. Horezul, jud. Vîlcea, care, pe periodul 1888—93, s'a arendat cu 220 leĭ anual.

Fălciul, *judeţ*. Se află aşezat în partea de E. a Romînieĭ Moldave, întinzîndu-se în lungul rîuluĭ Prut, din marginea de S. a jud. Iaşi, paralel cu jud. Vasluiŭ şi cu o parte din jud. Tutova.

Miron Costin ne spune că, judeţul Fălciŭ din vechime se întindea pănă la Dunăre, în cît cuprindea tîrguşoarele Reni şi Troianu. Maĭ în urmă, pe la 1769, această parte de loc forma un deosebit ţinut, numit Hotărniceniĭ saŭ Greceniĭ şi era administrat de un căpitan, pentru care, pe la 1860, se numea Căpitănia. De asemenea ţinutul Fălciuluĭ maĭ cuprindea codrul numit Chigreciul saŭ Tigheciul, ce era de a stînga Prutuluĭ, şi se întindea pănă la hotarul Bugeaguluĭ saŭ al Basarabieĭ, adică pănă la Şanţul-luĭ-Traian. Din vechi-

me, acolo locuiaŭ peste 12 miĭ de locuitorĭ carĭ se aflaŭ în necontenite lupte și supărărĭ cu Tătariĭ din Bugeag. In timpurile maĭ din urmă, precum se vede din o anafora a Adunăriĭ Obsteștĭ, ținuturile de peste Prut se modificase: Orheiul și Lăpușna se întrunise într'un singur ținut, numit al Lăpușneĭ saŭ al Orheiuluĭ, cu reședința în Orheiŭ; Codrul-Tigheciuluĭ forma un ținut a parte. Cu asemenea reforme ținutul Fălciŭ s'a micșurat mult pe partea stîngă a Prutuluĭ, până la anul 1812, cînd Rușiĭ luînd de la Moldova toată partea despre N. și E., dintre Prut și Nistru, dinpreună cu Bugeagul, și cu toate olaturile turceștĭ din acele părțĭ, adică întreg pămîntul a părțeĭ de țară numită Basarabia, de atuncĭ județul Fălciŭ s'a redus numaĭ la partea ce se află astă-zĭ de a dreapta Prutuluĭ, în Moldova, la hotarele ce se vor descrie maĭ jos.

In curgerea timpurilor, de la înființarea statuluĭ Moldoveĭ și până maĭ în aniĭ din urmă, acest județ a suferit multe încălcărĭ dușmănoase, de la: Cazacĭ, Tătarĭ, Leșĭ, Turcĭ și Rușĭ. După cum vedem din cronicele noastre, n'a rămas un colț din pămîntul țăreĭ care să nu fi fost străbătut de vre unul din popoarele arătate; cu deosebire însă, jud. Fălciŭ a avut o soartă maĭ crudă de cît a multor altora județe, căcĭ el se afla în apropriere de Bugeagul, locuit de Tătarĭ, de Ucrania, locuită de Cazacĭ și în drumul cetăților Benderul, Hotinul și Camenița, pe unde se făceaŭ expedițiunile turceștĭ contra Polonilor.

Invaziunile Cazacilor și ale Tătarilor, din vechime, precum și ale Rușilor, maĭ tîrziŭ, se făceaŭ tot-de-a-una de peste Nistru și Prut, și la toate asemenea invaziunĭ, Basarabia întreagă și ținuturile de la Prut sufereaŭ cele maĭ crude nemulțumirĭ.

Toate aceste năvălirĭ, ale Tatarilor, Cazacilor, Leșilor și ale Turcilor, n'aveaŭ alte urmărĭ, de cît: prada, focul, uciderea și robirea oamenilor și a vitelor. Invaziele Rușilor aŭ fost tot-de-auna maĭ omenoase decît acelor-l'alte popoare, cu toate că aveaŭ și ele relele lor, cu beilicurile de transporturĭ și hrana armatelor.

Flagelul cel mare căzut asupra jud. ca și asupra întregeĭ țărĭ aĭ fost invaziunile Tătarilor, în aniĭ 1510 și 1512, sub Betghereĭ-Sultan; apoĭ sub Calga-Sultan, la 1650, și în 1675, cînd aŭ fost adușĭ de Dimitrie Cantacuzin contra luĭ Petriceico-Vodă și bătut cu Leșiĭ la gura pîrîuluĭ Bohotinul.

Invaziunile turceștĭ cele maĭ cunoscute în acest jud. aŭ fost: aceea de la 1578, cînd cu rezbelul între Crețu Potcoavă și Petre Șchiopul, carĭ s'aŭ bătut la Docolina, lîngă apa Bîrladuluĭ; apoĭ la 1711, la Stănileștĭ între Rușĭ cu Turciĭ și Tătariĭ, războiŭ care a produs multă pradă și pustiire în tot jud. De la această dată invaziunile Ruseștĭ, aŭ fost foarte dese în războaiele ce le-aŭ avut cu Turciĭ.

Limitele. Astă-zĭ, acest jud. se mărginește la N. cu jud. Iași, începînd de pe culmea dealuluĭ care desparte satele Costuleni (Iași) și Covasna (Fălciŭ) continuînd prin com. Cozia până la satul Petcul, din jos de satul Costuleni; de acolo hotarul lasă culmea dealuluĭ, și merge pe apa rîuluĭ Jijia, până în dreptul satelor Măcărești (Iași) și Colțul-Corniĭ (Fălciŭ); de aicĭ o linie în curmeziș tae șesul din Jijia și până în rîul Prut, despărțind și ambele sate. Din acest punct, Măcărești și Colțul-Corniĭ, începe hotarul despre E. cu Basarabia (Rusia) pe apa Prutuluĭ, până din jos de tîrgușorul Fălciŭ, în hotarul județuluĭ Tutova. La V. se mărginește cu județul Vasluiŭ, avînd de hotar culmea dealuluĭ dintre comunele Covasna (Fălciŭ) și Poieana-Cîrnuluĭ (Vasluiŭ). Această culme se lasă în jos pe marginea teritoriuluĭ comunelor: Bazga, Răducăneni, Dolhești, Brădicești, Bożești, Gugești, Stroești, Tătăreni și Crăsnășeni, apoĭ începe hotarul natural, pîrîul Crasna, ce trece prin marginea comuneĭ Ivinețești și, la locul numit Gura-Crasneĭ, se varsă în rîul Bîrlad, de unde începe hotarul cu apa Bîrladuluĭ până la comuna Tămășeni, județul Tutova. La S. se mărginește cu jud. Tutova, începînd din apa rîuluĭ Bîrlad, în direcție către E., până în apa rîuluĭ Prut, din jos de tîrgușorul Fălciŭ, la gura pîrîuluĭ Copăceana.

Forma. Teritoriul județuluĭ Fălciŭ are forma lungăreață, fiind de treĭ orĭ maĭ lung de cît lat. In direcțiune de la N. spre S. e brăzdat de multe dealurĭ, a căror ramificărĭ se termină pe toată lungimea, unele în șesul Prutuluĭ spre E., altele în șesul Crasneĭ și al Bîrladuluĭ, spre partea de V.

Regiunĭ. Partea de V. și de mijloc a județuluĭ, în toată lungimea de la N. la S., este deluroasă, brăzdată de văĭ cu pîrîiașe și acoperită cu sate, țarine, viĭ, livezĭ și pădurĭ; iar partea de E. este un întins șes, acoperit în mare parte cu fînețe, imașe, luncĭ, bălțĭ, mlaștine și sate.

Suprafața. Intregul teritoriŭ al județuluĭ este de aproape 2300 kil. p. saŭ 230000 hect.

Clima. Temperatură sănă-

toasă ca în toate județele cîmpene din Romînia Moldavă; maĭ aspră la N.-V. și foarte supusă vîntuluĭ la S.-E.

Felul soluluĭ. Pămîntul e mult productiv la centru. Partea deluroasă despre V. fiind păduroasă, în mare parte, pămîntul e hleios și humos; în timpĭ ploioșĭ se produc pe une locurĭ prăbușirĭ marĭ de pămînt, cufundînd cîte o dată chiar sate și formînd rîpĭ adîncĭ.

In partea de E., pe șesul Prutuluĭ, se produc marĭ inundațiĭ din cauza vărsăreĭ Prutuluĭ, care de multe orĭ îneacă recoltele de cereale și fînețele, ba chiar și sate. Mare parte de teren e mlăștinos.

Orografia. Dealurile carĭ se prelungesc de a-lungul județuluĭ Fălciŭ, de la N. spre S., nu sunt de cît continuarea șirurilor de dealurĭ, ce se întind din ramurile Carpaților între Siret și Prut, carĭ, brăzdînd în lung județele: Dorohoiŭ, Botoșani și Iași, trec în județele: Vasluiŭ și Fălciŭ. O culme principală din aceste șirurĭ, cu ramificările sale, brăzdează toată partea de E. a Romînieĭ Moldave, formînd coama șesuluĭ Prut de la Dorohoiŭ, din marginea Bucovineĭ și până la Dunăre, în județul Covurluiŭ, întretăiată în curmeziș de nenumărate văĭ cu pîrîiașe, care se scurg în Prut. Această culme ocupă în lung toată partea de E. a județuluĭ Fălciŭ, sub numirea generală de «Dealul-Prutuluĭ», luînd însă diferite numirĭ speciale prin localitățile pe unde trece.

O altă ramură care brăzdează tot în lung centrul județuluĭ, cu diferite ramificărĭ în dreapta și în stînga luĭ, este dealul Lohanul, între pîraele Crasna, Lohanul și Elanul. In partea de V., de la confluența pîrîuluĭ Crasna în rîul Bîrlad, se prelungește Lohanul sub numirea de Dealul-Bîrladuluĭ, care trece în județul Tutova.

Pe partea de V., se întinde ramura numită a Crasneĭ, pe lîngă pîrîul Crasna și se termină în șesul Bîrladuluĭ.

Afară de aceste ramurĭ principale, sunt un alt număr, carĭ desfăcîndu-se din cele d'întîiŭ, în diferite direcțiunĭ, brăzdează în lung și în lat tot centrul de S. al județuluĭ, între Bîrladul și Elanul și între Elanul și Dealul-Prutuluĭ, formînd diferite văĭ.

Hidrografia. In toată întinderea sa, jud. Fălciŭ este străbătut de un număr mare de pîrae și e udat de multe bălțĭ și iazurĭ. Pe margine se află udat de treĭ rîurĭ marĭ: Prutul, pe toată partea de E., începînd de la satul Colțul-Corniĭ și până din jos de tîrgușorul Fălciŭ, formînd pe șes, în toată lungimea luĭ, o mulțime de bălțĭ, prutețe și mlaștinĭ; Jijia, pe partea de N. și E., din dreptul satuluĭ Colțul-Corniĭ, și până din jos de s. Scopoșeni, unde se varsă în Prut, (partea de N. a plășeĭ Podoleni) și Bîrladul, pe partea de V., de la Gura-Crasneĭ și până în hotarul jud. Tutova.

Dintre pîraiele maĭ însemnate sunt: Cozia, în partea de N., care se varsă în Jijia; Bohotinul unit cu Paleșul, se varsă în bălțile Prutuluĭ la gura rîuluĭ Jijieĭ; Moșna, numit din vechime Mojna, se varsă în Prut din jos de gura rîuluĭ Jijieĭ; Șopîrleni și Pîrîul-Hușuluĭ, cu afluențiĭ Răcea și Păhnești, se varsă în Gîrla-Isaia, formată din vărsarea Prutuluĭ; Săratul, cu afluentul Șchiopeniĭ, se varsă în Gîrla-Prutuluĭ, formată tot din vărsarea Prutuluĭ; Gîrla-Berezeniĭ, care dă în Balta-Bozieĭ tot lîngă Prut; Copăceana, care se varsă în Prut din jos de tîrgușorul Fălciŭ; Elanul, cu afluențiĭ: Tălaba, Bărboși, Vutcani și Giurcani, trece pe teritoriul județuluĭ Tutova, unde se varsă în Prut; Lohanul și Crasna, pe partea de V. a județuluĭ, cu maĭ mulțĭ afluențĭ, care se unesc din jos de com. Tîrziĭ și trecînd în jud. Tutova pe la Gura-Crasna, se varsă în rîul Bîrlad.

Apele sunt dulcĭ și abundente, îndestulînd trebuințele de viețuire ale oamenilor și înlesnind creșterea vitelor.

Așezările satelor în mare parte sunt pe văile acestor pîraie.

Producțiunea. Județul Fălciŭ, fiind unul din județele cîmpene, face întinsă agricultură de cereale, atît pentru trebuințele viețuireĭ populațieĭ, cît și pentru export. In primul ordin este grîul și păpușoiul carĭ se cultivă pe cele maĭ marĭ întinderĭ de lanurĭ; apoĭ: secară, orz și ovăz; dintre plantele oleioase: cînepă, in și rapiță; dintre plante făinoase se seamănă: fasole, mazere, bob și linte; dintre tuberculoase: cartoful.

A doua ramură de producțiune este creșterea vitelor, care odinioară era foarte înflorită. Astăzĭ a scăzut foarte mult, din cauza închidereĭ granițeĭ, ba a degenerat și rasa cea frumoasă a vitelor cornute. Dintre animale se cresc: boĭ, vacĭ, oĭ, capre, caĭ, mascurĭ și prea puținĭ bivolĭ.

Pe lîngă producțiunile de cereale și vite, altă producțiune maĭ întinsă este a viilor, carĭ se cultivă pe o suprafață de 4299 hect. și daŭ cantitățĭ marĭ de vinurĭ, cu care se făcea un însemnat comerț cu Basarabia,

Livezĭ sunt în abundență, maĭ cu seamă prin satele razășeștĭ.

produc diferite fructe, multe soiurĭ de: pere, mere, gutuĭ, cireșe, vișine, zarzăre, pĭersice, prune și nucĭ, ce se exportează.

Cultura gîndacilor de mătase și a stupilor, care din vechime era un izvor de bogăție al acestuĭ județ acum s'a înpuținat de tot.

Pădurile sunt devastate; codriĭ seculari nu maĭ aŭ ființă. Pădurile tăiate și apărate cresc în mod natural fără nicĭ o cultură specială. Toată partea de V. a județuluĭ e presărată cu pădurĭ cu felurițĭ copacĭ: fag, carpen, ulm, jugastru și stejar, al cărora lemn se întrebuințează atît pentru construcțiunĭ cît și pentru foc. Pe partea de E. a județuluĭ, pe șesul Prutuluĭ, se găsesc pădurĭ de stejar și luncĭ cu loziĭ, răchită și plop.

Animale sălbatice ce trăesc prin pădurĭ sunt: lupĭ, vulpĭ, ĭepurĭ, puține căprioare și porcĭ sălbatecĭ.

Din dealurĭ se scoate piatră văroasă, piatră pentru construcțiĭ de zidăriĭ, și pentru șosele: prundiș și nisip.

Din bălțile numeroase și foarte întinse de pe șesul Prutuluĭ, se scot multe soiurĭ de peștĭ, racĭ și scoicĭ, carĭ satisfac nu numaĭ trebuința locală, dar cu care se face comerț întins cu orașele și județele din vecinătatea Hușilor.

Industria. Industria mare e reprezentată prin cîte-va velnițe de rachiŭ, morĭ de aburĭ și o fabrică de lichiorurĭ, în satul Bohotin. Industria mică se mărginește la lucrurĭ de prima necesitate: olăriĭ, butnăriĭ, fĭerăriĭ, stoleriĭ, etc. și la micĭ fabricațiunĭ manuale casnice: țesăturĭ de pînzeturĭ, din cînepă, in, borangic, lînă, etc.

Comerțul. Avuția agricultorilor constă în produsul cerealelor și a vitelor; cu aceste se face primul comerț în țară și în export. Cea maĭ mare parte din productele județuluĭ se duc pe piața portuluĭ Galați, transportate în șlepurĭ de apa Prutuluĭ, carĭ șlepurĭ se ridică în sus la N. județuluĭ, pănă la satul Colțul-Corniĭ, din com. Sălăgeni, pl. Podoleni. Două însemnate puncte de încărcarea cerealelor se află pe Prut: Fălciul și Drînceni, tîrgușoare privite și ca pĭețe comerciale.

Piața cea maĭ însemnată, unde se fac cele maĭ întinse tranzacțiĭ comerciale, este orașul Huși.

Căĭ de comunicație. In primul rînd este calea ferată, care începe din linia largă Bîrlad-Vasluiŭ, din gura Crasneĭ la Huși. Cu stațiile: Crasna, Oltenești, Crețești, Dobrina și Huși.

Căĭ naționale: Una trece pe marginea de V.-S. a jud., care se întinde de la Vasluiŭ spre Bîrlad și trece prin marginea com.: Crețești, Curteni, Oltenești, Tîrziĭ și, prin cătunul Docolina, intră în jud. Tutova.

A doua cale națională este aceea care pleacă din orașul Huși, spre S., prin pl. Prutul la Fălciŭ și de acolo în Basarabia. Trece prin com.: Stănilești, Lunca-Banuluĭ, Vetrișoaia, Berezeni, și Fălciŭ, și de aicĭ peste Prut.

Căĭ județene: In partea de N.-V. a jud. în pl. Crasna, se întinde o ramură de șosea prin com.: Armășeni, Bunești și Dolhești, care se leagă cu șoseaua județeană Budăioasa, din jud. Vasluiŭ, ce dă în calea națională Iași-Vasluiŭ.

Calea județeană ce pleacă din Huși spre N., în pl. Podoleni, prin com.: Epureni, Duda, Păhnești, Ghermănești, Gura-Bohotinuluĭ, Isaiea, Bohotinul, Răducăneni, Bazga și Cozia, legîndu-se cu șoseaua județeană din jud. Iași, la Petcu.

Calea ce duce prin com.: Ivănești și Berezeni, la Fălciŭ, și calea ce duce în jud. Tutova, prin com.: Șchiopeni, Urlați, Hurdugi, Gușitei și Găgești din pl. Mijlocul, în partea de S. a jud.

Apoĭ Drumul-Prutuluĭ care duce în sus în jud. Iași, începînd de la Drînceni, pl. Podoleni, și trecînd prin com.: Zberoaea, Grozești și Sălăgeni pănă la satul Măcărești, jud. Iași.

Șoselele naționale sunt pătruite, iar cele județene, sunt numaĭ proectate.

Osebit de aceste drumurĭ, sunt acele comunale carĭ duc de la o com. la alta și se leagă cu rețelele căilor județene.

Impărțirea administrativă.— Jud. Fălciŭ, este împărțit în 4 pl., două în partea de sus a jud.: Podoleni și Crasna și două în partea de jos: Prutul și Milcovul.

Plășile din sus sunt așezate: Una în partea de N. și E., în lungul Prutuluĭ, numită pl. Podoleni, cu reședința în tîrgușorul Drînceni, cu 9 com., 2 tîrgușoare și 34 sate. A doua pl. este așezată în partea de V. a jud., numită Crasna, cu reședința în satul Crețești, cu 20 com., 2 tîrgușoare și 46 sate.

Plășile din jos ale jud. sunt așezate: Una în partea de E., numită Prutul, în lungul Prutuluĭ, cu reședința în tîrgul Fălciŭ, cu 11 com., 1 oraș, 1 tîrgușor și 35 sate. A doua plasă este așezată în partea de V. a jud. numită Mijlocul, care, fiind unită cu pl. Prutul are aceeașĭ reședință în Fălciŭ, cu 22 com., 2 tîrgușoare și 44 sate. In total jud. are: 4 plășĭ, 1 oraș, 7 tîrgușoare și 159 sate.

Populația. Locuitorĭ în jud.

Fălciul sunt: 83694 suflete (statistica oficială a Prefectureĭ jud.) din care 12660 suflete trăesc în orașul de reședință Hușĭ, iar 71034 în satele și tîrgușoarele din jud. Din numărul total al locuitorilor, 42675 sunt bărbațĭ, iar 41019 femeĭ.

După starea civilă sunt: 41290 necăsatoriţĭ, 37148 căsătoriţĭ, 5068 văduvĭ și 188 divorțațĭ.

După cult: 74862 ortodoxĭ, 3556 catolicĭ, 26 protestanțĭ, 13 grigorienĭ, 5235 mozaicĭ și 1 mahometan.

După naționalitățĭ: 78130 Romînĭ, 5235 Izraelițĭ, 162 Grecĭ, 79 Nemțĭ, 15 Bulgarĭ, 15 Polonĭ, 32 Italienĭ, 12 Armenĭ, 2 Sîrbĭ și 1 Turc.

Serviciul sanitar. Acest serviciŭ este încredințat unuĭ medic primar de județ, ajutat de 2 medicĭ de plășĭ: unul cu reședința în tîrgușorul Drînceni și al doilea în tîrgul Fălciŭ; medicului orașuluĭ Hușĭ și medicului spitaluluĭ rural din Răducăneni; 4 vaccinatorĭ, 6 moașe și 2 subchirurgĭ; osebit maĭ sunt 2 medicĭ privațĭ, unul în Hușĭ și al doilea în Fălciŭ (1889).

Serviciul veterinar se îndeplinește de un veterinar al județuluĭ și de 2 aĭ statuluĭ, la carantinele birourilor vamale, la punctele de trecere în Basarabia: Fălciŭ și Drînceni, pentru vitele ce se importă din Rusia.

Cultul. Sunt 126 bisericĭ, deservite de 119 preoțĭ, 6 diaconĭ, 169 cîntărețĭ și 38 eclesiarhĭ.

Bisericele țin de eparhia Episcopieĭ de Hușĭ, în capul căreia este Episcopul asistat de un conzistoriŭ, un protoereŭ și doĭ sub-protoereĭ.

Catolicii Romînĭ aŭ 2 bisericĭ, carĭ țin de biserica catolică din Iașĭ; Izraeliții aŭ un număr de sinagoge în orașul Hușĭ și prin tîrgușoarele pe unde locuesc.

Instrucțiunea. Pe lîngă 3 școale primare de băețĭ, frecuentate de 638 elevĭ, și 2 de fete, frecuentate de 311 eleve, un gimnaziŭ cu 57 elevĭ și un seminariŭ în orașul Hușĭ, frecuentat de 42 elevĭ, maĭ sunt un număr de 50 școale rurale mixte de băețĭ și 4 de fete, conduse de 50 învățătorĭ și 4 învățătoare și frecuentate de 1901 elevĭ și 207 eleve.

Școalele sunt ale statuluĭ, pendinte de Ministerul Instrucțiuneĭ publice, afară de 12 întreținute de comune.

Știŭ carte 7813 persoane, nu știŭ 75881 (1890—91).

Budgetul pe 1897—98: Zecimĭ, veniturĭ și cheltuelĭ 149450 leĭ, 90 banĭ; spitalul Răducăneni, venitul ca și cheltuelile, 323390 leĭ, 58 banĭ; drumurĭ, 69420 leĭ, 16 banĭ.

Fălciul, *com. rur.*, în partea de S.-E. a jud. Fălciŭ, pl. Prutul; este formată din tîrgușorul Fălciŭ, așezat pe un platoŭ întins, pe malul drept al rîuluĭ Prut. Suprafața teritoriuluĭ com. este de 1432 hect., cu o populație de 552 familiĭ, saŭ 1995 suflete, din carĭ 600 contribuabilĭ. In maioritate, locuitoriĭ sunt Romînĭ și se ocupă cu agricultura, iar o parte, Grecĭ și Evreĭ, fac comerț cu cerealele, fiind aci un punct comercial de asemenea producte, pe carĭ le transportă la Galați, cu șlepurĭ, pe apa Prutuluĭ.

Tîrgul e înconjurat pe toată partea de E. și cea de S. de rîul Prut, care formează aci un cot. Este împărțit în patru mahalale: Mocani, în partea de N., Lecani, în centru, Tîrgul în partea de E.-S. și Gotești în partea de V.-S. Prin mijloc se întinde strada Principală, în linie dreaptă, de la N. spre S.

Acest tîrg este reședința plășilor unite: Prutul și Mijlocul; aci se află cancelaria Sub-Prefectureĭ, Judecătoria Ocoluluĭ și Primăria. Are două școale, una de băețĭ înființată la 1868, ambele frecuentate de 85 elevĭ și eleve, din numărul de 129 copiĭ în vîrstă de școală. Sunt 2 învățătorĭ și o învățătoare. Bisericĭ sunt patru: Mănăstirea, în mahalaua Gotești, fondată la 1810, de boerul Șerban Negel; alta în partea de N. a mahalaleĭ Lecani, numită Sf. Gheorghe, fondată la 1815; Sf. Nicolae, afară din tîrg, spre cotul Prutuluĭ în partea de E., biserică foarte vechie, dar refăcută la 1814; a patra, capela de la cimitir, tot afară din tîrg în partea de V., pe Șesul-Morilor fondată la 1890, de către d. Grigore Tulbure. Toate aceste bisericĭ sunt deservite de 2 preoțĭ și 4 cîntărețĭ.

In partea de S. a tîrguluĭ se află podul peste rîul Prut pentru trecerea în Basarabia. Vama, cazarma și carantina se află tot în această parte a tîrguluĭ. Afară de acestea se maĭ află un biroŭ telegrafo-poștal fondat în 1879 și al căruĭ venit pe anul 1896—97 a fost de leĭ 6753; o farmacie.

Veniturile comuneĭ sunt după budget de leĭ 20.000.

Venitul biroulu vamal cu sucursala Bumbata-Leova a fost în 1896—97 de leĭ 4247. Biuroul a fost înființat în 1878, Oct. 7.

Vite sunt: 1054 vite marĭ cornute, 587 oĭ, 39 capre, 170 caĭ și 357 porcĭ.

Notițe istorice. Tîrgușorul Fălciŭ este foarte vechiŭ, și se crede că de la el s'a dat numirea județuluĭ.

Il găsim ca capitala județului Fălciŭ, până la 1757, cînd autoritățile ținutuluĭ l'aŭ părăsit și s'aŭ așezat în Huși. Cauza acesteĭ părăsirĭ se atribue faptuluĭ că tîrgul fiind așezat în drumul mare pe unde se purtaŭ necontenit Turciĭ și Tătariĭ, în expedițiunile lor militare contra Polonieĭ, și a umblărilor pe la cetățile Benderul și Hotinul din Basarabia, le făcea marĭ necazurĭ, trebuind a fi tot-de-a-una la poruncile lor. Ele s'aŭ crezut maĭ apărate, strămutîndu-se la Huși ce vine maĭ la o parte de șleahul mare. Insă prin această strămutare a autorităților în Huși se aduceaŭ marĭ greutățĭ Episcopieĭ căcĭ era silită a conăci pe toțĭ slujbașiĭ Domneștĭ și Impărăteștĭ (Turcĭ), de aceea, tot atuncĭ, Episcopia a stăruit către Domnul Mihail Racoviță, care a dat un hrisov, pentru așezarea din noŭ a autorităților în Fălciŭ, unde a stat reședința până la 1832, cînd cu aplicarea Regulamentuluĭ Organic, ĭarășĭ s'a strămutat la Huși, unde se află și astă-zĭ.

In tîrgușorul Fălciŭ reședeaŭ Ispravniciĭ de ținut, precum și Căpitanul cel mare de Codru. Dimitrie Cantemir-Vodă, în «Descrierea Moldoveĭ», arată că, pe timpul luĭ, Fălciul era un tîrg frumos situat lîngă Prut; iară de Huși zice că era un tîrgușor, care nu avea altă însemnătate de cît că în apropierea luĭ s'aŭ urmat războiul între Rușĭ și Turcĭ la 1711. Astă-zĭ tîrgușorul Fălciŭ este căzut și poate căderea sa să fi fost tocmaĭ din cauza aceluĭ războiŭ de la 1711, ale căruia urmărĭ a fost desființarea multor sate vechĭ, precum Gîrla-Vlădicăĭ de pe Stănilești, ș. a. și din cauza pozițiuneĭ sale geografice, căcĭ era așezat la drumul mare în treacătul Turcilor și a Tătarilor și de aceea n'a putut prospera ca alte tîrgurĭ vechĭ, fiind adesea orĭ jefuit și ars.

Din vechime, proprietatea tîrguluĭ se zice că a fost Domnească și că Ipsilanti-Vodă a dăruit-o boeruluĭ Șerban Negel. După moartea sa, fiul săŭ a vîndut moșia luĭ Grigore C. Epureanu, și de la acesta a trecut în proprietatea luĭ Bașotă, care prin testamentul săŭ de la 1862, a donat-o Institutuluĭ secundar de la Pomîrla, jud. Dorohoiŭ.

In 1675, găsim în acest tîrg pe Dumitrașcu-Vodă Cantacuzino, care fiind alungat de Petriceico-Vodă, a fugit la Impărăție, de unde, înturnîndu-se cu oaste turcească, dinpreună cu Chir Husein-Pașa, s'aŭ rădicat de la Galați pe Prut în sus până la Fălciŭ; de aci a mers de s'a unit cu Calga-Sultanul la Codrul-Tigheciuluĭ, apoĭ a plecat la Huși, și de acolo la Bohotin unde se afla oastea Leșască cu Petriceico.

In 1687, găsim în Fălciŭ pe Cantemir-Vodă, fugit din Iași, din cauza intrăreĭ în Țară a luĭ Ioan Sobieschi, Craiul Leșesc. Leșiĭ aŭ pornit și eĭ pe Prut până la Fălciŭ, ca să prindă pe Cantemir, dar el trecuse la Tătarĭ. Oastea în mersul eĭ aŭ prădat și ars, pustiind totul, apoĭ s'aŭ lăsat în țară.

In 1698, luna Ianuar, Devlet Ghereĭ-Sultanul, cu Tătariĭ, înturnîndu-se de la cetatea Liovul, pe care n'a putut-o lua, și fiind iarnă mare, de îngheța picioarele pedestrașilor, a pornit cu oastea spre Iași, Vasluiŭ și Fălciŭ, făcînd marĭ prădăciunĭ.

Tot în acest an, găsim în Fălciŭ pe Antioh-Vodă, cu oastea sa, după porunca împărățieĭ contra Tătarilor, ce se învrăjbise cu Turciĭ; iar după potolirea vrajbeĭ s'a întors în Iași în scaunul săŭ.

In 1728, găsim aicĭ pe Vodă Ghica, stînd cu oastea sa contra Tătarilor. (Vezĭ Roșiești, sat).

Pe la 1788, trăia, în acest tîrg, un boier cu multă reputație, anume Manole Ruset. Vizirul Porțiĭ, care intrase în țară, și se așezase cu urdia turcească aicĭ, unde a stat maĭ mult timp, auzind că Nemțiĭ aŭ intrat în Iași și că Ipsilant-Vodă ține cu dînșiĭ, a ridicat la Domnie pe boerul Manole Ruset, după împuternicirea ce avea de la Impăratul de a pune Domnĭ după cum cer interesele Impărățieĭ. Rădicîndu-se vizirul cu oastea, aduse pe Ruset în Iași și l'a așezat în scaunul Domnieĭ; însă după cîteva lunĭ acesta muri.

Fălciul, *tîrg*, jud. Fălciŭ. Vezĭ Fălciul, com. rur., pl. Prutul.

Fălciul, *punct de trecere*, în Basarabia cu biroŭ vamal și pod peste apa Prutuluĭ, în tîrgul Fălciŭ, pl. Prutul, jud. Fălciŭ.

Fălciul, *baltă*, în partea de N.-E. a com. Fălciul, pl. Prutul, jud. Fălciul, formată din apa rîuluĭ Prut. Această baltă este foarte întinsă și se scoate mult pește din ea.

Fălcoianca (Meri-), *sat*, face parte din com. rur. Grădinari-Fălcoianca, pl. Sabarul, jud. Ilfov. Este situat la S. de Grădinari. In partea de N. locul e smîrcos,

Se întinde pe o suprafață de 924 hect., cu o populație de 414 locuitorĭ.

D-l D. Butculescu are 730 hect. și locuitoriĭ 194 hect. Pro-

prietarul cultivă 300 hect. 30 izlaz, 400 pădure. Locuitoriĭ cultivă tot terenul fără să rezerve locurĭ de izlaz.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ. Comerciul se face de 4 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 210 și al celor micĭ de 215.

Tradiția spune că în vechime foarte puținĭ locuitorĭ trăiaŭ izolațĭ prin imensele pădurĭ de prin prejur, unde se află o poiană cu niște merĭ. Maĭ tîrziŭ, venind aci maĭ mulțĭ locuitorĭ din jud. Vlașca, după 1830, s'aŭ mutat maĭ spre V. și aŭ format satul Fălcoeni, iar numele de Meri există numaĭ în date.

Fălcoieni, *cătun,* jud. Olt. Vezĭ Potcoava.

Fălcoieni, *deal,* pe coasta căruia este așezat căt. Flăcoianca, pl. Sabarul, jud. Ilfov.

Fălcoiul, *com. rur.,* pl. Ocolul, jud. Romanați, situată lîngă apa Olteţuluĭ, pe partea dreaptă, aproape de gura sa și în fața com. Cioroiul, 13 kil. departe de Caracal. Altitudinea terenuluĭ d'asupra niveluluĭ măriĭ este de 105 m.

Are o populație de 283 familiĭ, saŭ 1277 suflete, din carĭ: 668 bărbațĭ și 599 femeĭ; 558 căsătorițĭ, 719 necăsătorițĭ; 21 știŭ carte și 1256 nu știŭ.

Sunt 248 contribuabilĭ.

Budgetul com. pe 1886—87 a fost de 2776 leĭ la veniturĭ și 2753 leĭ la cheltuelĭ.

Vite marĭ 827, vite micĭ 1591 și 268 porcĭ.

Are 6 stabilimente comerciale o școală primară condusă de un învățător și frecuentată de 66 elevĭ, din 116 copiĭ (66 băețĭ și 50 fete) în vîrstă de școală. Este o biserică, cu hramul Sf. Nicolae (1710), clădită de C. Math. Fălcoianu, și restaurată de Jieniĭ, deservită de 2 preoțĭ și 2 cîntărețĭ.

Pe teritorul acesteĭ com. ne apare în spre V. pe dealul Viilor, drumul de piatră cu 8 m. lățime și 1 m. înălțime; poporul îl atribue luĭ Traian, împăratul Roman, care l'ar fi făcut spre a se plimba din Celeiŭ până la munte.

Fălticeni, *oraș,* capitala jud. Suceava, așezat pe spinarea celor treĭ ondulațiunĭ și coastele dealuluĭ Tîrguluĭ ce despart pîrîul Șomuzul-Mare de pîrîul Buciumeni.

Se află la 340 m. d'asupra niveluluĭ măriĭ, departe de capitala Țăriĭ cu 432 kil. și de a Moldoveĭ cu 122 kil.

Oraș comercial și întru cîtva industrial, făcînd mare negoț cu cherestea, pielăriĭ, blănăriĭ (cel maĭ mare depozit din țară) și suman, produse ale fabricelor din localitate și împrejurimĭ, și vite.

E reședința tuturor autorităților administrative ale județuluĭ, precum: prefectura, consiliul județean, tribunalul de I-a instanță, casieria generală, creditul agricol, telegraf și poștă (venit pe 1886—97: leĭ 32762.79), primărie, revizorul școlar și protoieria județuluĭ ș. a.

Are o populație de 2266 familiĭ cu 8476 suflete, din carĭ: 3942 bărbațĭ, 4534 femeĭ (4659 necăsătorițĭ, 3072 căsătorițĭ, 703 văduvĭ, 42 divorțațĭ), locuind în 1554 case.

După naționalitate locuitoriĭ din Fălticeni se împart ast-fel: 3018 Romînĭ, 5110 Izraelițĭ, 11 Lipovenĭ, 21 Bulgarĭ și 317 Austriacĭ; iar după confesiunĭ sunt: 3039 ortodoxĭ, 317 catolicĭ, 11 Lipovenĭ și 5110 Izraelițĭ. Ceĭ 2266 capĭ de familiĭ se împart ast-fel: 1010 Romînĭ, 1192 Izraelițĭ și 64 străinĭ. Meseriașĭ Romînĭ sunt 47, Izraelițĭ 99, Nemțĭ 22; comercianțĭ: 6 Romînĭ, 313 Izraelițĭ; și 2 de alte națiunĭ; de profesiune liberă 672 Romînĭ și 641 Izraelițĭ; lucrătorĭ manualĭ: 285 Romînĭ, 126 Izraelițĭ și 40 Nemțĭ.

Budgetul comuneĭ pe anul 1892—1893 avea la veniturĭ și cheltuelĭ 290586.60 leĭ; iar al drumurilor 17000 leĭ la veniturĭ și cheltuelĭ; pe anul 1897—98, budgetul ordinar a fost de 293819.60 leĭ, iar al drumuluĭ de 25600 leĭ. Sunt 1239 contrib. (1892).

In Fălticeni se află: gimnaziul clasic Alecu Donicĭ, înființat în 1870, frecuentat de 145 elevĭ, avînd un frumos local noŭ ce întrunește condițiunile didactice și igienice; două școale primare de băețĭ și două de fete: No. 1 de băețĭ, înființată la 1842 condusă de 4 institutorĭ și frecuentată de 206 elevĭ; No. 2 de băețĭ, înființată la 1873, condusă de 3 institutorĭ și frecuentată de 117 elevĭ; No. 1 de fete, înființată în 1859, frecuentată de 146 eleve, condusă de 4 institutoare, și No. 2 de fete, înființată în 1873, condusă de 4 institutoare, frecuentată de 142 eleve; o școală de croitorie, întreținută de com., frecuentată de 31 eleve, înființată în 1891.

Bisericile din Fălticeni sunt următoarele:

1. Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ care e și biserică catedrală. E zidită de Mihail Ganea în 1827; iar în 1883 d-na Anastasia Cichirdic îĭ înalță turnul, în care așeză un ceasornic ce servă și astă-zĭ tîrguluĭ de orientare. E deservită de 3 preoțĭ, un diacon și 4 cîntărețĭ. Are 7446 leĭ la veniturĭ și cheltuelĭ.

2. Sf. Ilie, cea maĭ vechie biserică din oraş. Uniĭ spun că ar fi fost adusă din Baia. Clădită din lemnul de pe loc, în 1765, de călugărul Calistru Stamate şi apoĭ zidită de orăşenĭ în 1851. E deservită de 3 preoţĭ, un diacon şi 4 cîntăreţĭ. Are 8562.56 leĭ veniturĭ şi cheltuelĭ.

Biserica Sf. Ilie are următoarele bunurĭ: 1. O sforicică din moşia Pănureşti care-ĭ aduce 500 leĭ venit anual; 2. Un rînd de case lîngă biserică aducîndu-ĭ 400 de leĭ venit anual; 3. Alte case în str. Butnarĭ cu 260 leĭ venit pe an; 4. Vre-o 40 prj. loc de cultură lîngă bariera Tîmpeşti şi alte 50 prj. în satul Buciumeni, ambele aducîndu-ĭ peste 115 leĭ pe an; şi 5. Donaţia de 100 leĭ anual, a Maicelor Olimpiada, Xenia şi Epraxia Ganea, dela mănăstirea Văratecul. Biserica maĭ are capital numerar 5601.01 leĭ dat cu dobîndă de 6.50% pe an.

3. Paraclisul spitaluluĭ Stamate, întemeiat de Iconomul Iftimie Stamate, în 1860, la care servesc un preot şi un cîntăreţ.

4. Biserica din Tîmpeşti.

5. Biserica catolică, zidită de obştea catolicilor din tîrg, în 1858.

6. O sinagogă izraelită mare şi maĭ multe case de rugăciunĭ micĭ.

Are: un palat administrativ vechiŭ, situat în mijlocul grădineĭ publice cumpărat de la A. Forăscu între anul 1870—76; un spital «Stamate-judeţean», cu 26 paturĭ şi un altul izraelit, cu 15 paturĭ; 4 librăriĭ şi 2 tipografiĭ.

Afară de partea de pe lîngă pîrîiaşul tîrguluĭ, oraşul e curat, iar poziţia şi maĭ ales împrejurimile sale sunt din cele maĭ frumoase. De pe dealurile ce-l încunjură (Tîmpeşti, Şoldăneşti, Halmul şi Fălticeni-Vechĭ) se vede în maĭ toată întinderea luĭ. Încă de maĭ naintea anuluĭ 1860, se alimentează cu apă de izvor, adusă din satul Buciumeni, pe un canal de olane în lungime de 3 kil. 187 metri.

Iarmarocul de la Sf. Ilie, din Fălticeni, ce durează une-orĭ 10—15 zile, e vestit şi, maĭ nainte de tariful autonom, ocupa primul loc între bîlciurile din Ţară. Şi acum sunt anĭ în carĭ vînzările se urcă la maĭ multe milioane (3 — 5 mil.) Afară de iarmaroc se maĭ face bălciŭ în fie-care Joi.

Sunt în Fălticeni aproape 80 de strade, dintre carĭ cele maĭ însemnate sunt: Strada Mare, cu prelungirea sa Strada Maioruluĭ Ioan, (numită ast-fel în amintirea Maioruluĭ Nicolae Ioan, comandantul batalionuluĭ 2 din reg. 15 de Dorob., mort la asaltul dat reduteĭ Griviţa Nr. 1, în ziua de 4 Sept. 1877, şi al căruia corp a fost sfîrticat cu topoarele de Turcĭ), Str. Suceveĭ, Botoşanilor, Tîmpeşti, Sf. Ilie, a Prefectureĭ, a Spitaluluĭ, a Primărieĭ, Rădăşenilor, Boian, Romînă şi Ştefan-cel-Mare.

Eşirea şi intrarea în oraş se face prin şease bariere: Şoldăneşti, Botoşani (care e şi a Găreĭ), Suceava, Fălticeni-Vechĭ, Rădăşeni şi Tîmpeşti.

Din Fălticeni, pornesc următoarele drumurĭ: Şoselele statuluĭ: la Buneşti (4500 m.), la Cornul-Lunceĭ (9 kil.) şi la Roman (30 kil.); şoseaua judeţeană la Dolhasca ($24^1/_2$ kil.) şi şos. comunale: la Baia (6 kil.) şi la Rădăşeni ($2^1/_2$ kil.)

Din trecutul oraşuluĭ. Oraşul Fălticeni îşĭ trage numele de la satul şi moşia Fălticeni-Vechĭ şi are vechimea de abia 112 anĭ. El se numea maĭ întîĭ Şoldăneşti şi s'a înfiinţat prin următoarea carte domnească:

«Noĭ Constantin Moruzz Voevod, cu mila luĭ Dumnezeŭ Domn pămîntuluĭ Moldoveĭ.

Facem ştire cu această carte că fiind porunca Domnieĭ mele, ca să se facă tîrg noŭ la ţinutul Suceveĭ, încă din anul trecut ce aŭ început a se aduna oamenĭ pe moşia d-sale stolniculuĭ Ioniţă Başotă, ca să se facă tîrg, aflîndu-se la loc bun şi larg, şi s'aŭ numit Tîrgul Şoldăneşti, de la care tîrg viind acum înaintea Domnieĭ mele o samă din tîrgoveţĭ, aŭ arătat o scrisoare de tocmeală şi de aşezare din anul acesta, 1780, Iulie 1, iscălită de d-luĭ stolnicul Ioniţă Başotă, stăpînul moşieĭ, că, atît eĭ cît şi alţiĭ ce se vor maĭ strînge, orĭ-cît de mulţĭ, să fie volnicĭ a-şĭ face case, dughene, crîşme, velniţe şi orĭ-ce şi pentru venitul moşieĭ, aŭ făcut aşezare întru acest chip, ca să plătească besmanul loculuĭ pe tot anul: de crîşmă cu pivniţă cîte doĭ zloţĭ şi de dugheană cîte un leŭ; iar cine va avea alişveriş afară la mahala orĭ cu ce fel de hrană, asemenea să deĭe cîte un leŭ de casă, iar ceĭ ce vor avea casă la mahala şi nicĭ un alişveriş nu vor face, aceĭa să deĭe cîte 20 parale pe casă şi atît casele cît şi dughenele să cuprindă loc una cincĭ-spre-zece stînjenĭ în lung, iar în lat cît ar ţinea casa saŭ dugheana. Jidoviĭ să ţie o casă pentru închinăciunea lor de o parte, iar nu între creştinĭ, care să fie asemenea ca şi a celor alte case, iar nu întru alt chip, cum şi un loc afară ca să li se dea jidovilor pentru mormînturĭ unde li se vor arăta de ispravniciĭ ţinutuluĭ, care loc să fie în lung

şease stînjinĭ, iar în lat opt stînjenĭ. Aşişderea velnițĭ cînd vor vrea să facă pe moşia aceasta nimic bezmăn să nu dea şi orĭ unde îşĭ va apuca locul său să-l stăpînească eĭ şi copiiĭ lor tot cu această tocmeală. Iară cînd ar vrea cine-va ca să-şĭ vînză casa orĭ dugheana dintr'acest tîrg, dator să fie a întreba pe stăpînul moşieĭ şi, de vor fi eĭ trebuitoare, le va cumpăra, iar cînd nu ar avea trebuință atuncĭ să fie volnic a o vinde cuĭ ar vrea şi cel ce ar cumpăra casa saŭ dugheana, tot acel preț să dea stăpînuluĭ moşieĭ, nu maĭ mult. Dar şi tîrgovețiĭ aceştia, datorĭ să fie la vreme ca să-şĭ plătească bezmanul fără nicĭ o pricină. Dar după această tocmeală, rugîndu-se tîrgovețiĭ ca să li se facă prin scris întăritură gospod, pentru aceia iată prin această carte a Domnieĭ-mele întărim numiților tîrgovețĭ creştinĭ, armenĭ, jidovĭ, ce se vor aduna cu locuința la acest tîrg ca după aşezarea şi tocmeala ce a avut cu D-luĭ Stolnic Ioniță Başotă, stăpînul moşieĭ de acum înainte şi în vecĭ să se urmeze la toate după cum se cuprinde la această scrisoare şi să stăpânească fieşte carele, crîşmele şi velnițele ce vor face întru acest tîrg şi dîndu-şĭ bezmanul numaĭ pe cele ce se arată la scrisoarea de tocmală cu maĭ mult să nu fie supărațĭ nicĭ D-luĭ Stolnicul Ioniță Başotă, nicĭ fiiĭ săĭ, nicĭ alțiĭ să nu poată strica aşezarea şi tocmala ce a făcut de bună voia sa, nicĭ s'adauge vre o dată maĭ mult de cât se arată prin scrisoarea de tocmală şi din afară dintr'acele pomenite. Incă pentru şcoala şi învățătura copiilor, ce vor avea creştiniĭ întru acest tîrg, să nu fie supărațĭ cu bezmanul nicĭ cît de puțin de către stăpînul moşieĭ. Ce dar întărim Domnia mea toate cele de maĭ sus arătate, ca să se urmeze pre deplin de a pururea cum se cuprinde la această carte.

1780, August 8.»

Indată după înființare, tîrgul Şoldăneşti începu a creşte cu paşĭ repezĭ, ajutat şi prin inundarea ce suferi tîrgul Baia, din revărsarea Moldoveĭ. Tîrgovețiĭ de aci se mutară în Fălticeni, unde se aşezaseră autoritățile nouluĭ jud. Suceava.

La început tîrgul Şoldăneşti era numaĭ până pe unde se întîlneşte acum strada Sf. Ilie cu strada Botoşanilor, saŭ, după cum se maĭ zice, până la respintenea cea mare, pe unde trecea hotarul moşieĭ Şoldăneşti.

In jurul tîrguluĭ se aflaŭ următoarele sate şi moşiĭ: Broşteni, astăzĭ ulița Broscărieĭ, Tîmpeşti, acum strada şi satul Tîmpeşti, între ele Pădureni şi maĭ la deal Buciumeni, Fălticeni-Vechĭ şi în sfîrşit la vale, Şoldăneşti.

Intinzîndu-se tîrgul şi dincolo de hotarul moşieĭ Şoldăneşti, pe moşiile Tîmpeşti şi Fălticeni-Vechĭ, începură a se isca neînțelegerĭ între ceĭ treĭ proprietarĭ marĭ, Spăt. Andreĭ Başotă, Logofătul Const. Balş şi Căminarul Ciurea de o parte şi între Başotă şi tîrgovețĭ de alta, până ce în 1809 se pornesc judecățile. In 1825, Mart 5, Divanul, în cap cu Mitropolitul Veniamin, face anafora către Vodă Ion Sandu Sturdza în pricina tînguireĭ Spătaruluĭ Andreĭ Başotă... «pentru strîmbătatea ce din nenorocirea sa aŭ pătimit în curgerea anilor trecuțĭ, de la anul 1809, de cînd cu nedreaptă împresurare s'aŭ fost luat de sub a sa stăpînire Tîrgul Şoldăneşti, ce se zice Fălticeni, de d-luĭ Logofătul Constandin Balş, sub cuvînt că s'ar fi aflat piața tîrguluĭ pe hotarul megieşiteĭ moşiĭ Fălticeni, pe care o aŭ fost luat d-luĭ de la baronul Tuduri Musteață, apoĭ în urmă s'aŭ luat tîrgul de d-luĭ Căminariul Ciurea, sub cuvînt că ar fi pe hotarul moşieĭ sale Tîmpeşti ; şi în prilejul stăpînireĭ d-sale Căminaruluĭ în curgere de 14 anĭ, s'aŭ silit d-luĭ Căminariul. a adăugi întinderea tîrguluĭ pe trupul moşieĭ sale Tîmpeşti fără a avea putere dată de la stăpînire a întemeia tîrg pe moşia sa, şi că după ce acum în luminatele zilele înălțimeĭ Tale s'aŭ descoperit adevărul împresurăriĭ, dîndu-i-se după dreptate tîrgul iarăşĭ subt a d-sale stăpînire, din pricină că o bucată de mahala şi o mică uliță aŭ rămas cu întindere de tîrg pe hotarul moşieĭ sale Tîmpeşti, pricinuindu-ĭ multe păgubirĭ şi supărărĭ, luînd maĭ tot avutul de la ceĭ ce vin cu lucrurĭ de vînzare la piața tîrguluĭ, bez alte păgubirĭ, ce i s'ar fi pricinuind despre căpitaniĭ tîrguluĭ şi zapciĭ isprăvniceştĭ; căcĭ la toate iarmaroacele şi zilele de tîrg, oameniĭ Căminariuluĭ, la intrarea celor ce vin ca să facă alişverişul, le-aŭ dat adetiul pe toată marfa ce aŭ în trăsurile lor. Osebit că despre locuitoriĭ tîrgovețĭ ar fi pătimind multă strîmbătate, şi păgubire, după scrisorile ce aŭ cîştigat la mîna lor, de la bunul dumisale, în vremea aşezăriĭ tîrguluĭ, şi carte de întăriturile de la Const. Moruzzi-Vodă, şi că, în loc de folos, d-luĭ alta nu cunoaşte de cît pagubă venituluĭ moşieĭ sale, şi zdruncinarea stăriĭ d-sale...»

Și continuă anaforaua arătînd cu de-amănuntul acuzările luĭ Bașotă și îndreptățirile proprietarilor vecinĭ și tîrgoveților, încheind la sfîrșit prin a da dreptate luĭ Bașotă: «Și d-luĭ Căminariul nu poate a întemeia tîrg pe moșia sa sub cuvîntul hrisovuluĭ Domnuluĭ Scarlat Calimah Voevod, căcĭ acel hrisov l-aŭ fost cîștigat d-luĭ, în vremea cînd d-luĭ luase cu impresurare vatra tîrguluĭ ce este moșia jăluitoruluĭ boer, și pentru aceasta ulița ce aŭ deschis pe hotarul moșiilor sale Tîmpești i Fălticeni, să se socotească ca o mahala a tîrguluĭ, neavînd driturile acele hărăzite către jăluitorul boer, nicĭ poate da zminteala între privilegiurile pămînteștĭ unuĭ megieș, ce are privilegiŭ maĭ învechit, și nicĭ poate maĭ mult a avea voe, de a slobozi locurĭ de case i dughenĭ cum și pentru ĭarmaroacele și locul ĭarmaroacelor. .»

In urma acesteĭ anaforale, Vodă, la 2 Martie, 1826, văzînd că nicĭ tîrgoveții din tîrgul Șoldănești, ce se zice Fălticeni, nu păzesc «îndatoririle cuprinse prin acele ponturĭ, precum locul uneĭ binale să fie numaĭ 15 stînjenĭ în lung și în lat, cît a cuprinde binaua uneĭ case; eĭ din potrivă aŭ cuprins fiește-care cît aŭ vrut, asemenea și pentru școală, în loc de a avea o casă mică ca și cele-l'alte case, eĭ aŭ făcut treĭ școlĭ de piatră, asemenea aŭ urmat din potrivă și cu îngrăditurile ce aŭ făcut pe locurĭ sterpe, cît și cu vînzările locurilor și a caselor fără știrea stăpînuluĭ moșieĭ cu îndestulă păgubire, pentru această dar, de vreme ce eĭ însușĭ aŭ anerisit alcăturirea lor, ce aŭ fost făcută cu bunul d-sale Spătaruluĭ, urmînd la toate din împotrivă precum se arată maĭ sus; rămîne acea scrisoare de învoeală ca o hîrtie albă. .» Și însărcinează Divanul de a face un noŭ aranjament, prin care împăcînd interesele reciproce să se stingă toate neînțelegerile.

Divanul, conformîndu-se însărcinăriĭ, prin anaforaua din 29 Martie 1826, face noul așezămînt între tîrgul Fălticeni și tîrgovețĭ.

Așa dar, în luna Martie a anuluĭ 1826, se schimbă oficial și cam pe nesimțite numele orașuluĭ Șoldănești în Fălticeni.

Prin noul aranjament se îndatorează tîrgoveții să plătească proprietaruluĭ Bașotă cîte: 30 parale de vadra de rachiŭ și 5 parale de vadra de vin, cîte 30 parale de vadra de rachiŭ saŭ horilcă și 5 parale de vadra de bere ce se vor fabrica în velnițele din localitate. Orînda dohotuluĭ aparține stăpînuluĭ tîrguluĭ, căruia i se maĭ plătesc cîte 10 leĭ pe an pentru fie-care dugheană la uliță; iar «osebit bezman pentru locul dughenelor să nu fie volnic a lua de la dînșiĭ.» Pentru casele de la mahala să dea «2 leĭ pe stînjen de fată cît va ține binaua caseĭ și lungul loculuĭ să fie de 15 stînjenĭ»; iar pentru locurile sterpe ce ar ocupa cine-va alăturĭ cu binaua să plătească 20 parale de stînjen, păstrînd lungul tot de 15 stînjenĭ. Fără știrea stăpînuluĭ moșieĭ, n'are voe nimenĭ să facă clădire și nimenĭ n'are voe să-șĭ vînză acaretele fără să-ĭ facă cunoscut. Pentru înlesnirea noroduluĭ și eftinătate, căsăpiile să fie ne-oprite volnic fiind și stăpînul a ține scaune de căsăpie. Pentru vita mare să se plătească proprietaruluĭ un leŭ, de oaie, 4 parale și de miel 2 parale. La iarmaroace, negustoriĭ străinĭ să plătească cîte 40 parale de toată taraba, iar în zilele de tîrg 20 parale. Pentru ceĭ ce vor aduce cherestele și zaherele de vînzare, să dea 4 parale de jug. Să se facă patru iarmaroace: la Sf. Ilie, la Sf. Dumitru, la meze Părăsime și la St. Gheorghe. (Acum se face numaĭ cel de la Sf. Ilie). Tîrgoveții din mahala aŭ voe să ţină pe imaș doĭ boĭ și o vacă, iar ceĭ de la uliță un cal; peste acest număr să se plătească cîte un leŭ de vita mare. In fine, «mahaliĭ și cotariĭ să fie sub ascultarea stăpînuluĭ tîrguluĭ; iar folosul de la aceste două bresle să fie a bisericeĭ din tîrg.»

Vodă Ioan Sturdza, la 6 Aprilie acelașĭ an întărește aceste, făcînd osebire în acest chip: «Orĭ-care tîrgovăț de la uliță saŭ de la mahala va vinde rachiŭ cu deridicata saŭ cu oca, să dea stăpînuluĭ moșieĭ, cîte 20 parale de vadră, asemenea și vînzătoriĭ de vin să dea cîte 5 parale de vadră... și casapiĭ să plătească cîte 6 leĭ pe lună fieşte-care pentru trunchiul ce va avea; stăpînul tîrguluĭ fiind liber a avea orĭ cîte trunchiurĭ».

Acest aranjament se urmă, cu toate gîlcevirile necurmate până pe la legea comunală.

In condica liuzilor pe 1803 citim: «Breslașiĭ Armașuluĭ Necula din Fălticeni: 3 liuzĭ cu 24 leĭ bir pe an!» Tot acolo se maĭ zice: «Tîrgoveții creștinĭ ot Fălticeni a d-sale Banuluĭ Ștefan Bașotă, ocupațĭ cu lucrul pămîntuluĭ, ne-avînd loc în destul, în număr de 43 liuzĭ plătind 468 leĭ bir pe an.»

In Fălticeni, se afla ascuns Episcopul Gherasim în timpul eterieĭ, cînd,

«Din Slatina, venind greciĭ
Fălticeniĭ aŭ prădat.

Și 'napoĭ aŭ venit iarășĭ și maĭ mult s'aŭ depărtat.»

La 1832, în Fălticeni se afla un vameș.

Părțĭ din oraș aŭ ars în 1787, 1820, 1865, August 10, 1868, Maiŭ 7, 1880, Aug. 25 și 1887, Iulie 21.

Fălticeni, *stație de dr. d. f.*, jud. Suceava, pl. Moldova-d.-s , com. Fălticeni, pe linia Dolhosca-Fălticeni, pusă în circulație la 10 Oct. 1887. Se află la 11.5 kil. de Basarabi, stația vecină și la 432 kil. de București.

Inălțimea d'asupra nivelului măriĭ de 271m.80.

Venitul aceste stațiĭ pe anul 1896 a fost de 338286 leĭ, 90 banĭ.

Fălticeni-Vechĭ, *sat*, pe moșia cu acelașĭ nume, județul Suceava, comuna Oprișeni. Așezat pe coasta dealuluĭ Cornești, se întinde până la bariera tîrguluĭ Fălticeni.

Are o populație de 71 familiĭ, saŭ 239 suflete, din carĭ 119 bărbațĭ și 120 femeĭ (2 străinĭ). Locuesc în 62 case.

Contribuabilĭ sunt 75.

Vatra satuluĭ ocupă 43 fălcĭ. Are o biserică, cu hramul Sf. Voevozĭ, zidită de Alexandru Ciurea în anul 1849; e deservită de preoțiĭ din orașul Fălticeni. Școalele din tîrg servesc și acestuĭ sat.

Locuitoriĭ șĭ-aŭ rescumpărat locurile din vatra satuluĭ, de la fostul proprietar, decedatul Dumitrache Canta.

Drumurile sunt: la Fălticeni (bariera Suceveĭ) 1 kil. 200 m., și la bariera Fălticeni-Vechĭ 500 m. Cotul Oprișeni formează aproape un sat.

Origina și vechimea satuluĭ se constată din următorul zapis de vînzare:

«Noĭ Ștefan Voevod

Cu mila luĭ Dumnezeŭ Domn Țăreĭ Moldoveĭ. Facem înștiințare cu această carte a noastră tuturor cine pre dînsa va căuta, saŭ citindu-se luĭ va auzi, precum aŭ venit înaintea noastră și înaintea tuturor boerilor nostri aĭ Moldoveĭ, Neacșa, fata Hanăĭ, de a eĭ bună voe, de nimenĭ silită, nici asuprită și aŭ vîndut a sa dreaptă ocină, din uricul tatăluĭ eĭ Hanăĭ un sat pe Somuz, anume Fălticeni, unde aŭ fost Stan Pîntice. Acel sat l-aŭ vîndut ea credinciosuluĭ nostru boĭar, luĭ Isac Visternicul, drept 200 zloțĭ tătăreștĭ, și s'aŭ sculat credinciosul nostru boiar Isac Visternicul, și aŭ plătit toțĭ aceĭ banĭ de maĭ sus scrișĭ 200 zloțĭ în mînile Neacșeĭ, fata Hanăĭ, și dresurile ce aŭ avut tatăl eĭ Hanăi pe acel sat Fălticeni de la unchiĭ noștri Ilieș Voevod și de la Ștefan Voevod ea încă le-aŭ dat iarășĭ dumilor-sale luĭ Isac Visternicul, dinaintea boerilor noștri. Și după aceia iarășĭ aŭ venit înaintea noastră, și înaintea boerilor noștri, Marușca, fata Mihuluĭ Logofătul nepoata popiĭ Iugăĭ, și Dragoș Stănițescu, feciorul Nanuluĭ, iarășĭ de a lor bună voe, de nimenĭ silițĭ, nicĭ asuprițĭ, și aŭ vîndut a lor dreaptă ocină dintru a lor drept uric, din uricul moșuluĭ Marușcăĭ, a popiĭ Iugăĭ și din uricul a tatuluĭ luĭ Dragoș, a Stănițesculuĭ anume Nanul. Și dresul ce aŭ avut eĭ de la moșul nostru, de la Alexandru Voevod, un sat anume Buciumeni din jos de Rădășeni, acel sat l-aŭ vîndut eĭ credinciosuluĭ boeruluĭ nostru Isac Visternicul drept 120 zloți tătărești, și s'aŭ sculat iar d-luĭ Isac Visternicul și aŭ plătit aceĭ banĭ de maĭ sus scrișĭ o sută două zecĭ zloțĭ în mînile luĭ Dragoș Stănițescu feciorul Nanuluĭ, și dresul ce aŭ avut Marușca și Dragoș pe acel sat pe Buciumeni de la moșul nostru, de la Alexandru Voevod, încă l-aŭ dat eĭ în mînele luĭ Isac Visternicul, dinaintea noastră și dinaintea boerilor noștri, decĭ noĭ văzînd a lor bună învoială și tocmeală și plata deplin așișderea și de la noĭ am dat și am întărit credinciosuluĭ nostru boer, d-luĭ Isac visternicul, pe acele de maĭ sus zise sate anume: Fălticeni pe Șomuz, unde aŭ fost Stan Pîntece și Buciumenĭ din jos de Rădășeni, ca să-ĭ fie luĭ de la noĭ uric, luĭ și feciorilor luĭ, nepoților luĭ și strănepoților luĭ și a tot neamuluĭ luĭ, ce se va alege maĭ aproape, nerușuit nicĭ o dată în vecĭ. Iar hotarele a celor de maĭ sus scrise sate, să fie despre toate părțile dupĭ hotarele vechĭ, pe unde a maĭ umblat din veac. Și spre aceasta ĭaste credința Domnieĭ mele de maĭ sus scrise, noĭ Ștefan Voevod, și credința a prea iubițĭ fiilor Domnieĭ mele Alexandru și Bogdan Voevozĭ și credința tuturor boerilor noștri a marĭ și micĭ. Iar după a noastră viațĭ, cine va fi Domn Țăriĭ noastre, din fiiĭ noștri, saŭ din neamul nostru, saŭ orĭ pe cine D-zeŭ va alege, a fi Domn Țăriĭ Moldoveĭ, să nu strice a noastră danie și întăritură, ce maĭ vîrtos să dea și sĭ întărească, de vreme ce și noĭ am dat și am întărit pentru a sa credincioasĭ slujbĭ, și pentru că aŭ cumpărat pe aĭ săĭ drepțĭ banĭ, și pentru maĭ mare tărie și întăritură a tuturor celor de maĭ sus scrise, am poruncit credinciosuluĭ boeruluĭ nostru, d-sale Tăutuluĭ Logofăt, să scrie și a noastră pecete către această carte a noastră să o lege.

S'aŭ scris în Suceava la anul 6998 (1490) Mart. 15. S'aŭ tîlmăcit de Gheorghe Evloghie, dascăl, 1785, Iunie 11.»

Făltea este nume de familie pe care-l găsim încă în jumătatea a II-a veac. XVI. (Vezĭ docum. din 1586, al măn. Agapia, în «Cronica Romanuluĭ», de Episcop Melhisedec, I, p. 217).

In județul Suceava om făltic se numește orĭ-ce om care mănîncă mult, care face foale, care are pîntece mare; făltice saŭ pîntece e maĭ tot una. Lăsăm filologilor noștri să se pronunțe dacă se poate admite că satul Fălticeni își trage numele de la acel Stan (poreclit poate altădată Făltice) despre care vorbește uricul de maĭ sus.

D-l B. P. Hasdeŭ scrie în această privință: «Dacă numele ar deriva de la un Făltic, ar fi Fălticești, nu Fălticeni. Sufixul «en» este topic, nu personal, și indică proveninṭa dintr'o localitate, al căreĭa nume e cuprins în tulpina cuvîntuluĭ. Fălticeni însemnează: «oamenĭ venițĭ din Fălticĭ, în tocmaĭ ca Iezenĭ, oamenĭ venițĭ din Iezĭ, etc.»

La 1803, Fălticeni, a cliro-suluĭ din Bucovina, număra 22 liuzĭ, plătind 328 leĭ bir anual. Printr'o carte din 1815, Maiŭ 14, de la Calimach-Vodă, se împuternicește stăpînirea Logo-

fătuluĭ Const. Balş asupra moşieĭ Fălticeni, ţinutul Suceveĭ, ce aŭ fost a supusuluĭ austriecesc Teodor Mustaţă.

Fănăreştilor (Dealul-), *deal,* în partea de S.-V. a satuluĭ Rafaila, jud. Vasluiŭ. E acoperit de viile locuitorilor, coboritorĭ din familia Fănăreştilor, deunde şi-a luat numele şi dealul. Aceste viĭ produc cel maĭ bun vin în această localitate.

Fără-Fund, *lac,* în jud. Muscel, com. Jupîneşti, pl. Rîul-Doamneĭ, între Dealul-Cruceĭ şi Vatra-Satuluĭ.

Fără-Fund, *lac,* situat în partea de N.-V. a comuneĭ Lăpuşata, pl. Cerna-d.-s., jud. Vîlcea. S'a numit ast-fel pentru-că are o adîncime de 20 m., cu toate că suprafaţa 'ĭ este maĭ mică de 15 m. p. Se crede că s'a format înurma unuĭ cutremuur, care s'a simţit destul de bine în localitate.

Fărcaşa, *com. rur.,* situată la S.-E. plăşeĭ Muntele, spre V. şi la 69 kil. de Fălticeni, jud. Suceava. Se învecineşte la E. cu com. Boroaia, de care se desparte prin muntele Halăuca; la V., cu com. Călugăreni, din jud. Neamţu şi cu Transilvania, hotărnicită prin Bistriţa şi munţĭ; la S., cu com. Galul şi Pipirigul din jud. Neamţu, prin muntele Razim şi la N., cu com. Borca şi Sabasa, despărţită prin munţiĭ Stejarul şi Arşiţa-Unguruluĭ şi pîrîul Topliţa. Forma teritorială a comuneĭ e acea a unuĭ poligon neregulat, înclinat de ambele părţĭ spre albia Bistriţeĭ, care străbate de la N. spre S.-E. Compusă din satele Fărcaşa, Pîrîul-Pînteĭ, Stejarul şi Crăpăturile, cu reşedinţa în satul de la care şĭ-a luat numele.

Are o populaţie de 391 fam. saŭ 1551 suflete, 768 bărbaţĭ şi 783 femeĭ (7 izrailiţĭ).

Ştiŭ carte 92 persoane.

Sunt 6 comercianţĭ; un meseriaş.

Are 5 bisericĭ, deservite de 3 preoţĭ şi 7 cîntăreţĭ; o şcoală rurală mixtă, cu un învăţător.

Budgetul comunei pe anul 1892—93 are la venit 6878 leĭ, 74 banĭ şi la cheltuelĭ 6692 leĭ.

Contribuabilĭ sunt 370.

In com. sunt: 5 morişte; 2 piue; 6 cîrciume.

Vite: 40 caĭ, 206 boĭ, 420 vacĭ, 5129 oĭ, 280 porcĭ; Locuitoriĭ posedă 80 stupĭ.

Altitudinea d'asupra măriĭ, în vîrful munteluĭ Stejarul, e de 1347.9 m. E udată de Bistriţa şi pîraele: Stejarul şi Pînteĭ, Găina, Soci, Cruceĭ, Fărcaşa, Arieĭ, Săcăturĭ şi Crăpătureĭ, cu miciĭ lor afluenţĭ. Ceĭ maĭ însemnaţĭ munţĭ aĭ comuneĭ sunt: Stejarul, Obcina-Stejaruluĭ, Cineiul, Ţifla-Fărcaşi (1341 m.), Vîrful-Scoruşuluĭ, Vîrful-Tarniţelor (1261 m.); Arşiţa-Rea (1230 m.); Dealul-Teiuluĭ (1162 m.); Vîrful-cel-Inalt (1151 m); Tarniţa (1086 m.) şi Razimul.

Parte din moşie ţine de Domeniul Coroaneĭ; iar partea de-a stînga pîrîuluĭ Fărcaşa, cu satul Crăpăturile, ţine de moşia statuluĭ Galul, din jud. Neamţu.

Suprafaţa teritorială a comuneĭ e de 13344 hect., din carĭ 12298 pădure, 117 cultivabile, 920 fînaţ şi restul neproductiv.

Improprietăriţĭ la 1864 şi 1879 sunt: 5 fruntaşĭ, 119 pălmaşĭ şi 92 codaşĭ, stăpînind 717 fălcĭ. Are o cale judeţeană, ce duce de la Piatra la Dorna şi care străbate com. pe o lungime de 12 kil. 300 m.

Fărcaşa, *sat,* pe Domeniul Coroaneĭ (ocol. I silvic Mălini), şi în com. cu acelaşĭ nume, jud. Suceava. Presărat pe ţărmul stîng al Bistriţeĭ şi în maĭ tot lungul pîrîuluĭ Fărcaşa. Are 151 familiĭ, saŭ 565 suflete, 297 bărbaţĭ şi 268 femeĭ, din carĭ 5 Izrailiţĭ şi 2 Turcĭ. Locuesc în 158 case. Contribuabilĭ sunt 133.

Improprietăriţĭ la 1864 şi 1879 sunt: 4 fruntaşĭ, 31 pălmaşĭ şi 20 codaşĭ, stăpănind 192 fălcĭ.

Are o şcoală rur. mixtă, cu un învăţător plătit de stat, înfiinţată în 1859, cu local propriŭ restaurat şi înzestrat cu atelier, gimnastică, atenanţe, mobilier, bibliotecă, etc. de Administraţia Domeniuluĭ Coroaneĭ. Frecuentată de 41 elevĭ, din 117 băeţĭ şi 102 fete în vîrstă de şcoală.

Sunt două bisericĭ: una nouă, cu hramul St. Nicolae, clădită de locuitorĭ în 1852, restaurată radical în 1885 de Administraţia Domeniuluĭ Coroaneĭ, care a înzestrat-o cu odăjdiĭ şi toate cele necesare serviciuluĭ. E deservită de un preot şi treĭ cîntăreţĭ. In vechia biserică nu se maĭ oficiază fiind ruinată; despre ea se păstrează următoarea tradiţie: Pe cînd aceste locurĭ eraŭ acoperite de pădurĭ seculare, treĭ călugărĭ Sîrbĭ se apucară să facă o biserică nu însă aci, ci maĭ la vale pe un loc maĭ deschis. Cînd biserica lor fu abia terminată, un vînt puternic îĭ zmulse acoperămîntul, şi-l aruncă pe locul unde se află acum. La o a doua încercare, de a-şĭ termina opera, suferiră acelaşĭ accident. Atuncĭ strămutară biserica pe locul unde tot cădea acoperămîntul, iar unde-ĭ puseseră prima temelie, înfipseră o cruce de tisă ce se vede şi astă-zĭ.

Drumurĭ principale sunt: la Stejar (2500 m.), la Crăpăturĭ

(3900 m.) şi la Pîrîul-Pînteĭ (3700 m.)

In 1803, Fărcaşul, a Mănăstireĭ Neamţu, număra 32 liuzĭ, plătind 584 leĭ bir anual, locuitoriĭ avînd aceeaşĭ ocupaţie de astăzĭ.

Fărcaşa, *sat*, face parte din com. Buda, pl. Stănişeşti, jud. Tecuciŭ. Situat la o distanţă de 2 kil. şi 156 m. departe de căt. de reşedinţa, în marginea de S.-V. a com.

Are o suprafaţă de 63 hect. 50 ariĭ şi o populaţie de 48 familiĭ cu 177 suflete. Sunt 32 contribuabilĭ. Ştiŭ carte 12 bărbaţĭ, 2 femeĭ, 10 băeţĭ şi 2 fete. Locuitoriĭ sunt răzeşĭ şi stăpânesc tot teritoriul care este de 63 hect.

Fărcaşa, *pîrîŭ*, jud. Suceava, izvoreşte de sub Halăuca, udă teritorul com. Fărcaşa, pe o lungime de 16 kil. şi, după ce a învîrtit 4 morişte şi a străbătut satul de la care şi-a luat numele, se varsă în Bistriţa. Are de afluenţĭ din dreapta: Pîrîul-Mare, Pîrîul-Sec, Pîrîul-cu-Siga, Pîrîul-Teiuluĭ, Pîrîul-Bondreĭ şi Pîrîul Slatina, iar de-a stînga : Pîrîul - Comoreĭ, Celarul, Şoldanul, Pîrîul - Repede, Ion-Petrişor şi Pîrîul-luĭ-Simon-a Niţoaeĭ.

Fărcaşele saŭ **Fărcaşul**, *com. rur.*, în E. plăşeĭ Ocolul, jud. Romanaţi, formată din satele: Fărcaşul-d.-s. (510 locuitorĭ), Fărcaşul-d.-mj. (316 locuitorĭ) şi Fărcaşul-d.-j. (246 locuitorĭ), cîte-şĭ trele situate pe un deal, aproape de confluenţa Tesluiuluĭ cu Oltul, la 8 kil. depărtare, spre N.-E., de Caracal. Altitudinea terenuluĭ d'asupra niveluluĭ măriĭ este de 139 m.

Are 282 familiĭ, saŭ 1072 suflete, din carĭ: 552 b. şi 550 f.; 497 căsătoriţĭ şi 375 necăsătoriţĭ; 37 ştiŭ carte şi 1036 nu ştiŭ.

Sunt 226 contribuabilĭ.

Budgetul com. pe 1886—87 a fost de 2776 leĭ la veniturĭ şi de 2753 leĭ la cheltuelĭ.

Bisericĭ sunt 2: Sf. Nicolae (din 1879 şi 1880) deservite de 2 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ. Sunt 3 cîrciumĭ.

In coprinsul comuneĭ este, din vechime, o strajă veche, numită Lazaret, 2 măgurĭ marĭ şi ruine din toate timpurile, dar maĭ însemnat un drum de piatră, care trece dinspre Stoeneşti spre Reşca, făcut, zice poporul, de Traian orĭ de Craiul de Rouă ca să se primble între Carpaţi şi Dunăre. Orĭ-cine admiră temeinicia cu care a fost lucrată această cale de Romani, cale, care a rămas prin cursul timpilor spre a ne aminti de vigoarea străbunilor. In istoria Ţăreĭ, această com. e însemnată şi pentru că aci s'a născut Popa Stoica, numit din Fărcaş, vestit tovarăş şi mare general al luĭ Mihaĭ-Viteazul. Casele luĭ se aflaŭ spre N. de Fărcaşul-d.-mj., situate pe muchea dealuluĭ mătciĭ Oltuluĭ-Vechiŭ, unde acum sunt ridicate casele urmaşilor luĭ.

Fărcaşul, *com. rur.*, jud. Romanaţi. Vezĭ Fărcaşele.

Fărcaşul, *sat*, în jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Amărăşti. Are 314 suflete, 161 bărbaţĭ şi 143 femeĭ. Locuesc în 100 case, construite parte din zid, parte din bîrne şi parte din drueţĭ (bîrne nedungite). Maĭ toate casele aŭ grădina lor.

In sat este o şcoală mixtă, condusă de un învăţător, retribuit de stat; localul este închiriat de comună. In anul 1892—93, şcoala a fost frecuentată de 34 copiĭ, 13 din Amărăşti, 9 din Golumb, 7 din Fărcaş şi 5 din Baican. Cu vîrsta de şcoală sunt 50 copiĭ. Ştiŭ carte 47 locuitorĭ, dintre carĭ 7 femeĭ. In sat sunt 3 mahalale: Petrăcheşti saŭ Golăşei, Plopul şi Fărcaşul.

In mahalaua Plopul este o biserică de bîrne.

Fărcaşul, *mahala*, în jud. Dolj, plasa Amaradia, comuna Amărăşti.

Fărcaşul, *moşie* particulară, în jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Amărăşti. Aparţine moşnenilor Fărcăşenĭ.

Fărcaşul-de-Jos, *cătun*, al com. Fărcaşele, pl. Ocolul, jud. Romanaţi, pe ţărmul drept al apeĭ Olteţuluĭ şi foarte aproape de vărsarea sa în Olt. Are 60 familiĭ saŭ 246 locuitorĭ; o biserică Sf. Nicolae, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ. Aci se află şi o strajă (Lazaret) din timpul Cîrjaliilor.

Fărcaşul-de-Mijloc, *cătun* al com. Fărcaşele, unde se află şi primăria, pl. Ocolul, jud. Romanaţi, la 8 kil. spre N.-E. de Caracal. Are 70 familiĭ, saŭ 316 suflete.

Fărcaşul - de - Sus, *cătun*, din spre V., al com. Fărcaşele, pl. Ocolul, jud. Romanaţi, la 8 kil. spre N.-E. de Caracal şi la 4 kil. de gara Romula. Are 120 familiĭ şi 510 locuitorĭ; o biserică, cu hramul Sf. Nicolae (1880) deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ. Aci se află maĭ multe măgure.

Fărcaşuluĭ (Dealul-), *deal*, jud.

Dolj, pl. Amaradia, com. Bodăeşti, acoperit cu pădurĭ.

Fărcăşanca, *mahala,* jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Amărăşti, satul Amărăşti.

Fărcăşani, *sat,* jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Scheea, spre N.-E. de satul Scheea şi la o depărtare de 4 kil. de el. Are 145 familiĭ, saŭ 688 suflete, locuind în 180 de case.

Ştiŭ carte 14 persoane. Sunt 128 contribuabilĭ.

Populaţia acestuĭ sat este aproape toată compusă din Ungurĭ (120 familiĭ, saŭ 480 sufl.). Are o biserică catolică de zid.

Ungurii din acest sat ţin de parohia catolică Butea. Se face bîlciŭ în ziua de 18 Aug., cînd este şi hramul bisericeĭ catolice.

Fărcăşeşti, *com. rur.,* din pl. Jiuluĭ, jud. Gorj, situată pe şes şi parte pe deal şi în partea dreaptă a rîuluĭ Jiul.

Are o suprafaţă de 1015 hect. din care 200 hect. pădure, 184 hect. izlaz, 66 hect. fîneţe şi 565 hect. arabile.

Are o populaţie de 182 familiĭ, saŭ 755 suflete, din carĭ 20 Ţiganĭ. Sunt 255 contrib.

Venitul comuneĭ e de 1031 leĭ şi 80 banĭ, iar cheltuelile de 1024 leĭ şi 52 banĭ.

Locuitoriĭ posedă: 60 plugurĭ, 61 care cu boĭ, 7 căruţe cu caĭ; 481 vite marĭ cornute, 78 caĭ, 611 porcĭ, 511 oĭ şi capre.

Comuna este compusă din 3 cătune: Fărcăşeşti-Birnici, Fărcăşeşti-Moşneni şi Zătreni.

Comunicaţia în comună se face prin şoseaua vecinală, care o pune în legătură la N. cu comuna Roşia, iar la S. cu com. Valea-cu-Apă.

Comuna are o şcoală, frecuentată de 34 elevĭ şi 3 eleve, din 38 înscrişĭ; 3 bisericĭ de lemn, de fie-care cătun cîte una, deservite de 2 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ.

In comună sunt 2 cîrciumĭ.

Fărcăşeşti - Birnici, *cătun* al comuneĭ Fărcăşeşti, din pl. Jiuluĭ, jud. Gorj, pe partea dreaptă a Jiuluĭ şi la S. comuneĭ Roşia. Este cătun de reşedinţă.

Are o suprafaţă de 350 hect., din care 70 hect. pădure, 84 hect. izlaz, 22 hect. fîneţe, şi 174 hectare cultivabile.

Are o populaţie de 68 familiĭ, saŭ 290 suflete, din carĭ 100 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 20 plugurĭ, 20 care cu boĭ, 2 căruţe cu caĭ, 150 vite marĭ cornute, 14 caĭ, 111 oĭ şi capre şi 21 porcĭ.

Are o biserică de lemn, fondată la anul 1750 şi deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Fărcăşeşti-Moşneni, *cătun,* al comuneĭ Fărcăşeşti, din pl. Jiuluĭ, jud. Gorj, situat la E. cătunuluĭ de reşedinţă.

Are o suprafaţă de 335 hect., din carĭ: 60 hect. pădure, 60 hect. izlaz, 24 hect. fîneţe, 194 hect. arabile.

Are o populaţie de 54 familiĭ, saŭ 190 suflete, din carĭ 20 Ţiganĭ. Sunt 55 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 21 de plugurĭ, 22 care cu boĭ şi 3 căruţe cu caĭ; 150 vite marĭ cornute, 30 caĭ, 200 porcĭ, 200 oĭ şi capre.

Comunicaţia, în cătun, se face prin şoseaua vecinală.

Are o biserică de lemn, făcută de locuitorĭ, deservită de un preot şi un cîntăreţ.

Fărimicioasa, *colină nisipoasă,* în jud. Buzăŭ, com. Goideşti, căt. Ivăneţul, la capul poduluĭ Băleanca. Din vîrful eĭ se desfăşură o plăcută privire.

Fărtaiul, *deal,* numit astfel de la fărtaiurile de peatră ce se făceaŭ maĭ înainte aicĭ; se întinde în partea de E. a com. Cozmeşti, pl. Stemnicul, jud. Vasluiŭ.

Făşiilor (Vîrful-), *vîrf de deal,* situat la N. de com. Gornetul-Cuib, pl. Podgoria, jud. Prahova; acoperit cu pădure.

Fătăchioaia, *moşie,* nelocuită, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, com. Perieţi; are 3280 hect., din carĭ 3190 hect. băltiş, pe ţărmul stîng al Ialomiţeĭ.

Fătăciunea, *pîrîŭ,* în com. rur. Strîmtul, pl. Văilor, jud. Mehedinţi.

Fătăciunea, *vale,* în com. rur. Strîmtul, pl. Văilor, jud. Mehedinţi.

Fătăciunea-Mare, *pisc,* la E. de com. Ciomăgeşti, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt.

Fătăciunea-Mare şi **Fătăciunea-Mică,** *vîlcele,* com. Ciomăgeşti, pl. Oltul-d.-s., judeţul Olt, carĭ se varsă în Cungrea-Mare, pe ţărmul stîng în raionul comuneĭ Ciomăgeşti.

Fătăciuni, *sat,* în jud. Tutova, pl. Pereschivul, com. Praja, pe pîrîul Pereschivul, spre N. de s. Praja. Are 319 loc. (din carĭ 21 ştiŭ carte) şi 81 case.

Fătăciuni, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., de pe teritoriul com. Săcuieni.

Fătăciuni, *moşie,* în jud. Tutova, pl. Pereschivul, com. Praja, proprietatea statuluĭ, arendată în

ultimul period cu 3010 leĭ anual.

Fătăciuni, *pădure*, pe moşia cu acelaşĭ nume, jud. Tutova.

Fătuleasa, *moşie*, în jud. Buzăŭ, com. şi căt. Calvini, a moşnenilor Fătuleşti. Are 347 hect., din care 220 pădure, restul arăturĭ, fîneaţă, livezĭ, etc. E compusă din sforile: Fătuleasa, Teişul şi Siliştea.

Făureasa, *pîrîŭ*, izvoreşte din jud. Dîmboviţa, dela com. Gura-Ocniţei, trece în jud. Prahova, printre cătunele Pleaşa şi Ţuicani şi se varsă în Cricovul-Dulce, pe ţărmul drept, în raionul com. Moreni, pl. Filipeşti, jud. Prahova.

Făurei, *com. rur.*, în jud. Putna, plasa Şuşiţa. Este aşezată pe malul Putneĭ, pe drumul ce merge de la Focşani spre Siret. Tot pe aci trece şi gîrla din partea dreaptă a Putneĭ.

Distanţa de la reşedinţa subprefectureĭ e de 16 kil., iar de la capitala judeţuluĭ, de 8 kil.

Comuna Făurei se compune din cătunele: Balta-Raţeĭ, Bizigheşti, Făurei (unde e şi primăria comuneĭ) şi Precistanul.

Populaţiunea comuneĭ, după cel din urmă recensămînt, e de 275 familiĭ, saŭ 967 suflete (504 bărbaţĭ, 463 femeĭ); sunt 392 neînsuraţĭ, 59 văduvĭ (17 bărbaţĭ, 42 femeĭ); 514 însuraţĭ (229 bărbaţĭ, 163 femeĭ); 936 Romînĭ, 12 Grecĭ, 1 Bulgar, 5 Ungurĭ şi 13 de diferite naţionalităţĭ; 949 ortodoxĭ, 5 catolicĭ şi 13 mozaicĭ; 217 agricultorĭ, 14 meseriaşĭ, 42 comercianţi, 8 profesiunĭ liberale, 69 muncitorĭ şi 26 servitorĭ.

Ştiŭ carte 120 persoane.

Case de locuit sunt 278.

Are o biserică parohială, cu hramul Sf. Gheorghe. Comuna vine în ajutorul bisericeĭ cu 260 leĭ anual.

Este o şcoală mixtă, frecuentată de 19 băeţĭ, din 50 copiĭ (31 băeţĭ, 19 fete), în vîrstă de şcoală. Comuna dă o subvenţie şcoaleĭ de 840 leĭ anual.

Sunt 227 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ, pe anul financiar 1893 — 94 a fost la veniturĭ de 5857.50 leĭ şi la cheltuelĭ de 5853.96 leĭ.

Făurei, *sat*, în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, pendinte de comuna Ulmul; şi situat pe partea de N. a laculuĭ Mostiştea, pe o mică vale adăpostită de micĭ dealurĭ şi la 2 kil. spre N. de satul Ulmul.

Are 186 familiĭ, din carĭ 2 familiĭ de Grecĭ şi 7 familiĭ de Ţiganĭ, saŭ 704 suflete (240 bărbaţi, 208 femeĭ şi 292 copii).

Este o biserică, deservită de un preot şi un dascăl.

Vite: 420 caĭ, 490 boĭ, 70 bivolĭ, 790 oĭ, 9 capre şi 410 rîmătorĭ.

Făurei, *sat*, la 2 kil. spre V. de satul Surdila-Greci, jud. Brăila, aproape de hotarul com. despre Strîmbul. Acest cătun era situat maĭ nainte spre N., în locul unde viroaga Făurei se uneşte cu Buzeelul-Sec. Are o biserică de gard, făcută la 1843 de locuitorĭ, deservită de un dascăl şi un paracliser şi de preotul din satul Surdila-Greci. Suprafaţa vetreĭ satuluĭ e de 17 hect., cu o populaţie de 43 familiĭ, saŭ 218 suflete (113 bărbaţi, 105 femeĭ, 82 căsătoriţĭ, 136 necăsătoriţĭ). Ştiŭ carte 5 persoane, nu ştiŭ 213.

Sunt 39 case; 2 cîrciumĭ.

Vite: 60 caĭ, 170 vite cornute, 670 oĭ şi 80 rîmătorĭ.

Făurei, *sat*, în jud. Neamţu, com. Budeşti-Ghicăĭ, plasa de Sus-Mijlocul, situat lîngă dealul cu acelaşĭ nume; este cuprins între satele: Climeşti, Itrimeşti şi Tatomireşti.

Are o populaţiune de 93 familiĭ, saŭ 434 suflete.

Numărul contrib. e de 120.

In sat este 1 biserică, cu 1 dascăl.

Numărul vitelor este de 410 capete, dintre carĭ: 105 boĭ, 39 vacĭ, 162 oĭ, 24 caĭ, 44 rîmătorĭ, 28 juncĭ.

Făurei, *cătun*, în jud. Putna, comuna cu acelaşĭ nume, plasa Şuşiţa, este aşezat pe malul Putneĭ, pe drumul ce duce de la Focşani spre Siret. Este ameninţat vecĭnic de inundaţiĭ. Are 1 biserică parohială, cu hramul Sf. Gheorghe; o şcoală mixtă, frecuentată de 19 copiĭ, din 50, în vîrstă de şcoală.

Făurei, *staţie de dr. d. f.*, jud. Brăila, pl. Vădeni, com. Surdila-Greci, pe linia Buzăŭ-Galaţi, pusă în circulaţie la 13 Sept. 1872. Se află pe această linie între staţiile Rosetti (10.1 kil.) şi Deduleşti (10.1). Este şi staţie finală a linieĭ Făurei-Feteşti. Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de $40^{m}.62$. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 229073 leĭ, 85 banĭ.

Făurei, *parohie*, în jud. Putna, comuna cu acelaşĭ nume, plasa Şuşiţa, formată din cătunele: Precistani, Balta-Raţeĭ şi Bizigheşti. Are o biserică parohială, cu hramul Sf. Gheorghe, în cătunul Făurei şi 3 filiale, din carĭ: una în Precistani, cu hramul Sf. Gheorghe, a doua în Balta-Raţeĭ, cu hramul Adormirea şi a treia în Bizigheşti, tot cu hramul Adormirea.

Făurei, *deal,* în ramura Climeştilor, situat lîngă satul cu acelaşĭ nume, com. Budeşti-Ghicăĭ, plasa de Sus-Mijlocul, judeţul Neamţu.

Făurei, *moşie,* jud. Brăila, pendinte de com. Surdila-Găiseanca, proprietatea d-neĭ Elena Izvoranu, în suprafaţă 1600 hect. şi aducînd un venit de 22000 leĭ.

Făurei, *viroagă,* care pleacă de lîngă rîul Buzăul, din jud. Buzăuluĭ şi care poartă numirea de Culbacul în acest judeţ. Intră în judeţul Brăila traversînd moşia Vizireni, com. Strîmbul, trece pe lîngă satul Făurei, apoĭ schimbă direcţia de la V. spre E. şi se uneşte cu Buzeelul-Sec, unde calea ferată Brăila-Buzăŭ trece peste această viroagă.

Buzeelul, ce trece pe lîngă satul Surdila-Greci, prin lacul Brateşul, se numeşte tot Făurei de către locuitorĭ.

Făureşti, *com. rur.,* pl. Olteţul-d.-j., jud. Vîlcea, compusă din patru căt.: Mileşti, Făureşti, Preoteşti şi Boghia.

Este situată pe valea rîuluĭ Olteţul, la 46 kil. departe de capitala jud. şi la 20 kil. de a plăşeĭ.

Are o populaţie de 475 familiĭ, saŭ 1928 suflete, 1017 bărbaţĭ şi 911 femeĭ.

Locuesc în 535 case.

In com. sunt 4 bisericĭ: una în căt. Mileşti, fondată de Protopopul Ivan Făurescu, la anul 1828; două în Făureşti şi Boghia făcute de lemn de săteni şi a patra în Preoteşti, reedificată de D-l M. Măldărescu, din Dobriceni, la anul 1890.

Locuitoriĭ se ocupă în mod regulat cu tîmplăria, olăria, dulgheria şi cîţĭ-va, cu rotăria. Eĭ desfac produsele munceĭ lor la Craiova, Slatina, Drăgăşani şi Bălceşti. Parte din locuitorĭ sunt moşneni, parte s'aŭ împroprietărit la 1864 pe 315 hect. Şcoala datează în com. de la 1843. Clădirea e proprietatea com. Se frecuentă de 43 copiĭ, 41 băeţĭ şi 2 fete, din numărul de 238 copiĭ, 132 băeţi, 106 fete, în vîrstă de şcoală. Ştiŭ carte 150 bărbaţĭ şi 4 femeĭ. Cu întreţinerea şcoaleĭ statul cheltueşte anual 1200 leĭ.

Femeile se ocupă mult cu cultura gîndacilor de mătase. Stupĭ cu albine sunt 20.

Ţuică se fabrică în termen mijlociŭ până la 1000 decal. anual.

Toată com. cu izlaz, tufăriş pădure, etc., se urcă la 3000 hect. pămînt.

Prin com. trece şoseaua judeţeană Horez-Balş.

Veniturile com. se urcă la 3544 leĭ anual şi cheltuelile la 1923 leĭ. Sunt 290 contrib.

Com. Făureşti este brăzdată de dealurile: Laloşul, Căpriori, Stupinelor, Făguleti, Boghi şi Aninoasa şi udată de văile: Laloşul, Lăloşelul, Făgulesi, Ostrovăţul, Otăroaia, Aninoaseĭ şi Ursoiuluĭ, afară de rîul Olteţul, care udă partea de V. a com.

Se mărgineşte cu com. Şuşani-d.-j., Şuşani-d.-s., Laloşul, din jud. Dolj şi cu com. Diculeşti.

In această com., se zice că s'aŭ făcut încercări de a se deschide mine de aur lîngă Olteţ, în dreapta văilor Laloşul şi Lăloşelul, pe timpul ocupaţiuneĭ Austriace 1730, deşi nisipul Olteţuluĭ nu este aurifer.

Făureşti, *sat,* face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, pl. Olteţul-d.-j., jud. Vîlcea. Are o populaţiune de 1235 locuitorĭ (640 bărbaţĭ, 595 femeĭ). Aci e o biserică de lemn, clădită de locuitorĭ.

Făureşti, *mahala,* face parte din com. rur. Găneşti, pl. Mijlocul, jud. Vîlcea. Are o populaţiune de 137 locuitorĭ (64 bărbaţĭ, 73 femeĭ). Cade în partea de N. a com. Are o biserică fondată la anul 1847 de către repausatul Ghimpeţeanu.

Făureşti, *deal,* în raionul com. Făureşti, pl. Olteţul-d.-j., jud. Vîlcea, pe care se cultivă 79 hect. şi 50 ariĭ vie.

Făuroaia, *mahala,* în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-j.; ţine de com. rur. Socoleşti.

Fecioara, *pisc de munte.* Vezĭ Panaghia, pisc.

Fedeleşeni, *sat,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Strunga, spre S. de băile Strunga şi la o depărtare de 3. kil 500 m. de ele. Are 79 familiĭ, saŭ 365 suflete, din carĭ 100 contribuabilĭ. Ştiŭ carte 9 persoane. Sunt 91 case. Are o biserică de lemn. Se lucrează rotăria. Sunt 285 vite marĭ cornute.

Fedeleşoiul saŭ **Fedeleşoiul-Feţeni,** *com. rur.,* pe rîul Oltul, pl. Topologul, jud. Argeş, la 17 kil. de com. rur. Tigveni, şi la 31 kil. de Piteşti. Se compune din următoarele sate: Fedeleşoiul-Feţeni, Siliştea, Goranul, Lespezile, Racoviţa şi Sticlăria, avînd peste tot 710 familiĭ, saŭ 3382 suflete, din carĭ 80 locuitorĭ Ţiganĭ.

In com. sunt: 4 bisericĭ, din carĭ 2 schiturĭ: schitul Fedeleşoiul şi schitul Goranul; o şcoală primară rurală.

Budgetul com. pe anul 1882—83 a fost de 2294 leĭ, 34 banĭ

la veniturĭ şi de 2260 leĭ la cheltuelĭ.

După o publicaţie oficială (1887), această com. numără 295 contribuabilĭ şi are un budget de 5585 leĭ la veniturĭ şi de 5166 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor a fost în anul 1887 de 716 vite marĭ cornute, 13 caĭ, 417 oĭ, 82 capre şi 416 rîmătorĭ.

Prin teritoriul acesteĭ com. trece şoseaua Piteşti-Curtea-de-Argeş-Rîmnicul-Vîlcea, care se termină la podul de fer peste Olt, la satul Goranul.

Fedeleşoiul, *sat,* face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, în jud. Argeş, pl. Topologul, situat pe marginea Oltuluĭ, peste drum de oraşul R.-Vîlcea. Are 894 locuitorĭ; aicĭ este reşedința primărieĭ.

In acest sat este schitul Fedeleşoiul, care depinde de Eforia Spitalelor Civile din Bucureşti. In apropiere de sat se găsesc ruine de cetăţĭ vechĭ, care, împreună cu cele de peste Olt, jud. Vîlcea, formaŭ un sistem de apărare în contra năvălirilor vrăjmaşe.

Fedeleşoiul, *sat,* face parte din com. rur. Ciomăgeşti, plasa Oltul-d.-s., jud. Olt. Are o populaţiune de 231 loc. Şĭ-a luat numirea de la mănăstirea Fedeleşoiul, de care aparţinea moşia. Are o biserică, fondată de unul Chiriac, din îndemnul stareţuluĭ mănăstireĭ Fedeleşoiul, din lemnele ce se aflaŭ pe aci atuncĭ; maĭ în urmă s'a reparat de enoriaşĭ.

Fedeleşoiul, *schit,* cu hramul S-ţiĭ Apostolĭ, lîngă satul cu acelaşĭ nume, jud. Argeş, pl. Topologuluĭ, pe marginea Oltuluĭ, în faţa oraşuluĭ Rîmnicul - Vîlcea, pendinte de Eforia Spitalelor Civile din Bucureşti. Este redus la biserică de mir, întreţinută de Eforie, avînd doĭ ieromonahĭ, doĭ cîntăreţĭ şi un paracliser. In apropiere de această mănăstire se găsesc ruine de întăriturĭ vechĭ.

Fedeleşoiul (Vatra-Schituluĭ-), cu trupul **Runcul,** *moşie,* în com. Fedeleşoiul, jud. Argeş, plasa Topologul, proprietatea Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti, pendinte de Schitul-Fedeleşoiul. Are o întindere în total de 9439 pogoane, din care 8000 pog. pădure, şi aduce o arendă anuală de 11350 leĭ.

Fedeleşoiul-Feţeni, *com. rur.* Vezĭ Fedeleşoiul.

Fedeşti, *sat,* în jud. Tutova, pl. Tîrgul, com. Banca, spre E. de S. Banca, în marginea de E. a jud. Are 373 loc. (din carĭ 36. ştiŭ carte) şi 81 case.

Fefelei, *cătun,* al com. Mizil, jud. Buzăŭ; are 130 locuitorĭ şi 20 case. Vezĭ Mizil.

Fefelei-Istăul, *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Mizil, căt. Fefelei, despărţită în 4 trupurĭ: Mareş de 350 hect., Brezeanul de 150 hect., Lungeanul de 150 hect. şi Biserica de 60 hect., maĭ toate arabile.

Fefelei-Istăul (Soreasca), *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Mizil, căt. Fefelei; are 350 hect., maĭ toate arabile.

Feiuca, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Tăzlăul-d.-s., de pe teritoriul com. Slobozia-Luncani.

Felegi, *mahala,* din cătunul Veţişoara, com. Vaţa, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt.

Feleşti, *sat,* compus numaĭ din cîte-va case, în jud. Roman, pl. Siretul-d.-j., com. Brănişteni şi spre N. de s. Brănişteni. Este aşezat pe şoseaua judeţeană Roman-Piatra şi la o depărtare de 7 kil. de oraşul Roman.

Feleşti, *deal,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-j., com. Brănişteni, spre N.-S. de Brănişteni.

Feliga, *deal,* în raionul com. Sîngerul, pl. Podgoria, jud. Prahova, pe care se cultivă vie şi sunt livezĭ de prunĭ.

Feliga, *plaiŭ,* la S. de com. Tîrleşti, plaiul Teleajen, jud. Prahova, pe care se află pădure şi locurĭ de păşune.

Femeilor (Lacul-), *lac,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-j., com. Mîrşani, cu suprafaţă de aproape 1 hectar şi conţinînd peşte.

Ferăstrăul (Herăstrăul). Pentru toate cuvintele cu această numire, compusele şi derivatele eĭ, vezĭ litera H.

Ferburia, *moşie,* situată în com. Ştefăneşti, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel.

Ferburia. Vezĭ Maioreasca, *pădure,* jud. Muscel.

Ferdinand, *deal,* în partea estică a satuluĭ Horodniceni, judeţul Suceava. Cultivabil.

Ferecaţi, *numire* ce purta *com.* Vaideeni, jud. Vîlcea.

Feredieni, *com. rur.,* în partea de N.-V. a comuneĭ Deleni, pl. Coşula, jud. Botoşani, care se compune din satele: Feredieni, Poiana şi Unsa.

Teritoriul său e accidentat,

format din dealurĭ înalte pietroase și repezĭ, cum e Cerbătoarea, care e continuarea dealuluĭ Țencușa, și văĭ înguste, și ocupat în partea de V. de pădurĭ, iar în partea de E. de semănăturĭ. Are o suprafață de 2590 hect. și o populație de 240 familiĭ, saŭ 941 suflete. Locuitoriĭ se ocupă pe lîngă agricultură și cu olăria și rotăria.

Intinderea locurilor cultivate e de 1010 hect.

Pădurile ocupă tot terenul com. și se întind spre S.-V. și S., avînd o întindere de 1287 hect.

Vite sunt: 416 boĭ și vacĭ, 98 caĭ, 345 oĭ, 125 porcĭ. Locuitoriĭ posedă 260 stupĭ cu albine.

Sunt 7 morĭ de apă pe pîrîul Cerbătoarea.

Budgetul comuneĭ e de 2100 leĭ la veniturĭ și cheltuelĭ.

In comună sunt 2 bisericĭ deservite de preot și 2 cîntărețĭ; 1 școală mixtă, a comuneĭ, condusă de 1 învățător și frecuentată de 10 elevĭ.

Sunt aci 29 olarĭ și 7 rotarĭ.

Feredieni, *sat*, în partea de S. a com. Feredieni, pl. Coșula, jud. Botoșani, situat pe coasta de N.-E. a dealuluĭ Cerbătoarea saŭ Gîlgîitoarea. Acest deal nu e decît continuarea dealuluĭ Țencușa, din com. Storești și Rădeni, de unde trece în com. Deleni.

Moșia e a statuluĭ, rămasă de la Grig. Krupenschi fără urmașĭ; are o întindere de 2259 hect., din carĭ 1287 hect. pădure.

Comuna are o populație de 119 familiĭ, saŭ 471 suflete. Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura, rotăria și olăria.

Aicĭ este reședința comuneĭ. Are o biserică, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț; 1 școală, condusă de un învățător și frecuentată de 10 elevĭ.

Vite sunt: 243 boĭ și vacĭ, 47 caĭ, 181 oĭ și 80 porcĭ. Locuitoriĭ aŭ 210 stupĭ cu albine.

Sunt 7 morĭ de apă pe pîrîul Cerbătoarea.

Satul e străbătut de o șosea petruită.

Cea maĭ veche familie cunoscută că a stăpînit această moșie este Lupu Krupenschi; aceasta se constată atît din testamentul lăsat de Grig. Krupenschi cînd a dat moșia mănăstireĭ Neamțuluĭ, cît și din inscripțiile bisericeĭ, despre care vom vorbi.

Biserica actuală din satul Feredieni este zidită de Iordache Krupenschi, după cum se constată din inscripția de deasupra ușeĭ din pridvor, fără însă a pune data. Se constată însă, de pe o piatră mormîntală din biserică, data aproximativă a reedificăreĭ:

Sub această piatră sunt oasele robilor luĭ D-zeŭ Lupu Krupenschi Stolnic și a soțieĭ sale Safta Cuzoia, care aŭ reposat la veletul 1775, Genar 2, iar reposatul la 1770 April 28, cum și viața sa a fost 73 anĭ, a căror oase s'aŭ adus de la alte bisericĭ de mine Iordache Krupenschi, fiul lor.

Inainte de clădirea acesteĭ bisericĭ fusese alta, după cum probează locul bisericeĭ și semne de morminte, în partea de N. a actualeĭ bisericĭ.

O cruce aflată în actuala biserică poartă inscripția:

Logofătul Grigorie Krupenschi, această sfîntă cruce, lemnul este foarte vechiŭ, de la biserica din satul Feredieni din vremea bunuluĭ meŭ vornic Lupu Krupenschi, care acum s'aŭ ferecat cu argint de către mine în anul 1865, Martie 25, spre vecinica pomenire a sa și a tot neamul săŭ.

Aceasta probează existența uneĭ alte bisericĭ în Feredieni, care cu timpul și din cauze necunoscute s'a desființat. Crucea despre care am vorbit e lucrată în diamante, asemenea, în genere, toate podoabele bisericeĭ sunt lucrate în aur și argint și aceasta dovedește bogăția vecheĭ bisericĭ.

Maĭ sunt în biserica din Feredieni treĭ șiragurĭ de monezĭ vechĭ de aur, de argint și de aramă: franceze, belgiene, germane, greceștĭ etc., între cele maĭ vechĭ sunt din: 1091, 1627, 1753, 1761, 1594, 1596, o medalie veche cu inscripția: «Dacia Lito», o icoană cu inscripția: «Das ist Gotes lamb vielx der veed sunt tergt Jonn» și chipul unuĭ miel și multe altele.

Feregăi. Vezĭ Tîrsa, jud. Vîlcea.

Feregi, *poiană,* la N. comuneĭ Bunești, pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Ferești, *com. rur.*, în partea de S. a plășeĭ Mijlocul, jud. Vasluiŭ, la distanță de 13 kil. de la orașul Vasluiŭ și de 17 kil. de com. rur. Codăești, situată pe valea dintre dealurile Zăpodeni, Dănești și Valea-Rea.

E formată din satul Ferești.

Are o întindere de 2907 hect. din carĭ 228 hect. pădure și 2060 loc de cultură, fînaț și imaș ale proprietățeĭ, iar 619 hect. ale locuitorilor, cu 4 hect. vie. Populația este de 332 familiĭ, saŭ 966 suflete, din carĭ 60 familiĭ de Țiganĭ, 5 familiĭ de Evreĭ.

Pămîntul e de calitate bună și produce tot soiul de cereale.

Are o biserică de vălătucĭ vechie de 90 anĭ, deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ; o școală, înființată la 1865, frecuentată de 35 elevĭ; două morĭ: una de vînt, iar alta cu aburĭ; 2 iazurĭ; 2 crîșme.

Comerciul se face de 10 persoane.

Numărul vitelor e de 1752: 470

vite marĭ cornute, 1060 oĭ, 72 caĭ şi 150 rîmătorĭ.

Budgetul comuneĭ e de 2310 leĭ la veniturĭ şi 2306 leĭ, 10 banĭ, la cheltuelĭ.

Sunt 159 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 30 plugurĭ şi 70 care cu boĭ, 8 plugurĭ şi 16 căruţe cu caĭ; 140 stupĭ.

Fereştilor (Dealul-), *deal*. Vezĭ Şurăneştilor (Dealul-), com. Dăneşti, plasa Mijlocul, judeţul Vasluiŭ.

Ferica, *deal*, acoperit de pădurĭ şi păşunĭ, în com. Ruginoasa, jud. Suceava.

Fericea, *vălcea*, în jud. Teleorman, pl. Teleormanuluĭ. Inceputul eĭ este de pe izlazul din com. Slobozia-Trăsnitul, de unde se coboară la Tătăreşti-de-Sus şi se termină în valea Teleormanuluĭ, la com. Tătăreşti-de-Jos, la hotarul despre comuna Udupul.

Ca pe toate vălcelele din această plasă, pe timpurĭ ploioase, se formează pîrîiaşe. Cel de pe valea Fericea se scurge în rîul Teleorman.

Ferichidoaia, *pădure*, supusă regimuluĭ silvic, com. Racoviţa, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel, în întindere de 200 hect. Esenţe: stejar, fag, carpen, jugastru, frasin, plop şi salcie.

Fericile, *deal*, în jud. Neamţu, pl. Piatra-Muntele, com. Dobreni, situat pe moşia Almaşuluĭ.

Fericilor, (Poiana-), *poiană*, jud. Neamţu, pl. Piatra-Muntele, com. Dobreni.

Feriga, *poiană* şi *coastă* de *deal*, jud. Muscel, pl. Rîurile, com. Coteşti.

Ferigele şi **Poiana-Lungă**, *munţĭ*, proprietăţĭ ale statuluĭ, pendinţĭ de Episcopia Argeşuluĭ, în jud. Muscel; s'aŭ arendat pe periodul 1888—93 cu 1450 leĭ anual.

Fermecatul, *ostrov*, pe Dunăre, în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, com. Cocargea.

Fermecatul, *pădure*, în ostrovul cu acelaşĭ nume, în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, com. Cocargea; are 50 hect. Esenţe: salcie şi plop. Este la 10 kil. de satul Cocargea.

Feroagele-Dealul-Mirii, *trup* de *pădure*, al statuluĭ, în întindere de 302 hect., care, împreună cu trupul Turtureaua, formează pădurea Buneşti, pendinte de com. Buneşti, pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Feroiul, *lac*, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, în apropiere de satul Iazul.

Ferul (Fierul). Cuvintele cu această numire, compusele şi derivatele eĭ, sunt trecute la silaba *Fie*.

Feştilele, *iezere*, jud. Brăila, situate în ostrovul Iapa, între canalele Munuşoaia şi Vîlciul, la V. de căt. Nedeicul, din com. Berteşti-d.-j. In ele se varsă privalul Mărăcinele.

Feşca-Mare, *vîrf de munte*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Hîrja, care face parte din şira Oituzuluĭ.

Feşca-Mare, *pîrîiaş*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Hîrja, care ese din muntele Păltinişul şi Feşca, se încarcă cu Feşca-Mică şi se scurge d'a stînga Oituzuluĭ. In tot cursul săŭ păstrează direcţia N.-V. spre S.-E.

Feşca-Mică, *pîrîiaş*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Hîrja, care este tributar pîrîiaşuluĭ Feşca-Mare.

Fetecăul (Odaia-luĭ-Fetecăŭ), *vale*, în jud. Buzăŭ, com. şi căt. Pîclele. Se scurge în Valea-Pîclelor.

Feteĭ (Crucea-), *loc izolat*, între munţiĭ Corîiul şi Zănoaga, din jud. Buzăŭ, com. Goideşti, însemnat cu o cruce de lemn în amintirea uneĭ fete, care intrase în ceata de haiducĭ a luĭ Gheorghelaş şi care a fost omorîtă aicĭ de poteră.

Feteĭ (Dealul-), *deal*, în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul com. Baş-Chioi şi anume pe al cătunuluĭ săŭ Cineli; este o ramificaţie de N. a dealuluĭ Cîz-Bair; se întinde spre N., avînd o direcţie generală de la S.-E. spre N.-V.; se întinde pănă în rîul Taiţa şi satul Cineli, brăzdînd partea de V. a pl. şi a com.; este acoperit cu puţine pădurĭ şi pe la poale cu păşunĭ şi fîneţe.

Feteĭ (Izvorul-), *izvor*, în jud. Buzăŭ, com. Chiojdul-din-Bîsca; izvoreşte din muntele Monteorul şi se scurge în rîul Bîsca-Chiojduluĭ.

Feteĭ (Lacul-), *lac*, în jud. Dolj, pl. Jiul-d.-mj., com. Livezile; nu are scurgere şi se formează din ploĭ.

Feteĭ (Movila-), *movilă*, la N.-E. de com. Piatra, pe dealul Călmăţuiuluĭ, jud. Teleorman.

Feteĭ (Pietrele-), *sat*, în jud.

R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, cătunul com. Jitia. E așezat în partea de N. și V. a com., la poalele munteluĭ Pietrele-Feteĭ, pe rîulețul cu acelașĭ nume, la 3 kil. spre N.-V. de căt. de reședință Jitia; e o diviziune a căt. Necule.

Feteĭ (Pietrele-), *munte*, în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Jitia, căt. Pietrele-Feteĭ, unul din cele maĭ înalte vîrfurĭ din jud. R.-Sărat (1280 m.); e acoperit cu pădurĭ; frumusețile sale aŭ fost descrise de A. I. Odobescu, în cartea sa: «Pseudo-Kynegeticos».

Feteĭ (Pietrele-), *pîrîŭ*, în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Jitia; izvorește din muntele cu acelașĭ nume, udă partea de V. a com., trece prin căt. Pietrele-Feteĭ, și se varsă în pîrîul Necule; după un curs repede și zgomotos, căcĭ se lovește de păreții ceĭ înalțĭ aĭ munților, carĭ 'l închid de amîndouă părțile.

Feteĭ (Plaiul-), *ramificație* din *muntele* Vîrful-Rîpeĭ, în jud. Buzăŭ, com. Cătina, avînd izlaz și pădure.

Feteĭ (Poiana-), *loc izolat*, în jud. Buzăŭ, com. Gura-Aninoaseĭ, d'asupra mucheĭ Răteștilor.

Feteĭ (Rîpa-), *munte*, în jud. Buzăŭ, com. Cătina, căt. Păsăroiul, avînd în partea de E. un imens precipițiŭ, numit Vîrful-Rîpeĭ-Feteĭ.

Feteĭ (Rîpa-), *pădure*, în jud. Buzăŭ, com. Cătina, căt. Păsăroiul; face un corp cu Valea-Seacă.

Feteĭ (Valea-), *vale*, în jud. Dolj, plasa Ocolul, comuna Preajba.

Feteĭ (Valea-), *vale*, în jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Balta-Verde, peste care trece limita de la N. a comuneĭ către com. Craiova.

Feteĭ (Valea-), *vale*, jud. Prahova; din poalele de N.-V. ale munteluĭ Dutca, face o mare curbă spre S., ia apoĭ direcția de la E. spre V. și se varsă în rîul Prahova, pe țărmul stîng, la N. de căt. Bușteni.

Feteĭ (Valea-), *izvor de apă minerală* în jud. Prahova, pl. Peleșul, com. Predealul, căt. Bușteni, pe Domeniul Coroaneĭ, în apropiere de gara Bușteni. Apa sa conține pucioasă. Izvorul e situat pe loc șes.

Feteĭ (Vîrful-Rîpeĭ-), *pădure* în jud. Buzăŭ, com. Cătina, căt. Păsăroiul; face un corp cu Valea-Seacă.

Fetele, *deal*, jud. Dolj, pl Ocolul, com. Șimnicul.

Fetele, *trup* de *moșie* nelocuit, proprietatea fraților C. și Gr. Olănescu, pendinte de com. Blejești-Neamțu, jud. Vlașca, pl. Glavaciocul; situată pe apa Glavaciocul, d'a dreapta și de a stînga luĭ; suprafața totală este de 755 hect.; se arendează cu moșia Neamțu saŭ Blejești.

Fetele-Marĭ, *culme de munte*, jud. Putna, din care izvorește Tișița-Mică.

Fetelea, *lac*, în jud. Ialomița, pl. Borcea, com. Dichiseni, în insula Balta.

Fetelor (Măgura-), *măgură*, pe moșia statuluĭ Beiul-S-ta-Ecaterina, jud. Teleorman.

Fetelor (Măgura-), *măgură*, pe moșia Șovărești, jud. Teleorman.

Fetelor (Movila-), *movilă*, în jud. Dolj, pl. Cîmpul, com. Piscul.

Fetelor (Movila-), *movilă*, în jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta, lîngă satul Luciul.

Fetești, *com. rur.*, în jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta, situată în partea de S.-E. a plășeĭ, între comunele Dudești și Stelnica.

Teritoriul acesteĭ comune se întinde din Dunăre spre V., prin insula Balta și cîmpia Bărăganuluĭ, pe o suprafață de 7000 hect., din carĭ 5000 hect. băltiș și pădurĭ în insula Balta, 100 hect. izlaz și 1900 hect. pămînt de cultură pe Bărăgan. Moșia este proprietatea statuluĭ și înainte de secularizare, aparținea Episcopieĭ Buzăuluĭ; pe periodul 1883—1893, s'a arendat cu suma de 22530 leĭ.

După legea rurală din 1864, sunt împroprietărițĭ pe moșie 141 locuitorĭ și după legea din 1878 s'aŭ maĭ împroprietărit 11, iar fără proprietățĭ se maĭ află 77 locuitorĭ.

Comuna este udată de Dunăre, Borcea și de lacurile: Brînzeșul, Oborul, Zătonul, Potcoavele, Cinurile, Codescul, Caiafa, Cătinul, Popăslîcul, Muta, și Risipitul; apoĭ de brațele (privalele): Arămile, Arămile-Vechĭ, Adîncătura, Vărsătura, Sindiorul, Scorțul, Veriga, Zăvalul, Vărsătura-Săpată, Portița, Motîrtia, Privalele, Cotarca, Strîmbele, Hoțul și Chiriac.

Se compune dintr'un singur sat, situat pe țărmul stîng al

Borciĭ, pe o mică luncă sub coasta Bărăganuluĭ şi spre E. de satul Dudeşti, de care este lipit. Aicĭ este o stație telegrafo-postală, înființată la 1892 și al căruĭ venit pe anul 1896—97 a fost de leĭ 9322—65; și reședința primărieĭ și a judecătorieĭ comunale.

Populațiunea comuneĭ (1890) este de 218 familiĭ, saŭ 1236 suflete, din carĭ: 676 bărbațĭ și 560 femeĭ; 1226 Romînĭ, 3 Grecĭ, 2 Rușĭ, 4 Turcĭ și 1 Bulgar; 1232 creștinĭ ortodoxĭ și 4 mahometanĭ; 327 agricultorĭ, 5 meseriașĭ, 12 comercianțĭ, 13 profesiunĭ libere, 114 muncitorĭ și 29 servitorĭ.

Știŭ carte 588 persoane.

Vite: 1300 boĭ, 523 caĭ, 6700 oĭ, 325 capre, 15 asinĭ, 154 bivolĭ și 598 rîmătorĭ.

Comuna avea în 1886—1887 la veniturĭ 5279 leĭ și la cheltuelĭ 4949 leĭ.

Sunt două școlĭ, una de băețĭ frecuentată de 29 elevĭ și condusă de un învățător, retribuit de stat și comună și una de fete frecuentată de 25 eleve și condusă de o învățătoare, retribuită de comună. Localul servește la amîndouă școalele și este construit de comună cu suma de 10000 leĭ.

In comună este o biserică, la care deservesc doĭ preoțĭ și doĭ dascălĭ, retribuițĭ din bugetul comuneĭ cu suma anuală de 492 leĭ.

Pe teritoriul comuneĭ trece calea ferată București-Fetești, cu stația Fetești, iar lîngă sat se află podul de fier peste Borcea, al linieĭ ferate.

Feteşti, *sat*, jud. Botoșani, în partea de N. a com. Satul-Burdujeni, situat pe pîrîul Fetești, cu o populație de 245 familiĭ, saŭ 429 suflete.

Vite: 60 vite marĭ cornute, 5 caĭ, 20 oĭ și 15 mascurĭ.

Sunt 13 stupĭ cu albine.

In sat se află: 2 cîrciumĭ; 2 comercianțĭ și 4 meseriașĭ.

Feteşti, *sat*, cam în centrul com. Bădeni, jud. Iași, pl. Bahluiul, spre V. de satul Scobinți; situat pe dealul cu acelașĭ nume, pe o întindere cam de 349 hect. Are o populație de 98 familiĭ, saŭ 463 suflete. Aci se află o velniță de fabricat rachiŭ. Satul e acoperit cu livezĭ și viĭ, iar în împrejur se află pădurĭ.

Numărul vitelor e de 3348 capete, din carĭ: 481 vite marĭ cornute, 24 caĭ, 2788 oĭ și 59 rîmătorĭ.

Feteşti, *stație de drum de fer*, jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta, căt. Fetești, pe linia Ciulnița-Fetești, pusă în circulație la 1 Iulie 1887. Se află pe această linie între stațiile Elena (9.9 kil.) și Borcea (7.6 kil.) De aci calea ferată se bifurcă spre N. formînd linia Făurei-Fetești. Este la 88 kil. de Făurei. Inălțimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de 61 m. 10. Venitul acesteĭ stațiĭ pe anul 1896 a fost de 104525 leĭ, 80 banĭ.

Feteşti, *deal*, pe care e situat satul Fetești, com. Bădeni, pl. Bahluiul, jud. Iași.

Feteşti, fost *schit* de călugărĭ, jud. Botoșani, așezat în pădure și pe vîrful dealuluĭ Grigoreni. Biserica e făcută de Scarlat Miclescu, pe locul uneĭ alte bisericĭ vechĭ, despre care nu se știe cînd a fost fondată. Schitul astăzĭ este nelocuit de călugărĭ.

Feteşti, *pădure*, formată din maĭ multe trupurĭ, în jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta, pe insula Balta, com. Fetești, cu 100 hect. Esențe: salcie și plop.

Feteşti, *pădure*, în întindere de 500 fălcĭ, pe teritoriul căt. Gura-Văeĭ, com. Cîmpurile, pl. Zăbrăuți, jud. Putna.

Feteşti, *pîrîŭ*, jud. Botoșani, vine din satul Fetești, com. Burdujeni-Sat, de la V. spre E., primește în stînga Pîrîul-Porculuĭ, intră în satul Grigorești și se varsă pe stînga pîrîuluĭ Pietrosul, pl. Siretul, com. Călinești.

Feteşti, *pîrîŭ*, curge din Iazul-de-la-Velniță, spre N., pe teritoriul satuluĭ Fetești, com. Bădeni, pl. Bahluiul, jud. Iași, și se varsă în dreapta rîuluĭ Bahluiul.

Feteşti-Poiana-Capşiĭ, județul Neamțu. Vezĭ Lețești-Poiana Capșiĭ.

Fetica, *vălcea*, com Păulești, pl. Tîrgușorul, jud. Prahova.

Feticiul, *munte*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul, com. Jitia, în partea de V. a com., înalt de 950 metri, vîrf principal din culmea munților Necule; este acoperit în mare parte cu pădurĭ.

Fetifoiul, *munte*, în jud. Prahova, pl. Peleșul, com. Predealul, ce servește de limită între jud. Prahova și Transilvania, între valea Rîșnoaveĭ, pîrîul Predealul și gara din Predeal.

Fetigul, *pîrîiaș*, jud. Putna, format pe teritoriul com. Mera, și care se varsă în Milcov.

Fetişul, *pîrîŭ*, jud. Vasluiŭ, izvorește din Valea-Ruseĭ, din com. Borăști, și se varsă în pîrîul Velna, lîngă satul Alexești.

Fetița, *pîrîŭ,* izvorește din Țencușa și se varsă în Pîrîul-Satuluĭ, com. Storeşti, pl. Coșula, jud. Botoşani.

Fețele, *munte,* în jud. Buzăŭ, com. Chiojdul-din-Bîsca, jud. Buzăŭ. Are 1642 metri înălțime, şi formează partea centrală şi cea maĭ importantă din catena munților Siriul. Are pășunĭ bune și pădurĭ seculare de brad. Pe dînsul este o căşărie, ale căreĭ produse se vînd în comerț sub numele de Penteleŭ. Muntele e proprietatea moșnenilor Chiojdenĭ.

Fețele, *deal,* la V. de com. Călugăreni, pl. Cricovul, jud. Prahova.

Fețele, *lac,* în jud. Buzăŭ, com. Chiojdul-din-Bîsca, în munțiĭ Fețele-Siriuluĭ. Constă din două basinurĭ: unul sec și altul plin. Se crede a fi un ghețar. Lacul are o suprafață de 300 metri pătrațĭ, înconjurat de toate părțile cu stîncĭ imense. In poalele munteluĭ, de sub basinul laculuĭ, ese pîrîiașul Mreaja. Adîncimea nu i s'a putut afla, din care cauză i se maĭ zice și Lacul-Fără-Fund.

In jurul săŭ sunt mulțĭ vulturĭ, ceea ce face periculoasă vizitarea sa, maĭ cu seamă cînd eĭ îșĭ schimbă penele atacînd pe oamenĭ cu aripile; din această cauză i se maĭ dă numele de Lacul-Vulturilor. Legenda zice că vulturiĭ se adună aci, în fiecare primăvară, ca să bea apă și să întinerească.

Fețele-Cheilor, *munțĭ,* la N. comuneĭ Călinești, plaiul Cozia, jud. Vîlcea, cu direcția spre S.-E., la distanță de 12 kil. de vatra comuneĭ; se numesc ast-fel findcă sunt așezațĭ în fața unor stîncĭ marĭ numite de oamenĭ Cheile.

Fețele-Grîuluĭ, *trup de pădure,* al statuluĭ, în întindere de 175 hect., pendinte de com. Provița, plaiul Prahova, jud. Prahova, care, împreună cu trupurile: Măgura (35 hect.) și Irimești (200 hect.), formează pădurea Valea-Pietreĭ.

Fețele-Măneseĭ, *munte,* în jud. Mehedinți, plaiul Cloșani, com. rur. Cloșani.

Fețeni, *sat,* pe rîul Șimnicul, jud. Argeș, pl. Topologul; face parte din com. rur. Fedeleșoiul; are 1022 locuitorĭ.

In Fețeni sunt dealurĭ cu viĭ care daŭ un vin bun; prin sat trece șoseaua Pitești-Rîmnicul-Vîlcea. Satul are o biserică, cu hramul Cuvioasa Paraschiva, deservită de un preot, un cîntăreț și un paracliser.

Fețeni, *mahala,* în com. rur. Strîmtul, pl. Văilor, jud. Mehedinți.

Fețeni, *mahala,* în jud. Mehedinți, pl. Ocolul-d.-j.; ține de com. rur. Pavățul. Această mahala, în vechime, se numea Părul-Rotat.

Fețeni, *moșie,* cu o întindere de 225 pogoane, maĭ toată pădure, jud. Argeș, pl. Topologul, proprietatea statuluĭ; are o arendă anuală (1876—86) de 520 leĭ.

Fețiĭ (Vîrful-), *munte,* în județul Buzăŭ, com. Pătîrlagi, acoperit de pădurĭ și izlaz.

Fețiĭ (Vîrful-), *munte,* în jud. Buzăŭ, com. Valea-Musceluluĭ, partea de N. a munteluĭ Alunișul; din el se ramifică Dealul-Fețiĭ.

Fețișoarele (Muntele-), *pădure,* pe teritoriul căt. Coza, com. Păulești, pl. Vrancea, jud. Putna, în întindere de 1200 fălcĭ, aparținînd locuitorilor din cătunul Secătura.

Fețisoarele (Muntele-), *pădure,* pe teritoriul căt. Coza, com. Păulești, pl. Vrancea, jud. Putna, în întindere de 1500 fălcĭ și aparținînd locuitorilor din com. Păulești, în comunitate.

Fiarele, *izvor,* în jud. Buzăŭ, com. și. căt. Păltineni; începe de sub vîrful munteluĭ Cătiașul și se scurge în rîul Buzăul.

Fiarelor (Valea-), *vale,* udă partea de E. și S. a căt. Nistorești, com. Breaza-d.-s., pl. Prahova, jud. Prahova, se îndreaptă către S.-E. și se varsă în rîul Prahova, în raionul com. Breaza-d.-s.

Fieni, *sat,* jud. Dîmbovița, plaiul Ialomița-Dîmbovița, căt. al comuneĭ Moțăeni.

Fieni, *vechiŭ sat,* jud. Ilfov, mutat pe partea dreaptă a apeĭ Dîrza, la anul 1836, de Domnul Al. Ghica, proprietarul luĭ. Acest loc astă-zĭ poartă numirea de Siliștea-Fienari. Se găsesc aci o mulțime de lucrurĭ vechĭ. Aceste locurĭ acum sunt arabile și se cultivă maĭ ales cu grîŭ.

Astă-zĭ cătunele Mavrodinul, Fieni și Căciulați sunt la un loc cîteșĭ-trele; le desparte numaĭ șoseaua comunală, care le străbate de la N.-V. spre S.-E.

Fieni, *moșie,* jud. Ilfov, com. Căciulați, pl. Znagovul, fostă proprietatea mareluĭ boer de divan, Romanov, care tot-d'a-una sta pe lîngă Grigore Ghica, Domnul Țăreĭ. Acest Romanov, ne-

avînd moştenitorĭ, a dăruit moşia Domnuluĭ Grigore Ghica, ca vecin şi stăpîn.

Fieni, *pîrîŭ,* jud. Ilfov, pl. Znagovul, trece pe lîngă com. Căciulaţi.

Fier (Porţile-de-), *stîncĭ* în Dunăre. Vezĭ Porţile-de-Fier şi Dunărea.

Fier (Porţile-de-), *movile,* jud. Buzăŭ. Vezĭ Porţile-de-Fier.

Fierari, *punct trigonometric* de observaţie, în apropierea oraşuluĭ Craiova, jud. Dolj. Are o înălţime de 200 m.

Fierarul, *deal,* jud. Botoşani, comuna Brăteni, pl. Ştefăneşti.

Fierbea, *localitate,* la V. com. Stoeneşti, pl. Ocolul, jud. Vîlcea, unde se găsesc ape minerale.

Fierbea. Spre E. de com. Dobriceni, pl. Ocolul, jud. Vîlcea, se află două clocote de apă carĭ miroase a cocleală şi a smoală. In aceste clocote dacă afundă cine-va o prăjină de 4 metri, ea se duce tot în jos, iar clocotele îşĭ urmează cursul lor fără să aibă vre-o împedicare, ba încă spumează cu maĭ multă tărie, azvîrlind apa în sus, în grosime mare. Apa nu merge pe faţa pămîntuluĭ ci stă la un loc, făcînd un fel de bandă ca de un metru şi jumătate în lăţime.

Această apă face un fel de zgomot, bolborosind ca şi cînd ar afunda cine-va o ţeavă într'un vas plin cu apă şi ar sufla într'însa. Această apă, cam călduţă, iarna nu înghiaţă.

Fierbea-luĭ-Stan-Pasăre. Spre E. şi N. de com. Dobriceni, pl. Ocolul, jud. Vîlcea, se află 5 izvoare cu apă pucioasă, sărată, neagră-cenuşie, în depărtare de 10 metri unul de altul. Pare că fierb, producînd un fel de zgomot ca şi cînd ar sforăi saŭ horcăni un cal.

Puţin maĭ spre V. de aceste izvoare se află alte două izvoare de pucioasă, şi lîngă unul dintr'însele este un nămol negru, care, cînd se bagă în apă 'ĭ dă maĭ multe colorĭ: galben, roşu, albastru şi cenuşiŭ. Acest nămol are un miros de catran saŭ smoală.

Fierbinteluĭ (Poiana-), *poiană,* în codri Deleni, jud. Botoşani.

Fierbinţi, *com. rur.,* jud. Vlaşca, compusă din cătunele Fierbinţi şi Glogoveanul, pl. Glavaciocul. Depinde de moşia statuluĭ Vatra-Mănăstireĭ Glavaciocul şi aduc o arendă anuală, cu toate trupurile, de 45000 leĭ.

Are o populaţie de 1587 suflete, din carĭ 327 contribuabilĭ.

Venitul comuneĭ în 1886 era de 19398 leĭ şi cheltuelile de 18238 leĭ, iar în 1887 venitul a fost de 3332 leĭ şi cheltuelile de 3300 leĭ.

Comuna este departe de Bucureşti, de 60 kil.; de Giurgiŭ, de 80 kil.; de Piteşti de 38 kil.; de staţia linieĭ ferate Titu, de 22 kil.; iar de Obedeni, reşedinţa plăşeĭ, de 34 kil.

In această comună sunt mulţĭ Ţiganĭ rămaşĭ din vechiĭ robĭ aĭ mănăstireĭ Glavaciocul.

Este o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală mixtă cu 3 clase, condusă de un învăţător. In 1888 a fost frecuentată de 25 băeţĭ şi 2 fete, din numărul de 107 copiĭ în vîrstă de şcoală.

Comuna Fierbinţi este situată la N.-V. judeţuluĭ, unde începe a se vecini cu jud. Argeş, pe malul stîng al apeĭ Glavaciocul.

Pe aci trece şoseaua judeţeană ce duce în jud. Argeş şi care vine de la Obedeanca.

Fierbinţi, *cătun,* pendinte de com. Fierbinţi, situat pe proprietatea statuluĭ Glavaciocul, pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca.

In 1864 s'aŭ împroprietărit 140 locuitorĭ pe o suprafaţă de 423 hect.

Are o şcoală comunală şi o biserică care depinde de parohia Şelarul. (Vezĭ com. Fierbinţi).

Cătunul este situat pe malul stîng al rîuluĭ Glavaciocul.

Vite sunt: 380 vite marĭ cornute, 25 caĭ, 600 oĭ, 150 capre şi 740 rîmătorĭ.

Fierbinţi (Tîrgul-), *sat,* în jud. Ilfov, pl. Mostiştea; face parte din com. rur. Fierbinţi-Stroeşti. Este aşezat spre V. de Fierbinţi-d.-s., aproape de vărsarea gîrleĭ Pociovaliştea în rîul Ialomiţa.

In fie-care Duminecă se face aci un bîlciŭ. In tîrg este o fabrică de lumînărĭ de ceară.

Populaţia satuluĭ e de 201 locuitorĭ. Are o biserică, cu hramul Sf. Gheorghe, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Comerciul se face de 8 cîrciumarĭ. S'aŭ stabilit în sat 28 străinĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 52 şi al celor micĭ de 210.

Fierbinţi-de-Jos, *sat,* în jud. Ilfov, pl. Mostiştea; face parte din com. rur. Fierbinţi-Stroeşti. Este situat spre N. de Fierbinţi-d.-s., pe ţărmul stîng al rîuluĭ Ialomiţa.

Se întinde pe o suprafaţă de 374 hect., cu o populaţie de 502 locuitorĭ.

Proprietarul, d. Er. Arion, are

numaĭ 7 hect.; restul din pămînt este al locuitorilor, carĭ cultivă 367 hect.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 2 preoţĭ şi 1 cîntăreţ. S'aŭ stabilit în sat 7 străinĭ.

Comerciul se face de 1 cîrciumar şi 1 hangiŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 461 şi al celor micĭ de 359.

Fierbinţi-de-Sus (Fierbinţi-Ghicăĭ), *sat*, în jud. Ilfov, pl. Mostiştea; face parte din com. rur. Fierbinţi-Stroeşti. Este situat la N.-E. de Bucureşti, pe malul drept al rîuluĭ Ialomiţa. In partea de S.-E., între sat şi rîŭ, pămîntul e mocirlos.

Aci este reşedinţa primărieĭ. Până la 1 Aprilie 1882, dată cînd pl. Mostiştea s'a alipit de pl. Dîmboviţa, în Fierbinţi-d.-s. era reşedinţa subprefectureĭ pl. Mostiştea.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae şi Adormirea, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o şcoală de băeţĭ şi una de fete, frecuentate de 65 elevĭ şi 27 eleve, cu întreţinerea cărora statul şi comuna cheltuesc anual 4968 leĭ. In sat e o moară cu apă, o maşină de treerat şi un pod.

Suprafaţa totală a satuluĭ e de 1433 hect., cu o populaţie de 820 locuitorĭ.

Proprietarul, d. E. Arion, are 936 hect. şi locuitoriĭ 497 hect. Se cultivă de proprietar 700 hect. (86 izlaz, 150 pădure). Locuitoriĭ cultivă, din pămîntul lor, 465 hect.; restul rămîn sterpe.

S'aŭ stabilit în sat 6 străinĭ.

Comerciul se face de 7 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 842 şi al celor micĭ de 687.

Fierbinţi-Gruiul, *sat*, în jud. Ilfov, pl. Mostiştea; face parte din com. rur. Fierbinţi-Stroeşti. Este asezat între Fierbinţi-d.-s. şi Fierbinţi-Tîrguluĭ.

Se întinde pe o suprafaţă de 327 hect., cu o populaţie de 427 suflete. Tot terenul aparţine locuitorilor. Comerciul se face de 4 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 387 şi al celor micĭ de 77.

Fierbinţi-Stroeşti, *com. rur.*, în jud. Ilfov, pl. Mostiştea, situată la N.-E. de Bucureşti, lîngă rîul Ialomiţa la 41 kil. de Bucureşti. Stă în legătură cu com. Maia prin o şosea vecinală şi cu Dridul, tot prin o şosea vecinală.

Se compune din satele: Fierbinţi-d.-s., Fierbinţi-d.-j., Fierbinţi-Gruiul, Fierbinţi-Tîrguluĭ şi Stroeşti, cu o populaţie de 2289 locuitorĭ, carĭ locuesc în 559 case.

Este reşedinţa uneĭ companiĭ de Dorobanţĭ şi are un biroŭ telegrafic, care face şi serviciul poşteĭ rurale şi al căruĭ venit pe 1896—97 a fost de leĭ 3262.50.

Suprafaţa totală a comuneĭ e de 3052 hect. Proprietariĭ aŭ 1632 hect., din carĭ cultivă 1037 (160 rămîn sterpe, 85 izlaz, 350 pădure). Locuitoriĭ aŭ 1420 hect. din care cultivă 1320 hect., 100 rămînînd sterpe.

In com. se face tîrg în fiecare Duminică. Sunt aci: 3 bisericĭ şi 2 şcolĭ: una de băeţĭ şi alta de fete, ambele sub un acoperemînt. Localul s'a construit de judeţ în anul 1885.

Budgetul com. e de 10831 leĭ la veniturĭ şi de 9294 leĭ la cheltuelĭ.

Sunt 500 contribuabilĭ.

Dintre locuitorĭ, 466 sunt plugarĭ, 100 aŭ diferite profesiunĭ.

Arătura se face cu 293 plugurĭ: 245 cu boĭ şi 48 cu caĭ.

Locuitoriĭ aŭ 370 care şi căruţe: 289 cu boĭ şi 81 cu caĭ.

Comerciul se face de 21 cîrciumarĭ şi 1 hangiŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 2053 (478 caĭ şi epe, 5 armăsarĭ, 941 boĭ, 475 vacĭ şi viţeĭ, 43 taurĭ, 15 bivolĭ, 96 bivoliţe) şi al celor micĭ de 2901 (10 capre, 374 porcĭ, 2517 oĭ).

In com. s'aŭ stabilit 41 străinĭ.

Locuitorĭ împroprietăriţĭ sunt 326 şi neîmproprietăriţĭ, 262.

Fierea, *pădure*, jud. Vlaşca, pl. Glavaciocul, pe proprietatea Blejeşti-Neamţu, a fraţilor C. şi Gr. Olănescu; are o suprafaţă de 75 hect.

Fieruluĭ (Dealul-), *deal*, în judeţul R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Buda; se desface din Dealul-Schituluĭ, şi brăzdează com. în partea de S.; este acoperit cu păşunĭ şi pădurĭ.

Fieruluĭ (Dealul-), *deal*, în judeţul Suceava, com. Broşteni, lîngă satul Lungeni.

Fieruluĭ (Dealul-), *deal*, jud. Suceava, com. Broşteni, lîngă Pîrîul-Opăineştilor.

Fieruluĭ (Drumul-), *rest* dintr'un *vechiŭ drum*, jud. Buzăŭ, ce începea din plaiul Slănicul (nu se ştie din ce anume punct). Urmează malul stîng al rîuluĭ Buzăŭ, pe la căpătul comunelor Scurteşti, Săgeata şi ajunge la Găvăneşti. Servă ca limită între maĭ multe moşiĭ.

Fieruluĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ*, în judeţul Suceava, com. Broşteni, afluent al Bistriţeĭ, între Pîrîul-Opăineştilor şi Pîrîul-Căldăreĭ.

Fieruluĭ (Pîrîul-), *afluent* al Bistriţeĭ, din josul satuluĭ Lun-

geni, din com. Broşteni, jud. Suceava.

Fijereşti, *cătun*, al com. Colţi, jud. Buzăŭ; are 80 locuitorĭ, locuind în 19 case.

Filaret (Viea-luĭ-), *parte* din *pădurea* statuluĭ, la V. de satul Pogleţul, com. Corbeasca, judeţul Tecuciŭ.

Filaretul, *staţie de drum de fer*, jud. Ilfov, pl. Dîmboviţa, com. Bucureşti. Este staţie finală a linieĭ Bucureşti (Filaret)-Giurgiŭ, pusă în circulaţie la 1 Noembr. 1869 şi staţie finală a linieĭ Bucureşti (Gara-de-Nord)-Bucureşti (Gara-Filaret). Se află între staţiile Dealul-Spireĭ (2.8 kil.) şi Jilava (8.6 kil.) Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de 78m. 10. Venitul aceste staţiĭ pe anul 1896 a fost de 536787 leĭ, 89 banĭ.

Filaretul, *viĭ*, în jud. Ilfov, în partea de S. a oraşuluĭ Bucureşti. Prin mijlocul lor trece calea ferată Bucureşti - Giurgiŭ. (Vezĭ Bucureşti).

Filaretul, *deal*, pe care sunt plantate viile locuitorilor din oraşul Alexandria, în partea de S.-E., despre com. Poroschia, judeţul Teleorman.

Filastache, *sat*, face parte din com. rur. Ştubeiul-Orăşti, plasa Dîmboviţa, jud. Ilfov. Este situat la S. de Orăşti, pe calea judeţeană Bucureşti-Olteniţa.

Se întinde pe o suprafaţă de 1031 hect., cu o populaţie de 419 locuitorĭ.

D-l Gr. G. Cantacuzino are 796 hect. şi locuitoriĭ 235 hect. Proprietarul cultivă 584 hect. (47 sterpe, 165 pădure). Locuitoriĭ cultivă tot terenul.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ. Comerciul se face de 3 cîrciumarĭ. Pe teritoriul luĭ se află 1 heleşteŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 335 şi al celor micĭ de 637.

Fileanca, *vale*, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, pe teritoriul comunelor: Andrăseşti, Cruţi şi Reviga. Are o lungime de 18 kil. şi se întinde de la S. spre N. până la satul Reviga, unde se desparte în două ramurĭ. Pe această vale sunt treĭ lacurĭ: Fundata saŭ Sărata, cu apă minerală, Crunţi şi Reviga. La mijlocul aceste văĭ, pe amîndouă malurile sale, se află aşezat satul Crunţi şi la N. văeĭ este satul Reviga.

Fileşti, *com. rur.*, în jud. Covurluiŭ, pl. Siretul, cea maĭ apropiată de Galaţi, la 3 kil. în spre V. Se mărgineşte la E. cu reşedinţa jud. şi com. Tuluceşti, la V., cu Braniştea, la N., cu Folteşti, şi la S., cu rîul Siretul şi Dunărea.

In cuprinsul teritoriuluĭ acesteĭ comunĭ se găsesc apele următoare: pîrîul ce trece prin mijlocul satuluĭ, Fileşti, format din alte patru maĭ micĭ, ce curg din văile: Dancăĭ, Satul-Costiĭ, Slobozia şi Fileşti, şi care pîrîŭ dă în Siret prin balta Cătuşa; pîrîiaşul Filoaia saŭ Făloaia ce se pierde în Cătuşa; Siretul-Stătător şi balta Gheboasa.

In comuna Fileşti sunt şase cătune: Fileşti (reşedinţa) saŭ Calica, Satul-Costiĭ, Bărboşi, Movileni, Şendreni (Serdarul) şi Zmîrdan. Locuitoriĭ sunt foştĭ clăcaşĭ şi însurăţeĭ împropietăriţĭ. Are o populaţie de 457 familiĭ, saŭ 1857 suflete, din carĭ: 983 bărbaţĭ, 874 femeĭ; 1017 necăsătoriţĭ, 772 căsătoriţĭ, 68 văduvĭ. Sunt 332 contribuabilĭ. Ştiŭ carte 273 persoane, nu ştiŭ 1584.

Suprafaţa teritoriuluĭ acesteĭ comune e de 10384 hect. 66 ariĭ, din carĭ: 8183 hect. 88 ariĭ arabile, 1907 hect. 62 ariĭ imaş, 50 fîneaţă, 449 viĭ, 37 pădurĭ, 206 bălţĭ, şi restul, vetrele satelor şi pămînt, maĭ mult de 9000 hect., aparţin propietăţeĭ marĭ; restul e al sătenilor. Proprietatea mare este reprezentată prin următoarele moşiĭ: Fileşti (Calica), Satul-Costiĭ, Movileni, Bărboşi, Şendreni (Serdarul), Rusca-Mare şi Rusca-Mică.

Viĭ sunt multe; cele maĭ numeroase se găsesc pe moşiĭ particulare cu bezman saŭ dijmă; producţia mijlocie se socoteşte la 7110 hectol. vin anual. Cele maĭ multe viĭ sunt pe valea Cătuşa şi aparţin Gălăţenilor.

Numărul vitelor e de 4142 capete, din carĭ: 10 taurĭ, 562 boĭ, 595 vacĭ, 362 viţeĭ, 214 caĭ, 151 epe, 105 mînjĭ, 33 mînzaţĭ, 110 mînzate, 6 bivolĭ, 7 bivoliţe, 1601 oĭ, 11 capre şi 435 porcĭ.

Cîrciume sunt 40.

Veniturile comuneĭ se urcă la 29912 leĭ, 65 banĭ, iar cheltuelile la 19992 leĭ, 30 banĭ.

Bisericĭ sunt 4: Sf. Treime, în Fileşti, înfiinţată în 1852, se găseşte sub îngrijirea moştenitorilor D-ruluĭ Aristide Serfiotti; a doua, Sf. Voevozĭ, în satul Costi, datează din 1876—77; a treia, Sf. Voevozĭ, în Şendreni, din 1872; a patra, Sf. Gheorghe, în Movileni, a propietăţeĭ; cele d'întîiŭ treĭ aŭ pămînt; la biserica din Fileşti este cavoul familieĭ Serfiotti, iar la Movileni a familieĭ Petre Constantin. Com. Fileşti formează două parohiĭ: parohia Fileşti, cu catedrala Sf. Treime, for-

mată din satele Fileşti, satul Costi şi Smîrdanul, 2 biserici, deservite de 1 preot paroh, 1 preot ajutor şi 3 cîntăreţi; parohia Serdarul, cu catedrala Sf. Voevozi, din satul omonim, formată din căt. Serdarul şi Bărboşi-Movileni, 2 biserici, deservite de 1 preot paroh şi 3 cîntăreţi.

In Fileşti (Calica), proprietatea are o grădină frumoasă. In ziua Sf. Treimi, cu ocazia hramului bisericei, se face o tradiţională serbare religioasă şi populară, la care ia parte multă lume din Galaţi.

Şcoli sunt 3: una în Fileşti, mixtă, cu 25 elevi; a doua în Şendreni, cu 36 elevi; a treia în satul Costi, cu 35 elevi.

Pe teritoriul acestei comune trece şoseaua naţională şi linia drumului de fer; iar la Bărboşi se află gara cu acelaşi nume, în apropierea căreia, pe Siret, e podul de la Bărboşi. Tot pe aici trece linia fortificaţiilor Galaţi-Nămoloasa-Focşani. Prin satul Fileşti străbate şoseaua vecinală-comunală precum şi linia telegrafo-poştală, ce merge la Pechea.

Pe teritoriul comunei Fileşti, lîngă Bărboşi, sunt şi urmele vechei cetăţi romane Gherghina.

Fileşti (Calica), *sat* şi reşedinţa comunei cu acelaşi nume, în jud. Covurluiŭ, pl. Siretul; are 137 familii, saŭ 486 suflete; o biserică; o şcoală. Vezi Fileşti, com.

Fileşti, *moşie* particulară, de 2431 hect., în jud. Covurluiŭ, com. cu acelaşi nume, din plasa Siretului.

Fileşti, *pîrîŭ*, în comuna cu acelaşi nume, pl. Siretul, jud. Covurluiŭ.

Fileşti, *vale*, în comuna cu acelaşi nume, pl. Siretului, judeţul Covurluiŭ.

Filiaşi, *com. rur.*, în jud. Dolj, Jiul-d.-s., la 35 kil. de oraşul Craiova.

Situată pe ambele maluri ale rîului Jiul.

Se învecineşte la N. cu com. Fratoştiţa şi com. Ţînţăreni, la S cu com. Bralostiţa şi Argetoaia, la V. cu com. Bralostiţa.

Limita liniei de N. începe de la Conacul-luĭ-Buza, merge în linie dreaptă până la gura sa, de unde dă în Viea-luĭ-Dragomir, unde se mărgineşte cu teritoriul comunei Ţînţăreni, apoi după ce mai merge puţin în linie dreaptă, dă în rîul Jiul. De aci începe hotarul de V., cu direcţiunea N.-S.; trece prin dealul Motrului, valea Racoviţa, pe care o urmează cu îndreptarea spre E. până la cătunul Cotina ce ţine de com. Bralostiţa, formînd limita de S. de Argetoaia. De aci se îndreptează iarăşi spre N. până în valea Stroeni, merge de alungul acestei văi până ajunge în Jiŭ, apoi, ocolind în linie ondulată, cătunul Schitul formează linia de S. şi E. către com. Braloştiţa; de aci merge iar în linie dreaptă spre N. până atinge cătunul Almăjelul aşezat pe ambele maluri ale rîului Almăjelul şi formează limita de V. către cătunul Răcari din comuna cu acelaşi nume.

Teritoriul comunei este accidentat de mai multe dealuri şi anume: dealul Siova, cu o înălţime de 600 m., acoperit pe coasta de S. cu vii, iar pe cea de N. cu pădure; dealul Cioaca saŭ Racoviţa, acoperit pe toată întinderea sa cu pădure, afară de rîpele Stroeni şi Balta; Dealul-Cîrneştilor, în cătunul Filiaşi.

Este udată în direcţiunea N.-V.—S.-E., de rîul Jiul, peste care se află, în dreptul căt. Balta, un vad cu pod plutitor pe scripete, înlesnind comunicaţa locuitorilor din dreapta rîului, cu cei din stînga, unde este reşedinţa comunei. Jiul primeşte în această com. două mici pîrîiaşe, numite Racoviţa şi Almăjelul cari străbat cătunele cu acelaşi nume.

Pe teritoriul acestei com. sunt următoarele bălţi: Răchita, la E. com., în întindere de 1 hect. şi care se scurge pe moşia Răcari. Lacul Izvorul, la S. comunei, în întindere de $^1/_2$ hect., se scurge în balta Vladu. Rîioasa, la V. com., cu o suprafaţă de $2^1/_2$ hect., se scurge în Jiŭ. Toate aceste bălţi sunt pline cu peşti: ştiucă, şalăŭ, crap şi plătică. In Schitul se găseşte balta Schitului, de 1 hect. întindere.

Fîntîni: Fîntîna-Mare şi Fîntîna de-la-Capela; ambele se scurg în lacul Izvorul.

Com. se compune din cinci căt. şi anume: Almăjelul, Balta, Filiaşi (căt. de reşedinţă al com. şi al pl.) Racoviţa şi Schitul. Sunt ast-fel aşezate: Filiaşi, pe stînga r. Jiul, Racoviţa şi Balta pe dreapta Jiului; la 5 kil. spre S. de căt. de reşedinţă se află căt. Schitul, pe dreapta Jiului, la E. de căt. Balta şi Almăjelul şi pe valea Almăjelul, în stînga Jiului.

Despre locuitorii acestei com. se spune că eraŭ răspîndiţi în multe locuri pe la anul 1828, cînd prin execuţie s'aŭ adunat pe locul unde se găsesc aztă-zi.

In căt. Filiaşi, se află următoarele silişte: Siliştea-de-la Roşu, Siliştea-de-la-Pieşti, unde este şi biserica, Siliştea-de-la Săfteşti, Spinişor, Siliştea-de-la-Măneşti, Siliştea-de-la-Mănoaica, Siliştea de la Băceşti, care se află în Corneşti.

Coline sunt: Racoviţa, Balta, Stroeni şi Almăjelul.

In cuprinsul acesteĭ com. sunt 4 bisericĭ: două în ruină în căt. Filiaşi, servă azĭ de cimitir, fiind în Siliştea-Vechĭe; aŭ fost construite la anul 1800 de Gheorghe Peia, Neagoe Peia, Ion Peia şi Ilie Blîndu.

Biserica din Schitul a fost fondată la anul 1883 de preotul Ştefan, cu ajutorul locuitorilor.

Biserica din Balta e construită din zid, din anul 1820, de locuitorĭ.

Treĭ din ele aŭ proprietate de cîte 17 pogoane.

In com., şi anume în căt. de reşedinţă, sunt două şcolĭ primare, una de băeţĭ şi una de fete.

Ambele funcţionează din anul 1836, întreţinute de com. Localurile, făcute din zid, sunt construite de către particularĭ. Aŭ o împrejmuire de 0.1250 hect.

Şcoala de băeţĭ are doĭ învăţătorĭ; iar cea de fete, o învăţătoare. Şcoala de băeţĭ a fost frecuentată în anul şcolar 1892—93 de 131 băeţĭ din Filiaşi şi 6 din Balta; cea de fete a fost frecuentată de 32 fete din Filiaşi. In vîrstă de şcoală sunt 326 băeţĭ şi 201 fete. Ştiŭ carte 658 bărbaţĭ şi 187 femeĭ.

Totalul populaţiuneĭ este de 3383 suflete, dintre carĭ 1 Italian, 2 Ungurĭ şi 15 Bulgarĭ. Sunt 920 case şi 5 bordee. Casele sunt construite din zid, paiante şi prea puţine din lemn şi nuele; dintre ele 689 aŭ grădină cu pomĭ şi vre-o 15 aŭ grădinĭ cu florĭ.

Suprafaţa teritoriuluĭ comuneĭ este de 6048 hect., dintre care: 2319 pămînt arabil, 600 hect. fineaţă, 545 hect. izlaz, 318 hect. lac şi teren sterp, 2266 pădure.

Moşiile aŭ o întindere de 2319 hect. şi aduc un venit anual de 63000 leĭ. Ele se numesc: Filiaşi, Almăjelul, Balta şi Racoviţa. Aparţin d-neĭ Filişianu, d-luĭ Baron de Glünek şi locuitorilor.

Pădurĭ: o parte din pădurea Cîrneşti-Lunca-din-Vale şi Zăvoaie, în întindere de 596 hect., sunt pe moşia d-neĭ Smaranda Filişianu, în căt. Filiaşi. Partea cea-l'altă, din Cîrneşti-Lunga-de la-Jiu şi Zăvoaĭele, situată tot în Filiaşi, aparţin d-luĭ Baron de Glünek, avînd o întindere de 753 hect; iar restul de 917 hect. se găsesc în căt. Balta, tot pe moşia d-luĭ Baron de Glünek. Inainte aparţineaŭ decedatuluĭ Dimitrie Filişianu. Pădurea din căt. Balta este amenajată. Pădurile Cîrneşti sunt compuse din: cer, gîrniţă, stejar; iar cele din Balta, din: fag, frasin, ulm, alun, etc.

Viile aparţin locuitorilor, ocupînd o suprafaţă de 31 hect.

Livezile de prunĭ şi nucĭ aŭ o întindere cam de 35 hect.

In comună se află un atelier de fĭerărie şi unul de tîmplărie. Se lucrează cărămidă. Pe moşia d-neĭ Filişianu se află o moară de aburĭ. Pe ambele moşiĭ se află stîne, unde se fabrică brînză.

Locuitoriĭ desfac productele cîmpuluĭ la staţia de drum de fer ce se află în com. Filiaşi; duc porumb, grîŭ, orz, fasole, ceapă şi importă objecte manufacturariĭ şi băcăniĭ.

Se duc asemenea şi la tîrgul săptămînal din Craiova.

In comună se face de 3 orĭ bîlciŭ şi anume: la Sf. Ilie (20 Iulie), la Sf. Dumitru (26 Octombrie) şi la 24 Februarie.

Transportul îl fac saŭ pe calea naţională ce duce la Craiova saŭ cu drumul de fer.

In com. şi căt. Filiaşi se găsesc 15 cîrciumĭ şi 4 băcăniĭ; iar în căt. Balta se află 3 cîrciumĭ. Comercianţĭ sunt 24, dintre carĭ treĭ sunt străinĭ.

Prin comună trece calea ferată Craiova-Severin, avînd chiar în comună staţia de drum de fer Filiaşi, la 200 metri departe de vatra satuluĭ Filiaşi. Calea naţională Craiova-Severin are prin comună o lungime de 6 kil. Calea naţională, spre Tîrgul-Jiŭ, are în comună o lungime de 5 kil. Maĭ sunt: calea judeţeană Filiaşi-Melineşti, calea vecinală Filiaşi-Fratoştiţa. Poteca din Filiaşi merge la Almăjelul, şerpuind pe valea Cîrneştilor, trece valea Răcări, până în căt. Răcari. Din Filiaşi trece un drum vechiŭ pe Dealul-Cîrneştilor şi răspunde în culmea dealuluĭ Bodăeşti (pl. Amaradia). O potecă tae acest deal până în căt. Almăjelul.

In căt. Filiaşi se află un spital cu 10 paturĭ, întreţinut din fondurile judeţuluĭ.

Judecătoria de ocol îşĭ are aicĭ reşedinţa; tot aicĭ se află şi oficiul telegrafo-poştal, fondat în 1895 şi al căruĭ venit pe 1896—97 a fost de leĭ 6022, banĭ 80.

Venitul comuneĭ pe exerciţiul 1893—94 era de 10542,86 leĭ şi cheltuelile de 10088,53 leĭ.

Vite marĭ cornute sunt 450, caĭ 140, oĭ 300 şi porcĭ 89.

Filiaşi, *sat,* jud. Dolj, pl. Jiul-de-Sus, com. Filiaşi. Este aşezat aproape pe loc şes. Singurul accident este Dealul-Cîrneştilor. In sat sunt bălţile: Răchita, la E., în întindere de 1 hect., se scurge pe moşia Răcari. Izvorul, la S. com., în întindere de 1/2 hect., se scurge în Vlad; Rîioasa la V. com., în întindere de 1/2 hect., se scurge în rîul Jiul. In cîte trele lacurĭ se găseşte ştiucă, şalăŭ, crap şi plătică. In sat

sunt siliștele următoare: Siliștea-de-la-Roși, Siliștea-de-la-Piești, unde este și biserica, Siliștea-de-la-Săftești, Siliștea-Spinișor, Siliștea-de-la-Mănești,Siliștea-de-la-cotul-Mănoaiea, Siliștea-de-la-Băcești.

Populațiunea se urcă la 2327 suflete: 1165 bărbați și 1162 femeĭ. Locuesc în 620 case și 5 bordee, construite din zid, paiante și puține din nuele. Maĭ toate aŭ grădină cu pomĭ și zarzavaturĭ și 15 aŭ grădină cu florĭ. In sat sunt 2 școlĭ primare, una de băețĭ și alta de fete. Ambele funcționează din 1836, fiind întreținute de com. Școala de băețĭ are 2 învățătorĭ și cea de fete o învățătoare. Localurile construite din zid este în bună stare. In anul școlar 1892—93 școala de băețĭ a fost frecuentată de 137 băeți, 131 din Filiașĭ și 6 din Balta; școala de fete a fost frecuentată de 32 eleve, toate din Filiași. Cu vîrstă de școală sunt 241 băețĭ și 125 fete.

Știŭ carte 583 bărbațĭ și 184 femeĭ. Sunt 2 bisericĭ în ruină, în Siliștea-Vechĭe. Aŭ fost fondate la anul 1800 de Gheorghe Peia, Neagoe Peia, Ioan Peia, și Ilie Blîndu.

Aci se află oficiul telegrafo-poștal; judecătoria de ocol, o farmacie și un spital întreținut de județ, cu 10 paturĭ, un medic, un sub-chirurg și o farmacie.

Satul Filiași este reședința plășeĭ Jiul-de-Sus.

Filiași, *stație de dr.-d.-f.*, jud. Dolj, pl. Jiul-de-Sus, com. Filiași pe linia Craiova-T.-Severin, pusă în circulație la 5 Ian. 1875. Se află între stațiile Răcari (64 kil.) și Butoești (131 kil.) Inălțimea d'asupra nivelului măriĭ de 10370. Venitul acesteĭ stațiĭ pe 1896 a fost de 100243 leĭ și 26 banĭ.

Filiași, *moșie*, particulară, jud. Dolj, pl. Jiul-de-Sus, com. Filiași, satul Filiași, aparținînd D-neĭ Filișianu. Se găsește pe dînsa și pădure.

Filioara, *com. rur.*, situată în centrul plășeĭ de Sus-Mijlocul, județul Neamțu. Se mărginește la V. cu comuna Humulești și Grumăzești; la S. cu comuna Bălțitești și Crăcăoani; la V., cu comuna Vînători-Neamțul; la N., cu comuna Humulești și Vînători-Neamțul.

Teritoriul săŭ în partea despre V. este de natură muntoasă, prezintînd lanțurĭ și piscurĭ de munțĭ dintre carĭ cele maĭ însemnate sunt: Măgura, Ciurgiĭ, Poiana-Țigănceĭ, Dealul-Mare,Ceardacul Piatra-luĭ-Aron, Văraticul, muntele Sihleĭ, etc., iar în partea despre E. se scobor în terase deluroase, constituind, maĭ cu seamă pe cursul rîurilor, șesurĭ (podișe) întinse. Linia de despărțire a munților de dealurĭ se poate considera aceea ce ar uni orașul Piatra cu mănăstirile Văraticul, Agapia, Vînători-Neamțul (din com. Vînători).

In privința geologică, vezĭ Bîtcele-Focșeĭ, Sîrghiĭ.

Este formată din cătunele: Filioara, Agapia, Văraticul, Cehlăești-Gropiĭ, Pîrîul-Tîrnoveĭ, Zembești, împreună cu mănăstirile Văraticul, Agapia și Agapia-Vechĭe. Are o populațiune de 487 familiĭ, saŭ 3196 suflete: 1094 bărbațĭ, 2102 femeĭ; 2004 necăsătorițĭ, 940 căsătorițĭ, 240 văduvĭ, 12 divorțațĭ. Știŭ carte 727 persoane, nu știŭ 2469.

Dintre locuitoriĭ împroprietărițĭ în 1864, sunt astăzĭ 96 carĭ maĭ stăpînesc înșĭ-șĭ locurile lor, 116 cu urmașĭ aĭ celor împroprietărițĭ; 3 locurĭ sunt părăsite și stăpînite de către alțiĭ. Dintre locuitoriĭ împroprietărițĭ în 1878, sunt 3 înșĭ carĭ stăpînesc locurile lor; iar 55 carĭ de și însurațĭ și cultivatorĭ de pămînt însă nu aŭ nicĭ un fel de proprietate precum nicĭ putința de a moșteni după urma părinților lor legiuițĭ.

Agricultura se face pe o întindere de 1362 hect.

Numărul vitelor e de 2191 capete.

In com. Filioara sunt 12 bisericĭ cu 75 deservențĭ, plătițĭ de la stat cu 10560 leĭ și de la com. cu 1050 leĭ (în care intră și indemnizarea pentru mănăstirĭ); venitul fonciar al pămînturilor bisericeștĭ se urcă la suma de 1100 leĭ anual.

Multe dintre locuitoare se ocupă cu industria țesătorieĭ; așa, numaĭ în Mănăstirile Agapia și Văraticul sunt 55 de țesătoare de șaiac. Ministerul a numit și o maestră pentru aceste ateliere.

Budgetul com. e de 14696 leĭ la veniturĭ și de 13441 leĭ la cheltuelĭ.

Comunicațiunea cu satele vecine se face prin: șoseaua județeană Piatra-Neamțul, care o parcurge prin mijloc; prin un drum care duce de la mănăstirea Văraticul în șoseaua precedentă, între kil. 29—30; prin un drum care unește mănăstirea Văraticul cu s. Valea-Seacă din com. Bălțătești; printr'un drum care unește mănăstirea Văraticul cu mănăstirea Agapia, trecînd prin s. Filioara; printr'un drum care unește Agapia-Vechie, trecînd prin s. Agapia, cu șoseaua Piatra-Neamțul, între kil. 33—34; printr'un drum care duce din șoseaua Piatra-Neamțul (din fața drumuluĭ precedent, kil. 33—34), prin s. Cehlăești, la s. Topolița.

Filioara, *sat*, în com. Filioara,

pl. de Sus-Muntele, jud. Neamțul, situat la 55 kil. depărtare de orașul Piatra.

Are o populație de 185 fam. In sat se află: reședința com.; iar în apropiere, mănăstirile de călugărițe: Agapia și Văraticul.

Filioara saŭ **Făloaea**, *pîrîiaș*, format din alte patru maĭ micĭ, în valea unde e satul Filești, pl. Siretul, jud. Covurluiŭ.

Filioara saŭ **Făloaea**, *vale*, pe care e așezat satul Filești și pe unde curge un pîrîiaș, jud. Covurluiŭ. Această vale se unește cu valea Filești, spre S. de satul cu același nume; prin ele curg pîrîiașele ce se varsă în balta Cătușa.

Filiorul, *pîrîiaș*, ce izvorește dintre ramurile munților Măgura și Săhăstria, com. Filioara, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamțul; curge spre E., traversînd drumul care unește s. Filioara cu Agapia, vărsîndu-se în pîrîul Agapia, puțin maĭ spre E. de satul Agapia.

Filiorul, jud. Neamțul. Vezĭ Filioara, *sat*.

Filip, *deal*, în raionul com. Retevoești, pl. Nucșoara, jud. Muscel.

Filip, *deal*, în jud. Vîlcea, pl. Oltețul-d.-s., com. Mateești, care, împreună cu dealurile Comoara și Seaca, formează un șir paralel cu dealurile: Carantina, Măgura și Cornățelul, întinzîndu-se de la N. spre S.

Filip, *braț* (prival), în jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta, pe teritoriul comuneĭ Giurgeni.

Filip, *braț* (prival), în jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta, pe teritoriul com. Chioara; trece prin pădurea numită Filip, făcînd legătură între Borcea și lacul Mocilna.

Filip, *trup* al *pădureĭ* Filip și Gura-Bobuluĭ, în jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta, com. Chioara, în întindere de 60 hect. Esențe: salcie și plop.

Filip, *vale*, jud. Vîlcea, pl. Cerna-d.-s., com. Modoia.

Filip (Stînca-luĭ-), *stîncă* mare, în munțiĭ Caluluĭ, jud. Neamțu, pl. Piatra-Muntele, com. Calul-Iapa. In această localitate se află cariere de piatră pentru construcțiĭ.

Filip și **Gura-Bobuluĭ**, *pădure*, pe moșia Blagodeasca, în jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta, com. Chioara. Are 110 hect., din carĭ 20 hect. răspîndite în micĭ pîlcurĭ, cu esențe: salcie și plop.

Filipache, *prival*, jud. Brăila. care unește lacul Moise, din com. Stăncuța, cu canalul Pașca.

Filipaș, *deal*, spre S.-V. de satul Coasta-Măgureĭ, com. Băiceni, pl. Bahluiul, jud. Iași.

Filipea. Vezĭ Lunca, *sat*, jud. Bacăŭ.

Filipea, *pădure*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j, de pe teritoriul com. Tîrgul-Valea-Rea.

Filipea, *pîrîiaș*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Tîrgul-Valea-Rea, care curge prin valea cu același nume și se varsă d'a stînga Tazlăuluĭ-Mare.

Filipea, *vale*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Tîrgul-Valea-Rea, de pe moșia Statuluĭ Bisericani.

Filipeasca, *numire*, ce a maĭ purtat moșia Zorești, din com. Valea-Teanculuĭ, jud. Buzăŭ, o sfoară de pădure ca de 50 hect., precum și c. Cliserul și moșia Simileasca din com. Simileasca.

Filipeasca, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic încă din anul 1883, pe moșia Filipeasca, com. Drajna-d.-j., pl. Teleajenul, jud. Prahova.

Filipeni, *com. rur.* jud. Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-s., situată în valea pîrîuluĭ Dunăvățul și a afluentuluĭ săŭ Sălașul-Roșu.

Se compune din 3 cătune: Lunca, reședință; Filipeni-Slobozia, cu secția Filipeni, Pîrliturile, Valea-Botuluĭ; Fruntești și Moara-Conachi.

Această comună, până la anul 1874, a făcut parte din județul Tecuciŭ, și era compusă din cătunele: Dobriana, azĭ Siliștea, Filipeni, Fruntești și Ștubeiana.

Se mărginește la E. cu com. Oncești (jud. Tecuciŭ), de care se desparte prin zarea dealuluĭ Tarnița și cu com. Oțelești, de care se desparte prin dealul Dobriana; la N. cu com. Mărești: la V., cu com. Lecca, de care se desparte prin dealurile: Runcul, Popeĭ, Ungureni și Poeni, și cu com. Godinești (jud. Tecuciŭ); la S., cu comunele Godinești și Oncești (jud. Tecuciŭ).

Are o școală, înființată la 1865, în satul Lunca, întreținută de stat, într'un local bun de bîrne, construit de particularĭ și cu o împrejmuire de 22 prj. pămînt.

Școala a fost frecuentată în 1891 de 38 elevĭ, dintre carĭ 4 fete.

Sunt 2 biserici: una în satul Lunca şi alta în satul Frunteşti, deservite de 2 preoţi şi 2 cîntăreţi; cîrciumi sunt 6.

Are o populaţie de 572 familii, saŭ 2288 suflete, dintre care 2226 Romînĭ, 49 Izraeliţi, 7 Armeni, 1 German şi un Ungur; 900 agricultori, 30 meseriaşi, 13 comercianţi, 45 profesiuni libere, 60 muncitori şi 30 servitori. Ştiŭ carte 136, dintre cari 6 femei; nu ştiŭ 2152, dintre cari 1126 femei. Contribuabili, după recensămîntul pentru periodul 1891—1896, sunt 443.

Teritoriul comunei are o întindere de 4500 hect.

Proprietari mari sunt: George Sterian, cu o moşie de 750 hect., dintre care 646,84 hectare pămînt productiv, care îi daŭ un venit anual de 12038 lei; Eufrosina Rosetti, cu copiii săi, Virginia Lambrino, Vasile Rosetti şi Sofia Boteanu, aŭ o moşie de 1716 hect., cu un venit de 20000 lei.

Sunt 790 hect. pădure dintre care 550 hect. măruntă (tufăriş).

Viile aŭ o întindere de 36.78 hect., care, în 1890, aŭ dat 28.88 hectol. vin negru şi 1088.32 hectol. vin alb.

După controalele diviziei filoxerice (1891), viea lucrătoare ocupă $87\frac{1}{4}$ hect.

Vite sunt (1890): 113 cai, 1259 vite cornute, 318 porci, 88 capre şi 1885 oi.

Stupi de albine sunt 123.

Budgetul comunei, pe exerciţiul 1891—92, avea la venituri 8298 lei, 33 bani, iar la cheltueli 4541 lei.

Comuna este străbătută de calea vecinală Obîrşia-Mărăşti-Lunca.

Distanţele: la Bacăŭ, capitala districtului, 36 kil.; la comuna Secuieni, reşedinţa plăşei, 15 kil.; la com. Mărăşti, 6 kil.; la Oţeleşti, 5 kil.; şi la com. Lecca, 10 kil.

Filipeni, *sătişor,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., com. Filipeni, care intră în compunerea satului Filipeni-Slobozia.

Filipeni-Slobozia, *sat,* judeţul Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s. al com. Filipeni, aşezat între pîrîul Sălaşul-Roşu şi pîrîul Dunăvăţul, la o depărtare de 3600 m. de căt. Lunca. Se crede că în vechime era aşezat pe coasta dealului dintre dreapta pîrîului Dunăvăţul, unde astă-zi se află o o silişte. Are o populaţie de 99 fam. saŭ 435 loc. Este o cîrciumă. Vite sunt: 18 cai, 174 vite cornute, 16 porci şi 26 capre.

Filipescu (Măgurelele - Filipescu), *sat,* face parte din comuna rurală Măgurelele, plasa Sabarul, jud. Ilfov. Este situat pe malul stîng al rîului Sabarul. Spre E. trece calea naţională Bucureşti-Giurgiŭ. In partea de S. locul e mlăştinos.

Se întinde pe o suprafaţă de 420 hect., cu o populaţie de 352 locuitori.

D-na Ana D. Laptev are 260 hect. şi locuitorii 160 hect. Proprietarul cultivă 218 hect. (6 sterpe, 18 izlaz, 18 pădure). Locuitorii cultivă 138 hect. (9 sterpe, 13 izlaz). Comerciul se face de 4 cîrciumari.

Numărul vitelor mari e de 241 şi al celor mici de 3106.

Filipeşti, *plasă,* în jud. Prahova. Se mărgineşte la S.-E. cu plăşile Tîrgşorul şi Vărbilăul, de care se desparte printr'o linie oblică spre dreapta, începînd de la com. Mărgineni şi trecînd pe la E. de comunele: Dărmăneşti, Ariceşti şi Băicoiul.

La N. se mărgineşte cu plaiul Prahova, de care se desparte printr'o linie dreaptă dusă din plaiul Vărbilăul (E.), până în jud. Dîmboviţa (V.) şi care trece pe la N. de comunele: Ederile şi Măgureni.

La S.-V., se mărgineşte cu jud. Dîmboviţa, de care se desparte printr'o linie oblică, de la dreapta spre stînga şi care trece pe la V. de comunele: Mărgineni, Ghirdoveni, Moreni şi merge până la V. de com. Ederile.

Din punctul de vedere administrativ, pl. Filipeşti se compune din 16 comune rurale, afară de Filipeşti-de-Tîrg, care e comună urbană, adică: Ariceşti, Băicoiul, Călineşti, Dărmăneşti, Diţeşti, Ederile, Filipeşti-de-Pădure, Floreşti, Ghirdoveni, Haimanalele, Măgureni, Mărgineni-d.-j., Mărgineni-d.-s., Moreni, Nedelea şi Ţintea.

Reşedinţa subprefecturei e în com. Filipeşti-de-Tîrg.

Cea mai populată comună din pl. Filipeşti e Băicoiul, apoi vin Măgureni şi Dărmăneşti. Cele mai puţin populate sunt: Călineşti, Floreşti, Mărgineni-d.-s. şi Haimanalele.

Partea de S. a acestei plăşi este şeasă şi productivă în tot felul de cereale. Producţiunea este abondentă, graţie apelor ce o udă.

Partea de N. e deluroasă, prielnică viţei şi livezilor de pruni; iar partea de V. e acoperită cu păduri seculare.

Intinsa cîmpie dintre rîul Prahova, Ţintea şi Băicoiul, numită Branciocul, este productivă în grîne şi porumb.

In partea de N., locuitorii plăşei se ocupă cu fabricarea rachiului, viticultura, transportul lemnelor din păduri şi al pă-

cureĭ, iar aceĭ din partea de S. se ocupă cu agricultura, iar mulţĭ se maĭ îndeletnicesc cu fabricarea varuluĭ negru, facerea vaselor de lemn şi altor articole din lînă şi păr de cal.

In plasa Filipeşti se cultivă 523.50 hect. vie.

Rîurĭ principale sunt: Cricovul-Dulce, Prahoviţa şi Prahova.

Din punctul de vedere al cultuluĭ, pl. Filipeşti s'a împărţit în 16 parohiĭ, avînd şi 11 filiale:

1. *Parohia Măgureni,* cu biserica parohială Sf. Treime, compusă din cătunele: Păroasa şi Cocorăşti-Capli, avînd ca biserică filială Sf. Dumitru.

2. *Parohia Filipeşti-de-Pădure,* cu biserica parohială Sf. Treĭ-Erarhĭ, compusă din căt. Siliştea-Dealuluĭ, avînd ca filială biserica Naşterea-Maiceĭ-Domnuluĭ.

3. *Parohia Edera,* cu biserica parohială Sf. Voevozĭ.

4. *Parohia Moreni,* cu biserica parohială Schimbarea-la-Faţă, compusă din cătunele: Tisa, Stavropoleos, Ţuicani, Pleaşa, avînd ca filială biserica Adormirea.

5. *Parohia Ghirdoveni,* cu biserica parohială Sf. Voevozĭ.

6. *Parohia Haimanalele,* cu biserica parohială Sf. Voevozĭ, compusă din căt. Mănăstirea-Mărgineni, avînd ca filială biserica Sf. Dumitru.

7. *Parohia Diţeşti,* cu biserica parohială Sf. Voevozĭ, compusă din căt. Seaca (Filipeşti-de-Tîrg).

8. *Parohia Mărgineni-d.-j.,* cu biserica parohială Adormirea, compusă din căt. Mărgineni-d.-s., avînd ca filială biserica Sf. Apostolĭ.

9. *Parohia Nedelea,* cu biserica parohială Sf. Voevozĭ.

10. *Parohia Dărmăneşti,* cu biserica parohială Sf. Nicolae, compusă din căt. Iezeni şi Brătăşanca-Ungureni, avînd ca filială biserica Sf. Gheorghe.

11. *Parohia Călineşti,* cu biserica parohială Adormirea, compusă din cătunele: Cătina şi Năvoeşti (Măgureni), cu biserica filială Sf. Nicolae.

12. *Parohia Ariceşti-d.-j.,* cu biserica parohială Sf. Ilie, compusă din căt. Ariceşti-d.-s., cu biserica parohială Sf. Nicolae.

13. *Parohia Floreşti,* cu biserica parohială Sf. Treime, compusă din căt. Capul-Roşu.

14. *Parohia Băicoiul,* cu biserica parohială Sf. Impăraţĭ.

15. *Parohia Cotoiul* (com. Băicoiul), cu biserica parohială Sf. Anton, compusă din căt. Tufeni, avînd ca filială biserica Sf. Anton.

16. *Parohia Ţintea,* cu biserica parohială Duminica-Treĭ-Sfinţilor, compusă din cătunele: Dîmbul şi Lilieşti, avînd ca filiale bisericile Sf. Voevozĭ şi Sf. Nicolae.

Filipeşti, (Başa-Gropăria), *com. rur.*, jud. Brăila, pl. Ianca, aşezată pe şes. Se mărgineşte la E. cu Perişorul, la N., cu Deduleşti şi rîul Buzăul şi la S., cu Surdila-Găiseanca şi căt Brateşul. Suprafaţa com. e de 2000 hect. Are o populaţie de 262 familiĭ saŭ 1012 suflete, din carĭ 217 ştiŭ carte şi 835 nu ştiŭ. Sunt 194 contribuabilĭ.

Venitul com. e de 7689 leĭ, iar cheltuelile de 6733 leĭ. Sunt 107 împroprietăriţĭ din 1864 şi 23 neîmproprietăriţĭ. In Filipeşti sunt 5 debite şi 10 cîrciumĭ.

Vite marĭ cornute sunt 1239 (boĭ 622, vacĭ 424, taurĭ 34, viţeĭ 149); caĭ sunt 489; măgarĭ, 2; oĭ, 712; porcĭ, 389 şi capre, 3. Suhatul e de 500 hect. Com. are 1 moară de aburĭ ce macină 3500 hectol. anual; 1 brutărie.

Drumurĭ: la Deduleşti, spre N., prin căt. Bagdat (11 kil.); la Surdila-Greci, spre S., traversînd calea ferată Brăila-Bucureşti (6 kil.), la Batogul, spre S.-E. pe la cantonul 113, (15 kil.); la Brăila (51 kil.) Com. are 9 strade aliniate. Pe aci trecea drumul vechiŭ al poşteĭ Brăila-Bucureşti. Acum trece calea ferată Brăila-Bucureşti pe o întindere de 4 kil. In coprinsul com. e o pădure de salcie de 2½ kil. p. a d-luĭ Filipescu.

Se face tîrg în fie-care Duminică.

Com. s'a înfiinţat la 1835 şi se numia Başa, după numele unuĭ turc, Başa saŭ Isbaşa, ce a avut tîrle aci. Era situată lîngă Movila-Morţilor, spre S.

La 1840, a fost strămutată unde se află azĭ şi s'a numit Filipeşti, după numele proprietaruluĭ, C. Filipescu. S'a maĭ numit Gropăria după multele gropĭ în carĭ se păstraŭ bucate.

Filipeşti, *sat,* în jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Oneşti, situat în valea Oituzuluĭ şi la poalele dealuluĭ Cuciurul, la o depărtare de 4 kil. de satul Oneşti. Din acest căt., în 1891, aŭ urmat la şcoală 15 băeţĭ, din 188 copiĭ în vîrstă de şcoală.

Are o biserică, de cărămidă, zidită la 1855, deservită de un preot şi 2 cîntăreţĭ, şi care a fost restaurată de sătenĭ la 1870. Are o populaţie de 99 familiĭ, saŭ 300 suflete. Este o cîrciumă. Vite sunt: 14 caĭ, 182 vite marĭ cornute şi 45 porcĭ.

Are morĭ de apă şi o fabrică de olărie.

Filipeşti, *sat,* pe hotarul de N. al com. Filipeşti, jud. Brăila, lîngă viroaga Buzeelul-Sec, pe muchea acesteĭ viroage şi la 51 kil. spre V. de oraşul Brăila.

Locuitoriĭ cunosc acest sat sub numele de Başa saŭ Gropăria. S'a înfiinţat la 1835, cînd purta numele de Başa, şi numaĭ de la 1864 s'a numit Filipeşti, după numele proprietaruluĭ. Are o biserică zidită la 1848 şi lîngă care sunt casele proprietăţeĭ, cu o frumoasă grădină ca de 3 hect., bine întreţinută, avînd şi un han mare. Are o şcoală de băeţĭ, înfiinţată la 1860 întreţinută de stat, cu 50 de elevĭ şi o şcoală de fete, înfiinţată la 1877, cu 28 eleve. Suprafaţa satuluĭ e de 47 hect., cu 196 case; 10 cîrciume; o rotărie; 1 boiangerie; 6 fierăriĭ; 1 moară cu aburĭ. Populaţia satuluĭ e de 260 familiĭ, saŭ 1074 suflete, din carĭ: 525 bărbaţĭ, 549 femeĭ; 403 căsătoriţĭ, şi 670 necăsătoriţĭ. Ştiŭ carte 217 persoane; 857 nu ştiŭ.

Vite sunt: 1230 vite marĭ cornute, 490 caĭ, 2 asinĭ, 880 oĭ, 6 capre, 390 rîmătorĭ.

Sunt şi 32 stupĭ cu albine.

Aci se află îngropat Const. N. Filipescu, născut la 1807, mort la 1854, fost mădular la Obşteasca Adunare. Pe piatra mormîntuluĭ se află săpate nişte versurĭ de Gh. Creţeanu.

Filipeşti, *sat*, face parte din com. rur. Dărăşti, pl. Sabarul, jud. Ilfov.

Se întinde pe o suprafaţă de 341 hect., cu o pop. de 418 loc.

Fraţiĭ Laptev aŭ 113 hect. şi locuitoriĭ 228 hect. Proprietariĭ cultivă 90 hect. (5 izlaz, 18 pădure). Locuitoriĭ cultivă 180 hect. (46 izlaz, 2 vie). Are: o biserică, cu hramul St. Nicolae, deservită de 1 preot si 1 cîntăreţ; 1 povarnă.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ şi 2 hangiĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 177 şi al celor micĭ de 399.

Filipeşti, *sat*, în jud. Roman, pl. Siretul-d.-j., com. Galbeni, pe şoseaua naţională Bacăŭ-Roman. Are 40 familiĭ, saŭ 90 suflete, din carĭ 39 contribuabilĭ. Ştiŭ carte 16 persoane. Locuesc în 10 case.

Sunt 60 vite marĭ cornute.

Filipeşti, *numire*, ce a maĭ purtat *căt.* Cîndeşti-d.-j., din com. Cîndeşti, jud. Buzăŭ, după numele Hatmanuluĭ Mihăiţă Filipescu (Buzatul), fost proprietar aci.

Filipeşti, *fost sat*, numit şi Capul-Dealuluĭ, în localitatea cu acelaşĭ nume, din com. Uideşti, jud. Suceava.

Filipeşti, *moşie* răzăşească, în jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Oneşti. Actele de proprietăţĭ, păstrate de bătrînĭ, sunt o dovadă că aceste pămînturĭ li s'aŭ dat de însu-şĭ Ştefan-cel-Mare.

Filipeşti, *moşie*, pendinte de com. cu acelaşĭ nume, jud. Brăila, cu o suprafaţă de 2700 hect. şi cu venit de 45000 leĭ.

Filipeşti-de-Tîrg, *com. urb.*, în jud. Prahova, pl. Filipeşti. Se zice că s'a înfiinţat cam de 300 anĭ, de familia Filipescu.

Comuna este situată pe un iaz ce dă în rîul Prahova, la 20 kil. departe de capitala judeţuluĭ. Aci e: un biroŭ telegrafo-poştal fondat în 1869 şi al căruĭ venit pe 1896—97 a fost de 3515 leĭ, 95 banĭ; reşedinţa pl. Filipeşti. Tot aci se află o prea frumoasă grădină cu heleşteŭ, cu casele proprietaruluĭ moşieĭ.

Se compune din 2 căt.: cel de reşedinţă şi Seaca, avînd o populaţiune de 341 familiĭ, saŭ 1422 suflete (686 bărbaţĭ 736 femeĭ), şi 7 familiĭ de Ţiganĭ 1 de Evreŭ, 3 Bulgarĭ şi 3 Ungurĭ fierarĭ.

Sunt 244 contribuabilĭ şi 314 case de locuit.

In com. e o biserică, fondată la anul 1802, de familia Filipescu şi reparată în anul 1890; are un preot.

Afară de agricultură, 20 locuitorĭ se maĭ ocupă cu dulgheria, zidăria, rotăria, cizmăria şi fierăria. Produsul munceĭ îl desfac în comună, la tîrgul săptămînal de Duminică.

Pe iazul ce vine din rîul Prahova, sunt, în raionul comuneĭ, 2 morĭ de măcinat.

Locuitoriĭ, în număr de 236, s'aŭ împroprietărit la 1864, pe moşiile Filipescu şi Slătineanu, cînd li s'aŭ dat 558 hect. Eĭ aŭ: 93 caĭ, 689 vacĭ, 12 bivolĭ, 30 capre, 587 oĭ şi 796 porcĭ, afară de vitele trebuincioase la munca cîmpuluĭ.

Şcoala datează în com. de la 1856. Localul e proprietatea comuneĭ. S'a frequentat în 1891 de 54 băeţĭ şi 28 fete. Cu întreţinerea personaluluĭ, statul cheltueşte anual 2484 leĭ. Ştiŭ carte în toată comuna 200 bărbaţĭ şi 74 femeĭ.

Toată comuna, cu vatra satuluĭ, izlaz, livezĭ, locurĭ arabile, etc., se întinde pe o suprafaţă de 1822 hect.

Pămîntul e prielnic cultureĭ.

Ţuică se fabrică în termen mediŭ până la 5000 dec. anual.

Stupĭ cu albine sunt 90.

Comerciul se exercită în com. de 10 cîrciumarĭ.

Veniturile com. se urcă la 17806 leĭ anual şi cheltuelile la 13685 leĭ.

Treĭ şosele principale îĭ înlesneşte comunicaţia cu Mărgineni-d.-j., Nedelea, Călineşti şi Diţeşti.

E cuprinsă între rîurile Pra-

hova şi Prahoviţa; iar prin centru trece un iaz cu malurĭ ridicate.

Se mărgineşte cu comunele: Brătăşanca, Mărgineni, Diţeşti, Călineşti şi Nedelea.

Filipeşti-de-Pădure, *com. rur.*, pl. Filipeşti, jud. Prahova. Maĭ înainte s'a numit Filipeşti-Ungureni. Acte vechĭ privitoare la înfiinţarea com. lipsesc. Se crede că datează cam de vr'o 370 anĭ.

Este situată sub dealul Ciacîrul şi pe lîngă Valea-Rea şi Vîlceaua-Roşioara, la 25 kil. depărtare de capitala jud. şi la 7 kil. de reşedinţa plăşeĭ.

Se compune din 2 cătune: Siliştea-Dealuluĭ şi Călineşti, afară de Filipeşti-de-Pădure şi Ungureni, avînd o populaţie de 323 familiĭ, saŭ 1329 suflete (748 b., 581 f.). Călineşti, deşi e una cu satul Filipeşti, ţine de com. Călineşti.

In populaţiunea acesteĭ com. intră şi 8 familiĭ de Ţiganĭ şi o familie Germană, la minele de lignit, care s'a stabilit acolo de maĭ mulţĭ anĭ, ocupîndu-se cu transportul cărbunilor de pămînt.

Sunt 290 contribuabilĭ şi 400 case de locuit.

In com. sunt două bisericĭ: una în Filipeşti-de-Pădure, zidită la anul 1688 de familia Cantacuzinilor, reparată în anul 1893; a doua în cătunul Siliştea-Dealuluĭ, zidită la anul 1833 de preoţiĭ State şi Mitrea, doĭ monahĭ, carĭ aŭ stat acolo. Sunt deservite de 2 preoţĭ, 2 cîntăreţĭ şi 2 paracliserĭ. Serviciul divin se celebrează în biserica din cătun numaĭ la anumite zile şi în sărbătorile împărăteştĭ. A fost schit de maicĭ, dar în urma uneĭ hotărîrĭ consistoriale s'a desfiinţat. Călugăriţele aŭ trecut toate la M-rea Zamfira, plaiul Teleajenul, şi la M-rea Susana.

Meşteşugarĭ sunt: 5 fierarĭ, 3 rotarĭ, 7 tîmplarĭ, 5 zidarĭ, 7 cizmarĭ, 20 dogarĭ, 1 strungar, 4 cojocarĭ şi 3 croitorĭ.

Locuitoriĭ desfac produsul munceĭ lor la Ploeşti. Eĭ se ocupă cu agricultura, viticultura, fabricarea rachiuluĭ, cu transportul lemnelor şi a lignituluĭ la gară. Vite sunt: 74 caĭ şi epe, 274 boĭ, 152 vacĭ, 1199 oĭ, 1734 porcĭ.

Comerţul se exercită în comună de 10 cîrciumarĭ.

Sunt 60 locuitorĭ moşnenĭ; iar restul s'aŭ împroprietărit la 1864, pe moşiile D-lor Anton Arion şi Alex. Zisu.

Şcoala există în com. de 40 anĭ. Localul e proprietatea com. In anul şcolar 1892—93 s'a frecuentat de 36 băeţĭ şi 4 fete, din numărul de 238 copiĭ (136 b., 102 f.), cu vîrsta de şcoală. Cu întreţinerea person., statul cheltueşte anual 1080 leĭ. Ştiŭ carte 150 bărbaţĭ şi 60 femeĭ.

Ţuică se fabrică anual ca la 4000 d. l. şi vin ca la 3000 d. l.

In raionul acesteĭ com., spre N. de sat, pe valea Palanca şi pe valea Heleşteul, sunt două mine de cărbunĭ de pămînt, carĭ funcţionează de la 1884. Tot pe valea Heleşteuluĭ şi Cervenia, pe moşia proprietaruluĭ şi chiar pe moşia sătenilor, la Valea-Grecilor, Valea-luĭ-Dop şi Baltac, se presupune a fi păcură.

Stupĭ de albine sunt vr'o 200.

Comuna are o suprafaţă de aproape 1165 hect. pămînt.

Parte din teritoriul com. e prielnic cultureĭ; iar parte, maĭ ales cel din partea de V., e argilos, humos şi pietros.

Budgetul comuneĭ se ridică la 21885.17 leĭ, şi cheltuelile la 10201.71.

Stă în legătură prin şosele cu comunele: Călineşti, Diţeşti şi Moreni, Ghirdoveni şi Filipeşti-de-Tîrg.

In partea de N.-E. a com., se află movilele: Rădoaia, Mavruleasa şi Chioşcul-luĭ-Ioil. La N., se întind dealurile cu viĭ şi pometurĭ, ce poartă numele de: Cintul, Beldia, Sichireţi, al Tulieĭ, Călugărul, Bucheazgoaia. Tot în partea de N. sunt piscurile: Măţiana, La-Stînă, Cărăbuşi şi Piscul-Bulzuluĭ. La poalele acestor piscurĭ sunt pădurile proprietarilor. Pentru izlaz servesc poenele: Angheleştilor, Cu-Mălaiŭ şi Tomşeneanu.

E străbătută de văile: Roşioara, Palanga, Valea-Rea, Grecilor, Valea-luĭ-Dop, Valea-luĭ-Baltac şi rîul Proviţa (Prahoviţa). Gîrle periodice sunt Valea-Măroaica şi a Grecilor.

Pe aceste văĭ, se zice, în timpurile vechĭ, fugeaŭ locuitoriĭ de groaza păgînilor.

In raionul acesteĭ com. se văd ruinele palatelor familieĭ Cantacuzineştilor.

Se mărgineşte cu comunele: Filipeşti-de-Tîrg, Diţeşti şi Călineşti.

Filipeşti-de-Pădure, *deal,* com. Filipeşti, pl. Filipeşti, jud. Prahova, pe care se cultivă 168 1/2 hect. vie.

Filipeşti-Ungureni, *numire* ce se maĭ dă *comuneĭ* Filipeşti-de-Pădure, pl. Filipeşti, jud. Prahova.

Filipoiul, *movilă,* jud. Brăila, situată pe malul drept al privaluluĭ Baba-Sanda, în faţa canaluluĭ Porcul.

Filipoiul, *ostrov,* jud. Brăila, coprins între Corotişca şi Dunăre, la N. de ostrovul Corotişca.

Filipoiul, *prival,* judeţul Brăila,

unește iezerul Șerbanul cu Dunărea-Vechie. Aproape de confluența sa cu Dunărea, se află o cherhanea în dreptul căreia, în războiul din 1877, Rușiĭ aŭ scufundat vaporul turcesc Lufti Djelil».

Filitis (Răduleşti-Filitis), *sat*, face parte din com. rur. Rădulești-Resimnicea, pl. Mostiștea, județul Ilfov. Este situat spre N. de București, pe la extremitatea județuluĭ despre jud. Prahova, pe malul drept al rîuluĭ Prahova. Aci este reședința primărieĭ.

Se întinde pe o suprafață de 810 hect., cu o populație de 455 locuitoriĭ.

Frațiĭ Filitis aŭ 750 hect. și locuitoriĭ 60 hect. Proprietariĭ cultivă 600 hect. (50 sterpe, 100 pădure). Locuitoriĭ rezervă terenul pentru izlaz.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 2 preoțĭ și 2 cîntărețĭ; o școală mixtă, frecuentată de 14 elevĭ și eleve, cu întreținerea căreia statul și comuna cheltuesc anual 1849 leĭ.

Comerciul se face de 1 hangiŭ. S'aŭ stabilit în sat 2 străinĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 558 și al celor micĭ de 1043.

Filitis, *numire* dată uneĭ *părțĭ* din *moșia* Stîlpul, jud. Buzăŭ, ca să se distingă de Stîlpul-Monteorul. (Vezĭ Stîlpul, moșie).

Filitis, *sfoară de moșie*, în jud. Buzăŭ, com. Lipia, ca de 15 hect.

Filiul (Budişteanu), *com. rur.*, jud. Brăila, pl. Balta, așezată pe malul stîng al Călmățuiuluĭ și ca la 260 m. depărtare de acest rîŭ. Se învecinește la E. cu Vizirul; la V., cu Berlești-Ionești; la N., cu Perișorul și la S., cu Slujitori-Albotești. Forma sa este a unuĭ poligon neregulat. Suprafața comuneĭ e de 7192 hect.

Are o populație de 265 familiĭ, saŭ 1108 suflete, din carĭ 114 știŭ carte, si 964 nu știŭ. Sunt 173 contribuabilĭ.

Venitul comuneĭ e de 4022 leĭ și cheltuelile de 4004 leĭ.

Improprietărițĭ sunt 96 locuitorĭ. Sunt 3 debite și 6 cîrciumĭ.

Vite marĭ cornute: 1873 (boĭ 1006, vacĭ 856, taurĭ 98, vițeĭ 11), caĭ 580, oĭ 3002, rîmătorĭ 367 și 2 capre. Suhatul e de 1315 hectare.

Comuna are: o biserică zidită la 1845 de Ioniță Clucerul-Budișteanu, reparată la 1873 de proprietarul, N. Protopopescu și de locuitorĭ, deservită de 1 preot, 1 cîntăreț și 1 paracliser; o școală de băețĭ, înființată la 1858, frecuentată de 142 elevĭ și una de fete, înființată la 1881, frecuentată de 20 fete; ambele școlĭ instalate într'un frumos local. In partea S.-S.-E. a com. e un pod peste Călmățuiŭ.

Drumurĭ: la Slujitori-Albotești, spre S., peste apa Călmățuiul; la Insurăței, spre S.-E., peste podul Călmățuiuluĭ; la Vizirul, spre E., prin cât. Lișcoteanca; la gara Ianca, spre N., prin tîrlele Filiul, Perișorul și apoĭ la Ianca; la Ionești, cătunul din spre V. Are 2 strade. Comuna s'a înființat la 1845 de Ioniță Budișteanu, fostul proprietar, după care se numește Budișteanca, pe lîngă numirea oficială; iar Filiul se numește după numele Fileanca, fosta propietară a uneĭ părțĭ de moșiĭ.

Filiul, *sat,* jud. Brăila, la S. părțeĭ de V. a comuneĭ Filiul, pe lunca stîngă a Călmățuiuluĭ, aproape de acest pîrîŭ, la 49 kil. spre S. de orașul Brăila, înființat la 1845 de fostul proprietar Ioniță Budișteanu și numit Filiul, după numele proprietăreseĭ Filianca. Loc. cunosc acest sat sub numele de Budișteanca. Satul este străbătut în partea de N. de o vălcea peste care se află un pod, această vălcea dă în Călmățuiul, la 1 1/2 kil. spre S. de sat. In sat sunt 109 case, 2 morĭ de vînt, și o prăvălie. Vatra satuluĭ e de 49 hect.

Are o școală de băețĭ, înființată la 1858, întreținută de stat, frecuentată de 42 elevĭ și o școală de fete, înființată, la 1881 întreținută de comună și frecuentată de 25 eleve. Ambele școlĭ aŭ un bun local propriŭ de zid. Este o biserică, zidită de proprietar la 1845, deservită de 1 preot, 1 cîntăreț și 1 paracliser. Populația este de 170 familiĭ, saŭ 539 suflete, din carĭ 283 bărbațĭ, 256 femeĭ. Știŭ carte 116 loc.

Vite sunt: 290 caĭ, 730 vite marĭ cornute, 500 oĭ și 200 rîmătorĭ.

Filiul, *cătun*, pendinte de com. cu același nume, pl. Balta, jud. Brăila, situat la N.-V. de com. la 5 kil. Populația e de 31 familiĭ, saŭ 151 suflete. Știŭ carte 29 persoane.

Vite marĭ cornute sunt: 649 (boĭ 310, vacĭ 320, taurĭ 9, bivolĭ 2, vițeĭ 5), măgarĭ 3, caĭ 147, oĭ 1874, rîmătorĭ 94, capre 2.

Are 1 moară cu aburĭ și 2 morĭ de vînt.

Filiul, *moșie*, pendinte de com. cu acelașĭ nume, pl. Balta, jud. Brăila, are o suprafață de 3000 hect. și aduce un venit de 40500 leĭ.

Filiul, *movilă,* jud. Brăila, situată la 7 kil. spre N.-V. de satul Filiul; servă de hotar între moșia Filiul și Colțica, pendinte de com. Bordeiul-Verde.

Filosoful, *deal,* jud. Vasluiŭ, începînd puțin despre E. de la satul Căuești, și mergînd spre S.-E. prin com. Șcheia, de unde trece în com. Drăgușeni.

Fimești, *vale,* com. Spineni, pl. Vedea-d.-j., jud. Olt.

Fincăĭ, *vălcea,* com. Romani, plaiul Horezul, jud. Vîlcea.

Fineĭ (Valea-), *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Grabicina; servă ca izlaz de vite.

Finta, *com. rur.,* pl. Ialomița, jud. Dîmbovița, situată pe cîmpie, pe malul stîng al Ialomițeĭ, la 28 kil. spre S.-E. de Tîrgoviște. Această com. se compune din patru cătune: Finta, Bechinești, Finta-Vechĭe și Ibrianul, cu o populațiune de 1209 loc.

Are o biserică și o școală; se învecinește: la E., cu com. Traian; la V., cu com. Dobra; de care se desparte tot prin rîul Ialomița; la N., cu com. Gheboaia și la S., cu Bilciurești, de care se desparte tot prin Ialomița. In raionul acesteĭ com. este o movilă. Aci a fost bătălia între Mateiŭ Basarab, domnitorul Munteniei, și Vasile Lupu, domnul Moldoveĭ, la anul 1653, cînd Mateiŭ birui pe Vasile, lăsîndu-ĭ pe cîmpul de luptă peste 3000 soldațĭ a căror oase zac sub movila dela Finta.

Fințeasca, *moșie,* în jud. Ialomița, pl. Borcea, com Lupșani. Are o suprafață de 6000 hect. Pe această moșie este un căt. (tîrlă), numit Moșul.

Fințeasca (Pietricica), *codru,* cam de 6 hect., în cătunul Lapoșul, com. Pietricica, județul Buzăŭ, posedat de moșneniĭ Fințeștĭ.

Fințeasca, *pîrîiaș,* jud. Buzăŭ, începe de la Șipot, com. Jugureni, curge în cascade peste dealul Colți, udă în lung com. Fințești și dă în pîrîiașul Tohăneanca, la căt. Gura-Vaduluĭ, din com. Tohani.

Fințești, *com. rur.,* în jud. Buzăŭ, pl. Tohani, situată pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Fințeasca, la distanță de 46 kil. 120 m. de orașul Buzăŭ și la 12 kil. de orașul Mizil. La N., printr'o limbă îngustă de pămînt, se întinde până la Piatra-Cislăuluĭ și Făntîna-Hoților; la V., se lasă din muntele Făntîna-Hoților, prin hot. moșieĭ Răiĭ, trece pe lîngă com. Pietricica și com. Glodul și ajunge în pădurea Archimandrita, o ia pe la Făntîna-Măruluĭ, pe hot. moșieĭ Jugureni, atinge com. Perșunari și ajunge în hotarul Dumitrești, în drumul Buzăuluĭ; la S., din hotarul Dumitrești, merge pe drumul Buzăuluĭ, până în apa Năianca, de unde, la E., urcă pe Năianca în sus, apoĭ pe hotarul moșieĭ Gliza, trece peste colinele Doamna și Zănoaga, peste rîul Nișcov și se suie foarte mult până în Piatra-Cislăuluĭ, ceea ce face ca teritoriul acesteĭ comune, de și îngustă, să aibă o lungime de peste 20 kil. intrînd neregulat în teritorul com. Tisăul și Lapoșul. Suprafața sa este de 3441 hect., din care 384 arab., 1772 pădure, 114 fîneață, 128 izlaz, 709 viĭ și 334 sterp. Tot teritoriul e proprietatea cetelor de moșnenĭ: Răiĭ, Buniĭ, Bădulesțiĭ, Călinescu, Glogoveanu și Saru. Terenul comuneĭ e accidentat de numeroase coline, acoperite de viĭ și pădure. E avută în substanțe minerale, precum: fier, sare și maĭ cu seamă gips fibros, în marĭ plăcĭ transversale. In via Mustagiuluĭ are o puternică sursă de apă minerală, conțiind maĭ cu seamă sulf. Are 2 stîne. Comerțul constă în desfacerea de producțiunĭ agricole și a lemnelor. Căĭ de comunicație are: șoșeaua Tohani-Fințești, prin Jugureni; drumul natural Tohăneanca-Fințești și drumul Buzăuluĭ.

Vite sunt: 254 boĭ, 111 vacĭ, 59 vițeĭ, 3 bivolițe, 28 caĭ, 34 ĭepe, 12 mînjĭ, 906 oĭ, 41 capre, 3 asinĭ și 211 porcĭ. Stupĭ sunt 60.

Comuna e formată din căt. Fințești și cătunașul Tufele-Fințești. Populația eĭ este de 1240 locuitorĭ, din carĭ: bărbațĭ însurațĭ 241, neînsurațĭ 35, văduvĭ 16, băețĭ 322, femeĭ măritate 241, văduve 61, fete 324. Eĭ trăesc în 284 case. Străinĭ sunt: 2 Grecĭ și 6 Austro-Ungarĭ. Meseriașĭ sunt: 3 lemnarĭ, 1 fierar, 2 zidarĭ și 1 brutar.

Sunt 274 contribuabilĭ, din care 8 comercianțĭ romînĭ. Stabilimente: 7.

Budgetul comuneĭ e de 2653 leĭ.

Comuna are o școală în căt. Fințești, frecuentată de 56 elevĭ și 6 eleve. Carte știŭ 122 persoane. Are o biserică, deservită de 2 preoțĭ, 1 cîntăreț și 1 paracliser. Hramul e la 6 Decembre.

Fințești (Glogoveanca), *cătun* de reședință al com. Fințești, jud. Buzăŭ. Are 1140 locuitorĭ și 262 case.

Fințești-Tufele, *cătunaș,* al com. Fințești, jud. Buzăŭ. Are 100 locuitorĭ și 23 case.

Fințeștilor (Valea-), *vale,* în com. Fințești, jud. Buzăŭ, prin mijlocul căreia curge apa Fințești. Casele sunt așezate pe ambele sale malurĭ; iar de jur împrejur are dealurĭ înalte, aco-

perite cu viĭ, livezĭ, fîneață și pădurĭ.

Firestra, *petic de pădure,* de 10 hect., în lunca dintre Cîlniştea și Argeşul, pe proprietatea Grădiştea a d-luĭ Em. Grădişteanu, pl. Cîlniştea, jud. Vlașca.

Fireşti, *cătun,* jud. Vîlcea, pl. Ocolul, com. Titireciul.

Firijba, *sat,* face parte din com. rur. Popeşti, pl. Cerna-d.-s., jud. Vîlcea. Are o populație de 145 locuitorĭ, (70 bărbațĭ și 75 femeĭ). Este situat între dealul Frînceşti (la E.) și dealul numit Deluşelul, d'alungul gîrleĭ Firijba. E la distanță de 2½ kil. de căt. Meeni, unde e școala. Copiĭ în vîrstă de școală: 15 (7 băețĭ și 8 fete).

Firijba, *trup de pădure,* al statuluĭ, în întindere 375 hect., formînd pădurea Dăeşti, situată în com. Popeşti, plasa Cerna-d.-s., jud. Vîlcea, împreună cu trupurile: Valea-Marculuĭ și Caluluĭ, Băeasa-Schitul și Brătăşanca.

Firijba, *gîrlă,* ramură din rîul Bistrița, ce trece prin căt. Firijba, printre dealurile Frînceşti și Deluşelul și se varsă în rîul Luncăvățul, lîngă com. Șirineasa, pl. Oltul-d.-s., jud. Vîlcea.

Firilor (Valea-), *vale,* izvorește din poalele Vîrfuluĭ - Frumos, com. Șotrile, plaiul Prahova, jud. Prahova; udă partea de V. a căt. Seciurile și se varsă în rîul Doftana.

Firişbeiul, *loc izolat,* com. Frînceşti, pl. Oltul-d.-s., jud. Vîlcea.

Firişti, *pădure,* în jud. Mehedinți, pl. Blahnița; ține de com. rur. Scăpăul.

Firizul, *sat,* în jud. Mehedinți, plaiul Cerna, com. rur. Ilovățul; are 69 case, cu 350 locuitorĭ.

Firtele-Miliţoeştilor, jud. Iași. (Vezĭ Firtele-Zbîrneĭ).

Firtele-Zbîrneĭ, *poenĭ,* în pădurea Poeni, com. Poeni, pl. Codrul, jud. Iași, pe carĭ se găsesc urme de livezĭ cu pomĭ roditorĭ; se zice că în aceste locurĭ aŭ fost așezate cîte-va familiĭ de locuitorĭ, pe carĭ, de la 1835, proprietarul le-aŭ strămutat în satul de astă-zĭ numit Poeni.

Fişcălia, *com. rur.,* pl. Oltul-d.-s., jud. Vîlcea. E compusă din 3 mahalale: Fiscălia, Țăcăliile și Răscăeți. Se zice că numele comuneĭ vine de la Fişcălie, nume ce se da în vechime morilor, și aceasta pentru-că aci se găseaŭ mulțime de morĭ pe apa Oltuluĭ.

Este situată pe valea rîuluĭ Oltul, la 24 kil. departe de capitala județuluĭ și la 23 kil. de reședința plășeĭ.

Are: o populație de 186 familiĭ, saŭ 696 suflete, (în care intră și 15 familiĭ de Țiganĭ); 186 contribuabilĭ; 156 case și 4 bordee.

Sunt 2 bisericĭ: una făcută de unul Diaconul, reparată la 1847 și azĭ ruinată. A doua s'a reparat la 1862 și 1882 de Nicolae Stavrescu și G. Petculescu.

Meșteșugarĭ sunt: 1 tîmplar, 2 fierarĭ și 1 cizmar.

Vite sunt: 20 caĭ, 240 boĭ, 191 vacĭ, 240 oĭ și 200 porcĭ.

Pe rîul Oltul, în raionul comuneĭ, e o moară.

Cea maĭ mare parte din locuitorĭ sunt moșnenĭ; puținĭ, delimitațĭ pe moșiile moșnenilor cu cîte 3—4 pogoane; iar alțiĭ aŭ numaĭ locul de casă.

Școala există în comună de la 1847. Se frecuentă de 30 copiĭ, (27 băețĭ și 3 fete), din numărul de 86 (54 băețĭ și 32 fete) în vîrstă de școală. Știŭ carte 150 bărbațĭ și 12 femeĭ. Cu întreținerea școaleĭ statul cheltuește anual 1080 leĭ.

Pe 750 hect. se cultivă porumb și pe 5 hect. grîŭ. Fînețele se întind pe 25 hect. și izlazul pe 400 hect.

Sunt 45 stupĭ cu albine.

Venitul comuneĭ se urcă la 1122 leĭ și cheltuelile la 1047 leĭ.

In partea de E. este șoseaua națională, numită a Oltuluĭ, care înlesnește comunicația între comunele Orleasca (la S.) și Ionești (la N.) și două șosele comunale.

E brăzdată de Dealul-Oltuluĭ (spre V.) și Fişcălia saŭ Dealul-Viilor. Intre rîul Oltul și șoseaua națională este balta Răscăiatul și alte cîte-va bălțĭ pe malul Oltuluĭ.

Calea ferată Piatra-Rîmnicul-Vîlcea străbate partea de E. a comuneĭ.

Se mărginește cu jud. Oltul (la E.), de care se desparte prin rîul Oltul, cu Dealul-Oltuluĭ (la V.), Ionești-Minculuĭ (la N.) și Orlești (la S.). Rîul Oltul face în dreptul comuneĭ un mare ostrov, acoperit pe alocurea cu richită.

Fişcălia, *cătun.* Vezĭ Plăviceni, jud. Olt.

Fişcălia, *mahala,* jud. Vîlcea, com. Fişcălia, situată între Dealul-cu-Viĭ și Lunca-Oltuluĭ. In partea de E. trece calea ferată Piatra-Rîmnicul.

Fişcălia, *deal,* în raionul com. Fişcălia, pl. Oltul-d.-s., jud. Vîlcea, pe care se cultivă 68 hectare vie.

Fişcălia (Dealul-Viilor), *deal,* care traversează de la S. spre N. com. Fişcălia, pl. Oltul-d.-s., jud. Vîlcea.

Fişicani, *loc de cultură,* pe moşia şi com. Boţeşti, pl. Crasna, jud. Fălciŭ.

Fişici, *cătun,* al com. Boziorul, jud. Buzăŭ; are 140 locuitorĭ şi 38 case.

Fiţicheşti, *sat,* în jud. Tutova, pl. Pereschivul, com. Coroeşti, spre S. de satul Corceşti-d.-j., pe pîrîul Pereschivul, la confluenţa acestuia cu Pereschivul; are 187 locuitorĭ şi 45 case.

Fiţioneşti, *com. rur.,* în jud. Putna, pl. Zăbrăuţul, aşezată în valea Zăbrăuţuluĭ, care de aci merge de se înfundă în schitul Moşinoaele, aşezat pe teritoriul acesteĭ comune.

Distanţa comuneĭ de reşedinţa sub-prefectureĭ e de 5 kil., iar de capitala judeţuluĭ e de 35 kil.

Com. Fiţioneşti se compune din cătunele: Fiţioneşti (unde e şi primăria) şi Holbăneşti.

Populaţiunea comuneĭ, după cel din urmă recensămînt, e de 352 familiĭ, saŭ 1272 suflete, din carĭ: 642 bărbaţĭ şi 630 femeĭ; 639 neînsuraţĭ (322 bărbaţĭ şi 317 femeĭ), 562 însuraţĭ, 67 văduvĭ, 4 divorţaţĭ; 1264 Romînĭ şi 8 de diferite naţionalităţĭ; 1264 ortodoxĭ, 5 mozaicĭ şi 3 armenĭ; 260 agricultorĭ, 5 meseriaşĭ, 10 comercianţĭ, 12 avînd profesiunĭ libere, 97 muncitorĭ şi 12 servitorĭ.

Ştiŭ carte 82 bărbaţĭ şi 7 femeĭ.

Case de locuit sunt 306.

Sunt 2 bisericĭ: una parohială, cu hramul Sf. Nicolae şi a doua, filială, cu hramul Pogorîrea Sf. Duh. Cam la 20 kil. se află schitul Moşinoaele.

Este o şcoală mixtă, frecuentată de 47 copiĭ, din numărul de 150 în vîrstă de şcoală.

Şcoala este subvenţionată de comună cu 374 leĭ anual.

Sunt 221 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ pe 1893—1894 avea la veniturĭ 8017.26 leĭ şi la cheltuelĭ 7991.65 leĭ.

Vite sunt 1165, din carĭ: 342 boĭ, 111 vacĭ, 99 caĭ, 400 oĭ, 67 capre şi 146 porcĭ.

Sunt 33 stupĭ cu albine.

Industria şi comerciul se practică de 2 cîrciumarĭ, 1 băcan, 6 fierarĭ, 12 rotarĭ, 1 vărar. Sunt 6 pive; 17 fabricanţĭ de rachiŭ şi 5 comercianţĭ felurite.

Numărul cultivatorilor din comună: 92.

Cultura vieĭ în anul 1893 a produs vin în valoare de 58280 l.

Pe matca Zăbrăuţuluĭ sunt pietre calcaroase, din care locuitoriĭ fabrică var.

In com. sunt două rîpe numite: Valea-Lungă şi Glodişteanca.

Fiţioneşti, *cătun,* în jud. Putna, com. Fiţioneşti din pl. Zăbrăuţuluĭ. Este aşezat în Valea-Zăbrăuţuluĭ, care de aci merge de se înfundă în schitul Moşinoaele.

Are 2 bisericĭ, una parohială, cu hramul Sf. Nicolae şi a doua, filială, cu hramul Pogorîrea Sf. Duh; o şcoală mixtă, frecuentată de 38 copiĭ (34 băeţĭ, 4 fete), din numărul de 145 cu vîrstă de şcoală.

Fiţioneşti, *parohie,* în jud. Putna, com. Fiţioneşti, din pl. Zăbrăuţuluĭ, formată din 2 bisericĭ, ambele în cătunul Fiţioneşti, cea parohială, cu hramul Sf. Nicolae, iar cea filială, cu hramul Pogorîrea Sf. Duh.

Fiţiugheşti, *moşie* a Statuluĭ, în jud. Putna, a căreĭ arendă anuală pe periodul 1880—85 a fost de 1256 leĭ.

Fîlfîia, *deal,* se întinde în partea vestică a satuluĭ Tansa, pl. Funduri, jud. Vasluiŭ; pe podişul acestuĭ deal, e situată cea maĭ mare parte a satuluĭ Tansa; la poalele dealuluĭ se prelungeşte Şesul-Dagîţeĭ, care, lăţindu-se spre S.-E., ia numirea de Lunca-Dagîţeĭ.

Fînacari, *pîrîiaş,* format pe teritoriul comuneĭ Paltinul, pl. Vrancea, jud. Putna şi care se varsă în Zăbala.

Fînari, *sat,* face parte din com. rur. Crivina, pl. Crivina, jud. Prahova.

Fînatul, *pîrîiaş,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., care desparte teritoriile comunelor Boşoteni şi Bereşti şi se scurge în pîrîul Strîmba.

Fînatul, *pîrîiaş,* jud. Bacăŭ., pl. Siretul-d.-j., care curge pe teritoriul com. Boteşti şi se scurge în pîrîul Răcătăul.

Fînatul, *vale,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., de pe teritoriul com. Boşoteni.

Fînaţi, *deal,* jud. Vîlcea, com. Cacova, pl. Ocolul.

Fînaţul, *vîrf de munte,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Tîrgul-Trotuşul din şira Slăniculuĭ, situat lîngă muntele Cireşoaia.

Fîneţele saŭ **Fînaturi,** *vîrf de munte,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Tîrgul-Trotuş, situat lîngă muntele Măgura şi în şira Slăniculuĭ.

Fîneţul-Mezinca, *vîrf de munte,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuş, com. Tîrgul-Trotuş, situat lîngă muntele Fîneţele şi în culmea Slănicului.

Fîniişuluĭ (Podul-), *pădure,* în jud. Buzăŭ, com. Colţi; face parte din pădurea statuluĭ Alunişul, avînd singură 108 hect. Vezĭ Alunişul-Mlăjet.

Fîntîna, *pîrîŭ,* numit şi Pîrîul-Fîntîneĭ, în com. rur. Izvorul-Bîrzeĭ, pl. Ocolul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Fîntîna, *pîrîŭ,* afluent al pîrîuluĭ Sabasa, jud. Suceava.

Fîntîna, *vale,* numită şi Valea-Fîntîneĭ, în com. rur. Bresniţa, pl. Ocolul-d.-s., jud. Mehedinţi. (Vezĭ com. rur. Bresniţa).

Fîntîna, *vale,* jud. Prahova, plaiul Teleajenul, com. Tîrleşti.

Fîntîna, *vale,* jud. Prahova, plaiul Teleajenul, com. Gura-Vitioareĭ.

Fîntîna, *vălcea,* jud. Prahova, pl. Podgoria, com. Apostolache.

Fîntîna-Banuluĭ, *com. rur.,* jud. Dolj, pl. Cîmpul, la 73 kil. de Craiova şi la 21 kil. de Calafat, reşedinţa plăşeĭ.

Situată pe un loc şes, la N. Dunăreĭ, în faţa scheleĭ Coşova din Bulgaria şi Stanotîrnul.

Se învecineşte la E. cu comunele Hunia şi Moţăţei; la V., cu com. Cetatea; la N., cu com. Dobridor şi Risipiţi; la S., cu Dunărea. Pe teritoriul acesteĭ comune, Dunărea are o îndreptare V.-E., făcînd un cot spre S., după ce ĭese din hotarul acesteĭ comune, pentru a trece pe acel al comuneĭ Maglavitul.

Se găsesc pe teritoriul comuneĭ cîte-va movile între carĭ: Carantina, Măgura-luĭ-Guliman şi Măgura-cu-Cercul.

Pe teritoriul comunal se află cîte-va bălţĭ, formate din izvoarele maĭ multor fîntînĭ, carĭ toate se varsă în balta numită Fîntîna-Banuluĭ, iar aceasta la rîndul săŭ se scurge în Dunăre.

Pănă la anul 1875, coprindea şi com. Cetatea. Se compune din două cătune: Fîntîna-Banuluĭ, care este cătunul de reşedinţă şi căt. Moreni, care era altă-dată cătun de reşedinţă. Cele două cătune sunt la 1 kil. depărtare unul de altul.

In fie-care cătun se află cîte o biserică, fondată de locuitorĭ; bisericile sunt făcute din zid. Sunt deservite fie-care de cîte un preot şi un cîntăreţ. După legea din 1864, fie-care biserică are o proprietate de 17 pogoane pămînt arabil.

In ambele cătune se află cîte o şcoală mixtă. Cea din căt. Fîntîna-Banuluĭ, funcţionează din 1865; localul, de zid, este făcut cu cheltuiala comuneĭ. In anul şcolar 1892—93 această şcoală a fost frecuentată de 90 băeţĭ. Şcoala din Moreni funcţionează din 1885. In anul şcolar 1892—93 a fost frecuentată de 25 băeţĭ. Ambele şcolĭ aŭ o proprietate de 17 pogoane arabile. Fie-care din ele este condusă de cîte un învăţător. In vîrstă de şcoală sunt 185 băeţĭ şi 149 fete. Ştiŭ carte 160 locuitorĭ în cătunul de reşedinţă şi 50 în Moreni, din carĭ 195 bărbaţĭ şi 15 femeĭ.

Populaţia com. este de 1488 suflete.

Suprafaţa comuneĭ este de 5940 pogoane, din carĭ 103 pogoane, 231 stj. p., ocupă vatra satuluĭ; 5703 pog. sunt pămînt arabil, în carĭ se coprind şi viile de 500 pog.; iar 140 pog. sunt pămînt băltos.

Moşia din comună se numeşte Fîntîna-Banuluĭ. Din această moşie, o parte este dată în loturĭ sătenilor. Restul de 600 pogoane a fost arendat de la 1884—1894 cu 5562.50 leĭ. Viile aparţin locuitorilor, proprietate după legea rurală din 1864; de asemenea aparţin acesteĭ comune şi 2 ostroave formate de Dunăre, acoperite cu sălciĭ.

In comună se află o stînă, la care se adună turmele întreguluĭ sat. Morĭ de apă sunt 16.

In comună sunt 6 cîrciumĭ, din carĭ 2 în Moreni. Comercianţĭ sunt 11.

Productele le desfac loc. la tîrgul de cereale din Cetatea, unde duc grîne, legume, puĭ, ouă şi importă băcănie, braşovenie şi cizmărie. Afară de Cetatea se maĭ duc la tîrgul săptămînal din Calafat.

O cale comunală vecinală, lungă de 3 kil. duce la Hunia şi una de 9 kil. duce la Moţăţei.

Venitul, pe 1893—94, a fost de 3632.79 leĭ şi cheltuelile, de 3533.87 leĭ.

Sunt 180 vite marĭ cornute, 86 oĭ, 14 caĭ şi 17 porcĭ.

Fîntîna-Banuluĭ, *sat,* jud. Dolj, pl. Cîmpul, com. Fîntîna-Banuluĭ. Are o populaţie de 1036 suflete, din carĭ 546 bărbaţĭ şi 490 femeĭ; locuesc în 155 case şi 70 bordee. Este o şcoală mixtă, ce funcţionează din 1865, fiind întreţinută de stat şi comună. Localul construit de comună, este de zid şi în bună stare. Şcoala are 8½ hect. proprietate şi e condusă de un învăţător. In anul şcolar 1892—93, a fost frecuentată de 90 băeţĭ. In vîrstă de şcoală sunt 279 copiĭ, 145 băeţĭ şi 134 fete. Ştiŭ carte 160 bărb. şi 15 fem.

In sat este o biserică de zid fondată de enoriaşĭ; e deservită de un preot şi un cîntăreţ; are 17 pogoane arabile ca proprietate. Cîrciumĭ sunt 4.

Inainte de construirea linieĭ ferate, cînd călătoria se făcea cu diligenţa, la Fîntîna-Banuluĭ era prima staţie a diligenţeĭ Calafat-T.-Severin, avînd o căpitănie de poştă cu 16 caĭ.

In timpul războiuluĭ Romîno-Ruso-Turc, se afla postat aci, în lunile Iunie-Iulie 1877, regimentul al 8-lea de Dorobanţĭ.

Fîntîna-Banuluĭ, *baltă,* judeţul Dolj, pl. Cîmpul, com. Fîntîna-Banuluĭ.

Fîntîna-Banuluĭ, *moşie* a statuluĭ, jud. Dolj, plasa Cîmpul, com. Fîntîna-Banuluĭ, arendată de la 1884—94, cu 5562.50 leĭ. Are o suprafaţă de 316 hect.

Fîntîna-Banuluĭ, *moşie* particulară, jud. Dolj, pl. Cîmpul, com. Fîntîna-Banuluĭ; aparţine sătenilor, cărora li s'a dat în loturĭ.

Fîntîna-Bălăneşti, *loc,* în pădurea moşieĭ Hilişeul-Curt, com. cu aceeaşĭ numire, pl. Coşula, jud. Dorohoiŭ. Aci se află o fîntînă cu izvor mare de unde începe a se forma rîul Jijia.

Fîntîna-Blănaruluĭ, *sat,* în jud. Tutova, pl. Simila, com. Bogdana, pe pîrîul Bogdana şi aproape de sorgintea sa, în marginea de N. a jud. Are 280 locuitorĭ şi 72 case. Inainte se numea Vistileşti.

Fîntîna-Blănaruluĭ, *moşie,* în jud. Tutova, pl. Simila, com. Bogdana, proprietatea statuluĭ, arendată în ultimul period cu 700 leĭ anual.

Fîntîna-Bodeĭ, *pădure,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., de pe teritoriul com. Răcăciuni.

Fîntîna-Boului, *loc şes,* jud. Dolj, pl. Băileşti, com. Galicea-Mare, pe care se întinde com. Galicea-Mare.

Fîntîna-Bună, *loc izolat,* în partea de V. a com. Păhneşti, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ, de unde ia naştere pîrîul Arsura.

Fîntîna-Capreĭ, *numire vechie,* a *căt.* Toropăleşti, com. Buda, jud. R.-Sărat.

Fîntîna-Catîr, *loc izolat,* jud. Vîlcea, situat afară din raionul com. urb. Rîmnicul-Vîlcea. A fost pendinte de Episcopia Rîmniculuĭ. Este în întindere de 1 hect. 3581 m. p. Se învecineşte cu şoseaua Ocna-Rîmnic, cu proprietatea D-luĭ căpitan Avramescu şi cu moşia statuluĭ Suhaşul. S'a vîndut de vecĭ.

Fîntîna-Cerbuluĭ, *mahala,* în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-de-Sus; ţine de com. rur. Husnicioara.

Fîntîna-Ciobanuluĭ, *deal,* în partea de V. a com. Fereşti, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ; face limită cu com. Telejna.

Fîntîna-cu-Metanele, *fostă mahala,* în jud. Mehedinţi, pl. Ocolu-d.-s., com. rur. Bresniţa. Actualmente este aci numaĭ o fîntînă în pădurea Bresniţeĭ, cunoscută sub numele de Fîntîna-Metanelor.

Fîntîna-de-Leac, *izvor,* îşĭ ia naştere din raionul com. Gornetul-Cuib, pl. Podgoria, jud. Prahova şi se varsă în valea Beni, tot în raionul com. Gornetul-Cuib, şi amîndouă în valea Nuceţeanca.

Fîntîna-de-Leac, *fîntînă,* în căt. Măcelarul, com. Cîmpina, plaiul Prahova, jud. Prahova, de unde în ziua de «Izvorul Tămăduireĭ» poporul, în credinţa luĭ, se duce de iea apă, pentru a spăla pe ceĭ ce sufăr de ochĭ.

Fîntîna-de-Leac, *izvor de apă minerală,* în com. Călugări, pl. Vedea-d.-j., jud. Olt; izvoreşte din Dealul-Vedeĭ.

Fîntîna-de-Leac, *izvor,* cu apă ce are miros de pucioasă, com. Podeni-Vechĭ, pl. Podgoria, jud. Prahova, pe care locuitoriĭ o întrebuinţează la «Izvorul Tămăduireĭ» ca leac în contra a diferite boale.

Fîntîna-de-Leac, *fîntînă,* în pădurea numită Ghirdoveanca, pl. Filipeşti, jud. Prahova, din care se iea apă de locuitorĭ, contra frigurilor.

Fîntîna-de-Leac, *izvor de apă minerală,* într'o poziţiune frumoasă, înconjurată de pădurĭ, viĭ şi livezĭ de prunĭ, com. Gornetul-Cuib, pl. Podgoria, jud. Prahova. Apa sa conţine fier şi pucioasă. Această localitate este pe proprietatea moşnenilor Gornenĭ şi Cuibenĭ. Apa se întrebuinţează de bolnavĭ fie pentru băut, fie pentru băĭ.

Fîntîna-Dimeĭ, *prelungirea dealuluĭ* Bulboasa, spre satul Chirceşti, din com. Micleştiĭ, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ; se numeşte ast-fel, fiind-că pe coasta luĭ spre E. se află o fîntînă a unuia numit Dima.

Fîntîna-din-Silişte, *loc,* unde se zice că s'aŭ aşezat, în 1692, în-

temeetoriĭ com. Galicea-Mare, jud. Dolj, pl. Băileşti.

Fîntîna-Doamneĭ, *pisc de deal*, pe moşia Tătărăşeni, jud. Dorohoiŭ, pl. Prutul-d.-j., com. Mileanca.

Fîntîna-Domnească, *com. rur.* şi *sat*, în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-d.-j., la distanţă de 20 kil. de oraşul T.-Severin, iar de Malovătul, reşedinţa pl., de 29 kil. Formează comună cu satele Drăgoteşti şi Mijarca.

Are 1300 locuitorĭ, din carĭ 200 contribuabilĭ şi 252 case.

Locuitoriĭ posedă: 38 plugurĭ, 92 care cu boĭ, 5 căruţe cu caĭ. Sunt 88 stupĭ.

Are 3 bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ şi 5 cîntăreţĭ.

Budgetul com. este de 2322 leĭ la veniturĭ şi de 1053 leĭ la cheltuelĭ.

Vite sunt: 600 vite marĭ cornute, 17 caĭ, 500 oĭ şi 460 rîmătorĭ.

Această com. altă dată se numea Frăsiniorul. Numele ce-l poartă astă-zĭ de Fîntîna-Domnească îĭ vine de la o fîntînă ce se vede şi astă-zĭ în această com., care este făcută de Mateiaş-Craiul ce îĭ zicea şi Basarab, care a avut casă şi a stat în această comună.

Com. Fîntîna-Domnească are şosele comunale carĭ o leagă cu şoseaua naţională şi şoseaua judeţeană a Dumbrăveĭ.

Fîntîna-Domnească, *fîntînă*, cu apă foarte limpede şi rece, situată în com. Ocnele-Marĭ, pl. Ocolul, jud. Vîlcea, într'o poziţie frumoasă. Iĭ se maĭ zice şi Fîntîna-luĭ-Radu-Negru.

Fîntîna-Domnească, *fîntînă veche* a mănăstireĭ Arnota, judeţul Vîlcea, pe care se află o piatră cu următoarea inscripţiune:

«† Această fîntînă fiind făcută de bunul (şi luminatul) Domn strămoşul Domnieĭ mele..:.... Mat. Basarab Vv., ce aŭ fost oblăduitor Ţăreĭ romîneştĭ şi cîtă va seamă încoace de anĭ, stînd stricată şi închisă, dintru bun gîndul inimeĭ Domnieĭ mele Io Constantin Basarab Voevod, am voit de o am făcut de iznoavă din temelie ca să fie de mult ajutor lăcuitorilor în sfînta mănăstire şi domnieĭ mele pomană în vecĭ, fiind egumen kir Varlaam Eromonah, leat 7207 (1699)».

Fîntîna-Dulce, *vîrf de munte*, în jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, de pe teritoriul com. Mănăstirea-Caşinul.

Fîntîna-Geruluĭ, *moşie* particulară, în 2 trupurĭ, din carĭ unul de 1086 hect. 8 ariĭ şi altul de 672 hect. 10 ariĭ, în com. Mînjina, pl. Siretul, judeţul Covurluiŭ.

Fîntîna-Hăneală, *fîntînă* (izvor), jud. Neamţu, situată între poiana Stănilă, de unde începe suişul cel adevărat, pe muntele Ceahlăul şi cîmpeniţa numită Mitiătoarea, în drumul ce duce spre vîrful munteluĭ Ceahlăul pe la stîncile Gardurile.

Fîntîna-Hoţilor, *izvor*, jud. Ilfov, în coasta uneĭ micĭ vălcele între Cioplani şi Tîncăbeşti şi lîngă pădurea Cioplani, a statuluĭ.

Fîntîna-luĭ-Bortică, *obîrşia pîrîuluĭ* Bortică, în com. Cristeşti, jud. Suceava.

Fîntîna-luĭ-Briciŭ, *obîrşia pîrîuluĭ* Ciuri, în com. Şoldăneşti, jud. Suceava. Poate că tot aceasta este şi Şipotul-Cuculuĭ, despre care pomeneşte actul de hotărnicie al fostuluĭ sat Pădureni.

Fîntîna-luĭ-Burăŭ. Vezĭ pîrîul Şînca, jud. Suceava.

Fîntîna-luĭ-Dobromir, *fîntînă* părăsită, aproape de altarul bisericeĭ Maica-Domnuluĭ, din com. Ocnele-Marĭ, pl. Ocolul, jud. Vîlcea, făcută de Dobromir Creţulescu, la anul 1590.

D. Gr. G. Tocilescu, directorul Muzeuluĭ Naţional, acum cîţĭva anĭ, a ridicat piatra care coprindea inscripţia aceste fîntînĭ şi a depus-o la Muzeŭ, spre conservare.

Fîntîna-luĭ-Fum, *deal*, în com. rur. Jidoştiţa, pl. Ocolul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Fîntîna-luĭ-Ovăz, *localitate*, în com. Tătăruşi, jud. Suceava, unde se zice că altă dată a fost sat.

Fîntîna-Lungă, *pădure*, pe moşia Proboteşti, com. Tîrnauca, pl. Herţa, jud. Dorohoiŭ.

Fîntîna-Mare, *com. rur.*, situată în centrul plăşeĭ Moldova-d.-s., jud. Suceava, spre S.-V. şi la 7 kil. de Fălticeni. Se mărgineşte la E. cu comuna Şoldăneşti, la V. cu com. Baia, la S. cu com. Bogdăneşti şi la N. cu com. Baia. Are forma unuĭ poligon neregulat. E compusă din satele: Fîntîna-Mare, Cotul-Băeĭ, Dumbrăviţa şi Praxia, cu reşedinţa în satul de la care şĭ-a luat numele.

Are o populaţie de 409 familiĭ, saŭ 1570 suflete (800 bărbaţĭ şi 770 femeĭ), din carĭ 6 Izraeliţĭ şi 2 Bulgarĭ. Sunt 420 contribuabilĭ. Case de locuit: 379.

Are 3 bisericĭ, deservite de 3 preoţĭ şi 6 cîntăreţĭ; o şcoală mixtă.

Budgetul comuneĭ pe anul

1892—93 are la veniturĭ 4304.61 leĭ şi la cheltuelĭ 4302.40 leĭ; iar al drumurilor 965.50 leĭ veniturĭ şi 958.75 leĭ cheltuelĭ.

Vite sunt: 4 buhaĭ, 398 boĭ, 317 vacĭ, 317 viţeĭ, 18 caĭ, 1080 oĭ, 34 ĭepe, 17 mînjĭ, 260 gonitorĭ, 264 gonitoare, 5 strîşnicĭ, 2 strîşnice şi 364 porcĭ. Altitudinea comuneĭ d'asupra măriĭ variază între 340—345 m. E udată de Moldova (3 kil.), Şomuzul-Băeĭ (3 kil.) şi de Pîrîul-Satuluĭ.

Suprafaţa eĭ e de 2162 hect., din carĭ 1758 hect. cultivabile şi restul prundiş şi smîrcurĭ neproductive.

Locuitorĭ împroprietărițĭ la 1864 sunt: 144 fruntaşĭ şi 78 pălmaşĭ, stăpînind 786 fălcĭ şi 70 prăjinĭ.

In comună sunt treĭ morĭ şi 5 cîrciumĭ.

Fîntîna-Mare, *cătun,* în judeţul Mehedinţi, plasa Ocolul-de-Jos; ţine de com. rur. Poroina-Mare; are o biserică, deservită de un preot şi doĭ cîntăreţĭ.

Fîntîna-Mare, *sat,* jud. Suceava, în care se află reşedinţa com. cu acest nume. In centrul săŭ sunt nişte izvoare abundente, de unde ĭĭ vine şi numele. E aşezat pe şesul stîng al Moldoveĭ. Are o populaţie de 101 familiĭ, saŭ 442 suflete, din carĭ 223 bărbaţĭ şi 209 femeĭ (6 străinĭ). Contribuabilĭ sunt 105. Case de locuit, 109. Vatra satuluĭ ocupă 18 fălcĭ.

Are o biserică, cu hramul Sf. Arhangheli, clădită din lemn la 1832 de Alecu Drăguşanu şi restaurată de Gh. Ghiţescu, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ şi împroprietărită cu 8 fălcĭ; o şcoală rurală mixtă, condusă de un învăţător plătit de stat, înfiinţată în 1865, frecuentată de 34 elevĭ, din 175 băeţĭ şi 151 fete în vîrstă de şcoală.

Moşia e proprietatea D-luĭ Alex. Rod-de-Deal. Are o întindere de 550 hect. cultivabile, 143 hect. prundiş şi mlaştinĭ neproductive şi 123 hect. fînaţ.

Improprietărițĭ la 1864 sunt 42 fruntaşĭ şi 23 pălmaşĭ, stăpînind 233 fălcĭ şi 50 prăjinĭ.

Drumurĭ principale sunt: la Bogdăneşti (9 kil.) şi la Fălticeni (8460 m.).

In 1874—1875, Fîntîna-Mare, cu Cotul-Băeĭ, făcea parte din com. Baia; iar Dumbrăviţa, cu Praxia, ţinea de Ciumuleşti. De la 1884—1886 a fost aci reşedinţa subprefectureĭ plăşeĭ Moldova.

La 1803, Fîntîna-Mare, a Pitaruluĭ Nicolae Calmuschi, număra 32 liuzĭ, plătind 380 leĭ bir anual.

Fîntîna-Mare, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., com. Răcăciuni, care face parte din dealurile ce despart Siretul de Trotuşul.

Fîntîna-Mare, *cîmpie,* în com. rur. Cernaia, pl. Motrul-de-Jos, jud. Mehedinţi.

Fîntîna-Mare, *lac,* în com. Negrileşti, pl. Nicoreşti, jud. Tecuciŭ.

Are o suprafaţă de 20 m. p. Se maĭ numeşte şi Resuflătoarea-de-Pămînt, fiind-că e un lac foarte adînc.

Fîntîna-Mare, *loc cu izvoare,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-de-Jos, com. Răcăciuni, pe teritoriul moşieĭ Gîşteni.

Fîntîna-Mare, *pîrîiaş,* în cuprinsul com. Găneşti, pl. Horincea, jud. Covurluiŭ, izvorînd din o rîpă cu sălciĭ, în apropiere de biserica Sf. Nicolae, din Găneşti.

Fîntîna-Mare, *pîrîŭ,* în comuna rurală Cernaia, pl. Motrul-d.-j., judeţul Mehedinţi. Se varsă în Balta-Rece.

Fîntîna-Mare, *pîrîŭ,* izvoreşte din lacul cu acelaşĭ nume în com. Negrileşti, jud. Tecuciŭ, şi se varsă în Bîrlăzel.

Fîntîna-Măcărescului, *fîntînă,* pe muntele Ceahlăul, judeţul Neamţu.

Fîntîna-Măzăreanuluĭ, *vale,* în com. Roznov, pl. Bistriţa, jud. Neamţu, situată în apropierea satuluĭ Negriţeşti.

Fîntîna-Mirceĭ, *fîntînă,* în com. Govora, pl. Ocolul, jud. Vîlcea, făcută la anul 1706 de un sătean, Mircea şi soţia sa, Idita. Această fîntînă se găseşte în pădurea statuluĭ, la 4 kil. de reşedinţa comuneĭ şi la 1 1/2 kil. de cătunul Prajila. Are o apă foarte bună de băut şi este mult vizitată de persoanele carĭ vin la băile Govora.

Fîntîna-Mirceĭ, *fîntînă,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani, com. rur. Ponoarele.

Această fîntînă este trecută în hrisoavele vechĭ ca punct de hotar. Ea a servit şi lucrătorilor din minele Jriţeĭ, ca cel maĭ bun izvor de apă pentru băut, fiindu-le în apropiere.

Fîntîna-Mitropolituluĭ, *fîntînă,* jud. Neamţu, pe muntele Ceahlăul, la o înălţime vrednică de mirare. Se numeşte ast-fel, pentru că la 1809 Mitropolitul Veniamin Costachi a sfinţit apele eĭ. Temperatura apeĭ e de 2 1/2 grade Reaumur.

Toţĭ Cnejiĭ Cantacuzinĭ, pentru înlesnirea excursiunilor pe Ceahlăŭ, aŭ îndreptat căra-

rea de la schitul Durăŭ până pe vîrful munteluĭ, care maĭ înainte era foarte rea și periculoasă, îngrijind și de fîntîna aceasta; asemenea reparațiĭ și marĭ înbunătățirĭ aŭ făcut și D-l Vasile Măcărescu, cum și alțĭ proprietarĭ aĭ moșieĭ Hangu.

Fîntîna-Nuculuĭ, *pîrîiaș,* ce curge prin jud. Tutova, plasa Pereschivul, com. Prisăcani; izvorește de pe teritoriul acesteĭ comune și după ce se îngroașă cu pîrîiașul Fîntîna-Trifuluĭ, se varsă în pîrîul Bolborosoaia.

Fîntîna-Olaruluĭ, *șes,* în jud. Neamțu, pl. Piatra-Muntele, comuna Girovul.

Fîntîna-Pitiĭ, *izvor,* jud. Muscel, pl. Rîul-Doamneĭ, com. Micești.

Fîntîna-Pîrvuluĭ, *izvor,* județul Vîlcea, care împreună cu izvorul Furcitura, formează rîul Luncăvăciorul.

Fîntîna-Popiĭ, *trup* de *moșie,* nelocuit, pe coasta stîngă a Neajlovuluĭ, jud. Vlașca, pl. Cîlniștea, din care se compune moșia Iepurești, proprietate a statuluĭ. Aci se află și două petice de pădure în suprafață de 20 hect.

Fîntîna-Popiĭ, *izvor,* de unde ĭese Pîrîul-Banuluĭ, sub dealul Brătenilor, com. Dîngeni, pl. Jijia, jud. Botoșani.

Fîntîna-Raduluĭ, *rîuleț,* numit și Ograda, ce izvorește din marginea com. Bătești, pl. Crivina, jud. Prahova, și se varsă în apa Leaotul, în fața bisericeĭ.

Fîntîna-Rece, *fîntînă,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Poiana, făcută de Banul Barbu Craiovescu.

Fîntîna-Teilor, *sat,* jud. Tecuciŭ, face parte din com. Buciumeni, așezat pe partea dreaptă a șoseleĭ ce duce din Tecuciŭ la Buciumeni.

Locuitoriĭ sunt Țiganĭ. Vara călătoresc din sat în sat. Locuințele lor sunt numaĭ niște bordeie.

Fîntîna-Tîlharilor, *hîrtop,* pe moșia Prelipca, com. Văculești, pl. Coșula, jud. Dorohoiŭ.

Fîntîna-Tîlharilor, *fîntînă,* pe locul numit Poiana-Ingrozitoare, teritoriul moșieĭ Baranca-Herțeĭ, com. Movila, plasa Herța, jud. Dorohoiŭ.

Fîntîna-Tîlharuluĭ, *obîrșia* pîrîuluĭ Boura, în pădurea com. Cristești, la hotarul moșieĭ Pașcani, jud. Suceava.

Fîntîna-Trifuluĭ, *pîrîiaș,* ce curge prin plasa Pereschivul, com. Prisăcani, jud. Tutova; izvorește de pe teritoriul acesteĭ comune și se varsă în pîrîiașul Fîntîna-Nuculuĭ.

Fîntîna - Țiganuluĭ, *localitate izolată,* lîngă mănăstirea Mislea, plaiul Prahova, jud. Prahova, unde Radu-Vodă Călugărul se bate cu Laiot Basarab, la 1535. Radu-Vodă bate pe Laiot Basarab și-l taie, împreună cu toțĭ boeriĭ luĭ, după cum spune Fotino.

Fîntîna-Țiganuluĭ, *moșie* particulară, de 1145 hect. 84 ariĭ, în com. Vlădești, pl. Prutul, jud. Covurluiŭ.

Fîntîneanul, *sat,* în jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., com. Tămași; situat d'a stînga Siretuluĭ, la o depărtare de 2 kil. 130 m. de satul Tămași. Are 24 familiĭ, saŭ 111 suflete.

Vite sunt: 3 caĭ, 64 vite marĭ cornute, 32 porcĭ și 2 capre.

Fîntîneaua, *munte,* jud. Muscel, com. Dragoslavele, pe care-l stăpînesc în indiviziune locuitoriĭ din comună.

Fîntîneaua, *munte,* jud. Muscel, plaiul Dîmbovița, com. Rucărul.

Fîntîneaua, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, pe muntele Fîntîneaua, proprietate a d-luĭ I. Anastase și alțiĭ, pendinte de com. Rucărul, plaiul Dîmbovița, jud. Muscel, în întindere aproximativă de 100 hect. Esența dominantă e fagul.

Fîntîneaua, *pisc,* jud. Olt, pl. Oltul-d.-s., com. Dobroteasa.

Fîntîneaua, *vale,* jud. Olt, pl. Oltul-d.-s., com. Dobroteasa.

Fîntîneaua, *vălcea,* care se formează pe teritoriul com. Coteana, pl. Siul-d.-s., jud. Olt, spre E. com., unde-ĭ servă cît-va și de hotar; apoĭ dă în vălceaua Purcelul, care, unindu-se cu Miloveanul și Ciocîrlia, ia numirea de Cotenița. S'a numit ast-fel de la o fîntînă, care există și astă-zĭ, numită Fîntîna-Neamțuluĭ.

Fîntîneĭ (Dealul-), *deal,* în jud. Gorj, com. Valea-cu-Apă, situat spre E. com.; începe din raionul comuneĭ, din pădurea d-luĭ Crețulescu și se dirige spre S.-V., până aproape de com. Negomirul, din jud. Mehedinți.

Fîntîneĭ (Dealul-), *deal,* in jud. Muscel, pl. Rîurile, com. Golești.

Fîntîneĭ (Gîrla-), *pîrîŭ,* izvorește din dealurile Piscanilor, com. Piscani, pl. Rîul-Doamneĭ, jud.

Muscel; trece prin mijlocul comuneï Negoeşti şi se varsă în rîul Doamna.

Fîntîneï (Valea-), *cătun*, al com. Pănătăul, jud. Buzăŭ; are 170 loc. şi 43 case.

Fîntîneï (Valea-), *cătun*, al com. Odăile, jud. Buzăŭ; are 490 locuitorï şi 116 case.

Fîntîneï (Valea-), *izvor*, în jud. Buzăŭ, com. Odăile; începe din moşia Valea-Fîntîneï şi se scurge în pîrîul Brăeşti.

Fîntîneï (Valea-), *vale*, în jud. Buzăŭ, com. Pleşcoi; începe din Vîrful-Neculeï şi, în mijlocul satuluï Pleşcoi, se uneşte cu văile: Hotărasca, a-Brînzeï, a-Niculeï şi a-luï-Anghel şi toate împreună merg în rîul Buzăul.

Fîntîneï (Valea-), *moşie*, în jud. Buzăŭ, com. şi căt. Pleşcoi; are o întindere de 80 hect., din carï 50 hect. pădure, restul arăturï, fîneaţă şi vie.

Fîntîneï (Valea-), *moşie*, în jud. Buzăŭ, com. Odăile, căt. Valea-Fîntîneï, fostă proprietate a statuluï, pendinte de schitul Poeana-Măruluï; are 502 hect. arăturï, fîneaţă, livezï şi 20 hect. pădure. Sunt 2 morï: la Vişeni şi la Cătăneşti, pe Sărăţelul-Brăeşti. Acum e proprietate particulară.

Fîntîneï (Valea-), *pădure*, a statuluï, în jud. Buzăŭ, com. Odăile, căt. Valea-Fîntîneï, pendinte de Poeana-Măruluï. Are 300 hect. şi e împărţită în două trupurï: Valea-Fîntîneï şi Glodul.

Fîntîneï (Valea-), *vale*, zisă şi Valea-luï-Duică. Iese din Dealul Ordiilor, com. Rădeşti, pl. Rîurile, jud. Muscel; curge de la E. spre V. şi se varsă în Rîul-Tîrguluï.

Fîntîneï (Valea-), *vale*, com. Vasilaţi, pl. Olteţul-d.-j., jud. Vîlcea. Se varsă în rîul Olteţul, în raionul acesteï com.

Fîntînele, *com. rur.*, situată în partea de S. a plăşeï Siretul, jud. Botoşani. Se întinde pe dealul Deleni, şesurile Suceveï şi Siretuluï şi parte pe valea şi dealurile din stînga Siretuluï şi se compune din satele: Băloşeni (Stamatele), Băneşti, Fîntînele, Joldeşti, Roşcani şi Slobozia (Buştiucul).

Teritoriul comuneï, care ocupă o supraf. de 1386 hect., este maï mult şes, ocupînd văile Siretuluï şi Suceveï. Are o suprafaţă de 4359 hect., şi o populaţie de 927 familiï, saŭ 4000 suflete. locuitorï Romînï şi parte Ruşï romanizaţï; sunt şi cîte-va familiï de evreï, germanï şi armenï.

Sunt 3903 hect. pămînt de cultură.

Comuna este de ajuns udată de apele Siretuluï la E. şi de Suceava la V. de maï multe pîrîiaşe şi de un mare număr de bălţï şi iazurï, parte avînd izvoare propriï, parte formate din vărsăturile Siretuluï şi care sunt foarte bogate în peştï şi racï.

Numărul vitelor e de 2073: 1100 boï şi vacï, 209 caï şi 764 porcï.

Sunt 3 prisăcï, care produc pe an 3000 kil. miere şi 300 kil. ceară; 3 morï de apă.

Şosele petruite străbat com. în toate părţile; ast-fel sunt: calea judeţeană Burdujeni - Slobozia-Hancea; altă ramură care trece Siretul la Joldeşti, pe un pod umblător făcut de judeţ.

Sunt 6 bisericï, deservite de 5 preoţï şi 7 cîntăreţï; 4 şcolï mixte, conduse de 4 învăţătorï şi frecuentate de 230 şcolarï.

Budgetul comuneï are la veniturï 8961 leï şi la cheltuelï 8933 leï.

Pănă la 1868, com. a purtat numele de Băneşti.

In com. sunt 8 cîrciumï, 15 comercianţï şi 41 meseriaşï.

Fîntînele, *sat*, situat pe loc şes, în centrul com. Fîntînelele, pl. Siretul, jud. Botoşani. Are 3 sate: Fîntînele, Roşcani şi Slobozia, aşezate pe o întindere de 1929 hect., cu o populaţie de 104 familiï, saŭ 528 suflete.

Moşia de pe sat e proprietate particulară.

Teritoriul eï este aproape un şes care se întinde între Siretul şi Suceava şi care în mare parte este inundat în timpul revărsărilor; are multe bălţï, iazurï şi gîrle.

Numărul vitelor e de 284 boï şi vacï, 41 caï, 702 oï, 167 porcï.

Sunt 295 stupï cu albine.

Pe moşie se află o pădure de 20 hect.

Este reşedinţa com. Fîntînele. Are 1 biserică, cu 1 preot şi 1 cîntăreţ; 1 şcoală mixtă, cu 1 învăţător şi 39 şcolarï.

Se află aci: 1 cîrciumă; 3 comercianţï şi 7 meseriaşï.

Fîntînele, *cătun*, al com. Vispeşti, jud. Buzăŭ, cu 130 locuitorï şi 36 case.

Fîntînele, *sat*, în com. Tuluceşti, pl. Siretul, jud. Covurluiŭ. (Vezï Tuluceşti, com.).

Fîntînele, *sat*, în com. Folteşti, pl. Prutul, jud. Covurluiŭ, cu 131 familiï, saŭ 588 suflete. Are o biserică şi o şcoală. (Vezï Folteşti, com.).

Fîntînele, *sat*, în jud. Dîmboviţa,

pl. Ialomița, cât. al com. Cojasca.

Fîntînele, *sat*, jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Mălăești, grămadă, cu 292 suflete, 145 bărbațĭ și 147 femeĭ. Locuesc în 70 case. Copiiĭ din sat urmează la școala mixtă din satul Milești-d.-j., care este la 1700 metri depărtare. In anul școlar 1892—93 aŭ frecuentat școala 12 băețĭ. Cu vîrstă de școală sunt 16 băețĭ. Satul Fîntînele este așezat spre N. de satul de reședință, Milești-d.-s., cu care este legat printr'o potecă.

In sat sunt 2 cîrciumĭ.

Fîntînele, *sat*, în jud. Dolj, pl. Jiul-d.-mj., com. Vîrvorul, grămadă, cu 609 suflete, 321 bărbațĭ și 288 femeĭ. Locuesc în 80 case și 61 bordee. Copiiĭ din sat urmează la școala mixtă din satul Tîrnava, ce este la 4290 m. depărtare. Cu vîrstă de școală sunt 40 copiĭ. Știŭ carte 5 locuitorĭ. In anul școlar 1892—93 aŭ frecuentat școala 19 băețĭ.

In sat este o biserică foarte vechĭe, fondată de locuitorĭ între aniĭ 1540—1543. Nu are preot și se servește de preotul bisericeĭ din Tîrnava. Are 17 pogoane proprietate.

Fîntînele (Cioara), *sat*, în partea de E. a comuneĭ Șipotele, pl. Bahluiul, jud. Iași, situat între dealurile: Catargiuluĭ, Cioara, Juncul și între pîraiele Miletinul și Jijioara. Acest sat e înființat în 1879, cu locuitorĭ împroprietărițĭ în număr de 157 familiĭ, saŭ 750 suflete, parte Romînĭ și parte Ungurĭ. Are o biserică catolică.

Vite sunt 1143 capete, din carĭ: 400 vite marĭ cornute, 52 caĭ, 601 oĭ și 90 rîmătorĭ.

Fîntînele. Vezĭ Spineniĭ-Noĭ, sat, din com. Epureni, pl. Turia, jud. Iași.

Fîntînele, *sat*, face parte din com. Nicorești, jud. Tecuciŭ. Situat pe coastă, în partea de V. a com., față cu satul Grozăvești. Are o întindere de 492 hect., din care 290 hect. sunt plantate cu viĭ.

Are o populație de 204 fam., saŭ 819 suflete, carĭ locuesc în 194 case.

Sunt aci 2 bisericĭ: una cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, numită și biserica Cenușă. Actuala biserică este făcută de Zamfir Săndulescu la 1851, Octombre 20, după cum se vede din inscripție. In locul eĭ a fost alta făcută nu se știe cînd de Ursu Cenușă; aceasta se confirmă printr'un pomelnic din 1777; în fruntea pomelniculuĭ se află Ursu Cenușă, de aicĭ și denumirea și astăzĭ a bisericeĭ, de Cenușă.

A doua are patronul Cuvioasa-Paraschiva, căreia îĭ maĭ zice și Biserica-Domnească. Actuala este făcută de locuitorĭ în 1865, după cum se vede pe piatra ce se află în mijlocul bisericeĭ.

In locul eĭ era alta, despre care, se spune, că era făcută de Ștefan-cel-Mare, după cum s'a găsit scris pe o piatră ce se află acum sub sfînta masă. Se maĭ constată aceasta și din inscripția ce se găsește pe o icoană. Satul se numește astfel, din cauza multor fîntînĭ de aci, care aŭ o apă foarte bună de băut.

Fîntînele, *sat*, în jud. și pl. Tutova, com. Sălești, spre E. de satul Sălești.

Are 100 locuitorĭ, din carĭ 25 știŭ carte și 25 case. Pe aicĭ trece șoseaua jud. Bîrlad-Bacăŭ. Inainte se numea Croitori.

Fîntînele, *sat*, pe moșia și în com. Pașcani, jud. Suceava. Așezat pe pîrîiașul de la care șĭ-a luat numele și la 2 kil. de reședința comuneĭ. Are 99 familiĭ, saŭ 332 suflete (158 bărbațĭ și 187 femeĭ), din carĭ 3 Izraelițĭ; 108 case de locuit.

Sunt 99 contribuabilĭ.

Vatra satuluĭ ocupă 216 hect.

Improprietărițĭ în 1864 sunt 6 fruntașĭ, 35 pălmașĭ și 29 codașĭ, stăpînind 136 fălcĭ.

Biserica și școalele din Pașcani servesc și acestuĭ sat. Drumurĭ principale sunt: la Pașcani (2 1/2 kil.) și la Cotești (8 kil. 224 m.)

Fîntînele, *deal*, căruia s'a dat acest nume de la fîntînele ce sînt pe el; se întinde în partea de N. a com. Șchiopeni, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ.

Fîntînele, *deal*, lîngă satul Spineni-Noĭ, com. Iepureni, pl. Turia, jud. Iași.

Fîntînele, *deal*, în jud. Neamțu, com. Mesteacănul, pl. Bistrița.

Fîntînele, *deal*, acoperit cu fînețe, în jud. Suceava, com. Preutești.

Fîntînele, *moșie* particulară, jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Mălăești, satul Fîntînele. Pe dînsa se găsește pădure.

Fîntînele, *moșie* nelocuită, pl. Oltenița, jud. Ilfov, lîngă Dunăre.

Fîntînele, *pădure*, jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Mălăești, în întindere de 123 hect. Se găsește pe moșia Fîntînele.

Esențe: cer și gîrniță.

Fîntînele, *pîrîŭ,* județul Fălciŭ. Ia naștere din maĭ multe fîntînĭ și din șipotele ce se scurg din mijlocul mahalaleĭ din sus a satuluĭ și com. Deleni, pl. Mijlocul; curge în direcție spre E. și se varsă în pîrîul Bujorul.

Fîntînele, *pîrîiaș,* format pe teritoriul comuneĭ Sascut, plasa Răcăciuni, județul Putna; se varsă în Bălcuța.

Fîntînele, *pîrîŭ,* afluent al pîrîuluĭ Suha-Mare, jud. Suceava.

Fîntînele, *pîrîiaș,* afluent al Siretuluĭ, ce străbate satul cu acest nume, jud. Suceava.

Fîntînele, *obîrșia* pîrîuluĭ Glodurile, în com. Preutești, județul Suceava.

Fîntînele, *pîrîiaș,* jud. Tecuciŭ, izvorește din rîpa cu același nume și se varsă în partea dreaptă a pîrîuluĭ Zeletinul, în raionul comuneĭ Valea-Rea.

Fîntînele, *vale,* jud. Dolj, plasa Ocolul, com. Ghindeni, pe care este așezată o parte din com. Ghindeni.

Fîntînele-cu-Vîrvorul, *moșie,* a statuluĭ, situată pe teritorul com. Vîrvorul, pl. Jiul-d.-mj., jud. Dolj. Pănă la secularizarea averilor mănăstireștĭ, era pendinte de mănăstirea Bucovățul. A fost arendată, pe periodul 1893—94, cu 15000 leĭ anual.

Fîntînele-Negre, *com. rur.,* în jud. Mehedinți, pl. Blahnița-Cîmpul, la distanță de 31 kil. de orașul Severin, iar de Vînjul-Mare, de 9 kil. Are 1000 locuitorĭ, din carĭ 166 contrib. Locuesc în 200 case. Locuitoriĭ posedă: 41 plugurĭ, 107 care cu boĭ, 11 căruțe cu caĭ; 76 stupĭ.

Este o biserică, cu hramul Sf. Voevozĭ, la care deservește 1 preot și 2 cîntărețĭ.

Budgetul com. are: la veniturĭ 1049 leĭ și la cheltuelĭ 636 leĭ.

Vite sunt: 690 vite marĭ cornute, 700 oĭ, 782 rîmătorĭ și 36 caĭ.

Această com. are o șosea comunală, care o leagă cu com. rur. Poroina-Mare.

Fîntînele-Săpate, *vălcea,* pe moșia Seaca, jud. Teleorman, o ramificațiune din Valea Duhneĭ, avînd direcțiunea spre moșia Secara; începutul eĭ este la N. com. Seaca, de pe deal.

Fîntînelele, *com. rur.,* jud. Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-s., cu 5 căt: Andrieșești, Hemeiuși (reședință), Fîntînelele, Trebișul și Secătura, situate: pe dealul Andrieșești, pe coastă (Fîntînele), în valea gîrleĭ Bistricioara (Hemeiuși) și în valea pîrîuluĭ Trebișul (Trebișul și Secătura).

Apele Bistricioara și Trebișul încărcat de pîrîiașul Cîrligata, mișcă maĭ multe morĭ.

Teritoriul acesteĭ com. se învecinește la E. cu comunele: Săucești, Schineni și Ciumași, de care se desparte prin rîul Bistrița; la V., cu com. Luncani; la S., cu com. Mărgineni-Munteni și la N., cu com. Gîrleni.

In această com. se află un izvor de apă sulfuroasă și cu fier, în pădurea de pe dealul Căpățîna și altul cu apă sărată (slatină); sunt ambele în secția Secătura. In Chestionarul Archeologic (1873, Academia-Romînă) se spune că: în partea de V. a moșieĭ Fintînelele se află Piscul-luĭ-Stan, de unde se scotea înainte sare. La picioarele munteluĭ se află un șanț, prin care curge un mic pîrîiaș, cu numele Pîrîul-Leșilor. Acest șanț se crede să se fi făcut cu ocazia uneĭ lupte cu Leșiĭ.

In apropiere de el se află două izvoare cu ape minerale părăsite. Numele săŭ pare a deriva de la numeroasele izvoare minerale de aci, descoperite de un pădurar. Despre aceste izvoare, care se găsesc chiar în pădurea Fîntînelele, Dimitrie Frunzescu («Dicționar Topografic și Statistic al Romînieĭ») se exprimă ast-fel:

«Această apă izvorește de sub un fag bătrîn și în apropierea unuĭ deluț, unde maĭ sunt și alte două izvoare; apa luĭ e turbure, din cauză că n'are curs liber și seamănă cu coloarea lapteluĭ; are gustul și mirosul apelor de pucioasă; temperatura eĭ s'a găsit la 9 grade Reaumur, cînd aerul avea 17 grade; greutatea eĭ specifică este de 1,003. In 16 unciĭ de apă s'a găsit următoarele materiĭ compacte: 3,633 grame sulfat de natron, 6,116 sulfat de var, 1,150 muriat de natron (sare), 1,950 carbonat de natron, 2,866 carbonat de var, 1,400 carbonat de magnezie, 1,600 pămînt de cremene (silicie), 0,100 rășină de pucioasă, peste tot 18,815 gr.; iar părțĭ gazoase alcătuitoare, s'aŭ găsit 6,620 palme cubice de acrime idrosulfurică. De însemnat este, că la Fîntînelele se găsesc maĭ multe burhuturĭ tot așa de bune, ca și cele de la Borsec».

In comună sunt 3 bisericĭ, deservite de 2 preoțĭ și 3 cîntărețĭ; 1 biserică catolică, cu un preot din Liuziĭ-Călugăra; o capelă protestantă; 11 cîrciumĭ; o velniță; o școală, întreținută cu procentele de 8560 leĭ ale

donațiuneĭ principeseĭ Wittgenstein, în secția Hemeiuși. In anul 1891 școala a fost frecuentată de 14 copiĭ, dintre carĭ 1 fată.

Populația se compune din: 451 familiĭ, saŭ 1708 suflete: 1063 Romînĭ, 1 Grec, 5 Bulgarĭ, 29 Germanĭ, 464 Ungurĭ și 146 Izraelițĭ; 1664 sunt de protecțiune romînă, 10 de protecțiune austro-ungară, 29 de protecțiune germană și 5 de protecțiune bulgară; 849 agricultorĭ, 14 meseriașĭ, 1 industriaș, 7 comercianțĭ, 10 avînd profesiunĭ libere și 40 servitorĭ.

Știŭ carte 152 persoane, din carĭ 41 femeĭ.

Totalul pămînturilor de cultură este de 978.12 hect.

Sunt 400 contribuabilĭ, după recensemîntul din 1891. După legea rurală din 1864 s'a dat, în această comuna și în secția Itești din com. Ciumași, la 295 locuitorĭ, 866 fălcĭ și 40 prăjinĭ.

Tot teritoriul com. este de 3399 hect., dintre care numaĭ vre-o 900 aparțin locuitorilor; restul, alipit pe lîngă proprietatea din Gîrleni, formează una din cele maĭ bogate moșiĭ din district, care, cu pădurea (5728 hect.), bine exploatată și necontenit reînoită prin răsadurĭ de arborĭ noĭ, aduce proprietareĭ, Principesa hereditară Lucie-Françoise Euphrosine-Anne-Alexandrine-Georgine-Schoenburg-Waldenburg, născută Principesa Sayn-Wittgenstein-Berleburg, moștenitoarea mumeĭ sale Principesa Pulcherie-Wittgenstein, născută Principesă Cantacuzène, un venit anual de peste 100000 leĭ.

Impozitul moșieĭ este de 4560 leĭ anual.

Viile ocupă o întindere de 26.79 hect. după statistica din 1890, în care an aŭ produs 21,28 hect. vin negru și 793.44 hect. vin alb; iar după controalele diviziеĭ filoxerice (1891), întinderea viilor lucrătoare este de $37^{3}/_{4}$ hect.

Velnița din Hemeiuși produce 2555.12 hect. spirt de bucate.

Vite sunt: 120 caĭ, 1159 vite marĭ cornute, 262 porcĭ și 131 oĭ.

Stupĭ de albine sunt 86.

Budgetul com. pe 1891—92, avea 8575 leĭ, 25 banĭ, la veniturĭ și 4879 leĭ, 90 banĭ, la cheltuelĭ.

Teritoriul aceste com. este străbătut: de calea vecinală Mărgineni-Munteni-Fîntînelele-Lespezi, lungă de 9600 kil. și de calea ferată Bacăŭ-Roman, avînd aci halta Fîntînelele. Satul Hemeiuși este legat cu satul Luncani printr'o cale comunală.

Distanța la capitala județuluĭ Bacăŭ, este de 8 kil.; spre Gîrleni, reședința pl., 6 kil.; spre Luncani, 8 kil.; iar spre Mărgineni-Munteni, 5 kil.

Fîntînelele, *com. rur.*, pl. Cricovul, jud. Prahova. Se crede a fi foarte vechie.

Se zice, că la început a fost formată numaĭ din satul Mazîli și că, maĭ tîrziŭ, ar fi venit un boier, din ținutul Ardealuluĭ, cu cîțĭ-va oamenĭ aĭ săĭ, de s'aŭ așezat în partea de V. a comuneĭ, și aŭ format cătunul Ungureni, despărțit de Mazîli prin gîrla periodică Valea-Cosiĭ.

Este situată la poalele Dealuluĭ-Mare, între văile: Valea-Cosiĭ și Valea-luĭ-Stan, la 35 kil. de capitala județuluĭ și la 18 kil. de Urlați, reședința plășeĭ.

Se compune din două cătune: Mazîli și Ungureni, avînd o populațiune de 260 familiĭ, saŭ 1112 suflete (623 bărbațĭ și 489 femeĭ), dintre carĭ 5 familiĭ Țiganĭ, 2 familiĭ Bulgarĭ și 2 familiĭ Grecĭ.

Sunt 190 contribuabilĭ.

In com. sunt: 239 case de locuitorĭ; 2 bisericĭ: una în Mazîli, fondată în anul 1786 de frațiĭ Bozienĭ și reparată în anul 1866, și a doua în căt. Ungureni, fondată la anul 1802 de Enuță și soția sa Ecaterina. Ambele aŭ hramul Adormirea-MaiceĭDomnuluĭ și sunt deservite de 2 preoțĭ.

De cînd viile s'aŭ filoxerat, locuitoriĭ se ocupă numaĭ cu agricultura. Eĭ desfac produsul munceĭ lor la orașele Ploești și Mizil.

Pe văile din sat sunt 2 morĭ cu aburĭ.

Parte din locuitoriĭ comuneĭ sunt moșnenĭ; 86 s'aŭ împroprietărit la 1864, pe moșiile d-lor Mîrzea, Dr. Severin, Bălașa Cireșanu, Manolache Bozianu și Nicolae Pîcleanu, cînd li s'aŭ dat 275 hect. Eĭ aŭ: 100 caĭ și epe, 264 boĭ, 105 vacĭ, 900 oĭ și 318 porcĭ.

Școala există în com. de la 1879. In anul 1894 a fost frecuentată de 40 elevĭ și 2 eleve. Știŭ carte 74 bărbațĭ și 9 femeĭ. Cu întreținerea personaluluĭ se cheltuește anual 1080 leĭ.

Stupĭ cu albine sunt 60.

Comerțul se exercită în com. de 5 cîrciumarĭ.

Veniturile comuneĭ se urcă la suma de leĭ 2912.97 și cheltuelile la suma de leĭ 2917.18.

In com. sunt 2 șosele: una îĭ înlesnește comunicația cu comunele: Conduratul și Vadul-Săpat și a doua, cu comunele: Mizilu și Ceptura.

In partea de N. a comuneĭ, se întinde o culme de dealurĭ, carĭ nu sunt de cît ramificațiunĭ ale Dealuluĭ-Mare, și care aci poartă numele de Dealul-Valea-Cosiĭ și Valea-luĭ-Stan. Aŭ fost odată acoperite cu viĭ. De cînd s'aŭ filoxerat viile, se cultivă pe dealurĭ porumb și grîŭ, iar parte

se lasă pentru pășunatul vitelor. Com. este străbătută de Valea-Cosiĭ și Valea-luĭ-Stan și de gîrla Ceptura. Prin centrul comuneĭ trece un mic șanț, pe care în timpurile ploioase vine apa așa de mare în cît îneacă toate grădinile pe unde trece.

Se mărginește cu comunele Inotești, Conduratul, Mizilul-Ceptura și Vadul-Săpat.

Fîntînelele, *com. rur.*, la extremitatea de S. a pl. Marginea, jud. Teleorman, situată pe dealul de d'asupra Suhaieĭ, la N.-V. de orașul Zimnicea.

Teritoriul eĭ se limitează la N. cu moșiile Șoimul și parte din hotarul moșieĭ Piatra; la S., cu balta Suhaia; la E., cu domeniul Zimniceĭ, din care face parte, și la V., cu com. Suhaia și proprietatea rezervată pentru școală.

Din toate satele acestuĭ județ, înșirate de-alungul țărmuluĭ stîng al Dunăreĭ, satul Fîntînelele are cea maĭ frumoasă pozițiune. De pe dealurile acestuĭ sat se desfășură frumoasa panoramă a Dunăreĭ: în jos, până aproape de rîul bulgăresc Iantra, în sus, până la gura Osmoluluĭ, din dreptul Izlazuluĭ, unde se varsă Oltul în Dunăre. Din Fîntînelele se vede foarte bine orașul Șiștov, din Bulgaria; iar la poalele dealurilor se întinde marea baltă a Suhaieĭ, care, plecînd de la marginea orașuluĭ Zimnicea, se sfîrșește dincolo de com. Lisa și Vînători, pe o distanță de peste 10 kil. în lungime.

Din domeniul Zimniceĭ, 4000 hect. sunt pe teritoriul acesteĭ com.; 165 locuitorĭ aŭ proprietățĭ pe 700 hect.; școala și biserica sunt dotate cu 30 hect., 500 ariĭ.

Pe platoul, care se întinde în părțile de N., N.-E. și S.-V. ale com., sunt multe găvanurĭ, carĭ poartă diferite numirĭ.

Tot dealul despre baltă este format din pămînt argilo-nisipos (chișaĭ), ast-fel că adese-orĭ se surpă blocurĭ marĭ și se prăvălesc în vale, mîncînd necontenit din terenul comuneĭ. Valea pe unde se face comunicațiunea este tot-d'a-una expusă inundațiunilor, maĭ cu seamă primăvara.

Viile situate de alungul dealuluĭ pe care e pusă comuna ocupă o suprafață de 96 hect.; ele produc vin bun.

Populațiunea este de 269 familiĭ, saŭ 1332 suflete, din carĭ 199 contribuabilĭ.

Vite sunt: 766 vite marĭ cornute, 1476 vite micĭ cornute, 440 caĭ și 144 rîmătorĭ.

Căile de comunicațiune sunt: pe deal, spre orașul Zimnicea, și spre com. Suhaia pe calea mixtă Turnu-Zimnicea; iar pe vale pe maĭ multe coborîșurĭ repezĭ saŭ ruștĭ. Cele maĭ principale sunt: Duduita, care servește și de hotar cu com. Zimnicea; rusca Surduleasa, Rusca-Oltenilor și Rusca-de-la-Hotar, spre com. Suhaia. Maĭ sunt și alte ruștĭ maĭ micĭ, de puțină importanță, carĭ duc din vale în sat.

Mulțime de măgurĭ și movile sunt înșirate pe teritoriul acesteĭ com., de la S. spre N. Cele maĭ principale sunt: Măgura-Păroiuluĭ la E., Măgura-luĭ-Moș-Barbu la N.-E., Măgura-Ciureĭ spre V.; Măgura-de-la-Rusca-Oltenilor și Măgura-de-la-Hotar, spre com. Suhaia.

Distanța com. de reședința județuluĭ este de 38 kil; de la Zimnicea sunt 5 kil. și de la Alexandria, 44 kil.

In sat sunt maĭ multe cîrciumĭ și o moară cu aburĭ, iar pe moșie se află un conac frumos cu magaziĭ, pătule și case de locuit, unde se adăpostește o mică colonie de muncitorĭ ungurĭ.

Satul Fîntînelele este din cele maĭ vechĭ ale județuluĭ. Il vedem trecut în catagrafia satelor întocmită la anul 1741, făcînd parte din pl. Marginea. Dionisie Fotino îl citează ca sat de frontieră spre Dunăre, iar despre moșie ne spune că era proprietatea paharniculuĭ Nicolache.

Până în anul 1876, comuna a fost întrunită cu Suhaia; maĭ în urmă aŭ fost deslipite, făcînd parte din plasa Marginea.

Fîntînelele, *sat,* în jud. Argeș, pl. Pitești; face parte din com. rur. Borlești-Vărzari.

Fîntînelele, *sat,* în jud. Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-s., din com. cu același nume, situată pe coasta dealuluĭ din dreapta Bistrițeĭ lîngă orașul Bacăŭ. Biserica este zidită de Lascarache Cilighiul la 1786 și este deservită de un preot și de un cîntăreț. Tot aci se află castelul Princeseĭ Lucia Schönburg-Waldenburg. De castel este alipită o capelă protestantă. Castelul și capela sunt înconjurate de un frumos parc cu florile cele maĭ rare, croit chiar în pădure. Tot aci se află grădinĭ de legume și livezĭ de arborĭ fructiferĭ.

Populația se compune din: 212 Romînĭ, 12 Ungurĭ, 4 Evreĭ și 88 Țiganĭ, împrăștiațĭ în 82 familiĭ. Vite sunt: 53 caĭ, 94 vite marĭ cornute, 1601 oĭ și 54 porcĭ. Cîrciumĭ sunt 2. Acest sat este depărtat de 2 kil. de căt. cu școală (Hemeiuși).

Fîntînelele, *sat,* face parte din com. rur. Fîntînelele, pl. Cricovul, jud. Prahova.

Fîntînelele, *cătun*, în com. Păucești, pl. Răcăciuni, jud. Putna. Se numește ast-fel de la niște fîntînĭ ce se aflaŭ aci în vechime.

Are o populațiune de 120 suflete, carĭ locuesc în 25 case.

Fîntînelele, *cătun*, în com. Sascut, pl. Răcăciuni, jud. Putna. Este situat pe valea pîrîuluĭ ce trece prin satul Sascut și care se varsă în Siret.

Are o populațiune de 402 suflete, carĭ locuesc în 103 case.

Fîntînelele, *cătun*, al com. Slăveni, pl. Ocolul, jud. Romanați, situat spre N. com., la gura rîuluĭ Caracal, unde Oltul face 3 insule marĭ, 14 kil. departe de Caracal. Are 45 familiĭ și 217 locuitorĭ.

Fîntînelele, *stație de dr.-d.-f.*, jud. Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-s., com. Ciumași, pe linia Bacăŭ-Roman, pusă în circulație la 13 Sept. 1872. Se află între stațiile Bacăŭ (12.1 kil.) și Galbeni (8.9 kil.) Inălțimea d'asupra niveluluĭ măriĭ e de 184m.31. Venitul acesteĭ stațiĭ pe anul 1896 a fost de 25205 leĭ. 20 banĭ.

Fîntînelele, *deal*, jud. Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-s., de pe teritoriul com. Fîntînelele.

Fîntînelele, *loc cu izvoare*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., de pe teritoriul com. Gropile.

Fîntînelele, *moșie*, jud. Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-s., com. Fîntînelele, proprietatea Principeseĭ Lucia-Schoenburg-Waldenburg; are 715 hect. pămînt productiv și un venit de 38000 leĭ.

Fîntînelele, *proprietate*, a Eforieĭ Spitalelor civile din București, fostă pendinte de schitul Găiseni, com. Fîntînelele, pl. Cricovul, jud. Prahova, în întindere de 183 hect., toate arabile și fînețe, care pe periodul 1888—93 s'a arendat cu 3720 leĭ anual.

Fîntînelele, *moșie* a statuluĭ, arendată pe 1887—88 cu 14000 leĭ anual. Are 80 pog. Este pendinte de mănăstirea Glavaciocul, situată lîngă com. Slăveni, pl. Ocolul, jud. Romanați.

Fîntînelele, *pădure*, jud. Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-s., com. Fîntînelele. Esențe: stejarĭ, fagĭ, carpenĭ. Este foarte bine exploatată și reînoită necontenit prin răsadurĭ de arborĭ noĭ. Proprietatea este a Epitropieĭ Sf. Spiridon din Iași. Intinderea eĭ e de 5728 hect.

Fîntînelele, *pădure*, în jud. Iași, com. Mogoșești, pl. Stavnicul, numită ast-fel de la două fîntînĭ ce se află în ea.

Fîntînelele, *pîrîŭ*, izvorește de la niște fîntînĭ, de pe teritoriul satuluĭ Spineni-Noĭ, com. Iepureni, pl. Turia, jud. Iași și se varsă în iazul Suricea.

Fîntînelele, *pîrîŭ*, format pe teritoriul com. Colacul, pl. Vrancea, județul Putna; se varsă în Putna.

Fîntînelele, *vălcea*, com. Ciomăgești, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt; se varsă în Cungrea-Mare, pe țărmul stîng, în raionul comuneĭ Ciomăgești.

Fîntînelelor (Balta-), *porțiune din balta* Suhaieĭ, care cade pe domeniul Zimniceĭ, jud. Teleorman. Este situată între hotarul orașuluĭ Zimnicea și hotarul moșieĭ Suhaia. Suprafața eĭ este de peste 500 hect. Se scoate dintr'însa marĭ cantitățĭ de pește de tot felul și pescariĭ din Roșiorĭ, Alexandria, T.-Măgurele și din multe comune din jud. Teleorman și Olt se aprovizionează de aci cu pește proaspăt și sărat. La coada bălțiĭ despre Zimnicea sunt zăgazurile pe unde se scurge apa și carĭ opresc peștele; iar la marginea bălțiĭ, între satul Fîntînelele și Zimnicea, se află cătunele Fîntînelelor, unde se face vînzarea peșteluĭ. Aci este și administrațiunea bălțiĭ.

Fîntînelelor (Dealul-), *deal*, între valea cu același nume și Valea-Vaceĭ, comuna Davidești, pl. Argeșelul, jud. Muscel.

Fîntînelelor (Valea-), *vale*, pe teritoriul comuneĭ Davidești, județul Muscel; curge aproape paralel cu rîurile Argeșelul și Cîrcinovul.

Fîntînelelor (Vîrful-), *pisc*, comuna Rîjlețul-Viероși, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt.

Fîntînelelor (Valea-), *vale*, străbate partea de N. a com. Cornățelul, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt. Se zice că în această vale ar fi fost în timpurile vechĭ un cătun cu 10—15 bordee. Urmele acelor bordee se văd și azĭ.

Fîntînelor (Dealul-), *deal*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., com. Sgîrciți. Se desface din Dealul Fîntîna-Turculuĭ și brăzdează partea de N. a comuneĭ; este acoperit în parte cu pădurĭ, în parte cu imașurĭ.

Fîntînelor (Dealul-), *munte*, în com. Mălini, jud. Suceava.

Fîntînelor (Pîrîul-), *pîrîŭ*, ce ia

naştere din nişte fîntînĭ din satul Trohanul, com. Gîrceni, pl. Racova, jud. Vasluiŭ, şi, unindu-se cu pîrîul Chetrosul, se varsă în pîrîul Racova.

Fîntînelor (Valea-), *vale,* jud. Dolj, pl. Băileşti, com. Galiciuca, pe care este aşezată comuna. Se numeşte ast-fel, din cauza multelor fîntînĭ ce se găsesc pe dînsa.

Fîntîniţa, *izvor de apă,* amestecată cu păcură, situat în com. Vizantea, plasa Zăbrăuţul, judeţul Putna.

Fîrfuescul, *munte,* plaiul Nucşoara, pe linia graniţeĭ, judeţul Muscel.

Fîrlofaia, *vale,* com. Poenari, pl. Olteţul-d.-j., jud. Vîlcea.

Fîrţăneşti, *com. rur.,* în plasa Prutul, jud. Covurluiŭ, aşezată pe valea Covurluiuluĭ, la distanţă de 41 kil. de Galaţi. Se mărgineşte la N. cu căt. Roşcani (com. Vlădeşti), la S. cu căt. Fîntînele (com. Folteşti), la E. cu com. Măstăcani şi la V. cu Băleni.

Această comună este udată în partea estică de pîrîul Covurluiul. Este formată dintr'un singur sat răzăşesc; maĭ la o parte se află un grup de cîte-va case numit Slobozia-Butora, care ţine tot de Fîrţăneşti, fără a constitui un cătun a-parte.

Comuna Fîrţăneşti este vechie.

Are o populaţie de 428 familiĭ, saŭ 1726 suflete, din carĭ: 870 bărbaţĭ, 856 femeĭ; 889 necăsătoriţĭ, 732 căsătoriţĭ şi 105 văduvĭ.

Contrib. sunt 293; case de locuit 397; ştiŭ carte 154 persoane, nu ştiŭ 1572.

Teritoriul comuneĭ e maĭ mult făcut din ridicăturĭ, puţine văĭ şi şesurĭ. Pămîntul e favorabil cultureĭ, maĭ ales părţile numite Valea-Păruluĭ şi Valea-Rădiciuluĭ; sunt însă şi terenurĭ maĭ năsipoase, favorabile maĭ mult cultureĭ ovăzuluĭ şi cartoafelor.

Suprafaţa sa e de 4776 hect., din carĭ 2646 hect. arabile, 1000 imaş, 340 pădure, 540 tufăriş, 10 fîneaţă şi 18 vatra satuluĭ. Dintr'acestea, vr'o 200 hect. aŭ fost proprietatea statuluĭ, carĭ s'aŭ vîndut în loturĭ sătenilor.

Numărul vitelor e de 1755 capete, din carĭ: 8 taurĭ, 738 boĭ, 471 vacĭ, 41 juncĭ, 36 junce, 55 gonitorĭ, 71 gonitoare, 85 mînzaţĭ, 95 mînzate şi 155 viţeĭ.

Locuitoriĭ aŭ 160 plugurĭ, din carĭ 20 sistematice; 3 grape de fer; 1 maşină agricolă.

Sunt 5 cîrciumĭ; 2 morĭ cu aburĭ.

Veniturile comunale se urcă la 5399 leĭ, 30 banĭ, iar cheltuelile la 4102 leĭ, 50 banĭ.

In com. Fîrţăneşti a fost o biserică cu hramul Sf. Voevozĭ, foarte vechie; în locul eĭ s'a construit alta nouă. Această comună, împreună cu satul Puţichioaea (com. Bujor) formează o parohie, cu 1 preot paroh, 1 preot ajutor şi 4 cîntăreţĭ.

Este o şcoală mixtă, care, în 1889—90, s'a frecuentat de 42 elevĭ.

Calea judeţeană Galaţi-Bîrlad trece pe lîngă viile Fîrţăneştilor, în partea S.-V.; maĭ sunt apoĭ căĭ vecinale-comunale, carĭ leagă această comună cu Măstăcani, Puţichioaea şi Roşcani.

Fîrţăneşti, *moşie* a Statuluĭ ce-ĭ zice şi Mavromolul, în întindere de 160 hect. (osebit de 357½ hect. pădure), în com. Fîrţăneşti, pl. Prutuluĭ, jud. Covurluiŭ. Se arendează cu 3000 leĭ anual.

Fîrtăţeşti, *sat,* face parte din com. rur. Dozeşti, pl. Cerna-d.-j. jud. Vîlcea. Are o populaţie de 277 locuitorĭ (130 bărbaţĭ şi 147 femeĭ). Cade la E. com., pe valea Gemineaua. Are o biserică, cu hramul Sfîntul-Gheorghe, rezidită la anul 1838 de Gheorghe Fîrtat şi alţĭ enoriaşĭ. Copiĭ în vîrstă de scoală sunt 23 (11 b., 12 f.). E la 2½ kil. departe de cătunul Dozeşti, unde e şcoala.

Fîrţeşti, *numire* ce se da maĭ înainte şi se dă chiar şi acum de uniĭ din loc., satuluĭ Buhoanca din plasa Siretul-d.-s, jud. Roman.

Fîrţigi, *sat,* în com. Hangul, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu, situat la 40 kil. depărtare de oraşul Piatra, pe dreapta rîuluĭ Bistriţa, lîngă gura pîrîiaşuluĭ Boura-Fîrţigi.

Are o populaţiune de 21 familiĭ, saŭ 111 suflete: 52 bărbaţĭ, 58 femeĭ; 60 necăsătoriţĭ, 45 căsătoriţĭ, 7 văduvĭ.

Ştiŭ carte 2 persoane, nu ştiŭ 109.

Locuitoriĭ se îndeletnicesc, pe lîngă munca cîmpuluĭ, maĭ cu seamă cu plutăria.

Fîrţigi. Vezĭ Răpciuniţa, judeţul Neamţu.

Fîrţigi, *ramură de munţĭ.* Vezĭ Boura-Fîrţigi, jud. Neamţu.

Fîrţigi, *pîrîiaş,* jud. Neamţu. Vezĭ Boura-Fîrţigi.

Fîrţigul, *trup de sat,* în com. Bicazul, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu.

Fîrţigul, *ramură de munţi,* ce se detaşează din muntele Ceahlăul, pe teritoriul com. Hangul, jud. Neamţu.

Fîsîiți, *numire*, ce se maĭ dă *cát*. Sibigiul-d.-j., din com. Pănătăul, jud. Buzăŭ.

Fîstica, *pîrîŭ*, izvorește din partea de N. a dealuluĭ Secătura, din com. Cozmești, pl. Stemnicul, jud. Vasluiŭ, curge spre Băleni, străbătînd șesul Băleștilor, și se varsă în dreapta Stemniculuĭ, după ce primește afluențiĭ: Bălești, Sapa și Prisaca.

Fîstîca, *deal*, în partea de V. a com. Cozmești, pl. Stemnicul, jud. Vasluiŭ.

In marginea de E. a acestuĭ deal se zice că s'a găsit de către locuitorĭ, cînd araŭ pămîntul, plumbĭ de tuciŭ, cea ce probează urmele vr'unuĭ războiŭ.

Din acest deal se formează văile următoare: Secătura, Rîpa-Galbenă, Rogoazele, Beila, Chetroasa, Chicușa și șesul Fîstîca.

Acest deal, cu toate văile, sunt acoperite de pădurĭ.

In partea de S. a dealuluĭ se află Valea-Babeĭ și Dealul Măgura, cel maĭ înalt pisc al dealuluĭ Fîstîca.

Fîștîca, *șes*, jud. Vasluiŭ. Vezĭ Fîstîca, deal.

Fîstîci, *sat*, în partea de N.-V. a com. Cozmești, pl. Stemnicul, jud. Vasluiŭ, situat pe văile Secătura, Rîpa și Dealul-Vieĭ, pe o întindere de 2302 hect., din carĭ 786 hect. pădure, 371 hect. loc arabil, 129 hect. imaș proprietatea locuitorilor clăcașĭ. Are o populație de 219 familiĭ, saŭ 832 suflete, din carĭ 70 Țiganĭ și 4 Evreĭ.

Numărul vitelor e de 1340: 520 vite marĭ cornute, 70 caĭ, 350 oĭ și 400 rîmătorĭ.

Fîstîci, *mănăstire*, în satul Fîstîci, com. Cozmești, pl. Stemnicul, jud. Vasluiŭ, zidită la 1721 de către Mihail Racoviță, Domnul Moldoveĭ, după cum se vede din inscripția de pe piatra aflată în zid deasupra ușeĭ de la intrarea în biserică. Această mănăstire a fost înzestrată cu maĭ multe moșiĭ de către ctitoriĭ ce se văd trecuțĭ în un pomelnic, cu data de la 1808 și anume: Mihaĭ Racoviță-Voevod, Ana Monahala, Sultana-Doamna, Constantin-Voevod, Ștefan-Voevod, Ioniță-Voevod, Mihaĭ-Voevod, Ruxandra-Doamna, Ecaterina-Doamna, Ioniță Racoviță și alțĭ răposațĭ.

Tot între ctitorĭ se maĭ consideră și răposațiĭ Dumitrașcu, Elena, Manoil, Anastasia, Ioan, Ioana și alțiĭ din familia Palade, trecuțĭ tot în acest pomelnic. Apoĭ Archimandritul Iosif Gîndul, a zidit casele și zidul împrejurul biserriceĭ la 1834.

După aceasta, Episcopul Sinaiuluĭ, Strichide, fiind egumen, a înălțat zidul, a acoperit biserica cu table, a făcut din noŭ catapeteazma, a pardosit-o pe jos cu marmură, a dotat-o cu vestminte, cărțĭ și argintăriĭ, la 1850.

Fîstîcul, *pîrîŭ*, în com. Pleșești, jud. Suceava, formînd hotar dinspre Bucovina, pe o lungime de 1 kil. Mic afluent al Șomuzuluĭ-Mic.

Fîșteica, *insulă* pe Dunăre, situată în partea de S.-E. a orașuluĭ Zimnicea, jud. Teleorman, la depărtare de 4 kil. de oraș.

Numirea acesteĭ insule se găsește răŭ pocită, atît pe harta stat-majoruluĭ austriac, cît și în Dicționarul de Frunzescu și în unele manuale de geografie, în cît nicĭ că ar putea să fie recunoscută. Toțĭ, copiind numirea după Nemțĭ, i-aŭ zis Fisetecu, în loc de Fîșteica.

Fîșteica, *trup* de moșie, în jud. Teleorman, pl. Marginea, făcînd parte din moșia Zimnicelele.

Fîșteica-Sfințeștilor, *moșie*, situată pe teritoriul com. Sfințești, jud. Teleorman.

Fîța, *pîrîŭ*, jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, com. Jăvreni, care se scurge d'a stînga Trotușuluĭ.

Fîța, *pîrîiaș*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuș, com. Jăvreni, care se varsă în rîul Trotușul, d'a stînga.

Flămînda, *com. rur.* și *sat*, în jud. Mehedinți, pl. Blahnița, la 45 kil. de orașul Severin și la 21 kil. de com. rur. Vînjul-Mare. E situată pe un platoŭ.

Se mărginește la E. cu com. Cioroboreni; la S., cu com. Dănciul; la V., cu com. Jiana-Mare; iar la N., cu com. Scăpăul. Este reședința subprefectureĭ plășeĭ Blahnița.

Are 1100 locuitorĭ, locuind în 210 case.

Locuitoriĭ posedă: 32 plugurĭ, 74 care cu boĭ, 7 căruțe cu caĭ; 82 stupĭ.

Se află aci: o biserică, deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ; o școală, condusă de 1 învățător, frecuentată de 50 elevĭ; o cîrciumă.

Budgetul comuneĭ are la veniturĭ leĭ 5787, iar la cheltuelĭ 1792 leĭ. Sunt 183 contribuabilĭ.

Vite marĭ cornute sunt 678, 24 caĭ, 762 oĭ și 659 rîmătorĭ.

Prin comună trece șoseaua Hinova-Scăpăul-Flămînda-Gruia.

In Flămînda se află Dealul-Manda, care este acoperit cu viĭ. Pe marginea de V. și S. trece pîrîul ce vine de la com. Deveselul și se varsă în pîrîul Blahnița, la Vicașul.

Flămînda, *com. rur.* și *sat*, în

partea de S. a plășeĭ Călmățuiul, jud. Teleorman, situată pe malul stîng al Dunăreĭ, la gura bălțeĭ Berceluiuluĭ, pe loc șes.

Are un cătun, Ciuperceni, situat în partea de N. a comuneĭ, la depărtare de 1 kil. Distanța comuneĭ de la malul Dunăreĭ este de aproape ½ kil.

Limitele sale sunt:

La N., dincolo de căt. Ciuperceni, dealul numit Suroaia; la S., fluviul Dunărea și lunca d'impreună cu gîrla și balta Berceluiuluĭ; la E., com. Traian și la V., comuna Măgurele.

In dreptul acesteĭ comune se află pe Dunăre insulele Cătina-Mare și Insula-Porculuĭ, precum și pichetele de paza fruntariilor No. 3 și 4.

In partea de S. sunt maĭ multe lacurĭ formate din revărsările Dunăreĭ și carĭ adese-orĭ seacă vara cu desăvîrșire.

Balta-Berceluiuluĭ este pe teritoriul acesteĭ comune. Cele l'alte lacurĭ, care se formează periodic prin răvărsările Dunăreĭ, sunt: lacul Lișteava între căt. Ciuperceni și com. Traian; Lacul-luĭ-Vlad și altele maĭ micĭ.

Cu toate revărsările Dunăreĭ, com. Flămînda este ast-fel situată în cît nu este nicĭ o dată inundată; maĭ înainte de a se construi cheul din portul Turnuluĭ, vapoarele și vasele de comerciŭ îșĭ făceaŭ încărcăturile aci.

In partea de N.-V. a comuneĭ, dincolo de căt. Ciuperceni, se află dealul Suroaia, pe care sunt plantate viĭ. Tot aci se găsește și partea de deal care se numește Groapa-Vieĭ, pe care toțĭ scriitoriĭ și cartografiĭ aŭ numit-o greșit Grapavia.

Populațiunea comuneĭ este de 405 familiĭ, saŭ 1220 suflete (345 contribuabilĭ), din carĭ 656 suflete și 127 contribuabilĭ în căt. Ciuperceni.

Vite sunt 4293 capete: 483 caĭ, 981 vite marĭ cornute, 2610 vite micĭ cornute și 219 porcĭ.

Mare parte din domeniul statuluĭ Turnul, cu trupul Suroaia, se află pe teritoriul acesteĭ com. Pe harta geologică a d-luĭ M. Drăghiceanu, ca și pe a statuluĭ major austriac, se vede notată existența în aceasta comună a unuĭ izvor de ape sulfuro-muriatice.

Pe teritoriul eĭ se află multe măgure; unele din ele aŭ fost punct de hotar între zona raialeĭ turceștĭ de la Turnul și restul Țăriĭ; în altele s'aŭ făcut săpăturĭ cu ocaziunea cercetărilor archeologice. Ast-fel, la estul comuneĭ, este măgura Goicea, unde s'aŭ făcut în maĭ multe rîndurĭ săpăturĭ; la S., Măgura-Stupiĭ, foarte vechĭe, și la V., măgura de la Groapa-Vieĭ, botezată de străinĭ Grapavia. La E., spre căt. Ciuperceni, se află Valea-Bisericeĭ, pe care o găsim citată de Dionisie Fotino în descrierea hotarelor Țăriĭ-Romîneștĭ.

Drumul-luĭ-Traian se află tot în această comună; începutul luĭ este la Dunăre și după ce străbate comuna, o ia prin căt. Ciuperceni, apucă pe muchea dealuluĭ Suroaia, ia direcțiunea spre șoseaua națională Turnul-Alexandria și de acolo pornește, pe lîngă com. Putineiul, maĭ departe.

Satul actual Flămînda și partea din moșia domeniuluĭ Turnul purta maĭ înainte numirea de Atîrnați.

Aceste locurĭ aŭ fost populate de mult timp încă, apoĭ, după invaziunile turceștĭ, aŭ fost părăsite.

In secolul trecut, satele Ciuperceni și Atîrnați (astă-zĭ Flămînda) făceaŭ parte din jud. Oltuluĭ. Pe aci era hotarul Țăriĭ despre Dunăre, precum și limita zoneĭ ocupată de raiaua Turnuluĭ (Turkissi-Kule).

Iată cum descrie Dionisie Fotino aceste hotare:

«Despre capătul jud. Olt, hotarul începe din marginea Dunăreĭ, despărțind împrejmuirea Kuleĭ de Cetatea-de-Pămînt; de la Traian, pe uscat, trece pe aproape de o movilă ce este pe marginea Traianuluĭ; de acolo merge la alte două movile tot pe marginea Traianuluĭ, de unde merge pe drumul numit al Banuluĭ, drept în sus la apa numită Hîrlăul și se întinde printre viĭ până la biserica ce era pe un sat desființat al Țăriĭ-Romîneștĭ.

«Hotarul urmează pe măgură printre viile Ciupercenilor, dintre carĭ jumătate rămîn la Kula și jumătate în Țara-Romînească. De la măgură se întinde până la altă măgură și iarăși până la gura Rusciuculuĭ și la Negura de la Gunviul-Duman, tot pe drumul Banuluĭ, întins la marginea moșieĭ luĭ Pehlivanoglul spre Kula; iar moșia luĭ (parte din domeniul actual al Statuluĭ) rămîne în Țară până în apa Hîrlăuluĭ, la moara Beiliculuĭ.»

Până acum cîțĭ-va anĭ se vedeaŭ încă aci ruinele uneĭ giamiĭ. După ce Turciĭ părăsiră raiaua Turnuluĭ, se maĭ dedaŭ încă la dese prădăciunĭ, venind de peste Dunăre și jefuind pe locuitoriĭ acestuĭ sat.

«La Flămînda încă se află la marginea Dunăreĭ, scrie Aug. Laurian, în «Magazinul Istoric», o cetate de pămînt foarte mare, în formă pătrată, lungă de 350 pașĭ, și lată de 300, care astă-zĭ este cu totul distrusă. Din partea de către E. a acesteĭ cetățĭ se întinde drumul luĭ Traian.»

In dreptul pichetuluĭ No. 4 se văd încă întăriturile, în carĭ eraŭ aşezate bateriile ruseştĭ, în resbelul din 1877; puţin maĭ departe, ca la 50 metri, era o a doua baterie. Din aceste nouă poziţiunĭ (din marginea Oltuluĭ) bateriile romîne ajutară pe cele ruseştĭ de la Flămînda, prin focul ce aŭ deschis asupra Nicopoleĭ, şi trecerea spre Şiştov a pontoanelor ruseşti, în zilele de 27 — 30 Iunie.

Com. Flămînda, după modificarea administrativă a judeţelor Oltuluĭ şi Teleormanuluĭ, a făcut parte din pl. Călmăţuiuluĭ, iar la 1871 a fost întrunită cu com. Măgurele.

Flămînda, *com. rur.*, compusă din cătunele Flămînda, Călugărul şi Bujoreanca, din pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca, situate pe platoul d'intre apele Cîlniştea şi Cleniţia, la N.-V. judeţuluĭ, şi la o depărtare de Bucureşti de 60 kil., de Giurgiŭ de 54 kil., iar de Obedeni, reşedinţa pl., de 21 kilom.

Suprafaţa întregeĭ com., cu cătunele eĭ, este de 3300 hect., din care pădure în suprafaţă de 120 hect.

In 1887 avea 421 familiĭ, saŭ 2081 suflete, din carĭ 395 contribuabilĭ.

Venitul com. în 1886 era de 11056 leĭ şi cheltuelile de 2600 leĭ.

Vite sunt: 800 boĭ şi vacĭ, 45 bivolĭ, 140 caĭ, 120 oĭ, 20 capre, 410 rîmătorĭ şi 5 asinĭ.

In com. Flămînda sunt două bisericĭ: una la Flămînda, clădită la 1868 şi alta la Călugărul, clădită la 1850, cu hramul Cuvioasa Paraschiva, ambele deservite de 2 preoţĭ şi 4 dascălĭ; o şcoală mixtă cu 4 clase, condusă de un învăţător, care în 1888 a fost frecuentată de 21 băeţĭ, şi 2 fete; în satul Călugărul altă şcoală cu 3 clase, care în 1888 a fost frecuentată de 40 băeţĭ şi 7 fete.

Prin Flămînda curge Cîlniştea ce vine din spre Frăsinet. Este şi un heleşteŭ care servă la adăpatul vitelor. Trece pe aci şoseaua judeţeană Giurgiul-Piteşti.

In toată com. sunt 10 cîrciume.

Flămînda, *sat*, cu 250 locuitorĭ, pe rîul Topologul, jud. Argeş, pl. Oltuluĭ; face parte din com. rur. Galicea-Flămînda; aicĭ este schitul Flămînda, făcut de Şerban-Vodă Cantacuzino.

Flămînda, *sat*, cu 38 familiĭ, jud. Argeş, pl. Oltul; face parte din com. rur. Cremenari-Flămînda.

Flămînda, *nume*, ce purta *satul* Malul-Mic, din jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Malul-Mare.

Flămînda, *sat*, ţine de com. rur. Prundul, pl. Olteniţa, jud. Ilfov. Se întinde spre E. de satul Flămînda, din jud. Vlaşca, cu care este aproape lipit şi spre V. de fluviul Dunărea, la o distanţă de 6 kil. Se crede a fi tot aşa de vechiŭ ca satul Prundul.

Este aşezat pe un loc şes şi jos. Cîte o-dată cînd Dunărea vine mare, îĭ face marĭ stricăciunĭ.

Are 13 familiĭ, saŭ 65 suflete.

Flămînda, *sat*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., căt. com. Jideni, la 1 1/2 kil. şi spre V. de căt. de reşedinţă pe rîul Rîmnicul-Sărat; are o întindere de 115 hect., cu o populaţie de 65 familiĭ, saŭ 261 suflete, din carĭ 61 contribuabilĭ.

Flămînda, saŭ **Valea Soareluĭ-şi-Chinteşti**, *căt.*, pl. Ocolul, jud. Romanaţi, situat pe un teren şes, la S. com. Redea şi la 2 kil. de reşedinţă. Altitudinea terenuluĭ d'asupra niveluluĭ măriĭ pe măgura Panciĭ este de 138 m. Are 75 familiĭ, saŭ 332 suflete. Este la 9 kil. depărtare de Caracal, pe drumul ce merge spre Bechet.

Flămînda, *cătun*, pendinte de com. cu acelaşĭ nume, pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca. Moşia este proprietate moştenească, cu o suprafaţă de 1050 hect. şi cu un venit aproximativ de 20000 l.

Are: o şcoală, la care aŭ urmat în 1888 21 băeţĭ şi 2 fete, din numărul de 69 băeţĭ şi 25 fete în vîrstă de şcoală; o biserică, zidită la 1860, cu hramul sf. Paraschiva, şi deservită de un preot şi 2 dascălĭ; 3 cîrciumĭ.

Flămînda, *cătun*, pendinte de com. Pueni, pl. Marginea, jud. Vlaşca, situat pe proprietatea Statuluĭ, Pruntul.

Aci sunt 35 locuitorĭ împroprietărițĭ la 1864 pe o suprafaţă de 105 hect.

Flămînda, *sub-divizie* a *căt.* Soreşti, din jud. Buzăŭ, com. Blăjani.

Flămînda, *mahala*, căt. Pruntul-Comeneĭ, com. Pueni, jud. Vlaşca.

Flămînda, *mănăstire*, cu hramul Sf. Apostolĭ, lîngă satul cu acelaşĭ nume, pl. Oltul, jud. Argeş, întemeiată de Şerban-Vodă-Cantacuzino. Servea de metoh Episcopieĭ Rîmniculuĭ. După secularizare, s'a redus la biserică de mir. E deservită de un preot, un cîntăreţ şi un paracliser şi se înscrie în budgetul Statuluĭ pentru întreţinerea cultuluĭ divin o sumă anuală de 1070 leĭ.

Biserica este în bună stare, iar casele mănăstireştĭ sunt ruinate.

Flămînda saŭ **Schitul-Mărculeşti,** *colină,* pe teritoriul oraşuluĭ Cîmpulung, jud Muscel, pe malul stîng al rîuluĭ Tîrgul, coronată de o bisericuţă de stil grec, ce pare o cetate de apărare a Cîmpulunguluĭ. Ea are doĭ naşĭ: pe Negru-Vodă, fondatorul Cîmpulunguluĭ şi pe Hagi Marcu Rosetti, fondatorul schituluĭ. Acela o numi Flămînda; acesta Schitul-Mărculeşti.

Flămînda intră în domeniul tradiţieĭ; Mărculeşti în domeniul Istorieĭ. Tradiţia, după cum se vede, a predominat căcĭ colina şi azĭ se numeşte Flămînda.

D. C. D. Aricescu, în cartea sa intitulată «Istoria Cîmpulunguluĭ» (1855), arată ceea ce se spune asupra istorieĭ acesteĭ coline:

«După săvîrşirea bisericeĭ şi a cetăţeĭ, la leatul 1290, Negru-Vodă, după datina vechĭe a Romanilor de a consulta auguriĭ la facerea de cetăţĭ şi de templurĭ, vru să cunoască soarta oraşuluĭ Cîmpulung; deci luînd cîţĭ-va boerĭ d'aĭ săĭ, se urcară pe movilă din faţa oraşuluĭ, despre E., ca de acolo să poată observa augurul; iar la porţile cetăţeĭ puse custozĭ armaţĭ, ca să oprească pe ceĭ ce maĭ întîiŭ ar vrea să intre în lăuntru, ţiindu-ĭ sub bună pază până la reîntoarcerea sa din acea preumblare.

Negru-Vodă şi boeriĭ se aşezară jos, pe poeniţa de deasupra dealuluĭ numit Flămînda, şi începură a se mira de frumuseţile fireĭ şi a vorbi de vitejia strămoşilor lor şi de soarta acestuĭ oraş după moartea lor.

Şi aşteptară eĭ aci de dimineaţa până seara, fără a vedea pe nimenĭ intrînd în cetate. Tocmaĭ cînd eraŭ să se coboare, iată că zăreşte Negru-Vodă viind despre Apa Sărată un om zdrenţuros, cu o pălărie mare în cap, cu traista de gît şi cu un băţ noduros în mînă.

Negru-Vodă îşĭ puse ocheanul la ochĭ şi văzînd că era un ţigan, mult rîseră toţĭ de augurul acesta! Şi zise un boer luĭ Negru-Vodă:

— Cu triste va fi cetatea Mărieĭ tale; căcĭ ţiganul e om deştept şi priceput.

— Insă va fi lipsită de ale hrăneĭ, ca şi soiul acesta de rătăcitorĭ, zise alt boer.

Şi Negru-Vodă răspunse boerilor:

— Toată boala cu leacul eĭ. Precum D-zeŭ îngrijeşte de pasările ceruluĭ, aşa vom avea şi noĭ purtare de grije de oraşul nostru, în cît, dăruit cu drepturĭ şi privilegiurĭ, să nu pătimească d'ale hrăniĭ, de care sunt lipsite aceste locurĭ muntoase şi pietroase.

— Să trăieştĭ, Măria Ta, răspunseră boeriĭ. Urmaşiĭ vor înnălţa Măriei Tale, în aceste locurĭ unde aĭ descălicat Măria Ta, un monument neperitor, ca tutulor fondatorilor de cetăţĭ şi de ţărĭ.

— Să mergem, zise Negru-Vodă, căcĭ am flămînzit, şi fiind-că Negru-Vodă a flămînzit aci, aşteptînd augurul Cîmpulunguluĭ, Flămînda să se cheme în viitor colina aceasta, spre aducere aminte a acesteĭ zile.

De atuncĭ s'a numit locul acesta Flămînda».

Istoria ne spune că:

Din timpurĭ vechĭ era datină a se aduna Cîmpulungeniĭ la ziua înălţăreĭ luĭ Crist, pe vîrful Flămîndeĭ, cu tot clerul, avînd în frunte pe Egumenul mănăstireĭ, toţĭ în vestminte de sărbătoare.

Aci eĭ făceaŭ sfinţirea apeĭ, lîngă o cruce de piatră, ridicată la 1630, în onoarea înălţăreĭ Domnuluĭ, de maĭ mulţĭ pietoşĭ creştinĭ, mirenĭ şi călugărĭ. După spusa bătrînilor, eĭ ar fi ridicat astă cruce pe urmele alteĭ crucĭ, înălţată tot de Cîmpulungenĭ, şi tot în memoria Inălţăreĭ Domnuluĭ Cristos la cer.

Urcarea Cîmpulungenilor pe creasta Flămîndeĭ, în ziua de Inălţarea Mîntuitoruluĭ, şi ruga făcută aci de preoţĭ cu sfinţirea apeĭ, închipuiaŭ Inălţarea Domnuluĭ la cer, după muntele Măslinilor.

După sfinţirea apeĭ şi botezarea creştinilor de faţă, se întindea apoĭ pe creasta colineĭ o masă mare pentru săracĭ, făcută prin contribuţie; în urmă se întindea o altă masă, boerească şi negustorească, unde se deşertaŭ butie cu vin şi se sacrificaŭ mieĭ friptĭ şi coşurĭ cu ouă. In vale, pe poiana de lîngă drumul ce duce la Tîrgovişte, se făcea un mic zbor, unde flăcăiĭ şi fetele, în sunetul muziceĭ naţionale, învîrteaŭ hora până pe la miezul nopţeĭ.

Dar nu numaĭ la ziua Inălţăreĭ Domnuluĭ, ci şi în timpĭ de secetă, de epidemiĭ, de ploĭ multe, Cîmpulungeniĭ tot la Flămînda se urcaŭ cu tot clerul şi cu icoanele făcătoare de minunĭ, ca să roage cerul a'şĭ întoarce mănia de la dînşiĭ şi a-ĭ mîntui de flagelele cereştĭ trimise lor pentru curăţirea păcatelor.

La 1764, Maiŭ, cu ocaziunea sfinţireĭ apeĭ în ziua de Inălţarea Domnuluĭ, figura între auditorĭ şi unul din Ispravniciĭ judeţuluĭ, anume Hagi Marcu Rosetti, biv-vel Paharnic. Incîntat de frumuseţile natureĭ şi de

datinile străbune, el vru să ridice pe creasta acestuĭ deal o bisericuță, și se adresă către unul din ceĭ de față:

— Al cuĭ e locul acesta? întrebă el.

— Al uneĭ văduve din oraș, anume Anastasia sin Dumitrașcu Ogu.

— De ce n'a ridicat nimenĭ aicĭ o bisericuță pentru praznicul Inălțăreĭ Domnuluĭ nostru Isus Cristos?

— Era vorba odată să se facă aicĭ o bisericuță, dar oameniĭ aŭ dat zi peste zi și a rămas nefăcută, și apoĭ, destule bisericĭ sunt în oraș!

— Voiŭ să văd pe stăpîna locului.

Proprietara fu înfățișată înaintea ispravnicului.

— D-ta eștĭ Jupîneasa Anastasia a luĭ Dumitrașcu Ogu?

— Eŭ, coconule, zise văduva cu umilință.

— Dealul acesta numit Coasta-Vlaiculuĭ al d-tale e?

— Al meŭ.

— Iți e de vînzare?

— Este al copiilor.

— Ași dori să înalț aci, în fața orașuluĭ, o bisericuță, în slava Inălțăreĭ Domnuluĭ nostru Isus Cristos, și a sfîntuluĭ mareluĭ Mucenic Dimitrie. Veĭ fi trecută la pomelnicul ctitorilor și voiŭ întocmi așezămînturĭ folositoare de suflet cu facerea aceșteĭ biserici.

— Dacă este pentru casă de rugăciune, bucuros; dăruesc și eŭ locul acesta, fără nicĭ o para.

— Dar acesta este locul copiilor.

— Copiiĭ meĭ nu sunt creștinĭ? Nu le trebue și lor pomană pentru suflet? Și apoĭ, Cristos, care s'a răstignit pentru păcatele oamenilor, va da el copiilor meĭ, pentru aceasta dar din cer, care e maĭ scump de cît toate avuțiile lumeĭ acestea.

— Să trăeștĭ Jupîneasă, zise Rosetti, mișcat până la lacrimĭ de credința și pietatea aceșteĭ femeĭ, care lua bucătura copiilor ca s'o dea săracului, fratele Domnuluĭ.

Așa dar, văduva Ogu dărui Coasta-Vlaiculuĭ în actul săŭ de donare, cu data din Maiŭ 1765 pentru fondarea Schituluĭ Mărculești.

Intr'un an biserica fu terminată și tot în ziua Inălțăreĭ Domnuluĭ, anul 1765, fu tîrnosită dedicîndu-se Inălțăreĭ Domnuluĭ, în memoria suireĭ luĭ Cristos la cer și sfîntuluĭ Martir Dimitrie, în memoria luĭ Rosetti și a părinteluĭ Anastasieĭ Ogu. Atuncĭ Coasta-Vlaiculuĭ, numită și Flămînda, primi numirea de Schitul Mărculești, de la Marcu, fondatorul săŭ.

Daniile făcute Schituluĭ. Intre hrisoavele schituluĭ, trase din condica Flămîndeĭ, carĭ se aflaŭ la obșteasca epitropie, găsim pe cele următoare privitoare la daniile Schituluĭ:

a) Cartea de dar a Anastasieĭ Ogu, din 1765, prin care dăruește Coasta-Vlaiculuĭ, pentru facerea schituluĭ Mărculești.

b) Inscrisul de dar din 1770, Aprilie, al comisuluĭ Ioan Craioveanu, prin care dăruește schitului o casă în suburbia Sf. Ilie.

c) Hrisovul luĭ Manoil Rosetti, din 1770, Octombrie 26, prin care întărește dările pietoșilor donatorĭ, scutind 3 oamenĭ de contribuțiune în folosul schituluĭ și dîndu-ĭ cîte 10 leĭ pe lună dela vama Dragoslavele cum și 300 oca sare pe an dela Ocna Telega.

d) Cartea de dar din 1772, a luĭ Mateĭ Vlădescu, prin care dăruește schituluĭ partea sa de moșie dela Găureni, pe Bratia.

e) Hrisovul luĭ Mihail Șuțu din 1784, Februarie 14, prin care maĭ adaugă 4 scutelnicĭ la ceĭ 3 aĭ luĭ M. Rosetti, scutind încă bucatele schituluĭ de vamă și vinul de dijma legiuită și maĭ adăugînd 60 oca sare, tot de la Ocna Telega și 50 leĭ tot dela Dragoslavele.

f) Hrisovul luĭ Mihail Șuțu din 1792, Iulie 22, prin care maĭ adaugă 3 scutelnicĭ la ceĭ 7; și alțĭ 50 la ceĭ dela Dragoslavele, cum și 50 bolovanĭ sare, apărînd și productele schituluĭ de dijmărit.

g) Hrisovul luĭ Mihail Șuțu din 1792, Iulie, prin care maĭ dăruește schituluĭ 20 familiĭ Țiganĭ, dintre ceĭ domneștĭ.

In acest hrisov figurează și următoarele rîndurĭ:

«Acest schit e zidit de Bivvel Spătar (atuncĭ era Spătar) Dumitrașcu Rosetti, nu numaĭ pentru podoabă și închinăciune, ci maĭ mult spre a se face într'însul bunătățĭ; precum: învățătură de copiĭ, ajutor de sărmanĭ și altele; căcĭ, pentru închinăciunĭ aŭ creștiniĭ destule bisericĭ în oraș (în Cîmpulung)».

h) Hrisovul luĭ Moruzzi din 1793, 17 August, și al luĭ Ipsilante din 1793, August 22, aŭ coprinderea celor de sus.

i) Inscrisul Marieĭ, soția luĭ Nicolae Băcanu, din 29 Martie 1799, prin care dăruește schituluĭ o vie în dealul Gorgani.

j) Inscrisul de dar, dela 1797, 1 Iunie, al Egumenuluĭ Dositeiŭ Cîmpulungeanu, prin care dăruește schituluĭ doĭ Țiganĭ și un loc de casă în oraș în marginea țigănieĭ despre rîŭ.

Afară de aceste proprietățĭ și privilegiĭ, schitul Mărculești maĭ avea o vie cu otașniță, la Dealul-cel-Mare, ce s'a părăsit și alte viĭ la Drăgășani și la Vițichești, cum și livezĭ de fîn în Argeșel și la Jugur.

Schitul Mărculești în urmă

de 1788. Marcu Rosetti, după plecarea sa din Cîmpulung, lăsă epitropĭ aĭ bisericeĭ pe Archimandritul Dositeiŭ și pe bivvel Clucer Apostol Iumbășoiul. Eĭ îngrijiră de schit foarte bine pănă la războiul Turcieĭ cu Austria, 1788, cînd schitul fu ars și prădat, ca și Cîmpulungul. Epistatul orașuluĭ la 1789 reînoi schitul; dar la 1790 iar fu ruinat de un corp de Nemțĭ, carĭ se reînturnaŭ în Austria pe la Cîmpulung.

In timpul acesta Rosetti se afla în Constantinopole.

Sub domnia luĭ Mihail Șuțu (cumnatul luĭ Rosetti) acesta intră în țară și căpătă de la Șuțu hrisovul din 1792, Iulie 22, prin care se da schituluĭ pe fie-care an cîte 20 scutelnicĭ, 20 familiĭ de Țiganĭ, 1200 leĭ dela vama Dragoslavele și 50 bolovanĭ de sare dela Ocna Telega.

Cu aceste ajutoare cu cele date de creștinĭ, și cu cele ce maĭ dărui Rosetti, se repară biserica și chiliile, făcîndu-se o școală de băețĭ de limba Romînă, în locul școaleĭ domneștĭ a Doamneĭ Chiajna, școală care încetase din cauza turburărilor politice. Se fixă profesoruluĭ o gratificație anuală, afară de salariul ce primea de la Mitropolie; în fine, din venitul schituluĭ se asigură untul-de-lemn, cărțile și făcliile trebuincioase bisericeĭ, cum și salariul preotuluĭ și a tot personaluluĭ schituluĭ.

Rosetti regulă legaturile următoare:

a) A se mărita pe tot anul cîte 3 fete orfane, de părințĭ scăpătațĭ, din Cîmpulung; însă două fete la Inălțare și una la Sf. Dumitru și acestor fete să se dea ca zestre, de fie-care, cîte un rînd de haine și cîte o vacă cu lapte, cheltuindu-se pentru măritișul lor de la schit cîte 50 leĭ.

b) A se îmbrăca cîte 5 săracĭ din oraș, cheltuind pentru îmbrăcămintea lor cîte 10 leĭ de fie-care; însă, 3 săracĭ la Inălțare și 2 la Sf. Dumitru.

c) A se plăti dascăluluĭ de copiĭ, la Sf. Dumitru, 20 leĭ, afară de salariul ce-ĭ dă de la Sf. Mitropolie.

d) A se cheltui la cele două praznice ale schituluĭ, 30 leĭ și cîte 15 leĭ de fie-care praznic, pentru mîncarea săracilor.

După aceea, așeză un econom în schit, puse schitul sub epitropia vorniculuĭ Const. Filipescu (tatăl luĭ baș boer Iordache Filipescu), legînd ca epitropia numituluĭ boer să treacă și la urmașiĭ săĭ; supuse la blestemul soboruluĭ de la Nicheea pe orĭ-cine, saŭ Domn saŭ particular mirean, saŭ călugăr, care ar îndrăzni saŭ ar cerca să calce vr'o dată una din așezămintele de maĭ sus.

Cît a trăit Banul Iordache Filipescu, folosul schituluĭ Flămînda l-a avut un negustător din Cîmpulung, însărcinat a întrebuința folosul acesta la ținerea în bună stare a bisericeĭ; iar maĭ tîrziŭ a trecut de la familia Filipesculuĭ la Obșteasca Epitropie.

Căzînd în ruină la anul 1887 s'a reparat de primăria locală, care în prezent o întreține.

Flămînda, *movilă,* în fața orașuluĭ Cîmpulung, jud. Muscel. In vechime se numea Coasta-Vlaiculuĭ. A fost dăruită de văduva Anastasia Ogu, proprietară, cu actul de danie din Maiŭ 1765 (7273) pentru fondarea schituluĭ Flămînda.

Flămînda, *insulă,* în Dunăre la S. de com. Prundul, pl. Oltenița, jud. Ilfov.

Flămînda, *pichet* de graniță, pe Dunăre, cu No. 1, lîngă insula Flămînda și la S. de lacul Greaca, jud. Ilfov.

Flămînda, *loc izolat,* la N. de com. Prundul, pl. Oltenița, jud. Ilfov. Are spre E. dealurĭ pe carĭ se cultivă vița.

Flămînda, *loc izolat,* pl. Znagov, jud. Ilfov.

Flămînda (Canela), *parte* din *pădurea* Cheea, com. Zilișteanca, jud. Buzăŭ.

Flămînda, *pîrîiaș,* format pe teritoriul com. Cîmpurile și care se varsă în Șușița, jud. Putna.

Flămînda (Vatra-Schituluĭ-), *moșie,* jud. Argeș, pl. Oltul, cu o întindere de 572 pogoane, din care 400 pogoane pădure, proprietatea statuluĭ, pendinte maĭ înainte de mănăstirea Flămînda.

La 1877 avea un venit anual de 6805 leĭ, 94 banĭ și a fost ipotecată împreună cu alte proprietățĭ ale statuluĭ, pentru acoperirea emisiuneĭ biletelor ipotecare în sumă de 27 milioane. Pe periodul 1883—88, arenda acesteĭ moșiĭ a fost de 680 leĭ. Pe această moșie sunt 2 morĭ și 4 piue, case marĭ și magaziĭ.

Flămîndeĭ (Valea-), *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Blăjani. Se zice că aci ar fi fost în vechime un schit, pe ruinele căruia s'a ridicat biserica satuluĭ.

Flămînzeni, *sat,* jud. Ilfov, pl. Znagovul; face parte din com. rur. Bucoveni. Este situat pe malul drept al rîuluĭ Colentina,

la E. pădureĭ Rîioasa. Spre V. trece calea ferată Bucureşti-Ploeşti şi calea naţională Bucureşti-Piteşti.

Satul, împreună cu Atîrnaţi şi Buftea, se întinde pe o suprafaţă de 3458 hect., cu o populaţie de 595 locuitorĭ. Principele Al. B. Ştirbeiŭ are 2350 hect. şi locuitoriĭ 1108 hect. Proprietarul cultivă 1032 hect. (15 sterpe, 1305 pădure). Locuitoriĭ cultivă 1053 hect., restul fiind sterp.

Are o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ şi 1 hangiŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 551 şi al celor micĭ de 398.

Flămînzeşti, *com. rur.*, judeţul Argeş, pl. Argeş, la 1 kil. de Curtea-de-Argeş (reşedinţa subprefectureĭ) şi la 29 kil. de Piteşti. Se compune din satele: Bolniţa, Ţigănia, Flămînzeşti, Marina şi Valea-Uleiuluĭ, avînd peste tot 150 familiĭ, saŭ 452 suflete, din carĭ 22 Ţiganĭ. Este udată de rîul Argeş. Se află la N. de oraşul Curtea-de-Argeş, la o depărtare de vr'o 3 kil. Are o biserică; o şcoală primară rurală.

Budgetul comuneĭ, pe anul 1882—83, a fost de 1058 leĭ, 73 banĭ la veniturĭ şi de 969 leĭ la cheltuelĭ.

După o publicaţie oficială (1887), această comună numără 119 contribuabilĭ şi are un budget de 1733 leĭ la veniturĭ şi de 1534 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor a fost în anul 1887 de 260 capete vite marĭ (250 boĭ şi vacĭ, 8 caĭ, 2 bivolĭ) şi de 295 vite mărunte (180 oĭ şi 115 rîmătorĭ).

Flămînzeşti, *sat,* pe malul stîng al Argeşuluĭ, în jud. şi pl. Argeşul; formează împreună cu alte sate com. rur. Flămînzeşti. Aicĭ este reşedinţa primărieĭ. Are o biserică, cu hramul Sfinţiĭ Ingerĭ, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o şcoală primară rurală.

Flămînzeşti, *moşie,* din jud. Argeş. Vezĭ Vatra-Episcopieĭ-Argeş.

Flămînzi, *com. rur.*, situată în centrul plăşeĭ Coşula, jud. Botoşani. Se întinde la Nord-Vestul dealuluĭ Ţencuşa, pe un teritoriŭ ondulat de dealurĭ şi acoperit cu pădurĭ. Comuna se compune din satele: Cordunul, Flămînzi, Poiana şi Prisăcani. Are o suprafaţă de 5900 hect., din carĭ 1753 hect. ale locuitorilor şi 4147 hect., proprietate mare, din carĭ 1287 hect. sunt acoperite cu pădure, în care predomină fagul, carpenul, plopul şi teiul.

Locurile cultivate aŭ o întindere de 3600 hect.; viile aŭ o întindere de 10 hect.

Are o populaţie de 2895 suflete, saŭ 516 familiĭ, locuind în 534 case; sunt 458 contrib.

Numărul vitelor e de 2984: 1300 boĭ şi vacĭ, 261 caĭ, 1120 oĭ şi 303 porcĭ.

Comuna e străbătută în partea de N.-E. de calea naţională Botoşani-Hîrlăŭ şi de şosele comunale.

Are o moară de apă pe pîrîul Miletin.

Sunt 4 bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ şi 5 cîntăreţĭ; o şcoală de băeţĭ, condusă de 1 învăţător plătit de stat şi 53 elevĭ; o şcoală de fete, cu 1 învăţătoare şi 19 eleve.

Numărul copiilor cu etatea de a frecuenta şcoala e de 158 băeţĭ şi 143 fete.

Budgetul comuneĭ e de 6390 leĭ la veniturĭ şi 6367 leĭ, 30 banĭ la cheltuelĭ.

In acest cătun se află 8 cîrciumĭ; 10 comercianţĭ şi 17 meseriaşĭ.

Flămînzi, *sat,* aşezat pe valea Fundoaia, în partea de S. a comuneĭ Flămînzi, pl. Coşula, jud. Botoşani. Moşia Flămînzi formează tot teritoriul com. Flămînzi, cu toate satele din carĭ e compusă.

Are o populaţie de 175 familiĭ, saŭ 982 suflete.

Sunt 3 bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ şi 5 cîntăreţĭ; 1 şcoală de băeţĭ, condusă de un învăţător şi frecuentată de 53 elevĭ; 1 şcoală de fete, condusă de o învăţătoare şi frecuentată de 19 eleve.

Satul Flămînzi nu pare a avea o vechime mare. Cel maĭ vechiŭ proprietar cunoscut a fost Teodor Balş, care şĭ-a făcut case de cărămidă, în partea de N. a satuluĭ şi o biserică de zid, pe care o sfinţi la 1813. Treptat îşĭ mări moşia prin cumpărăturĭ de la Alex. Mavrocordat, fostul proprietar al Storeştilor şi de pe la răzăşĭ, carĭ, se zice, eraŭ stabiliţĭ în partea cîmpuluĭ. Insă, în satul vechiŭ, fiind puţinĭ locuitorĭ, Balş a adus oamenĭ din diferite părţĭ, cum şi din Bucovina şi din Galiţia, le-a dat voe să-şĭ facă case şi să fie ca muncitorĭ pe moşie şi cum ceĭ maĭ mulţĭ eraŭ săracĭ şi lipsiţĭ de toate, veciniĭ i-aŭ numit Flămînzi, de unde a rămas numele şi satuluĭ şi comuneĭ. O parte de sat maĭ e numit şi Valea-Fundoaeĭ, de la numele văeĭ pe care e aşezată.

Vite sunt: 280 boĭ şi vacĭ, 92 caĭ, 602 oĭ, 8 capre şi 89 mascurĭ. Sunt 96 stupĭ.

In sat sunt 2 cîrciumĭ; 3 comercianţĭ; 8 meseriaşĭ.

Fleanca, *cîmpie,* județul Vîlcea. Vezĭ Porcilor (Dealul-).

Fleaşca, *com. rur.,* situată la S. de lacul Fleașca, jud. Brăila, pl. Călmățuiul, la depărtare de 2 kil. Spre N. curge apa Călmățuiuluĭ. Se mărginește la E. cu com. Dudescu; la N.-V., cu Ulmul și com. Slobozia-Cireșul; la V., cu com. Jugureanul; la N.-E., cu căt. Scărlătești și la S., cu com. Colțea. Suprafața com. este de 4417 hect.

Are o populație de 207 familiĭ, saŭ 908 suflete, din carĭ 148 contribuabilĭ. Știŭ carte 87 persoane; nu știŭ, 821.

Veniturile com. sunt de 3100 leĭ și cheltuelile de 3035 leĭ, 30 banĭ.

Loc. împroprietărițĭ, după legea din 1864, sunt 114 și neîmproprietărițĭ, 13.

Sunt 5 debite; 7 cîrciumĭ.

Vite: 1531 vite marĭ cornute, 456 caĭ, 1194 oĭ și 400 porcĭ. Suhatul vitelor e de 800 hect.

Are o biserică, fondată la 1875 de proprietarul moșieĭ, A. Simu, deservită de 1 preot, 1 cîntăreț și 1 paracliser; o școală mixtă, înființată la 1863, frecuentată de 60 elevĭ și 19 eleve.

Drumurĭ: la Vizirul, spre E., trecînd calea ferată Făurei-Fetești, la cantonul 12 și de aci peste podul de pe Călmățuiŭ la com. Filiul și apoĭ spre Vizirul (28 kil.); la Colțea, spre S., pe lîngă Movila-Țiganuluĭ până în drumul ce duce la com. Colțea (11 kil.); la com. Ulmul, spre N.-V. pe deal pe la movila Bechet (6 kil); la com. Slobozia-Cireșul, spre N.-N.-V., peste șosea la Brăila, spre N.-E. (62 kil.). In comună sunt 5 strade nealiniate. S'a înființat la anul 1841 de locuitorĭ, prin stăruința d-luĭ Conte Petru de Roma; șĭ-a luat numele de la lacul mocirlos din apropiere. Maĭ înainte comuna se afla în vale lîngă lac și s'a desființat din cauza ciumeĭ de la 1821.

Fleaşca, *sat,* în jud. Brăila, pe muchea platouluĭ de S., în partea de N. a com. cu același nume, la 62 kil. spre S.-V. de orașul Brăila S'a înființat la 1848 prin stăruința d. Petru Conte de Roma, fostul proprietar al moșieĭ. Suprafața satuluĭ este de 35 hect., avînd 88 case, 3 cîrciumĭ și 2 lipscăniĭ. Are o școală mixtă, înființată la 1863 întreținută de stat, frecuentată de 60 elevĭ și 19 eleve, cu un local propriŭ; o biserică zidită la 1875 de d. Anastase Simu proprietarul moșieĭ, deservită de un preot și un paracliser. Populația este de 110 familiĭ, saŭ 403 suflete, din carĭ: 145 bărbațĭ, 258 femeĭ; 202 căsătorițĭ și 301 necăsătorițĭ; 69 persoane știŭ carte, 444 persoane nu știŭ.

Vite sunt: 850 vite marĭ cornute, 210 caĭ, 390 oĭ și 230 rîmătorĭ.

Fleaşca, *moşie,* pendinte de com. cu același nume, pl. Călmățuiul, jud. Brăila; proprietatea d. A. Simu, cu o suprafață de 2500 hect. și un venit de 20459 leĭ.

Fleaşca, *lac,* situat la N. com. Fleașca, jud. Brăila, între muchea și viroaga Puturosul, între șosea și calea ferată, în pl. Călmățuiul. Se formează din ploĭ și zăpezĭ și vara seacă. Altă-dată se zice, era maĭ mare și producea mult stuf, fiind alimentat din partea de N. de apa Călmățuiul. In partea de S. se scurgea și acolo se află o moară.

Fleaşca, *movilă,* la 500 m. de satul Fleașca, jud. Brăila, pe muchea platouluĭ. Lîngă această movilă sunt casele proprietățeĭ, cu o frumoasă grădină și vie.

Fleondoroaia, *numire vechie,* dată de locuitorĭ *loculuĭ* unde astă-zĭ se află satul Grivița, jud. Tecuciŭ, pl. Bîrlad, com. Călmățuiul.

Flescinoagele, *cătun,* com. Bechetul, pl. Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanați, situat în valea cu același nume, spre E. de com.; are 42 locuitorĭ.

Flescinoagele, *vale,* în jud. Romanați, spre N.-E. de Dealul Saruluĭ. Incepe de la com. Cocorești, trece pe lîngă satul Flescinoagele și se termină la Spurcați, în Valea-Oltuluĭ. Prin această vale curge rîul Cornesul și în partea superioară desparte Dealul-Saruluĭ de Dealul-Secilor.

Fleşti, *moşie,* cu o întindere de 2288 pogoane, din carĭ 1700 pogoane pădure, în jud. Argeș, pl. Pitești. Este proprietatea statuluĭ, fostă pendinte de Mitropolia din București. Are o arendă anuală de 3600 leĭ. Pe moșie sunt 4 morĭ, case, han și magaziĭ.

Floarea, *cătun,* în com. Bicazul, plasa Piatra-Muntele, județul Neamțu.

Floarea, *munte,* pe hotarul jud. Neamțu, despre Transilvania. Este situat în grupa munților Cicul-Tarcăul. Vezĭ Carpați, munțĭ.

Floarea, *vale,* în raionul com. Dobreni, pl. Podgoria, județul Muscel, care, după ce udă par-

tea de E. a comuneĭ, se varsă în gîrla Cîrcinovul.

Floarea, *vălcea,* jud. Vîlcea, pl. Cerna-d.-s., com. Popeşti.

Floareĭ (Balta-), *lac,* pe valea Glavaciocul, pe proprietatea Fetele, pendinte de com. Blejeşti-Neamţu, pl. Glavaciocul, judeţul Vlaşca.

Floareĭ (Lacul-), *lac,* în com. rur. Almăjelul, pl. Cîmpul, jud. Mehedinţi.

Floca, *vîrf de munte,* în dreapta rîuluĭ Argeş, jud. Argeş, plaiul Loviştea.

Flocea, *vîrf de munte,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Schitul-Frumoasa, din care izvoreşte Tazlăul-Sărat.

Floceşti, *sat,* jud. Bacăŭ, plasa Trotuşul, com. Jăvreni, situat d'a stînga Trotuşuluĭ. Are o populaţie de 22 familiĭ, saŭ 54 suflete.

Vite sunt: 29 vite cornute, 15 caĭ şi 19 rîmătorĭ.

Floceşti, *sub-diviзie* a *satuluĭ* Hîrja, situată d'a dreapta Oituzuluĭ, jud. Bacăŭ.

Floceşti, *moşie,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Jăvreni.

Floceşti, *pădure,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Jăvreni, de 270 hect., amenajată (sistemul adoptat: crîng compus). Esenţe: stejar şi fag. Proprietar Alex. Iuraşcu.

Flocĭ (Cetatea saŭ **Oraşul-de-),** *fost oraş* şi *cetate,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, pe malul stîng al rîuluĭ Ialomiţa, în apropiere de Dunăre.

Romaniĭ colonizînd Dacia, aŭ ridicat maĭ multe cetăţĭ şi oraşe, între carĭ zidiră şi o cetate pe malul stîng al Dunăreĭ, aproape de gura rîuluĭ Ialomiţa, care după uniĭ istoricĭ, s'ar fi numit Ziridava.

Pe la jumătatea secoluluĭ al cincelea, Dacia luĭ Traian fiind cotropită de Slavĭ, oraşul de Flocĭ şi locurile de prin prejur eraŭ punctul cel maĭ populat de cotropitorĭ. Aceştia eraŭ maĭ puţin deşĭ cu cît se depărtaŭ spre V, fără însă să treacă dincolo de rîul Argeş. De la dînşiĭ a rămas numirea de Ialomiţa ce s'a dat rîuluĭ şi maĭ tîrziŭ jud. întreg, precum şi maĭ multe movile, ce se maĭ conservă şi azĭ risipite pe cîmpiile judeţuluĭ.

La 1573, Alexandru-Vodă, Domnul Munteniеĭ, dînd ajutor luĭ Petre Şchiopul ca să ia tronul Moldoveĭ, a fost bătut la Rîmnicul Sărat de Ioan I, Domnul Moldoveĭ, şi fugind după cîmpul de luptă s'a adăpostit în Cetatea-de-Flocĭ.

La 1594, Mihaiŭ-Viteazul, voind a curăţi cu totul Ţara de Turcĭ, trimise pe Banul Calomfirescu cu un corp de armată; acesta după ce bătu pe Turcĭ, luă Cetatea-de-Flocĭ şi ĭĭ dădu foc; apoĭ trecu Dunărea, bătu Hîrşova şi o luă.

La 1689, Häusler, general austriac, intrînd în Bucureşti, Domnul Ţăriĭ, Constantin II Vodă Basarab Brîncoveanu, a trimis după ajutor la Tătarĭ, carĭ aŭ şi venit cu Galga, sultanul lor şi la Oraşul-de-Flocĭ s'aŭ unit cu Constantin-Vodă, pornind către Bucureşti în contra luĭ Häusler.

Oraşul-de-Flocĭ era cea maĭ principală localitate a judeţuluĭ; avea 38 bisericĭ, o căpitănie militară şi făcea parte din pl. oraşuluĭ, care avea 26 sate. Fiind port însemnat în ţară, aicĭ era mare mişcare comercială; se exporta pentru Orient: boĭ, oĭ, caĭ, sare, unt, seŭ, vin, pastramă, miere, pieĭ de vite, vînaturĭ, lemne, etc. Era cea maĭ însemnată piaţă a Ţăriĭ, unde se vindea multă lînă, pentru care şi oraşul a luat numirea de Oraşul-de-Flocĭ.

Pe la începutul secoluluĭ trecut, mişcarea comercială a încetat şi oraşul a mers spre decădere, căcĭ încetase de a maĭ fi capitala judeţuluĭ. Incetul cu încetul s'a părăsit şi din marele şi vestitul oraş nu a maĭ rămas de cît o silişte.

Alexandru Ipsilante, Domnul Munteniеĭ, printr'un hrisov cu data 1779, a donat mănăstireĭ Mărcuţa, de lîngă Bucureşti, moşia Domnească (a statuluĭ), numită: «ot oraş sud Ialomiţă», adică oraşul cel vechiŭ de Flocĭ, la gura Ialomiţeĭ, două miĭ stînjenĭ moşie, cu condiţiune ca mănăstirea Mărcuţa, să iea venit din orĭ-ce ar rodi pe dînsa, iar pe săteniĭ, cîţĭ vor maĭ locui în vechea silişte a tîrguluĭ oraşuluĭ, să nu-ĭ maĭ supere de clacă, ci să dea numaĭ dijmă şi numaĭ mănăstirea să aibă dreptul să vîndă vin şi rachiŭ.

Locuitoriĭ cîţĭ se maĭ găseaŭ pe moşia dăruită aŭ protestat contra aceluĭ legat al Domnuluĭ Ţăreĭ, arătînd ca dînşiĭ aŭ fost din vechime orăşenĭ, şi nicĭ odată nu aŭ fost clăcaşĭ şi nicĭ dijmă n'aŭ plătit, ci s'aŭ bucurat pe moşie de toate drepturile ce le aveaŭ pe atuncĭ toţĭ locuitoriĭ din alte oraşe ale Ţăriĭ. La protestul făcut, neobţinînd nicĭ o dreptate şi nemulţumiţĭ cu soarta ce li se creasе prin acea donaţiune, locuitoriĭ s'aŭ împrăştiat prin satele de prinprejur, uniĭ purtînd şi până azĭ numele de Orăşenĭ.

In hati-humaiunul întăritor vechilor privilegiĭ ale Țăriĭ-Romîneștĭ și Moldoveĭ, dat de Sultanul Selim IV în anul 1803, pe timpul domnieĭ luĭ Constantin-Vodă Ipsilante în Țara-Romînească, între altele se citește: «Dacă trebuința ar cere ca să se înnoească și să se deschidă ca maĭ înainte schelele vechĭ ale Țăriĭ-Romăneștĭ, precum Orașul-de-Flocĭ și altele, pentru înlesnirea exportațiuniĭ producțelor țăriĭ, să aibă drept locuitoriĭ a le înnoi și a se folosi de ele întru cît nu vor duce pagubă înalteĭ mele împărățiĭ».

Spre V. de satul Piua-Petreĭ, pe partea stîngă a șoseleĭ dintre Piua-Petreĭ și Țăndărei, pe o cîmpie plană, se află azĭ un bloc de zid de cărămidă, ultima urmă a aceluĭ mare și vechiŭ oraș.

Este confirmat de cronicarĭ, că Mihaiŭ-Viteazul a fost fiul luĭ Pătrașcu-Vodă-cel-Bun și al Doamneĭ Tudora și că a fost născut în Tîrgoviște la anul 1557; cu toate acestea un istoric străin, scriind despre Mihaiŭ-Viteazul, zice, că pe timpul domnieĭ luĭ Pătrașcu-Vodă, se afla în orașul de Flocĭ o femee frumoasă, văduvă, vînzătoare de vinurĭ, care avea la casa eĭ pe un grec bogat, beilicciŭ, adică negustor trimis de Poartă a cumpăra în țară oĭ, bucate, etc. Acea femee, dînd naștere unuĭ copil a dat fiuluĭ săŭ inel, și ducîndu-se la Constantinopol, a găsit pe tată-săŭ devenit om puternic și avut, care recunoscînd, după inel, pe fiul săŭ, a mijlocit pe lîngă Poartă, prin dare de banĭ și prin influența ce avea, pentru a-l face Domn în Muntenia.

Flocoasa, *măgură* și *punct trigonometric de observație,* lîngă Dunăre, la N. de Golenți, plasa Cîmpul, jud. Dolj; are o înălțime de 85 m.

Flocoasa, *movilă,* în jud. R.-Sărat, pl. Gradiștea, com. Sălcioara, în partea de V. a eĭ; locuitoriĭ o ară necontenit, așa că cu timpul o să dispară.

Flocoasa, *popină,* jud. Brăila, la 1 1/2 kil. spre N.-E. de satul Jugureanu, pe lunca Călmățuiuluĭ.

Flocoasă (Măgura-), *măgură,* în jud. Teleorman, com. Șegarcea-din-Deal, numită ast-fel din cauza ierbeĭ marĭ ce crește pe dînsa.

Flocosul, *movilă,* pe domeniul Giurgiuluĭ, pl. Marginea, jud. Vlașca, însemnată pentru că pe dînsa, la toate rezbelele între Turcĭ și Rușĭ, cînd aceștia aŭ venit la Giurgiu, așezaŭ aci un post de observație.

Flocoșanca, *numire,* ce purta în vechime *moșia* Elizabeta, jud. Teleorman.

Flocoșeaua-Mare, *măgură,* pe moșia Furculești, jud. Teleorman.

Flocoșeaua-Mică, *măgură,* între moșiile Furculești și Șovărești, jud. Teleorman.

Flondora, *sat,* la care este alipit și Domoșani-Crupenschi, comuna Manoleasa, plasa Bașeul, jud. Dorohoiŭ.

Are o populație de 83 familiĭ, saŭ 314 suflete.

E situat pe malul Volovățuluĭ.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot, 1 cîntăreț și 1 pălămar; este de lemn și tencuită, făcută la 1804, de preotul Vasile Flondor.

Săteniĭ înproprietărițĭ aŭ 82 hect. 89 ariĭ pămînt; iar stăpînul moșieĭ are 1366 hect. 31 ariĭ cîmp. Iaz este unul, numit al-luĭ-Flondor, pe o întindere de 42 hect. 97 ariĭ; conține peștĭ și racĭ. Pe teritoriul satuluĭ este: o livadă și 4 pog. vie.

Pîrîul ce trece pe moșie este Volovățul.

Drumurĭ principale sunt: acel de la Domoșani, de la Liveni, de la Șerpenița și de la Tescureni, carĭ toate, unindu-se la podul de pe Volovăț, se duc la Săveni.

Hotarele moșieĭ sunt: Liveni, Șerpenița, Domoșani, Sîrbi și Avrămeni.

Aci e leagănul familieĭ Flondor, una din cele maĭ vechĭ familiĭ ale Moldoveĭ.

Toader Flondor era Armaș-Mare, în timpul Domnieĭ a 3-a a luĭ Duca-Vodă, pe la 1679 până la 1684. Din porunca luĭ Vodă el tăiă capetele: Visterniculuĭ Vasile Gheuca, Jigniceruluĭ Gheorghe Bogdan și Slugeruluĭ Lupu Bogdan, dinaintea porțeĭ Curților Domneștĭ din Iași. Invinovățirea lor era că, făcuse cărțĭ de pîră asupra Domnuluĭ, conspirînd contra luĭ și atrăgînd cu eĭ pe maĭ mulțĭ boerĭ. Denunțațĭ fiind de Hatmanul Buhuș, s'a însărcinat pe Sărdarul Gheorghe Ciudin, de a-ĭ prinde; aducîndu-ĭ la Iașĭ, îndată i-aŭ judecat Divanul Domnesc și i-aŭ condamnat la moarte, măcar că soția luĭ Gheuca era vară-primară cu Nastasia, Doamna luĭ Vodă-Duca.

Flondora, *iaz,* județul Dorohoiŭ. Vezĭ Flondora, sat.

Floranul, *sat,* pendinte de com. rur. Căciulatul, pl. Dumbrava-d.-s., jud. Dolj, situat la o depărtare de 100 m. de Căciulatul, unde e reședința comuneĭ.

Floranul, *moșie*, jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., com. Răchita, aparținînd statuluĭ împreună cu Vilcomul și Ștubeiul. Este arendată de la 1892—98 cu 35050 leĭ anual.

Florea, *sat*, cu 10 fam., jud. Argeș, pl. Pitești; face parte din com. rur. Bascovul-Flești.

Florea, *deal*, pe teritoriul satuluĭ Hărpășești, com Popești, plasa Cîrligătura, jud. Iași.

Florea, *baltă*, situată în valea Urși, spre V. de com. Giuvărești, pl. Balta-Oltul-d.-j., jud. Romanați.

Florea-Mitroĭ (Măgura-luĭ-), *măgură*, la Nordul moșieĭ Rîioși, pl. Tîrguluĭ, jud. Teleorman; servește ca semn de hotar.

Florea-Savu (La-), *loc izolat*, pe moșia Folești-d.-s., pl. Horezul, jud. Vîlcea, fost pendinte de mănăstirea Bistrița și în întindere de 3 kil.

Floreasca, *sat*, jud. Ilfov, plasa Dîmbovița; face parte din com. rur. Băneasa-Herăstrăŭ. Este situat la S.-E. de Băneasa, pe malul drept al rîuluĭ Colintina, unde formează lacul Floreasca. In partea de N. satul e mlăștinos.

Se întinde pe o suprafață de 153 hect., cu o populație de 174 locuitorĭ.

D-na Elena Cornescu are 110 hect., din carĭ cultivă 60 hect., iar 50 sunt rezervate pentru izlaz. Locuitoriĭ aŭ 43 hect.

Comerciul se face de 7 cîrciumarĭ. S'aŭ stabilit în sat 13 străinĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 131 și al celor micĭ de 5.

Floreasca, *cătun*, în jud. Ialomița, plasa Ialomița-Balta, pendinte de com. Dormărunt.

Floreasca, *lac*, jud. Ilfov, la N. de București, lîngă căt. Floreasca, format de rîul Colentina.

Floreasca, *vechie numire a moșieĭ* Corbul, din jud. Buzăŭ, com. Cătina.

Floreasca, *numire*, ce se maĭ dă *moșieĭ* Gomoești, din jud. Buzăŭ, com. Costești.

Floreasca, *numire*, ce se maĭ dă *moșieĭ* și *pădureĭ* Gura-Dimieneĭ, jud. Buzăŭ, după vechiĭ proprietarĭ.

Floreasca, *moșie*, pe care s'aŭ împroprietărit la 1864 o parte din locuitoriĭ comuneĭ Tîrlești, plaiul Teleajenul, jud. Prahova.

Floreasca, *șes*, pe teritoriul satuluĭ Șchiopeni, com. cu acelașĭ nume, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ. Are o suprafață cam de 46 hect. O parte din acest șes, din cauza loculuĭ accidentat, se numește Hîrtopul.

Floreiul, *localitate*, în jud. Prahova, plaiul Peleșul, com. Teșila.

Floreiul, *munte*, jud. Prahova, plaiul Peleșul, com. Teșila, acoperit peste tot cu verdeață.

Floreiul, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic încă din anul 1883, pe moșia Comarnicul, pendinte de com. Comarnicul, plaiul Peleșul, jud. Prahova.

Floreiul, *pîrîŭ*, jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Velești, pe stînga rîuluĭ Geamartaluiul.

Floreiul, *rîușor*, izvorește dintre munțiĭ com. Sinaia și Teșila, plaiul Peleșul, jud. Prahova; curge de la N.-V. către S.-E. și se varsă în rîul Doftana, pe malul drept, în raionul com. Teșila.

Florentinul, *insulă* în Dunăre, în apropiere de com. rur. Salcea, pl. Cîmpul, jud. Mehedinți.

Florentinul, *pichet* de *graniță*, pe marginea Dunăreĭ, pl. Cîmpul, jud. Mehedinți.

Florești, *com. rur.*, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., la 46 kil. de orașul Craiova și la 11 kil. de Filiași, reședința sub-prefectureĭ.

Este situată parte pe valea Arpadieĭ, parte pe șesul Gilortuluĭ și parte pe dealul Icleanul.

Se mărginește la N. cu com. Poiana, de care se desparte prin semne convenționale; la S. se învecinește cu com. Țînțăreni și cu com. Fratoștița; la E., cu com. Valea-Bouluĭ de care se desparte printr'un drum ce merge pe dealul Icleanul; la V. se mărginește cu com. Braniștea și Ionești din jud. Gorj, de care se desparte prin rîul Gilortul. Limita de N. începe de peste Gilort, merge cînd drept cînd șerpuind prin Valea-Garduluĭ, Valea-Budișoareĭ, culmea dealuluĭ Icleanul și a dealuluĭ Mălăețel. Limita de S. începe din rîul Gilortul, merge cotind pe lîngă comuna Țînțăreni, prin Valea-Epeĭ până în culmea dealuluĭ Icleanul. Limita de E. merge asemenea cotind pe lîngă dealul Icleanul, chiar pe muchea sa. Limita de V. merge aproape pe malul stîng al Gilortuluĭ.

Comuna e accidentată de dealul Icleanul, care are o înălțime de 400 m. și prezintă 2 vîrfurĭ: al-Bobiceanuluĭ și al-Cocoșatu-

luĭ. Are cîte-va cîmpiĭ şi anume: Şesul-Căpintenilor, Şesul-Chicioăreĭ şi Cîmpul-Cerbuluĭ.

Este udată de rîul Gilortul, afluent din stînga Jiuluĭ; vine din com. Poiana, trece în com. Popeşti pe la N., face în mare parte limita comuneĭ către cele vecine din Gorj şi se varsă în Jiŭ, pe teritoriul aceste com. în dreptul com. Ţînţăreni. Gilortul primeşte în stînga următoarele pîrîiaşe: Arpadia care izvoreşte din dreptul cătunuluĭ Floreşti, curge cu direcţiunea E.-V. şi se varsă în Gilort, în dreptul bălţiĭ Eduluĭ; Valea-Lungă care izvoreşte din dealul Icleanul, din căt. Chicioara, curge pe Valea-Lungă de la E.-V. până ce întîlneşte calea judeţeană Gilort-Tîrgu-Jiul, de unde se îndreptează spre N.-V. până ce se varsă în Gilort la Balta-cu-Peşte. Al 3-lea afluent al Gilortuluĭ este Valea-Epeĭ ce ia naştere din dreptul com. Fratoştiţa, din Cîmpul-Căpintenilor, merge aproape pe limita de S. a comuneĭ, se varsă în Gilort, aproape de unirea acestuia cu Jiul. Cele treĭ gîrle curg toate pe văile cu acelaşĭ nume; pe lîngă acestea maĭ sunt în com.: Valea-Garduluĭ, Valea-Budulanuluĭ şi Valea-Vîrvoreanuluĭ. Peste rîul Gilortul se află un pod şi un vad, în dreptul moriĭ luĭ Bălcescu, care nu maĭ umblă.

In com. sunt 3 bălţĭ: Balta-Eduluĭ, Balta-cu-Peşte şi Cotul, carĭ sunt maĭ toată vara secate. Sunt şi 3 fîntînĭ: Securea, Fîntîna-Rece şi Fîntîna-Mare. Pe lîngă Gilort se află smîrcurile Gilortuluĭ.

Numele de Floreşti al comuneĭ vine de la unul Florea ce a fost capul uneĭ cete şi care a stat aci până la 1858, cînd s'a mutat şi maĭ departe de unde se află acum comuna. Azĭ comuna se compune din 4 cătune: Floreşti, căt. de reşedinţă, Arpadia, Căpinteni şi Chicioara. Cătunul Arpadia este situat pe o vale, coprins în stînga şi în dreapta între două şirurĭ de dealurĭ, acoperite cu pădurĭ şi cu pometurĭ. Cătunul Chicioara este aşezat pe un deal, aşa că satul se vede de jos de la luncă. Cele-l'alte două cătune sunt aşezate pe şesul Gilortuluĭ. Căt. Arpadia este legat cu căt. de reşedinţă printr'un drum de care, iar cele-l'alte sunt legate prin şosea.

In vechime comuna coprindea 6 cătune: cele 4 de sus la carĭ se maĭ adaugă cătunele: Istrăteşti şi Valea-Lungă, astă-zĭ părăsite.

Are o populaţiune de 1519 suflete.

După legea rur. din 1864, sunt împămînteniţĭ 264 locuitorĭ.

In toată com. sunt cu totul 365 case şi două bordee şi anume:

Floreşti, 142 case; Căpinteni, 137 case; Chicioara, 49 case; Arpadia, 37 case. Casele sunt făcute parte din bîrne şi numaĭ cîte-va din zid. Intre aceste sunt 3 case vechĭ, una zidită de B. Bălcescu, alta de B. Bălănoiŭ şi alta de D-na Anica Steni.

In com. sunt 3 bisericĭ de lemn fondate de locuitorĭ. Una se află in căt. Arpadia, fondată la anul 1805, cu hramul Sf. Paraschiva; a doua se află în căt. Floreşti şi a treia în Căpinteni; ambele aŭ hramul Sţiĭ Voevozĭ; cea din urmă este fondată de Bălan Poenaru. Un preot oficiază la biserica din Floreşti şi unul la cele-l'alte două. Fie-care biserică are cîte un cîntăreţ. După legea rurală din 1864, fie-care biserică are cîte 17 pog. pămînt arabil.

In căt. Floreşti este o şcoală mixtă care funcţionează din anul 1857. Localul este de bîrne, construit de comună.

In anul 1892—93 a fost frecuentată de 57 băeţĭ şi 3 fete.

Suprafaţa com. este de 7000 pogoane aproximativ, din care: pămînt arabil 2884 pog., fîneaţă 483 pog., izlaz 300 pog., lac şi teren sterp 7 pog., pădure 3326 pog.

Moşiile de pe teritoriul comuneĭ sunt moşia Arpadia, în căt. cu acelaşĭ nume, care aparţine Statuluĭ şi are un venit numaĭ de 300 leĭ, de oare-ce toată e pădure; moşia Chicioara, în căt. cu acelaşĭ nume, are o suprafaţă de 200 pogoane şi dă un venit de 5000 leĭ. Aparţine D-luĭ Nicolae Mandrea, iar înainte luĭ Barbu Bălcescu. Moşia Floreşti în căt. cu acelaşĭ nume aparţine D-nuluĭ Mihail Sterie, altă-dată luĭ Coţofeanu; are o suprafaţă de 600 pogoane şi un venit de 15,000 leĭ. Moşia D-luĭ Iancu Urdăreanu şi a luĭ Miloteanu, altă-dată a luĭ Ioan Cernătescu, cu 400 pogoane şi 8000 leĭ venit. Moşia luĭ I. Constantinescu şi Milian, altă dată a luĭ Poenaru, cu 684 pogoane. Moşia locuitorilor ce are în total 1000 pogoane şi un venit de 30000 leĭ, şi care altă dată aparţinea proprietarilor de maĭ sus. Pe toate aceste moşiĭ se seamănă grîŭ, porumb, orz, ovăz şi rapiţă.

Pădurĭ: Pădurea Arpadia, pe moşia cu acelaşĭ nume, are o suprafaţă de 863 hect.; se găseşte pe moşia Statuluĭ; această pădure este amenajată. Pădurea Chicioara în căt. cu acelaşĭ nume, are o întindere de 750 hect., se găseşte pe moşia D-lor Mandrea, a luĭ Mihail Sterie, I. Urdăreanu, M. Miloteanu, G. Milian şi I. Constantinescu. Cea a d-luĭ Mandrea aparţinea răposatuluĭ I. Cernă-

tescu, asemenea şi a luĭ Miloteanu. Iar a luĭ Milian şi I. Constantinescu, repausatuluĭ Bălan Poenaru şi a luĭ Sterie aparţine luĭ Coţofeanu. Pădurea Floreşti, în căt. cu acelaşĭ nume pe moşia D-luĭ Mandrea. Lemnele, ce compun pădurile sunt: cer, gîrniţă, fag şi stejar.

In com. se găsesc poienele: Ţigăneasca, Cercel, Barbu, Poiana-Garduluĭ, a-luĭ-Semene, Pogoanele, Gadovan.

Izlazurĭ sunt patru, în com.: Floreşti, Arpadia, Chicioara şi Căpinteni.

Viile aŭ o întindere de 69 pog., din care 62 aparţin locuitorilor, iar 7 d-luĭ N. Mandrea. Produc vin alb. Livezile de prunĭ sunt în întindere de 28 hect. şi se găsesc pe delimitările locuitorilor.

In căt. Floreşti se află o mică carieră de piatră.

In Arpadia se află un rotar şi un zidar. In Chicioara, treĭ dulgherĭ. In Floreşti, un rotar, treĭ lemnarĭ şi un fierar. In Căpinteni: 2 lemnarĭ.

Căile de comunicaţiune ce străbat com. sunt cele următoare: Calea ferată Filiaşi-T.-Jiŭ, are staţie de drum de fier în com. Gilort, departe de 3 kil. de com. Floreşti; staţia Filiaşi este la 10 kil. depărtare; calea judeţeană, lungă de 3 kil., numită Gilortul, ce trece prin centrul com.; calea naţională, numită Pasul-Vulcanul, lungă de 2 kil.; 3 căĭ de 3 kil. lungime trec prin centrul comuneĭ.

Venitul com. pe 1893—94 a fost de 2359,58 leĭ şi cheltuelile de 2355,71 leĭ.

Distanţa la comunele vecine: de la Floreşti la Craiova este de 64 kil.; de la Floreşti la Poiana este de 13 kil.; de la Floreşti la Ţînţăreni este de 4 kil., de la Floreşti la Valea-Bouluĭ este de 25 kil.; de la Floreşti la Fratoştiţa este de 3 kil.; de la Floreşti la Filiaşi, reşedinţa sub-prefectureĭ, este de 11 kil.

Vite cornute 240, oĭ 124, caĭ 40, porcĭ 82.

Floreşti, *com. rur.*, pl. Sabarul, jud. Ilfov, situată pe malul stîng al rîuluĭ Răstoaca, spre V. de Bucureşti, 35 kil. departe de acest oraş.

Se compune din satele: Floreşti-d.-s. şi Floreşti-d.-j., cu o populaţie de 1445 locuitorĭ, carĭ locuesc în 370 case.

Se întinde pe o suprafaţă de 1900 hect. D-niĭ N. Negri şi Gr. Porumbaru aŭ 1146 hect. şi locuitoriĭ 754 hect. Proprietariĭ cultivă 970 hect. (30 sterpe, 100 izlaz, 46 pădure). Locuitoriĭ cultivă tot terenul, afară de 74 hect. carĭ rămîn sterpe.

Sunt 308 contribuabilĭ.

Budgetul com. are la veniturĭ 3986 leĭ şi la cheltuelĭ 3947 leĭ.

Are o biserică (la Floreşti-d.-j.), deservită de 1 preot; o şcoală mixtă; 1 maşină de treerat cu aburĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 1136 (163 caĭ şi epe, 5 armăsarĭ, 426 boĭ, 462 vacĭ şi viţeĭ, 76 taurĭ, 4 bivoliţe) şi al celor micĭ de 1728 (176 capre, 1552 oĭ).

Dintre locuitorĭ, 374 sunt plugarĭ, 5 aŭ diferite profesiunĭ.

Arătura se face cu 84 plugurĭ: 63 cu boĭ şi 21 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ: 252 care şi căruţe, 200 cu boĭ şi 52 cu caĭ.

Locuitorĭ împroprietărițĭ sunt 252 şi neîmproprietărițĭ, 131.

Comerciul se face de 4 cîrciumarĭ.

S'aŭ stabilit în comună 12 străinĭ.

Floreşti, *com. rur.* şi *sat*, în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-s., la distanţă de 32 kil. de oraşul Turnul-Severin, iar de Broşteni, reşedinţa plăşeĭ, de 6 kil.

Este situat pe văĭ, formează comună cu cătunele: Bîsaci, Călieni, Copăcioasa, Floreşti-d.-j., Floreşti-d.-s., Gărdoaia şi Mojneni.

Are o populaţie de 700 locuitorĭ, din carĭ 121 contribuabilĭ; locuesc în 170 case.

Locuitoriĭ posedă: 23 plugurĭ, 37 care cu boĭ, 9 căruţe cu caĭ; 80 stupĭ.

Are o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o cîrciumă.

Budgetul comuneĭ are la veniturĭ 1270 leĭ, iar la cheltuelĭ 1032 leĭ.

Numărul vitelor este de 1412: 500 vite marĭ cornute, 22 caĭ, 460 oĭ, 80 capre, 10 bivolĭ şi 340 rîmătorĭ.

Prin com. trece şoseaua judeţeană Severin-Tîrgu-Jiul, din care, la Floreşti, începe şoseaua vecinală Floreşti-Baia-de-Aramă.

Prin această comună curge pîrîul Peşceana.

Floreşti, *com. rur.*, jud. Prahova, plasa Filipeşti. Este situată pe malul rîuluĭ Prahova, la 20 kil. departe de Ploeşti, capitala judeţuluĭ, şi la 7 kil. de reşedinţa plăşeĭ.

Se compune din 2 cătune: Floreşti şi Capul-Roşu, cu o populaţie de 139 familiĭ, saŭ 723 suflete, 365 bărbaţĭ şi 358 femeĭ, 47 familiĭ de Ţiganĭ şi 3 fam. de Nemţĭ. Sunt 117 contrib.

In comună e o biserică, zidită între aniĭ 1826—30 de repausatul Vornicul Grigore Cantacuzino şi care s'a rezidit în anul 1888 cu cheltueala Doamneĭ Luxiţa Gr. Cantacuzino. E deservită de un preot şi 2 cîntăreţĭ, plătiţĭ de proprietarĭ şi de comună.

Pe iazul format de rîul Prahova sunt două morĭ de măcinat porumb şi grîŭ; o fabrică de var hidraulic cu moara sa pentru măcinat var.

Sunt 86 locuitorĭ împroprietărițĭ la 1864, pe moşiile Floreşti şi Capul-Roşu, cînd li s'aŭ dat 289 hect.

Vite sunt: 65 caĭ şi epe, 86 vacĭ, 31 bivolĭ, 1821 oĭ şi 522 porcĭ.

Scoala datează în comună de la 1879. S'a frecuentat în anul trecut de 27 băețĭ şi 7 fete, din numărul de 92 copiĭ (60 băețĭ şi 32 fete), cu vîrsta de şcoală. Cu întreținerea personalului se cheltueşte anual 1080 leĭ. Ştiŭ carte 95 bărbațĭ şi 24 femeĭ.

Comuna are o suprafață de 2659 hect. pămînt de muncă, izlaz, fînețe şi pădure.

Aci e o frumoasă grădină şi un castel ale proprietaruluĭ moşieĭ.

Comerciul se exercită în comună de 4 cîrciumarĭ.

Budgetul comuneĭ pe anul 1893-94 avea la veniturĭ 3214,17 leĭ, iar la cheltuelĭ 3081,85 leĭ.

In Floreşti sunt 3 drumurĭ principale şoseluite: şoseaua națională Ploeşti-Predeal; drumul ce vine despre Cîmpina şi merge spre comuna Nedelea şi Filipeşti, pe marginea rîuluĭ Prahova şi drumul ce vine de la com. Călineşti şi trecînd Prahova merge la gara Băicoiul.

In partea de V. a comuneĭ trece rîul Prahova şi iazul ce vine din Prahova.

Se mărgineşte cu comunele: Nedelea, Băicoiul, Măgureni şi Călinesul şi rîul Prahova.

Floreşti, *sat,* jud. Bacăŭ, plasa Bistrița-d.-j., lîngă satul Valea, din com. Valea-Seacă, la poalele dealuluĭ Cărunta.

Are o biserică catolică, clădită în 1871 de locuitorĭ; două cîrciumĭ.

Populația este de 120 familiĭ, saŭ 542 suflete.

Vite sunt: 19 caĭ, 236 vite marĭ cornute, 140 porcĭ şi 20 capre.

Floreşti, *cătun,* al com. Gura-Dimieneĭ, jud. Buzăŭ; are 420 locuitorĭ şi 54 case.

Floreşti, *sat,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Floreşti. Are 581 locuitorĭ, (295 bărbațĭ şi 286 femeĭ); locuesc în 142 case.

In sat este o şcoală mixtă, care funcționează din 1857. Este întreținută de stat şi comună. Localul construit din bîrne este în bună stare. Este sub acelaşi acoperiş cu primăria. In anul şcolar 1892—93, a fost frecuentată de 57 băețĭ şi 3 fete (din: Arpadia 5 băețĭ, Chicioara 8 băețĭ, Căpinteni 18, Floreşti 26 băețĭ şi 3 fete). Ştiŭ carte 40 locuitorĭ.

Este o biserică de lemn, fondată de Bălan Poenaru, cu hramul S-ții Voevozĭ şi posedînd 17 pogoane pămînt.

Sunt 3 lemnarĭ şi 1 fierar.

Floreşti, *sat,* jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Şimnicul. Are 545 suflete, (297 bărbațĭ şi 248 femeĭ). Locuesc în 209 case, construite din zid şi bîrne. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Şimnicul-d.-s., ce este la 400 m. depărtare. In vîrstă de şcoală sunt 30 copiĭ.

Floreşti, *sat,* face parte din com. rur. Vața, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt. Are o populațiune de 206 locuitorĭ. Este situat pe Dealul-Ciureştilor.

Floreşti, *sat,* face parte din com. rur. Floreşti, pl. Filipeşti, jud. Prahova.

Floreşti, *sat,* în jud. Putna, comuna Pățeşti, pl. Gîrlele, aşezat pe malul Milcovuluĭ, între Focşani şi Odobeşti, la o distanță de 2 ore de oraşul Focşani.

Are o populațiune de 95 suflete, carĭ locuesc în 25 case.

Este o biserică parohială, cu hramul Sf. Ilie.

Floreşti, *sat,* face parte din com. Coloneşti, jud. Tecuciŭ. Situat pe coasta dealuluĭ cu acelaşĭ nume. Aicĭ este reşedința comuneĭ. Teritoriul satuluĭ este de 506 hect.

Are o populație de 42 familiĭ, saŭ 154 suflete, carĭ locuesc în 39 case.

In sat este o şcoală mixtă care datează de la 1867 şi se frecuentă de 30 copiĭ (29 băețĭ şi 1 fată); o biserică, cu hramul Sf. Dimitrie, care este făcută la 1822 de locuitorĭ, cu ajutorul Catincăĭ Vîrnav, după cum se vede din o inscripție ce se află d'asupra uşeĭ, biserica care s'a reparat la 1845.

Floreşti, *sat,* în jud. Tutova, pl. Simila, pe pîrîul Simila, în marginea de N. a județuluĭ. E situat într'o vale şi înconjurat de jur împrejur de nişte platourĭ frumoase acoperite cu pădurĭ. Are 769 locuitorĭ, din carĭ 79 ştiŭ carte; locuesc în 210 case. Formează com. Floreşti, cu căt. Morile. In toată com. sunt 1227 locuitorĭ.

Are 18 hect. vie, din carĭ 75 ariĭ necultivate şi 7 hect. prunĭ. Locuitoriĭ se ocupă cu rotăria, lemnăria, fierăria şi ciobotăria.

Comerciul se face de 14 persoane, în 12 stabilimente comerciale, din carĭ 10 cîrciumĭ,

Aicĭ se face la 20 Iulie un iarmaroc anual.

Are un spital rural cu 48 de paturĭ; o şcoală de băeţĭ; o biserică.

Contribuţiunile directe ale locuitorilor acesteĭ com. sunt de 4039 leĭ, 81 banĭ.

Prin aceste locurĭ Turciĭ, cîţĭ aŭ maĭ scăpat de sabia luĭ Ştefan-cel-Mare, în urma bătălieĭ de la Racova, aŭ făcut întîiul lor popas.

Floreşti, *sat,* în jud. Tutova, pl. Simila, com. Bogdăneşti, spre S. de satul Bogdăneşti. Are 179 locuitorĭ şi 57 case.

Floreşti, *mahala,* din com. rur. Fometeşti, pl. Horezul, jud. Vîlcea. Are o biserică, cu hramul Cuv. Paraschiva, fondată la anul 1750.

Floreşti, *mănăstire,* în jud. Tutova, pl. Simila, com. cu acelaşĭ nume, făcută din piatră şi întreţinută foarte bine. Are o grădină frumoasă cu pomĭ fructiferĭ şi o curte spaţioasă, în care se află spitalul.

Floreşti, *deal,* în jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Floreşti.

Floreşti, *deal,* în jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Veleşti şi Balota; se lasă din Dealul-Mueret şi desparte rîurile ce se varsă pe malul drept al rîuluĭ Geamartul, de rîurile ce se varsă pe malul stîng al rîuluĭ Amaradia.

Floreşti, *deal,* în partea de S. a com. Stoeneşti, pl. Rahova, jud. Vasluiŭ; face hotarul despre jud. Tutova.

Floreşti, *izlaz,* în jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Floreşti.

Floreşti, *izvor cu apă minerală* (feruginoasă), în satul cu acelaşĭ nume, jud. Tutova.

Floreşti, *loc izolat,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-j., com. Bahna, pe pîrîul Bahna, în apropiere de satul Arămeşti-Răzeşĭ.

Floreşti, *moşie* particulară, în jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Şimnicul, pe care se găseşte şi pădure.

Floreşti, *moşie* particulară, în jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Floreşti, satul Floreşti; aparţine d-luĭ N. Mandrea şi înainte era a luĭ Barbu Bălcescu. Are o întindere de 600 pogoane arabile. Pe dînsa se găseşte şi pădure.

Floreşti, *moşie,* în jud. Tutova, pl. Simila, com. Floreşti, proprietate a statuluĭ, arendată în ultimul period cu 6000 leĭ anual.

Floreşti, *pădure* particulară, jud. Dolj, pl. Jiul-de-Sus, com. Floreşti, satul Floreşti, pe moşia Floreşti. Are o întindere de 50 hect. Aparţine d-luĭ N. Mandrea şi înainte era a luĭ Barbu Bălcescu. Esenţe: cer, gîrniţă, fag şi stejar.

Floreşti, *pădure* particulară, jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Şimnicul.

Floreşti, *pădure,* în jud. Tutova, pl. Simila, com. Floreşti, are aproape 763 hect., proprietatea statuluĭ.

Floreşti, *pîrîiaş,* jud. Tutova, ce curge prin com. Floreşti şi se varsă în pîrîul Simila.

Floreşti, *punct trigonometric de observaţie,* lîngă cătunul cu acelaşĭ nume, pl. Ocolul, jud. Dolj; are o înălţime de 212 m.

Floreşti-de-Jos (Căscioarele), *sat,* face parte din com. rur. Floreşti, pl. Sabarul, jud. Ilfov. Este situat spre V. de Bucureşti, la extremitatea judeţuluĭ, între jud. Dîmboviţa şi jud. Vlaşca, pe malul stîng al rîuluĭ Răstoaca. Aci este reşedinţa primărieĭ.

Se întinde pe o suprafaţă de 1256 hect., cu o populaţie de 1093 locuitorĭ.

D-l Gr. Porumbaru are 796 hect. şi locuitoriĭ 460 hect. Proprietarul cultivă 680 hect. (20 sterpe, 50 izlaz, 46 pădure). Locuitoriĭ cultivă tot terenul (48 hect. rămîn sterpe).

Are o biserică cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o şcoală mixtă, frecuentată de 15 elevĭ şi 10 eleve, cu întreţinerea căreia jud. şi com. cheltuesc anual 1350 leĭ. Localul s'a construit de com. în anul 1882, cu ajutorul jud. Şcoala e la un loc cu primăria.

Comerciul se face de 3 cîrciumarĭ.

S'aŭ stabilit în sat 12 străinĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 803 şi al celor micĭ de 1299.

Floreşti-de-Jos, *sat,* în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-s., com. rur. Floreşti.

Floreşti-de-Sus (Măgureni), *sat,* face parte din com. rur. Floreşti, pl. Sabarul, jud. Ilfov. Este situat la N. de Floreşti-d.-j., pe malul stîng al rîuluĭ Răstoaca. Stă în legătură cu căt. Stoeneşti prin o şosea vecinală şi cu Poenari-Florescu, prin căt. Icoana.

Se întinde pe o suprafaţă de 644 hect., cu o populaţie de 352 locuitorĭ.

D-l N. Negri are 350 hect. şi locuitoriĭ 294 hect. Proprietarul cultivă 290 hect. (10 sterpe, 50 izlaz). Locuitoriĭ cultivă tot terenul.

Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Numărul vitelor marĭ e de 338 şi al celor micĭ de 429.

Floreşti-de-Sus, *sat,* în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-s., com. rur. Floreşti.

Floreştilor (Valea-), *vale,* situată la V. de satul cu acelaşĭ nume, merge în direcţie N.-S. şi continuă pănă în com. Hurueşti, jud. Tecuciŭ.

Floreştilor (Valea-), *vale,* în com. Păuşeşti-Otăsăul, pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Florĭ (Piscul-cu-), *pisc,* în com. Rîjleţul-Vieroşi, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt.

Florĭ (Valea-cu-), *vale,* jud. Muscel, izvoreşte după teritoriul pădureĭ Grădiştea, proprietatea statuluĭ, şi se varsă în Rîul-Tîrguluĭ, pe malul stîng, după ce udă com. Schitul-Goleşti, pl. Rîurile.

Florica, *căt.,* format din însurăţeĭ, pe moşia Znagoveanca, din com. Glodeanul-Sărat, jud. Buzăŭ; are 580 locuitorĭ şi 130 case

Florica, *staţie de dr.-d.-f.,* jud. Muscel, pl. Podgoria, com. Ştefăneşti, pe linia Goleşti-Cîmpulung, pusă în circulaţie la 1 Iulie 1887. Se află între staţiile Goleşti, (4 kil. 842 m.) şi Gropeni (3 kil. 638 m.)

Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ: 257 m. 09. Venitul staţieĭ pe anul 1896: 15258.20 leĭ.

Florica, *deal,* în jud. Muscel, pl. Rîul-Doamneĭ, pe moşia Florica, renumit pentru struguriĭ săĭ ceĭ bunĭ şi persicile sale cele gustoase şi marĭ. Spre E. de Florica, sub deal, se află o fîntînă cu apă minerală, care este aproape necunoscută.

Vîrful dealuluĭ se află la 429 m. d'asupra Măriĭ-Negre şi la 342 m. d'asupra Bucureştilor.

In vîrful acestuĭ deal este mormîntul luĭ I. C. Brătianu. El iubea această localitate pentru-că aci înmormîntase pe primul săŭ copil, pe fetiţa Florica, al căruĭ nume a dat localităţeĭ, şi pentru-că aci şĭ-a petrecut cu familia ceĭ maĭ frumoşĭ anĭ aĭ vieţeĭ sale.

Florica, *moşie,* proprietatea familieĭ I. C. Brătianu, com. Valea-Mare, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel. Pămîntul săŭ se cultivă în modul cel maĭ sistematic. Arbori-cultura şi Viti-cultura pe această proprietate nu lasă nimic de dorit. Aci se află casa luĭ I. C. Brătianu.

Florica, *baltă,* în jud. Mehedinţi, pl. Blahniţa.

Florica, *poiană,* în com. rur. Albuleşti, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Floricelul, *baltă,* jud. Dolj, pl. Cîmpul, com. Poiana.

Floricica, *nume,* dat de locuitorĭ *cătunuluĭ* Florica, din com. Glodeanul-Sărat, jud. Buzăŭ.

Floricica, *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Policiori, cătunul Plopeasa-d.-j., acoperită de vie şi fîneaţă.

Floricica, *sfoară de moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Pîclele, fostă proprietate a statuluĭ, pendinte de mănăstirea Banul, încorporată cu moşia Pîclele şi cu Sforile-Banuluĭ, din com. Pîclele.

Floricica, *pădure,* jud. Buzăŭ, divizată în două părţĭ: una în com. Policiori, căt. Plopeasa, cu 150 hect., şi alta în com. Pîclele, căt. Joseni, numită şi Muchea-Aninoaseĭ.

Floricul, *loc izolat,* jud. Vîlcea, com. Cracova, pl. Ocolul.

Floriĭ (Dealul-), *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., com. Putrida; se desface din dealul Strejeni, şi brăzdează partea de V. a comuneĭ; e acoperit cu păşunĭ şi pădurĭ.

Floriĭ (Movila-), *movilă,* în jud. Buzăŭ, com. Gherăseni, căt. Sudiţi.

Floriĭ (Poiana-), *deal,* în jud. Buzăŭ, com. şi căt. Calvini, acoperit cu fîneaţă şi pădure.

Floriĭ (Tufele-), *pădure,* în jud. Buzăŭ, com. Gherăseni, căt. Sudiţi. Are 240 hect. şi se află pe moşia Schei, proprietatea bisericeĭ Sf. Nicolae din Braşov.

Florile-Albe, *munte,* jud. Gorj, plaiul Novaci, la S. munteluĭ Corneşiul şi la N. comuneĭ Cernădia.

Florile-Albe, *munte,* despre moşia Radoşi, plaiul Novaci, jud. Gorj, situat între munţiĭ: Plăsala, Macaria, Băileasa, plaiurile Frunţeĭ şi Negrişorul.

Florilor (Movila-), *movilă,* spre N. de com. Orlea, jud. Romanaţi; face parte din un lung şir de măgure ce urmează paralel cu cursul Dunăreĭ.

Florişorul, *pîrîŭ,* izvoreşte din dealurile situate la V. de com. Sineşti, curge către S.-E. pe teritoriul comuneĭ Florul, pl. Mijlocul, jud. Olt, traversează comuna şi dă în rîul Vedea pe dreapta luĭ.

Floriul, *munte,* la E. de cătunul Posada, com. Comarnicul, pl. Peleşul, jud. Prahova.

Floriul, *vale,* izvoreşte de la poalele munteluĭ Floriul, com. Comarnicul, plaiul Peleşul, jud. Prahova, curge de la N.-E. către S.-V. şi se varsă în rîul Prahova, pe malul stîng, tot în raionul com. Comarnicul.

Floroaia-Arvinte, *deal,* în jud. Vasluiŭ, pl. Stemnicul, com. Bîrzeşti. Vezĭ Ludeşti-Budăiul, sat.

Floroiul, *pădure,* pe moşia Hudeşti, com. Hudeşti, pl. Prutul-de-Sus, jud. Dorohoiŭ.

Floroiul, *hîrtop,* pe moşia Oroftiana, com. Oroftiana, plasa Herţa, jud. Dorohoiŭ.

Floroiuluĭ (Hîrtopul-), *hîrtop,* pe moşia Hudeşti, com. Hudeşti, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ.

Florul, *com. rur.,* jud. Olt, pl. Mijlocul, situată pe pîrîul Florişorul şi malul drept al Vedeĭ, la 35 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 13 kil. de reşedinţa plăşeĭ.

Se compune din satele Florul şi Jarcaleţi, cu o populaţiune de 110 familiĭ, saŭ 580 locuitorĭ, din carĭ 138 contribuabilĭ; locuesc în 98 case şi 4 bordee.

Comuna are o vechime de vr'o 100 anĭ. Se zice că s'a înfiinţat de un anume Constantin Caracostea, care fiind mare antreprenor al dijmărituluĭ Turcesc, din Constantinopole, avea aci un conac mare şi frumos, înconjurat de marĭ şi numeroase tîrle, carĭ s'aŭ transformat maĭ tîrziŭ în bordeie. Constantin Caracostea, negustor grec, avea marĭ relaţiunĭ comerciale cu Constantinopole. Tudor Vladimirescu, socotindu-l de iscoadă în ţară, a pus de i-a prădat casa şi jefuit averile. El a lăsat o fată şi doĭ fiĭ: Hristodor şi George Caracostea. Fata deveni soţia luĭ Constantin Şetrarul, proprietarul Stoicăneştilor, care fu tăiat de Turcĭ, chiar în braţele soţieĭ sale.

Locuitoriĭ, la început maĭ toţĭ păstorĭ, sunt Romînĭ şi se ocupă cu plugăria, afară de 4 Bulgarĭ, grădinarĭ.

Sunt 86 locuitorĭ împroprietăriţĭ după legea rurală cu 286 hect., afară de alţĭ 12, împroprietăriţĭ numaĭ cu locurĭ de casă, din proprietatea d-luĭ Caracostea.

Vite sunt: 30 caĭ, 110 boĭ, 70 vacĭ, 600 oĭ şi 100 porcĭ.

Teritoriul comuneĭ se întinde pe o suprafaţă de 2560 hect.

In raionul comuneĭ se află o moară cu aburĭ sistematică şi o grădină foarte bine îngrijită, de grădinarĭ specialĭ, sunt proprietăţĭ ale d-luĭ C. H. Guva. In com. sunt localurile de: şcoală, primărie şi biserică. Biserica a fost fondată în satul Florul, de numitul C. Caracostea, la 1814, şi reparată la 1836, de fiiĭ săĭ Hristodor şi George C. Caracostea. E deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ, plătiţĭ de enoriaşĭ.

Şcoala s'a înfiinţat aci la 1873. Se frecuentă de 25 copiĭ (toţĭ băeţĭ) din numărul de 97 (55 băeţĭ şi 42 fete) cu vîrsta de şcoală. Intreţinerea eĭ costă pe stat 1080 leĭ anual.

Ştiŭ carte 30 bărbaţĭ şi 5 femeĭ.

Sunt 30 stupĭ.

Pămîntul de cultură e maĭ mult şes şi fertil.

Comerciul se face în comună de 2 cîrciumarĭ.

Budgetul comuneĭ pe ultimul an financiar, prezintă la veniturĭ suma de 8649 leĭ şi la cheltuelĭ 8643.

O şosea comunală leagă comuna la N. cu Icoana, la E. cu Tufeni din Teleorman şi la S.-V. cu Şerbăneşti-d.-j. Teritoriul comuneĭ e udat la E. de rîul Vedea, în care dă pîrîul Florişorul.

La N.-E. se întinde, cu direcţiunea N.-V. către S.-E., Dealul-Vedeĭ numit şi Stîrcul, care formează în malul Vedeĭ o rîpă foarte mare; iar pe luncă este un zăvoiŭ, numit Crîngul-Moreĭ, şi alte ruine.

La V. lîngă cătunul Jarcaleţi se află ruinele caselor d-luĭ C. Caracostea, prădate de panduriĭ luĭ Tudor, la 1821.

La S.-V. se înalţă dealul Albota, şi aproape de pîrîul Florişorul, la V. de satul Florul, se află un heleşteŭ.

Se mărgineşte la N. cu com. Icoana, la E. cu rîul Vedea, care servă de limită între Olt şi Teleorman, şi o separă de com. Tufani, la S. cu Şerbăneşti şi la V. cu Tîmpeni.

Florul, *cătun,* pendinte de com. Florul, pl. Mijlocul, jud. Olt, situat pe pîrîul Florişorul şi malul drept al rîuluĭ Vedea. E reşedinţa comuneĭ. Are o biserică cu următoarea inscripţiune:

Doamne, cela ce cu puterea ta proslăveştĭ pe ceĭ ce iubesc podoaba caseĭ tale şi lăcaşul slaveĭ Sfinţieĭ Tale, primeşte şi acest sfînt lăcaş, care întru slava şi cinstea Sf. Impăraţĭ Constantin şi Elena şi a înaltuluĭ mucenic Dimitrie, s'aŭ zugrăvit şi zidit din temelie de D-luĭ Ju-

pîn Constantin Ioanid Caracostea, la leatul 1814 şi în anul 1836 s'a reparat şi zugrăvit de feciorii răposatuluĭ C. I. Caracostea: Hristodor C. Caracostea, George Caracostea, în zilele Prea Inălţatuluĭ Domn Alexandru Dumitru Ghica Voevod, fiind Episcop Prea Sfinţia Sa, Kir Ilarion Argeşiŭ, 1836, Octombre 24.

Fluerarului (Movila-), *movilă,* pe teritoriul com. Tîrguşorul-Noŭ, pl. Tîrgşorul, jud. Prahova, situată între Tîrguşor şi Ţigănia, pe malul stîng al Leaotuluĭ.

Pe această movilă se cultivă cereale.

Fluerea, *deal,* în com. rur. Busesci, plaiul Cerna, satul Nadanova, jud. Mehedinţi.

Fluturele, *punct de hotar,* în partea de V. a văeĭ Lozova, com. Braniştea, pl. Siretul, jud. Covurluiŭ.

Foaia-în-Fir, fostă *mahala,* în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul, com. rur. Bresniţa.

Foamea, *movilă,* pe teritoriul com. Cegani, pl. Ialomiţa-Balta, jud. Ialomiţa; are 13 m. înălţime.

Foarfeca, *loc izolat,* la 4 kil. spre S.-E. de com. Brezoiul, pl. Cozia, jud. Vîlcea.

Fochide, *numire* dată uneĭ *sforĭ* de *pădure,* cam de 2 hect., din com. Gura-Nişcovuluĭ, căt. Săseni-Noĭ, jud. Buzăŭ.

Focşa, saŭ **Bordea,** *sat,* în partea de N. a com. Lunca Banuluĭ, pl. Prutul, jud. Fălciŭ; e aşezat pe şesul rîuluĭ Prutul, în loc mlăştinos.

Are o populaţie de 22 familiĭ, saŭ 82 suflete, din carĭ 17 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ de aicĭ, se zice, aŭ răzăşiĭ în trupul moşieĭ Măldăreni, căpătate în timpul Hatmanuluĭ Costache Ghica.

Focşa. Vezĭ Bîtca-Focşa, jud. Suceava.

Focşa, *suburbie* a oraşuluĭ Tecuciŭ, jud. Tecuciŭ, în partea de N.-E., pe malul drept al Bîrladuluĭ.

Focşa, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., de pe teritoriul com. Leca.

Focşa, *deal,* în partea de V. a com. Şchiopeni, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ.

Focşa, *poiană,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-s., com. Racova, din pădurea Racova.

Focşa, *platoŭ,* pe teritoriul satuluĭ Valea-Caselor, com. Lipova, pl. Racova, jud. Vasluiŭ.

Focşani, *com. urb.,* reşedinţa prefectureĭ jud. Putna, situată la limita jud. Putna, spre S.

Distanţa oraşuluĭ de capitala Ţăreĭ e de 198 kil.

Altitudinea oraşuluĭ e de 85 m. deasupra niveluluĭ Măriĭ-Negre.

De jur-împrejurul oraşuluĭ se întinde o vastă cîmpie, pe care sunt aşezate la N. cät. Făureĭ, Precistanul şi Balta-Raţeĭ, în partea dreaptă a Putneĭ; la E. cät. Joreşti, Vînători şi Mîndreşti din al căruĭ lac se scot peştĭ şi se aduc în Focşani; la S. e jud. R.-Sărat, de care se desparte prin rîul Milcov, iar la V., Odobeşti, pe a căruia şosea se întinde, de la marginea Focşanilor şi pănă la Odobeşti, casele ce aparţin cătunelor: Gugeşti, Floreşti, Pînticeşti, Boteşti şi Păţeşti, ce fac parte din com. Păţeştĭ.

Populaţiunea comuneĭ, după cel din urmă recensămînt, e de 3819 familiĭ, saŭ 17039 suflete: 8272 bărbaţĭ, 8767 femeĭ; 11516 Romînĭ, 39 Grecĭ, 48 Sîrbĭ, 32 Bulgarĭ, 43 Ruşĭ, 25 Germanĭ, 3360 Ungurĭ şi Austriacĭ, 13 Francezĭ, 27 Italienĭ şi 1933 de alte naţionalităţĭ; 11627 ortodoxĭ, 673 catolicĭ, 462 armenĭ, 4259 mozaicĭ şi 18 lipovenĭ.

Ştiŭ carte 6283 persoane: 4152 bărbaţĭ, 2131 femeĭ.

Cultul. — In oraş sunt 10 bisericĭ parohiale şi 14 filiale:

Parohiale: Biserica Cuv. Paraschiva (Domnească), Sf. Gheorghe, Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ (Donie), Sf. Mina, Naşterea Sf. Ioan Botezătorul, despre care se vorbeşte şi în hrisovul cu anul 7172, al răposatuluĭ Grigore-Ghica-Basarab-cel-Bătrîn, prin care se dovedeşte că această sfîntă mănăstire este fondată de acest domnitor, cînd a şi înzestrat-o cu moşiile Popeşti şi Bărbuleşti, precum şi cu trupurile Cîlnigele-Focşeneanca, Buzăeneasca şi Obileasca, din prejurul Focşanilor.

Moşiile Tătuleasca, Retezaţiĭ, Budeşti, Mîndreşti, Goleşti, Vîrteşcoiul şi Gătejul sunt donaţiĭ, făcute aceşteĭ mănăstirĭ, de moşneniĭ de pe lîngă aceste locurĭ.

Moşiile Dragosloveni, cu trupurile Vîrzeşti şi Gălădoşani, sunt donaţiĭ făcute mănăstireĭ de răposatul Grigorie-Ghica cel tînăr şi de moşneniĭ din partea loculuĭ, cum se arată în hrisovul, din anul 7241, al acestuĭ domnitor.

Moşiile Urseşti, Codreni, cu trupul Tulăureşti, Zăboeni, cu trupul Olteni, sunt cumpărate de Egumenul Filoteiŭ, ca şi alte petice, tot de el, de la moşneniĭ răzorenĭ pe seama mă-

năstireĭ şi cu baniĭ din veniturile mănăstireĭ.

Intre hărtiile acesteĭ mănăstirĭ, se maĭ află şi hrisovul luĭ Duca Bb., cu anul 7182, prin care zice că de la locuitoriĭ de pe moşia Retezaţi să ia mănăstirea numaĭ dijmă, oerit şi vinărit.

Tot asemenea dispoziţiĭ se găsesc luate şi prin hrisovul cu anul 7223 al luĭ Nicolae Voevod pentru locuitoriĭ satuluĭ Goleşti.

Către acesta, prin cartea răposatuluĭ Grigore-Ghica cu anul 7243, se îndatorează mănăstirea a da cîte 50 leĭ învăţătoruluĭ şcoaleĭ din Focşani.

Osebit de acestea, se maĭ găseşte trecută şi chiria ce cată să ia mănăstirea de la cîrciumele şi casele de pe pămîntul mănăstireĭ, printre cărţĭ domneştĭ a luĭ Const. Basarab, a luĭ Grigore-Ghica Bb. şi a luĭ Const. Nicolae Bb., părtinind pe mănăstire ca de la ceĭ ce vor vinde vinul să ia chirie numaĭ banĭ 132, iar de la case numaĭ banĭ 32.

Metanul bisericeĭ Udricanul din Bucureşti, cu două moşiĭ Frasinul şi Netezesc, s'a închinat mănăstireĭ de unul, Maxalaţiŭ, care n'a fost nicĭ fondator nicĭ înzestrător al acesteĭ bisericĭ.

Iată Hrisovul luĭ Io. Grigorie Ghica Vv., feciorul prea bunuluĭ bătrăn Io. Gheorghe Gh. Vv., asupra mănăstireĭ Sf. Ioan din Focşani :

Ca să fie domnieĭ mele ocină din Buteşti, din hotarul Văsneştilor până la hotarul Găurenilor, din cîmp din Siliştea satuluĭ cu vie, cu pomet de preste tot hotarul, care cît se va alege, însă stînjenĭ 561, afară de patru funiĭ de ocină ce sunt ale luĭ Tănasie Căpitanul, pentru că o am cumpărat Domnia mea, de la Badiŭ, ficiorul luĭ Ionaşcu Ciocan, ot Gîrbovi şi de la Roman ficiorul Buteşĭ ot Siclea şi de la Avram, ficiorul Budoiuluĭ ot Budoleşti şi de la Radul, ficiorul Raduluĭ ot Sam şi de la Constantin, ficiorul Buşteluĭ ot Sihle şi de la Marina, fata luĭ Vladu ot cumplitul, şi de la Stana, fata Tomeĭ ot Burleşti, drept banĭ gata ugĭ 84; şi iar să fie Domnieĭ mele un vad de moară gata în apa Milcovuluĭ la sat la Vîrteşcoiŭ, care vad l'am cumpărat Domnia mea de la popa Vasile din Cioraşti, drept banĭ gata 3600; şi iar să fie Domnieĭ mele, 4 pogoane de vie făcătoare în dealul Vîrteşcoiuluĭ la Jarişte care le am cumpărat Domnia mea de la popa Tudor din Vîrteşcoiŭ, drept banĭ gata 7400; şi iar să fie Domnieĭ mele, 4 pogoane de vie făcătoare şi loc 2 pogoane sterp în dealul Vîrteşcoiuluĭ, la Poeniţă, care le am cumpărat Domnia mea la Stan, feciorul luĭ Dumitru Cojocarul din Virteşcoiŭ, drept banĭ gata 6000; şi iar să fie Domnieĭ mele, un pogon şi jumătate vie făcătoare în dealul Vîrteşcoiuluĭ, în Jarişte, care l'am cumpărat Domnia mea de la Petcofeciorul Vladuluĭ din Vîrteşcoiŭ, drept banĭ gata 1800; şi iar să fie Domnieĭ mele, 2 pogoane de vie făcătoare in dealul Vîrteşcoiuluĭ la Jarişte, care le am cumpărat Domnia mea de la Oancea cu Cecşari, din Vîrteşcoiŭ, drept banĭ gata 2760; şi iar să fie Domnieĭ mele 4 pogoane de vie făcătoare în dealul Vîrteşcoiuluĭ la Poeniţă, care le-am cumpărat Domnia mea de la Stan şi de la fratesăŭ Ionaşco, ficioriĭ luĭ Ionaşco din Vîrteşcoiŭ, drept banĭ gata 6180; şi iar să fie Domnieĭ mele, 5 pogoane de vie cu loc de casă, vie făcătoare în dealul Cirligelor la Hălgi, care le-am cumpărat Domnia mea, de la Lazărul din Cîrlige, drept banĭ gata 6000 şi iar să fie Domnieĭ mele un pogon de vie făcătoare în Jarişte, care le-am cumpărat Domnia mea de la Drăgan, feciorul Hărliteĭ, din Vîrteşcoiŭ, drept banĭ gata 1500; şi iar să fie Domnieĭ mele un pogon şi jumătate vie, făcătoare, în dealul Vîrteşcoiul care l'am cumpărat Domnia mea de la popa Vasile, drept banĭ gata 1600, pentru că aceste moşiĭ şi vadurĭ de moară şi pogoane de vie, cumpăratule-am Domnia-mea tot pe banĭ gata de la stăpîniĭ lor, vînzînd de a lor bună-voe fără de nicĭ-o silă, cu zapise şi cu ştirea tuturor boierilor, dinprejurul loculuĭ, luînd toţĭ baniĭ deplin la mîinele lor, ca să fie Domnieĭ mele moşie stătătoare în vecĭ; decĭ după aceasta datu-le-am Domnia mea la sfînta şi Dumnezeiasca mănăstire de la Focşani, unde este hramul Naştereĭ luĭ Sf. Ioan Botezătorul, care mănăstire Domnia mea o am făcut din temelie, şi le-am dat Domnia mea acestea toate care maĭ sus scrise, ca să fie sfinteĭ mănăstirĭ de întărire şi călugărilor de hrană; iar Domnieĭ mele şi părinţilor Domnieĭ mele de pomană în vecĭ şi de nimenĭ să nu fie clintit după cuvîntul Domnieĭ mele.

Leat 7172 (1664) August 26.

Iω. Grigore Ghica Vv.

Maĭ tîrziŭ cu 10 anĭ, adecă în 7181 (1673), Aprilie 16, prin un hrisov, acelaşĭ Domnitor a făcut danie aceleaşĭ biserică:

In satul Stanomireşti ot sud Slam Rîmnic, stînjenĭ 235 şi în Siliştea Coianilor stînjenĭ 250, din cîmp din pădure, din apă şi din şederea satuluĭ de peste tot hotarul verĭ cît se va alege. Pentru că aceasta ce este maĭ sus ocină, din Stanomireşti şi din Coiani, fost-a a luĭ Ghiorghiţă şi a frăţine-săŭ Cîrstea, ficiorul luĭ Gheorghe Căpitanu, din Răchinet şi toată a fost pe seama lor şi o aŭ ţinut cu bună pace; iar cînd aŭ fost acum în zilele Domnieĭ mele, iar Ghiorghiţă şi cu fratesăŭ Cîrstea, ficiorul luĭ Gheorghe Căpitan, eĭ de a lor bună-voe aŭ venit la Domnia mea de aŭ vîndut din Stanomireşti stînjenĭ 235 şi din Siliştea Coianilor stînjenĭ 250, care fac împreună stînjenĭ 485, stînjenul cîte banĭ 30, care fac galbenĭ 72 şi 5 banĭ; şi le-am dat Domnia mea toţĭ baniĭ gata şi deplin în mînile lor, dînd zapisul lor de vînzare la mîna Domnieĭ mele şi cu toţĭ boeriĭ ceĭ marĭ aĭ divanuluĭ mărturie, carĭ scriŭ în zapis ca să fie Domnieĭ mele moşia stătătoare; iară după aceea fiind această sfîntă mănăstire ce scrie maĭ sus Domnieĭ mele, socotit-am Domnia mea de am dat şi am adus sfinteĭ mănăstirĭ cu această ocină ce scrie maĭ sus, ca să fie sfinteĭ mănăstirĭ de ajutor şi de întărire şi călugărilor de hrană şi de îmbrăcăminte, iar Domnieĭ mele şi răposaţilor Domnieĭ mele de pomană în vecĭ şi de nimenea neclintită după cuvîntul Domnieĭ mele. (Urmează iscăliturile martorilor).

Hrisovul sfinteĭ mănăstirĭ din oraşul Focşani, prin care i se încuviinţează «să iae pe an bolovanĭ sare 200, i al zecelea ban din părcălăbia de Focşani»:

Sfinteĭ şi Dumnezeeşteĭ mănăstirĭ din oraşul Domnieĭ mele Focşani, care este făcută şi înălţată din temelie de reposatul

Iw. Grigore Vodă, unde se prăsnueşte hramul sfîntuluĭ pururea înainte mergătoriŭ şi Botezătoruluĭ Ioan şi Părinteluĭ Egumen şi tuturor părinţilor călugărĭ cîţĭ vor fi locuitorĭ la această sfîntă mănăstire, ca să fie sfinteĭ mănăstirĭ milă de la Domnia mea din toată vama şi părcălăbia tîrguluĭ Focşanilor al 10-lea ban, care este dată şi miluită încă şi de răposatul Grigore Vodă, ctitor sfinteĭ mănăstirĭ şi să aibă a pune călugăriĭ omul lor ispravnic, ca să fie de-impreună cu vameşiĭ şi ce s'ar strînge, mult saŭ puţin, să aibă a lua vameşiĭ 9 banĭ şi ispravnicul sf. mănăstirĭ un ban, pentru că răposatul Grigore Vodă cînd aŭ fost în domnia Domnieĭ sale încă d'întiiŭ aŭ înălţat această sfîntă mănăstire ot Focşani şi o aŭ întemeiat şi cu altele sunt împrejur şi cu a eĭ stare şi a părinţilor chiverniseală o aŭ întărit-o şi o aŭ adaus cu moşiĭ, cu Ţiganĭ şi cu alte ce trebue sfinteĭ mănăstirĭ, precum şi alţĭ pravoslavnicĭ şi milostivĭ domnĭ maĭ dinainte vreme aŭ fost miluit a le lor sfinte şi Dumnezeeştĭ mănăstirĭ de aicĭ din ţară şi de prin ţară şi de prin alte părţĭ cu ale cinstite hrisoave cu obişnuitele milĭ, că acestea stătătoare şi vecînice din venitul ţăreĭ care se ţin de sunt de ajutor sfinteĭ mănăstirĭ şi de hrana părinţilor ce sunt pănă în ziua de astă-zĭ. Aşişderea şi răposatul Grigore Vodă, lîngă altele ce aŭ dat şi aŭ adaus la acestă sfîntă mănăstire, aŭ fost miluit şi cu această milă ca să aibă a lua sfînta mănăstire din vama Focşanilor, din ḑece banĭ un ban, cum s'a scris maĭ sus, şi că în urma răposatuluĭ Vodă Grigore întărit-a mila această şi răposatul Duca-Vodă, şi răposatul Şerban-Vodă, şi răposatul Constantin-Vodă Brîncoveanu şi răposatul Ştefan-Vodă şi răposatul Nicolae Vodă, pe tocmeala şi aşezămîntul ce scrie mai sus; şi iarăşi să fie milă sfinteĭ mănăstirĭ de la Domnia mea de la Ocna ce se chiamă Telega, mertic de sare pe an bolovanĭ 200, să aibă a lua părinţiĭ călugărĭ această sare la vremea cînd iaŭ şi alte mănăstirĭ şi să o încarce de la gura Ocneĭ, să o ducă să o vînză măcar la orĭ-ce vad ar vrea fără vamă şi fără ghiumbruc, şi de către vameşiĭ aceia să aibă pace; şi iar să fie sfinteĭ mănăstirĭ două cîrciumĭ în oraşul Domnieĭ mele Focşani ca să vînză vinul mănăstiriĭ şi aceste două cîrciumĭ să fie în pace şi iertate de fumărit, de căminărit şi de alte orînduelĭ; de toate cîte ar maĭ eşi pe tîrg, de nicĭ unele nimic val saŭ bîntuială să nu aibă, ca să poată fi de vînzare vinul mănăstiriĭ pentru că aceste mile sunt date şi miluite la această sfîntă mănăstire încă şi de la alţĭ răposaţĭ domnĭ, precum am văzut Domnia mea hrisoavele Domniilor sale, încă şi hrisovul Domnieĭ sale Mihail Racoviţă-Vodă, făcut şi întărit unul după altul pe aceste mile ale aceste sfinte mănăstirĭ de la Focşani, cum scrie maĭ sus; drept aceea şi Domnia mea încă am înoit şi am întărit mila şi cu acest hrisov al Domnieĭ mele, ca să fie sfinteĭ mănăstirĭ aceste milĭ şi veniturĭ de ajutor şi întărire părinţilor călugărĭ hrană şi îmbrăcăminte, iar Domnieĭ mele vecînică pomenire; aşişderea şi în urma Domnieĭ mele pe care va alege Domnul Dumnezeŭ a fi Domn şi stăpinitor al acestuĭ cinstit scaun al Ţăreĭ Romîneştĭ încă îl rugăm şi-l poftim, pentru numele Domnuluĭ şi Mîntuitoruluĭ nostru Isus Hristos, ce este în troiţă slăvit, ca să înnoiască şi să întărească mila aceasta şi veniturile ce sunt maĭ sus zise, ca să fie pentru folosul şi iertarea păcatelor luĭ şi ca Domnul Dumnezeŭ pe acel blogocestiv Domn să-l cinstească şi să-l miluească întru a sa stăpînire lină pace şi îndelungată viaţă şi în veacul ce va să fie, la repausul vecinic sufletul luĭ să fie, şi am întărit Domnia mea hrisovul acesta cu însă-şĭ credinţa Domnieĭ mele, Iw Alexandru Ioan Ipsilante Voevod şi cu credinţa prea iubiţilor Domnieĭ mele fiĭ, Constantin-Vodă şi cu sfatul cinstiţilor şi credincioşilor boerĭ celor marĭ aĭ divanuluĭ Domnieĭ mele, Pan Dumitrache Ghica vel Ban, Nicolae Dudescu vel Vornic de ţara de sus... (urmează iscăliturile celor-l'alţĭ boerĭ) şi s'aŭ scris hrisovul acesta întru întîiul an din domnia Domnieĭ mele, aicĭ în Ţara Romînească, în oraşul Bucureşti, la aniĭ de la zidirea lumeĭ 7283, iar de la naşterea Domnuluĭ Dumnezeŭ şi mîntuitoruluĭ nostru Isus Hristos, 1775, de Constantin Dascălul slovenesc ot Sfeti Gheorghe vechiŭ.

Parohiale maĭ sunt bisericile: Naşterea - Maiceĭ - Domnuluĭ (Săpunarul), Bis. Profetul Samuil care şi aceasta posedă hrisovul următor:

Biserica profetuluĭ Samuil din Focşani a fost zidită din temelie de fericitul întru amintire Mihaĭ Cihan Racoviţă Vv. pe locul hărăzit de Ioniţă Zugravul, după actul din 17 Octombrie 7252 (1744); Domnia sa le-a înzestrat cu toate cele trebuincioase, adecă: cu odăjdiĭ, vase, ţiganĭ, etc. prin hrisovul din 7265 (1757) Ianuarie 20, hotărăşte ca biserica profetuluĭ Samuil din Focşani să fie sucursală a mănăstireĭ Precista, adăugînd ca: Tustrele aceste sfinte locaşurĭ să fie una (adecă şi cu biserica de piatră din Bodeşti) adecă una pe alta să se ajute şi toate trebuinţele ce vor avea după vreme, precum atît Sf. Samuil, aşa cît şi biserica de la Bodeşti să fie datoare Sfînta mănăstire Precista din Roman a le îuplini.

Pentru maĭ bună stare şi chiverniseala acestor sfinte mănăstirĭ, n'am voit a le închina la alte mănăstirĭ străine saŭ de ţară, că am aşezat hotărînd, că nicăerĭ nicĭ odată închinate să nu fie, fără de cît mănăstirĭ din ţară, să se unească şi slobod să petreacă întru aşezămîntul lor ce mai sus arătăm.

După încetarea din viaţă a fericituluĭ întru amintire ctitor, fratele săŭ, Ştefan Mihail Racoviţă Voevod ce era Domnitor în Valahia, prin hrisovul din 7272 (1764) Septembrie, dă şi închină spitalul din Iaşi a mănăstireĭ sfîntuluĭ Spiridon, ctitoreasca sa mănăstire din Roman, d'impreună cu sucursalele eĭ, orînduind ca să fie supuse şi sub stăpînirea acestuĭ spital d'impreună cu toate daniile mişcătoare şi nemişcătoare.

Asupra acesteĭ închinărĭ, Arhiereul Ionichie, Episcopul Eparhieĭ Romanuluĭ, ce era tot odată şi Egumen Precisteĭ, a protestat la Domnitorul d'atuncĭ Grigorie Alexandru Ghica Voevod, sub cuvînt că mănăstirea Precista este din temelie zidită cu cheltuiala şi osteneala sa şi că fericitul întru amintire Constantin Mihail Cihan Racoviţă Voevod ar fi dat numaĭ 1275 leĭ înzestrînd-o cu afierosirĭ (închinărĭ) din veniturile Domneştĭ şi că Măria Sa Ştefan Voevod n'ar fi avut drept de a închina această mănăstire la spitalul Sf. Spiridon şi întru susţinerea acesteĭ protestaţiĭ a înfăţişat un hrisov al fericituluĭ întru amin-

tire Mihail Cehan Voevod, cu data de 7265 (1757), Ghenarie 30.

In urma acesteĭ protestărĭ Domnul Grigorie Ghica Voevod, prin hrisovul din 1764, Noembrie 20 decise ca:

Până la sfîrşitul vieţeĭ Sf. Sale, mănăstirea Precista cu sucursalele eĭ să fie în seama şi purtarea de grijă a sfinţieĭ sale; iar după săvîrşirea vieţeĭ sale, mănăstirea Precista cu metoacele eĭ, va rămînea cu purtarea de grijă a Epitropilor mănăstireĭ Sf. Spiridon.

Dar în urma unor înstrăinărĭ de banĭ din averea Precisteĭ, făcută de Episcopul Ioanichie, prin hrisovul din 1765, Ianuarie 15, s'a dat această mănăstire, cu metoacele eĭ, în stăpînirea bisericeĭ Sf. Spiridon.

După trecerea de un an, văzîndu-se că veniturile eĭ nu întrec de loc cheltuelile făcute, tot Domnul Grigorie Ghica, prin hrisovul din 20 Maiŭ 1766, le-a dat iarăşĭ în stăpînirea şi purtarea de grijă a Sf. Sale Episcopuluĭ de Roman Chir Ioanichie.

Cele-l'alte bisericĭ parohiale sunt: Sf. Dumitru, Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ (Jelăboiŭ), Intrarea-în-Biserică (Tăbăcarĭ).

Filiale: Sf. Dumitru, Sf. Nicolae (Noŭ), S-ţiĭ Împăraţĭ (Robescu), Intrarea-în-Biserică (Ghergheasa), Sf. Nicolae (Strola), S-ţiĭ Voevozĭ (Stamatineştĭ), S-ţiĭ Apostolĭ, Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, Sf. Nicolae (Vechiŭ), Intrarea-în-Biserică (Vovidenia), Sf. Spiridon, Sf. Gheorghe (Sudic), Sf. Nicolae (Tăbăcarĭ), S-ţiĭ Voevozĭ.

Instrucţiunea publică. — Invăţămîntul se predă în 10 şcolĭ primare, din carĭ 5 de băeţĭ şi 5 de fete. Sunt frecuentate de 1464 copiĭ (875 băeţĭ şi 598 fete). Numărul total al copiilor în vîrstă de şcoală e de 2106. Toate aceste şcolĭ sunt construite de comună, după un acelaşĭ model, afară de cea din strada Elisabeta (Ocol), care e de o construcţie deosebită, după un sistem foarte bun şi cea de pe şoseaua Tecuciuluĭ (a luĭ Puiu), care e într'un local închiriat.

Invăţămîntul secundar se predă într'un liceŭ de băeţĭ, cu 7 clase ordinare şi 2 divizionare, situat într'un local propriŭ şi 1 gimnaziŭ de fete (cu 5 clase), situat într'un local închiriat.

Tot aci maĭ e o şcoală profesională de fete, care, de la Aprilie 1893, a intrat pe socoteala statuluĭ. Această şcoală a fost fondată de societatea doamnelor din Focşani şi acum e situată într'un local propriŭ, construit în stil elveţian şi situată pe şoseaua Tecuciuluĭ.

Tot în Focşani se maĭ află orfelinatul, care a fost până aniĭ trecuţĭ în str. Teilor din Bucureşti, 2 şcolĭ mixte izraelite şi 2 şcolĭ (1 de băeţĭ şi 1 de fete) armeneştĭ.

Spitale. — In acest oraş se află 3 spitale, din carĭ: unul judeţean, cu 20 paturĭ, înfiinţat în 1867, spitalul Profetul Samuil, cu 34 paturĭ, înfiinţat în 1838 şi aparţinînd Epitropieĭ generale a bisericilor Sf. Spiridon din Iaşi şi unul izraelit (întreţinut de comunitate) cu 6 paturĭ, înfiinţat în 1871.

La anul 1838, Principele Domnitor, Mihail Grigorie Sturdza Voevod, avînd în privire starea de prosperitate a caseĭ Sf. Spiridon, constatată din darea de seamă pe anul 1837 şi budgetul pe anul 1838 şi conform prescripţiunilor Regulamentuluĭ Organic de la Cap. III, Anexa lit. F, secţia I, art. LX, aŭ ordonat prin înalta rezoluţie, pusă asupra anaforaleĭ comitetuluĭ central din anul citat: «se vor clădi şi aşeza spitale, pe la cele cincĭ maĭ de căpetenie oraşe ale Principatuluĭ: Botoşani, Bîrlad, Galaţi şi Focşani, din specialele mijloace ale acelor oraşe şi întru deplinirea după trebuinţe şi din prisosurile veniturilor generalniculuĭ spital, lăsînd cea de aproape îngrijire epitropieĭ generalniculuĭ spital din Sf. Spiridon, numind pe acele de afară, părţĭ a generalniculuĭ spital».

In urma acestuĭ înalt ordin, Epitropia caseĭ Sf. Spiridon, luînd măsurĭ pentru aducerea luĭ la îndeplinire, pe lîngă referatul No. 63, din 10 Martie 1838, aŭ înaintat, Comitetuluĭ Central, un proiect pentru chipul înfiinţăreĭ unuĭ spital în Focşani, prin care, între altele, se propune ca: «la Focşani găsindu-se biserica Sf. Prooroc Samuil, metohul Sf. Spiridon de aicĭ din Iaşi, cu ale sale veniturĭ osebite, care de şi se află dată în posesie cu embatic 200 galbenĭ pe an (Ieromonahuluĭ Ioachim Piru, pe vîeaţă), dar după trataţiile urmate s'aŭ desfiinţat contractul încheiat şi pentru că această biserică în a eĭ ogradă, are şi puţine acareturĭ, în care îngrijindu-se şi meremetisindu-se, lucru ce s'aŭ şi pus în lucrare să se şi aşeze cîte crivaturĭ ar încăpea; socoteşte că veniturile aceşteĭ bisericĭ, care după taxim se socotesc a fi de 12 miĭ leĭ, bez venitul moşiilor aflătoare sub impresurare, să se scoată cu totul din încărcăturile veniturilor Sf. Spiridon şi să se lase ca veniturĭ pentru cheltuelile bisericeĭ pomenite şi a spitaluluĭ ce se înfiinţează acolo». Şi indicînd măsurile necesariĭ pentru zidirea unuĭ spital şi reparaţia a 3 odăĭ şi o cuhnie, aflătoare atuncĭ în ograda aceleĭ bisericĭ, fixează şi sumele anuale necesariĭ în ţinerea bisericeĭ şi a spitaluluĭ

şi anume: 3000 leĭ se socotesc pentru cheltuiala bisericeĭ cu lefurile slujitorilor, 3000 leĭ pentru cheltuelile şi leafa Egumenuluĭ, ce urmează a fi şi purtător de grijă spitaluluĭ, 6000 leĭ pentru ţinerea a 12 crivaturĭ bolnavĭ, socotindu-se cîte 500 leĭ de un crivat, peste tot 12 miĭ leĭ.

Acest proiect aprobat de către Comitetul Central a fost supus întărireĭ Domnuluĭ, care o şi dete prin înalta rezoluţie din 8 Aprilie 1838.

Epitropia locală compusă din arhimandritul Nectarie, căminarul Ştefan Dăscălescu şi neguţătoriĭ Hagi-Pavel şi Hagi-Dimitriu, către finele anuluĭ 1842 a şi deschis spitalul, cu 12 crivate, iar la confecţionarea budgetuluĭ general pe anul 1844 hotărîndu-se la spitalul din Focşani un adaus de 12 crivaturĭ, peste acele înfiinţate acolo, care se şi aprobă, aşa în cît de la 1 Septembrie 1844, aŭ fost deja 24 crivate.

La anul 1846, după raporturile epitropieĭ aceluĭ spital, sub No. 2 şi 151, se constată că uniĭ din boeriĭ aceluĭ oraş, aŭ dat un ajutor bănesc de 3184 leĭ, cu care s'aŭ adaus zidindu-se din noŭ vr'o cîte-va odăĭ în ograda aceleĭ bisericĭ spre trebuinţa spitaluluĭ.

La 1 Iulie 1858, se opri funcţionarea spitaluluĭ pănă cînd succesiv se va face îmbunătăţirile necesariĭ, atît la biserica Prooroculuĭ Samuil, în care nu se maĭ putea face serviciul divin, din cauză că era crăpată şi deteriorată, cît şi reparaţiunile radicale necesariĭ la binalele spitaluluĭ din cuprinsul ogrăzeĭ aceleĭ bisericĭ.

La 1 Iulie 1860, s'a redeschis spitalul cu 24 crivaturĭ, iar la confecţionarea budgetuluĭ general pe anul 1863 s'aŭ adaus încă 7 crivaturĭ, în cît în prezent acel spital are 31 crivaturĭ.

Budgetul. — Budgetul oraşuluĭ atinge ţifra de 325145 leĭ la veniturĭ şi se compune din două zecimĭ adiţionale asupra principalelor contribuţiunĭ către stat şi alte taxe comunale acordate prin diferite legĭ.

Cheltuelile oraşuluĭ sunt repartizate ast-fel:

Serviciul primărieĭ cu casieria comunală, 72433 leĭ; poliţia şi siguranţa publică, 32202 leĭ; subvenţia pentru întreţinerea pompierilor, 38000 leĭ; serviciul sanitar şi salubritatea publică, 31500 leĭ; instrucţiunea publică, 10101 leĭ; cultul, 7120 leĭ; iluminatul, 28552 leĭ; datoria comuneĭ (rate, procente, anuităţĭ), 49750 leĭ; cheltuelĭ diverse, 55487 leĭ. Total 325145 l.

Numărul contribuabililor e de 2136. In anul 1886 se afla în acest oraş 2718 contribuabilĭ, iar în anul 1869 eraŭ 2300.

Diviziunea administrativă. — Comuna, care ocupă un teritoriŭ prea mare în raport cu populaţia, se divide în 4 despărţirĭ saŭ colorĭ, avînd 49 suburbiĭ şi 125 strade. Iată şi despărţirile cu suburbiile respective:

Despărţirea I (coloarea de roşu), la S.-V., coprinzînd suburbiile: Vălcelele, Tăbăcari, S-ţiĭ Voevozĭ, Jălăboiul, Caramzulea, Ghergheasa, Ştirbeĭ, Emancipaţiĭ, Pastieştiĭ, Vovidenie, Hanu-Mutuluĭ, Precista, Grigoriană şi Sf. Nicolae-Vechiŭ.

Despărţirea II (coloarea de verde), la N.-V., cu suburbiile: Cimitirul, Călieni, Casa-Apelor, Gherasim, Sf. Gheorghe, Ispirliul, Poşta-Vechie, Lefteriul, Perjoiul, Grigoriană şi Domnească.

Despărţirea III (coloarea galbenă), la N.-E., cu suburbiile: Ovreiască, Profetul-Samuil, Sf. Apostolĭ, Ocolul-de-vite, Amorţitul, Cazarma Unirea, Chicioruşul, Ionăşeşti, Pruncul, Penitenciarul Central şi Stroia.

Despărţirea IV (coloarea albastră), la S.-E., cu suburbiile: Săpunarul, Stamatineşti, Sf. Mina, Sf. Dumitru (din Bahne), Bahnele, Cotul-Oanceĭ, Balta-luĭ-Asanache, Grama, Robeşti, Sîrbeasca şi Cotul-Bumbaculuĭ.

Stradele principale ale oraşuluĭ, sunt:

a) Strada Mare a Unireĭ, care începe de la vechea barieră Bucureşti şi se termină în N. oraşuluĭ. *b)* Strada Găreĭ, prelungită cu strada Centrală, care merge de la Gară, trece pe dinaintea tribunaluluĭ şi se sfîrşeşte pe şoseaua naţională ce merge spre Tecuciŭ. Aceste 2 strade aŭ fost pavate cu basalt artificial, în urma credituluĭ de 100000 leĭ, votat de comună şi împart oraşul în cele 4 colorĭ. *c)* Calea Naţională, cu direcţia de la S. spre N.; pe ea se face defilarea trupelor în zilele de sărbătorĭ. *d)* Bulevardul Sf. Ioan, pe care e situat liceul «Unirea», teatrul Lupescu, grădina publică şi catedrala Sf. Ioan; începe din şoseaua Naţională, trece prin faţa pieţeĭ şi dă în strada Mare a Unireĭ. Ambele sale laturĭ sunt plantate într'un mod foarte regulat cu arborĭ. *e)* Strada Elisabeta saŭ Ocolul, care merge paralel cu strada Mare şi care dă în tîrgul de vite (ocol). *f)* Bulevardul Căzărmeĭ, de asemenea pavat cu basalt artificial, şi care e un fel de continuare a strădeĭ Mare a Unireĭ; începe din faţa clubuluĭ sub-ofiţerilor şi dă afară din oraş, la Milcov, trecînd prin cele 2 rîndurĭ de căzărmĭ. *g)* Ghergheasa, care trece bulevardul Căzărmeĭ şi dă în şoseaua Brăileĭ, etc.

Bariere. — Din orașul Focșanĭ eșim pe zece bariere:

Bariera Gărei, la V., situată pe șoseaua ce duce la Odobești; bariera Galați și Brăila, la E.; București, la S.; Botești și Corbul, la S.-V.; Odobești, la N.-V.; Vrancea și Amorțitul, la N.

Piețe. — Orașul posedă două piețe și anume: una în fața bisericeĭ Sf. Ioan, care e maĭ mult de brînzeturĭ, păsărĭ și alte mărunțișurĭ aduse de mocancele din satele învecinate și care la serbătorile naționale servește pentru stabilirea fronluluĭ de soldațĭ în fața catedraleĭ. Cea-l'altă, situată lîngă biserica Domnească, este adevărata piață; ea a fost zidită în 1891 în urma împrumutuluĭ de 100000 leĭ făcut de primărie.

Afară de aceste piețe, maĭ are și un obor (ocol) de vite, cereale, cherestea, etc., situat la N. orașuluĭ, la capătul strадеĭ Elisabeta (care se numește ast-fel, fiind-că după incendiul din 1880, care a consumat toată mahalaua aceasta, augusta noastră regină a contribuit foarte mult pentru restabilirea eĭ. In urma ordinuluĭ primaruluĭ acestuĭ oraș, numaĭ stradele Elisabeta și Cotești maĭ pot servi pentru depozitele de cherestea și lemnăriĭ.

Tîrg săptămînal se face Dumineca, pe cele 2 piețe ale orașuluĭ și Mercurĭ la obor și consistă în vînzarea cerealelor, vitelor și lemnărieĭ aduse de Vrîncenĭ, maĭ ales de ceĭ de la Soveja.

Edificiĭ publice sunt puțin numeroase în acest oraș. Maĭ principale putem nota: Tribunalul, în strada Centrală; primăria, liceul «Unirea» și teatrul Lupescu, pe bulevardul Sf. Ioan, cele 8 edificiĭ ale școalelor primare, palatul Diviziei și în fine căzărmile, care populează toată cîmpia ce se întinde la limita de S. a orașuluĭ, până la traseul găreĭ.

Grădina publică este situată pe bulevardul Sf. Ioan, este foarte frequentată de locuitorĭ și posedă un chioșc separat pentru muzică.

Se maĭ afla încă o grădină publică, la N. orașuluĭ, pe șoseaua Tecuciŭ și în fața căzărmeĭ de vînătorĭ, numită Paradis; pe locul eĭ s'a clădit Orfelinatul.

Alimentarea cu apă a comuneĭ se făcea până acum zece anĭ într'un mod foarte primitiv, din care cauză și incendiile bîntuiaŭ foarte des acest oraș. Acum orașul are apă în abundență și de o calitate foarte bună. Ea a fost adusă din munțĭ, din Babele și alte izvoare, prin olane de luciŭ, fiind fie-care stradă prevăzută cu una saŭ maĭ multe cișmele de fier, robinete și gurĭ de apă pentru cazurĭ de incendiŭ.

Armată. — Orașul Focșani fiind situat aproape de Siret și la jumătatea distanțeĭ dintre Carpați și Dunăre, este din punctul de vedere militar, unul din punctele cele maĭ strategice ale Romînieĭ, din care cauză în el se află și foarte multă armată în garnizonă. Toată această armată este așezată în cazărmile situate la sudul orașuluĭ, afară de o mică parte, care este stabilită în cazarma Vînătorilor de pe șoseaua Tecuciŭ, în cazarma Călărașilor de pe bulevardul Sf. Ioan și cazarma din colțul strадеĭ Centrale.

Serviciul poștal se face printr'un oficiŭ poștal, telefonic și telegrafic, al căruĭ venit pe 1896—97 a fost de leĭ 103.342.43.

Justiția. — Focșani posedă o judecătorie de ocol și un tribunal de primă instanță, situat în strada Centrală.

Orașul posedă și un penitenciar central, care servă ca închisoare pentru preveniţiĭ corecționalĭ și recluzionarĭ. La 1871 se aflaŭ în el 38 condamnațĭ (37 bărbațĭ, 1 femee), în 1872 eraŭ 33 (bărbațĭ), iar în 1896 eraŭ 48 condamnațĭ (bărbațĭ).

Serviciul tecnic. — Județul Putna aparține, în cea ce privește serviciul tecnic al Statuluĭ, circumscripțieĭ a VII, cu reședința în Bacăŭ. Consiliul județean are un serviciŭ tecnic special, compus dintr'un inginer-șef, doĭ conductorĭ, treĭ picherĭ și un secretar.

Camera de Comerciŭ a circumscripțieĭ a VIII, compusă din județele: Putna și Rîmnicul-Sărat, are reședința în Focșani.

Serviciul silvic, circumscripția V, compusă din județele Putna și Rîmnicul-Sărat își are reședința în acest oraș.

Economia. — Instrumentele agricole de care dispun cultivatoriĭ orașuluĭ sunt: 6 mașinĭ de treerat cu aburĭ, 5 de bătut porumbul cu aburĭ și 2 cu manivelă, 47 plugurĭ de lemn și 39 de fier și 3 trioare (mașinĭ de ales sămînțele).

Viticultura. — Cultura vițeĭ în anul 1893 a fost pe 2280 hect., producînd 46000 leĭ.

Apicultura. — In același an se aflaŭ în comună 355 stupĭ de albine care aŭ produs 471 kilg. miere, și $39^1/_2$ kilg. ceară.

Industria și Comerciul. — Situațiunea orașuluĭ Focșani, în susul Siretuluĭ, în marginea munților și pe malul Milcovuluĭ, face din el una din situațiunile cele maĭ favorabile pentru buna stare și sănătatea locuitorilor pe de o parte și pe de alta, situația

făcînd din el cheia munților și fiind locul de întîlnire al oamenilor din munțĭ și din cîmpie. E unul din orașele cu viitor comercial foarte mare. Aceste împrejurărĭ aŭ contribuit a face din Focșani un tîrg comercial și industrial; nu maĭ puțin a contribuit încă și resursele ce le are în podgoriĭ, precum și pozițiunea luĭ, de a nu fi prea departe de Dunăre.

Industriile cele maĭ însemnate din Focșani sunt: tăbăcăria, olăria, cizmăria, căldărăria, argintăria, cojocăria, abageria, dar maĭ de căpetenie sunt blănăria și tăbăcăria.

Lucrul pieilor se face în ograda fie-căruĭ tăbăcar, iar spălatul lor se face în Milcov. Sunt mulțĭ tăbăcarĭ, chiar cu capitalurĭ însemnate, dar în genere, din cauza concurențeĭ străine, această industrie descrește din zi în zi.

Acum se află o fabrică de tăbăcărie în str. Unirea, proprietatea d-luĭ Nicu M. Anastasiu.

Abageria se lucrează foarte mult și bine în Focșani; asemenea și blănăria. Fabricarea lumînărilor și a săpunuluĭ a luat în ultimiĭ anĭ o dezvoltare foarte mare; se produce anual peste 50000 ocale săpun de o calitate superioară.

După ultimele date ale Cameref de Comerciŭ se află în acest oraș 600 comercianțĭ și industriașĭ, din carĭ: 290 Romînĭ, 245 Mozaicĭ, 36 Armenĭ, 3 Austriacĭ, 3 Bulgarĭ, 10 Germanĭ și 13 Grecĭ. Anume se află în Focșani: 1 abagerie, 1 abagerie și bogaserie, 1 fabrică de apă gazoasă, 2 argintăriĭ, 1 argintărie și bijuterie, 105 cîrciume, 1 stabiliment de băuturĭ spirtoase și cărămidărie, 2 de băuturĭ și cereale, 1 de băuturĭ și cofetărie, 1 de băuturĭ și cojocărie, 74 de băuturĭ și coloniale, 7 de băuturĭ, coloniale și alte mărunțișurĭ, 2 de băuturĭ și făinărie, 1 stabiliment de băuturĭ și măcelărie, 1 de băuturĭ și manufactură, 2 de băuturĭ și pescărie, 5 de băuturĭ și speculanțĭ de vite, 1 de băuturĭ și tăbăcărie, 7 de băuturĭ și alte mărunțișurĭ, 12 birturĭ, 4 blănăriĭ, 6 boiangeriĭ, 2 boiangeriĭ și prăvăliĭ de cereale, 6 bogaseriĭ, 4 bragageriĭ, 6 brașoveniĭ, 2 prăvăliĭ de brașoveniĭ și coloniale, 2 brînzăriĭ, 12 brutăriĭ, 5 cafenele, 2 caretașĭ, 6 căciulăriĭ, 5 ceasornicarĭ, 4 prăvăliĭ de cereale, 12 de cherestea, 11 cizmăriĭ, 6 cojocăriĭ, 4 cofetăriĭ, 22 băcăniĭ, 4 prăvăliĭ de coloniale și cherestea, 1 de coloniale și dogărie, 1 de coloniale și lumînărĭ, 1 de coloniale și precupețĭ, 2 de coloniale și tutun, 12 comisionarĭ, 3 croitorĭ, 2 cuferarĭ, 4 curelarĭ, 4 dogăriĭ, 1 stabiliment dogăriĭ și cherestea, 1 dricar, 2 droghiștĭ, 4 fabricĭ de lumînărĭ, 1 de lumînărĭ și tricoterie, 7 făinăriĭ, 3 farmaciĭ, 2 fierăriĭ, 3 frizerĭ, 1 fabrică de frînghiĭ, 1 magazin de fructe și mezelurĭ, 1 galanterie, 6 hăinăriĭ, 3 magazine de haine vechĭ, 5 hotelurĭ, 1 hotel și birt, 1 hotel cu birt și cafenea, 4 zarafĭ, 4 librăriĭ, 3 lingeriĭ, 1 magazin de lingerie și haine gata, 3 lipscăniĭ, 5 măcelarĭ și tăetorĭ de vite, 33 manufacturierĭ, 3 magazine de manufactură și bogasierie, 2 de manufactură și coloniale, 1 de manufactură și galanterie, 10 de manufactură și alte mărunțișurĭ, 6 marchidăniĭ, 1 marchidănie și lingerie, 9 prăvăliĭ de mărunțișurĭ, 1 de mașinĭ de cusut și case de fier, 1 de mobile, 3 modiste, 3 magazine olăriĭ, coloniale și alte mărunțișurĭ, 1 olărie și marchidănie, 3 de oale și var, 1 orzărie, 2 pălărierĭ, 2 fabricĭ de periĭ, 9 pescăriĭ, 1 pescărie și măcelărie, 1 pĭelărie și tăbăcărie, 1 magazin de porțelanurĭ, 2 precupețĭ, 3 simigeriĭ, 1 prăvălie de sticle și porcelanurĭ, 2 tăbăcăriĭ, 5 tinichigiĭ, 2 magazine de tinichigerie, var și sticle, 3 tipografiĭ, 2 prăvăliĭ de trăsurĭ, 4 vărăriĭ, 5 prăvăliĭ de var, gaz și alte mărunțișurĭ, 2 de vinurĭ, 2 de văpsele, 14 pielăriĭ.

Cele maĭ însemnate fabricĭ sunt ale d-nilor Nicu M. Atanasiu, de tăbăcăriĭ, în str. Unirea; cea de cherestea a d-nuluĭ Nicolae T. Nestor, pe Bulevardul Găriĭ; cea de frînghiĭ și căpestre a d-luĭ Donig Teodor de pe str. Unirea și cea de teracote a d-luĭ Herman Iosef, din suburbia Amorțitul.

Notițe istorice. — Nu se știe cînd și de cine a fost fondat orașul Focșani. Cunoștințele noasstre despre acest oraș, nu trec peste secolul al XV-lea. Să fie el vechiul Tiasum saŭ vre un alt oraș construit abia după descălecare? Nu putem spune. Nicĭ numele luĭ nu ne spune nimic. Să fie el format din sufixul topic-*anĭ*, saŭ din numele Focșa, cum susține Paharnicul Constantin Sion, în «Arhondologia Moldoveĭ»?

Paharnicul Constantin Sion, în a sa «Arhondologia Moldoveĭ» crede că numele de Focșani se trage de la familia Focșa, moldovenĭ dreptĭ și vechĭ, încă din vremea luĭ Ștefan-cel-Mare. Căcĭ după statornicia hotaruluĭ Țăreĭ, prin gîrla ce aŭ tras-o prin Focșani, la întîlnirea Domnuluĭ acolo aŭ făcut masă mare și la sfîrșitul meseĭ aŭ ales doĭ oștenĭ, unul Muntean și altul Moldovean, și i-aŭ pus la luptă cu paharele și a biruit Moldoveanul, și pentru lauda luĭ, aŭ

dat numele tîrguluĭ ce atuncĭ aŭ hotărît să-l înfiinţeze la hotarul Focşani, că oşteanul acela se numea Focşa. Aceasta este posibil. Un nume Focşa, cu toate că nu-l întîlnim prin cronicĭ saŭ în vre-un document, a putut să existe. El putea să fie derivat întocmaĭ ca şi numele Capşa, Lupşa, Popşa, Tomşa, etc., dintr'un nume Foc saŭ Foca, prin sufixul *-şa*. Şi într'adevăr găsim sate cu numele de Focşa, unul în jud. Tecuciŭ şi cel-l'alt în judeţul Fălciŭ. S'ar putea chiar ca numele de Focşani să-ĭ vie de la nişte locuitorĭ veniţĭ din aceste sate, cu numele de Focşa şi stabiliţĭ aci. Lăsăm istoricilor sarcina de a rupe vălul care înconjoară originea acestuĭ oraş. In relaţiunea ce o face arhidiaconul Paul din Aleppo asupra călătorieĭ sale prin Moldova şi Ţara-Romînească, între aniĭ 1650—1660, găsim următoarea descriere a oraşului Focşani, în care numitul s'a oprit timp de 31 zile. «Joĭ, în 21 din Teshrin Alavval, sosirăm la Focşani. Toate aceste tîrgurĭ şi sate eraŭ deşerte, populaţiunea fiind fugită la munţĭ şi pustietăţĭ şi drumurile devenind de tot periculoase. Focşani e un oraş întins, prin mijlocul căruia curge un rîuleţ; el este ultimul punct pe fruntaria Moldoveĭ, iar dincolo de rîuleţ e cel întîiŭ punct de pe teritoriul Ţăreĭ-Romîneştĭ».

La anul 1668, Vito Pilutio, scriind nunţiuluĭ din Polonia, despre starea bisericilor catolice din Moldova, zice cu privire la Focşani; «In Focsani vista un Prete Ungaro, il P-re e la Madre ono Luterani la Chiesa non ha niente, ha un tanto da gl' huomini în tempo di sendemie, e vi sono da 230 anime».

La 1687, în relaţiunea preotuluĭ Giovanni Batista del Monte, despre starea Valahieĭ, în care a stat 22 de anĭ, Focşani (Zosciano), sunt descrişĭ ast-fel: «citta nelli confinii di Vallahia e Moldavia, situata sopra d'un fiume: la metà e sogetta al principe di Vallahia, l'attra metà al quello di Moldavia».

Cantemir, în «Descriptio Moldaviae» pomeneşte de Focşani, în termeniĭ următorĭ: «Im eo Focszanii oppidulum ad amnem Milcow, in Valachiae finibus situm, cujus starosta illius provinciae rebus prospicit».

In anul 1475, după învingerea luĭ Radu-cel-Frumos de către Ştefan-cel-Mare, domnul Moldoveĭ, în urma căreia hotarele Moldoveĭ se întinseră până la Milcov, Focşani fură despărţiţĭ în două printr'un canal tras din acest rîŭ (V. Căcaina şi Milcovul). rămîind o parte din Focşani în Ţara Muntenească (jud. Rîmnicul-Sărat) şi un alt Focşani în Moldova.

Focşaniĭ munteneştĭ sunt astfel descrişĭ de Fotino: «Focşaniĭ, scaunul Ispravnicilor, prin care trece o gîrlă din Milcov ce face hotar între Moldova şi Ţara Muntenească; acest oraş se împarte în şapte suburbiĭ (mahalale) şi are o mănăstire a Sfîntuluĭ Ioan şi şase bisericĭ de piatră».

Focşaniĭ rămaseră ast-fel împărţiţĭ până în anul 1859, cînd Milcovul încetă de a maĭ forma hotarul între cele 2 ţărĭ surorĭ. Incă azĭ nu s'a şters cu totul urma vecheĭ împărţirĭ a oraşuluĭ, numindu-se două pieţe ale Focşanilor, un piaţa Moldova şi alta piaţa Munteni.

Printre evenimentele istorice petrecute în Focşanĭ, saŭ în care Focşaniĭ joacă un rol maĭ însemnat, pomenim următoarele:

In anul 1462, Vlad Ţepeş, trecînd Dunărea în fruntea viteja sale oştĭ, după ce ucise 25000 de Turcĭ, se retrase cu trupele sale pe cîmpia Focşanilor, acoperită azĭ cu noile căzărmĭ ale Divisiuneĭ a VI-a de infanterie.

In anul 1568, Alexandru (fratele luĭ Petru Şchiopul), domnul Muntenieĭ, este lovit fără de veste şi învins la Focşani de către boeriĭ moldovenĭ, veniţĭ cu oaste asupra luĭ.

In 1600 Simeon Movilă e învins, aproape de Focşani, la Milcovul-cel-Mare, de oştile luĭ Mihaiŭ-Viteazul.

In 1615, boeriĭ moldoveneştĭ Beldiman Logofătul, Sturdza Hatmanul cu Boul Vistiernicul, carĭ plecase cu pîră în contra luĭ Ştefan Tomşa, sunt aduşĭ acestuia la Focşani. Eĭ fuseseră puşĭ în obezĭ din ordinul Viziruluĭ, care era prieten cu Tomşa. Tomşa pune să le taie capetele şi le aruncă trupurile în Siret.

In 1639, Mateiŭ Basarab, goneşte pe Vasile Lupul dincolo de Focşani.

In 1653, oştile luĭ Vasile Lupul silesc la Focşani, lîngă pîrîul Căcata, pe Dicul, spătarul luĭ Mateiŭ Basarab, a se retrage neavînd oşteniĭ acestuia arme de foc. (Miron Costin, «Opere complecte», I, 605—606).

In anul 1685, în timpul domnieĭ luĭ Constantin Cantemir, cete de tîlharĭ, adunate de prin Ţara leşească şi Ungaria, de către locuitoriĭ pribegiţĭ sub a treia domnie a luĭ Duca-Vodă, prădaŭ şi jefuiaŭ neîncetat Focşaniĭ.

In 1687, Constantin Cantemir, domnul Moldoveĭ aflînd de intrarea luĭ Ioan Sobieski, craiul leşesc în Moldova, fuge din Iaşi şi se aşează, după povaţa boierilor, la Focşani.

De oare-ce ţara se umpluse de tîlharĭ, parte leşĭ şi cazacĭ,

parte de moldovenĭ pribegĭ, Constantin Cantemir pune la Focşani pe logofătul Miron Costin, staroste de Putna, dîndu-ĭ volnicie pentru oamenĭ răĭ de a-ĭ înţepa acolo la margine, pe cîţĭ îĭ prindea şi movile de dînşiĭ făcea.

Purtarea luĭ Miron Costin cu tîlhariĭ, o descrie şi maĭ bine Neculcea: «Aşişderea şi Miron Logofătul, fiind staroste la Putna, aŭ făcut Siĭmenĭ şi Hănsarĭ şi aŭ început şi dintr'acolo a risipi tîlhăriĭ, că numaĭ o dată la o bătae, aŭ prins patru-zecĭ de tîlharĭ, şi i-aŭ tot tăiat cîte în patru bucăţĭ, şi-ĭ aŭ aruncat prepelece pe la drumurĭ». Prinderea cetelor de tîlharĭ, de Miron Costin, arderea lor în Focşani, e pomenită şi de Nicolae Muste: «ĭ-aŭ prins pre uniĭ cu meşteşug Miron Costin Logofătul, fiind staroste la Putna de ĭ-aŭ omorît înţepaţĭ, tăiaţĭ şi arşĭ cu foc la tîrg la Focşani, unde şi acum se cunoaşte movila peste oasele lor».

In 1695, Constantin Brîncoveanu aduce apă pe scocurĭ în Focşaniĭ munteneştĭ: «în Focşani aŭ adus apă de băut pe scocurĭ cale de două ceasurĭ».

La 1701, boeriĭ pribegiţĭ din Moldova, sunt trimişĭ de Constantin Brîncoveanul la Focşani, împreună cu episcopul de Buzăŭ, cu Cornea Brăiloiul, banul de Craiova şi cu spătarul Mihail Cantacuzen, carĭ îĭ împacă cu Constantin Duca, domnul Moldoveĭ.

In 1711, locuitoriĭ din Bîrlad, al căror tîrg a fost ars cu desăvîrşire de tătarĭ, de teamă să nu cadă în robie, fug spre Focşani. Tătariĭ nu pot veni aci să prade, fiind apele marĭ.

Sub a treia domnie a luĭ Mihail Racoviţă, cătanele nemţeştĭ, ale luĭ Frenţa (Ferenţ), se strîng la Focşani, după ce rezistară în mănăstirea Caşinul, la asaltul Tătarilor.

In 1774, se ţine în Focşani o adunare a maĭ multor boerĭ moldovenĭ şi muntenĭ, prin care se decise compunerea şi trimiterea arzurilor i al averilor mai jos notate, alegînd pe Spătarul Cuza şi pe Pitarul Chirica, carĭ să le ducă la Poartă.

Iată punctele principale ce se stabiliră în arzul din Focşani:

a) Alegerea Domnuluĭ să fie făcută de Romînĭ, să rămîe statornic la Domnie, până la sfîrşitul vieţeĭ sale.

b) Birul ţăreĭ să fie acel cum a fost stabilit sub sultanul Mehmed IV.

c) Turciĭ n'aŭ dreptul de a avea proprietăţĭ în ţară.

d) Turciĭ n'aŭ voe a ţine slugĭ şi slujnice din pămîntenĭ, etc., etc.

Deputaţiĭ muntenĭ aşteptară 45 de zile în Focşani până ce sosiră ceĭ din Moldova.

In 1777 în Focşani s'a ţinut conferinţa plenipotenţiarilor Imperiuluĭ Rus şi celuĭ Otoman, asupra tractatuluĭ încheiat după războiul de la Cuciuc-Cainargi (1774), cînd aŭ fost numiţĭ domnĭ Grigore Ghica III în Moldova şi Alexandru Ipsilante în Romînia.

In Ianuarie 1788, Austria declarînd războiŭ, N. Mavrogheni, domnitorul de pe atuncĭ al Munteniеĭ, crezînd că va avea de luptat mult timp numaĭ contra Muscalilor, îşĭ concentrează cea maĭ mare parte din oştire la Focşani, ca cu orĭ ce preţ să împiedice intrarea muscalilor în Muntenia. Cu acest scop porni oştirea spre Focşani.

Această trimitere şi a boerilor în tabăra de la Focşani, era numaĭ o încercare a luĭ Mavrogheni să vază dacă boerimea, rămasă în ţară, ascultă de ordinele luĭ. Pentru înlesnirea oştireĭ din Focşani, Mavrogheni dete, în 9 Ghenarie 1788, un pitac prin care porunceşte Agăĭ ca să trimită grabnic tot felul de băcăniĭ la Focşani, pentru că băcănia ce s'a fost deschis, n'avea de vînzare orez.

Uniĭ din boerĭ şi chiar neguţătorĭ din Focşani, toţĭ trecură la muscalĭ. Domnitorul fu silit să le secuestreze averea şi în Iulie 1788 dărui averea lor la Sf. Vlahermă de pe podul Tîrguluĭ-de-Afară. (A se vedea hrisovul fugarilor de la Focşani de avutul lor ce s'aŭ dat la sfînta Vlahermă).

In 1789, armatele Austro-Ruse, comandate de Principele Suvarov, cîştigă asupra Turcilor, cu care era aliat Mavrogheni, bătălia de la Focşani (31 Iulie), făcînd pe Ruşĭ stăpînĭ asupra Moldoveĭ şi Austriacĭ asupra Munteniеĭ.

1804 Aprilie, Constantin Alexandru Ipsilante, domnul Munteniеĭ, încuviinţează de a se aduce apă la cişmelile din Focşani Moldoveĭ de la izvoarele din Pituloasa, de cea-l'altă parte, din Ţara-Romînească.

In 1821, Mateiŭ Deleanu Cneazul Gheorghe, venise la 1821 din Rusia în ţară, împreună cu Ipsilante, ca să dărîme împărăţia turcească. Dar abia aŭ scăpat de la Tîrgovişte cu vr'o 300 de volintirĭ şi viind la Focşani, aŭ ars tîrgul, apoĭ fugărindu-ĭ Skender-Aga, ce era cu Turciĭ, acolo, în mănăstirea Sf. Ion din Muntenĭ, aŭ apucat pe Milcov în Vrancea. De acolo l'aŭ fugărit iconomul Şerban cu Vrînceniĭ.

In 1829, a fost cea maĭ nenorocită epocă pentru Moldova şi maĭ ales pentru Focşani, căcĭ acolo se aflaŭ ştaburile oştilor Ruseştĭ; drumul oştilor eraŭ pe

acolo; staționaŭ, prădaŭ și toată lumea era la cheremul lor.

Și pe lîngă aceasta și o groaznică ciumă pustii tot orașul, de fugiseră toțĭ boeriĭ și ceĭ marĭ și ceĭ micĭ; populațiunea săracă murea cu mulțimea, nimenĭ nu se îngrijea de ea.

Tot în Focșani șĭ-a avut reședința (1858 până la 1860) Comisiunea centrală care aŭ stabilit bazele fundamentale ale organizăreĭ Principatelor-Unite.

Prin decretul, din 10 Iulie 1862, dat de Cuza, Focșani s'a hotărît a fi reședința numaĭ a județuluĭ Putna, iar județul Rîmnicul-Sărat să aibă de reședință orașul Rîmnic, avînd fiecare autoritățĭ judiciare deosebite.

La Focșani, ca punct de hotar, eșeaŭ boeriĭ întru întîmpinarea nouluĭ Domn și anume la Focșaniĭ Moldoveĭ, cînd Domnul venea să ocupe scaunul aceste ĭ țărĭ; iar la Focșaniĭ Munteniеĭ cînd Domnul era strămutat din Moldova în Țara Romînească. La plecarea Domnuluĭ din Moldova, boeriĭ îl însoțeaŭ cu alaiŭ cuvenit, până la hotar la Focșani. Cronicele vorbesc în multe rîndurĭ despre aceste ceremoniĭ de primire saŭ de întovărășire la graniță a Domnuluĭ. Așa Nicolae Muste, vorbind de strămutarea luĭ Duca-Vodă din Țara Muntenească în Moldova, zice: «și aŭ eșit toțĭ boeriĭ întru întîmpinarea Ducăĭ-Vodă la Focșanĭ.»

Enake Kogălniceanu: «viind Constantin - Vodă Mavrocordat feciorul luĭ Nicolae Vodă, cel maĭ mare, cu domnia întîiŭ a Țăreĭ Moldoveĭ, domn din Țara-Romînească, i-aŭ eșit toată boerimea înainte după obiceiŭ, iar alțiĭ la Bacăŭ, alțiĭ la Roman».

Același: «Decĭ luînd Grigorie-Vodă, al doilea, domnia Moldoveĭ din Țara-Romînească la Moldova aŭ purces din București și i-aŭ eșit înainte la Focșeni mulțĭ boerĭ cu alaiŭ, șezînd acolo treĭ zile».

Același: «Constantin - Vodă viindu-ĭ veste de domnia Țăreĭ Moldoveĭ, nu s'aŭ bucurat, căcĭ era deprins în Țara-Romînească; ci, după obiceiŭ, aŭ repezit caimacamĭ aleșĭ și gătindu-se până a veni și Skimni-Agasi, Măria Sa aŭ purces din București, care viind la Focșeni după obiceiŭ i-aŭ eșit cîtă-va boerime și slujitorĭ înainte ca la un Domn noŭ».

Acsentie Uricariul, vorbind de strămutarea luĭ Nicolae Mavrocordat din scaunul Moldoveĭ la al Țăreĭ-Romîneștĭ, în anul 1717, în locul luĭ Ștefan Cantacuzino, zice: .... mergea spre Focșani pe Siret, dară nu eraŭ conacele gătite și grijite bine din socoteala caimacamilor luĭ Mihaiŭ-Vodă, pentru aceea nicĭ aŭ orînduit să meargă cu Nicolae-Vodă până la margine vre-un boer, doĭ, ci numaĭ pe Adam Luca Sulgeriul, și fiind să ajungă în Focșani, în luna Ianuarie, în 22 zile, i-aŭ eșit înainte, la gîrlele Putneĭ, Vintilă vel Căpitan de margine, cu toată slujitorimea și cu steagurile cîte sunt pe margine și, la o movilă ce este cale de un ceas de la Focșani, i-aŭ eșit înainte boeriĭ și slujitoriĭ carĭ venise din București, Petrașco Brezoianul vel Vornic, I Grigore Băleanul biv vel Vornic, I Radul Dudescul, vel Spătar, I Radul sîn Hrizeĭ Vistierul, vel Vornic la Tîrgoviște și alțĭ boerĭ și tocmindu-se alaiul de acolo din loc aŭ intrat într'aceeașĭ zi în tîrg din Focșani și cu mare pompă și mulțimea de oamenĭ și mergînd întîiŭ la biserică la mănăstirea Focșanilor, după aceea aŭ mers în gazdă la casele căpităneștĭ.

Cînd ajungea la Focșani, Domnul, fie că intra în țară, fie că pleca dintr'însa avea obiceiul să facă aicĭ treĭ zile oturac, adică popas. Așa scrie Enache Kogălniceanu, că Grigorie - Vodă Ghica, cînd a venit pentru a 2-oară la domnia Moldoveĭ, a șezut treĭ zile la Focșani.

Același, descriind a treia Domnie a luĭ Grigorie Ghica, zice: acolo în Focșani, s'aŭ împreunat și domniĭ amîndoĭ (Constantin Mavrocordat și Grigore Ghica) și șezînd treĭ zile oturac de acolo șĭ-aŭ luat ziua bună, unul de la altul și au mers fieștecare la țara luĭ.

Același scrie maĭ departe, că la orînduirea pentru a 2-oară în scaunul Moldoveĭ a luĭ Constantin Racoviță Cehan, în 1755, acesta ajungînd la Focșani, a șezut treĭ zile oturac, căutînd judecățile săracilor, mergînd și la o biserică de lemn a Măriеĭ Sale, Profetul Samuil, de aŭ auzit leturghia, la care acea mergere aŭ fost pricina de s'aŭ făcut de peatră, cu mîna Episcopuluĭ de Roman.

Pentru a se rechema boeriĭ pribegĭ din Moldova, mergea Mitropolitul țăreĭ saŭ Episcopul cu cîțĭ-va boerĭ la Focșani și acolo îĭ asigura că nu vor suferi nimic din partea Domnuluĭ. Așa la 1704, Constantin Duca - Vodă, a pus Mitropolit pe Mihail Episcopul ot Roman, carele apoĭ a mers cu Donicĭ vel Logofăt și împreună și cu boeriĭ la Focșani, de a chemat pribegiĭ.

Focșani, *stație de dr.-d.-f.*, pe linia București-Iași (Buzăŭ-Mărășești), jud. Putna, pl. Biliești, orașul Focșani. Din Focșani pleacă o linie lăturalnică la Odo-

beşti. Se află pe linia Buzăŭ-Mărăşeşti, între staţiile Coleşti (7 kil. 867 m.) şi Putna-Seacă (11 kil. 745 m.) Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ: 60m60. Venitul pe 1896: 578477 leĭ, 8 banĭ.

Focşani-Muntenĭ, *parte* din *oraşul* Focşani, care se află dincoace de Milcov, în Muntenia, şi care-ĭ aparţinea eĭ, de oare-ce vedem că judeţul Slam-Rîmnicul avea reşedinţa în aceştĭ Focşani-Muntenĭ, carĭ eraŭ numiţĭ maĭ simplu Oraşul şi dînd prin acesta numele plăşeĭ, în care era aşezat, plasa Oraşuluĭ; până la anul 1862 aŭ fost capitala judeţuluĭ Rîmnicul-Sărat, cînd atuncĭ s'a mutat la orăşelul Rîmnicul-Sărat, care de atuncĭ a prosperat şi s'a ridicat, iar Focşani-Muntenĭ aŭ fost cedaţĭ judeţuluĭ Putna; chiar până azĭ această parte poartă numele de Focşani-Muntenĭ, şi e locuită maĭ numaĭ de muntenĭ, azĭ locuitorĭ din judeţul Rîmnicul-Sărat. O gîrlă formată din rîul Milcovul înainte despărţea Focşani-Moldoveĭ de ceĭ aĭ Munteniеĭ, azĭ însă numaĭ urmele i se văd. Oraşul Focşani-Muntenĭ pe cînd era capitala judeţuluĭ avea peste 4000 de locuitorĭ.

Focşari, *numire vechie* a *cătunuluĭ* Muceşti, jud. R.-Sărat, com. Buda, numit ast-fel de la o familie însemnată de răzeşĭ, Focşari, carĭ aŭ încă aceste locurĭ.

Focşasca, *sat*, la N.-V. com. Tăcuta, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ, situat pe dealul Focşasca, şi străbătut de pîrîul Larga.

Are o întindere de 241 hect., din carĭ 32 hect. loc de cultură, fînaţ şi imaş ale proprietăţeĭ, iar 64 hect. sunt ale locuitorilor, şi o populaţie de 60 familiĭ, saŭ 170 suflete, din carĭ 20 familiĭ Ţiganĭ.

Numărul vitelor e de 323: 115 vite marĭ cornute, 149 oĭ, 28 caĭ şi 31 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 10 plugurĭ şi 2 care cu boĭ, 2 plugurĭ şi 4 căruţe cu caĭ.

Focşasca, *deal*, ce se întinde de la N.-V. com. Tăcuta, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ; pe acest deal e aşezat satul Focşasca.

Focşasca, *vale*, se întinde spre N.-V. com. Tăcuta, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ.

Focşăneanca (Focşănei), *moşie*, în jud. Buzăŭ, com. Scurteşti, căt. Focşenei, fostă proprietate a statuluĭ, pendinte de Banul; are 445 hect., maĭ toate arabile.

Focşeĭ (Bîtcele-). Vezĭ Bîtcele-Focşeĭ, jud. Neamţu.

Focşeĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ*, afluent al pîrîuluĭ Mediasca, judeţul Suceava.

Focşenei, *cătun*, al com. Scurteşti, jud. Buzăŭ, cu 80 locuitorĭ şi 20 case.

Focşenei (Răduleasca), *moşie*, în jud. Buzăŭ, com. Scurteşti, căt. Focşenei, cam de 400 hect., maĭ toate arabile.

Focşenei, *moşie*, în jud. Buzăŭ, com. Scurteşti, căt. Atîrnaţi, zisă şi Atîrnaţi saŭ Baroneasa şi Focşenei-Banuluĭ; are 350 hect. arabile.

Focşoaia, *podiş*, în jud. Iaşi, pl. Stavnicul, com. Miroslava; începe din partea de S. a satuluĭ Proselnici şi se întinde până în hotarul despre N. a satuluĭ Voineşti; e format din dealurile: Balciul, Cormanul, Boghea şi Ulmiţa; pe acest podiş trece şoseaua judeţeană Iaşi-Roman.

Focul-Nestins (Focul-Viŭ), *loc izolat*, în jud. Buzăŭ, com. Lopătari, căt. Luncile, în partea stîngă a rîuluĭ Slănicul, pe dealul Smoleanuluĭ. Aci, pe o mică suprafaţă, se degajă din pămînt idrogen bicarbonat, care arde continuŭ cu o flacără palidă. Cînd suflă vîntul se stinge. Locuitoriĭ îl întrebuinţează pentru a pîrli doage, furcĭ de fîn, etc.

Focurile (Praguri), *sat* noŭ, jud. Iaşi, pl. Bahluiŭ, com. Belceşti, înfiinţat în anul 1879, cu locuitorĭ împroprietăriţĭ. E aşezat pe podişul Pragurile, ce se scoboară treptat, până în iazul numit Bulbucani. Acestuĭ sat i s'a dat numele de Focuri, pentru că prin împrejurimile luĭ, se află vechile movile, de pe carĭ strejele moldoveneştĭ dedeaŭ semnale, prin aprindere de focurĭ, cînd Tătariĭ saŭ Turciĭ, năvăleaŭ în ţară.

Populaţiunea satuluĭ e de 175 familiĭ, saŭ 820 suflete, parte Romînĭ, parte Ungurĭ şi parte Lipovenĭ. Se află o biserică catolică, cu 1 preot şi 1 dascăl; o şcoală înfiinţată la 1883, frecuentată de 42 elevĭ.

Numărul vitelor e de 2463 capete, din carĭ: 608 vite marĭ cornute, 169 caĭ, 1414 oĭ şi 272 rîmătorĭ.

Fodor, *pîrîiaş*, ce curge prin jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Pînceşti. Udă satul Poenari şi la S.-V. de acest sat se varsă în pîrîul Chisăliţa, de-a stînga.

Fodoreni, unul dintre *dealurile* ce ţărmuresc pîrîul Culeşa, jud.

Suceava, com. Drăgăneşti; parte cultivabil, parte huceag.

Fofaza, *sat,* făcînd parte din com. Corbasca, jud. Tecuciŭ, aşezat pe valea cu acelaşĭ nume, la o distanţă de 1 kil. şi 400 m. de căt. de reşedinţă.

Are o populaţie de 37 familiĭ, saŭ 163 suflete, carĭ locuesc în 35 case. Teritoriul satuluĭ este de 140 hect.

Locuitoriĭ sunt împroprietăriţĭ în 1864.

Copiiĭ din sat merg la şcoala din Corbasca.

Comunicaţia se face prin o şosea ce vine de la Corbasca pe valea Rogoazeĭ.

Fofaza, *trup de moşie,* al statuluĭ, în jud. Tecuciŭ, pl. Berheciuluĭ, com. Corbasca.

Fofelea, *movilă,* la V. satuluĭ Stăncuţa, pe malul viroageĭ Fofelea, jud. Brăila.

Fofelea, *viroagă,* jud. Brăila, care străbate lunca de la V. satuluĭ Stăncuţa, din dreptul satuluĭ Stanca, până la Lacul-Popeĭ, trecînd pe lîngă movila cu acelaşĭ nume.

Foiasca, *trup de moşie,* în jud. Teleorman, com. Atîrnaţi.

Foişoarele, *deal,* jud. Muscel, plaiul Dîmboviţa, com. Cetăţeni-din-Deal.

Foişorul, *com. rur.,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-mj., situată aproape de malul drept al rîuluĭ Jiul, pe Valea-Ursoaeĭ. Se învecineşte la N. cu com. Calopărul; la S. cu com. Drănicul; la V. cu com. Segarcea şi la E. cu com. Giorocul (pl. Jiul-d.-j.).

Terenul comuneĭ este accidentat de Dealul-Gol, înalt cam de 50 m şi este udat de rîul Jiul şi de lacul Belciunul, care conţine peştĭ şi racĭ.

Are 4 cătune: Belciunul, Bucoveni-d.-j., Bucoveni-d.-s. şi Foişorul, cătun de reşedinţă. In comună se găseşte o cetate de pămînt.

Populaţiunea comuneĭ este de 930 suflete (474 bărbaţĭ şi 456 femeĭ), din carĭ 129 bărbaţĭ şi 120 femeĭ în Foişor, 115 bărbaţĭ şi 112 femeĭ în Belciun, 107 bărbaţĭ şi 102 femeĭ în Bucoveni-d.-s. şi 123 bărbaţĭ şi 122 femeĭ în Bucoveni-d.-j.

Case sunt 78 în Foişorul, 45 în Bucoveni-d.-s., 46 în Bucoveni-d.-j. şi 78 în Belciun.

Bisericĭ sunt 2: una în Foişor, cu hramul Sf. Nicolae, făcută de d-nul Crisante Cămărăşescu şi a doua în Belciunul, cu hramul Adormirea-Maiciĭ-Domnuluĭ. Pentru serviciul lor este 1 preot şi 4 cîntăreţĭ. Este o şcoală mixtă, în căt. Foişorul, ce funcţionează din 1891, fiind întreţinută de judeţ şi de com. Localul este în bună stare, şi construit din cărămidă. Este condusă de un învăţător şi frecuentată de 36 băeţĭ şi 6 fete. In vîrstă de şcoală sunt 75 copiĭ, din carĭ 49 băeţĭ şi 26 fete. Ştiŭ carte 43 persoane.

Suprafaţa comuneĭ este cam de 4900 pog., din carĭ 2000 pog. pămînt arabil, 200 pog. fîneţe, 200 pog. izlaz, 100 pog. lac şi teren sterp şi 2500 pog. pădure. Moşia, care se numeşte Foişorul, este în întindere de aproape 200 pog. şi aparţine d-luĭ Nae Gancea; are un venit anual de 40000 leĭ; aparţinea maĭ înainte d-luĭ Verdeş. Pădurile se numesc Bungitul (900 pog.), Foişorul şi Belciunul (100 pog.), Bucoveni-d.-s. şi Bucoveni-d.-j. (500 pog.); aparţin d-luĭ N. Gancea.

Impămînteniţĭ după legea din 1864 sunt 160 loc. şi după cea din 1879 sunt 5 însurăţeĭ.

Viile în întindere cam de 100 pog. produc vin bun negru şi sunt ale d-luĭ N. Gancea. Tot pe proprietatea d-luĭ Gancea se află o moară de aburĭ şi stîne pentru fabricarea brînzeĭ.

Comerciul se face cu oraşul Craiova. Cîrciumĭ sunt 3. Contribuabilí, 200.

Foişorul, *sat,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-mj., cu o populaţie de 249 suflete, 129 bărbaţĭ şi 120 femeĭ. Locuesc în 78 case. Este reşedinţa primărieĭ. In sat este o şcoală mixtă. Ştiŭ carte 8 persoane.

Foişorul, *cătun,* al com. Strejeşti-d.-j., pl. Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanaţi, situat lîngă Olt, la hotarul judeţuluĭ despre Vîlcea; are 15 locuitorĭ.

Foişorul, *deal,* jud. Prahova, plaiul Vărbilăul, com. Strîmbeni.

Foişorul, *vîrf de deal,* în partea de V. a com. Livadea, pl. Vărbilăul, jud. Prahova; este acoperit cu pădure.

Foişorul, *moşie,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-mj., com. Foişorul, în întindere cam de 2000 de pog. arabile. Are un venit anual de 4000 leĭ. Pe dînsa se găseşte şi pădure. Are o moară cu aburí şi stîne ce produc brînză.

Foişorul, *pădure* particulară, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-mj., com. Foişorul, satul Foişorul, pe moşia Foişorul.

Foişorul, *loc izolat,* jud. Olt, pl. Oltul-d.-j., com. Oporelul, numit ast-fel pentru că aci nişte ingínerĭ nemţĭ aŭ ridicat un foi-

şor, de unde aŭ luat planul împrejurimilor.

Folea, *movilă,* situată la o distanţă de 3 kil. spre V., de com. Ceacîrul, jud. Brăila, în drumul de la com. spre com. Vizirul.

Folea, *munte,* la N. com. Olăneşti, pl. Cozia, jud. Vîlcea, unde sunt stîne şi se fabrică brînză.

Folea, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, pe moşia Folea, pendinte de comuna Costeşti, plaiul Horezul, jud. Vîlcea.

Foleşti, *sat,* jud. Vasluiŭ, plasa Crasna, com. Foleşti, spre S.-E. de satul Bouşori; e situat pe coasta de E. a Dealuluĭ-Foleştilor.

Suprafaţa moşieĭ e de 900 hect. din carĭ 500 hect. pămînt arabil, 174 hect. pădure, 146 hect. imaş, 1 hect. vie şi 21 hect. loc ocupat de iazurĭ şi bălţĭ.

Foleşti-de-Jos, *com. rur.,* jud. Vîlcea, pl. Horezul, formată din 2 cătune: Foleşti şi Dumbrăveşti.

Este situată pe valea rîuluĭ Bistriţa, la 36 kil. de reşedinţa judeţuluĭ şi la 7 kil. de a subprefectureĭ.

Are o populaţie de 160 familiĭ, saŭ 659 suflete, din carĭ 120 contribuabilĭ; locuesc în 170 case.

In com. sunt 2 bisericĭ, ambele reparate de locuitorĭ în anul 1865.

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura şi desfac produsul munceĭ lor la Tîrgul-Horezul şi bîlciul Rîureni.

Vite sunt: 180 boĭ, 14 caĭ, 260 vacĭ, 70 capre, 100 oĭ şi 250 porcĭ.

Locuitoriĭ din căt. Foleşti s'aŭ improprietărit la 1864 pe 500 hect. iar ceĭ din Dumbrăveşti sunt moşnenĭ.

In com. este un izvor cu apă minerală, numită «Sărăturĭ» care a fost păzit până în anul 1891.

Şcoala datează în com. de 12 anĭ. Localul e proprietatea com. Se frecuentă de 26 copiĭ (22 băeţĭ, 4 fete), din numărul de 81 copiĭ (42 băeţĭ, 36 fete), cu vîrstă de şcoală. Ştiŭ carte 45 bărbaţĭ şi 2 femeĭ. Cu întreţinerea şcoaleĭ statul cheltueşte anual 1080 leĭ.

Pe rîul Bistriţa, în raionul comuneĭ, e o moară de măcinat.

Sunt 50 stupĭ cu albine. Ţuică se fabrică de la 500—1000 decalitri anual.

Com. are în total 450 hect. pămînt.

Prin com. trece şoseaua Bistriţeĭ care o leagă cu gara Băbeni şi Tîrgul-Horezul.

Veniturile com. se urcă la 1500 leĭ anual şi cheltuelile la aceeaşĭ sumă.

Se mărgineşte cu com.: Genuneni, Păuşeşti, Foleşti-de-Sus şi Cîrstăneşti. E brăzdată de 2 culmĭ de dealurĭ: una numită Dumbrăviţa şi alta Cîrstăneşti, cu vîrfurile: Dugheanu şi Scărişoara. Este udată de văile: Slatina, Ţuţurul, Bărăganul, a Bisericei şi a-Bătăiosuluĭ.

După cum se vede într'un hrisov al luĭ Constantin-Vodă Brîncoveanu, pe care îl reproducem maĭ jos, moşia Foleşti-de-jos a fost proprietatea acestuĭ Domn şi închinată mănăstireĭ Horezul.

«Şi eară să fie sfinteĭ mănăstirĭ (Horezul) moşia ce se chiamă Foleşti-de-Jos, ot sud Vîlcea, după apa Bistriţa, însă de peste tot hotarul jumătate de sat şi metohul cu casele şi biserica de peatră cu hramul Tri-sfetitele şi cu cea care sunt răzoare 10 şi două roate de moară în apa Bistriţeĭ, care moşie o am cumpărat drept talere 113, şi toată partea jupanuluĭ Stoian ot Argeş, ce aŭ avut într'acest hotar a Fleştilor de zestre... logofătul din Şirineasa drept talere 150. Şi eară să fie sfinteĭ mănăstirĭ şi cea-l'altă jumătate de sat din Foleşti ce aŭ stăpînit-o Tănasie Pausicul şi murind el şi nerămînînd feciorĭ a luat-o neamul luĭ, anume Tudor din Grecĭ postelnicul şi cu alţĭ părtaşĭ aĭ luĭ. Care şi acea parte din sat o am cumpărat de la dînşi cu talere 150, şi aşa aŭ rămas tot hotarul Foleşti-de-Jos pe seama sfinteĭ mănăstirĭ Horezul.»

Foleşti-de-Jos, *deal,* în raionul comuneĭ cu acelaşĭ nume, plaiul Horezul, jud. Vîlcea, pe care se cultivă 1 hect., 50 ariĭ vie.

Foleşti-de-Sus, *com. rur.,* pl. Horezul, jud. Vîlcea, compusă din 7 mahalale: Dosul, Bălţăteni, Tabaci, Moşneni, Mireşti, Chiceni şi Dîrvăreşti. Este situată pe valea rîuluĭ Bistriţa, la 36 kil. de reşedinţa judeţuluĭ şi la 6 kil. de a plăşeĭ.

Are o populaţiune de 289 familiĭ, saŭ 1565 locuitorĭ, în care intră şi 3 familiĭ de Ţiganĭ; sunt 189 contribuabilĭ; 290 case.

Locuitoriĭ s'aŭ împroprietărit după legea din 1864.

In com. sunt 2 biserici vechĭ: una cu hramul Sf. Apostolĭ, reparată la anul 1881 şi a doua, cu hramul Sf. Ingerĭ, reparată la anul 1880. Locuitoriĭ desfac produsul munceĭ lor la T.-Horezul şi Rîureni.

Vite sunt: 55 caĭ, 200 boĭ, 240 vacĭ, 20 capre şi 31 oĭ.

Pe rîul Bistriţa, în raionul comuneĭ, funcţionează 2 morĭ.

Şcoala datează în comună de 19 anĭ. Localul e de zid, proprietatea comuneĭ. E frecuentată de 27 băeţĭ, din numărul de 110 (58 băeţĭ, 52 fete), în vîrstă de şcoală. Este dotată în ţarină cu $8^1/_2$ hect. Cu între-

ţinerea şcoaleĭ, statul cheltueşte anual leĭ 1080.

Ştiŭ carte 39 loc.

Toată com., cu izlaz cu tot, are 1148 hect., pe care se cultivă tot felul de cereale.

Producţia ţuiceĭ variază după timpurĭ de la 1500—12000 decal.

O şosea, care trece pe partea dreaptă a rîuluĭ Bistriţa, înlesneşte comunicaţia între Rîmnic, Gara-Băbeni, T.-Horezul şi mănăstirea Bistriţa.

Veniturile comuneĭ se urcă la 2093 leĭ şi cheltuelile la aceeaşĭ sumă.

Se mărgineşte la N. cu comuna Tomşani, la S. cu comuna Foleşti-de-Jos, la E. cu Dealul-Petrarilor, care o desparte de com. Petrari-de-Sus, şi la V. cu comuna Oteşani şi o parte din com. Măldăreşti.

E brăzdată: de Dealul-Oteşanilor, la V., cu vîrfurile: Rîpa-cu-Iarbă, Posogul, Druganul, Măgura, Veduinele, Nedeiţa, Gorunul şi Rîpa-Inaltă; de Dealul-Petrarilor, la E., cu vîrfurile: Piscul, Vişeni, Plopeanul, Coasta-Lungă şi Coasta-Inaltă.

O udă rîul Bistriţa de la N. la S. şi văile: Valea-Mare, Bănoaia, Stupina şi Valea-Corbuluĭ.

Foleşti-de-Sus, *deal,* în raionul comuneĭ cu acelaşĭ nume, jud. Vîlcea, pe care se cultivă 4 hect. vie.

Foleşti-de-Sus, *moşie* a statuluĭ, pendinte de mănăstirea Bistriţa, jud. Vîlcea, care, pe periodul 1886—96, s'a arendat cu 3500 leĭ anual.

Foleşti-de-Sus, *pădure,* a statuluĭ, în întindere de 90 hect. situată în com. Pojogi, pl. Cerna-de-Sus, jud. Vîlcea, şi formată din trupurile: Coasta-Lungă, Dealul-Mare (75 hect.) şi Corbul (15 hect.)

Foleştilor (Dealul-), *deal,* în partea de V. a satuluĭ Foleşti, jud. Vasluiŭ; se întinde de la N. spre S.

Foleştilor (Pîrîul-), *pîrîŭ,* izvorăşte din pădurea cu acelaşĭ nume, curge spre S., pe lîngă satul Foleşti, com. Soleşti, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ, şi se varsă în pîrîul Crasna, din judeţul Fălciŭ.

Foleştilor (Valea-), *vale,* se întinde spre S. de satul Foleşti, com. Soleşti, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ.

Foli, *baltă,* jud. Dolj, plasa Jiul-de-Sus, com. Rozīştea.

Foltea, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Bisoca; izvoreşte din vîrful Dealul-Mare, trece prin cătunul de reşedinţă Bisoca, şi se varsă în rîul Rîmnicul-Sărat, la V. de căt. Jitia, din com. Jitia.

Foltea, *vale,* în jud. Buzăŭ, comuna Vintilă-Vodă, căt. Luncile; face hotar despre com. Săruleşti; începe din moşia Bisoca şi se scurge în valea Pecenega; apa sa conţine multe substanţe minerale şi maĭ cu seamă sare.

Foltea-Sării, *sat,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, cătunul comuneĭ Bisoca, aşezat în partea de V. a comuneĭ, pe pîrîul Foltea. Fiind-că teritoriul săŭ conţine sare, s'a numit şi Săriĭ. E situat la 5 kil. spre V. de cătunul de reşedinţă, Bisoca. Are o întindere de 180 hect., cu o populaţie de 55 familiĭ, saŭ 215 suflete, din carĭ 50 contribuabilĭ. Ştiŭ carte 11 persoane.

Foltea-Săriĭ, *numire vechie,* a *cătunuluĭ* de reşedinţă Bisoca, din com. Bisoca, jud. R.-Sărat numit ast-fel de la pîrîul Foltea, şi pentru că e aşezat pe un teren plin cu sare; numele actual e luat de la muntele Bisoca, la poalele căruia se află.

Folteşti, *com. rur.,* în jud. Covurluiŭ, pl. Prutul, la 34 kil. de Galaţi. Se mărgineşte la N. cu Măstăcani, la N.-V. cu Fîrţăneşti, la S. cu Frumuşiţa şi la E. cu rîul Prut, prin vărsăturile sale. In această com. e dealul Baba-Draga şi valea mlăştinoasă Cealmăul. Apa ce udă teritoriul Folteştilor e lacul Covurluiŭ, pe malul sudic al căruia se află.

Treĭ cătune fac parte din această comună: Folteşti (reşedinţa), Fîntînele şi Stoicani; din aceste două din urmă, întîia e maĭ spre S.-V. şi a doua maĭ spre E. de reşedinţa comunală. Maĭ sunt şi Cîşlişoarele, Stoicani-Cetăţuieĭ şi Mogoşul, carĭ nu se socotesc ca cătune a-parte. Locuitoriĭ sunt foştĭ clăcaşĭ împroprietăriţĭ; se găseşte şi un număr de străinĭ în serviciul proprietăţeĭ marĭ, precum şi vr'o 7 familiĭ de Izraeiliţĭ cu 31 suflete, carĭ se ocupă cu comerciul în prăvăliĭ de manufactură şi vînd şi alte mărfurĭ, căcĭ cătunul Folteşti e chiar un tîrguşor rural. Are o populaţie de 601 familiĭ, saŭ 2110 suflete, din carĭ: 1078 bărbaţĭ, 1032 femeĭ; 1130 necăsătoriţĭ, 803 căsatoriţĭ, 176 văduvĭ, divorţaţĭ 1. Ştiŭ carte 311 persoane, nu ştiŭ 1799.

Sunt 334 contribuabilĭ.

Suprafaţa teritoriuluĭ comuneĭ Folteşti este de 12870 hect., din carĭ vr'o 11440 aparţin proprietăţeĭ marĭ, formată din o singură moşie ce poartă numele comuneĭ şi care e cea maĭ mare

din tot judeţul; iar restul este al sătenilor.

Ocupaţiunea locuitorilor e agricultura, creşterea vitelor, cultura viilor şi pescăria în lacul Covurluiul şi în vărsăturile Prutuluĭ; iarna eĭ se ocupă cu tăiatul stufuluĭ în bălţile învecinate.

Veniturile comuneĭ se ridică pe an la 20637 leĭ, 62 baniĭ; iar cheltuelile la 19947 leĭ, 68 banĭ.

Bisericĭ sunt 3: Sf. Voevozĭ în Folteşti, sf. Apostolĭ în Fîntînele şi Prea-Cuvioasa-Paraschiva în Stoicani; cîte-trele aŭ cîte 8½ fălcĭ pămînt rural. Cătunele Folteşti şi Stoicani, constituind după noua aşezare a parohiilor, o singură parohie, cu catedrala Sf. Voevozĭ, aŭ un preot paroh şi 3 cîntăreţĭ; iar cătunul Fîntînele e alipit de parohia Scînteeşti.

Şcolĭ asemenea sunt 3: una de băeţĭ în reşedinţa comunală, frecuentată de 42 elevĭ (1889), alta de fete, tot în reşedinţă, cu 18 eleve şi a treia în Fîntînele, mixtă, cu 24 şcolarĭ.

Chiar prin mijlocul satuluĭ Folteşti trece şoseaua judeţeană Galaţi-Bîrlad, precum şi linia ferată cu acelaşĭ nume, avînd gară şi aicĭ.

Folteşti, *sat* şi reşedinţa com. cu acelaşĭ nume, în pl. Prutul, jud. Covurluiŭ, pe malul laculuĭ Covurluiŭ, care îl desparte de Măstăcani; numără 224 familiĭ saŭ 879 suflete; are o biserică şi 2 şcolĭ.

Folteşti, *moşie,* particulară, de vr'o 11444 hect., şi cea maĭ întinsă din tot jud. Covurluiŭ, în com. cu acelaşĭ nume, pl. Prutul. Pămîntul acesteĭ moşiĭ se împarte ast-fel: 3432 hect. arabile, 740 hect. 74 ariĭ fâneaţă, 1241 hect. 24 ariĭ imaş, 1706 hect. bălţĭ cu apă, peşte şi stuf, 304 hect. 61 ariĭ iezerul Covurluiŭ cu peşte şi stuf, 109 hect. 67 ariĭ viĭ cu dijmă, 3607 hect. 89 ariĭ pădure şi tufe şi 59 hect. 70 ariĭ în com., părţĭ rezervate boereştĭ, deosebit de drumurĭ. Această moşie a fost proprietatea locotenentuluĭ colonel I. Alexandri, fost ministru al Ţăreĭ în străinătate şi fratele luĭ Vasile Alexandri.

Fometani, *mahala,* în com rur. Suşiţa, pl. Motrul-d.-j., jud Mehedinţi.

Fometeşti, *com. rur.*, pl. Horezul, jud. Vîlcea.

Este situată pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Cerna, la 50 kil. de reşedinţa jud. şi la 10 kil. de a plăşeĭ. La început, această com. a fost, în parte, pe rîul Mariţa, dar la 1850, locuitoriĭ după valea Mariţa s'aŭ strămutat pe valea Cerneĭ în scop d'a forma o com. maĭ restrînsă. Această com. se compune din treĭ mahalale: Popeni-Negreni, Floreşti şi Fometeşti.

Are o populaţie de 118 familiĭ, saŭ 412 suflete (199 bărbaţĭ, 213 femeĭ). Sunt 110 contribuabilĭ; 125 case.

In com. sunt 4 bisericĭ. Cea din mahalaua Popiĭ cu hramul Cuvioasa-Paraschiva, s'a fondat pe la anul 1870; a doua, acum ruinată, din mahalaua Floreşti, s'a zidit la anul 1750; alta s'a zidit la anul 1800 şi a 4-a, din mahalaua Fometeşti, la 1871.

Parte din locuitorĭ se ocupă cu agricultura şi parte cu transportul săreĭ şi al varuluĭ în ţară. Produsul munceĭ agricole îl desfac la Tîrgul-Horezul.

Vite sunt: 39 caĭ, 202 boĭ, 263 vacĭ, 369 oĭ şi 186 porcĭ.

Pe rîul Cerna, în raionul com., sunt 5 morĭ.

Locuitoriĭ sunt moşnenĭ; 66 s'aŭ împroprietărit la 1864 pe moşia statuluĭ Fometeşti, cînd li s'aŭ dat 229 hect.

De comuna Fometeşti ţin munţiĭ Buciumul şi Zăvidanul situaţĭ spre N. şi unde se fabrică brînză.

Are o şcoală frecuentată de 34 elevĭ (16 băeţĭ, 18 fete). Ştiŭ carte 48 bărbaţĭ.

Stupĭ cu albine sunt 20.

Toată com., cu izlaz, pădure şi locurĭ de muncă, are 1436 hect.

Venitul com. se urcă la 848 leĭ anual.

Se mărgineşte cu comunele: Milostea, Slătioara, Recea şi Racoviţa. Moşia s'a vîndut în loturĭ.

E brăzdată de dealurile: Dealul-Reciĭ, Tîrîia, Măgurelele, al-Cîmpuşoruluĭ, al-Popilor şi udată de văile: Valea-Cerneĭ, Valea-Babeĭ, Mariţeĭ şi Negrişori.

Moşia Fometeşti, care a aparţinut luĭ Vergu vel Clucerul, a fost dăruită de acesta, mănăstireĭ Horezul, la anul 1705. O parte din această moşie, care era în stăpînirea Banuluĭ Antonache, a fost închinată de acesta tot mănăstireĭ Horezul, la anul 1700.

Fometeşti, *mahala,* din com. rur. cu acelaşĭ nume, plaiul Horezul, jud. Vîlcea. Are o biserică, cu hramul Sfinţiĭ Voevozĭ, zidită la anul 1871.

Fometeşti, *moşie* a statuluĭ, fostă pendinte de mănăstirea Horezul, jud. Vîlcea, situată în com. Fometeşti, care s'a arendat pe periodul 1888—1893, cu 1400 leĭ anual.

Fometeşti, *pădure* a statuluĭ, în întindere de 220 hect., situată în com. Recea, plaiul Horezul, jud. Vilcea, şi formată din tru-

purile: Valea-Măgureĭ (135 hect.) și Tăbănești (85 hect.).

Fomeței, *loc izolat,* în com. rur. Crainici, plaiul Cloșani, jud. Mehedinți.

Foranul, *cîmpie,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., pe ținutul com. Părincea, pe care se află clădită o biserică de lemn foarte vechie.

Forăști, *sat,* în partea de E. a com. Gropnița, pl. Copoul, jud. Iași, situat pe un platoŭ întins. Are o populație de 70 familiĭ, saŭ 302 suflete.

Vite sunt 1248 capete, din carĭ: 294 vite marĭ cornute, 829 oĭ, 49 caĭ și 96 rîmătorĭ.

Forăști, *sat,* pe moșia cu același nume, din com. Uidești, jud. Suceava. Așezat pe coasta dealuluĭ Forăști, numără 94 case, populate cu 69 familiĭ, saŭ 415 suflete, din care 199 bărbațĭ și 216 femeĭ (10 străinĭ). Contribuabilĭ sunt 103. Vatra satuluĭ ocupă 19 fălcĭ.

Are: o biserică, clădită de lemn de un fost proprietar C. Forăscu, deservită de un preot și 2 cîntărețĭ și împroprietărită în 1864 cu 8 1/2 fălcĭ; o școală rurală mixtă, cu un învățător plătit de stat, înființată în 1865, frecuentată de 27 elevĭ și 3 eleve. In sat sunt 95 băețĭ și 99 fete cu etatea între 7—12 anĭ. Școala are numaĭ 28 prăjinĭ teren în vatra satuluĭ, făcute danie de învățătorul Nicolae Teodorescu. Moșia e proprietatea d-luĭ I. Cernătescu și are 420 fălcĭ, din carĭ 360 fălcĭ cultivabile și 60 fălcĭ fînaț. Improprietărițĭ la 1864 sunt 27 fruntașĭ, 17 pălmașĭ și 27 codașĭ, stăpînind 161 fălcĭ.

Drumurĭ principale sunt: la Uidești 4 kil., la Oniceni 3500 m., la Ruși 2 kil. și la Tătăruși 3400 m.

In 1803, Forăști a Medelniceseĭ Smărăndica Canta cu loc în destul, număra 22 liuzĭ, plătind 328 leĭ bir anual și avînd și 3 liuzĭ de ceĭ fără bir.

Forăști, *iaz,* jud. Suceava între dealurile Dumbrăveĭ și lîngă satul cu acest nume. Are o suprafață de 7 hect. Conține pește, racĭ și scoicĭ.

Forăști, *pîrîŭ,* jud. Suceava, afluent al Pîrîuluĭ-Croitoruluĭ; formează iazul cu același nume.

Forăștilor (Dealul-), *deal,* jud. Suceava, pe coasta căruia stă satul Forăști.

Forcășești, *fost sat,* situat în Valea-Măruluĭ, com. Hurueşti, jud. Tecuciŭ. Azĭ se cunoaște încă locul, unde a fost satul care a devenit pămînt arabil.

Foregele, *munte,* la N. de Cîmpulung, jud. Muscel, pe malul drept al Rîuluĭ-Tîrguluĭ.

Foroja, *pîrîiaș,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Agășul, care se varsă în pîrîul Goioasa.

Fortuna, *lac,* în județul și pl. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ urbane Mahmudia, situat în partea N. a plășeĭ și a comuneĭ; este format de revărsările brațuluĭ Sulina cu care comunică prin gîrla Șondul; maĭ comunică tot prin o gîrliță și cu lăcușorul Cruglie, iar acesta cu brațul Sulina; are o întindere de 3 kil. p. 300 hect.; este înconjurat de toate părțile cu stuf; produce pește bun și în mare cantitate, care se exportă prin cherhanalele Gorgova și Gîrla-Ciobanuluĭ, la Mahmudia și chiar la Tulcea.

Fortunatul, *loc de izvoare,* jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, com. Grozești, de unde îșĭ are obîrșia pîrîul Stropșea.

Fotache. Vezĭ Condrea, Dorobănțești saŭ Fotache, jud. Prahova.

Fotăchești, *cătun,* sau mahala, din comuna Vida, jud. Vlașca, pl. Glavaciocul. I se maĭ zice și Vida-Fotăchești, pl. Glavacioc, jud. Vlașca. Aci sunt moștenĭ.

Foteasca, *trup* de *moșie* nelocuit, ce face corp cu proprietatea Stănești a d-luĭ Emanoil Lahovari, din pl. Marginea, jud. Vlașca.

Foteni, *sat,* în jud. R.-Sărat, pl. Grădiștea, com. Ștubeiul, așezat în partea de N. a comuneĭ, pe malul stîng al rîuluĭ Rîmnicul-Sărat, la 300 m. spre N. de cătunul de reședință, Ștubeiul; vatra satuluĭ are o întindere cam de 15 hect., cu o populațiune de 55 familiĭ, saŭ 170 suflete, din carĭ 40 contribuabilĭ; are o biserică și o școală.

Fotești, *sat,* face parte din com. rur. Ionești-Minculuĭ, pl. Oltul-de-Sus, jud. Vîlcea. Are o populație de 166 locuitorĭ: 98 bărbațĭ, 68 femeĭ. Cade în partea de V. a comuneĭ. E la distanță de 1 1/2 kil. de cătunul Obeni, unde e școala. E udat de gîrla Guguianca la E. și la V. e acoperit de dealurĭ.

Fotești, *vechie numire* a *căt.* Sătucul, din com. Cîndești, jud. Buzăŭ.

Fotești, *vechie numire* a *căt.* Gă-

geni-d.-s., com. Vintileanca, jud. Buzăŭ.

Foteşti, *deal,* care separă com. Ioneşti-Minculuĭ şi Fişcălia, de comuna Scundul, pl. Oltul-de-Sus, jud. Vîlcea. Direcţia sa e dela N. spre E.

Foteşti, *deal,* plantat cu viĭ, în jud. Vîlcea, pl. Oltul-d.-s., com. Ioneşti-Minculuĭ.

Fotoleşti, *deal,* în jud. Vîlcea, pl. Olteţul-d.-j., com. Diculeşti.

Franchi, *lac,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Bisoca; are o întindere de 1 $^1/_2$ hect.; conţine crap şi caracudă măruntă ce se vinde şi se consumă în localitate.

Franţa, *ostrov,* jud. Brăila, coprins la N.-V. şi V. între Dimuleasa, la E. între iezerul Şerban şi la S. între iezerele Pravăţul şi Lunguleţul.

Frasina, *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Vintilă-Vodă, căt. Schei, acoperită de păşune şi puţină pădure.

Frasini, *sat,* pe moşia Borca, com. Mădeiul, jud. Suceava. E aşezat pe malul drept al Bistriţeĭ, avînd o populaţie de 46 familiĭ, sau 182 suflete (96 bărbaţĭ şi 86 femeĭ). Sunt 50 contrib.

Vatra satuluĭ ocupă 31 fălcĭ şi 35 prăjinĭ.

Improprietăriţĭ la 1864 sunt 10 fruntaşĭ, 18 pălmaşĭ şi 6 codaşĭ, stăpînind 140 fălcĭ. N'are de cît un singur drum, maĭ bine zis cărare, ce-l leagă cu satul de reşedinţă. Biserica şi şcoala din Mădeiŭ servesc şi acestuĭ sat.

Frasini, *pădure,* în Valea-Frasini, de 143 hect., pe moşia Drăcşani, în partea de V. a com. Drăcşani, jud. Botoşani.

Frasini, *poiană,* jud. Suceava, în pădurea moşieĭ Dolhasca, în suprafaţă de 2 fălcĭ şi 90 prăjinĭ.

Frasinĭ (In-muche-la-), *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Niculeşti, căt. Podul-Munceĭ, pe moşia Mereeasca, a moşnenilor.

Frasinul, *com. rur.,* în jud. Dîmboviţa, pl. Ialomiţa, situată pe cîmpie, între rîurile Cricovul şi Crivăţul, la marginea de S.-E. a jud. Dîmboviţa, lîngă jud. Prahova şi la o distanţă de 38 kil. de Tîrgovişte. Se compune din patru cătune: Frasinul, Postîrnacul, Băltiţa şi Ibriamul, cu o populaţie de 1800 locuitorĭ. Teritoriul acesteĭ com. produce cereale şi puţine vite. Are o moară de apă, două bisericĭ şi o şcoală. In raionul săŭ se află o movilă fără numire, dar care este tot de natura celeĭ de la Finta. Frasinul se învecineşte la E. cu com. Cocorăşti, pl. Tîrguşorul, jud. Prahova, de care se desparte prin Cricovul; la V. cu Bilciureşti, despărţindu-se prin Ialomiţa; la N., cu Mărceşti şi la S., cu Corneşti şi Cătunul.

Frasinul, *com. rur.,* în jud. Vlaşca, pl. Marginea, situată pe valea cu acelaşĭ nume, care se scurge în Lunca-Dunăreĭ, în jos de drumul de fier Giurgiu-Bucureşti. Moşia e proprietatea Statuluĭ, depindea înainte de secularizare de Sf. Ion din Focşani. Se arendează anual cu preţ de 22300 leĭ. Este departe de Giurgiu de 17 kil., de Bucureşti de 54 kil., de staţia drumuluĭ de fer Băneasa de 3 kil. şi de cea de la Frăteşti de 7 kil.

In 1886 avea o populaţie de 655 suflete.

Locuitoriĭ împroprietăriţĭ la 1864 aŭ fost 120, carĭ aŭ luat 360 hect.; însurăţeĭ împroprietăriţĭ la 1882 aŭ fost 40, carĭ aŭ luat 235 hect.

Suprafaţa totală a moşieĭ este de 8000 hect. împreună cu pădurea de salcie şi balta.

Are o pădure de stejar, cu o suprafaţă de 320 hect.; depinde de ocolul silvic Giurgiu.

Venitul comuneĭ pe 1886 a fost de 8107 leĭ, şi cheltuelile de 8086 leĭ.

Sunt 141 contribuabilĭ.

Aci este: o şcoală mixtă cu 2 clase, condusă de un învăţător, la care aŭ urmat în 1888 14 băeţĭ şi 3 fete, din numărul de 28 băeţĭ şi 21 fete în vîrstă de şcoală; o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, zidită la 1858, cu un preot şi 2 dascălĭ. Ţine de parohia Frasinul.

Frasinul, *sat,* jud. Dîmboviţa, pl. Cobia, căt. comuneĭ Cobia.

Frasinul, *sat,* jud. Dîmboviţa, plaiul Ialomiţa, căt. comuneĭ Valea-Lungă.

Frasinul, *sat,* jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., com. Pleşoiul, cu o populaţie de 946 suflete, 490 bărbaţĭ şi 456 femeĭ. Locuesc în 260 case. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Pleşoiul, ce este la 2 kil. 600 m. depărtare.

Frasinul, fostul *nume* al *com.* Pleşoiul, jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-s.

Frasinul, *baltă,* în jud. Vlaşca, pe proprietatea cu acelaşĭ nume, ce aparţine statuluĭ, în jos de Dealul-Dunăreĭ, pe luncă. Această baltă se închide des-

pre Băneasa ca să nu lase să iasă peştele cînd încep apele a se retrage.

Pe dînsa, în locurile retrase creşte papură multă din care se face rogojinĭ. Este departe de Giurgiŭ de 12 kil., de staţia drumuluĭ de fer Băneasa, de 9 kil.

Frasinul, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Măgireşti, din şirul dealurilor ce despart cele două Tazlăurĭ.

Frasinul, *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Săruleşti, căt. Cărătnăul; izlaz de vite.

Frasinul, *munte,* situat în partea de N.-V. a cătunuluĭ Boroşteni, din com. Peştişani, plaiul Vulcanul, jud. Gorj; are o suprafaţă cam de 160 hect., acoperită de pădure; e proprietatea statuluĭ.

Frasinul, *deal.* Vine în prelungire din spre V., din jud. Mehedinţi, şi intră în raionul plăşeĭ Jiuluĭ, din judeţul Gorj, la cătunul Gura-Menţiĭ ce se află spre S. de com. Borăscu, urmează spre E. la extremitatea com. Borăscu şi aci face o cotitură şi se întoarce spre S., dirigindu-se spre com. Calapărul-d.-s., Calapărul-d.-j. şi Stolojani.

Acest deal, pe coasta despre comuna Borăscu, e acoperit cu prunĭ şi viĭ, iar pe creastă cu pădure mare.

Frasinul, *deal.* Vezĭ Nedieni, deal, com. Voineşti, pl. Stavnicul, jud. Iaşi.

Frasinul, *deal,* în jud. Iaşi, com. Cucuteni, pl. Stavnicul.

Frasinul, *deal,* în com. rur. Bala-d.-j., plaiul Cloşani, jud. Mehedinţi.

Frasinul, *munte,* în grupul Grinţieşilor, lîngă satul Grinţieşul-Mare, com. Bistricioara, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu.

Frasinul, *măgură de hotar,* între com. Coteana şi Perieţi, pl. Siul-d.-s., jud. Olt. E situată la V., pe Vălceaua-Ziduluĭ, în capul moşieĭ d-luĭ Fîntîneanu.

Frasinul, *grind* saŭ *loc ridicat de-asupra stufuluĭ înconjurător,* în jud. Tulcea, pl. Sulina, com. Sf. Gheorghe, în partea de E. a plăşeĭ şi cea de V. a comuneĭ; este mic şi înconjurat cu stuf, necultivat; are o întindere de 2 hect.

Frasinul, *iaz,* în satul Probota, spre E. de satul Perieni, com. Cărniceni, pl. Turia, jud. Iaşi.

Frasinul, *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Policiori; are cam 62 hect., mare parte arabile.

Frasinul, *pădure,* în jud. Buzăŭ, com. Simileasca, pe moşia statuluĭ Vatra-Episcopieĭ; are 798 hect.; parte s'a dat în tăere, parte s'a conservat de stat, pentru a fi utilizată la fabricarea şi repararea vagoanelor.

Frasinul, *pădure,* pe dealul Turia, spre N.-E. de satul Perieni, com. Cărniceni, pl. Turia, jud. Iaşi.

Frasinul, *pădure,* în jud. Mehedinţi, pl. Blahniţa; ţine de com. rur. Deveselul.

Frasinul, *izvor,* în jud. Buzăŭ, com. Goideşti; începe de la Curmătura-Purceilor şi dă în Sărăţelul.

Frasinul, *pîrîŭ,* ce izvoreşte din Iazul-Stîngăcenilor, com. Herméziul, pl. Turia, jud. Iaşi; curge spre S. prin iazul Frasinul din satul Probota; tae şoseaua judeţeană Iaşi-Botoşani şi se varsă în bălţile de pe şesul Prutuluĭ, aflate pe moşia Probota, com. Cărniceni, pl. Turia.

Frasinul, *pîrîŭ,* izvoreşte de sub dealul Frasinul, com. Cucuteni, pl. Stavnicul, jud. Iaşi; curge de la S. spre N., pe lîngă satele Dîrjeni şi Bogdăneşti şi se varsă în iazul Bîrdăhanul.

Frasinul, *pîrîiaş,* ce izvoreşte dintre ramura munţilor Piciorul-Frăsineĭ şi ramura Criveĭ şi se varsă pe partea stîngă a pîrîuluĭ Tarcăul, în dreptul cătunuluĭ Tarcăul, din jud. Neamţu.

Frasinul, *pîrîŭ,* afluent al pîrîuluĭ Suha-Mare, com. Mălini, jud. Suceava.

Frasinul, *vălcea,* com. Dobroteasa, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt. Se varsă în gîrla Leleasca.

Frasinul, *vale,* în partea de V. a com. Moreni, pl. Filipeşti, jud. Prahova.

Frasinul, (Ruptura), *loc izolat,* com. Strîmbeni, pl. Vărbilăul, jud. Prahova.

Frasinul-de-Jos, *deal,* în jud. Gorj, pl. Jiul, în partea despre V. a com. Calapărul-d.-j.; se întinde din sus de com. Calapărul-d.-s. spre S. până la com. Stolojani; pe coastă e acoperit cu viĭ şi prunĭ, iar pe coamă cu pădure.

Frasinul-de-Sus, *deal,* jud. Gorj, pl. Jiuluĭ, în partea despre V. a com. Calapărul-d.-s.; se întinde de la N., din com. Borăscu spre S. până la com. Ca-

lapărul-d.-j.; este acoperit pe poale cu viĭ și prunĭ, iar pe creastă cu pădure.

Frasinul (Hotarul-), *numire,* dată uneĭ *părțĭ* din *com.* Gura-Aninoaseĭ, jud. Buzăŭ, constînd din sforĭ de moșie ale maĭ multor proprietarĭ. Are pămînt arabil, fîneață, livezĭ și pădure în întindere de vre-o 500 hect. Părțĭ maĭ însemnate sunt: Antoneasca și Drăcea.

Frasinuluĭ (Dealul-), *sfoară de moșie,* în suprafață de 265 fălcĭ, jud. Suceava. Pe la 1850 era sat pe dînsul purtînd același nume. A fost stricat de proprietarul moșieĭ de atuncĭ, G. Tinu, care l'a mutat pe malul drept al pîrîuluĭ Brustura. In mare parte e acoperit de pădure de frasin și mesteacăn.

Frasinuluĭ (Valea-), *vale,* com. Dragoslavele, plaiul Dîmbovița, jud. Muscel.

Frasinuluĭ (Vîrful-), *munte,* în com. Mălini, jud. Suceava.

Fratoștița, *com. rur.,* jud. Dolj, pl. Jiul-de-Sus, la 43 kil. de Craiova și la 8 kil. de reședința plășeĭ, Filiași.

Este așezată pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Fratoștița.

Se mărginește la E. cu com. Valea-Bouluĭ, la V. cu Țînțăreni, la N. cu Florești și la S. cu Filiași.

Terenul acestĕ com. este accidentat de dealurile: Piscul-Ziduluĭ, Cioca, Dealul-cu-Perĭ. Aceste dealurĭ aŭ o înălțime aproximativă de cîte 90—92 m.

Pîrîul Fratoștița trece prin mijlocul com. și se varsă în stînga Jiuluĭ. Afară de acest curs de apă nu se găsesc decît cîte-va scursorĭ fără importanță.

Com. are un singur cătun: Fratoștița.

Aci se află o școală mixtă, care funcționează de la 1 Ianuarie 1892, întreținută de județ și așezată într'un local de zid, în bună stare, construit de com., cu o singură clasă. A fost frecuentată în 1892—93 de 44 băețĭ și 9 fete. Știŭ carte 17 persoane.

Are o populație de 1308 suflete, dintre carĭ 752 bărbațĭ, 556 femeĭ. Dintre locuitorĭ 179 sunt împroprietărițĭ de la 1864. Casele sunt în număr de 455, lucrate maĭ toate din bîrne și foarte puține de zid.

Teritoriul com. este de 1718 pogoane, dintre carĭ 818 pogoane arabile, 300 pogoane fînețe, 100 izlaz și 500 pădure.

Statul are 790 pogoane pe moșia Fratoștița-Mare, dînd un venit de 8000 leĭ anual. Moșia statuluĭ are pădure și livezĭ și loc arabil al căruĭ venit este de 6000 leĭ anual.

Pădurĭ: Pădurea statuluĭ, cu o întindere de 200 pogoane și cîte-va particulare. Esențe: frasin, jugastru, stejar și gîrniță, aceasta predominînd.

Com. este străbătută de căĭ comunale, carĭ trec prin centrul com., pe o lungime de 2 kil.

Sunt 3 cîrciume; 1 băcănie; treĭ comercianțĭ.

Veniturile comuneĭ sunt de 1738.15 leĭ și cheltuelile de 120468 leĭ.

Distanțele la com. vecine: la Valea-Bouluĭ, 22 kil.; la Țînțăreni, 6 kil. și la Florești, 6 kil.

Vite: 350 vite marĭ cornute, 400 oĭ, 17 caĭ și 24 porcĭ.

Fratoștița, *sat,* jud. Dolj, plasa Jiul-d.-s., formînd comuna Fratoștița.

Fratoștița, *deal și punct trigonometric de observație,* lîngă cătunul cu același nume, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s.; are o înălțime de 243 m.

Fratoștița, *moșie* particulară, județul Dolj, plasa Jiul-d.-s., com. Fratoștița, cu venit anual de 8000 leĭ.

Fratoștița, *moșie* a statuluĭ, situată pe teritoriul comuneĭ Fratoștița, pl. Jiul-d.-s., jud. Dolj. Până la secularizarea averilor mănăstireștĭ, aparținea Episcopieĭ de Rîmnic. A fost arendată pe periodul 1893 98 cu 6000 leĭ pe an.

Fratoștița, *pădure* a statuluĭ, situată pe teritoriul comuneĭ Fratoștița, pl. Jiul-d.-s., jud. Dolj. Face parte din ocolul Butoești, circumscripția XVII silvică.

Fratoștița, *pîrîŭ,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., comuna Fratoștița, pe care este situată comuna.

Frați, *sat,* face parte din com. rur. Șotrile, pl. Prahova, jud. Prahova. Are o populație de 168 locuitoriĭ (136 bărbațĭ și 132 femeĭ). Aci e o biserică fondată de Prințul Știrbeĭ, dimpreună cu locuitoriĭ.

Fraților (Valea-), *vale,* comuna Pîrîieni-d.-j., pl. Mijlocul, jud. Vîlcea.

Frăgețul, *sat,* jud. Dîmbovița, plaiul Ialomița-Dîmbovița, căt. comuneĭ Vîlcana-Pandeli.

Frăncești, *com. rur.,* la N. comuneĭ Peștișani, plaiul Vulcanul, jud. Gorj. Se compune din cătunele: Bosca, Gureni și Frăncești.

E situată pe șes, sub dealul Ocheanul. Are o suprafață de

1039 hect., din carĭ 280 hect. pădure, 320 hect. arabile, 300 hect. fînețe, 130 hect. izlaz, 6 hect. viĭ, și 3 hect. livezĭ de prunĭ.

Are o populație de 181 familiĭ, din carĭ 3 familiĭ Țiganĭ; sunt în total 761 suflete, din carĭ 131 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ sunt moșnenĭ și parte sunt împroprietărițĭ; se ocupă cu agricultura și creșterea vitelor, iar iarna, o parte dintr'înșiĭ, se ocupă cu facerea șițeĭ pentru învelirea caselor.

Locuitoriĭ posedă: 48 plugurĭ, 69 care cu boĭ și vacĭ; 610 vite marĭ cornute, 82 caĭ, 1920 oĭ, 691 capre și 410 rîmătorĭ; 33 stupĭ.

In comună sunt 7 morĭ de apă; 12 puțurĭ și 3 fîntînĭ.

In apropierea Frănceștilor trece rîul Bistrița.

Comuna e străbătută și de șoseaua comunală care o leagă la S. cu cătunul săŭ Bosca.

Are 3 bisericĭ de lemn, deservite de 2 preoțĭ și 2 cîntărețĭ.

Venitul comuneĭ e de 657 leĭ, 95 banĭ; iar cheltuelile sunt de 656 leĭ, 33 banĭ.

Frănceşti, *cătun,* reşedința com. cu acelaşĭ nume, jud. Gorj.

Are o suprafață de 388 hect., din carĭ: 100 hect. pădure, 120 hect. arabile, 110 hect. fînețe, 55 hect. izlaz și 2 hect. vie.

Are o populație de 71 familiĭ, din carĭ 3 familiĭ de Țiganĭ; sunt 280 suflete, din carĭ 48 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 20 plugurĭ, 29 care cu boĭ și vacĭ; 240 vite marĭ cornute, 58 caĭ, 1154 oĭ, 187 capre și 180 rîmătorĭ.

In cătun maĭ sunt și 4 morĭ, 7 puțurĭ și 3 fîntînĭ.

Are o biserică de lemn, reedificată la 1832 și deservită de 1 preot și 1 cîntăreț.

Frăsina, *pădure,* de 14 hect., în com. Zlătunoaia, pl. Miletinul, județul Botoșani.

Frăsina, *pîrîŭ,* mic afluent al pîrîuluĭ Sabasa, jud. Suceava.

Frăsineanca, *numire* dată *sforiĭ* de *moşie* Datcul, din com. Tisăul, jud. Buzăŭ, în întindere de 30 hect., din care 15 arabile, 6 livezĭ, 6 fînețe, restul sterp.

Frăsineanca, *numire* dată uneĭ *părțĭ* din *moşia* Datcul, com. Năeni, jud. Buzăŭ.

Frăsinei, *sat,* jud. Dîmbovița, pl. Cobia, căt. com. Mogoșani.

Frăsineĭ (Piciorul-). Vezĭ Piciorul-Frăsineĭ, jud. Neamțu.

Frasineĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ,* pe moșia Cobiceni, în partea de S.-V. a com. Todireni, județul Botoșani.

Frăsineĭ (Valea-), *vale,* între dealul Holmul și hotarul Cișmeleĭ, în com. Zlătunoaia, pl. Miletinul, jud. Botoșani.

Frăsineilor (Dealul-), *deal,* în partea de S.-V. a com. Trușești, jud. Botoșani; se prelungește în dreapta pîrîuluĭ Drislea.

Frăsineiul, *schit,* zidit la anul 1763 de Hagi Cîrstea și Damian Rîmniceanul, jud. Vîlcea. S'a rezidit la anul 1860 de Episcopul Rîmniculuĭ, Calinic, și se întreține din mila credincioșilor. Are o poziție frumoasă, la 7 kil. departe de com. Mureasca-de-Sus, de care aparține. Leĭ 150, adică jumătate din venitul uneĭ tipografiĭ din Rîmnic, se dă anual schituluĭ Frăsinetul, după testamentul răposatuluĭ Episcop Calinic.

Frăsinelul, *deal,* în jud. Neamțu, pl. Piatra-Muntele, com. Gîrcina, situat spre hotarul com. Căciulești; are terenurĭ cultivabile.

Frăsinelul, *pîrîiaș,* ce izvorește din ultimile ramificațiunĭ către S. ale dealuluĭ Balaurul, teritoriul com. Gîrcina, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu; curge în direcția S., traversînd șoseaua județeană Piatra-Bozieni, în dreptul kil. 3; apoĭ maĭ străbate încă două alte drumurĭ (dintre carĭ unul începe din dreptul satuluĭ Dumbrava-Roșĭe și altul din dreptul găreĭ Piatra și se întretae aproape de satul Izvoarele), și se unește pe stînga sa cu pîrîiașul Izvoarele, vărsîndu-se pe dreapta pîrîuluĭ Cracăul lîngă kil. 18, al șoseleĭ Dobreni-Roznov (ce merge în acel loc alăturea cu pîrîul Cracăul).

Frăsinelul, *vale,* formată de dealurile Frăsinelul și Ciritei, în com. Gîrcina, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu.

Frăsinei. Vezĭ com. rur. Fîntîna-Domnească.

Frăsineni, *movilă,* pe proprietatea Bucșani, a Eforieĭ Spitalelor Civile din București, situată în pl. Neajlovul, jud. Vlașca.

Frăsinetul, *com. rur.,* jud. Ilfov, pl. Oltenița, situată la E. de București, lîngă rîul Mostiștea, 62 kil. departe de București. Stă în legătură cu comuna Obilești-Noĭ prin o șosea vecinală.

Se compune din satele: Frăsinetul și Noua-Văcărească, cu o populație de 916 locuitorĭ, carĭ trăesc în 216 case și 22 bordee.

Se întinde pe o suprafață de 7227 hect. D-niĭ I. Paraschivescu

şi T. Urlăţeanu aŭ 6861 hect. şi locuitoriĭ 366 hect. Proprietariĭ cultivă 5100 hect. (503 sterpe, 1138 izlaz, 120 pădure). Locuitoriĭ cultivă tot terenul, rezervînd 85 hect. pentru izlaz.

Sunt 259 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ e de 5433 leĭ la veniturĭ şi de 5290 leĭ la cheltuelĭ.

In comună sunt 2 bisericĭ, (în fie-care cătun cîte una); 1 şcoală mixtă; 1 moară cu aburĭ; 1 moară cu apă; 1 maşină de treerat; 1 heleşteŭ; 3 bălţĭ; 1 pod stătător.

Numărul vitelor marĭ e de 728 (312 caĭ şi epe, 3 armăsarĭ, 64 boĭ, 211 vacĭ şi viţeĭ, 7 taurĭ, 61 bivolĭ, 70 bivoliţe) şi al celor micĭ de 1831 (44 capre, 139 porcĭ şi 1648 oĭ).

Dintre locuitorĭ, 206 sunt plugarĭ, 11 aŭ diferite profesiunĭ.

Arătura se face cu 101 plugurĭ: 21 cu boĭ şi 80 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ: 111 care şi căruţe: 21 cu boĭ şi 90 cu caĭ.

Locuitorĭ împroprietărițĭ sunt 75 şi neîmproprietărițĭ, 152.

Comerciul se face de 10 cîrciumarĭ şi 1 hangiŭ.

Frăsinetul, *com. rur.*, compusă din cât. Frăsinetul şi Ghiţuleşti, pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca, situate pe coasta stîngă a apeĭ Cleniţa, la N.-V. judeţuluĭ, spre Teleorman, departe de Giurgiŭ de 64 kil.; de Bucureşti, de 68 kil.; iar de Obedeni, reşedinţa plăşeĭ, de 19 kil.

Are o populaţie de 292 familiĭ, saŭ 1360 suflete, din carĭ 274 contribuabilĭ.

Venitul comuneĭ în 1886 era de 13893 leĭ, iar cheltuelile, de 10822 leĭ.

In com. este o şcoală mixtă, cu 6 clase, făcută de gard lipită cu pămînt, în bună stare, condusă de un învăţător; în 1888 a fost frecuentată de 43 băeţĭ şi 2 fete, din numărul de 94 copiĭ în vîrstă de şcoală.

Aci este o biserică, clădită la 1835 de Mihail Bîţcoveanu, fost proprietar, cu hramul Sf. Apostolĭ Petre şi Pavel, cu 1 preot şi 2 dascălĭ; constitue singură o parohie cu cât. Chiţuleşti, parohie care poartă nume de Parohia Frăsinetul.

In com. se fac 3 bîlciurĭ cu obor de vite; la Mucenicĭ (9 Martie), la 20 Iulie şi la 8 Septembrie.

Este o moară de aburĭ.

Străinĭ sunt: 15 Bulgarĭ şi 2 Ungurĭ.

Comuna se uneşte cu satele Negreni şi Tîrnava prin o şosea vecinală.

Frăsinetul, alt nume al *com.* Vlădila, din pl. Ocolul, jud. Romanaţi.

Frăsinetul, *cătun*, al com. Calvini, jud. Buzăŭ, cu 120 locuitorĭ şi 32 case. E alipit de cât. Bîsceni-d.-j.

Frăsinetul (Pupăza), *sat*, înconjurat de dealurĭ; face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, pl. Olteniţa, jud. Ilfov. Este situat la E. de Bucureşti, între valea Căpitanul şi rîul Mostiştea. Aci este reşedinţa primărieĭ.

Se întinde pe o suprafaţă de 2228 hect., cu o populaţie de 422 locuitorĭ.

D-l I. Paraschivescu are 2060 hect. şi locuitoriĭ 168 hect. Proprietarul cultivă 1600 hect. (204 sterpe, 138 izlaz şi 118 pădure) Locuitoriĭ cultivă 108 hect. şi rezervă 60 hect. pentru izlaz.

Are o biserică, cu hramul Adormirea; o şcoală mixtă, frecuentată de 25 elevĭ şi 2 eleve, cu întreţinerea căreia judeţul şi comuna cheltuesc anual 1620 leĭ. Localul s'a construit de judeţ în anul 1883.

In raionul satuluĭ se maĭ află 1 moară cu aburĭ; 1 moară cu apă; 1 maşină de treerat; 1 heleşteŭ; 1 pod şi 3 bălţĭ cu trestie, din care se scoate peştĭ şi racĭ.

Comerciul se face de 6 cîrciumarĭ şi 1 hangiŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 411 şi al celor micĭ de 636.

Frăsinetul, *sat*, face parte din com. rur. Cornul, plaiul Prahova, jud. Prahova. Are o populaţiune de 180 locuitorĭ (90 bărbaţĭ şi 90 femeĭ).

Frăsinetul, *cătun*, al com. Cezieni, pl. Ocolul, jud. Romanaţi, situat pe o vale, 6 kil. spre N.-V. de Caracal. Altitudinea terenuluĭ d'asupra niveluluĭ măriĭ este de 140 m. Are 70 familiĭ, saŭ 302 locuitorĭ şi o biserică, Sf. Nicolae (1854), deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Frăsinetul, *cătun*, pendinte de com. Frăsinetul, plasa Glavaciocul, jud. Vlaşca.

Moşia este în suprafaţă de 4200 hect., din care s'a dat la 1864 la 300 locuitorĭ 902 hect.

Are un venit anual de 48000 leĭ.

Se află în sat o şcoală; o biserică; 3 cîrciumĭ; case bune şi pătule cu magaziĭ.

Frăsinetul, *numire* dată în vechime *părţiĭ* de N.-V., din teritoriul *oraşuluĭ* Buzăŭ, judeţul Buzăŭ.

Frăsinetul, *staţie de dr. d. f.*, jud. Romanaţi, pl. Ocolul, com. Traian, pe linia Piatra-Corabia, pusă în circulaţie la 1 Aprilie 1887. Se află între staţiile Caracal (13.9 kil.) şi Vişina (13

kil.). Inălţimea d'asupra nivelului mării de 82m.21. Venitul acesteĭ staţiĭ, pe anul 1896, a fost de 33682 leĭ, 70 banĭ.

Frăsinetul, *fost metoh* al mănăstireĭ Vintilă-Vodă, în oraşul Buzăŭ, jud. Buzăŭ, distrus în 1639 de Timuş cu Tătariĭ, ce năvăliseră în Muntenia. In anul 1649, a fost reedificat de Mateiŭ Basarab, iar în 1650 a devenit catedrala scaunuluĭ episcopal, sub Episcopul Serafim.

Frăsinetul, *munte,* în jud. Buzăŭ, com. Mlăjetul, căt. Valea-Sibiciuluĭ, formează malul drept al Văeĭ-Sibiciuluĭ. Coastele sale cad vertical şi sunt formate numaĭ din pĭetriş, acoperit cu puţină pădure şi prezintă un deosebit interes geologic.

Frăsinetul, *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Calvini, căt. Bîsceni-d.-j., acoperită de arăturĭ, fîneaţă şi pădure.

Frăsinetul, *movilă,* pe drumul Olteniţeĭ, jud. Ilfov.

Frăsinetul, *măgură,* lîngă satul cu acelaşĭ nume, judeţul Romanaţi.

Frăsinetul, *pisc înalt,* pe muntele Urşani, între rîul Luncavăţul şi Horezul, jud. Vîlcea.

Frăsinetul (Cozia), *moşie* a statuluĭ, lîngă com. Vlădila, pl. Ocolul, jud. Romanaţi, arendată pe 1887—88 cu 57980 leĭ anual; are o pădure de 300 pogoane, pendinte de Mănăstirea Cozia.

Frăsinetul (Govora), *moşie* a statuluĭ, în jud. Romanaţi, arendată pe 1888—89 cu 9680 leĭ anual.

Frăsinetul, *pădure* a statuluĭ, în jud. Romanaţi, arendată pe 1887—88 cu 4714 leĭ anual.

Frăsinetul, *poiană,* jud. Vîlcea, com. Vaideeni, plaiul Horezul.

Frăsinetuluĭ (Valea-), *vale,* jud. Buzăŭ, în com. Mlăjetul, căt. Intre-Sibicee; începe din muntele Frăsinetul şi se scurge în Valea-Sibiciuluĭ.

Frăsinişul, *pădure,* în partea de S.-E. a comuneĭ Gorbăneşti, pl. Miletinul, jud. Botoşani.

Frăsuleni, *sat,* în com. Sculeni, pl. Braniştea, jud. Iaşi, situat pe malul Prutuluĭ, în sus de tîrguşorul Sculeni, la o distanţă cam de 3 kil.

Are o populaţie de 33 familiĭ, saŭ 171 suflete.

In sat este o biserică şi casele proprietăţeĭ, iar în marginea luĭ, pe malul Prutuluĭ, o mică pădurice.

Numărul vitelor e de 659 capete, din carĭ: 455 vite marĭ cornute, 76 caĭ şi 128 rîmătorĭ.

In anul 7071 (1563), Tomşa-Hatmanul, voind a răsturna pe Despot-Vodă, a trecut Prutul prin această localitate, aşezîndu-se la satul Sepoteni în Basarabia, sub cuvînt de a alunga pe Tătarĭ, şi a cerut luĭ Vodă, să-ĭ trimeată oastea nemţească de care era încunjurat, pentru aĭ ajuta la alungarea Tătarilor. Acesta a fost numaĭ un pretext de a 'ndepărta oastea nemţească ce slujea Domnuluĭ, căcĭ Tomşa ucizînd noaptea pe Nemţiĭ carĭ venise în tabăra sa, s'a întors înapoĭ, ridicîndu-se cu toţĭ boeriĭ contra luĭ Despot-Vodă.

Frăsuleni, *moşie,* în jud. Iaşi, com. Sculeni, pl. Braniştea, în mărime cam de 1188 hect., pe care se află satele: Frăsuleni, Sorca şi Şendreni; se întinde de la N. la S. pe marginea rîuluĭ Prut.

Frăteni, *deal,* spre E. de satul Aleşti, com. Brăeşti, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi.

Frăteni, *deal.* Vezĭ Dealul-Mare, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi.

Frăteni, *podiş,* între pîraiele Bahlueţul şi Ciorbolea, com. Sîrca, pl. Cîrligătura, jud. Iaşĭ.

Frăteşti, *com. rur.* şi *sat,* din pl. Marginea, jud. Vlaşca, situată pe coasta dealuluĭ Dunăreĭ, la depărtare de Giurgiu de 12 kil.; de staţia căiĭ ferate Frăteşti, de 4 kil.; de Bucureşti de 54 kil.; iar de Stăneşti, reşedinţa plăşeĭ, de 10 kil.

Are o populaţie de 2011 locuitorĭ.

Pe proprietatea de pe teritoriul acesteĭ com. se află şi cătunul Daia ce depinde de com. Daiţa. Depărtarea între Daia şi Frăteşti este de 3 kil.

Are o şcoală mixtă de zid; o biserică; 7 cîrciumĭ.

In această com. se face bîlciŭ cu obor de vite, la 9 Martie şi 23 Aprilie.

Vite sunt: 472 boĭ şi vacĭ, 56 bivolĭ, 76 caĭ, 3202 oĭ şi capre, 742 rîmătorĭ.

Budgetul comunal la 1886 era de 11795 leĭ la veniturĭ, şi de 9335 leĭ la cheltuelĭ.

Moşia este proprietatea moştenitorilor D-neĭ Momulu, fostă proprietate a Principeluĭ Mihail Ghica, care şĭ-a clădit aci un palat şi posedă o grădină spaţioasă pe deal, avînd vederea către Giurgiu.

Această proprietate are o suprafaţă de 6900 hect.

La 1864 s'a dat la 352 lo-

cuitorĭ împroprietărițĭ, suprafața de 1808 hect.

Venitul anual al comuneĭ este de 110000 leĭ.

Pe la hotarul moșieĭ despre Strîmba este un drum care se chiamă Drumul-Bălțiĭ ce vine de la Băneasa și merge la Tangărul.

De la Frătești până la stația drumuluĭ de fer este șosea.

Pe moșie sunt maĭ multe cariere de petriș.

La 1854, Principele Gorciacof și comandantul Șuvalow, ambiĭ comandațĭ aĭ armateĭ ruseștĭ care lupta contra Turcilor, se retrase la Frătești avînd cuartierul general în palatul din deal al Principeluĭ Mihail Ghica. La 27 Iulie același an, începe a se retrage armata rusească de la Giurgiu, urmărită fiind de Turcĭ.

Aci era o brigadă de infanterie din corpul al VIII-lea, în timpul războiuluĭ din 1877-1878. Divizia III ocupa pozițiunile Frătești-Daia și Stănești cu o ante-gardă la Giurgiu; din această divizie, aci erau regimentul al 8-lea de linie, batalionul al 3-lea de vînătorĭ, batalionul al 11-lea de dorobanțĭ și regimentul al 5-lea de călărașĭ.

Cu ocazia rezbeluluĭ Ruso-Romîno-Turc (1877-78), s'a făcut de Rușĭ un drum de fier, ce pleca din stația Frătești, trecea pe această proprietate și ducea la Zimnicea; această linie servea numaĭ pentru transporturĭ de trupe și munițiunĭ, s'a stricat după rezbel. Cu ocazia acestuĭ rezbel a fost iarășĭ în acest sat un cartier general, care avea misiunea de a îngriji de expediarea munițielor și nutrimentelor armateĭ ruseștĭ.

Frătești, *sat*, cu 15 fam., jud. Argeș, pl. Pitești; face parte din com. rur. Mareș.

Frătești, *numire* ce se da în vechime *satuluĭ* Buhoanca, din jud. Roman, pl. Siretul d.-s.

De vechimea acestuĭ sat amintește un document de la 1586, Ianuarie 13, dat din Roman, prin care se spune cumcă un oare-care Roman Pleșul de la Frătești a vîndut o parte din satul Stîncești jupîneseĭ Angelina Goia.

Frătești, *stație de dr. d. f.*, în jud. Vlașca, pl. Marginea, com. Frătești, pe linia București-Giurgiu, pusă în circulație la 1 Noembrie 1869. Se află între stațiile Băneasa (12.4 kil.) și Giurgiu (7.6 kil.). Inălțimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de 15.37. Venitul acesteĭ stațiĭ pe anul 1896, a fost de 7356 l. și 55 b.

Frățeni, *pîrîŭ*, în jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Tălpași, pe dreapta rîuluĭ Plosca.

Frățești-de-Jos, *cătun*, al com. Lelești, plaiul Vulcan, jud. Gorj, spre N.-E. de comună, și situat pe șes. Are o suprafață de 170 hect., din carĭ 120 hect. arabile, 3 hect. vie, și 47 hect. fînețe.

Are o populație de 88 familiĭ, saŭ 155 suflete, din carĭ 79 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 52 plugurĭ, 20 care cu boĭ și 2 căruțe cu caĭ.

Vite: 140 vite marĭ cornute, 240 oĭ, 34 capre, 14 caĭ și 62 rîmătorĭ.

Sunt 76 stupĭ.

In căt. se maĭ găsesc: 2 morĭ pe apa Șușița și 18 fîntînĭ.

Are o biserică, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț.

Este udat de apa Șușița-Seacă.

Comunicația se face prin șosele comunale, care o pune în legătură cu comuna sa și cu cătunele învecinate.

Frățești-de-Sus, *cătun*, aparținînd com. Lelești, plaiul Vulcan, jud. Gorj, situat pe șes și spre N.-V. de com.

Are o suprafață de 170 hect., din carĭ 122 hect. arabile, 46 hect. fînețe și 2 hect. vie.

Populația este de 58 familiĭ, saŭ 335 suflete, din carĭ 49 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 53 plugurĭ, 20 care cu boĭ, 2 căruțe cu caĭ; 15 stupĭ.

Vite: 118 vite marĭ cornute, 220 oĭ, 54 capre, 12 caĭ și 62 rîmătorĭ.

In căt. se găsesc: 2 morĭ pe apa Șușița și 10 fîntînĭ.

Aci este o biserică, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț.

Prin cătun trece șoseaua comunală, care-l pune în comunicație cu comuna sa.

E udat de apa Șușița-Seacă.

Frăția, *sat*, face parte din com. Godinești, jud. Tecuciŭ. E situat la N.-V. com., la o distanță de 1 kil. 400 m. de reședința com., pe coasta dealuluĭ cu același nume.

Are o populație de 5 familiĭ, saŭ 18 suflete, locuind în 5 case.

Frăția, *deal*, la V. de satul cu același nume, com. Godinești, pl. Berheciŭ, jud. Tecuciŭ.

Frăția, *rîŭ*, numit și Frățila, izvorește din Dealul-Mueriĭ, jud. Vîlcea, intră în jud. Dolj, udă com. Bulfești, prin partea de V., cu direcțiunea de la N. la S. și se varsă în Geamartaluiŭ, la satul Drăgoșin, puțin maĭ jos de Gropșani, jud. Romanați.

Frăția, *pîrîŭ*, curge la V. de satul Frăția, com. Godinești, județul Tecuciŭ și se varsă în Berheciŭ.

Frăţieĭ (Satul-), *sat,* face parte din com. rur. Gura-Bouluĭ, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt. Are o populaţiune de 190 loc.

Frăţila, *com. rur.,* pl. Olteţul-d.-j., jud. Vîlcea, compusă din 2 căt.: Stoiceşti şi Frăţila.

Această comună datează cam de 200 anĭ.

Este situată pe dealurile: Stoiceşti, Frăţila, Furcătura, Piscul-Lung şi pe vîlcelele: Predătorul şi Frăţila, la 80 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 40 kil. de a plăşeĭ.

Are o populaţiune de 269 familiĭ, saŭ 1398 suflete (587 bărbaţĭ şi 811 femeĭ), în care intră şi 3 familiĭ de Ţiganĭ; sunt 206 contribuabilĭ; 248 case.

In com. este o biserică, cu hramul Sf. Dumitru, situată tocmaĭ între cele 2 cătune, Stoiceşti şi Frăţila, şi clădită la anul 1881, după stăruinţa preotuluĭ Mihail Bădescu, parohul aceşteĭ bisericĭ.

Locuitoriĭ, pe lîngă agricultură, se maĭ ocupă şi cu negoţul. Puţinĭ cunosc şi tîmplăria.

Vite sunt: 150 boĭ, 200 vacĭ, 10 caĭ, 80 capre şi 500 oĭ.

Afară de 7 locuitorĭ, carĭ s'aŭ împroprietărit la 1864 pe 6 hect., loc. sunt moşnenĭ.

Şcoala din comună datează de 60 anĭ. Clădirea e bună şi e proprietatea comuneĭ. Se frecuentă de 20 băeţĭ, din numărul de 80 copiĭ (47 băeţĭ şi 33 fete) în vîrstă de şcoală. Ştiŭ carte 30 persoane. Statul cheltueşte cu întreţinerea şcoalelor anual leĭ 1080.

Stupĭ cu albine sunt 25.

Ţuică se fabrică până la 1500 decalitri anual.

Vatra satuluĭ se întinde pe 500 hect. cu izlaz cu tot.

Bud. com. este de 2500 leĭ la venit. şi de 1452 leĭ la chelt.

Comuna stă în legătură cu comunele: Ştirbeşti, Bălceşti, Prejorul, Craiova şi Ghioroiul. prin sosele. De la N. la S. comuna este traversată de dealul Frăţila, la E. de Furcătura şi Piscul-Lung. E udată de văile: Frăţila, Prădătorul, Tinoasa, Tinosica, Richiţa, Mătuşa, Carpenul şi Edul.

In comună sunt vre-o 15 fîntînĭ.

Se mărgineşte cu comunele: Ştirbeşti, Bălceşti, Prejoiul şi Veleşti, din jud. Dolj.

Frăţila, *sat,* face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, pl. Olteţul-d.-j., jud. Vîlcea. Are o populaţie de 769 locuitorĭ (317 bărbaţĭ, 452 femeĭ). Copiĭ în vîrstă de şcoala sunt 42. E străbătută de dealul Frăţila şi udat de valea cu acelaşĭ nume.

Frăţila, *deal,* ramificare a culmeĭ Zănoaga, ce se întinde de la V. com. Locusteni, din jud. Vîlcea, pe la com. Dobreţul şi Dobriceni din jud. Romanaţi, unde se bifurcă o ramură intrînd între Caluiul şi Olteţul, iar alta între Caluiul şi Frăţila. Aceasta din urmă e lungă şi se termină la N. de Balş, unde Geamartaluiul dă în Olteţul.

Frăţila (Frăţia), *rîŭ,* ce trece prin jud. Vîlcea, Dolj şi Romanaţi. V. Frăţia.

Frăţila, *vale,* în partea de N.-V. a plăşeĭ Olteţul-d.-s., jud. Romanaţi. E strîmtă şi mărginită de dealul Frăţia şi Murgaşul, şi se termină în valea Geamartaluiul la satul Dragoşinul. Pe ea curge apa cu aceeaşĭ numire.

Frăţila, *braţ* (prival), în insula Balta, jud. Ialomiţa, pl. Borcea, com. Cocargea.

Frăţileşti, *com. rur.,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, situată pe partea dreaptă a rîuluĭ Ialomiţa, între comunele Ţăndăreĭ şi Sudiţi.

Teritoriul com. se întinde din rîul Ialomiţa, spre S., pe cîmpul Bărăgan, pe o suprafaţă de 8000 hect., din carĭ 300 hect. pădure. Coprinde treĭ moşiĭ: Frăţileşti - Buciumeni, de 4500 hect., proprietate a statuluĭ, fostă pendinte de biserica Sărindar din Bucureşti, şi care pe periodul 1888—1893, s'a arendat cu suma de 16770 leĭ; Frăţileşti, de 1500 hect., proprietate a statuluĭ, fostă pendinte de biserica Sf. Sava din Bucureşti, şi care pe periodul 1888—1893, a fost arendată cu suma de 12000 leĭ şi moşia Frăţileşti-Bădeni, proprietate particulară, de 2000 hect.

După legea rur. din 1864, sunt împroprietăriţĭ pe moşie 63 locuitorĭ; neîmproprietăriţĭ se maĭ află 79 locuitorĭ.

Com. se compune din satele: Frăţileşti şi Ghizdăneşti şi din cătunele (tîrlele): Marinache, California, Văcăria şi Armanul-Urîta. Reşedinţa primărieĭ şi a judecătorieĭ comunale este în satul Frăţileşti.

In recensămîntul făcut în 1890, s'a constatat că populaţiunea com. este de 178 familiĭ, saŭ 771 suflete: 391 bărbaţĭ şi 380 femeĭ; 758 Romînĭ, 5 Grecĭ, 8 Bulgarĭ; 200 agricultorĭ, 4 meseriaşĭ, 3 comercianţĭ, 4 avînd profesiunĭ libere, 105 muncitorĭ şi 32 servitorĭ. Ştiŭ carte 185 persoane.

Vite: 300 caĭ, 275 boĭ, 2580 oĭ, 2 bivolĭ, 5 asinĭ şi 160 rîmătorĭ.

Com. avea în 1886—1887 la veniturĭ 1961 leĭ şi la cheltuelĭ 2403 leĭ.

Are o şcoală mixtă, condusă de un învăţător retribuit de com.

şi jud. Şcoala are localul său propriŭ şi e frecuentată de 30 elevĭ.

Este o biserică, deservită de un preot şi doĭ dascălĭ.

Pe partea de E. a com. trece calea ferată Făureĭ-Feteşti, avînd staţia Ţăndăreĭ maĭ apropiată de com.

Frăţileşti, *sat,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, situat pe ţărmul drept al rîuluĭ Ialomiţa, în apropiere de apa rîuluĭ; este pendinte de com. cu acelaşĭ nume.

In acest sat se coprinde şi desfiinţatul sat Bădeni, a căruĭ denumire se maĭ dă de populaţiune părţeĭ de E., a satuluĭ. Aicĭ este reşedinţa primărieĭ şi a jucecătorieĭ com.

Populaţiunea satuluĭ este de 164 familiĭ.

In Frăţileşti este o şcoală mixtă, condusă de un învăţător; o biserică, la care deservesc un preot şi doĭ dascălĭ.

Pe partea de E. a satuluĭ, în apropiere, trece calea ferată Făurei-Feteşti.

Frecaţi, *sat,* face parte din com. rur. Aprozi-Negoeşti, pl. Negoeşti, jud. Ilfov. Este situat la S. E. de Negoeşti, lîngă lacul Luica. Locul său este în mare parte băltos.

Se întinde pe o suprafaţă de 216 hect., cu o populaţie de 58 locuitorĭ. Terenul e al locuitorilor.

Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Numărul vitelor marĭ e de 70 şi al celor micĭ de 196.

Frecăţeanca, *numire* dată *moşieĭ* Glodeanul-Siliştea, jud. Buzăŭ.

Frecăţei, *com., rur.* aşezată în partea centrală a jud. Tulcea şi cea răsăriteană a pl. Isaccea, pe Pîrîul Ciliculuĭ saŭ Teliţa.

Se mărgineşte la N. cu com. Congaz, şi la E. cu com Cataloi.

Cele maĭ însemnate dealurĭ sunt: Armut-Conac (120 m.), la V.; dealul Cataloi (89 m.), la S.-E.; dealul Tăuşan-Tepe (104 m.), la N.-E.; Su-Bair (124 m.), la N.; sunt acoperite cu livezĭ şi semănăturĭ; şi pe alocurea şi cu tuferişurĭ.

Movilĭ sunt numeroase, printre ele distingem: Cartal-Tepe, (157 m.,) la N.; Movila-luĭ-Dobre (116 m.), la S. sunt artificiale şi acoperite astă-zĭ cu verdeaţă.

Apele carĭ udă com. sunt puţine. Avem: pîrîul Teliţa care pe aci se maĭ numeşte şi Cilic-Dere, de la Mănăstirea Ciliculuĭ, aşezată nu departe de el; într'însul se deschid puţine văĭ ca Valea-Lungă la N.

Cătunul de reşedinţă Frecăţei, aşezat pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Teliţa, formează singur comuna.

Intinderea com. este de 3200 hect., din carĭ: 125 hect. ocupate de vatra satuluĭ, 2100 hect. ale locuitorilor, 1075 hect. ale Statuluĭ.

Populaţiunea este amestecată; sunt 223 familiĭ, cu 768 suflete, din carĭ 240 bărbaţĭ, 200 femeĭ, 338 copiĭ; 56 Romînĭ, 475 Bulgarĭ, 186 Turcĭ şi Tătarĭ, 44 Ruşĭ de secta bespopoviţilor, şi 7 Evreĭ.

Locuitoriĭ aŭ 88 plugurĭ; 5200 capete vite.

Sunt 12 morĭ de vînt.

Comerciul este activ, constînd în import de coloniale şi manufacturĭ, în export de vite şi cereale.

Veniturile com. sunt de 3400 leĭ şi cheltuelile de 3318 leĭ.

Sunt 210 contribuabilĭ.

Drumurĭ sunt căile comunale la satele învecinate: Cataloi, Teliţa, Nalbant, Cîşla şi Tulcea.

Este aci o biserică, cu hramul Aducerea moaştelor Sf. Nicolae, zidită în anul 1878 de locuitorĭ, avînd 10 hect. pămînt de la Stat; un preot şi un cîntăreţ; are ca filială biserica din căt. Poşta.

Şcoala e fundată de com. în 1883, are 10 hect. de la Stat; un învăţător.

Frecăţei, *numire* dată *com.* Glodeanul-Siliştea, jud. Buzăŭ, din cauză că, în urma spargereĭ vechiuluĭ sat, provocată de evenimentele din 1806—1812, locuitoriĭ aŭ umblat mult timp dintr'un loc la altul, aciolîndu-se pe unde puteaŭ; după retragerea armatelor străine, eĭ se stabiliseră puţin maĭ la E. de vechea silişte, cu care ocaziune veciniĭ le-aŭ dat numele de Frecăţei.

Frecăţei, *sat,* jud. Dîmboviţa, pl. Ialomiţa, căt. com. Bilcioreşti.

Frecăţei, *cătun,* în jud. Putna, com. Moviliţa, pl. Şuşiţa.

Are o populaţiune de 280 suflete, carĭ locuesc în 69 case.

Frecăţei, *sat,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., căt. comuneĭ Grebănul, aşezat în partea de S. a comuneĭ, pe pîrîul Oreavul.

Fremul, *pîrîŭ,* udă com. Tătuleşti, pl. Vedea-d.-j., jud. Olt, de la V. la E. şi se varsă în rîul Vedea, în raionul comuneĭ Tătuleşti.

Frenciugi, *sat,* în jud. Vasluiŭ, com. Parpaniţa, pl. Funduri, situat pe un mic podiş, la N. de satul Parpaniţa, de-a dreapta pî-

rîuluĭ Rebricea, pe o întindere de 835 hectare, cu o populaţie de 100 familiĭ, saŭ 562 suflete.

Aicĭ se află o biserică, făcută de fostul proprietar Holban, la anul 1770, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ, iar pe pîrîul Rebricea la S. de sat, o moară de apă.

Moşia e a locuitorilor împroprietăriţĭ după legea rurală şi a d-luĭ Mărgărit Hudic.

Lîngă biserică, în partea de N. a satuluĭ, sunt casele proprietăţeĭ.

Numărul vitelor e de 737: 222 vite marĭ cornute, 405 oĭ, 24 caĭ şi 96 rîmătorĭ.

Frenţa, *deal,* jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-s., com. Bucşeşti, pe teritoriul satuluĭ Cernul, care face parte din şira dealurilor dintre Tazlăul-Mare şi Trotuşul.

Frenţa, *pădure,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Bucşeşti. Esenţe: stejarĭ, fagĭ, mesteacănĭ şi carpenĭ, aparţinînd luĭ Mateĭ Crupenski.

Frenţa, *pîrîiaş,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Bucşeşti, care curge pe teritoriul satuluĭ Cernul şi se varsă în pîrîul Cernul.

Fricoasa, *sat,* face parte din com. rur. Breaza-d.-j., plasa Prahova, jud. Prahova. Are o populaţie de 329 loc., (165 bărbaţĭ şi 164 femeĭ).

Friguroasa, *cătun,* pendinte de com. Suteşti, pl. Ianca, judeţul Brăila, situat la E. de com. şi la 5 kil. depărtare de reşedinţa eĭ. Populaţia sa e de 51 familiĭ, saŭ 225 suflete.

Se maĭ numeşte şi Irimeşti după numele proprietareĭ.

Frijoaia, *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Aldeni; începe de la Vîrful-Mare şi dă în rîul Slănic.

Fripţi, *cătun,* jud. Olt. Vezĭ Rădeşti.

Fripţi, *cătun,* ce exista în vechime în com. Odaia, pl. Călmăţuiul, jud. Teleorman; numirea de Fripţi se dă şi astă-zĭ comuneĭ Odaia de către locuitorĭ.

Frînca, *munte,* în raionul comuneĭ Lereşti, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel, situat la N. comuneĭ, pe culmea Carpaţilor.

Frînca, *vale,* în jud. Buzăŭ, com. şi căt. Grăjdana; începe din valea Ţogoaia şi se scurge în rîul Nişcovul.

Frînceşti, *com. rur.,* jud. Vîlcea pl. Oltul-d.-s., compusă din 3 cătune: Mahalaua-Mare (Frînceşti), Mălăeţul şi Pădureţul.

Comuna este situată pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Bistriţa şi între dealurile: Mălăeţul, Petcul şi Zăcătoarea, la 20 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 14 kil. de a suprefectureĭ.

Are o populaţie de 182 familiĭ, saŭ 748 suflete (371 bărbaţĭ şi 377 femeĭ), în care intră şi 9 familiĭ de Ţiganĭ, carĭ se ocupă cu agricultura şi fierăria. Sunt 2 cizmarĭ, 7 croitorĭ, 3 olarĭ şi 15 rotarĭ. Eĭ desfac produsul munceĭ lor la bîlciul Rîureni, Rîmnicul-Vîlcea şi Tîrgul-Horezul.

In comună sunt 2 bisericĭ: la Frînceşti şi Mălăeţul; 180 case.

Vite sunt: 19 caĭ, 246 boĭ, 230 vacĭ, 27 capre, 65 oĭ şi 350 porcĭ.

Stupĭ cu albine sunt 84.

Pe rîul Bistriţa, care udă comuna în tot lungul eĭ, sunt 2 morĭ.

Locuitoriĭ, în număr de 136, s'aŭ împroprietărit la 1864, pe 568 hect. pămînt din moşia statuluĭ Frînceşti.

Şcoală există în comună de 40 anĭ. Clădirea e proprietatea comuneĭ. Ea se frecuentă de 21 copiĭ (16 băeţĭ şi 5 fete), din numărul de 58 copiĭ (27 băeţĭ şi 31 fete), în vîrstă de şcoală. Este înzestrată în ţarină cu 3 hect. pămînt. Cu întreţinerea şcoaleĭ statul cheltueşte anual 1080 leĭ. Ştiŭ carte 100 bărbaţĭ şi 10 femeĭ.

Se zice că într'un mic deluleţ, cam în capul comuneĭ, numit La-Ţeapă, a fost o ţeapă înfiptă de Ţepeş-Vodă, unde se pedepseaŭ ceĭ vinovaţĭ. Asemenea, în partea de S.-E., la locul numit La Soliman, se zice că ar fi locuit un paşă cu numele de Soliman, care era cărmuitorul acestor localităţĭ; în acel loc se observă în pămînt ruinele locuinţeĭ aceluĭ Soliman.

Vatra satuluĭ are 23 hect., iar comuna întreagă, 567 hect.

In timpĭ bunĭ se fabrică aci până la 1000 decal. ţuică.

Veniturile şi cheltuelile comuneĭ se urcă la 800 leĭ anual.

Prin comună trece şoseaua judeţeană, înlesnind comunicaţia între oraşele R.-Vîlcea, Ocnele-Marĭ şi Tîrgul-Horezul şi comunele rurale Băbeni, Genuneni, Foleşti-d.-s., Foleşti-d.-j. şi Tomşani, etc., legîndu-se cu calea ferată Piatra-R.-Vîlcea.

Moşia s'a vîndut în loturĭ şi a fost cumpărată de 33 locuitorĭ.

E brăzdată de dealurile: Petculuĭ, Mălăeţul şi Zăcătoarea, Piscul-luĭ-Cioc, Galbenul şi Măgura, şi udată de văile: Melceri, Petculuĭ, Alunişuluĭ, Meianuluĭ, Olăreşti; locurĭ izolate are: Stejaretul, Firişbeiul, Mlacul, Buda şi Melcera.

Se mărgineşte la N. cu com. Genuneni, la S.-V. cu com. Bă-

beni, la E. cu comuna Mănăstireni.

Frînceşti (Mahalaua - Mare), *sat,* reşedinţa com. rur. Frînceşti, pl. Oltul-d.-s., jud. Vîlcea. Are o populaţiune de 266 locuitorĭ, 131 bărbaţĭ şi 135 femeĭ. Este aşezat în lungul rîuluĭ Bistriţa.

Aci e o biserică, zidită de demult şi care s'a reedificat la anul 1890 de D. N. Teodorescu şi de Preotul Mihaiŭ Frîncescu.

Frînceşti. Vezĭ Budăile, sat, jud. Iaşi.

Frînceşti - Mănăstireni, *moşie* a statuluĭ, pendinte de Schitul Dintr'un-Lemn, jud. Vîlcea, care pe periodul 1888—93 s'a arendat cu 5860 leĭ anual.

Frînculuĭ (Dealul-), *deal,* spre V. com. Beneşti, pl. Olteţul-d.-j., jud. Vîlcea.

Frînculuĭ (Movila-), *movilă,* pe teritoriul com. Ştiubeieni, pl. Başeul, jud. Dorohoiŭ.

Frînculuĭ (Valea-), *vale,* izvoreşte din dealul cu acelaşĭ nume, jud. Vîlcea.

Frînculuĭ (Vălceaua-), *vălcea,* începe de pe moşia Furculeşti, la E., urmînd aproape paralel cu şoseaua Turnul-Alexandria, jud. Teleorman. Se înfundă în Valea-Nanovuluĭ.

Frînghiul, *cătun* (tîrlă), în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, teritoriul com. Ciulniţa, pe cîmpul Bărăgan.

Frîntura, *munte,* în jud. Buzăŭ, com. Chiojdul-din-Bîsca, ramificaţie, spre S.-V. din muntele Stevia; culminează în Muchea-Frîntureĭ.

Frîntura, *pădure,* în jud. Buzăŭ, com. Chiojdul-din-Bîsca, între pîrîul Siriul şi izvorul Bîsculiţa, renumită pentru multul vînat sălbatic ce se găseşte într'însa.

Frîntura-Fierului. Vezĭ com. rur. Humele.

Frîntureşti, *deal,* în jud. Muscel, pl. Podgoria, com. Văleni.

Frînturile, *pîrîiaş,* ce formează hotarul judeţuluĭ Neamţu, despre Transilvania, de la Muntele Făgeţelul şi pănă la vărsarea în pîrîiaşul Bistra (pe partea stîngă).

Frumoasa, *com. rur.,* în jud. Teleorman, pl. Marginea, în apropiere de rîul Vedea, pe partea dreaptă. Este aşezată pe treĭ dealurĭ despărţite prin două vălcele. Are treĭ căt.: Frumoasa, (reşedinţa), Păuleasca, care în vechime purta numele de Odaia-Panculuĭ şi Brătianca, format din insurăţeiĭ cărora li s'aŭ vîndut pămînturĭ în anul 1879.

Căt. Păuleasca e situat jumătate pe deal şi jumătate pe vale, pe marginea rîuluĭ Vedea, la N.

Căt. de reşedinţă se găseşte în aceeaşĭ direcţie, la depărtare ca de 2 kil., în dreptul com. Conţeşti, de peste rîul Vedea. Atît căt. de reşedinţă cît şi căt. cele-l'alte sunt situate pe proprietatea Statuluĭ, Frumoasa.

Se învecineşte la N. cu căt. Şoimul, al comuneĭ Zmîrdioasa; la S. cu moşia Bragadirul; la E. cu com. Conţeşti (dincolo de rîul Vedea) şi la V. cu Valea-Găuriculuĭ, unde se află şi punctul numit Rojiştea, pe şoseaua judeţeană Alexandria - Zimnicea, unde este un conac.

In raza com., statul are două moşiĭ: Frumoasa, de 1780 hect., din carĭ 150 pădure, şi Păuleasca de 1280 hect., cu 60 hect. pădure.

Improprietăriţĭ sunt: 138 locuitorĭ, pe 540 hect., în Frumoasa; 78 în căt. Păuleasca, pe 336 hect.; în căt. Brătianca, 52, pe 260 hect.

Terenul ocupat de viile locuitorilor este în întindere de 113 hect.

Populaţia com. cu a cătunelor este de 625 familiĭ, saŭ 1789 suflete, din carĭ 527 contribuabilĭ.

Numărul vitelor este de 4001 capete, din carĭ: 971 vite marĭ cornute, 2398 vite micĭ cornute, 450 caĭ, 11 măgarĭ şi 280 porcĭ.

Budgetul com. este de leĭ 10809.80 la veniturĭ şi de leĭ 7658.87 la cheltuelĭ.

Are: o şcoală, întreţinută de Stat şi frecuentată de 20 elevĭ; două bisericĭ, una în căt. Păuleasca şi a doua în com. Frumoasa, deservite de un preot şi doĭ cîntăreţĭ. Solul este fertil, iar în pădurile Statuluĭ se găsesc lemne de diferite esenţe, în grosime de la 30—60 cm., afară de rezervele carĭ sunt lăsate în urma exploatăriĭ.

Moşia Frumoasa făcea parte din averile mănăstireştĭ, şi era închinată bisericiĭ Sf. Gheorghe-Noŭ, iar Păuleasca a fost un singur corp cu moşia Conţeştilor a familieĭ Pancu, iar maĭ în urmă a fost închinată mănăstireĭ Mărgineni.

Com. Frumoasa are deosebită importanţă din punctul de vedere istoric şi archeologic. La S. com. se văd urmele uneĭ vechĭ întăriturĭ, avînd două şanţurĭ împrejurul eĭ, iar ceva maĭ departe se văd patru măgurĭ marĭ, dintre carĭ două la V. com. şi două la S. eĭ. La mar-

ginea cât. Păuleasca, spre pădure este Măgura-Popiĭ, înaltă de 20 m. şi largă ca de 300 m., apoĭ Măgura-Viilor, cu o înălţime de 25 m. şi o lărgime de aproape 150 m.

La săpăturile făcute pe lîngă aceste măgurĭ s'aŭ găsit numeroase obiecte de olărie, pe carĭ d-niĭ Boliac şi Tocilescu le atribue epoceĭ preromane.

In pădurea din Valea-Veziĭ este un lac care se formează din scursorile ploilor şi izvoarelor; el nu seacă nicĭ-odată.

Frumoasa, *sat,* în jud. Neamţu, pl. Bistriţa, com. Tazlăul, situat în dreptul kil. 45 al şoseleĭ Dobreni-Moineşti, pe valea pîrîuluĭ Tazlăul, satul Balcani la S. şi Tazlăul la N.

Are o populaţiune de 180 familiĭ.

Frumoasa, *măgură,* situată în centrul com. Şerbăneşti-d.-j., pl. Şerbăneşti, jud. Olt. Are o înălţime de 15—20 m., şi o circumferinţă la bază de 800 m. Se zice că această măgură era situată, ca o insulă, în mijlocul unuĭ heleşteŭ, ale căruĭ urme se văd şi astă-zĭ, în stînga Dorofeiuluĭ (din apa căruia se alimenta), cu numele de Heleşteul-Domnesc.

Frumoasa, *moşie,* situată pe lîngă moşiile Balcani şi Tazlăul, jud. Neamţu, pl. Bistriţa, com. Tazlăul.

Frumoasa, *pădure,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., com. Faraoani, în întindere de 26 hect.

Frumoasa, *pichet* de graniţă, pe Dunăre, cu No. 7, la N. de Ostrovul-Frumos, jud. Ilfov.

Frumoasa, *poiană,* jud. Vîlcea, pl. Cerna-d.-s., com. Lăpuşata. Are o poziţie încîntătoare. Această poiană se află spre N. comuneĭ şi a fost acoperită pe alocurea de copacĭ, care-ĭ făceaŭ mare podoabă.

Frumoasă (Lunca-), *cătun,* al com. Pîrscovul, jud. Buzăŭ, avînd patru sub-diviziunĭ: Curcăneşti, Pîrjoleşti, Tăciuleni şi Valea-Purcaruluĭ, cu 1200 locuitorĭ şi 210 case.

Frumoasă (Lunca-), *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Pîrscovul, căt. Lunca-Frumoasă, proprietate a statuluĭ, pendinte de Episcopie; face un singur corp cu moşia Pîrscovul.

Frumoasele, *iezere,* jud. Brăila, situate la S. de iezerul Cornoiul, între Vîlciul şi Cornoiul.

Frumoasele (Muntele-), *pădure,* pe teritoriul com. Văsuiul, pl. Vrancea, jud. Putna, în întindere de 700 hect., aparţinînd locuitorilor din com. Văsuiul.

Frumos (Dealul-), *deal,* jud. Prahova, pl. Podgoria, com. Podeni-Vechĭ.

Frumos (Iezerul-), *lac,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, com. Găiţa, situat în insula Balta, între braţul Săltava-d.-j. şi Borcea.

Frumos (Ostrovul-), *pădure,* a statuluĭ, în întindere de 200 hect. Vezĭ Şanalul-Dunăreĭ, pădure, jud. Ilfov.

Frumos (Piscul-), *pisc,* jud. Muscel, pl. Rîurile, com. Goleşti.

Frumosul, *sat,* în jud. Neamţu, pl. Piatra-Muntele, com. Călugăreni, situat în dreapta rîuluĭ Bistriţa, spre marginea despărţitoare a jud. Neamţu de jud. Suceava.

Are o populaţie de 36 familiĭ, saŭ 176 suflete: 85 bărbaţĭ şi 91 femeĭ; 97 necăsătoriţĭ, 71 căsătoriţĭ, 8 văduvĭ.

Locuitoriĭ se ocupă mult cu plutăria.

Frumosul, *baltă,* jud. Dolj, pl. Cîmpul, com. Tunari.

Frumosul, *munte,* situat spre V. de muntele Boul, în jud. Gorj, plasa Vulcanul, şi în jud. Mehedinţi, pl. Cloşani.

Se prelungeşte de la E. la V. Pe cracul din vale al acestuĭ munte, trece hotarul între judeţele Mehedinţi şi Gorj de la N. la S.

Este proprietate a locuitorilor comuneĭ Pocruia; pe el se află pădure, iar pe cea maĭ mare parte e păşune de vite.

Din faţa sa de V. îşĭ ia naştere rîul Motrul.

Frumosul, *vîrf de deal,* judeţul Prahova, comuna Şotrile, plaiul Prahova.

Frumosul. Vezĭ Tazlăul-Frumos, *moşie,* jud. Neamţu.

Frumosul, *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-s., com. Mărgineni-Munteni, care curge pe limita acesteĭ comune, spre com. Luncani şi are scurgere în pîrîul Trebişul.

Frumuşani, *nume* ce purta în vechime *com.* Piscul, pl. Jiul-d.-j., jud. Dolj.

Frumuşani, *sat,* face parte din com. rur. Frumuşani-Cuştureni, pl. Negoeşti, jud. Ilfov. Aci este reşedinţa primărieĭ.

Se întinde pe o suprafaţă de 1105 hect., cu o populaţie de 528 locuitorĭ.

Statul are 600 hect., din carĭ cultivă prin arendaşiĭ săĭ 280 hect. (65 sterpe, 50 izlaz, 5 vie, 200 pădure). Locuitoriĭ aŭ 505 hect. şi le cultivă pe toate.

Are o biserică, cu hramul Cuvioasa Paraschiva, deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală mixtă, frecuentată de 18 elevĭ şi 3 eleve, cu întreţinerea căreia comuna şi judeţul cheltuesc 1694 leĭ anual.

Comerciul se face de 5 cîrciumarĭ.

Are un heleşteŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 559 şi al celor micĭ de 1128.

Frumuşani-Cuştureni, *comună rurală,* jud. Ilfov, pl. Negoeşti, situată la S.-E. de Bucureşti, 22 kil. departe de acest oraş. Stă în legătură cu com. Lămoteşti, prin o şosea vecinală.

Se compune din satele: Cuştureni, Frumuşani, Pasărea şi Petrăchioaia, cu o populaţie de 1240 locuitorĭ, carĭ trăiesc în 299 case şi 10 bordeie.

Se întinde pe o suprafaţă de 3565 hect. D-niĭ Al. Lenş, N. Budişteanu şi statul aŭ 2476 hect. şi locuitorii 1089 hect. Proprietariĭ cultivă 1712 hect. (376 sterpe, 145 izlaz, 8 vie, 235 pădure). Locuitoriĭ cultivă tot terenul.

Sunt 269 contribuabilĭ. Budgetul este de 3629 leĭ la veniturĭ şi 3624 leĭ la cheltuelĭ.

In comună sunt 2 bisericĭ la Frumuşani şi Petrăchioaia; 1 şcoală mixtă; 1 moară cu apă; 1 maşină de treerat cu aburĭ; 3 heleşteie; 1 pod.

Numărul vitelor marĭ e de 1176: 313 caĭ şi epe, 23 armăsarĭ, 369 boĭ, 401 vacĭ şi viţeĭ, 2 taurĭ, 8 bivolĭ, 61 bivoliţe, şi al celor micĭ, de 2757: 127 capre, 416 porcĭ şi 2214 oĭ.

Dintre locuitorĭ, 397 sunt plugarĭ, 9 meseriaşĭ, 25 aŭ diferite profesiunĭ.

Arătura se face cu 102 plugurĭ: 55 cu boĭ şi 47 cu caĭ.

Locuitoriĭ posedă: 173 care şi căruţe: 94 cu boĭ şi 79 cu caĭ.

Locuitorĭ împroprietărițĭ sunt 152 şi neîmproprietărițĭ 292.

Comerciul se face de 13 cîrciumarĭ. S'aŭ stabilit în com. 4 străinĭ.

Frumuşei, *com. rur.,* jud. Gorj, pl. Gilortul, la S. com. Licuriciul, situată pe şes, coastă şi vîlcele, pe partea stînga a pîrîuluĭ Negreana.

Se compune din cătunele: Frumuşei, Răgoci şi Daia.

Are o suprafaţă de 440 hect., dintre carĭ 150 hect. pădure, 147 hect. arabile, 104 hect. fîneţe, 15 hect. vie, şi 14 hect. livezĭ de prunĭ.

Locuitoriĭ sunt parte moşnenĭ, parte împroprietăriţĭ după legea din 1864.

Are o populaţie de 150 familiĭ, saŭ 502 suflete, din carĭ 138 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 18 plugurĭ, 2 căruţe cu caĭ, 35 care cu boĭ.

Vite: 145 vite marĭ cornute, 15 caĭ, 103 oĭ, 10 capre şi 60 rîmătorĭ.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 347 la veniturĭ şi de leĭ 324 la cheltuelĭ.

Comunicaţia se face prin şoseaua judeţeană ce vine de către comuna Negreni, străbate această comună de la S. la N., până dă în com. Licuriciul.

In com. este o biserică de lemn, făcută de locuitorĭ la anul 1837, deservită de 2 preoţĭ şi un cîntăreţ; unul dintre preoţĭ serveşte şi la biserica comuneĭ Licuriciul.

Sunt 17 fîntînĭ şi 2 puţurĭ.

Frumuşei, *cătun,* jud. Gorj, reşedinţa comuneĭ cu acelaşĭ nume. Acest cătun se maĭ numeşte şi Betea.

Are o suprafaţă de 193 hect., dintre carĭ 50 hect. pădure, 70 hect. arabile, 62 hect. fîneţe, 6 hect. vie, şi 5 hect. livezĭ de prunĭ.

Populaţiea e de 89 familiĭ, cu 320 suflete, din carĭ 73 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 8 plugurĭ, 16 care cu boĭ, 1 căruţă cu caĭ.

Vite: 65 vite marĭ cornute, 7 caĭ, 50 oĭ, 5 capre şi 30 rîmătorĭ.

Comunicaţia se face printr'un drum de care, ce se detaşează din şoseaua judeţeană şi intră în acest cătun.

Sunt în cătun 1 puţ şi 6 fîntînĭ.

Are o biserică de lemn, făcută de locuitorĭ, la anul 1837, deservită de 2 preoţĭ şi 1 cîntăreţ.

Frumuşei, *pîrîŭ,* jud. Gorj, pl. Novaci; izvoreşte din muntele Salanele la N.-E. comuneĭ Novaci, şi trece în Transilvania.

Frumuşelele, *sat,* com. Popeşti, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi, situat de asupra Dealuluĭ-Mare, fiind înconjurat de pădurĭ. Are o populaţie de 30 familiĭ, saŭ 120 suflete; o şcoală, întreţinută de com., înfiinţată în anul 1881, frecuentată de 30 elevĭ.

Satul se află pe moşia Popeşti.

Numărul vitelor e de 267 capete, din carĭ: 121 vite marĭ cornute, 12 caĭ, 68 oĭ şi 56 rîmătorĭ.

Frumuşelele (Păuşasca), *sat,*

jud. Iaşi, com. Păuşeşti, pl. Cîrligătura, situat pe culmea Dealuluĭ-Mare, înconjurat de pădurĭ. Intinderea teritoriuluĭ e socotită în moşia Păuşeşti, cu care face un trup.

Are o populaţiune de 33 familiĭ, saŭ 159 suflete.

Numărul vitelor e de 203 capete, din carĭ: 124 vite marĭ cornute, 13 caĭ şi 66 rîmătorĭ.

Frumuşelul, *sat,* din com. Muncelul, pl. Zeletinul, jud. Tecuciŭ, situat pe pîrîul Apa-Neagră, la o distanţă de 2 kil. şi 575 m. de reşedinţa comuneĭ.

Are o populaţie de 184 familiĭ, saŭ 734 suflete.

Are o şcoală, care datează din anul 1865, şi se frecuentă de 70 copiĭ (59 băeţĭ şi 11 fete).

Locuitoriĭ sunt răzeşĭ, şi stăpînesc 568 hect.; iar d-l Corbitan stăpîneşte moşia Fundeşti, în mărime de 114 hect.

Are o biserică, cu hramul Sfinţiĭ Voevozĭ, deservită de 1 preot şi 3 cîntăreţĭ. Biserica este făcută la 1858 de locuitorĭ. S'a rezidit în 1892 cu spesele locuitorilor.

Frumuşelul, *deal,* pe moşia Havărna, com. Havărna, pl. Prutul-d.-s., jud Dorohoiŭ.

Frumuşica, *com. rur.,* în jud. Ialomiţa, pl. Cîmpuluĭ, situată pe partea dreaptă a rîuluĭ Ialomiţa, între comunele Uleşti şi Axintele.

Teritoriul comuneĭ are o suprafaţă de 3650 hect., din carĭ 150 hect. pădure şi se întinde din rîul Ialomiţa, spre S., coprinzînd patru moşiĭ, proprietăţĭ particulare: Frumuşica, 1750 hect.; Panduri, 400 hect.; Brătia, 1000 hect. şi Pîrlitul, 500 hect.

S'aŭ împroprietărit după legea rurală din 1864, pe teritoriul comuneĭ, 149 locuitorĭ; neîmproprietăriţĭ se maĭ găsesc 57 locuitorĭ.

Se compune din satele: Frumuşica, Panduri, Brătia şi Pîrlitul, cu reşedinţa primărieĭ şi a judecătorieĭ comunale în satul Frumuşica.

Populaţiunea comuneĭ este de 274 familiĭ, saŭ 1120 suflete: 541 bărbaţĭ şi 579 femeĭ; 1110 Romînĭ, 5 Grecĭ, 1 Sîrb şi 4 Germanĭ; 1116 creştinĭ ortodoxĭ şi 4 catolicĭ; 328 agricultorĭ, 2 avînd profesiunĭ libere, 32 muncitorĭ şi 18 servitorĭ.

Ştiŭ carte 65 persoane.

Vite: 600 caĭ, 430 boĭ, 2700 oĭ, 54 capre şi 390 porcĭ.

Venitul comuneĭ în 1896—97 era de 3498 leĭ şi cheltuelile de 3820 leĭ.

In com. se află o şcoală mixtă, frecuentată de 72 elevĭ şi eleve şi condusă de un învăţător retribuit de com. Localul şcoaleĭ este donat comuneĭ de proprietarul moşieĭ.

Sunt treĭ bisericĭ, cu treĭ preoţĭ şi cincĭ dascălĭ.

Frumuşica, *tîrguşor,* situat în partea de N.-E. a com. Storeşti, moşia Storeşti, pl. Coşula, jud. Botoşani. Are o populaţie de 140 familiĭ, saŭ 400 suflete. Loc. sunt ceĭ maĭ mulţĭ Evreĭ.

Acest tîrguşor s'a înfiinţat la anul 1844 de proprietarul moşieĭ de atuncĭ, D. A. Mavrocordat.

Inainte de înfiinţarea tîrguluĭ era aicĭ o cîrciumă la şleahul mare, unde era şi poşta vechĭe.

Sunt 124 contribuabilĭ.

Numărul vitelor este de 365: 187 boĭ şi vacĭ, 110 caĭ, 42 capre şi 26 porcĭ.

Se află aci 8 cîrciume; 50 comercianţĭ şi 58 meseriaşĭ.

Printr'însul trece calea naţională Botoşani-Hîrlăŭ.

Frumuşica, *sat,* în jud. Ialomiţa pl. Cîmpuluĭ, pendinte de com. cu acelaşĭ nume, situat pe malul drept al rîuluĭ Ialomiţa, sub coastă, la 2 kil. de apa rîuluĭ, lipit la V. de satul Pîrlitul şi la E. de satul Panduri.

Aci este reşedinţa primărieĭ şi a judecătorieĭ com.

Populaţiunea este de 62 familiĭ de Romînĭ şi 2 familiĭ de Ţiganĭ.

In sat se află o şcoală mixtă, condusă de un învăţător; o biserică, cu un preot.

Vite sunt: 220 boĭ, 200 caĭ, 600 oĭ, 10 capre, 70 porcĭ şi 10 bivolĭ.

Frumuşica. Vezĭ Afumaţi şi Sacşori, jud. Ilfov.

Frumuşica, *iaz,* pe moşia Mileanca, com. Mileanca, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ.

Frumuşica, *moşie,* a Statuluĭ, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Schitul-Frumoasa, care dă un venit anual de 800 leĭ numaĭ de la pămîntul cultivabil, afară pădure.

Frumuşica, *pădure,* de 70 hect. în partea de S. a com. Dracşani, pl. Miletinul, jud. Botoşani.

Frumuşica, *pădure* de stejar, în jud. Ialolomiţa, pl. Cîmpuluĭ, pe teritoriul com. Frumuşica, cu o suprafaţă de 100 hect.

Frumuşica, *pîrîŭ,* izvoreşte dela N.-V. com. Fumureni, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea şi se varsă în rîul Mamul, tot în raionul com. Fumureni.

Frumuşiţa, *com. rur.,* în jud.

Covurluiŭ, pl. Prutul, aflătoare în valea şi pe malul Prutuluĭ, a treia comună în această linie de la Galaţi şi la distanţă de 24 kil. de capitala judeţuluĭ. Se mărgineşte la N. cu Folteşti, la E. cu lacul Brateşul, la S. cu Şiviţa şi la V. cu teritoriul com. Pechea. Are 4 cătune: Ijdileni, Frumuşiţa (reşedinţa), Tămăoani şi Scînteeşti, cele 3 d'întîiŭ în linia dreaptă de Sud-Nordică, iar a patra la vre-o 9 kil. în spre V. de reşedinţa comunală.

Populaţia com. este de 668 familiĭ, saŭ 2262 suflete: 1158 bărbaţĭ şi 1104 femeĭ; 1045 necăsătoriţĭ, 1077 căsătoriţĭ şi 140 văduvĭ.

Sunt 384 contribuabilĭ.

Ştiŭ carte 90 persoane.

Locuitoriĭ din toate cătunele acesteĭ comunĭ sunt foştĭ clăcaşĭ împroprietărițĭ la 1864.

Situaţia terenuluĭ com. Frumuşiţa este accidentată: dealurĭ, văĭ şi locurĭ plane. Suprafaţa sa este de 11286 hect., din carĭ: 8641 hect. arabile, 1600 pădure, 400 imaş, 200 fîneţe, 294 viĭ, 97 vetrele satelor şi restul pămînt sterp. Din acestea, 9438 hect. aparţin proprietăţeĭ marĭ şi 1848 celeĭ micĭ. Proprietatea mare e reprezentată prin moşiile Frumuşiţa (2 trupurĭ) şi Ijdileni.

Numărul vitelor este de 5344 capete, din carĭ: 1450 boĭ, 765 vacĭ, 87 caĭ, 125 epe, 270 capre şi 2439 oĭ; sunt: 8 buhaĭ (taurĭ), 14 armăsarĭ, 156 berbecĭ şi 20 ţapĭ.

In Frumuşiţa sunt: 14 cîrciumĭ; 2 morĭ cu aburĭ; 3 batoze de treerat şi 3 de bătut porumb, 331 plugurĭ, din carĭ 116 de fier.

Veniturile comuneĭ se ridică la 23078 leĭ, 77 banĭ, iar cheltuelile la 21446 leĭ, 99 banĭ.

Biserici sunt 3: Sf. Gheorghe în Scînteeşti; Sf. Impăraţi în Frumuşiţa şi Prea-Cuvioasa Paraschiva în Tămăoani, cîtetrele avînd pămînt rural. Căt. Ijdileni şi Frumuşiţa formează o parohie, cu catedrala Sf. Impăraţi, deservită de un preot, un diacon şi 4 cîntăreţĭ, iar căt. Scînteeşti, împreună cu căt. Fîntînele (com. Folteşti), formează o parohie deosebită, cu numele Scînteeşti, cu catedrala Sf. Gheorghe, deservită de un preot, un diacon şi 4 cîntăreţĭ.

Sunt 3 şcolĭ: una de băeţĭ şi alta de fete în Frumuşiţa, a treia în Scînteeşti. Numărul elevilor înscrişĭ, în aceste şcolĭ în anul 1889 era de 61 băeţĭ şi 16 fete, din carĭ aŭ urmat regulat 46 băeţĭ şi 8 fete.

Calea judeţeană Galaţi-Baba-Draga străbate această comună, pe o întindere de 12 kil., trecînd chiar prin satele Ijdileni şi Frumuşiţa. Pe aci trece şi linia ferată Galaţi-Bîrlad.

Frumuşiţa, *satul* principal şi reşedinţa comuneĭ cu acelaşĭ nume, pl. Prutul, jud. Covurluiŭ. Are 231 familiĭ, saŭ 916 suflete; o biserică; 2 şcolĭ.

Frumuşiţa, *moşie* particulară, în com. cu acelaşĭ nume, pl. Prutul, jud. Covurluiŭ, în două trupurĭ, fiecare de cîte 3500 hectare.

Frumuşiţa, *vale*, judeţul Vîlcea, com. Dobriceni, pl. Ocolul.

Frunceasca, *pădurice*, la S. de pădurea Ţigăneşti, com. Ţigăneşti, jud. Tecuciŭ, pe locul numit Valea-de-Mijloc.

Fruntăreĭ (Dealul-), *deal*, pe moşia Ruşi-Ciomartan, com. Zamostia, pl. Berhometele, judeţul Dorohoiŭ.

Fruntea - Comanuluĭ, *vîrf de munte*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., comuna Schitul-Frumoasa, din care izvoreşte pîrîul Comanul.

Fruntea-luĭ-Văsiĭ, *munte*, la N. de com. Comarnicul, pl. Peleşul, jud. Prahova, coprins între rîul Prahova (V.), Valea-luĭ-Bogdan (N.) şi Orăţiile (S.).

Fruntea-luĭ-Văsiĭ (Muntele-) şi **Muntele Stevie**, *moşiĭ* ale statuluĭ, pendinte de mănăstirea Znagovul, jud. Prahova, carĭ, pe periodul 1888—93, s'aŭ arendat cu 3500 leĭ anual.

Fruntea-luĭ-Văsiĭ. Vezĭ Bratocea, jud. Prahova.

Fruntea - Mare. Vezĭ Frunţile (Muntele-), jud. Putna.

Frunteşti, *sat*, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., com. Filipeni, aşezat la confluenţa pîrîuluĭ Sălaşul-Roşu cu Dunăvăţul, la o depărtare de 5100 m. de cătunul Lunca. Satul este foarte vechiŭ. Locuitoriĭ posedă acte scrise în limba slavonă cu date de la 1600.

In Condica Liuzilor, se găseşte cu numele Frunteşti-Răzăseşti. Are o biserică, cu hramul Cuvioasa Paraschiva, clădită de răzeşiĭ moşnenĭ pe la 1851. Sunt 216 familiĭ, saŭ 821 suflete.

Vite sunt: 51 caĭ, 394 vite cornute, 234 porcĭ şi 11 capre.

Frunteşti, *deal*, situat la N. judeţuluĭ Tecuciŭ; formează limita între jud. Tecuciŭ şi Bacăŭ, la N. de satul Barna, com. Godineşti.

Fruntiţa - Comanuluĭ, *pădure*, jud. Bacăŭ, pl Tazlăul-d.-s., de

pe teritoriul com. Schitul-Frumoasa.

Frunţile, *cătun* de reşedinţă, aparţinînd comuneĭ Copăcioasa, pl. Amaradia, jud. Gorj, şi situat pe loc şes.

Are o întindere de 360 hect., din carĭ 190 hect. arabile, 120 hect. fîneţe, 40 hect. izlaz şi pomet şi 10 hect. vatra satuluĭ.

Are o populaţie de 160 familiĭ, saŭ 332 suflete, din carĭ 140 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 40 plugurĭ, 70 care cu boĭ; 270 vite marĭ cornute, 13 caĭ, 420 oĭ şi 113 rîmătorĭ.

Sunt 40 stupĭ cu albine.

Are 1 biserică, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Frunţile, *coamă de munte,* în judeţul Gorj, plaiul Novaci; începe din muntele Florile-Albe şi se termină la N.-V. comuneĭ Radoşi din spre com. Cărpinişiul.

Frunţile. Vezĭ Trupurile-de-Pădure, jud. Muscel.

Frunţile (Muntele-), *pădure,* pe teritoriul comuneĭ Spineşti, pl. Vrancea, jud. Putna, în întindere de 800 hect., aparţinînd locuitorilor din Spineşti.

Frunţile (Muntele-) (Fruntea-Mare), *pădure,* pe teritoriul comuneĭ Herăstrăul, pl. Vrancea, jud. Putna, în întindere de 800 hect., aparţinînd locuitorilor din com. Colacul.

Frunţile-Runculuĭ, *parte* a *munteluĭ* Runcul, din com. Neagra-Şaruluĭ, jud. Suceava.

Frunţilor (Dealul-), *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Nehoiul; face hotar despre comuna Gura-Teghiĭ.

Frunţişeni, *sat,* în jud. Tutova, pl. Tîrgul, spre E. de Bîrlad.

Are o populaţie de 521 locuitorĭ, din carĭ 44 ştiŭ carte şi locuind în 68 case. Formează o comună (com. Frunţişeni), cu cătunele: Dealul-Mare şi Grăjdeni. In toată comuna sunt 1173 locuitorĭ (din carĭ 134 ştiŭ carte); 192 contribuabilĭ; locuesc în 240 case.

Cultura vieĭ se face pe o suprafaţă de 85,50 hect. (din carĭ 11,50 nelucrătoare). Se fabrică mult olăria ordinară.

Comerciul se face de 16 persoane în 16 stabilimente comerciale, din carĭ 9 cîrciume.

Are o şcoală primară de băeţĭ; 4 bisericĭ. Contribuţiunile directe ale locuitorilor acesteĭ comune sunt de 8822 leĭ şi 58 banĭ.

Frunţişeni, *pîrîiaş,* ce izvoreşte din com. cu acelaşĭ nume, jud. Tutova, şi se varsă în pîrîul Trestiana, tot pe teritoriul aceste comune.

Frunza, *japşe,* iese din iezerul Deciul şi dă în stînga Filipoiuluĭ-din-Baltă com. Tichileşti, jud. Brăila.

Frunza, *băltiş* saŭ *japşe,* la N. iezeruluĭ Curbovul, din comuna Tichileşti, care dă în privalul Filipoiul, jud. Brăila.

Frunzarea, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, aflată pe moşia Frunzarea-Brustureţi, şi aparţinînd comuneĭ Bîrseşti, plasa Ocolul, jud. Vîlcea.

Frunzarul, *com. rur.,* în jud. Olt, pl. Siul-d.-j., situată pe lunca şi sub Dealul-Oltuluĭ, la 50 kil. de capitala judeţuluĭ şi la 15 kil. de reşedinţa plăşeĭ.

Se compune din 3 cătune: Frunzarul, Uria şi Sprîncenata, cu o populaţie de 187 familiĭ, saŭ 1429 suflete, din carĭ 201 contribuabilĭ; locuesc în 50 case şi 112 bordeie.

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura, viticultura şi creşterea vitelor. Eĭ desfac produsul munceĭ lor maĭ ales pe pieţele de la T.-Măgurele şi Corabia.

Moşia e parte a Statuluĭ, care posedă Sprîncenata, cu o întindere de aproape 300 hect. arabile, 75 pădure, 15 livezĭ şi 75 izlaz; parte e particulară.

Locuitoriĭ s'aŭ împroprietărit după legea rurală din 1864 şi după legea însurăţeilor din 1879, luînd 467 hect.

In raionul com. sunt 2 bisericĭ: una în căt. Frunzarul, fondată la anul 1808, şi a doua în Uria, zidită la 1735 şi terminată la 1846. Ele sunt deservite de un preot şi un cîntăreţ, retribuiţĭ anual, din budgetul comuneĭ şi de locuitorĭ, prin învoelĭ agricole.

Ştiŭ carte 24 bărbaţĭ şi 8 femeĭ.

Comerciul se face de 7 cîrciumarĭ. Stabilimente industriale se află: o moară cu aburĭ, o piuă, pe un torent format din izvoarele, ce ies de sub Dealul-Oltuluĭ.

Veniturile şi cheltuelile com. sunt de 4160 leĭ.

O şosea comunală leagă căt. Frunzarul cu Sprîncenata, pe lîngă care, la E., pe Dealul-Oltuluĭ, trece şoseaua judeţeană Slatina-Turnul-Măgurele.

La N., comuna se învecineşte cu Gostavăţul; la E. şi S.-E., cu Vispeşti; la S., cu Bîrseşti şi la V., cu rîul Oltul, care o desparte de jud. Romanaţi.

La E., în poale şi pe coasta Dealuluĭ-Oltuluĭ, se întind viile, de la care apoĭ urmează un pla-

toŭ întins până în Călmăţuiŭ, pe care se află ţarinile locuitorilor.

Frunzarul, *sat*, face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, jud. Olt, pl. Siul-d.-j., situată pe luncă, lîngă rîul Olt. Aci e reşedinţa comuneĭ şi o biserică cu următoarea inscripţiune:

Această sfîntă şi Dumnezeească biserică, ce se prăznueşte hramul Adormirea Prea Sfinteĭ Născătoare de Dumnezeŭ şi Erarhul Niculae, la locul ce se chiamă îngrozitor, s'a zidit din temelie, de cucerniciĭ dintre preoţĭ răposaţĭ: Popa Manolea Duhovnicul, Popa Dumitru, ajutorînd şi alţiĭ. Iar în zilele Domnuluĭ nostru Ioan Alexandru Constantin Moruzzi Voevod, s'aŭ zidit de iznoavă, stricînd-o din temelie, de răposaţiĭ: Popa Dumitru şi de feciorii luĭ Popa Dragomir şi de feciorii răposatuluĭ Popa Manolea, Popa Şerban Duhovnicul, Popa Badea, I. Bratega, Mirea Diaconu, ajutorînd şi alţĭ preoţĭ, care cu mult care cu puţin, ca să fie vecinică pomenire şi a lor sfîntă cu toată podoaba ce se vede, în zilele mareluĭ Impărat a toată Rusia, la leatul 1808.

Frunzarul, *deal*, în raionul comuneĭ Frunzarul, pl. Siul-d.-j., jud. Olt, pe care se cultivă 59 hect. ariĭ vie.

Frunză (Piatra-luĭ-), *colină*, în jud. Buzăŭ, com. Colţi, acoperită de pădure moşnenească, cam de 8 hect.

Frunză (Lacul-luĭ-), *şes*, în judeţul Buzăŭ, com. Vadul-Soreşti, pe moşia Modruzeşti; izlaz de vite.

Frunză - Verde, *cătun* (tîrlă), în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, com. Poiana, situat pe cîmpul Bărăganul.

Frunză-Verde (Lacul - luĭ-), *lac*, în jud. Buzăŭ, com. Niculeşti, căt. Podul-Munciĭ; conţine mult peşte.

Frunze, *loc de izvoare*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Jăvreni, pe teritoriul satuluĭ Jăvreni, de unde îşĭ are obîrşia pîrîul Fiţa.

Frunzeni, *sat*, jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-de-sus, com. Valea-luĭ-Ion, cel maĭ răsăritean sat din com., aproape de malul drept al Bistriţeĭ şi la o depărtare de 3 kil. de reşedinţa cu şcoală.

Are 9 familiĭ, cu 75 suflete.

Vite: 25 vite marĭ cornute, 20 oĭ şi 2 caĭ.

La N. de acest sat se află altul cu acelaşĭ nume care ţine de com. Cîndeşti, pl. Bistriţa, judeţul Neamţu.

Frunzeni, *sat*, în jud. Neamţu, com. Cîndeşti, pl. Bistriţa, situat pe malul drept al rîuluĭ Bistriţa, în drumul care leagă satul Cîndeşti cu şoseaua Piatra-Buhuşĭ-Bacăŭ.

Terenurile acesteĭ localităţĭ sunt de natură calcaroasă.

Populaţiunea este de 100 familiĭ, saŭ 505 suflete, 7 văduve, 4 nevolnicĭ, 7 evreĭ. Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura, industria şi plutăria.

In sat se află: o biserică, cu 1 preot şi 2 dascălĭ; 4 morĭ de apă; 4 văráriĭ; 5 rotăriĭ.

Numărul vitelor se urcă la 223 capete.

Frunzeti (Lunca-luĭ-), *luncă* de răchită, pe şesul Moldoveĭ, com. Drăgăneşti, jud. Suceava.

Frunzineşti, *com. rur.*, jud. Ilfov, pl. Dîmboviţa, situată la E. de Bucureşti, aproape de locul unde valea Pasărea se varsă în rîul Dîmboviţa, 26 kil. departe de Bucureşti. Stă în legătură cu Plătăreşti şi Tînganul prin şosele.

Se compune din satele: Frunzineşti, Lilieci, Piţigaia şi Orasca, cu o populaţie de 468 locuitorĭ, carĭ trăesc în 110 case.

In vechime se zice că această com. a fost maĭ înflorită; astăzĭ este foarte puţin populată. Cea maĭ mare parte din locuitoriĭ săĭ sunt emancipaţĭ. Din curtea proprietăţeĭ şi până la biserică e o pivniţă vechie, lungă de 30 de metri şi lată de 10 metri.

Are o suprafaţă de 2094 hect. D-l N. D. Amira are 1850 hect. şi locuitoriĭ 244 hect. Proprietarul cultivă 1372 hect. (100 sterpe, 35 izlaz, 343 pădure). Locuitoriĭ cultivă tot terenul.

Sunt 96 contribuabilĭ.

Budgetul com. e de 2357 leĭ la veniturĭ şi de 2595 leĭ la cheltuelĭ.

In com. este o singură biserică, la Frunzineşti; 1 şcoală mixtă; 1 moară cu apă; 1 heleşteŭ; 3 podurĭ stătătoare.

Numărul vitelor marĭ e de 409 (190 caĭ şi epe, 95 boĭ, 116 vacĭ şi viţeĭ, 5 taurĭ, 3 bivoliţe), şi al celor micĭ de 656 (10 capre, 78 porcĭ, 571 oĭ).

Dintre locuitorĭ, 108 sunt plugarĭ, 3 industriaşĭ, 2 aŭ diferite profesiunĭ.

Arătura se face cu 62 plugurĭ: 22 cu boĭ, 40 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 85 care şi căruţe: 25 cu boĭ, 60 cu caĭ.

Comerciul se face de un cîrciumar şi un hangiu.

Frunzineşti, *sat*, face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, pl. Dîmboviţa, jud. Ilfov. Este situat spre E. de Bucureşti, pe malul drept al văeĭ Pasărea, aproape de unde această vale se varsă în rîul Dîmboviţa. La E. are dealurĭ, iar la S.-V. pămîntul e băltos.

Aci este reşedinţa primărieĭ.

Se întinde pe o suprafaţă de 2094 hect. (împreună cu Lilieci, Orasca şi Piţigaia), din

carĭ d-l N. D. Amira are 1850 hect. şi locuitoriĭ (împreună cu ceĭ din Lilieci, Piţigaia şi O-rasca) aŭ 244 hect.

Proprietarul cultivă 1372 hect. (100 rămîn sterpe, 35 izlaz, 343 pădure). Locuitoriĭ cultivă tot terenul, fără să aibă izlaz.

Populaţia satuluĭ e de 361 locuitorĭ.

Are o biserică, cu hramul Sf. Andreiŭ, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o şcoală mixtă, frecuentată de 19 elevĭ şi 15 eleve.

In raionul satuluĭ se află: 1 heleşteŭ; 1 pod stătător.

Comerciul se face de 1 hangiŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 283 şi al celor micĭ de 288.

Frunzoaica, *moşie*, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, com. Poiana, de 1500 hect.

Frunzul, *vîrf de munte*, din culmea Comarniculuĭ, jud. Argeş, plaiul Loviştea; are o înălţime de 1506 m. d'asupra niveluluĭ măriĭ.

Fudul, *lac*, în jud. Tulcea, pl. Sulina, pe teritoriul comuneĭ urbane Chilia-Vechie, situat în partea N.-V. a plăşeĭ şi a comuneĭ; a fost format de o revărsare a braţuluĭ Tătarul (o derivaţie a braţuluĭ Chilia); e înconjurat cu stuf; comunică cu lacul Tatanir prin o gîrliţă; are 15 hect. întindere.

Fudul, *punct trigonometric* de observaţie, de rangul I-iŭ, în jud. Tulcea, pl. Sulina, com. urbană Chilia-Vechie, în partea N.-V. a plăşeĭ şi a comuneĭ, lîngă braţul Tătarul, al gureĭ Chilieĭ; are 7.6 m. înălţime şi domină asupra braţuluĭ Chilia pe o întindere însemnată, asupra ostroavelor Tătarul şi Daler, precum şi asupra lacurilor înconjurătoare ca Tatanir, Fudul, Cărpănosul.

Fuga, *pîrîŭ*, izvoreşte din pădurea numită Vălcelele, din com. Poeni, pl. Codrul, jud. Iaşi, trece pe teritoriul com. Poeana-Cîrnuluĭ, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ, şi se varsă în Vaslueţ.

Fuiveĭ (Dealul-), *deal*, în jud. Neamţu, com. Roznov, pl. Bistriţa, situat lîngă satul Negriţeşti.

Fulăĭ, alt *nume* al *cătunuluĭ* Coşereni, com. Preajba-de-Pădure, pl. Ocolul, jud. Romanaţi, situat lîngă apa Tesluiul.

Fulga, *com. rur.*, jud. Prahova, pl. Cîmpul. Este situată în jurul lacului Fulga, la 47 kil. de capitala judeţuluĭ şi la 22 kil. de reşedinţa plăşeĭ.

Se compune din 2 cătune: Fulga-d.-s. şi Fulga-d.-j. Are o populaţiune de 1100 familiĭ, saŭ 3515 suflete (1730 bărbaţĭ, 1785 femeĭ), în care intră şi 43 familiĭ de Ţiganĭ.

Contribuabilĭ sunt 750; case de locuit 850.

In com. sunt 2 bisericĭ: una în Fulga-d.-s., fondată în anul 1834, cu următoarea inscripţie:

Acestă sfîntă şi Dumnezeească biserică s'a zidit din temelie prin osîrdia şi cheltuiala vătafuluĭ Iordache Ruşescu şi a răposatuluĭ Dimache Postelnicu, împreună cu soţia dumnealuĭ Raliţa şi cu osteneala locuitorilor săteni, în zilele Prea Inălţatuluĭ Domn Alexandru Ghica Vodă, leatu 1834. S'a reparat la anul 1892.

A doua biserică este în Fulga-d.-j., fondată la anul 1880. Ambele bisericĭ sunt deservite de treĭ preoţĭ.

Locuitoriĭ se ocupă numaĭ cu agricultura. Produsul munceĭ îl desfac la oraşele Ploeşti şi Mizil.

Toţĭ locuitoriĭ, în număr de 418, s'aŭ împroprietărit la 1864 pe moşia Fulga, proprietate a d-luĭ Mihail Xanto, cînd li s'aŭ dat 1816 hect.

Vite sunt: 180 caĭ, 200 epe, 210 vacĭ, 3500 oĭ şi 450 porcĭ.

Şcoala există în com. de la 1848. Localul e proprietatea comuneĭ. S'a frecuentat în anul 1891 de 57 băeţĭ şi 3 fete, din numărul de 379 copiĭ (195 băeţĭ, 184 fete), cu vîrsta de scoală. Cu întreţinerea personaluluĭ, statul cheltueşte anual 1080 leĭ. Ştiŭ carte 196 bărbaţĭ şi 12 femeĭ.

In cătunul Fulga-d.-s. e o mică movilă în partea de E., se zice, din timpul Tătarilor.

Toată com. se întinde pe o suprafaţă de 2076 hect.

Stupĭ cu albine sunt 80.

Pămîntul de cultură e foarte prielnic agricultureĭ.

Comerciul se exercită în com. de 10 cîrciumarĭ.

Budgetul comuneĭ are la veniturĭ suma de 12925,97 leĭ şi la cheltuelĭ 6398,78 leĭ.

Are două şosele: Fulga-Mizil şi Fulga-Sălciile.

In jurul comuneĭ sunt maĭ multe movile.

Se mărgineşte la S. cu com. Sălciile; la V., cu căt. Baraictarul şi com. Parepa; la E., cu jud. Buzăŭ şi la N., cu com. Conduratul.

Fulga, *muchie de deal*, în jud. Buzăŭ, com. Cărpiniştea, în apropiere de căt. Poponeţul.

Fulga, *deal*, în centrul com. Călimăneşti, plaiul Cozia, jud. Vîlcea.

Fulga, *moşie*, în jud. Prahova, care se limitează cu jud. Buzăŭ în dreptul comunelor: Baba-Ana şi Boldeşti.

Fulga, *pădure*, în jud. Mehedinţi, pl. Cîmpul, com. rur. Corlăţelul.

Fulga, *pădure,* în com. rur. Vînjul-Mare, pl. Blahniţa, jud. Mehedinţi; este proprietatea Statuluĭ.

Fulga, *lac sec*, între cătunele Fulga-d.-s. şi Fulga-d.-j., pl. Cîmpul, jud. Prahova.

Fulga, *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Baba-Ana; începe de pe moşia Fulga şi se scurge în pîrîul Istăul; se numeşte şi Călmăţuiul-Noŭ.

Fulga-de-Jos, *sat,* face parte din com. rur. Fulga, pl. Cîmpul, jud. Prahova.

Fulga-de-Sus, *sat,* face parte din com. rur. Fulga, pl. Cîmpul, jud. Prahova. In partea de E. a acestuĭ cătun este o mică movilă, care datează, se zice, din timpul invaziuneĭ Tătarilor.

Fulgereşti, fost sat, azĭ *mahala*, în com. Băneasa, pl. Prutul, jud. Covurluiŭ.

Fulgerişul, *sat,* în jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., com. Pănceşti, situat la o depărtare de 3 kil. de satul Pănceşti. Are 11 familiĭ, saŭ 89 suflete.

Vite sunt: 38 vite marĭ cornute, 20 porcĭ şi 9 capre.

Fulgerişul, *munte,* în jud. Buzăŭ, com. Goideşti, căt. Ivăneţul, ramificaţie din masivul munteluĭ Războiul, între muntele Brînzea şi Tigva, pe malul stîng al rîuluĭ Bîsca-Rozileĭ; e renumit prin aromatica sa fîneaţă, compusă din infinite varietăţĭ de florĭ.

Fulgeriş (Pe-), *pădure,* în jud. Buzăŭ, com. Gura-Teghiĭ; avînd ca 40 hect., proprietate moşnenească.

Fulgerişul, *izvor*, în jud. Buzăŭ, com. Gura-Teghiĭ, începe din pădurea Vinele-Calde şi se scurge în Bîsca-Rozileĭ.

Fulgerişuluĭ (Drumul-), *loc izolat,* în jud. Buzăŭ, com. Bozioru1; face hotar despre com. Goideşti.

Fulgeşti, (Vălceaua-Fulgeşti). Vezĭ Porcilor (Dealul-), jud. Vîlcea, continuare a munţilor Arnota şi Buila.

Fulgoaia, *pădure,* în jud. Buzăŭ, com. Mlăjetul, căt. Valea-Sibiciuluĭ; face un corp cu Goşa, Capul-Dealuluĭ şi Valea-Rugilor, avînd în tot 340 hect., parte a statuluĭ, alipită pădureĭ Mlăjetul şi Topilele, parte a moşnenilor.

Fulgoaia, *vale*, în jud. Buzăŭ, com. Sibiciul-d.-s., căt. Gornetul; ese din muntele Fulgoiul şi dă în Valea-Sibiciuluĭ.

Fulgoiul, *munte*, în jud. Buzăŭ, com. Mlăjetul, căt. Valea-Sibiciuluĭ, culminaţie din catena Priseaca, ce se întinde pe malul stîng al Văeĭ-Sibiciuluĭ.

Fulgoiul, *sorginte de apă minerală,* în jud. Buzăŭ, com. Mlăjetul, căt. Valea-Sibiciuluĭ, la gura văeĭ Fulgoaia; conţine pucioasă şi sărurĭ.

Fulgoiul, *localitate izolată,* în jud. Olt, pl. Oltul-d.-j., com. Oporelul, unde valea Beria se varsă în rîul Tesluiul.

Fulgul, *sat,* în jud. şi pl. Tutova, com. Lăleşti, spre N. de satul Lăleşti. Are 99 locuitorĭ (din carĭ 16 ştiŭ carte) şi 27 case.

Fumea, *cătun* (tîrlă), în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, com. Reviga.

Fumureni, *com. rur.*, jud. Vîlcea, pl. Oltul-d-j. S'a înfiinţat cam pe la anul 1845, de maicile schituluĭ Mamul.

Este situată pe valea rîuluĭ Mamul, la 60 kil. de capitala judeţuluĭ şi la 10 kil. de a plăşeĭ. Această com., până la anul 1875, s'a numit Fumureni; apoĭ, în 1875 şi 1876, s'a alipit la Lungeşti, şi în urmă şĭ-a luat iarăşĭ numirea de Fumureni.

Are o populaţie de 308 familiĭ, saŭ 905 suflete (461 bărbaţĭ şi 444 femeĭ), din carĭ 165 contribuabilĭ locuesc în 231 case.

In com. e o singură biserică, fondată la anul 1742.

Ocupaţia locuitorilor e agricultura. Produsul munceĭ îl desfac la Craiova, Slatina, Turnu-Măgurele, etc.

Vite sunt: 518 oĭ, 135 boĭ, 23 caĭ, 121 vacĭ, 71 viţeĭ, 21 capre şi 300 porcĭ.

171 locuitorĭ s'aŭ împroprietărit la 1864, pe moşia Mamul-Fumureni, cînd aŭ primit 525 hect. pămînt.

In anul 1850 s'a început aci o mănăstire care a rămas în ruină, ruină care există şi astă-zĭ şi la care se zice fie-care locuitor a fost obligat a bate 7—8 parĭ în pămînt, formînd ast-fel maĭ întîiŭ un piedestal de lemn d'asupra căruia s'a pus cărămida.

Şcoala datează în com. cam dela 1855, dar neavînd un local propriŭ s'a închis în maĭ multe rîndurĭ. Se frecuentă acum de 45 copiĭ, din numărul de 105 (59 băeţĭ şi 46 fete) în vîrstă de şcoală. E dotată în ţarină cu 3 hect. pămînt.

Știŭ carte 40 bărbațĭ. Cu întreținerea școaleĭ statul cheltuește anual 1080 leĭ.

Anual se fabrică aproximativ până la 2500 decal. țuică.

Toată com. se întinde pe 525 hect. pămînt.

Veniturile com. se urcă la 1500 leĭ și cheltuelile la 1400.

E brăzdată de dealurile: Mamul la V. și Dealul-Mare la E., ambele lîngă vatra satuluĭ și e udată de văile: Praxia și Frumușica, afară de rîul Mamul, care o udă dela N. la S.

Se mărginește cu com.: Zlătarĭ (N.), Lungești (S.), Susani (V.) și Dobrușa (E.).

Fumureni, *deal,* în raionul com. Fumureni, jud. Vîlcea, pl. Oltul-d.-j., pe care se cultivă 120 hect. vie. Ministerul Agricultureĭ, a dispus în anul 1891 distrugerea prin sulfur și carbon a uneĭ părțĭ din terenul cultivat cu vie din dealul Fumureni, atins de filoxeră.

Fumureni, *trup de pădure,* al statuluĭ, în întindere de 1322 hect., formînd împreună cu trupurile: Mămuletul, Silea și Valea-Rea (700 hect.), pădurea Mamul-Fumureni, situată în com. Lungești, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea.

Fumureni-Mamul, *moșie,* a statuluĭ. Vezĭ Mamul-Fumureni, jud. Vîlcea.

Funari, *sat,* face parte din com. rur. Ciumațĭ, pl. Cîmpul, jud. Prahova.

Fundaca, *baltă,* jud. Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-j., com. Dealul-Noŭ, de pe teritoriul satuluĭ Bărzulești.

Fundata, *cătun,* al com. Goidești, jud. Bacău; are 160 loc. și 37 case.

Fundata, *sat,* jud. Dîmbovița, pl. Bolintinul, căt. al comuneĭ Bîldana.

Cătunul Fundata datează din timpul Voevoduluĭ Const. Mavrocordat. Un boer anume Const. Gherea, care se afla la curtea luĭ Vodă în cinste de șetrar, ca să scape cinstea uneĭ fiice ale sale, pe care o urmărea un boer bogat și cu trecere la curte, anume Cuțaridos, s'a retras aci, cumpărînd moșia și făcînd case într'o înfundătură de pădure.

Blîndețea acestuĭ boer, pe lîngă robiĭ ce avea, a atras și alte familiĭ pribege în jurul curțeĭ sale, cărora le făcea colibe pentru locuințe. D'atuncĭ satul s'a numit Fundata, iar moștenitoriĭ boeruluĭ Gherea s'aŭ numit Fundățenĭ.

Fundata, *munte,* în jud. Buzăŭ, com. Trestioara, căt. Crivelești, face hotar despre com. Goidești e foarte avut în sare și pus sub pază.

Fundata, *munte,* jud. Muscel, com. Dragoslavele, plaiul Dîmbovița, pe care îl stăpînesc locuitoriĭ din comună.

Fundata, *izvor,* în jud. Buzăŭ, com. Trestioara; începe din muntele Fundata, desparte în două com. Trestioara și, în com. Cănești, se unește cu izvorul Slănicelul, dînd de aci înainte naștere pîrîuluĭ Sărățelul-Berciĭ saŭ Joseni.

Fundata, *lac,* cu apă minerală, în jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta, pe teritoriul comuneĭ Andrășești. Este situat la S. văeĭ Fileanca, spre N. de satul Perieți, lîngă satul Botanul.

Iată analiza făcută acesteĭ ape de profesorul de chimie de la facultatea din Iași, d. P. Poni:

Anhydrită silicică .	0.0076
» sulfurică .	0.1750
Clor	7.3130
Anhydrită carbon.	nedeterminate
» borică	nedeterminate
Sodiŭ	7.7820
Potasiŭ	0.1600
Oxid de magneziŭ .	3.2610
» » calciŭ . . .	0.0366
Lithiŭ	nedeterminate
Materiĭ organice	nedeterminate

Aceste substanțe se pot grupa în modul următor:

Clorură de sodiŭ .	12.0510
» » potasiŭ .	0.3060
Sulfat de sodiŭ . .	9.3970
» » magneziŭ .	7.3215
Carbonat de calciŭ .	0.0653
» » magneziŭ	1.7230

Această analiză este făcută numaĭ apeĭ, nu și nomoluluĭ.

Lacul Fundata conținea acum 30 de anĭ foarte puțină apă, în cît se găseaŭ blocurĭ de sare la suprafața sa, apa fiind maĭ concentrată de cît este actualmente Lacul-Sărat, din județul Brăila. De atuncĭ aŭ început încetul cu încetul să crească apele sale, cînd acum 12 anĭ, volumul apelor sale a crescut în mod extraordinar prin revărsarea în matca sa a două lacurĭ cu apă dulce, Crunți și Reviga, de care era separat printr'un zăgaz. Apa crește în fie-care an și acum are o suprafață de vr'o 200 hect.

Grație vecheĭ sale reputațiunĭ, vin suferinzĭ de prin multe părțĭ și pe mărginile apeĭ se construesc vara până la 100 barace. Satele: Perieți, Misleanul și Botanul, ce sunt în apropiere de lac, primesc mulțĭ suferinzĭ, de prin Călărași saŭ alte localitățĭ. Se transpoartă bolnaviĭ până la lac cu 20—30 trăsurĭ, ce fac serviciŭ zilnic.

Fundata, *loc izolat,* în partea de

N. a com. Slănicul, plaiul Vărbilăul, jud. Prahova, destinat în vremile vechĭ pentru înmormîntarea holericilor.

Fundata, *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Vintilă-Vodă, căt. Sîrbeşti; începe de la Crucea-din-Copac şi dă în rîul Slănicul.

Fundata, *vale,* izvoreşte de la N.-V. de com. Slănicul, plasa Vărbilăul, jud. Prahova şi se varsă în gîrla Slănicul, pe malul drept, tot în raionul com. Slănicul, trecînd prin apropiere de şcoală.

Fundătura, *cătun,* al com. Păltineni, jud. Buzăŭ. Are 100 locuitorĭ şi 30 case.

Fundătura, *sat,* în centrul com. Păhneşti, pl. Podoleni, judeţul Fălciŭ. I s'a dat numirea de la poziţia sa naturală, fiind aşezat în fundul uneĭ văĭ înconjurată de dealurĭ, şi acoperită din vechime cu pădurĭ. Este udat de pîraiele: Ruginoasa şi Păltinoasa, carĭ se unesc sub numele de Fundătura.

Are o populaţie de 120 familiĭ, saŭ 420 suflete, din carĭ 80 contribuabilĭ.

Biserica s'a fondat la 1875.

Fundătura, *cătun,* în judeţul Neamţu, com. Păstrăveni, din pl. de Sus-Mijlocul.

Fundătura, *sat,* face parte din com. Muncelul, jud. Tecuciŭ, situat pe pîrîul Apa-Neagră, la o distanţă de 3 kil. de reşedinţa comuneĭ.

Are o populaţie de 245 familiĭ, saŭ 1096 suflete, carĭ locuesc în 239 case.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ. Locuitoriĭ sunt vechĭ răzeşĭ şi se ocupă cu agricultura. Eĭ aŭ un teritoriŭ de 674 hectare.

Aicĭ se află o biserică, cu hramul Sfinţiĭ Voevozĭ, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ. S'a zidit la 1878, în locul alteia care era vechĭe. Locuitoriĭ sunt veniţĭ din satul Frumuşelul.

Fundătura, *sat,* din com. Răchitoasa, pl. Stănişeşti, jud. Tecuciŭ, situat în fundul văiĭ, la o distanţă de 800 m. de reşedinţa comuneĭ. Teritoriul satuluĭ este de 277 hect. Locuitoriĭ sunt împroprietărițĭ.

Are o populaţie de 65 familiĭ, saŭ 209 suflete.

Copiĭ în vîrstă de şcoală sunt 49 (26 băeţĭ şi 23 fete).

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Fundătura, *sat,* făcînd parte din com. Motoşeni, pl. Stănişeşti, jud. Tecuciŭ, situat în fundul văeĭ Ţepoaia şi udat de Pîrîul-Trecătoareĭ, la o distanţă de 4 kil. 400 m. departe de reşedinţa com. Are o populaţie de 39 familiĭ, saŭ 158 suflete.

Are: o biserică, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, făcută de locuitorĭ la 1874 şi deservită de un preot şi un cîntăreţ; o cîrciumă.

Fundătura, *sat,* în jud. şi pl. Tutova, com. Voineşti, spre N. de satul Voineşti. Are 121 locuitorĭ şi 33 case. E numit şi Fundătura-Voineşti.

Fundătura, *sat,* în jud. şi pl. Tutova, com. Cîrjăoani, spre N. de satul Cîrjăoani. Are o populaţie de 190 locuitorĭ şi 47 case. Populaţiunea acestuĭ sat este compusă maĭ toată din Ţiganĭ (lingurarĭ) şi se ocupă excluziv cu facerea de lingurĭ, coveţĭ, căuşe, etc.

Fundătura, *sat,* în jud. Tutova, pl. Pereschivul, com. Praja, spre N.-E. de satul Praja. Are 100 locuitorĭ şi 20 case.

Fundătura, *sat,* din com. Hîrşova, pl. Racova, jud. Vasluiŭ, numit ast-fel de la poziţiunea joasă ce ocupă. E situat sub poalele extremităţilor unuĭ unghiŭ, care, în punctul despre com. Cozmeşti, e format prin împreunarea dealurilor De-Vînt, cu o aripă din dealul Măgura. Se întinde pe o suprafaţă de 429 hect., din carĭ 18 hect. vie. Are o populaţie de 100 familiĭ, saŭ 538 suflete.

Vite sunt: 245 vite marĭ cornute, 242 oĭ, 16 caĭ şi 90 rîmătorĭ.

Se zice că pe aceste locurĭ a urmat o parte a războiuluĭ dintre Ştefan-cel-Mare cu Turciĭ de pe Valea-Racoveĭ, la 1475. Tradiţiunea spune că pe dealul Măgura îşĭ aşezase Ştefan-cel-Mare oştirea, alegîndu-şĭ acest punct, din cauza poziţiuneĭ celeĭ maĭ ridicate a dealuluĭ, unde se văd şi astă-zĭ urmele unor şanţurĭ şi a uneĭ subterane, pe care oameniĭ o numesc Beciul-luĭ-Ştefan-Vodă.

In urma bătălieĭ, Ştefan-Vodă a dat drept recompensă aceste locurĭ, la o parte din căpitaniĭ săĭ, din aĭ căror urmaşĭ stăpînesc şi astă-zĭ.

Fundătura, *sat,* în partea de N. a com. Coşeşti, pl. Racova, jud. Vasluiŭ. I s'a dat acest nume, de la poziţiunea locuḷuĭ, satul fiind situat la împreunarea dealurilor Schelea şi Coşca, unde formează o înfundătură.

Este udat de pîrîul Coşeşti.

Are o suprafaţă de 201 hect., din carĭ 4 hect. pădure, 163 loc de cultură, fînaţ, imaş, ale proprietăţeĭ, iar 38 hect. sunt

ale locuitorilor; 37 familiĭ, saŭ 166 suflete.

Vite sunt: 74 vite marĭ cornute, 130 oĭ, 2 caĭ şi 29 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă 10 plugurĭ şi 20 care cu boĭ.

Fundătura, *fost schit* de călugărițe şi apoĭ de călugărĭ, în jud. Buzăŭ, comuna Boziorul, săpat într'o singură stîncă, ca şi la Alunişul. Acum e părăsit şi servă ca loc demn de vizitat pentru frumuseţea şi singurătatea pozițiuneĭ sale. Din obiectele sacre a rămas o icoană ce fusese adusă aci de la Schitul Agaton. In jurul săŭ se vede încă un mare trunchiŭ de fag, netezit puţin, avînd 12 scobiturĭ pe margine, servind ca străchinĭ, din care mâncaŭ călugăriĭ la masa comună.

Fundătura, *munte,* jud. Bacăŭ, plasa Munteluĭ, de pe teritoriul com. Podurile, care face parte din şira dealurilor ce despart cele două Tazlăurĭ de Trotuş.

Fundătura, *deal,* spre N.-V. de satul Romîneşti, com. Movileni, pl. Copoul, jud. Iaşi. Formează valea cu acelaşĭ nume. Este bogat în imaş.

Fundătura, *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., comuna Cîmpulungeanca, în partea de N. Se desface din culmea Cîmpulungeanca. E acoperit cu pădurĭ şi imaşurĭ.

Fundătura, *partea* despre E. a *dealuluĭ* ce se prelungeşte în dreapta satuluĭ Micleşti, plasa Crasna, jud. Vasluiŭ. Aicĭ se face fundul uneĭ văĭ.

Fundătura, *deal,* care se întinde pe teritoriul satuluĭ Chetreşti, com. Chetreşti, pl. Stemnicul, jud. Vasluiŭ.

Fundătura, *pădure,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Bucşeşti, proprietatea d-luĭ Eustatiade. Are o întindere de aproape 200 hect. Este foioasă (fagĭ şi stejarĭ) şi este supusă regimuluĭ silvic.

Fundătura, *pădure,* jud. Bacăŭ, plasa Munteluĭ, com. Podurile, proprietatea d-luĭ V. Botezatu. Este foioasă (fagĭ şi stejarĭ), are o întindere de 300 hect. şi este supusă regimuluĭ silvic.

Fundătura, *izvor,* în jud. Buzăŭ, com. Păltineni, format din două ramurĭ, una începînd din muntele Cătiaşul, iar alta de la Muchea-Fundătureĭ, şi carĭ după ce se reunesc, se scurg în rîul Buzăul.

Fundătura, *pîrîiaş,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., com. Obîrşia, care curge prin valea cu acelaşĭ nume, cu scurgere în Berheciŭ.

Fundătura, *pîrîiaş,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Podurile, care curge spre N., şi apoĭ spre E., prin com. Bucşeşti (plasa Tazlăul-d.-s.); izvoreşte din muntele cu acelaşĭ nume şi se varsă în pîrîul Cernul, d'a stînga.

Fundătura, *pîrîŭ,* jud. Fălciŭ, format din două micĭ pîrîiaşe: Păltinoasa şi Ruginoasa, carĭ iaŭ naştere de pe teritoriul satuluĭ Fundătura, com. Păhneşti, pl. Podoleni, şi care, în mijlocul satuluĭ, unindu-se, trec sub numele de Fundătura prin partea de S. a satuluĭ Păhneşti, unde primind în dreapta pîrîiaşele Henciul şi Lazul, se unesc maĭ jos cu pîrîul Ochiul, care apoĭ, sub numirea de pîrîul Păhneşti, trece în com. Duda.

Fundătura, *pîrîŭ,* izvoreşte din Dealul-Chiriloaeĭ, curge prin satul Bohotinul, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ, unde primeşte afluenţiĭ: Deleni şi Robul, unit cu Sărdăreni, şi apoĭ se varsă în Iazul-Bohotinuluĭ, spre N. de sat.

Fundătura, *pîrîiaş,* în judeţul Neamţu, pl. Piatra-Muntele, comuna Gîrcina. Izvoreşte din coastele despre V. ale dealuluĭ Balaurul, curge în spre V., traversînd şoseaua judeţeană Piatra-Neamţu, între kil. 3—4, apoĭ drumul ce duce de la satul Dîrmăneşti la satul Gîrcina, vărsîndu-se pe partea stîngă a pîrîuluĭ Cuejdiul.

Fundătura, *pîrîiaş,* format pe teritoriul comuneĭ Păuleşti, jud. Putna; se varsă în rîul Putna.

Fundătura, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., comuna Cîmpulungeanca. Izvoreşte din dealul Fundătura; udă partea de N. a comuneĭ, şi merge de se varsă în rîul Cîlnăul, pe dreapta luĭ, maĭ sus de cătunul Cărănăul, al aceleeaşĭ comune.

Fundătura, *vale,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Podurile, pe teritoriul satuluĭ Rusăeşti.

Fundătura, *vale,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., de pe teritoriul comuneĭ Obîrşia.

Fundătura, *vale,* la S.-E. satuluĭ Micleşti, com. Micleşti, pl. Crasna, judeţul Vasluiŭ. Se numeşte ast-fel pentru că în acest loc se şi înfundează, terminîndu-se.

Fundătura-Voineşti, jud. Tu-

tova. Vezĭ Fundătura, comuna Voineşti.

Fundătura-Orgoeşti. V. Fundul-Văeĭ, com. Orgoeşti, jud. Tutova.

Fundătureĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ*, afluent al pîr. Gîrla-Moareĭ, com. Stolniceni, jud. Suceava.

Fundătureĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ*, izvoreşte din fundul văieĭ cu acelaşĭ nume, com. Soleşti, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ, curge de la E. spre V. şi se varsă în Iazul-Raculuĭ.

Fundătureĭ (Valea-), *vale*, formată de dealul Anina şi Rădiul, jud. Vasluiŭ, com. Soleşti, pl. Crasna; numele-ĭ vine de la înfundătura ce formează aceste două dealurĭ, la întîlnirea lor.

Fundăturile, *cătun*, al com. Pătîrlagi, jud. Buzăŭ, cu 230 loc. şi 62 case.

Fundăturile, *moşie*, în jud. Buzăŭ, com. Boziorul, căt. Nucul, acoperită cu pădure.

Fundăturile, *deal*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., com. Grebănul. Se desface din dealul Fîntîna-Turculuĭ; brăzdează partea de N. a com.; se întinde printre pîrîul Oreavul şi afluentul săŭ pîrîul Fundăturile; are o înălţime de 250 m.; e acoperit cu pădurĭ, păşunĭ, e şi loc de iernare pentru oĭ.

Fundăturilor (Valea-), *vale*. Vezĭ Lupuluĭ (Valea-), com. Rădeşti, jud. Muscel.

Fundăţeanuluĭ (Movila-), *movilă*, în jud. Buzăŭ, com. Glodeanul, căt. Cîrligul-Mare.

Fundăţica, *ramificaţie din muntele* Fundata, com. Trestioara, jud. Buzăŭ.

Fundăţica, *vale*, în jud. Buzăŭ, com. Vintilă-Vodă, căt. Sîrbeşti; începe din Dealul-Bîlcilor şi dă în rîul Slănic.

Fundăţiĭ (Dealul-), *colină*, în jud. Buzăŭ, com. Vintilă-Vodă, căt. Sîrbeşti, acoperită de pădure şi izlaz.

Fundea, *pădure*, în jud. Buzăŭ, com. Mlăjetul. Vezĭ pădurea Corîiaşul, a moşnenilor.

Fundeanul, *com. rur.*, jud. Tutova. Vezĭ Fundeanul, sat.

Fundeanul, *sat*, pe pîrîul Cetăţuia în partea de S. a judeţuluĭ Tutova, pl. Corod. Are 516 loc. (din carĭ 58 ştiŭ carte) şi 121 case. Formează o com. (com. Fundeanul) cu căt. Nicopole. In comună sunt 625 loc. (din carĭ 62 ştiŭ carte); 125 contribuabilĭ; 151 case.

Pe teritoriul satuluĭ sunt 28 hect. viĭ.

Comerţul se face de 9 persoane, în 9 stabilimente comerciale (din carĭ 3 cîrciumĭ).

Are o şcoală primară de băeţĭ şi o biserică.

Fundeanul, *moşie*, în jud. Tutova, pl. Coroduluĭ, c. Fundeanu, proprietatea statuluĭ, arendată în ultimul period cu 7700 l. anual.

Fundeanul, *pădure*, jud. Tutova, pe moşia cu acelaşĭ nume, în întindere de 199 hect., proprietatea statuluĭ.

Fundeĭ (Piatra-), *numire* dată uneĭ *părţĭ* din *pădurea* Corîiaşul, a moşnenilor, din com. Mlăjetul, jud. Buzăŭ.

Fundeĭ (Valea-), *vale*, în jud. Buzăŭ, com. Mlăjetul, căt. Stănila; începe din pădure şi dă în valea Cepturaşul.

Fundeni, *com. rur.*, în jud. Buzăŭ, plaiul Slănicul, situată pe malul stîng al rîuluĭ Cîlnăul, la 16 kil. 840 m. de oraşul Buzăŭ. Limitele sale sunt: la N., hotarul moşieĭ Turbureasa; la S., hotarul moşieĭ Turbureasa, până în Drumul-Bogdanuluĭ şi la E., Drumul-Bogdanuluĭ până la Cuculeasa, de unde o ia pe hotarul jud. Rîmnic, pe care merge, până la hotarul moşieĭ Zoiţa, de se dirige în hotarul Modruzeşti. Suprafaţa sa e de 2958 hect., din care: 2280 arabile, 54 pădure, 43 fîneaţă, 420 izlaz, 37 viĭ, 34 livezĭ şi 90 loc sterp. Proprietate maĭ însemnată e moşia Fundeni. Terenul e puţin accidentat şi foarte fertil, permiţînd cu succes cultura maĭ tuturor cerealelor şi în specie a grîuluĭ.

Are o moară de aburĭ pentru măcinat; 2 stîne.

Căĭ de comunicaţie are: şoseaua naţională Buzăŭ-Rîmnic; drumul de pe malul Cîlnăuluĭ şi Drumul-Bogdanuluĭ.

Vite sunt: 543 boĭ, 117 vacĭ, 27 viţeĭ, 12 bivolĭ, 87 caĭ, 64 epe, 7 mînjĭ, 1000 oĭ, 86 capre, 20 asinĭ şi 340 porcĭ.

Sunt 105 stupĭ cu albine.

Com. e formată din cătunele: Fundeni şi Fundeni-de-la-Drumul-Bogdanuluĭ. Populaţia sa e de 1370 loc., din carĭ: bărbaţĭ însuraţĭ 224, neînsuraţĭ 43, văduvĭ 20, băeţĭ 410, iar femeĭ măritate 224, văduve 40, fete 403. Locuesc în 294 case.

Străinĭ sunt: 6 Grecĭ, 7 Izraeliţĭ, 8 Austro-ungarĭ, 1 Italian şi 1 Bulgar.

Meseriaşĭ sunt: 1 tîmplar, 3 lemnarĭ, 1 rotar, 3 butnarĭ, 1 croitor, 3 fierarĭ, din carĭ un mecanic şi 2 cojocarĭ.

Sunt 242 contribuabilĭ.

Budgetul com. e de leĭ 3205.33.

In com. este o şcoală frecuentată de 45 elevĭ şi 27 eleve. Carte ştiŭ 45 persoane.

Are o bis., cu hramul Sf. Dumitru, cu 2 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ.

Cîrciumĭ sunt 5.

Com. e înfiinţată pe la 1821, iar Fundeni-de-la-Drumul-Bogdanuluĭ pe la anul 1840. Se găsesc ruine vechĭ de construcţiĭ, despre care legenda zice că aŭ fost palatul unuĭ domn al Ţăreĭ.

Fundeni, *com. rur.*, pl. Bîrlad, jud. Tecuciŭ, compusă din 3 cătune: Fundeni, Hanul-Conachi şi Lungociul.

Situată pe partea stîngă a Siretuluĭ, la o distanţă de 46 kil. de capitala judeţuluĭ şi la 26 kil. de reşedinţa plăşeĭ.

Are o populaţie de 1255 suflete, din care 309 bărbaţĭ, 329 femeĭ, 350 băeţĭ şi 276 fete, carĭ locuesc în 309 case.

Sunt 302 contribuabilĭ.

In com. se află o şcoală, care datează din anul 1866. Se frecuentă de 35 copiĭ, din numărul de 160 copiĭ (93 băeţĭ şi 67 fete) în vîrstă de şcoală.

Sunt două bisericĭ: una în Fundeni şi alta în Lugociŭ, deservite de 1 preot cu 3 cîntăreţĭ.

Locuitoriĭ posedă: 200 plugurĭ de fier, 5 maşinĭ de secerat, 2 de semănat, 2 de treerat, 4 de vînturat şi 1 de bătut porumb.

Vite sunt: 621 boĭ, 349 vacĭ, 7 taurĭ, 73 caĭ, 95 ĭepe, 3 armăsarĭ, 855 oĭ, 22 capre şi 4 asinĭ.

Suprafaţa întregeĭ com. este de 6651 hect., din carĭ: 255 hect. 65 ariĭ vatra satuluĭ; 1109 hect., 68 ariĭ, aparţinînd locuitorilor din Fundeni şi Lungociŭ; iar 5542 hect., 73 ariĭ, proprietatea d-lor Gheorghiade şi Verone.

Terenul acesteĭ com. este şes, nisipos şi în mare parte băltos.

In com. se găsesc: 5 cazane de făcut rachiŭ; o moară de foc; 2 stîne.

Comerciul se face de 9 cîrciumarĭ.

Com. fiind situată pe malul Siretuluĭ, locuitoriĭ se maĭ ocupă cu pescăria, iar femeile cu cultura gîndacilor de mătase şi cu ţesutul cînepeĭ şi al inuluĭ.

Budgetul com. se urcă la cifra de 7240 leĭ; iar cheltuelile la 4890 leĭ.

Este străbătută de calea ferată Galaţi-Mărăşeşti, care trece prin partea de E. a eĭ avînd şi o staţie în pădure, (staţia Hanul-Conachi), şi de 4 şosele: şoseaua naţională Tecuciŭ-Galaţi, care merge paralel cu calea ferată; şosea judeţeană de la N.-E. către S.-V. la com. Năneşti (jud. Putna); şoseaua comunală ce vine de la Hanul-Conachi la Fundeni; şi şoseaua forturilor.

Limitele sale sunt: la N., satul Şerbăneşti (com. Lieşti), de care e despărţit prin proprietatea d-luĭ Gheorghiade; la S. şi la V., cu rîul Siretul; la E., cu com. Tudor-Vladimirescu, despărţit prin şoseaua naţională şi o şosea ce duce la podul de la Călieni (jud. Putna), şi care desparte com. de satul Şerbăneşti.

Fundeni, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., com. Berbenceni, situat pe dealul Dumbravatul. Are o biserică, fundată, de preotul Banul şi de locuitorĭ, la 1830, cu un preot şi un cîntăreţ.

Sunt 2 cîrciumĭ.

E populată cu 84 familiĭ, saŭ 337 suflete.

Vite sunt: 32 caĭ, 244 vite cornute, 44 porcĭ şi 2 capre.

Fundeni, *cătun* de reşedinţă, al com. Fundeni, jud. Buzăŭ, cu 1170 locuitorĭ şi 255 case.

Fundeni, *sat,* jud. Ilfov, pl. Dîmboviţa; face parte din com. rur. Colintina-Fundeni. Este situat la E. de Colintina, pe malul stîng al rîuluĭ Colintina, în nişte locurĭ smîrcoase. Se maĭ numeşte Fundeni-Doamneĭ şi Fundeni-luĭ-Racoviţă.

Are o biserică, cu hramul Sf. Eftimie, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ. Suprafaţa totală a satuluĭ e de 653 hect., cu o populaţie de 279 locuitorĭ.

D-l St. Capşa are 500 hect. şi locuitoriĭ 153 hect. Proprietarul cultivă 350 hect. (50 sterpe, 100 izlaz). Locuitoriĭ cultivă 130 hect. iar restul îl rezervă pentru păşunea vitelor.

Comerţul se face de 2 cîrciumarĭ.

In raionul comuneĭ este 1 moară cu apă şi 1 pod.

Numărul vitelor marĭ e de 232 şi al celor micĭ de 26.

Fundeni, *sat,* face parte din com. rur. Fundeni-Gherasi, pl. Dîmboviţa, jud. Ilfov. Este situat la la E. de Bucureşti. Se compune din 2 trupurĭ: Fundeni şi Odaia-luĭ-Gherasi, ambele aşezate pe valea Pasărea. Aci este reşedinţa primărieĭ.

Se întinde pe o suprafaţă de 1775 hect., cu o populaţie de 1025 locuitorĭ.

D-l N. I. Gherasi are 1250 hect. şi locuitoriĭ 525 hect. Proprietarul cultivă 1230 hect. (20 izlaz). Locuitoriĭ rezervă 40 hect. pentru izlaz.

Are o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ; 2 şcoale, frecuentate de 20 elevĭ şi 4 eleve, cu întreţinerea cărora judeţul şi com. cheltuesc anual 2580 leĭ. Localul s'a oferit de proprietarul N. I. Gherasi şi s'a clădit la 1876; are 10 camere. Tot d-l N. I. Gherasi, pe lîngă

că a donat această şcoală, a înzestrat-o şi cu 5 hect. pămînt din proprietatea d-sale, ca acest institut să se folosească de profitul ce ar aduce acest pămînt.

Această porţiune de pămînt, sub numele. «Ferma institutuluĭ primar Ioan S. Gherasi» se află în partea de N. a comuneĭ. La fondarea acestuĭ institut, fondatorul a avut buna-voinţă a dona şi 2000 leĭ pe fie-care an din venitul proprietăţeĭ sale Fundeni-Gherasi pentru plata personaluluĭ acestuĭ institut.

In marginea lacului Gherasi, în mijlocul uneĭ splendide grădinĭ, plantată cu tot felul de arborĭ indigenĭ şi străinĭ, sunt casele proprietăţeĭ.

In raionul comuneĭ maĭ sunt: 1 moară cu apă, 1 maşină de treerat; 1 heleşteŭ; 1 pod.

Comerciul se face de 4 cîrciumarĭ şi 2 hangiĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 867 şi al celor micĭ de 1050. S'aŭ stabilit în com. 12 străinĭ.

Fundeni, *cătun,* (tîrlă), în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, pe teritoriul comuneĭ Ciocăneşti - Mărgineni.

Fundeni, *sat,* face parte din com. rur. Scăioşi, plaiul Teleajenul, jud. Prahova. Are o populaţie de 511 locuitorĭ (259 bărbaţĭ, 252 femeĭ). Aci e o biserică construită de călugărĭ.

Acest sat se maĭ numea Zahana şi Gura-Bugheĭ.

Fundeni. Vezĭ Crivina, com. rur., jud. Prahova.

Fundeni (Criva), *cătun,* al com. Piatra, pl. Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanaţi, situat în Valea-Oltuluĭ, unde albia acestuĭ rîŭ are 114 m. d'asupra niveluluĭ măriĭ. Are 45 familiĭ, saŭ 200 suflete.

Fundeni, *sat,* face parte din com. cu acelaşĭ nume, jud. Tecuciŭ. Situat pe malul Siretuluĭ. Aicĭ Siretul face o curbă spre E., până aproape de satul Tudor-Vladimirescu, de unde trece în jud. Covurluiŭ. Aicĭ se află reşedinţa com.

Are o populaţie de 773 suflete: 194 bărbaţĭ şi 203 femeĭ, din carĭ 200 contribuabilĭ; trăesc în 199 case. Aci se află o şcoală mixtă, frecuentată de 35 copiĭ; o biserică, cu hramul Inălţarea Domnuluĭ. Această biserică este făcută de logofătul Costachi Conachi, la 1829, fiind proprietarul moşieĭ pe acel timp. S'a reparat la 1861, 1881 şi 1887. Are 17 fălcĭ de pămînt, donate la 1864.

Se zice că locuitoriĭ acestuĭ sat sunt veniţĭ din alte părţĭ, dovadă că se deosebesc în vorbire de ţăraniĭ din împrejurimĭ. Atraşĭ de adăpostul ce-l prezintă acest colţ, fiind un loc retras, fiind-că pe aicĭ eraŭ numaĭ pădurĭ seculare, s'aŭ aşezat în acest loc. In urmă o mare secetă i-a făcut ca să-şĭ vîndă o parte din pămînt familieĭ Conachi.

La 1864 s'aŭ împroprietărit din noŭ.

Fundeni, jud. Ilfov, pl. Olteniţa. Vezĭ Mitreni.

Fundeni, *deal,* acoperit cu viĭ, com. rur. Vînjul-Mare, pl. Blahniţa, jud. Mehedinţi.

Fundeni, *moşie,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., de pe teritoriul com. Berbenceni, aparţinînd parte d-luĭ Const. Davidescu şi parte locuitorilor răzeşĭ.

Fundeni, *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Fundeni, avînd 2540 hect. maĭ toate cultivabile şi o pădure de salcîmĭ. Cultura e sistematică şi foarte îngrijită.

Fundeni, *moşie,* în jud. Tecuciŭ, com. Tudor-Vladimirescu, aproape de Siret. Are o suprafaţă de 715 hect. 68 ariĭ. Din acestea, 4 fălcĭ şi 57 prăjinĭ sunt livadă părăsită, 267 fălcĭ şi 16 prăjinĭ loc arabil, iar o parte se lasă pentru suhat de vite. Proprietar e d-l Verone.

Fundeni-de-la-Drumul-Bogdanuluĭ, *cătun,* jud. Buzăŭ, com. Fundeni, cu 200 locuitorĭ şi 39 case. Are 3 sub-diviziunĭ: Fundeni-Cuculeasa, Fundeni-de la-Capul-Moşieĭ şi Hoinari.

Fundeni-Gherasi (Fundeniluĭ-Cioranu), după numele fostuluĭ proprietar, *com. rur.,* jud. Ilfov, pl. Dîmboviţa, situată la E. de Bucureşti, pe valea Pasărea, la 24 kil. depărtare de Bucureşti.

Se compune din satele: Băduleasa, Dimache, Fundeni, Perişorul şi Zoicarul, cu o populaţie de 1432 locuitorĭ, carĭ trăesc în 300 case.

Se întinde pe o suprafaţă de 3660 hect. D-l N. I. Gherasi are 3135 hect. şi locuitoriĭ 525 hect. Proprietarul cultivă 2715 hect.; 20 sunt izlaz; 400, pădure. Locuitoriĭ cultivă tot terenul, rezervînd 40 hect. pentru izlaz.

Sunt 212 contribuabilĭ.

Bugetul com. e de 5046 leĭ la veniturĭ şi 5077 leĭ la cheltuelĭ.

In com. este o biserică (la Fundeni), deservită de 2 preoţĭ şi 1 cîntăreţ; 1 şcoală mixtă; 1 moară cu apă; 1 maşină de treerat; 1 heleşteŭ; 1 pod. Aci este şi o frumoasă grădină botanică.

Numărul vitelor marĭ e de

1297 (653 caĭ şi epe, 35 armăsarĭ, 292 boĭ, 199 vacĭ şi viţeĭ 27 taurĭ, 12 bivolĭ, 79 bivoliţe) şi al celor micĭ de 2054 (158 porcĭ, 1996 oĭ).

Dintre locuitorĭ, 297 sunt plugarĭ, 6 meseriaşĭ, 19 aŭ diferite profesiunĭ.

Arătura se face cu 166 plugurĭ: 115 cu boĭ şi 51 cu caĭ.

Locuitoriĭ au 201 care şi căruţe: 94 cu boĭ şi 107 cu caĭ.

Locuitorĭ împroprietăriţĭ sunt 136 şi neîmproprietăriţĭ, 195.

Comerciul se face de 7 cîrciumarĭ şi 2 hangiĭ.

S'aŭ stabilit în com. 12 străinĭ.

Fundeni-Gherasi, *baltă*, jud. Ilfov, pl. Dîmboviţa, formată de rîul Colintina.

Fundeni-luĭ-Cioranu. Vezĭ Fundeni-Gherasi, jud. Ilfov.

Fundeşti, *rădiŭ*, pe moşia Fundoaia, com. Buda, pl. Herţa, jud. Dorohoiŭ.

Fundoaca, *deal*. Vezĭ Buneşti, comună, pl. Crasna, jud. Fălciŭ.

Fundoaia, *sat*, pe moşia cu acelaşĭ nume, jud. Dorohoiŭ, comuna Hreaţca, cu 37 familiĭ, saŭ 168 suflete. Proprietatea moşieĭ este a D-neĭ Maria N. Holban şi a D-luĭ N. Dudescu.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, mică, de lemn şi tencuită, făcută de D. N. Holban. Proprietariĭ moşieĭ aŭ 358 hect. şi 15 ariĭ cîmp şi 45 hect., 83 ariĭ pădure.

Pîrîul ce trece pe moşie este Molnicioara.

Hotarele moşieĭ sunt: Beceşti, Culiceni, Mogoşeşti şi Tîrnauca.

Fundoaia, saŭ **Preuteşti-Brăeascăĭ**, *sat*, pe moşia cu acelaşĭ nume, jud. Suceava, comuna Preuteşti, aşezat pe ambele ţărmurĭ ale pîrîuluĭ Hîrburile. Are o biserică, clădită din lemn în 1845 de Teodor Ciorneĭ; are hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ şi e împroprietărită cu $8^1/_2$ fălcĭ. Satul formează o parohie cu Preuteşti. Şcoala din Preuteşti servă şi acestuĭ sat.

Are o populaţie de 65 familiĭ, saŭ 236 suflete, din carĭ 113 bărbaţĭ şi 123 femeĭ (7 străinĭ), carĭ locuesc în 69 case.

Contribuabilĭ sunt 47.

Vatra satuluĭ ocupă 14 fălcĭ. Moşia este proprietatea D-luĭ I. Verdeanu, foastă a familieĭ Brăescu, în suprafaţă de 405 fălcĭ, din care 97 fălcĭ cultivabile, 140 pădure, 10 fînaţ, iar din rest, 60 fălcĭ cultivabile, 10 fălcĭ pădure, sunt făcute danie schituluĭ Adămoaia.

Improprietăriţĭ la 1864 sunt 10 pălmaşĭ şi 23 codaşĭ, stăpînind 97 fălcĭ şi 40 prăjinĭ.

Fundoaia, *sat*, jud. Tecuciŭ, comuna Condrăcheşti, situat pe vale, la o distanţă de 2 kil. de reşedinţa comuneĭ.

Are o populaţie de 62 familiĭ, saŭ 254 suflete.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Fundoaia, *partea sudică a satuluĭ* Rădăşeni, jud. Suceava.

Fundoaia, *parte din satul* Oprişeni, jud. Suceava.

Fundoaia, *deal*, pe teritoriul com. Rădiul-Mitropolieĭ, pl. Copoul, jud. Iaşi.

Fundoaia, *munte*, pe teritoriul moşieĭ Borca, com. Mădeiul, judeţul Suceava.

Fundoaia, *deal*, acoperit de pădure, în jud. Suceava, comuna Cristeşti.

Fundoaia, *deal*, între satele Fundoaia, din jud. Tutova şi Lipovăţul, din jud. Vasluiŭ, servind şi de hotar între ele.

Fundoaia. Vezĭ Fundul-Văeĭ, comuna Orgoeşti, pl. Simila, jud. Tutova.

Fundoaia, *hîrtop*, pe moşia Mogoşeşti, jud. Dorohoiŭ, comuna Buda, din pl. Herţa.

Fundoaia, *pădure*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Nadişa, proprietatea răzeşilor din comună. Este foioasă (fagĭ şi stejarĭ). Are o întindere de 133 hect. şi este supusă regimuluĭ silvic.

Fundoaia, *dumbravă*, de 14 hect., în jud. Botoşani, com. Zlătunoaia, în partea de S.

Fundoaia, *pădure*, în judeţul Neamţu, com. Siliştea, din pl. Bistriţa.

Fundoaia, *pădure*, de stejar, a şcoalelor din Tîrgul-Frumos, comuna Văscani, jud. Suceava.

Fundoaia, *pădure*, în jud. Suceava, jud. Preuteşti.

Fundoaia, *baltă*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., de pe teritoriul com. Gropile.

Fundoaia, *pîrîiaş*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Ardeoani, care curge de la N. spre S. şi are scurgere în Tazlăul-Sărat.

Fundoaia, *pîrîŭ*, care curge prin valea Fundoaia, com. Dobîrceni, jud. Botoşani.

Fundoaia, *pîrîŭ,* jud. Botoșani, izvorește din pădurea Fundoaia, com. Zlătunoaia, curge pe marginea satuluĭ Băznoasa și se varsă în pîrîul Sicna, tot în comuna Zlătunoaia.

Fundoaia, *pîrîŭ,* care izvorește de pe moșia Siliscani, comuna Brăteni, jud. Botoșani și formează iazul Fundoaia.

Fundoaia, *pîrîŭ,* izvorește din dealul Fundoaia, jud. Fălciŭ, com. Bunești, plasa Crasna, și, unit cu Pîrîul-Boboluĭ, în centrul satuluĭ, trece spre S. și se varsă în pîrîul Crasna.

Fundoaia, *pîrîŭ,* izvorește din fundăturile satuluĭ Șetrăreni, comuna Cărniceni, pl. Turia, jud. Iași, curge spre S. prin iazurile: Șaitana, Șetrăreni, Lingurari și Brazda; trece prin Valea-Blîndeștilor, prin iazurile, Blîndești și Gologanul; printre satele Blîndești și Raiul; tae drumul comunal și se îndreaptă spre V., pe șesul Jijieĭ, unde se varsă în Balta-Blîndeștilor.

Fundoaia, *pîrîŭ,* izvorește de sub dealul Fundoaia, curge de la V. spre E. prin satul Iepureni, com. Rădiul-Mitropolieĭ, plasa Copoul, jud. Iași și se varsă în rîul Jijia.

Fundoaia, *pîrîŭ,* afluent al pîrîuluĭ Staniștea, în jud. Suceava, com. Cristești.

Fundoaia, *pîrîŭ,* ce udă satul Oprișeni, jud. Suceava; afluent al Șomuzuluĭ-Mare (1400 m.).

Fundoaia, *pîrîŭ,* afluent al pîrîuluĭ Borca, jud. Suceava.

Fundoaia, *pîrîŭ,* tributar iazuluĭ Uncești, jud. Suceava.

Fundoaia, *vale,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., care este formată de dealurile Prieanul și Marunta.

Fundoaia, *vale,* în partea de V. a com. Dobîrceni, pl. Ștefănești, jud. Botoșani.

Fundoaia, *vale,* în partea de N.-E. a comuneĭ Todireni, județul Botoșani.

Fundoaia, *vale,* prin care curge pîrîul Fundoaia, com. Brăteni, jud. Botoșani.

Fundoaia, *vale,* între dealurile Căbușca și Ciurilă, pe Văculești, com. cu același nume, plasa Coșula, jud. Dorohoiŭ.

Fundoaia, *valea* pîrîiașuluĭ cu același nume, din satul Oprișeni, jud. Suceava.

Fundoaia, *vale,* situată la N. com. Condrăchești, jud. Tecuciŭ. Pe această vale se află situat satul cu același nume.

Fundoaia (Valea-). Vezĭ Flămînzi, *sat,* com. Flămînzi, jud. Botoșani.

Fundoaia-Satuluĭ, *pîrîŭ,* format din izvoare; curge prin satul Drăcșani, com. Drăcșani, jud. Botoșani și se varsă în lacul Drăcșani.

Fundoaeĭ (Dealul-), *deal,* pe moșia Fundoaia, com. Buda, pl. Herța, jud. Dorohoiŭ.

Fundoaeĭ (Pădurea-), saŭ **Piciorul-Popiĭ,** *pădure,* jud. Suceava, compusă din fagĭ și stejarĭ, d'asupra satuluĭ Sodomeni, din com. Pășcani.

Fundoianca, *vale,* pe moșia Fundoaia, com. Buda, pl. Herța, jud. Dorohoiŭ.

Fundul, *plasă,* în jud. Roman, situată în partea de S.-E. a luĭ. Are forma unuĭ trapez regulat, dacă iĭ considerăm limitele sale în linie dreaptă. Se mărginește la N. cu pl. Siretul-d.-s., de care se desparte printr'o linie convențională, care începe de la V., din malul rîuluĭ Siretul, puțin maĭ la N. de satul Brătești și merge spre E., plecîndu-se către S. până maĭ jos de satul Săcăleni; de aicĭ se ridică puțin spre N., până la satul Holmul, de unde începe a pleca iarășĭ către S., până la marginea de E. a jud. La S. se mărginește cu jud. Bacăŭ și puțin cu jud. Tutova, de care se separă iarășĭ, de cel d'intîiŭ, prin o linie convențională, care începe de la V., din malul rîuluĭ Siretul, puțin maĭ la S. de satul Ursoaia și duce spre E., urmînd o vale, la S. de satele Poiana-luĭ-Iurașcu și Alexandri; iar de aicĭ tot o linie convențională o separă de jud. Tutova, urmînd spre E. cînd deal cînd vale, până la S. de satul Poiana-Humeĭ. La V. se hotărește cu pl. Siretul-d.-j., de care se separă prin rîul Siretul care curge în general de la N. la S., făcînd maĭ multe sinuozitățĭ și din care cea maĭ mare, care înaintează în pl. Siretul d.-j., este cea de la satul Recea la satul Spiridonești. La E. se mărginește cu jud. Vasluiŭ, de care se separă prin șesul Dagîțeĭ și pîrîul Toinarul, până la tîrgușorul Băcești; iar de aicĭ, coborînd spre S., prin o linie convențională, care urmează culmea dealurilor prin codri foarte marĭ, până de-asupra satuluĭ Fundul-Tutoveĭ (jud. Tutova).

Lungimea cea maĭ mare a aceșteĭ plășĭ este aceea socotită

de la satul Brătești la satul Poiana-Humeĭ (32 kil.); iar lățimea cea maĭ mare o atinge între satele Spiridonești și tîrgușorul Băcești, aproximativ de 25—30 kil.

Pămîntul cel accidentat al acesteĭ plășĭ, cursurile de apă ce o străbat precum și pădurile cele multe, întinse și bătrîne, fac ca clima acesteĭ plășĭ să fie maĭ plăcută de cît a celor-l'alte ce compun jud. Toate acestea fac ca, iarna, această plasă să fie maĭ ferită întru cît-va de vîntul de N.-E. și vara căldura să fie maĭ temperată.

Plasa Fundul este cea maĭ deluroasă din tot județul. Dealurile eĭ ating în unele locurĭ înălțimĭ foarte marĭ, așa că seamănă a fi ramificațiunĭ de munțĭ. Ele sunt aproape toate pietroase. Cea maĭ principală culme de dealurĭ în această plasă este culmea numită a-Golanilor, care intră în această plasă la satul Averești-d.-s., unde se leagă cu culmea Dealul-Măruluĭ, din pl. Siretul-d.-s., și continuă de la N.-V. către S.-E., trecînd pe la E. de satul Averești-d.-s., pe la Averești-d.-j. (Golani), Tabăra, Chiliile, Buciumi, Valea-Ursuluĭ, Muncelul-d.-j., Golani, Fundul-Șiștaruluĭ și Poiana-Humeĭ, de unde apoĭ trece în jud. Tutova și Vasluiŭ. Această culme de dealurĭ, care e în dreapta rîuluĭ Bîrlad, formează linia de despărțire a apelor din această plasă.

Din această culme principală pleacă spre E. alte culmĭ maĭ micĭ, din carĭ cele maĭ principale sunt:

a) Culmea-Giurgenilor ce se desparte din Culmea-Golanilor, maĭ la N. de satul Valea-Ursuluĭ și urmează direcțiunea de la V. la E., continuîndu-se prin dealurile: Stîlpul-din-mj., Piscul-Paiuluĭ, Poiana-Craculuĭ (la V. de satul Oniceni), Boliac, Poiana-Feștileĭ (spre E. de satul Oniceni) și malul stîng al rîuluĭ Bîrlad pănă aproape de satul Băcești. Din unghiul ce-l formează Culmea-Golanilor cu Culmea-Giurgenilor îșĭ ia naștere rîul Bîrlad.

b) Culmea-Goronuluĭ ce se desparte din Culmea-Golanilor la satul Muncelul-d.-j. și urmează direcțiunea de la S. la N. Această culme separă pîrîul Goronul de pîrîul Șipotul.

c) Culmea-Fundul-Șiștaruluĭ ce pleacă din culmea principală la satul Fundul-Șiștaruluĭ și urmează și ea direcțiunea de la S. la N. Această culme separă Pîrîul-Șipotuluĭ de pîrîul Fundul-Oanceĭ.

d) Culmea Poiana-Humeĭ ce se desparte de culmea principală la s. Poiana-Humeĭ și se întinde spre N. ca și cele-l-alte două precedente, formînd cu culmea principală un unghiŭ ascuțit. Ea este maĭ înaltă de cît cele treĭ de maĭ sus și dă și ea naștere la rîndul săŭ la alte culmĭ maĭ micĭ. Aceste culmĭ formează despre E. marginea despărțitoare a pl. de jud. Vasluiŭ și spre S., de jud. Tutova.

Culmea-Giurgenilor ce merge de-a stînga rîuluĭ Bîrlad, se termină la confluența pîrîuluĭ Bozianca cu rîul Bîrlad, iar culmele cele-l-alte treĭ care sunt de a dreapta, se termină în valea Bîrladuluĭ.

Tot din Culmea-Golanilor se lasă spre V. următoarele culmĭ:

a) Culmea-Bräteștilor se desparte din Culmea-Golanilor la satul Golani și se continuă spre N.-V. pe la satele: Măstacănul, Muncelul-Dureĭ, trece pe la V. de sat. Brătești și se termină în șesul Siretuluĭ. Printre această culme și a Golanilor curge pîrîul Brăteasca.

b) Culmea-Tabereĭ se desparte din Culmea-Golanilor la satul Tabăra, face o curbă spre S., apoĭ ia direcțiunea spre V. și trece pe la satul Iucșești-d.-j. Această culme desparte satul Bălușești de satul Chiliile și satul Iucșești-d.-j. de satul Bătrînești, purtînd în special numele satelor pe lîngă care trece.

c) Culmea-Crețoaeĭ se desparte tot din Culmea-Golanilor în dreptul satuluĭ Poenele-d.-j. și se continuă spre S.-V., urmînd malul stîng al pîrîuluĭ Crețoaia pănă în rîul Siret, unde se termină prin Stînca-Braduluĭ.

Rîurile și pîraiele ce udă această plasă sunt următoarele:

Rîul Siretul curge prin marginea de V. a plășeĭ, de la N. spre S. El începe a uda această pl. de la N. de satul Brătești și pănă la S. de satul Ursoaia, pe unde și ese din județ; curge făcînd maĭ multe sinuozitățĭ, din care cea maĭ mare este acea dintre satele Răcea și Spiridonești. Siretul primește în sine pe stînga, în această plasă, începînd de la N. spre S., următoarele pîrae: Brăteasca, Ciolacul, încărcat pe dreapta cu pîrîul Bălușeștilor; Corhana; Glodeni, încărcat pe dreapta cu pîrîul Vîlcelele; Crețoaia și Sasa.

Rîul Bîrladul izvorește din locul de unde Culmea-Giurgenilor se desparte din Culmea-Golanilor, între satele Valea-Ursuluĭ și Giurgeni. El curge, în genere, în această plasă, de la V. la E. și primește în sine, în această plasă, pe stînga, următoarele pîrae: Giurgeni, Ciubota, Roșai, Săcălușul, Valea-luĭ-Ene, Trestiana, Mărmureni, Bozianca și Toinarul, carĭ curg maĭ toate

de la N. la S.; iar pe dreapta: Goronul, Şipotul, Oncea, Pustieta şi Băbuşa, care toate curg de la S. la N.

Pămîntul acesteĭ plăşĭ, fiind în genere foarte deluros, este acoperit în mare parte cu pădurĭ. Coastele rîpoase, a multora din aceste dealurĭ, fac ca pămîntul să nu fie tocmaĭ aşa propriŭ agriculture ca acel al celor-l'alte plăşĭ ale jud. Apoĭ chiar văile pîraelor fiind prea strîmptorate de dealurile ce le mărginesc, sunt supuse, în timpurile ploioase, mîlireĭ, aşa că ele servesc puţin pentru semănăturĭ, ci maĭ mult pentru fîneţe. Partea cea maĭ bună şi maĭ proprie pentru agricultură este partea de S. a plăşeĭ.

Toate felurile de producte se cultivă în această plasă, unele în cantităţĭ maĭ marĭ, altele în cantităţĭ maĭ micĭ.

Fîneţele şi pădurile sunt în abondenţă.

Se lucrează olăria în satele Izvorul, Linseşti şi Iucşa; rotăria, în satele: Pustieta, Ciorneiul, Valea-luĭ-Ienə şi Băceşti; jugurile, în satul Vadul; dogăria, în tîrguşorul Băceşti; fringhiile, în satele Mărmureni şi Vadul; coveţe, lingurĭ şi fuse, în satele Păltinişul şi Solca şi fierăria, în satul Fundul-Oceĭ.

Este o fabrică de spirt în satul Poenele-d.-j. Sunt carierĭ de piatră pe teritoriul comunelor Avereşti şi Giurgeni.

Centrurĭ maĭ marĭ de comerciŭ în această plasă sunt: tîrgul Băceşti, care face comerciul cu cereale şi lucrurĭ de prima necesitate şi tîrguşorul Dămieneşti, care face comerciul cu cereale, lucrurĭ de prima necesitate şi vite,—cu aceste din urmă maĭ mult în timpul primă-vereĭ şi erneĭ.

Această plasă are puţine căĭ de comunicaţiune, din cauza depărtăreĭ prunduluĭ, iar pe de alta din pricina natureĭ terenuluĭ, care este foarte accidentat. Şoselele care străbat această plasă sunt:

Şoseaua judeţeană Roman-Bîrlad străbate această plasă de la N.-V. spre S.-E. Incepe din oraşul Roman, intră în această plasă la satul Brăteşti; trece prin satele Brăteşti, Brăteanu, prin Avereşti-d.-j. (Golani), Valea-Ursuluĭ, Muncelul-d.-j. şi Poiana-Humeĭ, de unde trece în jud. Tutova, unde se leagă, la satul Fundul-Tutoveĭ, cu şoseaua aceluĭ judeţ ce duce, prin valea pîrîuluĭ Tutova, la oraşul Bîrlad.

Şoseaua judeţeană Vasluiŭ-Buhuşi-Piatra leagă judeţul Vasluiŭ cu judeţul Neamţu. Ea străbate această plasă de la E. spre V. (de la tîrguşorul Băceşti la satul Drăgeşti) şi leagă între ele: tîrguşorul Băceşti, satul Valea-Ursuluĭ, Buciumi, tîrguşorul Dămieneşti şi satul Drăgeşti, de unde apoĭ trece în pl. Siretul-d.-j. Intre Valea-Ursuluĭ şi Băceşti ea merge pe malul stîng al rîuluĭ Bîrlad.

Şoseaua vecino-comunală Siretul, care merge pe malul stîng al rîuluĭ Siretul, de la N. la S., legînd între ele satele: Brăteşti, Cotul-luĭ-Bălan, Răcea, Iucşeşti-d.-s., Iucşeşti-d.-j., Spiridoneşti, Bătrîneşti şi Dămieneşti.

Această plasă este legată cu pl. Siretul-d.-j. prin 3 podurĭ pe rîul Siretul, din carĭ 2 podurĭ plutitoare: unul la satul Brăteşti, unul la satul Spiridoneşti şi un altul stătător de lemn, la satul Drăgeşti.

Plasa Fundul este administrată de un sub-prefect cu reşedinţa în tîrguşorul Dămieneşti, care are sub privegherea sa pe cele 16 comunĭ care alcătuesc plasa.

Această plasă are o judecătorie de ocol în tîrguşorul Dămieneşti. Tot aicĭ este şi un oficiŭ poştal-rural.

In plasa Fundul sunt două companiĭ de dorobanţĭ: în tîrguşorul Băceşti şi în satul Poenele-d.-j.

Clerul din această plasă depinde de protoereul judeţuluĭ. Sunt în această plasă 33 biserici ortodoxe, 1 mănăstire de călugăriţe, la Giurgeni, şi 4 bis. catolice, care ţin de parohia catolică Prăjeşti (judeţul Bacăŭ).

Sunt în plasă 4634 familiĭ, saŭ 18434 suflete; 4548 contribuabilĭ; 1050 ştiutorĭ de carte; 4683 case. Populaţiunea este Romînă afară de 343 familiĭ (1394 locuitorĭ) Ungurĭ şi 201 familiĭ Evreĭ. Toţĭ aceştia locuesc în 67 sate, din carĭ 2 sunt tîrguşoare: Băceşti şi Dămieneşti. Din aceste 67 sate cele maĭ populate sunt: tîrguşorul Băceşti (930 locuitorĭ), satele Băluşeşti (890 locuitorĭ), Dămieneşti (766 locuitorĭ) şi Poenele-d.-j. (730 locuitorĭ). Toate aceste sate formează 16 comune, din carĭ cele maĭ populate sunt: Băceşti (1638 loc.), Oniceni (1621 loc.) şi Bozieni (1600 loc.). Din aceste 16 comune, acele carĭ aŭ un venit maĭ mare sunt: com. Băceşti (venit 10141 leĭ), com. Dămieneşti (venit 4853 leĭ şi cheltuelĭ 4621 leĭ) şi com. Oniceni (venit 4328 leĭ şi cheltuelĭ 3454 leĭ).

Această plasă are 12 şcolĭ rurale (10 mixte; 1 de băeţĭ şi 1 de fete).

Fundul, *sat,* jud. Ilfov, pl. Znagovul; face parte din com. rur. Lipia-Bojdani. Este situat la N.-V. de Gruiul, în partea de N. a bălţeĭ Znagovul.

Se întinde pe o suprafaţă de 770 hect., cu o populaţie de 283 locuitorĭ.

Statul are 525 hect., din carĭ cultivă prin arendaşiĭ săĭ 490 hect. (7 sterpe, 28 izlaz). Locuitoriĭ aŭ 245 hect. şi le cultivă. Pe teritoriul satuluĭ este 1 baltă.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 148 şi al celor micĭ de 216.

Fundul, *sat,* în jud. şi pl. Tutova, com. Mirceşti, spre N. de satul Mirceşti. Are 140 loc., din carĭ 24 ştiŭ carte şi 42 case. Maĭ este numit şi Fundul-Văeĭ.

Fundul, *pîrîiaş,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., de pe teritoriul com. Oţeleşti, care se varsă d'a stînga Berheciuluĭ.

Fundul, *loc cu izvoare,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Sănduleni, de pe teritoriul satuluĭ Orăşa-Avram, de unde îşĭ are obîrşia pîrîiaşul Larga.

Fundul, *pîlc de pădure,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, spre S.-E. de satul Fundul-Crăsani şi pe ţărmul stîng al rîuluĭ Ialomiţa.

Fundul-Arşiţeĭ, *înfundătură de deal,* în jud. Tutova, pl. Simila, com. Bogdana, de unde izvoreşte pîrîul Bogdana.

Fundul-Balicăi, *deal,* se întinde la S. de dealul Golgofta, com. Ivăneşti, pl. Racova, jud. Vasluiŭ.

Fundul-Berezineĭ, *pădure,* pe moşia Dersca, com. Dersca, pl. Berhometele, judeţul Dorohoiŭ.

Fundul-Berţoiŭ, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., la V. de com. Călugăra-Mare.

Fundul - Bicazuluĭ, *cătun,* în jud. Neamţu, com. Bicazul, pl. Piatra-Muntele.

Fundul-Blăgeĭ, *pădure,* la N. de satul Blaga, com. Neguleşti, jud. Tecuciŭ. De aicĭ izvoreşte pîrîul Blaga.

Fundul-Blăgeĭ, *pădure* de fag, în jud. Suceava, com. Preuteşti.

Fundul-Blăgoaieĭ, *pădure,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., de pe teritoriul com. Luncani.

Fundul-Bohotinuluĭ, *pîrîŭ,* jud. Fălciŭ, pl. Podoleni, izvoreşte din localitatea cu acelaşĭ nume, despre V., din pădurea Cozia, curge prin valea Fundul-Bohotinuluĭ, spre E., traversînd partea de N. a com. Bazga, apoĭ se lasă spre S. şi mărit cu pîraiele: Bazga şi Pîrîul-Pĭetrelor, trece prin partea de E. a tîrguşoruluĭ Răducăneni. Formează iazul Bohotinul, în com. cu acelaşĭ nume, de unde ese cu numirea de Pîrîul-Bohotinul şi, la satul Gura-Bohotinuluĭ, trecînd în şesul Jijieĭ, unit cu gîrla Paleşul, se varsă în bălţile de la gura Jijieĭ.

Fundul-Bohotinuluĭ, *şes,* în partea de V. a com. Bazga, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ, în suprafaţă de 72 hect.

Fundul-Bohotinuluĭ, *vale,* începe din pădurea Cozia, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ, de unde izvoreşte pîrîul cu acelaşĭ nume, şi se termină în valea Jijieĭ, la com. Gura-Bohotinuluĭ.

Fundul-Burţiĭ, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Isaccea, com. Meidan-Chioi, despărţind această com. de com. Teliţa; se întinde spre N., avînd o direcţie generală de la N. spre S., de-alungul pîrîuluĭ Meidan-Chioi, brăzdînd partea S.-E. a plăşeĭ şi N.-E. a comuneĭ; se prelungeşte la S. cu Dealul-Bostănăriilor; pe muchea sa trece drumul comunal Meidan-Chioi-Teliţa, iar pe la poalele sale de N. se văd ruinele unor valurĭ numite Valul-luĭ-Traian; din el izvoresc pîraiele Valea-Ciliculuĭ (afluent al pîrîuluĭ Teliţa) şi Valea-Cişmeliĭ saŭ Acadîn; este acoperit cu pădurĭ la N. şi cu păşunĭ pe la poalele de S.

Fundul-Buzeĭ, *loc,* din marginea satuluĭ Rîşca, jud. Suceava, unde se ramifică drumurile spre Slătioara şi Valea-Colibeĭ.

Fundul-Chinusculuĭ, *munte,* pe teritoriul comuneĭ Soveja, pl. Zăbrăuţul, jud. Putna, din care izvoreşte Pîrîul-Dumicuşuluĭ.

Fundul-Crăsani, *com. rur.,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, situată în marginea de V. a plăşeĭ, pe amîndouă malurile rîuluĭ Ialomiţa, între comunele: Balaciul, Copuzul şi Axintele şi la 70 kil. de Călăraşi.

Teritoriul comuneĭ are o suprafaţe de 13900 hect., din carĭ 1400 pădure şi coprinde patru moşiĭ: Fundul-Crăsani, proprietate a statuluĭ, foastă pendinte de mănăstirea Sf. Apostolĭ, din Bucureşti, arendată pe period. 1883—1893 cu 59000 leĭ; Grindul-Rogoazele, proprietate a statuluĭ, foastă pendinte de biserica Sf. Gheorghe-Noŭ din Bucureşti, arendată pe period. 1883—93 cu 20550 leĭ; Iordăchiţa şi Crăsani-d.-s., care sunt proprietăţĭ particulare.

După legea rurală din 1864 sunt împropietărițĭ pe moşie 181 locuitorĭ şi după legea rurală din 1878 s'aŭ maĭ împroprietărit

34 locuitorĭ; fără proprietățĭ maĭ sunt 53.

Com. se compune din satele: Fundul-Crăsani, Sudiți saŭ Crăsani-d.-s. și Vadul-Pĭetros, avînd reședința primărieĭ și a judecătorieĭ comunale în satul Fundul-Crăsani.

Populațiunea este de 380 familiĭ, saŭ 1484 suflete, din carĭ 806 bărbațĭ și 678 femeĭ; 1481 Romînĭ și 3 Grecĭ; 400 agricultorĭ, 4 meseriașĭ, 11 comercianțĭ, 4 avînd profesiunĭ libere, 120 muncitorĭ și 20 servitorĭ. Știŭ carte 163 persoane.

Vite: 600 caĭ, 430 boĭ, 2700 oĭ, 54 capre și 390 porcĭ.

Venitul comuneĭ este de 4751 leĭ și cheltuelile de 4456 leĭ.

Sunt 3 școlĭ rurale mixte, cîte una în fie-care sat conduse de 3 învățătorĭ retribuițĭ de com.; 3 bisericĭ, la care deservesc 3 preoțĭ și 5 dascălĭ.

Fundul-Crăsani, *sat,* în jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta, pendinte de com. cu acelașĭ nume, situat pe malul stîng al rîuluĭ Ialomița, la 3 kil. spre S. de satul Malul. In acest sat este contopit și satul Rogozul.

Aicĭ este reședința primărieĭ și a judecătorieĭ comunale.

Populațiunea satuluĭ constă din 100 familiĭ Romînĭ și 1 familie de Grecĭ.

Are o școală mixtă condusă de un învățător; o biserică, cu un preot și doĭ dascălĭ.

Vite sunt: 250 caĭ, 150 boĭ, 1200 oĭ, 10 capre și 100 porcĭ.

Fundul-Crimineţuluĭ, *pichet,* în jud. Putna, la hotarul Țăreĭ despre Ardeal.

Fundul-Danciuluĭ, *sat,* face parte din com. rur. Micșunești-Greci, pl. Mostiștea, jud. Ilfov. Este situat la S. de Micșunești-Marĭ, pe malul drept al văieĭ Pociovaliștea, aproape de confluența acesteĭ văĭ cu rîul Ialomița. S'a înființat la anul 1851 de Grigore Pandelescu, fost proprietar.

Se întinde pe o suprafață de 510 hect., cu o populație de 173 locuitorĭ.

D-l Gr. Pandelescu are 365 hect. și loc. 143 hect. Proprietarul cultivă împreună cu locuitoriĭ 443 hect. Comerciul se face de 1 hangiŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 154 și al celor micĭ de 221.

Fundul-Doschileĭ, *munte,* jud. Putna, pe teritoriul comuneĭ Soveja, de unde izvorește pîrîiașul Cîrligata.

Fundul-Elanuluĭ, *loc* cu poiană, în pădurea de pe moșia Urlați, plasa Mijlocul, județul Fălciŭ, pe care eraŭ niște bordee locuite de lingurarĭ Țiganĭ. De aicĭ pornește spre S. întinsa vale a Elanuluĭ, prin care curge pîrîul cu acelașĭ nume. Pe dînsul este locul numit Siliștea pe care se zice că din vechime a fost sat, ce nu maĭ există astă-zĭ. Aicĭ este locul naștereĭ Domnitoruluĭ Constantin Cantemir.

Fundul-Găşteni, *pădure,* județul Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-j., com. Răcăciuni, proprietatea d-neĭ Maria Sturdza. Este foioasă (fagĭ, stejarĭ, etc.). Are o întindere de 115 hect. și este supusă regimuluĭ silvic.

Fundul-Găvanuluĭ, *deal,* în județul Tulcea, pl. Babadag, com. Congaz, pe care o desparte de com. Zibil (a plășeĭ Tulcea); este o prelungire a dealuluĭ Tugarlea-Bair; se întinde spre E., avînd o direcție de la N.-V. spre N.-E., brăzdează partea de N.-E. a plășeĭ, cea de S. a comuneĭ Congaz și pe cea de N. a comuneĭ Zibil; are o înălțime de 167 metri și e punct trigonometric de observație de rangul al 3-lea, dominînd asupra satelor Congaz și Zibil; spre E., conține pe muchiile sale movilele: Ploschili (122 m.); Movila-cu-Socĭ (116 m.) și Tocsimilu (115 m.); valea Cazangiac curge pe la poalele sale estice; este întretăiat de drumurile comunale Congaz-Zibil, Congaz-Sari-Chioi și Congaz-Sabangea; este acoperit cu fînețe și semănăturĭ.

Fundul-Gheorghe, *iezer,* lung, de la N. spre S., pe țărmul Dunăreĭ-Vechĭ, jud. Brăila, în fața ostrovuluĭ Lopatna și pe teritoriul com. Chiscani.

Fundul-Herţeĭ, *sat.* Vezĭ Hertușca, sat, com. Movila, plasa Herța, jud. Dorohoiŭ.

Fundul-Larguluĭ, *vale,* în jud. Neamțu, com. Călugăreni, plasa Piatra-Muntele. Este situată în drumul ce vine de peste muntele Petru-Vodă, scăldată prin mijloc de pîrîul cu acelașĭ nume. Acest loc este dintre cele maĭ pitoreștĭ; malurile pîrîuluĭ, pe-alocurea înalte, sunt formate din cariere de piatră, în ale cărora straturĭ se află table ce se întrebuințează la scris și la acoperitul caselor.

Fundul-Lăzeĭ, *șiră de munțĭ,* județul Bacăŭ, pl. Trotușul, com. Doftana, ce se întinde d'a stînga Trotușuluĭ, până aproape de satul Bogata.

Fundul-Lăzeĭ, *pădure,* pe moșia Probotești, com. Tîrnauca, pl. Herța, jud. Dorohoiŭ.

Fundul-Lepşiĭ, *pichet,* județul

Putna, la hotarul Țăreĭ despre Ardeal.

Fundul-luĭ-Stan, *pădure* a statuluĭ, în jud. Prahova, pl. Cricovul, cu 151 hect., care, împreună cu trupul Bordea (117 hect.), formează pădurea Tisa.

Fundul-luĭ-Stan, *trup de pădure* a statuluĭ, jud. Prahova, com. Apostolache, pl. Podgoria. Vezĭ Tisa, moșie a statuluĭ.

Fundul-Mare, *iezer,* jud. Brăila, situat în partea de S. a ostrovuluĭ Ruptura, spre S.-E. de comuna Chiscani; la S. de iezerul Moșu-Stanciul, comunică printr'un prival cu Dunărea-Vapoarelor.

Fundul-Mare, *pădure* de salcie, jud. Brăila, între privalul Porcul, Filipoiul, iezerul Pațiul și privalul Lungul, pe teritoriul com. Chiscani și Tichilești.

Fundul-Mateiaș, *pădure,* județul Bacău, pl. Trotușul, com. Căiuțul.

Fundul-Măgioareĭ, *poiană,* în codriĭ Deleni, jud. Botoșani.

Fundul - Mușateĭ, *deal,* numit ast-fel după satul Mușata, com. Rănceni, pl. Mijlocul, județul Fălciŭ; se află în hotar cu com. Hurdugi.

Fundul-Mușateĭ, *vale,* în hotarul dintre satul Mușata și com. Hurdugi, pl. Mijlocul, județul Fălciŭ, prin care curge pîrîul Mușata.

Fundul - Negreĭ, *sat,* spre N. com. Oșești, pl. Stemnicul, jud. Vasluiŭ. Se numește ast-fel de la pozițiunea sa fiind situat în fundul uneĭ văĭ prin care trece un pîrîŭ, a căruĭ apă este neagră. Are o suprafață de 19 hect. și o populație de 41 familiĭ, saŭ 181 suflete.

Fundul-Oceĭ, *sat,* în jud. Roman, pl. Fundul, com. Oniceni, pe Pîrîul-Oceĭ, spre S. de satul Oniceni. Acest sat este locuit numaĭ de Țiganĭ, carĭ lucrează fierăria. Sunt 58 loc.; 18 vite marĭ.

Fundul-Ochiuluĭ, *loc,* de unde izvorește Pîrîul-Stuhuluĭ, com. Gîrceni, pl. Racova, jud. Vasluiŭ.

Fundul-Pîrîuluĭ, *com., rur.* compusă din cât: Fundul-Păruluĭ, Crovul și Grozăvești, pl. Neajlovul, jud. Vlașca, situat pe malul drept al Argeșuluĭ, la N. județuluĭ și la limita luĭ despre jud. Dîmbovița; pe platoul dintre Neajlov și Argeș.

In 1887, această com. se compunea din 581 familiĭ, saŭ 2621 suflete, din carĭ 131 contribuabilĭ.

Budgetul com. la 1886 era de 3288 leĭ la veniturĭ și de 2588 leĭ la cheltuelĭ; pe anul 1887 era de 2551 leĭ veniturĭ și de 2185 leĭ cheltuelĭ.

In 1887 s'a cultivat pe această com. 510 hect.

Are o școală mixtă condusă de un învățător; o biserică cu un preot și 2 dascălĭ cu hramul Sf. Nicolae zidită la 1846 și care ține de parohia Fundul-Păruluĭ.

Depărtarea aceste com. de București este de 60 kil.; de Giurgiu de 85 kil.; de Obedeni, reședința pl., de 27 kil., de Pitești, de 40 kil.; iar de stația drumuluĭ de fier de la Titu, de 25 kil.

Fundul-Păruluĭ, *cât.,* de la care și-a luat numele com. rur. din care face parte, din pl. Neajlovuluĭ, jud. Vlașca. Este situat pe platoul dintre Neajlov și Argeș, maĭ mult pe malul Argeșuluĭ.

Moșia este proprietatea Statuluĭ; înainte de secularizare ținea de mănăstirea Glavaciocul; are o arendă anuală de 17000 leĭ.

S'aŭ împroprietărit la 1864 un număr de 175 locuitorĭ dîndu-li-se 225 hect. Pe teritoriul eĭ se află un petic de pădure ce se chiamă Pintenoaica, cu suprafața de 150 hect.; un alt petec de pădure de salcie, plute, zăvoĭŭ, pe apa Argeșuluĭ, cu suprafața de 70 hect.

Fundul - Podișuluĭ, *localitate,* jud. Fălciŭ. Vezĭ Podișul, deal, com. Bășești, pl. Mijlocul.

Fundul-Poieneĭ, *sat,* în jud. Roman, pl. Siretul-de-sus, com. Stănița, la o depărtare de 2 kil. de reședința com. Are 56 familiĭ, saŭ 206 locuitorĭ și 56 case.

Fundul-Purcăreț, *vale,* jud. Bacău, pl. Bistrița-d.-j., de pe teritoriul com. Călugăra-Mare.

Fundul-Racoveĭ, *sătișor.* Vezĭ Slobozia, com. Gîrceni, pl. Racova, jud. Vasluiŭ.

Fundul-Răcăciuni, *com. rur.,* jud. Bacău, pl. Bistrița-d.-j., situată în regiunea șesuluĭ Siretuluĭ și pe valea pîrîuluĭ Răcăciuni. Este alcătuită din 4 cât.: Fundul - Răcăciuni, reședința, Curmătura, Ciocani și Gîșteni.

La 1863, satul Gîșteni lipsea; com. număra însă satul Liuzi-Chirița, care era situat aproape de hotarul cu jud. Putna. Com. avea atuncĭ 217 case și 217 familiĭ.

Teritoriul săŭ se mărginește la N. cu com. Cleja; la S., cu com. Gropile și cu com. Parava,

din jud. Putna; la E., cu com. Răcăciuni; la V., cu com. Drăgugeşti. Este scăldat de pîrîul Răcăciuni, cu afluenţiĭ săĭ: Fundul-Răcăciuni, Gîşteni, Căprianul, şi brăzdat de dealurile Parava, Ciocani şi Căpriana.

Bisericĭ sunt 4: una ortodoxă în satul Gîşteni, şi cîte una catolică în satele Fundul-Răcăciuni şi Ciocani, cu 2 preoţĭ: unul ortodox şi unul catolic.

Sunt 320 case, 2 cîrciumĭ şi 14 morĭ de apă.

Populaţiunea numără 324 familiĭ, saŭ 1066 suflete, dintre carĭ: 32 Romînĭ, 1014 Ungurĭ, 17 Izraeliţĭ şi 3 Armenĭ, toţĭ de protecţiune Romînă. După felul ocupaţiuneĭ se deosebesc: 318 agricultorĭ, 2 meseriaşĭ, 1 comerciant, 2 avînd profesiunĭ libere, 100 muncitorĭ şi 21 servitorĭ.

Ştiŭ carte 48 persoane.

Contribuabilĭ, după recensămîntul pentru periodul 1891—1896, sunt 232. După legea rurală din 1864 s'aŭ împroprietărit 24 locuitorĭ, cu 57 fălcĭ şi 40 prăjinĭ în ţarină.

Teritoriul com. are o întindere aproximativă de 1000 hect. Proprietarĭ marĭ sunt: Smaranda Petrovicĭ, care are o moşie de 119 hect., cu un venit de 2600 leĭ; G. Arapu, o moşie de 240 hect., cu un venit de 2239 leĭ; Mateĭ Vasiliu, 55 hect. cu un venit de 1200 leĭ. Pădurea şi anume cea măruntă, ocupă aproape 120 hect.

Totalul pămînturilor de cultură este de 267 hect.

Viile aŭ 40 hect., care în 1890 aŭ dat 1440 hectol. vin alb. După controalele diviziei filoxerice (1891), via lucrătoare are 83 hect., cea nelucrătoare, 11 1/2 hect.

In com. sunt 3 clădirĭ de fabricat rachiŭ.

Vite sunt: 105 caĭ, 372 vite marĭ cornute, 273 porcĭ, 320 capre şi 634 oĭ.

Budgetul com. pe exerciţiul 1891—92 are la veniturĭ leĭ 4758, şi la cheltuielĭ leĭ 1241.

Teritoriul eĭ este străbătut de calea vecinală, Fundul-Răcăciuni - Cleja-Calugăra, şi de căĭ comunale care-ĭ unesc satele. Staţia de-drum-de-fier cea maĭ apropiată, este halta Faraoani, la 8 kil. depărtare.

Distanţele: la Bacăŭ, capitala districtuluĭ, 32 kil.; la com. Valea-Seacă, reşedinţa plăşeĭ, 18 kil.; la com. Cleja, 8 kil.; la com. Răcăciuni, 11 kil.; la com. Gropile, 10 kil.

Fundul-Răcăciuni, *sat,* în jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., şi reşedinţa com. cu acelaşĭ nume. Este situat în valea pîrîuluĭ Răcăciuni, şi pe dealul cu acelaşĭ nume, aproape de obîrşia sa. Are: o biserică catolică, clădită de locuitorĭ în 1807 şi restaurată maĭ în urmă; case marĭ boiereştĭ şi o cîrciumă. Are o populaţie de 229 familiĭ, saŭ 776 suflete. Vite sunt: 83 caĭ, 232 vite cornute, 187 capre şi 184 porcĭ. Sunt 10 morĭ.

Fundul-Răcăciuni, *pădure,* în jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., com. Răcăciuni. Aparţine la 8 proprietarĭ, dintre care posedă maĭ multe hect.: G. Arapu (250 hect.), Maria T. Hanuţă, Buzdugan, D. Strat, etc. Este foioasă (fagĭ, stejarĭ, etc.). Are o întindere de 1445 hect. şi este supusă regimuluĭ silvic.

Fundul-Răcăciuni, *pădure,* în jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., com. Faraoani, foioasă (fagĭ, stejarĭ, etc.), Proprietară este Alexandrina Casso. Această pădure are o întindere de peste 3000 hect. şi este supusă regimuluĭ silvic.

Fundul-Reghiuluĭ, *trup de pădure,* pe teritorul com. Năruja, pl. Vrancea, jud. Putna. Intinderea eĭ, împreună cu trupurile de pădure Bozul, Hajma, Laposul şi Secătura, e de 5400 fălcĭ. Este proprietatea locuitorilor din com. Năruja.

Fundul-Romîneseĭ, *deal,* în jud. amţu, situat în spre V de Mănăstirea Agapia şi în spre S. de Mănăstirea Secul; face juncţiune cu dealurile Sihleĭ.

Fundul - Scunduluĭ, *sat,* face parte din com. rur. Scundul, pl. Oltul-d.-s., jud. Vîlcea. Are o populaţie de 566 locuitorĭ. E la distanţă de aproape 2 kil. de cât. Pădureţi, unde e şcoala. Are o biserică.

Fundul-Stejaruluĭ, *pădure,* în jud. Neamţu, pl. Piatra-Muntele com. Pîngăraţi, cu o întindere de 140 hect., pe care statul le arendează anual cu 1992 leĭ.

Fundul-Şiştaruluĭ, *sat,* în jud. Roman, pl. Fundul, com. Giurgeni, la o depărtare de 3 kil. de el. Are 18 familiĭ, saŭ 91 suflete, din carĭ 17 contribuabilĭ. Ştiŭ carte 29 persoane. Locuesc în 29 case. Are o biserică de zid.

Sunt 139 vite marĭ cornute.

Fundul-Tarcăuluĭ, *deal,* pe moşia Tarcăuluĭ, jud. Neamţu, pl. Piatra-Muntele, com. Pîngăraţi.

Fundul-Tăcuteĭ, *pîrîŭ,* izvoreşte de sub dealul Chiclăul, udă partea de N. a com. Tăcuta, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ, curge spre S. şi se varsă în Iazul-Sturdzeĭ.

Fundul-Turculuĭ, *vechiŭ cătun,* pe care-l forma actualiĭ locui-

torĭ aĭ com. Grădinari, pl. Sabarul, jud. Ilfov, situat pe malul stîng al rîuluĭ Argeş.

Fundul-Tutoveĭ, *sat*, în jud. şi pl. Tutova, com. Plopana, spre N. de tîrguşorul Plopana, pe pîrîul Tutova şi aproape de sorgintea sa. Are 327 locuitorĭ, şi 82 case. Acest sat este cel maĭ depărtat de capitala jud.

Fundul-Tutoveĭ, *pădure*, în jud. Tutova, lîngă satul cu acelaşĭ nume, din care izvoreşte pîrîul Tutova.

Fundul-Văeĭ, *sat*, în jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., com. Petreşti, situat pe pîrîiaşul cu acelaşĭ nume, între dealurĭ. Se află la o depărtare de 3440 m. de satul Petreşti (şcoala). Are o populaţie de 58 familiĭ, saŭ 292 suflete. Vite sunt: 10 caĭ, 109 vite marĭ cornute, 31 porcĭ şi 17 capre.

Fundul-Văeĭ. Vezĭ Fundul, judeţul Tutova.

Fundul-Văeĭ, *sat*, în jud. Tutova, pl. Simila, com. Orgoeşti, pe pîrîul Horoeta. Maĭ e numit Fundoaia şi Fundătura - Orgoeşti.

Fundul-Văeĭ, *pisc de deal*, pe moşia Cordăreni, com. Cordăreni, plasa Prutul-d.-s., judeţul Dorohoiŭ.

Fundul-Văeĭ, *deal*, spre S.-E. de Valea-Cînepeĭ, jud. Vasluiŭ, pl. Racova, com. Ivăneşti.

Fundul-Văeĭ, *pădure*, pe teritoriul com. Berbenceni, pl. Siretul-d.-s., jud. Bacăŭ.

Fundul-Văeĭ, *pîrîiaş*, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., com. Petreşti; se scurge în pîrîiaşul Dieneţul, lîngă satul Soci.

Fundul-Văeĭ-Rusculuĭ, *loc izolat*, la N. de com. Gorgani, pl. Podgoria, jud. Muscel, de unde izvoreşte gîrla Rîncăciovul, care se varsă în rîul Argeş.

Fundul-Vlăzeĭ, *parte* din *pădurea* Burgeni, în jud şi pl. Tutova, com. Plopana.

Fundul-Vorniculuĭ, *cătun*, al com. Giuvăreşti, pl. Balta-Oltul-d.-j., jud. Romanaţi, situat pe şoseaua Stoeneşti-Izlaz, lîngă Olt, unde acest fluviŭ face o mare cotitură cu convexitatea spre jud. Teleorman, între satele Giuvăreşti şi Izbiceni, 15 kil. departe de Corabia.

Are 130 familiĭ, saŭ 541 suflete; o biserică, cu hramul sf. Ioan (1855), deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ. Pe aci trecea drumul roman Islaz-Romula. Maĭ multe măgurĭ înşirate orĭ grupate înconjoară satul.

Fundul-Vorniculuĭ, *moşie* a statuluĭ, lîngă com. Giuvăreşti, pl. Balta-Oltul-d.-j., jud. Romanaţi, arendată pe 1887—97 cu 28450 leĭ; are o pădure de 70 pog., pendinte de mănăst. Hotărani.

Fundul-Zingăi, jud. Tutova. Vezĭ Fundul-Zingăĭ.

Fundulea, *staţie-de-dr.-d.-f.*, jud. Ilfov, pl. Mostiştea-Dîmboviţa, cât. Crîngul-Fundulea, pe linia Bucureşti-Ciulniţa, pusă în circulaţie la 17 Noembrie 1886. Se află între staţiile Brăneşti (12.2 kil.) şi Săruleşti (11.6 kil.). Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de 61.87 m. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 126282 leĭ, 10 banĭ.

Fundulea-de-Sus, *moşie*, jud. Ilfov, pl. Mostiştea-Dîmboviţa, cât. Crîngul-Fundulea, proprietatea statuluĭ. Inainte de secularizare, aparţinea Mitropolieĭ din Bucureşti. La 1871, această moşie avea un venit de 2000 leĭ şi a fost ipotecată împreună cu alte 380 proprietăţĭ ale statuluĭ pentru asigurarea împrumutuluĭ de 78 milioane.

Fundulele, *sat*, face parte din com. rur. Crîngul-Fundulele, pl. Mostiştea, jud. Ilfov, format din 2 trupurĭ: Fundulea-d.-s. şi Fundulea-d.-j., spre E. de Bucureşti, pe malul drept al văeĭ Mostiştea.

Aci este reşedinţa primărieĭ.

Se întinde pe o suprafaţă de 1750 hect., cu o populaţie de 536 locuitorĭ.

Statul are 1100 hect., din carĭ cultivă prin arendaşiĭ săĭ 830 hect. (125 sterpe, 130 izlaz, restul vie). Locuitoriĭ aŭ 650 hect. şi cultivă 350 hect. (100 sterpe, 150 izlaz şi 50 vie).

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală mixtă, frecuentată de 12 elevĭ şi 5 eleve, cu întreţinerea căreia statul şi comuna cheltuesc anual 2162 leĭ. Are 1 heleşteŭ.

Comerciul se face de 3 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 675 şi al celor micĭ de 1119.

Fundulele, *moşie* a statuluĭ, judeţul Ilfov, pendinte de mănăstirea Văcăreşti şi Mitropolie, arendată pe periodul 1888—98 cu 32250 leĭ anual.

Funduluĭ (Muchea-), *colină*, în jud. Buzăŭ, com. Vintilă-Vodă, cât. Bodineşti; face hotar despre com. Măneşti; este acoperită cu pădure şi izlaz.

Funduri, *plasă,* în partea de N.-V. a jud. Vasluiŭ. Se mărginește la N. cu jud. Iași; la S., cu pl. Stemnicul; la E., cu pl. Mijlocul și la V., cu jud. Roman.

Este formată din comunele:

1. *Borăști,* cu satele: Alecsești, Borăști, Drăgești, Iezerul, Petrești și Sofronești.

2. *Drăgușeni,* cu satele: Crăciunești, Drăgușeni, Gura-Văeĭ, Perieni, Șcheia-Basarabieĭ și Tatomirești.

3. *Dumești,* cu satele: Armășeni, Dumești-Noĭ, Dumești-Vechĭ, Scînteia și Țibănești-Buhliĭ.

4. *Gîrbești,* cu satele: Gîrbești, Palanca și Poiana-de-Sus.

5. *Ipatele,* cu satele: Cioca-Boca, Ipatele, Halița, Șendreni și Slobozia.

6. *Negrești,* cu satele: Căzănești, Negrești, Poiana și Valea-Mare.

7. *Parpanița,* cu satele: Frenciugi, Glodeni și Parpanița.

8. *Suhulețul,* cu satele: Găureni, Marginea și Suhulețul.

9. *Scheia,* cu satele: Căuești, Găunoasa, Popești și Scheia-Căpotești.

10. *Tansa,* cu satul Tansa.

11. *Tîngujei,* cu satele: Iazul-Muculuĭ, Moara-luĭ-Ciorneiŭ, Poiana-Mănăstireĭ, Pănoasa, Răcea și Tîngujei.

12. *Todirești,* cu satele: Balica, Cotic, Hucul, Mahalagia și Todirești.

13. *Țibănești,* cu satele: Gîrbești, Gîrbești-Lingurarĭ, Jigoreni și Țibănești.

14. *Valea-Satuluĭ,* cu satele: Cărbunariul, Corcodelul, Ciocîrlești, Golia, Grajdurile, Huțupeni și Valea-Satuluĭ.

Teritoriul acesteĭ plășĭ este străbătut în direcție de la N. la S. de maĭ multe culmĭ de dealurĭ, carĭ sunt maĭ ridicate în partea de V., de-a dreapta rîuluĭ Bîrlad. Mijlocul plășeĭ este deschis prin valea Bîrladuluĭ, prin care curge rîul Bîrladul.

Printre desele culmĭ de dealurĭ sunt formate văĭ întinse, prin carĭ curg pîraiele: Stavnicul și Șacovățul, carĭ se varsă în Bîrladul.

Calitatea pămîntuluĭ este bună.

Pădurĭ sunt seculare, maĭ cu seamă pe proprietatea moșieĭ Țibănești.

Se află imașe și fînețe întinse.

Vite: 10648 vite marĭ cornute, 13830 oĭ, 349 capre, 1267 caĭ și 2473 rîmătorĭ.

Productele se desfac în tîrgușorul Negrești.

Comunicația în plasă se face prin o șosea județeană, care trece prin tîrgușorul Negrești, apoĭ prin mijlocul plășeĭ se ridică spre N. și dincolo de satul Grajdurile, se leagă cu jud. Iași.

Intinderea teritoriul plășeĭ e de 52,138 hect.

Populația se ridică la 4498 familiĭ, saŭ 21640 suflete, între carĭ se află și un număr de Evreĭ așezațĭ în tîrgușorul Negrești.

Tîrgușorul Negrești este reședința plășeĭ, unde se află subprefectura, judecătoria de pace.

Sunt 33 bisericĭ, cu 21 preoțĭ și 43 eclesiarcĭ; 12 școale, conduse de 12 învățătorĭ și frecuentate de 371 elevĭ și 77 eleve.

Fundurile, *sub-divizie a căt.* Găvanele, din com. Boziorul, jud. Buzăŭ.

Fundurile, *mahala,* jud. Vîlcea, com. Recea, plaiul Horezul.

Fundurile, *munte,* jud. Muscel, com. Rucărul, plaiul Dîmbovița.

Fundurile, saŭ **Siliștea,** *munte,* în partea de N. a com. Teșila, plaiul Peleșul, județul Prahova; servește de izlaz; e proprietatea Eforieĭ Spitalelor Civile din București.

Fundurile, *pădure,* în jud. Buzăŭ, com. Vintilă-Vodă, căt. Bodinești; are ca 10 hect.; este proprietatea bisericeĭ Bodinești; face un corp cu pădurea Coca.

Fundurile, *pădure,* jud. Muscel, pendinte de comuna Rucărul, supusă regimuluĭ silvic, pe muntele cu același nume, proprietatea d-luĭ I. Anastase și altora, în întindere de 300 hect., avînd esență dominantă fag, iar spre vîrf molift.

Furca, *braț* (prival), în jud. Ialomița, pl. Borcea, insula Balta, com. Cocargea.

Furca-Moiseștilor, *loc,* în com. rur. Cireșul, plaiul Cerna, jud. Mehedinți.

Furcăriile, *loc,* pe care este așezată com. rur. Bălăcița, plasa Dumbrava, jud. Mehedinți.

Furcătura, *deal,* la E. comuneĭ Frățila, pl. Oltul-d.-j., județul Vîlcea, avînd direcția de la N. la S.

Furceanca, *trup din moșia* statuluĭ Furceni, în jud. Tecuciŭ, com. Cosmești, pl. Nicorești, pe malul Siretuluĭ.

Furceni, *sat,* face parte din comuna Cosmești, pl. Nicorești, jud. Tecuciŭ. Situat pe țărmul stîng al Siretuluĭ, pe un platoŭ frumos, era așezat maĭ înainte pe Valea-Siretuluĭ. Cade la o depărtare de 4 kil. de reședința comuneĭ, spre V. de Tecuciŭ.

Are o populație de 153 fa-

miliĭ, saŭ 688 suflete, carĭ locuesc în 148 case.

Aicĭ se află o biserică, cu hramul Sf. Nicolae. Pe platoul Furceni, în apropriere de pădurea Nemţeanca, se vede şi astăzĭ locul uneĭ alte bisericĭ.

Locuitoriĭ sunt răzeşĭ. Eĭ stăpînesc 419 hect.

Furceni, *lagăr* (tabără), judeţul Tecuciŭ, unde adese-orĭ se fac manevrele toamna. La E. de satul Furceni se întinde un vast platoŭ. Pe acest platoŭ a fost un cuartier militar, făcut la 1868. Astăzĭ s'a distrus şi nu se maĭ văd de cît dărămăturĭ din acel mic palat, care era situat în mijlocul pădureĭ. Aicĭ s'a înfiinţat o grădină zoologică.

Furceni, *moşie,* judeţul Tecuciŭ, proprietatea statuluĭ, cu trupurile Nemţeanca. Inainte aparţinea mănăstireĭ Neamţu.

Furcilor (Piscul-), *pisc,* în raionul comuneĭ Rucărul, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Furcitura, *izvor,* jud. Vîlcea, pl. Ursanilor, care, împreună cu sorgintea Fîntîna-Pîrvuluĭ, formează rîul Luncavăciorul.

Furciturile, *sat,* în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, pendinte de com. Mihaiŭ-Viteazul. Este situat la 3 kil. spre N.-E. de satul de reşedinţă, pe mica vale numită Tînjeala, care se desface în două părţĭ ca coarnele uneĭ furcĭ, de unde şi satul a primit acest nume.

In acest sat se află 50 familiĭ Romînĭ, carĭ se ocupă cu plugăria.

Furciturile, *ramură de munţĭ,* jud. Neamţu, numită şi Obcina-Furciturilor; se detaşează din grupa munţilor Ceahlăul, din spre E.: Obcina şi Ramura-Secuesculuĭ.

Această ramură se numeşte ast-fel fiind că se prezintă aspectuluĭ sub forma bizară a uneĭ furcĭ reşchirate.

Furciturile, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic încă din anul 1883, pe moşia Comarnicul, plasa Peleşul, judeţul Prahova.

Furciturile, *localitate,* judeţul Brăila, la 3 kil. spre N. de cătunul Caragica, din com. Insurăţei, pe lunca de pe ţărmul stîng al Călmăţuiuluĭ, la locul unde viroaga Strîmbeanul dă în Călmăţuiŭ. Intre Călmăţuiŭ şi această viroagă s'a construit un dig ca să oprească apa Călmăţuiuluĭ de a nu se revărsa.

Furciturilor (Dealul-), *deal,* în jud. Neamţu, pl. Piatra-Muntele, situat în spre partea mănăstireĭ Horaiţa.

Furculeşti, *com. rur.* şi *sat,* în jud. Teleorman, plasa Marginea, pe Valea-Urluiuluĭ. Are un cătun alipit: Furculeşti-Moşteni, la o distanţă de 1 ½ kil.

Vecinătăţile aceste comune sunt: la N., com. Spătăreĭ, în depărtare de 2 ½ kil.; la S., moşia Voivoda; la E., Valea-Nanovuluĭ şi la V., teritoriul moşieĭ Ologi.

Cătunul de reşedinţă Furculeşti e situat pe valea numită Bătrîna, o ramificaţie a Văiĭ-Urluiuluĭ; iar cătunul Furculeşti-Moşteni la poalele dealuluĭ care se întinde spre com. Voivoda, la 2 kil. maĭ departe.

Teritoriul comuneĭ ocupă o suprafaţă de 2790 hect., dimpreună cu vatra satuluĭ. Din acestea, 1970 hect. arabile sunt proprietatea d-luĭ N. C. Furculescu, împreună cu 20 hect. pădure; 250 hect. sunt ale moşieĭ Ulmeni-Mogoşanca, proprietatea statuluĭ, iar restul aparţine moştenilor şi locuitorilor împroprietăriţĭ la 1864.

Viile aŭ o întindere de 100 hect.: 66 hect. ale locuitorilor, 24 ale proprietăţiĭ şi 10 hect. pe moşia statuluĭ Mogoşanca.

Vinurile ce produc aceste viĭ sunt de calitate bună şi sunt mult căutate în comunele de prin prejur şi în Zimnicea.

Solul este de bună calitate pentru agricultură, afară de o mică parte a moşieĭ despre comuna Ologi, unde terenul este mlăştinos. Pe timp de secetă, pe acest teren, se văd, la suprafaţă sărurĭ, a căror compoziţiune nu e studiată. Locuitoriĭ numesc acest teren Săratul saŭ Ţiperigul, fiind-că pe el creşte numaĭ ţiperig.

Populaţiunea comuneĭ este de 1330 suflete, din carĭ: 803 în Furculeşti şi 527 în Moşteni.

Sunt 298 contribuabilĭ.

Vite sunt 3207 capete: 391 caĭ, 9 măgarĭ, 439 vite marĭ cornute, 1839 vite micĭ cornute, şi 519 porcĭ.

Comuna are treĭ bisericĭ: una de lemn în Furculeşti, a doua nouă, de zid, într'un stil măreţ, construită cu cheltuiala proprietaruluĭ, d-nul N. C. Furculescu, şi a treia în cătunul Furculeşti-Moşteni. Preoţĭ şi cîntăreţĭ sunt în număr de şase.

Prin poziţiunea sa, com. Furculeşti este una din cele maĭ favorizate în privinţa căilor de comunicaţie: calea naţională Turnu-Alexandria trece prin mijlocul satuluĭ; spre comunele Spătărei, la N. şi Voivoda, la S.-E., se leagă prin căĭ vecinale bine înpietrite.

Comuna este pusă între patru comune urbane, maĭ toate

la aceeaşĭ distanţă; de la reşedinţa judeţuluĭ sunt 26 kil.; de la Alexandria, cu care locuitoriĭ aŭ multe relaţiunĭ comerciale, sunt 21 kil.; de la Roşiori, 36 kil. şi de la Zimnicea, 20 kil.

Pe teritoriul comuneĭ sunt o mulţime de măgurĭ: Măgura-Baciuluĭ la V.; Măgura-Mocanuluĭ cam în aceeaşĭ direcţiune; măgurele: Flocoşeaua-Mare, Flocoşeaua-Mică, Băşicuţa-Ulmuluĭ, Măgura-Ştubeuluĭ, una din cele maĭ importante, înaltă de 30 m. şi largă de 144 în periferie; Măgura-Sadineĭ, Măgura-de-la-Branişte, Măgura-de-la-Spătăreĭ şi Măgura-de-la-Heleşteŭ.

Satul Furculeşti nu se vede trecut în nomenclatura făcută subt domnia luĭ Mavrocordat în secolul trecut. Se ştie însă că moşia pe care se află astă-zĭ comuna, purta numirea de Ulmeanca. Dintr'un hrisov domnesc vechiŭ, aflat la d-nul Furculescu, se vede că moşia Ulmeanca a fost dăruită de către Mihaiŭ-Viteazul logofătuluĭ Dinu, pentru credinţa luĭ către Ţară.

Numirea actuală de Furculeşti este luată după numele unuĭ Furcă, străbun al actualuluĭ proprietar.

Furdueşti, *sat,* în jud. Argeşul, pl. Gălăşeşti; face parte din comuna rurală Răteşti-Furdueşti. Are o populaţie de 200 suflete; o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de un preot şi un cîntăreţ.

Furdueşti, *loc izolat,* com. Vrăneşti, pl. Podgoria, jud. Muscel.

Fureşti, *sat,* face parte din comuna Dobreşti, plasa Podgoria, jud. Muscel. Este situat pe ambele malurĭ ale gîrleĭ Cîrcinovul şi străbătut la V. de Valea-Cetăţeĭ şi Valea-Silişteĭ.

In partea de N. se limită cu pădurea statuluĭ Fureasca (Rîncăciovul). Cade la S. de cătunul Cercei, din aceeaşĭ comună.

Are o biserică, cu hramul Cuvioasa Paraschiva, deservită de un preot şi un cîntăreţ şi împroprietărită cu 17 pog. pămînt.

Populaţia satuluĭ e de 57 familiĭ, saŭ 241 suflete: 125 bărbaţĭ şi 116 femeĭ.

Fureşti, *vechia numire a moşieĭ* Izvorul-Dulce, din com. Cărpiniştea, jud. Buzăŭ.

Fureşti, *proprietate,* a statuluĭ, în jud. Muscel, pl. Podgoria, com. Dobreşti, pendinte de mănăstirea Rîncăciovul, avînd 944 hect. loc de cultură şi 82 hect. pădure. S'a arendat pe periodul 1889—94 cu 1650 leĭ anual.

Fureşti, *pădure,* a statuluĭ, pendinte de com. Dobreşti, pl. Podgoria, jud. Muscel, în întindere de 1250 hect., formată din 2 trupurĭ: Dealul-de-Apus (750 hect.) şi Dealul-de-Răsărit (500 hect.).

Furilor (Dealul-), *deal,* în jud. Botoşani, pl. Tîrgul, com. Mănăstireni.

Furilor (Drumul-), *drum vechiŭ,* care merge în jud. Botoşani, pe moşiile Rînghileşti, Ciornohalul şi Pogoreşti, dealurile Cracalia şi trece, pe podişul Turia, în jud. Iaşi.

Furnica, *cătun,* face parte din com. rur. Sinaia, plaiul Peleşul, jud. Prahova. Are o populaţiune de 213 locuitorĭ: 130 bărbaţĭ, 83 femeĭ. Locuitoriĭ acestuĭ căt. s'aŭ împroprietărit la poalele munteluĭ Furnica, proprietate a Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti.

Furnica, *pisc,* înalt de 2334 m. d'asupra Măriĭ-Negre, servind de limită împreună cu alţĭ munţĭ între jud. Prahova, com. Sinaia, şi jud. Dîmboviţa, în sus de com. Moroeni şi spre E. de munţiĭ Lăpticul şi Cocora.

Dela Crucea-Ciobanuluĭ (vezĭ Vîrful-cu-Dor), făcînd la dreapta, urcĭ la Piscul Furnica, maĭ înalt ca Vîrful-cu-Dor, dar nu maĭ frumos ca el. Poate că s'a numit ast-fel fiind-că de jos seamănă cu un gigantic moşoroiŭ de furnicĭ.

Ca şi Vîrful-cu-Dor, muchea Furniceĭ este presărată cu anemone alpine sau dediţeĭ de munte, şi, ca pe tot masivul, de acea floră particulară, din care bogata şi darnica natură nu a făcut parte de cît munţilor celor maĭ înalţĭ: aşa este frumosul rododendrum mirthi folia, numit şi trandafir de munte, saŭ, cum se zice la Sinaia, bujor de munte.

Legenda spune că în secolul trecut, în munţiĭ Bucegiuluĭ, trăia un baciŭ, care era tot-d'a-una în ceartă cu ciobaniĭ vecinĭ, pentru păşunele din munţĭ. Aceştia, din răzbunare, în lipsa luĭ, dădură foc stîneĭ, iar pe băiatul lăsat de pază, îl luară cu eĭ şi legîndu-l despuiat, îl aruncară pe un moşoroiŭ mare sub poalele munteluĭ Vîrful-cu-Dor, ca să-l mănînce furnicile.

Maĭ tîrziŭ, nişte vînătorĭ găsiră scheletul acestuĭ băiat, mîncat de furnicĭ, îl îngropară după legea creştinească şi venind în sat nu maĭ vorbeaŭ de cît de această întîmplare.

Mulţĭ sătenĭ se duseră la locul povestit, spre a vedea mormîntul băiatuluĭ şi moşoroiul de furnicĭ şi d'atuncĭ acele părţĭ de loc s'au numit şi se numesc şi azĭ Furnica.

Furnica, *vale,* în jud. Vlaşca.

Ese din proprietatea Bîbîiţia şi dă în valea Vorniculuĭ, pe aceeaşĭ proprietate.

Furnicari, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-de-jos, al com. Ruşiĭ, situat pe malul Siretuluĭ, la o depărtare de 3 kil. de satul Ruşi (şcoala). Are 14 familiĭ, saŭ 63 suflete; o cîrciumă,

Vite: 5 caĭ şi 33 vite marĭ cornute.

Furnicari, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-de-jos, al com. Tămaşi, situat pe malul drept al Bistriţeĭ şi pe dealul Furnicari, la o depărtare de 3500 m. de satul Tămaşi (şcoala). Are 38 familiĭ, saŭ 130 suflete.

Vite: 47 vite marĭ cornute şi 25 oĭ.

Furnicari. Vezĭ Cristeşti, sat, com. Cristeşti, jud. Botoşani.

Furnicari, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-de-jos, din com. Ruşi, şi lîngă satul cu acelaşĭ nume.

Furnicari, *deal,* în partea de V. a satuluĭ Cristeşti, com. Cristeşti, jud. Botoşani.

Furnicari, *pîrîŭ,* curge prin partea din satul Cristeşti numită Furnicari, şi se varsă în iazul Lipoveni, din com. Cristeşti, jud. Botoşani.

Furniceasa, *pîrîŭ,* izvoreşte de sub Dealul-Leselor, com. Bodeşti, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ, străbate teritoriul acesteĭ com., curgînd de la N. spre S., trece prin satul Boroseşti, unde se împreună cu alt pîrîŭ, numit Mîrzoaia, ce curge tot spre S. satuluĭ Boroseşti, şi apoĭ ambele se varsă în pîrîul Dobreanul.

Furnicelul, *movilă,* jud. Brăila, situată la N.-V. de satul Dudescu, ca la 3 kil. depărtare; servă de hotar între comunele Fleaşca şi Dudescu.

Furnicelul, *munte,* la N. comuneĭ Vaideeni, plaiul Horezul, jud. Vîlcea. Aci se fabrică brînză în stînele cu numele munteluĭ.

Furnicelul (Muntele-), *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, pe muntele Furnicelul; ţine de com. Vaideeni, plaiul Horezul, jud. Vîlcea.

Furnicosul, *deal,* pe teritoriul com. Ghermăneşti, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ, în partea de V. a comuneĭ.

Furnicoşi, *sat,* face parte din com. rur. Mihăeşti, pl. Rîurile, jud. Muscel. E situat la 10 kil. de Cîmpulung.

Cade în partea de N. a com. Mihăeşti. Are o formă triunghiulară şi este străbătut de Rîul-Tîrguluĭ şi de Bughea, care se varsă în Rîul-Tîrguluĭ în acest sat.

Pe malul stîng al Rîuluĭ-Tîrguluĭ este şoseaua naţională Piteşti-Cîmpulung şi calea ferată Goleşti-Cîmpulung, care trec peste Rîul-Tîrguluĭ, peste care sunt făcute două podurĭ marĭ de fier.

Are o biserică deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Populaţiunea satuluĭ e de 154 familiĭ, saŭ 238 locuitorĭ (124 bărbaţĭ şi 114 femeĭ).

Furnicoşi, *staţie de dr.-d.-f.,* jud. Muscel, pl. Nucşoara-Dîmboviţa, com. Schitul-Goleşti, pe linia Goleşti-Cîmpulung, pusă în circulaţie la 1 Iulie 1887. Se află între staţiile Mihăileşti (5.3 kil.) şi Schitul Goleşti (6.2 kil.). Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de 439,80. Venitul aceste staţiĭ pe 1896 a fost de 27601 l., 10 b.

Furtuna. Vezĭ Dobroeşti, pl. Dîmboviţa, jud. Ilfov.

Furtuna, *colină,* jud. Buzăŭ, com. Gura-Dimienei, cătunul Dogari; face hotar despre com. Niculeşti.

Furtuna, *pădure,* de 3 hect., pe moşia Enculeşti, com. Beceni, jud. Buzăŭ.

Furtuna, *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Beceni, căt. Enciuleşti începe din pădure şi se scurge în Valea-Vaciĭ.

Furtuneşti, *cătun,* al com. Gura-Teghiĭ, jud. Buzăŭ, cu 110 locuitorĭ şi 30 case; are subdiviziunea Gura-Hînsaruluĭ.

Furtuneşti, *pădure,* în jud. Buzăŭ, com. Gura-Teghiĭ, c. Furtuneşti, pe Dealul-Corbuluĭ; are vr'o 50 hect. proprietate moşnenească.

Furul, *pîrîŭ,* jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com Jitia şi Bisoca, Izvoreşte din muntele Furul-Mare, udă partea de N. a com., trece printre vîrfurile Piatra-Peniĭ şi Carîmbul, şi se varsă în rîul Rîmnicul-Sărat, pe stînga luĭ.

Furul, *pichet vechiŭ,* cu No. 5, către hotarul Moldoveĭ, în plaiul Rîmnicul, com. Bisoca, jud. R.-Sărat. Este aşezat la poalele munteluĭ Furul-Mare.

Furul (Muntele-), *munte,* pe care se află pădurea cu acest nume, pe teritoriul com. Năruja, pl. Vrancea, jud. Putna. Intinderea eĭ, împreună cu trupul Monteorul e de 800 fălcĭ. Locuitoriĭ din com. Găurile exploatează în dăvălmăşie această pădure.

Muntele Furul, care e un lanţ al Munţilor-Alunişuluĭ, prezintă treĭ dealurĭ: Dealul-Coasteĭ, Prelunca şi Stevia.

Furul-Mare, *munte,* numit şi Treĭ-Hotare, fiind-că face hotar între jud. Buzăŭ, Rîmnic şi Putna; are păşiunĭ întinse; înălţimea: 1050 metri.

Furul-Mic, *munte,* pe hotarul județuluĭ Buzăŭ, despre Vrancea (Putna). Are pădure şi păşiunĭ pentru oĭ. Laptele strîns la stînele ambilor Furĭ se fabrică în căşăria din muntele Muşa.

Furul-Mic, *moşie,* a statuluĭ, jud. Buzău, pendinte de Episcopie, în com. Mînzăleşti. Se arendează împreună cu munţiĭ: Piciorul-Capriĭ, Muşica şi Lacul-luĭ-Vintilă-Vodă; are maĭ mult păşunĭ.

Furul-Mic, *pădure,* a statuluĭ, pendinte de Episcopie, jud. Buzăŭ, com. Mînzăleşti; face un corp cu pădurea de pe muntele Muşele, de 1800 hect., iar, împreună cu pădurea Piciorul-Capriĭ şi Lacul, are 3508 hect.

Furuluĭ (Izvorul-), *izvor,* în jud. Buzăŭ, com. Mînzăleşti. Iese din muntele Furul-Mic şi la Lunca-Odoboaia, se uneşte cu Izvorul-Opriĭ, dînd de aci naştere rîuluĭ Slănicul.

Furuluĭ (Poiana-), *poiană,* acoperită cu verdeaţă, în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, în partea de N. a com. Bisoca; vara e acoperită cu numeroase turme de oĭ; tot aci sunt şi stîne, unde se produce cantităţĭ marĭ de caş, ce se consumă în tot județul, precum şi în cele vecine.

Fusarul, *lac,* în com. Vizirul, jud. Brăila, coprins între Scroafa, Peşti-Romîneştĭ şi Peşti-Turceştĭ, cu carĭ comunică.

Fusaruluĭ (Valea-), *vale,* jud. Buzăŭ, com. Grabicina, în pădurea Bocul. Parte din pădure fiind străbătută de această vale, poartă numele de Bocul-Fusaruluĭ.

Fusea, *mănăstire,* în raionul com. Vîlcana-Pandeli, jud. Dîmboviţa, în apropiere de com. Brăneşti, unde se face tîrg în ziua de Sf. Ilie. Pe sub poalele dealuluĭ acesteĭ mănăstirĭ trece şoseaua vecinală-comunală la băile Vîlcana.

Fuseĭ (Movila-), *movilă,* în jud. Tulcea, pl. Măcin, com. Văcăreni, în partea de N. a plăşeĭ şi cea de S. a comuneĭ; este vîrful culminant al dealuluĭ Milcovul; are o înălţime de 108 m.; e punct trigonometric de observaţiune de rangul al 3-lea; prin înălţimea sa domină asupra satuluĭ Jijila, asupra văeĭ Jijila şi afluentul săŭ Valea-luĭ-Bran, precum şi asupra şoseleĭ județene Măcin-Isaccea, care trece pe la poalele sale nordice; este acoperită cu verdeaţă.

Futileasa, *vale* şi *pîrîŭ,* com. Hurdugi, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ. Se varsă în pîrîul Guzariul.

G

Gabera, *cătunaș*, al com. Enoșești, pl. Oltețul-Oltul-d.-s., jud. Romanați, situat lîngă apa Corneșul, pe șoseaua națională Corabia-Rîmnicul-Vîlcea; are 40 familiĭ, saŭ 182 suflete.

Gabrovița, *deal,* în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rur. Almalîul; se desface din culmea dealuluĭ Ieralcea-Bair; se întinde spre E., avînd o direcțiune generală de la S.-V. spre N.-E., printre două pîriiașe, carĭ împreună formează pîrîul Almalîul; brăzdează partea de V. a plășeĭ și a com.; pe muchea luĭ trece hotarul ce desparte Dobrogea romînă de cea bulgărească; are o înălțime de 135 m. și domină plaiul și satul Almalîul, valea Regederesi-Ceair și calea națională Silistra-Varna; a fost teatrul a numeroase lupte între Turcĭ și Rușĭ.

Este acoperit cu fînețe.

Gabrovița, *vechie fortăreață,* județul Constanța, făcută de Turcĭ, spre a apăra orașul Silistra din partea de S., în contra Rușilor; este așezată la poalele nordice ale movileĭ Gabrovița; azĭ e pichet romînesc cu No. 4, la hotarul spre Bulgaria.

Gabrovul, *vale,* jud. Teleorman, străbătînd comuna Pielea, în partea de S. a satuluĭ. Incepe din spre moșia orașuluĭ Alexandria și trece spre moșia Grosul, din jud. Vlașca. Apele ce se adună în această vale formează diferite heleștae și mlăștinĭ.

Gabrul, *sat,* jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., com. Terpezița. Are o populație de 393 suflete: 197 bărbațĭ și 196 femeĭ. Locuesc în 50 case și 20 de bordee. Copiiĭ din sat urmează la școala mixtă din satul Terpezița, ce este la 5 kil. depărtare. In sat este o biserică, fondată de săteni în 1889 și a căreĭ zidire s'a terminat în 1891.

Gabrul, *moșie* particulară, jud. Dolj, plasa Dumbrava-d.-s., comuna Terpezița, aparținînd bisericeĭ Maica-Domnuluĭ-Dudu, din Craiova. Are pădure pe dînsa.

Gabrul, *pădure* de cer, județul Dolj, plasa Dumbrava-d.-s., comuna Terpezița, pe moșia Gabrul. Intinderea aproximativă: 250 hect. Aparține bisericeĭ Madona-Dudu, din Craiova.

Gabruluĭ (Dealul-), *deal,* jud. Dolj, pl. Jiul-de-Mijloc, comuna Ciutura, în partea de N. a comuneĭ, înalt de aproape 100 m.; e acoperit cu pădurĭ.

Gabur (Pîrîul-luĭ-), *pîrîŭ,* în jud. Neamțu, pl. Piatra-Muntele, com. Gîrcina. Izvorește din dealul Brînza, ramura munților Cozla și se varsă în pîrîul Cuejdiul (pe partea dreaptă).

Gafencescu, *iaz.* Vezĭ Cordăreni, sat, com. cu același nume, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ.

Gagea, *deal,* pe moșia Darabani, com. Darabani, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ.

Gageanca, *vale,* pe moșia Darabani, com. Darabani, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ.

Gagul, *sat,* face parte din com. rur. Creața-Leșile, pl. Mostiștea, jud. Ilfov. Este situat la N.-V. de Creața, lîngă pădurea Gra-

diştea. Se împarte în 2 trupurĭ: Gagul-d.-s. şi Gagul-d.-j.

Se întinde pe o suprafaţă de 555 hect., cu o populaţie de 183 locuitorĭ.

D-l V. Docsache are 400 hect. şi locuitoriĭ 155 hect. Proprietarul cultivă 365 hect. (35 izlaz). Locuitoriĭ cultivă tot terenul.

Are o biserică, cu hramul Sf. Dumitru; 1 heleşteŭ; 1 pod.

Numărul vitelor marĭ e de 128 şi al celor micĭ de 571.

Acest sat, după cum spun bătrîniĭ, s'a înfiinţat cam pe la anul 1839 de paharnicul Stanciu Predescu.

Gagul-Mare (Muntele-), *munte,* proprietate a Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti, fostă pendinte de mănăstirea Sinaia, comuna Sinaia, pl. Peleşul, jud. Prahova, care, împreună cu moşiile Găguţul şi Valea-Rea, aŭ o întindere de 820 hect. (411 hect. suprafaţă împădurită şi 409 hectare pămînt cultivabil şi fineţe). Pe periodul 1886—91 s'a arendat numaĭ cu 2800 leĭ anual, din cauză că are multe locurĭ sterpe.

In anul 1886, d-l Emil Costinescu a construit la poalele munteluĭ Gagul o fabrică de var hidraulic şi la 1887 încă una la Valea-Largă. Ambele fabricĭ produc anual 800 vagoane ciment şi ocupă în permanenţă un însemnat număr de lucrătorĭ, aproape toţĭ Romînĭ de la Comarnicul, Breaza şi Proviţa.

Gahiţa, *locul* cu apă de pucioasă din oraşul Cîmpina, jud. Prahova, situat pe platoŭ şi coastă, în apropiere de oraşul şi gara Cîmpina, aparţinînd caseĭ V. Hernia.

Această apă s'a descoperit pe la anul 1873, pe cînd locul era proprietatea prinţuluĭ Ştirbeiŭ. Locuitoriĭ din localitate uzaŭ de ape prin aşezare de putinĭ la izvor, unde făceau băĭ. La 1880, Prinţul D. Ştirbeiŭ vîndu acest loc luĭ D. V. Hernia, care închirià acest loc d-lor D-rĭ N. Garoflide şi M. Georgescu, pe timp de 12 anĭ, cu condiţia ca să construiască un stabiliment balnear.

Astă-zĭ stabilimentul balnear e proprietatea Caseĭ Hernia, avînd 25 camere, 18 cabine pentru băĭ.

In jurul stabilimentuluĭ e un frumos parc, în suprafaţă de $2^1/_2$ hect., în mijlocul căruia se află şi capela unde este îmormîntat răposatul D. V. Hernia.

Gaia-de-Jos, *sat,* jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Murgaşiul, situat pe dreapta pîrîuluĭ Giamartaluiul, la 164 m. spre N., de Murgaşiul, reşedinţa comuneĭ.

Are 382 suflete, 195 bărbaţĭ şi 187 femeĭ. Locuesc în 70 case şi 29 bordee.

Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Murgaşiul, ce este la 1 kil. depărtare.

In sat este o biserică, fondată în 1795 de Dumitru Belivacă şi reparată în 1882. Este deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ. Are hramul Sf. Dumitru. In Gaia-d.-j. este o singură cîrciumă.

Satul e legat, spre S., print'o şosea vecinală, de Gaia-d.-j., iar la N. de Balota-d.-j.

Gaia-de-Jos, *moşie* particulară, jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Murgaşiul, satul Gaia-d.-j.

Gaia-de-Sus, *sat,* jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Balota, situat pe pîrîul Giamartaluiul, la 1500 m. la S. de Balota-d.-j. Are 321 suflete, 163 bărbaţĭ şi 158 femeĭ. Locuesc în 103 case construite din bîrne. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Balota, ce este la 2200 m. depărtare.

Este o biserică de zid, fondată de C. Brătăşanu, la 1848, cu hramul Sf. Dumitru.

Comunicaţia se face prin şoselele vecinale şi comunale, carĭ pun în legătură satul la N. cu Balota-d.-j., iar la S. cu Gaia-de-Jos. O şosea vecinală îl pune în legătură cu Crucile, peste Dealul-Mureĭ.

Gaia-de-Sus, *pădure* de cer, judeţul Dolj, pl. Amaradia, com. Balota, în întindere de 600 hect.

Gaiciuluĭ (Valea-), *vale,* ce vine din Gogoşari şi dă în Valea-Burnazuluĭ, în moşia Ciochina, jud. Vlaşca.

Gaiţa, *vîrf de deal,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., de pe teritoriul com. Bîrsăneşti.

Galaoana, *ostrov* şi *pichet de graniţă,* jud. Dolj, pl. Băileşti, com. Negoiul. Ostrovul e în întindere de 440 hect. Se găseşte pe dînsul şi pădure, ce aparţine statuluĭ. E pus în exploatare pe 10 anĭ.

Galata, *mănăstire.* Vezĭ Galata, tîrguşor, jud. Iaşi.

Galata, *com. rur.*, în partea de N. a plăşeĭ Codrul, jud. Iaşi şi în marginea despre S.-V. a oraşuluĭ Iaşi, aşezată pe dealurile: Galata şi Cetăţuia, carĭ se întind de-a dreapta rîuluĭ Bahluiul. E formată din satele: Galata (tîrguşor), Hlincea, Valea-Adîncă, Vişan, Horpaz şi Lunca-Cetăţuia cu Zane. Terenul e productiv în cereale; iar o parte e acoperit de viĭ şi livezĭ. Are o

populațiune de 289 familiĭ, saŭ 1115 locuitorĭ Romînĭ și un mic număr de Evreĭ. In com. sunt: treĭ mănăstirĭ, deservite de 5 preoțĭ, 3 cîntărețĭ și 2 eclesiarcĭ; două bisericĭ, deservite de 1 preot și 1 eclesiarc; două școlĭ conduse de 2 învățătorĭ și frecuentate de 50 elevĭ.

Budgetul com. e de 11210 leĭ, 64 banĭ la veniturĭ și 9458 leĭ, 9 banĭ la cheltuelĭ.

Vite sunt 973 capete, din carĭ: 717 vite marĭ cornute, 7 oĭ, 92 caĭ și 157 rîmătorĭ.

Galata, *tîrgușor*, jud. Iași, care poartă numele uneĭ suburbiĭ din Constantinopole numită Galata, pentru că toțĭ trimeșiĭ Turcĭ carĭ veneaŭ la Iași, se opreaŭ maĭ întîiŭ în palatul Mănăstireĭ unde le era conacul și aŭ numit acest loc Galata, pentru că maĭ toțĭ Domniĭ care se duceaŭ în Constantinopole, aveaŭ conacul lor în suburbia Galata, de acolo. Acest tîrgușor, este pendinte de comuna Galata, plasa Codrul, situat pe platoul dealuluĭ Galateĭ, spre S.-V. la 3 kil. de orașul Iași. Prin mijlocul luĭ trece șoseaua județeană Iași-Roman.

Are o populație de 86 familiĭ, saŭ 397 suflete, din carĭ o mică parte sunt Evreĭ. Este reședința com. Galata. Are: o școală de băețĭ, înființată în anul 1865, frecuentată de 20 elevĭ și avînd localul eĭ propriŭ și una de fete, înființată la 1878, frecuentată de 30 eleve; un ospiciŭ pentru bătrîniĭ infirmĭ, fondat la 1850 de Domnul Grigorie-Ghica, și azĭ întreținut de casa spitalelor Sf. Spiridon din Iași.

In tîrgușorul Galata numărul vitelor e de 255 capete, dintre carĭ: 161 vite marĭ cornute, 7 oĭ, 49 caĭ și 38 rîmătorĭ.

In grădina acestuĭ institut, pe coasta de N. a dealuluĭ Galateĭ, ce vine în fața orașuluĭ Iași, se văd și până astă-zĭ urmele temelieĭ palatuluĭ domnesc făcut de Ipsilanti-Vodă.

In acest tîrgușor se află treĭ fabricĭ: una de săpun, una de rachiŭ de drojdiĭ și una de cafea-cicoare.

In marginea tîrgușoruluĭ, despre E., se află mănăstirea Galata, zidită la 1584 de Petru-Vodă, numit Șchiopul, în a doua domnie. In întîia sa domnie, la 1578, a zidit mănăstirea Galata din vale, care s'a dărămat curînd.

Această mănăstire are însemnătate istorică, de oare-ce, fiind în marginea orașuluĭ Iași, servea de refugiŭ Domnilor în timpurile grele, fiind făcută în formă de cetățuĭe; astă-zĭ servește de închisoare preventivă pentru militarĭ. A fost închinată Sfîntuluĭ Mormînt. Acum este întreținută de Stat și are un personal de 2 preoțĭ și 3 cîntărețĭ.

După alungarea luĭ Ștefan-Vodă din Domnie, de cătră Cazacĭ, și după sosirea luĭ Vasile-Lupu de la Camenița, la scaunul Domnieĭ, Timuș care ocupase Iașul până la venirea socruluĭ săŭ, s'a retras cu tabăra în această localitate.

Tot aicĭ a pĭerit Cotnarovski, Piserul Leșesc, care era om de credință a luĭ Vasile-Vodă Lupu, find ucis de Cazaciĭ luĭ Timuș, din porunca acestuia.

După anul 1657, Constantin-Vodă, aflînd că Calga-Sultanul se afla sosit la Balota, din jos de Țuțora și că oștile turceștĭ și tătăreștĭ vin spre Iași, pentru a'l scoate din Domnie, s'a ridicat cu oastea sa și s'a așezat în Galata pe deal, punînd să sape un șanț pe deasupra pîrîuluĭ Nicolina, șanț ce înconjură partea nordică a dealuluĭ Galateĭ; apoĭ sosind și Tătariĭ, la Ciric, a urmat hărțueală maĭ multe zile, după care Constantin-Vodă, văzîndu-se învins, a fugit spre Scînteia, în județul Vasluiŭ.

Galata, *deal*, pe coasta căruia e situat satul Mogoșești-Gălățeĭ, com. Mogoșești, pl. Stavnicul, jud. Iași. Partea despre V. a dealuluĭ se numește Huma, fiindcă pămîntul e humos. Are loc de imaș.

Galata, *deal*, în jud. Iași, formează malul drept al șesuluĭ Bahluiul. Se întinde de la N.-E. spre S.-V., la S. de orașul Iași. Pe platoul săŭ se află tîrgușorul și mănăstirea Galata, din com. Galata, pl. Codrul.

Galata, *podgorie*, jud. Iași, pl. Codrul, com. Galata. Se întinde pe podișul dealuluĭ cu același nume, în partea despre V. a tîrgușoruluĭ Galata. Produce vinurĭ bune, cu care se face mare comerciŭ.

Galata, *pîrîŭ*, izvorește de pe dealul Galata, pl. Codrul, jud. Iași, curge spre E., trece prin tîrgușorul Nicolina și se varsă în pîrîul Nicolina, în dreptul mănăstireĭ Cetățuia.

Galați, *oraș*, capitala județuluĭ Covurluiŭ, în pl. Siretul, și întîiul port de import al Romînieĭ.

Topografia. — Așezat pe malul stîng al Dunăreĭ-d.-j., la 45° 26′ 52″ de latitudine nordică și la 25° 41′ de longitudine estică, la 94 mile maritime (174 kil.) de la Marea-Neagră, acest oraș are o poziție aproape peninsulară, fiind înconjurat de treĭ părțĭ cu apă: la S. Dunărea,

la E. lacul Brateşul şi maĭ sus (11 kil.) rîul Prut şi la V. (9 kil.) rîul Siret. Configuraţia terenuluĭ Galaţilor e triunghiulară, neregulată, cu o suprafaţă de 1221 hect. Nivelul variază: la cheiul vechiŭ (malul Dunăreĭ) 6 metriĭ, la biserica catolică 23 metriĭ şi la biserica Sf. Impăraţĭ, punctul cel maĭ ridicat, 60 m.

Clima e variabilă, dar sănătoasă; temperatura maximă + 39 grade, minimă — 25.

După aşezarea sa, acest oraş are două părţĭ: Valea şi Dealul. Valea e regiunea S.-E. între Dunărea şi şoseaua naţională spre Reni, ce-ĭ serveşte şi ca zăgaz în contra vărsăturilor Brateşuluĭ; are 570 hect. întindere şi e cu 16 m. maĭ joasă de cît dealul: este partea cea maĭ vechiă a oraşuluĭ şi locul de învîrtire a comerciuluĭ mare; aicĭ sunt marele magaziĭ, fabricile principale, cherestelele, comerciul de pescărie, docurile, agenţiile de navigaţie, gările drumuluĭ de fĭer, etc. In partea despre Dunărea (ţărmul) valea e prevăzută cu un cheiŭ, în lungime de 1224 m. Din cauza niveluluĭ săŭ scoborît şi a scurgereĭ apelor din deal, această regiune este adesea-orĭ inundată şi chiar nepracticabilă în multe locurĭ. Partea sa maĭ despre N.-E. se numeşte Bădălanul şi e locuită de muncitorĭ în port şi de agricultorĭ. Pămîntul de pe vale, şi anume de pe ceirul Brateşuluĭ, între linia ferată şi şoseaua Prutuluĭ, e foarte bun pentru cărămidă şi, cînd nu e supus inundaţieĭ, se şi fabrică în mare cantitate.

Dealul e regiunea S.-V. şi N. cea maĭ întinsă, maĭ înaltă, maĭ sănătoasă şi maĭ frumoasă a oraşuluĭ Galaţi, cu suprafaţă de 651 hect.; aicĭ se face comerciul în amănunt, aicĭ sunt autorităţile naţionale şi internaţionale, precum şi instituţiunile publice şi private cele maĭ însemnate. Mahalalele principale ale dealuluĭ sunt numite Vadul-Unguruluĭ la N.-E., Lozoveni şi Sf. Impăraţĭ la N.-V., Buna-Vestire şi Treĭ-Ierarhĭ la V.-S.

Oraşul Galaţi în partea limitată de uscat este împrejmuit cu un şanţ lung de 9860 m. Peste şanţ, în partea S.-V. şi alipit lîngă oraş, chiar, s'a format de cît-va timp un sat numit Bucureşti-Noĭ, compus din plugarĭ şi atîrnat în totul de com. Galaţi.

Distanţa între Galaţi şi Bucureşti, capitala Regatuluĭ Romîn, e de 268 kil. pe drumul de fer. Oraşele vecine din stînga Dunăreĭ sunt: Reni Basarabieĭ la S.-E. la distanţă de 22 kil. şi ceva, Brăila la S.-V. 40 kil., Tecuciŭ 91 kil., Bîrlad 142 (în linie dreaptă însă 110), Fălciŭ pe Prut vr'o 120 kil.; iar în dreapta Dunăreĭ (Dobrogea) sunt Isaccea la S.-E. 48 kil. şi Măcinul 37 kil.

Eşirea şi intrarea în Galaţi se face, osebit de şchelele de la port şi gara drumuluĭ de fer, prin patru puncte, carĭ începînd de la S.-V. spre N.-E., sunt: căile (barierile) Brăileĭ, Tecuciuluĭ (Renilor). Trecerea din deal în vale, la Dunărea saŭ la Brateş, se face prin vadurĭ şi strade înclinate; dintre vadurĭ, cel maĭ însemnat e acel de la oraş (str. Cuza-Vodă şi Mihaiŭ-Bravul) spre gară, numit Eliade-Rădulescu (Vadul-Bănceanu), în partea superioară căruia se află o întăritură zidită şi prevăzută cu un grilaj de fer. Cele-l'alte vadurĭ în direcţie N.-E. spre S.-V. sunt: al-Brateşuluĭ (Vadul-Unguruluĭ), Prutuluĭ, Comisieĭ Europene (Negroponte), Comanachi, Sf. Nicolae (str. Daciană), Sf. Arhangheli-Metoc, Bachus (Pasagiul), Bella-Vista, Braşovenilor, Speranţa, Sacalelor (Raşcu), Precista şi Căzărmeĭ (Fetelor).

In întreg oraşul Galaţi sunt 8843 case, cu 263 strade. Intinderea stradelor e de 101 kil. liniarĭ şi cu o suprafaţă de 872500 m. p. Din această întindere, până în anul 1890 incluziv eraŭ 37 kil. 660 m. liniarĭ pavaţĭ şi 63 kil. 345 m. nepavaţĭ; numărul stradelor pavate fiind de 104, iar al celor nepavate 161. Cele maĭ principale strade sunt: la vale: a Basarabieĭ, Portuluĭ, Ceres, Eliade-Rădulescu (găreĭ de pasagerĭ), găreĭ de mărfurĭ (zisă şi No. 8), etc.; la deal: Strada-Mare, Domnească, Brăileĭ, Tecuciuluĭ, Traian, Cuza-Vodă, Mihaiŭ-Bravul, Codreanu, Mavromol, etc. După autorităţile îndatorate după lege a le întreţinea, se clasifică: căile Brăileĭ, Prutuluĭ şi Basarabieĭ naţionale, decĭ sub îngrijirea statuluĭ; Portuluĭ, Ceres, Cultureĭ, Nouă, Piaţa-Negri, Găreĭ No. 8 şi Dogărieĭ atîrnă azĭ de administraţia fonduluĭ de $^1/_2{}^0/_0$ (Ministerul Lucrărilor Publice); calea Traian (de la oborul de fîn) e judeţeană; cele-l'alte sunt comunale.

Oraşul Galaţi numără 11 pieţe publice, şi anume: în vale: a Pescărieĭ, Steaua-Romînieĭ (Sf. Apostolĭ), Cuza-Vodă (între burse), Burseĭ (Cheiul-Vechiŭ); în deal: Independenţeĭ (Făinărieĭ) (Tîrgul-Vechiŭ), Regală, (Fanciotti), C. Negri (Tîrgul-Noŭ), Oborul cerealelor şi lemnelor, Ştefan-cel-Mare, Libertăţeĭ, Rizer (Oborul de fîn şi de vite). Dintr'acestea, pieţele Pescărieĭ, Steleĭ - Romînieĭ, Independenţeĭ şi C.-Negri sunt pentru alimentare; din cele-l'alte, unele cu

destinaţiĭ speciale arătate prin chiar numele lor popular, iar altele fără întrebuinţare până acum. Cea maĭ mare şi frumoasă piaţă e piaţa Costache-Negri, în centrul oraşuluĭ.

Grădinĭ publice sunt 4: Squarul Regal, lîngă biserica Sf. Arhangheliĭ-Metoc; Squarul Municipal, în centrul oraşuluĭ; Grădina Publică, în partea extremă nord-orientală cu privire spre Brateş şi Prut; Bulevardul Elisabeta-Doamna, care în 1890 s'a unit cu Grădina Publică.

Populaţia. — In Galaţi, după ultimul recensimînt, sunt 12913 familiĭ, saŭ 59143 suflete, din carĭ 32204 bărbaţĭ şi 26940 femeĭ; 33442 necăsătoriţĭ şi 20517 căsătoriţĭ, 4934 văduvĭ şi 250 divorţaţĭ; 34765 Romînĭ, 4196 Grecĭ, 848 Bulgarĭ, 830 Ruşĭ, 129 Sîrbĭ, 36 Lipovenĭ, 355 Armenĭ, 2068 Nemţĭ, 80 Englezĭ, 160 Francezĭ, 385 Italienĭ, 26 Olandezĭ, 228 Polonezĭ, 1835 Ungurĭ, 13085 Evreĭ şi 115 Turcĭ; 40723 ortodoxĭ, 265 gregorienĭ (armenĭ), 36 lipovenĭ, 4418 catolicĭ, 499 protestanţĭ, 13087 mozaicĭ şi 115 mohamedanĭ.

Ştiŭ carte 22500 persoane, nu ştiŭ 36643.

După îndeletnicirile sale, populaţia validă a oraşuluĭ Galaţi se specifică aşa: meseriaşĭ 3295, industrialĭ şi fabricanţĭ 66, comercianţĭ 3013, de profesiĭ libere de orĭ-ce fel 534, muncitorĭ cu braţul (între carĭ numeroşĭ plugarĭ în părţile mărginaşe ale oraşuluĭ) 7235, servitorĭ 3905 şi funţionarĭ publicĭ şi privaţĭ 1447; în total 20453.

Cultele. — In Galaţi este reşedinţa episcopieĭ eparhieĭ Dunăreĭ-d.-j. Această episcopie, înfiinţată în 3 Noembrie 1864, fu constituită la început din judeţele: Covurluiŭ, Brăila, Isail şi Bolgrad (aceste din urmă judeţe ale Basarabieĭ-Sudice) şi avu reşedinţa în Ismail. După luarea de către Ruşĭ a Basarabieĭ de S. (tractatul din Berlin din $^{1}/_{13}$ Iulie 1878), scaunul eparhieĭ Dunăreĭ-d.-j. se strămută la Galaţi, anexîndu-i-se în locul judeţelor basarabene pendinte, cele două judeţe ale Dobrogeĭ, Tulcea şi Constanţa. Această nouă stare de lucrurĭ se fixă definitiv prin legea din 12 Februarie 1881.

Numărul tuturor parohiilor ce compun eparhia Dunăreĭ-d.-j., după determinarea Sf. sinod din 1888, este de 217, din carĭ 85 urbane şi 182 rurale; şi anume: Covurluiŭ: 53, din carĭ 12 urbane şi 41 rurale; Brăila: 58, din carĭ 7 urbane şi 51 rur.; Tulcea: 63, din carĭ 9 urb. şi 55 rur.; Constanţa: 42, din carĭ 7 urb. şi 35 rur. Populaţia totală a creştinilor ortodoxĭ din eparhie e de 61422 familiĭ, cu 274455 suflete, din carĭ 17283 familiĭ, cu 73352 suflete în parohiile urbane şi 44209 familiĭ cu 201103 suflete în cele rurale. Sunt apoĭ 340 bisericĭ, din carĭ 60 în paroh. urb. şi 280 în cele rur.; 323 preoţĭ, din carĭ 80 în paroh. urb. şi 243 în cele rur.; iar după noua alcătuire sinodală a parohiilor, se fixează 35 preoţĭ parohĭ şi 45 preoţĭ ajutorĭ în oraşe, 182 preoţĭ parohĭ şi 61 preoţĭ ajutorĭ în sate, 20 diaconĭ în oraşe, 115 cîntăreţĭ şi 59 paraclisierĭ în oraşe, 483 cîntăreţĭ în sate, 111 preoţĭ actualĭ în plus.

De la înfiinţare până azĭ, eparhia Dunăreĭ-d.-j. a fost cîrmuită de treĭ episcopĭ: P. S. S. Melchisedec Ştefănescu, de la fundarea Episcopieĭ până la 27 Februarie 1879, cînd a fost ales episcop al Romanuluĭ (unde a încetat din viaţă la 16 Maiŭ 1892); I. P. S. S. Iosif Gheorghian, fost episcop de Huşĭ, episcop al Dunăreĭ-d.-j. de la 27 Februarie 1879 până la 22 Noembrie 1886, cînd a fost ales Mitropolit al Ungro-Vlahieĭ şi Primat al Romînieĭ; şi P. S. S. Partenie Clinceanu, actualul episcop, ales în aceasta calitate la 10 Decembrie 1886.

Pe lîngă episcopie, pentru judecăţile bisericeştĭ, e un consistoriu saŭ tribunal bisericesc; iar pentru privigherea maĭ d'aproape a bisericilor şi clericilor, se află un protoiereŭ.

Cù episcopia Dunăreĭ-d.-j., Statul cheltueşte anual 45624 leĭ, plus 6000 leĭ chiria localuluĭ episcopal.

In Galaţi sunt 12 parohiĭ cu 22 bisericĭ ortodoxe, din carĭ 20 romîneştĭ, una elină şi alta bulgară; din cele 20 bisericĭ romîneştĭ, 6 sunt foaste mănăstireştĭ întreţinute de Stat şi 14 comunale. Pentru bisericile întreţinute de Stat se cheltueşte 23222 leĭ pe an, iar pentru cele de com. 20160.

Pe lîngă bisericile ortodoxe, maĭ sunt şi 5 eterodoxe: gregoriană, armeană, catolică, luterană, reformată-calvină şi lipovană. Evreiĭ aŭ un templu coral în strada Cuza-Vodă, nu de mult construit, şi maĭ multe sinagoge. Mohamedaniĭ aŭ o moschee.

Cele 12 parohiĭ ortodoxe sunt: 1. Sf. Nicolae cu biserica filială Sf. Arhangheliĭ-Metoc; 2. Sf. Apostoliĭ; 3. Izvorul Maiceĭ Domnuluĭ; 4. Intrarea în biserică (Vovidenia); Adormirea Maiceĭ Domnuluĭ (Mavromol), cu filialele Sf. Spiridon, Schimbarea la faţă (elină) şi Sf. Panteleimon (bulgară); 6. Sf. Haralamble; 7. Sf. Impăraţĭ; 8. Naşterea Maiceĭ Domnuluĭ (în Vadul-Unguruluĭ); 9. Adormirea Maiceĭ Domnuluĭ (Precista), cu filialele Sf.

Gheorghe, Sf. Dimitrie, Sf. Ilie şi Sf. Arhangheli-Mantu; 10. Cuvioasa Paraschiva (Sf. Vinerĭ); 11. Sf. Treĭ-Ierarhĭ şi 12. Buna-Vestire, cu filialele Sf. Ioan Botezătorul şi Sf. Sofia.

Pentru aceste parohiĭ, se destinează 12 preoţĭ parohĭ, 14 preoţĭ ajutorĭ, 2 diaconĭ, 40 cîntăreţĭ şi 21 paraclisierĭ; astăzĭ însă sunt 18 preoţĭ în plus.

Bisericile romîne întreţinute de Stat sunt: Sf. Nicolae, Sf. Arhangheli - Metoc, Mavromolul, Precista, Sf. Gheorghe şi Sf. Dimitrie (această din urmă e închisă de cîţĭ-va anĭ); cele-l'alte sunt întreţinute de com., iar bis. greacă şi bulgară de comunităţile respective.

Catedrala episcopală e Sf. Nicolae. Dintre biserici, cele maĭ vechĭ sunt: Precista din 1647, Sf. Dimitrie din 1648 (sub Domnul Vasile-Lupu), Sf. Gheorghe din Aprilie 1665, Mavromolul din 1669 (sub Duca-Vodă-Gheorghe); apoĭ vin Vovidenia din 1790, Sf. Arhangheli - Metoc 1801, Sf. Vinerĭ 1813, Sf. Spiridon 1815, Sf. Treĭ-Ierarhĭ 1823, Sf. Ioan Botezătorul 1831, Sf. Nicolaĭ 1839, Naşterea Maiceĭ Domnuluĭ 1840, Sf. Apostolĭ 1848, Sf. Haralambie 1848, Sf. Ilie 1857, Buna-Vestire 1857, Sf. Impăraţĭ 1857, Sf. Panteleimon 1861, Sf. Arhangheli-Mantu 1864, Schimbarea-la-faţă 1866, Sf. Sofia 1872 şi Izvorul Maiceĭ Domnuluĭ 1873.

Şcolile. — Sunt în Galaţi 26 şcolĭ publice, din carĭ 7 secondare şi 20 primare; din cele secondare sunt 6 de băeţĭ şi una de fete; din cele primare, 11 de băeţĭ şi 9 de fete.

Şcolile secondare sunt:

1. Liceul «V. Alecsandri», fundat la 27 Noembrie 1867 ca simplu gimnaziŭ cu 4 clase; de la Septembrie 1887 i saŭ adăogat şi cele treĭ clase superioare liceale; în 1890 avea 283 elevĭ; de la înfiinţare până în acelaşĭ an numărase 2375 şcolarĭ cu 183 absolvenţĭ; din 1889 i s'a înfiinţat şi o divizionară la clasa I, iar în 1892 altă divizionară la clasa II; numărul profesorilor e de 20; budgetul anual de cheltuelĭ: 91.256 leĭ.

Pe lîngă liceŭ e şi biblioteca «Urechiă», după numele harăzitoruluĭ săŭ, d-nul V. A. Urechiă, profesor al Universităţeĭ din Bucureştĭ şi fost senator de Covurluiŭ.

2. Şcoala comercială «Alexandru Ioan Cuza», după numele primuluĭ Domn al Romînieĭ-Unite, gălăţean de obîrşie, fu înfiinţată în 28 Octombrie 1864; până la 1983/84 a avut 4 clase, iar acum are 5; în 1890 număra 227 elevĭ (129 Romînĭ, 80 izraeliţĭ şi restul alte neamurĭ); de la înfiinţare până în acelaşĭ an a fost freuentată de 2200 şcolarĭ, absolvenţĭ fiind 134, iar cu diplomă 35; bugetul cheltuelilor 78530 leĭ pe an.

3. Seminarul, cu menire d'a da preoţĭ eparhieĭ, fu înfiinţat la Ismail încă de la anexarea către Moldova a Basarabieĭ S., maĭ întîiŭ sub denumirea de şcoală bisericească, un fel de şcoală catihetică, întreţinută de Consistoriul din Ismail; apoĭ în 1864 Noembrie 14 fu luat pe seama Statuluĭ, dîndu-i-se programul celor-l'alte seminare ale Ţăreĭ, cu 4 clase; în 1878 fu strămutat în Galaţĭ o-dată cu episcopia; număra 60 elevĭ, internĭ ceĭ maĭ mulţĭ şi puţinĭ solvenţĭ; de la 1864 până la 1890 a fost frecuentat de 2427 elevĭ, dînd 394 absolvenţĭ; bugetul anual de cheltuelĭ 47062 leĭ, 95 banĭ.

4. Şcoala normală primară, înfiinţată tot la Ismail în Iunie 1877 (inaugurată la 26 Octombrie acelaşĭ an), după pĭerderea Basarabieĭ, fu strămutată şi ea la Galaţi, cu 4 clase şi 60 elevĭ internĭ; de la înfiinţare până la 1889 a dat 110 absolvenţĭ; cheltuelile anuale 60718 leĭ. Acesteĭ şcolĭ în 1891 i s'a dat numele de «Costache Negri».

5. Şcoala de meseriĭ, înfiinţată de jud. în 1872 în com. rur. Bujor, apoĭ adusă în Galaţi, numără 4 ateliere, de: rotărie, stolerie, fĭerărie şi mecanică, cu 40 elevĭ internĭ; suma ce cheltueşte anual jud. cu ea se ridică la 37475 leĭ.

6. Şcoala copiilor de marină, din 1881, cu 60 elevĭ, urmată de la înfiinţare până azĭ de 590 copiĭ; se cheltuieşte cu ea 30320 leĭ.

7. Şcoala secundară de fete (înfiinţată de com.), datează din 1878, cu 5 clase şi o secţie profesională; în 1890 avea 151 eleve, fiind cercetată de la înfiinţare până în acelaşĭ an de 1293 copile, din carĭ aŭ absolvit cursul complect 60; bugetul de cheltuelĭ 32190 leĭ pe an. Din 1892 a fost luată pe seama Statuluĭ.

Totalul elevilor şi elevelor şcolilor secondare din Galaţi în 1890 a fost de 879, iar cheltuelile făcute cu întreţinerea lor 377651 leĭ, 95 banĭ.

Dintre şcolile primare urbane, cea maĭ vechiă e şcoala de băeţĭ No. 1, numită şi Şcoala Domnească, înfiinţată în 1832 Septembrie 5, avînd ca învăţător pe Toma Giuşcă, seminarist al Socoleĭ, originar din com. Găneşti, ţinutul Covurluiŭ; în anul 1834 această şcoală avea 120 elevĭ, între carĭ întîiul la clasificaţie era Teodor Codrescu, decedatul autor al «Uricaruluĭ».

După Şcoala Domnească, se înfiinţară apoĭ treptat şi cele-

l'alte, fie de com. fie de Stat, în ordinea următoare: de băeţi: No. 2 la 1858, No. III la 1867, No. IV la 1866, No. V la 1865, No. VI la 1864, No. VII la 1881, No. VIII şi IX la 1887 şi No. X la 1889 (a un-spre-zecea e şcoala de aplicaţie a şcoale normale, înfiinţată şi ea de vr'o 6-7 anĭ); de fete: No. I la 1858, No. II la 1861, No. III şi IV la 1867, No. V la 1870, No. VI la 1869, No VII. la 1881, No. VIII la 1889 şi No. IX la 1891. De la 1 Iulie 1880 toate şcolile comunale aŭ fost luate pe seama Statuluĭ. Numărul elevilor de ambele sexe ce le aŭ frecuentat (afară de şcoala de aplicaţie de la şcoala normală şi cea de fete înfiinţată în 1891) în anul şcolar 1890 a fost de 2871, din carĭ 1856 băeţĭ şi 1015 fete; iar cheltuelile făcute în totul se ridică la 196 miĭ 720 leĭ; din carĭ 107775 pentru şcolile de băeţĭ şi 88965 pentru cele de fete.

Instrucţia privată se dă în maĭ multe institute. Cele maĭ însemnate sunt: de băeţĭ: C. Negri, a asociaţieĭ profesorilor (fost A. Radu), A. Vieneris (elin), şcolile confesionale elină şi catolică; de fete: institutul «Nôtre Dame de Sion» (fundat de congregaţia respectivă a călugăriţelor catolice în 26 Octombrie 1867), Filipide, Arion, (azĭ a uneĭ asociaţiĭ de profesorĭ şi profesoare), Levides.

Aşezăminte grafice. — Cea d'întîiŭ tipografie în Galaţi a fost deschisă în 1845 de răposatul Francisc Monferato, apoĭ treptat s'aŭ înfiinţat şi aŭ existat diferite alte imprimeriĭ şi litografiĭ. Astăzĭ funcţionează 6 tipografiĭ marĭ cu treĭ litografiĭ, precum şi maĭ multe prese pentru lucrărĭ micĭ. Librăriĭ sunt 4; cea maĭ vechie (din 1849) şi maĭ însemnată e sub firma G. D. Nebuneli.

Justiţia. — Oraşul Galaţi are două judecătoriĭ de pace, un tribunal cu 2 secţiĭ şi o curte de apel cu două secţiĭ. Parchetul e reprezintat la tribunal prin un prim-procuror şi 2 procurorĭ de secţie; iar la curte prin un procuror general şi doĭ procuror de secţie. Pentru afacerile criminale e o curte cu juraţĭ.

Curtea de Galaţi are în jurisdicţia eĭ judeţele Covurluiŭ. Brăila, Putna, Rîmnicul-Sărat, Tecuciŭ, Tutova, Constanţa şi Tulcea; pentru judeţele: dobrogene serveşte şi ca curte cu juraţĭ. Această curte funcţionase maĭ înainte la Focşani; în Galaţi ea fu transferată în virtutea legeĭ din 30 Martie, 1886.

Numărul advocaţilor înscrişĭ pe tabloŭ în acest oraş e de 68, din carĭ exercitează profesia numaĭ 35; dintre ceĭ înscrişĭ, 39 sunt cu titlurĭ academice şi 19 practicanţĭ.

Afară de arestul militar, sunt în Galaţi două penitenciare civile: cel preventiv al judeţuluĭ şi arestul curţeĭ apelative.

Sănătate şi asistenţă publică. — In Galaţi exercitează profesia medicală 28 doctorĭ în medicină, 1 patron în hirurgie şi 3 medicĭ-veterinarĭ; sunt apoĭ 21 sub-chirurgĭ, 7 dentiştĭ, 1 vaccinator, 35 moaşe, 9 farmaciĭ şi 5 drogheriĭ. In farmaciĭ lucrează 13 licenţiaţĭ, 8 asistenţĭ şi 2 elevĭ. Com. are 6 medicĭ, unul primar, care e şi medicul-şef al spitaluluĭ comunal, patru de cuartale şi un medic secondar al spitaluluĭ.

Spitale sunt 5: cel comunal cu 50 paturĭ, datează de la 1860; a Sf. Spiridon (Spiridonieĭ) din Iaşi cu 44 paturĭ, din 1838; Elisabeta-Doamna cu 50 paturĭ, din 1 Octombrie 1877; militar cu 88—110 paturĭ, din 1884; şi izrailit cu 22 paturĭ, din 1848.

Pentru luarea măsurilor de higienă publică, sunt două consilie: unul al com. prezidat de primar şi altul al judeţuluĭ sub preşedinţa prefectuluĭ.

Pentru tăerea vitelor com. are un abator pe moşia Ţiglina, în partea vest-sudică a oraşuluĭ.

In 1889 primăria Galaţi întreţinea 53 copiĭ găsiţĭ, dăduse gratuit căutarea medicală la domiciliul la 9241 bolnavĭ, din carĭ 6109 romînĭ şi 3132 străinĭ, iar medicamentele la 1937 bolnavĭ sărmanĭ.

Comerciul şi industria. — Am spus maĭ înainte că oraşul Galaţi este primul port de import al Ţăreĭ. Acest rol l'a avut din timpurile cele maĭ depărtate; ba chiar mult timp era în planul întîiŭ şi în privirea exportaţieĭ. Dimitrie Cantemir, Domnitorul Moldoveĭ, în opera sa «Descrierea Moldoveĭ» îl numeşte emporium totius Danubii celeberrimum (tîrgul cel maĭ celebru al Dunăreĭ întregĭ). Scriitoriĭ străinĭ îl numeaŭ Veneţia şi Amsterdamul Măriĭ-Negre, unicul port internaţional al Dunăreĭ.

Acest oraş avu însă prosperitatea cea maĭ mare sub regimul porto-francului, adică de la 1834 (sub Mihaiŭ-Vodă Sturdza) până la 1 Aprilie 1883, cînd încetă acest regim.

Importanţa comercială a portuluĭ Galaţi în 1890 se cifrează ast-fel: traficul total al comerciuluĭ extern 9262526 leĭ, din carĭ mărfurĭ importate de 55958229 l., export. 36667039.

Cu deosebire în privirea lemnărieĭ de construcţie şi a peştelui, portul Galaţi este întîia piaţă din Ţară. Lemnele vin pe plute prin rîul Siretul; iar peştele se aduce aicea spre nego-

ciare din lacul Brateşul şi din toate bălţile Dobrogeĭ, ba chiar şi din Rusia. In 1887 prin Galaţi s'aŭ exportat 29089561 kil. lemne de construcţie, în valoare de leĭ 2908956; iar în 1888 acest export a fost de 23696686 kilog., în valoare de 1184834 leĭ. Aceste lemne se exportează în: Turcia, Grecia, Egipt, Rusia (Batum), Spania, Italia, Francia, Algeria, India, în porturile Măriĭ-Roşiĭ şi chiar la Panama (America). Exportul se face cu deosebire de către Societatea Anonimă de ferestrae cu vaporĭ (foastă Goëtz & C-ie) Numărul comercianţilor de lemnărie e de 67.

In ce priveşte pescăria, din vechimea cea maĭ depărtată, Galaţi a fost piaţa cea maĭ importantă a Ţăreĭ; ba se poate zice că cu acest fel de marfă şi-a deschis viaţa sa comercială. Este cunoscut istoriceşte că însemnătatea comercială a portuluĭ Galaţi începe după căderea sub puterea turcească a cetăţilor Moldoveĭ Chilia şi Cetatea-Albă; până atuncĭ el nu era de cît centru de pescărie. Povestirea cronicaruluĭ I. Niculcea despre alegerea la Domnie a luĭ Petru-Rareş, «care nu era acasă, ce se tîmplase cu mîjile luĭ la Galaţi la peşte», confirmă aceasta.

In anul 1887 s'a exportat prin Galaţi peşte proaspăt, sărat, uscat saŭ afumat, morun şi nisetru în cantitate de 137040 kgr., valorînd 82225 leĭ; în 1888 exportul aceleeaşĭ mărfĭ a fost numaĭ de 82333 kgr., în valoare de 49400 leĭ.

De la 1 Aprilie 1889 până la aceeaşĭ dată 1890, peştele eşit din Rusia şi Romînia şi trecut prin vama Galaţi se cifrează la 10714366 kgr. Este lesne de înţeles că din această cantitate, parte se consumă în oraşul Galaţi, dar cea maĭ mare parte se destinează pentru Ţară şi pentru străinătate. Numărul pescarilor gălăţenĭ e de 52, afară de detailiştĭ.

Cu comerciul stă în strînsă legătură şi navigaţia. Incepînd de la 1847, de cînd se ţine o statistică regulată despre vasele comerciale intrate şi eşite din Dunăre, până la 1896, avem următoarele cifre: vase cu pînze: 68522, cu tonaj de 12376963 saŭ hectolitri 167188420; vase cu aburĭ: 12742, avînd 9663767 tone saŭ 130460882 hectol. Este adevărat că aci e vorba de vasele în general, ce aŭ circulat pe Dunăre; totuşĭ este cunoscut că cele maĭ multe din ele eraŭ destinate pentru Galaţi.

In 1889 eraŭ în Galaţi 1474 comercianţĭ patentarĭ, reprezentînd 37 categoriĭ de negoţ.

Firme comerciale şi industriale înscrise la tribunalul Covurluiŭ, sunt 2078, din carĭ 1881 individuale şi 197 sociale.

Industria gălăţeană este reprezentată prin 47 fabricĭ de diferite speciĭ, şi anume: 4 de făină (morĭ cu aburĭ), 2 pentru tăiatul lemnelor (ferăstrae cu aburĭ), 4 de lumînărĭ de stearină, 5 de săpun, 1 de bere, 2 de vax, 1 de frînghiĭ, 1 de dopurĭ de plută, 4 de apă gazoasă, 1 de cărămidă, 1 de var, 1 de pieĭ, 2 de rahat, 2 de tahîn şi halva, 3 de macaroane, 1 de băuturĭ spirtoase, 1 turnătorie, 3 de păläriĭ, 1 de tricourĭ, 1 de pescăriĭ afumate, 1 de lumînărĭ de ceară, 1 de curăţit orz, 1 de tăbăcărie, 1 de văpsit stofe, 1 de ciocolată şi cicoare, 1 de scaune de lemn sistem de Marsilia.

Numărul patentarilor industriaşĭ şi meseriaşĭ din acest oraş e de 515.

In Galaţi este reşedinţa Camereĭ de comerciŭ a circumscripţieĭ a VI, care cuprinde judeţele Covurluiŭ, Tutova şi Fălciŭ, cu 32 membri, din carĭ ceĭ maĭ mulţĭ îĭ dă jud. Covurluiŭ. Asemenea aicĭ e şi bursa de comerciŭ, pe lîngă care se află mijlocitoriĭ de mărfurĭ şi de schimb, puşĭ sub direcţia Camereĭ de comerciŭ. Budgetul Camereĭ de comerciŭ de Galaţi pe anul 1889—90 era la veniturĭ de 19000 leĭ şi la cheltuielĭ de 17420 leĭ.

Spre a se putea face îmbunătăţirĭ în port, încă de la anul 1863 s'a pus o dare de 1/2 % pe valoarea productelor şi mărfurilor exportate şi importate. Această dare, administrată de Ministerul Lucrărilor Publice, produce anual pentru portul Galaţi 450000 leĭ. Din acest venit în aniĭ 1889, 1890 şi 1891 s'aŭ pavat maĭ multe strade din partea din vale a oraşuluĭ.

Docurile. — Pentru înlesnirea comerciuluĭ şi industrieĭ, în urma desfiinţăreĭ portuluĭ-franc, s'aŭ înfiinţat Docurile, carĭ, începute a se construi în primăvara anuluĭ 1887, fură terminate şi date în exploatare în vara anuluĭ 1892. Docurile din Galaţi cuprind următoarele părţĭ principale:

1. *Un basin,* în care intră vasele pentru încărcarea şi descărcarea mărfurilor, cu lungime de 500 m. la fund, adîncime 5 m. sub nivelul apelor celor maĭ micĭ şi 120 m. lărgime minimală, care lărgime se măreşte spre gură, aşa ca să poată înscrie un cerc de 192 m. în diametru; suprafaţa basinuluĭ la fund e de 81000 m. p., iar la nivelul apelor micĭ 88000 m. p.; comunicarea basinuluĭ cu Dunărea se face prin o gură de 30 m. lăţime; laturea bazinuluĭ

despre magaziĭ are un cheiŭ de 548 m., din carĭ numaĭ 500 utilizabilĭ; iar cele-l'alte laturĭ înclinate sunt îmbrăcate cu pereurĭ şi anroşamente; adîncimea întreagă a basinuluĭ e de $10^{m}\cdot 50$, fundul săŭ e cu $0^{m}\cdot 50$ maĭ jos ca fundul Dunăreĭ la Sulina.

2. *Magazia de grîne,* care serveşte la conservarea cerealelor, conţine 338 silosurĭ (celule) saŭ compartimente exagonale formate de plăcĭ şi colţurĭ de ciment legate cu fiare pentru resistenţă; aceste silosurĭ sunt unele de o capacitate de 100 chile (50000 kgr.), altele de 200 chile (100000 kgr.), şi altele variind de la 20—200 chile; toate silosurile însumează o capacitate de 25000000 kgr. (52388 chile de Muntenia saŭ 83023 chile de Moldova). Inmagazinarea cerealelor se face direct din vagoane, carĭ varsă grînele în nişte balanţe automatice de o forţă de 150 chile pe oră, de unde grînele sunt ridicate prin nişte elevatorie de aceeaşĭ forţă la partea superioară a magazieĭ, unde trec prin nişte curăţitorĭ de neghină, iar de aicĭ prin nişte benzĭ de cauciuc sunt transportate la celulele disponibile. Numărul balanţelor e de 16 carĭ, debitînd fie-care 150 chile pe oră, face în total o înmagazinare de 2400 chile pe oră. Incărcarea grînelor în vapoare se face lăsîndu-le să curgă din silosurĭ prin nişte pîlniĭ fixate la fie-care celulă pe nişte benzĭ de cauciuc, carĭ le transportă prin două tunele transversale cheiuluĭ şi un tunel menajat în lungul cheiuluĭ, de unde apoĭ trec în nişte puţurĭ construite la spatele cheiuluĭ şi din carĭ sunt ridicate prin două elevatorie mobile, carĭ pot avea o mişcare de translaţiune şi unul şi de rotaţiune; din elevatorie grînele cad în nişte balanţe automatice de o putere totală de 300 chile pe oră (amîndouă 600 chile pe oră); aceleaşĭ elevatorie servesc şi la încărcarea directă din vagoane în vase; unul dintre elevatorie, anume cel şi cu mişcare de rotaţiune, servă pentru înmagazinarea grînelor în vase; un al treilea elevator plutitor, de o putere de 300 chile pe oră, aşezat pe un ponton, serveşte pentru operaţiile de încărcare din şlepurĭ în vagoane şi vice-versa. Operaţiile de încărcare şi descărcare se fac încontinuŭ, ziua şi noaptea, totul fiind luminat cu lumină electrică.

3. *Magazia de mărfurĭ* cuprinde 5 compartimente de 20 m. lungime şi 15 lăţime şi cu cîte 2 etaje. Măfurile se ridică la etajul de sus fie prin nişte macarale exterioare de 1500 kgr. putere fie-care, fie prin nişte ascensoare hidraulice, carĭ sunt în mijlocul fie-căruĭ compartiment, avînd fie-care aceeaşĭ forţă de 1500 kgr. Clădirea este accesibilă de ambele laturĭ; suprafaţa sa 3000 m. p., din carĭ 2400 utilizabilĭ; pe fie-care metru pătrat se înmagazinează în mediŭ 1150 kgr., este decĭ o capacitate de 2760 tone saŭ 11040 tone anual. Totalul mărfurilor de înmagazinat în Galaţi este de 23700 tone import şi 14000 export; cum însă datele din străinătate probează că nu se întrepozitează de ordinar de cît a 6-a parte din mărfurĭ, magazia noastră e îndestulătoare, căcĭ permite întrepozitarea a maĭ mult ca a 4-a parte din 3 în 5 lunĭ.

4. *Casa de maşinĭ* cuprinde 5 productorie (cazane) de aburĭ. Aicĭ maĭ este şi o maşină Compound de 500 caĭ putere, pentru punerea în mişcare a benzilor ce conduc grînele; în fine o maşină dinamo-electrică pentru producerea lumineĭ electrice.

Asemenea pe cheiŭ e o macara fixă de 10000 kgr. putere şi una mobilă de 1500 kgr., precum şi o macara plutitoare de 40000 kgr. putere, destinată a servi în toate porturile Dunăreĭ.

5. *Hangarul de transit,* construit de lemn, cu suprafaţă de 1200 m. p. în total; el serveşte pentru clasarea, vămuirea şi plumbuirea mărfurilor, ce nu se pun în depozit.

Maĭ sunt apoĭ clădirĭ destinate a servi administraţieĭ docurilor, serviciuluĭ vamal, al găreĭ, pentru mostre şi camere de închiriat comercianţilor, pentru pompierĭ, corpul de gardă, etc.

Instituţiĭ de comunicare. — In Galaţi este oficiŭ telegrafo-poştal de întîia clasă, al 3-lea după Bucureşti, care produce statuluĭ un venit anual de 389554, leĭ 57 banĭ (budgetul 1890—91), şi anume: 201978 leĭ, 70 banĭ de la poştă şi 187575 leĭ, 87 banĭ de la telegraf. Cheltuelile făcute cu acest oficiŭ se ridică la 125404 leĭ pe an (1890). Pe anul 1896—97 venitul biurouluĭ a fost de leĭ 181596 din telegraf şi leĭ 185598 din poştă, afară de leĭ 53034 incasaţĭ la sucursală.

Drumul de fier are în Galaţi o gară principală, un arsenal şi un inspectorat de circumscripţie. In anul 1889 prin staţia de aicĭ s'a dat statuluĭ venit 1979784 leĭ, 76 banĭ.

Din anul 1887 funcţionează în Galaţi şi o reţea telefonică, care leagă primăria cu poliţia, localul pompierilor, comisiile şi parchetul.

Instituţiĭ financiare, de credit şi osebite societăţĭ private. — Afară de casieria generală a

judeţuluĭ, care face operaţiĭ anuale până la 13592445 leĭ 57 banĭ, aicĭ numărăm casa de economie a Statuluĭ, două percepţiĭ, vama, al căruĭ venit pe 1896—97 a fost de lei 4663956, 13 banĭ depozitul de tutun, sucursala Băncei Naţionale, Creditul Agricol şi societăţile private.

Casa de economie a Statuluĭ, alipită pe lîngă casierie, avea la finitul exerciţiuluĭ 1889/90 în judeţul Covurluiŭ 6232 librete (depunătorĭ), cu suma de leĭ 316201, banĭ 54. Cele două percepţiĭ din Galaţi, aŭ următoarele circumscripţiĭ: I cu cuartalele 1, 3 şi parte din al 2; iar a II restul din cuartalul 2 şi cuartalele al 4-lea şi al 5-lea. Biuroul vamal de Galaţi e al doilea din ţară, după venitul dat Statuluĭ. Aicĭ e şi reşedinţa inspectoratuluĭ circumscripţieĭ 4 vamală.

Prin depozitul de tutun s'a debitat în 1890 marfă de la toate articolele Regieĭ de leĭ 1693830 banĭ 35.

Sucursala Băncei Naţionale de Galaţi, înfiinţată în 1881, a pus în 1889 în circulaţie 18683428 leĭ, 7 banĭ, producînd beneficiŭ net 753162 leĭ, 22 banĭ.

Creditul Agricol de Covurluiŭ, constituit în 1882, avea împrumutată la 31 Decembrie 1890 suma de 630311 leĭ, 40 banĭ, la 6636 săteni.

Pe lîngă casele de credit personale, carĭ sunt numeroase în Galaţi, pe lîngă casa de economie a Statuluĭ şi Banca Naţională, funcţionează aicea din 1881 şi o Societate de economie, formată de un număr de acţionarĭ. In 1891 această societate avea 155 acţionarĭ cu 878 acţiĭ (à 10 leĭ una), reprezintînd un capital de 397973 leĭ, 23 banĭ.

Maĭ există apoĭ diferite societăţĭ private cu scopurĭ economice, de binefacere, artistice, literare, ştiinţifice şi distractive. Numărul lor e de 14.

Intocmirĭ electorale şi reprezintative. — Colegiile comunale cuprind 744 alegătorĭ în coleg. I şi 3630 în al II; din aceştĭ din urmă însă numaĭ 940 sunt direcţĭ, restul indirecţĭ carĭ votează prin delegaţĭ (60 la număr). Consilieriĭ comuneĭ Galaţi sunt în număr de 27, carĭ aleg din sînul lor primarul şi treĭ ajutoare; unul din consilierĭ e delegat la oficiul stăreĭ civile.

Alegătoriĭ pentru consiliul judeţan sunt aceiaşĭ ca şi la Cameră; aceştia aleg 25 consilierĭ, cîte 8 de colegiŭ.

Colegiul I de Covurluiŭ pentru deputaţĭ numără 335 alegătorĭ şi alege 2 reprezintanţĭ; colegiul al II (orăşenesc) are 1073 alegătorĭ şi alege 3 deputaţĭ; al III cu 730 alegătorĭ (451 direcţĭ şi 279 delegaţĭ) alege un deputat; alegătoriĭ indirecţĭ din Galaţi aĭ colegiuluĭ III sunt în număr de 2438, carĭ aleg 41 delegaţĭ.

Colegiul I de Senat numără 263 alegătorĭ, carĭ aleg 2 senatorĭ; iar al II cu 270 alegătorĭ, carĭ aleg tot 2 reprezintanţĭ. Numărul elegibililor la Senat în judeţul Covurluiŭ e de 55, din carĭ 44 în oraş şi 11 în judeţ.

Am arătat maĭ înainte că Camera de comerciŭ de Galaţĭ are 32 membri, 22 din Covurluiŭ, 8 din Tutova şi 2 din Fălciŭ. Alegătoriĭ comercialĭ din jud. Covurluiŭ sunt în număr de 280, din carĭ 79 din oraş şi 201 din comunele rurale.

Municipalitatea. — Comuna Galaţi, administrată de consiliul comunal prin delegaţiunea dată unuĭ primar şi la 3 ajutoare, este una din cele maĭ însemnate comune urbane ale ţăreĭ. Budgetul săŭ pe exerciţiul 1891—92 se cifrează la veniturĭ şi cheltuelĭ cu leĭ 1852389, banĭ 40, din carĭ 1666566 leĭ budgetul ordinar şi 185823 leĭ cel al pavajuluĭ. Venitul cel maĭ mare îl are de la taxa (acsizul) vinuluĭ indigen (450000 leĭ). Asupra aceşteĭ comunĭ apasă o datorie de leĭ 4290736, banĭ 29, din carĭ cel puţin 3500000 datorie lichidă şi necontestabilă.

In 1894—94 budgetul a fost de leĭ 2590873 banĭ 72, la veniturĭ şi cheltuelĭ.

Ca proprietăţĭ, com. aceasta are două moşiĭ: Ţiglina şi Şendreni, precum şi maĭ mult locurĭ pe malul Dunăreĭ închiriate cherestigiilor, căieĭ ferate şi pescarilor, diferite edificie şi locurĭ sterpe.

Administraţia judeţană şi poliţienească. — In Galaţi e reşedinţa prefectureĭ judeţuluĭ Covurluiŭ, care e prefectură de întîiul ordin; asemenea aicĭ este sediul Comitetuluĭ Permanent, ales din sînul consiliuluĭ general judeţean pentru a se ocupa în permanenţă cu afacerile gospodăreştĭ ale judeţuluĭ.

Poliţia urbeĭ Galaţi e condusă din un poliţaiŭ, ajutat de 7 comisarĭ, de carĭ 5 de cuartale (dispărţirĭ), unul la gara Galaţi, altul la gara Bărboşi, maĭ mulţĭ sub-comisarĭ, un comandant şi un sub-comandat de gardiştĭ, funcţionarĭ de cancelarie şi 150 gardiştĭ. Cheltuelile întreţinereĭ poliţieĭ în mică parte cad în sarcina statuluĭ, cea maĭ mare parte însă le suportă comuna. Totalul acestor cheltuelĭ e de 208960 leĭ pe an (din carĭ 192040 plătiţĭ numaĭ de com.).

Lucrărĭ tecnice de îmbunătăţire. — Pe lîngă cheiul de pe malul Dunăreĭ, oraşul Galaţi are următoarele marĭ lucrărĭ tecnice

de îmbunătăţire: canalurile de scurgere (égouts) şi alimentarea cu apă filtrată. Datînd de la 1872, canalurile de scurgere ocupă o întindere de 4530 m. liniarĭ, străbătînd stradele: Domnească, Mavromol, Tecuciŭ, Traian, Frumoasă, Brăileĭ, Sf. Ilie, Armeană, Căldărarilor şi Independenţeĭ.

Lucrările alimentăreĭ cu apă filtrată există tot din 1872; uzina hidraulică cu instalaţiile necesare sunt aşezate pe marginea Dunăreĭ, în valea Ţiglineĭ, la depărtare de 2 kil. de la oraş; rezervoarele, în număr de două, se află între barierele Tecuciŭ şi Brăila; lungimea totală a conductelor e de 28 kil. liniarĭ. In 1890 numărul abonaţilor era de 1037, osebit de morĭ şi fabricĭ; consumaţia anuală medie e de 390000 m. cubĭ de apă.

Instituţiĭ militare. — In Galaţi îşĭ aŭ reşedinţa (statul-major) corpul al III de armată, brigada a 3-a de artilerie, brigada a 2-a de cavalerie şi comandamentul flotileĭ. Ca armată locală, aicĭ e garnizoana regimentuluĭ 11 de Siret.

Flotila romînă îşĭ are toate serviciele sale principale în Galaţĭ; acestea sunt: 1. Comandamentul flotileĭ, 2. Personalul depozituluĭ diviziuneĭ echipajelor şi şcoaleĭ flotileĭ, 3. Inspectoratul porturilor şi, 4. Arsenalul. Numărul vaselor de războiŭ e de 24; maĭ sunt apoĭ şi 18 vase de servitute, carĭ ţin tot de flotila romînă. In dreptul cazărmeĭ flotileĭ, la Ţiglina, e şi portul de iarnă al flotileĭ.

Numărul căzărmilor e de 9.

Intreţinerea tuturor aşezămintelor şi grupărilor militare din Galaţi costă anual 2670195 l., 52 b.

Autorităţĭ internaţionale şi agenţiĭ de navigaţie. — In Galaţi îşĭ aŭ sediul două însemnate instituţiunĭ internaţionale: «Comisia Europeană a Dunăreĭ» şi «Comisia Mixtă a Prutuluĭ»; întîia înfiinţată prin tractatul din Paris (din 1856 Martie $^{18}/_{30}$) şi a doua prin «Stipulaţiunile privitoare la navigaţia Prutuluĭ» (din $^{3}/_{15}$ Decembrie 1866). Comisia Europeană, compusă până la 1878 din reprezintaţiĭ Austro-Ungarieĭ, Germanieĭ, Francieĭ, Mareĭ-Britaniĭ Italieĭ, Rusieĭ şi Turcieĭ (adică a puterilor marĭ), iar d'atuncĭ (tractatul de Berlin din 1 Iulie, 1878) şi din reprezintantul Romînieĭ, are ca scop al existenţeĭ sale înlesnirea şi privegherea navigaţieĭ pe Dunăre de la gurile eĭ până la Brăila; iar Comisia Mixtă a Prutuluĭ, compusă din delegaţiĭ Romînieĭ, Austro-Ungarieĭ şi Rusieĭ, are aceeaşi însărcinare internaţională pentru navigabilitatea Prutuluĭ. Budgetul Comisieĭ Europene a Dunăreĭ se cifrează la veniturĭ cu 3018908 leĭ, 36 banĭ şi la cheltuelĭ cu 2127352 leĭ, 69 banĭ; iar budgetul Comisieĭ Mixte a Prutuluĭ se balansează la veniturĭ şi cheltuielĭ cu 50963 leĭ, 45 banĭ.

In Galaţi funcţionează 15 consulate străine, dintre carĭ 7 ale puterilor marĭ Europene (4 consulate generale) şi restul ale puterilor de al doilea ordin, şi anume: Belgia, Grecia, Suedia-Norvegia, Olanda, Spania, Danemarca şi Elveţia, precum şi al Statelor-Unite ale Americeĭ-de-Nord.

In fine aŭ în acest oraş agenţiĭ următoarele societăţĭ străine de navigaţie: «Danubiană Austro-Ungară», «Lloydul Austro-Ungar», «Societatea Rusă», «Fraissinet» (franceză) şi «Florio Rubatino» (italiană). Societăţile Danubiană şi Rusă aŭ şi inspectorate în Galaţi.

Amintirĭ istorice. — Numirea oraşuluĭ Galaţi s'ar trage după uniĭ de la un popor numit Galiĭ, ce aŭ trecut pe aicĭ şi ar fi zidit o cetate cu numele Galatilor; alţiĭ susţin că ar veni de la o colonie numită Kalatii (Κάλλατιαωυ saŭ Γαλλατι), fugită aicĭ în urma uneĭ înfrîngerĭ suferită de la Bizantinĭ. Maĭ este o altă versiune, deşi neîntemeiată pe fapte istorice irecuzabile, cum că Impăratul Constantin-cel-Mare, întronatorul creştinismuluĭ, orîndui în anul 313 pe Cocceus Galatus, vicar în aceste locurĭ, îĭ fundă o reşedinţă de vicariat care, păstrînd numele săŭ, se chiema la început Urbs Galati, maĭ în urmă Galati, apoĭ Galaţi.

Opinia precumpănitoare însă înclină către originea galică a acestuĭ oraş; într'un asemenea caz vechimea sa numără peste 2163 anĭ.

Se aminteşte încă, după un document din anul 1134 d. Chr. despre un principat al Bîrladuluĭ, cu prinţul Ivanco Rotislavicĭ, care cuprindea între altele oraşele: Bîrlad, Tecuciŭ şi Galaţi, numit fiind acest din urmă Haliciul-Mic. Prinţul Rotislavicĭ fiind supus Regatuluĭ Galiţieĭ, numită atuncĭ Haliciul, pare că de aicĭ s'ar fi dat numirea de Haliciul-Mic oraşuluĭ Moldoveĭ de jos Galaţi.

Printre republicele romane înfiinţate în Dacia-Traiană la începutul invaziilor barbare, se susţine (după G. Asachi) că era şi Republica Galaţilor, care se menţinu, fie sub acest nume fie sub al Capul-Bouluĭ, până către 1288 d. Chr., cînd toate aceste republicĭ formară Domnia Moldoveĭ sub Dragoş-Vodă. Despre asemenea republică aminteşte şi N. Bălcescu; natura eĭ se crede a fi fost aristocra-

tică, ca şi a Veneţieĭ, Piseĭ şi Genueĭ.

După constituirea Principatuluĭ Moldoveĭ, despre Galaţi se aminteşte în diferite împrejurărĭ ale istorieĭ noastre naţionale. In timpul luĭ Alexandru-cel-Bun, pe aicĭ trecu Ioan, fiul luĭ Ioan Paleologul, Impăratul Bizantin, petrecut fiind de Domnul Moldoveĭ până la Galaţi; oaspetele luĭ Alexandru-cel-Bun, cum ajunse împărat, trimise Domnitoruluĭ Moldoveĭ titlul de rege şi coroană imperială, iar mitropolituluĭ ţăreĭ mitră patriarhală (1429).

La 1418, dintre cele 3000 familiĭ armene, alungate din ţara lor şi stabilite în Moldova, multe s'aŭ aşezat şi la Galaţi. In 1527, cînd Petru Rareş fu ales Domn al Moldoveĭ, el se găsea la Galaţi cu năvoadele. La 1541 Alexandru al III Vodă Cornea fu ucis de boerĭ aicĭ; fapt ce atrase mînia luĭ Petru Rareş, devenit Domn a doua oară şi pedepsi cu moarte grea şi cumplită pe omorîtorĭ, punînd în acelaşĭ timp hatman la Galaţi pe Petru, fiul luĭ Vartic, carele a fost şi pîrcălab la Suceava.

Arhidiaconul Paul din Aleppo, în descripţia Moldoveĭ (1650-60) spune că veni în Moldova însoţind pe Macarie, patriarhul Antiohieĭ, care debarcă la Galaţi, unde fu primit cu marĭ onorurĭ bisericeştĭ. Acest oraş, după spusa sa, avea pe atuncĭ 8 bisericĭ, maĭ toate de piatră, dintre carĭ cea maĭ vechiă era Maica-Precista.

In 1651 Tătariĭ din Crimeea loviră, între alte oraşe, şi Galaţi. La 1659 Radu-Mihnea, Domnul Munteniеĭ, aliat cu Racoţi, Domnul Transilvanieĭ, arzînd şi jăfuind toate cetăţile ocupate de Turcĭ din stînga Dunăreĭ, aceeaşĭ soartă avu şi Galaţi. La 1702 Duca Constantin-Vodă, în a doua sa domnie, zidi şi înzestră în acest oraş mănăstirea Mavromol. Sub domnia luĭ Nicolae Mavrocordat, tîrgul Galaţi fu aprins de salahoriĭ îmbătaţĭ din Ţara-Muntenească, ce mergeaŭ la Vozia. La 1709 aice se întîlneşte mazilitul Domn Nicolae Mavrocordat, ce mergea la Constantinopol, cu înlocuitorul săŭ Dimitrie Cantemir. Mazeppa, hatmanul Cazacilor, murind la Tighina în 18 Martie 1710, fu îngropat la biserica din satul Varniţa; d'acolo în urmă fu transportat la Galaţi şi înmormîntat după uniĭ la biserica Sf. Gheorghe, iar după alţiĭ la Maica-Precista.

Pe la 1711 (după Dimitrie Cantemir), Galaţi era cea maĭ mare piaţă de negoţ din toată Dunărea; aice debarcaŭ vase nu numaĭ din locurile vecine Măreĭ-Negre, din Crimeea, Trepizonda, Sinope, Constantinopol, dar chiar din Egipet şi însuşĭ Barbaria, şi se întorceaŭ în ţările lor încărcate cu lemne din Moldova, stejar, brad, cum şi miere, ceară, sare, unt, nitru şi bucate, din carĭ nu puţin folos scoteaŭ locuitoriĭ Moldoveĭ.

In 18 Iulie 1711 nişte Turcĭ, Lazĭ şi Tătarĭ aŭ robit şi jăfuit pe toţĭ locuitoriĭ adunaţĭ la biserica Sf. Gheorghe din Galaţi; jaful şi ruina aŭ fost generale apoĭ, chiar morţiĭ aŭ fost desgropaţĭ şi jăfuiţĭ; bisericile rămase numaĭ piatra; oraşul era pustiŭ de foc şi rîpire.

La 1727, Grigore-Ghica, numit Domn al Moldoveĭ, a venit de la Brăila la Galaţi cu şeicĭ şi a fost primit aice cu mare alaiŭ. La 1739 Domnul fugi la Galaţi, îndată după intrarea feldmareşaluluĭ Münich la Iaşi.

Galaţi tot-de-a-una a fost punctul pe unde Domniĭ intraŭ în Ţară, cînd se întorceaŭ cu Domnia de la Constantinopol, şi aice eraŭ primiţĭ de înalţiĭ dregătorĭ aĭ Ţăreĭ.

La 20 Noembrie 1769, Galaţi fu cuprins de armată rusă comandată de colonelul Fabricius din corpul luĭ Romanzoff. La 1776, din ordinul Porţeĭ, Domniĭ Moldoveĭ şi Munteniеĭ construiesc la Galaţi cîte un galion (de $41^1/_2$ coţĭ de lung), armat cu tunurĭ. Sub domnia Fanarioţilor, Galaţi fu de multe-orĭ ocupat de Turci şi, din cauza deselor războae ruso-turce, fu împiedecat în progresul săŭ. La 1789 aice fu o mare bătălie, în care Turciĭ fiind bătuţĭ, Ruşiĭ ocupară oraşul. La 11 August 1791, la Galaţi, se subscriŭ preliminarele păceĭ. La 1809, luna August, prin dreptul Galaţilor Ruşiĭ trec Dunărea contra Turcilor.

La 21 Februarie 1821 o răscoala sîngeroasă contra Turcilor are loc aice; maĭ mulţĭ Turci sunt ucişĭ de căpitanul Vasile Caravia; oraşul e ars în parte. La 25 Februarie 1821 din Galaţi prinţul Alexandru Ipsilante dă proclamaţia sa către eliniĭ emigraţĭ. In luna Maiŭ 1821, din cauza Eterieĭ, Turciĭ fac mare măcel în Galaţi, într'o luptă de 16 ore, ard şi jăfuesc totul, afară de localul consulatuluĭ austriac, unde se refugiase cîţĭ-va creştinĭ.

Pe la 1826, comerciul Galaţilor şi al Moldoveĭ întregĭ era monopolizat de o companie turcă a Capanlîilor din Constantinopole, care fixa preţurĭ după plac şi oprea orĭ-ce concurenţă.

La 22 Martie 1854, generalul rus Lüders pe aice trece Dunărea. După retragerea Ruşilor, oraşul Galaţi e ocupat de Nemţĭ. După tractatul din Paris (1856), Galaţi devine reşedinţa Comi-

sieĭ Europene a Dunăreĭ. La 12 Aprilie 1877 eclerorii generaluluĭ rus Skobeleff ocupă orașul. La 10 Iunie, același an, o parte din corpul generaluluĭ Zimmermann trece Dunărea pe la Galați. In 1883 se desființează porto-francul, după o viață semi-seculară (1834 sub Mihail Sturdza-Vodă). La 1887 se începu construirea docurilor.

Din punctul de vedere militar, peninsula Galaților a fost tot-d'a-una poziție strategică de mare interes. In epoca de mărire a Moldoveĭ, aicĭ era reședința. Vătășeiĭ călărașilor de Galați trebuiaŭ să știe turcește și se întrebuințaŭ în transportul depeșilor. Șefiĭ ținutuluĭ acestuia se numeaŭ în vechime pîrcălabĭ. Din Galați aŭ obîrșia: primul Domnitor al Romînieĭ-Unite, Alexandru I. Cuza, și demnul săŭ consilier și cooperator, Costachi Negri.

Galați, *stație de dr. d. f.,* jud. Covurluiŭ, pl. Siretul, căt. Galați, pe linia Barboși-Galați, pusă în circulație la 13 Septembrie 1872. Se află la 12 kil. de Barboși. Inălțimea d'asupra nivelului măriĭ de 6^{m},60. Venitul acesteĭ stațiĭ pe anul 1896 a fost de 2221574 leĭ, 76 banĭ.

Galați, *vad,* pe unde coboară muchea Baldovinești drumul Brăila-Galați, în com. Cazasul, jud. Brăila.

Galaților (Grindul-), *grind* saŭ *loc ridicat de asupra stufuluĭ înconjurător,* în jud. Tulcea, pl. Măcinul, com. Pisica, în partea de N. a plășeĭ și V. a comuneĭ; se desface din Grindul-Gemeneĭ; se întinde spre E.; are 25 hect. întindere; se află situat în fața Galaților.

Galațul, *sat,* pe moșia cu același nume, jud. Dorohoiŭ, com. Hilișeul, pl. Coșula, numit și Hilișeul-Galați, cu 7 familiĭ, saŭ 20 suflete.

Proprietatea e a fraților Adam. Calitatea pămîntuluĭ în parte e bună. Săteniĭ nu sunt împroprietărițĭ. Proprietatea are 199 hect., 8 ariĭ, cîmp și 42 hect., 97 ariĭ, pădure.

Apele ce trec pe moșie sunt: rîul Jijia și pîrîul Obreja. Hotarele cu: Dersca, Hilișeul-Gafencul, Hilișeul-Curtul și Ibănești.

Galbaza, *vale,* în pădure, între dealurile Chirivoaia și Hulmul, pe moșia Orășeni, com. Curtești, pl. Tîrgul, jud. Botoșani.

Galben (Plaiul-), *colină,* în județul Buzăŭ, com. Rușiavățul, căt. Ursoaia, acoperită de fîneață.

Galbena, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, situată în com. Malaia, plaiul Cozia, jud. Vîlcea, în suprafață de 50 hect.

Galbena, *petic de pădure* de stejar, pe proprietatea Vatra Mănăstireĭ Glavaciocul, pendinte de com. Fierbinți, jud. Vlașca.

Galbena, *trecătoare* spre Transilvania, numaĭ vara și numaĭ cu piciorul, în jud. Vîlcea. De la această trecătoare și până la Piscul-Galben, cea maĭ apropiată trecătoare, sunt 10 kilometri.

Galbeni, *com. rur.,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-j., spre S. de orașul Roman, la o depărtare de 20 kil. de el și de 19 kil. de reședința plășeĭ. Este așezată pe șes. E formată din satele: Buciumeni-Precisteĭ, Cotul-Grosuluĭ, (Corduneni), Filipești și Galbeni, cu reședința com. în satul Galbeni. Are 316 familiĭ, saŭ 1028 suflete, din carĭ 300 contribuabilĭ. Știŭ carte 122 persoane. Locuesc în 248 case. Populația este romînă, afară de 7 familiĭ de Evreĭ. In coprinsul com. se găsesc grădinăriĭ multe. Locuitoriĭ posedă 700 vite marĭ cornute.

Sunt 2 bisericĭ: una de zid și alta de lemn; o școală primară mixtă, care în 1896—97 a fost frecuentată de 52 elevĭ (41 băețĭ și 11 fete).

Această comună formează cu comunele: Onișcani, Cîrligi și Bahna o circumscripție fiscală.

Venitul anual al comuneĭ este de leĭ 3704,90 și cheltuelile de leĭ 3560.

Pe teritoriul comuneĭ este stațiunea drumuluĭ de fer Galbeni, la o depărtare de 2 kil. de satul Galbeni.

Galbeni, *sat,* jud. Bacăŭ, plasa Bistrița-d.-j., com. Valea-Seacă, situat pe malul drept al Siretuluĭ, aproape de confluența luĭ cu Bistrița și la o depărtare de 6 kil. de satul Valea (școală).

Are o biserică catolică, fondată în 1862 de locuitorĭ; 2 cîrciumĭ. Capĭ de familie sunt 124, saŭ 379 suflete.

Vite sunt: 26 caĭ, 75 vite cornute și 41 porcĭ.

Galbeni, *sat,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-j., com. Galbeni, pe malul drept a pîrîuluĭ Galbeni, spre S. de orașul Roman, la o depărtare de 20 kil. de el și de 19 kil. de reședința plășeĭ. Are 140 familiĭ, saŭ 458 suflete, din carĭ 140 contribuabilĭ; știŭ carte 89 persoane; locuesc în 107 case. Populația este romînă afară de 6 familiĭ Evreĭ. Este reședința comuneĭ Galbeni. Se lucrează cărușe și frînghiĭ. Se cultivă mult ceapa și varza.

Sunt 319 vite marĭ cornute.

Are o biserică de zid; o şcoală primară mixtă, care în 1896—97 a fost frecuentată de 52 elevĭ (41 băeţĭ şi 11 fete).

Este legat cu oraşul Roman prin şosea şi prin drum de fier. La 2 kil. de acest sat este gara Galbeni.

Galbeni, *sat*, face parte din comuna Valea-Rea, pl. Zeletinul, jud. Tecuciŭ. Situat pe coasta dealuluĭ Vladnicul, în centrul comuneĭ şi în partea dreaptă a rîuluĭ Zeletinul.

Aicĭ este reşedinţa comuneĭ Valea-Rea.

Are o populaţie de 77 fam., saŭ 266 suflete.

In sat se află şcoala care datează de la anul 1859. Se frecuentă de 34 copiĭ (29 băeţĭ şi 5 fete).

Se află o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, făcută de zid cu spesele locuitorilor, la 1833; s'a reparat în 1872.

Locuitoriĭ sunt răzeşĭ. Comerciŭ se face de 3 cîrciumarĭ.

Satul are o vechime de 163 anĭ, şĭ-a luat numele de la Fătu Galben, nepotul luĭ Ursu Vartic. Dăm aci uricul luĭ Grig. Ghica cu privire la moşia Galbeni:

Facem ştire pe cum iaŭ părîţiĭ de faţă înaintea Domnieĭ Mele şi a tot sfatuluĭ nostru, Tofana, fata luĭ Dumitraşcu Vornic, nepoata luĭ Vartic Vornic cu Onofreiŭ Egumenul de la Soveja şi cu Ştefan Oanică şi Constantin Ursu şi Ştefan Ralea şi cu alţĭ răzeşĭ din Galbeni pentru satul Galbeni, ce este pe Zeletin la jud. Tecuciŭ.

Jeluind Tofana cum că ea are moşie maĭ multă decît alţĭ răzeşĭ, şi acum îĭ împresoară părţile eĭ fără dreptate, decĭ Domnia Mea i-am socotit şi i-am rînduit la cinstitul părintele rugătorul nostru kir Antonie Mitropolit şi sfinţia sa Daniil Episcopul de Roman şi la dumnealuĭ cinstit boer credincios Ilie Cantacuzin vel Logofăt, ca să ia seama cu dreptate, decĭ fiind eĭ de faţă şi luîndu-le seama cu amănuntul pe scrisorile ce le-a arătat, aŭ dovedit din o mărturie ce au arătat-o Egumenul de Soveja, făcută de Fărcaş Sulger, staroste de Tecuciŭ şi Gheorghe Bogdan, pîrcălab de Tutova, într'o carte scria că aŭ ales părţile de moşie Ursuluĭ Vartic a 8-a parte din Galbeni, moşia de baştină partea moşuluĭ săŭ Fătul Galben, şi aŭ maĭ avut şi cumpărăturĭ 2 bătrînĭ şi jumătate şi o vie cu pomĭ, şi loc din bătrîniĭ ce aŭ cumpărat de la Druma şi de la fraţiĭ luĭ fecioriĭ Danciuluĭ, fratele luĭ Fătu Galben, şi a 2 bătrînĭ ce aŭ cumpărat de la Zaharia şi de la Ç.... şi de la alţĭ nepoţĭ aĭ lor fecioreĭ Armenceĭ, sora Fătuluĭ Galben şi a Danciuluĭ, şi jumătate din al treilea bătrîn ce aŭ cumpărat de la Vasie, feciorul Băticăĭ, nepot luĭ Grigore, fratele Fătuluĭ Galben şi a Danciuluĭ şi a Armancăĭ, care bătrînĭ se mărgineşte în partea de sus despre partea Zlateĭ, aşişderea şi o vie cu pămînt şi loc aŭ cumpărat de la Ursu Lopată din bătrînul Muşăĭ, sora acestor bătrînĭ, care aceasta o împarte cu Ţară-Lungă, şi făcînd Ursu Vartic un schit la Galbeni, l'aŭ închinat la mănăstirea Soveja, cu aceĭ 2 bătrînĭ şi jumătate şi cu voia şi cu locul cît este cumpărat. Iar a 8-a parte, scrie maĭ sus aicea, nu a dat-o monastireĭ, ci a rămas în mîna Tofaneĭ. Decĭ sfinţia lor şi cu dumnealor vel Logofăt, i-am socotit şi i-am judecat, monastirea Soveja să-şĭ ţie schitul de la Galbeni şi cu 2 bătrînĭ şi jumătate şi cu viea şi cu locul pe care i-aŭ dat danie Ursu Vartic. Iar Tofana să-şĭ ţie a 8-a parte moşia de baştină, iar cît maĭ trece peste acele părţĭ, acea moşie să o ţie răzeşiĭ carĭ maĭ sus scrie. Iar la părţile monastireĭ şi a Tofaneĭ să nu se amestece; de aceea decĭ Domnia-Mea văzînd că cu dreptate i-aŭ judecat, am dat şi de la Domnia-Mea această carte Tofaneĭ, nepoateĭ luĭ Ursu Vartic, ca să-şĭ stăpînească de acum înainte a 8-a parte din Galbeni, partea moşuluĭ săŭ Vartic, cu pace, care parte a fost luĭ moşu-săŭ Vartic de baştină, de la moşu-săŭ Fătu Galben, şi aceasta să nu se maĭ pîrască peste cartea Domnieĭ-Mele.

7238 (1730) Ghenarie 7.

(L. S.) Isc.: *Gr. Ghica.*

Galbeni, *staţie de dr. d. f.*, judeţul Roman, pl. Siretul-d.-j., căt. Galbeni, pe linia Bacăŭ-Roman, pusă în circulaţie la 13 Septembrie 1872. Se află între staţiile Fîntînele (8.9 kil.) şi Secueni (11.2 kil.). Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ: 160m.,66.

Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 126978 leĭ, 83 banĭ. O şosea care pleacă peste rîul Siret în pl. Fundul şi o alta spre V. în pl. Siretul-d.-j. înlesnesc comunicaţiunea cu această gară. Aicĭ este un oficiŭ poştal-rural pentru plasa Siretul-d.-j.

Galbeni, *pîrîŭ*, ce curge prin comuna Galbeni, pl. Siretul-d.-j., jud. Roman. Izvoreşte de lîngă satul Ruptura, curge de la N.-V., către S.-E., trece prin satele: Galbeni şi Buciumi şi se varsă la extremitatea de S. a judeţuluĭ, în pîrîul Turbata, pe dreapta.

Galbeni, *pîrîŭ*, jud. Tecuciŭ, izvoreşte din Rîpa-Cocoşuluĭ, udă satul Galbeni, în partea de S.-E. şi se varsă în partea dreaptă a Zeletinuluĭ, în raionul com. Valea-Rea.

Galbeni, *pîrîiaş*, curge în raionul com. Hurueşti, pl. Berheciuluĭ, jud. Tecuciŭ.

Galbenul, com. rur. în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-j., pe Pîrîul-Galben.

Şĭ-a luat numele de la locuitoriĭ veniţĭ din com. Slobozia-Galbenul, şi stabiliţĭ aci.

Este aşezată în partea de S. a jud., la 21 kil. spre S.-E. de oraşul Rîmnicul-Sărat, şi în partea de V. a plăşeĭ, la 4 kil. spre S.-V. de Bălăceanul, reşedinţa plăşeĭ.

Comune învecinate sunt: Slobozia-Galbenul, la 3 kil.; Drogul şi Jîrlăul, la 7 kil.; Nisipurĭ, la 11 kil.

Se mărgineşte la N. cu Ghergheasa, la E. cu Drogul, la N.-V. cu Bălăceanul, la S.-E. cu Jîrlăul, despărţit prin lacul Jîrlăul, la N.-E. cu Amara.

Este o com. de cîmp; nu are dealurĭ, ci numaĭ malurile Pîrîuluĭ-Galben.

Pîrîul-Galben (o parte din pîrîul Valea-Bouluĭ) o udă la E., formînd la N. Heleşteul-Galben; maĭ sunt şi 57 puţurĭ (15—20 metri adîncime).

Cătunele, carĭ o compun sunt: Galbenul, reşedinţa, la N., Păntecani, la S.-E.

Suprafaţa comuneĭ este de 3945 hect., din carĭ 45 hect. vatra comuneĭ, 594 hect. ale locuitorilor, 3306 hect. ale particularilor.

Populaţiunea comuneĭ este de 250 familiĭ, saŭ 973 suflete: 487 bărbaţĭ, 486 femeĭ; 210 căsătoriţĭ, 527 necăsătoriţĭ, 36 văduvĭ.

Ştiŭ carte 146 persoane.

In com. este o biserică, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, Naşterea sf. Ioan şi sfînta Ecaterina, zidită în 1842 de marele paharnic Enache Papazol; are 17 pogoane pămînt şi e deservită de 1 preot şi 1 paracliser.

Este o şcoală, fondată în 1872, de proprietarul, Toma Tîmpeanu, condusă de 2 învăţătorĭ şi frecuentată de 62 elevĭ.

Căile de comunicaţie sunt drumurile vecinale: spre Drog-Vişani; spre Jîrlăŭ-Nisipuri; spre Slobozia - Galbenul - Bălăceanul-Rîmnicul-Sărat.

Sunt 182 contribuabilĭ.

Veniturile com. sunt de 8928 leĭ, 13 banĭ; iar cheltuelile de 6767 leĭ, 99 banĭ.

Galbenul, *sat,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-j., cătunul de reşedinţă al com. Galbenul, aşezat pe malul stîng al Pîrîuluĭ-Galben saŭ Valea-Bouluĭ, în partea de N. a comuneĭ; are o întindere de 30 hect., cu o populaţie de 220 familiĭ, saŭ 853 suflete, din carĭ 160 contribuabilĭ; ştiŭ carte 138 persoane; are o biserică şi o şcoală.

Galbenul, *moşie,* în jud. Buzăŭ com. Cochirleanca; vezĭ Aria.

Galbenul, *munte,* jud. Argeş, pl. Loviştea, com. Cîineni, proprietatea Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti, pendinte de Schitul Fedeleşoiŭ; are o arendă anuală de 445 leĭ împreună cu muntele Vameşoaia, asemenea proprietatea Eforieĭ.

Galbenul, *munte,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani, acoperit cu brazĭ.

Galbenul, *pisc,* în raionul comuneĭ Frînceşti, pl. Oltul-d.-s., jud. Vîlcea.

Galbenul, *numire vechĭe a rîuluĭ* Ialomiţa. Se maĭ numea şi Galbeniţa.

Galbenul (Baia-de-Fier), *pîrîŭ,* în jud. Gorj, plaiul Novaci, izvoreşte din muntele Păpuşa şi se formează din împreunarea maĭ multor izvoare. Ţărmul drept îĭ e format de munţiĭ: Muşetoiul, Corneşiul - Mare, Florile - Albe, Dealul-Berza, Măgura, Dealul-Băiĭ şi Lupeşti; iar ţărmul stîng de munţiĭ: Stănişoara, Zănoaga, Poenari, Catalinul (Piatra-luĭ-Ursu), Gura-Poteculuĭ, Dealul-Păducelul, Mirusa şi Sorba.

La origine, curge către S.-V. apoĭ către S., şi, în fine către S.-V. Udă comunele: Baia-de-Fier, Poenari, Bumbeşti-Piţicul, Cîrligei, şi se varsă în Gilort la cătunul Bălceşti, ce face parte din com. Cîrligei. Lîngă Bumbeşti-Piţicul, primeşte pîrîul Cernădia. Pănă la Bumbeşti-Piţicul, are 2 podurĭ: la Bumbeşti şi la Baia-de-Fier.

Galbenul, *pîrîŭ,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani, izvoreşte din muntele cu acelaşĭ nume şi se varsă în apa Cerneĭ.

Galbenul, *pîrîŭ,* în com. rur. Căzăneşti, pl. Motrul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Galbenul, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-j., com. Galbenul. o parte din pîrîul Valea-Bouluĭ. Udă com. la V., unde formează heleşteul Tîmpeanul, de la numele proprietaruluĭ Toma Tîmpeanu, care l'a făcut.

Galbia, *fost sat,* în 1828, jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., com. Şopotul.

Galbina, *ramură din muntele* Moldoveanul, jud. Muscel, pe care se află munţiĭ Scărişoara, Valea-Lungă, Movrea, Basa, Lespezile şi Clăbucetul, din care se coboară în com. Nucşoara, jud. Muscel.

Galbiniţa, *baltă,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., com. Valea-Seacă, formată prin revărsările Siretuluĭ pe malul săŭ drept.

Galdaele, *sat,* face parte din com. rur. Măranţeĭ, pl. Siul-d.-s., jud. Olt, situat pe malul stîng al Imigonuluĭ, 1 kil. departe de reşedinţa com. Are o populaţiune de 243 suflete.

Locuitoriĭ posedă: 52 boĭ, 25 vacĭ, 380 oĭ, 27 caĭ şi epe, 58 porcĭ.

Are o biserică întreţinută de stat, cu numele de Schitul-Comaniĭ, cu hramul Cuvioasa-Paraschiva, zidită la anul 1859 şi reparată de locuitorĭ la 1892.

Galeanul, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., de pe teritoriul com. Bîrsăneşti.

Galeanul, *deal*, jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, com. Tîrgul-Ocna, situat la V. satuluĭ Gioseni.

Galeanul, *pîrîŭ*, jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, com. Tîrgul-Ocna; face limita între com. Tîrgul-Ocna și com. Tîrgul-Trotuș și se varsă de-a stînga Trotușuluĭ.

Galeri. Vezĭ Otești, sat, jud. Bacăŭ.

Galeşul, *sat*, cu 602 suflete, jud. și pl. Argeș, face parte din com. rur. Brătieni-Galeșul; are o biserică, cu hramul Intrarea în Biserică, cu un preot, un cîntăreț și un paracliser.

Galeşul, *numele* popular al *com*. Marotinul-d.-s., pl. Balta-Oltul de j., jud. Romanați.

Galeşul, *lac*, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-j., com. Mîrșani, în N.-E. com.; nu are scurgere.

Galicea, *com. rur.*, jud. Dolj, pl. Băilești, la 55 kil. de Craiova și la 10 kil. de reședința pl. Băilești.

E situată pe loc șes, la poalele dealuluĭ Smărdăcețiul, la 30 kil. de Dunăre.

Se învecinește la N. cu com. Rudari, la S. cu com. Băilești, la E. cu Galiciuica și la V. cu Moțăței.

Limita linieĭ de S. începe din hotarul Moțăței și merge în linie dreaptă spre E. până la hotarul Băilești.

Limita linieĭ de E. începe din tabia com. Galiciuica și merge drept spre S. până în viile Băileștenilor, de unde se îndreptează către V. tot în linie dreaptă până la Măgura-Buzatuluĭ, apoĭ iar spre S. până în hotarul Băilești.

Limita linieĭ de V. începe din Hotarul Rudari, numit M.-Gura-Pietroaseĭ. Merge în linie dreaptă către S. până în hotarul Pisculețul.

Terenul com. este accidentat de dealul Smărdăcețiuluĭ, cu o înălțime de 10 m., plantat cu viĭ; acest deal este în legătură cu dealurile Rudariuluĭ, Carauleĭ și Vîrtopuluĭ.

Com. este udată de pîrîul E-ruga, ce vine din com. Rudari, curge pe la poalele Smărdăcețiuluĭ și se pĭerde pe moșia Galicea-Mare, aproape de Fîntîna-Niță, după ce a curs în direcțiunea V.-E.

Pe șesul com. e un lac numit Cilieni, ce ține din hotarul Băilești până în com. Moțăței, și care are o lungime de 400 metriĭ și lățime de 18 metri, și în care se găsește o cantitate mare de pește.

Comuna a fost fondată de niște familiĭ, numite Caliciĭ, din cauză că eraŭ hoțĭ; la început, adică la anul 1693, s'aŭ așezat pe locul numit Fîntîna-din-Siliște, dar apoĭ, îmulțindu-se, s'aŭ mutat pe locul șes, numit Găinoasa, pe lîngă Eruga; de aci, din cauză că locul era mlăștinos, s'aŭ mutat pe locul numit Fîntîna-Bouluĭ, unde se află și astăzĭ com. De la familiile Calicilor s'a numit com. Galicia și, spre deosebire de Galiciuica, s'a numit Galicea-Mare.

Un drum vechiŭ numit Olacul, trece din spre Craiova spre Calafat, străbătînd com. Galicea. Pe acest drum aŭ trecut armatele ruse pentru a se duce la Cetatea (1853).

In com. se află o biserică, cu hramul Sf. Gheorghe și Sf. Paraschiva, zidită de locuitorĭ.

Sunt 2 școlĭ: una de băețĭ, care funcționează din 1859 și a doua de fete, care funcționează din 1889, Noembrie 1.

Localul școaleĭ de băețĭ este de zid. Are o împrejmuire de 0,2500 hect. Localul școaleĭ de fete este închiriat. Școala de băețĭ are un învățător, iar cea de fete o învățătoare. Școala de băețĭ a fost frecuentată în 1892-93 de 106 băețĭ; cea de fete de 30 fete. In vîrstă de școală sunt 850 copiĭ. Știŭ carte 323 persoane, 273 bărbațĭ și 50 femeĭ.

Populația com. este de 4011 locuitorĭ, din carĭ 3123 bărbațĭ și 888 femeĭ. După legea rurală din 1864 sunt 554 locuitorĭ împroprietărițĭ, iar după cea din 1879 sunt 541 însurățeĭ.

Sunt 596 case și 189 bordee. Casele sunt făcute din gard lipit, din paiante și din zid. Toate casele și maĭ toate bordeele aŭ grădină pe lîngă ele.

Suprafața com. este de 19730 pog., din carĭ: 17730 pog. pămînt arabil, 2000 pog. izlaz.

Moșia se numește Galicea-Mare. Are o întindere de 16000 pog., cu un venit de 300000 leĭ; aparține principeluĭ Gheorghe Bibescu. Locuitoriĭ aŭ o proprietate de de 3730 pog.

Viile aparțin locuitorilor și principeluĭ G. Bibescu. Ele aŭ o întindere de 316½ hect. și daŭ vin roșu.

Piatră se scoate din Dealul-Smărdăcețiul.

In com. sunt 3 morĭ pentru măcinat, din carĭ 2 cu aburĭ și una cu vite. Se găsesc stîne pe moșia prințuluĭ Bibescu, și se fabrică brînză de bună calitate.

Meseriașĭ sunt: 5 tîmplarĭ, 1 croitor și 6 cizmarĭ.

In com. sunt: 9 cîrciumĭ și 5 băcăniĭ; 14 comercianțĭ, din carĭ 3 ambulanțĭ.

Prin Galicea trec: calea județeană Craiova-Calafat, lungă de 83 kil.; calea naturală Galicea-Băilești, lungă numaĭ în comună de 4 kil; calea naturală Gali-

cea-Galiciuica, lungă de 3 kil.; calea naturală Galicea-Giubega, lungă de 8 kil.; calea naturală care duce la Vîrtopul; calea naturală care duce la Rudari, lungă de 6 kil. și cea spre Moțăței, de 5 kil.

Venitul com. pe anul 1893—94 a fost de 15608,20 leĭ și cheltuelile, de 15553,13 leĭ.

Animale: vite cornute 800, caĭ 110, oĭ 140, capre 21 și porcĭ 14.

Galicea, *sat*, cu 250 locuitorĭ, lîngă rîul Oltul, jud. Argeș, pl. Oltul; face parte din comuna rurală Galicea-Flămînda. Aicĭ este reședința primărieĭ; o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de un preot și un cîntăreț.

Galicea-Flămînda, *com. rur.*, în apropiere de vărsarea Topologuluĭ în rîul Olt, jud. Argeș, pl. Oltul, la 35 kil. de com. rur. Tigveni (reședința subprefectureĭ) și la 31 kil. de Pitești. Se compune din următoarele sate: Cocorul, Dealul-Misci-Ungureni, Dealul-Schituluĭ, Flămînda, Galicea, Ostroveni și Teiul, avînd 749 locuitorĭ.

In com. sunt: 5 bisericĭ, din care una e Schitul-Flămînda; o școală prim. rur.; 5 cîrciumĭ.

Budgetul comuneĭ, a fost în 1893 de 2637 leĭ la veniturĭ și de 2119 leĭ la cheltuelĭ.

După o publicație oficială (1887), această com. numără 225 contribuabilĭ și are un budget de 3900 leĭ la veniturĭ și de 3400 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor era în anul 1887 de 687 capete vite marĭ (654 boĭ și vacĭ, 33 caĭ) și de 1173 vite mărunte, (561 oĭ, 77 capre și 5 rîmătorĭ.)

Galicea-Mare, *sat*, jud. Dolj, pl. Băilești, com. Galicea-Mare, cu reședința primărieĭ.

Galicea-Mare, *moșie* particulară, jud. Dolj, pl. Băilești, com. Galicea-Mare, în întindere de 16000 pog. Aparține prințuluĭ Gh. Bibescu.

Galiciuica, *com. rur.* și *sat*, jud. Dolj, pl. Băilești, la 47 kil. de Craiova și la 14 kil. de reședința plășeĭ, com. Băilești.

E situată pe loc șes, avînd în centru o mică vale, numită Valea-Fîntînelor.

Se mărginește la V. cu com. Galicea-Mare, la E. cu com. Cioroiașul; la N., cu com. Giubega și la S., cu com. Băilești.

In com. sunt 8 movile. Restul terenuluĭ este șes, și acoperit cu plantațiĭ de viĭ.

Aci se află un mic smîrc care izvorește din teritoriul moșieĭ Galiciuica; are o întindere de 2 pog. și se scurge pe teritoriul moșieĭ Siliștea-Cruccĭ; în el se găsesc marĭ cantitățĭ de pește; de jur împrejurul smîrculuĭ este un izlaz ca de 160 pogoane.

La anul 1876, comuna a fost unită cu com. Giubega. A fost înființată la anul 1828, iar ca comună s'a organizat la anul 1836; primiĭ săĭ locuitorĭ aŭ fost fugițĭ aci din Cioroiul-Vechiŭ, din cauza rezbeluluĭ Ruso-Turc.

Pe teritoriul com. se află o localitate numită Cioroiul, chiar lîngă smîrcul ce se află în com.; aci a fost satul Cioroiul, care s'a spart, din cauza greutăților războiuluĭ Ruso-Turc de la 1828.

In jurul com. se află un șanț mare, pe lîngă care se spune că se află o mănăstire.

Un drum vechiŭ numit Drumul-Olaculuĭ, care duce de la Craiova la Calafat, trece prin Galiciuica.

In com. este o biserică, fondată de locuitorĭ la anul 1842 și reparată la anul 1861, deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ.

In tinda bisericeĭ se află următoarea inscripțiune:

> Această biserică s'a început din temelie la anul 1842 și s'a sfîrșit la 1846 de către... (Urmează numele fondatorilor).

Are o școală mixtă care funcționează din 1881, fiind întreținută de stat. Localul de zid a fost construit de comună.

In anul 1892—93 a fost frecuentată de 94 băețĭ și 87 fete. In vîrstă de școală sunt 300 copiĭ. Știŭ carte 285 bărbațĭ și 50 femeĭ.

Populația este de 1650 locuitorĭ: 860 bărbațĭ și 790 femeĭ. După legea rurală din anul 1864 sunt 196 împămînteniți, iar după legea din 1879 sunt 10 însurățeĭ.

Case sunt 202, făcute de bîrne; bordee sunt 113.

Cîrciumĭ sunt 4; băcăniĭ 6; comercianțĭ 10.

Suprafața teritoriuluĭ comunal este de 3619 pog., din carĭ 3360 pog. pămînt arabil, 90 pog. fînețe, 160 pog. viĭ.

Pe teritoriul com. sunt două moșiĭ, una numită Buhana și alta numită Izvoranul. Moșia Buhana a fost a statuluĭ, astă-zĭ este dată în loturĭ.

Viile aparțin locuitorilor și produc vin roșu.

Sunt în Galiciuica 4 lemnarĭ și 5 fierarĭ. Morĭ de aburĭ se găsesc pe moșia locuitorilor.

Locuitoriĭ își desfac productele la schelele Calafat, Cetatea și la orașul Craiova. Transportul îl fac cu carele și căruțele pe calea județeană Craiova-Calafat.

Prin comună trece o cale vecinală, precum și șoseaua județeană Craiova-Calafat, ce stră-

bate com. pe o lungime de 2 kilom.

Venitul com. pe 1893—94 a fost de 2255 leĭ și cheltuelile de 1805 leĭ.

Animale: vite marĭ cornute 114, oĭ 160 și caĭ 18.

Galiciuica, *moșie* particulară, județul Dolj, pl. Băilești, com. Galiciuica.

Galița, *sat,* în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, căt. com. Gîrlița, situat în partea V. a plășeĭ și cea N. a com., la 5 kil. spre N. de reședință, pe malul de E. al lacululuĭ Gîrlița, pe ambele malurĭ ale văeĭ Galița și la poalele V. ale dealuluĭ Galița. Are o întindere de 1888 hect., din carĭ 60 hect. ocupate de vatra satuluĭ; o populațiune de 109 familiĭ, saŭ 373 suflete, carĭ locuesc în 57 case.

Galița, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, de pe teritoriul com. Bogdănești.

Galița, *deal,* în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rur. Gîrlița, și pe al cătunuluĭ săŭ Galița; se desface din dealul Scorci; se întinde spre V., avînd o direcțiune generală de la E. spre V., printre văile Galița și Cuiu-Iuculuĭ, brăzdînd partea de N. a plășeĭ și pe cea centrală a comuneĭ; se ridică până la o înălțime de 66 m.; este acoperit cu cîte-va pădurĭ, tufărișurĭ și pășunĭ și pe la poale cu semănăturĭ.

Galița, *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, com. Onești, care se varsă de-a dreapta în Oituz, după ce udă satul Filipești.

Galițeĭ (Valea-), *vale,* în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rur. Gîrlița, și anume pe acela al cătunuluĭ Galița; se desface sub numele de Valea-Scorci, din poalele nordice ale dealuluĭ Scorci; merge prin dealurile Scorci și Canlî-Dere, făcînd întru cît-va hotarul între comunele Galița și Calnia; lîngă satul Galița ia numele de Valea-Galița și după ce a străbătut partea de N. a plășeĭ și pe cea de E. a comuneĭ, se deschide în iezerul Gîrlița, chiar lîngă satul Galița; pe valea sa merge drumul comunal Galița-Cuiugiuc.

Galul, *com. rur.,* situată în partea de N.-V. a jud. Neamțu și a plășeĭ Piatra-Muntele. Cu marginile sale despre N. formează hotarul despre pl. de Sus-Mijlocul (com. Pipirigul), iar cu marginele sale despre V., formează limita despre județul Suceava. Spre S. și E. se mărginește cu com. Călugăreni, de care în parte se hotărnicește prin cursul rîuluĭ Bistrița, iar în parte prin șira dealurilor Bostanul și Pîrvul. Pe teritoriul acesteĭ com. se găsesc stîncĭ de micaschist.

Terenurile sale în partea Bistrițeĭ sunt maĭ puțin accidentate de cît în partea despre N. și E., din care pricină și toată populațiunea comuneĭ este concentrată în această regiune.

Este formată din satele și cătunele: Galul, Gura-Dreptuluĭ, Pîrîul-Faguluĭ, Pîrîul-Galul, Poiana-Răchițeĭ, Ruseni, Săvinești, Topoliceni și Urși, avînd o populațiune de 342 familiĭ, saŭ 1701 suflete: 617 bărbațĭ, 618 femeĭ; 577 necăsătorițĭ, 562 căsătorițĭ, 94 văduvĭ, 2 divorțațĭ, 54 nevolnicĭ; 289 băețĭ, 324 fete; 18 străinĭ; 352 contribuabilĭ.

Dintre locuitoriĭ împroprietărițĭ în 1864, sunt astă-zĭ: 187 carĭ trăesc și-șĭ stăpînesc înșiși locurile lor; 32 ca urmașĭ, 2 locurĭ părăsite și ocupate de către alțiĭ; iar dintre locuitoriĭ împroprietărițĭ în 1878 sunt: 52 carĭ stăpînesc locurile lor, 11 ca urmașĭ, 7 locurĭ aŭ fost părăsite.

In această comună se află 2 bisericĭ (dintre care una în ruină), cu 2 preoțĭ și 6 dascălĭ, plătițĭ din fondurile comunale cu 100 leĭ; o școală, condusă de un învățător plătit de către stat; 1 brutar; 4 băcanĭ; 1 cojocar; 4 lemnarĭ; 4 fierarĭ; 1 cîrciumar; 4 rotăriĭ; 3 morarĭ, 2 pive pentru făcutul sucmanilor cu 2 găvane și 4 olăriĭ. Ocupațiunea de predilecție a locuitorilor e plutăria.

Budgetul comuneĭ e de 5026 leĭ și 60 banĭ la veniturĭ și 3510 leĭ și 63 banĭ la cheltuelĭ.

Comunicația cu satele vecine se face prin: rîul Bistrița (cu plutele), șoseaua județeană ce vine despre satul Bistricioara și trece în județul Suceava, precum și prin diferite potecĭ, carĭ duc în drumul Petru-Vodă.

Galul, *sat,* în jud. Neamțu, plasa Piatra-Muntele, com. Galul, situat pe partea stîngă a rîuluĭ Bistrița, la 64 kil. depărtare de orașul Piatra, în drumul șoseleĭ ce duce de la satul Bistricioara în jud. Suceava.

Are o întindere de 150 hect. 75 ariĭ, cu o populație de 48 familiĭ, saŭ 180 suflete, din carĭ 11 Evreĭ.

Sunt 56 contribuabilĭ.

In acest sat se află: 1 biserică, cu 1 preot și 2 eclesiarcĭ; o școală, frecuentată de 134 elevĭ; 1 fierărie; 4 olăriĭ.

Numărul vitelor se urcă la 356 capete, din carĭ: 200 oĭ, 32 vacĭ, 20 boĭ, 10 caĭ, 70 rîmătorĭ și 20 juncĭ.

Galul, *trup de moşie* (cu pădure), situat pe valea Bistriţeĭ, com. Galul, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu; este proprietatea statuluĭ care o arendează cu 12129 leĭ anual.

Galul, *pîrîŭ,* în jud. Neamţu, pl. Piatra-Muntele, com. Galul, format din două izvoare: unul care naşte din fundacul format de intersecţiunea ramurilor Razim şi Raiciul, în prelungirea munţilor Petru-Vodă, spre marginea com. Pipirigul (pl. de Sus-Mijlocul), şi altul care naşte dintre intersecţiunea ramureĭ Raiciul şi Pîrvul.

Curge în direcţiunea S.-E., vărsîndu-se pe stînga rîuluĭ Bistriţa, în dreptul satuluĭ Galul.

Galul (Pîrîul-), *sat,* în judeţul Neamţu, plasa Piatra - Muntele, com. Galul; are o populaţie de 13 familiĭ, saŭ 50 suflete, din carĭ 9 contribuabilĭ, toţĭ Romînĭ, carĭ se ocupă cu plutăria.

Vite sunt 104.

Galul-Pipirig (Munţiĭ-), *moşie* a statuluĭ, jud. Neamţu, arendată anual cu 40000 leĭ; este situată pe toată partea nord-vestică a judeţuluĭ, cuprinsă pe comunele Galul şi Pipirigul.

Gambeta, *sat,* în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, pendinte de com. Tonea, situat la 8 kil. spre N. de satul de reşedinţă şi sub coasta Bărăganuluĭ.

Satul s'a înfiinţat în anul 1879 şi i s'a dat numele republicanuluĭ francez Gambeta. Are o împărţire din cele maĭ frumoase, cu strade drepte, largĭ şi cu o piaţă spaţioasă în centru.

Pe locul, pe care este satul se aflaŭ înainte tîrle, ce purtaŭ numirea de Tîndă-Mîndă.

Populaţiunea satuluĭ era în 1887 compusă din 260 locuitorĭ, cu 70 bărbaţĭ, 70 femeĭ şi 120 copiĭ.

Ganeşul, *vale,* pe moşia Todireni, în partea de N.-E. a comuneĭ Todireni, jud. Botoşani.

Ganiĭ (Valea-), *vale,* în judeţul Muscel, pl. Podgoria, comuna Vrăneşti.

Ganţuleşti, *mahala,* face parte din com. rur. Mădulari, plasa Cerna-d.-s., jud. Vîlcea. Are o populaţie de 100 locuitorĭ. Cade în partea de S. a comuneĭ şi este udată de rîul Cernişoara.

Ganuluĭ (Dealul-), *munte,* în judeţul Suceava, com. Şarul-Dorneĭ, acoperit de pădure de brad.

Gara-Crasna, *sat,* în partea de S.-V. a com. Tîrziĭ, pl. Crasna, jud. Fălciŭ, situat pe şesul rîuluĭ Bîrlad, la Gara-Văeĭ-Crasna, în unghiul format de rîul Crasna cu rîul Bîrlad, în hotar cu jud. Vasluiŭ şi la o distanţă de 12 kil. de satul de reşedinţă Tîrziĭ. S'a înfiinţat în timpul construireĭ căeĭ ferate, şi e populat cu 81 locuitorĭ.

Numirea i s'a dat de la gara căeĭ ferate.

Acolo se leagă linia ferată Huşi cu linia Bîrlad-Vasluiŭ.

In această localitate s'ar fi dat bătălia între Bogdan-Vodă cu Moldoveniĭ şi Alexandru-Vodă, fiul luĭ Iliaş, care, ajutat de Leşĭ, voia să ia scaunul Domnieĭ şi să alunge pe Bogdan.

Gara-Siliştea, *cătun* (tîrlă), în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, pendinte de com. Călăraşi-Vechĭ. Este situat pe cîmpul Bărăgan, lînga gara căeĭ ferate Siliştea, de la care şi-a luat numele.

Garaleul, *deal,* jud. Suceava, între com. Drăguşeni, Uideşti şi Tătăruşi; forma altă dată o moşioară cu acest nume, fostă răzăşie a unuĭ oare-care Clemente, hărăzită apoĭ mănăstireĭ Probota şi maĭ apoĭ contopită de Al. Calimah, fost proprietar al moşieĭ Drăguşeni; parte e acoperită de pădure de fag şi stejar, parte cu cultură şi fînaţ.

Garaleul, *pîrîŭ,* afluent al Pîrîuluĭ-Croitoruluĭ, com. Uideşti, judeţul Suceava (1200 m.).

Garaleul, *pîrîŭ,* afluent al pîrîuluĭ Săcueni, comuna Tătăruşi, jud. Suceava (2 kil.).

Garaşul, *deal,* în com. rur. Greci, pl. Motrul-d.-j., jud. Mehedinţi.

Garbovul, *trup de pădure* a statuluĭ, în jud. Vîlcea, pl. Oltul-d.-j., situat în com. Şuşani şi Lungeşti, în întindere de 350 hect. şi care împreună cu trupurile Stupina (380 hect.), Cernişorul (350 hect.) şi Lunca-Stăneştilor (440 hect.), formează pădurea Rîmeşti-Stăneşti.

Gardul, *deal,* jud. Bacăŭ, plasa Siretul-d.-s., de pe teritoriul com. Buhociul.

Gardul, *deal,* în com. rur. Grozeşti, pl. Motrul-d.-j., jud. Mehedinţi.

Gardul, *vale,* în com. rur. Grozeşti, pl. Motrul-d.-j., jud. Mehedinţi.

Garduluĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ,* afluent al pîrîuluĭ Suha Mică, com. Mălini, jud. Suceava.

Garduluĭ (Valea-), *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, pe moşia Valea-Garduluĭ, pen-

dinte de com. Văleni, plaiul Teleajenul, jud. Prahova.

Garduluĭ (Valea-), *vale,* jud. Prahova, izvoreşte de la V. de dealul Predealul, com. Predealul, pl. Teleajenul, curge spre S.-V., formînd limita între com. Văleni-de-Munte şi Predealul, apoĭ, eşind din com. Predealul, se îndreaptă spre V., apoĭ către S.-V. şi se varsă în rîul Teleajenul.

Garduluĭ (Valea-), *vale,* străbate în partea de E. moşiile Petreşti, Şătrăreni, Crăciuneni şi Jumătăţeni, com. Buimăceni, pl. Jijia, jud. Botoşani.

Garduluĭ (Valea-), *vale,* judeţul Dolj, pl. Jiul-d.-s., comuna Poiana.

Garduluĭ (Vălceaua-), *vălcea,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., comuna Floreşti, prin care trece limita de N. a comuneĭ către comuna Poiana.

Gardurile, *stîncĭ,* jud. Neamţu, situate în stînga pîrîiaşuluĭ numit Serafim, cum te suĭ de la schitul Durăul spre vîrful munteluĭ Ceahlăul; din aceste stîncĭ se revarsă o cascadă frumoasă de apă.

Gargalîcul, *com. rur.,* în jud. şi pl. Constanţa.

Este situată în partea de E. a judeţuluĭ, la 28 kil. spre N. de oraşul Constanţa, capitala districtuluĭ şi în cea de N. a plăşeĭ, la 18 kil. la E. de com. Cara-Murat, reşedinţa plăşeĭ. Comunele şi cătunele învecinate cu dînsa sunt: Cara-Harman, la 7 kil., spre N.-E.; Cara-Coium, la 7 kil.; Cogeali, la 10 kil.; Mamaia, la 9 kil., spre S.-V.; Cicrîcci, la 8 kil.; Dolu-Facî, la 9 kil.; Taşăul, la 7 kil.; Palazul-Mic, la 10 kil., spre V.

Se mărgineşte la N. şi E. cu com. rur. Cara-Harman, de care se desparte prin dealurile Gargalîc, Ciatal-Bair şi Movila-Căldăriĭ; la V. şi S., cu com. Cicrîcci, despărţindu-se prin dealul Taşăul-Sîrtî, valea Taş-Culac, dealul Şahman şi lacul Taşăul; la S.-E., cu Marea-Neagră.

Suprafaţa sa este de 6523 hectare.

Principalele dealurĭ sunt: Gargalîcul, cu vîrfurile Gargalîcul-Mare (68 m.) şi Gargalîcul-Mic (41 m.), la N.; Taşăul-Sîrtî, cu vîrful Eşil-Iuiuc (104 m.), la N.-V.; Şahman, cu vîrful Şahman (64 m.), la S.; aceste sunt prelungirĭ S. şi S.-E. ale culmeĭ Taşăul, întinzîndu-se printre pîrîul Taşăul, lacul Taşăul şi pîrîul Gargalîc; sunt cu ondulaţiunĭ micĭ şi acoperite cu fîneţe şi semănăturĭ, dominînd văile de maĭ sus, lacul şi satele Şahman, Gargalîcul-Mare şi Gargalîcul-Mic; culmea Cara-Harman trimite prelungirile: dealul Ciatal-Bair, cu vîrfurile Erimiuc (94 m.) şi Gargalîc-Iuiuc-Bair (75 m.), la N.-E., dealul Movila-Căldăriĭ, cu vîrful Baiargic-Tepe (35 m.), la E.; aceste dealurĭ aŭ direcţiunea de la S. spre N., întinzîndu-se între pîrîul Gargalîc şi Mare; sunt presărate cu movile şi acoperite cu fîneţe şi semănăturĭ. Movilele sunt în număr de 24, grămădite maĭ cu seamă în partea d S., lîngă satul Şahman; ele sunt artificiale, maĭ toate servind ca locurĭ de sepultură saŭ puncte de observaţiune.

Comuna e udată de pîrîul Gargalîcul.

Lacurĭ sunt: Taşăul, care o udă la S.; din 1200 hect. întinderea luĭ, 400 hect. aparţin comuneĭ; are în mijloc o insulă: Chiuciuc-Oda (insula - mică), acoperită cu iarbă; este puţin adînc, cu malurile înalte şi stîncoase; fiind format de Mare, are apă sărată şi conţine aceleaşĭ felurĭ de peştĭ. Ada-Ghiol (lacul-mic) în partea de S. a comuneĭ, într'o scobitură a precedentuluĭ, de care este format; are 20 hect. întindere şi peşte puţin. Gargalîcul, tot în partea de S. a comuneĭ, are 250 hect.; malul de V. şi de E. este înalt şi stîncos, cel de S. nisipos; are forma uneĭ ploşcĭ; conţine apă sărată; conţine peştĭ de aceleaşĭ felurĭ ca şi Taşăul. Aceste lacurĭ sunt formate de Mare, reprezentînd nişte vechĭ golfurĭ, devenite lacurĭ prin scoborîrea niveluluĭ Măriĭ. Marea-Neagră udă com. la S.-E., pe o distanţă de 5 kil.; malul săŭ are o direcţie de la S.-V. spre N.-E.; este înalt şi spre N.-E. fiind chiar stîncos, atinge până la 23 m. înălţime; nu are plajă, dar are un colţ, spre S.-E., numit Colţul-Bumbacu saŭ Paume; extremitatea, vîrful, poartă numirea de capul Midia.

Cătunele carĭ compun această com. sunt treĭ şi anume: Gargalîcul-Mic, reşedinţa, aşezat în partea S. a comuneĭ, pe malul E. al lacului Gargalîcul, la 3 kil. departe de Mare, închis şi dominat la N.-E. şi S. de dealul Movila-Căldăriĭ cu vîrful Bacargic-Tepe; Gargalîcul-Mare, aşezat în partea centrală a comuneĭ, la 2 1/2 kil. spre N. de reşedinţă, pe malul stîng al pîrîuluĭ Gargalîcul, închis şi dominat la N. de dealul Gargalîcul cu vîrful Gargalîcul-Mare, la E., de dealul Ciatal-Bair, cu movilele Erim-Iuc şi Gargalîcul-Buiu-Iuiuc, iar la V. de dealul Taşăul-Sîrtî, cu movila Eşil-Iuiuc; Şahman, în partea S. a comuneĭ, la 2 kil. spre S.-V. de reşedinţă, în linie dreaptă (4 kil. pe dru-

mul cel maĭ scurt), pe malul N. şi înalt al lacului Taşăul, înconjurat de numeroase movile, maĭ cu seamă la N.-V. şi S.-E., la 3 kil. departe de Mare, de care e despărţită printr'o plajă largă, acoperită cu nisip şi pietriş, închis şi dominat în spre N.-V. şi V. de dealul Şahman cu movila Şahman.

Suprafaţa totală a comuneĭ este de 6523 hect., din carĭ 184 hect. ocupate de vetrele celor 3 sate, iar restul de 6339 hect. împărţit între Stat şi proprietariĭ, carĭ posedă 335 hect. şi locuitoriĭ carĭ au 6004 hect.

Populaţiunea totală în anul 1896 era de 229 familiĭ, saŭ 1096 suflete: 601 bărbaţĭ, 495 femeĭ; 636 necăsătoriţĭ, 422 căsătoriţĭ, 28 văduvĭ; ştiŭ carte 191 persoane; sunt 1061 cetăţenĭ Romînĭ, 35 supuşĭ străinĭ; 898 ortodoxĭ, 196 mahomedanĭ, 2 armenĭ; 595 agricultorĭ şi meseriaşĭ, 6 comercianţĭ, 7 cu profesiĭ libere, 143 împroprietăriţĭ, 55 neîmproprietăriţĭ; 198 contribuabilĭ.

In ceea-ce priveşte întinderea şi felul terenurilor, cele 6523 hect. ale comuneĭ se divid astfel: 254 hect. teren neproductiv (din care 184 hect. vetrele satelor, 70 hect. bălţĭ, mlaştinĭ, etc.); 6269 hect. teren cultivabil (tot al locuitorilor); 1689 hect. teren necultivat (239 hect. ale Statuluĭ cu proprietariĭ, 1450 hect. ale locuitorilor); 52 hect. viĭ (26 hect. ale Statuluĭ cu proprietariĭ, 26 hect. ale locuitorilor).

Sunt în com. 184 plugarĭ, avînd 106 plugurĭ cu boĭ, 170 care şi căruţe (168 care cu boĭ, 2 căruţe cu caĭ); 28 maşinĭ de secerat, 1 maşină de vînturat. Sunt în total 71 puţurĭ şi fîntînĭ.

Pescuitul în balta Gargalîcul şi Marea-Neagră este una din principalele ocupaţiunĭ ale locuitorilor, dinpreună cu creşterea vitelor. Sunt în com. 11490 capete de vite, din carĭ: 527 caĭ, 913 boĭ, 3 bivolĭ, 12 asinĭ, 9831 oĭ, 39 capre, 160 rîmătorĭ.

In com. sunt 11 morĭ de vînt.

Comerciul, care se face prin gara Murfatlar, la 23 kil. spre S.-V. de com., de către 7 comercianţĭ (cîrciumarĭ), constă în import de lucrurĭ de manufactură, unelte agricole şi export de cereale, peşte, oĭ, lânurĭ, etc.

Budgetul comuneĭ este de 7316 leĭ la veniturĭ şi 4417 leĭ la cheltuelĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt pe lacul Gargalîcul cu luntrele; apoĭ căĭ comunale ce duc la satele învecinate: Cara-Harman, Taşăul, Mamaia, etc.

Biserică este una singură în cătunul Gargalîcul-Mic, cu hramul S-ţiĭ Impăraţĭ; are 10 hect. de la Stat; e întreţinută de com. şi deservită de 1 preot, 2 dascălĭ, 1 cîntăreţ.

Şcolĭ sunt 2: una în cătunul Gargalîcul-Mic şi alta în Gargalîcul-Mare, cu 1 învăţător şi 1 învăţătoare, cu 90 elevĭ înscrişĭ (66 băeţĭ, 24 fete).

Gargalîcul, *lac,* în pl. şi jud. Constanţa, pe teritoriul comuneĭ rurale Gargalîcul, situat în apropierea Măriĭ, în dreptul capuluĭ Midia şi în partea de E. a plăşeĭ şi cea S.-E. a comuneĭ; are o întindere de 200 hect.; o adîncime medie de 10 metri şi forma uneĭ pere cu coada spre N.; nu comunică cu Marea; în el se varsă pîrîul Gargalîcul şi se deschide valea Taş-Culac; pe marginea luĭ sunt multe pescăriĭ (cherhanale), al căror venit aparţine Statuluĭ; la N. se află satul Gargalîcul-Mic; este închis la V. de dealul Şahman, cu vîrful săŭ Şahman (64 metri) şi la E. de dealulMovila-Căldăreĭ, cu vîrful săŭ (de S.) Bacargic-Tepa (35 metri).

Gargalîcul, *pîrîŭ,* în jud. şi pl. Constanţa, pe teritoriul com. rur. Gargalîcul; ia naştere din partea de N.-V. a satuluĭ Gargalîcul-Mare şi se îndreaptă spre V., avînd o direcţie generală de la N. la S. Străbate tot satul Gargalîcul-Mare şi după un curs de $3^{1}/_{2}$ kil. se varsă în lacul Gargalîcul.

Gargalîcul, *vale,* în jud. şi pl. Constanţa, com. Gargalîcul, întinzîndu-se de la movila Gargalîc-Buiuc-Iuiuc până la lacul Gargalîcul, mergînd paralel cu dealul Movila-Căldăreĭ, care este la E. de ea, avînd o direcţiune generală de la N. la S.; prin această vale curge pîrîul Gargalîcul şi merge drumul comunal Gargalîcul-Mare-Gargalîcul-Mic. Se deschide în lacul Gargalîcul, avînd o lungime de 5 kil.

Gargalîcul, *movilă,* jud. şi pl. Constanţa, la hotarul com. rur. Cara-Harman şi Gargalîcul; este vîrful cel maĭ înalt al dealuluĭ Movila-Căldăreĭ, pe culmea căruia se află, avînd 75 metri şi dominînd satul Gargalîcul-Mare; este acoperită cu verdeaţă.

Gargalîcul-Mare, *sat,* în jud. şi pl. Constanţa, cătunul com. Gargalîcul; e aşezat pe valea şi pîrîul cu acelaşi nume, la izvorul săŭ; este închis la E. de dealul Movila-Căldăreĭ, cu vîrful săŭ Gargalîc-Buiuc-Iuiuc (75 m.) şi situat în partea de E. a pl. şi cea centrală a com., avînd o suprafaţă de 2893 hect., dintre carĭ 66 hect. sunt ocupate numaĭ de vatra satuluĭ. Po-

pulaţiunea, maĭ toată compusă din Turcĭ, este de 84 familiĭ, saŭ 454 suflete, ocupîndu-se cu agricultura şi pescăria.

Gargalîcul-Mic, *sat*, în jud. şi pl. Constanţa, cătunul de reşedinţă al com. rur. Gargalîcul; e situat în partea de E. a pl. şi în partea maĭ mult de S. de cît centrală a com. Este aşezat pe marginea laculuĭ cu acelaşi nume şi închis la E. de dealul Movila-Căldăreĭ şi dominat de movila Bacargic-Tepe (35 m.). Suprafaţa sa este de 2798 hect., din carĭ 65 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ. Populaţiunea, turcească este de 81 familiĭ, saŭ 487 suflete, ocupîndu-se maĭ a-les cu pescăria. Drumurĭ comunale pleacă unul spre N. la Gargalîcul-Mare (2½ kil.), altul spre N.-E. la Cara-Harman, al treilea spre N.-V. şi care se bifurcă, unul ducînd la Taşăul şi altul la Şahman şi al patrulea spre N., care duce la Cara-Coium.

Gargheta, *munte*, pe teritoriul com. Păuleşti, pl. Vrancea, jud. Putna; de aci izvoreşte pîrîul Dălhăteasa.

Garvan, *sat*, în jud. Tulcea, pl. Măcin, cătunul com. Văcăreni, aşezat în partea de N. a pl. şi a com., pe malul drept al Gîrleĭ-Marĭ, la 2½ kil. spre N.-V. de reşedinţa Văcăreni. Satul are o întindere de 82 hect. şi o populaţie de 73 familiĭ, saŭ 312 suflete, toţĭ Romînĭ veniţĭ din Transilvania şi Romînia. Pămîntul este în mare parte mlăştinos şi acoperit cu bălţĭ, de aceea o-cupaţiunea principală a locuitorilor este pescuitul. Printr'însul trece un drum comunal Văcăreni-Azaclîul. In partea de N.-E. a satuluĭ se află monumentul comemorativ, ridicat cu ocazia trecereĭ Dunăreĭ de către Ruşĭ în 1877.

Garvan, *vîrf* al dealuluĭ Garvan-Bair, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rur. Garvan, şi anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Cuiugiuc, situat în partea de S. a pl. şi a com., la 2 kil. spre S.-V. de satul Garvan. Are o înălţime de 170 m., dominînd prin înălţimea sa văile Cuiugiuc-Ceair şi Demenci-Cari-Culac-Ceair, precum şi 2 drumurĭ comunale: Gîrliţa-Cuciuc-Cainargi şi Carvan-Cuciuc-Cainargi.

Garvan, *vîrf*, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ Garvan, aşezat pe ultimele ramificaţiunĭ N. ale dealuluĭ Garvan-Bair, tocmaĭ la locul de întîlnire al văilor Demecian-Cala-Ceair cu Cuiugiuc-Ceair, pentru a forma valea Burun-Ceair. Are o înălţime de 170 metri şi este aşezat în partea de S. a pl. şi cea de S.-V. a com. E acoperit cu stufişurĭ.

Garvan-Bair, *deal*, in jud. Constanţa, pe teritoriul com. rur. Garvan, şi anume pe acela al cătunuluĭ Garvanul-Mare, în partea de N. a Bulgarieĭ şi în partea de S. a comuneĭ; are o direcţie de la N.-V. către S.-E. şi merge printre văile Cuiugiuc-Ceair şi Demecian-Cala-Ceair. Maĭ mult de jumătate este a-coperit cu pădurĭ, iar restul cu stufişurĭ.

Garvan-Ceair, *vale*, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rur. Garvan; se desface din poalele nordice ale dealuluĭ Garvan; se îndreaptă spre N., avînd o direcţie generală de la S. spre N.; trece prin satul Garvanul-Mic, şi, după ce a brăzdat partea de S. a plăşeĭ şi a comuneĭ, se uneşte cu valea Cara-Culac, spre a forma împreună valea Saila, saŭ maĭ bine zis valea Cuiu-Iuculuĭ, care se deschide în iezerul Galiţa.

Gaspar, *lac,* în trupul Hulubeşti, pe proprietatea Strîmba-d.-j., a d-luĭ Gr. Grădişteanu, din pl. Cîlniştea, jud. Vlaşca.

Gaura-Feteĭ, *loc* restrîns între stîncĭ uriaşe, pe unde se strecoară apa Cerna din lunca Cerneĭ. Aci, ca şi la Corcoaia, se vede o potecă săpată în piatră.

Acest loc este în plaiul Cerna, jud. Mehedinţi.

Aci se crede de popor că a fost locuinţa Milostivelor în timpul cînd Iorgovan a omorît balaurul ce cauzase atîtea nenorocirĭ poporuluĭ romîn.

Iată cum povesteşte poporul de la munte aceasta: In jurul munteluĭ Oslea, era zvîrcolit un balaur, cum n'a maĭ fost pe pămînt. El înconjura de maĭ multe orĭ muntele, şi cînd îĭ era foame, întindea capul în ţară, înghiţea turme întregĭ de oĭ, plugurĭ cu oamenĭ cu tot, căruţe cu caĭ, etc. Din cauza stricăciunilor ce pricinuia, Iorgovan îşĭ propuse ca să-l o-moare şi într'o uriaşă luptă îl răpuse.

Gaura-Feteĭ, *pichet de graniţă*, la munte, pe apa Cerneĭ, în plaiul Cerna, jud. Mehedinţi.

Gaură (Malul-cu-), *munte,* în jud. Buzăŭ, com. Bălăneşti, căt. Faţa-luĭ-Nan; în interioriul săŭ are o adîncă grotă, unde şi-aŭ găsit azil, în 1821, maĭ mulţĭ refugiaţĭ.

Gaureana, *sat,* în jud. Roman,

pl. Siretul-d.-s., com. Strunga, spre N. de băile Strunga şi la o depărtare de 3 kil. de ele. Are 34 familiĭ, saŭ 164 suflete, din carĭ 13 contribuabilĭ. Ştiŭ carte 16 persoane; locuesc în 35 case.

Sunt 44 vite marĭ cornute.

Spre E. de acest sat, pe un deal, sunt carierĭ de piatră. Acest sat ţinea înainte de 28 Ianuarie 1886 de desfiinţata com. Criveşti.

Gaureana, *deal*, în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Strunga, spre S.-E. de satul Gaureana. Are cariere de piatră.

Gavana, *pădure*, pe moşia statuluĭ Bucecea, com. Călineşti, jud. Botoşani. Are o suprafaţă de 98 hect.

Gavanul, *sat*, în jud. Tutova, pl. Similia, com. Buda, spre N.-E. de satul Buda. Are 185 locuitorĭ şi 56 case.

Gavanul, *deal*, spre N. de satul Jora, com. Buznea, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi.

Gavanul, *deal*, în com. Girovul, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu.

Gavanul, *deal*, spre E. de satul Ioneasa, jud. Suceava.

Gavanul, *pădure*. Vezĭ Urlaţi, pădure, com. Vîrful-Cîmpuluĭ, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ.

Gavanul, *pădure*, de diferite esenţe, care îmbracă dealul cu acelaşĭ nume, jud. Suceava.

Gavanul, *pîrîŭ*, afluent al pîrîuluĭ Mediasca, în com. Ciumuleşti, jud. Suceava.

Gavanul, *pădure*, pe moşia Hapăĭ, com. Vîrful-Cîmpuluĭ, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ.

Gavătul, *tîrlă*, cam la 6 kil. spre S. de satul Scorţarul-Noŭ, pe muchea platouluĭ de N., lîngă tîrla Tobesculuĭ, din com. Scorţarul-Noŭ, jud. Brăila. Această tîrlă are 2 case cu 5 loc. Vite: 2 caĭ, 40 vite marĭ cornute, 820 oĭ şi 6 rămătorĭ.

Gavra, *munte*, jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, de pe terit. com. Moineşti.

Gavra, *pădure*, jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, situată în partea de N. a tîrguluĭ Moineşti, aparţinînd Bănceĭ-Naţionale.

Gavriliţa, *moşie*, situată pe valea Călmăţuiuluĭ-Sec, în raionul com. Lieşti, pl. Bîrladuluĭ, jud. Tecuciŭ.

Gavriloaia, *deal*, pe teritoriul satuluĭ Chişcăreni, com. Şipotele, pl. Bahluiul, jud. Iaşi.

Gavriloaia, *baltă*, formată din vărsarea Prutuluĭ, lîngă satul Frăsuleni, com Sculeni, pl. Braniştea, jud. Iaşi.

Găbăreşti, *sat*, cu 20 familiĭ, jud. Argeş, pl. Topologul, face parte din com. rur. Goleşti.

Găbrieni, *sat*, cu 87 familiĭ, jud. Argeş, pl. Topologul, pendinte de com. rur Alimăneşti-Poenari. Acest sat se numea maĭ înainte Alimăneşti-de-Jos.

Are o biserică, cu hramul Adormirea, avînd un preot şi un cîntăreţ.

Găbureşti, *cătun*, în jud. Neamţu, com. Vadurile, pl. Piatra-Muntele.

Găbunea, *măgură*, jud. Olt, situată pe vălceaua Vediţeĭ; servă de cap la 3 hotare: Perieţi, Mierleşti şi Valea-Merilor.

Găcioaia, *lac*, în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, insula Balta, pe teritoriul comuneĭ Şocariciul.

Gădăi, *mahala*, în com. rur. Şovarna-d.-j., plaiul Cloşani, jud. Mehedinţi.

Gădăi, *vale*, în com. rur. Şovarna-d.-j., plaiul Cloşani, jud. Mehedinţi.

Gădeni, *pîrîŭ*, afluent al Săscuţeĭ-Micĭ, în com. Sasca, jud. Suceava.

Gădeşti, *deal*, în jud. Tutova, pl. Simila, com. Bogdana, spre V. de satul Bogdana; e acoperit cu viĭ.

Gădeşti, *trup de pădure* de salcie şi tufă, pe proprietatea Parapani, com. Arsache, pl. Marginea, jud. Vlaşca, situat pe valea Dunăreĭ.

Găeşti, *com. urb.*, jud. Dîmboviţa, pl. Cobia, situată la 28 kil. spre S. de Tîrgovişte, pe o cîmpie, lîngă calea ferată Bucureşti-Vîrciorova şi pe locul unde se încrucişează şoseaua judeţeană Tîrgovişte-Găeşti-Vlaşca cu şoseaua naţională Bucureşti-Piteşti. Cîmpiile dimprejurul Găeştilor se numesc: Cîmpia-Argeşuluĭ, a Boangeĭ, a Gorgoteĭ şi a Catargioaiceĭ. In raionul comuneĭ Găeşti este heleşteul Bobeanca şi lacurile Balta şi Ochiul. Găeşti este udat aproape prin centrul săŭ de pîrîul Răstoaca, peste care sunt două podeţe; iar în partea de N. a comuneĭ curge pîrîul Potopul, peste care este un pod. Găeşti se compune din treĭ suburbiĭ: Catanele, Găeşti-

d.-s. şi Găeşti-d.-j., cu o populaţie de 2470 locuitorĭ, din carĭ cîţĭ-va Evreĭ. In Găeşti sunt 12 strade: Cătunele, Mîndrila, Găeşti-d.-s., Vaidiasca, Bobeanca, Fusescu, Uliţa-Găreĭ, Strada-Nouă, Cioflecul, Străoşti, Strada-Tîrgovişteĭ şi Strada-Bucureşti. Găeşti este reşedinţa judecătorieĭ de ocol şi a mediculuĭ de arondisment al plăşilor Cobia şi Dîmboviţa. In acest oraşel se află: o staţie telegrafică al căruĭ venit pe 1896—97 a fost de leĭ 10955, banĭ 40; o staţie de cale ferată; şase bisericĭ întreţinute de enoriaşĭ; două şcolĭ primare urbane, una de băeţĭ şi alta de fete, instalate într'un local frumos, cumpărat de com. dela fostul director al institutuluĭ «Lumina» din Găeşti, D. R. Cordescu, cu preţul de 70000 leĭ; o moară de apă şi una de aburĭ, în care se fabrică făină. In Găeşti se ţin 2 bîlciurĭ anuale, la 20 Iulie şi 8 Septembrie. Găeşti, afară de grîŭ şi porumb, produce pe cîmpiile sale tutunul cel maĭ bun din Romînia. Până la anul 1832 a fost capitala judeţuluĭ Vlaşca, care în urmă s'a mutat la Giurgiu. După strămutarea capitaleĭ ţăreĭ dela Tîrgovişte la Bucureşti, la 1716, şi după arderea Tîrgovişteĭ, capitala judeţuluĭ Dîmboviţa a fost în Găeşti provizoriŭ până la restaurarea Tîrgovişteĭ. Găeşti se învecineşte: la E., cu com. Dragodana; la V., cu Gura-Foiĭ şi Băduleşti; la N., cu Cobia şi la S., cu Ioneşti. De Ioneşti se desparte prin rîul Argeşul, de Cobia şi Dragodana, prin pîrîul Potopul şi de Gura-Foiĭ şi Băduleşti, prin cîmpia Sîngerişul. Cu comunele vecine Gura-Foiĭ, Băduleşti şi Cojocarul se leagă prin şoseaua naţională Bucureşti-Piteşti, cu Dragodana şi Ioneşti se leagă prin şoseaua judeţeană Tîrgovişte-Vlaşca, iar cu Cobia, prin şosea vecino-comunală.

Găeşti, *staţie de dr.-de-f.*, jud. Dîmboviţa, pl. Cobia, com. Găeşti, pe linia Bucureşti-Piteşti, pusă în circulaţie la 13 Sept. 1872. Se află între staţiile Mătăsarul (11.3 kil.) şi Leordeni (16.3 kil.). Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ 184m.41. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 324085 leĭ, 55 banĭ.

Găgeanca, *trup de pădure*, a statuluĭ, jud. Prahova în întindere de 106 hect., care, împreună cu trupurile: Drumul-Băicoiuluĭ (67 hect.), Degeraţi (62 hect.) şi Gura-Cumetriĭ (185 hect.), formează pădurea Misleanca.

Găgeanca, *vale*, jud. Vîlcea, com. Stăneşti, pl. Oltul-d.-j. Se varsă în rîul Cerna, în raionul aceşteĭ comune.

Găgeasca, *pădure*, pe teritoriul moşieĭ Găgeşti, com Găgeşti, pl. Gîrlele, jud. Putna, în întindere de 370 hectare, aparţinînd locuitorilor răzeşĭ din Găgeşti.

Găgeni, *com. rur.*, jud. Vîlcea, pl. Cerna-d.-j., formată din 2 cătune: Găgeni şi Gomicetul. E situată pe valea rîuluĭ Cerna, la 40 kil. de capitala judeţuluĭ şi la 15 kil. de a plăşeĭ.

Are o populaţie de 200 familiĭ, saŭ 434 suflete (200 bărbaţĭ şi 234 femeĭ); locuesc în 220 case.

In com. e o biserică. Locuitoriĭ, carĭ sunt moşnenĭ şi se ocupă cu agricultura, desfac produsul munceĭ lor la Drăgăşani şi Craiova.

Vite sunt: 50 boĭ, 4 caĭ, 20 vacĭ, 50 capre şi 100 oĭ.

Cînd timpul e prielnic se fabrică aci 1500 decalitri ţuică.

Toată com. are 103 hect. pămînt. E brăzdată de dealurile Cerna şi Aldumireasa şi udată de rîul Cerna.

Veniturile şi cheltuelile comuneĭ sunt în suma de 900 leĭ anual.

Găgeni, *sat*, face parte din com. rur. Băicoiul, pl. Filipeşti, jud. Prahova. Are o populaţie de 44 locuitorĭ (23 bărbaţĭ şi 21 femeĭ). Cade în partea de S.-E. a comuneĭ.

Găgeni, *sat*, face parte din com. rur. Păuleşti, pl. Tîrguşorul, jud. Prahova. Are o populaţie de 461 locuitorĭ (225 bărbaţĭ şi 236 femeĭ). Aci e o biserică, reparată la anul 1888 de enoriaşĭ.

Găgeni, *sat*, face parte din com. rur. Găgeni, pl. Cerna-d.-j., jud. Vîlcea.

Găgeni, *deal*, în raionul com. Găgeni, pl. Cerna-d.-s., jud. Vîlcea, pe care se cultivă 42 hect., 50 ariĭ, vie.

Găgeni, *moşie*, a statuluĭ, jud. Prahova, pendinte de mănăstirea Mislea, care pe periodul 1885—95 s'a arendat cu 7550 leĭ anual.

Găgeni (Sforile-) (Stupina-Călugăreasca), *moşie*, în jud. Buzău, com. Vintileanca, fostă proprietate a statuluĭ, pendinte de schitul Ciolanul.

Găgeni-de-Jos, (Gîşteni, Moşneni-Brezeni), *cătun*, de reşedinţă, al com. Vintileanca, jud. Buzău, cu 130 locuitorĭ şi 33 case.

Găgeni-de-Jos (Fraţiĭ-Bre-

zeni), *moşie*, în jud. Buzău, com. Vintileanca, cât. Găgeni-d.-j., din care: 450 hect. arătură, 300 izlaz şi 150 fîneaţă.

Găgeni - de-Sus (Ghisdăvăţul, Braşoveanca, Futeşti), *cât.*, al com. Vintileanca, jud. Buzău, cu 80 locuitorĭ şi 23 case.

Găgeni-de-Sus (Ghisdăvăţul, Păcleanca), *moşie*, în jud. Buzău, com. Vintileanca, cât. Găgeni-d.-s., de 560 hect., din care 330 hect. arăturĭ, 50 hect. fîneaţă, 62 hect. suhat, restul izlaz şi sterp.

Găgeni-Vintileanca, *com. rur.* Vezĭ Vintileanca.

Găgeşti, *com. rur.*, în partea de S. a pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ, mărginită la N. cu com. Urdăreşti; la S., cu jud. Tutova; la E., cu com. Bozia şi la V., cu com.: Urdeşti, Jigalia, Suletea şi o parte din Epureni, din judeţul Tutova. Prin mijlocul eĭ trece pîrîul Elanul. Este formată din satele: Găgeşti, Peicani şi Jurcani, ce se maĭ numesc şi Brăiţeni saŭ Grozeşti, aşezate pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Elanul, pe o suprafaţă cam de 4597 hect., din care 1447 hect. proprietatea locuitorilor. Are o populaţie de 185 familiĭ, saŭ 738 suflete, din carĭ 185 contribuabilĭ.

Aci se află o şcoală; 4 bisericĭ.

Budgetul com. este de leĭ 2845, banĭ 25 la veniturĭ şi de leĭ 2719, banĭ 53 la cheltuelĭ.

Animale: Vite marĭ cornute 885, oĭ 4388, caĭ 91 şi porcĭ 285

Găgeşti, *com. rur.*, în pl. Gîrlele, jud. Putna.

Comuna Găgeşti se compune din cât.: Chetroasa, Cucueţi-de-sub-Măgura, Găgeşti (unde e şi primăria com.) şi Vităneşti-de-sub-Măgură, carĭ Găgeşti, sunt situate una lîngă alta, toate pe malul drept al Putneĭ.

Distanţa com. de reşedinţa sub-prefectureĭ e de 13 kil., iar de capitala jud. de 19 kil.

Pe teritoriul acesteĭ com. se formează micile pîrîiaşe Pietroasa şi Vărvănoaia, care se varsă în rîul Putna.

Populaţiunea com., după cel din urmă recensămînt, e de 460 familiĭ, cu 1875 suflete, 950 bărbaţĭ, 925 femeĭ; 482 agricultorĭ, 5 meseriaşĭ, 3 fabricanţĭ, 31 comercianţĭ, 3 cu profesiunĭ liberale, 86 muncitorĭ şi 12 servitorĭ.

Ştiŭ carte 125 bărbaţĭ şi 126 femeĭ.

Sunt 3 biserici parohiale, din care una, cu hramul Sf. Voevozĭ în cât. Găgeşti, a doua, cu hramul Sf. Voevozĭ, în cât. Vităneşti, a treia, cu hramul Sf. Nicolae, în Chetroasa şi una filială, cu hramul Sf. Treĭ-Ierarchĭ, în Cucueţi.

Este o şcoală mixtă construită de com. şi frecuentată de 43 copiĭ (37 băeţĭ, 6 fete), din 208 copiĭ (108 băeţĭ, 100 fete) în vîrstă de şcoală.

Budgetul comuneĭ este la veniturĭ de 5172,86 leĭ şi la cheltuelĭ de 4943,95 leĭ.

Locuitoriĭ posedă: 49 plugurĭ de lemn, 15 plugurĭ de fier şi 3 morĭ de apă; 290 boĭ, 60 vacĭ, 20 caĭ, 500 oĭ, 30 capre şi 300 porcĭ.

Se cultivă viea pe o întindere de 66 hect.

Industria şi comerciul se practică de către 9 cîrciumarĭ şi 1 comerciant de mărunţişurĭ, 1 cărăuş, 2 brînzarĭ, 1 cizmar, 3 dogarĭ şi 15 fabricanţĭ de rachiŭ

Găgeşti, *sat*, în partea de N. a comuneĭ Găgeşti, pl. Mijlocul, judeţul Fălciŭ, aşezat pe malul drept al pîrîuluĭ Elanul, pe o suprafaţă de 831 hect, din carĭ 115 hect. proprietatea locuitorilor. Are o populaţie de 48 familiĭ saŭ 194 suflete, din carĭ 48 contribuabilĭ.

Este reşedinţa comuneĭ. Are o şcoală înfiinţată în 1883, frecuentată de 33 elevĭ; o biserică, făcută la 1872, deservită de un preot şi 2 dascălĭ.

Găgeşti, *cătun*, în com. cu acelaşĭ nume, pl. Gîrlele, judeţul Putna.

Este aşezat pe malul drept al Putneĭ, lîngă cele-l'alte sate carĭ formează comuna.

Are o biserică parohială, cu hramul Sf. Voevozĭ; o şcoală mixtă, construită de comună şi frecuentată de 22 copiĭ (18 băeţĭ, 4 fete), din 103 copiĭ (46 băeţĭ, 57 fete) în vîrstă de şcoală.

Satul Găgeşti are o vechime de peste 200 de anĭ. El se întîmpină într'un document din 1700, în care un anume Vasile e condamnat să plătească de şugubina în pămînt Vorniculuĭ însărcinat cu cercetarea: «eŭ neputînd găsi pe nime să giure într'acela chip şi neavînd cu altă cu ce plăti, am căzut la dumnealuĭ cu mare rugăminte şi i-am dat dumisale treĭ pog. de vie pe dealul Ţifeştilor din sus la Pucueşti, în ţinutul Putneĭ, care viĭ sunt alăturea cu viile preotuluĭ Solomon de Găgeşti».

In 1803, satul Găgeşti aparţinea mănăstireĭ Mera.

Găgiana, *lac*, la 2 kil. spre S. de satul Gropeni, jud. Brăila, unit cu Privalul-Satuluĭ, în partea de N., prin privalul Stăncuţa.

Găgianul, *vechie numire a com.* Conchirleanca, jud. Buzăŭ.

Găgianul, *sub-divizie a cătunuluĭ* Cochirleanca, din com. Cochirleanca, jud. Buzăŭ.

Găgianul, *moşie,* în jud. Buzăŭ, comuna Cochirleanca; are 1160 hect.; pe dînsa se face întinse semănăturĭ.

Găgiosul, *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Păltineni, cătunul Fundul-Nehoiuluĭ; se scurge în pîrîul Nehoiul.

Găgiuleşti, *sat,* pendinte de comuna Sineşti, pl. Mijlocul, jud. Olt, situat în partea de N. a comuneĭ, pe lîngă gîrla Plapcea. Are 220 locuitorĭ, maĭ toţĭ moşnenĭ.

Aci e o biserică vechie.

Vite sunt: 72 boĭ, 48 vacĭ, 24 caĭ, 250 oĭ, 30 capre şi 78 porcĭ.

Găgîiul, *sat,* pendinte de com. rur. Căpreni, pl. Amaradia, judeţul Dolj. E situat pe malul drept al Amaradieĭ, la $2^1/_2$ kil. de Căpreni-d.-j., cătunul de reşedinţă al comuneĭ.

Comunicaţia se face prin şoseaua judeţeană Craiova - Căpreni, care pune satul în legătură la N. cu Căpreni-d.-j., iar la S. cu Ciorari.

Găguleşti, *cătun,* pendinte de com. Suţeşti, jud. Brăila, situat la E. de com. şi la 5 kil. de reşedinţa eĭ. Suprafaţa satuluĭ e de 10 hect., avînd 72 case.

Are o populaţie de 61 familiĭ, saŭ 286 suflete: 133 bărbaţĭ, 153 femeĭ; 121 căsătoriţĭ, 155 necăsătoriţĭ; 37 ştiŭ carte.

Vite sunt: 395 vite marĭ cornute, 140 caĭ, 790 oĭ şi 82 rîmătorĭ.

Găguţul, *munte,* la E. de com. Sinaia şi Comarnicul, pl. Peleşul, jud. Prahova.

Găguţul, *proprietate* a Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti, fostă pendinte de mănăstirea Sinaia, plaiul Peleşul, jud. Prahova, care împreună cu moşiile Muntele, Gagul şi Valea-Rea, cu o întindere de 820 hect., s'aŭ arendat cu 2800 leĭ anual.

Găhania, *munte,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani, com. rur. Cloşani, hotarul cătunuluĭ Motrişorul; intră în regiunea dealurilor şi este şi loc cultivabil.

Găiceana, *com. rur.,* jud. Tecuciŭ, pl. Berheciuluĭ, compusă din 11 cătune: Găiceana, Ghiloveşti, Huţul, Lunca, Marginea, Pietroasa, Popeşti, Recea, Ungureni, Valea-Moriĭ şi Zlătăreasa.

E situată în partea de N.-V. a judeţuluĭ, la o distanţă de 64 kil. departe de capitala jud.

Privită din Dealul-Ochenilor, ne înfăţişează o frumoasă privelişte: tîrguşorul Găiceana la mijloc, iar satele pendinte, aşezate în semi-cerc în partea vestică, se întind până în fundul văeĭ, unde este satul Ungureni, locuit numaĭ de Ungurenĭ, în partea de N.

In Găiceana este reşedinţa sub-prefectureĭ pl. Berheciuluĭ.

Are o populaţie de 590 familiĭ, saŭ 2110 suflete, din carĭ 485 contribuabilĭ.

In com. se află 2 şcolĭ: una în Găiceana şi a doua în satul Huţul. Cea din Găiceana datează de la 1868. Localul e propriŭ, de zid, în stare bună. Se frecuentă de 78 copiĭ (62 băeţĭ şi 15 fete), din carĭ 6 Evreĭ. Numărul copiilor în vîrstă de şcoală sunt 251 (123 băeţĭ şi 128 fete).

In comună se maĭ află 5 bisericĭ: în Găiceana, Huţul, Ghiloveşti, Valea-Moriĭ şi în Zlătăreasa, deservite de 3 preoţĭ cu 5 cîntăreţĭ.

Vite sunt: 460 boĭ, 845 vacĭ, 370 viţeĭ, 63 caĭ, 750 oĭ, 1651 porcĭ, 95 capre, 26 bivolĭ.

Suprafaţa terenuluĭ cultivabil e de 1219 hect.

Veniturile şi cheltuelile comuneĭ sunt de 6163 leĭ.

Comuna e brăzdată de dealurile: Dealul-Mare la V., formînd limita de V. a satelor: Recea, Opreşti, Făgădăul, şi străbătută de văile: Huţul, Larga, Găiceana, cu pîrîul care poartă acelaşĭ nume.

Şoseaua ce vine din Tecuciŭ străbate tîrguşorul Găiceana; de aci se împarte la satele ce se află la V., iar o parte continuă spre N. prin satele Recea, Valea-Moriĭ, Huţul şi Ghiloveşti, iar de aicĭ trece în jud. Bacăŭ. O şosea ce vine din satul Ocheni trece şi ea prin comună.

Intre satele Popeşti şi Zlătăreasca a fost în vechime o biserică, care, se zice, s'a scufundat cu totul în pămînt, rămîind în loc o groapă care se vede şi astăzĭ şi căreia poporul îĭ zice La-Ţintirim.

Comuna se mărgineşte la N. cu jud. Bacăŭ, la S. cu com. Condrăcheşti, la E. cu com. Vultureni şi la V. cu comuna Corbasca.

Găiceana, *tîrguşor,* face parte din com. cu acelaşĭ nume, jud. Tecuciŭ. Situat în centrul com. pe o vale. Aicĭ este reşedinţa sub-prefectureĭ şi a primărieĭ.

Are o populaţie de 22 familiĭ, saŭ 87 suflete. Maĭ toţĭ locuitoriĭ sunt Evreĭ şi se ocupă cu comerciul.

Este o şcoală frecuentată de 77 copiĭ (63 băeţĭ şi 14 fete);

o biserică, cu hramul Sf.-Treime, rezidită la 1838 de Alexandru Sturdza Miclăuşanul.

Astăzĭ, fiind crăpată şi zidul ameninţînd se cadă, nu se maĭ face într'însa serviciul divin.

Tîrguşorul este întemeiat de 70 anĭ.

Maĭ poartă şi numele de Beciul, care se aude şi astăzĭ la locuitoriĭ din împrejurime.

Găiceana, *pîrîŭ,* jud. Tecuciŭ, curge la E. de tîrgul Găiceana, trece în com. Vultureni şi se varsă în Berheciul.

Găiceana, *vale,* jud. Tecuciŭ, începe de la satul Huţul, continuă în partea de E. a com. Găiceana, până în Valea-Berheciuluĭ. Pe această vale curge pîrîul cu acelaşĭ nume.

Găidariul, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., com. Dealul-Noŭ, aşezat pe dealul Căcăreaza şi pe Pîrîul-Sărăţiĭ. Are 39 familiĭ, saŭ 155 suflete.

In sat se află o biserică, zidită de enoriaşĭ la anul 1879; o cîrciumă.

Vite sunt: 5 caĭ, 83 vite marĭ cornute, 37 porcĭ şi 15 capre.

Găidariul, *moşie,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., com. Dealul-Noŭ.

Găidariul, *pădure,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., com. Dealul-Noŭ, foioasă, (stejarĭ, fagĭ şi alte esenţe), cu o întindere de 107 hect.

Găina, *munte,* pe moşia Borca, jud. Suceava, com. Mădeiul.

Găina, *vale,* jud. Vîlcea, com. Dobriceni, pl. Ocolul.

Găina, *vălcea,* spre E. de schitul, din com. Ceptura, pl. Cricovul, jud. Prahova.

Găina (Vîrful-), *munte,* situat în partea de N. a com. Brebul, pl. Prahova, jud. Prahova.

Găinari, *cătun,* în jud. Putna, com. Nistoreşti, pl. Vrancea. Este aşezat pe malul pîrîuluĭ Năruja, între comunele Herăstrăul şi Năruja.

Are o populaţiune de 156 suflete, carĭ locuesc în 40 case.

Găinari, *vale,* pe moşia Brăeşti, com. Brăeşti, pl. Coşula, jud. Dorohoiŭ.

Găinariul, *vale,* pe moşia Avrămeni, com. Avrămeni, pl. Başeul, jud. Dorohoiŭ.

Găinaţul, *pădure* de moliftĭ şi fagĭ, supusă regimuluĭ silvic, pe munţiĭ Găinaţul-Mare şi Găinaţul-Mic, com. Lereşti şi Nămăeşti, pl. Dîmboviţa, judeţul Muscel, în întindere de 1000 hectare.

Se învecineşte la E. cu Grădişteanul; la S., cu Piscul-Caluluĭ; la E., cu Fîntîneaua şi la V. cu Rîul-Tîrguluĭ.

Găinaţul-Mare, *munte,* la N.-E. de com. Lereşti, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel. Aci sunt mulţime de stîne în carĭ se fabrică brînză, unt şi urdă.

Găinaţul-Mic, *munte,* la S. de Găinaţul-Mare, com. Nămăeşti, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Găină, *pîrîŭ,* jud. Suceava, izvoreşte din dealul Ţifla şi se varsă în Bistriţa. Udă com. Fărcaşa pe o lungime de 2500 m.

Găinăria, *iaz,* pe moşia Rînghileşti, com. Rînghileşti, jud. Botoşani; are o suprafaţă de 22 hectare.

Găinăria, *iaz,* pe moşia Dîngeni, com. Dîngeni, pl. Jijia, judeţul Botoşani.

Găinăria, *iaz,* în valea Găinăria, com. Deleni, pl. Coşula, judeţul Botoşani.

Găinăria, *vale,* în partea de N. a dealuluĭ Lutul-Galben, com. Deleni, pl. Coşula, jud. Botoşani.

Găinărieĭ (Dealul-), *deal,* pe teritoriul com. Săveni, pl. Başeul, jud. Dorohoiŭ; se întinde de la V. spre E., în lungul pîrîuluĭ Başeul.

Găinărieĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ,* curge din Dealul-Găinărieĭ, formează valea cu acelaşĭ nume, pe teritoriul com. Săveni, pl. Başeul, jud. Dorohoiŭ şi se varsă în pîrîul Bodeasa.

Găinărieĭ (Valea-), *vale,* între dealurile Bozieni şi Bodeasa, comuna Săveni, pl. Başeul, jud. Dorohoiŭ.

Găinăriţeĭ (Iazul-), *iaz,* pe moşia Dămileni, com. Ibăneşti, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ, în suprafaţă de 9 hect., 31 ariĭ. Conţine racĭ şi peştĭ.

Găineĭ (Valea-), *vale,* izvoreşte din Negraşi, com. Cacova şi se varsă în rîul Cacova, tot în raionul acesteĭ comune, pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Găineĭ (Vălceaua-), *vălcea,* judeţul Dolj, pl. Jiul-d.-Mj., com Podari, prin care trece limita de S. a com. către com. Livezile.

Găineşti, *sat,* cu 50 fam., jud.

Argeş, pl. Gălăşeşti; face parte din com. rur. Deagul.

Găineşti, *sat,* jud. Suceava, pe moşia şi în com. Mălini, care face parte din Domeniul Coroaneĭ. Inşirat pe ţărmurile pîrîuluĭ Suha-Mică, are 299 familiĭ, saŭ 1191 suflete: 612 bărbaţĭ şi 579 femeĭ (9 străinĭ). Locuesc în 252 case.

Contribuabilĭ sunt 227.

Vatra satuluĭ ocupă 299 fălcĭ. Improprietăriţĭ la 1864 şi 1881 sunt 19 fruntaşĭ, 112 pălmaşĭ şi 79 codaşĭ, stăpînind 675 fălcĭ.

Drum principal e numaĭ acel ce duce la Mălini (13 kil.).

Are o biserică, cu hramul Sf. Gheorghe, clădită şi înzestrată de onor. Admin. Domen. Coroaneĭ în anul 1888, avînd un preot şi un cîntăreţ şi fiind împroprietărită cu 17 fălcĭ.

Este o şcoală rurală mixtă, condusă de un învăţător plătit de stat, înfiinţată în 1865, frecuentată de 59 elevĭ, din 100 copiĭ în vîrstă de şcoală şi împroprietărită cu $6^1/_2$ fălcĭ, cu local propriŭ noŭ, în bune condiţiunĭ, construit şi înzestrat cu atenanţe, atelier, bibliotecă şi tot ce trebue uneĭ şcoale, de Administraţia Domeniuluĭ Coroaneĭ.

In 1803, Găineşti, a mănăstireĭ Slatina, avea 50 liuzĭ, plătind 748 leĭ bir anual.

Găinuşca, *sat,* jud. Argeş, pl. Piteşti, cu 170 locuitorĭ; face parte din com. rur. Săpata-d.-s.

Găiseni, *com. rur.* şi *sat,* jud. Dîmboviţa, pl. Bolintinul, situată pe cîmpie, pe malul stîng al rîuluĭ Argeş, spre S. de Tîrgovişte. Găiseni este comuna cea maĭ despre S. a jud. Dîmboviţa şi maĭ depărtată de Tîrgovişte. In raionul acesteĭ com. se află un lac. Este udată spre E. de rîul Răstoaca, peste care este un pod al locuitorilor, care trece la cîmp; iar spre V. este udată de Argeş, peste care este un pod cu taxă, al proprietăţeĭ Căscioarele, din jud. Vlaşca.

Această com. se compune din două cătune: Cărpenişul şi Găiseni, cu o populaţiune de 2000 locuitorĭ. Produce cereale multe, avînd şi o moară pe apa Răstoaca.

In com. se află: o mănăstire care poartă tot numele de Găiseni, întreţinută de Eforie; două bisericĭ, întreţinute de enoriaşĭ; o şcoală rurală.

Găiseni se învecineşte: spre E., cu Floreşti, jud. Ilfov, de care se desparte prin pădure şi pîrîul Răstoaca; spre V., cu com. Căscioarele, jud. Vlaşca, despărţindu-se prin Argeş; spre N., cu Potlogi, Romîneşti şi Poiana-Lungă, şi spre S., cu com. Stoeneşti şi Palanga, jud. Vlaşca.

In marginea pădureĭ de lîngă com. Găiseni sunt 3 fîntînĭ cu apă minerală, din carĭ una este cu zid împrejur, unde se află o cruce cu Izvorul-Tămăduireĭ şi cu icoana Maiceĭ-Domnuluĭ.

Găiseni, *mănăstire,* întreţinută de Eforia Spitalelor, lîngă satul cu acelaşĭ nume, jud. Dîmboviţa.

Găitoacii (Dealul-), *ramură de deal,* care se întinde spre S. de dealul care înconjură în partea de E. com. Creţeşti, pl. Crasna, jud. Fălciŭ.

Găiţa, *com. rur.*, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, situată între com. Făcăeni şi Vlădeni.

Teritoriul com. se întinde din Dunăre, spre V., prin insula Balta şi cîmpul Bărăgan, pe o suprafaţă de 3200 hect., din carĭ 2500 hect. baltă, 100 hect. izlaz, 200 hect. pădure şi numaĭ 400 hect. pămînt de cultură. Este proprietatea statuluĭ, fostă pendinte de mănăstirea Slobozia, arendată pe periodul 1885—95 cu 21100 leĭ.

S'aŭ împroprietărit aci 142 locuitorĭ.

Teritoriul com. este udat de Dunăre, de Borcea şi de braţele (privalele): Săltava, Calul, Rogoazele, Gurbiniciul, Repejorul şi Vîlga şi de lacurile: Frumosul, Butoiul, Fundul-Garduluĭ, şi Giminelele.

Se compune dintr'un singur sat, situat pe malul stîng al Borceĭ, spre N. şi alăturat de satul Făcăeni.

Populaţiunea com. este de 209 familiĭ, saŭ 113 suflete: 562 bărbaţĭ şi 551 femeĭ; 1100 Romînĭ, 8 Grecĭ, 3 Bulgarĭ şi 2 Ungurĭ; 1111 creştinĭ ortodocşĭ şi 2 catolicĭ; 230 agricultorĭ, 4 meseriaşĭ, 12 comercianţĭ, 7 cu profesiunĭ libere, 14 muncitorĭ şi 8 servitorĭ.

Ştiŭ carte 77 persoane.

Este o şcoală mixtă, frecuentată de 57 elevĭ şi 7 eleve, condusă de un învăţător retribuit de stat şi comună; o biserică deservită de 1 preot şi 2 dascălĭ, plătiţĭ de comună.

Vite: 1296 boĭ, 447 caĭ, 682 oĭ, 28 bivolĭ şi 1154 rîmătorĭ.

Gălăşeşti, *plasă,* la S.-E. jud. Argeş. Se mărgineşte la N. cu pl. Piteşti şi parte cu jud. Dîmboviţa, de care este despărţită prin rîul Argeş; la E., cu jud. Dîmboviţa; la S., cu jud. Vlaşca şi la V., cu pl. Cotmeana, de care este în parte despărţită de rîul Teleorman. Plasa Gălăşeşti este udată în tot lungul eĭ de rîurile Neajlovul şi Drîmbovnicul, şi la capătul despre S.-V. de rîul Teleorman. Terenul este şes, iar

prin mijlocul plăşeĭ se întinde Cîmpul-Găvana, un platoŭ coprins între rîurile Teleorman şi Drîmbovnicul, şi care intră până în jud. Vlaşca.

Intinderea totală a plăşeĭ Gălăşeşti este de 132698 pogoane (=66349 hect.), din care 39359 pogoane cultivabile, 18947 pogoane pădure şi 37929 pogoane necultivabile (1865).

In plasă sunt 22 com. rur., formate din 57 sate şi cătune cu 4625 case şi 14 bisericĭ.

Populaţia este de 21578 suflete, din carĭ 4765 contribuabilĭ.

Reşedinţa plăşeĭ a fost în com. rur. Furdueşti, iar după unirea acesteĭ plăşĭ cu pl. vecină Cotmeana (1882), reşedinţa ambelor plăşĭ este în com. rur. Costeşti, unde este şi judecătoria de pace pentru amîndouă plăşile. Plasa Gălăşeşti este traversată în tot lungul eĭ de la N. la S. de şoseaua judeţeană Piteşti-Giurgiŭ, cu care se unesc maĭ multe şosele comunale. Pămîntul este maĭ puţin producător în partea de N. a plăşeĭ şi maĭ bun în partea de S., despre jud. Vlaşca.

Ca industrie în plasă nu sunt de cît morĭ idraulice şi cîte-va morĭ cu aburĭ.

Totalul budgetelor comunale aŭ fost în anul 1887 — 88 de 65662 leĭ la veniturĭ şi de 59111 leĭ la cheltuelĭ.

Statul posedă în această plasă (împreună cu plasa Cotmeana) 5 proprietăţĭ cu un venit anual de 28945 leĭ şi 4039 pogoane pădure.

Gălăşeşti, *com. rur.*, în apropierea rîuluĭ Argeş, jud. Argeş, pl. Piteşti, la 10 kil. de com. rur. Bìscovul-Fleşti, reşedinţa subprefectureĭ, şi la 13 kil. de Piteşti. Se compune din 6 sate: Albeasca, Aniţa, Berendeĭ, Croitori, Lenculeşti şi Popeşti, cu 448 suflete, din carĭ 25 locuitorĭ Ţiganĭ.

In com. este o biserică vechĭe, deservită de un preot, un cîntăreţ şi un paracliser; o şcoală primară rurală.

După o publicaţie oficială (1887), această com. numără 96 contribuabilĭ şi are un budget de 1084 leĭ la veniturĭ şi de 1597 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor a fost în anul 1887 de 373 vite marĭ (363 boĭ şi vacĭ, 10 caĭ) şi de 200 vite mărunte (62 oĭ, 4 capre şi 134 rîmătorĭ).

Comuna şĭ-a luat numirea după familia boerilor Gălăşeşti, care este foarte vechĭe. In o pădure, care este pe teritoriul acesteĭ com., sunt ruinele uneĭ bisericĭ începute, dar neterminate. Se zice că pe vremea răzmiriţiĭ (1821), atît boeriĭ Gălăşeşti, proprietariĭ cît şi locuitoriĭ sătenĭ, s'aŭ ascuns în acea pădure unde aŭ şezut până ce s'aŭ liniştit turburările. In urmă drept recunoştinţă către Dumnezeŭ aŭ şi început a zidi pe locul unde fuseseră ascunşĭ, o biserică, care însă nu s'aŭ terminat.

Gălăşeşti, *sat*, cu 80 familiĭ, saŭ 286 suflete, jud. Argeş, pl. Gălăşeşti; face parte din com. rur. Ţuţuleşti-Gălăşeşti.

In acest sat se află o biserică, cu hramul Inălţarea-Domnuluĭ, deservită de un preot şi un cîntăreţ.

Gălăşeşti, *silişte*, în jud. Bacăŭ, pl. Siretul d.-j., com. Pănceşti. A fost aci cătun, care în vechime se maĭ numea şi Dealul-Mazililor.

Gălăşeşti-Ţuţuleşti. Vezĭ Ţuţuleşti-Gălăşeşti, jud. Argeş.

Gălăteni-Moşteni, *com. rur.*, în jud. Vlaşca, pl. Glavaciocul, compusă din cătunele: Gălăteni-Mitropolieĭ, Grădişteanca, Gălăteni-Moşteni, Şoriceşti, Rîndurica şi Dobrogostea. Este situată pe coasta stîngă a văeĭ Cleniţa, la N.-V. judeţuluĭ şi formează limita de V. despre Teleorman. Departe de Bucureşti, de 78 kil.; de Giurgiu, de 60 kil. şi de Obedeni, reşedinţa plăşeĭ Glavaciocul-Neajlovul, de 27 kil.

Are o populaţie de 568 familiĭ, saŭ 1874 suflete, din carĭ 425 contribuabilĭ.

Sunt 3 bisericĭ: una la Gălăteni-d.-s. saŭ Moşteni, cu hramul Sf. Dumitru, clădită la 1844, cu 2 preoţĭ şi 2 dascălĭ; a doua la Gălăteni-Mitropolieĭ, clădită de locuitorĭ, cu ajutorul Mitropolieĭ, de care ţinea cînd s'a zidit, are 1 preot şi 1 dascăl; a treia la Gălăteni, cu hramul Sf. Gheorghe, zidită la 1852 de locuitorĭ, cu 1 preot şi 1 dascăl.

Sunt 2 şcolĭ: una la Gălăteni-Mitropolieĭ şi a doua la Gălăteni-Moşteni. Cea d'intîiŭ, mixtă, cu 4 clase şi a doua cu 6 clase, conduse de 2 învăţătorĭ.

Vite sunt: 1600 boĭ şi vacĭ, 42 bivolĭ şi bivoliţe, 600 caĭ, 20 asinĭ, 1400 oĭ, 40 capre şi 800 rîmătorĭ.

In comună sunt 8 cîrciumĭ.

Pe aci trece şoseaua judeţeană care merge spre Alexandria şi şoseaua spre Negreni, la Piteşti.

Apa Cleniţa servă de pescuit şi din vărsăturile eĭ se produc lăculeţe, în care se topeşte cînepă.

Aci se află 126 hect. pădure pe trupul moştenilor.

Gălăteni - Mitropolieĭ, *cătun*, pendinte de com. Gălăteni-Moşteni, pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca,

situat pe coasta stîngă a apeĭ Cleniţa, numit ast-fel pentru că, înainte de secularizarea averilor mănăstireştĭ, ţinea de Mitropolia din Bucureşti. Azĭ aparţine statuluĭ.

Are un venit anual de 12000 l.

Suprafaţa totală a moşieĭ este de 450 hect.

S'a dat la 1864 locuitorilor, în număr de 76, o suprafaţă de 340 hect.

Aci este o biserică, clădită la 1760 de locuitorĭ cu ajutorul Mitropolieĭ şi care e slujită de 1 preot şi 2 dascălĭ; o şcoală mixtă, cu 4 clase, condusă de un învăţător. In 1888 a fost frecuentată de 29 băeţĭ, din numărul de 60 copiĭ în vîrstă de şcoală.

Acest cătun este în josul comuneĭ maĭ spre Dunăre.

Sunt 2 cîrciumĭ.

Gălăteni-Moşteni, *cătun,* pendinte de com. cu acelaşĭ nume, pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca, situat pe valea Cleniţa, între Gălăteni-Mitropolieĭ şi Gălăteni-Sf.-Gheorghe, la extremitatea comuneĭ despre N. S'a numit ast-fel pentru că aparţinea moştenilor, vechĭ proprietarĭ aĭ moşiilor Mitropolieĭ şi aĭ SfîntuluĭGheorghe, dăruită după timpurĭ tot din trupul moştenilor.

Sunt 220 contribuabilĭ.

Suprafaţa moşieĭ moştenilor este de 1780 hect., din care 126 hect. pădure. Are un venit de 48000 leĭ.

In cătun este o şcoală, făcută de zid, cu 6 clase, condusă de un învăţător şi e frecuentată de 55 băeţĭ şi 12 fete, din numărul de 180 copiĭ în vîrstă de şcoală, o biserică, cu 1 preot şi 2 dascălĭ, zidită la 1844; 3 cîrciumĭ.

Gălăteni-Sf.-Gheorghe, *cătun,* pendinte de com. Gălăteni-Moşteni, jud. Vlaşca, numit ast-fel pentru că înainte de secularizare aparţinea bisericeĭ Sf. Gheorghe din Bucureşti, dăruit după vremurĭ de moştenĭ. O dată cu secularizarea a trecut în posesiunea statuluĭ, care şi el a vîndut-o.

După cum se stăpînea înainte de 1847, moşia are o suprafaţa de 400 hect., din care s'a dat la 60 locuitorĭ, conform legeĭ rurale din 1864, 185 hect. Are un venit anual de 9000 l.

Aci este o biserică, zidită la 1855, de locuitorĭ, cu 1 preot şi 2 dascălĭ; 2 cîrciumĭ.

Proprietarul a făcut aci case, pătule şi magaziĭ bune.

Gălăţeanul, *sat,* cu 70 familiĭ, jud. Argeş, pl. Piteşti; face parte din com. rur. Poiana-Laculuĭ.

Gălăţuiul, *lac,* în jud. Ialomiţa, plasa Borcea, situat spre V. de lacul Călăraşi, în apropiere de satul Rasa. Partea de S. a laculuĭ comunică cu braţul Botul, printr'un gît pe care se face leasă pentru prinderea peşteluĭ; iar partea de N., de lîngă satul Găunoşi, poartă numele de Potcoava. Aicĭ se face întinsă pescuire. Pe marginea de S. a acestuĭ lac se găsesc urme de întărirĭ militare.

Gălbăzeni, *sat,* în jud. Neamţu, pl. Piatra-Muntele, com. Călugăreni, situat pe valea pîrîuluĭ Largul, între satul Coroiul şi Brînzeni.

Are o populaţie de 38 familiĭ, saŭ 148 suflete: 60 bărbaţĭ, 88 femeĭ; 78 necăsătoriţĭ, 60 căsătoriţĭ, 10 văduvĭ.

Ocupaţiunea de căpetenie a locuitorilor este plutăria.

Gălbeaza, *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Cărpiniştea, căt. Valea-Păruluĭ; izlaz.

Gălbinaşi, *sat,* face parte din com. rur. Lămoteşti-Gălbinaşi, pl. Negoeşti, jud. Ilfov. Este situat la S.-E. de Bucureşti, pe ţărmul stîng al rîuluĭ Dîmboviţa, înconjurat de pădurĭ. Aci este reşedinţa primărieĭ.

Se întinde pe o suprafaţă de 1015 hect., cu o populaţie de 288 locuitorĭ.

D-na Smaranda Rasti are 800 hect. şi locuitoriĭ 215 hect. Proprietarul cultivă 777 hect. (23 izlaz). Locuitoriĭ cultivă tot terenul (8 hect. izlaz).

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o şcoală mixtă, frecuentată de 13 elevĭ şi 8 eleve, cu întreţinerea căreia statul şi com. cheltuesc anual 1400 leĭ. Pentru construcţia localuluĭ, d-na Smaranda Rasti a oferit terenul necesar.

Aci se face în luna Septembrie un tîrg de vite şi obiecte.

In raionul satuluĭ e un heleşteŭ.

Comerciul se face de 3 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 275 şi al celor micĭ de 1122.

Gălbinaşul, *cătun* de reşedinţă al comuneĭ Tăbărăşti, judeţul Buzăŭ, cu 540 locuitorĭ şi 113 case.

Gălbinaşul, *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Tăbărăşti, căt. Gălbinaşul. Are 1250 hect., din carĭ: 800 hect. arabile, 210 hect. izlaz, 20 hect. fîneaţă, 65 hect. crivina Cotul-Băcanuluĭ, restul zmîrc şi sterp.

Gălbinaşul (Cureaua-), (Săgeata-Vechie, Iliasca, Poenăreasa), *sfoară de moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Tăbărăşti, căt. Gălbinaşul. Are 157 hect., toate arabile.

Găleata, *cătun,* în jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-s., com. rur. Broșteni.

Găleata, *vale,* în com. rur. Broșteni, pl. Motrul-d.-s., jud. Mehedinți.

Găleşoaia, *cătun,* al comuneĭ Stejărei, pl. Ocolul, jud. Gorj, în partea de S.-E. a comuneĭ, situat pe o vale numită Găleșoaia, și lîngă dealul cu acelașĭ nume.

Are o suprafață de 200 hect., din carĭ: 40 hect. pădure, 25 hect. izlaz, 20 hect. fînețe, și 115 hect. arabile.

Are o populație de 80 familiĭ, saŭ 195 suflete, din carĭ 100 contribuabilĭ.

Comunicația se face prin șoseaua comunală care o pune în legătură cu cătunele din vecinătate.

In apropierea cătunuluĭ trece rîul Tismana.

Are o biserică de lemn, fondată de locuitorĭ pe la anul 1810 și deservită de 1 preot și 1 cîntăreț.

Găleşti, *sat,* cu 65 locuitorĭ, jud. Argeș, pl. Pitești; face parte din com. rur. Poiana-Laculuĭ.

Găleşti, *sat,* face parte din com. Huruești, pl. Berheciul, jud. Tecuciŭ, situat pe coasta dealuluĭ cu acelașĭ nume, la 7 kil. și 70 m. departe de reședința com. Cade la S. com., între satul Prădăiașul la V. și dealul Huruești, la E. Teritoriul satuluĭ este de 93 hect.

Are o populație de 45 familiĭ, saŭ 134 suflete. Locuesc în 30 case.

Locuitoriĭ sunt împroprietărițĭ la 1864 și stăpînesc 35 hect.

Are o biserică, cu hramul Sf. Gheorghe, făcută de Nicu Gălescu la anul 1712, după cum se citește din inscripția ce se află d'asupra ușeĭ bisericeĭ.

Aicĭ a fost schit de maicĭ care s'a desființat.

Satul șĭ-a luat numele de la fostul proprietar Nicu Gălescu. Inainte se numea Prădăiașul.

Găletarilor (Valea-), *vale,* com. Băești pl. Oltețul-d.-s., jud. Vîlcea; se varsă în pîrîul Dobricea.

Gălineştilor (Dealul-), *deal,* pe moșia Hilișeul-Gafencu, com. Hilișeul, pl. Coșula, jud. Dorohoiŭ.

Găltofani, *sat* de moșnenĭ, cu 79 locuitorĭ, jud. Argeș, pl. Oltul; face parte din com. rur. Bălcești.

Are o biserică, cu hramul Adormirea, cu 1 preot și 1 cîntăreț.

Găltofani, *sat,* jud. Argeș, pl. Oltuluĭ, pendinte de com. rur. Stoiceni-Pleșoiul.

Găltofani, *sat,* cu 26 locuitorĭ moșnenĭ, jud. Argeș, pl. Topologul; face parte din com. rur. Bîrsești-Bercioiul.

Găluşcă, *deal,* în jud. Iași, pl. Bahluiul, com. Ceplenița.

Găluşcă, *iaz,* jud. Botoșani, pl. Jijia, com. Todireni.

Găluşcă, *iaz,* în partea de S. a satuluĭ Telejna, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ.

In acest iaz se varsă pîrîul Chioaia.

Gămani, *cătun,* com. Tetila, plaiul Novaci, jud. Gorj, la N. cătunuluĭ Lăzărești.

Situat pe loc șes, are o întindere de 100 hect., din carĭ 20 hect. arabile, 40 hect. fînețe, 35 hect. pădure și 5 hect. vatra satuluĭ.

Are o populație de 19 familiĭ, saŭ 100 suflete, din carĭ 10 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 5 plugurĭ, 22 care cu boĭ; 100 vite marĭ cornute, 120 oĭ, 6 caĭ și 20 capre.

Comunicațiunea cu cătunele vecine se face pe șosele comunale și drumurĭ de care.

Gămanul, *pisc,* la 1 kil. de com. Prundeni, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea.

Gămăceşti, *sat,* face parte din com. rur. Berevoești-Ungureni, plaiul Nucșoara, jud. Muscel.

Acest sat se maĭ numește și Plăiașul.

Are o populație de 28 familiĭ, saŭ 96 suflete, (44 bărbațĭ și 52 femeĭ).

Rîul Bratia udă partea de E. a acestuĭ sat. Locuitoriĭ s'aŭ împroprietărit pe moșia statuluĭ Vieroșul și aŭ 24 hect. pămînt bun, iar restul impropriŭ pentru orĭ-ce cultură.

Gămălia, *munte,* jud. Prahova, pl. Teleajenul, com. Drajna-d.-j., acoperit cu pădurĭ seculare de fagĭ și brazĭ. Are și pășunĭ bogate.

Gămeşti, *sat,* în jud. Dîmbovița, pl. Dîmbovița-Dealul, căt. com. Hulubești.

Găndeşti, *localitate,* în jud. Prahova, pl. Vărbilăul, com. Vărbilăul, unde rîul Slănicul se varsă în rîul Vărbilăul.

Găneasa, *com. rur.,* la E. plășeĭ Oltețul-Oltul-d.-s., jud. Romanați, formată din satele: Găneasa (450 loc.), Gănesuica și Corneșul (218 loc.) și situată în

fața Slatineĭ, în valea rîuluĭ Corneșul, unde se întretae șoseaua Corabia Rîul-Vaduluĭ cu șoseaua Slatina-Craiova, 7 kil. departe de Slatina, 15 kil. de Balș și 32 kil. de Caracal.

Altitudinea terenuluĭ d'asupra niveluluĭ măriĭ este de 125 m. Are o populație de 175 familiĭ, saŭ 668 suflete: 339 bărbațĭ și 329 femeĭ; 338 căsătorițĭ și 330 necăsătorițĭ. Știŭ carte 75 persoane, nu știŭ 593.

Sunt 148 contribuabilĭ.

Budgetul com. pe 1886/87 a fost de 1852 leĭ la veniturĭ și de 1786 leĭ la cheltuelĭ.

Are: 4 stabilimente comerciale; o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, clădită la 1791 de Elena Vlădoianu și acum deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ.

Găneasa (Găneasca), *sat*, face parte din com. rur. Moara-Domnească, pl. Dîmbovița, jud. Ilfov. Este situat la N.-E. de București, pe malul stîng al văeĭ Pasărea. Aci este reședința primărieĭ.

Se întinde pe o suprafață de 185 hect., cu o populație de 301 locuitorĭ. Proprietatea e a locuitorilor.

Are o biserică, cu hramul Intrarea în biserică; o școală mixtă, frecuentată de 28 elevĭ.

Comerciul se face de 3 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 313 și al celor micĭ de 434.

Găneni, *sat*, jud. Suceava. Vezĭ Pleșești-Ganiĭ.

Gănescul, *iaz*, pe moșia Corlăteni, com Corlăteni, pl. Coșula, jud. Dorohoiŭ.

Gănesuica, *cătun*, al com. Găneasa, pl. Oltețul-Oltul-d.-s., jud. Romanați.

Gănești, *com. rur.*, în jud. Covurluiŭ, pl. Horincea, a doua com. în direcție S.-N. din valea Horinceĭ, la depărtare de 84 kil. de Galați. Se mărginește la N.-E. cu com. Blăgești (jud. Tutova) și cât Vădeni, (com. Rogojeni); la S., cu Cavadinești; la N., cu Prodănești și la V., cu Slivna. Pe lîngă pîrîul Horincea, udă com. pîrîiașele Fîntîna-Mare și Recea. Două cătune fac parte din comună: Gănești (reședința) și Comănești, amîndouă aproape una de alta, în cît se confundă într'un singur sat. Maĭ era în vechime și un cătun cu numele Cristești, dar azĭ e cu totul împreunat cu cele-l'alte.

Comuna Gănești este locuită de răzeșĭ. Are 501 familiĭ, saŭ 2046 suflete: 1072 bărbațĭ, 947 femeĭ; 1075 necăsătorițĭ, 861 căsătorițĭ, 110 văduvĭ. Locuesc în 457 case. Știŭ carte 367 persoane.

Sunt 361 contribuabilĭ.

Situația teritoriuluĭ Găneștilor e maĭ mult coastă de deal întreruptă cu rîpĭ, prea puțin loc șes; compoziția pămîntuluĭ, argiloasă și nisipoasă. Suprafața întreguluĭ teritoriŭ e de 2210 hect., din carĭ 1441 pămînt arabil, 100 imaș, 2 fîneață, 184 viĭ, 13 grădinĭ, 450 vatra satuluĭ, cu livezĭ și restul pămînt sterp.

Vite sunt 2118, din carĭ: 548 boĭ, 279 vacĭ, 90 juncĭ, 35 junce, 18 gonitorĭ, 15 gonitoare, 46 mînzațĭ, 86 mînzate, 24 vițeĭ, 66 caĭ, 47 ĭepe, 6 mînzĭ; 560 oĭ, 6 capre, 291 rîmătorĭ.

Sunt: 3 cîrciumĭ; o moară cu aburĭ și 2 de vînt.

Locuitoriĭ posedă 200 stupĭ cu albine.

Casele Găneștilor sunt înconjurate de grădinĭ cu pomĭ roditorĭ.

Budgetul com. are la veniturĭ 4500 leĭ, iar la cheltuelĭ 4227 leĭ.

Bisericĭ sunt 4: Sf. Gheorghe, din 1881; Sf. Nicolae-d.-j., din 1857; Sf. Nicolae-d.-s., tot din 1857 și Sf. Voevozĭ (Comănești), din 1796. Com. întreagă constitue o parohie, cu catedrala Sf. Nicolae, deservită de un preot paroh, un preot ajutor și 4 cîntărețĭ.

Sunt 2 școlĭ: una de bæețĭ și alta de fete; școala de băețĭ e frecuentată de 90—96 copiĭ.

Gănești datează din timpurĭ depărtate. In anul 1741, Octombrie 2, Grigorie G. Ghica dă căpitanuluĭ Ioan Giușcă voie să aducă 4 oamenĭ străinĭ, spre plata ospitalitățeĭ ce a dat Domnuluĭ și suiteĭ sale la moșia sa Gănești, din ținutul Covurluiuluĭ, cînd Ghica-Vodă, plecînd de la Roșieni, a fugit la Galați spre a nu fi prins de oștile luĭ Münich. Acelor 4 oamenĭ le acordă Vodă scutire, cum se exprimă Domnitorul în hrisovul respectiv, «de toate dăjdiile și angariile cîte ar fi în Țara Domnieĭ mele, numaĭ la vremea hîrtiilor să aibă a da de om cîte un ughiŭ».

Din acest sat e dar obîrșia familieĭ Giușcă, din care se trage și Toma Giușcă, înființătorul și întîiul profesor al școaleĭ Domnești din Galați.

Gănești, *com. rur.*, jud. Vîlcea, pl. Mijlocul, compusă din patru căt.: Făurești, Pasatești, Tunari și Biserica. Șĭ-a luat numele de la vechea familie boerească, Găneștiĭ, care aŭ avut locuință aci și care aŭ înființat'o.

Este situată pe valea rîuluĭ Oltețul, la 67 kil. de capitala județuluĭ și la 37 kil. de a plășeĭ. Inainte vreme casele din sat eraŭ risipite pe vălcele, acum s'aŭ așezat la linie.

Are o populaţie de 286 familiĭ, saŭ 1077 suflete: 533 bărbaţĭ şi 544 femeĭ, în care intră şi două familiĭ de Ţiganĭ. Locuesc în 312 case. Ştiŭ carte 80 bărbaţĭ. Contribuabilĭ sunt 264.

In comună sunt două bisericĭ: una în mahalaua Făureşti şi alta în mahalaua Biserica. Prima s'a fondat de către răposatul Ghimpeţeanul în anul 1847 şi a doua de către Ion Gănescu, în anul 1812. Cea d'întîiŭ nu s'a maĭ reparat, cea din urmă s'a învelit de comună pe la anul 1854. Amîndouă sunt de zid, frumos lucrate.

Afară de agricultură, 8 locuitorĭ se maĭ ocupă cu olăria. Eĭ desfac produsul munceĭ lor la bîlciurile din Zătreni, Otetelişul şi satele vecine.

Maioritatea locuitorilor sunt moşnenĭ; 32 s'aŭ împroprietărit la 1864 pe moşiile Ghimpeţeanul, Boicescul, Tetoianul şi Străchinescul, cînd li s'aŭ dat 80 hect. pămînt.

Vatra satuluĭ, cu izlaz şi locurĭ de muncă, are 2500 hect.

Veniturile comuneĭ se urcă la 1838 leĭ anual şi cheltuelile la 1393 leĭ.

E brăzdată de dealurile: Seciuluĭ, Artanuluĭ şi Strîmbeĭ, şi udată de văile: Bălşoiul, Artanul, Ruginosul, Peştenița şi Strîmba.

Găneşti, *sat*, reşedinţa comuneĭ, cu acelaşĭ nume, pl. Horincea, jud. Covurluiŭ; numără 1556 suflete, are 3 bisericĭ şi 2 şcolĭ.

Găneşti, *sat*, în partea de S.-E. a com. Buznea, pl. Cîrligătura, judeţul Iaşi, situat între dealurile: Budeanul, Scaiul şi Prosia, printre carĭ trece Pîrîul-Velniţeĭ. Are o populaţie de 121 familiĭ, saŭ 569 suflete; o biserică, zidită la 1834 de A. Manolache, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o şcoală, înfiinţată la 1868, frecuentată de 46 elevĭ, şi casele proprietăţeĭ.

La răsărit de satul Găneşti, pe coasta de E. a dealuluĭ Budeanul, se află urmele unuĭ sat ce se numea Draga, în care se zice că ar fi existat două crîşme, una cu numele Dorul-în-Deal şi alta Draga-în-Vale, şi că acest sat a durat până în anul 1849, cînd proprietarul moşieĭ Buznea, N. Mavrocordat, a strămutat locuitoriĭ în satul noŭ Buznea. Tot în satul Draga, se zice că a fost din vechime o mănăstire, cu maĭ multe chiliĭ pentru călugărĭ.

Numărul vitelor e de 812 capete, din carĭ: 302 vite marĭ cornute, 28 caĭ, 425 oĭ şi 57 rîmătorĭ.

Găneşti, *sat*, făcînd parte din com. Retevoeşti, plaiul Nucşoara, jud. Muscel. Are o biserică de lemn, deservită de 1 preot.

Găneşti, *mahala*, din com. rur. Sineşti, pl. Olteţul-d.-s., judeţul Vîlcea.

Găneşti, *deal*, în raionul com. cu acelaşĭ nume, pl. Mijlocul, jud. Vîlcea, pe care se cultivă 33 hect. vie.

Găneşti, *iaz*, în mărime de 12 hect., în marginea satuluĭ Găneşti, com. Buznea, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi, format de Pîrîul-Velniţeĭ, între dealurile Budeanul şi Lăcătuşeni.

Găneşti, *pîrîŭ*. Vezĭ Buda, pîrîŭ, com. Bräeşti, plasa Cîrligătura, jud. Iaşi.

Găneşti, *vale*, în jud. Iaşi, com. Buznea, pl. Cîrligătura; se întinde între dealurile: Budeanul, Scaiul, Bivolul, Prosia, Lăcătuşeni şi Beciul.

Găniacul, *deal*, în com. rur. Cireşul, pl. Cerna, jud. Mehedinţi.

Găojani, *com. rur.*, judeţul Olt. Vezĭ Valea-Merilor.

Gărăgăul, *com. rur.*, în jud. Teleorman, pl. Tîrguluĭ, în partea de N.-E. a plăşeĭ, situată pe partea stîngă a Pîrîuluĭ-Cîineluĭ. Are două sate: Golăşei, situat la N.-E. cătunuluĭ de reşedinţă şi Gărăgăul.

Se învecineşte la N. cu comuna Necşeşti, din pl. Teleormanuluĭ; la S., cu com. Vîrtoapele-de-Sus; la E., cu com. Netoţi şi la V., cu com. Sfinţeşti.

Suprafaţa com. cu a moşiilor de pe dînsa este de 2800 hect., din care 97 hect. pădure.

Proprietariĭ principalĭ sunt: principesa Elena Massalsky, posedînd 850 hect. arabile; d-l G. Gheţu, posedînd 125 hect. arabile şi 25 hect. pădure şi d-na Anghelina Golăşescu, avînd 70 hect. arabile.

Populaţiunea este de 269 familiĭ, saŭ 1028 suflete, din carĭ 235 contribuabilĭ.

Locuitorĭ împroprietăriţĭ sunt în număr de 133, din carĭ 101 din com. Gărăgăul pe 363 hect. şi 22 din cătunul Golăşei pe 65 hect. Terenul este accidentat.

Numărul vitelor este de 2350 capete, din carĭ: 556 vite marĭ cornute, 121 caĭ, 1547 oĭ, 30 capre şi 96 porcĭ.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 5087,75 la veniturĭ şi de leĭ 4551,13 la cheltuelĭ.

Are o şcoală, frecuentată de 31 elevĭ; o biserică, în cătunul Gărăgăul, deservită de un preot şi un cîntăreţ.

Sunt 2 morĭ, una cu aburĭ şi alta pe apa Cîineluĭ.

Comuna Gărăgăul se leagă prin şosele vecinale cu com. Vîrtoapele la depărtare de 4 kil. spre S.; cu com. Necşeşti, din pl. Teleorman, la 2 1/2 kil. spre N.; cu comuna Sfinţeşti, spre V., la 6 kil.; iar la E. cu com. Netoţi la o depărtare de 4 kil.

Comuna se găsea aşezată odinioară maĭ spre E., într'o vălcea care poartă şi azĭ numele de Gărăgăul-Vechiŭ.

Gărăgăul, *moşie,* în jud. Teleorman, pl. Tîrguluĭ. Aparţine maĭ multor proprietarĭ printre carĭ şi moştenĭ; cea maĭ mare parte este însă a principeseĭ Elena Massalsky.

Gărbovăţul, (Gărbovăţul-de-Jos, saŭ **Gîrbovăţul-de-Motru),** *com. rur.* şi *sat,* în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul, la 57 kil. de oraşul Turnul-Severin, aşezat pe valea pîrîuluĭ Satul, care se varsă în rîul Coşuştea.

Inainte, ţinea de com. rur. Corcova; iar actualmente formează com. rur. singură, avînd 93 contribuabilĭ, din 600 locuitorĭ, locuind 130 case.

Are o biserică, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, la care deservesc 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală condusă de 1 învăţător, frecuentată de 40 elevĭ.

Budgetul comuneĭ are la veniturĭ leĭ 808, iar la cheltuelĭ leĭ 587.

Vite: 270 vite marĭ cornute, 12 caĭ, 360 oĭ şi 300 rîmătorĭ.

Com. Gărbovăţul are o şosea care o leagă cu şoselele Corcovul. Rîurile carĭ o udă sunt: Coşuştea, care trece prin partea de S. şi Pîrîul-Satuluĭ.

Dealurile principale care străbat comuna sunt: Dealul-Gărbovăţuluĭ, Domogletul şi Seliştiuţa.

Văĭ: Valea-Mare, Valea-Gloduluĭ şi Valea-Corcoviţeĭ.

Se mărgineşte: la E., cu com. Corcova; spre S., cu com. Ruptura; spre V., cu com. Ercea şi Lupşea; iar spre N., cu com. Imoasa.

Gărbovăţul, *deal,* în com. rur. Gărbovăţul, pl. Motrul-d.-s., judeţul Mehedinţi.

Gărbovul, *pîrîŭ,* în com. rur. Cleanovul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Gărcea, *sat,* jud. şi pl. Argeş; face parte din com. rur. Buneşti.

Gărdanul, *deal,* acoperit cu viĭ, jud. Mehedinţi, pl. Ocolul d.-s., com. rur. Şimianul.

Gărdanul, *deal,* în com. rur. Băseşti, plaiul Cerna, jud. Mehedinţi.

Gărdanul, *pîrîŭ* şi *vale,* în com. rur. Băseşti, plaiul Cerna, jud. Mehedinţi.

Gărdăneasa, *cătun,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani, com. rur. Ponoarele. Are o frumoasă biserică de zid, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Gărdeanca, *vale,* pe moşia Păltinişul, com. Păltinişul, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ.

Gărdeşti, *com. rur.,* în jud. Teleorman, pl. Teleormanuluĭ, situată pe Valea-Cîineluĭ. Se mărgineşte la N. cu hotarele comuneĭ Ciolăneşti-din-Vale; la S., cu ale Necşeştilor şi ale Netoţilor; la E., cu teritoriul comuneĭ Deparaţi-Hîrleşti şi la V., cu com. Ciurari, din pl. Tîrguluĭ, de care este aproape. Are 3 cătune: Gărdeşti, Belciugul şi Căzăneasa.

Aspectul comuneĭ este determinat, pe lîngă Valea-Cîineluĭ, pe care se află situată, încă de treĭ vălcele carĭ poartă denumirile următoare: Valea-Cuculuĭ, la N. comuneĭ; o ramificaţie din Valea-Teleormăneluluĭ la N.-E.; apoĭ Valea-Petrişuluĭ, despre N.-V. In căt. Belciugul se află şi un heleşteŭ.

Suprafaţa com., dimpreună cu moşiile de pe dînsa, este cam de 1600 hect. Proprietariĭ principalĭ sunt: Moştenitoriĭ Marcu Ghinopolu din Grecia cu 450 hect. pămînt arabil şi 120 hect. pădure pe moşia Belciugul; Eforia Spitalelor Civile din Bucureşti, cu 350 hect. pămînt arabil şi 130 hect. pădure.

Pe proprietatea Belciugul sunt împroprietăriţĭ 44 locuitorĭ, iar în căt. Gărdeşti, 68 locuitorĭ, pe 463 hect.

Populaţiunea este de 1154 suflete (674 în Gărdeşti, 315 în Belciugul şi 165 în Căzăneasca).

Contribuabilĭ sunt 416.

Vite: 3265, din carĭ: 270 vite marĭ cornute, 2092 vite micĭ şi 254 rîmătorĭ.

Are o şcoală, în cătunul de reşedinţă Gărdeşti, întreţinută de stat, frecuentată de 28 elevĭ; o biserică, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; 2 morĭ cu aburĭ.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 2854,56 la veniturĭ şi de leĭ 2579,83 la cheltuelĭ.

Căile de comunicaţie sunt: spre com. Ciolăneşti-din-Vale şi spre com. Necşeşti, pe şosele vecinale.

Satul Gărdeşti este vechiŭ. In secolul trecut făcea parte din pl. Mijlocului şi moşiile eraŭ stăpînite numaĭ de moşnenĭ.

Pănă la 1869, căt. Belciugul nu era alipit de Gărdeşti şi forma singur o comună; atuncĭ a fost alipit, făcînd parte din pl. Teleormanuluĭ.

Gărdeşti, *sat*, în pl. şi jud. Tutova, com. Voineşti, spre E. de satul Voineşti. Are 44 loc. şi 10 case.

Grădineşti, *sat*, cu 105 loc., județul Argeş, pl. Piteşti; face parte din com. rur. Crucişoara.

Gărdoaia, saŭ **Dealul - Gărdoaeĭ**, *deal*, în com. rur. Ciovîrnăşani, pl. Motrul-d.-s., jud. Mehedinți. Acest deal maĭ poartă numele şi de Dealul-Ciovîrnăşanilor.

Gărdoaia, *deal*, în com. rur. Jegujani, pl. Motrul-d.-s., jud. Mehedinți.

Gărdoaia, *pîrîŭ*, izvoreşte din căt. Cărămidari, pl. Motrul-d.-s., jud. Mehedinți şi se varsă în rîul Motrul, sub numele de Pesceana.

Gărdoaia (Muchea-), *colină*, în jud. Buzăŭ, com. Cărpiniştea, pe hotarul jud. Rîmnicul-Sărat, servind tot de odată ca limită şi despre com. Beceni; are fîneață şi izlaz.

Gărgăunele, *vale*, jud. Muscel, com. Ştefăneşti, pl. Rîul-Doamneĭ.

Găspăreşti, *mahala*, în jud. Mehedinți, pl. Văile; ține de com. rur. Miculeşti.

Găşteni, *moşie*, jud. Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-j., comuna Răcăciuni.

Găştenilor (Valea-), *vale*, jud. Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-j., înclinată în direcția E. spre Siret.

Gătejei, *sat*, face parte din com. rur. Broşteni, plasa Cerna-d.-s., jud. Vîlcea.

Are o populație de 254 locuitorĭ (120 bărbațĭ şi 134 femeĭ). Cade în partea de E. a comuneĭ, pe culmea dealuluĭ Moduia şi este udat de rîul Cerna.

Aci e o biserică, fondată la anul 1885 de V. Florescu, N. Dolofan şi alțiĭ.

Satul e la distanță de 1/2 kil. de cătunul Şerbăneşti, unde e şcoala.

Gătejul, *pădure*, în jud. R.-Sărat, pl. Oraşul, com. Vîrteşcoi, din circumscripția VII silvică, ocolul Plătineşti; are 630 hect., din carĭ 20 hect. proprietate particulară. Esențe: stejar, fag, teiŭ, carpen şi frasin.

Găujani, *com. rur.*, pe apa Teleormanuluĭ, jud. Argeş, pl. Cotmeana, la 16 kil. de com. rur. Costeşti, reşedința subprefectureĭ şi la 45 kil. de Piteşti. Se compune din 2 sate: Curtenca saŭ Linia-din-Deal şi Găujani, avînd în tot 129 familiĭ, saŭ 610 suflete, din carĭ 2 familiĭ de Țiganĭ.

In com. este o biserică, în Găujani, cu hramul S-țiĭ-Voevozĭ, cu un preot şi un cîntăreț; o şcoală primară rurală.

Budgetul comuneĭ pe anul 1882—83 a fost de 1403 leĭ, 98 banĭ la veniturĭ şi de 1400 leĭ la cheltuelĭ.

După o publicație oficială (1887), această comună numără 155 contribuabilĭ şi are un budget de 2043 leĭ la veniturĭ şi de 1646 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor era în anul 1887 de 754 capete vite marĭ (504 boĭ şi vacĭ, 92 caĭ, 152 bivolĭ şi 6 măgari) şi de 2202 vite mărunte (2140 oĭ şi 62 rîmătorĭ).

Găujani, *com. rur.*, compusă din cătunele: Găujani şi Petrişul, din jud. Vlaşca, pl. Marginea, situată pe malul Dunăreĭ, între com. Paraipani şi Petroşani, departe de Giurgiu de 26 kil., de Bucureşti de 85 kil., de Alexandria de 35 kil. şi de Stăneşti, reşedința pl. Marginea, de 33 kil.

Are o populație de 370 familiĭ, saŭ 1845 suflete, din carĭ 331 contribuabilĭ.

Budgetul com. pe anul 1888 a fost de 5835 leĭ la veniturĭ şi de 4187 leĭ la cheltuelĭ.

Aci este o şcoală mixtă cu 4 clase, care a fost frecuentată în 1888 de 32 băețĭ şi 6 fete, din 65 băețĭ şi 32 fete în vîrstă de şcoală. Maĭ este o şcoală la Petriş, retribuită de comună, la care aŭ urmat 14 băețĭ şi 7 fete.

Sunt 2 bisericĭ: una în Găujani şi alta în Petriş; ambele țin de parohia Găujani şi sunt deservite de 2 preoțĭ şi 4 dascălĭ.

In com. este o moară cu aburĭ cu 2 pietre pe cătunul Găujani. Sunt 9 cîrciumĭ şi 5 cazane de fabricat rachiŭ din prăştină.

Prin com. trece şoseaua Giurgiu-Zimnicea. Sunt în com. 3 pichete de păzit granița despre Bulgaria.

In Găujani sunt: Lacul-Crestata, Lacul-Lung, Lacul-Caragioaica, Lacul-Soarna, Lacul-Vaceĭ, Gîrla-Căşaruluĭ, Lacul-Răceanca, Lacul-Boulul, Ostrovul-Batuculuĭ şi Gîrla-Oiĭ, toate pline cu peştĭ.

Măgurĭ sunt: Măgura-Racilor saŭ a-Turculuĭ şi Măgura-Cazacululĭ.

La capul despre N., al com. trece Drumul-Untuluĭ.

Intre cătunul Găujani şi cătunul Petrişul, distanța este de 4 kil.

Găujani, *sat*, cu 546 locuitorĭ, jud. Argeș, pl. Loviștea; face parte din com. rur. Boișoara. Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț.

Găujani, *sat*, jud. Argeș, pl. Cotmeana; face parte din com. rur. cu același nume, pe apa Teleormanuluĭ. Are o populațiune de 100 familiĭ. Aicĭ este reședința primărieĭ.

Găujani, *cătun*, pendinte de com. cu același nume, pl. Marginea, jud. Vlașca, proprietate a Statuluĭ, în devălmășie cu biserica Doamna-Bălașa din București. Arenda anuală este de 55.000 leĭ.

Are o suprafață totală de 2100 hect., din care o pădure, în suprafață de 150 hect., depinzînd de ocolul silvic Giurgiu și 59 hect. vie.

S'a dat la 1864 la 180 locuitorĭ suprafața de 450 hect.

Are: o biserică, cu hramul Adormirea-MaiceĭDomnuluĭ, zidită la 1854 de arendașul de pe atuncĭ Andreiŭ Ghenovicĭ, cu ajutorul Epitropieĭ Doamneĭ Bălașa și deservită de 1 preot și 2 dascălĭ; o școală comunală.

Găujani, *baltă*, pe proprietatea Paraipani, jud. Vlașca, pl. Marginea, com. Arsache, în albia Dunăreĭ; are scurgere într'o viroagă ce duce în Dunăre, în josul satuluĭ Paraipani.

Găunoasa, *sat*, în jud. Vasluiŭ, pl. Fundurile, com. Șcheia, așezat pe ambele părțĭ ale pîrîuluĭ Găunoasa, pe o suprafață de 1128 hect., și cu o populație de 23 familiĭ, saŭ 120 suflete.

Găunoasa, *deal*, în partea de V. a satuluĭ Răceni, com. cu același nume, pl. Prutul, jud. Fălciŭ, numit după Movila-Găunoasa ce se află de-asupra-ĭ, în spre hotarul moșieĭ Mălăești.

Găunoasa, *movilă*, spre E. de satul Romînești, com. Movileni, pl. Copoul, jud. Iași; servește de hotar între moșiile Holmul și Buțuluc; această movilă nu e naturală și este foarte vechie.

Găunoasa, *munte*, în jud Suceava, com. Mălini.

Găunoasa, *iaz*, format din pîrîul cu același nume, în partea de N. a satuluĭ Găunoasa, jud. Vasluiŭ.

Găunoasa, *pîrîŭ*, izvorește din pădurea de pe coasta sudică a DealuluĭMogoșeștilor, de pe teritoriul com. Șcheia, jud. Vasluiŭ; curge spre S.-E., prin mijlocul satuluĭ Găunoasa, apoĭ întorcîndu-se drept spre S., se varsă în rîul Stavnicul, puțin maĭ spre E. de satul Cioca-Boca din comuna Ipatele. Primește pe stînga pîrîiașele Valea-Rea și Humăria-Mică.

Găunoasa, *vîlcea*, jud. Vîlcea, com. Oteșani, plaiul Horezul; se varsă în rîul Luncăvățul.

Găunoasă (Măgura-), *măgură*, cea maĭ mare și cea maĭ înaltă din tot județul Teleorman. Servește ca punct de hotar între moșia statuluĭ Bogdana-Nenciulești și moșia Ulmeni. Este punct trigonometric important.

Găunosul, *pădure* de stejar, de 40 hect, pe proprietatea Băbăița, pl. Glavaciocul, jud. Vlașca.

Găunoși, *sat*, în jud. Ialomița, plasa Borcea, pendinte de comuna Ciocănești-Mărgineni, situat la 8 kil. spre N. de satul de reședință, pe o mică coastă a părțiĭ de N. a laculuĭ Gălățuiul, unde lacul se numește Potcoava.

Are o populație de 542 locuitorĭ: 142 bărbațĭ, 140 femeĭ și 160 copiĭ.

Aicĭ se află o școală mixtă, condusă de un învățător; o biserică, deservită de un preot și un dascăl.

Vite sunt: 508 boĭ, 35 bivolĭ, 427 caĭ și 691 oĭ.

Găureana, *sat*, în partea de N. a com. Costinești, pl. Tîrgul, jud. Botoșani, pe moșia Dolina. Are 12 familiĭ, saŭ 60 suflete.

Găureana, *pădure*, pe moșia Hudești, com. Hudești, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ.

Găureanca, *vale*, pe moșia Comănești, com. Suharăul, plasa Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ.

Găureanul, *deal*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Rîpile, de pe moșia Borzești, despre care se zice că pe dînsul eraŭ viile luĭ Ștefan-cel-Mare.

Găurenceĭ (Dealul-), *deal*, în partea de E. a satuluĭ Dumești din plasa Fundurile, județul Vasluiŭ.

Găurenceĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ*, izvorește din partea de E. a satuluĭ Suhulețul, com. Suhulețul, pl. Funduri, jud. Vasluiŭ; străbate de-alungul tot satul Găureni și iese prin partea sudică a satuluĭ, șerpuind în șesul Găurenceĭ, unde primește ca afluențĭ: pîrîul Mircești, care izvorește din dealurile Holmul-Mare și Holmul-Mic, curge de la N.-E. spre S.-V. și pîrîul Siliștea, care izvorește din locul numit Fîntîna-Moldovanuluĭ și curge tot de la N.-E. spre S.-V., apoĭ

merge de se varsă în rîul Bîrladul, pe teritoriul comuneĭ Dumeşti.

Găurenceĭ (Şesul-), *şes,* în jud. Vasluiŭ, pl. Funduri, com. Dumeşti; se întinde din com. Suhuleţul despre N., până în apa Bîrladuluĭ, pe ambele malurĭ ale Pîrîuluĭ-Găurenceĭ.

Găurenceĭ (Valea-), *vale,* formată prin prelungirea Dealuluĭ-Găurenceĭ; se întinde la E. de satul Dumeşti, pl. Funduri, judeţul Vasluiŭ.

Găureni, *sat,* jud. Iaşi, pl. Turia, com. Roşcani, cu o suprafaţă de 716 hect. şi o populaţie de 54 familiĭ, saŭ 212 locuitorĭ.

Vite: 186 vite marĭ cornute, 250 oĭ, 10 caĭ şi 55 rîmătorĭ.

Găureni, *sat,* în centrul comuneĭ Miroslava, pl. Stavnicul, judeţul Iaşi, situat pe valea dintre dealurile Găureni şi Holmul. Are o populaţie de 17 familiĭ, saŭ 100 suflete; o biserică, cu 1 preot şi 2 dascălĭ; o şcoală, înfiinţată în anul 1859, frecuentată de 25 elevĭ şi al căruĭ local e făcut de stat, a căruĭ proprietate este şi moşia.

Vite sunt: 150 vite marĭ cornute, 7 caĭ şi 15 rîmătorĭ.

Găureni, *cătun,* pendinte de comuna Babele, pl. Neajlovuluĭ, jud. Vlaşca, situat la E. moşieĭ şi străbătut de Valea-Mueręĭ şi Valea-Corbeĭ.

E departe de Bucureşti de 35 kil. şi de Giurgiŭ, de 62 kil. Trece pe alăturea drumul Zimniceĭ, căruia i se zice şi Drumul-Doamneĭ.

S'aŭ împroprietărit, la 1864, 41 locuitorĭ, dîndu-li-se în total 165 hect. pămînt.

Vite sunt: 137 boĭ şi vacĭ, 13 caĭ, 332 oĭ şi 204 rîmătorĭ.

Găureni. Vezĭ Berza, *sat,* com. Rînghileşti, pl. Ştefăneşti, jud. Botoşani.

Găureni, *sat,* spre S.-E. de satul Suhuleţul, pl. Funduri, jud. Vasluiŭ, aşezat pe coasta despre E. a dealuluĭ Oanceĭ şi pe coasta despre V. a dealuluĭ Braşovniţa. Numele şi l'a luat de la pîrîul Găureni, de care e străbătut.

Are o suprafaţă de 500 hect. şi o populaţie de 114 familiĭ, saŭ 321 suflete.

Vite sunt: 222 vite marĭ cornute şi 250 oĭ.

In acest sat se află o biserică, făcută de Chiriac Bîcu, Loghin Smeria şi Vasile Smeria, pe la anul 1727, în urma strămutăreĭ locuitorilor de la Silişte, spre S.-E. de Găureni, unde a fost sat şi biserică; chiar astăzĭ se cunosc foarte bine urmele bisericeĭ şi a cimitiruluĭ.

Se spune că satul cu biserica fostă pe locul numit Siliştea, a ars dîndu-le foc Turciĭ; în urmă locuitoriĭ retrăgîndu-se pe coastele dealurilor Crucea şi Braşovniţa, carĭ eraŭ acoperite pe atuncĭ cu pădurĭ, aŭ format actualul sat Găureni.

Moşia acestuĭ sat e parte răzăşească, iar parte a d-luĭ Iorgu Lupu.

Găureni, *deal,* în jud. Iaşi, pl. Stavnicul, com. Miroslava, formînd culmea despre şesul din dreapta rîuluĭ Bahluiuluĭ. Pe valea din stînga luĭ, e situat satul Găureni.

Găureni, *pîrîŭ,* jud. Tecuciŭ, izvoreşte de sub coasta de V. a dealuluĭ Muncelul, merge spre S.-V. şi se varsă în stînga Berheciuluĭ, la mijlocul com. Neguleşti.

Găureni, *pîrîŭ,* izvoreşte din dealul Găureni, com. Miroslava, pl. Stavnicul, jud. Iaşi, trece prin satul şi valea cu acelaşĭ nume şi se varsă în rîul Bahluiul.

Găuriciul, *com. rur.,* în jud. Teleorman, pl. Marginea, situată pe Valea-Găuriciuluĭ. Se învecineşte la E. cu căt. Şoimul, al com. Smîrdioasa; la V., cu Valea-Tîrnaveĭ care o separă de diferitele trupurĭ de moşiĭ ce ţin de com. Piatra; la N., cu com. Smîrdioasa şi la S. tot cu Valea-Găuriciuluĭ. Se găseşte la jumătatea drumuluĭ dintre Zimnicea şi Alexandria.

Locuitorĭ împroprietăriţĭ în raza comuneĭ sunt 165, pe o întindere de 465 hect. Solul este negru vegetal şi destul de fertil; are locurĭ întinse de păşune, pentru oĭ maĭ cu deosebire. Viĭ are de asemenea pe o întindere de peste $74^1/_2$ hect. In partea despre N.-V. a comuneĭ se află un heleşteŭ, format din apele izvoarelor ce curg din dealurĭ şi din pîrîul ce curge pe timpurĭ ploioase pe Valea-Găuriciuluĭ. Moşia Găuriciul face parte din domeniul Brînceni a d-luĭ G. Vernescu.

Populaţia comuneĭ este de 345 familiĭ, saŭ 1378 suflete, din carĭ 194 contribuabilĭ.

Vite sunt 4958 capete: 281 caĭ, 34 măgarĭ, 963 vite marĭ cornute, 3476 vite micĭ şi 214 rîmătorĭ.

Budgetul prezintă la veniturĭ leĭ 3182.98 şi la cheltuelĭ 3084 leĭ, 80 banĭ.

Are o şcoală, întreţinută de Stat, frecuentată de 12 elevĭ; o biserică, cu un preot şi un cîntăreţ.

Căile de comunicaţie sunt:

şoseaua vecinală până în şoseaua judeţeană Alexandria-Zimnicea; şosele vecinale de la com. Găuriciul la Brînceni şi la com. Suhaia.

Locuitoriĭ com. sunt aproape toţĭ Bulgarĭ, muncitorĭ de pămînt. Locuesc în bordee. Eĭ aŭ venit în urma evenimentelor de la 1821. Goana ce suferiaŭ în Bulgaria din partea Turcilor ĭ-a adus aci. La început aŭ venit numaĭ cîţĭ-va păstorĭ cu vitele şi, găsind loc favorabil pentru păşunare pe valea unde este com., s'aŭ stabilit acolo cu bordeele lor. Maĭ în urmă aŭ venit şi alte familiĭ din Bulgaria, carĭ cu toţiĭ aŭ format un fel de colonie. Numirea de Găuriciul s'a dat satuluĭ din cauza terenuluĭ pe care este aşezat.

Spre E. comuneĭ este Măgura-Ungureanuluĭ şi puţin maĭ spre N., în linie dreaptă, Măgura-Cuĭveĭ şi a Ciupăuluĭ. Inălţimea fie-căreia este de vr'o 10 m. iar ocolul la bază de maĭ mult de 30 m. Maĭ sunt şi alte movile şi măgurĭ de mică importanţă.

Găuriciul, *pădure* foioasă, jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., com. Luizi-Călugăra, aparţinînd proprietarilor răzeşĭ, cu o întindere de 1002 hect.

Găuriciul, *munte,* la 12 kil. spre N. de com. Recea, pl. Horezul, jud. Vîlcea. Cade între munţiĭ Piatra şi Manul.

Găuriciul, *vale,* în jud. Teleorman, pl. Margineĭ. Inceputul aceste văĭ este din dreptul laculuĭ numit al-Simioaneĭ, în apropiere de calea naţională Turnul-Alexandria, spre moşia Furculeşti; trece prin cat. Stariţa, luînd direcţiunea de la N. spre S., cînd începe apoĭ a coti de la S. spre E., purtînd numirea de Valea-Tîrnaveĭ; de aci înainte îşĭ ia numirea de Valea-Găuriuluĭ, şi se pĭerde în Valea-Veziĭ, în dreptul com. Zmîrdioasa, după ce primeşte în stînga maĭ multe vălcele, în apropiere de com. Găuriciul şi Zmîrdioasa.

Găurile, *com. rur.,* în jud. Putna, pl. Vrancea.

Com. Găurile este situată pe malul drept al pîrîuluĭ cu acelaşĭ nume, maĭ sus de com. Vidra.

Distanţa com. de reşedinţa sub-prefectureĭ e de 12 kil., iar de capitala judeţuluĭ e de 46 kil.

Se compune din următoarele căt.: Găurile (unde e şi primăria com.), Piscul-Raduluĭ şi Purcei.

Populaţiunea com., după cel din urmă recensămînt, e de 335 familiĭ, saŭ 1362 suflete (672 bărbaţĭ, 690 femeĭ); 625 neînsuraţĭ, 111 văduvĭ (39 bărbaţĭ, 72 femeĭ) şi 1 divorţat 1348 Romînĭ şi 14 diferite naţionalităţĭ; 1348 ortodoxĭ şi 14 mozaicĭ; 370 agricultorĭ, 6 meseriaşĭ, 7 comercianţĭ, 3 cu profesiunĭ libere, 36 muncitorĭ şi 25 servitorĭ.

Ştiŭ carte 28 persoane.

Numărul caselor de locuit e de 336.

Are o biserică parohială, cu hramul Cuvioasa-Paraschiva, în căt. Găurile şi 2 filiale, ambele cu hramul Sf. Nicolae, una în Piscul-Raduluĭ şi a doua în Purcei.

Sunt 278 contribuabilĭ.

Budgetul com. are la veniturĭ 2049.70 leĭ şi la cheltuelĭ 1896.24 leĭ.

Locuitoriĭ posedă: 15 plugurĭ de lemn; 6 morĭ de apă.

In com. sunt: 2 cîrciumarĭ; 2 băcanĭ; 4 rotarĭ; 4 fierarĭ; 7 fabricanţĭ de rachiŭ.

Găurile, *cătun,* în com. cu acelaşĭ nume, pl. Vrancea, jud. Putna. E aşezat pe malul drept al pîrîuluĭ cu acelaşĭ nume şi risipit pe o întindere de vr'o 2 kil.

Are o biserică parohială, cu hramul Cuvioasa Paraschiva.

Găurile, *munte,* în jud. Gorj, pl. Novaci, la N. de com. Cărpinişiul, în partea dreaptă a rîuluĭ Lotrul şi coprins între munţiĭ: Cărbunele, Bălcescu, Ciobanul şi Austro-Ungaria.

In acest munte este un pichet, numit Boian.

Găurile, *pîrîŭ,* format pe teritoriul com. Găurile, pl. Vrancea, jud. Putna. Se varsă în Vizăuţul-Mare.

Găvana, *sat,* pe rîul Argeş, cu 60 familiĭ, saŭ 251 suflete, la 2 kil. de oraşul Piteşti, pl. Piteşti, jud. Argeş; face parte din com. rur. Găvana-Valea-Rea. In acest sat este reşedinţa primărieĭ. Are o biserică, cu hramul Toţĭ Sfinţiĭ, deservită de un preot, un cîntăreţ şi un paracliser.

Găvana, altă *numire a căt.* Stejarul, com. Negoeşti, pl. Tîrgşorul, jud. Prahova.

Găvana, *munte,* în raionul com. Pucheni, pl. Argeşelul, jud. Muscel, situat la N. comuneĭ.

Găvana, *deal,* situat la N. de com. Bughiile, pl. Teleajenul, jud. Prahova. Pe dealurile din această com. se cultivă ovăz, viĭ şi pomĭ. Pe unele se află izlaz şi pădure.

Găvana, *movilă,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, pe teritoriul com. Slobozia.

Găvana, saŭ **Stejarul,** *moşie,* a

Statuluĭ, jud. Prahova, fostă pendinte de biserica Sărindarul, care, pe periodul 1887—97, s'a arendat cu 550 anual. De la 1888 s'a vîndut de vecĭ D-ruluĭ Turnescu.

Găvana, *pădure*, în jud. Vlașca, în suprafață de 599 hect., pe trupul Iași, proprietatea Strîmba-d.-j.

Găvana, *gîrlă*, izvorește de la N. de com. Bughiile, pl. Teleajenul, jud. Prahova și se varsă în gîrla Bughea, tot în raionul com. Bughiile.

Găvana, *vale*, în com. Vadul-Săpat, pl. Cricovul, jud. Prahova.

Găvana, *vale*, pe proprietatea Eforieĭ Spitalelor Civile din București zisă Oncești, din pl. Marginea, jud. Vlașca.

Găvana, *vale*, pe proprietatea Strîmba-d.-j., trupul Iași, pl. Cîlniștea, jud. Vlașca.

Găvana (Muntele-), *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, pe moșia Muntele-Găvana, pendinte de com. Sinaia, pl. Peleșul, jud. Prahova.

Găvana-Valea-Rea, *com. rur.*, pe apa Argeșuluĭ, pl. Pitești, jud. Argeș, la 5 kil. de com. rur. Bîscovul-Fleștiĭ (reședința subprefectureĭ) și la 16 kil. de Pitești. Se compune din următoarele sate: Găvana, Miculești, Valea-Rea, avînd peste tot 534 locuitorĭ.

In com. sunt 3 bisericĭ, deservite de 3 preoțĭ și 2 cîntărețĭ; o școală primară rurală; 8 cîrciumĭ.

Șoseaua națională Pitești-Curtea-de-Argeș trece prin această comună.

Budgetul com. pe anul 1882—83 a fost de 2089 leĭ la veniturĭ și de 2074 leĭ la cheltuelĭ. După o publicație oficială (1887) această com. numără 149 contribuabilĭ și are un budget de 3010 leĭ la veniturĭ și de 2718 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor a fost în anul 1887 de 456 capete de vite marĭ (417 boĭ și vacĭ, 25 caĭ, 14 bivoli) și de 93 vite mărunte (32 oĭ, 4 capre și 57 rîmătorĭ).

Găvanele, *cătun*, al com. Boziorul, jud. Buzăŭ, cu 240 locuitorĭ și 55 case. Are 2 subdiviziunĭ: Fundurile și Schitul.

Găvanele, *cătun*, al com. Zilișteanca, jud. Buzăŭ, alipit de căt. Haimanalele, format din însurățeĭ; are 40 locuitorĭ și 12 case.

Găvanele, *schit de călugărĭ*, în jud. Buzăŭ, com. Boziorul, căt. Găvanele. La N. e înconjurat de stîncoasele vîrfurĭ ale munteluĭ Găvanele, la E. de Vîrful-Pinuluĭ, la V. și S. de colinele Cocioaba și Nenișoaia. Acest schit a fost fondat la 1790 de Domnul Țăreĭ, Mihail Șuțu, care l'a înzestrat între altele și cu o bogată bibliotecă, avînd multe manuscripte, din carĭ astă-zĭ abia se maĭ găsesc 9 cu un conținut religios; cele maĭ multe și maĭ importante aŭ fost luate de Cesar Boliac și alțiĭ, iar cîte-va aŭ trecut în posesiunea bibliotecei Episcopuluĭ Dionisie. Cele rămase sunt: *a)* Viețele Sfinților; *b)* Viața Călugărilor și discursurĭ adresate patriarhuluĭ din Ierusalim, de Chir Efrem; *c)* Manuscript, fără poartă, începe cu Efrem Arapul, Efrem Sirul, etc.; *d)* Ioan Scărarul, *e)* Manuscript: Varia, începe cu Acatistul Maiceĭ-Domnuluĭ; *f)* Psaltirea; *g)* Manuscript: Varia, Minunile Sf. Vasile. Sunt și cîte-va cărțĭ rituale vechĭ, precum: Biblia, imprimată cu cheltuiala Roseșteĭ societățĭ din 1817, Chiriacodromion, București, Tipografia Mitropolieĭ, 1801, etc. Cărțile din bibliotecă aŭ dispărut.

Biserica s'a dărîmat de cutremur la 1802 și în 1803 s'a ridicat din noŭ, însă de lemn, cum se vede astă-zĭ, prin stăruința starețuluĭ Climent, contribuind la ridicarea eĭ maĭ mulțĭ membri aĭ familieĭ Ghica. Azĭ e aproape în ruine. Are 16 monahĭ.

Frontespiciul bisericeĭ are următoarea cuprindere:

Cu vrerea Tatăluĭ și a Fiuluĭ și a Sf. Duh, făcutu-s'a acest schit Găvanele, unde locuesc părințiĭ de obște după rînduiala pot... iguluĭ s'hăstresc în hramul Adormireĭ Sf. Născătoare de D-zeŭ și al Sf. Mucenic Elefterie. Insă s'a început de lemn la anul 1803, Iunie 10 în zilele prea luminatuluĭ și prea Inălțatuluĭ Domn Io Constantin Alexandru Ipsilante Voevod, cu blagoslovenia Sf. Sale părinteluĭ KK. Dosifteiŭ, Mitropolit în toată Ungro-Valachia și a prea sfințieĭ sale K. Constantin Episcop Buzăuluĭ, de care s'a dăruit și moșia din jurul schituluĭ pentru hrana părinților, cu rîvna și cuvioșia Sfințieĭ sale părinteluĭ Climent ieromonachul, starițul aceluĭ schit, la care mulțĭ creștinĭ aŭ ajutat, iar cea multă cheltuială s'a dat de D. Ghica vel Ban, de D. Costache vel Ban, de D. Stolnicul Ioniță de bresle, de Constantin Varlaam vel Vistierul, de D. Medelnicer Gr. Bujoreanu și de D. Pitaru Ștefănică Macoveiŭ ot Star Chiojdu și de alțiĭ ce se coprind în pomelnicul ctitorilor, carĭ se vor pomeni în vecĭ. Insă tot cu silința celuĭ maĭ sus numit părinteluĭ stariț s'a făcut altă biserică de piatră maĭ 'nainte de aceasta cu 13 anĭ, la care cea maĭ multă cheltuială s'a dat de Măria Sa, Mihail Șuțu Voevod și la leat 1802, Octombre 14, întîmplîndu-se groaznicul cutremur, a căzut. Apoĭ a făcut aceasta de lemn, după cum am zis maĭ sus și s'a isprăvit de zugrăvit, în zilele prea blagocestivuluĭ, singurul stăpînitor, mare Impăratul Alexandru Pavlovicĭ a toată Rusia, la aniĭ de la Adam 7318, iar de la Christos 1810, de mine cel maĭ mic și maĭ prost între zugravĭ, Gavrilă zugravul, 1810.

Găvanele, *lac,* în jud. Ialomița, pl. Borcea, pe teritoriul com. Vărăști.

Găvanele, *lac,* în jud. Ialomița, pl. Borcea, insula Balta, com. Cocargea.

Găvanele, *izvor,* în jud. Buzăŭ, com. Boziorul. Incepe din muntele Curmătura, la E. de schitul Găvanele, se unește cu izvorul Mognăul care se varsă în Sărățelul-Bălăneștilor.

Găvanele, *moșie,* în jud. Buzăŭ, com. Zilișteanca, cât. Haimanalele, fostă proprietate a statuluĭ, numită Cîlnăul-Găvanele, cu 100 hect. arabile, date acum însurățeilor din cătunul Găvanele.

Găvanele (Vatra-Satuluĭ-), *moșie,* în jud. Buzăŭ, com. Boziorul, com. Găvanele, proprietate a statuluĭ; pendinte de schitul Găvanele, are peste 500 hect., din care 175 pădurea Găvanele; restul e aproape gol și stîncĭ.

Găvanele, *trup de pădure,* a statuluĭ, jud. Vîlcea, pl. Cerna-d.-s., com. Pojogi, care, împreună cu trupurile: Cărămida, Valea-Ocolitureĭ și Valea-Iepureluĭ, formează pădurea Bălteni.

Găvani, *tîrlă,* jud. Brăila, lîngă Movila-Viezuruluĭ, de pe muchea platouluĭ. Are 13 locuitorĭ; 2 case; 6 caĭ, 23 vite marĭ cornute și 51 oĭ.

Această tîrlă este situată pe moșia Sihleanul, din com. Scorțarul-Noŭ.

Găvanul, *schit de călugărĭ,* în jud. Buzăŭ, com. Mînzălești, situat într'una din cele maĭ frumoase și izolate pozițiunĭ ale jud., ascuns între seculare pădurĭ de brad și munțĭ, între care renumitele Curcubete.

In anul 1821, schitul a fost ars de Turcĭ, carĭ căutaŭ pe Arvațĭ, cu care prilej aŭ omorît și jefuit maĭ mulțĭ boerĭ din Buzăŭ, refugiațĭ aci, între care și pe cunoscutul Chrisoscoleŭ. Aceasta a dat subiect scriereĭ luĭ A. Pelimon: «Catastrofa întîmplată boerilor în mănăstirea Găvanul.»

In anul 1828, a fost reedificat de locuitoriĭ din com. Mînzălești. Totușĭ schitul e amenințat a fi părăsit, abia mai avînd 4 monahĭ. Aci se fabrică melisă de o calitate superioară.

Găvanul, *platoŭ,* în jud. Argeș, pl. Gălășești, coprins între rîul Teleorman și Drîmbovnicul și se întinde pănă în jud. Vlașca.

Găvanul, *sfoară de moșie,* în jud. Buzăŭ, com. Scurtești; are 48 hect., din care 6 hect. pădure. La început era a statuluĭ și făcea parte din com. Săgeata.

Găvanul, *munte,* în jud. Buzăŭ, com. Mînzălești, ramificație din muntele Curcubeta-Mare.

Găvanul, *deal,* situat în raionul com. Matca, pl. Nicorești, jud. Tecuciŭ.

Găvanul, *pădure,* a statuluĭ pendinte de schitul Găvanul, jud. Buzăŭ, com. Mînzălești, pe moșia Jumătatea-Munteluĭ-Cireșul; are 226 hect.

Găvanul, *pădure,* a statuluĭ, în întindere de 300 hect., pendinte de com. Negoești, pl. Tîrgșorul, jud. Prahova, care, împreună cu trupul Piatra (250 hect.), formează pădurea Negoești.

Găvanul, *izvor,* în jud. Buzăŭ, com. Mînzălești. O ramură a sa începe din muntele Piatra-Lungă și alta din muntele Curcubata-Mică. Se reunesc maĭ jos de schitul Găvanul și se scurg în pîrîul Sturdza, lîngă Dealul-Vrăbieĭ.

Găvanul, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Bisoca, izvorește din Lacul-luĭ-Dobrin, udă com. în partea de V. și se varsă în pîr. Recea-Moldovanul.

Găvanul, *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Goidești, între Plaiul-Mileĭ și Valea-Copăceilor; e acoperită de pădure.

Găvanul, *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Pleșcoi, cât. Urlători; ĭese din Piscul-Găvanuluĭ și se scurge în rîul Buzăul; face hotar despre com. Cernătești.

Găvanul, *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Mînzălești, cât. Plăvățul; pe malul eĭ este periculosul drum ce duce la schitul Găvanul; e acoperită de pădure.

Găvanul-Greculuĭ, *nume purtat de o parte din moșia* Ologi, jud. Teleorman, în partea de S.-E., unde prezintă o adîncătură, în hotar cu vechiul drum al Untuluĭ.

Găvanul-Larg, *platoŭ,* jud. Teleorman, pe moșia Viișoara, înconjurat de toate părțile de dealurĭ. E renumit pentru producțiunea luĭ agricolă.

Găvanul-Mare, *platoŭ,* jud. Teleorman, pe moșia Suhaia, ca și Găvanul-Larg.

Găvanuluĭ (Piscul-), *culme de munte,* din Muchea-Săpoceĭ, jud. Buzăŭ, com. Pleșcoi; are viĭ și arăturĭ.

Găvănăria-Sporul, *pădure,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Bucşeşti. Are o întindere de aproape 40 hect. Este foioasă (fag, stejar, etc.) şi supusă regimuluĭ silvic.

Găvăneşti, *com. rur.*, situată în pl. Cîmpuluĭ, jud. Buzăŭ, pe malul stîng al rîuluĭ Buzăŭ, la o distanţă de capitala judeţuluĭ de 24 kil. 400 m.

Com. e formată din cătunele Găvăneşti şi Moviliţa, avînd o populaţie de 1080 locuitorĭ şi 231 case.

Limitele sale sunt: la N., Drumul-Fĭeruluĭ şi Drumul-Costeiuluĭ, pănă în hotarul jud. Rîmnic; la E., Lacul-Costeiuluĭ, pănă în albia rîuluĭ Buzăŭ, în Pădurea-Roşie şi la V., începînd din Pădurea-Roşie, merge la hotarul moşieĭ Beilicul pănă în Drumul-Fĭeruluĭ.

Suprafaţa com. e de 3244 hect., din care: 2197 arabile, 450 pădure crivină, 80 fîneaţă, 320 izlaz şi 197 sterp.

Proprietate maĭ însemnată este moşia statuluĭ Găvăneşti-Priviţi. Terenul e şes şi puţin băltos. Are o stînă.

Căĭ de comunicaţie sunt: Drumul-Fieruluĭ, Drumul-Săgeteĭ şi un pod de vase peste Buzăŭ, prin care se pune în legătură cu şoseaua Cilibia.

Vite: 594 boĭ, 339 vacĭ, 240 viţeĭ, 2 bivoliţe, 184 caĭ, 159 epe, 64 mînjĭ, 740 oĭ şi 200 porcĭ.

Stupĭ sunt 56.

Meseriaşĭ: 1 lemnar, 1 croitor, 3 cizmarĭ, 2 fierarĭ şi 1 brutar.

Stabilimente comerciale: 9.

Budg. com. e de leĭ 2262.96.

Sunt 203 contribuabilĭ.

In com. e o şcoală frecuentată de 34 elevĭ şi 2 eleve; o biserică cu hramul Sf. Nicolae, cu 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ.

Biserica e ridicată pe malul stîng al rîuluĭ Buzăul, d'asupra uneĭ movile, de episcopul Chesarie, în anul 1844, în locul alteia de lemn, pe care o făcuse Episcopul Constantin. Ea poartă acest frontespiciŭ:

«Locaş Dumnezeesc sunt, afierosit mareluĭ ierarh Nicolae şi mă înalţ pe un pămînt dulce, pe care l'a dăruit Sf. Episcopiĭ Buzăŭ, marele Mihaiŭ, Viteazul creştinătăţeĭ, la anul 1598. Mult timp am fost prădată şi pustiită de păgînătate şi stropită de lacrimile creştinuluĭ căzut. Din ruine m'a înălţat prea sfinţia sa Chesarie Episcopul, la anul 1844; iar rîvnitorul econom, Filotei, m'a săvîrşit la anul 1847, Decembre 6. Astă-zĭ aud ruga umilită a romînuluĭ creştin; fie ca mîine să serbez triumful erouluĭ romîn sub un alt Mihaiŭ.»

Această frumoasă biserică e amenințată a fi luată de undele rîuluĭ Buzăŭ, care a mîncat malul până în apropiere de dînsa.

Pe la începutul secoluluĭ, acest sat se afla în apropiere de Cilibia, avînd vre-o 30 case, situate în vale, pe unde acum e matca rîuluĭ Buzăul. Episcopul Constantin a mutat satul unde se află astă-zĭ, pe moşia Episcopieĭ, făcînd locuitorilor şi o mică biserică de lemn, care s'a ruinat în curînd din cauza invaziunilor. Episcopul Chesarie în 1844 a dat o maĭ mare impulsiune pentru creşterea acestuĭ sat, prin diferite concesiunĭ acordate celor ce se stabileaŭ aci.

Găvăneşti, *com. rur.*, în partea de N.-V. a plăşeĭ Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanaţi. Se compune numaĭ din satul cu acelaşĭ nume, situat pe apa Geamartaluiul. Se învecineşte la N. cu com. Căluiul şi la S. cu Băleasa. Se află la 9 kil. de Balş şi 40 kil. de Caracal.

Altitudinea terenuluĭ d'asupra niveluluĭ măriĭ este de 190 m.

Are o populaţie de 153 familiĭ, saŭ 636 suflete: 326 bărbaţĭ şi 210 femeĭ; 263 căsătoriţĭ, 372 necăsătoriţĭ.

Ştiŭ carte 18 persoane.

Budgetul comuneĭ este de 2086 leĭ la veniturĭ şi de 2011 leĭ la cheltuelĭ.

Vite marĭ cornute sunt 398, vite micĭ, 400 şi rîmătorĭ, 110.

Are: o şcoală primară condusă de un învăţător, şi frecuentată de 41 elevĭ, din 65 copiĭ (42 băeţĭ şi 23 fete) în vîrstă de şcoală; o biserică cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ (1821), cu 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; 5 cîrciumĭ.

Găvăneşti, *cătun,* al com. Corneşti, pl. Ocolul, jud. Gorj, situat spre V. comuneĭ şi sub dealul Găvăneşti.

Are o suprafaţă de 2000 hect., din carĭ 819 hect. pădure, 1000 hect. arabile, 31 hect. vie, 150 hect. fîneţe şi livezĭ cu prunĭ.

Are o populaţie de 70 familiĭ, saŭ 436 suflete, din carĭ 58 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă 50 plugurĭ, 60 care cu boĭ, 2 căruţe cu caĭ; 4 stupĭ; 133 vite marĭ cornute, 4 caĭ şi 50 rîmătorĭ.

Acest cătun este udat de apa Jaleşuluĭ, care trece în apropiere.

Comunicaţia cu cătunele învecinate se face prin şosele comunale.

In cătun se găsesc: 3 morĭ pe apa Jaleşuluĭ; 5 puţurĭ; 1 fîntînă.

Are o biserică, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Găvăneşti, *cătun,* pendinte de com. Măgura, pl. Cîlniştea, judeţul Vlaşca. E situat pe valea Cleniţeĭ, la extremitatea judeţuluĭ Teleorman. Moşia se arendează pe preţul de 22000 leĭ.

In 1864 s'a împroprietărit aci 145 locuitorĭ carĭ aŭ luat 433 hect.

Aci este o biserică de zid bine făcută la 1876 de locuitorĭ, cu ajutorul d-luĭ Iv. Nicopolu, deservită de 1 preot şi 2 dascălĭ; ţine de parohia Măgura-Lăceanca.

Sunt 2 cîrciumĭ.

Găvăneşti (Cotul-), *crivină,* pe malul stîng al rîuluĭ Buzăŭ, în comuna Găvăneşti, jud. Buzăŭ, constînd din 5 sforĭ: Roşia, Baniţă, Şteful, Ruptura şi Cotul-Găvăneşti, avînd împreună 140 hect., iar Cotul-Găvăneşti singur, 92 hect. Face însă un singur corp de pădure cu crivina Cotul-Ciorii, de 433 hect.

Găvăneşti (Priviţi), *cătun* de reşedinţă, al com. Găvăneşti, jud. Buzăŭ, cu 1060 sufl. şi 225 case.

Găvăneşti (Priviţi), *moşie,* jud. Buzăŭ, a statuluĭ, pendinte de Episcopia Buzăuluĭ, dăruită eĭ de Mihaiŭ-Viteazul. E cea maĭ mare proprietate a statuluĭ în acest judeţ, fiind încorporată cu moşia Cotul-Ciorii. Are singură 2300 hect. şi e împărţită acum în 270 loturĭ.

Găveneĭ (Valea-), *vale,* în judeţul Vlaşca, începe din moşia Uzunul, trece prin trupul Iaşi, pe moşia Strîmba-d.-j., şi dă în apa Cîlniştea, luînd numirea de Valea-Uzunul, de la numele satuluĭ prin care trece.

Găzdarul, *movilă,* jud. Brăila. la 4 kil. spre N. de satul Slobozia-Cireşul, servă de hotar între com. Ulmul şi Surdila-Găiseanca.

Geabacul, *sat,* jud. Constanţa, pl. Medjidia, cătunul comuneĭ Tortomanul, situat în partea nord-vestică a plăşeĭ şi cea occidentală a comuneĭ, la 5 kil. spre V. de cătunul de reşedinţă Tortomanul, (în linie dreaptă, iar pe drumul comunal Tortomanul Devcea-Geabacul sunt 8 kil.). Este aşezată pe Valea-Tibrinul, tocmaĭ la locul unde valea Geabac-Ceair se uneşte cu valea Geabac-Culac, şi se varsă în valea Tibrinul. Este închis la N.-E. de dealul Geabac-Bair; iar la S., de Dealul-Turculuĭ, cu vîrful săŭ Devcea, care are 121 m. Suprafaţa sa este de 517 hect., dintre care 20 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ şi de grădinĭ. Populaţia sa, compusă maĭ mult din Romînĭ şi Turcĭ, este de 31 familiĭ saŭ 142 suflete. Casele sunt zidite pe ruinele vechiuluĭ Geabacul-Mare, şi sunt măricele şi curate.

Şoseaua judeţeană Cernavoda-Tortoman trece pe la S. săŭ; iar drumul comunal Devcea-Taş-Punar trece prin sat şi anume prin partea sa estică.

Geabacul, *ruinele* unuĭ vechiŭ sat, jud. Constanţa, ceva maĭ la N. de precedentul, pe valea Geabacul-Ceair, distrus de un incendiŭ la începutul secoluluĭ trecut; locuitoriĭ s'aŭ stabilit maĭ la S. în actualul sat.

Geabacul, *deal,* în judeţul Constanţa, pl. Medjidia, comuna Tortomanul, cătunul Geabacul; merge printre văile Carapat-Daga, la V. şi Geabac-Culac, la E.; are 109 m.; e acoperit cu fîneţe.

Geabacul, *vale,* judeţul Constanţa, pl. Medjidia, com. Tortomanul, căt. Geabacul.

Geabalacul, *lac,* în jud. Ialomiţa, insula Balta, pl. Borcea, com. Tonea.

Geabelea, *sat,* com. rur. Mihăeşti, pl. Rîurile, jud. Muscel, la 10 kil. de Cîmpulung. Populaţia luĭ e de 35 familiĭ, saŭ 145 suflete, (71 bărbaţĭ şi 74 femeĭ).

Este situat în partea de E. a comuneĭ Mihăeşti şi este străbătut la V. de Rîul-Tîrguluĭ, care-l desparte de cătunul Mihăeşti. In Rîul-Tîrguluĭ se varsă pîrîul Ruda, pe teritoriul acestuĭ sat.

La V. este înconjurat de un deal mare şi frumos numit Ruda, acoperit cu pădure.

Printre Rîul-Tîrguluĭ şi dealul Ruda trece calea ferată Goleşti-Cîmpulung şi calea naţională Piteşti-Cîmpulung, care se întretaie la S. de satul Geabelea.

Geabelea, *munte,* în raionul comuneĭ Bădeni-Pămînteni, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Geaferca, *deal,* în pl. Isaccea, jud. Tulcea, pe teritoriul com. rur. Balabancea, şi anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Islam-Geaferca; se desface din dealul Coşlugea; se îndreaptă spre S., avînd o direcţie generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea S. a plăşeĭ şi pe cea de E. a comuneĭ; se întinde printre pîrîul Taiţa şi valea Coşlugea; satul Islam-Geaferca e aşezat la poalele sale orientale; este de natură stîncoasă; are un vîrf de 290 m., dominînd satele Geaferca şi Balabancea; e acoperit cu pădurĭ şi tufărişurĭ.

Geaferca-Rusă, *sat,* în judeţul Tulcea, pl. Isaccea, com. Balabancea, situat în partea de S. a plăşeĭ şi în cea centrală a comuneĭ, la 6 kil. spre N. de cătunul de reşedinţă, pe ambele

malurĭ ale văeĭ Holaclul. Numele de Geaferca este turcesc. Se numeşte Geaferca-Rusă pentru că s'a populat cu Ruşĭ după războiul de la 1877—78. Se mărgineşte la N. cu com. Ţiganca-Taiţa, la V. cu cât. Hancearca, la S. cu cât. Balabancea şi Islam-Geaferca, la E. cu com. Meidan-Chioi.

Teritoriul său are o întindere de 134 hect., din care 15 hect. ocupate de vatra satuluĭ, 10 hect. ale şcoaleĭ din cătunul de reşedinţă, 119 hect. locul cultivabil al locuitorilor.

Dealurile carĭ îl brăzdează sunt: Boclogea, la E., pe muchea căruia se văd ruinele Valuluĭ-luĭ-Traian; Coşlugea (312 m.) la S. Rîul Taiţa îl udă la V., şi afluenţiĭ săĭ valea Holaclul prin mijloc, trecînd prin sat, şi Valea-Stipanuluĭ, la S. Populaţia este toată rusă: 20 familiĭ, cu 106 suflete. Copiĭ în vîrstă de şcoală se duc la şcoala cătunuluĭ de reşedinţă. Locuitoriĭ merg la biserica din Hancearca.

Drumurĭ comunale o unesc cu cătunele: Hancearca, Islam-Geaferca, Balabancea; cu comunele Meidan-Chioi, Alibei-Chioi şi Teliţa.

Geaferca-Turcească, saŭ **Islam-Geaferca,** *sat,* în judeţul Tulcea, pl. Isaccea, cât. comuneĭ Balabancea, situat în partea de S. a plăşeĭ şi în cea de S.-E. a comuneĭ, la 3 kil. spre E. de cătunul de reşedinţă, Balabancea, pe ambele malurĭ ale văeĭ Coşlugea şi la poalele dealuluĭ Boclogea. Teritoriul său are o întindere de 845 hect., din carĭ 60 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ, 10 ale şcoaleĭ din Balabancea şi restul, 775 hect. de locul de cultivat al locuitorilor.

Dealurile ce-l brăzdează sunt: dealul Geaferca, la V.; Coşlugea (330 m.), la N.-V.; Boclogea, la E.; sunt de natură pietroasă şi acoperite în mare parte cu pădurĭ. Rîul Taiţa îl udă la S.-V., valea Coşlugea îl udă prin mijloc, trecînd şi prin sat.

Populaţia sa este de 45 fam., saŭ 294 suflete, toţĭ Romînĭ. Copiiĭ în vîrstă de şcoală se duc la şcoala din cătunul de reşedinţă, Balabancea. Are o biserică, fondată în 1859 de o rusoaică din Geaferca-Rusă, deservită de un cîntăreţ şi de preotul din cât. Balabancea.

Drumurĭ comunale unesc satul cu cătunele: Balabancea, Hanceasca, Geaferca-Rusă; cu comunele: Orta-Chioi, Alibei-Chioĭ, Meidan-Chioi. Se cultivă pe teritoriul luĭ porumb şi cartofĭ.

Gealep, *lac,* în jud. Ialomiţa, insula Balta, pl. Ialomiţa-Balta, com. Dudeşti.

Gealtai-Deresi, *vale,* în judeţul Tulcea, pl. Babadag, com. rur. Ciamurli-d.-j.; se desface din poalele sudice ale dealuluĭ Acairac-Bair; se întinde spre S., cu o direcţie generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea de S. a plăşeĭ şi pe cea de N. a comuneĭ; merge paralel cu şoseaua naţională Tulcea-Babadag Constanţa, şi, după 8 kil. de drum, se deschide în valea pîrîuluĭ Slava, maĭ sus de satul Ciamurli-d.-j.

Geam-Paşa, *deal,* în jud. Constanţa, pl. Medjidia, com. Cochirleni, cât. Ivrinez, se întinde la S. de lacul Cochirleni; e de natură stîncoasă şi e acoperit cu fineţe.

Geamartaluiul, *deal,* jud. Dolj, plasa Amaradia, comuna Tălpaşiul.

Geamartaluiul, *rîŭ,* izvoreşte din jud. Gorj, curge prin Valea-Geamartaluiul. Se desparte de basinul Jiuluĭ prin Dealul-Mueree, ce merge aproape paralel cu malul drept al rîuluĭ. Trece în jud. Dolj. In comuna Veleşti, se încarcă pe dreapta cu pîraiele: Scîndura, Făgeţelul şi Stanul, iar pe stînga cu Floreiul, Staicul şi Artănelul. Curge prin partea de V. a com. Veleţi cu direcţiunea de la N.-S. Pătrunde apoĭ pe teritoriul com. Balota, pe care o udă de la N.-S. şi în dreptul căreia are 3 micĭ podurĭ. De aci intră pe teritoriul com. Murgaşiul, unde în dreptul satelor Gaia-d.-s. şi Murgaşiul, are un pod. Din dreptul acesteĭ comuneĭ, părăseşte teritoriul jud. Dolj şi pătrunde în jud. Romanaţi, vărsîndu-se pe malul drept al rîuluĭ Olteţul între com. Balş şi Vărtina, după ce s'a încărcat pe stînga cu pîrîul Frăţila (la com. Gropşani). Lărgimea văeĭ variază între 1—2 kil.

Geamartaluiuluĭ (Valea-), *vale,* jud. Gorj, Dolj şi Romanaţi, prin care curge rîul cu acelaşĭ nume.

Geamăna, *com. rur.,* pl. Oltul-d.-s., jud. Olt, comusă din 4 cătune: Geamăna, Buciumeni, Drăgoeşti-d.-s. şi Drăgoeşti-d.-j.

Se numeşte ast-fel după numele rîuluĭ Geamăna şi este situată pe lunca rîuluĭ Olt, la 40 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 4 kil. de a plăşeĭ. Are o populaţie de 450 familiĭ, saŭ 1800 suflete, în care intră şi 25 familiĭ de Ţiganĭ. Contribuabilĭ sunt 383; case de locuit 470; bordee, 10.

In comună sunt 5 bisericĭ.

Meseriaşĭ sunt: 10 fierarĭ, 3 cojocarĭ, 2 cizmarĭ şi 15 dulgherĭ.

S'aŭ împroprietarit, la 1864, 312 locuitorĭ, parte pe moșiile D-lor Teodor Brătianu și Ioan Solomon, parte pe moșia Buciumeni, proprietate a statuluĭ, cînd li s'aŭ dat 1042 hect.

Vite sunt: 55 caĭ și ĭepe, 320 boĭ, 210 vacĭ, 110 capre, 560 oĭ și 800 porcĭ.

Școală există în comună de la 1858. Localul s'a construit de proprietarul Ioan Solomon. Astă-zĭ școala este instalată într'un local oferit gratuit de D-l Al. Iliescu, proprietar. Cu întreținerea eĭ, statul cheltuește 1404 leĭ anual. Se frecuentă de 59 copiĭ (47 băețĭ și 12 fete), din numărul de 237 copiĭ (155 băețĭ și 82 fete), în vîrstă de școală. Știŭ carte 62 bărbațĭ.

Comerciul se face de 9 cîrciumarĭ.

Veniturile comuneĭ se urcă la 6886 leĭ și cheltuelile la 6399 leĭ.

Proprietarĭ marĭ în com. sunt familia George Em. Lahovari și frațiĭ Iliescu.

E străbătută la E. de Dealul-Oltuluĭ, pe care se cultivă porumb, grîŭ și sunt livezĭ de prunĭ și e udată de rîurile Oltul și Geamăna. Comuna e legată prin șoseaua principală județeană, la N. cu com. Casa-Vechĭe și la S. cu Cîmpul-Mare.

Se mărginește la N. cu com. Casa-Vechĭe; la S., cu Cîmpul-Mare; la E., cu com. Dejești și la V., cu rîul Oltul.

Geamăna, *sat,* cu 450 loc., jud. Argeș, pl. Oltuluĭ, pendinte de com. rur. Stoilești; are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, cu un preot și un cîntăreț.

Geamăna, *sat,* cu 76 familiĭ, saŭ 340 suflete, pendinte de com. rur. Bradul-Geamăna, jud. Argeș, pl. Pitești; are o biserică, cu hramul Inălțarea-Domnuluĭ, deservită de un preot și un cîntăreț.

Geamăna, *sat,* face parte din com. rur., cu același nume, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt. Are o biserică construită cu ajutorul maĭ multor locuitorĭ.

Geamăna, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, de pe teritoriul com. Valea-Arinilor.

Geamăna, *vîrf de munte,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Valea-Arinilor, ce servește de nod orografic șirelor de munțĭ aĭ Moineștilor și aĭ Pietreĭ.

Geamăna, *deal,* pe teritoriul satuluĭ Hănești, com. Sîrbi, pl. Bașeul, jud. Dorohoiŭ, pe culmea căruia se află movila cu același numire.

Geamăna, *movilă,* pe culmea dealuluĭ cu același nume, com. Sîrbi, pl. Bașeul, jud. Dorohoiŭ, pe teritoriul satuluĭ Hănești. Se zice că, odinioară, ar fi fost aci două movile egale, apropiate una de alta, și în decursul timpurilor, ponorîndu-se, s'aŭ îmbinat, de par acum a fi îngemănate.

Geamăna, *deal,* în raionul com. Geamăna, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt pe care se cultivă 1 hect. vie.

Geamăna, *deal,* în raionul com. Crețeni, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea.

Geamăna, *pădure,* în jud. Bacăŭ, pl. Tăzlăul-d.-s., com. Solonțul, cu o întindere de aproape 5000 hect.; cuprinde brazĭ și stejarĭ și este supusă regimuluĭ silvic.

Geamăna, *rîŭ,* jud. Vîlcea, izvorește din hotarul com. Lăpușața, și se varsă în rîul Cerna la Giulești. Pe acest rîŭ sunt niște morĭ, numite făcae, care nu umblă de cît cînd vine apa din ploaĭe multă.

Geamăna, *pîrîŭ,* jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Zăicoiul, ce curge prin valea Geamăna și se scurge în pîrîul Ploscuța.

Geamăna, *pîrîŭ,* străbate la E. com. Roșiile, pl. Cerna-d.-j., jud. Vîlcea, de la N. spre S.

Geamăna, *vale,* se întinde pe sub dealul și movila Geamăna, pe teritoriul satuluĭ Hănești, com. Sîrbi, pl. Bașeul, jud. Dorohoiŭ.

Geamăna-Lungă, *vîrf de munte,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, de pe teritoriul com. Comănești.

Geamăna-Mare, *gîrlă,* izvorește de la N.-E. de com. Rîjlețul-Vieroșul, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt și se varsă în rîul Vedița, spre N. de com. Rîjlețul-Govora. Are de afluențĭ pîraele: Tatomirul, Burdoaica, Durdvarea, Pîraele, Stîrcul și Geamăna-Mică.

Geamăna-Mică, *pîrîŭ,* se varsă în gîrla Geamăna-Mare, în raionul com. Rîjlețul-Vieroșul, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt, din care izvorește.

Geamănul, *deal,* înalt, pe teritoriul satuluĭ Borolea, com. Avrămeni, pl. Bașeul, jud. Dorohoiŭ; pe culmea luĭ se află o movilă cu aceeași numire, pe care este așezată piramida geodezică.

Geamănul, *munte,* situat spre hotarul jud. Bacăŭ, în com. Tazlăul, pl. Bistrița, jud. Neamțu.

Geamănul, *pădure*, în jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Valea-Arinilor. Esențe: brazĭ, fagĭ și moliftĭ. Are o întindere de 430 hect. și este supusă regimuluĭ silvic.

Geamănuluĭ (Valea-), *vale*, spre com. Topești, plaiul Vulcan, jud. Gorj; pleacă de la N.-E. spre V. din Cracul-Faguluĭ; are o întindere de 3 kil.; străbate printre dealurile Cracul-Lung și Cracul-Ulmetuluĭ și dă în Valea-Tismănițeĭ.

Geambașul, *cătun*, al com. Boziorul, jud. Buzăŭ, cu 130 locuitorĭ și 30 case.

Geambașuluĭ (Valea-), *vale*, în jud. Dolj, pl. Jiul-de-Mijloc, com. Livezile, prin care trece limita de S. a com. către com. Glodul.

Geanone, *localitate izolată*, în jud. Prahova, com. Predealul, între rîurile Prahova, Valea-Cerbuluĭ și la S.-V. de Azuga.

Geantăul, *deal*, în jud. Vasluiŭ, pl. Racova, com. Lipova.

Geatri-Bair, *deal*, în jud. Constanța, pl. Medjidia, com. Enigea, cătunul Adam-Clisi; se întinde printre văile Curu-Culac și Diordingi-Orman; are 170 metri; e acoperit în mare parte cu pădurĭ și izlaz.

Geavleți (Cacaleți-Vechi), *subdivisie a com.* Sudiți, com. Gherăseni, jud. Buzăŭ.

Geblești, *sat*, în jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., com. Carpenul. Are o populație de 218 suflete, din carĭ 103 bărbațĭ și 115 femeĭ. Locuesc în 100 case, construite maĭ toate din bîrne. In sat este o școală mixtă, care funcționează din 1880. In anul școlar 1892—93 a fost frecuentată de 37 copiĭ, din 60 copiĭ în vîrstă de școală. Știŭ carte 39 persoane.

Are o biserică de zid, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de un preot și un cîntăreț.

In sat sunt 4 meseriașĭ: 1 cizmar, 1 țiglar, 1 fierar și 1 tîmplar.

Geblești, *moșie* particulară, pl. Dumbrava-d.-s., jud. Dolj, com. Carpenul, satul Geblești, pe care se află o moară cu aburĭ. Se găsește pe dînsa pădure în întindere de 50 hect.

Geful, *sat*, în jud. Tutova, pl. Corodul, com. Ghidigeni, pe rîul Bîrladul. S'a format de curînd prin împroprietărirea însurățeilor.

Geful, *moșie*, în jud. Tutova, pl. Corodul, com. Ghidigeni, proprietatea statuluĭ, arendată, împreună cu moșia Ruptura, în ultimul period cu 5000 leĭ anual.

Geful, *pădure*, în jud. Tutova, pl. Corodul, pe moșia cu aceiașĭ nume, pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Bîrladul. E proprietatea statuluĭ.

Gegîrtul, *sat*, face parte din comuna Viișoara, plasa Siul-d.-s., jud. Olt, situat pe malul Oltuluĭ, la S., la o distanță de o jum. kil. de Viișoara, reședința comuneĭ.

Are o populațiune de 371 locuitorĭ, din carĭ 21 sunt împroprietărițĭ după legea rurală, cu 64 hect.

Locuitoriĭ posedă: 115 boĭ, 9 vacĭ, 12 caĭ, 280 oĭ și 31 porcĭ.

Gei, *altă numire a cătunuluĭ* Morlovești, com. Păroși, plasa Oltul-d.-s., jud. Olt.

Gelandone, *deal*, în jud. Neamțu, pl. Bistrița, com. Tazlăul, situat lîngă pîrîiașul Răcila.

Gelna saŭ **Velna**, *pîrîŭ*, jud. Vasluiŭ, izvorește de pe teritoriul com. Borăști, din pădurea Iezerul; trece pe la marginea com. Ipatele, despărțind-o de comunele: Tîngujei și Borăști și, maĭ în jos de satul Halița, după ce primește pîrîul Ipatele, ese din comună, curge spre S., udă teritoriul com. Negrești și se varsă în rîul Bîrladul, în partea de V. a tîrgușoruluĭ Negrești.

In cursul săŭ pe teritoriul com. Negrești, formează un iaz, numit Iazul-de-la-Velniță, fiind lîngă localul, unde maĭ înainte era velniță.

Gemărtălul, *deal*, jud. Vîlcea, pl. Oltețul-d.-j., com. Ghioroiul.

Gemena, *deal*, lung de 850 m., jud. Olt, pl. Vedea-d.-s., com. Rîjlețul-Vieroșul, cu direcția de la N. la S. Pămîntul săŭ e prielnic cultureĭ pomilor, porumbuluĭ și grîuluĭ.

Gemenea, *com. rur.*, jud. Dîmbovița, plaiul Dîmbovița-Ialomița, situată la 32 kil. spre N.-V. de Tîrgoviște, pe malul stîng al Dîmboviței, pe dealurĭ și pe văĭ.

In raionul comuneĭ sunt: Dealul-Floria, Dealul-Mare, Valealuĭ-Băr, Valea-Tiseĭ, Valea-Teodoreștilor și Piscul-Runceseĭ.

Prin coprinsul acesteĭ comune curge Dîmbovița, în care se varsă pîraiele: Valea-Lungă, Valea-Tiseĭ și Valea-Teodoreștilor. Se compune din treĭ cătune: Gemenea, Bratu-Oncescu și Capul-

Coasteĭ, cu o populaţie de 1249 locuitorĭ.

In com. sunt: 3 bisericĭ; 1 şcoală; 7 morĭ de apă; 1 pod peste Dîmboviţa, făcut de armată în timpul campanieĭ din 1877—78 şi 1 podeţ peste Valea-Tiseĭ.

Comuna Gemenea se învecineşte: spre E., cu com. Bărbuleţul şi Pietrari; spre V., cu com. Cîndeşti; spre N., cu com. Micloşani şi Runceasa, din jud. Muscel şi spre S., cu Voineşti. Se desparte: de com. de la E., prin dealurĭ şi pădurĭ; de cele de la N.-V., prin rîul Dîmboviţa şi de cele de la S., printr'o cîmpie mare. Se uneşte cu: Bărbuleţul, Pietrari, Cîndeşti şi Micloşani prin drumurĭ practice neşoseluite şi potecĭ, iar prin şoseaua judeţeană Tîrgovişte-Cîmpulung se uneşte cu Voineşti şi Runcea.

Aci a fost cuartierul M. S. Regeluĭ Carol, în urma campanieĭ din 1877—78, cînd a vizitat armata ce se afla concentrată în Argeş, Muscel şi Dîmboviţa.

Se cresc aci multe animale: boĭ, vacĭ, capre, etc.

Gemeneĭ (Grindul-), *grind*, în jud. Tulcea, pl. Măcin, com. Pisica, în partea de N. a plăşeĭ şi a comuneĭ, de-alungul Dunăreĭ, acoperit cu pădure. Este prelungirea grinduluĭ Zătoaca care şi el se prelungeşte cu grindurile Cluciuluĭ şi Galaţilor. Are o întindere de 240 hect., acoperite cu pădure şi păşune.

Gemeneĭ (Pădurea-), *pădure*, în jud. Tulcea, pl. Măcin, com. Pisica, la N. plăşeĭ şi al comuneĭ, ocupînd partea de N. a Grinduluĭ-Gemeniĭ, pe malul Dunăreĭ, până în satul Pisica, pe o lungime de 7 kil.; are o întindere de 110 hect., acoperite cu salcie; aparţine statuluĭ.

Gemenele (Rîioşi), *cătun*, al com. Vintileanca, jud. Buzăŭ; are 20 locuitorĭ şi 6 case.

Gemenele, *altă numire a moşieĭ* Rîioşi-Luscan, jud. Buzăŭ, spre deosebire de Rîioşi statuluĭ.

Gemenele, *movile*, la 1 ½ kil. spre V. de căt. Caragica, jud. Brăila; servă de hotar între comunele Insurăţei şi Slujitori-Alboteşti.

Gemenele, *movile*, jud. Brăila, situate la N.-V. com. Berteşti-d.-j., în depărtare de această com. de 4 kil. şi în drumul spre Lacul-Rezeĭ.

Gemenele, *movile*, jud. Brăila, situate la E. de com. Scorţarul-Noŭ, în depărtare de com. de 4 kil. şi aproape de hotarul com. Movila-Mireseĭ.

Gemenele, *movile*, jud. Brăila, cam la 3 kil. spre S. de satul Roman; servă de hotar între această com. şi Cotul-Lung, pe vechiul drum Brăila-Suţeşti.

Gemenele, două *movile*, pe cîmpul Bărăganul, jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, com. Cegani.

Gemenele, *iezer*, jud. Brăila, în balta com. Chiscani, între iezerul Fundul-Gherghe şi Dunărea-Vechĭe; comunică la N. cu privalul Scurtul şi la S. cu Dunărea-Vechĭe, prin acelaşĭ canal.

Gemenele, *pîrîiaş*, izvoreşte din ramura munţilor Pietroasa, com. Tazlăul, pl. Bistriţa, jud. Neamţu şi se varsă pe dreapta pîrîuluĭ Tazlăul.

Gemenele, *prival*, care uneşte iezerele Gemenele şi Catargeaua cu Dunărea-Vechĭe.

Gemeni, *com. rur.* şi *sat*, în jud. Mehedinţi, pl. Cîmpul, la 69 kil. de oraşul Turnul-Severin, şi la 39 kil. de Vînjul-Mare, reşedinţa plăşeĭ. E situată pe loc şes. Această com. s'a fondat la 1860. După ce a fost mutată pe locul unde se găseşte astăzĭ, a purtat numele de Dîrvari-d.-s., până la 1885, cînd, pentru a înlătura confuziunea ce se făcea în actele oficiale cu Dărvari-d.-j., ce sunt vecinĭ, i s'a dat numele de Gemeni, pe care, până aci, îl purta ca poreclă.

Se mărgineşte la E. cu com. Risipiţi-de-Dolj; la S., cu com. Cetatea; la V., cu Dîrvari-d.-j. şi la N. cu comuna Oprişorul. Are 1400 locuitorĭ, din carĭ 232 contribuabilĭ; locuesc în 275 case.

Locuitoriĭ posedă: 89 plugurĭ, 165 care cu boĭ, 16 căruţe cu caĭ; 60 stupĭ.

Are o biserică cu un preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală condusă de 1 învăţător, frecuentată de 40 elevĭ şi 2 eleve; o cîrciumă.

Budgetul com. are la veniturĭ 3588 leĭ; iar la cheltuelĭ 2411 leĭ.

Vite sunt: 700 vite marĭ cornute, 50 caĭ, 790 oĭ şi 700 rîmătorĭ.

Prin această comună trece şoseaua Dîrvari-d.-j. — Gemeni.

La o depărtare de 3 kil. de com., pe drumul ce duce la Oprişorul, se văd nişte întăriturĭ de pămînt saŭ metereze, numite Cetăţuia, carĭ sunt foarte vechĭ.

Gemeni, *movilă*, în jud. Buzăŭ, comuna şi cătunul Albeşti.

Gemeni, *deal*, şi punct trigonometric, în judeţul Mehedinţi, a-

proape de com. rur. Burila-Mică.

Gemeni, *deal,* în jud. Mehedinți, pl. Cîmpul, aproape de Dunăre.

Gemeni saŭ **Geamănul,** *munte,* jud. Neamțu.

Gemeni, *munte,* pe teritorul moșieĭ Borca, jud. Suceava, com. Mădeiul, înalt de 1434 m.

Gemeni (Piscul-), *deal,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Dănulești; se desface din dealul Dănuleștilor; brăzdează partea de N. a comuneĭ; este acoperit cu pădurĭ și fînețe.

Gemenilor (Pîrîul-), *pîrîŭ,* afluent al pîrîuluĭ Sabasa, jud. Suceava.

Gemoiul, *vîrf de munte,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa, situat lîngă muntele Preutesele.

Gemoiul, *vîrf de munte,* din lanțul Alunișul, pl. Vrancea, jud. Putna.

Genchereşti, *mahala,* din com. rur. Părăușani, pl. Mijlocul, jud. Vîlcea.

Geneşti, *sfoară de moșie,* în jud. Buzăŭ, com. Pĭetroasa-d.-s., a moșnenilor Genești; are 40 hect., din care 19 pădure.

Gengea, *vale* și *pîrîŭ,* în jud. Romanați, pl. Oltețul-Oltul-d.-s.; trece pe lîngă satele: Leotești, Mirila, Teișul, unde se află 2 podurĭ, și prin com. Bîrza, și se varsă în Burluiul.

Genoaica, *pădure* particulară, în jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-j., com. Vîrtopul, în întindere de 1500 pogoane. Aparține d-neĭ Elena Sc. Ferechide. Inainte aparținea părinteluĭ d-sale, Iancu Marghiloman. Se găsește pe moșia Vîrtopul. Esențe: stejar, gîrniță și cer, care predomină.

Genteĭ (Gropile-), *gropĭ,* cam în centrul com. Aricești, plasa Podgoria, jud. Prahova, unde, se zice, aŭ fost ocne vechĭ de sare.

De sub Gropile-Genteĭ ese un izvor de apă sărată, care nu seacă nicĭ odată. Apa, în timp de ploĭ torențiale, se înghite cu mare zgomot de aceste gropĭ, și prin orificiŭ, ĭese afară foarte limpede și sărată.

Pe prundul acesteĭ ape, și în marginea șoseleĭ ce duce către com. Surani, sunt două vinișoare de apă minerală, ce conțin sulf.

Genteĭ (Vîrful-), *colină,* în jud. Buzăŭ, comuna și căt. Calvini, acoperită de puțină pădure și pietriș.

Genuneni, *com. rur.,* în județul Vîlcea, pl. Oltul-d.-s., compusă din patru mahalale: Genuneni, Negrești, Moșneni-Mănăilești și Schitul, formînd două cătune: Genuneni și Mănăilești.

E situată pe apa Bistrița, la 30 kil. departe de reședința jud. și a sub-prefectureĭ.

Populația com. e de 194 familiĭ, saŭ 810 suflete: 392 bărbațĭ și 418 femeĭ; locuesc în 196 case și 3 bordeie.

Sunt 3 bisericĭ: una numită Schitul, fondată de Pahomie Monahul, în timpul domnieĭ luĭ Constantin Brîncoveanul Voevod; a doua la Moșneni, fondată de Radul Ungureanul, la 1776; și a treia la Genuneni, fondată de Popa Mateiŭ Mănăstireanul, la 1797.

Meseriașĭ sunt: 2 tîmplarĭ, 5 dulgherĭ, 2 fierarĭ și 1 pĭetrar. Eĭ desfac produsul munceĭ lor la Rîmnic, Horez, Drăgășani și Rîureni.

Vite: 32 caĭ, 252 boĭ, 200 vacĭ, 90 capre, 65 oĭ, 400 porcĭ.

Locuitoriĭ s'aŭ împroprietărit după legea rurală din 1864, afară de ceĭ din mahalaua Moșneni, carĭ sunt moșnenĭ.

Pe rîul Bistrița, în raionul com., sunt 5 morĭ de măcinat.

In raionul com. se găsește peatră de construcție, pe valea numită Moga și se bănuește a fi și cărbunĭ de pămînt la locul numit Țărdeiul

Com. are o școală frecuentată de 16 elevĭ, din 95 copiĭ în vîrstă de școală. Cu întreținerea școaleĭ statul cheltuește anual 1242 leĭ.

Știŭ carte 96 bărb. și 15 fem.

Vatra satuluĭ are 50 hect.; iar toată com., cu pădurĭ, izlazurĭ, etc., are 3500 hect.

Veniturile și cheltuelile com. se urcă anual la 1000 leĭ.

Prin Genuneni trece șos. jud., care o unește la E. cu com. Frîncești și la V. cu com. Folești-d.-j.

In raionul săŭ este și moșia statuluĭ Metohul Mănăilești care s'a vîndut în corp întreg D-luĭ I. I. Băbeanu.

La N. com. e dealul Otăsăul, Valea-Moga, Rîpa-Șoimuluĭ, Rîpa-Savuluĭ, Apa-Roșie, Malul-cu-Chică, Gruiul-Melcerea, și la S.: Drăganul, Buda, Prigoriile și Bîrloaga.

Genuneni, *sat,* jud. Vîlcea, face parte din com. rur. cu acelașĭ nume. Are o populație de 327 locuitorĭ (157 bărbațĭ și 170 femeĭ). Aci e reședința comuneĭ.

Biserica din acest cătun s'a zidit de Popa Mateiŭ Mănăstireanul la anul 1797.

Geoaga, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, com. Dobreşti, plasa Podgoria, jud. Muscel, în întindere de 50 hect.

Georcotinul, *deal,* în com. rur. Secul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Georgeşti, *mahala,* în com. rur. Padina-Mare, plasa Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Georgica, *pădure,* în partea de S. a comuneĭ Sălăgeni, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ, în suprafaţă de 18 hect.

Gepizi, *defileŭ,* în Dealul-Ţigănieĭ, la S. de com. Şerbăneşti, judeţul Olt, prin care trece şoseaua judeţeană Slatina-Roşiori. Aci s'a constatat existenţa unuĭ cimitir vechiŭ, numit Cimitirul-Gepizilor.

Gerea, *munte,* la N. com. Olăneşti, plaiul Cozia, jud. Vîlcea, unde sunt stîne şi unde se fabrică brînză.

Gera. Vezĭ Muntele-Gera, *moşie* a statuluĭ, jud. Vîlcea.

Gera, *pădure* a statuluĭ, în întindere de 150 hect., situată în com. Costeşti, plaiul Horezul, jud. Vîlcea.

Germăneşti, *sat,* în jud. Tutova, pl. Tîrgul, com. Banca, spre N. de satul Banca. Are 497 loc., din carĭ 49 ştiŭ carte, şi 124 case.

Germănul, *deal,* în judeţul Neamţu, pl. Piatra-Muntele, comuna Vadurile; face joncţiune cu ramurile Morgociul şi Mălăeşti, în prelungirea ramureĭ munteluĭ Cernegura.

Germeli, *deal,* în jud. Constanţa, pl. Medjidia, com. Rasova, cătunul Vlah-Chioi; face parte din culmea dealurilor Vlah-Chioi, se întinde de la S. spre N., brăzdînd partea vestică a plăşeĭ şi cea centrală a comuneĭ; este tăiat transversal de Valul-luĭ-Traian; este cuprins între bălţile Vederoasa şi Baciul; la poalele sale sud-vestice e aşezat satul Vlah-Chioi; are 137 m. e acoperit cu fîneţe, puţine pădurĭ şi cîte-va semănăturĭ.

Geroasa, *deal,* jud. Teleorman, pe care sunt sădite parte din viile locuitorilor din comuna Lisa, la N. comuneĭ. E renumit pentru producţiunea vinurilor luĭ. Iĭ maĭ zice şi Gerosul.

Geroasa, *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Pănătăul, căt. Plăişorul.

Geroasa, *vale,* în judeţul Buzăŭ, com. Măruntişul, căt. Zăhăreşti; începe din dealul Geroasa şi se scurge în Buzăŭ.

Geroşiţa, *pădure,* în judeţul Covurluiŭ, plasa Zimbrul, comuna Zmulţi.

Gerul, *pîrîŭ,* izvoreşte din pădurea Geroşiţa, com. Zmulţi, jud. Covurluiŭ, curge prin satele Corneşti (Covurluiŭ), Mîndreşti, Puţeni (Tecuciŭ), trece prin satul Cudalbi, prin vecinătatea Mănjineĭ, intră pe teritoriul comunelor: Călmăţuiul, Lieşti, Fundeni şi Tudor-Vladimirescu şi apoĭ se varsă în Bîrlăzel, lîngă satul Piscul, din jud. Covurluiŭ şi de aci în Siret.

Acest pîrîŭ, de la satul Mîndreşti şi pănă la S. de Tudor-Vladimirescu, formează limita între jud. Tecuciŭ şi Covurluiŭ. El are un curs încet şi adeseorĭ seacă în timpul vereĭ. Pe proprietatea d-luĭ Verone, în raionul com. Lieşti, este canalizat, avînd o adîncime de 3 m. şi o lărgime de 2 m.

Gerul, *vale,* formată din pîrîul cu acelaşĭ nume, jud. Tecuciŭ şi Covurluiŭ. Produce fîneaţă bună şi în abundenţă. Vara sunt suhaturĭ de vite carĭ păşunează aicĭ. Locuitoriĭ îĭ maĭ zic şi Matca-Geruluĭ.

Gheazera, *masiv muntos,* care se întinde între Rîul-Doamneĭ şi rîul Dîmboviţa, jud. Muscel. Are o formă trapezoidală: laturile paralele sunt reprezintate prin Rîul-Doamneĭ şi rîul Dîmboviţa, iar cele-l'alte două prin catena Carpaţilor şi pantele dealurilor. Culmea Gheazera este însemnată prin piscurile: Gheazera (2406 m.), Păpuşa (2426 m.) şi Papăul (2095 m.).

Această culme se îndreptează spre S.-V., formînd un unghiŭ, de aproape 45°, cu catena Carpaţilor, cu care se leagă prin Culmea-Meşuluĭ, care desparte sorgintea Rîuluĭ-Doamneĭ de a Dîmboviţeĭ; iar la S. trimite: Culmea-Vlădicăĭ, între R.-Doamna şi Sora; Plaiul-Lung, care se termină la cătunul Ocheşti, şi Culmea-Bolduluĭ, aproape perpendiculară pe culmea Gheazereĭ, care constitue un platoŭ d'asupra oraşuluĭ Cîmpulung. O ramură a Culmeĭ-Bolduluĭ se prelungeşte spre S. printre rîul Bughea şi rîul Sora pănă la confluenţa lor.

Masivul orografic dintre Rîul-Doamneĭ şi rîul Dîmboviţa, în regiunea muntoasă, este înalt, sălbatic şi lipsit de potecĭ de caĭ carĭ să conducă la frontieră. In regiunea deloasă acest masiv este împărţit prin cursurile rîurilor: Doamneĭ, Soreĭ, Bughea, Rîul-Tîrguluĭ, Argeşelul şi Cîrcinovul, ale căror văĭ sunt ur-

mate de şosele, cea maĭ mare parte din ele pietrite, conducînd în Valea-Argeşuluĭ.

Gheba, *deal*, în jud. Fălciŭ, în suprafaţă cam de 305 hect., continuare a Dealuluĭ Bîrladuluĭ. Coasta de S. a acestuĭ deal, dintre pîrîul Crasna şi rîul Bîrlad se află pe teritoriul comuneĭ Tîrziĭ, pl. Crasna.

Ghebani, *cătun*, în jud. Gorj, pl. Novaci, com. Novaci, situat la N. de căt. Herişeşti, pe malul drept al Gilortuluĭ.

Are o suprafaţă de 350 hect., cu o populaţie de 28 familiĭ, saŭ 110 suflete, din carĭ 26 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă 7 plugurĭ, 80 care cu boĭ; 171 vite marĭ cornute, 19 caĭ; 120 oĭ, 126 porcĭ; 49 stupĭ cu albine.

Cătunul are: o biserică, deservită de preotul din căt. Hiriseşti; 1 piuă; 18 fîntînĭ.

Comunicaţia se face prin şoseaua comunală ce leagă Novaciĭ-Romînĭ cu Ciocadia, prin Hiriseşti.

Ghebari, *cătun*, în jud. Putna, pl. Vrancea, com. Paltinul, situat pe dealul pe unde curge pîrîul Zăbala.

Are o populaţiune de 70 suflete, carĭ locuesc în 30 case.

Ghebeni, *trup de sat*, în jud. Neamţu, pl. de-Sus-Mijlocul, com. Răuceşti.

Gheboaia, *com. rur.*, jud. Dîmboviţa, pl. Ialomiţa, situată pe cîmpie, la 30 kil., spre S.-E. de Tîrgovişte, pe malul stîng al Ialomiţeĭ. Are o populaţie de 750 locuitorĭ; o mare fabrică de spirt; o biserică şi o şcoală. Se învecineşte: spre E., cu Finta; spre V., cu Dobra, de care se desparte prin Ialomiţa; spre N., cu Măceşti, de care se desparte prin pîrîul Pîrscovul, peste care trece un pod, şi spre S., cu Bilciureşti, despărţindu-se tot prin rîul Ialomiţa.

Gheboasa, *sat*, face parte din com. rur. Valea-Lungă, pl. Prahova, jud. Prahova. Are o populaţie de 171 locuitorĭ (83 bărbaţĭ, 88 femeĭ). Se află situat spre S.-E. de com.

Gheboasa, *moşie* particulară, de 965 hect., în com. Fileşti, pl. Siretuluĭ, jud. Covurluiŭ.

Gheboasa, *baltă*, între satele Serdarul şi Movileni, com. Fileşti, pl. Siretuluĭ, jud. Covurluiŭ.

Gheboeni, *sat*, în jud. Dîmboviţa, pl. Dîmboviţa-Dealul, com. Măneşti. In raionul acestuĭ sat este o pădure de 62 hect. 100 ariĭ.

Ghecet, *sat*, în jud. Tulcea, pl. Măcin, com. urb. Măcin, aşezat în partea de N.-V. a pl. şi a com., pe malul drept al Dunăreĭ, în faţa Brăileĭ, la locul de unire al braţuluĭ Măcin cu Dunărea-Nouă. Este maĭ mult o staţie de trecere către Măcin, unde duce un drum judeţean. Sunt vre-o 25 familiĭ, saŭ 100 suflete, carĭ se ocupă cu pescăria. Tot aci e şi un cablu telegrafic pe sub apele Dunăreĭ.

Ghecet, *grind*, în jud. Tulcea, pl. Măcin, com. urb. Măcin, în partea de N.-V. a pl. şi a com., de alungul maluluĭ drept al Dunăreĭ; are 50 hect., ocupate de satul Ghecet; pe el merge drumul Brăila-Măcin.

Ghecet, *moşie*, de 35 fălcĭ, în jud. Covurluiŭ, com. Fileşti, la gura Siretuluĭ.

Ghedeon, *peşteră*, jud. Neamţu, în muntele Ceahlăul, situată în partea sa despre E.; serveşte de asil turiştilor cînd sunt apucaţĭ de furtunĭ saŭ vreme rea, pe munte.

Gheeneĭ (Vălceaua-), *vălcea*, în judeţul Teleorman, comuna Piatra.

Ghel-Tepe, *vîrf de deal*, în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul com. urb. Babadag; este unul din vîrfurile cele maĭ înalte ale dealuluĭ păduros Saila-Bair; se ridică până la o înălţime de 127 m., punct trigonometric de observaţie de rangul al 3-lea, dominînd asupra drumuluĭ judeţean Babadag-Armutli-Baş-Chioi-Măcin şi asupra lacului Toprac-Chiopru; e situat în partea de N. a pl. şi a com. şi e acoperit cu pădure.

Ghel-Tepe, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul com. rur. Frecăţei şi anume pe acela al căt. săŭ Poşta, situat în partea de S. a pl. şi cea de S.-V. a com.; este unul din vîrfurile de E. ale dealuluĭ Cilicul; are 106 m.; punct trigonometric dominînd asupra satelor Frecăţei, Poşta şi asupra drumuluĭ comunal ce le uneşte; este acoperit cu verdeaţă.

Ghel-Tepe, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul com. rur. Nalbant şi Baş-Chioi (tăiat de hotarul lor); este o prelungire de E. a dealuluĭ Carcaman-Bair; se întinde de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea de N. a pl. şi a com. Baş-Chioi, şi pe cea de S. a com. Nalbant; e de natură stîncoasă; are un vîrf înalt de 134 m., dominînd asupra satelor Baiş-Chioi şi Nalbant, şi asupra dru-

mului com. ce le unește; e acoperit cu pășuni și livezi.

Gheldi-Hagi-Tepe, *vîrf*, în jud. Constanța, pl. Hîrșova, pe teritoriul com. rur. Șiriul, cât. Muslu, așezat la V. pl. și în partea de N. a com. și a căt.; face parte din dealul Cadi-Cîșla, pe a căruĭ culme se află; are o înălțime de 122 m. și domină prin înălțimea sa tot satul Muslu, precum și drumurile de la Muslu la căt. învecinate.

Ghelingec, *sat*, în județul și pl. Constanța, căt. com. Pazarlî, situat în partea de N.-V. a pl. și cea de N. și centrală a com., la 4 kil. spre N.-V. de căt. de reședință Pazarlî. Este așezat pe valea Odi-Culac, fiind închis de către dealul Hos-Tepe-Bair din partea de V., cu vîrful său Hos-Tepe (203 m.); iar din partea E. închis fiind de dealul Ghelingec-Bair, cu vîrful său Bal-Tepe (190 m.); de către S. este dominat de vîrful Mezarlîc-Tepe (165 m.), care este situat la 1 kil. spre S.-E. de sat. Suprafața sa este de 1757 hect., din care 146 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ și de grădinĭ. Populațiunea sa, compusă maĭ mult din Turcĭ, este de 133 familiĭ, saŭ 554 suflete.

Din sat pleacă un număr mare de drumurĭ comunale, ducînd pe la satele învecinate: Pazarlî, Tortoman, Taș-Punar, Chior-Ceșme, Terzi-Chioi și altele; șoseaua județeană Hîrșova - Constanța trece prin partea de N.-E. a satuluĭ.

Ghelingec-Bair, *deal*, în județul și pl. Constanța, pe teritoriul com. Pazarlî și anume pe acela al căt. Ghelingec, pe la E. căreia trece; începe din vîrful Bal-Tepe și ține până la dealul Chirislic-Bair, avînd o direcție de la N.-V. către S.-E. și luînd forma unuĭ arc de cerc cu convexitatea spre S.; are o înălțime mijlocie de 160 m.; prin înălțimea luĭ predomină satul Ghelingec, drumul comunal Ghelingec - Pazarlî și valea Ester.

Ghelingec-Tepe, *vîrf de deal*, în județul și pl. Constanța, com. rur. Pazarlî, căt. Ghelingec; este așezat pe culmea dealuluĭ Bilarlar-Bair, și este cel maĭ înalt vîrf al acestuĭ deal; are o înălțime de 189 m.; din acest vîrf se desfac dealurile: Tasli-Iuc-Bair, Mahomet-Bair, Hos-Tepe-Bair, precum și văile: Mangalia-Dere, Tasli-Iuc-Dere, Odi-Cucal și Ester; este situat în partea de N. a pl., cea de V. a com. și cea de S. a căt.

Ghelmegeni, *mahala*, în com. rur. Samanirești, pl. Motrul-d.-s., jud. Mehedinți.

Ghelmegioaia, *sat*, în jud. Mehedinți, pl. Ocolul-d.-j.; ține de com. rur. Gutul; are 65 case; o biserică cu hramul Sf. Ilie.

Ghelmegioaia, *pîrîŭ*, în com. rur. Gutul, pl. Ocolul-d.-j., jud. Mehedinți.

Ghelmegioaia, *vale*, în com. rur. Prunișorul, pl. Ocolul-d.-j., jud. Mehedinți, unde se împreună cu Valea-Borsesuluĭ și Valea-Anilor.

Ghemuita, *vale*, jud. Olt, com. Oporelul, pl. Oltul-d.-j.

Ghemul, *loc de izvoare*, jud. Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-j., com. Faraoni, de unde izvorește pîrîul Valea-Rea.

Ghemul, *iaz*, între dealurile Pîrăul și Uricani, de pe teritoriul satuluĭ Romînești, com. Movileni, pl. Copoul, jud. Iași; este mlăștinos, bogat în stuh și papură.

Ghemul, *movilă*, spre S. de satul Romînești, com. Movileni, pl. Copoul, jud. Iași. E artificială și foarte vechĭe.

Ghengheoaia, *moșie*, în jud. Dorohoiŭ, com. Cordăreni, pl. Prutul-d.-s., în suprafață de 270 hect., 69 ariĭ, cîmp și 8 hect., 60 ariĭ pădure.

Hotarele moșieĭ sunt: Cordăreni, Havîrna și Carasa.

Localitate însemnată aicĭ este Seliștea.

Ghenciu (Valea-luĭ-), *vale*, în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, com. Oltina, cătunul Cîșla; se desface din punctele S.-V. ale dealuluĭ de deasupra Cîșleĭ; se îndreaptă spre E., în o direcție generală de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd partea N. a plășeĭ și cea S.-E. a comuneĭ; după 3 kil. de drum făcut, parte prin pădurĭ, parte prin cîmpie, merge de se deschide în valea Beilic-Ceair, pe partea stîngă a eĭ, ceva maĭ sus de satul Curu-Orman.

Ghenis-Bair, *deal*, jud. Constanța, pl. Medjidia, com. Mamut-Cuius, cătunul Peștera; se întinde printre văile Demen-Culac și Iuuruc-Dere; este de natură stîncoasă și acoperit cu fînețe și izlazurĭ.

Ghenoaia, *moșie* a statuluĭ, pe care, la 1864, s'aŭ împroprietărit o parte din locuitoriĭ com. Vadul-Săpat, pl. Cricovul, jud. Prahova.

Ghenoaica, *sub-divizie a căt.* Valea-Scheilor, com. Tohani, jud. Buzăŭ.

Ghenoaica, *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Tohani, căt. Valea-Scheilor. Are 94 hect. arăturĭ, fîneaţă şi vie.

Fostă proprietatea luĭ Ghinea Poenarul, care a lăsat-o bisericeĭ Ghenoaica, fondată de Ceauş-Ghinea.

Gheorduneşti, *sat,* cu 100 loc., jud. Argeş, pl. Oltuluĭ; face parte din com. rur. Drăguţeşti-Săpunari.

Gheordunul, *sat,* cu 150 loc., jud. Argeş, pl. Topologul; face parte din com. rur. Corbi-Măgureni.

Gheorghe(Fundul-luĭ-), *colină,* jud. Buzăŭ, com. Gura-Dimieneĭ, acoperită cu o parte din pădurea Dimiana, numită Fundul-luĭ-Gheorghe, avînd ca 50 hect.

Gheorghe (Pîrîul-luĭ-), *pîrîŭ* (2800 m.), afluent al Şomuzuluĭ-Mare, în jud. Suceava, com. Preuteşti. Primeşte din stînga pe Pîrîul-Ursuluĭ.

Gheorghe(Valea-luì-), *vale,* jud. Muscel, izvoreşte după proprietatea statuluĭ, numită Dealul, curge prin com. Domneşti, plaiul Nucşoara, dela V. spre E.; cînd vine mare aduce marĭ pagube locuitorilor.

Gheorghe-Lazăr, *sat,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, pendinte de com Bucul, situat la 2½ kil. spre N.-V. de satul de reşedinţă, pe un loc şes.

Satul este fondat la anul 1884, cînd i s'a dat numirea de Gheorghe-Lazăr, în memoria nemuritoruluĭ profesor Gheorghe Lazăr.

Populaţiunea satuluĭ este de 190 familiĭ Romînĭ şi 4 familiĭ Ţiganĭ.

Aicĭ este o şcoală mixtă, condusă de un învăţător, retribuit de comună.

Vite sunt: 582 caĭ, 776 boĭ, 730 vacĭ, 1030 oĭ şi 215 porcĭ.

Gheorgheni-Orman-Bair, *deal,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, com. Dobromirul, d'alungul văeĭ Teche-Chioi-Ceair; care are 170 m. şi e acoperit numaĭ cu pădurĭ.

Gheorgheşti, *parte a com.* Capul-Pisculuĭ, jud. Muscel.

Gheorghieseĭ (Dealul-), *deal,* în satul Sodomeni, com Păşcani, jud. Suceava.

Gheorghina, *pîrîŭ,* afluent al pîrîuluĭ Bădiliţa, jud. Suceava.

Gheorghiţeni, *vale,* pe moşia Pomîrla, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ.

Gheorghiţenilor (Pîrîul-), *pîrîŭ,* pe moşia Pomîrla, com. Pomîrla, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ.

Gheoşani, *cătun,* al com. Morunglavul, pl. Olteţul-Oltul-de.-s., jud. Romanaţi, situat pe malul stîng al Olteţuluĭ, la 15 kil. spre N. de Balş. Are 60 familiĭ, saŭ 255 suflete.

Ghera, *deal,* în jud. Tecuciŭ, continuarea a dealuluĭ Chetroiul, cuprins între Valea-Bîrladuluĭ, şi Valea-Lupuluĭ, în raionul com. Gohorul.

Gherasim, *vale,* care se scurge în balta Znagovuĭ, jud. Ilfov.

Gherăeşti, *sat,* în jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., com. Osebiţi-Mărgineni, situat lîngă Lunca-luĭ-Rugină. Are o populaţie de 11 familiĭ, saŭ 37 suflete; o cîrciumă. E situat la 3 kil. de satul Mărgineni-Osebiţi.

Gherăeşti, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-s., com. Mărgineni-Munteni, situat pe malul drept al Bistriţeĭ, la N. oraşuluĭ Bacăŭ. Are 24 familiĭ, saŭ 101 suflete.

Vite sunt: 3 caĭ, 32 vite marĭ cornute şi 20 porcĭ.

Gherăseni (Rotunzeni), *com. rur.,* în jud. Buzăŭ, pl. Cîmpuluĭ, situată pe malul drept al rîuluĭ Călmăţuiul, la 17 kil. 400 m. de oraşul Buzăŭ. Limitele sale sunt: la N., începînd din apa Viforîta, (com. Maxenul), merge în cătunul Odaia-Banuluĭ, de unde o ia pe hotarul moşiilor: Gomoeşti şi Bălişoara, pănă în hotarul moşieĭ Costeşti; la V., se lasă pe hotarul moşiilor Cioranca (pănă în Drumul-Săriĭ) şi Bugheni, apoĭ merge subţiindu-se pe hotarul moşiilor: Limpezişul şi Mărgineanca, pănă la Puţul-luĭ-Cazan (hotarul despre com. Glodeanul-Sărat); la S., face un mic unghiŭ între Puţul-luĭ-Cazan şi hotarul Măcrişul, şi începe a se urca la E., pe hotarul moşieĭ Zmeeni, atingînd hotarul Cată-Cal, Iazul-Aghiĭ, pănă în pîrîul Ruşiavăţul; o ia apoĭ pe hotarul moşieĭ Maxenul (înfundîndu-se puţin la Viforîta), se subţiază printre Maxenul şi Costeşti, atinge hotarul moşieĭ Verguleasa (comuna Ţinteşti) şi se dirige în vatra căt. Odaia-Banuluĭ (com. Simileasca).

Suprafaţa sa este de 5980 hect., din carĭ 3478 hect. arabile, 688 hect. pădure, 670 hect. fîneaţă, 952 hect. izlaz şi 312 hect. sterp.

Proprietăţĭ însemnate sunt: Gherăseni, Scheiul (Sf. Nicolae

din Brașov), Bălaia, Trestianca și Brebeanca saŭ Șopîrliga (Eforia Spitalelor Civile din București) și pădurile: Cîmpineanca, Tufele-Floriĭ și Tufele-Pîrnogĭ.

Terenul e șes, ondulat puțin de malul Călmățuiuluĭ și de cîte-va movile; pe alocurea cam băltos avînd și oare-care sărăturĭ; totușĭ e fertil și favorabil tuturor culturilor.

In com. se află: o moară de aburĭ; o stînă pentru fabricarea lapteluĭ.

Căĭ de comunicație are: șoseaua Gherăseni-Costești-Buzăŭ, marele drum al Grinduluĭ-Buzăŭ și Drumul-Săriĭ.

Vite: 740 boĭ, 950 vacĭ, 450 vițeĭ, 440 caĭ, 460 iepe, 230 mînjĭ, 3640 oĭ, 26 capre, 8 asinĭ și 966 porcĭ.

Sunt 26 stupĭ cu albine.

Comuna e formată din cătunele: Bălaia, Cremenea, Gherăseni și Sudiți, cu o populație de 2220 locuitorĭ, din carĭ: 498 bărbațĭ însurațĭ, 36 neînsurațĭ, 36 văduvĭ și 574 băețĭ; iar femeĭ măritate 408, văduve 40, fete 538. Locuesc în 426 case.

Străinĭ: 2 Grecĭ, 4 Austro-Ungarĭ și 1 Bulgar.

Meseriașĭ sunt: 1 lemnar, 1 cizmar, 4 fierarĭ, 2 cojocarĭ și 1 brutar.

Contribuabilĭ sunt 413; stabilimente comerciale 23.

Știŭ carte 134 persoane.

Are o școală în cătunul Gherăseni, frecuentată de 102 elevĭ și 4 eleve; o biserică, zidită maĭ întîiŭ la anul 1840 de Ion Emanuel Gherase consumată de incendiŭ în 1863 și rezidită în 1868 de Nicolae Gherase; are hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, și e deservită de 2 preoțĭ și 2 cîntărețĭ.

Cîrciumĭ sunt 12.

Comuna în secolul trecut consta numaĭ din satul Cremenea; pe la 1812 aŭ venit aci maĭ mulțĭ locuitorĭ de pe moșia Rotunda-Brădeanul și aŭ pus fondamentul satuluĭ Rotunzeni, care după ce a devenit proprietatea luĭ Ioan Emanuel Gherase, a luat numele, împreună cu întreaga comună, de Gherăseni. Cînd moșia Reda-Barbuluĭ (Scheiul) a devenit proprietatea bisericeĭ Sf. Nicolae din Brașov, s'a adus din Transilvania cîțĭ-va locuitorĭ, scutițĭ de dărĭ, carĭ aŭ dat naștere satuluĭ Sudiți, cu sub-diviziunile sale: Geavleți (Cacaleți-Vechĭ) și Șopîrliga. Cătunul Bălaia a început a se forma la 1837 și la 1850 era deja un sat. Cele-l'alte cătune sunt maĭ nouă.

Gherăseni (Rotunzeni), *cătun*, de reședință, al com. Gherăseni, jud. Buzăŭ, cu 1600 locuitorĭ și 300 case.

Gherăseni, *moșie*, în jud. Buzăŭ, com. și cătunul Gherăseni, avînd 1000 hect., din carĭ 900 hect. arabile și 100 hect. pădurea Cîmpineanca.

Gherăsoaia, *pădure*, supusă regimuluĭ silvic, com. Glămbocelul, pl. Podgoria, jud. Muscel, avînd, împreună cu trupurile: Goleasca, Băneasa, Dinuleasa, Călceasca, Tomeasca, Chiriceasca și Chițeasca, o întindere de 1350 hect. Esențe: fag, stejar, etc.

Gherceşti, *com. rur.*, jud. Dolj, pl. Ocolul, la 9 kil. de orașul Craiova. Este așezată pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Tesluiul.

Se învecinește la N. cu com. Mischiĭ; la S., cu orașul Craiova; la V., cu com. Șimnicul și la E., cu com. Pielești.

Terenul comuneĭ este șes și compus din pămînt galben și negru.

Este udată de rîul Tesluiul, care trece prin centru și care se încarcă pe dreapta cu pîraele: Sodolul și Craia; iar pe stînga cu Țarova și Criva. Are pe dînsul două podurĭ: unul în dreptul satuluĭ Ghercești și altul în satul Gîrlești-d.-j.

Din cauză că malurile rîuluĭ Tesluiul sunt cam joase, el se revarsă în timpul desghețuluĭ și al ploilor marĭ.

Se compune din 4 sate: Gîrlești-d.-s., Gîrlești-d.-j., Ghercești și Teișani. Satele Gîrlești, și-aŭ luat numele de la multele gîrle ce le udă și sunt așezate spre S. de Ghereşti, pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Tesluiul.

Satul Teișani este așezat pe malul stîng al rîuluĭ Tesluiul, spre V. de satul Gherești și în centrul comuneĭ, pe dreapta rîuluĭ Tesluiul.

In com. sunt: 2 bisericĭ, una în satul Gherești, fondată de locuitoriĭ satuluĭ, în 1833, cu hramul Cuvioasa Paraschiva; a doua în satul Gîrlești-d.-s., fondată la 1879, cu hramul Inălțarea Domnuluĭ; sunt deservite de 1 preot și 2 cîntărețĭ; o școală mixtă, care funcționează din 1867, condusă de 1 învățător și frecuentată de 54 elevĭ; este întreținută de stat și com. Localul construit din zid, este în bună stare.

După legea rurală din 1864 s'aŭ împroprietărit 112 locuitorĭ.

Suprafața teritoriuluĭ com. este de 4079 hect., din care 3750 hect. arabile, 100 hect. fîneață, 100 hect. izlaz și 129 hect. pădure.

Moșiile de pe com. sunt: Gîrlești-d.-j., cu venit anual de 10000 leĭ, aparținînd d-luĭ C. Gîrleșteanu; moșia Gîrlești-d.-s., cu venit anual de 7500 leĭ, aparținînd d-luĭ Teișanu; moșia Gherești, aparținînd d-neĭ Elena

Pavlovicĭ, cu venit anual de 8500 leĭ; moşia Teişani, cu venit anual de 1200 leĭ, aparţinînd d-luĭ G. G. Teişanu.

Afară de aceştĭ proprietarĭ, maĭ aŭ parte şi moşneniĭ Pripiceĭ, Bogdăneştĭ, Denghiuleştĭ, precum şi locuitoriĭ împroprietăriţĭ după legea rurală din 1864.

Pădurile ce se găsesc pe moşie sunt: Gîrleşti-d.-j., în întindere de 85 hect.; Teişani, pe moşia Teişani; Gherceşti, în întindere de 9 hect. Sunt compuse din: cerĭ, stejarĭ, ulmĭ, fraşinĭ, jugaştri, predominînd gîrniţa.

Viile se întind pe o suprafaţă de 636½ hect.; aparţin sătenilor şi orăşenilor Craiovenĭ şi produc vin bun roşu.

Pe proprietatea d-luĭ G. H. Teişanu se găseşte o moară de aburĭ, unde locuitoriĭ îşĭ macină grînele lor.

Cîrciumĭ sunt 7: 6 în Gherceşti şi 1 în Gîrleşti-d.-s.; 2 comercianţĭ.

Prin mijlocul comuneĭ trece calea comunală care o uneşte la N. cu com. Mischiĭ şi la S. cu com. Pieleşti. Are o lungime de 4 kil. La o mică depărtare, spre V., este staţia de drum de fier Craiova.

Venitul comuneĭ pe anul 1892-93 a fost de 4579,19 leĭ, iar cheltuelile de 3751,73 leĭ.

Gherceşti, *sat*, jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Gherceşti, reşedinţa primărieĭ. Are 575 suflete, 318 bărbaţĭ şi 257 femeĭ; locuesc în 154 case şi 4 bordee. Parte din case sunt construite din zid şi parte din bîrne. Maĭ toate aŭ grădina lor.

In sat este o şcoală mixtă, care funcţionează din 1867, fiind întreţinută de stat şi com.; o biserică, fondată la 1833, cu ramul Cuvioasa Paraschiva.

Gherceşti, *moşie* particulară, jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Gherceşti, satul Gherceşti, cu venit anual de 8500 leĭ, aparţinînd d-neĭ Elena Pavlovicĭ.

Pe această moşie este o pădure; stîne de oĭ, producînd brînză bună de putină.

Gherdana, *sat*, face parte din com. Condrăcheşti, jud. Tecuciŭ. Situat pe dealul cu acelaşĭ nume, în partea de V. a com., la 1 kil. şi 700 m. de reşedinţa eĭ.

Are o populaţie de 100 familiĭ, saŭ 360 suflete.

Teritoriul căt. e de 100 hect.

Este străbătut de văile Ţiglineĭ şi Izvoarele, şi de drumul care duce la Corbasca.

Are o şcoală mixtă; o biserică, cu hramul Sf. Dumitru, situată în partea de N. a satuluĭ, făcută de Alecu Vidraşcu cu soţia sa Ileana, la 1854 şi care s'a reparat în 1873; are 8 fălcĭ de pămînt, date la 1864.

Locuitoriĭ sunt împroprietăriţĭ la 1864.

Satul comunică cu satele vecine prin o şosea ce vine de la Floreşti, care se uneşte cu cea care vine de la Drăgeşti şi duce peste deal la satul Corbasca.

Gherdana, *pîrîiaş*, jud. Tecuciŭ; izvoreşte din partea de N.-E. a satuluĭ formează în cursul săŭ Iazul-Vidraşculuĭ, şi după ce primeşte pîrîul Drăgeşti, se varsă în dreapta Polocinuluĭ.

Ghereasca (Schitul-), *sat*, situat la N. jud. Covurluiŭ, pl. Horincea, com. Lupeşti, la 5 kil. în sus de reşedinţa comuneĭ. Are 51 familiĭ, saŭ 204 suflete; o biserică. Se zice că acest sat ar fi existînd de pe la 1788; aci este un schit călugăresc, devenit proprietate a Statuluĭ în urma secularizăreĭ.

Ghereasca (Schitul-), *moşie* cu *pădure*, a Statuluĭ, jud. Covurluiŭ, fostă pendinte de Mitropolia Moldoveĭ; terenul cultivabil de 81 hect., se arendează cu 2428 leĭ; pădurea e de 400½ hect. şi viile, de 12 hect.

Gheren-Ceair, *alt nume al văeĭ* Urluia, jud. Constanţa, pe care îl păstrează de la satul Enişenlia, pănă la satul Bazirgian.

Ghereseşti, *sat*, în jud. Argeş, pl. Oltul; face parte din com. rur. Valea-Ungureni.

Ghergani, *com. rur.*, în jud. Dîmboviţa, pl. Ialomiţa, situată spre S.-E. de Tîrgovişte, pe linia ferată Bucureşti - Vîrciorova, pe şoseaua naţională Tîrgovişte-Fundata-Bucureşti şi pe o cîmpie întinsă. Se compune din 4 căt.: Ghergani, Mavrodin, Colacul şi Săbieşti, cu o populaţie de 1750 locuitorĭ. Are o moară cu aburĭ; 3 bisericĭ; 2 şcolĭ, una în Ghergani, lîngă gară, întreţînută de stat, condusă de o învăţătoare; a doua în căt. Colacul, întreţinută de comună, condusă de un învăţător. In raionul acesteĭ com. este gara căeĭ ferate şi o pădure, de 5250 ariĭ.

In com. este un heleşteŭ şi printr'însa curge rîul Colentina.

Se învecineşte: spre E., cu Ghimpaţi, Vizureşti şi Cojasca; spre V., cu Lunguleţi, de care se desparte prin Dîmboviţa; spre N., cu Bălteni şi spre S. cu Podul-Bărbieruluĭ.

Aci se află îngropat Ion D. Ghica, fost Beĭ de Samos şi unul din ceĭ maĭ de seamă dintre bărbaţiĭ de stat şi dintre scriitoriĭ Romînĭ (încetat din viaţă la 22 Aprilie 1897).

La Mavrodin aŭ fost lupte între Turcĭ şi Romînĭ pe timpul luĭ Mihaiŭ-Viteazul.

Ghergani, *staţie-de-dr.-d.-f.*, jud. Dîmboviţa, pl. Ialomiţa, căt. Ghergani, pe linia Bucureşti-Chitila-Piteşti, pusă în circulaţie la 13 Sept. 1872. Se află între staţiile Ciocăneşti (12.8 kil.) şi Conţeşti (5.4 kil.). Inălţimea d'asupra nivelului mărei: 132.82 m. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 103241 leĭ şi 15 banĭ.

Gherghe, *munte*, pe moşia Borca, com. Mădeiul, jud. Suceava.

Ghergheasa, *com. rur.*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-j., pe pîrîul Viroaga.

Este aşezată la Sudul jud., la 17 kil., spre S.-E., de oraşul R.-Sărat, şi în partea Estică a plăşeĭ, la 6 kil., spre N.-E., de Bălăceanul, reşedinţa plăşeĭ.

Comunele învecinate sunt: Sălcioara, la 4 kil.; Balta-Albă, la 7 kil.; Galbenul, la 8 kil. şi Socariciul, la 10 kil.

Se mărgineşte la N.-E. cu Boldul şi Balta-Albă; la S.-E., cu Amara; la S.-V., cu Bălăceanul şi la N.-V. cu Sălcioara.

In com. sunt movilele: Ghergheasa, Săpata, Văcarul, etc.

Pîrîul Viroaga o udă prin mijloc; Buzăelul, la V.; are lacul Ghergheasa, la V.

Cătunele carĭ o compun sunt: Ghergheasa-Nouă, reşed., Ghergheasa-Vechie, la V.

Suprafaţa com. este de 4325 hect.: 50 hect. vatra com., 1225 hect. ale locuitorilor, 3050 hect. ale Statuluĭ; din carĭ: 3725 hect. arabile, 500 hect. imaş şi 50 hect. neproductiv.

Populaţia com. e de 343 familiĭ, saŭ 1006 suflete: 520 bărbaţĭ, 486 femeĭ; 343 căsătoriţĭ, 668 necăsătoriţĭ şi 35 văduvĭ; ştiŭ carte 66.

Are: o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, zidită în 1827 de locuitorĭ, cu 400 leĭ venit anual, deservită de un preot şi un cîntăreţ; o şcoală de băeţĭ, fondată în 1879 de com., condusă de un învăţător şi frecuentată de 60 elevĭ.

Vite sunt 2728, din carĭ: 549 boĭ, 232 vacĭ, 188 caĭ, 156 ĭepe, 1500 oĭ, 103 rîmătorĭ. Transportul cerealelor se face prin staţia Zoiţa, la 15 kil. spre V. de comună.

Sunt 9 stabilimente comerciale.

Căile de comunicaţie sunt drumurile vecinale: spre Sălcioara-R.-Sărat; spre Amara; spre Balta-Albă; spre Bălăceanul-Socariciul-Costieni-Zoiţa; spre Galben-Drog; spre Cîineni.

Veniturile com. sunt de 5567 leĭ, iar cheltuelile de 5354 leĭ.

Sunt 206 contribuabilĭ.

Ghergheasa, *heleşteŭ*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-de-j., com. Ghergheasa, aşezat în partea de V. a com., format de pîrîul Viroaga; are 60 pogoane întindere, proprietate a Statuluĭ.

Ghergheasa saŭ **Bătrîna,** *moşie*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-j.

Ghergheasa-Nouă, *sat*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-j., căt. com. Ghergheasa, aşezat la V. de cătunul de reşedinţă, Ghergheasa-Vechie; are 40 hect. întindere; 126 familiĭ, saŭ 296 suflete; 57 contribuabilĭ.

Ghergheasa-Vechie, *sat*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-j., căt. de reşedinţă al com. Ghergheasa, aşezat în partea de E. a com., pe malul drept al pîrîuluĭ Viroaga; are 10 hect. întindere şi o populaţie de 217 familiĭ, saŭ 710 suflete; 149 contribuabilĭ; o biserică; o şcoală.

Ghergheleul, *sat*, în partea de S., a com. Şurăneşti, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ, la poala de V. a dealuluĭ cu acelaşĭ nume.

Cu 50 de anĭ în urmă satul era pe coasta acestuĭ deal, însă în urma uneĭ prăbuşiturĭ de pămînt, s'a strămutat pe vale.

Are o suprafaţă de 1439 hect., din carĭ 287 hect. pădure şi 714 hect. loc de cultură, fînaţ, imaş, ale proprietăţeĭ, iar 429 hect. ale locuitorilor, cu 3 hect. vie; cu o populaţie de 78 fam., saŭ 360 suflete.

In sat este o biserică făcută la 1844, deservită de un preot.

Locuitoriĭ posedă: 21 plugurĭ şi 45 care cu boĭ, 4 plugurĭ şi 7 căruţe cu caĭ; 150 stupĭ cu albine; 147 vite marĭ cornute, 850 oĭ, 25 caĭ şi 32 porcĭ.

Ghergheleul, *deal*. Vezĭ Şurăneştilor (Dealul-), com. Dăneşti, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ.

Ghergheleul, *pisc*, jud. Vîlcea, pl. Cerna, com. Mădulari.

Gherghești, *sat*, jud. Brăila, la 3 kil., spre S.-E., de satul Slujitori-Alboteşti, înfiinţat la 1866. Suprafaţa satuluĭ este de 15 hectare.

Are o populaţie de 48 familiĭ, saŭ 214 suflete: 117 bărbaţĭ şi 97 femeĭ.

Vite sunt: 100 caĭ, 230 vite marĭ cornute, 1000 oĭ şi 100 rîmătorĭ.

Acest sat se maĭ numeşte şi Cocoţaţi, căcĭ satul, fiind situat pe muchiĭ de dealurĭ, casele-ĭ se văd de pe lunca Călmăţuiuluĭ şi par cocoţate pe muchie.

Gherghești, *sat*, judeţul Dîmboviţa, plasa Cobia, căt. com. Ioneşti.

Gherghești, *sat,* în jud. Mehedinți, plaiul Cloșani, com. Ponoarele, cu 50 case.

Gherghești, *sat,* în județul și pl. Tutova, la S. de satul Micești, pe pîrîul Studinețul. Are 430 locuitorĭ (din carĭ 49 știŭ carte) și 115 case.

Gherghicani, *vale,* în jud. Covurluiŭ, pl. Prutul, com. Măstăcani, formată din Dealul-Boeresc, care e o ramificație a dealuluĭ dintre pîraele Covurluiul și Suhuluiul.

Gherghiceasa, *pîrîŭ,* care curge prin satul Văraticul, com. Dumbrăveni, jud. Botoșani.

Gherghilăul, *deal,* jud. Muscel, pl. Rîurile, com. Mihăești.

Gherghilăul, *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Nehoiașul; începe din muntele Cumpenele și se scurge în pîrîul Nehoiașul.

Gherghina (Ghertina, Tirighina, Țiglina), *înălțime de pămînt,* pe dealul stîng al Siretuluĭ, în apropiere de gura acestuia, lîngă stația de drum de fer Bărboși, com. Filești, pl. Siretul, jud. Covurluiŭ, unde în vechime a fost o mare cetate romană zidită de împăratul Traian. Această cetate purta numele după uniĭ, de Caput Bovis (Capul Bouluĭ), iar după alțiĭ Contra Dinogetia saŭ Turris Trajani. Numirea de Gherghina și cele-l'alte sunt posterioare și date de popor; se crede însă că aceste numirĭ ar veni de la vorbele latine Tegulina, Terrigena, Triclina. In anul 1703, sub domnia luĭ Constantin Duca, se găsiră aice, după arăturile luĭ Dimitrie Cantemir în «Descrierea Moldoveĭ», cele dintîĭ ruine ale acesteĭ cetățĭ, între carĭ se numără statuĭ și lespezĭ de marmură cu inscripțiĭ romane, ce indică neîndoios că Traian este fondatorul eĭ. Tot aice, după spusa aceluiașĭ scriitor, s'a găsit o piatră, care aminteşte pe Sever, împăratul Romanilor, dar pe care Dimitrie Cantemir, sub domnia fratelui săŭ Antioh, trecînd prin Galați și căutînd inadins acea piatră n'a găsit-o. Intr'un rînd Teodori, pîrcălabul de Galați, i-a adus un ban de argint, pe care sta scris: «Const. Vict. Aug. Imp.». S'aŭ găsit și cărămizĭ cu inscripția: «leg. I. Ital.», cea ce dă a înțelege că paza acesteĭ cetățĭ fusese încredințată legiuneĭ I Italice.

Imprăștierea ruinelor acesteĭ cetățĭ s'a început în secolul al XVIII-lea, cînd s'a luat cărămidă pentru cetatea Brăileĭ și pentru oare-carĭ bisericĭ din Galați; iar în secolul al XIX-lea s'aŭ scos cele din urmă resturĭ pentru pardoseala stradelor din Galați.

In 1836, se făcură cercetărĭ nouă la Gherghina și în 1838 se descoperiră aicĭ maĭ bine de 3700 monede de argint de la diferițĭ împărațĭ romanĭ, printre carĭ Constantin, Arcadiu, etc., cu inscripția Galatii, fapt ce însuflă presupunerea că aice ar fi fost la început orașul Galați. După aceste cercetărĭ, se crede că Gherghina era așezată pe un platoŭ cu diametru de 70 metri și la vr'o 50 metri d'asupra niveluluĭ ordinar al Siretuluĭ. Ea era de formă rotundă și înconjurată de un împătrit zid circular. O eșitură meșteșugită în forma uneĭ punțĭ, mărginită de două zidurĭ paralele, lega acest platoŭ cu cel al maluluĭ apropiat, fortificat și el; la Nordul sĕu, un zid, ce eșea din al doilea mur circular, cobora în linie dreaptă pănă în Siret. Bordurile înălțimeĭ se măcinară zilnic; linia drumuluĭ de fer tăiă și ea o parte a înălțimeĭ la S.-V. Orașul vechiŭ se presupune a fi fost așezat la picioarele platouluĭ. La baza muruluĭ, care o îngrădea spre E. s'aŭ găsit maĭ multe lucrurĭ, între carĭ: o statuă a zeițeĭ Ceres, turnată în aramă, un număr mare de lespezĭ de marmoră, săpate în relief și reprezintînd războaiele Romanilor cu popoarele de la Dunăre, un drum pe sub pămînt, căptușit cu piatră și cărămidă, pentru a întreține comunicația cu orașul. In cetate s'aŭ maĭ descoperit: o subterană, care conținea mormintele probabil ale unor înalte personagie romane, judecînd după valoarea obiectelor găsite în jurul resturilor, și carĭ eraŭ foarte îngrămădite; o mulțime de banĭ vechĭ de argint și de bronz, purtînd efigiile împăraților Traian, Diocleţian, Constantin, Arcadiu, etc. Aproape de o baie și o casă de ape, ce aducea apă din Siret prin țevĭ de plumb, s'aŭ maĭ găsit în oraș temeliile unuĭ templu, care era, se presupune, închinat Venereĭ, căcĭ s'a găsit în acest loc un Cupidon ținînd facla mințeĭ în mîinĭ; asemenea s'a maĭ găsit un monument cu inscripțiĭ, a căruĭ bază era legată de trunchiul monumentuluĭ cu un fus de fer, ce se află în Muzeul de Iași.

După filo-romînul Vaillant, care a vizitat localitatea în al 5-lea deceniŭ al secoluluĭ nostru, cetatea aceasta a fost ocupată de Romanĭ în perioada Antoninilor, și în apropierea eĭ trebuie să fi fost o mare olărie, de unde și numirea de Țiglina (tegulina=țiglă romană). Printre cărămizĭ s'aŭ aflat unele purtînd numele cu degetul

VVIIVII, ce ar însemna că fusese ocupată de legiunea a XIX-a. Dacă Dacia a fost ocupată în epoca Antoninilor de Romanĭ în întregul eĭ, apoĭ desigur cetatea Tirighina a fost unul din posturile militare cele maĭ înaintate la frontiera imperiuluĭ, sentinela cîmpurilor întărite de la Tromis, Rakel și Traianopolis saŭ Trianopolis. Inainte de a fi ocupată Dacia de Romanĭ, este probabil să fi fost aicĭ un stabiliment galic. Asemenea se crede că Romaniĭ fundară aicĭ un oraș numit Caput Bovis, dărîmat la părăsirea Dacieĭ, care deveni după aceea Republica Galaților, apoĭ Gherghina și în urmă Țiglina. Cronica luĭ Hur pune cetatea Capul-Bouluĭ în stînga Dunăreĭ la colțul natural S.-V. al Moldoveĭ, cel maĭ apropiat de Moesia, și primul pîrcălab al eĭ a fost Longin Boldur la întemeierea Republiceĭ Moldoveĭ sub Dragoș.

O schiță a planuluĭ topografic al ruinelor de la Gherghina a fost luată în 1837 de către răposatul profesor din Iași, G. Săulescu.

Pozițiunea acesteĭ înălțimĭ este încîntătoare: de pe ea priveștĭ gara Bărboși grădinele orașuluĭ Galați așezate spre S., în colțul dintre malurile stîngĭ ale văilor Dunăreĭ și Siretuluĭ, fluviul și valea Dunăreĭ, în spre înălțimile Bugeaculuĭ.

Gherghina, *vale,* izvorește din dealul Nucul și se varsă în rîul Pesceana, pe teritorul com. Știrbești, pl. Oltețul-d.-j., jud. Vîlcea.

Gherghineĭ (Valea-), *pădure,* în jud. Buzăŭ, com. Beceni, cât. Ocea; are 35 hect.; face un corp cu Fața-luĭ-Bîtcă, Valea-Nuculuĭ și Valea-Ulmuluĭ.

Gherghineĭ (Valea-), *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Beceni, cât. Ocea; ese din Vîrful-Ociĭ și se scurge în Valea-Ociĭ.

Gherghinoaia, *localitate,* între Pîrîul-Țuțuruluĭ și Dealul-Turcești, com. Alunul, pl. Oltețul-d.-s., unde se află în pămînt o materie combustibilă care arde continuŭ de la 1886.

Gherghișani, *sătișor,* jud. Brăila, spre S.-E. de satul Dedulești, aproape de c. f. Brăila - Buzăŭ. Vatra satuluĭ e de 6 hect., cu 8 case.

Populația e de 45 locuitorĭ.

Vite: 22 caĭ, 43 vite marĭ cornute, 190 oĭ, 24 rîmătorĭ.

Gherghița, *com. rur.*, pl. Cîmpul, jud. Prahova.

Această comună datează cu mult înainte de anul 1503, și pe atuncĭ trebuia să fi fost în toată splendoarea eĭ, de oare ce întreținea relațiunĭ comerciale cu Brașovul. (D-l Ionnescu-Gion, într'o conferință ținută la Societatea Geografică Romînă, bazat pe acte vechĭ, a probat că acum 381 anĭ, pleca din Brașov pentru Gherghița, 10 negustorĭ încărcațĭ cu mărfurĭ).

Este însemnată prin răscoala Călărășanilor, la anul 1623, în contra Domnitoruluĭ Alexandru Coconul, și prin victoria repurtată de Mihaiŭ Viteazul contra Turcilor, la anul 1596.

Este situată pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Prahova, la 26 kil. de capitala județuluĭ și la 2 kil. 500 m. de reședința plășeĭ.

Se compune din 4 cătune: Gherghița, Ungureni, Belciugul și Independența, inființat la anul 1879 și numit de locuitorĭ Borusul, după numele loculuĭ pe care s'a întemeiat.

Are o populațiune de 448 familiĭ, saŭ 2128 locuitorĭ: 1057 bărbațĭ și 1072 femeĭ, în care intră și 2 familiĭ de Țiganĭ, 3 de Nemțĭ și 1 de Bulgarĭ. Locuesc în 455 de case și 2 bordee.

Contribuabilĭ sunt 420.

In comună sunt 4 bisericĭ: Biserica - Domnească, care s'a fondat de Mateiŭ-Vodă Basarab, la anul 1641, cu următoarea inscripție:

Această sfîntă și Dumnezeiască biserică, din temelia eĭ zidit-o-am eŭ robul luĭ Dumnezeŭ, Ion Mateĭ Basarab Voevod, întru numele mareluĭ al luĭ Hristos mucenic Procopie, și cu vrerea milostivuluĭ Dumnezeŭ și cu ajutorul sfîntuluĭ Mucenic supuserăm vrăjmașiĭ sub picioarele Domnieĭ și i-am rușinat, și i-am gonit din pămîntul Țareĭ și am ridicat aceasta sfîntă biserică pentru biruința ceade vitejie a puterniculuĭ mareluĭ Dumnezeŭ și întru ajutorul Sf. mucenic Procopie, ca să fie Domnia mea pomenită în nesfîrșițĭ vecĭ. Veleat 7149.

In dreapta ușeĭ se maĭ află încă o piatră scrisă, ce nu se poate ceti, fiind maĭ toată acoperită cu un zid făcut maĭ tîrziŭ.

Acum de curînd i s'aŭ făcut reparațiĭ de Administrația Domeniuluí Coroaneĭ, care n'a schimbat nimic din vechia formă a clădireĭ.

A doua biserică, cu hranul Sf. Dumitru, posedă două inscripțiĭ: una la dreapta intrăreĭ, care conține următoarele:

Această sfîntă și Dumnezeiască biserică ziditu-s'aŭ din temelia eĭ de robul luĭ Dumnezeŭ Preda Căpitanul, feciorul Paraschiveĭ Vornicul, întru numele sfîntuluĭ și mareluĭ mucenic Dimitrie, în zilele Prea Luminatuluĭ Domnuluĭ Nostru, Ion Constantin Basarab Voevod și a părinteluĭ nostru Kir Teodosie Mitropolitul... (Urmează încă două rîndurĭ care nu se pot ceti).

A doua inscripție de la stînga e cea următoare:

Cu ajutorul luĭ Dumnezeŭ, în anul mîntuireĭ 1888, în zilele Alteţeĭ sale Carol I și ale Prea Sfințituluĭ Mitropolit Iosif

Primat, s'a reparat această sfîntă biserică, după cum se vede, rămîind nestricat numaĭ sfîntul altar al biserícií celeĭ vechĭ, fondată de răposatul Preda Căpitanul, feciorul Paraschiveĭ, vornicul eĭ, trăia pe la aniĭ de la Hristos 1705 și Domnia luĭ Constantin Basarab Voevod.

A treia biserică, cu hramul Adormirea Maiciĭ Domnuluĭ, din cătunul Ungureni, se crede să se fie clădit acum 100 anĭ, de către preotul Eremia.

A patra biserică, tot cu hramul Adormirea-Maiciĭ-Domnuluĭ, s'a clădit de enoriașĭ, în cătunul Belciugul, acum 75 anĭ.

Locuitoriĭ pe lîngă agricultură, se maĭ ocupă: 3, cu olăria; 2, cu rogojinăria, 1, cu rotăria, 5, cu dulgheria, 2, cu zidăria, 4, cu cizmăria și 4 femeĭ văduve cu tot felul de țesăturĭ.

Eĭ desfac produsul munceĭ lor la Bucureștí și Ploești.

388 locuitorĭ s'aŭ înproprietărit la 1864 și 180 la anul 1878. In total li s'aŭ dat 2320 hect. în moșia Gherghița.

Vite sunt: 413 caĭ și ĭepe, 667 boĭ și vacĭ, 57 taurĭ, 60 vițeĭ, 1812 oĭ, 61 capre, 548 porcĭ și 12 bivolĭ.

Cînd s'a început aci să se învețe carte, nu se știe cu siguranță; există însă un hrisov de la Alexandru Ipsilante, cu data de 1780, prin care se hotărește ca leafa dascăluluĭ din Gherghița să fie de 5 talerĭ pe lună.

Școala se frecuentă de 86 băețĭ și 46 fete, din numărul de 398 copiĭ (201 băețĭ și 197 fete), cu vîrsta de școală. Cu întreținerea personaluluĭ se cheltuește anual 2484 leĭ. Știŭ carte în toată comuna 183 bărbațĭ și 39 femeĭ.

Toată comuna se întinde pe o suprafață de 3596 hect.

Veniturile comuneĭ se urcă la suma de 17308 leĭ anual.

E traversată de șosele spre Drăgănești, Ciumați și Hătcărăul.

E udată de rîurile: Prahova și Teleajenul; de vălceaua Țuianca, care formează lacul cu același nume și de alte micĭ vălcele aproape de rîul Prahova, numite coturĭ, și formate prin mutarea cursuluĭ Prahoveĭ.

Se mărginește cu comunele: Meri-Petchi, Hătcărăul, Drăgănești, Budą-Palanga, Ciumați, Balta-Doamneĭ și Lipia-Bojdani.

Gherghița, *tîrgușor,* în jud. Prahova, pl. Cîmpul, com. Gherghița, însemnată prin răscoala Călărașilor la 1623 asupra luĭ Alexandru Coconul, fiul luĭ Radu-Mihnea.

Gherghița, *sat,* face parte din com. rur. Gherghița, pl. Cîmpul, jud. Prahova.

Gherghița, *tîrlă,* în jud. Brăila, la 6 kil., spre S., de satul Nazîrul. Vatra satuluĭ e de 5 hect., cu 9 case. Populația este de 10 familiĭ, saŭ 45 suflete.

Gherghița, *lac,* în jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta, insula Balta, teritoriul com. Bordușeani.

Gherghița, *munte,* în jud. Mehedinți, plaiul Cloșani.

Gherghița, *movilă,* jud. Brăila, la 3 kil. spre S. E. de satul Roșiori, în hotarul despre jud. Ialomița.

Gherghița, *pădure,* între rîul Prahova, com. Balta-Doamneĭ, pl. Cîmpul, jud. Prahova.

Gherghulești, *deal,* în com. rur. Menți-din-Dos, pl. Motrul-d.-j., jud. Mehedinți.

Gheringec, *com. rur.,* județul Constanța, pl. Mangalia, situată în partea sud-estică a județuluĭ, la 41 kil. spre S.-V. de orașul Constanța, capitala districtuluĭ, și în partea de E. a plășeĭ, pe la 12 kil. spre N.-V. de orășelul Mangalia, reședința plășeĭ, pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Tatlăgeac.

E brăzdată de dealurile: Amzacea (91 m.), la N.; Perveli (74 m.), la N.-E.; Ascilar (64 m.), la E. și S.-E.; Baș-Punar (82 m.), la S.; Copucci (108 m.), la S.-V.; Cogea-Sîrti-Bair (100 m.), la V.; Kirizi-Iuc (91 m.), prin interiorul comuneĭ; toate sunt acoperite cu fînețe și semănăturĭ.

Movile sunt: Gheringec (92 m.), Copucci (82 m.), prin interior; Hasi-Iuiuc (102 m.) la V., Arpali-Iuiuc (73 m.), Coim-Iuiuc (64 m.) la E.; sunt acoperite cu verdeață.

Este udată de: pîrîul Tatlăgeac, care izvorește din 2 micĭ lăculețe, din interiorul satuluĭ Gheringec, trece prin el și satul Ascilar, și intră în com. Tatlăgeac; de lacul Mangalia, în partea sudică, cu malul săŭ nordic înalt și stîncos, și văile Baș-Punar, Copucci, unită cu Valea-Viilor, carĭ se deschid în lacul Mangalia.

Se compune din 5 cătune: Gheringec, reședință, în partea nordică, pe valea Tatlăgeac; Ascilar, în partea estică, pe malul drept al pîrîuluĭ Tatlăgeac; Copucci, spre S.-V., pe valea Copucci; Baș-Punar spre S., pe malul nordic al laculuĭ Mangalia; Haidar-Chioi, la S.-E., pe dealurile Haidar-Chioi și Ascilar.

Suprafața comuneĭ este de 11089 hect., din carĭ: 316 hect. ocupate de vetrele satelor, iar restul de 11673 hect. este împărțit între stat cu proprietarĭ,

carĭ posedă 5118 hect. şi locuitoriĭ carĭ stăpînesc 6555 hect.

Populaţiunea comuneĭ pe anul 1895—96 a fost de 331 familiĭ, saŭ 1571 suflete: 816 bărbaţĭ, 755 femeĭ; 721 necăsătoriţĭ, 840 căsătoriţĭ, 8 văduvĭ, 2 divorţaţĭ; 750 ortodoxĭ, 801 mahometanĭ, 12 catolicĭ, 8 de alte religiunĭ; 262 agricultorĭ, 7 comercianţĭ, 2 industriaşĭ, 60 de diferite ocupaţiĭ.

Ştiŭ carte 120 persoane.

Contribuabilĭ sunt 331.

In comună este o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, în căt. Copucci, cu 19 hect. pămînt de la stat, deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser; 2 geamiĭ, una în căt. Ascilar şi a doua în cătunul Gheringec, cu cîte 2 hogĭ; o şcoală mixtă, în cătunul Gheringec, condusă de 1 învăţător, şi frecuentată de 87 eleve.

Locuitoriĭ posedă: 176 plugurĭ, 226 care şi căruţe, 20 maşinĭ de secerat şi 4 de bătut porumb.

Vite sunt 24570 capete, din carĭ: 974 caĭ, 2728 boĭ, 34 asinĭ, 20385 oĭ, 119 capre şi 330 porcĭ.

Sunt 9 morĭ de vînt.

Budgetul comuneĭ este de 11230 leĭ la veniturĭ şi 8209 leĭ la cheltuelĭ.

Căile de comunicaţie ale com. sunt: drumul judeţean Medjidia-Mangalia, care trece prin satele Gheringec şi Ascilar; drumul judeţean Mangalia-Cara-Omer, care trece pe la S., printre satele Copucci şi Baş-Punar; apoĭ drumurĭ micĭ, care unesc cătunul între ele şi cu satele vecine ca: Tatlăgeac, Hagilar, Perveli, Azaplar, Sarighiol, etc.

Gheringec, *sat,* în jud. Constanţa, pl. Mangalia, căt. de reşedinţă al comuneĭ Gheringec, situat în partea E. a plăşeĭ şi cea de N. a comuneĭ, pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Tatlăgeac, care îşĭ are izvorul chiar în sat, între dealurile Perveli la E. şi Gheringec la V. Are o întindere de 7194 hect., din carĭ 26 hect. ocupate de vatra satuluĭ. Populaţiunea, în maioritate Romînĭ şi Tătarĭ, este de 191 familiĭ, saŭ 916 suflete; locuesc în 195 case.

Gheringec, *vîrf de deal,* în judeţul Constanţa, pl. Mangalia, pe teritoriul comuneĭ Gheringec, la $1^1/_2$ kil. spre V. de cătunul Gheringec; face parte din dealul Cogea-Sîrt-Bair; pe ramificaţiunile sale de E. are o înălţime de 92 m., punct trigonometric de observaţiune de rangul al II-lea, dominînd în întregime satul Gheringec precum şi drumurile comunale Gheringec-Buiuc-Muratan, Gheringec-Toprai-Sari, Gheringec-Cara-Chioi şi şoseaua judeţeană Gheringec-Amzacea; este acoperit cu păşune.

Gherma, *ruine de cetate vechĭe,* în jud. Tulcea, pl. Măcin, com. rur. Jijila, în partea de N. a plăşeĭ şi a comuneĭ, pe malul drept al lacului Jijila, la 1 kil., spre N. de satul Jijila.

Ghermana, *vale,* pe moşia Hilişeul-Curt, com. Hilişeul, plasa Coşula, jud. Dorohoiŭ.

Ghermaneĭ (Valea-), *vale,* udă partea de N.-V. a comuneĭ Lăicăi-Runceasa, pl. Argeşelul, jud. Muscel şi se varsă în rîul Dîmboviţa, pe malul drept, în raionul acesteĭ comune.

Ghermanele, *pîrîŭ,* jud. Dolj, pl. Amaradia, comuna Veleşti, care curge prin valea Ghermane. Formează limita de N. a com. către com. Ghioroiul, din jud. Vîlcea.

Ghermanele, *vale,* jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Veleşti, din care începe limita de E. a com. şi prin care curge pîrîul Ghermanele.

Ghermanele, *cîmp* mare, judeţul Vîlcea, com. Ghioriul, pl. Olteţul-d.-j.

Ghermani (Măgurele-Assan), *sat,* face parte din com. rur. Măgurelele, jud. Ilfov. Este situat pe malul stîng al rîuluĭ Sabarul.

Are o suprafaţă de 550 hect., cu o populaţie de 300 locuitorĭ. D-niĭ Fraţĭ Ghermani aŭ 390 hect. şi locuitoriĭ 160 hect. Proprietariĭ cultivă 300 hect., (20 sterpe, 30 izlaz, 4 pădure, restul vie). Locuitoriĭ cultivă 147 hect., (10 sterpe şi 3 vie).

Aci se află: o biserică, cu hramul Sf. Treime, deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ; 3 podurĭ.

Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Numărul vitelor marĭ e de 140 şi al celor micĭ de 420.

Ghermăneşti, *com. rur.,* în partea de E. a judeţuluĭ Fălciŭ şi cam în centrul plăşeĭ Podoleni, mărginită: la N., cu com. Podoleni; la S., cu com. Drănceni; la E., cu rîul Prut şi la V. cu com. Păhneşti.

Este formată din satele: Arsura şi Ghermăneşti, cu o suprafaţă de aproape 3194 hect. şi cu o populaţie de 480 fam., saŭ 1869 suflete, din carĭ 400 contribuabilĭ.

Are o şcoală; 2 bisericĭ.

Comuna se află pe domeniul statuluĭ.

Budgetul com. este de 4187 leĭ la venit. şi de 3194 leĭ la chelt.

Vite mari cornute sunt 1057, oĭ 1619, capre 60, caĭ 219 şi rîmătorĭ 398.

Ghermăneşti, *sat,* cu 90 loc., jud. Argeş, pl. Topologul; face parte din com. rur. Corbi-Mîngureni.

Ghermăneşti, *sat,* în jud. Fălciŭ, com. Ghermăneşti, pl. Podoleni, aşezat parte pe podişul înclinat spre S.-E. şi parte pe Valea-Ghermăneştilor, deschisă tot către acest punct.

Suprafaţa teritoriuluĭ e aproape de 2363 hect., cu o populaţie de 353 familiĭ, saŭ 1364 suflete, din carĭ 300 contribuabilĭ.

Aicĭ este reşedinţa comuneĭ. Are o şcoală, înfiinţată în 1868, frecuentată de 45 elevĭ; o biserică, făcută la 1838, deservită de 2 preoţĭ şi 2 dascălĭ.

Satul se află pe proprietatea statuluĭ, care poartă numirea de domeniul Ghermăneşti.

In satul Ghermăneşti, în 1728, Ghenarie 30, Grigore Ghica-Vodă, a dormit o noapte cu oastea cînd se întorcea din Codru, unde fusese în potriva Tătarilor, carĭ se răzvrătise contra Impărăţieĭ Sultanuluĭ.

Sub dealul caselor proprietăţeĭ din sat, se află un izvor de apă feruginoasă; puţin maĭ spre S. altul cu apă de pucioasă.

Ghermăneşti, *sat,* pl. Znagovul, jud. Ilfov; face parte din com. rur. Lipia-Bojdani. Este situat la S.-E. de Gruiul, într'un golf pe care îl formează două braţe ale bălţeĭ Znagovul. La E. şi S. este înconjurat de pădurea Codrul-luĭ-Roman.

Se întinde pe o suprafaţă de 1320 hect., cu o populaţie de 476 locuitorĭ.

Statul are 1044 hect., din carĭ cultivă prin arendaşiĭ săĭ 554 hect. (4 sterpe, 36 izlaz şi 450 pădure). Locuitoriĭ aŭ 276 hect. şi le cultivă pe toate.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o şcoală mixtă, frecuentată de 58 elevĭ şi 8 eleve.

Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Numărul vitelor marĭ e de 337 şi al celor micĭ de 141.

Ghermăneşti, *pîrîŭ,* ia naştere din satul şi com. Ghermăneşti, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ şi se varsă în balta Gugoaia.

Ghermăneşti-Dobreşti, *pădure,* a statuluĭ în întindere de 1700 hect., pendinte de com. Lipia-Bojdani, pl. Znagovul, jud. Ilfov.

Ghermăneşti-Oanceĭ, *sat.* Vezĭ Oncea, sat, în jud. Neamţu, com. Humuleşti.

Gherme-Bair, *deal,* în jud. Constanţa, pl. Hîrşova, com. Calfa, căt. Cartal-Seleuş; are 148 m. înălţime şi e acoperit cu fîneţe şi izlaz.

Ghertinul, *pîrîŭ,* izvoreşte de pe Proboteşti, com. Tîrnauca, pl. Herţa, jud. Dorohoiŭ şi se varsă în Herţuşca.

Gherţălăul, *munte,* în jud. Buzăŭ, com. Chiojdul-din-Bîsca, înconjurat de apele Cătiaşul şi Gherţălăul; ramificaţie din muntele Măgura.

Gherţălăul, *izvor,* în jud. Buzăŭ, com. Chiojdul-din-Bîsca. Izvoreşte din Piscul-Gherţălăuluĭ şi se scurge în pîrîul Cătiaşul.

Gherţoiul, *sătişor,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ; face trup cu satul Dealul-Mare.

Gherţul, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., de pe teritoriul com. Liuziĭ-Călugăra.

Ghervasie, *pîrîŭ,* curge printre satele Buţulucul, com. Păuşeşti, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi şi Romîneşti, din com. Movileni, pl. Copoŭ, vărsîndu-se în iazul Max, din satul Buţuluc.

Gheţa, *vale,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-j., com. Sadova.

Gheţăria, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., de pe teritoriul com. Teţcani.

Gheţăria, *deal,* cultivabil, în jud. Suceava, com. Brădăţelul.

Gheţăria, *iezer,* jud. Brăila situat la S. de com. Gropeni şi la N.-E. de Găgiana; comunică cu Dunărea.

Gheţoaia, *vale,* în cuprinsul teritoriul com. Cudalbi, pl. Zimbrul, jud. Covurluiŭ.

Gheţul, *pădure,* la E. de satul Tarniţa, com. Onceşti, pl. Stănişeşti, jud. Tecuciŭ.

Ghezura, *izvor,* în jud. Buzăŭ, com. Pătîrlagele; se scurge în părîiaşul Valea-Vieĭ.

Ghezera, *masiv muntos,* judeţul Muscel; vezĭ Gheazera.

Ghezurile, *deal,* în jud. Muscel, com. Goleşti, pl. Rîurile.

Ghezurile, *izvor,* jud. Prahova, comuna Apostolache, plasa Podgoria.

Ghezurilor (Muchea-), (La

Ghizunii), *colină*, în jud. Buzăŭ, com. Rușiavățul, căt. Tega.

Ghiaba, *sat*, face parte din com. rur. Măneciul-Ungureni, plaiul Teleajenul, jud. Prahova. Este situat pe loc șes și are o populație de 224 locuitorĭ, 114 bărbațĭ și 110 femeĭ.

Se zice că acest cătun s'a înființat cam de 100 anĭ.

Aci e o biserică fondată la anul 1882 de Ion Moisoiŭ, Z. Jercan, Niță Pasăre și Dușa.

Ghiaba, *pîrîiaș*, izvorește din raionul com. Măneciul-Ungureni, pl. Teleajenul, jud. Prahova, și se varsă în pîrîul Săcuianca, între comunele Măneciul-Ungureni și Măneciul-Pămînteni.

Gheara-Mîțeĭ, *deal*, în jud. Mehedinți, com. rur. Roșuța, plasa Văilor.

Ghiațăuluĭ (Dealul-), *deal*, în jud. Neamțu, com. Uscați, plasa de Sus-Mijlocul, situat către E. satuluĭ Uscați.

Ghiaur-Amzalî, *vale*, în jud. Constanța, pl. Medjidia, pe teritoriul com. rur. Cochirleni și anume pe acela al cătunuluĭ Ivranes; se desface din poalele nordice ale dealuluĭ Perdea-Culac-Bair, îndreptîndu-se spre N. cu direcția de la S.-E. către N.-V.; merge printre dealurile Amzalî-Bair și Armutlu-Bair spre V. și Cara-Durac-Bair la E. și se desface în balta Carasul, după un drum de 3 kil.

Ghibanuluĭ (Movila-), *movilă*, în jud. Buzăŭ, com. Căldărești; face hotar despre cătunul Meteleul moșieĭ Arcani.

Ghibărțeni, *sat*, în jud. Covurluiŭ, com. Balintești, plasa Horincea; are vr'o 20 case și o biserică.

Ghibărțeni, *proprietate* particulară, de 1072 hect., în jud. Covurluiŭ, com. Bălintești, pl. Horincea.

Ghibărțul, *deal*, pe teritoriul com. Tăbălăești, în hotar cu comuna Boțești, pl. Crasna, jud. Fălciŭ.

Ghiboroaia, *vălcea*, izvorește după teritoriul com. Cornățelul, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt, și se varsă în Valea-Guguluĭ, pe țărmul stîng, tot în raionul com. Cornățelul.

Ghica (Drumul-luĭ-), *vechiŭ drum*, în județul Buzăŭ, com. Amarul; face hotar despre com. Boldești.

Ghicani, *sat*, în jud. Tutova, pl. Simila, com. Ibănești, spre S.-E. de satul Ibănești. Are 255 loc. și 41 case.

Ghicăĭ (Iazul-), *iaz*, în suprafață de 52 hect., 99 ariĭ, pe cursul Bașeuluĭ, moșia Havîrna, com. cu acelașĭ nume, pl. Herța, jud. Dorohoiŭ. Conține mult pește și racĭ.

Ghicăĭ (Slobozia-), *vechĭe numire a căt.* Cîndești-d.-s., jud. Buzăŭ.

Ghiciușcă, *baltă*, în marginea de S. a satuluĭ Prisăcani, com. Prisăcani, pl. Braniștea, județul Iași.

Ghiculești, *vechĭe numire a căt.* Sătucul, jud. Buzău, com. Cîndești.

Ghiculești, *mahala*, în com. rur. Jegujani, pl. Motrul-d.-s., jud. Mehedinți.

Ghiculești, *mahala*, în com. rur. Sușița, pl. Motrul-d.-j., jud. Mehedinți, numită și Ghiculani.

Ghiculești, *moșie*, în jud. Buzăŭ, com. Pîrscovul, căt. Bădila; face parte din corpul Bădileĭ; are 130 hect., din care 60 pădure.

Ghidale, *pîrîŭ*, afluent al Șomuzuluĭ-Mic, în jud. Suceava, comuna Liteni.

Ghidiciul, *com. rur.*, pl. Cîmpul, jud. Dolj, situat în partea de S., la 93 kil. de Craiova și la 24 kil. de reședința plășeĭ, com. urb. Calafat. Situată pe loc șes, la nordul Dunăreĭ, în fața orașuluĭ Lom-Palanca, din Bulgaria. Se învecinește la N. cu com. Seaca; la S., cu Dunărea; la E., cu com. Rastul, din pl. Băilești; la V., cu comuna Piscul.

Terenul com. este șes; are cîte-va movile: Măgura-Tîrziuluĭ, Măgura-Turculuĭ, Măgura-luĭ-Iacob.

Comuna este udată la S. de Dunăre și de gîrla Ghidiciul care izvorește din apropierea Dunăreĭ și curge pe teritoriul comuneĭ cu direcțiunea S.-V.-N.-E. și se scurge în balta Rațeĭ. Cam pe la mijlocul comuneĭ, peste gîrla Ghidiciul, se află un podeț de lemn.

In comună se găsesc bălțile: Oichiota, Săpata, Ghidiciul, Brebul și Rața.

Smîrcurile ocupă aproape 500 hect. din teritoriul comunal.

Pănă la anul 1865, com. Ghidiciul se afla lîngă com. Piscul, de unde s'a mutat din cauza apelor. Se compune azĭ din treĭ cătune: Ghidiciul, care este și cătunul de reședință, Pisculețul și Seaca-de-Cîmp. In cătunul de reședință se află o siliște numită a Ghidicenilor.

Are: două bisericĭ vechĭ, făcute din zid, de către locuitorĭ, una în căt. Seaca-de-Cîmp, cu hramul Sf. Nicolae, și a a doua în căt. Ghidiciul, cu hramul Sf. Gheorghe; 2 școlĭ mixte: una în căt. Seaca și a a doua în căt. Ghidiciul. Ambele sunt întreținute de comună. Școala din căt. Ghidiciul funcționează de la anul 1868. Localul e construit de com. In anul școlar 1892—93, a fost frecuentată de 41 băețĭ și 2 fete. E condusă de un învățător.

Școala din căt. Seaca funcționează de la anul 1883. Are o proprietate de 8.5 hect. țarină. In anul școlar 1892—93, a fost frecuentată de 44 băețĭ și 13 fete. Cu vîrstă de școală sunt 61 băețĭ și 47 fete în Ghidiciul; 55 băețĭ și 32 fete în Seaca și 12 băețĭ în Pisculeț. Știŭ carte din Ghidiciul 30 persoane, din Seaca, 18 și din Pisculeț, 10.

Populațiunea este de 1836 locuitorĭ: 910 în Ghidiciul, 124 în Pisculețul și 360 în Seaca-de-Cîmp.

După legea rurală din 1864 sunt 211 împămînteniţĭ, iar din 1879 sunt 13 însurățeĭ.

In comună sunt 340 case și 12 bordee.

Suprafața întreguluĭ teritoriŭ comunal este de 6500 hect., din carĭ 4000 hect. pămînt arabil, 300 hect. fîneață, 250 lac și teren sterp, 35 hect. pădure.

Moșia Ghidiciul are un venit de 64000 leĭ, moșia Seaca și Băneasa aŭ un venit de 42000 leĭ. Aparțin caseĭ Brîncoveanu. Moșia Pisculețul are un venit de 20000 leĭ și aparține d-luĭ Marin Drăgulescu.

Pe moșia Ghidiciul, aproape de Dunăre, se află pădurea Ghidiciul, de 35 hect., care aparține tot caseĭ Brâncoveanu. Este compusă numaĭ din sălciĭ.

Viile, de 50 hect., aparțin locuitorilor.

In com. sunt 11 comercianțĭ: 4 în Seaca și 7 în Ghidiciul.

Comuna este străbătută de calea județeană care duce la Calafat și care, de la Bistrețul și până la portul Calafat, are o lungime de 50 kil.

Venitul com. pe 1893—94 a fost de leĭ 3958.70 și cheltuelile, de leĭ 3797.27.

Vite: 418 vite cornute, 141 oĭ, 71 porcĭ și 29 caĭ.

Ghidiciul, *sat,* jud. Dolj, pl. Cîmpul, com. Ghidiciul, reședința primărieĭ. Are 910 suflete: 467 bărbațĭ și 443 femeĭ. Locuesc în 157 case și 6 bordee. Este o școală mixtă, care funcționează din 1868, fiind întreținută de comună. Are un învățător. In anul 1892—93, a fost frecuentată de 41 băețĭ și 2 fete. Cu vîrstă de școală sunt 61 băețĭ și 47 fete. Știŭ carte 30 locuitorĭ. Are o biserică vechĭe de zid, făcută de locuitorĭ, cu hramul Sf. Gheorghe.

Cîrciumĭ sunt 7.

Comunicația se face prin șosele vecinale și comunale, carĭ pun căt. în legătură: la N.-E. cu Seaca-de-Cîmp, la E. cu Rastul, iar la N.-V. cu Piscul.

Ghidiciul, *moșie* particulară, jud. Dolj, pl. Cîmpul, com. Ghidiciul, cu venit anual de 64000 leĭ; aparține caseĭ Zoe Brîncoveanu. Pe ea se găsește și pădure în întindere de 35 hect., în apropiere de Dunăre.

Ghidiciul, *pîrîŭ,* jud. Dolj, pl. Cîmpul, com. Ghidiciul; se formează din debordările Dunăreĭ și se varsă în Balta-Rațeĭ.

Ghidigeni, *com. rur.* și *sat,* în jud. Tutova, pl. Corodul, pe malul stîng al rîuluĭ Bîrlad, și spre S. de capitala județuluĭ. Are 562 locuitorĭ (din carĭ 84 știŭ carte) și 146 case. Formează com. cu cătunele: Tălpăul, Gîrbovățul, Gura-Gîrbovățul și Geful. In toată com. sunt 850 locuitorĭ, din carĭ 149 contribuabilĭ; 270 case. Are o fabrică de băuturĭ spirtuoase.

Știŭ carte 107 persoane.

Comerciul se face de 15 persoane.

Are o stațiune de drum de fĭer; un oficiŭ poștal-rural pentru pl. Corod-Pereschiv; 1 școală primară de băețĭ; o biserică. Venitul com. se ridică la 14227 leĭ anual.

Inainte se numea Drăghiceni.

Ghidigeni, *stație de dr.-d.-f.*, jud. Tutova, pl. Corodul, pe linia Tecuciŭ-Bîrlad, pusă în circulație la 13 Septembrie 1872. Se află între stațiile Berheciul (11.2 kil.) și Tutova (7.1 kil.) Inălțimea d'asupra niveluluĭ măriĭ: 47m.50.

Venitul aceste stații pe anul 1896 a fost de 186606 leĭ, 76 banĭ.

Ghidighiul, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Dumitrești; izvorește din dealul Luparuluĭ; udă com. în partea de N. și merge de se varsă în rîul Motnăul, maĭ sus de cătunul Dumitrești-d.-s.

Ghidiĭ (Nuciĭ-), *vechie numire a căt.* Marginea-Pădureĭ, jud. Buzăŭ, com. Jugureni.

Ghidiĭ (Nuciĭ-), *sfoară de pădure,* pe moșia statuluĭ Jugureni și Căldărușa, jud. Buzăŭ, com. Jugureni, făcînd, împreună cu Archimandrita și Căldărușa, un corp de 256 hect.

Ghidionul, *sat,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Boghicea, spre S.-E. de satul Boghicea și la 6 kil. de el. Are 45 familiĭ, saŭ 203 suflete, din carĭ 86 contribuabilĭ. Locuesc în 58 case. Știŭ carte 60 persoane.

Se lucrează căruțe. Sunt 136 vite marĭ cornute.

Ghidionul, *vîrf de munte,* jud. Băcăŭ, pl. Trotușul, din șira Ciortolomuluĭ.

Ghidionul, *vîrf de munte,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., pe teritoriul com. Schitul-Frumoasa.

Ghidionuluĭ (Pădurea-), *pădure,* pe moșia Mitocul-Dragomirești, com. Adîncata, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ.

Ghidionuluĭ (Pîrîul-), *pîrîiaș,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Schitul-Frumoasa, care izvorește din muntele Arșița-Mare, de la locul numit Vatra și se varsă în pîrîul Neștiutul, după ce s'a îngroșat cu apele pîrîiașuluĭ Căpățîna.

Ghidionuluĭ (Valea-), *vale,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Schitul-Frumoasa, în care se găsesc izvoare de ape sărate.

Ghidișeni, *cîmpie,* pe teritoriul satuluĭ Ghermănești, com. cu aceeașĭ numire, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ, unde, se zice că din vechime ar fi fost sat cu numele de Ghidișeni, iară în urmă, strămutîndu-se locuitoriĭ aŭ înființat sat-ul Ghermănești.

Ghido, *lac,* în jud. și pl. Tulcea, pe teritoriul com. rur. Satul-Noŭ, în partea de S. a com. și de N. a pl., format de brațul Chilia în vr'o revărsare anterioară; acum este izolat, înconjurat de toate părțile cu stuf; în vecinătatea luĭ sunt lacurile Saoca, Siminoca și Covaciuluĭ; are 100 hect. întindere; produce pește; venitul este al Statuluĭ.

Ghidriciul, *pădure* de salcie și răchită, în jud. Tulcea, pl. Isaccea, com. Luncavița, căt. Rachel, în partea de N. a pl. și a com.; se întinde pe ambele malurĭ ale gîrleĭ Ghidriciul.

Ghidriciul, *gîrlă,* în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul com. rur. Luncavița, și anume pe al căt. săŭ Rachel; izvorește din balta Prapia, trece prin pădurea Ghidriciul și după 2 kil. de curs se varsă în Dunăre, pe dreapta, în fața mileĭ cu No. 72.

Ghiduleni, *pădure* de salcie, lîngă Prut, com. Ostopceni, pl. Ștefănești, jud. Botoșani.

Ghighianca, *altă numire a Movileĭ*-Manciuluĭ, fiind-că a ținut de mănăstirea Ghighiul, jud. Buzăŭ.

Ghighianca, *pădure* a Statuluĭ, în întindere de 40 hect., pendinte de com. Urlați, pl. Cricovul, jud. Prahova.

Ghighiul, *sat,* face parte din com. rur. Corlătești, pl. Crivina, jud. Prahova.

Ghighiul, *mănăstire de călugărĭ,* jud. Prahova, întemeiată la 1814 de către schimonahul Arsenie, ucenicul starițuluĭ Gheorghe, de la mănăstirea Cernica și cu ajutorul a 4 frațĭ Rucărenĭ din Cîmpul-Lung, în timpul și cu bine-cuvîntarea P. S. S. Arhiepiscop și Mitropolit Nectarie și în zilele Domnitoruluĭ Ion Gheorghe Caragea Voevod.

Această mănăstire, care poartă hramul Izvorul-Tămăduireĭ, este așezată pe un loc numit Merie, proprietatea d-neĭ Uța Cantacuzino Comăneanca (călugărită maĭ în urmă sub numele de Anastasia și înmormîntată în această mănăstire). Ea a dăruit acest loc pentru facerea mănăstireĭ, înzestrînd-o și cu o moșie, numită Vatra-Mănăstireĭ-Ghighiul.

Și-a luat numele după apa și satul Ghighiul, care este la 15 minute de Ploești.

Biserica acesteĭ mănăstirĭ fiind prea mică în comparație cu publicul ce venea să o viziteze, maĭ cu osebire la hram, în anul 1858, sub căimăcămia luĭ Alex. Dimitrie Voevod și cu bine-cuvîntarea Mitropolituluĭ Nifon, s'a dărîmat biserica cea vechĭe si s'a reclădit o alta maĭ mare care există și astă-zĭ.

La reclădirea acesteĭ bisericĭ, inițiatorul a fost starițul Eftimie, care a luat parte principală și a înaintat cu lucrarea până ce s'a terminat de zidărie, cînd a încetat din vĭeață. După aceasta venind stariț părintele Antonie, a reînceput lucrarea, la care a maĭ contribuit guvernul și maĭ mulțĭ credincioșĭ, sfîrșindu-se la anul 1866.

Această biserică este una din cele maĭ falnice din țară, avînd o tîmplă foarte frumoasă.

La mănăstire se maĭ află un izvor cu apă, numit Izvorul-Tămăduireĭ după hramul bisericeĭ, la care vin mulțime de bolnavĭ din unghiurile țăreĭ spre a-șĭ găsi leacul.

Ca odoare principale are: un potir de argint, suflat cu aur, foarte frumos; un chivot de argint poleit, din anul 1827; o anaforiță de argint, din 1831; o evanghelie legată cu argint și suflată cu aur, din 1845, de o frumusețe rară și o cruce de

argint poleită, de la starițul Eftimie.

Aci se maĭ află şi o mică bibliotecă cu cărțĭ bisericeştĭ.

Mănăstirea este împrejmuită peste tot şi bine întreținută, grație actualuluĭ stariț, Arhimandritul Juvenalie, care a adaus mănăstireĭ multe îmbunătățirĭ.

Monahiĭ, în număr de 33, sunt muncitorĭ şi se îndeletnicesc şi cu meşteşugurĭ diferite: lemnăria, ciobotăria, potcăpieria şi cu fabricarea de apă de melisă.

Ghighiul, *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Glodeanul-Sărat, pe malul drept al pîrîuluĭ Sărata, între moşia Sălciile; de şi este independentă şi-şĭ are delimitarea sa proprie, tot-d'auna a fost încorporată în moşia Glodeanul-Sărat.

Ghighiul, *pîrîŭ,* în jud. Ialomița, pl. Cîmpuluĭ; se formează pe teritoriul comuneĭ Jilavele şi se scurge în pîrîul Sărata.

Ghighiul, *pîrîŭ,* jud. Prahova, izvoreşte din apropierea oraşuluĭ Ploeşti şi primeşte în apropiere de mănăstirea Ghighiul maĭ multe izvoare; intră în com. Rîfovul pe la N.-V.; curge spre S., şi, după ce primeşte de afluent maĭ însemnat izvorul Pria, tot în raionul com. Rîfovul, se varsă în rîul Teleajenul, în partea de S.-E. a com. Rîfovul, pl. Crivina.

Ghighiul, *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Boldeşti, smîrc şi stufiş; se scurge în lacul Boldeşti.

Ghigi, *trup de pădure,* al statuluĭ, în întindere de 200 hect, care, împreună cu trupul Valea-Roşioareĭ, formează pădurea Berbeşti, com. Turceşti, pl. Olteţul-d.-s, jud. Vîlcea.

Ghigoeşti, *sat,* în jud. Neamțu, plasa Piatra-Muntele, com. Şerbeşti, situat pe valea formată de dealurile Şerbeşti, Măstăcani şi Ghigoeşti, la 18 kil. de oraşul Piatra.

Are o populație de 183 familiĭ, saŭ 723 suflete: 346 bărbațĭ şi 377 femeĭ; 383 necăsătorițĭ, 287 căsătorițĭ, 52 văduvĭ, 1 divorțat; ştiŭ carte 91 persoane; locuesc în 187 case.

Intinderea satuluĭ este de 1099 hect.

Aci este o biserică; o şcoală.

Ghigoeşti, *deal,* lîngă satul cu acelaşĭ nume, jud. Neamțu, pl. Piatra-Muntele, com. Şerbeşti.

Ghigoeşti, *pîrîiaş,* ce izvoreşte dintre dealurile Şerbeştilor şi Măstăcani, jud. Neamțu, curge prin satul cu acelaşĭ nume, în direcție N.-S.-E., traversînd şoseaua județeană Piatra-Bozieni, între kil. 17—18, şi apoĭ vărsîndu-se în iazul Turdeşti.

Ghiholul, *pîrîŭ,* județul Fălciŭ, vine din com. Dodeşti şi unit cu pîrîul Țiful, atinge limita de E. a satuluĭ Micleşti, şi se varsă în Elan.

Ghilahoiul, *deal,* ramificație a dealuluĭ Lohan, în partea de S. a com. Hurdugi, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ; loc de cultură.

Ghilauca, *deal* cu *pădure,* pe moşia Broscăuți, com. Broscăuți, pl. Coşula, jud. Dorohoiŭ.

Ghilauca, *pîrîŭ,* ese de pe moşia Ibăneşti, comuna cu acelaşĭ nume, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ, şi, unindu-se cu pîrîul Uluci, pe moşia Broscăuți, pl. Coşula, se varsă în stînga Jijieĭ.

Ghilaucăĭ (Valea-), *vale,* pe moşia Corlăteni, pl. Coşula, jud. Dorohoiŭ.

Ghilăeşti, *sat,* în jud. Neamțu, pl. de-Sus-Mijlocul, com. Bîrgăoani.

Are o populație de 66 familiĭ, saŭ 272 suflete.

In sat se află: 2 bisericĭ, deservite de un preot şi un eclesiarc; o şcoală, frecuentată de 36 elevĭ.

Vite sunt 375, din carĭ: 30 boĭ, 80 vacĭ, 150 oĭ, 30 rîmătorĭ, 40 caĭ şi 45 juncĭ.

Ghilăveşti, *sat,* în jud. Tecuciŭ. Vezĭ Ghiloveşti.

Ghilăveştilor (Valea-), *vale,* se întinde din valea Lărguța, jud. Tecuciŭ merge spre E. de satul cu acelaşĭ nume, până în jud. Bacăŭ.

Ghilba saŭ **Ghilea,** *deal,* în jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Berzunțul, pe care se află situat căt. cu acelaşĭ nume.

Ghilcarul, *pîrîŭ,* izvoreşte din pădurea Şubinoaeĭ şi Cocioban, trece pre lîngă satul Polincul, com. Laza, pl. Racova, jud. Vasluiŭ, curge spre N. şi se varsă în pîrîul Racova.

Ghilderul, *munte,* în jud. Mehedinți, plaiul Cerna; ține de com. rur. Godeanul.

Ghilea, *sat,* în jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Berzunțul, situat pe dealul cu acelaşĭ nume şi unit cu satul Dragomirul printr'un şir de case. Distanțele: spre Podurile, 6 kil. iar spre Berzunțul (şcoala), 9 kil.

Are 34 familiĭ, saŭ 129 suflete.

Vite sunt: 8 caĭ, 66 vite marĭ cornute şi 18 porcĭ.

Ghilea, *pîrîiaş*, în jud. Bacău, pl. Tazlăul-d.-j., com. Berzunţul, care curge pe teritoriul satului cu acelaşi nume şi se varsă în pîrîul Dragomirul.

Ghilelor (Dealul-), *deal*, în jud. Bacău, pl. Bistriţa-d.-j., com. Blăgeşti, situat pe hotarul com. spre jud. Roman.

Ghileşti, *cătun*, al com. Pănătăul, jud. Buzău, cu 50 locuitorĭ şi 12 case.

Ghilia, *pîrîŭ*, pe moşia Călineşti, com. Lozna, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ.

Ghilianca, *vale*, pe moşia Şendriceni, com. Şendriceni, pl. Coşula, jud. Dorohoiŭ.

Ghilincăĭ (Dealul-), *deal*, pe moşia Şendriceni, com. Şendriceni, pl. Coşula, jud. Dorohoiŭ.

Ghilinţa, *pîrîŭ*, pe moşia Şendriceni, com. Şendriceni, pl. Coşula, jud. Dorohoiŭ.

Ghilitoarea, *pîrîŭ*, afluent al pîrîuluĭ Brădăţelul, jud. Suceava, (2600 m.).

Ghiloneşti. Vezĭ Cristeşti, sat, com. Cristeşti, pl. Coşula, jud. Botoşani.

Ghiloneşti, *deal*, în partea de S. a satuluĭ Cristeşti, com. Cristeşti, jud. Botoşani.

Ghiloveşti saŭ **Ghilăveşti**, *sat*, în jud. Tecuciŭ, com. Găiceana. Situat la N. comuneĭ în fundul văeĭ Larga, la 18 kil. de reşedinţa comuneĭ.

Are o populaţie de 74 familiĭ, saŭ 290 suflete.

Teritoriul satuluĭ este de 442 hectare.

Are o biserică, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, situată în partea de S. a satuluĭ; este făcută de locuitorĭ la anul 1764, cu material de la altă biserică maĭ vechĭe. Se întreţine de locuitorĭ, avînd şi $8^1/_2$ fălcĭ de pămînt.

Satul are o vechime de 300 de anĭ.

Locuitoriĭ sunt împroprietăriţĭ după legea din 1864.

Ghilţul saŭ **Lunca-Ghilţuluĭ**, *luncă*, în jud. Mehedinţi, plasa Motrul-d.-s.; în vechime purta numele de Şipotul-Mare.

Ghimbavul, *munte*, jud. Muscel la hotarul Ţăreĭ, spre E. de Rucărul şi Dragoslavele. P'aci este o potecă care duce în Transilvania.

Ghimbavul, *pădure*, supusă regimuluĭ silvic, jud. Muşcel, pe muntele cu acelaşĭ nume, proprietatea d-luĭ Paraschiv Baştea şi altora, pendinte de com. Rucărul, plaiul Dîmboviţa, în întindere de 300 hect. Esenţă dominantă: bradul.

Ghimbăşeasca, *proprietate nelocuită*, pendinte de com. Crevenicul-Colfeasca, pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca, proprietate a d-luĭ P. Mareş; este situată pe loc şes; are o suprafaţă de 200 hect.; se arendează cu 3500 leĭ anual.

Pe la capul aceste moşiĭ, trece drumul ce duce din Bucureşti la Ruşi-de-Vede; este departe de cel d'întîiŭ oraş de 58 kil., de cel d'al doilea, de 35 kil.

Ghimelciul, *deal*, jud. Bacău, pl. Tazlăul-d.-j., comuna Valea-Rea, care face parte din şira dealurilor ce despart Tazlăul-Mare de Siret.

Ghimelia, *deal*, com. Măgureni, pl. Filipeşti, jud. Prahova. Pămîntul săŭ, fiind steril, nu produce de cît puţină iarbă de păşune pentru vitele locuitorilor.

Ghimeşul, *trecătoare* saŭ *pas*, jud. Bacău, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa, care se deschide în creasta Carpaţilor Moldoveĭ, lîngă muntele Aldamaşul. Pe aci intră Trotuşul în Ţară, la satul Palanca.

Ghimia, *gîrlă*, lîngă gura Prutuluĭ, jud. Covurluiŭ, în dreptul poduluĭ de trecere peste acest rîŭ, de unde se alimentează lacul Brateşul cu apă.

Aicĭ e şi punctul vamal sucursal de la gura Prutuluĭ.

Ghimiceşti, *cătun*, în jud. Putna, pl. Zăbrăuţul, comuna Mănăstioara. E situat dincolo de Zăbrăuţul-Mare, în jos de Fitioneşti şi în dreptul Mănăstioareĭ.

Are o populaţie de 412 suflete, carĭ locuesc în 137 case; o biserică filială, cu hramul Sf. Voevozĭ.

Ghimpaţi, saŭ **Creşoiul**, *com. rur.*, jud. Vlaşca, pl. Cîlniştea, situată în valea Cîlniştea, pe coasta stîngă, cam la mijlocul judeţuluĭ, departe de Giurgiŭ de 36 kil., iar de Bucureşti de 33 kil. A fost proprietate a mănăstireĭ Văcăreşti; azĭ aparţine statuluĭ.

Suprafaţa totală a comuneĭ este de 1605 hect., cu un venit anual de 13000 leĭ.

S'a dat la 120 locuitorĭ, împroprietăriţi după legea rurală, suprafaţa de 150 hect.; ţine de ocolul silvic Ghimpaţi.

In 1888 venitul comunal era de 5922 leĭ, iar cheltuelile, de 3814 leĭ.

Aci e o şcoală mixtă, cu 4

clase, la care urmează 72 băeţĭ şi 15 fete, din 105 băeţĭ şi 45 fete în vîrstă de şcoală.

Este o biserică de zid, clădită la 1866; ţine de Parohia Crovuluĭ; e deservită de un preot şi un dascăl.

In 1888 s'a cultivat aci de către 215 locuitorĭ o suprafaţă de 154 hect. cu tutun.

Regia Monopolurilor Statuluĭ are instalate aci magaziĭ marĭ pentru fierberea tutunuluĭ.

Prin acest sat trece şoseaua judeţiană Piteşti, care duce la Giurgiŭ şi la Obedeanca, şi şoseaua Alexandria-Bucureşti.

Vite sunt: 320 boĭ şi vacĭ, 40 caĭ, 10 bivolĭ şĭ bivoliţe, 380 rîmătorĭ, 645 oĭ şi 2 asinĭ.

Sunt 6 cîrciumĭ şi un han; local de primărie în stare bună; magaziĭ bune pentru arendaş.

Ghimpaţi, *sat,* jud. Dîmboviţa, pl. Ialomiţa, căt. comuneĭ Vizureşti.

Ghimpaţi, *sat,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, pendinte de comuna Poiana, situat pe ţărmul drept al rîuluĭ Ialomiţa, la un kil. spre V. de satul de reşedinţă, în dreptul satuluĭ Perieţi, cu care comunică pe un pod de lemn. Satul este pe vale, sub coasta Bărăganuluĭ.

Are o populaţie de 602 locuitorĭ.

Aicĭ se află o biserică, zidită la 1874, deservită de un preot şi un dascăl; o şcoală mixtă, condusă de un învăţător; o moară cu aburĭ.

Ghimpaţi, *sat,* face parte din com. rur. Valea-Draguluĭ, pl. Negoeşti, jud. Ilfov. Este situat la S.-V. de Valea-Draguluĭ, pe malul stîng al rîuluĭ Sabarul. Stă în legătură cu Herăşti prin o şosea vecinală.

Se întinde pe o suprafaţă de 724 hect., cu o populaţie de 274 locuitorĭ.

D-l A. Stolojan are 500 hect. şi locuitoriĭ 224 hect. Proprietarul cultivă 400 hect. (50 sterpe, 50 izlaz). Locuitoriĭ cultivă 213 hect. (7 izlaz, 4 vie).

Are o biserică, cu hramul Sf. Ioan, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o cîrciumă.

Numărul vitelor marĭ e de 173 şi al celor micĭ de 316.

Ghimpaţi, *numele popular al com.* Marotinul-d.-j., pl. Balta-Oltul-d.-j., jud. Romanaţi.

Ghimpaţi, *cătun,* din spre E., al com. Hotărani, pl. Ocolul, jud. Romanaţi, situat pe malul drept al Tesluiuluĭ. Se învecineşte spre E. cu Fărcaşele şi se află la 8 kil. de Caracal.

Altitudinea terenuluĭ d'asupra niveluluĭ măriĭ este de 140 m. Are 90 familiĭ, saŭ 390 locuitorĭ; o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Ghimpaţi, *staţie de dr.-d.-f.,* jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, com. Poiana, pe linia Bucureşti-Ciulniţa, pusă în circulaţie la 17 Noembrie 1886. Se află între staţiile Dîlga (11.1 kil.) şi Ciulniţa (13 kil.). Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de 41.37 m. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 59410 leĭ.

Ghimpeţeni, *com. rur.* şi *sat,* în jud. Teleorman, pl. Teleormanuluĭ, pe laturea de V. a plăşeĭ. Este situată pe Valea-Veziĭ. Are un cătun, afară de cel de reşedinţă, Atîrnaţi.

Căt. Ghimpeţeni este aşezat pe partea stîngă a rîuluĭ Vedea, care o desparte de com. Crîmpoaia (Ghioca) din jud. Olt.

Cătunul Atîrnaţi este aşezat maĭ spre E. de căt. Ghimpeţeni, la $2^1/_2$ kil.

Populaţiunea comuneĭ este de 225 familiĭ, saŭ 984 locuitorĭ, dintre carĭ 329 contribuabilĭ.

Comuna, cu proprietăţile de pe dînsa, are o suprafaţă de 960 hect. Locuitoriĭ împroprietăriţĭ sunt în număr de 102 în Ghimpeţeni şi 30 în cătunul Atîrnaţi. Parte din moşia Ghimpeţeni, numită Ludeşti, a statuluĭ, în întindere de 260 hect., a fost vîndută d-lor G. C. Burcă şi I. Bădăuţă în anul 1886. Tot pe această proprietate se află şi pădurea Ghimpeţenilor saŭ Ludeasca, în întindere ca de 265 hect. Tot pe teritoriul aceşteĭ comune se află şi o altă pădure seculară, Preajba, proprietatea bisericeĭ Sf. Nicolae din căt. Ungurei, com. Tituleşti, jud. Olt.

Pe teritoriul acesteĭ comune se află heleşteul, numit Giorocul, ale căruĭ ape se varsă în pîrîul Dorofteiul.

Numărul vitelor e de 3296 capete, dintre carĭ: 731 vite marĭ cornute, 210 caĭ, 2050 oĭ şi 305 porcĭ.

Are o şcoală, frecuentată de 27 elevĭ; o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ. Localul şcoaleĭ este construit cu cheltuiala locuitorilor.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 2145, banĭ 14, la veniturĭ şi de leĭ 2136, banĭ 31, la cheltuelĭ.

Se leagă cu comuna Ştoboraşti (căt. Barza) prin o şosea vecinală; cu comuna Crîmpoaia din jud. Olt, tot cu şosea vecinală, peste un pod construit de judeţ pe apa Veziĭ.

Ghimpeţeni - Ludeasca, *pădure,* a statuluĭ, pe moşia cu acelaşĭ nume, în lunca Veziĭ, jud.

Teleorman; are aproape 265 hect.

Ghimpețeni-Ludeşti, *moşie,* a statuluĭ, în jud. şi pl. Teleorman. O parte din această moşie a fost vîndută în anul 1886 d-lor G. C. Burcă şi I. Bădăuță.

Ghimpoasa, *gîrlă,* izvoreşte din munțiĭ com. Teşila, plaiul Peleşul, jud. Prahova; curge de la E. spre V. şi se varsă în rîul Doftana, pe țărmul stîng, tot în raionul com. Teşila.

Ghimporosul, *deal,* jud. Vîlcea, com. Robeşti, plaiul Cozia.

Ghindăoani, *sat,* în jud. Neamțu, com. Crăcăoani, pl. Piatra-Muntele, situat spre E. de satul Bălțățeşti, pe valea pîrîiaşuluĭ cu acelaşĭ nume.

Are o populație de 223 familiĭ, saŭ 1553 suflete: 771 bărbațĭ, 782 femeĭ; 832 necăsătorițĭ, 623 căsătorițĭ, 96 văduvĭ, 2 divorțațĭ; ştiŭ carte 69 persoane.

Are o şcoală frecuentată de 99 băețĭ şi 86 fete; 2 bisericĭ.

Ghindăoani, *pădure,* în județul Neamțu, lîngă satul cu acelaşĭ nume; are o întindere, împreună cu pădurile de pe moşia Curecheşti, de 224 pog.; este proprietatea statuluĭ.

Ghindeni, *com. rur.,* jud. Dolj, pl. Ocolul, situată pe costişea şi platoul format de dealul de N. al văeĭ numită Valea-Fîntînelor, la 17 kil. de oraşul Craiova.

Se învecineşte la N. cu com. Coşoveni-d.-j.; la S., cu com. Adunați-de-Giormane; la E., cu comuna Leul, pendinte de județul Romanați; la S.-V., cu com. Seciul şi la N.-V. cu com. Malul-Mare.

Pămîntul comuneĭ este compus din terenurĭ nisipoase şi pămînt negru.

Terenul este maĭ mult şes, întrerupt de cîte-va văĭ: Valea-Fîntînelor, formată de dealul Nordul şi valea Siliştea.

Este udată de micul rîŭ Siliştea, care izvoreşte din com. Leul, trece pe lîngă cişmeaua de la Siliştea, străbate în tot lungul săŭ Valea-Siliştea şi merge de se varsă în Jiŭ, pe teritoriul comuneĭ Secuiul. Pe pîrîul Siliştea se găsesc cîte-va podețe. In dreptul cişmeleĭ de la Siliştea, se aflaŭ în vechime casele Vorniculuĭ Drăghicĭ, din Ghindeni, pe a căruia fiică a luat-o Banul Mărăcine.

In com. sunt lacurile: Ştiubeiul, Heleşteul, Siliştea, pline cu peştĭ şi cu racĭ; Lacul-Săpat, etc.

Măgure: Lacul Săpat, Măgura-de-la-Valea-Roşie, Secuiul, Teascul şi Ştiubeiul.

Acum 100 de anĭ, com. era situată în mod neregulat pe platoul din dealul Siliştea, cînd slugerul Dumitrache Chinezul, proprietarul de atuncĭ, a îndemnat pe locuitorĭ de s'aŭ schimbat pe locul unde se găsesc astă-zĭ.

In anul 1873, com. Ghindeni cuprindea un singur cătun; la 1875 avu ca cătun alipit, actuala com. Malul-Mare. Azĭ este compusă dintr'un singur cătun, numit Ghindeni.

In comună se află o biserică, zidită în anul 1825, de cucoana Ana şi slugerul D. Chinezul; ruinîndu-se, s'a reparat de locuitorĭ la anul 1891. In tinda bisericeĭ se vede următoarea inscripție:

Această sfîntă şi dumnezeiască biserică ce se numeşte Gheorghe şi Dimitrie, a zidit-o cucoana Ana cu toată cheltuiala d-neĭ şi murind d-neĭ aŭ remas D-luĭ Slugerul D. Chinezul, ginerile d-neĭ, de aŭ zugrăvit-o cu toată cheltuiala d-luĭ, care se văd şi înăuntru în biserică zugrăvițĭ spre a fi pomenițĭ în vecĭ. S'a isprăvit la leatul 1852, Septembrie 4

E deservită de 1 preot şi 2 cîntărețĭ. După legea rurală din 1864, biserica are 17 pog. pămînt arabil.

In com. se află o şcoală, întreținută de sat şi de com. Localul, construit de com. la anul 1885, este de zid. E condusă de un învățător. In anul şcolar 1892—93 a fost frecuentată de 65 băețĭ. In vîrstă de şcoală sunt 126 băețĭ şi 47 fete. Ştiŭ carte 97 bărbațĭ şi 12 femeĭ.

Are o populație de 1678 suflete: 859 bărbațĭ şi 819 femeĭ.

După legea rurală din 1864 sunt 221 locuitorĭ împroprietărițĭ, iar după legea din 1879 sunt 13 însurățeĭ.

In com. se găsesc 76 case, dintre care una boierească, clădită acum 130 anĭ de către Chinezul. Toate casele sunt făcute din zid. Bordee sunt 274; 65 case şi 358 bordee aŭ grădină pe lîngă ele.

Suprafața comuneĭ este de 2600 hect., din carĭ: 2547 1/2 hect. pămînt arabil, 10 hect. fîneață, 32 1/2 hect. lac şi sterp, 10 hect. pădure.

Moşiile de pe teritoriul com. aŭ o întindere de 2547 1/2 hect., cu un venit de 58347,50. Aceste moşiĭ se numeaŭ în vechime: Ghindeni, Străchinoasa, Dinache, Călugăreasa şi Zătreanul. Aparțineaŭ în vechime slugeruluĭ Chinezul, luĭ Străchinescu, Bădiță, Memoianu, Zătreanu şi Mănăstireĭ Jitianul. Azĭ aparțin d-lor T. Davidescu, Grigorie Economu, C. Georoceanu şi N. B. Locusteanu.

Pe teritoriul comunal sunt două pădurĭ, dintre carĭ una

numită Ghindeni, la S. comuneĭ și alta numită Siliștea, la N. comuneĭ. Aparţineaŭ luĭ Memoianu și luĭ Chinezu, iar azĭ aparţin d-lor T. B. Davidescu și Grigorie Economu. Pădurile sunt compuse din stejar, gîrniţă, frasin și jugastru; predomină însă stejarul și gîrniţa.

Viile ocupă o întindere de 22½ hect.; se găsesc pe delimitările locuitorilor, cărora aparţin.

In partea de N.-E., com. este străbătută de calea judeţeană Craiova-Caracal. O cale comunală unește comuna Ghindeni cu com. Coșoveni-d.-j, avînd în com. o lungime de 3 kil.

Trec prin com. 7 drumurĭ naturale: unul merge spre com. Malul-Mare, lungă de 5 kil.; unul merge la Jiul și unul la arie; unul spre Secuiul, de aproape de 5 kil.; unul spre Leul, de 4 kil.; unul spre com. Adunaţi-de Giormane, de 6 kil. și unul spre cătunul Tăbanale.

Venitul com. pe exerciţiul 1893—94 a fost de leĭ 2399,28 și cheltuelile de leĭ 2120,16.

Ghindeni, *sat,* în jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Ghindeni, reședinţa primărieĭ.

Ghindeni, *moșie* particulară, jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Ghindeni, în întindere de 2547½ hect., cu venit anual de 58347 leĭ. Aparţine d-lor T. Davidescu, Grigore Economu, C. Gioroceanu și N. B. Locusteanu. Inainte aparţinea Slugeruluĭ Chinezu, luĭ Străchinescu, Bădiţă-Mănăstireĭ Jitianul și d-luĭ Zătreanu.

Ghindești, *mahala,* în jud. Olt, com. Bălteni, pl. Siul-d.-s., numită ast-fel după numele fraţilor Ghindești, uniĭ din primiĭ fundatorĭ aĭ comuneĭ, care aŭ zidit și biserica comuneĭ, cu hramul Sf. Troiţă, după cum se vede în pisania eĭ, împreună cu Radu Moican și Ștefan Șuiceanu. La anul 1872, uniĭ din urmașiĭ acestora, împreună cu alţĭ locuitorĭ din comună, au reparat-o din noŭ.

Ghineĭ (Valea-), *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Beceni, căt. Ocea; se scurge în Valea-Ociĭ.

Ghinești, *com. rur.*, în jud. Dîmboviţa, pl. Bolintinul, situată pe loc șes, pe malul drept al Dîmboviţeĭ, la 24 kil. spre S. de Tîrgoviște. Se compune din două cătune: Ghinești și Cîrciuma-luĭ-Vișanu, cu o populaţie de 500 loc.

Prin raionul acesteĭ com. afară de Dîmboviţa, curge Valea-Șuţa, spre V. de com. Are: o biserică; o școală. Peste Șuţa este un pod. In marginea Ghineștilor, în livede, se află și un lac. Ghinești se învecinește spre E. cu com. Bolovani, de care se desparte prin rîul Dîmboviţa și calea ferată Tîrgoviște-Titu; spre V., cu Mătăsarul, de care se desparte prin deal, prin apa Șuţa și pădurea Eforieĭ; spre N., cu com. Gura-Șuţiĭ și spre S., cu Produlești și Braniștea.

Ghinești, *sat,* jud. Argeș, pl. Topologul; face parte din com. rur. Corbi-Mîngureni.

Ghinești, *pădure* particulară, în întindere de 25 hect., pe proprietatea moșnenilor Ghinești, supusă regimuluĭ silvic, în jud. Prahova, com. Iordăcheanul, pl. Cricovul.

Ghinghești, *sat,* în jud. Covurluiŭ, pl. Zimbrul, com. Drăgușeni, la 5 kil. în spre N. de reședinţa com., cu 30 case, 28 familiĭ, saŭ 132 suflete. Se zice că rîpa pe care e așezat satul Ghinghești, se numea înainte Rîpa-luĭ-Ghenghea, de la un căpitan de haiducĭ cu acest nume, ce se adăpostea adese-orĭ aice. Tot aice în timpurile de restriște din trecut, locuitoriĭ gălăţenĭ se adăposteaŭ de groaza Turcilor.

Ghinghioaia, *vale,* pe moșia Cracalia, jud. Dorohoiŭ, plasa Prutul-d.-s., com. Cordăreni.

Ghinica, *cătun,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, pendinte de com. Reviga.

Ghiniţești, *sat,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-j., com. Bogzești, spre N.-V. de satul Bogzești și la o depărtare de 5 kil. de satul Butnărești, reședinţa com. Are 10 familiĭ, saŭ 30 suflete, din care 5 contribuabilĭ. Locuesc în 9 case.

Sunt 25 vite marĭ cornute.

Acest sat este situat la extremitatea de V. a judeţuluĭ. Se numea maĭ înainte și Ghinţești.

Ghinoiuluĭ (Coasta-), *ramificaţie din muntele* Istriţa, în com. Pietroasa, jud. Buzău; face hotar despre com. Breaza.

Ghinţești, *numire* ce se da maĭ înainte *satuluĭ* Ghiniţești, jud. Roman, pl. Siretul-d.-j., com. Bogzești.

Ghiobilche, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul com. rur. Orta-Chioi; este o prelungire răsăriteană a dealuluĭ Ciubucluc-Bair; se îndreaptă spre E., avînd o direcţiune generală de la V. spre E.; brăzdează partea meridională a plășeĭ și a comuneĭ; se întinde printre pîrîul Taiţa și valea Musafir-Culac, afluent al văeĭ Baș-Chioi, ce se

varsă în Taița; lasă spre E. dealul Dautcea; la poalele nordice se întinde pădurea Ahmet-Orman a comuneĭ Orta-Chioi; pe la cele sudice curge pîrîul Ghiobilche; din el îșĭ ia naștere valea Emir-Hasan-Culac, afluent al văeĭ Ghiobilche. El are un vîrf, Cazlar-Bair, de 177 m., punct trigonometric de observație de al 3-lea ordin, de natură stîncoasă; din pricina luĭ malurile pîrîuluĭ Taița sunt cam rîpoase; este acoperit cu pădurĭ; pe la poalele nordice trece drumul județean Babadag-Măcin; e tăiat de drumul comunal Orta-Chioi-Atmagea.

Ghiobilche, *pîrîŭ,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul comuneĭ rurale Atmagea.

Ghioca, *sat,* pendinte de com. Crîmpoaia, pl. Șerbănești, jud. Olt, situat pe malul stîng al Dorofeiuluĭ și în dreapta Vedeĭ. E reședința comuneĭ. Are o populație de 935 locuitorĭ, din carĭ 154 sunt împroprietărițĭ după legea rurală cu 265 hectare.

Locuitoriĭ posedă: 300 boĭ, 130 vacĭ, 60 bivolĭ, 185 caĭ, 1000 oĭ, 20 capre și 94 porcĭ.

Moșia aparține la maĭ mulțĭ proprietarĭ: d. Dem. Ghiochianu (500 hect. arabile și 25 pădure), d-na Mavrodin (175 hect. arabile, 25 pădure) și d. Stravolca (175 hect. arabile și 20 pădure).

Aci se află o biserică zidită de d-lor: Gheorghe Ion Ghiochianu și soția sa Maria, cu fiiĭ și fiicele lor și de d-niĭ Ion și Angelache Drăghiceanu. Portretele lor sunt la intrare în biserică. S'a clădit la anul 1838—39 în zilele Domnuluĭ Alexandru D. Ghica-Voevod, fiind Episcop al Eparhieĭ Argeșuluĭ, Kir Elarion Argeșianul.

Ghiocari, *cătun,* al com. Trestioara, jud. Buzăŭ, cu 40 locuitorĭ și 10 case.

Ghiocari, *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Mînzălești, căt. Săreni, acoperit cu fînețe.

Ghiocari, *sfoară de moșie* moșnenească, în jud. Buzăŭ, com. Cănești; face împreună cu com. Păcurile un corp de 600 hect.

Ghiocelul, *sat,* face parte din com. rur. Podeni-Noĭ, pl. Podgoria, jud. Prahova. Aci e o biserică, fondată la anul 1841 de locuitorĭ.

Ghiocelul, *deal,* în jud. Prahova, pl. Podgoria, com. Podoleni-Noĭ.

Ghiocioaia, *vălcea,* se varsă în rîul Geamăna, între satele Cătetul și Jugravi, com. Dozești, pl. Cerna-d.-j., jud. Vîlcea.

Ghiocul, *sub-divizie a căt.* Viperești, com. Viperești, jud. Buzăŭ.

Ghioculeasa, *numire a uneĭ părțĭ din moșia* Glodeanul-Sărat, jud. Buzăŭ.

Ghioculuĭ (Dealul-), *deal,* zis și Dealul-Catarguluĭ, jud. Suceava, com. Dolhești; e acoperit cu pădure de fag.

Ghioculuĭ (Poiana-), *sub-divizie a căt.* Viperești, com. Viperești, jud. Buzăŭ.

Ghioinea, *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, com. Mănăstirea-Cașinul; ese din muntele Măgura și se varsă pe stînga pîrîuluĭ Cașinul.

Ghiol-Bașca, *ruinele unuĭ vechiŭ sat,* în jud. Constanța, pl. Medjidia, pe teritoriul com. rur. Rasova, și anume pe acela al căt. săŭ Vlah-Chioi, la 6 kil. spre S. de satul Rasova, nu departe de Balta-Baciuluĭ și de valea Ceair-Arabagi; a fost distrus în timpul războiuluĭ din 1877—78 de către bașbuzucĭ, iar locuitoriĭ s'aŭ refugiat la Rasova.

Ghiol-Ceair, *vale,* în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rur. Lipnița, și anume pe acela al căt. săŭ Coșlugea; se desface din poalele de S.-E. ale dealuluĭ Coșlugea, de lîngă movila Almalî-Culac, sub numele de Valea-Almalîculuĭ; se întinde maĭ întîiŭ spre N. până la satul Coșlugea, de unde ia numele de Ghiol-Ceair, îndreptîndu-se spre E., într'o direcție generală de la S.-V. spre N.-E., pe la poalele de S. ale dealurilor Uzum Bair și Dealul-Pietreĭ, brăzdînd partea de N. a pl. și a com.; după un curs de 8 kil. se deschide în partea de V. a iezeruluĭ Oltina; are văĭ adiacente; pe vale merge și un drum comunal Lipnița-Coșlugea.

Ghiol-Ghelic, *deal,* în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rur. Enișenlia și anume pe acela al căt. săŭ Nastradin; se desface din partea de V. a dealuluĭ Ghiol-Punar, din vîrful Eșil-Iuiuc, îndreptîndu-se spre V. și trece pe la N. de satul Enișenlia, la $2^1/_2$ kil. și pe la S. de lacul Nastradin. Are o înălțime maximă de 187 m., pe care o atinge în vîrful săŭ Dermen-Iuiuc; este situat în partea de S. a pl. și cea de V. a com.; e acoperit cu pădurĭ și stufișurĭ.

Ghiol-Punar, *sat,* în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, cătunul

com. Hazarlîc; situat în partea de S.-V. a pl. și cea de N.-E. a com., la 6 kil. spre N.-E. de căt. de reședință Hazarlîc. E așezat pe valea Ceșme-Culac, închis la V. de dealul Ghiol-Punar, la N., de pădurea Canara-Orman, la E. de dealul Mezarlîc-Borungea-Bair și la S. de pădurea și de dealul Ceșme-Bair; este dominat de vîrful Oltul-Orman, care are 156 metri și care e situat la 2 kil. spre N.-E. de sat. Suprafața sa este de 1973 hect., dintre carĭ 65 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ și de grădinĭ. Populația sa, compusă maĭ ales din Romînĭ și Bulgarĭ, este de 73 familiĭ, saŭ 370 suflete. Pămîntul, pe unde nu este acoperit cu pădurĭ saŭ stufiș, este cultivat și produce secară; puțin maĭ la N.-V. de sat se cultivă și vița de vie. Drumurĭ comunale vin de la satele învecinate Borungea, Sevendic, Enișenlia, Nargilar, etc.

Ghiol-Punar, *deal*, în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comunelor rurale Hazarlîc și Enișenlia; se întinde de la valea Enișenlia și până la 2 kil. spre N.-V. satuluĭ Ghiol-Punar; trece pe la E. cătunuluĭ Hazarlîc, la 1 kil. depărtare și pe la 1 1/2 kil. spre E. de căt. Enișenlia, la 1 kil. spre E. de satul Nargilar și la 2 kil. spre N.-V. de cătunul Ghiol-Punar, îndreptîndu-se spre N. și avînd o direcție de la S. spre N.-E. Inălțimea sa cea maĭ mare o atinge în vîrful Eșil-Iuiuc care este de 183 m. Din acest deal se lasă spre V. dealul Mulver-Acceuci și dealul Ghiol-Ghelic-Bair, iar spre E. dealurile Ceșme-Bair și Cara-Peletli. Este situat în partea de S. a plășeĭ, în partea de V. a comuneĭ Hazarlîc și în partea de E. a com. Enișenlia, făcînd hotar între aceste comune. Este acoperit cu pășunĭ, însă icĭ și colea se maĭ găsesc și cîte-va petice de pădurĭ. Pe la E. acestuĭ deal trece drumul comunal Hazarlîc-Ghiol-Punar și la V. trece drumul Enișenlia-Nargilar.

Ghioldumul, *sat*, face parte din com. rur. Cocorăști, pl. Tîrgșorul, jud. Prahova. Cade în partea de S.-V. a comuneĭ și e udat de Iazul-Morilor.

Ghioldumul, *pădure*, proprietatea statuluĭ, jud. Tecuciŭ. Are o întindere de 10 fălcĭ, pendinte de com. Tudor-Vladimirescu, situat în partea de V. a comuneĭ.

Ghioldumul - Ciofresti, *moșie*, proprietatea statuluĭ, jud. Tecuciŭ. Are o întindere de 335 hect., situată pe malul Siretuluĭ, în raionul com. Tudor-Vladimirescu. Revărsările Siretuluĭ o face mlăștinoasă.

Aparținea mănăstireĭ Neamțu.

Ghiolul, *iaz*, pe moșia Cișmănești, jud. Botoșani, com. Dobîrceni, pl. Ștefănești.

Ghiolul-Codresculuĭ, *baltă*, pe teritoriul comuneĭ Orofteana-luĭ-Frunzete, pl. Herța, jud. Dorohoiŭ.

Ghiolul-Mare, *iaz*, pe moșia Mihălășeni, în partea de E. a comuneĭ Brăteni, pl. Ștefănești, jud. Botoșani; e format din izvoare propriĭ.

Ghiolul-Mic, *iaz*, pe moșia Mihălășeni, com. Brăteni, jud. Botoșani.

Ghionea, *sat*, jud. Brăila, situat la N.-E. de com. Ciacîrul, com. Gropeni și la S.-E. de Găgiana, lac cu care comunică printr'un prival.

Ghionești, *vălcea*, jud. Brăila, care pleacă din Buzeelul-Sec, de la N. satuluĭ Surdila-Găiseanca și merge spre N.-V., până la gara Făureĭ, unde se pĭerde.

Ghionoaia, *sat*, face parte din com. rur. Popești, pl. Sabarul, jud. Ilfov. Se întinde pe o suprafață de 154 hect., cu o populație de 161 locuitorĭ.

D-l Gr. Cerchez are 36 hect. și loc. 118 hect. Proprietarul și locuitoriĭ cultivă tot terenul.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 113 și al celor micĭ de 302.

Ghionoaia, *sat*, face parte din com. rur. Vultureni, pl. Berheciuluĭ, jud. Tecuciŭ. Situat la N. com., despărțit prin o vale în: Ghionoaia-d.-s. și Ghionoaia-d.-j. Se află la 2 kil. și 840 m. departe de Vultureni.

Are o populație de 17 fam., saŭ 67 suflete, carĭ locuesc în 15 case.

Locuitoriĭ sunt împroprietărițĭ la 1864.

Ghionoaia, *gîrlă*, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j., com. Bălești. Se formează din vinele existente pe teritoriul comuneĭ, udă partea de N. a comuneĭ și se varsă în lacul Negrul, de la E. comuneĭ; malurile eĭ sunt joase și acoperite cu stuf, din care se fac rogojinĭ.

Ghionoiul, *deal*, jud. Prahova, com. Valea-Lungă, plaiul Prahova.

Ghiorma-Mare, *movilă*, județul

Brăila, la 8 kil. spre S. de satul Scorţarul-Noŭ, aproape de hotarul com. Movila-Mireseĭ, pe moşia Deşiraţi, din com. Scorţarul-Noŭ.

Ghiorma-Mică, *movilă,* judeţul Brăila, la 1 1/2 kil. spre S. de Ghiorma-Mare; servă de hotar între com. Scorţarul-Noŭ, Movila-Mireseĭ şi Domniţa, din jud. R.-Sărat.

Ghioroiul, *com. rur.,* jud. Vîlcea, pl. Olteţul-d.-j. S'ar fi înfiinţat acum 300 anĭ de familiile: Măgureanu, Ruptaşu şi Predoescu.

Este situată pe pîrîul Pesceana şi coprinsă între dealul Viile şi Dealul-Olteţuluĭ, la 10 kil. de capitala judeţuluĭ şi la 40 kil. de a plăşeĭ.

Are o populaţie de 396 familiĭ, saŭ 1395 suflete: 612 bărbaţĭ şi 783 femeĭ, în care intră şi 5 familiĭ de Ţiganĭ.

Comuna are 2 bisericĭ: una cu hramul Sf. Voevozĭ, fondată la anul 1863, şi a doua, fondată la 1858, de Ion Popa Fota, Predoescu, ş. a.

Vite sunt: 202 boĭ, 360 vacĭ, 25 caĭ, 608 oĭ şi 250 capre.

Toţĭ locuitoriĭ sunt moşnenĭ.

Şcoala datează în comună de 20 anĭ. Clădirea e proprietatea comuneĭ. Se frecuentă de 55 copiĭ, din numărul de 191 în vîrstă de şcoală (91 băeţĭ şi 100 fete). Ştiŭ carte 27 bărbaţĭ şi 5 femeĭ. Cu întreţinerea şcoaleĭ statul cheltueşte anual 1080 leĭ.

O şosea comunală pune în comunicaţie comunele: Poenari, Ghiorgiul, Ştirbeşti şi Bălceşti.

Venitul comuneĭ e de 1611 leĭ anual şi cheltuelile de 1415 leĭ.

E brăzdată de dealurile: Olteţuluĭ, Viilor, Dobreţuluĭ, Bungetul şi Geamartaluiul şi udată de văile: Pesceana, Pesceniţa, Ursul, Dobrovăţul, Geamartaluiul şi Stîrcul.

Ghioroiul, *deal,* în raionul comuneĭ Ghioroiul, pl. Olteţul-d.-j., jud. Vîlcea, pe care se cultivă 34 hect. vie.

Ghioroiul, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, pendinte de com. Ghioroiul, pl. Olteţul-d.-j., jud. Vîlcea.

Ghioseşti, *sat,* face parte din com. rur. Comarnicul, pl. Peleşul, jud. Prahova. Are o populaţie de 927 loc., 470 bărbaţĭ şi 457 femeĭ. Este situat pe malul drept al rîuluĭ Prahova, în faţa Comarniculuĭ.

Ghirăeşti, *com. rur.,* în jud. Roman, pl. Moldova, spre N.-E. de oraşul Roman, la depărtare de 13 kil. 500 m. de el şi de 14 kil. 500 m. de reşedinţa pl. Este aşezată pe platoul ce separă basinul Siretuluĭ de al Moldoveĭ. Este formată din satele: Ghirăeşti şi Leucuşeni, cu reşedinţa com. în satul Ghirăeşti. Are o populaţie de 498 familiĭ, saŭ 1756 suflete, din carĭ 280 familiĭ de Ungurĭ şi 8 familiĭ de Evreĭ. Locuesc în 437 case.

Ştiŭ carte 39 persoane.

Sunt 344 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ aŭ 392 vite.

Sunt 2 bisericĭ de zid: una ortodoxă şi una catolică; o şcoală primară mixtă, care în 1896—97 a fost frecuentată de 23 elevĭ, din 33 înscrişĭ.

Com. Ghirăeşti formează cu com. Boteşti şi Săbăoani o circumscripţia fiscală cu reşedinţa în satul Ghirăeşti.

Venitul anual al comuneĭ este de 5322 leĭ şi cheltuelile, de 4556 leĭ.

Este legată cu oraşul Roman prin şosea.

Ghirăeşti, *sat,* jud. Roman, pl. Moldova, com. Ghirăeşti, pe pîrîul Ciurlicul şi în apropiere de rîul Moldova (pe malul stîng al acestuĭ rîŭ), spre N.-E. de oraşul Roman, la depărtare de 13 kil. 500 m. de el şi de 14 kil. 500 m. de reşedinţa pl. Este aşezat pe platoul ce separă basinul Siretuluĭ de al Moldoveĭ. Are 114 familiĭ, saŭ 1461 suflete, din carĭ 240 familiĭ Ungurĭ.

Ştiŭ carte 37 persoane.

Contribuabiliĭ sunt 280; case de locuit 356.

Sunt 240 vite marĭ cornute.

Acest sat formează cu satele Teţcani, Iuganiĭ şi Bărteşti o parohie catolică cu reşedinţa preotuluĭ în satul Ghirăeşti. Este legat cu oraşul Roman prin şosea. Se numea pe la anul 1756 Biräeşti.

Despre acest sat se vorbeşte într'o hotărnicie de la 21 Iunie 1756 şi se spune că era moşie a Episcopieĭ de Roman.

Ghirăeşti, *moşie,* a statuluì, maĭ înainte a Episcopieĭ de Roman, în com. Ghirăeşti, pl. Moldova, jud Roman, arendată în 1887 cu 48800 leĭ anual.

Ghiráeşti *pădure,* proprietatea statuluĭ, maĭ înainte a Episcopieĭ de Roman, în com. Ghirăeşti, pl. Moldova, jud. Roman, în întindere de 740 hect.

Ghirdoveni, *com. rur.,* pl. Filipeşti, jud. Prahova. S'a înfiinţat pe la anul 1700, în urma desfiinţăreĭ satelor: Rîşnari, Ştefănoaia, Ciorineşti şi Chira.

In marginea com. Ghirdoveni se află un loc numit Siliştea, despre care tradiţia spune că ar fi fost locuit de Tătarĭ. Aci Radu-Negru, zice legenda, a avut o luptă cu aceştĭ Tătarĭ şi pĭer-

zînd bătălia a fugit prin pădure, călare pe o iapă neagră potcovită d'andoaselea. In fuga luĭ auzind că iapa s'a deschingat, s'a aplecat să vază și atuncĭ a fost împuns cu sulița în coastă în dreptul laculuĭ din pădure și din acel timp pănă azĭ acel lac se numește lacul Negri, iar pădurea, Pădurea-Negri.

Este situat pe malul drept al râuluĭ Cricovul-Dulce, între dealurile Gruiul și Izlazul, la 28 kil. de capitala jud. și 8 kil. de a pl.

Se compune din 2 cătune: Ghirdoveni și Cricoveni.

Are o populațiune de 310 familiĭ, saŭ 1532 locuitorĭ: 720 bărbațĭ, 812 femeĭ, în care intră și 32 familiĭ de Țiganĭ.

Contribuabilĭ sunt 380; case de locuit, 329.

In com. este o biserică fondată la anul 1870, deservită de un preot.

Locuitoriĭ, pe lîngă agricultură, se maĭ ocupă cu facerea mangaluluĭ (cărbunĭ), cu fabricarea varuluĭ, cu căratul săreĭ dela Telega la Tîrgoviște și cu cioplitul lemnelor. Produsul munceĭ îl desfac maĭ ales la orașul Ploești.

Locuitoriĭ s'aŭ împroprietărit la anul 1864, cînd li s'aŭ dat 808 hect., din moșia satuluĭ Mărgineni. Eĭ aŭ: 61 caĭ, 40 iepe, 253 vacĭ, 64 capre și 370 porcĭ.

Școala e frecuentată de 66 băețĭ și 8 fete. Știŭ carte 34 bărbațĭ și 16 femeĭ. Cu întreținerea școaleĭ statul cheltuește anual 1242 leĭ.

In pădurea numită Ghirdoveni se află un izvor de apă minerală numit Fîntîna-de-Leac.

In com. se fabrică aproximativ 1800 decal. vin.

Comerciul se exercită de 10 cîrciumarĭ.

Veniturile com. se urcă la suma de leĭ 3800 anual.

Este străbătută de o șosea împietrită care înlesnește comunicația între Ghirdoveni, Haimanalele și Moreni.

E brăzdată de două dealurĭ: Gruiul, în partea de E. a com. și Izlaz în partea de V. Ele aŭ direcția dela N. spre S. Servesc pentru pășunarea vitelor.

E udată de rîul Cricovul și de Valea-Ursuluĭ.

Ghirdoveni, *pădure* a statuluĭ, în întindere de 650 hect., pendinte de com. Moreni, pl. Filipești, jud. Prahova, care, împreună cu trupurile: Mijea (1150 hect.) și Gruiul (759 hect.), formează pădurea Moreni.

Ghireanul, *deal,* pe moșia Coțușca, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ.

Ghireneanca, *vale,* pe moșia Mitocul, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ.

Ghireanul, *deal,* pe moșia Mitocul, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ.

Ghireni, *pîrîŭ,* începe de pe Miorcani, de la Balta-Lată, pl. Prutul-d.-j., județul Dorohoiŭ; se varsă în Prutul pe Mitoc, în laturea din jos a satuluĭ.

Ghireni-Curtul, *sat,* pe moșia cu același nume, com. Mitocul, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ, cu 85 familiĭ, saŭ 319 suflete.

Proprietatea moșieĭ este a d-luĭ V. Calmuschi, Romîn, mare proprietar din Basarabia.

Biserica e de zid, făcută în 1855, de fostul proprietar Iorgu Curt. Această biserică înainte de a fi terminată, a fost lovită de trăznet în 1859, în cît astă-zĭ a început a se ruina.

Sătenii împroprietărițĭ aŭ 197 hect., 8 ar., pămînt, iar proprietarul, 1323 hect., 35 ar., cîmp și 8 hect., 60 ar., pădure de plop, ulm, răchită și lozie. Este un iaz, numit al luĭ Curt, în suprafață d 7 hect., 16 ar. La locul numit In-Ponoare, se află o livadă în suprafață de 1 hect., 43 ar. și 2 pog. vie.

Pîrîul principal ce trece pe moșie este Ghireni, iar pe hotar curge rîul Prutul.

Piatră calcarică în bolovanĭ și cuarțoasă în lespezĭ se află multă; se extrage numaĭ pentru trebuințele locale.

Drumurĭ principale sunt: acel de la Rădăuți la Stefănești, și acel care duce pe la Adășani la Dorohoiŭ și Botoșani.

Hotarele moșieĭ sunt cu: Prutul, Mitocul, Adășani și Crasnaleuca.

Ghireni-Tăutul, *sat,* pe moșia cu același nume, com. Coțușca, pl. Prutul-d.-j., județul Dorohoiŭ, cu 93 familiĭ, saŭ 389 suflete.

Proprietatea moșieĭ este a erezilor def. Ioan Tăutul.

Are o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 1 cîntăreț și 1 pălămar; este făcută în 1857.

Săteniĭ împroprietărițĭ aŭ 174 hect., 74 ar., pămînt; iar proprietatea moșieĭ, 895 hect., 12 ar. cîmp.

Iazurĭ sunt 2, pe cursul pîrîuluĭ Ghireni, din carĭ unul numit al Slăvilenilor, în suprafață de $7^{1}/_{2}$ hect.

Vie se află pe moșie în două locurĭ, de cîte 2 pog., și cu puțină livadă.

Pîrîul ce trece pe moșie este Ghireni.

Drumurĭ principale sunt: acel de la Rădăuți ce duce la Ștefănești, pe hotarul despre Crasnaleuca, și acel de la Crasna-

leuca ce duce prin Coţuşca la Dorohoiŭ.

Hotarele moşieĭ sunt cu: Crasnaleuca, Miorcani, Miculinţi şi Coţuşca.

Aci este leagănul familieĭ Tăutu, una din cele maĭ vechĭ şi maĭ distinse familiĭ a Moldoveĭ, din care făcu parte şi Marele-Logofăt Ioan Tăutul, sub Domniile luĭ Ştefan-Vodă şi a luĭ Bogdan, fiul săŭ. Acest mare diplomat a fost trimes de Bogdan de a încheiat tratatul cu Turciĭ la 1511.

Ghirgiul, *deal,* în jud. şi plasa Tutova, com. Cîrjăoani, spre N. de căt. Hreasca.

Ghirineasa, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., care se găseşte pe limita comunelor Năneşti şi Părincea.

Ghirva, *moşie,* în jud. Neamţu, com. Budeşti-Ghicăi, pl. de Sus-Mijlocul, proprietatea d-luĭ Gr. Cozadini.

Ghitcăuţi, *sat,* pe moşia cu acelaşĭ nume, com. Mileanca, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ, cu 14 familiĭ, saŭ 73 suflete.

Sătenii împroprietăriţĭ aŭ 17 hect., 18 ar., pămînt, iar proprietarul 409 hect., 61 ar., cîmp.

Pîrîul ce curge pe hotarul despre Darabani, este Podriga.

Drumurĭ principale sunt: acel de la Hudeşti-Conceşti la Săveni; acel de la Darabani prin Gîrbeni la Dorohoiŭ şi prin Tătărăşeni la Botoşani.

Hotarele cu: Mileanca, Darabani, Conceşti şi Gîrbeni.

Ghiţuleşti, *cătunaş,* pendinte de com. Frăsinetul, plasa Glavaciocul, jud. Vlaşca, situat pe coasta stînga a apeĭ Cleniţa, la marginea judeţuluĭ Teleorman, departe de Giurgiŭ 64 de kil., iar de Bucureşti 68 de kil.

Moşia aparţine la maĭ mulţĭ moştenĭ între carĭ o parte mare fraţilor Anghelescu din Giurgiŭ.

Suprafaţa moşieĭ este de 1000 hect., aducînd un venit de 18.000 leĭ.

Aci sunt 74 locuitorĭ împroprietăriţĭ la 1864, pe o suprafaţă de 222 hect.

Ghiulea, *cătun,* în jud. Vlaşca, pendinte de com. Corbi-Ciungi, pl. Neajlovul, ţine de căt. Vadul-Stanchiĭ, pe proprietatea d-neĭ Sultana Creţeanu.

Ghiulele - Tepe, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul com. rur. Congaz; se desface din dealul Cataloi, se întinde spre S., în direcţie generală de la N. spre S., străbătînd partea nordică a plăşeĭ şi pe cea de mijloc a comuneĭ; se întinde printre pîrîul Teliţa şi afluentul săŭ Valea-Izvoruluĭ; pe la poalele sale orientale merge drumul natural Tulcea-Babadag-Constanţa; este tăiat de drumurile comunale Frecăţei şi Cataloi-Congaz; are o înălţime de 39 m., dominînd asupra satelor Hargilar şi Congaz, şi asupra văeĭ Teliţeĭ; este acoperit cu fîneţe şi semănăturĭ.

Ghiun - Ghirmeş (Culmea-), *culme* de dealurĭ, din pl. Măcinul, jud. Tulcea şi din pl. Hîrşova, jud. Constanţa. Se desface dintr'un nod central, aşezat la limita celor 2 judeţe, situat ceva maĭ jos de vîrful Atmagea; se îndreaptă spre V. printre rîurile Ai-Orman (saŭ Picineaga) şi Aigar-Ahmet (saŭ Roşt-Dere) din jud. Constanţa (cu comunele Ostrov şi Topologul) şi pe partea sud-vestică a jud. Tulcea, şi anume partea meridională a plăşeĭ Măcin, cu comunele Picineaga, Coium-Punar, Canat-Calfa; spre S. şi spre E. lasă prelungirile: Ghiolgic-Bair şi Cîrjelar, Cambe-Tepessi, Baba-Bair, Sînir-Taş-Tepessi; spre V., dealul Coium-Punar. Din poalele luĭ izvoresc o mulţime de pîraie, din carĭ maĭ însemnate: Valea-Hogeĭ, Valea-Ulmilor, Ingi-Dere, Coium Punar (cu afluentul Cana-Mişea), afluenţĭ aĭ pîrîuluĭ Aigăr-Ahmet; valea Canat-Calfa afluent al pîrîuluĭ Ai-Ormar. Natura luĭ e stîncoasă pe alocurea. Se ridică până la o înălţime de 321 m., punct trigonometric de rangul I-iŭ; alte vîrfurĭ sunt: Eşil-Tepe, 228 m., altul de 216 m., punct trigonometric de ordinea III-a. Este întretăiat de o mulţime de drumurĭ: calea judeţeană Satul-Noŭ-Ostrov; drumurile comunale Picineaga-Coium-Punar, Satul-Noŭ-Coium-Punar, Cîrjelar-Coium-Punar şi alte multe drumurĭ vecinale. Toate văile pîraielor sunt rîpoase şi înalte. Culmele din judeţul Constanţa sunt acoperite cu păşunĭ şi puţine semănăturĭ; la poalele sale sunt aşezate satele: Coium-Punar, Canat-Calfa, Ai-Orman, Aigăr-Ahmet (din jud. Tulcea) şi Urumbeĭ (din judeţul Constanţa).

Ghiun - Ghirmeş - Dere, *pîrîŭ,* izvoreşte din poalele vestice ale culmeĭ Ghiun-Ghirmeş, din judeţul Tulcea; se îndreaptă spre V., avînd o direcţiune generală de la N.-E. spre S.-V. şi, brăzdînd partea sudică a plăşeĭ Măcin şi cea ocidentală a comuneĭ Coium-Punar, intră în judeţul Constanţa sub numele de Valea-Hogiĭ, udă partea nordică a teritoriuluĭ comuneĭ Ostrovul, şi după un curs de 5

kil. merge de se varsă într'o mlaştină ce mărgineşte Dunărea pe dreapta, ceva maĭ sus de satul Ostrovul; este tăiat de drumul judeţean Ostrov-Satul-Noŭ şi de alte drumurĭ maĭ micĭ.

Ghiunghişul, *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com Grozeşti; iese din muntele Coşna, şi se scurge în Oituz. In valea sa se află izvoare cu apă sărată.

Ghiurgeamrîc, *deal,* în judeţul Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul com. rur. Beidant şi pe acela al cătunuluĭ săŭ Caildere; se desface din dealul Caragea-Punar; se întinde spre E., avînd o direcţie generală de la N.-V. spre S.-E., printre pîrîul Beidant şi afluentul săŭ Valea-Dulgea, brăzdînd partea nord-vestică a plăşeĭ şi cea vestică a comuneĭ; este de natură stîncoasă făcînd pîrîuluĭ Beidant nişte malurĭ înalte şi stîncoase; este tăiat de două drumurĭ comunale ce duc de la Cail-Dere la Sari-Ghiol şi Beidant; are o înălţime de 260 m., dominînd asupra satuluĭ Cail-Dere; este acoperit cu pădurĭ şi fîneţe.

Ghiuvegea, *com. rur.,* jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă.

Este situată în partea vestică a judeţuluĭ, la 93 kil. spre S.-V. de oraşul Constanţa, reşedinţa districtuluĭ, şi în cea centrală a plăşeĭ, la 27 kil. spre E de oraşul Ostrov, reşedinţa ocoluluĭ.

Se mărgineşte la N. şi E. cu com. rur. Caranlîc; la S., cu comuna Para-Chioi; iar la V., cu com. Lipniţa şi Carvanul.

Principalele dealurĭ care o brădează sunt: Mezarlîc-Bair (142 m.), la N.-V.; Ghiuvenli-Bair (130 m.), la V.; Capuscioi-Bair (132 m.), la S.-V.; Macmora-Bair (168 m.); Siran-Culac-Bair (138 m.); Uzun-Mese-Sîrtî (142 m.); Aslama-Sîrtî, cu vîrful Dobromir (100 m.), toate la S. şi S.-E. Aceste dealurĭ sunt acoperite cu întinse păşunĭ şi livezĭ; pădurile principale sunt: Muzaisi-Orman, la N.-V.; Buiuc-Orman, la V.; Chereslic-Orman, la S.-V.; Tenghea-Orman şi Asadic-Orman, la S. Movilele sunt puţine şi n'aŭ mare importanţă; sunt acoperite cu verdeaţă.

Văile sunt numeroase şi cu poziţiĭ frumoase, principalele sunt: Ghiuvenli saŭ Ghiuvegea, care o brăzdează prin interior, trecînd prin s. Calaigi şi Ghiuvegea, deschizîndu-se în balta Iormac, şi avînd ca adiacente pe dreapta valea Cuiugiuc-Culac unită cu Asadic-Ceair la S.-E. şi pe Calaigi-Ceair la S.; valea Beilic-Culac unită cu Cital-Culac, adiacenta văeĭ Curu-Orman la N.; valea Dermen-Ceair la V.; malurile tutulor acestor văĭ sunt acoperite cu pădurĭ frumoase, ceea-ce face că în com. se găsesc poziţiunĭ admirabile.

Cătunele carĭ o compun sunt: Ghiuvegea, reşedinţă, aşezată în partea vestică, pe valea Ghiuvenli, între dealurile Musaisi-Orman la N. şi E., şi Capuccioi-Bair la S. şi E.; Calaigi, în partea meridională a comuneĭ pe valea Ghiuvenli, la 4 kil. spre N. de reşedinţă, între dealurile Macmora-Bair la V. şi Tenghe-Bair la E.; satele sunt plăcute, curate, înconjurate cu pădurĭ.

Suprafaţa totală a comuneĭ este de 3290 hect., din carĭ 140 hect. ocupate de vetrele satelor cu 129 case, restul de 3151 hect. împărţit între Stat cu proprietariĭ carĭ aŭ 1801 hect. şi locuitoriĭ carĭ posedă 1349 hect.

Populaţiunea este de 134 familiĭ, saŭ 604 suflete: 327 bărbaţĭ, 277 femeĭ; 332 necăsătoriţĭ, 242 căsătoriţĭ, 30 văduvĭ; 604 cetăţenĭ Romînĭ; 229 ortodoxĭ, 375 mahometanĭ; 326 agricultorĭ şi meseriaşĭ; 1 cîrciumar.

Ştiŭ carte 31 persoane.

Contribuabilĭ sunt 124.

Sunt 122 plugarĭ, carĭ aŭ: 27 plugurĭ, 30 care şi căruţe, 1 maşină de treerat.

Vite: 3208 capete, maĭ cu osebire oĭ şi boĭ.

Budgetul comuneĭ este de 2667 leĭ la veniturĭ şi de 1655 leĭ la cheltuelĭ.

Căile de comunicaţie sunt: un drum mare: Lipniţa-Ghiuvegea-Cara-Omer; apoĭ drumurĭ la satele învecinate: Para-Chioi, Veli-Chioi, Caranlîc.

Mahomedaniĭ aŭ 2 geamiĭ cu 3 hogĭ, iar creştiniĭ merg la serviciul religios în satele învecinate.

Ghiuvegea, *sat,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, cătunul de reşedinţă al comuneĭ Ghiuvegea, aşezat în partea centrală a plăşeĭ şi cea N. a comuneĭ, în valea Ghiuvegea, într'o frumoasă poziţiune înconjurată de dealurĭ păduroase. Are o întindere de 4680 hect., din care 60 hect. ocupate de vatra satuluĭ, cu 61 case. Populaţiunea, compusă din Romînĭ şi Bulgarĭ, este de 57 familiĭ, saŭ 293 suflete, ocupîndu-se cu păstoritul şi agricultura.

Ghiuvenli, *sat,* în jud. Constanţa, pl. Mangalia, cătunul comuneĭ Cara-Omer, situat în partea V. a plăşeĭ şi cea N. a comuneĭ, la 10 kil. spre N. de reşedinţă, pe valea Ghiuvenli, între dealurile Ghiuvenli-Bair la N. şi Cara-Orman la S. Are o întindere de 517 hect., din care 49 hect. ocupate de vatra satuluĭ cu 87 case.

Populaţiunea, în maioritate compusă din Turcĭ şi Tătarĭ, este de 291 familiĭ, saŭ 776 suflete.

Ghiuvenli-Ceair, *vale*, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comunelor rurale Regep-Cuius, Para-Chioi şi Ghiuvegea. Este formată din alte două văĭ secundare: Cuiugiuc-Culac la E., ce se desface din părţile V. ale dealuluĭ Sînîr-Bair, şi alta, Calaigi-Ceair ce se desface din poalele N. ale dealuluĭ Aivalic-Bair; cea d'întîiŭ are o direcţiune generală de la S.-E. spre N.-V.; a doua are direcţia de la S. spre N. cu multe cotiturĭ; se unesc amîndouă lîngă satul Para-Chioi, trece printr'însul şi apoĭ ia numele de valea Ghiuvenli-Ceair; trec prin com. Ghiuvegea, în direcţie generală spre N.-V. şi după un drum de aproape 20 kil. merge de se deschide în balta Iortmac, la E., lîngă şoseaua judeţeană Ostrov-Cuzgun, în apropiere de deschiderea văeĭ Dermen-Ceair tot în balta Iortmac. Malurile sale sunt joase şi acoperite cu fîneţe, afară de locul aflător în pădurile Musaisi-Orman şi Duan-Chioi-Orman, unde valea sa are malurile înalte şi rîpoase. Este închisă între dealurile: Capuscioĭ-Bair, Macmora-Bair, Siran-Culac-Bair, Cara-Peretlic-Artasi la V.; Aivalic-Bair, la S.; Sînîr-Iol-Bair, Aslama-Sîrtî, Sînîr-Bair, Distrail-Bair şi Mezarlic-Bair, la E. Serveşte maĭ multor căĭ de comunicaţie: de la Regep-Cuius prin Calaigi, Parachioĭ la Ghiuvegea; un drum, ce pleacă din calea judeţeană Ostrov-Cuzgun, urmează valea Ghiuvenli-Bair şi Cuiugiuc-Culac spre a se duce la Azaclar şi de aci în Bulgaria.

Ghiveciul, *tîrlă*, jud. Brăila, la 3 kil. spre S.-V. de satul Osman, pe moşia Hoinari, înfiinţată la 1848 în locul vecheĭ cîrciumĭ de la Crucea-Cerbuluĭ. Vatra satuluĭ e de 8 hect. cu 14 case. Populaţia de 17 familiĭ, saŭ 85 suflete: 45 bărbaţĭ şi 37 femeĭ.

Vite sunt: 32 caĭ, 80 vite marĭ cornute, 90 oĭ şi 80 rîmătorĭ.

Ghiveciul, *vale*, jud. Prahova, pl. Podgoria, com. Hîrsa.

Ghivizlicul-Mare, *vale*, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rur. Cîlnia; se desface din poalele de V. ale dealuluĭ Coşlugea; se îndreaptă spre V., avînd o direcţiune generală de la E. la V., mergînd pe la poalele movileĭ Pîrjoaia, şi brăzdînd partea de N. a pl. şi cea de N.-V. a com.; după un curs de 2 kil. se deschide pe malul dobrogean al Dunăreĭ, la 1 kil. maĭ jos de deschiderea văeĭ Cîlnia în Dunăre; pe valea sa merge un drum comunal care duce de la Bugeac şi Galiţa la Pîrjoaia.

Ghizdarul, *cătun*, în valea Dealuluĭ-Dunăreĭ, pendinte de com. Stăneşti, pl. Marginea, jud. Vlaşca, proprietatea Stăneşti, a d-luĭ Emanoil Lahovari, situată pe muchea dealuluĭ Dunăreĭ cu acelaşĭ nume, departe de Giurgiu de 12 kil.

Acest căt. are 72 locuitorĭ împroprietărițĭ la 1864, cu 216 hect.

O şosea judeţeană duce de la Giurgiŭ la Toporul.

Are: o biserică, cu 1 preot şi 2 dascălĭ, zidită la 1882 şi ţinînd de parohia Stăneşti.

Prin jurul satuluĭ trec şoselele: Giurgiŭ, Alexandria şi Giurgiŭ-Piteşti.

Ghizdăreşti, *com. rur.*, în jud. Constanţa, pl. Hîrşova.

Este aşezată în partea de V. a jud., la 85 kil. spre N.-E. de oraşul Constanţa, reşedinţa judeţuluĭ, şi în partea de V. a pl., la 9 kil. spre S.-E. de oraşelul Hîrşova, reşedinţa pl. Comune învecinate cu dînsa, afară de Hîrşova, sunt: Topalul, la 10 kil. spre S.; Şiriul, la 11 kil., spre E.; Groapa-Ciobanuluĭ, la 8 kil., spre N.-V.; Sarai, la 14 kil., spre N.-E.

Forma hotaruluĭ este aceea a unuĭ patrulater neregulat, cu o lungime de 28 kil. Intinderea totală este de 5362 hect.

Se mărgineşte la N. cu com. urb. Hîrşova, de care se desparte prin valea Caimacli-Dere, şi cu com. rur. Groapa-Ciobanuluĭ; la E. cu com. Şiriul, de care se desparte prin dealurile Muslu şi Erchesec; la S., cu com. rur. Topalul, fiind separată prin dealul Olacul şi valea Chechirgea; iar la V., cu jud. Ialomiţa de care se desparte prin fluviul Dunărea.

Relieful soluluĭ este accidentat de dealurile: Muslu (123 m.), la N.-E.; Erche-Sec (189 m.), la S.-E. şi Olacul (124 m.), la S.; sunt acoperite în general cu fîneţe şi semănăturĭ.

Movile maĭ însemnate sunt: Cechirgea, (87 m.), la 3 kil. spre S.-E. de satul Ghizdăreşti şi Treĭ-Movilĭ (111 m.), la N., pe hotar; maĭ sunt altele, parte naturale, parte artificiale, acoperite cu verdeaţă.

Apele carĭ udă com. sunt: Dunărea la V., pe o întindere de 7 kil., formînd ostroavele: Atîrnaţi, 70 hect., la S.-V. şi Ghizdăreşti (50 hect.) la N.-V., carĭ aparţin comuneĭ, despărţind-o de jud. Ialomiţa; valea Cechirgea, pîrîŭ mic, o udă în partea de S.-E şi S. trecînd

prin satul Techilești (al com. Ghizdărești), pe o distanță de 6 kil., și vărsîndu-se în Dunăre în fața ostrovuluĭ Atîrnați. Văile sunt puțin numeroase, însă maĭ toate avînd malurĭ înalte și rîpoase. Valea Caimacli-Dere, la N., pe hotarul spre com. urb. Hîrșova, se deschide în Dunăre; valea Dalașma-Culac prin mijloc, Batacli-Dere la E., Tichilești la S.-E., toate trele daŭ în pîrîul Cechirgea, cea d'întîiŭ pe stînga, cele-l'alte pe dreapta.

Comuna se compune din două cătune: Ghizdărești, reședință, așezat în partea de N.-V. a comuneĭ, la poalele prelungirilor V. ale dealuluĭ Muslu, pe malul drept al Dunăreĭ, lîngă ostrovul Ghizdărești, la S. de deschiderea văeĭ Caimacli-Dere în Dunăre; Tichilești, în partea de S.-E. a comuneĭ, pe malul stîng al pîrîuluĭ Cechirgea, la locul unde se deschide într'însul valea Dalașma-Culac, în fața deschidereĭ văeĭ Tichilești, în pîrîul Cechirgea.

Suprafața comuneĭ este de 2897 hect., din carĭ 130 hect., ocupate de vetrele satelor cu 216 case; 667 hect. aparțin statuluĭ cu proprietariĭ și 2100 hect. sunt ale locuitorilor.

Populația este de 249 familiĭ, saŭ 1086 suflete: 577 bărbațĭ, 509 femeĭ; 613 necăsătorițĭ, 466 căsătorițĭ, 27 văduvĭ; 1086 cetățenĭ Romînĭ; 364 ortodoxĭ, 7 luteranĭ, 715 lipovenĭ; 575 agricultorĭ și meseriașĭ; 2 comercianțĭ. Contribuabilĭ sunt 238.

Sunt 252 plugarĭ carĭ aŭ: 100 plugurĭ, 125 care și căruțe și 21 grape de fier.

Vite sunt 5200 capete, din carĭ cea maĭ mare parte oĭ.

Comerciul e activ; se face prin gara Cernavodă la 42 kil. spre S.

Budgetul comuneĭ este de 4423 leĭ la veniturĭ și 2381 leĭ la cheltuelĭ.

Căĭ de comunicație sunt: pe Dunăre cu luntrele; calea județeană Medjidia-Hîrșova care trece prin comună; căĭ comunale la satele apropiate: Topalul, Ciobanul și Șiriul.

Biserică este una în căt. Tichilești, cu hramul Sf. Gheorghe, zidită și întreținută de loc., deservită de 1 preot, 2 cîntărețĭ și 2 paraclisierĭ; o casă de rugăciunĭ lipovenească.

Este o școală rurală mixtă, în căt. Ghizdărești, condusă de un învățător și 25 elevĭ, frecuentată de 19 băețĭ și 6 fete.

Ghizdărești, *sat,* în jud. Constanța, pl. Hîrșova, cătunul de reședință al comuneĭ Ghizdărești. Este situat în partea de V. a plășeĭ și cea de S.-V. a comuneĭ, pe malul drept al Dunăriĭ, lîngă ostrovul Ghizdărești, la S. de valea Caimacli-Dere, la poalele de V. ale dealuluĭ Muslu. Teritoriul săŭ se mărginește la N., cu com. urb. Hîrșova; la E., cu căt. Muslu al comuneĭ Șiriul; la S.-E. și S., cu cătunul Tichilești, iar la V. cu jud. Ialomița, despărțit prin Dunăre. Relieful soluluĭ e accidentat de prelungirile de V. ale dealuluĭ Muslu, (128 m.) care sunt acoperite cu fînețe și semănăturĭ.

Movile sunt puține, artificiale, între carĭ: Treĭ Movile (111 m.) la N.-E., pe hotar; Cechirgea (87 m.) la 3 kil. spre S.-E. de sat, acoperite cu verdeață.

Dunărea, la V., udă satul pe o distanță de 4 kil., formînd ostrovul Ghizdărești (50 hect.) acoperit cu pădure de sălciĭ. Văile sunt înalte și rîpoase; principale sunt: Caimacli-Dere, la N., pe hotar; Dalașma-Culac, adiacentă a pîrîuluĭ Cechirgea, la S. și S.-E. Intinderea totală e de 1717 hect., dintre carĭ 108 hect. ocupate de vatra și grădinile satuluĭ. Populațiunea satuluĭ este de 202 familiĭ, saŭ 736 suflete, carĭ se ocupă cu agricultura și pescuitul.

Ghizdărești, *sat,* în jud. Constanța, pl. Ialomița-Balta, pendinte de com. Frățileni. Este situat pe țărmul drept al rîuluĭ Ialomița, spre E. și lîngă satul de reședință. Pe partea de E. a acestuĭ sat trece calea ferată Făureĭ-Fetești.

Populațiunea este de 36 familiĭ Romînĭ și 2 familiĭ Țiganĭ.

Ghizdărești, *insulă,* pe Dunăre, în jud. Constanța, pl. Hîrșova, com. Ghizdărești. Este așezată puțin cam spre N.-V. de căt. Ghizdărești. Are o suprafață de 70 hect. și e acoperită numaĭ cu stufișurĭ de sălciĭ. Este nelocuită. In fața acesteĭ insule, și pe malul drept al Dunăreĭ, se deschide valea Ciamcli-Dere.

Ghizdăveața, *moșie,* în județul Buzăŭ, com. Vintileanca. Vezĭ Găgeni-d.-s.

Ghizdăvești, *com. rur.,* pl. Oltul-d.-j., jud. Romanați, formată din satele: Ghizdăvești (600 locuitorĭ), Ciunei și Lupănești (242 locuitorĭ). Face parte din satele înconjurate de Dunele de nisip mișcător. E așezată pe un teren șes și nisipos care are altitudine de 140 de m. d'asupra niveluluĭ măriĭ, la o depărtare de 18 kil. de Caracal și de 41 kil. de Corabia. Are o populație de 260 familiĭ, saŭ 842 suflete: 407 bărbațĭ și 435 femeĭ; 392 căsătorițĭ și 450 necăsătorițĭ. Știŭ carte 127 persoane.

Contribuabilĭ sunt 257.

Budgetul comuneĭ pe 1886—87 a fost de 2635 leĭ la veniturĭ și de 2560 leĭ la cheltuelĭ.

Stabilimente comerciale: 2. Are o școală primară, condusă de un învățător, frecuentată de 48 elevĭ (41 băețĭ și 7 fete), din 136 copiĭ (76 băețĭ și 61 fete) în vîrstă de școală.

Sunt 3 bisericĭ: Sf. Nicolae (1855), S-țiĭ Voevozĭ (1867) și Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ(1863) în Ciuneĭ, deservite de 3 preoțĭ și 6 cîntărețĭ. Spre N. de comună, pe locul Motea, se află Măgura-Corneĭ, cu un ocol de 7 stînjenĭ; e rotundă și cu vîrful trunchiat.

Ghizdăvețul, *vechĭe numire* a *cătunuluĭ* Găgeni-d.-s., jud. Buzăŭ, com. Vintileanca.

Ghizdita, *cătun,* al com. Mînzălești, jud. Buzăŭ, cu 60 locuitorĭ și 12 case.

Ghizdita, *cătun,* al com. Zîrnești-de-Cîlnăŭ, jud. Buzăŭ, cu 600 locuitorĭ și 142 case.

Ghizdita, *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Mînzălești. Incepe din Dealul de la Socet, udă partea de E. a cătunelor Ghizdita și Ichimești și se scurge în rîul Slănic, făcînd hotar despre com. Mănești.

Ghizdita, *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Zîrneștiĭ-de-Cîlnăŭ, începe din dealul Ghizdita, se unește cu Izvorul-Dealuluĭ și se scurge în rîul Cîlnăul.

Ghizditeĭ (Podul-), *deal,* în jud. Buzăŭ, com. Zîrnești-de-Cîlnăŭ, acoperit de numeroase viĭ, producînd vin alb.

Ghizoara, *vîrf de munte,* în jud. Argeș, pl. Loviștea.

Ghizul, *vîrf de munte,* în stînga rîuluĭ Argeșul, jud. Argeș, plaiul Loviștea; are o înălțime de 1632 m. d'asupra niveluluĭ măreĭ.

Ghizuniilor (Valea-), *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Grăjdana, comuna Bărbunceasca; se scurge în rîul Nișcovul.

Giamănul, *deal,* pe moșia Sărata, com. Movila-Ruptă, pl. Ștefănești, jud. Botoșani.

Giambașul, *cătun,* al com. Boziorul, jud. Buzăŭ; are 130 locuitorĭ și 30 case.

Giambracul, *braț al bălțeĭ* Greaca, jud. Ilfov, prin care această baltă se varsă în Dunăre.

Giangoiul, *gîrlă,* pe teritorul comuneĭ Berevoești-Pămînteni, pl. Nucșoara, jud. Muscel.

Giani, *tîrlă,* în jud. Brăila, pe muchea Baldovinești, com. Cotul-Lung, la $8^1/_2$ kil. spre S. de Cotul-Lung, situată pe un cap al mucheĭ.

Gibești, *sat,* în jud. Argeș, pl. Topologul, pendinte de com. rur. Alimănești-Ciofrîngeni; are 50 familiĭ și o biserică, cu hramul Intrarea-în-Biserică, cu un preot și un cîntăreț.

Gida, *deal,* în jud. Roman, com. Pîncești, pl. Siretul-d.-s., spre V. de satul Pîncești. Se maĭ numește și Bantășa.

Giera, *trup de moșie,* în jud. Teleorman, com. Poroschia, pl. Margineĭ.

Gighera, *com. rur.*, în jud. Dolj, pl. Balta, situată în partea de S., la 53 kil. de Craiova și la 11 kil. departe de reședința, Măceșul-d.-s., în amfiteatru, pe Dealul-Viilor.

Se mărginește la E. cu com. Zăvalul, la V. cu com. Nedeia, la N.-E. cu com. Gîngiova și la S. cu fluviul Dunărea.

Terenul com. este accidentat de dealul numit al-Viilor, care are o înălțime de 70 m.

Este udată de Dunărea la S., de Jiul la E. Jiul în timpurile ploioase se revarsă, formînd la S. com. o mulțime de bălțĭ, între care maĭ însemnată este Gighera, care se scurge tot în Jiŭ. Cînd apele se retrag, acel pămînt se acoperă cu fînețe naturale.

La E. de com. Gighera sunt izvoare de ape minerale numite Baracă, carĭ conțin fier, pucioasă și iod.

Acum 50 de anĭ, com. era situată maĭ la S., pe un pămînt nisipos numit Siliștea, dar din cauza nisipurilor s'a mutat puțin maĭ spre N. A fost cît-va timp unită cu com. Nedeia, în care își avea reședința. Azĭ coprinde un singur cătun numit Gighera.

Are o biserică, zidită la anul 1843, de Grigorie Bogoslav, terminată la 1849, cu hramul Sf. Grigorie, deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ; o școală mixtă, care funcționează de la anul 1870 întreținută de stat și de com., condusă de un învățător și care a fost frecuentată în 1892—93 de 57 băețĭ și 8 fete. In etate de școală sunt 80 băețĭ și 50 fete. Știŭ carte 110 bărbațĭ și 10 femeĭ.

Populația com. este de 1280 suflete: 666 bărbațĭ și 623 femeĭ.

După legea rurală din 1862 sunt 161 împămînteniți, iar după cea din 1879 sunt 10 însurățeĭ.

Case de locuit sunt 106; bordee, 137; parte de zid, parte de paiante.

Suprafaţa întreguluĭ teritoriŭ comunal este de 16 pogoane arabile. Moşia se numeşte Gîngiova, cu trupurile Comoşteni şi Gighera; are o suprafaţă de 1609 pogoane, cu un venit de 300000 leĭ; aparţine Aşezămintelor Brîncoveneştĭ.

Viile, de 70 pogoane, se găsesc pe pămînturile locuitorilor cărora aparţin.

Industriaşĭ sunt 10: 6 cojocarĭ şi 4 cizmarĭ.

Locuitoriĭ îşĭ desfac productele la şchela numită Copaniţa, în faţa insuleĭ Copaniţa din Dunăre.

Calea vecinală comunală spre Nedeia, trece prin centrul com. pe o lungime de 3500 m. Potecĭ sunt multe, dintre carĭ 4 maĭ principale: două spre N. la cîmp şi două spre Dunăre.

Sunt 5 cîrciumĭ.

Venitul com. pe exerciţiul 1893—94 a fost de 2617.32 leĭ, iar cheltuelile de 2375.16 leĭ.

In timpul războiuluĭ Romîno-Ruso-Turc, din 1877—78, se afla aci postat un escadron din regimentul 5 de călăraşĭ cu misiune de a observa terenul până la Zăvealul şi dreapta Jiuluĭ şi a ţine legătura spre Ostroveni, cu trupele din diviziunea a 4[a], pe malul stîng al acestuĭ rîŭ.

Gighera, *sat,* în jud. Dolj, pl. Balta, com. Gighera, grămadă, cu reşedinţa primărieĭ. Vezĭ com. Gighera.

Gilortul, *plasă,* situată în partea de S.-E. a jud. Gorj. Numirea i s'a dat de la rîul Gilortul care o străbate în toată lungimea sa.

Se mărgineşte: la N. cu pl. Amaradia; la S., cu jud. Dolj; iar la E. cu jud. Vîlcea.

Pămîntul plăşeĭ este cam ondulat şi împărţit prin cîte-va ridicăturĭ de dealurĭ, ca: Culmea-Jiuluĭ din stînga şi Dealul-Aninoaseĭ, interpuse între Jiul şi Gilortul; dealurile Negreştilor şi Andreeştilor, interpuse între Gilortul şi Amaradia; Dealul-Tîndăleştilor, interpus între Amaradia şi Piscoiul şi Dealul-Muereĭ, prelungire a Dealuluĭ-Muereĭ care vine din Amaradia şi Novaci.

Intre aceste dealurĭ sunt închise văile cu aceleaşĭ numirĭ şi carĭ daŭ scurgere rîurilor: Jiul, Gilortul, Amaradia şi Piscoiul, precum şi alte văĭ saŭ albiĭ maĭ puţin însemnate.

Plasa Gilortul are 18670 hect. pădure.

Terenul acesteĭ plăşĭ este, în ceea ce priveşte constituţiunea sa, foarte diferit. Aşa, în albia Gilortuluĭ, pămîntul este mult maĭ productiv, pe cînd în partea despre dealurĭ, pămîntul argilos predomină, şi ast-fel este maĭ puţin propriŭ cultureĭ; se cultivă cu toate acestea tot felul de cereale, pomiĭ roditorĭ, pruniĭ şi viea.

Şoselele din această plasă sunt următoarele:

Şoseaua judeţeană T.-Jiul-Spahiĭ, care intră în această plasă la cătunul Rogojeni şi trece prin următoarele localităţĭ: Boia, Socul, Bărbăteşti, Petreşti-d.-j., pe lîngă Pluşcul, pe la Turburea-d.-j., Şipotul, Spahiĭ, de unde intră în jud. Dolj prin Ţînţăreni la Filiaşi.

Şosele vecinale sunt:

1. Şoseaua vecinală care vine din Dolj şi intră în această plasă la Căpreni-d.-j., trecînd prin următoarele localitaţĭ: Columbeni, Pegeni, Hurezani-d.-s., Vladimirul, Andreeşti, de unde merge şi dă în şoseaua judeţeană T.-Jiul-Spahiĭ-Dolj.

2. Şoseaua vecinală care pleacă din Hurezani-d.-s. şi trece prin Busuioci, Colţeşti, Tîndăleşti, Logreşti-Birnici, Logreşti-Moşneni, de unde apoĭ intră în plasa Amaradia.

3. Acea care pleacă din Hurezani-d.-s. şi trece prin Negreni, Licuriciul, de unde apoĭ intră în pl. Amaradia.

Şosele comunale sunt:

1. Şoseaua comunală care pleacă din comuna Valea-luĭ-Cîine, trece prin căt. Boia şi se termină la com. Şipotul.

2. Şoseaua comunală care pleacă din comună Valea-luĭ-Cîine, trece prin Groşerea, Cornişeni, Aninoasa, Bibeşti şi se termină la Săuleşti.

3. Acea care pleacă din comuna Andreeşti şi trece prin Musculeşti, unde se desparte în două ramurĭ: una merge spre Vladimir, alta trece prin Rogojina, Vierşani, Jupîneşti, Pîrîul, de unde intră în plasa Amaradia.

4. Şoseaua comunală Hurezani-d.j., care trece prin Cordeşti, Băceşti, de unde intră în jud. Dolj.

5. Şoseaua dintre Obîrşia şi Rădineşti.

6. Acea care pleacă din comuna Colţeşti şi trece prin Gîlceşti, Scrada, de unde intră în plasa Amaradia.

7. Şoseaua comunală între Logreşti-Moşneni şi Saca.

In această plasă este o judecătorie de ocol cu reşedinţa în com. Săuleşti.

Plasa are 34 de comune şi anume: Pîrîul-Boia, Jupîneşti, Vierşani, Bărbăteşti, Rogojina, Vladimirul, Petreşti-d.-j., Musculeşti, Săuleşti, Bibeşti, Andreeşti, Aninoasa, Groşerea, Turburea, Şipotul, Valea-luĭ-Cîine, Licuriciul, Frumuşei, Negreni, Scrada, Tîndăleşti, Colţeşti, Logreşti-Birnici, Logreşti-Moşneni, Saca, Piscoiul, Obîrşia, Rădineşti, Hurezani-d.-j., Cor-

deşti, Băceşti, Busuioci, Hurezani-d.-s., Pegeni.

Numărul locuitorilor este de 7150 familiĭ, saŭ 30959 suflete, din carĭ 6205 contribuabilĭ.

Numărul şcolilor din această plasă este de 20, frecuentate de 830 copiĭ.

Gilortul, *staţie de dr.-d.-f.,* jud. Dolj, plasa Amaradia, comuna Poiana, pe linia Filiaşi-T.-Jiul, pusă în circulaţie la 16 Ianuarie 1888. Se află între staţiile Filiaşi (11.9 kil.) şi Bibeşti (14 kil.). Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ: 131.96 m. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 21294 leĭ, 44 banĭ.

Gilortul, *rîŭ,* izvoreşte din coastele Parînguluĭ numite Iesiul, Mohorul şi Setea, jud. Gorj. La sorginte e format din două braţe principale: cel din dreapta numit Groapa, iar cel din stînga Romanul, carĭ se împreună în capul munteluĭ Pleşoaia. Are o direcţie de la N. la S., iar în dreptul munteluĭ Cerbul, ia direcţia N.-E. De aci se îndreaptă spre S. şi trece prin cătunele: Novaci-Romînĭ şi Novaci-Străinĭ unde primeşte pîrîul Gilorţelul-de-Est, torenţiĭ: Rîma, Scariţa, Strungaşiul şi Măceşiul; trece pe la E. de Ghebani, prin comuna Pociovaliştea, unde se uneşte cu pîrîul Gilorţelul-de-Vest, ce trece prin cătunul Hirişeşti al com. Novaci; ajunge la com. Bălceşti, unde primeşte pîrîul Galbenul (Baia-de-Fier); de aci se îndreaptă spre S.-V. în com. Bengeşti, unde primeşte pe dreapta apa Ciocădia.

Lărgimea luĭ la Novaci este de 25 m., la Pociovaliştea de 27, şi la Bengeşti de 30 m.

Albia rîuluĭ este limitată la E. de culmea Corneşiul, care se separă maĭ la S. în Cerbul, a căruĭ continuare se numeşte Măgura, în apropiere de Novaci şi formează Plaiul-Mare şi Plăeţul. La V. e limitată de culmea Redeiuluĭ, Pietrele-Şipotuluĭ, plaiul Vermighia, culmea Prescuricea, Culmea-luĭ-Drăgan, care se termină la Hirişeşti de unde începe plaiul Ghebani.

Gilortul după ce maĭ primeşte rîuleţele: Cîlnicul, pe stînga, Blahniţa şi Socul pe dreapta şi alte pîraie din plasa Gilortul şi după ce udă comunele: Bîrzeiul-de-Gilort, Ştefăneşti, Petreşti-d.-s., Cărbuneşti, Bărbăteşti, Vierşani, Rogojina, Bibeşti, Musculeşti, Andreeşti, Aninoasa, Turburea, trece pe la E. comuneĭ Groşerea, urmează direcţiunea spre S. printre comuna Valea-luĭ-Cîine şi Şipotul şi, la căt. Capul-Dealuluĭ al com. Brăneşti, schimbă direcţia spre S.-V. şi formează hotarul între judeţele Dolj şi Gorj, intră în jud. Dolj şi udă în acest judeţ comunele Poiana, Floreşti şi Ţînţăreni.

Udă com. Poiana prin partea de V., cu direcţia de la N.-S., despărţind-o de com. Brăneşti (Gorj). Primeşte pe stînga, în această com. rîul Cocorova, încărcat pe dreapta cu pîraele Lainicul şi Bulbuceni.

Are un vad peste dînsul în dreptul gîrleĭ Cocorova şi 2 podurĭ stătătoare, unul între Cocorova şi Bulbuceni şi altul între satele Poiana-d-s. şi Poiana-d.-j.

La eşirea sa din com. Poiana, pătrunde pe teritoriul com. Floreşti, pe care o udă în partea de V., cu direcţia N.-S., şi pe care o desparte de com. Brăneşti şi Ioneşti (Gorj); se încarcă din această com. cu gîrla Arpadia, care se varsă în apropiere de Balta-Eduluĭ şi Valea-Lungă, care seacă vara şi care se varsă la Balta-cu-Peşte. Peste Gilortul este în com. Floreşti un vad la V. şi un pod, la punctul numit Moara-luĭ-Bălcescu.

La S. de com. Bengeşti, pintenul unuĭ platoŭ separă apele Blahniţeĭ, de ale Ciocădieĭ şi ale Gilortuluĭ.

Acest platoŭ poartă numele de Cîmpul-Mare, care are o suprafaţă de aproape 60 kil. pătraţĭ, şi servă ca loc de păşiune.

Mijloacele de trecere peste Gilort sunt în jud. Gorj:

In regiunea dealurilor, podurĭ de lemn la: Novaci, Bălceşti, Albeni şi Bengeşti.

In pl. Amaradia la: Petreşti-d.-s., pe şoseaua judeţeană Tîrgul-Jiul — Filiaşi, pod de lemn.

In pl. Gilort, un pod de lemn la Bărbăteşti, punînd în comunicaţie şoseaua judeţeană ce urmează malul drept cu şoseaua vecinală ce urmează pe malul stîng la Musculeşti-Jupîneşti. Un alt pod la Musculeşti. Un al 3-lea la Andreeşti, şi în fine cel de al 4-lea la Turburea, toate de lemn.

Maĭ găsim podurĭ la: căt. Pîrîul, al com. Valea-luĭ-Cîine şi com. Groşerea; între com. Valea-luĭ-Cîine şi com. Şipotul. In fine maĭ are un pod sistematic al şoseleĭ naţionale Filiaşi-Pietroşani la cătunul Capul-Dealuluĭ.

Peste tot 12 podurĭ de lemn.

Afară de aceste podurĭ maĭ găsim peste Gilort şi 2 podurĭ ale linieĭ ferate Filiaşi-T.-Jiul, unul la Petreşti-d.-s., iar cel de al doilea între căt. Socul şi com. Bărbăteşti.

Aceste podurĭ sunt de fier.

Gilortul, *deal,* în jud. Gorj, pl. Gilortuluĭ; pleacă din partea de E. a com. Jupăneşti, urmînd o direcţiune de la N. spre S., până

se termină la căt. Andreeşti fiind retezat de pîrîul Deşiul.
Această culme se maĭ numeşte şi Dealul-Frasinuluĭ cînd ajunge în partea de S. a com. Vladimirul; este acoperită cu pădure, vie, livezĭ de prunĭ, fîneţe şi izlaz.

Gilortul, *vale*, în jud. Dolj şi Gorj, prin care curge rîul Gilortul.

Gilorţelul-de-Apus, *pîrîŭ*, în jud. Gorj, plaiul Novaci, izvoreşte din muntele Rădăul, prin 2 braţe, din care cel din stînga se numeşte Dobrana, iar cel din dreapta Gilorţelul. Se împreună la N. de căt. Hirişeşti. Se varsă în Gilortul chiar în com. Pociovaliştea.

Gilorţelul-de-Răsărit, *pîrîŭ*, în jud. Gorj, plaiul Novaci, izvoreşte din muntele Tolanul şi Cerbul, curge prin mijlocul căt. Novaci-Străini, unde se varsă în Gilortul. Malul drept se numeşte Plăeţul, iar cel stîng, culmea Cernădieĭ.

Gimbăşeanca, *pădure*, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, pe teritoriul com. Cosîmbeşti. Se află pe ţărmul drept al rîuluĭ Ialomiţa şi formează cu pădurea Cosîmbeşti un trup de 120 hect. cu esenţe de: stejarĭ, plopĭ, ulmĭ şi sălciĭ.

Gimbăşeani, *sat*, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa Balta, pendinte de com. Cosîmbeşti. Este situat sub coasta Bărăganuluĭ, pe ţărmul drept al rîuluĭ Ialomiţa, spre E. şi în apropiere de satul Cosîmbeşti. Spre V., în apropiere de Gimbăşeani, era satul Cerchezeni, contopit acum cu Gimbăşeani.
Populaţiunea satuluĭ este de 180 familiĭ.
Are o şcoală mixtă, condusă de un învăţător retribuit de com.; o biserică, deservită de un preot şi 2 dascălĭ.
Vite sunt: 332 caĭ, 440 boĭ, 1500 oĭ, 2 bivolĭ şi 125 porcĭ.

Gimineaua, *lac*, în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, pe teritoriul com. Rasa.

Gimineaua, saŭ **Valea-Ursuluĭ**, *gîrlă*, izvoreşte din hotarul com. Ciumagi, pl. Cerna-d.-s., jud. Vîlcea; se împreună cu gîrla Lovişteanca şi se varsă în rîul Cerna

Gimineaua, *vale*, în jud. Vîlcea, pl. Cerna-d.-j., com. Zăvoeni.

Giminelele, două *movile*, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, spre V. de satul Făcăeni.

Giminelelor (Muchea-), *culme* a coasteĭ Bărăganuluĭ, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, pe teritoriul comuneĭ Borduşeani.

Giminelelor (Valea-), *vale* a coasteĭ Bărăganuluĭ, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, com. Borduşeani.

Gindăoanul, *deal*, în jud. Neamţu, com. Crăcăoani, pl. Piatra-Muntele, situat între satul cu acelaşĭ nume şi satul Bălţăteşti; prezintă în formaţiunea pămînturilor sale straturĭ salifere ce es la suprafaţă.

Gindăoanul, *pîrîŭ*, în judeţul Neamţu, pl. Piatra-Muntele, com. Crăcăoani. Izvoreşte din dealul cu acelaşĭ nume (ramura Crăcăoanilor), curge în direcţiune N. prin satul Ghindăoani, până la vărsarea sa, pe partea dreaptă a pîrîuluĭ Văraticul.

Ginerica, *sat*, cu 50 familiĭ, jud. Argeş, pl. Topologul; face parte din com. rur. Milcoiul-Izbăseşti; are o biserică cu hramul Adormirea, cu un preot şi un cîntăreţ.

Gingărăşoaia, *tîrlă*, în jud. Brăila, com. Gropeni, la căpătîiul de N. al privaluluĭ cu acelaşĭ nume, de unde pleacă privalele Arimăneasa şi Babalîcul.

Gingărăşoaia, *iezer*, jud Brăila, la 1/2 kil. spre N.-E. tîrleĭ Gingărăşoaia; comunică la S. cu privalul Gingarăşoaia.

Gingărăşoaia, *prival*, jud. Brăila, începînd din Vîlciŭ, maĭ sus de Arimineasa. Are forma unuĭ semicerc şi se varsă în Arimineasa, aproape de Dimuleasa.

Gioagla, *vale*, în jud. Buzăŭ, com. Zilişteanca, începînd din moşiile: Sărindăreanca, Soreasca, Slobozia şi Zilişteanca. E acoperită cu semănăturĭ.

Giobeşti, *sat*, jud. Argeş, pl. Oltul; face parte din com. rur. Urşi.

Giodeşti, *deal*, la V. comuneĭ Suteşti, pl. Oltul-d.-j., judeţul Vîlcea.

Gionca, *vălcea*, jud. Teleorman, începe din spre cătunul Şipotele, trece prin mijlocul moşieĭ Bogdana şi se termină lîngă satul Bogdana, la heleşteul format acolo din apa Urluiuluĭ.

Gionca saŭ **Ghioneşti**, *tîrlă*, jud. Brăila, situată la N.-V. la 4 kil. de satul Batogul, de care depinde. Este înfiinţată de familia locuitoruluĭ Ghionea. Vatra tîrleĭ e de 3 hect. Populaţia de 24 suflete.

Vite marĭ cornute 21, caĭ 10, oĭ 36 şi rîmătorĭ 4.

Giorca, *pîrîŭ,* jud. Gorj, pl. Novaci, curge de la E. comuneĭ Negoeşti, din pl Amaradia, din dealul Obîrşia şi se varsă în Cîlnic, la cătunul Călugăreasa, al comuneĭ Negoeşti.

Giorcotinul, *vale,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Argetoaia.

Gioreşti. Vezĭ Pioreşti, *sat,* jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Goieşti.

Giormanele, *sat,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-j., com. Adunaţi-de-Giormane. Are 596 suflete: 370 bărbaţĭ şi 226 femeĭ. Locuesc în 35 case şi 75 bordee. Casele sunt de zid, iar bordeele de gard lipit cu nuele. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Bratovoeşti, ce este la 1560 m. depărtare. In anul şcolar 1892—93 aŭ frecuentat şcoala 10 băeţĭ. Cu vîrsta de şcoală sunt 38 copiĭ. Ştiŭ carte 32 loc. In sat este o biserică fondată în anul 1860 de C. Poenaru. Este de zid, serbează hramul la Sf. Niculae şi are un preot şi un cîntăreţ.

Giormanele, *moşie* particulară, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-j., com. Adunaţi-de Giormane.

Giormanuluĭ (Bălţile-), *bălţĭ,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-j., com. Adunaţi-de-Giormane, ce comunică între ele printr'un mic pîrîŭ numit Pîrîul-Morilor, ce se scurge în rîul Jiul. Suprafaţa fie-căreĭ bălţĭ este cam de 50 pog., iar adîncimea variază între 4—5 m. Din aceste bălţĭ se scoate anual până la 5000 kgr. peşte.

Giormăneasa, *moşie,* pendinte de com. Berteşti-d.-j., jud. Brăila, proprietatea statuluĭ, ocupînd maĭ toată partea N. a com. Suprafaţa e de 300 hect., aducînd un venit de 13000 leĭ.

Giorocelul, *sat,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-j., com. Murta. Are 497 suflete: 259 bărbaţĭ şi 258 femeĭ. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Murta.

Giorocelul, *moşie* particulară, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-j., com. Murta, satul Giorocelul; aparţine sătenilor.

Giorocelul, *pîrîŭ,* jud Dolj, pl. Jiul-d.-j., com. Murta; se varsă în balta Brebenilor.

Giorocul, *gîrlă,* în jud. Teleorman, com. Ghimpeţeni, pl. Teleormanuluĭ. Această apă, care pare a fi stătătoare, îşĭ ia naştere din izvoarele ce curg din dealurile carĭ înconjoară com. Ghimpeţeni. Giorocul se varsă într'un alt pîrîŭ, Dorofteiul, care vine din jud. Olt şi care se varsă în rîul Vedea, aproape de com. Văleni.

Giorocul-Mare, *com. rur.,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-j., la 22 kil. de reşedinţa plăşeĭ, şi la 27 kil. de Craiova.

E situată pe loc şes şi pe o vale numită Valea-Giorocululuĭ, pe care curge pîrîul cu acelaşĭ nume.

Se învecineşte la N. cu com. Leul, din jud. Romanaţi; la S.-E, cu com. Cacaleţi, din jud. Romanaţi; la V., cu com. Adunaţi-de-Giormane, şi la E., cu com. Cacaleţi.

Terenul com. este şes şi pe alocurea băltos.

Este udată de pîrîul Giorocul-Mare, care izvoreşte din jud. Romanaţi, com. Cacaleţi, curge de la E. la V. prin această com., şi la căt. Bratovoeşti, trece prin nişte locurĭ mlăştinoase, de unde se varsă în Jiŭ.

Sunt 2 podurĭ: unul la moara Limpa, şi unul la moara Logofătul Dincă; 9 morĭ: Bustoiana, Limpa, Căpităneasa, Bîrloaica, Teodoreasca, Epureasca, Rusăneasca, Logofătul Dincă şi Găneasca.

La anul 1874, cuprindea căt. Adunaţi-de-Giormane. Azĭ com. se compune din 2 căt.: Puţurile şi Giorocul-Mare; cătunul de reşedinţă este Puţurile; înainte era Giorocul Mare.

In com. sunt 4 biserici: 2 în căt. Puţurile, fundate una la 1864; alta, la 1868, de locuitorĭ; cele-l'alte două fondate la aniĭ 1869 şi 1853. Sunt deservite de 2 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ.

Populaţia com. este de 1803 locuitorĭ.

Case sunt 15 în Giorocul-Mare şi 212 în Puţurĭ. Sunt de zid; 18 aŭ grădinĭ.

Suprafaţa teritoriuluĭ comuneĭ este de 3043 pog., din carĭ 3000 pog. pămînt arabil şi 43 pog. viĭ.

Moşia se numeşte Giorocul-Mare şi aparţine locuitorilor; aparţinea înainte atît locuitorilor cît şi statuluĭ. Venitul întregeĭ moşiĭ este de 30000 leĭ. Cea maĭ mare parte din locuitorĭ sunt moşnenĭ.

Viile aparţin locuitorilor, avînd o suprafaţă de 43 pog.; produc vin roşu.

In Puţurile sunt 4 tîmplarĭ şi în Giorocul-Mare, 2.

Prin com. trece calea naturală Craiova-Bechet. O potecă uneşte Puţurile cu Giorocul-Mare.

Cîrciumĭ sunt 2 în Puţurĭ şi 2 în Giorocul-Mare.

Un drum vechiŭ, numit Drumul-Boeruluĭ, duce la comuna Leul.

Contribuabilĭ sunt 339.

Budgetul com. pe anul 1893—94 a fost de 3137.53 leĭ la veniturĭ şi de 2786.88 leĭ la cheltuelĭ.

Vite: 214 vite marĭ cornute, 408 oĭ, 75 porcĭ şi 8 caĭ.

Giorocul-Mare, *sat*, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-j., com. Giorocul-Mare. Are 605 suflete: 305 bărbaţĭ şi 300 femeĭ. Locuesc în 15 case şi 131 bordee. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Puţurile, ce este la 6 kil. depărtare. Ştiŭ carte 47 locuitorĭ. In sat sunt 2 bisericĭ, fondate între aniĭ 1864—1868, cu 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

In Giorocul sunt: 2 tîmplarĭ; 3 cîrciumĭ.

Giorocul-Mare, *moşie* particulară, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-j., com. Giorocul-Mare.

Giorocul-Mare, *pîrîŭ*, vine din jud. Romanaţi, com. Cacaleţi, de unde izvoreşte, pătrunde pe teritoriul com. Giorocul-Mare, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-j., com. Adunaţi-de-Giormane, unde pune în mişcare 3 morĭ de apă şi se varsă pe malul stîng al rîuluĭ Jiul (com. Adunaţi de Giormane). Se numeşte şi Pîrîul-Morilor.

Giorocul-Mare, *vale*, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-j., com. Giorocul-Mare pe care este aşezată com. Are pe dînsa 9 morĭ: Limpa, Teodoseasca, Bîrloaica, Epureasca, Căpităneasa, Rusăneasca, Bustoina, Logofătul-Dincă şi Găneasca. Pe această vale curge pîrîul Giorocul-Mare.

Giorzeşti, *vechea numire* a *satuluĭ* Condrăcheşti, jud Tecuciŭ.

Gioseni, *com. rur.*, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., situată d'a stînga Siretuluĭ. Este compusă din 5 cătune: Gioseni, reşedinţa, Oteşti saŭ Galeri, Bîzga, Horgeşti şi Răcea.

In Statistica din 1874 se vede încă un sat cu numele de Sohodolo. In această comună se găsesc 2 silişte, ale satelor Răcea şi Gioseni, care aŭ fost mutate din cauza surpăturilor făcute de Siret prin desele sale revărsărĭ: Lilieci zişĭ şi aĭ Ţigănimeĭ şi locul numit Movila, unde se văd urme de case săteştĭ precum şi morminte din un cimitir catolic. Moşia a fost a paharniculuĭ Sandu Sturdza.

Teritoriul comunal se mărgineşte la N. cu comunele Tămaşi şi Mileşti, la S. cu com. Răcătăul, la E. cu comunele Năneşti şi Petreşti şi la V. cu comunele Cleja şi Faraoani, de care se desparte prin rîul Siret.

Această comună se găseşte în regiunea şesuluĭ Siretuluĭ şi este scăldată la marginea vestică de acest rîŭ; iar în cea estică este ondulată de dealurile Răcea şi Clopoţeĭ.

In satul Gioseni s'a născut Gheorghe Tomşa, care a domnit în Moldova în aniĭ 1563—1564.

Are 2 şcolĭ mixte: una în satul Gioseni care funcţionează din 1866 şi alta în Horgeşti, înfiinţată în 1890. Amîndouă şcoalele sînt întreţinute de stat, cu localurĭ bune, construite de particularĭ şi cedate comuneĭ pe timp nehotărît; cel din Gioseni e din birne şi cel din Horgeşti, de cărămidă. Ambele şcoale aŭ cîte 10 prăjinĭ pămînt în vatra satuluĭ, şi aŭ fost frecuentate în 1891, de 50 copiĭ din întreagă comună.

Sunt 4 bisericĭ: cîte una ortodoxă şi una catolică în satele Gioseni şi Horgeşti, deservite de 3 preoţĭ ortodoxĭ.

Case de locuit sunt 643; cîrciumĭ, 8.

Populaţiunea este de 648 familiĭ, saŭ 2636 suflete: 878 Romînĭ, 1727 Ungurĭ, 30 Evreĭ şi 1 Armean, toţĭ de protecţiunea romînă; 1998 agricultorĭ, 13 meseriaşĭ, 8 comercianţĭ, 3 profesiunĭ libere, 80 muncitorĭ şi 34 servitorĭ.

Ştiŭ carte 97 bărbaţĭ şi 19 femeĭ.

Contribuabilĭ sunt 572.

După legea rurală din 1864, s'aŭ împroprietărit 366 locuitorĭ cu 1194 fălcĭ pămînt în ţarină.

Teritoriul comuneĭ e de 6052 hectare.

Proprietarĭ marĭ sunt: fiica defunctuluĭ economist şi fost ministru, Ion Strat, Alisa D. Lecca, născută Strat, cu o moşie de 1979 hect., ce'ĭ dă aproximativ un venit anual de 23700 leĭ; Profira Strat, are o moşie de 2463 hect., din care 1818,25 hect. pămînt arabil cu un venit anual de 37150 leĭ şi Ioan Gh. Lecca, care stăpîneşte 1357 hect. cu un venit de 27680 leĭ.

Pădurile ocupă o întindere aproximativă de 28 hect. (Gioseni şi Horgeşti) şi aparţin familieĭ Strat.

Se găseşte o moară cu aburĭ; 2 morĭ de apă; o fabrică de spirt şi o velniţă părăsită.

Viile sunt pe o întindere de 126 hect., care în 1890 aŭ dat 27 hectol. vin negru şi 3753 hectol. vin alb. După controalele divizieĭ filoxerice (1891), viea lucrătoare are 126 hect., cea nelucrătoare 1 hect. In comună s'a maĭ făcut 2 hectol. ţuică de prune şi 5 hectol. rachiŭ de tescovină şi de drojdiĭ.

Vite sunt: 251 caĭ, 1405 vite marĭ cornute, 535 porcĭ, 47 capre şi 1908 oĭ.

Budgetul comuneĭ, pe exercițiul 1891—92, are la veniturĭ leĭ 9018, banĭ 83 și la cheltuelĭ leĭ 5973, banĭ 69.

Comuna este străbătută de căĭ comunale, care unesc satele între ele; calea vecinală Tămași-Petrești, trece prin Horgești.

Distanțele: la Bacăŭ, capitala districtuluĭ, 18 kil.; la Petrești, 14 kil.; la com. Faraoani, 7 kil.; la com. Cleja, 11 kil.; la com. Răcătăul, 6 kil.; la com. Tămași, 7 kil.

Gioseni, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., reședința com. cu același nume, situat pe malul stîng al Siretuluĭ, maĭ jos de confluența acestuĭ rîŭ cu rîul Bistrița. Are o școală mixtă; 2 bisericĭ: una ortodoxă, fondată în anul 1841 de defunctul Alexandru Sturdza, și o alta catolică, clădită de locuitorĭ în 1864.

Sunt 4 cîrciumĭ; o fabrică de spirt; o velniță.

In apropiere de sat se află locul numit Liliecii și altul numit Movila.

Gioseni, *sat,* jud. Suceava. Vezĭ Ortoaia.

Gioseni, *sat,* jud. Suceava. Vezĭ Dolhești-Micĭ.

Gioseni, *mahala,* din orașul Tîrgul-Ocna pl. Trotușul, jud. Bacăŭ, la N.-E. de centru, pe partea stîngă a Trotușuluĭ. Mahalaua e împățită în 2: Gioseni-d.-s., Gioseni-d.-j. Are o biserică ortodoxă cu hramul Sf. Ioan, clădită la 1820 de Anastasie și Panait Tisescu, Eromonahul Calinic și de Ioan Iurașcu, și întreținută de comună.

In această mahala sunt: 320 familiĭ Romîneștĭ, 130 Izraelite, 110 Ungureștĭ, 7 Italiene și una Turcă.

Gioseni, *moșie,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., de pe teritoriul com. Gioseni.

Gioseni, *pădure* foioasă, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., com. Gioseni, supusă regimuluĭ silvic, cu o întindere de 1100 hect.; proprietar: Alisa Lecca.

Giosetul, Alăngele și Muchea, *pădurĭ particulare,* supuse regimuluĭ silvic, pendinte de com. Bîrlogul, pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Girinca, *pîrîŭ,* izvorește din partea S. a dealuluĭ Moinești, com. Rădiul-Mitropolieĭ, pl. Copoul, jud. Iași; curge prin valea cu aceeașĭ numire; se întinde spre S.-E. până ce dă în Pîrîul-Zahorneĭ, la iazul Horlești, com. Tăutești.

Girinca, *vălcea.* Vezĭ Zahorna, vale, com. Tăutești, pl. Copoul, jud. Iași.

Girovul, *com. rur.,* cuprinsă de-a-lungul văeĭ Cracăuluĭ, în partea despre E. a plășeĭ Piatra-Muntele, jud. Neamțu. Se mărginește la E. cu com. Șerbești, Dochia și o mică parte din com. Mărgineni; spre V. cu com. Căciulești, o parte din Gîrcina și Doamna, la N. cu com. Căciulești.

Este formată din satele: Girovul, Conțești, Botești, Doina, Dănești, Balma și Jidești, cu o populație de 480 familiĭ, saŭ 1903 suflete: 929 bărbațĭ, 976 femeĭ; 944 necăsătorițĭ, 824 căsătorițĭ, 130 văduvĭ, 5 divorțațĭ.

Sunt 25 străinĭ.

Știŭ carte 183 persoane. Locuesc în 495 case.

Dintre locuitoriĭ împroprietărițĭ în 1864, sunt astăzĭ: 101 carĭ trăesc stăpînindu-șĭ singurĭ locurile lor; 137 ca urmașĭ; 1 loc părăsit și ocupat de către comună.

Dintre locuitoriĭ împroprietărițĭ în 1878, sunt astăzĭ: 34 carĭ îșĭ stăpînesc singurĭ locurile lor; 40 ca urmașĭ; 20 de locurĭ aŭ fost părăsite de către ceĭ împroprietărițĭ și ocupate de către alțiĭ.

Agricultura se face pe o întindere de 2204 hect.

Imașul (suhatul) are o întindere de 72 hect., și nutrește un număr de 2707 capete de vite.

In această comună se află 4 bisericĭ, deservite de 3 preoțĭ și 5 dascălĭ, plătițĭ din fondurile comunale cu 700 leĭ.

Venitul fonciar al pămînturilor bisericeștĭ se urcă la suma de 1929 leĭ anual.

Sunt 2 școlĭ, una de gradul I și alta de gradul al II-lea; 7 morĭ de apă cu 12 pietre; 6 stolerĭ; 6 fierarĭ; 5 cîrciumĭ.

Budgetul comuneĭ e de 4026 leĭ, 60 banĭ la veniturĭ, și 3510 leĭ, 63 banĭ la cheltuelĭ.

Comunicația cu satele vecine se face prin șoseaua județeană Piatra-Bozieni-Roman, care între kil. 8—9 se întretae cu șoseaua Dobreni-Roznov-Moinești; prin șoseaua Girovul-Șerbești-Tupilați, care începe din dreptul kil. 11 al șoseleĭ Piatra-Bozieni, precum și prin o mulțime de alte drumurĭ naturale care leagă diversele localitățĭ limitrofe între dînsele.

Girovul, *sat,* în com. Girovul, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu, situat pe valea pîrîuluĭ Cracăul și a pîrîiașuluĭ Valea-Mare (Dubărca), 10 kil. 200 m. departe de orașul Piatra, în dreapta șoseleĭ Piatra-Bozieni-Roman, care îl desparte de satul Conțești. Are o populațiune de 168 familiĭ, saŭ 586 suflete: 282 băr-

baţĭ, 304 femeĭ; 279 necăsătoriţĭ, 260 căsătoriţĭ, 47 văduve.

Ştiŭ carte 63 persoane. Locuesc în 156 case.

In acest sat a fost reşedinţa sub-prefectureĭ plaiuluĭ Piatra.

Are o biserică; o şcoală frecuentată de 64 elevĭ; 2 ferăriĭ; o moară de apă.

Giţioana (Vîrful-), *deal,* în județul Neamţu, pl. Bistriţa, com. Măstacănul, acoperit cu fînaţ.

Giubega, *com. rur.,* şi *sat,* jud. Dolj, situată în partea de N. a pl. Băileşti, la 45 kil. de Craiova şi la 13 kil. de reşedinţa plăşeĭ, comuna Băileşti.

E situată pe şesul Giubega.

Se învecineşte la N. cu Sălcuţa; la S., cu Galiciuica; la V., cu com. Rudari şi la E., cu Intorsura şi Perişorul.

Terenul comuneĭ este şes; pe el se găsesc cîte-va micĭ ondulaţiunĭ cu o înălţime de 1—2 metri.

Comuna Giubega a fost unită la 1876 cu com. Galiciuica. Azĭ este comună deosebită compusă dintr'un singur cătun, numit Giubega. Făcea parte până la 1892 din pl. Cîmpul.

In comună se află o biserică, fondată la anul 1881, terminată la 1883 de către locuitorĭ. Biserica este de zid, cu hramul Sf. Nicolae şi Sf. Paraschiva; e deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ.

Populaţia comuneĭ este de 1725 suflete: 903 bărbaţĭ şi 822 femeĭ.

După legea rurală din 1864 sunt 2 improprietărițĭ; iar după cea din 1879 sunt 171 însurăţeĭ.

Suprafaţa întreguluĭ teritoriŭ comunal este de 3500 pogoane pămînt arabil.

Moşia de pe teritoriul comunal este de 3500 pogoane, afară de fîneaţă şi pădurĭ. Venitul săŭ este de 70000 leĭ şi aparţine locuitorilor. Toţĭ locuitoriĭ comuneĭ sunt moşnenĭ.

Viile aŭ o întindere de 305 pogoane, şi se găsesc pe moşia locuitorilor căror a aparţin.

Locuitoriĭ transportă producțele cu carele şi căruţele pe calea judeţeană Craiova-Calafat, care are o lungime în comună de 3 kil.

In comună sunt: 5 cîrciumĭ; 8 băcăniĭ, 5 meseriaşĭ. Contribuabilĭ sunt 302.

Budgetul comuneĭ pe exerciţiul 1893 – 94 a fost de 2922,50 leĭ la veniturĭ şi de 2071,03 leĭ la cheltuelĭ.

Vite cornute 119, oĭ 117, caĭ 12.

Giubega, *moşie* particulară, jud. Dolj, pl. Băileşti, com. Giubega.

Giuclani, *sat,* cu 141 locuitorĭ, jud. Argeş, pl. Oltul; face parte din com. rur. Ciomăgeşti.

Giudeluĭ (Balta-), *baltă,* formată din vărsarea Prutuluĭ şi a Jijieĭ, spre S.-V. de satul Măcăreşti, jud. Iaşi, com. Costuleni, pl. Braniştea.

Giula, *sat,* Vezĭ Călăreţi, pl. Negoeşti, jud. Ilfov.

Giula, *deal,* în, jud. Mehedinţi, com. rur. Orzeşti, pl. Cloşani.

Giula, *deal,* în jud. Vîlcea, com. Pojogi, pl. Cerna-d.-s.

Giula, *pîrîŭ,* în jud. Mehedinţi, com. rur. Orzeşti, plaiul Cloşani.

Giulea (Vadul-Stanchiĭ), *cătun,* pendinte de com. Corbi-Ciungi, jud. Vlaşca.

Giuleşti, *com. rur.,* jud. Vîlcea, pl. Cerna-d.-j., compusă din 2 cătune: Giuleşti şi Popeşti. S'a înfiinţat cam pe la anul 1837 de sărdarul N. Giulescu.

Este situată pe valea Geamăna, la 60 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 15 kil. de a plăşeĭ. Are o populaţie de 152 familiĭ, saŭ 452 suflete: 228 bărbaţĭ şi 224 femeĭ, în care intră şi 4 familiĭ de Ţiganĭ; sunt 80 contribuabilĭ şi 125 case.

Are două bisericĭ: una în Giuleşti, fondată la anul 1832 de N. Giulescu, Barbu Giulescu şi Zamfirache Giulescu, şi care la 1873 s'a reparat; a doua în cătunul Popeşti, care e fondată la 1872 de locuitorĭ.

Meseriaşĭ sunt 6: 2 boiangiĭ, 2 croitorĭ, 1 dulgher şi 1 cizmar.

Locuitoriĭ desfac produsul munceĭ lor la Craiova, Drăgăşani şi Bălceşti.

Vite sunt: 18 caĭ şi ĭepe, 70 boĭ, 59 vacĭ, 200 oĭ şi 201 porcĭ.

Pe rîul Cerna, în raionul comuneĭ, e o moară de măcinat.

Cea maĭ mare parte din locuitorĭ sunt moşnenĭ; 28 s'aŭ împroprietărit la 1864 pe proprietatea sărdaruluĭ N. Giulescu şi a statuluĭ.

Ştiŭ carte 45 bărbaţĭ şi 16 femeĭ.

In timpĭ prielnicĭ se fabrică aci 1700 decalitri ţuică.

Comuna se întinde pe o suprafaţă de 775 hect.

Veniturile şi cheltuelile com. se urcă la 641 leĭ anual.

Locurile din jurul comuneĭ sunt: Bucura, Poiana-Lungă, Părăsiştea, Cornetul, Rotarul şi Siliştea.

Giuleşti, *sat,* jud. Ilfov, pl. Znagov; face parte din com. rur. Roşul. Este situat la N. de Roşul, pe malul stîng al văieĭ

Bonga, care se varsă în rîul Dîmbovița, lîngă Ciurel, la V. de Bucureşti.

Se întinde pe o suprafaţă de 524 hect., cu o populaţie de 193 locuitorĭ.

D-l Al. Costescu are 383 hect. şi locuitoriĭ 141 hect. Proprietarul cultivă 275 hect., (58 sterpe, 50 izlaz). Locuitoriĭ cultivă 122 hect. (19 izlaz).

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae cu 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 101 şi al celor micĭ de 69.

Giuleşti, *sat,* jud. Ilfov, pl. Znagov; face parte din com. rur. Chiajna, Este situat la N.-E. de Chiajna; pe rîul Dîmbovița.

Se întinde pe o suprafaţă de 895 hect., cu o populaţie de 627 locuitorĭ.

D-na Elena Izvoranu are 605 hect., din care cultivă 584 hect. Locuitoriĭ au 290 hect., din care cultivă 213 hect., restul fiind izlaz şi vie.

Are o biserică, cu hramul Sf. Gheorghe, deservită de 1 preot şi un cîntăreţ; 1 moară cu aburĭ; 1 maşină de treerat; 1 şcoală mixtă, frecuentată de 30 elevĭ şi 5 eleve, cu întreţinerea căreia statul şi comuna cheltuesc 2107 leĭ anual.

Comerciul se face de 4 cîrcĭumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 329 şi al celor micĭ de 1442.

Giuleşti, *sat.* Vezĭ Copăceni-d.-j., jud. Ilfov.

Giuleşti, saŭ **Rădiul,** *sat,* în jud. Suceava, com. Drăgăneşti, la N. şi la 2820 m. de satul de reşedinţă, aşezat pe şesul Moldoveĭ şi străbătut de pîrîul Rîşca. Are 154 familiĭ, saŭ 524 suflete: 244 bărbaţĭ şi 280 femeĭ; 252 necăsătoriţĭ, 236 căsătoriţĭ şi 36 văduvĭ. Locuesc în 142 case. Ştiŭ carte 47 persoane. Vatra satuluĭ ocupă 11 fălcĭ, 42 prăjinĭ.

Satul n'a fost tot-d'auna aci, ci a fost mutat de la locul ce-ĭ zice La-Temelie, unde i se văd şi acum urmele.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, clădită de locuitorĭ în 1840, deservită de un preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală rur. mixtă, înfiinţată în 1860, desfiinţată în 1866 şi reînfiinţată în 1884. Are un învăţător plătit de stat; local propriŭ zidit de Al. Agioglu, care a înzestrat-o şi cu 6 fălcĭ pămînt pentru întreţinerea-ĭ materială. E frecuentată de 30 şcolarĭ, din 79 aflaţĭ în sat. Până la 1879 satul Giuleşti făcea parte din com. Boroaia. Moşia e proprietatea D luĭ Emil Samson, moştenită dela decedatul săŭ socru Al. Agioglu. E în întindere de 275 fălcĭ, cu venit de 9534 leĭ anual.

Improprietăriţĭ la 1864 sunt 90 locuitorĭ, stăpînind 244 fălcĭ şi 40 prăjinĭ.

Drumurĭ principale sunt: la Boroaia (1 kil.) şi la Drăgăneşti (2600 m.)

Vel vornicul Nestor Ureche şi vornicul de gloată Ioan Mogăldea, întemeĭetorul Mănăstireĭ Seculuĭ, înzestrează acest locaş, în 1596, cu moşia Giuleşti.

Aceiaşĭ boierĭ dăruesc în 1600 Oct. 1, satul Giuleşti, cu amîndouă coturile şi cu loc de morĭ şi de piuă, Mănăstirea Xeropotam, zidită de eĭ.

Maĭ 'nainte de răpirea Bucovineĭ, satul Giuleşti ţinea de jud. Neamţu. Hrisovul de la Vasile Voevod, dat în Iaşi la 1646, Oct. 18, atestă că fraţiĭ Gavrilaş şi Ştefan Boldescu vînd Giuleşti, ce-ĭ în ţinutul Neamţu, unchiuluĭ lor Cosmeĭ Mağă şi soţieĭ sale Drăgălineĭ, drept 300 talerĭ de argint.

Giuleşti, *sat,* face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, pl. Cerna-d.-j., jud. Vîlcea. Are o populaţie de 219 locuitorĭ: 110 bărbaţĭ şi 109 femeĭ.

Giuleşti, *deal,* în raionul com. Giuleşti, pe care se cultivă 40 hect., 50 ariĭ, vie.

Giuleşti, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, aparţinînd com. Giuleşti, pl. Cerna-d.-j., jud. Vîlcea.

Giuleşti-din-Deal, *sat,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-j., comuna Bogzeşti, spre N. de satul Butnăreşti, reşedinţa comuneĭ, şi la depărtare de 2 kil. de el, pe pîr. Butnăreştilor. Are o populaţie de 20 familiĭ, saŭ 64 suflete, din carĭ 9 contribuabilĭ.

Sunt 23 vite marĭ cornute.

Giuleşti-din-Vale, *sat,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-j., com. Bogzeşti, spre N. de satul Bogzeşti, reşedinţa com., şi la o depărtare de 2 kil. de el, pe pîr. Butnăreştilor. Are 24 familiĭ, saŭ 100 suflete; 11 contribuabilĭ; 30 case. Ştiŭ carte 30 persoane.

Sunt 74 vite marĭ cornute.

Are o biserică de lemn.

Giura, *sat,* în com. rur. Bălţaţi-d.-s., pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi; are 35 case.

Giurca, *munte,* în jud. Buzăŭ, com. Nehoiaşul, ramificaţie din muntele Tehărăul, între Valea-Tehărăul şi Valea-Giurca, pe malul stîng al rîuluĭ Buzăŭ.

Giurca, *munte,* în jud. Neamţu,

pl. Piatra-Muntele, com. Buhalnița.

Girca, *vale*, în jud. Buzău, com. Nehoiașul, formată din două izvoare: unul plecînd din muntele Tehărăul și al doilea din muntele Spedișul-Buzăuluĭ, care, după ce se unesc, iaŭ numele de Valea-Giurca și se varsă în Buzău, la stînga, puțin maĭ jos de Gura-Siriuluĭ.

Giurcani, *sat*. Vezĭ Polobocul saŭ Iurcani, sat, jud. Neamțu.

Giurcul, *cătun*, alipit comuneĭ Negreni și spre V. de căt. Negreni, pl. Gilortul, jud. Gorj.

E situat parte pe șes, parte pe coaste și vălcele, pe o suprafață de 481 hect., din carĭ 70 hect. pădure, 190 hect. arabile, 193 hect. fînețe, 10 hect. vie, 15 hect. livezĭ de prunĭ și 3 izlaz.

Are o populație de 63 fam., saŭ 260 sufl., din carĭ 50 contrib.

Locuitoriĭ sunt parte moșnenĭ și parte împroprietărițĭ după legea rurală din 1864. Eĭ posedă: 14 plugurĭ, 20 care cu boĭ, 1 căruță cu caĭ; 120 vite marĭ cornute, 5 caĭ, 300 oĭ, 20 capre și 90 rîmătorĭ.

Comunicația în cătun se face printr'un drum de care, ce-l străbate de la N. la S. până dă în șoseaua vecinală ce merge în com. Vladimirul.

In cătun se găsesc: 2 fîntînĭ; 2 puțurĭ.

Are 1 biserică de zid, făcută de locuitorĭ la anul 1823; serviciul se face de preotul de la com. Negreni.

Giurea, *pîrîŭ*, în jud. Neamțu, com. Calul-Iapa; se varsă în stînga pîrîuluĭ Calul.

Giurești, fost *sat*, acum contopit cu satul Coșereni, pl. Cîmpuluĭ, jud. Ialomița.

Giurești, *sat*, în plaiul Cloșani, jud. Mehedinți; ține de com. rur. Iupca. Are 35 case; o biserică, cu 1 preot și 2 cîntărețĭ.

Giurești, *mahala*, în jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-s.; ține de com. rur. Lupșea.

Giurgea, *pîrîiaș*, în jud. Neamțu, com. Buhalnița, pl. Piatra-Muntele; se varsă pe stînga rîuluĭ Bistrița.

Giurgeni, *com. rur.*, în jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta. Este situată pe partea cea maĭ despre N.-E. a plășeĭ, între Dunăre, jud. Brăila și comunele: Piua-Petreĭ, Gura-Ialomițeĭ și Luciul.

Teritoriul acesteĭ comune formează un domeniŭ de 10560 hect., din carĭ 3000 hect. băltiș. Pe acest domeniŭ maĭ este și com. Luciul. Coprinde două moșiĭ: Luciul-Giurgeni, proprietate a Eforieĭ Spitalelor Civile din București, arendată anual cu suma de 30000 leĭ și moșia Giurgeni, proprietate particulară, ce se posedă în devălmășie cu moșia Eforieĭ.

După legea rurală din 1864, s'aŭ împroprietărit 93 locuitorĭ; neîmproprietărițĭ maĭ sunt 78.

Pe teritoriul comuneĭ curge Dunărea pe vechĭa albie a rîuluĭ Ialomița, căcĭ acest rîŭ îșĭ unește apa cu a fluviuluĭ, maĭ spre S. de satul Giurgeni la punctul numit Cetățuia, unde pe la 1860 Dunărea a rupt malul ce o despărțea de Ialomița. Pe moșia comuneĭ sunt lacurile: Coscovata, Mozocul, Grădinele, Borciul, Ulița, Filip, Ion-Pîrcălabul și Mogoș.

Se compune din satul Giurgeni, în care este reședința primărieĭ și a judecătorieĭ comunale, și din cătunele: Ostrovul-Constantin și Strîmbul.

Populațiunea comuneĭ este de 192 familiĭ, saŭ 732 suflete: 499 bărbațĭ și 426 femeĭ; 918 Romînĭ, 1 Grec, 4 Bulgarĭ și 2 Turcĭ; 923 creștinĭ ortodoxĭ și 2 mahometanĭ; 222 agricultorĭ, 6 meseriașĭ, 6 comercianțĭ, 3 cu profesiunĭ libere, 85 muncitorĭ și 45 servitorĭ. Știŭ carte 119 persoane.

Vite: 220 caĭ, 1087 boĭ, 4100 oĭ, 730 capre, 15 bivolĭ, 10 asinĭ și 1010 porcĭ.

Comuna are un venit de leĭ 3822 și cheltuelĭ în suma de 8476 leĭ.

Are: o școală mixtă, cu 24 elevĭ și eleve și condusă de un învățător salariat de stat și comună; o biserică, cu un preot și doĭ dascălĭ.

Giurgeni, *com. rur.*, în județul Roman, pl. Fundul, spre S.-E. de orașul Roman și la o depărtare de 22 kil. de el și de 15 kil. de reședința plășeĭ, așezată pe un teren accidentat.

Este formată din satele: Băneasa, Fundul-Șiștaruluĭ, Giurgeni, Golani, Muncelul-d.-j. și Valea-Ursuluĭ cu reședința comuneĭ în satul Valea-Ursuluĭ.

Are o populație de 418 familiĭ, saŭ 1495 suflete, din carĭ 344 contribuabilĭ; știŭ carte 122 persoane; locuesc în 358 case.

Sunt 1376 vite marĭ cornute.

Se află în com. Giurgeni 4 bisericĭ: 3 de zid și 1 de lemn; o școală mixtă, frecuentată de 18 elevĭ (14 bæțĭ și 4 fete), din 25 înscrișĭ (21 bæțĭ și 4 fete).

Această comună ține de circumscripția fiscală Brătești.

Venitul anual este de leĭ 2447 și cheltuelile de 2411 leĭ.

Giurgeni, *sat,* jud. Brăila, la 8 kil. spre S.-V. de satul Vizirul, pe muchea platouluĭ de N. și la hotarul comuneĭ Vizirul. Are o populație de 40 familiĭ, saŭ 175 suflete: 79 bărbațĭ și 96 femeĭ; 75 căsătorițĭ și 97 necăsătorițĭ. Locuesc în 20 case.

Vite sunt: 80 caĭ, 810 vite marĭ cornute, 600 oĭ și 70 rîmătorĭ.

Giurgeni, *sat,* în jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta, pendinte de com. cu același nume. Este situat pe malul stîng al Dunăreĭ, la 4 kil. spre N. de satul Piua-Petreĭ.

Aicĭ este reședința primărieĭ și a judecătorieĭ comunale.

Populațiunea satuluĭ constă din 140 familiĭ Romînĭ, 1 familie Grecĭ, 1 familie Bulgarĭ și 4 familiĭ Țiganĭ.

Are o biserică, deservită de un preot și doĭ dascălĭ; o școală mixtă, condusă de un învățător.

In acest sat se face două tîrgurĭ anuale, la 14 și 26 Octombrie.

Vite sunt: 200 caĭ, 722 boĭ, 2500 oĭ, 500 capre, 15 bivolĭ, 5 asinĭ și 720 porcĭ.

Giurgeni, *sat,* jud. Roman, pl. Fundul, com. Giurgeni, spre S.-E. de orașul Roman, la o depărtare de 22 kil. de el și de 15 kil. de reședința plășeĭ. Este așezat pe valea pîrîuluĭ Giurgeni. Are o populație de 120 familiĭ, saŭ 407 suflete, din carĭ 90 contribuabilĭ; știŭ carte 49 persoane; locuesc în 80 case.

Sunt 170 vite marĭ cornute.

Se află în sat: o biserică de zid; o școală primară mixtă, frecuentată de 18 elevĭ (14 băețĭ și 4 fete) din 25 înscrișĭ (21 băețĭ și 4 fete).

Acest sat maĭ este cunoscut și sub următoarele numirĭ: o parte se maĭ numește Giurgeni-Boerești și alta Giurgeni-Schituluĭ, și Giurgești.

Lîngă acest sat și spre S.-V. de el este Schitul-Giurgeni.

Giurgeni, *schit de maicĭ,* în jud. Roman, pl. Fundul, com. Giurgeni, lîngă satul Giurgeni, și spre S.-V. de el. Este așezat pe coasta unuĭ deal. Are o biserică frumoasă și bine întreținută. Sunt 32 călugărițe.

Aceast schit a fost făcut după anul 1738, Oct. 17, căcĭ un document, care poartă această dată, ne spune că Ioniță Stachie, cu fratele săŭ Ioan, răzeșĭ din Giurgeni, hărăzesc luĭ Ghedeon răzășiele lor din Giurgeni, «ca să aibă Sfinția sa a'șĭ face schiturile în moșia aceasta».

Giurgeni, *moșie* a statuluĭ, în jud. Roman, pl. Fundul, com. Giurgeni, arendată în 1887 cu 2280 leĭ anual.

Giurgeni, *pădure,* proprietatea statuluĭ, în com. Giurgeni, pl. Fundul, jud. Roman, în întindere de 150 hect.

Giurgeni, *pîrîŭ,* ce curge prin jud. Roman, pl. Fundul, com. Giurgeni. Izvorește de la N. de satul Giurgeni și curge de la N. spre S. Trece prin satul Giurgeni și la S. de acest sat se varsă în rîul Bîrlad, de a stînga. Acest pîrîŭ este mic, dar devine adînc în timpurile ploioase din cauză că cele 2 dealurĭ printre care curge, sunt înalte și aproape unul de altul în cît numaĭ albia acestuĭ pîrîŭ le desparte.

Giurgeni-Boerești, *vechĭe numire a satuluĭ* Valea-Ursuluĭ, jud. Roman.

Giurgeni-Schituluĭ, *vechĭe numire a satuluĭ* Giurgeni de astă-zĭ, care ține de Schitul-Giurgeni, jud. Roman.

Giurgești, *com. rur.,* situată cam în centrul plășeĭ Șomuzul, jud. Suceava, și la 18 kil. de Fălticeni. Se mărginește la E. cu com. Valea-Gloduluĭ, la V. cu Pleșești și o parte din Bucovina, la S. cu Preotești și la N. cu Bucovina. Are forma drept-unghiulară, compusă fiind din satele: Giurgești, Deleni, Merești și Racova, cu reședința în satul de la care șĭ-a luat numele, care e și reședința sub-prefectureĭ pl. Șomuzul.

Are o populație de 299 familiĭ, saŭ 1200 suflete: 603 bărbațĭ și 597 femeĭ. Contribuabilĭ sunt 300.

Cîțĭ-va dintre locuitorĭ se ocupă cu olăria.

Are 2 bisericĭ, deservite de 1 preot și 4 cîntărețĭ; o școală rurală mixtă, condusă de 1 învățător plătit de stat, frecuentată de 39 elevĭ, din 72 băețĭ și 44 fete în vîrstă de școală.

Budgetul comuneĭ pe 1892—1893 are la veniturĭ 3625,29 leĭ și la cheltuelĭ 3509,24 leĭ.

Vite sunt: 69 caĭ, 150 boĭ, 230 vacĭ, 1150 oĭ, 27 capre, 120 porcĭ și 186 vițeĭ.

Sunt în comună două moriște ale proprietățiĭ, arendate cu 7000 leĭ anual. Altitudinea comuneĭ de la nivelul măriĭ e de 420—460 m. E udată de pîraele: Șomuzul-Mic, Gropeni, Cosvaneĭ, Vulturești, Livezioreĭ, Budăĭ și Ticlăuluĭ.

Moșia e proprietatea d-lor Leon Botez și I. Ciuleĭ (Giurgești), G. Ghițescu (Merești) și M. Greceanu (Vulturești).

Suprafața teritorială a com. e de 1925 fălcĭ, din carĭ 1000 fălcĭ pădure, 480 fălcĭ cultiva-

bile, restul băhnurĭ, fînaţ şi loc neproductiv.

Improprietărițĭ la 1864 sunt 106 locuitorĭ, carĭ stăpînesc 449 fălcĭ.

La Catarg e punct de observație ce domină împrejurimile.

Giurgeşti, *sat,* în partea de N.-E. a comuneĭ Stroeşti, pl. Crasna, jud. Fălciŭ, la o distanță de aproape 2 kil. de satul de reşedință. Aşezat pe coasta colineĭ Lohan-Crasna, într'o vale deschisă spre V. Intinderea colineĭ pe raza teritoriuluĭ satuluĭ e de 2 kil. în lungime. Se zice că satul este înființat cam pe la anul 1790, iar biserica în 1800.

Suprafața moşieĭ satuluĭ e de 100 hect., cu o populație de 45 familiĭ, saŭ 240 suflete, din carĭ 48 contribuabilĭ.

Proprietatea satuluĭ e răzăşească. Locuitoriĭ se ocupă de cultura viilor şi a livezilor.

Prin sat curge pîrîul Romaşcul (Giurgeşti).

Giurgeşti, *sat,* pe moşia şi în com. Ruginoasa, jud. Suceava. Aşezat pe coasta dealuluĭ cu acelaşĭ nume. Are o populație de 68 familiĭ, saŭ 277 suflete: 148 bărbațĭ şi 129 femeĭ; 63 contribuabilĭ.

Vatra satuluĭ ocupă 131 fălcĭ şi 31 prj.

La 1864 s'aŭ împroprietărit 22 pălmaşĭ şi 36 codaşĭ cu 196 fălcĭ şi 38 prj.

Are o biserică, cu hramul Sf. Ion, clădită la 1800 (se zice de 2 monahĭ ruşi), deservită de 1 preot şi 1 cîntăreț. Se zice că maĭ 'nainte era un mic schit. Şcoala din Costeşti-Răzeşi servă şi acestuĭ sat.

Drumurĭ principale sunt: la Tîrgul-Frumos (8 kil.) şi la Corneşti (4500 m.).

Giurgeşti, *sat,* împărțit în Giurgeşti-Ciuleĭ şi Giurgeşti-Botezul, în com. cu acelaşĭ nume, jud. Suceava. Aşezat pe coasta unuĭ deal de-a dreapta Şomuzuluĭ - Mic, numără 149 case, populate cu 157 familiĭ, saŭ 634 suflete, din carĭ 322 bărbațĭ şi 312 femeĭ (40 izraelițĭ). Sunt 166 contribuabilĭ.

Vatra satuluĭ ocupă 40 fălcĭ. Moşia, parte a d-luĭ L. Botez şi parte a d-luĭ I. Ciuleĭ, are întinderea de 930 fălcĭ, din carĭ 300 fălcĭ cultivabile, 520 pădure, 80 fînaț şi restul neproductiv.

La 1864, s'aŭ împroprietărit 25 fruntaşĭ, 20 pălmaşĭ şi 13 codaşĭ, cu 197 fălcĭ.

Are o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntărețĭ; o şcoală rurală mixtă.

Drumurĭ principale sunt: la Racova (5380 m.), la Mereşti (6 kil.), la Deleni (3 kil.), la Valea-Gloduluĭ (1400 m.) şi la Pleşeşti (5 kil.).

La 1803, Giurgeşti a luĭ Iordache Gherghel, număraŭ 91 liuzĭ, cu 1076 leĭ bir anual.

Pănă pe la 1832, satul Giurgeşti se afla pe țărmul stîng al Şomuzuluĭ-Mic, unde se vede şi acum piatra şi o cruce unde era biserica.

Giurgeşti, *altă numire a satuluĭ* Giurgeni, pl. Fundul, jud. Roman.

Giurgeşti, *deal,* pe coasta căruia se află satul cu acelaşĭ nume, jud. Suceava.

Giurgeşti, *deal,* în jud. Suceava, com. Preuteşti, acoperit de pădure de fag.

Giurgeşti saŭ **Romaşcul,** *pîrîŭ,* ia naştere dintr'o fîntînă stricată a unuĭ locuitor Romaşcu, din satul Giurgeşti, com. Stroeşti, pl. Crasna, jud. Fălciŭ, şi se varsă în pîrîul Crasna.

Giurgeşti, *pîrîŭ,* afluent al pîrîuluĭ Bahluețul-Rece din com. Ruginoasa, jud. Suceava.

Giurgeşti-Ciuleĭ. Vezĭ satul Giurgeşti, jud. Suceava.

Giurgia, *pîrîŭ,* pe teritoriul comuneĭ Cîmpurile, pl. Zăbrăuțul, jud. Putna; se varsă în Şuşița.

Giurgioana, *com. rur.,* în jud. Tecuciŭ, pl. Zeletinul, compusă din 8 cătune: Bălăneşti, Dînceni, Giurgioana, Hanța, Lehacea, Plăcințeni, Răcuşana şi Sîrbi.

Situată pe deal, avînd la V. Valea-Berheciuluĭ, şi la E. Valea-Zeletinuluĭ, este departe de capitala jud., de 41 kil. spre N.

Are o populație de 535 familiĭ, saŭ 2000 suflete, din carĭ 425 contribuabilĭ.

In com. sunt 3 bisericĭ: în Lehacea, Giurgioana şi în Sîrbi, deservite de 2 preoțĭ şi 4 cîntărețĭ.

Locuitoriĭ aŭ: 1200 vite marĭ cornute, 985 oĭ, 45 caĭ, 10 capre şi 900 porcĭ.

Intinderea terenuluĭ cultivabil e de 1330 hect., din carĭ 58 hect. viĭ.

Sunt 120 stupĭ cu albine.

In com. se află 2 şcolĭ: în Bălăneşti şi în Sîrbi. Cea din Bălăneşti datează de la 1870. Se frecuentă de 48 copiĭ, din 109 (73 băețĭ şi 36 fete) în vîrstă de şcoală. Cea din Sîrbi este înființată de la 1891. E frecuentată de 35 copiĭ, din 109 (73 băețĭ şi 36 fete) în vîrstă de şcoală.

Veniturile şi cheltuelile com. se urcă la suma de 5480 leĭ, 72 banĭ, anual.

Comuna este brăzdată de dealurile: Codrul-Cuculuï, Rădăcineşti, Dînceni, Lehacea, Sîrbi şi Coroiul şi străbătută de văile cu acelaşï nume.

Este situată pe un platoŭ, străbătut de maï multe drumurï naturale, care se desparte din şoseaua judeţeană Tecuciŭ-Podul-Turculuï şi din şoseaua Tecuciŭ-Găiceana.

Locuitoriï din Giurgioana şi Răcuşana sunt răzeşï.

Se mărgineşte la N. cu com. Muncelul, la S. cu com. Valea-Rea, la V. cu valea şi pîrîul Berheciul, la E. cu pîrîul Zeletinul.

Giurgioana, *sat,* jud. Tecuciŭ, face parte din com. cu acelaşï nume şi e la o depărtare de 4 kil. 523 m. de reşedinţa comuneï spre S., între dealul Giurgioana, la V. şi dealul Daia, la S.

Are o populaţie de 62 familiï, saŭ 252 suflete, carï locuesc în 61 case. Sunt 55 contribuabilï.

Aicï se află o biserică, cu hramul S-ţiï Voevozï. Este rezidită de Costache Ghioca, la 1865, în locul alteia tot de zid, care era mică. Este deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Satul în vechime se numea Mărtineşti; acest nume se păstrează astăzï numaï la moşie.

Teritoriul cătunuluï este de 450 hect. Locuitoriï vechï răzeşï stăpînesc 280 hect., iar proprietarul 170 hectare. Mare parte din femeï se ocupă cu creşterea viermilor de mătase. Copiiï din sat merg la şcoala din Bălăneşti.

Giurgioana, *deal,* la E. de satul cu acelaşï nume, în raionul com. Giurgioana, jud. Tecuciŭ.

Giurgiţa, *com. rur.,* jud. Dolj, pl. Balta, în partea de N.-V., la 43 kil. de Craiova şi la 16 kil de reşedinţa plăşeï Măceşul-d.-s., situată pe loc şes, la marginea pădureï statuluï Giurgiţa şi pe malul stîng al apeï Dăsnăţuiuluï.

Se învecineşte la N. cu com. Cerătul, din pl. Jiul-d.-mj., la S. cu com. Bîrca, la V. cu com. Urzicuţa, din pl. Băileşti şi la E. cu com. Valea-Stanciuluï.

Limita linieï de N. începe de la com. Urzicuţa, merge în linie dreaptă, de la V.-E. şi se mărgineşte cu teritoriul comuneï Drănicul.

Limita linieï de S. începe de la Dăsnăţuiul, teritoriul Urzicuţa, merge în linie dreaptă, de la V. spre E., până la moşia Horezul-Poenaru.

Limita linieï de E. începe de la această moşie, merge în linie curbă, de la S. la N. până în com. Drănicul.

Limita linieï de V. începe de la com. Cerătul, cu îndreptarea N.-S. până la moşia Bîrca.

Terenul com. este şes şi udat de rîul Dăsnăţuiuluï pe al căruï mal se văd o mulţime de pădurï.

Se compune din 3 cătune: Giurgiţa-Curmătura, care este cătunul de reşedinţă, Giurgiţa-Cioromela, la centru şi Portăreşti, la N. In Giurgiţa-Curmătura se află o movilă numită Curmătura.

In com. Portăreşti se află o movilă, numită Cetăţuele.

Prin hrisovul luï Mihaiŭ Racoviţă-Vodă, din anul 7221, se adevereşte că jupîneasa Maria, soţia luï Ion Băleanul, neavînd copiï, a închinat, la moartea eï, mănăstireï, a treia parte din moşia Giurgiţa.

Sunt 3 bisericï una se află în Giurgiţa-Curmătura, fondată de obştea locuitorilor pe la anul 1852, terminată la 1856, Iunie 9. In tinda bisericeï se găseşte inscripţia următoare:

Cu ajutorul luï D-zeŭ această sf. Dumnezeiască biserică ce se prăznueşte cu hramul S-ta Adormire a Precisteï şi S-ţiï Impăraţï Constantin şi Elena, acest sfînt locaş, s'aŭ început din temelie din noŭ, între care ne maï fiind alta într'acest sfînt loc şi începîndu-se prin toate materialurile de la leatul 1852. Prin ostenelile alergătorilor ce maï jos se văd scrişï; Preotul Daniel, Pătru Grănare, Părvu Săcianu, Florea Mitu şi alţï enoriaşï aï comuneï de care aparţine această biserică. Ajutorînd şi d-nii neguţătorï din acest sat Toca Ţaicovicï, Cîncea Dimovicï şi alţï locuitorï din satele vecine şi s'aŭ săvîrşit cu toate podoabele eï la leatul 1856, Iunie 9.

A doua biserică se află în cătunul Cioromela, fondată de obştea locuitorilor la 1862 şi terminată la anul 1864, Iulie 20. In tinda acesteï bisericï se găseşte inscripţiunea:

Cu ajutorul luï D-zeŭ, această sfîntă şi Dumnezeiască biserică ce prăznueşte cu hramul S-tu Dumitru şi Cuvioasa Paraschiva, ce a fost din vechime la sf. biserică din vale ce era la leatul 1862, s'aŭ început acum din noŭ de zid, în care s'a maï adăugat la punerea temelieï şi hramul Inălţarea luï Hristos, însă prin îndemnul şi ostenelile celor maï jos însemnaţï, precum şi d-niï Căncea Dimovicï fost casă de banï, de la început până la sfîrşit fiind arendaşï d-niï Enache Gropol, iar ctitorï Preotul Ion şi alţï enoriaşï aï comuneï din mahalaua de care aparţine biserica şi cu alţï locuitorï din vecine, care cu ce s'aŭ milostivit şi s'aŭ săvîrşit această Sf. biserică cu toate podoabele şi la leatul 1864, Iulie 20, în zilele P. S. S. Părinteluï Episcop D. D. Calinic, Rîmnicul-Noul-Severin

A treia biserică se află în căt. Portăreşti, fondată de pitarul Mateï Constantin Portărescu, la anul 1827, reparată la anul 1850, de Spiridon C. Portărescu. In tinda acesteï bisericï se găseşte următoarea inscripţie:

Această sf. şi Dumnezeiască biserică, ce se prăznueşte cu hramul Sf. Voevozï care întîiŭ a prefăcut-o D-nul Pitar Ma-

teiŭ Constantin Portărescu, făcînd-o de lemn, în paiente de cărămidă la leatul 1827, în zilele Domnitoruluĭ Grigore Ghica, de la care s'aŭ început a fi iarăşĭ în principatele Romîne Prinţĭ Romînĭ, fiiĭ Patrieĭ, şi în zilele iubitoruluĭ de D-zeŭ P. S. S. Episcop Neofit Roman şi fiind în stare proastă, cu ajutorul luĭ D-zeŭ s'aŭ prefăcut în leatul 1850, de d-niĭ Spiridon C. Portărescu, frate maĭ mic, care n'avea moştenitorĭ şi până în noĭ aŭ stat neamul şi s'aŭ maĭ adăugat hramul Sf. Troiţa, în zilele M. S. D. Barbu D. Ştirbeĭ, Voevod, şi al iubitoruluĭ de D-zeŭ, Episcopul nostru Calinic Roman şi s'aŭ săvîrşit în leatul 1852, Maiŭ 28.

Sunt doĭ preoţĭ, carĭ oficiază succesiv la cele 3 biserici, şi 3 cîntăreţĭ.

Se maĭ văd în comună ruinele biserice din vale.

Intre cătunele Cioromela şi Curmătura, se află o şcoală mixtă, ce funcţionează din anul 1834, fiind întreţinută de stat. Şcoala are o proprietate de 13 $^{1}/_{2}$ hect. arabile.

In anul 1892—93, a fost frecuentată de 44 băeţĭ şi 6 fete.

Ştiŭ carte 84 bărb. şi 13 fem.

La această comună s'a adăugat de curînd mahalaua Filaretul, care este acum considerată ca cătun.

Populaţia este de 2011 suflete: 1038 bărbaţĭ şi 973 femeĭ.

După legea rurală din 1864 sunt 215 loc. împămînteniţĭ, iar după cea din 1870 sunt 70 însurăţeĭ.

In comună sunt: 2 cizmarĭ; 6 cîrciumí; 461 contribuabilĭ.

Suprafaţa teritoriuluĭ comunal este de 12834 pogoane, din care: 12253 arabile, 300 fîneaţă, 50 izlaz, 324 pădure.

Moşiile de pe teritoriul comunal se numesc: Horezul, Obedeanul, Vîlcia, Grănăreşti şi Portăreşti. Aŭ o întindere de 12253 pogoane şi aduc un venit de 367590 leĭ. Aparţin statuluĭ, proprietarilor, locuitorilor împămînteniţĭ în 1864, însurăţeilor din 1879, precum şi locuitorilor carĭ aŭ cumpărat loturĭ în 1892. In trecut moşia toată aparţinea mănăstireĭ Horezul-Obedeanul.

Moşia statuluĭ se numeşte Giurgiţele; este dată în loturĭ; are o întindere de 493 hect. şi dă un venit de 31000 leĭ.

In comună sunt 2 pădurĭ: una ce aparţine statuluĭ, numită Giurgiţa, cu o suprafaţă de 40 hect., situată lîngă moşia Cioromela. A doua, situată lîngă a statuluĭ, cu o întindere de 122 hect. aparţine d-luĭ State Genescu. Se găseşte în cătunul Portăreşti şi se numeşte Portăreşti. Maĭ înainte, pădurea statuluĭ Cioromela, aparţinea mănăstireĭ Horezul-Obedeanul, iar acea a d-luĭ Genescu, aparţinea fraţilor Portăreşti. Sunt compuse din: jugastru, frasin, plop şi stejar, acesta predominînd.

Viile aŭ o întindere de 185 pogoane şi se găsesc pe pămîntul locuitorilor.

Pe lîngă cătunul Portăreşti trece linia ferată Craiova-Calafat.

Calea judeţeană străbate com. prin centrul, pe o lungime de 1 $^{1}/_{2}$ kil.

Căĭ comunale şi vecinale unesc comuna cu cele vecine.

Venitul comuneĭ pe 1893—94 a fost de 4501,72 leĭ anual.

Vite cornute 450, caĭ 38, şi oĭ 86.

Giurgiţa, *pădure* a statuluĭ, jud. Dolj, pl. Balta, com. Giurgiţa, pe moşia statuluĭ Giurgiţele, lîngă satul Giurgiţa-Cioromela. Are o întindere de 40 hect. Aparţinea înainte mănăstireĭ Horezul-Obedeanul. Este compusă din frasinĭ, teĭ, plopĭ, jugastri şi stejarĭ; predomină stejariĭ.

Giurgiţa-Cioromela, *sat*, jud. Dolj, pl. Balta, com. Giurgiţa, situat pe malul stîng al Desnăţuiuluĭ, la 800 m. la N. de Giurgiţa-Curmătura, unde e cătunul de reşedinţă al com.

Are 1075 suflete: 552 bărbaţĭ şi 523 femeĭ. Locuesc în 51 case şi 204 bordee. Copiiĭ din sat, urmează la şcoala mixtă din satul Giurgiţa-Curmătura, ce este la 543 m. depărtare.

In sat este o biserică fondată de obştea locuitorilor în 1862 şi terminată în 1864.

Şoseaua judeţeană Craiova-Bistreţul, care trece prin căt., pune satul în legătură la N. cu satul Portăreşti, iar la S. cu Giurgiţa-Curmătura.

Giurgiţa-Curmătura, *sat*, jud. Dolj, pl. Balta, com. Giurgiţa. E situat pe malul stîng al Desnăţuiuluĭ, la 15 kil. S.-V. de Segărcea, reşedinţa primărieĭ. Are 591 suflete: 321 bărbaţĭ şi 270 femeĭ. Locuesc în 22 case de zid şi 86 bordee.

In sat este o şcoală mixtă, pe limita cu satul Giurgiţa-Cioromela. Funcţionează din 1834, fiind întreţinută de stat. In anul şcolar 1892—93 a fost frecuentată de 44 băeţĭ şi 6 fete, 13 băeţĭ şi o fată din G.-Cioromela, 25 băeţĭ 5 fete din G.-Curmătura şi 6 băeţĭ din Portăreşti. Cu vîrsta de şcoală sunt 112 copiĭ. Ştiŭ carte 35 persoane.

In sat este o biserică fondată de obştea locuitorilor la anul 1852 şi terminată la 1856, Iunie 9. In tinda acesteĭ bisericĭ se găseşte următoarea inscripţiune:

Cu ajutorul luĭ D-zeŭ această Sf. şi Dumezeiască biserică ce prăznueşte cu hramul Sf. Adormire a Precisteĭ şi Sf. Împăraţĭ Constantin şi Elena, acest Sf. locaş s'aŭ început din temelie din noŭ întru care ne maĭ fiind alta într'acest Sf. loc. Şi începîndu-se prin toate materialurile de la leatu 1852, prin ostenelile

alegătorilor ce maĭ jos se văd scrișĭ: Preot Daniel, Pătru Grănare, Pîrvu Săcianu, Florea Mitru, Florea Boca și alțĭ enoriașĭ aĭ com. de care aparține această Sf. biserică. Ajutorînd și d-niĭ neguțătorĭ din acest sat Țoca Țaĭcovicĭ, Cîncea Dimovicĭ și alțĭ locuitorĭ din satele vecine și s'aŭ săvîrșit cu toate podoabele eĭ la leatul 1856, Iunie 9.

Satul are drept căĭ de comunicație șoseaua județeană Craiova-Bistrețul, care îl pune în legătură la N. cu Giurghița-Cioromela, iar la S. cu Bîrcea. O altă șosea com. pune căt. în legătură la E. cu com. Bîrza.

Giurgițele, *moșie* a statuluĭ, jud. Dolj, pl. Balta, com. Giurgița, arendată de la 1893—98 cu 31000 leĭ anual. Din această moșie, s'aŭ dat în loturĭ 1468 hect. Suprafața rămasă este de 493 hect. Pedînsa se găsește și pădure. Inainte aparținea mănăstireĭ Horezul-Obedeanul.

Giurgea, *moșie,* în jud. Buzăŭ, com. Pîrscovul, căt. Bădila; face parte din marele corp Bădila; are 100 hect., din carĭ 52 pădure.

Giurgiul, *oraș,* pe malul Dunăreĭ, la S. de București, reședința jud. Vlașca.

Situație geografică. — Subîmpărțirĭ. — Giurgiul este situat pe malul drept al Dunăreĭ (canal), la 924 kil. de extremitatea Țăreĭ de V. (Vîrciorova) și la 490 kil. de extremitatea de E. (Sulina, gurile Dunăreĭ). In fața Giurgiuluĭ este o insulă, Cioroiul, care desparte brațul Dunăreĭ de matca principală. Se află la 24 m. d'asupra niveluluĭ Măriĭ Negre, departe de București de 72 kil. pe calea ferată, saŭ 64 kil. pe șoseaua națională și așezat pe loc șes, în fața canaluluĭ care vine din Dunăre în dreptul fosteĭ cetățĭ St. Giorgio.

La S. se mărginește cu canalul Dunăreĭ, începînd din dreptul moareĭ Bădulescu până în jos de Zmîrda (cimitir); la E.: malul Dunăreĭ, până în dreptul cimitiruluĭ noŭ; la N. marginea orașuluĭ despre viĭ; la V.: izlazul orașuluĭ până la moara Bădulescu. In jurul Giurgiuluĭ se află izlazul orașuluĭ și viile ce depind de el.

Suprafața orașuluĭ este de 344 hect. 7209 m. a.; a viilor orașuluĭ, de 585 hect. 8500 m. a. Restul până la 1500 hect. cît este coprinsul posesieĭ orașuluĭ este afectat la izlaz, drumurĭ, etc.

Orașul este împărțit în 5 culorĭ saŭ despărțirĭ administrative, și anume: coloarea Verde spre V., în partea despre Alexandria; coloarea Albastră, în centrul orașuluĭ; spre S., coloarea Roșie, ocupînd partea de E. a centruluĭ orașuluĭ; coloarea Neagră, la extremitatea de E. a orașuluĭ și coloarea Galbenă, care se întinde spre N.

După măsurătoarea făcută orașuluĭ la 1881 de Ing. Pomponiu, s'a constatat că sunt 62 strade și 4 piețe, avînd o lungime de 26 kil. 0.60; din acestea, numaĭ 6 kil. 343 sunt șoseluite saŭ pavate, avînd o suprafață de 76963 m. p.; iar restul de 19 kil. 677 m. de strade sunt nepavate și nešoseluite; acestea aŭ o suprafață de 267743 m. p. Cele maĭ principale strade sunt: Sf. Nicolae, Aleiul, a-Găreĭ, a-Bucureștilor, a-Mîntuireĭ, Olarĭ, Boiangiiĭ, Hagi-Chiru, a-Portuluĭ, Poarta-de-Fier, Zmîrda, Oinacul, Slobozia, Epurași, Serurie, a-Bateriilor, Strada-Frumoasă și a-Moreĭ.

Giurgiul are 10 eșirĭ saŭ barierĭ: bariera Vămeĭ, Poarta-de-Fier, Slobozia, Zmîrda, spre Dunăre; apoĭ bariera Sf. Gheorghe, bariera Nouă, spre Alexandria; în partea de V. a orașuluĭ: bariera Oboruluĭ și a Bucureștilor, la N. și bariera Oinaculuĭ, la E.

Populația. — Ministerul de finance în statistica acsizelor publicată în 1889, arată că Giurgiul ar avea 11890 suflete.

Din acestea, treĭ părțĭ sunt de naționalitate Romînĭ, restul Bulgarĭ, Grecĭ, Izraelițĭ, Ungurĭ, Austriacĭ, Germanĭ, și cîțĭ-va Francezĭ.

Instrucția.— In orașul Giurgiu este un gimnaziŭ cu 4 clase, zidit la 1869. Localul este un edificiŭ frumos, în care, afară de clasele gimnaziale, se maĭ află și 4 primare. Gimnaziul are o bibliotecă de 1000 volume; un muzeŭ cu 450 obiecte, ambele înființate la 1873.

Aci, în 1884, s'a înființat și un observator meteorologic.

La 1885, s'a maĭ zidit un edificiŭ de școală, în strada Frumoasă, în care se fac cursurile primare; într'o lature se află școala de fete, în cea-l'altă, școala de băețĭ.

Maĭ sunt: 3 școale publice de băețĭ și 2 școale de fete.

Totalul elevilor carĭ urmează la școală este cam de 1240.

Afară de aceste școlĭ publice, maĭ sunt încă școlĭ private și anume: 2 școlĭ de fete cu 15 profesorĭ, la care în 1898 aŭ urmat 92 fete; o școală izraelită zisă Lion, la care merg copiĭ micĭ. Maĭ este o școală de copiĭ micĭ la capela catolică.

Colonia Bulgară și cea Greacă, aŭ fie-care cîte o școală cu cursurĭ primare, în care învață limba națiuneĭ lor. In toate aceste 4 școale de băețĭ aŭ urmat 140 elevĭ.

In total sunt în Giurgiu 4 școlĭ de fete, frecuentate de 515 eleve; 8 școlĭ de băețĭ, frecuentate de 694 elevĭ.

Gimnaziul este frecuentat de 168 elevĭ.

La 1887, d-nul profesor Boldescu, în lucrarea sa privitoare la județul Vlașca, zice că Giurgiul are 13500 locuitorĭ, din carĭ 6125 știŭ carte și 7375 nu știŭ.

Cultul. — In orașul Giurgiu este o protopopie ajutată de un proiestos, care ține de eparhia Sf. Mitropoliĭ a Ungro-Vlahieĭ, cu reședința în București. Locuitoriĭ orașuluĭ sunt în mare parte ortodoxĭ, apoĭ în ordine vin izraeliții și puținĭ catolicĭ. Fie-care din aceste treĭ credințe șĭ-aŭ bisericele și preoțiĭ lor. Ortodoxiĭ aŭ 6 bisericĭ: Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, zidită la 1848; Sf. Gheorghe, zidită la 1856; Sf. Nicolae, transformată din giamie turcească la 1831, dîndu-i-se hramul Sf. Nicolae, spre memoria Impăratuluĭ Rusesc Nicolae Pavlovicĭ, care a și înzestrat-o cu odăjdiĭ, cu o evanghelie legată în aur la Moscova, și cu legat, ca Ministerul de finance să-ĭ dea 7000 leĭ vechĭ pe an din venitul Domeniuluĭ Giurgiŭ pentru întreținețínerea eĭ; apoĭ bisericile Sf. Treime saŭ Zmîrda, zidită la 1842 și Sf. Haralambie, zidită la 1856; aceste două din urmă servă și de capele la Cimitirele la care sunt afectate. Maĭ este și biserica Grecească zidită după secularizarea averilor mănăstireștĭ și după ce s'a depărtat limba greacă din serviciul ce se făcea la bisericĭ până la 1865. Aceste bisericĭ sunt deservite de 15 preoțĭ și diaconĭ, 12 cîntărețĭ și 8 paraclisierĭ saŭ servitorĭ.

Izraeliţiĭ aŭ 2 capele cu 4 hahamĭ și 2 servitorĭ; catoliciĭ aŭ 1 capelă, cu un preot și un servitor.

Pe lîngă cele 2 cimitire ortodoxe arătate maĭ sus, maĭ este un cimitir de rit mozaic. Primăria Giurgiuluĭ a cheltuit în 1888 cu întreținerea bisericelor și distribuire de mile 12440 leĭ.

Poșta și Telegraful. — In Giurgiŭ este un biroŭ telegrafo-poștal, cu serviciŭ telefonic, al căruĭ venit pe anul fin. 1896—97 a fost de leĭ 85207.11: leĭ 1070.50 din telefon, leĭ 32126.75 din telegraf și leĭ 52009.86 din poștă.

Budget. — Primăria orașuluĭ Giurgiŭ are un local frumos al săŭ pe malul Dunăreĭ în fața grădineĭ publice.

In rezumat budgetul de veniturĭ și cheltuelĭ pe 1888—89 se prezintă cu următoarele sume:

Veniturĭ: Din rămășițele anilor trecuțĭ, 63051 leĭ; din contribuțiunĭ directe, 68000 leĭ; din taxa după legea maximuluĭ, 223700 leĭ; arenzĭ și chiriĭ, 40047 leĭ; produse diverse și venit extra-ordinar, 63300 leĭ. Totalul veniturilor, 458098 leĭ.

Cheltuelĭ: Personalul primărieĭ orașuluĭ 30940 leĭ; material, 40380 leĭ; serviciul de constatare și percepere, 31340 leĭ; serviciul tecnic, lucrărĭ publice și curățitul 156483 leĭ; serviciul stăreĭ civile, 2700 leĭ; serviciul sanitar, 27580 leĭ; serviciul pentru incendiŭ, 34200 leĭ; serviciul pentru paza orașuluĭ, 51504 leĭ; iluminatul orașuluĭ, 24500 leĭ; poliția orașuluĭ, 20280 leĭ; serviciul judiciar 4050 leĭ; instrucția publică, 18100 leĭ; serviciul de culte și mile, 12440 leĭ; pensiunĭ și lefĭ viagere, 3577 leĭ; cheltuelĭ diverse, 23964 leĭ. Totalul cheltuelilor, 458098 leĭ.

In anul fin. 1893—94, budgetul a fost de leĭ 639612.07 la veniturĭ și la cheltuelĭ; în 1894—95, de leĭ 612434.54; în 1897—98, de leĭ 706174.02; în 1898—99, de leĭ 698428.26.

Comerciul. — Orașul Giurgiŭ a fost una din principalele schele din Romînia. Pe aci se întroduceaŭ toate mărfurile ce intraŭ și ieșiaŭ din Țară pentru capitală, înainte de construirea linieĭ ferate Vîrciorova - Galați. Apropierea acestuĭ oraș de București și înlesnirile transportuluĭ pe Dunăre făcea ca el să fie poarta prin care treceaŭ mărfurile în interiorul Țăreĭ. De cînd s'a înființat liniile ferate în Țară, Giurgiul, ca oraș saŭ schelă de transit, a pierdut din activitatea sa de odinioară.

Comerciul cu peștele și cu vitele este unul din principalele comerciurĭ ale orașuluĭ. Comerciul cu cereale ocupă primul loc, fiind în oraș peste 15 case de comerciŭ.

Se poate socoti sub raportul greutățiĭ mărfurilor, că Giurgiŭ vine al 3 lea în rînd din orașele Țăreĭ, cel d'întîiŭ fiind Brăila și al doilea Galați. Sub raportul valoriĭ mărfurilor, se poate considera cel de al 5-lea, avînd înaintea luĭ Brăila, al 2-lea București, al 3-lea Galați și al 4-lea Ițcani.

Biroul vamal Giurgiul s'a înființat la 1 Ianuarie 1860. Venitul vamal pe an. fin. 1896—97 a fost de leĭ 271439.50, socotindu-se și venitul vămeĭ sucursale Zmîrda.

S'a construit un canal cu un cheiŭ de piatră, ca debarcarea chiar lîngă Giurgiŭ a vaselor cu un tonagiŭ maĭ mare, să fie posibilă; cu această construcțiune s'a cheltuit peste 2 milioane și jumătate leĭ.

Industria. — In Giurgiŭ sunt 4 morĭ cu vaporĭ, cu putere totală de 200 caĭ. O mare parte din făinele aci măcinate se exportează în Constantinopole. Se maĭ află în acest oraș o instalare de herăstrae mecanice pentru fasonatul lemnelor de brad. Sunt

6 herăstrae mişcate de o locomobilă de 50 caĭ putere.

Giurgiul are: două făbricĭ de bere sistematice; o fabrică de băuturĭ spirtoase.

Se lucrează olane pentru învelit casele, cărămidăria, cojoacele, zăbunele, şi ilice săteştĭ. Se lucrează inul, cînepa şi velinţele de lînă şi se cultivă şi gogoşiĭ de mătase, din care se produce frumoase pînzeturĭ. In oraş sunt două tipografie şi maĭ multe legătoriĭ de cărţĭ.

Justiţia. — Este un tribunal de 1-a clasă, care în cursul anuluĭ 1888 a judecat 237 procese civile, 1232 corecţionale, 31 criminale de juraţĭ, 38 comerciale, 120 vînzărĭ şi 72 ipotecĭ.

Se maĭ află o judecătorie de ocol, avînd în circumscripţia eĭ pl. Marginea şi 4 comune din pl. Cîlniştea şi anume: Comana, Dadilovul, Brăniştari şi Gradiştea. In 1888 s'aŭ judecat în această judecătorie 780 procese corecţionale, 700 civile, 300 contravenţiĭ şi 180 posesiunĭ.

In Giurgiŭ este penitenciarul judeţuluĭ, fost în trecut munca silnică a Giurgiuluĭ.

Vite. — In oraş după recensămîntul făcut la 1897, se aflaŭ următoarele vite: 2350 bivolĭ, 850 boĭ, 480 caĭ, 600 oĭ şi 3750 porcĭ.

Mijloacele de comunicare. — Giurgiul se găseşte în comunicare cu toate oraşele de pe ambele laturĭ ale Dunăreĭ, atît din jos cît şi din susul luĭ, prin mijlocul plutireĭ vaselor carĭ aŭ loc de staţiune la punctul Zmîrda şi în marginea oraşuluĭ, la Aleiŭ.

Comunicarea cu Bucureşti şi cu comunele circumvecine a staţiunelor linieĭ ferate se face prin linia ferată Giurgiŭ-Bucureşti în lungime de 72 kil., a căreĭ gară, la Giurgiŭ, se află la extremitatea oraşuluĭ, spre N.-E.

Maĭ este şoseaua naţională Giurgiŭ-Bucureşti, în lungime de 64 kil., care merge prin Călugăreni şi ĭese din judeţ la Copăceni. Cu Zimnicea comunicarea se face pe şoseaua judeţeană ce duce acolo prin Petroşani.

Cu Alexandria şi Ruşi-de-Vede se face iarăşĭ cu şoseaua judeţeană ce duce pe la Putineĭ.

Cu restul judeţuluĭ se face prin şoselele judeţene care duc pe la Stăneşti şi merg pe văile Glavaciocul şi Neajlovul. Cu Rusciucul se comunică cu vapoare şi caice plutitoare pe Dunăre.

In Giurgiŭ sunt 40 trăsurĭ de piaţă.

Serviciul sanitar. — In Giurgiŭ sunt 7 medicĭ, 3 veterinarĭ, 2 spiţăriĭ şi 10 moaşe; un spital judeţean, situat pe şoseaua Bucureşti, la 1/2 kil. departe de oraş. Aci sunt 20 paturĭ. Budgetul serv. sanitar pe 1896—97 a fost de leĭ 47440 cheltuelĭ. In 1898—99 s'a cheltuit de comună, pentru acest serviciŭ, leĭ 53595,51.

Notiţe istorice. — Se află în ţară cu numirea de Giurgiŭ, un munte în jud. Buzăŭ, plaiul Slănic, proprietate a d-luĭ Ioanide. Se maĭ zice Giurgiuveni unuĭ sat din Argeşul, pl. Topologul. Se maĭ află în jud. Putna un munte cu numele de Giurgiul. Giurgiul fireşte nu este de cît numele de botez George.

Pe locul unde se află astăzĭ oraşul Giurgiŭ, a fost de sigur aşezăminte romane şi un castel, care forma capul de pod al fortăreţeĭ romane de pe malul drept al Dunăriĭ numit Sexanta-Prista (astă-zĭ Rusciuc), precum aŭ constatat cercetările arheologice ale d-luĭ Gr. Tocilescu. Acelaşĭ arheolog a dovedit că de la Giurgiŭ pleca un drum roman către N., trecînd prin Bucureşti, pe sub dealul Mitropolieĭ, prin Ploeşti, către Drajna-d.-s., în jud. Prahova, intra în Transilvania. Acest drum e cunoscut prin crisoave, şi pe alocurea s'a păstrat pe bună distanţă. Ruinele romane din insula din faţa Giurgiuluĭ sunt resturile casteluluĭ care în epoca romană nu se găsea în insulă, aceasta neexistînd pe timpul acela.

Pe ruinele romane s'a construit în evul-meziŭ o mică fortăreaţă cunoscută sub numele de Castel St. Giorgio. Construcţiunea eĭ se atribue de uniĭ Genovezilor, carĭ în cursul evuluĭ-meziŭ şĭ-ar fi avut un comptuar al lor, şi de pe numele patronuluĭ republiceĭ lor, Sf. George, s'ar fi numit localitatea.

Aceasta se susţine şi de N. Bălcescu, în «Istoria Romînilor sub Mihaiŭ Viteazul». El maĭ zice (la pag. 163): la finele seculuĭ al XIII, Radu Negru, duce de Făgăraş, întinzîndu-şĭ domnia până la Dunăre, întări castelul San-Georgio».

Un crisov din 1399 (publicat în «Arhiva Istorică a Romînieĭ», de d-l B. P. Hajdeu), prin care Ion Mircea-Vodă-cel-Mare, scuteşte satul Pulcouţi al Mănăstireĭ de la Strunga, de toate obligaţiunile ordinarĭ către fisc şi de pescuitul morunilor ce făcea pe fie-care an 3 zile pentru masa domnească, maĭ hărăzind călugărilor pe tot anul cîte 15 măsurĭ de grîŭ şi cîte 2 buţĭ cu vin, este datat din Giurgiu. Prin urmare oraşul exista cu mult maĭ înainte de fundarea Principatuluĭ.

La 1416, Sultanul Mahomet, supărat pe Mircea Basarab pentru ajutorul dat luĭ Musa (un frate al săŭ), ca să scape tro-

nul tatăluĭ săŭ Baiazet-Fulgerul, năvăli în Ţara-Romînească, pustiiĭ o parte dintr'însa şi ocupă cetatea Giurgiul, o întări din noŭ şi puse într'însa garnizona turcească.

Giurgiul rămase în stăpînirea Turcieĭ, de atuncĭ, cu micĭ întreruperĭ, şi până la 1829, sub numele de Raiaua-Giurgiuluĭ.

La 1594, Noembrie 5, Mihaiŭ Viteazul arde Giurgiul, asediază şi dă foc cetăţiĭ turceştĭ; omoară pe toţĭ din acea cetate nescăpînd din eĭ de cît doĭ, carĭ trec Dunărea în not la Rusciuc. Mihaiŭ nu putu lua de astă-dată insula fortificată saŭ Castelul St. Giorgio, pe care însă după nefericita expediţie a luĭ Sinan-Paşa în Ţara-Romănească, îl cuprinde şi-l dărîmă până 'n temelie.

La 1631, Leon-Vodă trimise la Giurgiŭ pe Doamna sa împreună cu jupînesele boerilor ca să fie maĭ la adăpost de ameninţarea ce-ĭ făcea oastea ungurească ce venea contra luĭ cu boeriĭ, pe care 'ĭ făcuse să pribegească în Ungaria.

La 1658, Mihnea-Radu trimise oştile sale contra Turcilor şi arse Brăila şi Giurgiul, prădă totul ce găsi în această cetate. La această epocă, Turciĭ fac la Giurgiŭ pod peste Dunăre şi trec la Giurgiŭ ca să gonească pe Mihnea, şi fac şanţ mare împrejurul Giurgiuluĭ, ale căreĭ urme se maĭ văd acum pe alocurea.

La 1659, Radu-Mihnea al III-lea a aprins Giurgiul, spre a goni pe Turcĭ.

La 1660, după rugăciunea luĭ Ghica-Vodă pe care îl gonise din Bucureşti Constantin-Vodă, şi care se afla în Giurgiŭ, trimise Sultanul pe Gean-Aslan Paşa, pe Kinan-Paşa şi pe Ac-Ninzea cu Tătarĭ de se uniră cu Ghica ca să răstoarne pe Constantin-Vodă. Aceştia, la 21 Maiŭ, din acel an, veniră la Giurgiŭ ca să purceadă cu Ghica spre Bucureşti.

La 1675, Şerban-Cantacuzino merse la Giurgiŭ cu mama sa şi fratele săŭ, Mateiŭ-Aga (fost Domn), de trecu la Rusciuc şi scăpă de urmărirea boerilor şi de Duca-Vodă.

La 1693, Constantin-Vodă s'a dus înaintea luĭ Mustafa-Paşa la Giurgiŭ, plecînd din Bucureşti la 8 Iunie, unde abia a ajuns după două zile. Tot în acest timp Constantin-Vodă, pe cînd se afla în Giurgiŭ, auzind de venirea Hanuluĭ Tătăresc ĭ-aŭ eşit înainte.

La 1714, sub domnia luĭ Ştefan-Vodă Cantacozino, Carol al XII-lea, regele Suedieĭ, bătut de Ruşĭ la Pultava, fu oaspete fără voia luĭ al Turcilor, carĭ îl duseră la Ţarigrad, de unde apoĭ după rugămintea sa îl aduseră la Giurgiŭ, unde Domnul Ţăreĭ, Ştefan Cantacozino, îĭ dădu cele trebuincioase, rîndui şi boerĭ de îl duseră prin conace până la Piteşti.

La 1716, garnizona turcească din Giurgiŭ era pusă la dispoziţia Domnuluĭ Munteniei spre a-ĭ servi contra turburătorilor carĭ îĭ disputaŭ tronul.

In acelaşĭ an, Nicolae-Vodă Mavrocordat, de frică să nu cadă în vre-o primejdie, a fugit la Giurgiŭ.

La 1717, Ioan-Vodă, după ce fu îmbrăcat cu caftan de vizirul Halil-Paşa, scoate din surghiun pe ginerile săŭ Constantin-Vodă, pe care îl surghiunise Nicolae-Vodă, şi împreună cu el veni de şezu multă vreme la Giurgiu de unde trimetea cărţĭ prin Dan Caimacan şi la boeriĭ din Bucureşti.

La 1753, sub Constantin-Vodă, ne spun fraţiĭ Tunusli în «Istoria Ţăreĭ Romîneştĭ», la Giurgiŭ era înfiinţat obor de vite.

La 1760, Ruşiĭ carĭ se aflaŭ în Bucureşti fură înştiinţaţĭ, că Turciĭ din Giurgiŭ robesc pe Romîniĭ vlăştenĭ; atuncĭ eĭ însărcinară pe Spătarul Pîrvu Cantacuzino, care veni la Comana cu arnăuţĭ şi cazacĭ în luna luĭ Decembrie; aci muri împreună cu 500 de aĭ săĭ, iară ceĭ ce aŭ rămas luară Giurgiul cu asalt.

La 1770, în Ianuarie, generalu rus Stoffeln bătu pe Turcĭ la Giurgiŭ, arse oraşul împreună cu palatul luĭ Hagi-Galil-Paşa, dar nu putu să ia castelul St. Giorgio.

Tot în acelaşĭ an Manole-Vodă Rosetti cu ajutorul Turcilor trece Dunărea pe la Giurgiŭ şi vine la Bucureşti, unde fu bătut de Ruşiĭ carĭ eraŭ acolo.

La 1771, generalul rus Olitz vine la Giurgiŭ, la 18 Februarie cu o armată numeroasă, asediază Giurgiul, îl ia, împreună cu 4000 Turcĭ, sub comanda luĭ Suleiman-Paşa. Atuncĭ găsi în Giurgiŭ multe arme şi 62 tunurĭ, două mortiere şi mulţĭ banĭ.

In acelaşĭ an, Maiŭ 9, Turciĭ reluară Giurgiul şi siliră pe Ruşĭ a se retrage în Bucureşti. Maĭ tîrziŭ, tot în acelaşĭ an, Octombrie 24, Turciĭ se retraseră din Giurgiŭ, îl abandonară în posesia Ruşilor; aceştia făcură fortificaţiunĭ, pe malul stîng al Dunăreĭ, în faţa casteluluĭ St. Giorgio.

De şi cetatea Giurgiuluĭ era fortificată din noŭ de Ruşĭ, însă Turciĭ o reluară la 1772 din mîinile luĭ Oitz, comandantul rus, care fu nevoit a se retrage la Bucureşti.

La 1773, Ponelman, comandantul Giurgiuluĭ prinde prin

Gheohemson toate şlepurile şi şaicele Turcilor de pre Dunăre. La 20 Aprilie, prinde şi pe şeful armateĭ turceştĭ, Hasseki-Hagi-Mehmet-Paşa, care se încercase a lua cele 2 insule din faţa Giurgiuluĭ.

La acelaşĭ an, Maiŭ 9, Turciĭ se încearcă din noŭ să ia Giurgiul, dar fură bătuţĭ şi pĭerd mulţime de oamenĭ.

La 1807, Martie 2, cetatea Giurgiuluĭ, pe care o ocupaŭ Turciĭ, fu asediată de Ruşĭ, fără reuşită.

La 1809, în Marte, Ruşiĭ, îndemnaţĭ de Ipsilantie, se încearcă să ia cetatea Giurgiuluĭ prin generalul Miloradovicĭ; acesta nu reuşi şi pĭeri în această luptă.

La 1810, Aprilie 1, Ruşiĭ ocupară Giurgiul, după ce comandantul rus Kamenski luă Rusciucul; atuncĭ cetatea nu suferi nimic, căcĭ comandantul eĭ văzînd neputinţa de a se apăra o dădu de bună-voie.

La 1812, se fortifică Giurgiul de Turcĭ, carĭ luară oamenĭ de beilic din satele circumvecine, aduseră pietrele necesare fortificaţiunilor din Pirgos de peste Dunăre. Şanţul cel maĭ apropiat de Giurgiu pe care se aducea apa din Dunăre în caz de asediŭ era pĭetruit pe laturea despre oraş; el începea din jos, alăturĭ, de unde este azĭ moara Bădulescu, mergea pe la Neaţiu Dragne, în faţa intrăreĭ găreĭ, apoĭ pe din dosul luĭ Gg. Viscol, pe la Ghiţă Atanasiu, unde este şi pod de piatră, de aci pe la Cămineşteanu, pe la protopopul Drăgan, pe unde sunt casele luĭ Zoiade, pe la Nicolae Simigiul şi de aci da iarăşĭ în Dunăre la Tabia-Mare, în dreptul luĭ Velicu Moraru.

Partea oraşuluĭ de azĭ despre Zmîrda era afară din cetate şi forma un sătuc, Cioflic, turceşte numit Zmîrda.

Despre Dunăre, oraşul era înconjurat de zidul care pleca de la Tabia-Mare, mergea pe la Tabia-Mică, pe la Porţile-de-Fier, pe la Aleiŭ, pe la Carantină, pe din dosul Sf. Nicolae şi eşea în capul Carantineĭ, unde sînt azĭ cazarmele călăraşilor, pe din dosul cărora eraŭ bateriĭ cu galeriĭ subterane. Aci era o mare zidire de piatră care servea ca depozit de praf de puşcă şi maĭ în urmă servea şi ca depozit de sare. Căzărmile eraŭ unde azĭ este arestul.

La 1821, eteristul Savos promite luĭ Ipsilante că-ĭ va da în mînă Giurgiul.

La 1828 şi 1829, comandantul turc Cuciuc-Ahmet-Paşa, refuză a deschide porţile cetăţiĭ Giurgiuluĭ sub cuvînt că nu se stipulează aceasta în tratatul de la Adrianopole. Maĭ tîrziŭ însă Giurgiu fu predat. De la acea epocă începe a se dîrîma zidurile ce se făcuse la 1812 spre fortificarea Giurgiuluĭ. Oraşul cu raiaua din prejur, fu încorporat Ţăreĭ - Romîneştĭ. Hotarele domeniuluĭ Giurgiŭ după acel plan sunt conforme cu hrisovul din 1536 al luĭ Mircea-Vodă Ciobanul. La acea epocă s'a fixat limitele oraşuluĭ cu izlazul de vite.

La 1829, după ce Giurgiul trecu în stăpînirea Romînilor, şi după ce se făcu planul general de către Ruşĭ, se aliniară şi se lărgiră stradele ast-fel cum sunt azĭ. Se anexă la Giurgiŭ Cioflecul (satul), Zmîrda, care constitue azĭ un cartier al oraşuluĭ cu numirea Zmîrda şi care era atuncĭ afară de şanţurile cetăţeĭ. Se desfiinţă satul ce era în insula Cioroiul din faţa Giurgiuluĭ; se maĭ desfiinţă Cioflecul-Selima, apoĭ se strică satul Mustafiţa, azĭ Punctul Mustafiţa, pe unde sunt viele despre Alexandria. Din satul Mustafiţa sunt încă la Giurgiŭ familiĭ carĭ port numele de Mustaficenĭ. In locul unde este azĭ răspîntia stradelor Oinacul, Adormirea, Olarĭ, Boengiĭ, era puţul de piatră care era învălit, sub o gheretă în jurul căruia se vindea pîĭne, şi care se numea Şădearvan. Acesta a ţinut până la 1860.

Turnul cu ceasornicul din centrul oraşuluĭ de azĭ era giamia. Asemenea şi biserica se transformă, dîndu-i-se numirea de Sf. Nicolae după numirea împăratuluĭ Rusieĭ Nicolae Pavlovicĭ, care a dotat-o cu obiecte de valoare şi'ĭ asigură în domeniul Giurgiuluĭ un venit de 7000 leĭ vechĭ. In dreapta bisericeĭ Adormirea de azĭ, era o biserică în pămînt fără clopotniţă saŭ turle, cu acelaşĭ hram. In ea s'a făcut serviciul religios creştin în timpul domnieĭ turcilor, aceştia nepermiţînd creştinilor să aibă biserică la suprafaţă. Această biserică a funcţionat până la 1851, cînd s'a început a se sluji în biserica cea mare de azĭ. Acum nu se maĭ văd nicĭ urmele aceleĭ bisericĭ. Locul eĭ era în dreapta bisericeĭ de azĭ, la 20 metri de mijlocul latureĭ celeĭ actuale.

La 1830, s'a deschis cea d'întîiŭ şcoală romînească în Giurgiŭ, în curtea bisericeĭ Adormirea Maiciĭ Domnuluĭ, de către dascălul George, venit după îndemnul luĭ State Anton epitropul bisericeĭ, de la mănăstirea Cernica. El a murit la 1849.

La 1832, în timpul Regulamentuluĭ Organic, oraşul Giurgiŭ primi organizare orăşănească; nu maĭ fu considerat ca cetate. Aci se făcu temniţă de primul grad sub denumirea de munca Giurgiuluĭ, şi ca şi Turciĭ la început se păstră castelul St. Giorgio, care servea de loc de închisoare. La acea

epocă începură a se astupa sanțurile din jurul Giurgiuluĭ ce eraŭ nepĭetruite, și ale căruĭ urme se maĭ văd și azĭ în josul viilor pe la locul înmormîntăriĭ Izraeliților, pe din susul cimitiruluĭ ortodox cel noŭ. Cînd s'a început a se astupa aceste șanțurĭ, spre a se feri Giurgiul de inundațiĭ, s'a făcut șoseaua ce merge de la fosta carantină, pe la moara Bădulescu de azi. Această șosea azĭ este transformată în șosea județeană.

După luarea Giurgiuluĭ încep a veni să se concentreze în el locuitorĭ din satele circumvecine și din București. Se organizează școalele publice sub conducerea profesoruluĭ Simonide, care făcea cursurile începătoare.

Veniră preoțĭ creștinĭ de prin satele vecine: preotul Gheorghe la Sf. Nicolae și preotul Marin la Adormire. Atuncĭ s'a început dărîmarea și îndreptarea stradelor turceștĭ ce eraŭ strîmte și cu multe cotiturĭ, s'a început pavarea acelor strade cu pĭetrele ce se scoteaŭ din zidurile cetățeĭ. Cele d'întîiŭ strade pavate cu piatră aŭ fost: strada Sf. Nicolae (Aleiul), piața centrală, strada Olarĭ, a Boiangiilor și strada care mergea la Poarta-de-Fĭer.

S'a înființat carantina servindu-se de construcțiile ce se aflaŭ și care azĭ sunt cele în care șed călărașiĭ; s'aŭ făcut o grădină publică (aleiul de azĭ datează de la acea epocă), piața centrală, Sf. Gheorghe, piața de la Bateriĭ, din strada Moriĭ, piața din fața găriĭ.

La 1843, s'a înființat în Giurgiŭ școala de băețĭ și cea de fete sub conducerea dascăluluĭ Dumitru Marinescu, elev al școalelor publice înființate la 1832.

La 1848, vin din noŭ Turciĭ la Giurgiŭ cu ocazia revoluțieĭ din București, apoĭ fură nevoițĭ a se retrage în anul următor. La acea epocă se făcu cea d'întîiŭ casă învelită cu tinichea, a luĭ State Anton.

La 1853, în timpul războiuluĭ Turco-Rus aŭ fost maĭ multe încăerărĭ între armatele inimice, atît în fața Giurgiuluĭ cît și pe domeniul cu același nume. S'a bombardat Giurgiul de către Turcĭ.

La 1854, Februarie 15, generalul Șomanov, comandant rusesc, veni la Giurgiŭ cu o armata contra Turcilor și arse o mare parte din flota turcească.

In același an, Iulie 7, Turciĭ repurtară o mare victorie contra Rușilor; după ce bombardară Giurgiul de la 5—7 Iulie rămaseră victorioșĭ, și în dimineața zileĭ de la 8 Iulie aŭ trecut Dunărea și ocupară Giurgiul, așezară un pod pe vase pe Dunăre între Giurgiŭ și Rusciuc. La acea epocă, armata Rusească sub conducerea principeluĭ Gorceacoff, avînd de comandant pe generalul Șomanov se retrase la Frătești, cu ocazia bombardăriĭ Giurgiuluĭ.

De la acea epocă a început să se retragă cu totul Turciĭ carĭ maĭ rămăseseră, de la 1830 în Giurgiŭ.

La 1864, s'aŭ luat dispozițiĭ de Primăria orașuluĭ a se vinde locurile ce formaŭ șanțul vecheĭ cetățĭ, după ce maĭ întîiŭ s'aŭ scos toată piatra după dînsul. Din vînzarea acelor șanțurĭ a rezultat creșterea suprafețeĭ orașuluĭ și deschiderea bulevardelor actuale.

La 1867, s'a inaugurat cel dintîiŭ drum de fer din Țară, care a fost Giurgiŭ-București, sub domnia Domnitoruluĭ Carol I. Acest drum de fer a fost început de sub domnia Principeluĭ Alexandru Ioan I. Cuza.

La 1869, s'a înființat gimnaziul actual.

La 1877, cu ocazia rezbeluluĭ independențeĭ, între Romînĭ, Rușĭ și Turcĭ, Giurgiul a suferit multe bombardărĭ; s'a dărîmat și ars multe case. Comandant al oștireĭ ruseștĭ era atuncĭ la Giurgiŭ generalul Schmidt.

La 1879, Domnul Carol I veni la Giurgiŭ împreună cu Principele Bulgarieĭ Al. Battemberg, cu care ocazie vizită ruinele rămase în urma rezbeluluĭ din 1878.

La 1880, Consiliul comunal al orașuluĭ Giurgiŭ cu oficiul No. 499 a mijlocit pe lîngă Ministerul de Interne la Corpurile legiuitoare ca marca orașuluĭ Giurgiŭ să nu maĭ fie 3 stejarĭ cum este aceea a județuluĭ, ci să fie Sf. Gheorghe ca patron al orașuluĭ care poartă numele săŭ. Primăria Giurgiuluĭ, de atuncĭ încoace a schimbat marca, care azĭ este Sf. Gheorghe.

La 1886, a început facerea canaluluĭ Dunăreĭ care servă de debarcare a vaselor în marginea orașuluĭ.

Giurgiul, *stație de dr.-d.-f.,* jud. Vlașca, pl. Marginea, com. Giurgiul pe linia București-Giurgiul pusă în circulație la 1 Noembrie 1869. Se află la 7.6 kil. de Frătești. Inălțimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de $15^{m}.37$. Venitul acesteĭ stațiĭ pe anul 1896 a fost de 341230 leĭ, 65 banĭ.

Giurgiul, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., com. Păncești, situat lîngă satul Păncești.

Giurgiul, *pădure,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., com. Păncești, care îmbracă dealul cu același nume.

Giurgiul, *munte,* pe frontieră, făcînd tot de odată hotar între

judeţele Putna şi Buzăŭ; are 1650 metri înălţime. E acoperit de fîneţe şi de întinse păduri de brad, a căror exploatare nu se poate face de cît prin Transilvania. Are o stînă renumită. Laptele se fabrică în căşăria dela Muşa.

Giurgiul, *pichet* de vară la poalele munteluĭ Giurgiul, jud. Buzăŭ. In timpul ierneĭ, garnizoana se mută la pichetul Lacul-luĭ-Dobrin.

Giurgiul (Muntele-), *munte* al satuluĭ Bîrseşti, pl. Vrancea, jud. Putna, la hotarul Ţăreĭ spre V. Este proprietatea răzeşilor din com. Bîrseşti. Pe el se află pădurea cu acelaşĭ nume, în întindere de 3000 hect.

Giurgiuluĭ (Izvorul-), *izvor,* în jud. Buzăŭ, com. Mînzăleşti; ĭese din partea de N. a munteluĭ Giurgiul, servind tot de odată şi de frontieră; se scurge în rîul Bîsca-Mică.

Giurgiuluĭ (Stîna-), *izvor,* în jud. Buzăŭ, com. Mînzăleşti; începe de la stîna Giurgiuluĭ şi, pe la N. de muntele Tăietura, se scurge în Izvorul-Giurgiuluĭ.

Giurgiuveni, *sat,* cu 60 familiĭ, jud. Argeş, pl. Topologul; face parte din com. rur. Giurgiuveni-Vătăşeşti. Aicĭ este reşedinţa primărieĭ. Are o biserică cu hramul Sf. Dumitru, cu un preot şi un cîntăreţ.

Giurgiuveni, *sub-divizie* a *cătunuluĭ* Haleşul, jud. Buzăŭ, com. Tisăul.

Giurgiuveni (Vătăşeşti-), *com. rur.,* pe apa Sîmniculuĭ, jud. Argeş, pl. Topologul, la 7 kil. de com. rur. Tigveni (reşedinţa subprefectureĭ) şi la 27 kil. de Piteşti. Se compune din 4 sate: Cîmpeni, Giurgiuveni, Tulei şi Vătăşeşti saŭ Tinculeşti, avînd peste tot 160 fam., saŭ 568 sufl.

In com. sunt 2 bisericĭ; o şcoală primară rurală.

După o publicaţie oficială, această comună numără 109 contribuabilĭ şi are un budget de 1389 leĭ la veniturĭ şi de 1206 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor era în 1887 de 279 capete vite marĭ (270 boĭ şi vacĭ şi 9 caĭ) şi de 385 vite mărunte (296 oĭ şi 89 rîmătorĭ.)

Giurica, *vale,* jud. Vîlcea, pl. Olteţul-d.-j., com. Ştirbeşti. Se varsă în rîul Peşteana, pe teritoriul aceşteĭ com.

Giuroiul, *sat,* jud. Argeş, pl. Oltul; face parte din com. rur. Urşi.

Giuvala, *vamă, punct de observaţie* şi *trecătoare,* în Transilvania, com. Rucărul, pl. Dîmboviţa, jud. Muscel. Biroul vamal Giuvala s'a înfiinţat la 1 Ianuarie 1860. Venitul văm eĭ, împreună cu sucursala Petroşiţa pe anul 1896—97, a fost de 22.280,35 leĭ.

Giuvărăşti, *com. rur.,* pl. Balta-Oltul-d.-j., jud. Romanaţi, formată din Giuvăreşti (1050 loc.), şi Fundul-Vorniculuĭ (541 loc.) Este situată lîngă Olt şi aproape de vărsarea luĭ în Dunăre, la 15 kil. de Corabia şi la 42 kil. de Caracal şi spre E. de balta Florea. Altitudinea terenuluĭ d'asupra niveluluĭ măriĭ este de 56 m.

Are o populaţie de 280 familiĭ, saŭ 1591 suflete: 816 bărbaţĭ şi 775 femeĭ; 692 căsătoriţĭ şi 899 necăsătoriţĭ.

Contribuabilĭ sunt 250.

Budgetul com. pe anul 1886—87 a fost de 3497 leĭ la veniturĭ şi de 3238 leĭ la cheltuelĭ.

Vite marĭ sunt 581, vite micĭ, 1703 şi porcĭ, 360.

Are 2 bisericĭ, una cu hramul Sf. Nicolae (1859) în Giuvăreşti şi a doua, cu hramul Sf. Ioan (1855) în Fundul-Vorniculuĭ, deservită de 2 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ; 7 cîrciumĭ.

Giuvăreşti, *trup de moşie,* jud. Teleorman, al căreĭ corp principal este în jud. Romanaţi şi din care o parte trece peste rîul Oltuluĭ, în dreptul com. Şegarcea-din-Vale şi Rîioasa.

Giuvăreşti, *pădure,* jud. Teleorman, situată pe trupul de moşie cu acelaşĭ nume. E compusă din: tufă, ulm, frasin, etc. şi a fost pusă în tăiere.

Giuvelul, *sat,* jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul, com. Budul, aşezat în partea de N., la poalele dealuluĭ Giuvelul, pe pîrîul cu acelaşĭ nume.

Giuvelul, *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul, com. Buda. Se desface din Culmea-Cătăuţuluĭ; se întinde în partea de N. a com., pe lîngă pîrîul Giuvelul; e acoperit cu pădurĭ şi păşunĭ.

Giuvelul, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul, com. Buda; izvoreşte din dealul Cătăuţul; udă partea de N. a com.; trece prin cât Giuvelul şi se varsă în pîrîul Cătăuţul, pe dreapta luĭ.

Gîdinţi, *com. rur.,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., spre E. de oraşul Roman, la o depărtare de 5 kil. de reşedinţa plăşeĭ. Este formată din satele:

Dealul-Mărului (Fagul), Gîdinţi şi Poeniţa, cu reşedinţa comuneĭ în satul Gîdinţi.

Are 219 familiĭ, saŭ 1029 suflete, din carĭ 179 contribuabilĭ.

Sunt 2 bisericĭ: una de zid şi alta de vălătucĭ; o şcoală primară mixtă, frecuentată de 27 elevĭ, din 36 înscrişĭ.

Sunt 658 vite marĭ cornute.

Teritoriul comuneĭ este aproape în întregime acoperit cu pădurĭ şi dealurĭ. Ţine de circumscripţia fiscală Pagna.

Venitul com. este de leĭ 3280 şi cheltuelile de leĭ 3234.

Este legată cu oraşul Roman prin şosea.

Gîdinţi, *sat,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Gîdinţi, pe malul stîng a rîuluĭ Siretul, spre E. de oraşul Roman, la o depărtare de 5 kil. de el şi de 12 kil. de reşedinţa plăşeĭ. Este aşezat pe coasta despre V. a Dealuluĭ-Măruluĭ.

Are 179 familiĭ, saŭ 770 suflete, din carĭ 166 contribuabilĭ. Locuesc în 197 case. Ştiŭ carte 34 persoane.

Se fac pe an două iarmaroace: la Sf. Treime şi Sf. Ilie (20 Iulie).

Sunt 600 vite marĭ cornute.

Are o biserică de zid; o şcoală primară mixtă, frecuentată de 27 elevĭ, din 36 înscrişĭ.

Este legată cu oraşul Roman prin şosea.

In dreptul acestuĭ sat, şi lîngă el, este un pod stătător de lemn pe rîul Siretul, care stabileşte comunicaţiunea între satele Gîdinţi şi Carol I, cu cele din partea de E. şi cele de V. ale judeţuluĭ.

Spre S.-V. de satul Gîdinţi se văd ruinele cetăţiĭ Smirodava. De vechimea acestuĭ sat aminteşte un document de la 1578, Iulie 1, din timpul luĭ Petru-Vodă, care face danie Episcopieĭ de Roman o prisacă şi un loc de fînaţ în sat la Gîdinţi. Această danie este reînnoită în urmă de maĭ toţĭ domniĭ, carĭ aŭ urmat după Petru Şchiopul, ceace ne arată că ea era foarte importantă pentru Episcopie fie prin mărimea eĭ fie prin apropierea de oraş, prin urmare de Episcopie.

Aicĭ, chiar în sat, Stolnicul Ilie Cantacuzino, care era proprietarul satuluĭ Gîdinţi, pe la 1754, August 21, a făcut un pod peste apa Siretuluĭ, pentru care a avut judecată cu Episcopia de Roman.

Gîgîiul, *lac,* în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, insula Balta, com. Roseţi-Volnaşi.

Gîgîiul, *deal,* acoperit de pădurea cu acelaşĭ nume, jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Căpreni.

Gîlceasca, saŭ **Scrada,** *pîrîŭ,* în jud. Gorj, plasa Gilortul; îşĭ ia naştere din dreptul comuneĭ Bîrzeiul-de-Pădure şi curge de la N. spre S., străbătînd comuna Scrada. Se varsă în Amaradia, în dreptul com. Colţeşti.

Malurile pe unele locurĭ sunt rîpoase, iar în valea Amaradieĭ dispar cu totul.

Gîlceasca, *vale,* a pîrîuluĭ cu acelaşĭ nume, în jud. Gorj, pl. Gilortul. Este formată în partea despre V. de Dealul-cu-Perĭ, iar în partea despre E. de dealul Gîlceşti.

Pe aceasta vale este situată com. Scrada.

Gîlceşti, *cătun,* al com. Scrada, jud. Gorj, pl. Gilortul. Este situat pe şes şi pe coasta cu acelaşĭ nume, în partea dreaptă a pîrîuluĭ Gîlceasca.

Are o suprafaţă de 205 hect., din carĭ 70 hect. pădure, 75 hect. arabile, 44 hect. fîneţe, 5 hect. vie, 8 hect. livezĭ de prunĭ şi 8 hect. izlaz.

Are o populaţie de 94 familiĭ, saŭ 300 suflete, din carĭ 90 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ sunt moşnenĭ.

Locuitoriĭ posedă: 18 plugurĭ, 24 care cu boĭ, 110 vite marĭ cornute, 14 caĭ, 181 oĭ, 9 capre şi 78 rîmătorĭ.

Cătunul e udat de pîrîul Gîlceasca.

Comunicaţia în acest cătun se face printr'o şosea comunală ce vine din com. Colţeşti; trece prin centrul acestuĭ cătun, puind-o în comunicaţie la N. cu com. Scrada.

Sunt 4 puţurĭ şi 3 fîntînĭ.

Are 1 biserică de lemn, refăcută de locuitorĭ la anul 1887, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Gîlceşti, *deal,* în jud. Gorj, pl. Gilortul, ramificaţie din dealul Icleanul. Se află situat în partea de E. a com. Scrada. Direcţiunea luĭ este de la N. spre S., până în com. Colţeşti unde se termină.

Este acoperit cu pădure, viĭ şi livezĭ de prunĭ.

Gîldaelor (Valea-), *vale,* jud. Dolj, pl. Balta, com. Măceşul-d.-j., pe care este situată com.

Gîldăul, *com. rur.*, în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, situată spre E. de oraşul Călăraşi, între com. Jegălia şi Petroiul.

Teritoriul com. se întinde din Dunăre spre N.-V., prin insula Balta şi cîmpul Bărăgan, până în apropiere de linia ferată Bucureşti-Feteşti.

Este situată pe proprietatea statuluĭ Jegălia, supranumită şi De-

leanca, pe o suprafaţă de 23000 hect., din carĭ 7000 hect. baltă, 1000 hect. izlaz şi 15000 hect. pămînt de cultură. Moşia a fost arendată pe periodul 1883—1893 cu suma de 148000 leĭ. Inainte de secularizarea mănăstirilor închinate, această moşie depindea de mănăstirea Dealuluĭ, pentru care maĭ poartă numirea de Deleanca. Pe această moşie care este cea maĭ mare din judeţ, sunt 3 com.: Gîldăul, Jegălia şi Şocariciul.

Improprietăriţĭ după legea rurală din 1864, pe terenul ce aparţine com. Gîldăul, sunt 103 locuitorĭ; neîmproprietăriţĭ se maĭ află 98 locuitorĭ.

Teritoriul com. este udat de Dunăre şi Borcea şi de lacurile: Buta, Rîca, Urgurile, Bîzoianca, Schiauluĭ, Petrea, Dima, Săltava, Vărzarul, Pucioasa, Albina, Tînganul şi Ciolpanele; apoĭ de braţele ce unesc Dunărea şi Borcea cu lacurile Nestea, Pisicoiul şi Buta. Privalul Gîldăuluĭ şi Privalul-cel-Mare pun în comunicaţie Borcea cu lacul Jegălia.

Se compune din satele Gîldăul şi Mereanul şi din cătunul Ştirbul. Reşedinţa primărieĭ şi a judecătorieĭ comunale este în satul Gîldăul şi atribuţiunile autorităţiĭ com. se întind numaĭ pe partea de E. a moşieĭ Jegălia, ce ţine de această com.

Are o populaţie de 193 familiĭ, saŭ 809 suflete: 404 bărbaţĭ şi 805 femeĭ; 796 Romînĭ şi Grecĭ; 224 agricultorĭ, 2 meseriaşĭ, 6 comercianţĭ, 4 cu profesiunĭ libere, 3 muncitorĭ şi 5 servitorĭ.

Ştiŭ carte 61 persoane.

Vite: 250 caĭ, 800 boĭ, 200 bivolĭ, 300 porcĭ şi 2500 oĭ.

Comuna are un venit de 2590 leĭ şi cheltuelĭ în suma de leĭ 3157.

Are o ŝcoală mixtă, frecuentată de 37 elevĭ şi 4 eleve, condusă de un învăţător retribuit de com. şi jud.; o biserică, cu un preot şi doĭ dascălĭ.

Gîldăul, *sat*, în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, pendinte de com. cu acelaşĭ nume. Este situat pe malul stîng al braţuluĭ Borcea, sub coasta cîmpuluĭ Bărăgan.

Aicĭ este reşedinţa primărieĭ şi a judecătorieĭ comunale.

Populaţiunea satuluĭ este de 305 locuitorĭ: 73 bărbaţĭ, 84 femeĭ şi 148 copiĭ.

Are o şcoală mixtă, condusă de un învăţător; o biserică, deservită de un preot şi doĭ dascălĭ.

Gîldăuluĭ (Privalul-), *braţ*, în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, com. Gîldăul; pune în comunicaţie braţul Borcea cu lacul Jegălia.

Gîlma, *urmele unuĭ şanţ vechiŭ de cetate*, care se vede mergînd paralel cu muchea dealuluĭ Oltuluĭ, în dreptul com. Vĭespeşti, căt. Gîlmeele, jud. Olt, cu direcţiunea N.-S. Incep de la Rusca-Viespeştilor la S., până dincolo de Movila-luĭ-Gîlma, la N. şi închid o suprafaţă de 50 hect. Se zice că aci a fost în vechime o cetate. In partea de V., în malul Oltuluĭ şi în dreptul Mănăstireĭ, se văd urme de zidărie vechĭe, probabil din zidurile acesteĭ cetăţĭ.

Gîlma, *movilă*, situată în muchea dealuluĭ Oltul, în partea de N.-E. a căt. Gîlmeele, com. Vĭespeşti, pl. Siul-d.-j., jud. Olt. E coprinsă înăuntrul şanţuluĭ Cetăţeĭ-luĭ-Gîlma.

Are la bază o circomferinţă de aproape 400 m. şi o înălţime, socotită de la nivelul apeĭ, de 160 m.

Gîlma, *munte*, jud. Buzăŭ, com. Cizlăul, între cătunele: Scărişoara şi Bărăşti; acoperit cu pădurĭ de fag.

Gîlma, *trup de pădure*, al statuluĭ, pendinte de com. Teşila, plasa Peleşul, jud. Prahova, care, împreună cu trupurile Carabanul-cu-Baia, Lacurile-cu-Rusul, Rusul-d.-j., Prislopul, Podurile şi Vîrful-Negraşuluĭ, formează pădurea Teşila, care are o întindere de 5000 hect.

Gîlma, *izvor*, curge din munţiĭ com. Teşila, pl. Peleşul, judeţul Prahova; are direcţia de la E. spre V. şi se varsă în rîul Doftana, tot în raionul com. Teşila, pe malul stîng.

Gîlma (Vîrful-), *deal*, în partea de N. a com. Vărbilăul, pl. Vărbilăul, jud. Prahova, acoperit cu pădure, printre care se află şi poenĭ.

Gîlma-Ialomiţeĭ, *munte*, judeţul Dîmboviţa, de la Moreni în sus spre V., la muntele Priporul.

Gîlma-Mare, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul com. rur. Luncaviţa şi anume pe acela al cătunuluĭ Rachel; se desface din dealul Gîlmele-Inşirate; se întinde spre N., într'o direcţie generală de la S.-V. spre N.-E., printre văile Ciairuluĭ şi Turiaculuĭ, brăzdînd partea nordică a plăşeĭ şi sud-estică a comuneĭ; la poalele luĭ nordice este aşezat satul Rachel; se ridică până la 180 m.; este tăiat de şoseaua judeţeană Măcin-Isaccea; acoperit cu pădurĭ de teĭ şi tufărişurĭ spre N.

Gîlma-Secărieĭ, *munte*, în partea de S. a com. Teşila, plaiul Peleş, jud. Prahova, ce servă de hotar.

Gîlmea, *numire vechie* a *cătunuluĭ* Chiţorani, com. Bucovul, plasa Cricovul, jud. Prahova.

Gîlmeanca, *pădure* a statuluĭ, în jud. Olt, pl. Siul-d.-j., în întindere de 350 hect., care, împreună cu trupurile: Tufarul-Comani (190 hect.) şi Zăvoiul-Comani (50 hect.); formează pădurea Sprincenata.

Gîlmeele, *sat,* pendinte de com. Vîespeşti, pl. Siul-d.-j., jud. Olt, situat pe valea şi coasta dealuluĭ Oltul, în stînga Siuluĭ, la 1 kil., spre N. de căt. Vîespeşti, reşedinţa comuneĭ. Are o populaţie de 203 loc., din carĭ 47 s'aŭ împroprietărit după legea rurală din 1864, cu 170 hect. din proprietatea statuluĭ Gîlmeele. Aci se află o biserică întreţinută de stat, fostă schit.

Gîlmeele, *schit,* azĭ rămasă biserică de mir, în căt. cu acelaşĭ nume, com. Vîespeşti, pl. Siul-d.-j., jud. Olt. Are următoarea inscripţiune:

Această sfîntă şi Dumnezeiască biserică, ce se prăznueşte hramul Sf. Inălţare, s'aŭ zidit din temelie prin cheltuiala d-luĭ Grigore . . . . . şi de Postelnicul Rizea Bălăceanu . . . .

S'a numit Gîlmeele, după numele localităţeĭ, fiind situată lîngă căt. Gîlmeele şi în apropierea Cetăţeĭ-luĭ-Gîlma.

Gîlmeele, *moşie* a statuluĭ, pe teritoriul com. Poiana, căt. Călineşti, pl. Siul-d.-j., jud. Olt. Are o întindere de peste 750 hect. arabile şi o pădure, numită Braniştea, cu o întindere de aproape 500 hect.

Gîlmeele. Vezĭ Vetrele-Schituluĭ-Comani şi Gîlmeele, jud. Olt.

Gîlmeĭ (Muchea-), *colină,* jud. Buzăŭ, com. şi căt. Pîclele, avînd o înclinaţiune acoperită de fîneaţă.

Gîlmeia, *munte,* la E. de căt. Podul-Vîrtos, com. Comarnicul, pl. Peleşul, jud. Prahova.

Gîlmeica, *pădure,* pe muntele Monteorul, din com. Chiojdul, jud. Buzăŭ, aparţinînd moşnenilor Chiojdenĭ şi Nehoioşanĭ, în devălmăşie.

Gîlmeiul, *parte* din *moşia* Raţa-Tolceasca, com. Băseşti, jud. Teleorman; a fost donată de Ionaşcu din Slatina pentru întreţinere de şcoale şi bisericĭ.

Gîlmele-Inşirate, *deal,* jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul com. rur. Luncaviţa; face parte din culmea munţilor Isacceĭ; are o direcţie de la S.-V. la N.-E., brăzdînd partea de N. a plăşeĭ şi cea de E. a comuneĭ; vîrful săŭ principal, Gîlma-Mare, are 220 m., punct trigonometric de observaţie de rangul I-iŭ; pe la poalele de S. curge pîrîul Luncaviţa; e acoperit cu pădurĭ, prin care trece şoseaua judeţeană Tulcea-Isaccea-Măcin.

Gîlnicile-Pribeagul, *altă numire* a *moşieĭ* Fleaşca, jud. Brăila.

Gîlţeşti, *sat,* jud. şi pl. Tutova, com. Pueşti, pe pîrîul Iezerul, spre E. de tîrguşorul Pueşti, la 3 kil. de el şi la 26 kil. de oraşul Bîrlad. Are 263 locuitorĭ; 68 case; o şcoală primară de băieţĭ.

Gîlţeşti, *moşie,* de 109 hect., în jud. şi pl. Tutova, com. Pueşti, lîngă satul cu acelaşĭ nume, proprietatea statuluĭ, arendată în ultimul period cu 1210 leĭ anual.

Gîlţul, *deal,* situat în raionul com. Matca, pl. Nicoreşti, jud. Tecuciŭ.

Gîngiova, *com. rur.,* în jud. Dolj, pl. Balta, situat în partea de E., la 53 kil. de Craiova şi la 24 kil. de reşedinţa plăşeĭ, Măceşul-de-Sus.

Situată pe o pantă puţin cam înclinată către malul drept al Jiuluĭ.

Se învecineşte la E., cu Jiul; la V., cu com. Măceşul-de-Sus; la N., cu com. Greceşti; la S., cu com. Comoşteni.

Limita linieĭ de N. începe din apa Jiuluĭ, merge spre V., pe la Fîntîna-Mireĭ şi ajunge la Rebegeĭ, de aci pleacă spre N. până la Movila-Lăzăreşti, şi de aci în linie dreaptă, iar spre V. pe la colţul Viilor-luĭ-Ştefănuţă şi până la Capul-Codruluĭ despre Măceşul-de-Sus.

Limita linieĭ de S. este o linie dreaptă, trasă de la Măgura-luĭ-Scarlat, trece prin delimitările Gîngiovenilor şi a Comoştenilor, trece apa Jiuluĭ şi ajunge la Drigul-Pisculuĭ, despre domeniul Coroaneĭ Sadova.

Limita linieĭ de E. începe de la movila Drigul-Pisculuĭ, trece prin Balta-Puruluĭ, Poiana-luĭ-Drăgilă şi în ondulaţiunĭ ajunge iară la apa Jiuluĭ despre domeniul Coroaneĭ, Sadova.

Terenul com. este şes, prezintînd o movilă aproape de hotarul către com. Măceşul-d.-s., care se numeşte Găunoasa. Terenul este compus din pămînt negru cu puţin nisip dar productiv, spre deosebire de localităţile de pe malul stîng al Jiuluĭ, care sunt compuse numaĭ din nisip şi argilă.

Este udată de Jiul cu îndreptarea de N.-S., avînd în dreptul com. vad pentru luntre. Fîntînĭ: Fîntîna-Bălciuluĭ la nor-

dul com., făcută de locuitorĭ pe la anul 1882. Fîntîna-Gávanul la N.-V. de com., făcută la anul 1813 de un medelnicer; s'a prefăcut și s'a schimbat din loc de către locuitorĭ la anul 1853; poartă numele de la o mică vîlcea în care se află. Fîntîna La-Crivianu, la V. de com., făcută la 1813 de unul Crivă. Fîntîna Stanuțuluĭ, la N.-V. de comună; această fîntînă se află situată la hotarul moșieĭ Gîngiova, către com. Măceșul-d.-s. Fîntîna-Mireĭ, situată la N.-V de com., făcută la 1819, de unul Mirea Petru. Fîntîna Ninul, la N. de com., aproape de hotarul către com. Grecești, făcută la anul 1887. Fîntîna-Viilor, făcută la anul 1864.

In vechime com. se numea Gîngiova, iar cătunul săŭ se numea Bănăneți. Pe la anul 1850 s'a alipit cătunul Gîngiova, care purta numele com. la căt. Bănăneți și locuitoriĭ aŭ trecut cu averile lor în căt. Bănăneți. Numele com. a rămas tot Gîngiova. Căt. Bănăneți s'a despărțit, pĭerzîndu-șĭ numirea.

In căt. Bănăneți era și biserica și primăria, de aceea locuitorilor le-a venit maĭ ușor a se strămuta acolo.

In Gîngiova se află o biserică fondată de locuitoriĭ com, la anul 1845 și care s'a terminat la anul 1846, Oct. 26, pe locul alteĭ bisericĭ ce era făcută din pămînt bătut. In tindă se vede următoarea inscripțiune:

Această sfîntă și dumnezeească biserică, cu hramul Adormirea Maiceĭ Domnuluĭ, s'a făcut din temelie la anul 1845 și s'a zugrăvit la 26 Oct. 1846, cu cheltuiala și osteneala satuluĭ Gîngiova, cu toțĭ de obște, iar la anul 1847 s'a zidit amvonul prin indemnul și osteneala a tot satul Gîngiova și s'a zugrăvit cu toată podoaba la anul 1858, Oct. 17, iar la anul 1890, August 30, s'a zugrăvit din noŭ cu cheltuiala enoriașilor ctitorĭ, din Gîngiova și din alte sate învecinate.

In com. sunt două școlĭ, una de băețĭ ce funcționează din 1838 și alta de fete. Școala de băețĭ a fost frecuentată în 1892—93 de 132 băețĭ, iar cea de fete de 31 de fete.

Știŭ carte 212 bărbațĭ și 12 femeĭ.

Populația com. se urcă la 2149 suflete: 1128 bărbațĭ și 1007 femeĭ. Străinĭ sunt 14.

După legea rurală din 1864, sunt 234 locuitorĭ împămînteniți; iar după legea din 1879 sunt 36 însurățeĭ pe domeniul Coroaneĭ Sadova.

Case sunt 193; bordee, 285.

Suprafața teritoriuluĭ com. este de 1936 pog., din carĭ 137 pog. vatra satuluĭ, 1589 pog. pămînt arabil, 2210 pog. vie.

Moșia se numește Gîngiova cu trupurile Comoșteni și Gighera; aparține Așezămintelor Brîncoveneștĭ. Are o întindere de aproape 2770 pog. arabile, care dă un venit de 12000 leĭ. Pădurea, tot a Așezămintelor Brîncoveneștĭ, este în întindere de 300 hect. și se întinde de-a lungul com. Gîngiova și Comoșteni, la E. lor și pe țărmul stîng al Jiuluĭ; este compusă din: arțar, frasin, jugastru, ulm și stejar; acesta din urmă predominînd.

Viile aparțin locuitorilor com. Gîngiova împroprietărițĭ la 1864; produc vin roșu și aŭ o întindere de 210 pog.

In com. este o moară de aburĭ ce aparține arendașuluĭ. Un atelier de tîmplărie e atașat la școala de băețĭ din com.

Pe moșia Gîngiova sunt stîne.

Meseriașĭ sunt: un dogar, 2 cojocarĭ, 1 cizmar, 2 fĭerarĭ, 1 țiglar, 1 lemnar și un brutar.

Com. are zile de tîrg la 23 Aprilie și la 15 August; bîlciurile se fac pe locul numit Răzeșița.

Transportul se face cu carele și căruțele pe calea com. Gîngiova-Comosteni. Drumul, din spre Craiova este până la Segărcea împĭetrit numaĭ în interiorul comunelor prin care trece; de la Segărcea până la Craiova este șosea.

Comerciul se face de 38 persoane.

Contribuabilĭ sunt 543.

Venitul com. pe exercițiul 1893—94 a fost de 6928.71 leĭ, iar cheltuelile de 6458.63 leĭ.

Sunt 500 vite marĭ cornute, 40 oĭ și 48 caĭ.

Gîngiova, *sat*, jud. Dolj, pl. Balta, com. Gîngiova, grămadă, cu reședința primărieĭ.

Gîngiova cu trupurile **Gighera** și **Comoșteni**, *moșie* particulară, jud. Dolj, pl. Balta, com. Gîngiova, în întindere de aproape 12000 hect. Aparține Așezămintelor Brîncoveneștĭ.

Gîngiova, *pădure*, a statuluĭ, situată pe teritoriul com. cu același nume, pl. Balta, jud. Dolj. Are o întindere de 422 hect. 1420 m. p.

Gîngiova, *insulă*, jud. Dolj, pl. Balta, com. Gîngiova, formată de Jiŭ.

Gînsacul, *vale*, spre N. de satul Potodinul, pl. Ocolul, jud. Romanați, între Tesluiul și Oltețul; e străbătut de șoseaua și linia ferată Corabia-R.-Vîlcea; aci se află conacul Jienilor și pădurea Bistrița.

Gîrbaciul, *sat*, face parte din com. rur. Poborul, pl. Vedea-d.-j., jud. Olt. Are o populațiune de 80 locuitorĭ. Aci e o biserică de lemn, făcută la anul 1810.

Gîrbaciuluĭ (Valea-), saŭ **Bur-**

naia, *vale*, în jud. Teleorman, pl. Tîrguluĭ, pe moșia Ciurari. Gura acesteĭ văĭ este în valea Tinoasa.

Intre com. Butculești și căt. Sîrbi-Sfințești, apele ce curg prin această vale se împreună cu ale pîrîuluĭ Tinoasa formînd heleșteul de la S.-E. Butculeștilor.

Măgura-Gîrbaciuluĭ și-a luat numirea de la această vale.

Gîrbaciuluĭ (Valea-), *vale*, la S. com. Șerbănești, pl. Mijlocul, jud. Vîlcea, care se varsă în rîul Otăsăul, tot în raionul acesteĭ com.

Gîrbeni, *sat*, pe moșia cu acelașĭ nume, com. Havîrna, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ. Are 43 familiĭ, saŭ 168 suflete.

Proprietatea moșieĭ este a d-luĭ Dumitru Botez. Săteniĭ împroprietăriți aŭ 56 hect., 88 ariĭ pămînt; iar proprietarul moșieĭ are 472 hect. 62 ar. cîmp.

Drumurĭ principale sunt: acel de la Dorohoiŭ la Rădăuți și la Darabani și acel de la Săveni.

Hotarele cu: Tătărășeni, Mileanca, Ghitcăuți, Hudești, Concești și Havîrna.

Gîrbeşti, *com. rur.*, în partea de N.-V. a pl. Fundurile, jud. Vasluiŭ, la 61 kil. de orașul Vasluiŭ, și la 23 kil. de Negrești, reședința pl., situată pe valea și dealurile din dreapta și din stînga pîrîuluĭ Șacovățul.

E formată din satele: Gîrbești, Poiana-d.-s., și Palanca, numit și Runcul, pe o suprafață de 3600 hect., din carĭ 1887 hect. pădure, 1713 hect. pămînt cultivabil și 17 hect. vie, cu populație de 251 familiĭ, saŭ 1221 suflete, din carĭ 22 suflete Evreĭ.

Are 2 bisericĭ, cu 1 preot și 2 cîntăreți; 2 morĭ cu vaporĭ; o velniță; 2 crîșme. Comerciul se face de 10 persoane.

Vite sunt: 614 vite marĭ cornute, 420 oĭ, 162 capre, 103 caĭ și 270 rîmătorĭ.

Budgetul com. are la veniturĭ 2310 leĭ, 50 banĭ și la cheltuelĭ 2232 leĭ, 26 banĭ.

Sunt 198 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 71 plugurĭ și 100 stupĭ de albine.

Gîrbeşti, *sat*, situat pe coasta de deal în dreapta pîrîuluĭ Sicna, în partea de S. a com. Zlătunoaia, pl. Meletinul, jud. Botoșani, cu o întindere de 160 hect., pămînt al locuitorilor, și o populație de 56 familiĭ, saŭ 212 suflete, din carĭ 67 contribuabilĭ.

Numărul vitelor: 60 boĭ și vacĭ, 8 caĭ, 250 oĭ, și 40 porcĭ. Locuitoriĭ posedă 30 stupĭ cu albine.

Gîrbeşti, *sat*, în partea de N. a com. Țibănești, pl. Funduri, jud. Vasluiŭ, situat pe coasta dealuluĭ Gîrbești. Se numea în vechime Gîrbești-luĭ-Costin, după numele proprietaruluĭ.

Are o suprafață de 23 hect. și o populație de 37 familiĭ, saŭ 147 suflete, din carĭ 3 familiĭ, saŭ 21 suflete, Țiganĭ.

Vite sunt: 840 vite marĭ cornute, 25 caĭ, 52 oĭ și 35 porcĭ.

Gîrbeşti, *sat*, în partea de S. a com. Gîrbești, pl. Funduri, jud. Vasluiŭ, situat pe coasta de E. a dealuluĭ cu acelașĭ nume, pe o întindere de 866 hect., din care cea maĭ mare parte pădure. Are o populație de 141 familiĭ, saŭ 660 suflete.

Este reședința comuneĭ; are o biserică zidită la 1854, cu 1 preot și 1 cîntăreț; o moară cu vaporĭ, o velniță.

Prin marginea de E. a satuluĭ curg pîraiele Veja și Șacovățul.

Numărul vitelor e de 900: 316 vite marĭ cornute, 350 oĭ, 70 capre și 170 rîmătorĭ.

Gîrbeşti, *deal*, ramificare a șiruluĭ de deal, ce vine de la N. din jud. Iași și trece spre S. în com. Țibănești, pl. Funduri, jud. Vasluiŭ.

Pe coasta acestuĭ deal e așezat satul Gîrbești, iar pe culmea luĭ se află pădure.

Gîrboiul, *cătun*, al com. Nehoiașul, jud. Buzăŭ, cu 100 locuitorĭ și 23 case.

Gîrbova (Călugăriĭ-), *altă numire a moșieĭ* Cîlnăul și Gîrbovi, din com. Zilișteanca, jud. Buzăŭ.

Gîrbova, *munte*, în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Chiojdeni, se desface din dealul Chiojdenilor; brăzdează partea de apus a comuneĭ; e acoperit cu pădurĭ și cu pășunĭ.

Gîrbova, *deal*, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., com. Tîmboești; se desface din dealul Trăistenilor; brăzdează partea de V. a comuneĭ; e acoperit cu numeroase pădurĭ.

Gîrbova, *munte*, în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Jitia; se desface din culmea Laculuĭ; brăzdează partea de N. a comuneĭ și căt. Andreași, la S.; este acoperit cu pădurĭ.

Gîrbova, *pîrîŭ*, în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Jitia; izvorește din muntele Gîrbova; udă N. comuneĭ și merge de se varsă în rîul Milcov, pe dreapta luĭ.

Gîrbovanul, *sat*, jud. Bacăŭ, pl.

Trotușul, al com. Bogdana, situat pe pîrîul Gîrbovanul, la o depărtare de 4100 m. de satul Bogdana (școala). Aci se află o biserică ortodoxă, zidită de maĭ mult de un veac și care s'a reparat la 1817, August 10, de răposatul preot Const. Epure. Are 1 cîntăreț și este deservită de preotul de la biserica din satul Bogdana. Cîrciumĭ sunt 3.

Capĭ de familie sunt 72, suflete, 204.

Animale se numără: 11 caĭ, 235 vite marĭ cornute, 5 porcĭ și 45 capre.

Aci se află cunoscutul pod Gîrbovanul.

Gîrbovanul, *pădure,* jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, com. Bogdana; are 359 hect.

Gîrbovanul, *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, care trece prin comunele Bogdana și Căiuțul și se varsă d'a dreapta Trotușuluĭ.

Gîrbovanul, saŭ **Podul-luĭ-Ștefan,** *pod,* jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, com. Bogdana, pe pîrîul Gîrbovanul, al căeĭ județene Adjud-Onești-Ocna. Legenda spune că podul acesta ar fi fost făcut de Ștefan-cel-Mare. Stricîndu-se cu vremea, el a fost restaurat de Mihaiŭ Sturdza, Domnul Moldoveĭ.

Gîrbovățul, *com. rur.* și *sat,* în jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-s., la 24 kil. de orașul Turnul-Severin și la 14 kil. de com. rur. Malovățul. Se numește și Gîrbovățul-d.-s. Este situat pe vale și formează com. cu cătunul Știicani. Are 650 suflete, din carĭ 101 contrib.; 114 case.

Locuitoriĭ posedă: 14 plugurĭ, 32 care cu boĭ, 3 căruțe cu caĭ; 62 stupĭ.

Are o biserică, cu un preot și 2 cîntărețĭ.

Prin com. trece o șosea comunală, care o leagă cu șoseaua Căzănești-Ciovîrnășani-Turnul-Severin.

Budgetul comuneĭ este la veniturĭ de 1409 leĭ, iar la cheltuelĭ de 834 leĭ.

Numărul vitelor este de 1006: 380 vite marĭ cornute, 8 caĭ, 300 oĭ și 318 rîmătorĭ.

Gîrbovățul, *sat,* în jud. Tutova, pl. Corodul, com. Ghidigeni, spre S.-E. de satul Ghidigeni.

In Gura-Gîrbovățuluĭ, Tîlpăul și Gîrbovățul sunt 288 loc. și 124 case. E numit și Gîrbovățul-d.-s.

Gîrbovățul, *pîrîŭ,* izvorește din com. Dagîța, jud. Roman; udă toată partea de V. a comuneĭ Dumești, pl. Funduri, jud. Vasluiŭ, începînd de la N. și până maĭ sus de locul numit Moara-Gînduleseĭ, unde se varsă în rîul Bîrlad, după ce primește de afluențĭ pîraiele: Țibănești și Armășeni, care ambele curg de la N. spre S.-V.

Gîrbovățul, *pîrîŭ,* în jud. Tutova, pl. Corodul, curge prin com. Ghidigeni și se varsă în rîul Bîrlad de a stînga, curgînd de la E. la V.

Gîrbovățul, *pîrîŭ,* în jud. Tecuciŭ, pl. Nicorești, com. Negrilești; udă comuna în partea de N.

Gîrbovățul-de-Sus. Vezĭ Gîrbovățul, sat, în jud. Tutova și Gîrbovățul, com. rur., în jud. Mehedinți.

Gîrbovi, *com. rur.,* în jud. Ialomița, pl. Cîmpul, situată în nordul plășeĭ, spre V. de comuna Grindul.

Teritoriul comuneĭ are o suprafață de 3067 hect. și coprinde patru moșiĭ: Apostolocheanca, numită și Cotorca-Mică, cu 1011 hectare, proprietatea statuluĭ, foastă pendinte de mănăstirea Slobozia, care a fost arendată pe periodul 1888—93 cu 30000 leĭ, iar pe periodul 1893—98, fără 800 hect. parcelate a se vinde în loturĭ la locuitorĭ, cu suma de 5050 leĭ; Cotorca, cu 56 hect., proprietatea statuluĭ, aparținînd înainte de secularizare mănăstireĭ Znagovul și care a fost arendată pe periodul 1887—1897 cu suma de 650 leĭ; Gîrbovi, cu 900 hect., proprietate particulară, și Bozianca, cu 1100 hect.

După legea rurală din 1864, s'aŭ împroprietărit 285 locuitorĭ.

Comuna se compune din satele: Gîrbovi și Bozianca, cu reședința primărieĭ și a judecătorieĭ comunale în satul Gîrbovi.

Populațiunea comuneĭ este de 660 familiĭ, saŭ 2659 suflete: 1380 bărbațĭ și 1279 femeĭ; 2642 Romînĭ, 15 Bulgarĭ și 2 Ungurĭ; 2657 creștinĭ ortodoxĭ și 2 catolicĭ; 765 agricultorĭ, 18 meseriașĭ, 20 comercianțĭ, 8 cu profesiunĭ libere, 15 muncitorĭ și 20 servitorĭ. Știŭ carte 181 persoane.

Vite: 1345 caĭ, 1740 boĭ, 482 oĭ, 33 bivolĭ și 2698 porcĭ.

Venitul com. este de 7060 leĭ și cheltuelile de 8060 leĭ.

Sunt treĭ școlĭ: una mixtă în satul Bozianca; a doua de băețĭ și a treia de fete în satul Gîrbovi, frecuentate de 85 elevĭ și 25 eleve, conduse de doĭ învățătorĭ și o învățătoare; o biserică, deservită de 2 preoțĭ și 2 dascălĭ.

Gîrbovi saŭ **Călugări,** *cătun,* al

com. Zilişteanca, jud. Buzăŭ, format din însurăţeĭ, cu 80 locuitorĭ, locuind în 18 case.

Gîrbovi, *sat,* în jud. Ialomiţa, pl. Cîmpul, pendinte de com. cu acelaşĭ nume, situat la nordul plăşeĭ, în apropiere de jud. Buzăŭ.

Acest sat s'a înfiinţat pe la 1852 de locuitoriĭ fugiţĭ din satul Cotorca, pentru că acest sat, fiind pe drumul mare pe pe care în acel timp treceaŭ armatele ruseştĭ şi turceştĭ şi fiind expus la dese prădărĭ, locuitoriĭ s'aŭ aşezat spre N. într'o pădure, unde s'a format actualul sat.

Populaţiunea satuluĭ se compune din 498 familiĭ de Romînĭ, 15 familiĭ de Ţiganĭ, 4 familiĭ de Bulgarĭ şi 10 familiĭ de Ungurĭ.

Are două şcolĭ: una de băeţĭ şi una de fete, conduse de un învăţător şi o învăţătoare; o biserică, deservită de 3 preoţĭ şi 2 dascălĭ.

Vite sunt: 1281 caĭ, 1605 boĭ, 232 oĭ, 33 bivolĭ şi 2505 porcĭ.

Gîrbovul, *com. rur.,* jud. Gorj, pl. Jiul, în partea de N. a comuneĭ Murgeşti, situată pe loc şes şi lîngă poalele lanţuluĭ de înălţimĭ Culmea-Jiuluĭ-din-dreapta. Se compune din cătunele: Gîrbovul şi Valea-Vieĭ.

Are o suprafaţă de 1180 hect. pădure, 647 hect. loc de cultură, fineţe şi păşune ale proprietăţiĭ, iar 338 hect. ale locuitorilor, cu 10 hect. viĭ şi 45 hect. prunĭ.

Are o populaţie de 137 familiĭ, saŭ 532 suflete, din care 8 familiĭ cu 30 suflete Ţiganĭ. Sunt 135 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 30 plugurĭ, 90 care cu boĭ, 3 căruţe cu caĭ; 45 stupi cu albine; 390 vite marĭ cornute, 22 caĭ, 449 oĭ, 227 capre şi 268 rîmătorĭ.

Venitul comuneĭ este de leĭ 1500, banĭ 30, iar cheltuelile sunt de leĭ 1385, banĭ 32.

Comuna este udată de Jiŭ.

Căile de comunicaţie sunt: şoseaua vecinală care o pune în comunicaţie la N. cu Strîmba, iar la S. cu Murgeşti.

In comună se găsesc: 4 puţurĭ; 5 fîntînĭ.

Comuna are 2 bisericĭ, deservite de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Gîrbovul, *cătun* de reşedinţă, al com. cu acelaşĭ nume, jud. Gorj.

Suprafaţa este de 885 hect., din carĭ 140 hect. pădure şi 450 hect. loc de cultură, fîneţe şi păşune, proprietate a d-luĭ Nicolae Romanescu, iar 265 hect. ale locuitorilor, cu 5 hect. viĭ şi 25 hect. prunĭ.

Are o populaţie de 75 familiĭ, saŭ 286 suflete Romînĭ şi 6 familiĭ, cu 25 suflete Ţiganĭ. Sunt 74 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 25 plugurĭ, 50 care cu boĭ, 2 căruţe cu caĭ; 30 stupĭ; 203 vite marĭ cornute, 11 caĭ, 245 oĭ şi 68 rîmătorĭ.

In căt. sunt: 3 puţurĭ; 2 fîntînĭ; 1 cîrciumă.

Are o biserică de zid, făcută de Ştefan Frumuşeanu la anul 1850 şi deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Gîrbovul, *deal,* în com. rur. Cleanovul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Gîrceni, *com. rur.*, în partea de N. a pl. Racova, jud. Vasluiŭ, la 38 kil. de oraşul Vasluiŭ şi la 5 kil. de Pungeşti, reşedinţa pl. E înconjurată de toate părţile cu dealurĭ, acoperite cu pădurĭ, avînd satele aşezate pe culmĭ şi văĭ.

Este formată din satele: Gîrceni, Racova, Racoviţa, Scaunele, Schitul-Mălineşti, Slobozia şi Trohan, pe o întindere cam de 3772 hect., din carĭ 303 hect. pădure şi 1566 hect., loc de cultură, fînaţ, imaş, ale proprietăţeĭ şi 1903 hect. cu 364 hect. viĭ, ale locuitorilor. Are o populaţie de 754 familiĭ, saŭ 2355 suflete.

Locuitoriĭ sunt parte răzeşĭ vechĭ şi parte foştĭ clăcaşĭ.

Are 4 bisericĭ, deservite de 3 preoţĭ şi 6 cîntăreţĭ; o şcoală; 4 cîrciumĭ.

Comerciul se face de 4 persoane.

Numărul vitelor e de 1496: 620 vite marĭ cornute, 341 oĭ, 104 caĭ, 99 capre şi 332 rîmătorĭ.

Budgetul com. este de 2134 leĭ la veniturĭ şi de 2109 leĭ, 65 banĭ, la cheltuelĭ.

Sunt 235 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 67 plugurĭ; 89 care cu boĭ; 12 căruţe cu caĭ; 153 stupĭ.

Gîrceni, *com. rur.* şi *sat,* jud. Vasluiŭ. Satul se află în partea de E. a com., aşezată pe valea şi coastele dealurilor: Cucul şi Dealul-Satuluĭ pe o întindere de 1727 hect., din carĭ 643 hect. pădure şi 217 hect. loc de cultură, fînaţ şi imaş ale proprietăţeĭ, şi 867 hect. ale locuitorilor, cu o populaţie de 210 familiĭ, saŭ 1215 suflete.

Locuitoriĭ acestuĭ sat sunt răzeşĭ vechĭ, carĭ aŭ pe proprietăţile lor viĭ şi livezĭ frumoase.

De acest sat se ţine un mic căt. numit Ocia, aĭ căreĭ locuitorĭ sunt neîmproprietăriţĭ.

Are o şcoală, înfiinţată în anul 1867, frecuentată de 44 elevĭ; o biserică, deservită de 2 preoţĭ şi 3 eclesiarhĭ, făcută la 1827, din lemn de stejar şi alta

numită Schitul-Mălinești pe culmea dealuluĭ Cucul, în hotarul despre com. Băcești din jud. Roman, făcută tot din lemn de stejar la 1826, de către locuitoriĭ răzeșĭ; carĭ aŭ înzestrat-o cu pămînturĭ. Avea maĭ multe chiliĭ locuite de 40 călugărĭ, cu un egumen; astă-zĭ are un preot, care îngrijește de biserică.

Sunt 2 cîrciumĭ.

Vite: 152 vite marĭ cornute, 221 oĭ, 60 capre, 24 caĭ și 134 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 20 plugurĭ, 30 care cu boĭ, 3 căruțe cu caĭ; 60 stupĭ.

Gîrceni, *deal,* în partea de N.-V. a com. Pungești, pl. Racova, jud. Vasluiŭ; desparte această com. de com. Gîrceni.

Gîrcina, *com. rur.*, situată în centrul plășeĭ Piatra-Muntele, jud. Neamțu, pe toată întinderea văeĭ Cuejdiul.

Privind din relief, forma terenurilor acesteĭ comune, ni se reprezintă sub o figură geometrică foarte regulată: la N. ramura Muncelul (în prelungirea ramureĭ Biserica, din com. Buhalnița), se întinde în direcțiune de V.-E., perpendiculară pe cele două laturĭ care formează limitele despre E. și V. a com., și anume la E., ramura dealurilor Cuejdiul și Balaurul, iar la V. Cozla, Bistrița, Viișoara, ast-fel că dacă am trage o linie dusă din ultimele extremitățĭ despre S.-E. ale dealuluĭ Balaurul (saŭ maĭ bine zis a dealuluĭ Ciriteĭ), la piscul Cozla, atuncĭ tot terenul com. Gîrcina ar fi coprins într'un enorm trapez regulat plecat spre E.-S. Prin ramura Muncelul, com. Gîrcina se desparte la N. de com. Crăcăoani; prin ramurile Cuejdiul și Balaurul se desparte de com. Dobreni; prin dealurile Balaurul și Ciriteĭ, de com. Căciulești; la S., prin limite naturale, se desparte de com. Doamna și Piatra; iar la V., prin ramura Cozla, se desparte de com. Piatra, Doamna, și prin prelungirea ramureĭ Bistrițeĭ, Viișoareĭ (cu ramura Cozleĭ), de com. Pîngărați și Buhalnița.

Aci se găsesc mine de saregemă. Această sare vînătă, în ocnă, de 200 de anĭ, lucrată până la cea maĭ mare adîncime de 45 stînjenĭ și în lungime de 500, fără plan și regulă, formează un strat de sare neîntrecurmat, compact, de o lățime de 80 stînjenĭ și de a adîncime și lungime încă necercetată și se găsește într'o formație de straturĭ de humă, nisip, mergelșifer și bitumen feros, toate de o grosime de 11—13 stînjenĭ; sarea acestuĭ strat se deosebește prin o vîrtoșime și trăinicie extra-ordinară, fiind-că coprinde prea puțină apă, cristalizație mică, compactă, maĭ ales că părțile pămîntoase sunt maĭ mult himic, de cît mecanic, unite cu sarea.

Este formată din satele: Gîrcina, Cuejdiul, Dărmănești și Ciriteĭ, cu o populație de 334 familiĭ, saŭ 1755 suflete, din carĭ: 839 bărbațĭ, 858 femeĭ; 945 necăsătorițĭ, 584 căsătorițĭ, 122 văduvĭ, 8 divorțațĭ; știŭ carte 82 persoane.

Dintre locuitoriĭ împroprietărițĭ în 1864, sunt astăzĭ: 161 carĭ trăesc și-șĭ stăpînesc înșĭ-șĭ locurile lor, 47 ca urmașĭ; 8 locurĭ aŭ fost părăsite și se stăpânesc de către alțiĭ; sunt 51 loc., carĭ de și cultivatorĭ de pămînt și însurațĭ, n'aŭ nicĭ un fel de împroprietărire.

Imașul are o întindere de 78 hect.

Arê: 4 bisericĭ, dintre carĭ 2 în ruină, deservite de 2 preoțĭ și 4 eclesiarhĭ, plătițĭ din fondurile comunale cu 700 leĭ; o școală, condusă de un învățător plătit de stat; o fabrică de spirt, 1 pietrărie; 5 rotarĭ; 4 fierarĭ; 3 morĭ de apă, dintre care una cu 2 pietre; 7 cîrciumĭ.

Budgetul com. e de 8519 leĭ la veniturĭ și 7219 leĭ la cheltuelĭ.

Comunicația cu satele vecine se face prin șoseaua județeană Piatra-Neamțu; printr'un drum, care începe din precedentul (kil. 2—3) și duce la satul Gîrcina, iar de aci pe valea Cuejdiuluĭ în sus; printr'un drum comunal la satul Cuejdiul.

Gîrcina, *sat,* în jud. Neamțu, pl. Piatra-Muntele, reședința com. Gîrcina, situat pe valea pîrîuluĭ Cuejdiul și a pîrîiașuluĭ cu același nume, la 5 kil. 700 m. departe de orașul Piatra.

Impreună cu satul Cuejdiul, are o populație de 249 familiĭ, saŭ 1326 suflete, din carĭ: 649 bărbațĭ, 676 femeĭ, 762 necăsătorițĭ, 439 căsătorițĭ, 79 văduvĭ, 7 divorțațĭ. Știŭ carte 46.

Are: 2 bisericĭ, 3 morĭ de apă și, în apropiere, cariere de piatră.

Aci a fost locul natal al decedatuluĭ Episcop de Roman, membru al Aademieĭ Romîne, Melchisedec.

Gîrcina, *schit,* în satul cu același nume, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu; înainte a fost locuit de călugărițe; acuma este biserică de mir.

Gîrcina, *pîrîŭ,* în jud. Neamțu, pl. Piatra-Muntele, com. Gîrcina, izvorește din dealul numit Corlatele, ramura Cuejdiul; se varsă pe partea dreaptă a pîrîuluĭ Cuejdiul.

Gîrcina. Vezĭ Varniţa, pîrîŭ, com. Gîrceni, pl. Racova, jud. Vasluiŭ.

Gîrcina, *pîrîŭ,* izvoreşte din dealul Gîrcenilor, despre Nordul com. Pungeşti, pl. Racova, jud. Vasluiŭ, curge spre E. şi, maĭ în jos de Pungeşti, se varsă în pîrîul Racova.

Gîrcina saŭ **Tătăruşul,** *moşie* a statuluĭ, în jud. Neamţu, pl. Piatra-Muntele, com. Gîrcina, arendată anual cu 13410 leĭ. A fost pendinte de mănăstirea Bistriţa.

Gîrcovul, *com. rur.,* pl. Balta-Oltul-d.-j., jud. Romanaţi, formată din satul cu acelaşĭ nume, situat în Valea-Seacă, lîngă Dunăre, la 9 kil. spre E. de Corabia şi la 42 kil. de Caracal. Altitudinea terenuluĭ d'asupra niveluluĭ măriĭ este de 52 m.

Are o populaţie de 248 familiĭ, saŭ 1113 suflete: 563 bărbaţĭ şi 550 femeĭ; 592 căsătoriţĭ, 6911 necăsătoriţĭ.

Ştiŭ carte 15 persoane.

Sunt 171 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ este de 1739 leĭ la veniturĭ şi de 1723 leĭ la cheltuelĭ.

Vite marĭ sunt 547, vite micĭ, 700 şi porcĭ, 700.

Are 4 stabilimente comerciale; o şcoală primară de gr. al II-lea cu un învăţător, frecuentată de 18 elevĭ; o biserică, cu hramul Sf. Nicolae (1869), deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Pe teritoriul comuneĭ se află balta Mozolea; nişte ruine antice şi măgurele: Titiri, Măgura-Verde, a-Ciolaculuĭ, a-Tigăĭ, a-Ţiganuluĭ, etc. Aci, la 1848, maĭ multe sute de ţăranĭ armaţĭ cu coase, topoare şi securĭ, aşteptaŭ, cu preoţiĭ în frunte, tabăra de la Izlaz care proclamase constituţia şi trecea spre Caracal.

Gîrcovul, *insulă,* în Dunăre, în faţa satuluĭ cu acelaşĭ nume din jud. Romanaţi, compusă din 4 bucăţĭ.

Gîrcovul, *moşie* a statuluĭ, în jud. Romanaţi, arendată anual cu 21850 leĭ.

Gîrdoaia, *cătun,* în jud. Mehedinţi; pl. Motrul-d.-s.; ţine de com. rur. Floreşti; are 50 case.

Gîrdomanul, *munte,* în judeţul Mehedinţi, plaiul Cloşani, com. rur. Orzeşti, acoperit cu brazĭ şi poiană pentru păşunarea vitelor în timpul vereĭ.

Gîrdomanul, *poală,* din care izvoreşte de odată rîul Cerna, jud. Mehedinţi; este drum de mers călare până la sorgintea Cerneĭ, cu o poziţie frumoasă.

Gîrla, *cătun,* al com. Boziorul, jud. Buzăŭ, cu 100 locuitorĭ şi 26 case.

Gîrla, *insulă,* în Dunăre, în dreptul com. rur. Pristolul, pl. Cîmpul, jud. Mehedinţi.

Gîrla, *trup* din domeniul statuluĭ Turnul, jud. Teleorman, situat peste rîul Olt, la gura acestuĭ rîŭ, în jud. Romanaţi. De şi face parte din jud. Romanaţi, dar locuitoriĭ din com. Măgurele, Flămînda şi Traian din judeţul Teleorman îşĭ fac munca, după învoelile cu arendaşĭ, pe această moşie.

Gîrla, *pichet de graniţă,* pe marginea Dunăreĭ, în pl. Cîmpul, jud. Mehedinţi.

Gîrla, *pichet de graniţă,* judeţul Romanaţi, tocmaĭ la vărsarea Oltuluĭ în Dunăre, în dreptul gureĭ rîuluĭ Osmul, din Bulgaria.

Gîrla-luĭ-Bran, *gîrlă,* în judeţul Teleorman, com. Vînători, la S. E formată din izvoarele dealurilor ce mărginesc această comună. Se scurge în baltă maĭ la vale de com. Vînători şi de aci merge de se împreună cu apa Călmăţuiuluĭ, avînd însă un curent deosebit, care se observă maĭ ales cînd apele sunt scăzute.

Gîrla-Mare, *com. rur.* şi *sat,* în jud. Mehedinţi, pl. Cîmpul, la distanţă de 55 kil. de oraşul Turnul-Severin şi la 32 kil. de Vînjul-Mare, situată pe marginea Dunăreĭ, pe o poziţiune ridicată; satul formează com. cu căt. Atîrnaţi, avînd 2480 locuitorĭ, din carĭ 360 contribuabilĭ, şi 450 case.

Locuitoriĭ posedă: 110 plugurĭ, 240 care cu boĭ şi 40 căruţe cu caĭ.

Prin aceestă comună trece şoseaua Gruia-Gîrla-Mare-Salcea.

Are o biserică, cu 2 preoţĭ şi 3 cîntăreţĭ; o şcoală, condusă de 1 învăţător, frecuentată de 30 elevĭ şi 5 eleve; 8 cîrciumĭ; 3 prăvăliĭ, în care se vînd diferite lucrurĭ mărunte.

Budgetul comuneĭ coprinde la veniturĭ suma de 14194 leĭ, iar la cheltuelĭ suma de 4049 leĭ.

Numărul vitelor în această com. este de 4210: 1440 vite marĭ cornute, 1600 oĭ, 110 caĭ şi 1060 rîmătorĭ.

Pe teritoriul Gîrleĭ-Marĭ sunt 15 izvoare cu apă; tot aci se află şi şchela Gîrla-Mare, pentru încărcatul cerealelor.

E udată de 2 pîrae: Eruga-Moriĭ, ce se scurge dintr'un zăton, format din apa fîntînelor şi Gîrloaca, ce se formează tot

din izvoare de la fîntînĭ, carĭ în curgerea lor, se întîlnesc în apropiere de vărsarea lor în Dunăre. Pe acest din urmă pîrîŭ se află 7 morĭ.

Sunt cariere de piatră bună pentru construcţiune, care se scoate de locuitorĭ şi se vinde cu stînjenul.

Ca parte istorică, Gîrla-Mare este însemnată, pentru-că în timpul războiuluĭ Ruso-Turc din 1853—54, pe turla bisericeĭ din această comună a fost arborat de Niţu Magheru, Grigore Iovan şi I. Apoloniu, emigraţĭ Romînĭ, steagul tricolor, îndemnînd poporul a se rescula şi împotriva Ruşilor, fiind ajutaţĭ de Pîrvu Pîrvulescu şi Gh. Scurtulescu, carĭ se găseaŭ în capul grănicerilor resculaţĭ.

Nu maĭ puţin Gîrla-Mare a jucat rol şi în timpul războiuluĭ Romîno-Ruso-Turc din 1877—78, căcĭ, în dreptul acestuĭ sat, Turciĭ ascunseseră 150 bărcĭ şi 1 vapor, concentrînd şi armată, spre a face o trecere în Romînia prin acest loc; dar colonelul Vlădescu, actualmente general şi fost Ministru de războiŭ, fiind însărcinat să distrugă acele vase a pus pe fugă pe Turcĭ.

Sunt împrejurul Atîrnaţilor ruine vechĭ.

Gîrla-Mare, *gîrlă,* în jud. Tulcea, pl. Măcin, pe teritoriul com. rur. Văcăreni; este o ramificaţie a gîrleĭ Lăţimea (ce porneşte din balta Lăţimea); merge întîiŭ spre E., o ia apoĭ spre S., într'o direcţie generală de la N.-V. spre S.-E., trecînd prin grindul Ciupitoaia; se lărgeşte şi se strîmtează pe rînd, formînd bălţĭ în drumul săŭ; trece pe lîngă satele Gărvan şi Văcăreni, şi, după un curs de 14 kil., tot prin stuf, se varsă în gîrla Ciulineţul, pe dreapta, udînd ast-fel partea nordică a plăşeĭ şi pe cea răsăriteană a comuneĭ.

Gîrla-Mare, *pichet de graniţă,* pe marginea Dunăreĭ, pl. Cîmpul, jud. Mehedinţi.

Gîrla-Mare, *gîrlă,* în jud. Vlaşca, com. Arsache, pe proprietatea Parapani; vine din proprietăţile Găojani, Pĭetrişul şi Pĭetroşani, se împreună cu apele: Vedea, Teleormanul şi Călmăţuiul şi dă în Dunăre.

Gîrla-Mică, *sat,* în jud. Mehedinţi, com. rur. Vatra.

Gîrla-Morii, *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-s., care şerpueşte pe teritoriul com. Valea-luĭ-Ion, Blăgeşti şi Buda, trecînd pe la nordul lor, paralel cu Bistriţa, cu care se uneşte aproape de podul Lespezi, după ce s'a încărcat cu apele pîrîiaşelor Dragova, Pîrîul-luĭ-Vrabie şi Pîrîul-Ţiganilor.

Gîrla-Morii, *pîrîŭ,* format din pîraele Hurmuzul şi Fundătura, din com. Stolniceni, jud. Suceava; formează iazurile din sat şi din ţarină.

Gîrla - Morilor, *gîrlă,* judeţul Putna, din stînga rîuluĭ Putna, începe la Vităneşti, trece prin satele: Ţifăneşti, Oleşeşti, Bătineşti, Bizigheşti, Mărăşeşti, Ciuşlea şi se varsă în Siretul, punînd în mişcare 16 morĭ de măcinat.

Gîrla - Morilor, *gîrlă,* în judeţul Putna, din dreapta rîuluĭ Putna, începe în com. Găgeşti, trece prin satele: Baloteşti, Căpoteşti, Ivănceşti, Făurei, Precistanul, Balta-Raţeĭ şi se varsă în Putna, punînd în mişcare 26 morĭ de măcinat.

Gîrla - Remnicilor, *gîrlă,* jud. Botoşani, izvoreşte din dealul Deleni, curge pe moşia Băluşeni şi se varsă în Gîrla-luĭ-Boghian, com. Fîntînelele, pl. Siretul.

Gîrla - Săpată, *gîrlă,* izvoreşte din iazul Văduleţul, curge pe moşia Fîntînelele, pl. Siretul, jud. Botoşani, formînd în cursul săŭ maĭ multe bălţĭ adîncĭ, numite Bulboane.

Gîrla - Vlădicăĭ, *localitate izolată,* în jud. Fălciŭ, com. Stănileşti, pl. Mijlocul. Asupra numireĭ acesteĭ localităţĭ, într'o hotărnicie din anul 1575, se citează o mărturisire scrisă la 1754, păstrată de Inocentie, Episcopul de Huşi, în care se spune: «maĭ înainte de venirea Muscalilor celor de mult, cînd aŭ venit Petru-Impăratul, fiind sat mare pe moşia Cosieşti, în şesul Prutuluĭ, se numea numele satuluĭ Gîrla-Vlădicăĭ, şi pe numele satuluĭ îĭ zicea şi moşieĭ tot Gîrla-Vlădicăĭ, şi după venirea Muscalilor, pustiindu-se acel sat s'a numit şi Oţetoaia, pe numele uneĭ fîntînĭ, ce a fost făcută de un om Oţet, şi de la Petru Impărat şi până acum tot Oţetoaia s'a numit».

Astă-zĭ sub această numire de Gîrla-Vlădicăĭ, se numeşte de către locuitorĭ, o gîrlă de pe moşia Stănileşti, care împreună apa rîuluĭ Pruteţul cu Balta - Niculuĭ, făcută în acest scop, prin săpătura unuĭ şanţ prin care trece apa din Pruteţul la Baltă. Se zice că e făcută din ordinul unuĭ Vlădică de pe timpul pe cînd moşia se afla administrată de Episcopia

din Huşi, pentru care s'a şi numit Gîrla-Vlădicăĭ.

Sub ambele numirĭ, localitatea este aceeaşĭ, cunoscută de ceĭ vechĭ ca sat, iară astăzĭ ca gîrlă, ne maĭ existînd satul.

Despre această localitate, pomeneşte şi cronicarul N. Costin, în descrierea asupra războiuluĭ de la Stănileşti din anul 1711. Iată cuvintele cronicaruluĭ:

«Şi acest războiŭ a fost din jos de Gîrla-Vlădicăĭ. Acolo a eşit şi Dumitraşcu-Vodă la harţ cu Moldoveniĭ săĭ».

Din această descriere a cronicaruluĭ, că războiul a fost din jos de Gîrla - Vlădicăĭ unde a eşit şi Dumitraşcu Cantemir la harţ, ar rezulta că cuvîntul «din jos» arată o mică distanţă de la locul Gîrla - Vlădicăĭ, pe cînd cronicarul Neculcea care a fost martor ocular al acestuĭ războiŭ, spune că Dumitraşcu-Cantemir, cu Moldoveniĭ săĭ, a eşit la harţ în gura Pruteţuluĭ la satul Lunca, ce se găseşte la distanţă de 10—15 kil. în jos de Stănileşti. Prin urmare cuvîntul «din jos» însemnează toată distanţa arătată de la Gîrla - Vlădicaĭ până la Gura-Pruteţuluĭ, la satul Lunca, unde atuncĭ se afla şi Impăratul Petru, cu obuzul luĭ la casa Banuluĭ.

Iată descrierea cronicaruluĭ Ioan Neculcea:

«Decĭ obuzul luĭ Ianoş general (care eşise înaintea Turcilor în jos la Gura-Sărăţeĭ) întru acea noapte aŭ mers cu pace şi aŭ sosit până în ziuă la obuzul Impăratuluĭ, în gura Pruteţuluĭ casele Banuluĭ. Iară Turciĭ a doua zi Duminică dimineaţa în luna luĭ Iulie, 7 zile, veniaŭ carĭ cum puteaŭ în puterea cailor; atuncĭ aŭ scos Muscaliĭ afară din obuz vr'o 4000 de Muscalĭ maĭ jos pe lîngă balta Pruteţuluĭ, ca treĭ patru pistrele de săgeată, şi aŭ eşit şi Moldoveniĭ în potriva celor 4000 de Muscalĭ, alăturea maĭ despre cîmp şi cu Dumitraşcu-Vodă şi cu puţinteĭ Donţĭ şi Cazacĭ alăturea cu Muscaliĭ».

Din arătările ambilor cronicarĭ se lămureşte că războiul a început maĭ în jos de satul Stănileşti şi Gîrla-Vlădicăĭ, tocmaĭ din Gura-Sărăţeĭ, aproape de Fălciŭ, la o distanţă de 20—25 kil. din Stănileşti.

Iată şi cele arătate de cronicarul N. Costin asupra primuluĭ loc de începerea lupteĭ:

«In luna luĭ Iuliŭ, 7 zile, Sîmbătă, veleat 7219, sosit-aŭ şi Ianoş general cu toată oastea luĭ precum s'aŭ zis maĭ sus la Prut în Gura-Sărăţeĭ, de ceastă parte de Prut, drept potriva poduluĭ ce-l făcuse Turciĭ şi cum aŭ tăbărît în desară, iară Turciĭ şi Tătariĭ aŭ şi pripit de i-aŭ lovit în grabă şi li-aŭ şi apucat o sumă de caĭ, cu păzitorĭ cu tot; şi aşa toată noaptea li-aŭ dat nepărăsit războiŭ de toate părţile. Ce, neputînd suferi, i-aŭ căutat numaĭ a se da înapoĭ către aĭ săĭ apărîndu-se până la tabăra luĭ Şeremet».

Tabăra luĭ Seremet se afla în urmă cu Impăratul, la satul Lunca-Banuluĭ, la o distanţă de 10—12 kil.

Ajuns Ianoş general aicea, urmărit de Turcĭ, s'a început o altă luptă la gura Pruteţuluĭ, în care aŭ intrat şi Moldoveniĭ cu Cantemir-Vodă, de care pomeneşte maĭ sus cronicarul Costin zicînd: «a avut loc războiul din jos de Gîrla-Vlădicăĭ. Impăratul văzînd primejdia, căcĭ era înconjurat de Turcĭ şi Tătarĭ, a părăsit noaptea satul Lunca şi, urmărit de Turcĭ, a ajuns în zorĭ de ziuă la Stănileşti», la o distanţă de 10—15 kil. de la Lunca, unde s'a împreunat cu grosul armateĭ ce sosise de la Movila - Răbîca cu generalul Repnin, şi aicea s'a dat lupta cea mare în sus de Gîrla-Vlădicăĭ.

Gîrlaşi, *biserică,* jud. Buzăŭ, în partea de N.-E. a oraşuluĭ Buzăŭ, fondată de Mihaiŭ Mincu, biv-vel Medelnicer şi de soţia sa Maria, născută Buzoianu, la anul 1780; la 1806 a fost arsă; în urmă s'a maĭ reparat, dar evenimentele din 1821, invaziunile de maĭ tîrziŭ, aŭ deteriorat-o iarăşĭ. In 1853 Turciĭ aŭ transformat-o în grajd. De atuncĭ a rămas părăsită, din care cauză în mare parte a căzut. In altar se maĭ află nişte odăjdiĭ şi cîte-va cărţĭ rituale.

In jurul bisericeĭ fondate de bărbatul săŭ, păhărniceasa Maria, văduva paharniculuĭ Mincu, a înfiinţat la 1792 un spital, pe care l'a înzestrat bogat, puindu-l sub epitropia Episcopilor, carĭ vor fi după vremĭ — «fiind-că în lumea aceasta n'avea încredere, de cît în sfinţiĭ Episcopĭ» — şi sub controlul nepotuluĭ săŭ Grigore Chrisoscoleŭ şi a descendinţilor săĭ. Parte din episcopĭ administrară bine această salutară instituţie; parte însă, în conivenţă cu descendenţiĭ Chrisoscoleŭ, îĭ prădete averea şi chiar era să-ĭ compromită existenţa. Din anul 1857 s'a recunoscut municipalităţiĭ oraşuluĭ dreptul de supraveghere în locul Chrisoscoleilor. Municipalitatea întru cît-va revendică averea compromisă, asigurînd spitaluluĭ un venit anual de 40.000 leĭ; dreptul însă de a'l administra a rămas excluziv al Episcopilor. Episcopul Constantie îl organiză pentru prima oară, la 1807, avînd 6 paturĭ şi

7000 leĭ venit. Tot el aduce ca medic, maĭ întîiŭ pe un Italian, apoĭ pe Austriacul Genovac, după recomandarea doctoruluĭ Caracaș.

Gîrlași (Ghermănoaia), *moșie,* în județul Buzăŭ, cam de 200 hect., mare parte grădinĭ de zarzavat, fostă proprietatea luĭ Dumitrașcu Buzoianu.

Gîrlași, *moșie,* în jud. Buzăŭ, comuna Cernătești, proprietate a spitaluluĭ Gîrlași, avînd ca 90 hect., din carĭ 40 hect. pădure, restul arabil.

Gîrlele, *plasă,* în jud. Putna. Se compune din 11 comune, cu 34 cătune și 2 tîrgurĭ:

1. *Bolotești,* cu cătunele: Bolotești, Căpotești, Ivăncești, Purcelești și Scînteia.

2. *Clipicești,* că cătunele: Clipicești, Vităneşti-d.-j. și Vităneşti-d.-s.

3. *Focșani,* compus din Focșani (Tîrgul).

4. *Găgești,* cu cătunele: Chetroasa, Cucueți-de-sub-Măgura, Găgești și Vităneşti-de-sub-Măgură.

5. *Irești,* cu cătunul: Cucueți, Irești și Șerbești.

6. *Jariștea,* cu cătunul: Jariștea.

7. *Mera,* cu cătunele: Andreiașul, Căpătanul, Mera, Șindrilari-d.-j. și Șindrilari-Reghiul.

8. *Odobești,* cu cătunele: Grozești, Odobești (Tîrgul) și Vineșești.

9. *Pățești,* cu cătunele: Botești, Florești, Gugești, Pînticești, Pățești și Slobozia-Vidrașcul.

10. *Țifești,* cu cătunele: Oleșești, Sîrbi și Țifești.

11. *Vărsătura,* că cătunele: Pădureni și Vărsătura.

Populațiunea plășeĭ, după cel din urmă recensămînt, e de 8979 familiĭ, saŭ 36078 suflete: 17900 bărbațĭ și 18178 femeĭ; 18321 neînsurațĭ (9224 bărbațĭ și 9097 femeĭ), 15324 însurațĭ, 2488 văduvĭ (1161 bărbațĭ și 1327 femeĭ) și 126 divorțațĭ (56 bărbațĭ și 70 femeĭ); 29302 Romînĭ, 60 Grecĭ, 66 Bulgarĭ, 3388 Ungurĭ și Austriacĭ, 53 Sîrbĭ, 34 Germanĭ, 3 Prusienĭ, 47 Rușĭ, 13 Francezĭ, 28 Italienĭ, 1 Englez și 2884 de alte naționalitățĭ; 28487 ortodoxĭ, 704 catolicĭ, 5190 mozaicĭ, 479 armenĭ, 18 lipovenĭ și 1 mahomedan; 4507 agricultorĭ, 156 meseriașĭ, 315 industriașĭ, 869 comercianțĭ, 145 cu profesiunĭ liberale, 2063 muncitorĭ și 655 servitorĭ.

Știŭ carte 9456 persoane: (6554 bărbațĭ și 2902 femeĭ).

Numărul caselor de locuit e de 4632.

Sunt 66 bisericĭ, din carĭ 32 parohiale și 34 filiale. După noua împărțire a parohiilor, pl. Gîrlele cuprinde următoarele 32 parohiĭ:

1. Bolotești (com. Bolotești), cu 5 bisericĭ, din care 1 parohială, cu hramul Sf. Nicolae în căt. Bolotești și 4 filiale și anume: 1 cu hramul Cuvioasa-Paraschiva în Purcelești, 1 cu hramul Adormirea în Căpotești, 1 cu hramul Sf. Gheorghe în Ivănești și 1 cu hramul Inălțarea-Domnuluĭ în Scînteia.

2. Clipicești (com. Clipicești), cu 2 bisericĭ, dintre care 1 parohială, cu hramul Sf. Dumitru în căt. Clipicești și 1 filială cu hramul S-țiĭ Voevozĭ în Vitănești.

3. Focșani (tîrgul Focșani), cu 24 bisericĭ, din care 10 parohiale și 13 filiale: *Parohiale*: 1. Biserica cu hramul Cuvioasa-Paraschiva (Domnească). 2. Biserica cu hramul Sf. Gheorghe. 3. Biserica cu hramulAdormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ (Donie). 4. Biserica cu hramul Sf. Mina. 5. Biserica cu hramul Nașterea Sf. Ion Botezătorul. 6. Biserica cu hramul Nașterea-Maiceĭ-Domnuluĭ (Săpunariul). 7. Biserica cu hramul Profetul Samoil. 8. Biserica cu hramul Sf. Dumitru. 9. Biserica cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ (Jelăboiul). 10. Biserica cu hramul Intrarea-în-Biserică (Tăbăcari). *Filiale*: 1. Biserica cu hramul Sf. Dumitru. 2. Biserica cu hramul Sf. Nicolae (Noŭ). 3. Biserica cu hramul S-țiĭ Impărațĭ (Robescu). 4. Biserica cu hramul Intrarea-în-Biserică (Gheorgheasa). 5. Biserica cu hramul Sf. Nicolae (Strola). 6. Biserica cu hramul S-țiĭ Voevozĭ (Stamatinești). 7. Biserica cu hramul S-țiĭ Apostolĭ (Ocolul). 8. Biserica cu hramul Adormirea - Maiceĭ - Domnuluĭ. 9. Biserica cu hramul Sf. Nicolae (Vechiŭ). 10. Biserica cu hramul Intrarea-în-Biserică (Vovidenia). 11. Biserica cu hramul Sf. Spiridon. 12. Biserica cu hramul Sf. Gheorghe (Sudic). 13. Biserica cu hramul Sf. Nicolae (Tăbăcari). 14. Biserica cu hramul S-țiĭ Voevozĭ.

4. Găgești (comuna Găgești), avînd o biserică parohială cu hramul S-țiĭ Voevozĭ în cătunul Găgești.

5. Vitănești (com. Găgești), avînd 1 biserică parohială, cu hramul S-țiĭ Voevozĭ în cătunul Vitănești.

6. Chetroasa (com. Găgești), avînd 2 bisericĭ, 1 parohială cu hramul Sf. Nicolae, în cătunul Chetroasa și 1 filială, cu hramul S-țiĭ-Treĭ Ierarhĭ în Cucueți.

7. Irești-d.-s. (com. Irești), avînd 1 biserică parohială, cu hramul Adormirea, în cătunul Irești.

8. Irești (com. Irești), avînd

1 biserică parohială, cu hramul S-ţiĭ Voevozĭ în căt. Ireşti.

9. Şerbeşti (com. Ireşti), avînd 3 bisericĭ, dintre care 1 parohială, cu hramul Adormirea şi 1 filială, cu hramul Sf. Nicolae în Şerbeşti şi 1 filială, cu hramul S-ţiĭ Voevozĭ, în Cucueţi-d.-s.

10. Jariştea I (com. Jariştea), avînd o biserică parohială, cu hramul Adormirea, în cătunul Jariştea.

11. Jariştea II (comuna Jariştea), avînd 1 biserică parohială, cu hramul Duminica Tutulor Sfinţilor, în căt. Jariştea.

12. Mera (com. Mera), avînd 1 biserică parohială, cu hramul S-ţiĭ Împăraţĭ, în căt. cu acelaşĭ nume (Mera).

13. Odobeşti, avînd 2 bisericĭ parohiale şi 5 filiale. Cele parohiale cu hramurile Naşterea-Maiceĭ-Domnuluĭ şi S-ta Cruce; iar cele filiale cu hramurile Intrarea-în-Biserică, S-ţiĭ Împăraţĭ, Sf. Ion Bogoslovul, Sf. Gheorghe şi S-ţiĭ Apostolĭ.

14. Căpătănăul-d.-j. (comuna Mera), avînd 2 bisericĭ, 1 parohială, cu hramul Sf. Nicolae, în Căpătănăul-d.-j. şi 1 filială, cu hramul Sf. Ion Botezătorul, în Căpătănăul-d.-s.

15. Şindrilă (com. Mera), cu 2 bisericĭ, 1 parohială, cu hramul Sf. Gheorghe, în Şindrilari-d.-j. şi 1 filială, cu hramul Sf. Nicolae, în Şindrilari-Reghiul.

16. Andrieşul (com. Mera), avînd 1 biserică parohială, cu hramul S-ţiĭ Apostolĭ, în Andrieşul.

17. Boteşti (com. Păţeşti), avînd 2 bisericĭ, 1 parohială, cu hramul Sf. Ilie, în Boteşti şi 1 filială, cu hramul Sf. Gheorghe, în căt. Păţeşti.

18. Floreşti (com. Păţeşti), avînd 3 bisericĭ, 1 parohială, în căt. Floreşti şi 2 filiale.

19. Ţifeşti (com. Ţifeşti), avînd 2 bisericĭ, din care 1 parohială, în căt. Ţifeşti şi 1 filială, în Oleşeşti.

20. Tufele (com. Ţifeşti), avînd 2 bisericĭ, din care 1 parohială, cu hramul Adormirea în Tufele şi 1 filială, cu hramul Buna-Vestire în Băleşti.

21. Sîrbi (com. Ţifeşti), avînd 1 biserică parohială, cu hramul S-ţiĭ Voevozĭ în cătunul Sîrbi.

22. Vărsătura (com. Vărsătura), avînd 2 bisericĭ, 1 parohială, cu hramul S-ţiĭ Treĭ Ierarchi, în căt. Vărsătura şi 1 filială, cu hramul Sf. Vasile, în Pădureni.

Sunt 23 şcolĭ, din carĭ: 7 mixte, 8 de băeţĭ şi 8 de fete. Din aceste şcolĭ, 11 sunt construite de comună, iar restul parte în localurĭ cumpărate, parte în localurĭ închiriate. Numărul copiilor carĭ aŭ frecuentat şcoala în ultimul an e de 2230, (1406 băeţĭ şi 824 fete), din 4540 copiĭ cu vîrstă de şcoală. Instrucţiunea publică secondară, se predă într'un liceŭ cu 7 clase, de băeţĭ şi într'o şcoală secondară de fete (cu 5 clase). Maĭ e în această plasă o şcoală de meserie, de fete, întreţinută de stat.

Plasa numără 8028 contrib.

Pentru pricinile ivite între locuitorĭ, pl. Gîrlele posedă un tribunal de prima instanţă în oraşul Focşani şi 2 judecătoriĭ de ocol, 1 în Focşani şi alta în tîrgul Odobeşti.

Serviciul poştal se face zilnic, avînd 2 oficiĭ poştale şi telegrafice, cel din Focşani e cu serviciŭ permanent, iar cel din Odobeşti, cu serviciul limitat.

In pl. Gîrlele, sunt podgoriile cele maĭ renumite atît din judeţ cît şi chiar din întreaga ţară. Viţa se cultivă cît se poate de multă şi calitatea produsuluĭ este foarte bună. Intinderea viilor din anul 1893 a produs 121000 hectol. vin în valoare de 2862000 leĭ.

Gîrlele, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Valea-Arinilor, situat la N. de Lucăceşti (şcoală), la o depărtare de 200 m.

Are 115 familiĭ, saŭ 500 suflete; 5 cîrciumĭ.

Gîrleni, *com. rur.,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-s. Se întinde în valea Bistriţeĭ pe malul săŭ drept, mărginindu-se la E. cu teritoriul com. Ciumaşi; spre N., cu al com. Racova, de care se desparte prin Bistriţa; la S.-E., cu teritoriul com. Fîntînelele; la S.-V., cu al comuneĭ Luncani; iar la V. cu al com. Buda.

Comuna Gîrleni este alcătuită din 5 cătune: Gîrleni, reşedinţa plăşeĭ cu staţie de drum de fer, Racila, reşedinţa comuneĭ, unde este şi şcoala, Lezpezi, cel maĭ populat şi aşezat la N. de Racila; Pălădeşti, la S. de aceasta şi Şurina, alipită de curînd de această comună. Şurina ţinea maĭ înainte de com. Racova (proprietate a statuluĭ). In această com., la Lespezi, punctul cel maĭ septentrional al judeţuluĭ, este limita superioară a podgoriilor, pentru malul drept al Siretuluĭ. Tot la Lespezi este şi limita Ciangăilor, adică a locuitorilor Ungurĭ, aşa de numeroşĭ în acest judeţ.

Această comună se întinde d'a dreapta Bistriţeĭ, de la podul Lespezi, până la terminarea com. Fîntînelele. Un braţ al Bistriţeĭ, numit Bistricioara, desparte satul Gîrleni de cele-l'alte sate. Spre V. se află zarea Chicerea şi la N. zările Pragila şi Tulburea.

In comună sunt: 434 case; 4 cîrciumĭ; 3 bisericĭ ortodoxe, deservite de 2 preoţĭ, 1 diacon şi 5 cîntăreţĭ, şi una catolică, în satul Lezpezi.

Primăria are un local bun; iar şcoala se găseşte în comuna Racila şi e întreţinută din fondurile Principeseĭ de Wittgenstein. In 1891 a fost frecuentată de 19 băeţĭ.

Are o populaţie de 452 familiĭ, saŭ 1731 suflete: 896 Romînĭ, 12 Germanĭ, 814 Ungurĭ şi 9 Izraeliţĭ, toţĭ de protecţiunea romînă; 760 agricultorĭ, 7 meseriaşĭ, 10 comercianţĭ, 30 cu profesiunĭ libere, 15 muncitorĭ şi 23 servitorĭ.

Ştiŭ carte 132 bărbaţĭ şi 7 femeĭ.

Contribuabilĭ sunt 361.

După legea rurală din 1864 s'a dat în această comună la 226 locuitorĭ 644 fălcĭ şi 40 prăjinĭ. Tot în urma aceleĭ legĭ s'a maĭ dat locuitorilor din com. şi cîte 450 stînjenĭ pătraţĭ, loc pentru casă şi grădină în vatra satuluĭ.

Viile, după controalele diviziei filoxerice (1891), ocupă 14½ hect.

Vite sunt: 81 caĭ, 1063 vite marĭ cornute, 557 porcĭ şi 708 oĭ.

Budgetul com. pe 1891—92 a avut 6215.88 leĭ la veniturĭ şi 4985 leĭ la cheltuelĭ.

Suprafaţa comuneĭ este de 2709 hect., dintre care 1029 ale locuitorilor şi 1680 proprietate privată, este alipită pe lîngă cea din Fîntînelele, aparţinînd Principeseĭ Lucia Schoenburg-Waldenburg.

Această comună se află pe calea naţională Piatra-Bacăŭ, de care oraş este depărtată cu 16 kil. Cătunele: Lespezi, Racila şi Pălădeşti, aşezate pe calea vecinală Lespezi-Mărgineni-Munteni, sunt legate cu calea naţională Piatra-Bacăŭ prin şosele comunale prunduite. Depărtarea sa de com. Buda este de 5 kil., de com. Racova de 5 kil., de com. Luncani de 8 kil. şi de Fîntînelele 6 kil.

Gîrleni, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-s., com. Gîrleni. Este aşezat între Bistriţa şi Bistricioara. Aci se află reşedinţa plăşeĭ Bistriţa-d.-s. In Condica-Liuzilor se găseşte în ocolul Bistriţa-d.-s. Moşia aparţinea Logofătuluĭ Constantin Balş. Se compune din 65 case şi o cîrciumă. Biserica este zidită de enoriaşĭ la 1872; are un preot şi 2 cîntăreţĭ. Distanţa pănă la Racila este de 2 kil. Populaţia este de 67 familiĭ, saŭ 237 suflete.

Vite sunt: 10 caĭ, 147 vite marĭ cornute, 377 oĭ şi 148 porcĭ.

Gîrleni, *staţie de dr.-d.-f.*, jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-s., com. Gîrleni, pe linia Bacăŭ-Piatra-Neamţu, pusă în circulaţie la 15 Febr. 1885. Se află între staţiile Bacăŭ (12.8 kil.) şi Buhuşi (10.8 kil.). Inălţimea d'asupra niveluluĭ mării de 174.11 m. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1895 a fost de 10315 leĭ, 65 banĭ.

Gîrleni, *moşie,* jud. Bacăŭ, plasa Bistriţa-d.-s., com. Gîrleni, cu două trupurĭ, una de 807.66 hect. şi alta de 750 hect., care daŭ proprietareĭ, Principesa Lucia Schoenburg-Waldenburg, un venit de 21000 leĭ.

Gîrleşti, *sat,* în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j., cătunul Măicăneşti; aşezat în partea de E. a comuneĭ, la 5 kil. spre N.-E. de căt. de reşedinţă, Bolboaca saŭ Măicăneşti şi aşezat aproape de confluenţa rîuluĭ Rîmnicul-Sărat cu Siretul. Are o întindere de 15 hect., cu o populaţie de 29 familiĭ, saŭ 100 suflete, din carĭ 22 contribuabilĭ. Ştiŭ carte 12 persoane.

Gîrleşti (Cotul-), *vechiŭ pichet,* cu No. 79, spre Moldova, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j., comuna Măicăneşti, lîngă cătunul Gîrleşti.

Gîrleşti-de-Jos, *sat,* jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Gherceşti. Are 382 suflete: 195 bărbaţĭ şi 187 femeĭ. Locuesc în 49 case şi 15 bordee. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Gherceşti, ce este la 209 m. depărtare. In anul şcolar 1892—93 aŭ frecuentat şcoala 8 băeţĭ. Cu vîrstă de şcoală sunt 14 fete şi 10 băeţĭ. Ştiŭ carte 15 persoane.

Gîrleşti-de-Jos, *moşie* particulară, jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Gherceşti, satul Gîrleşti-d.-j., cu venit anual de 10000 leĭ. Aparţine d-luĭ C. Gîrleşteanu.

Pe această moşie se află şi pădure.

Gîrleşti-de-Jos, *pădure* particulară, jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Gherceşti, satul Gîrleşti-d.-j., în întindere de 85 hect. Aparţine d-luĭ C. Gîrleşteanu.

Esenţe: cer, frasin, stejar, ulm, jugastru şi gîrniţă.

Gîrleşti-de-Sus, *sat,* jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Gherceşti. Are 433 suflete: 223 bărbaţĭ şi 210 femeĭ. Locuesc în 88 case şi 19 bordee. Satul este aşezat pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Tesluiul. Aci este o movilă, căreia locŭitoriĭ ĭĭ zic Movila-Nemţilor. Copiiĭ din sat urmează la şcoala

mixtă din satul Ghercești, ce este la 200 m. depărtare. In anul școlar 1892—93 aŭ frecuentat școala 6 băețĭ. Cu vîrstă de școală sunt 14 băețĭ și 15 fete. Știŭ carte 55 locuitorĭ.

In sat este o biserică, fondată la 1878. Serbează hramul Inălțarea-Domnuluĭ.

Gîrlești-de-Sus, *moșie* particulară, jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Ghercești, satul Gîrlești-d.-s., aparținînd d-luĭ G. G. Teișanu. Moșia aduce venit anual de 7500 leĭ. Pe această moșie sunt stîne de oĭ unde se face brînză de putină; o moară de aburĭ, unde locuitoriĭ îșĭ macină productele lor. De asemenea se găsește și pădure.

Gîrlești-de-Sus, *pădure* particulară, jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Ghercești-d.-s., în întindere de 85 hect., aparținînd d-luĭ G. G. Teișanu. Esențe: cer, jugastru, frasin, ulm, stejar și gîrnița, aceasta din urmă predominînd.

Gîrlici, *com. rur.*, jud. Constanța, pl. Hîrșova.

Este așezată în partea N.-V. a județuluĭ, la 96 kil. spre N.-V. de orășelul Hîrșova, reședința plășeĭ. Com. învecinate cu dînsa sunt: Dăeni, la 8 kil. spre N.; Groapa-Ciobanuluĭ, la 13 kil. spre S.-V.; Eni-Sarai la 8 kil. spre S.-E.; Ostrov, la 14 kil. spre N.

Se mărginește la N. cu com. rur. Dăeni, despărțită fiind prin valea Bertești și o linie convențională; la E. și S. cu com. Eni-Sarai, sepărîndu-se prin dealul Eschesec, Dealul-Cilibiuluĭ, al Viilor și privalul Băroiul; la V. cu com. Groapa-Ciobanuluĭ, despărțindu-se prin o linie convențională trasă prin stuf și cu jud. Brăila, de care o desparte Dunărea-Vechĭe saŭ Canalul-Măcinuluĭ.

Relieful soluluĭ e parte accidentat, parte șes. La V. este o porțiune de $^1/_4$ din întinderea totală plană, coprinsă între brațul Măcinuluĭ și privalul Băroiul, porțiune acoperită la S. cu stuf și la N. cu un grind, pe care se află o pădurice de sălciĭ; în Dunăre se află în fața com. o insulă (50 hect.), acoperită cu stuf și sălciĭ: partea centrală și E., accidentată, are ca dealurĭ: dealul Stanciul, la N. (96 m.); Dealul-Cilibiuluĭ (84 m.) și Dealul-Viilor (64 m.), la S.; prin centrul comuneĭ sunt dealurile: Gîrliciuluĭ cu vîrful Gîrliciul (64 m.) lîngă sat, în partea N. a luĭ, Nămolești (70 m.) și Țîrca (68 m.), la E. de sat; toate sunt acoperite cu pășunĭ și semănăturĭ și sunt de natură humoasă. Movile sunt în număr de 5, între carĭ: Movila-Săpată (74 m.) și Movila-Cinstituluĭ (82 m.) la S.-E., lîngă hotar.

Apele carĭ udă teritoriul com. sunt: Dunărea-Vechĭe (Canalul-Măcinuluĭ) la V., gîrla saŭ privalul Băroiul V., trecînd prin partea V. a satuluĭ Gîrlici; pîrîul Bertești la N. și Pîrîul saŭ Valea-Viilor, care în cursul mediŭ are numele de Valea-Petrișuluĭ și în cel superior de Valea-Stanceĭ-Seacă, avînd ca afluent Valea-cu-Mărăcinĭ, prin centru și S.; ambele aceste văĭ din urmă se deschid în privalul Băroiul.

Com. este formată dintr'un singur cătun, Gîrlici, așezat la poalele S.-V. ale dealuluĭ Gîrliciul, (200 m.) udat de privalul Băroiul, pe 3 văĭ, dintre carĭ una e înaltă și rîpoasă.

Suprafața com. este de 7366 hect., din carĭ 50 hect. ocupate de vatra satuluĭ, cu 244 case, iar restul de 7305 hect. împărțit între Stat și proprietariĭ ce posedă 2184 hect. și locuitoriĭ, carĭ stăpînesc 5112 hect.

Are o populație de 264 familiĭ, saŭ 1292 suflete: 631 bărbațĭ și 661 femeĭ; 761 necăsătorițĭ, 482 căsătorițĭ, 49 văduvĭ; 1290 cetățenĭ Romînĭ, 2 supușĭ străinĭ; 1292 ortodoxĭ; 628 agricultorĭ și meseriașĭ, 1 doctor, 2 comercianțĭ.

Știŭ carte 55 persoane.

Contribuabiliĭ sunt: 253.

Locuitoriĭ posedă: 146 plugurĭ, 221 care și cărուțe, 216 grape de fĭer.

Vite sunt 6674, din carĭ: 411 caĭ, 770 boĭ, 8 catîrĭ, 5200 oĭ, 12 capre, 273 rîmătorĭ.

Pe teritoriul com. sunt 13 morĭ de vînt.

Comerciul e activ și se face prin gara portuluĭ Cernavoda, la 60 kil. spre S.

Budgetul comuneĭ este de 3811 leĭ la veniturĭ și 3314 leĭ la cheltuelĭ.

Căĭ de comunicație: pe bălțĭ și gîrle cu luntrele; calea județeană Hîrșova-Măcin care trece prin com.; apoĭ drumurĭ comunale către satele învecinate Sarai, Dăeni, Ciobanul.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, zidită și întreținută de com., cu 10 hect. de la Stat, deservită de 1 preot, 1 paracliser, 2 cîntărețĭ; o școală mixtă rurală, condusă de 1 învățător și 1 învățătoare, frecuentată de 78 elevĭ, 45 băețĭ și 28 fete.

Gîrliciul, *numire vechĭe a com.* Poenari-Rali, pl. Crivina, jud. Prahova.

Gîrlița, *com. rur.*, jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă.

Se află situată în partea de V. a jud., la 114 kil. spre S.-V. de orașul Constanța, capitala districtuluĭ și în cea de S.-V.

a pl., la 15 kil. spre S.-E. de orășelul Ostrov, reședința pl. Comunele învecinate sunt: Bugeac, la 4 kil., spre N.-V.; Cilnia, la 6 kil., spre N.-E.; Garvan, la 7 kil., spre S.-E.; Ese-Chioi, la 7 kil. spre S.-V.

Se mărginește la N. cu jud. Ialomița, de care se desparte prin fluviul Dunărea; la E., cu com. Cîlnia, Lipnița și Carvan, despărțindu-se de cea d'întîiŭ prin dealul Draca și Valea-Scorciĭ, de cea d'a doua prin Valea-Scorciĭ, de cea d'a treia prin Dealul-Scorciĭ, valea Caraghioz-Culac și dealul Regene-Ceair; la V., cu Bulgaria, despărțită prin dealul Bei-Orman-Bair; iar la V., cu comunele: Bugeacul, Ese-Chioi și Aliman, separîndu-se de prima prin gîrla Dervent și lacul Gîrlița, de secunda tot prin lacul Gîrlița și de a treia prin dealurile Burun-Sîrtî și Tanas-Sîrtî.

Relieful soluluĭ este accidentat. Teritoriul săŭ este brăzdat de culmile Coșlugea, la E., Gîrlița, la S. și Ese-Chioi, la S.-V.

E udată de Dunăre, la N., pe o întindere de 2 kil., de la gura gîrleĭ Dervent până la poalele de N. ale movileĭ Dervent; malul săŭ este parte jos, parte ridicat și stîncos; formează și o insulă, Pacuiul-luĭ-Soare (65 hect.), acoperită cu sălciĭ și răchițĭ; într'însa, la punctul Dervent, se varsă gîrla Dervent (2½ kil.), la N.-V. de com., stabilind comunicațiunea între lacul Gîrlița și bătrînul fluviŭ.

Văile sunt numeroase, însă cu toată vecinătatea pădurilor nu aŭ apă de cît în timpul ploilor și al topireĭ zăpezilor.

Pe teritoriul com. se află lacul Gîrlița (650 hect., din carĭ 2/5 aparțin comuneĭ), în partea de V. a com.; este format de o revărsare anterioară a Dunăreĭ, adîncă până la 25 m.; are malurile de E. înalte și stîncoase în cea maĭ mare parte, pin pricina dealurilor apropiate carĭ își trimit pietroasele lor ramificațiunĭ până în malul săŭ; produce pește bun ca și Dunărea, cu care comunică prin gîrla Dervent, care se consumă în localitate și se exportă afară și al căruĭ venit aparține statuluĭ; partea de N. poartă numele de Taplic-Ghiol și e acoperită cu stuf de pe marginĭ; iar între gîrla Dervent și lac se maĭ găsește o mică baltă acoperită cu stuf.

Cătunele care compun com. sunt două: Gîrlița, reședința, așezat în partea centrală a com., pe malul de E., înalt și stîncos al lacuiuĭ Gîrlița și pe ambele malurĭ ale văieĭ Gîrlița, închis și dominat la N. și E. de dealul Gîrlița, la S., de dealul Versat-Sîrtî și la V., de dealul Bone-Sîrtî; are o poziție frumoasă; este un sat mare, populat, cu aspect plăcut, casele bine aranjate și curate; în partea de S. e înconjurat cu viĭ; Galița, în partea de N. a com., la 3½ kil. spre N.-E. de reședință, tot pe malul de E. al lacului Gîrlița, în valea Galița, închis la N. de dealul Taplic, la E. și S. de dealul Galița; este maĭ mic ca cel precedent, maĭ puțin frumos în interior, deși pozițiunea îĭ este de o potrivă de frumoasă.

Suprafața totală a com. este de 6586 hect., din carĭ 185 hect. vetrele satelor, cu 245 case; restul de 6383 hect. împărțit între Stat și proprietarĭ, carĭ posedă 1300 hect. și locuitorĭ, carĭ posedă 5013 hect.

Populațiunea sa este de 323 familiĭ, saŭ 1389 suflete: 671 bărbațĭ și 418 femeĭ; 739 necăsătorițĭ, 610 căsătorițĭ, 39 văduvĭ, 1 divorțat; 1388 cetățenĭ Romînĭ, 1 supus străin; 1389 creștinĭ ortodoxĭ; 670 agricultorĭ și meseriașĭ; 1 cîrciumar.

Știŭ carte 36 persoane.

Sunt 420 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 193 plugurĭ, 348 care și căruțe.

Vite sunt 5900 capete, maĭ cu deosebire oĭ.

Pescuitul se face în balta Gîrlița.

Sunt 2 morĭ de vînt.

Comerciul, activ, se face prin orășelul Ostrov.

Budgetul com. este de 4335 leĭ la veniturĭ și de 3710 leĭ la cheltuelĭ.

Căile de comunicație sunt: calea județeană Ostrov-Cuzgun care trece prin sat, apoĭ drumurĭ comunale la satele învecinate: Garvanul, Cîlnia și Ese-Chioi.

Are o biserică în căt. Gîrlița, cu hramul Sf. Dumitru, fondată și întreținută de locuitorĭ, cu 10 hect. de la Stat, deservită de 1 preot, 1 dascăl și 1 cîntăreț; 2 școlĭ, una în căt. Gîrlița și a doua în căt. Galița, conduse de 1 învățător și o învățătoare; e frecuentată de 111 elevĭ (89 băețĭ și 22 fete).

Gîrlița, *sat*, în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, căt. de reședință al com. Gîrlița, așezat în partea S., pe malul E. al lacului cu acelașĭ nume, în valea Cuiu-Culac saŭ Gîrlița, între dealurile Gîrlița și Galița; are o întindere 4680 hect., din carĭ 125 hect. ocupate de vatra satuluĭ, cu 188 case; populația, compusă numaĭ din Romînĭ, este de 251 familiĭ, cu 1016 suflete, ocupîndu-se cu pescuitul și păstoritul.

Gîrlița, *sat*, în jud. Mehedinți,

pl. Ocolul-d.-j., com. rur. Gutul, cu 64 case.

Gîrliţa, *lac,* jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, aşezat în partea V. a jud. şi a pl., pe teritoriul com. rur.: Gîrliţa, Bugeacul şi Almalîul. Are o formă lunguiaţă. Se întinde de la S.-V. spre N.-E., pe o lungime maximă de 10 kil. şi o lăţime medie de 2 1/2 kil. (maximă de 5 kil., minima de 500 m.). Suprafaţa totală este de 800 hect. (8 kil. p.). In partea de N. şi lîngă dînsul se maĭ găseşte o mică baltă acoperită cu stuf (20 hect). S'a format de Dunăre într'una din revărsările eĭ, şi aceasta ne-o probează limba de pămînt ce desparte lacul de fluviŭ, care e de 300 m. numaĭ şi înalt de 2 1/2 m. cel mult. Şi azĭ chiar iezerul comunică cu Dunărea printr'o gîrlă cu marĭ malurĭ rîpoase, numită Dervent, şi prin care primeşte apă de la fluviŭ, cînd acesta creşte primă-vara; altfel marea evaporaţie, la care este supus, nefiind compensată de loc prin micul debit al pîraĭelor şi văilor maĭ tot-d'a-una secĭ, l'ar seca definitiv; pe lîngă aceasta, speţele de peştĭ asemănătoare în fluviŭ şi lac ne arată maĭ mult probabilă această supoziţie a noastră. Malurile sale sunt în partea de N.-V.—S.-E. înalte şi stîncoase, din cauza dealurilor pietroase, carĭ îşĭ trimit ramificaţiunile lor până pe malurile sale. Aceste dealurĭ sunt: spre N. Bugeacul şi Cărămiziĭ; la V. Belezliki-Sîrtî; la S. dealurile Burun-Sîrtî şi Bone-Sîrtî; la E. dealurile Gîrliţa, Galiţa, Scorciĭ, Taplic şi Draca. Tot pe malul E. sunt aşezate satele Gîrliţa şi Galiţa, iar pe cel N., la o mică distanţă de lac, este situat satul Bugeacul. Basinul săŭ cuprinde peste 3000 hect. ce aparţin com. Bugeacul, Ostrovul, Almalîul, Esse-Chioi şi Gîrliţa. Este cuprins între dealurile Draca, Dervent, Canlî-Dere, Curdeli, Garvan, la E.; Cuiugiuc-Ioli-Bair, Tasli-Burun, Ceatal-Iol-Bair, Bei-Orman-Bair, Tiumbet-Bair, Pinirlic-Bair, la S.; Topci-Bair, Ierulceea-Bair, la V.; Iapce-Bair şi Bugeacul, la N. Pîraiele şi văile ce se deschid într'însul sunt: valea Bugeaculuĭ la N.; pîrîul Almaliul, unit cu pîrîul Pampur-Ghiolgiu şi văile Iaguda-Ceair, Sarî-Mesea-Ceair, Trîncoviţa, la V.; valea Curu-Canara, la S.-V.; valea Esse-Chioi, unită cu văile Şancan-Ceair, Punar-Orman-Ceair, Chilege-Ceair, Begene-Ceair, Tanas-Ceair, Nursus-Ceair, la S.; valea Cuiu-Iuc-Ul unit cu văile Lamburlu-Culac, Caraghioz-Ceair, apoĭ valea Galiţeĭ unită cu valea Scorciĭ, la E. Adîncimea luĭ este de 6 m.

Gîrloaca, *pîrîŭ,* în com. rur. Gîrliţa-Mare, pl. Cîmpul, jud. Mehedinţi, pe care se află morĭ de măcinat.

Gîrneţoaia, *pîrîŭ,* izvoreşte din partea de E. a com. Idriciul, pl. Crasna, jud. Fălciŭ, din spre com. Vutcani, trece prin satul Dolheni d.-j., şi după ce iese din sat se varsă în stînga pîrîuluĭ Idriciul.

Gîrnicetul, *sat,* face parte din com. rur. Nisipi, pl. Cerna-d.-j., jud. Vîlcea. Are o populaţie de 189 locuitorĭ (100 bărbaţĭ şi 89 femeĭ). Cade în partea de N. a com. şi e udat de valea Lovişteanca. Este brăzdat dela N. la S. de dealul Nisipi şi Cerna.

Gîrniţa, *sub-divizie,* în com. rur. Prunişorul, pl. Ocolul-d.-j., jud. Mehedinţi.

Gîrneţul, *deal,* în partea de N.-V. a com. Bohotinul, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ.

Gîrniţa, *vale,* acoperită cu pădure de stejar, jud. Muscel, pl. Rîul-Doamneĭ, com. Mioveni.

Gîrţămăneşti, *parte din sforile de moşie* stăpînite de moşteniĭ din com. Malul, jud. Teleorman; o altă parte, la un loc cu aceasta, poartă numirea de Jungheţi.

Gîrţeni, *şiră de dealurĭ,* în jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-s., com. Bălgeşti, care are ca vîrfurĭ: Boiţa, Ghilea şi Bălăceanu şi se întinde la V. pe hotarul com. spre jud. Neamţu.

Gîsca, *lac,* pe hotarul moşieĭ Babele cu Gîsteşti, jud. Vlaşca, unde este o cîrciumă. Peste acest lac este un pod al Drumuluĭ-Doamneĭ (acel ce duce de la Bucureşti la Zimnicea). Acest lac străbate toată proprietatea Statuluĭ Gîsteşti.

Gîsca, *pădure,* în insula Gîsca-Mare, jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, com. Piua-Petreĭ, are 50 hect. salcie şi plop.

Gîsca-Mare, *insulă pe Dunăre,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, com. Piua-Petreĭ; este despărţită de insula Gîsca-Mică, prin braţul Hasan-Beĭ; are 150 hect. pădure.

Gîsca-Mare, *insulă,* în Dunăre la limita judeţuluĭ Teleorman, în dreptul com. Bragadirul, la punctul unde rîul Vedea şi balta Scăeşti, precum şi alte scursorĭ de ape, daŭ în Dunăre. In dreptul acesteĭ insule este pichetul No. 11 pentru paza fruntarieĭ.

Gîsca-Mică, *insulă,* în Dunăre, puţin maĭ la vale de Gîsca-Mare jud. Teleorman; pe ţărm se aflä pichetul de pază No. 12.

Gîsca-Mică, *insulă,* pe Dunăre, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, com. Piua-Petreĭ, spre S. de insula Gîsca-Mare, de care se desparte prin braţul Hasan-Beĭ.

Gîsteşti-Romîni, *com. rur.,* în jud. Vlaşca, compusă din căt.: Gîsteşti-Romîni, situată pe proprietatea statuluĭ cu acelaşĭ nume, pendinte de mănăstirea Radu-Vodă şi Gîsteşti-Sîrbi saŭ Coteni, pendinte de Mănăstirea-Mihaiŭ-Vodă, azĭ aparţinînd statuluĭ, ambele aşezate pe malul apeĭ Gîsca saŭ Ilfovăţul, departe de Bucureşti de 27 kil., de Giurgiŭ de 52 kil. şi de Obedeni, reşedinţa plăşeĭ Glavaciocul-Neajlovul, de 12 kil.

Pe aci trece azĭ drumul la Alexandria; maĭ înainte era străbătut de drumul la Craiova, pe unde treceaŭ olacele de poştă. Aci eraŭ 2 hanurĭ marĭ: unul pe Gîsteşti-Romîni, cel-l'alt pe Gîsteşti-Coteni saŭ Sîrbi.

Suprafaţa ambelor trupurĭ rămase statuluĭ este de 1108 hect. afară de ceea ce s'a dat la locuitorĭ.

Aci se găseşte pădurea de pe trupul zis Jianu, de 31 hect. 71 ariĭ, şi un alt trup de pădure, de 290 hect.,

Se arendează anual cu 27000 leĭ.

Pe această proprietate se aflä apa Gîsca saŭ Ilfovăţul ce străbate toată proprietatea prin mijlocul eĭ, venind din lacul Gîsca, despre Babele şi, mergînd să se verse în judeţul Ilfov.

Are o populaţie de 233 familiĭ, saŭ 962 suflete.

Venitul comunal este de 5697 leĭ; iar cheltuelile, de 4444 leĭ.

Pe această proprietate este o biserică, în căt. Gîsteşti-Romîni, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, deservită de un preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală mixtă, cu 6 clase, frecuentată de 38 băeţĭ şi 26 fete.

Vite sunt: 380 boĭ şi vacĭ, 73 caĭ, 10 bivolĭ, 540 oĭ şi capre şi 645 rîmătorĭ.

Aci este lacul Gîsca, în care este peşte mult.

Este un pod vechiŭ peste apa Gîşteĭ, la Drumul-Olaculuĭ, sub malul pădureĭ Babele.

Pe această proprietate, afară de locuitoriĭ împroprietăriţĭ la 1864, după legea rurală, s'a maĭ împroprietărit la 1882, după legea însurăţeilor, încă 30 locuitorĭ care aŭ luat 125 hect. pămînt. Acum s'a înfiinţat un noŭ sat, pe 700 hect.

Gîsteşti-Romîni, *cătun,* din care se compune comuna cu acelaşĭ nume, pl. Neajlovul, jud. Vlaşca, proprietate a statuluĭ, fostă maĭ înainte a mănăstireĭ Radu-Vodă, E constituită în trup de moşie cu căt. Gîsteşti-Sîrbi.

Se numeşte Gîsteşti-Romîni pentru a se deosebi de cel vecin, care este populat numaĭ cu Sîrbĭ, şi se numeşte Gîsteşti-Sîrbi saŭ Coteni.

Suprafaţa totală a trupuluĭ acestuĭ cătun a fost de 1600 hect., din carĭ aŭ luat locuitoriĭ la 1864, 170 hect., însurăţeiĭ, 30 hect. şi şcoala, 125 hect., la 1882.

Pădurea e în suprafaţă de 31 hect. şi 70 ariĭ.

In cătun se aflä o şcoală şi o biserică.

Gîsteşti-Sîrbi, saŭ **Coteni,** *cătun,* pendinte de com. Gîsteşti-Romîni, pl. Neajlovul, jud. Vlaşca, proprietate a statuluĭ, fostă maĭ înainte a mănăstireĭ Radu-Vodă. Se numeşte ast-fel pentru a se deosebi de cel vecin care este populat numaĭ cu Romînĭ.

Moşia are o suprafaţă de 1100 hect., din carĭ 250 hect. pădure de stejar.

Gîsteşti, *sat,* pe moşia şi în com. Păşcani, jud. Suceava. Aşezat sub poalele pădureĭ de pe dealul Pietrişul, numără 235 familiĭ, saŭ 964 suflete (497 bărbaţĭ şi 467 femeĭ); 197 contribuabilĭ.

Vatra satuluĭ ocupă 105 fălcĭ.

Improprietăriţĭ la 1864 sunt 72 pălmaşĭ şi 48 codaşĭ, stăpînind 449 fălcĭ, 18 prj. şi 12 stj.

Drumurĭ principale sunt: la Păşcani (6 kil. 244 m.); la Topilele (1 kil. 338 m.); şi la Broşteni (3 kil. 122 m.).

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, clădită la 1844 de locuitorĭ, cu ajutorul fostuluĭ proprietar N. R. Roznovanu, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ. Şcoala din Topile servă şi acestuĭ sat.

Gîşteĭ (Valea-), saŭ **Ilfovăţul,** *vale,* jud. Vlaşca, pe proprietatea Bulbucata; vine din Gîsteşti-Pămînteni şi Costieni şi dă în Neajlovul la Făcăŭ.

Gîşteni, *cătun,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., com. Răcăciuni, situat pe pîrîul cu acelaşĭ nume şi pe pîrîul Răcăciuni, la 2 kil. de satul Răcăciuni (şcoala).

Are o populaţie de 108 familiĭ, saŭ 375 suflete; o biserică de lemn, clădită de locuitorĭ la 1876; 2 cîrciumĭ.

Vite sunt: 19 caĭ, 197 vite marĭ cornute, 71 porcĭ şi 11 capre.

Gîşteni, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Bis-

trița-d.-j., comuna Fundul-Răcăciuni, situat pe pîrîul cu acelașĭ nume. Are o populație de 18 familiĭ, saŭ 18 suflete; o biserică, clădită în 1720 de Chiriță, proprietarul moșieĭ de pe atuncĭ.

Vite: 12 caĭ, 32 vite marĭ cornute, 42 porcĭ și 120 capre.

Gîșteni, *vechĭe numire a cătunuluĭ* Găgeni-d.-j., com. Vintileanca, jud. Buzăŭ.

Gîșteni, *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-j., care izvorește din dealul Capota și curge de la S.-V. spre N.-E. și, după ce străbate teritoriile comunelor Fundul-Răcăciuni și Răcăciuni, udînd satele Curmătura și Gîșteni, se varsă în pîrîul Răcăciuni de-a dreapta și se încarcă cu pîrîiașul Răcușuluĭ.

Gîtejești, *sat,* face parte din com. rur. Govora, pl. Ocolul, jud. Vîlcea. Are o populație de 233 locuitorĭ (119 bărbațĭ și 114 femeĭ). Este la 5 kil. de mahalaua Gurișoara, unde este școala.

Gîtul-Iezeruluĭ, *altă numire a brațuluĭ* Jîrlăul, jud. Ialomița, pl. Borcea, com. Călărași-Vechĭ.

Gîtul-Iezeruluĭ, *pădure* de salcie, în jud. Ialomița, pl. Borcea, com. Călărași-Vechĭ. Are 50 hect. Este situată spre S. și în apropiere de orașul Călărași.

Glava, *deal,* jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Tălpașul, ce se întinde de alungul pîrîuluĭ Vaca, afluent al rîuluĭ Plosca, unde spune legenda că în vechime ar fi avut loc o ciocnire între Tătarĭ și Romînĭ.

Glavacioaca, *cătun,* în jud. Ialomița, pl. Borcea, pendinte de comunna Rasa, situat pe malul stîng al brațuluĭ Botul, despărțit de satul de reședință prin satul Bogata. Are 7 familiĭ.

Glavaciocul, *plasă,* jud. Vlașca. In trecut constituia o singură plasă, azĭ este unită cu plasa Neajlovul. Limitele plășeĭ Glavaciocul sunt: la N., județul Argeș, la V., jud. Teleorman, la S., pl. Cîlniștea și la E., pl. Neajlovuluĭ. Ocupă partea de V.-V.-N. a județuluĭ.

Suprafața acesteĭ plășĭ este de 96800 hect., cu o populație de 30229 suflete. E compusă din 25 com., cu 75 cătune și anume:

Adunați-Butești, constituind o comună.

Bîbîița, cu cătunele: Bîbîița și Călugărița.

Bîscoveni, fără cătun.

Blejești, cu cătunele: Baciul, Olănescu-Baciul-Grajdănescu, Blejești-Neamțu, Fetele și Purani-Sf.-Gheorghe saŭ Cotorani.

Buteasca-de-Jos, cu cătunele: Butești și Buteasca-Moșteni.

Cîrtojani-de-Jos, cu cătunele: Baciul, Cîrtojani-d.-j. și Vida-d.-s.

Cătunul, cu cătunele: Albeni-Banovul, Brătești, Cătunul și Țăvîrlăul.

Cozmești, cu cătunele: Cozmești-Gurgești și Osebiți-Blejești.

Crevenicul-Mare, cu cătunele: Crevenicul-Mare și Coșoaia.

Crevenicul-Rădulescu, fără cătun.

Fierbinți, cu cătunele: Glogoveni și Fierbinți.

Flămînda, cu cătunele: Bujorul-Călugărul-Flămînda.

Frăsinetul, cu cătunele: Ghețulești și Frăsinetul.

Gălățeni-Moșteni, cu cătunele: Dobrogostea, Găleteni-Mitropolieĭ, Găleteni-Moșteni, Grădiștea și Șioricești.

Glavaciocul, cu cătunele: Șalarul, Ștefan-cel-Mare și Glavaciocul.

Mereni-de-Jos, cu cătunele: Mereni-Ceoani și Mereni-d.-j.

Mereni-de-Sus, fără cătune.

Negreni, cu cătunele: Osebiți-Negreni, Negreni-d.-s., Negrești-d.-j.

Preajba, cu cătunele: Bulaci, Hagiești, Poeni, Preajba și Vîtași.

Purani-d.-s., cu cătunele: Butești și Purani-d.-s., saŭ aĭ Mitropolieĭ.

Scurtul, cu cătunele: Drăcești, Scurtul-Mare, Scurtul-Slăvești.

Talpa-Bățcoveni, cu cătunele: Linia-Costeĭ, Moșteni, Rotărești saŭ Rîndunica, Talpa-Bățcoveni și Zădăriciul.

Talpa-Ogrăzeni, cu cătunele: Lefești-Șopîrlești, Talpa-Ionești, Mahalaul-Dovleceni, Talpa-Ogrăzeni și Talpa-Trivalia.

Tămășești, cu cătunele: Parisești-Spînești, Stîncești și Tămășești.

Zădăriciul, cu cătunele: Belimoaica, Zădăriciul, Crevedia-d.-j., Crevedia-Mică.

Sunt 25 școlĭ comunale, conduse de 23 învățătorĭ și 2 învățătoare și urmate de vr'o 800 băețĭ și 100 fete.

In plasă sunt 30 hect. viĭ și anume: în com. Zădăriciul, 2 hect., Gălăteni, 17 hect., Frăsinetul, 8,50 hect., și în comuna Cozmești, 1.50 hect.

Sunt 18 parohiĭ și anume:

Mereni-d.-j., cu 2 bisericĭ, 2 preoțĭ, 4 dascălĭ; 630 familiĭ, 3777 suflete.

Crevenicul-Mare, cu 3 bisericĭ, 2 preoțĭ, 5 dascălĭ; 457 familiĭ, 1790 suflete.

Tămășești, cu 2 bisericĭ, 1 preot, 3 dascălĭ; 289 familiĭ, 1763 suflete.

Baciul-Poșta, cu 2 bisericĭ, 2 preoțĭ, 4 dascălĭ; 493 familiĭ, 2451 suflete.

Vida-Cîrtojani, cu 2 bisericĭ, 2 preoțĭ, 4 dascălĭ; 617 familiĭ, 2825 suflete.

Cozmeşti, cu 3 bisericĭ, 2 preoțĭ, 5 dascălĭ; 569 familiĭ, 2897 suflete.

Purani, cu 2 bisericĭ, 2 preoțĭ, 5 dascălĭ; 363 familiĭ, 629 suflete.

Pueni, cu 3 bisericĭ, 2 preoțĭ, 5 dascălĭ; 363 familiĭ, 1643 suflete.

Cătunul, cu 1 biserică, 1 preot 2 dascălĭ; 130 familĭ, 629 suflete.

Şelarul, cu 3 bisericĭ, 2 preoțĭ, 5 dascălĭ; 596 familiĭ, 2873 suflete.

Glavaciocul, cu 1 biserică, 1 preot, 2 dascălĭ; 255 familiĭ, 1135 suflete.

Negreni-de-Jos, cu 2 bisericĭ 2 preoțĭ, 4 dascălĭ; 416 familiĭ, 1634 suflete.

Talpa-Trivalia, cu 3 bisericĭ, 2 preoțĭ, 5 dascălĭ; 525 familiĭ, 2362 suflete.

Gălăteni-de-Sus, cu 4 bisericĭ, 2 preoțĭ, 6 dascălĭ; 583 familiĭ, 2071 suflete.

Scurtul-Mare, cu 6 bisericĭ, 2 preoțĭ, 8 dascălĭ; 568 familiĭ, 2787 suflete.

Frăsinetul, cu 1 biserică, 1 preot, 2 dascălĭ; 290 familiĭ, 1358 suflete.

Bîbîiția, cu 2 bisericĭ, 1 preot, 3 dascălĭ; 302 familiĭ, 2078 suflete.

Flămînda, cu 2 bisericĭ, 2 preoțĭ, 4 dascălĭ; 421 familiĭ, 1932 suflete.

In total sunt 44 bisericĭ, 31 preoțĭ, 75 dascălĭ, pentru o populație de 8049 familiĭ, saŭ 38445 suflete.

In această plasă s'a vîndut tutun în valoare de 96174 leĭ în 1887, şi de 106559 leĭ, în 1888.

Bîlciurile ce se fac în această plasă pe an, sunt la comunele: Tămăşeşti, 1 bîlciŭ pe an; Buteasca, 3 bîlciurĭ pe an; Glavaciocul, 1 bîlciŭ pe an; Cîrtojani-d.-j., 2 bîlciurĭ şi în toate Duminicile; Frăsinetul, 3 bîlciurĭ pe an.

Statul posedă în această plasă următoarele proprietățĭ: Vatra-Mănăstireĭ-Glavaciocul, cu venit anual de 46500 leĭ; Purani-Mitropolieĭ cu venit anual de 13000 leĭ; Bîbîița a schituluĭ Nămăeşti, cu venit anual de de 8900 leĭ; Mereni saŭ Ştefeni-Mitropolieĭ, cu venit anual de 60000 leĭ.

Pădurĭ sunt următoarele: Omul, pendinte de com. Glavaciocul, proprietatea Vatra-Mănăstiriĭ-Glavaciocul, 800 hect.; Bulumele, Galbena, Guşa-Mare, Guşa-Mică, Dumbrava, Lunca, Țigoriĭ-luĭ-Borțoaica, Cojocarul, Palanga şi Dîrmoxa, pendinte de com. Fierbinți, proprietatea Vetreĭ-Mănăstireĭ-Glavaciocul, 600 hect.; Purani, 659 hect.; Mereni-Stefani, 910 hect.

Subprefectura acesteĭ plăşĭ, înainte de a se uni cu plasa Neajlovuluĭ, era la com. Vida.

Prin această plasă trec apele: Teleormanul, care o limitează despre jud. Teleorman; Clenița, care curge de la N. din jud. Argeş către S. şi dă în Teleorman în jos de Bîbîița, aproape de com. Măgura; Cîlniştea, care vine din sus de Drumul-Olaculuĭ, din comuna Talpa-Poşta saŭ Baciul, din pădurea Borcasca de la Lacul-cu-Oastele, trece prin maĭ multe comune şi se varsă în Argeş, lîngă satul Falaştoaca; pîrîul Sericul începe maĭ sus de com. Buteşti-d.-j., trece prin Cozmeşti şi merge de dă în Glavaciocul la com. Vida-Furculeşti; Glavaciocul, rîuleț, care a dat numele plăşeĭ, pe care o străbate maĭ pe din două de la N. la S., (vezĭ Glavaciocul rîŭ); Drîmbovicul, vale cu apă mică, vine din județul Argeş de aproape de Glavacioc şi trece în pl. Neajlovuluĭ.

Cele maĭ principale văĭ sunt: Clenița, Călugărița, a-Călăraşilor, Sericul, Mogoşiul, Motoful.

Dealurĭ principale sunt: al-Frăsinetuluĭ, al-Glavaciocului şi al-Sericuluĭ pe la Bîțcoveni.

Movilă principală este aceea de la Talpa care se zicea Movila-Ogrezeni de la care şĭ-a luat numele com. Talpa-Ogrezeni.

La com. Tămăşeşti, pe malul stîng al rîuluĭ Glavaciocul se văd nişte ruine ale uneĭ cetățĭ vechĭ.

Asemenea la comuna Talpa-Ogrezeni, pe rîul Clenița, se văd iarăşĭ nişte ruine despre care se zice că ar fi fost o cetate romană.

Această plasă este cea maĭ puțin productivă din acele ale județuluĭ săŭ; pămîntul, în mare parte argilo-calcaros, ține apa d'asupra în timpul ploios şi plesneşte în timpul secetelor; pămîntul argilo-silicios este maĭ productiv, şi cu cît ne coborîm către Dunăre saŭ către lungul plăşeĭ despre pl. Cîlniştea, pămîntul devine maĭ fertil şi foarte productiv, ast-fel sunt moşiile Bîbîița, Frăsinetul, Gălăteni şi Crevenicul.

Căĭ de comunicație care leagă plasa cu centrurile marĭ sunt: şoseaua ce pleacă din Glavacioc de la hotarul județuluĭ despre Argeş, care urmează valea Glavaciocul şi trece în pl. Cîlniştea ca să iasă la Giurgiŭ; şoseaua ce duce prin Buteasca şi merge pe vale în jos de ĭese în pl. Neajlovuluĭ pe la Ueşti-Goleşti.

In vechime trecea prin această plasă Drumul-Olaculuĭ, saŭ al

poşteĭ, care mergea de la Bucureşti la Craiova şi avea staţia saŭ poşta a 4-a din Bucureşti la satul Talpa, şi a 3-a poştă la satul Blejeşti-Neamţu.

Glavaciocul, *com. rur.*, compusă din cât.: Glavaciocul, Şelarul şi Ştefan-cel-Mare, situate pe proprietatea Statuluĭ Glavaciocul, pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca. Innainte de secularizare aparţinea mănăstireĭ Glavaciocul.

Se află situată la 58 kil. de Bucureşti, la 82 kil. de Giurgiu, la 34 kil. de Obedeni, reşedinţa pl. Glavaciocul-Neajlovul, la 40 kil. de Piteşti şi la 30 kil. de staţiile Titu şi Găeşti.

Suprafaţa totală a moşieĭ este de 6000 hect.

S'a dat la locuitoriĭ tuturor cătunelor 2000 hect. Aci, în 1882, s'a maĭ dat de stat pentru 140 locuitorĭ însurăţeĭ, 3 şcoale şi o biserică, o suprafaţă de 2305 hect., formînd satul Ştefan-cel-Mare.

Moşia cu toate trupurile se arendează anual cu 46000 leĭ.

Are o populaţie de 2305 suflete, din carĭ 461 contribuabilĭ.

Venitul comuneĭ este de 6174 leĭ, iar cheltuelile de 4454 leĭ.

Este o şcoală mixtă, cu 3 clase, condusă de un învăţător şi care e frecuentată de 40 băeţĭ şi 7 fete; 2 bisericĭ: una la Glavaciocul şi a doua la Şelarul, care ţine de parohiile Glavaciocul şi Şelarul şi sunt deservite de 2 preoţĭ şi 4 dascălĭ.

Pe această proprietate, se află pădurea statuluĭ Omul, de stejar, în suprafaţă de 800 hectare.

Pămîntul acestuĭ domeniŭ este argilo-calcaros.

In com. se face un tîrg anual de vite la 25 Martie.

Depărtarea medie între cât. ce constitue această com. este de 3 kil.

Sunt 10 cîrciumĭ.

Glavaciocul, *cătun*, pendinte de com. Glavaciocul, pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca, situat pe proprietatea statuluĭ Vatra - Mănăstireĭ - Glavaciocul, pe sfîrcul văiĭ Glavaciocul, pe un loc puţin ondulat de ramificaţiile aceleĭ văĭ.

In 1864, s'aŭ împroprietărit în acest cătun 169 locuitorĭ, carĭ aŭ luat o suprafaţă de 57 hect.

Aci este mănăstirea Glavaciocul, cu hramul Buna-Vestire, care a fost zidită de Vlad-Vodă-Ţepeş la 1477 şi care servă azĭ de biserică de mir, constituind cu satul Ştefan-cel-Mare parohia Glavaciocul; este deservită de 1 preot şi 2 dascălĭ.

Acest cătun este cel maĭ depărtat punct al judeţuluĭ, atît de Giurgiŭ cît şi de Bucureşti şi este situat la N.-V. judeţuluĭ, despre jud. Argeş.

In cât. Glavaciocul sunt maĭ mult Ţiganĭ, urmaşĭ aĭ robilor călugăreştĭ.

Sunt 2 cîrciumĭ.

Copiiĭ din sat merg la şcoala din cât. Şelarul.

Glavaciocul, *mănăstire*, în jud. Vlaşca, odinioară închinată la Sfîntul Mormînt, până la 1862, cînd s'aŭ secularizat averile mănăstireştĭ. Această mănăstire avea maĭ multe proprietăţĭ în ţară, din carĭ cele din jud. Vlaşca eraŭ: Călugăreni saŭ Crucea-de-Piatră, Fundul-Păruluĭ şi Vatra-Mănăstireĭ-Glavaciocul. Apoĭ în judeţele: Prahova, moşia Cernăteşti; în Olt, Cricovul; în Dolj, Murta; în Dîmboviţa, Făgeţelul; în Argeş, Negraşi şi alte trupurĭ maĭ micĭ răspîndite în maĭ toată partea ţăreĭ dincoace de Milcov.

In Istoria Ţăreĭ a fraţilor Tunusli găsim, că această mănăstire a fost începută a se clădi la 1477 de Vlad-Vodă-Ţepeş, tatăl luĭ Radu-Vodă şi că fiul luĭ, Radu-Vodă, a terminat-o la 1496. Maĭ probabil este că dînsa data înainte chiar de principatul Ţăreĭ-Romîneştĭ. Vlad Vodă Călugărul, care este chiar acolo înmormîntat, n'a făcut de cît s'o restaureze. Neagoe-Vodă a zugrăvit-o, iar Constantin Brîncoveanu, la anul 1701, a reparat-o din noŭ, fiind ruinată.

Are hramul Buna-Vestire.

Această mănăstire de călugărĭ, e situată pe coasta dealuluĭ apeĭ Glavaciocul, pe o înălţime cu o vedere peste întreaga vale în partea de S.

După secularizare a rămas biserică de mir, pe care o subvenţionează Statul. Sunt în ruină maĭ toate clădirile vechĭ din jurul mănăstireĭ; parte din ele, cele maĭ în bună stare, servă de şcoală comunală.

Glavaciocul, *rîŭ*, izvoreşte din satul Slobozia, în jud. Argeş; intră în jud. Vlaşca la com. Şelarul; coboară prin satele Buteşti, Negreni, Preajba, Purani, Baciul, Blejeşti, Neamţul, Sericul, Vida-Crevenicul, Mereni şi Letca-Veche şi dă în Cîlniştea, la Cămineasca. Are o lungime de la sursă până la gura luĭ de peste 65 kil. Apele luĭ sunt vara cu totul micĭ; pe alocurea nu se văd de loc; pe timpul primăvereĭ şi al toamneĭ, apele sunt destul de marĭ, ast-fel că rîul nu se poate trece cu uşurinţă. Lasă către sursa luĭ, în urma luĭ, pietrişul, şi un nisip fin maĭ către gura luĭ, unde produce şi nişte smîrcurĭ. Acest rîŭ conţine mult peşte. Pe dînsul sunt morĭ la satele Crevenicul-Rădulescu şi Vida.

Glaveşul, *lac*, în jud. Buzău, com. Cioranca, ocolind la E. căt. Movila-Banuluĭ; îşĭ ia începutul din nişte micĭ viroage, carĭ apar în moşia Gomoiasca, trec prin com. Costeşti şi se concentră în lacul Glaveşul. De aci apa se scurge spre S., dînd naştere lacurilor Mărgineanu şi Colţăneni, carĭ se varsă în pîrîul Sărata, com. şi căt. Mihăileşti.

Glaveşul, *parte din moşia* Bădeni-Miluiţi, din com. Cioranca, jud. Buzău, pe care s'aŭ împroprietărit însurăţeiĭ din com. Limpezişul.

Glămbocul-Fleşti, *sat*, cu 30 familiĭ, în jud. Argeş, pl. Piteşti, face parte din com. rur. Bîscovul-Fleşti; are o biserică cu hramul Adormirea, deservită de un preot şi un cîntăreţ.

Glămeia, *deal*, în jud. Mehedinţi, com. rur. Cireşul, pl. Cerna.

Glăvanul, *deal*, în jud. Gorj, pl. Jiul, com. Roşia, pe partea dreaptă a acestuĭ rîŭ; vine din spre N., merge de-a lungul com., şi se termină spre S., la valea Bourelul, din jud. Mehedinţi; pe acest deal se află plantaţiĭ de viĭ, prunĭ şi pădure.

Glăvăneşti, *sat*, în partea de N. a com. Iepureni, pl. Turia, jud. Iaşi, în stînga rîuluĭ Jijia, cu o suprafaţă de 1144 hect. şi o populaţie de 46 familiĭ, saŭ 206 suflete. Acest sat a fost desfiinţat în 1864, prin strămutarea locuitorilor în satul Stolniceni şi reînfiinţat în 1879, prin împroprietărirea însurăţeilor.

Are o biserică, zidită la anul 1837, cu 1 preot şi 2 dascălĭ.

Moşia este proprietatea statuluĭ.

Numărul vitelor e de 887 capete, din carĭ: 148 vite marĭ cornute, 644 oĭ, 30 caĭ şi 65 rîmătorĭ.

Glăvăneşti, *sat*, face parte din com. Muncelul, pl. Zeletinul, jud. Tecuciŭ. E situat pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Zeletinul, care străbate satul prin centru, de la N. la S. Aicĭ se află reşedinţa comuneĭ.

Are o populaţie de 259 familiĭ, saŭ 968 suflete; o şcoală mixtă, care datează din anul 1879, şi e frecuentată de 28 copiĭ; o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, care se află situată pe o ridicătură în mijlocul satuluĭ şi este făcută la 1876 de obştia satuluĭ, după cum se constată pe inscripţia de pe cruce. Se întreţine de locuitorĭ, avînd şi 8 1/2 fălcĭ de pămînt.

Teritoriul cătunuluĭ este de 2636 hect.

Locuitoriĭ, foştĭ clăcaşĭ aĭ mănăstireĭ Răchitoasa, aŭ tot teritoriul com., cu care aŭ fost împroprietăriţĭ în 1864 şi 1893.

In partea de E. a satuluĭ în mal se află cariere de piatră.

Tradiţia locală spune că satul şi-a luat numele de la primul locuitor numit Glăvan fiul luĭ Frumuşelul. Acest Frumuşel a avut 3 copiĭ: Glăvan, Senătescu şi Dămăcuş, care aŭ dat numele la 3 sate. Satul Senăteşti nu maĭ există astăzĭ; el a fost situat la N. de Glăvăneşti, şi a fost distrus din cauza holereĭ; acum nu se maĭ cunoaşte aicĭ de cîte cîte-va ridicăturĭ de pămînt şi un iaz numit Iazul-Senăteştilor, pe pîrîul Zeletinuluĭ.

Locuitoriĭ acestuĭ sat se deosebesc din ceĭ din împrejurime atît prin port cît şi prin vorbire. Locuitoriĭ satelor din apropiere îĭ numesc Mocani.

Glăvăneşti, *moşie*, în jud. Tecuciŭ, proprietatea statuluĭ, cu o suprafaţă de 768 hect., dinpreună cu trupul: Năfundeşti saŭ Capul-Dealuluĭ, din com. Muncelul. Aparţinea maĭ înainte mănăstireĭ Răchitoasa.

Glăvăneşti, *pădure*, în jud. Tecuciŭ, proprietatea statuluĭ, cu o întindere de 380 fălcĭ, dinpreună cu trupul Plopul, de 80 fălcĭ, pendinte de com. Muncelul.

Glăvile, *com. rur.*, în jud. Vîlcea, pl. Oltul-d.-j., compusă din 3 căt.: Peşteana, Olteanca şi Aninoasa.

Este situată pe văile: Peşteana-Olteanceĭ şi Aninoasa, cum şi pe dealurile dintre aceste văĭ. Până la reşedinţa judeţuluĭ şi a plăşeĭ sunt 40 kil.

Are o populaţie de 624 familiĭ, saŭ 2726 suflete (1386 bărbaţĭ şi 1340 femeĭ), în care intră şi 10 familiĭ de Ţiganĭ. Locuesc în 624 case. Sunt 417 contribuabilĭ.

Veniturile com. sunt de 3258 leĭ şi cheltuelile de 2348.80 leĭ.

Are 6 bisericĭ, toate de lemn: 3 în căt. Olteanca, 2 în Peşteana şi 1 în Aninoasa.

Vite sunt: 57 caĭ, 934 boĭ, 490 vacĭ, 1378 oĭ, 270 capre, 1500 porcĭ.

Sunt 275 stupĭ cu albine.

Locuitoriĭ sunt moşnenĭ. Dintre eĭ s'aŭ împroprietărit 68 la anul 1864, pe moşiile D-lor I. Bocşenescu, I. Angelescu, Dima Dogarul şi alţiĭ.

In mahalaua Aninoasa, lîngă biserică, este un izvor a căruĭ apă pe unde trece lasă un strat gros şi roşu ca rugina de fier.

Pe unde apa surpă malurile se găsesc în pămînt stejarĭ groşĭ şi înegriţĭ; ceea ce face să se bănue existenţa de cărbunĭ de pămînt.

Școala există în com. de la 1837. A fost întreruptă la 1848, 1850, 1854 și chiar în urmă. Localul actual s'a clădit la 1864 și e proprietatea com. E frecuentată de 11 copiĭ. Cu întreținerea școaleĭ statul cheltuește anual 1458 leĭ.

Științ carte 193 bărb. și 34 fem.

Căĭ de comunicație are: șoseaua care vine de la Drăgășani și se ramifică de la Creţeni către com. Glăvile. De la hotarul Glăvile se ramifică iarăși în două: una merge pe valea Peșteni, până aproape de hotarul despre N., iar alta merge pe valea Olteнceĭ.

E brăzdată de dealurile: Peșteni, Aninoaseĭ și Olteнceĭ și udată de văile: Peșteni, Olteнceĭ, Aninoaseĭ, Voiculeasa, Văcăreaţa, Roba, Robiţa, Stubeiul-luĭ-Mircea-Ciobanul.

In valea Peșteneĭ se varsă, în raionul com. Glăvile, vălcelele: Ursoaia, Gradiștea-Mare și Mică, Cirișoaia-Mare și Mică, Gorgoțești și Dogărești.

Se mărginește la N. cu com. Cermegești, la S. cu Amărăști, la E. cu Scundul și la V. cu Zăvoeni, Vărleni și Stănești.

Glăvile, *deal,* în raionul com. cu acelașĭ nume, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea, pe care se cultivă 230 hect., 50 ariĭ, vie.

Gliganul, *com. rur.*, pe apa Drîmbovnicul, jud. Argeș, pl. Gălășești, la 14 kil. de com. rur. Costești, reședința subprefectureĭ, și la 43 kil. de Pitești. Se compune din 2 sate: Gliganul-d.-j., și Gliganul-d.-s., avînd în tot 219 familiĭ, saŭ 460 suflete. Are: o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de un preot și un cîntăreț; o școală primară rur. și case marĭ ale familieĭ Budișteanu, proprietarul moșieĭ.

După o publicație oficială, această com. are 215 contrib. și are un budget de 3427 leĭ la veniturĭ și de 3267 leĭ la chelt.

Numărul vitelor a fost în anul 1887 de 909 vite marĭ cornute (806 boĭ și vacĭ, 2 bivolĭ și 101 caĭ) și de 5254 vite mărunte (4986 oĭ, 15 capre și 253 rîmătorĭ).

Gliganul, *sub-divizie a com. rur.* Bresnița, pl. Motrul-d.-j., jud. Mehedinți.

Gliganul-de-Jos, saŭ **Gliganul-din-Vale,** *sat,* cu 89 familiĭ, jud. Argeș, pl. Gălășești, face parte din com. rur. Gliganul.

Gliganul-de-Sus, saŭ **Gliganul-din-Deal,** *sat,* cu 130 familiĭ, jud. Argeș, pl. Gălășești; face parte din com. rur. Gliganul. Aicĭ este reședința primărieĭ.

Glimea, saŭ **Fundul-Hara,** *deal,* jud. Suceava, com. Brădățelul, avînd coastele repezĭ și rîpoase și pe d'asupra acoperit de lanurĭ și fînațurĭ.

Glimea, *deal,* care desparte satul Rădășeni de satul Oprișeni, jud. Suceava și pe culmea căruia trece și hotarul moșiilor cu același nume.

Glina-Gherman, *sat,* jud. Ilfov, pl. Dîmbovița; face parte din com. rur. Bobești-Bălăceanca. Este situat la E. de București, pe țărmul drept al rîuluĭ Dîmbovița. Partea de N. a satuluĭ e băltoasă, din cauză că terenul e mult înclinat spre rîul Dîmbovița.

Se întinde pe o suprafață de 502 hect., cu o populație de 216 suflete.

D-l Gherman are 332 hect. și locuitoriĭ 170 hect.

Are o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț. Aci este reședința primărieĭ.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 139 și al celor micĭ de 170.

Glina-Macri, *sat,* jud. Ilfov, pl. Dîmbovița; face parte din com. rur. Bobești-Bălăceanca. Suprafața totală a satuluĭ e de 293 hect., cu o populație de 12 suflete.

Gliza-Căldărușa, *pădure,* a statuluĭ, jud. Buzăŭ, pendinte de Sf. Apostolĭ, pe moșia Jugureni-Căldărușa din com. Jugureni; face un corp cu Archimandrita și Nuciĭ-Ghidieĭ; are 256 hect.

Glîmboaca, *vale,* izvorește după teritoriul com. Otești-d.-s., jud. Olt și se varsă în gîrla Cungrișoara-Mică, pe țărmul drept, în raionul com. Vaĭ-de-Eĭ, pl. Oltul-d.-s.

Glîmboaia, *pîrîŭ,* izvorește din pădurile statuluĭ despre Ocnele-Marĭ și se varsă în rîul Rîmnicul, în com. Vlădești, pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Glîmbocata, *com. rur.*, jud. Dîmbovița, pl. Dîmbovița-Dealul. Se află situată pe șoseaua națională București-Pitești între deal și cîmpie, spre S.-V. de Tîrgoviște la cîțĭ-va kil. spre V. de Găești, lîngă jud. Muscel.

In cuprinsul acesteĭ com. sunt: Dealul-Văiĭ-Secĭ, Dealul-Corbuluĭ și cîmpiile: Baloteasca și Pătroaia.

Prin raionul comuneĭ curg rîul Argeșul și pîraiele: Glîmbocata și Valea-Seacă, peste care sunt două podurĭ.

Se compune din două cătune: Glîmbocata și Călugărița cu 1023 locuitorĭ. Are o moară de aburĭ; două bisericĭ; o școală. Se învecinește la V. cu com. Ciulnița, din jud. Muscel.

Glîmbocelul, *com. rur.*, jud. Muscel, pl. Podgoria, la S. de Cîmpulung și la 65 kil. departe de acest oraș.

Numele săŭ vine dela gîrla Glîmbocelul, ce trece prin mijlocul săŭ, udînd-o de la N. spre S.

Se mărginește la E. cu com. Butoiul, jud. Dîmbovița, la V. cu com. Țigănești, la N. cu com. Bogați, jud. Dîmbovița și la S. cu com. Budișteni.

Are o populație de 200 familiĭ, saŭ 806 suflete (391 bărbațĭ și 415 femeĭ); locuesc în 230 case.

Vite sunt: 193 boĭ, 47 vacĭ, 42 vițeĭ, 6 taurĭ, 175 oĭ, 50 berbecĭ, 98 capre, 154 porcĭ, 15 caĭ și ĭepe.

Moșia e a locuitorilor, parte prin împroprietărire, parte moștenire. S'aŭ împroprietărit pe moșiile: Goleasca, Băneasca, Chițeasca și Chiriacioaia. Proprietarĭ marĭ în com. sunt d-niĭ: Nae Bogdan, N. I. Gherasi, C. Manolescu și I. G. Chiriac.

Sunt 152 contribuabilĭ.

La 1887 avea un budget de 1609 leĭ la veniturĭ și 1605 leĭ la cheltuelĭ.

In com. este o moară cu vaporĭ; o biserică, zidită la anul 1851, deservită de 1 preot și 1 dascăl; o școală, care datează dela 1821, frecuentată de 50 elevĭ și 4 eleve, cu întreținerea căreia statul cheltuește anual 1080 leĭ.

Glîmbocelul, *sat*, jud. Dîmbovița pl. Dîmbovița-Dealul, căt. com. Bogați.

Glîmbocelul, *gîrlă*, izvorește din jud. Dîmbovița, com. Bogați, jud. Muscel, dela locul numit Scheianca, unde este cunoscută sub numele de Glîmbocul. După ce udă com. Glîmbocelul trece în com. Budișteni, pe care o lasă puțin la stînga, apoĭ udă com. Ciulnița și se varsă în rîul Argeș. Vara, maĭ ales în timpiĭ secetoșĭ, seacă.

Glodanul, *moșie*, în jud. Buzăŭ, com. Cănești, căt. Glodul; are 50 hect. proprietate moșnenească.

Glodeanul, *proprietate*, în partea de S. a plășeĭ Tohani, jud. Buzăŭ, avînd pămîntul cel maĭ fertil din jud., care, prin diferite succesiunĭ, daniĭ și vînzări s'a subdivizat în proprietățĭ maĭ micĭ.

Glodeanul, *deal*, jud. Vîlcea, com. Olănești, din plaiul Cozia.

Glodeanul-Cîrlig, *com. rur.*, în jud. Buzăŭ, pl. Tohani, situată la o distanță de orașul Buzăŭ de 40250 m. Limitele sale sunt: la N., Movila-Manciuluĭ; la N.-V. se lasă în linie dreaptă pe hotarul moșieĭ Glodeanul-Sărat, până în hotarul moșieĭ Sidirul, face o proeminență spre punctul Măcrișul și se lasă iar în jos, până dă în hotarul Ialomițeĭ, în marginea moșieĭ Jilava; la S., merge pe hotarul Ialomițeĭ (moșia Dudeasca) până în hotarul moșieĭ Cotorca, la Iazul-Cocoaneĭ; la E., se urcă în sus pe hotarul moșieĭ Frecățeanca până în hotarul moșieĭ Rotunda de lîngă Meteleŭ; de aci, pe la capul moșieĭ Brădeanul cu Tufele ajunge la Movila-Manciuluĭ, ceeace dă comuneĭ forma unuĭ triunghiŭ.

Suprafața sa este de 5940 hect., din care 5000 arabile, 10 pădurĭ, 104 fîneață, 642 izlaz și 184 sterp.

Proprietățĭ maĭ însemnate sunt: Casotta, Cîrligul-Mare, Cîrligul-Mic, Apostolocheanca, Sidirul saŭ Stavropoleos. Terenul e șes și fertil.

Este o moară cu aburĭ; o școală în căt. Casotta.

Căĭ de comunicație are: șoseaua vecinală Mizil-Cotorca prin Glodeanul; șoseaua județeană Buzăŭ-Urziceni și maĭ multe drumurĭ naturale, din care maĭ însemnate sunt: drumul Grindul-Buzăŭ, pe la Movila-Manciuluĭ, și drumul Movila-Manciuluĭ-Cilibia prin com. Albești.

Vite sunt: 1097 boĭ, 674 vacĭ, 256 vițeĭ, 978 caĭ, 227 epe, 55 mînjĭ, 2869 oĭ, 95 capre și 754 porcĭ. Stupĭ de albine sunt 90.

Comuna e formată de cătunele Casotta, Cîrligul-Mare, Cîrligul-Mic și Zmîrdanul, avînd o populație de 1870 suflete, din carĭ: bărbațĭ 343, neînsurațĭ 29, văduvĭ 8, băețĭ 589; iar femeĭ măritate 343, văduve 4, fete 554. Case de locuit sunt 553. Străinĭ: 2 Grecĭ și 20 Austro-Ungarĭ. Meseriașĭ: 2 lemnarĭ, 2 cizmarĭ, 2 fierarĭ, 1 mecanic și 2 cojocarĭ. Contribuabilĭ sunt 412.

Budgetul comuneĭ e de 5234 leĭ, 69 banĭ.

Are o școală, frecuentată de 65 elevĭ și 3 eleve; 3 biserici, deservite de 4 preoțĭ, 3 cîntărețĭ și 3 paraclisierĭ. Catedrala e cea cu hramul Duminica-Tuturor-Sfinților. Știŭ carte 193 persoane.

Cîrciumĭ sunt 18.

Comuna Cîrligul a existat din vechime, însă în timpul războiuluĭ dintre Rușĭ și Turcĭ, teatrul de luptă fiind în mare parte prin aceste locurĭ, s'a risipit. După 1812, locuitoriĭ încep a

se strînge la vechile lor vetre şi căt. Cîrligul-Mare se reînfiinţează îndată. Pe la 1830, începe a se forma şi căt. Cîrligul-Mic şi pe la 1860 căt. Casotta; în 1884 se înfiinţează cătunul Zmîrdanul, din însurăţeiĭ împroprietăriţĭ pe moşia Glodeanul-Cîrlig.

Glodeanul-Cîrlig, *numire* ce se maĭ dă *cătunuluĭ* Cîrligul-Mare, jud. Buzăŭ.

Glodeanul-Cîrlig, *moşie,* în judeţul Buzăŭ, com. Glodeanul-Cîrlig, proprietate a statuluĭ, pendinte de mănăstirea Văcăreşti; are 2930 hect., din care 820 hect. s'aŭ dat împroprietăriţilor din cătunele Zmîrdanul şi Cîrligul-Mare, iar 2110 se arendează particular.

Glodeanul-Sărat, *com. rur.,* în jud. Buzăŭ, pl. Tohani, pe ambele maluri ale pîrîuluĭ Sărata, la o distanţă de Buzăŭ de 37600 m. Limitele sale sunt: la N., începe din Movila-Manciuluĭ şi pe hotarul moşielor Rotunzeanca şi Brădeanca, merge până întîlneşte hotarul moşieĭ Cufuritul, la Puţul-Rîndunichiĭ; apoĭ, pe hotarul de N. al moşieĭ Cufuritul, trece pîrîul Sărata şi ajunge la Valea-Cailor; la V., se lasă pe Valea-Cailor, atinge hotarul moşieĭ Dulbanul şi dă pe partea de N.-V. a moşieĭ Grădiştea; la S.-V., merge pe hotarul Grădişteĭ, trece pe la capul de N. al moşieĭ Sălcianca (jud. Prahova), se lasă pe hotarul moşieĭ Ghighiul, până dă de hotarul Ialomiţeĭ, trece pîrîul Sărata şi merge pe hotarul Ialomiţeĭ (moşia Jilava) până dă în hotarul moşieĭ Sidirul; la E., urcă pe hotarul moşieĭ Casotta, apoĭ se dirige spre N.-E., pe hotarul moşieĭ Casotta, până ajunge la Movila-Manciuluĭ.

Suprafaţa sa este de 7523 hect., din care 6248 arabile, 274 fîneaţă, 392 izlaz şi 609 bălţĭ şi sterp.

Proprietăţĭ maĭ însemnate, afară de pămîntul posedat de locuitorĭ, are: Glodeanul-Sărat, de care e alipită şi Sfoara-Ghighiul, Cufuritul şi Grădiştea.

Terenul e şes, întrerupt de lacurĭ şi cîte-va zmîrcurĭ şi acoperit de întinse semănăturĭ.

Sunt 4 stîne.

Vite sunt: 1042 boĭ, 825 vacĭ, 251 viţeĭ, 2 bivolĭ, 2 bivoliţe, 390 caĭ, 210 ĭepe, 61 mînjĭ, 3200 oĭ, 16 capre, 1 asin şi 750 porcĭ.

Stupĭ sunt 40.

Comuna e formată din cătunele Cufuritul, Florica şi Glodeanul-Sărat, avînd o populaţie de 2830 loc., din carĭ: bărbaţĭ însuraţĭ 690, neînsuraţĭ 32, văduvĭ 26, băeţĭ 784; iar femeĭ măritate 690, văduve 28, fete 586. Case de locuit sunt 636.

Meseriaşĭ: 3 dulgherĭ, 1 rotar, 2 croitorĭ, 2 cizmarĭ, 8 fierarĭ, 1 mecanic, 3 cojocarĭ şi 2 brutarĭ.

Sunt 539 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ e de 6158 leĭ, 71 banĭ.

Are o şcoală, frecuentată de 125 elevĭ şi eleve; 3 bisericĭ, deservite de 3 preoţĭ, 3 cîntăreţĭ şi 1 paracliser. Catedrala e cea cu hramul Intrarea-în-Biserică. Cîrciumĭ sunt 17.

Ştiŭ carte 83 persoane.

Comuna exista şi în secolul trecut, dar s'a împrăştiat din aceleaşĭ cauze, ca şi Glodeanul-Cîrlig. După 1812, s'a format, la vechea silişte satul Glodeanul Sărat; pe la 1850 s'a format satul Cufuritul şi în 1881 satul Florica cu însurăţeiĭ împroprietăriţĭ.

Glodeanul-Sărat, *cătun* de reşedinţă, al com. Glodeanul-Sărat, jud. Buzăŭ, aşezat pe malul stîng al pîrîuluĭ Sărata şi la capul de N. al lacululĭ Glodeanul; are 2160 loc. şi 486 case.

Glodeanul-Sărat, *moşie,* în judeţul Buzăŭ, com. Glodeanul-Sărat, pendinte de mănăstirea Căldăruşani; are cam 28000 hect. maĭ toate arabile; se arendează însă împreună cu moşia Amarul, din care cauză numirea oficială a aceste̱ĭ moşiĭ e Glodeanul-Sărat şi Amarul.

Glodeanul-Sărat, *lac,* în jud. Buzăŭ, com. Glodeanul-Sărat, format din curgerea înceată a pîrîuluĭ Sărata; conţine mult peşte.

Glodeanul (Sidirul), *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Glodeanul-Cîrlig; se întinde la S., d'alungul hotaruluĭ jud. Ialomiţa, între moşia Glodeanul-Sărat, la V.; la N., între moşiile Casotta şi Cîrligul-Mare şi la E. între moşia Cotorca, avînd forma unuĭ dreptunghiŭ. A fost proprietatea statuluĭ, pendinte de mănăstirea Cotroceni. Are 430 hect., maĭ toate arabile.

Glodeanul - Siliştea (Frecăţei), *com. rur.*, jud. Buzăŭ, pl. Tohani, situată între comunele Glodeanul-Cîrlig şi Cotorca, la distanţă de Buzăŭ, de 44 kil. 450 m. Limitele eĭ sunt: la N., hotarul moşieĭ Cîrligul-Mic, şi pămîntul însurăţeilor din com. Zmîrdanul; la E., Drumul-Grinduluĭ, zis şi Drumul-Oilor, care face în această parte limita între pl. Cîmpul şi Tohani; la S., moşia Cotorca şi la V., moşia Sidirul, până dă iar în hotarul moşieĭ Cîrligul-Mic.

Suprafaţa sa este de 2934 hect., din care 2412 arabile, 287 izlaz şi 235 sterp. Proprietate mare este numaĭ moşia Frecăţeanca, fostă a caseĭ Filipescu.

Terenul e şes şi fertil. Agricultura se face sistematic şi pe o mare întindere. Este o şcoală pentru împletirea ştreangurilor.

Are 3 tîrgurĭ: la 23 Aprilie, la Inălţare şi la 6 August.

Căĭ de comunicaţie are: Calea vecinală Cotorca-Cilibia prin com. Meteleul, Drumul-Oilor şi Drumul-Zmîrdanuluĭ.

Vite: 586 boĭ, 285 vacĭ, 150 viţeĭ, 12 bivolĭ, 372 caĭ, 240 ĭepe, 25 mînjĭ, 540 oĭ, 15 capre şi 363 porcĭ. Stupĭ sunt 21.

Com. e formată dintr'un singur căt.: Glodeanul-Siliştea, avînd o populaţie de 1500 locuitorĭ, din carĭ: bărbaţĭ însuraţĭ 227, neînsuraţĭ 5, văduvĭ 9, băeţĭ 394; iar femeĭ măritate 327, văduve 36, fete 402. Numărul caselor de locuit e de 321.

Meseriaşĭ: 5 fierarĭ, 1 maşinist, 1 cojocar şi un boiangiŭ.

Sunt 273 contribuabilĭ.

Budgetul com. e de 7321.54 leĭ.

Are o şcoală, frecuentată de 100 elevĭ şi 5 eleve. Carte ştiŭ 126 persoane. Bisericĭ sunt 2, cu 2 preoţĭ, 2 cîntăreţĭ şi 2 paracliserĭ. Catedrala, frumoasă, e cea cu hramul Sf. Nicolae, fondată la 1854 de Anica Filipescu, proprietara de pe atuncĭ a aceste com.

Frontispiciul este acesta:

Această sfîntă biserică ce prăznueşte cu hramurile: Sfînta Troiţă, Adormirea Maicii Domnuluĭ şi Sf. Nicolae, s'a zidit din noŭ cu osîrdia şi cu cheltuiala D-neĭ Clucereasa şi Dixofilati Anica Filipescu, soţia D-luĭ mareluĭ Clucer Costache Filipescu, fiica mareluĭ Ban Isac Ralet, în zilele prea sfinţieĭ sale părinteluĭ Episcop Filoteĭ, al sf. Episcopiĭ Buzăŭ, în anul dela Christos, 1854.

Cîrciumĭ sunt 6.

Demnă de văzut e movila Siliştea, în jurul căreia a fost satul Siliştea înainte de 1806. Spîrgîndu-se satul, din cauza invaziunilor, în drumul cărora era aşezat, locuitoriĭ au umblat mult timp pribegĭ. După 1812, mulţĭ din eĭ aŭ voit să se întoarcă la vechile locuinţe, dar n'aŭ găsit de cît cenuşe, de aceea s'aŭ dus şi aŭ dat naştere celorl alte sate cu numele de Glodeanul. Vre-o 50 de familiĭ însă aŭ rămas tot la satul Siliştea, dar 'ĭ a pus fondamentul la 500 m. spre E. de vechea vatră. Din cauza umblăreĭ lor din loc în loc li s'a dat numele de Frecăţei.

Glodeanul - Siliştea (Frecăţeanca, Filipeasca, Zisuleasca), *moşie*, în com. Glodeanul-Siliştea, jud. Buzăŭ, avînd, afară de pămîntul dat locuitorilor, 2100 hect., din care 210 izlaz, iar restul maĭ tot se cultivă.

Glodeanul-Stavropoleos, *altă numire a moşieĭ* Glodeanul-Sidirul din com. Glodeanul-Cîrlig, jud. Buzăŭ.

Glodeanul-şi-Grădiştea, *întinsă moşie*, jud. Buzăŭ, care se desparte în două trupurĭ: Glodeanul-Cufurit (propriŭ zis din com. Glodeanul-Sărat), pendinte de mănăstirea Znagovul, formînd şi el una din jumătăţile moşieĭ Răsturnaţi (com. Mihăileşti), iar cea-l'altă jumătate a moşieĭ Răsturnaţi s'a divizat în două: Mihăileşti luĭ Mişu şi Răsturnaţi D-neĭ Bălaşa, ambele în com Mihăileşti. Trupul al 2-lea din moşia Glodeanul-şi-Grădiştea este moşia Grădiştea din com. Boldeşti, cunoscută în localitate sub numele de Cufuritul, saŭ Znagovul.

Glodeneni, *sub-divizie a căt.* Bărbunceşti, din com Grăjdana, jud. Buzăŭ.

Glodeni, *com. rur.*, jud. Dîmboviţa, plaiul Ialomiţa-Dîmboviţa, situată la 10 kil., spre N. de Tîrgovişte pe văĭ şi între dealurĭ. Dealurile din jurul comuneĭ sunt: Măgura, Vîrful-Mare, Podiiacul, Cordunul-Mare, Cordunul-de-Mijloc, Malul-Roşu şi La-Fier.

Prin raionul com. curg: apele Lăculeţele şi Bădislăvoaia şi se află şi izvoare de apă cu gust de pucioasă şi de sare.

Glodeni se compune din 2 cătune: Glodeni şi Lăculeţele, cu o populaţie de 2000 locuitorĭ.

In raionul comuneĭ sunt peste 77000 ariĭ pădure. Una din sursele de bogăţie ale aceste comune este păcura. Sunt aci mulţime de puţurĭ care în unele timpurĭ a dat cantităţĭ enorme de păcură. In sînul pămîntuluĭ aceste comune se maĭ află şi cărbunĭ de pămînt, pucioasă şi sare, acestea încă neexploatate.

Are 2 bisericĭ şi o şcoală.

In cătunul Lăculeţele, pe malul stîng al Ialomiţeĭ, se află fabrica de praf de puşcă a statuluĭ. Glodeni se învecineşte spre E. cu com. Valea-Lungă şi Ocniţa; spre V., cu Doiceşti şi Brăneşti; spre N., cu Podurile şi spre S., cu Aninoasa şi Vifărata, despărţindu-se maĭ de toate aceste comune prin dealurĭ şi văĭ.

Glodeni, *com. rur.*, în partea de N.-V. a plăşeĭ Amaradia şi la S. com. Ohaba, din jud. Gorj.

Situată pe valea rîuluĭ Amaradia, are o populaţie de 243 familiĭ, saŭ 1014 suflete, din carĭ 185 contribuabilĭ.

Are o suprafaţă de 1250 hect.

arabile, 180 hect. fînețe, 50 hect. vie, și 130 hect. pădure, 378 hect. izlaz și pomet și 12 hect. vatra satului.

Locuitorii posedă: 21 pluguri, 46 care cu boi; 512 vite mari cornute, 25 cai, 546 oi, 130 stupi și 180 rîmători.

Comuna are un venit de 1478 lei și chelt. în sumă de 1400 lei.

Pîrîul Amaradia străbate Glodeni, curgînd spre S.; iar aci, schimbîndu-și direcția, apucă spre com. Voitești.

Comunicația se face prin șoseaua comunală și șoseaua vecinală care o leagă cu Voitești și Ohaba, cu drumul de care, care trece peste dealul Lărgii și intră în com. Turbați.

Sunt 5 puțuri cu cumpănă și 7 fîntînĭ.

Are o școală, înființată la anul 1859 și frecuentată de 45 elevi și 2 eleve, condusă de 1 învățător normalist; 4 biserici, deservite de 1 preot, 2 cîntăreți și 1 paracliser, una fondată la anul 1744, și reparată la anul 1830 de săteni, a doua fondată la anul 1802, iar cele-l'alte 2 mai vechi.

Glodeni, *cătun,* de reședință al com. Glodeni, plasa Amaradia, județul Gorj.

Are o întindere de 700 hect., din cari 300 hect. arabile, 110 hect. fînețe, 265 hect. pădure, izlaz și pomet, 20 hect. vie, și 5 hect. vatra satului.

Are o populație de 114 familii, saŭ 506 suflete, din cari 92 contribuabili.

Locuitorii posedă: 10 pluguri, 18 care cu boi; 195 vite mari cornute, 10 cai, 224 oi, 110 rîmători și 60 stupi.

Are 2 biserici, cu 1 preot și 1 cîntăreț; o școală.

Glodeni, *sat,* jud. Vasluiŭ, plasa Funduri, com. Parpaenița, așezat într'o mică vale, formată de dealul Glodeni, pe o suprafață de 796 hect., cu o populație de 70 familii, saŭ 354 suflete.

Aici este o biserică făcută de Const. Ciurdea la 1868, deservită azi de 2 cîntăreți.

Vite: 183 vite mari cornute, 656 oi, 35 cai, 58 rîmători. Locuitorii posedă 66 stupi.

Glodeni, *vechea numire a satului* Buciumi, din com. Chiliile, pl. Fundul, județul Roman. Vezi Buciumi, sat, com. Chiliile.

Glodeni, *sfoară de moșie* moșnenească, în com. Lipia, jud. Buzău; face parte din trupul Băncești.

Glodeni, *moșie,* în jud. Buzău, com. Tisăul, căt. Glodul, de aproape 90 hect., din care 4 hect. arabile, 3 hect. livezi, 2 hect. sterpe și restul pădure.

Glodeni, *pîrîŭ,* ce curge prin pl. Fundul, com. Chiliile și Bătrînești, jud. Roman. Izvorește la E. de satul Buciumi, curge de la N.-E. către S.-V., udă satele Buciumi, Bătrînești și Rocna și se varsă în rîul Siretul, de a stînga, mai la S. de satul Spiridonești, după ce primește în sine pe dreapta, la satul Bătrînești, pîrîul Vălcelele.

Glodeni, *vale,* ce iese din moșia Roata-Cătunul, în jud. Vlașca, trece prin moșia Roata-d.-j. și dă în Drîmbovnicul, la moșia Mîrșia.

Glodinoasa, *pîrîŭ* și *vale.* Incepe din pădurea statului Protopopeni, com. Poiana-Lungă, jud. Botoșani și se varsă în Siret. Valea e mărginită de dealul Protopopeni și de Dealul-Viei.

Glodișoarele saŭ **Grădișoarele,** *sat,* jud. Bacău, pl. Bistrița-d.-s., com. Odobești, situat pe pîrîul Glodișoarele, în marginea de sus a comunei, la o depărtare de 9 kil. de satul Odobești. Numără 44 familii, saŭ 162 suflete.

Vite sunt: 5 cai, 51 vite mari cornute și 3 porci.

Glodișoarele, *deal,* jud. Bacău, pl. Siretul-d.-s., com. Mărăști, situat între marginea de S. a com. Odobești și com. Mărăști.

Glodișoarele, *pîrîŭ,* jud. Bacău, pl. Siretul-d.-s., com. Odobești, afluent după stînga al pîrîului Odobești. Pe dînsul se află așezat satul cu același nume.

Glodișorul, *colină* și *loc izolat,* în com. Chiojdul-din-Bîsca, pe hotarul dintre jud. Prahova și jud. Buzău.

Glodosul, *sat,* jud. Bacău, plasa Tazlăul-d.-j., al com. Bărsănești, situat pe valea cu același nume. Are o populație de 37 familii, saŭ 139 suflete; o cîrciumă.

Vite: 4 cai, 53 vite mari cornute, 17 porci și 90 capre.

Glodosul, *moșie,* jud. Bacău, pl. Tazlăul-d.-j., com. Bărsănești, de 420 hect., cu un venit de 8500 lei.

Glodosul, *vale,* jud. Bacău, pl. Tazlăul-d.-j., com. Bărsănești, pe care se află situat cătunul cu același nume.

Glodul, *com. rur.,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-Mj., la 10 kil. de Craiova și la 12 kil. de reședința plășei, com. Segîrcea.

Situată pe malul drept al Jiuluĭ.

Se mărginește la E. cu com. Secuiul, de care se desparte prin Jiul; la V., cu com. Calopărul; la N., cu com. Livezile și la S., cu com. Calopărul.

Terenul comuneĭ este accidentat de dealul Bucoviciorul, întrerupt de cîte-va văĭ.

Este udată spre E. de rîul Jiul, cu direcțiunea N.-S.; foarte dese-orĭ Jiul se revarsă și inundă țarina locuitorilor.

In aniĭ 1871—1874 comuna se compunea din cătunele Țugheni și Livezile, care acum este comună deosebită. In anul 1871 căt. Țugheni a fost inundat de Jiŭ, din care cauză s'a strămutat din acel loc pe locul pe care se află azĭ. In anul 1880 coprindea încă căt. Vărăți, din com. Livezile. Azĭ se compune din treĭ cătune și anume: Glodul, care este căt. de reședință, Peretul și Țugheni. Cătunele Glodul și Peretul sunt situate pe malul drept al Jiuluĭ, iar Țugheni are o parte și pe marginea pădureĭ statuluĭ.

In comună se află: o biserică de zid, fondată de Dumitrache Poenaru, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț; o școală mixtă, în căt. Țugheni, condusă de 1 învățător și care funcționează din 1886. La această școală urmează copiiĭ din cătunele Peretul și Glodul. Localul de zid, este în bună stare. Școala, întreținută de stat și de comună, are 8½ hect. pămînt.

După legea rurală din 1864, sunt 193 locuitorĭ împămînteniți; după cea din 1879 sunt 17 însurățeĭ.

Suprafața teritoriuluĭ comunal este de 1906 hect., din care 1256 hect. pămînt arabil, 150 hect. fîneață, 150 hect. izlaz, 300 hect. teren și 450 hect. pădure.

Moșia Secuiul, din căt. Țugheni, aparține statuluĭ. A fost arendată de la 1893—1898 cu 7150 leĭ anual. Suprafața rămasă statuluĭ azĭ este de 312 hect. 7684 m. Restul moșieĭ s'a dat în loturĭ moșnenilor.

Moșia Glodul aparține d-lor I. G. Dobrescu, T. N. Teodor, N. Cîncea și locuitorilor.

Pe moșia Secuiul, căt. Țugheni, se află pădurea Secuiul, în întindere de 380 hect.; aparține statuluĭ. Pe căt. Peretul se află pădurea de 50 hect., numită Peretul, a d-luĭ I. G. Dobrescu.

Pădurile sunt compuse din cer, stejar și gîrniță.

Viile aparțin locuitorilor (moșneniĭ Glodeni); aŭ o întindere de 60 hect.

In căt. Țugheni sunt 3 dulgherĭ și 3 zidarĭ.

In comună sunt 5 cîrciumĭ, din care 3 în căt. Țugheni și 2 în căt. Glodul. Comercianțĭ sunt 5. Locuitoriĭ transportă productele la Craiova, pe calea județeană ce străbate com. pe o lungime de 4 kil. Căĭ vecinale pe o lungime de 3 kil. duc la comunele vecine.

Budgetul comuneĭ pe exercițiul 1893-94 a fost de 1996,07 leĭ la veniturĭ și de 1563,42 leĭ la cheltuelĭ.

Vite cornute 460, oĭ 140, caĭ 36.

Glodul (Fundul-Văeĭ-Nișcovuluĭ), *cătun*, al com. Tisăul, jud. Buzăŭ, cu 110 locuitorĭ și 22 case. Pe malul stîng al Nișcovuluĭ, are o mulțime de bordee, unde se stabilesc Țiganiĭ, în timpul iernei, ca să lucreze obiecte de rudărie. In dreptul săŭ rîul Nișcovul e mocirlos, acoperit de trestie și richită.

Glodul, *cătun*, al com. Cănești, jud. Buzăŭ, cu 230 locuitorĭ și 64 case.

Glodul, *sat*, jud. Dolj, pl. Jiul-de-Mijloc, com. Glodul, reședința primărieĭ. Are 537 suflete: 271 bărbațĭ și 266 femeĭ. Locuesc în 79 case și 46 bordee. Copiiĭ din sat urmează la școala mixtă din satul Țugheni, ce este la 450 metri depărtare. In anul școlar 1892—93 aŭ frecuentat școala 19 băețĭ. Cu vîrstă de școală sunt 45 copiĭ. Știŭ carte 16 locuitorĭ. Satul Glodul este așezat pe malul drept al rîuluĭ Jiul.

Glodul, *sat*, face parte din com. rur. Budișteni, pl. Podgoria, jud. Muscel. Spre E. de Glodul se află pădurea statuluĭ Schitul-Budișteni, ce se exploatează în parchete. Spre V. se află Dealul-Covergilor, plantat cu vie. Are o populație de 270 locuitorĭ.

Glodul, *munte*, în jud. Buzăŭ, com. Tisăul, căt. Glodul; face hotar despre com. Lapoșul. E acoperit de pădure și conține multă sare. In dificilul drum ce este peste dînsul, la com. Lapoșul, se întîlnesc maĭ multe crucĭ vechĭ.

Glodul, *moșie*, în jud. Buzăŭ, com. Cănești, fostă proprietate a statuluĭ, pendinte de Banul; are 364 hect., arăturĭ, fîneață, izlaz și pădure; face parte din moșia Pîclele-cu-Sforile.

Glodul, *pădure*, în jud. Buzăŭ, com. Tisăul, căt. Glodul, întinzîndu-se puțin și în com. Lapoșul; are vre-o 200 hect.; face parte din marele corp Bradul-Bercaru-Sforile.

Glodul, *numire dată uneĭ părțĭ din pădurea* statuluĭ Valea-Fîn-

ţineĭ, din com. Odăile, jud. Buzăŭ, avînd singură 180 hect.

Glodul, *lac,* jud. Dolj, pl. Jiul-de-Sus, com. Coţofeni-din-Faţă; cu suprafaţa de aproape 20 pog.

Glodul saŭ **Tociliţa,** *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., pe care se află aşezat o secţie a com. Luncani; are scurgere în Trebiş.

Glodul, *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, plasa Siretul-d.-s., com. Obîrşia, izvoreşte din locul numit Fundul-Sclipoteĭ şi se varsă d'a stînga în pîrîul Berheciul.

Glodul, *izvor mineral,* în jud. Buzăŭ, com. Mlăjetul, lîngă valea Ursoaia; conţine pucioasă.

Glodul, *pîrîŭ,* în judeţul Buzăŭ, com. Tisăul, căt. Glodul; ĭese din muntele Glodul, şi se scurge în rîul Nişcovul; conţine sare în disoluţiune.

Glodul, *izvor sărat,* în jud. Buzăŭ, com. Căneşti; ĭese din muntele Umbrărelul şi se scurge în Sărăţelul-Berciĭ.

Glodul, *izvor de apă minerală,* în jud. Buzăŭ, com. Chiojdul, căt. Poeniţele.

Glodul, *lac,* în partea de V. a satuluĭ Colţul-Cornii, com. Sălăgeni, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ.

Glodul, *izvor de ape minerale,* clorurate-sodice-iodurate şi bromurate, jud. Muscel, plaiul Dîmboviţa, căt. Stoeneşti.

Glodul-Alb, *deal* şi *vale,* pe moşia Ştiubeeni, com. Ştiubeeni, pl. Başeul, jud. Dorohoiŭ.

Glodul şi **Malul-Spart,** *trupurĭ de pădure,* făcînd, împreună cu Pîclele-Banuluĭ un total de 198 hect., proprietate a statuluĭ, pendinte de Bradul, com. Căneşti jud. Buzăŭ.

Glodul şi **Zăbrăuţi,** *pădurĭ,* cu o suprafaţă aproximativă de 3000 hect., situate pe moşia Răzăşi-Fitioneşti, pendinte de com. Fitioneşti, jud. Putna; limitate la N.-V. cu Muşunoaele statuluĭ, la E. cu Valea-Caregua şi răzaşiĭ Moviliţa, la S. cu pădurile d-luĭ V. Apostoleanu şi cu răzaşiĭ Străoani-d.-s.

Glodului (Dealul-), *colină,* în Buzăŭ, com. Mînzăleşti, căt. Săreni, acoperită de pădure.

Glodului (Dealul-) *munte,* în jud. Suceava, com. Şarul-Dorneĭ.

Glodului (Pîrîul-), *pîrîŭ,* în jud. Neamţul, pl. de-Sus-Mijlocul, com. Vînătoriĭ-Neamţuluĭ, izvoreşte din coastele despre N. ale Dealuluĭ-Mare (către hotarul despre Agapia), curge printre dealurĭ până la unirea sa cu pîrîul Cociorveĭ.

Glodului (Pîrîul-), *pîrîŭ,* în jud. Neamţul, pl. Piatra-Muntele, com. Gîrcina, izvoreşte din ramura munţilor Viişoara (în prelungirea ramureĭ Cozleĭ şi a Bistriţeĭ), şi se varsă pe dreapta Cuejdiuluĭ.

Glodului (Pîrîul-), *pîrîŭ,* în jud. Suceava, izvoreşte din dealul cu acest nume şi se varsă în pîrîul Neagra-Păltinişuluĭ. Are de tributar pe Glodişorul.

Glodului (Valea-), *vale,* jud. Prahova, pl. Podgoria, com. Gornetul-Cuib; se varsă în pîrîul Nuceţeanca, tot în raionul aceşteĭ com., după ce primeşte izvorul numit Fîntîna-de-Leac.

Glodului (Valea-), *pîrîŭ,* în jud. Tulcea, pl. Măcinul, pe teritoriul com. Văcăreni, izvoreşte din dealul Sevastinul, se îndreaptă spre E., udă partea răsăriteană a plăşeĭ şi a com., şi după un curs de 4 kil. se varsă în gîrla Ciulineţul, pe dreapta, trecînd prin stuf întins.

Glodului (Valea-), *vale* cu *pîrîŭ,* în jud. Tecuciŭ, com. Vultureni, satul Boboşul; curge spre S., până în pîrîul Berheciul.

Glodurile, *sat,* în jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., al com. Tîrgul-Glodurile, situat pe pîrîul Berheciul, la o depărtare de 800 m. de Tîrgul-Glodurile. Are 22 familiĭ, saŭ 88 suflete, maĭ toţĭ Ţiganĭ.

Vite sunt: 144 vite marĭ cornute şi 10 porcĭ.

Glodurile, *sătişor,* jud. Bacăŭ, pl. Muntele, com. Văsieşti, făcînd trup cu satul Vermeşti.

Glodurile, *cătun,* al com. Trestia, jud. Buzăŭ, cu 160 loc. şi 38 case.

Glodurile, *moşie* particulară, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., com. Tîrgul-Glodurile, de 427 hect., aducînd venit de 10099 leĭ anual.

Glodurile, *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, pl. Muntele, com. Văsieşti; trece prin satul Vermeşti şi se varsă în pîrîul Busuiocul.

Glodurile, *pîrîŭ,* jud. Suceava; izvoreşte din Bahna-luĭ-Manolache, com. Preuteşti, şi se varsă în iazul Basarabi.

Glodurilor (Izvorul-), *izvor,* în jud. Buzăŭ, com. Trestia; începe din Fundul-Trestieĭ, se uneşte cu Valea-Drăciĭ şi dă în pîrîul Murătoarea (Posobeasca).

Gloduţul, *sat*, jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Secuiul, cu 321 suflete: 196 bărbaţĭ şi 125 femeĭ. Locuesc în 78 case şi 51 bordee. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Secuiul, care este la 3735 m. In anul 1892—93, aŭ frecuentat şcoala 14 băeţĭ. Cu vîrsta de şcoală sunt 20 băeţĭ şi 8 fete. Acest sat se învecineşte la E. cu satul Adunaţi-de-Giormane, pl. Jiul-d.-j.; la V., cu rîul Jiul; la N., cu satul Teascul şi la S., cu satul Bratovoeşti, din com. Adunaţi-de-Giormane.

Gloduţul, *moşie* particulară, jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Secuiul, satul Gloduţul, în întindere de 200 hect., aducînd un venit anual de 5800 leĭ.

Glogojeni, *mahala*, în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-j., com. Stîngăceaua.

Glogova, *com. rur.* şi *sat*, în jud. Mehedinţi, pl. Cloşani, la 54 kil. de oraşul T.-Severin, situată pe valea Motruluĭ. Satul formează comună cu căt.: Clejneşti, Olteanul, Iormăneşti, Răcănei, Cochirani şi Boghiceşti, pe o lungime de 8 kil., avînd: 1500 locuitori; 250 contrib.; 370 case.

Parte din locuitorĭ se ocupă cu fabricarea vaselor de pămînt şi a cărămideĭ. Pămîntul de pe albia Motruluĭ este crivinos şi fertil, iar cel de pe dealurĭ, argilos şi puţin producător.

Locuitoriĭ posedă: 50 plugurĭ, 86 care cu boĭ, 10 căruţe cu caĭ; 106 stupĭ.

In com., pe proprietatea d-luĭ Glogoveanu, se află ape minerale, în marginea şoseleĭ Floreşti-Baia-de-Aramă, la poala dealuluĭ Brăzişorul.

Sunt: 3 biserici, deservite de 3 preoţĭ şi 7 cîntăreţĭ; 2 şcoale, conduse de 2 învăţătorĭ: una în com. Glogova şi a doua în căt. Clejneşti, frecuentate de 105 elevĭ şi 4 eleve; 6 cîrciumĭ.

Se mărgineşte la E. cu com. Peşteana, din jud. Gorj; la S., cu com. Cătunele; la V., cu com. Crainici; la N. cu com. Negoeşti şi Retejul.

Budgetul com. este de 1769 leĭ la veniturĭ şi de 1442 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor este de 2040: 700 vite marĭ cornute, 600 oĭ, 40 caĭ şi 700 rîmătorĭ.

Prin această com. trece şoseaua Cătunele-Glogova-Negoeşti, care, în Gura-Cheiĭ, se împreună cu şoseaua Floreşti-Negoeşti-Baia-de Aramă.

Dealurĭ maĭ principale sunt:

Dealul-Coasteĭ, al-Viişoareĭ şi al-Motruluĭ, la hotarul satelor: Clejneşti şi Bughiceşti; Dealul-Lupuluĭ, Priba, Viişoarele, Trocanul şi Cornişorul, în hotarul cătunelor: Olteanul, Iormăneşti, Răcănei şi Cochirani; iar în hotarul com. Glogova: Dealul-Tutunaruluĭ, Mutul, Ţiţa, Tomici, Dealul-Bănesc, Balabanul, Buda, Petricica şi Coasta-Untuluĭ.

Văĭ sunt: Valea-Mare, a-Ţărineĭ, Valea-Bisericeĭ, a-Granuluĭ, a-Udreĭ, a-Coasteĭ, Ursoaia, Valea-Brateĭ, Mutul, Tomici, Vărzăriile, Peri, Balabanul, Ortea, Trocanul, Valea-Omuluĭ, a-Viişoarelor, Priba şi Bălţatul.

Cîmpiĭ: Chivădarul, a-Gorunuluĭ şi Răcănei, hotarul Cornişorul, Bălţatul şi Greul.

Pîraie: Priba, al-Vişiĭ, Gărîna, Trocanul, Bratia, Tomici şi Balabanul.

Aci a fost crescut slugerul Tudor Vladimirescu, de către bătrînul boer Glogoveanu.

Glogoveanca, *numire vechĭe a uneĭ părţĭ din com.* Finţeşti, jud. Buzăŭ.

Glogova, *alt nume al satuluĭ* Orodelul, com. Orodelul, pl. Dumbrava-de-Jos, jud. Dolj.

Glogoveanul, *cătun*, pendinte de com Fĭerbinţi, pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca, situat pe proprietatea statuluĭ Glavaciocul, pe loc ondulat de ramurile văeĭ Glavaciocul, la extremitatea jud. spre jud. Argeş.

La 1864, în acest cătun, s'aŭ dat la 195 locuitorĭ 570 hect.; la 1882 s'a maĭ dat la 6 însurăţeĭ 52 hect.

Are o biserică, făcută la 1864 şi ţinînd de parohia Şelarul, deservită de 1 preot şi 2 dascălĭ.

Copiiĭ din acest cătun merg la şcoala din căt. Fĭerbinţi, care este departe de $2^1/_2$ kil.

Sunt 4 cîrciumĭ.

Este departe de Bucureşti de 56 kil.; de Giurgiu, de 71 kil.; de Piteşti, de 42 kil.; de Titu şi Găeşti, de 30 kil.

Vite: 450 boĭ şi vacĭ, 10 bivolĭ, 250 caĭ.

Aci este conacul întregeĭ moşiĭ Glavaciocul.

Glogoveanul, *moşie*, în jud. Buzăŭ, com. Finţeşti; are 545 hect., din care 317 pădure, restul arăturĭ, viĭ, etc.

Glogoveanul, *moşie*, în jud. Buzăŭ, com. Tisăul, căt. Glodul. Vezi Băduleşti.

Gloniceanul, *lac*, jud. Dolj, pl. Cîmpuĭ, com. Ciuperceni, lîngă Grindul-Gloniceanul. N'are scurgere, dar cînd sunt apele vărsate, comunică cu Rîiosul şi prin acesta cu Dunărea.

Glugeşti, *sat*, face parte din com. rur. Mărgineni, pl. Cerna-d.-j., jud. Vîlcea. Are o populaţie de 285 locuitorĭ (140 bărbaţĭ şi 145 femeĭ).

Aci e o biserică, reparată la 1850 și reședința comuneĭ.

Goala, *cătun*, formează comună cu cătunul Meri, sub numele de Meri-Goala, în pl. Tîrguluĭ, jud. Teleorman. Are o populațiune de 352 suflete, din carĭ 48 contribuabilĭ.

Goala, *moșie*, în jud. Teleorman, pl. Tîrguluĭ, pe teritoriul com. Meri-Goala. A fost maĭ înainte proprietate a Statuluĭ și ținea de biserica S-țiĭ Apostolĭ din București. Se învecinește cu moșiile de prin prejur, Meri, Rădoești, Cetatea și cu un trup de moșie ce-ĭ zice Fîșteica, vîndută. Moșia Goala este proprietatea moștenitorilor luĭ George Antonescu.

Goanța, *sat*, în jud. Mehedinți, pl. Cîmpul, com. rur. Braniștea.

Goanța, *vîrf de munte*, jud. Bacăŭ. pl. Munteluĭ, com. Comănești, d'a dreapta Trotușuluĭ, făcînd parte din șira Lapoșuluĭ.

Goargășul, *deal*, acoperit cu pădure măruntă, între com. Jugura și com. Boteni, pl. Argeșelul, jud. Muscel.

Gociuleasa, *deal*, pe teritoriul satuluĭ și com. Ghermănești, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ, în partea despre N.

Godeanul, *com. rur.* și *sat*, în jud. Mehedinți, plaiul Cerna, la 27 kil. de orașul Turnu-Severin. Formează comună cu satul Păunești. Com. e situată pe deal. Are 750 locuitorĭ; 125 contribuabilĭ; 180 case.

Locuitoriĭ posedă: 8 plugurĭ, 13 care cu boĭ; 96 stupĭ.

Are: 2 bisericĭ, cu un preot, și 2 cîntărețĭ; o școală, condusă de 1 învățător, frecuentată de 20 elevĭ și 2 eleve; o cîrciumă.

Budgetul comuneĭ este la veniturĭ de 926 leĭ; iar la cheltuelĭ de 785 leĭ.

Numărul vitelor în această comună este de 1472: 300 vite marĭ cornute, 17 caĭ, 405 oĭ, 500 capre și 250 rîmătorĭ.

Pe teritoriul com. trece șoseaua vecinală Turnul-Severin-Balta-Baia-de-Aramă.

Dealurĭ maĭ principale sunt: Dealul Chicioara, muntele Grădețul, Grădețul și Zidina, Noița, Lumașul.

Văĭ sunt: Valea-Borovățuluĭ, Valea-Izvoarelor, Valea-luĭ-Barhată și a Topolnițeĭ pe unde curge rîul Topolnița din care se scotea apă pentru ceĭ ce locuiaŭ în cetatea Grădețuluĭ.

Godeanul, *pîrîŭ*, în com. rur. Cloșani, plaiul Cloșani, jud. Mehedinți, care, unindu-se cu pîrîul Scărișori, se varsă în rîul Ivan.

Godeni, *com. rur.*, jud. Dolj, pl. Amaradia, în partea-ĭ de S.-V. la 23 kil. de Craiova.

Situată pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Amaradia, e formată din 4 sate: Godeni, reședința, Valea-Mare, Ploștina și Spineni.

Limitele com., sunt: la N., com. Melinești, la S., com. Negoești; la V., com. Tatomirești și Filiași și la E., com. Balota.

Terenul com. este accidentat de micĭ dealurĭ, ramificațiunĭ ale dealuluĭ Icleanul și este udat de rîul Amaradia, prin centru, în direcțiunea de N.-S.

Are 3 bisericĭ: una în satul Godeni, a doua în satul Spineni și a treia în Valea-Mare, deservite de 1 preot și 2 cîntărețĭ; o școală mixtă, în satul Spineni, întreținută de stat și comună, condusă de un învățător. In anul 1892—93 a fost frecuentată de 31 copiĭ.

Populația com. este de 1782 suflete: 972 bărbațĭ și 810 femeĭ.

Case sunt 447.

Suprafața com. este de 3025 hect.

Moșiĭ sunt 4, purtînd fie-care din ele numele satuluĭ pe care se găsește. Aparțin moșnenilor.

Vite 1690: 23 caĭ, 301 vite marĭ cornute, 1172 oĭ, 166 porcĭ și 28 capre.

Cîrciumĭ sunt 3, din carĭ 1 în Godeni, 1 Valea-Mare și 1 în Ploștina.

Prin com. trece calea județeană Craiova-Căpreni, punînd-o în legătură la S. cu com. Negoești și la N. cu com. Bodăești. Tot prin com. trece și șoseaua comunală spre Balota și Amărăști. Contribuabilĭ sunt 213.

Venitul com. pe 1892—93 a fost de 3880 leĭ, și cheltuelile de 2932 leĭ.

Godeni, *com. rur.*, jud. Muscel, pl. Rîurile, la 7 kil. spre S.-V. de orașul Cîmpulung, situată pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Bughea.

Se mărginește la N. cu mahalaua Malul (Cîmpulung), la S. cu com. Costești, la E. cu Mărcușul și la V. cu Berevoești-Pămînteni.

Se întinde pe o suprafață de 550 hect.

Are o populație de 343 familiĭ, saŭ 818 suflete (390 bărbațĭ și 428 femeĭ), carĭ locuesc în 207 case.

Sunt 216 contribuabilĭ.

Rîul Bughea trece prin mijlocul com. Pe el sunt două morĭ pentru măcinat.

Locuitoriĭ comuneĭ sunt moșnenĭ cu părțĭ micĭ, care le moștenesc din vechime.

Șoseaua județeană Cîmpulung-Curtea-de-Argeș și o șosea comunală trec prin Godeni.

Are o biserică, fondată la anul 1862 de locuitorii comuneĭ, cu 2 preoțĭ și 2 dascălĭ; o școală, fondată la 1835, cu întreținerea căreia statul cheltuește 1080 leĭ anual, și care se frecuentă de 48 elevĭ, din 110 copiĭ în vîrstă de școală. Știŭ carte 98 bărbațĭ și 10 femeĭ.

La Godeni este un izvor cu apă minerală, care conține pucioasă și o carieră de cărbunĭ carĭ se întrebuințează la fabrica de hîrtie din Cîmpulung, și din care se exploatează pe an cam 120000 kil.

Godeni, *sat,* jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Godeni, reședința primărieĭ. Are 476 suflete: 212 bărbațĭ și 264 femeĭ. Locuesc în 121 case. Are: o școală mixtă, întreținută de stat și comună, cu 1 învățător, frecuentată de 31 copiĭ; o biserică, fondată de locuitorĭ.

Godeni, *moșie* particulară, jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Godeni; aparține moșnenilor.

Godineasca, *moșie răzășască,* între moșiele Corlăteni și Vlădeni, din com. Corlăteni, pl. Coșula, jud. Dorohoiŭ, în suprafață de 18 hect.

Godineasca, *vale,* pe moșia Carasa, jud. Dorohoiŭ, pl. Coșula, com. Corlăteni, trece spre S., unde se împreună cu Valea-Jijieĭ, în partea de E. a satuluĭ Vlădeni, din această comună.

Godinelul, *alt nume al comuneĭ* Amărești-d.-s., județul Romanați.

Godinescul, *pîrîŭ,* izvorește din coasta Dealuluĭ-Odăeĭ, din com. Corlăteni, pl. Coșula, jud. Dorohoiŭ, trece prin valea Godineasca, și se varsă în Jijia, lîngă satul Vlădeni.

Godineşti, *com. rur.,* în partea de V. a plaiuluĭ Vulcan, jud. Gorj, și spre S. de comuna Tismana. Se compune din cătunele: Godinești, Arjoci și Racoți.

Situată pe șes și pe dealul cu acelașĭ nume, are o suprafață de aproape 2017 hect., din care 1447 hect. arabile, 130 hect. fînețe, 95 hect. izlaz, 140 hect. viĭ, 25 hect. livezĭ de prunĭ.

Are o populație de 505 familiĭ, saŭ 2455 suflete, din care 391 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ sunt moșnenĭ și parte foștĭ clăcașĭ; eĭ posedă 125 plugurĭ, 375 care cu boĭ, 5 cărușe cu caĭ; 110 stupĭ, 1217 vite marĭ cornute, 99 caĭ, 452 oĭ, 37 capre și 624 rîmătorĭ.

Venitul com. e de leĭ 2860, iar cheltuelile, de leĭ 2815.

E udată de rîul Tismana.

Comunicația se face prin șoseaua comunală care o pune în legătură la S. cu Cîlcești, iar la N. cu Tismana.

Dealurĭ maĭ însemnate sunt: al Sporeștilor cu direcțiune N.-E. și pe care se află vie, și Dealul-Arjocilor, numit și Chicioara.

In comună sunt: 4 morĭ pe apa Tismaneĭ; 36 puțurĭ; și 5 fîntînĭ.

Are: 2 școlĭ: una în Godinești, fondată la 1837 și frecuentată de 64 elevĭ; a doua în cătunul Racoți, fondată la 1865 și frecuentată de 53 elevĭ; 4 bisericĭ de lemn, cu 3 preoțĭ și 6 cîntărețĭ.

In fie-care an este un bîlciŭ, care ține de la 6—15 August.

Godineşti, *com. rur.,* în jud. Tecuciŭ, pl. Berheci, compusă din 11 cătune: Barna, Godinești-d.-j., Godinești-d.-s., Medeleni, Năstăseni, Poeni, Țigănești, Valea-Lupuluĭ, Valea-Sălcieĭ și Vărlănești. Situată pe partea dreaptă a rîuluĭ Berheciŭ, la o depărtare de 75 kil. de capitala județuluĭ, spre N.

Are o populație de 472 familiĭ, saŭ 1529 suflete; din care 330 contribuabilĭ; locuesc în 350 case.

In comună sunt: 5 bisericĭ; în Godinești-d.-j., Medeleni, Țigănești, în Poene și în Valea-Sălcieĭ, deservite de 3 preoțĭ cu 3 cîntărețĭ; o școală, fondată la 1866, frecuentată de 44 copiĭ (37 băețĭ și 7 fete).

Știŭ carte 73 bărbațĭ și 19 femeĭ.

Vite sunt: 420 boĭ, 690 vacĭ, 80 caĭ, 100 ĭepe, 1355 oĭ, 760 porcĭ.

Intinderea pămîntuluĭ arabil e de 2817 hect.

Locuitoriĭ, parte răzeșĭ, stăpînesc 881 hect.; ceĭ împroprietărițĭ la 1864 stăpînesc 160 hect., iar proprietariĭ, 1712 hect. Viile ocupă un teritoriŭ de 52 hect.

In comună sunt: 2 morĭ de vînt și 2 de apă.

Veniturile și cheltuelile se urcă la suma de 3963 leĭ.

E brăzdată de dealurile: Secătura, Scaunul, Caracal, la V.; Pleșa, Bălura, la E.; Todia, Cornățel și Cuibărești, la S., precum și de maĭ multe văĭ: Valea-Merilor, a-Țigăneștilor, a-Lupuluĭ, a-Sălcieĭ, a-Stînieĭ și de pîraiele: Reprivățul, Roicul, Urzică, Izvoruluĭ.

Șoseaua județeană ce merge la Oncești, se bifurcă la capul Dealuluĭ-Godineștilor, mergînd la: Godinești-d.-j., Godinești-d.-s. și la satele de la N., care sunt străbătute de drumurĭ ce vin din șoseaua națională.

Se mărginește la N. cu jud. Bacăŭ; la S., cu com. Găiceana; la E., cu com. Oncești și la V.

cu jud. Bacăŭ şi comuna Găiceana.

Godineşti, *sat,* pe moşia cu acelaşĭ nume, com. Hreaţca, pl. Herţa, jud. Dorohoiŭ, cu 140 familiĭ, saŭ 600 suflete.

Proprietatea moşieĭ este a D-lor Alex. Stroicĭ, Ilie Oboroceanul, St. Paladi şi George Paladi. Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolaĭ şi Hristofor, cu 1 preot, 2 cîntăreţĭ şi 1 pălămar; este de lemn, făcută de fostul proprietar Iordachi Nacu.

Săteniĭ împroprietăriţĭ aŭ 376 hect. 67 ariĭ pămînt; iar proprietariĭ 650 hect. 21 ariĭ cîmp, şi 74 hect. 48 ariĭ pădure, în care predomină stejarul.

Hotarele moşieĭ sunt cu: Beceşti, Buda, Hreaţca, Mamorniţa şi Sanihăul.

Godineşti, *cătun,* reşedinţa com. cu acelaşĭ nume, plaiul Vulcan, jud. Gorj.

E situat pe şes şi dealul cu acelaşĭ nume, pe o suprafaţă de 1403 hect., din care 1100 hect. arabile, 170 hect. fîneţe, 50 hect. izlaz, 71 hect. viĭ, 12 hect. livezĭ de prunĭ.

Are o populaţie de 290 familiĭ, din care 239 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 72 plugurĭ, 215 care cu boĭ, 4 căruţe cu caĭ; 600 vite marĭ cornute, 25 caĭ, 65 oĭ, 9 capre, 38 rîmătorĭ; 55 stupĭ.

In cătun sunt: 1 moară pe apa Tismaneĭ; 21 puţuri; 4 fîntînĭ.

Are: 1 şcoală, fondată la 1836, frecuentată de 64 elevĭ; 2 bisericĭ de lemn, din care una reedificată la anul 1824, deservite de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ.

Godineşti-de-Jos, *sat,* face parte din com. cu acelaşĭ nume, jud. Tecuciŭ. Situat în centrul comuneĭ pe vale.

Prin mijlocul satuluĭ trece pîrîul Pornitura-de-pe-Vale, care dă în Reprivăţul.

Are o populaţie de 74 familiĭ, saŭ 251 suflete, carĭ locuesc în 72 case.

Teritoriul cătunuluĭ este de 407 hect. Locuitoriĭ vechĭ răzeşĭ stăpînesc 227 hect.

Are o şcoală, frecuentată de 44 copiĭ (37 băeţĭ şi 7 fete); o biserică, cu hramul Sf. Voivozĭ, situată pe deal, în partea de E., deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Biserica vechĭe a fost de lemn, făcută la 1782 de Pamfilie Samson; la 1835 a ars; în 1837 s'a construit alta din noŭ de loc.

Comerciul se face de 4 cîrciumarĭ.

Godineşti-de-Sus, *sat,* judeţul Tecuciŭ; face parte din com. Godineşti şi e despărţit de Godineşti-d.-j. prin Pîrîul-Maluluĭ. E la o distanţă de 725 m. departe de reşedinţa comuneĭ, în partea de V., pe malul drept al Reprivăţuluĭ.

Are o populaţie de 41 familiĭ, saŭ 187 suflete, carĭ locuesc în 42 case.

Godovana, *vale,* pe moşia Ivăncăuţi, com. Păltinişul, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ.

Godovanul, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., com. Odobeşti, care desparte obîrşia pîrîuluĭ Berheciul, de ale pîrîiaşelor Tisa şi Silvestru, ce ţin de basinul Sireteluĭ.

Goeşti, *com. rur.,* jud. Dolj, pl. Amaradia, situată în partea de S., la 16 kil. de Craiova şi la 13 kil. de Melineşti, reşedinţa plăşeĭ.

Situată pe coasta Dealuluĭ-Mureeĭ şi pe malul stîng al rîuluĭ Amaradia.

Limitele comuneĭ sunt: la N. com. Negoeşti, la S. com. Mălăeşti, la E. com. Balota şi Murgaşiŭ, şi la V. com. Almajul şi Adîncata.

Teritoriul comuneĭ este accidentat de micĭ dealurĭ, prelungirĭ ale dealurilor Mureeĭ şi Icleanul. Inălţimea lor aproximativă este de cîte 100 m. Este udată de rîul Amaradia, prin partea de V., în direcţiunea de la N.-S. Are un vad între satele Goeşti şi Pioreşti.

In 1873, comuna Goeşti coprindea 6 sate: Goeşti, Pioreşti, Cătunele, Crucile, Vladimir şi Muerişul.

In 1885, coprindea satul Ciorobeşti, în loc de Cătunele şi toate cele-l'alte sate de maĭ sus.

Azĭ com. are aceleaşĭ sate ca în 1885: Ciorobeşti, Crucile, Pioreşti, Goeşti, Muerişul. Satul Vladimir ce făcea parte din comună către 1885, s'a deslipit de com. Goeşti.

Sunt 3 bisericĭ, din care una este în ruină şi despre care se zice că este fondată de Tudor Vladimirescu; a doua, în satul Goeşti, cu hramul Sf. Gheorghe şi Niculae; a treia, în satul Muerişul, fondată de slugerul Băluţă. Ambele bisericĭ sunt de zid; în ele oficiază 2 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ. Are o şcoală mixtă, ce funcţionează din 1834, fiind întreţinută de comună şi condusă de un învăţător. In anul şcolar 1892—93 a fost frecuentată de 42 copiĭ.

Populaţia comuneĭ este de 1438 suflete: 727 bărbaţĭ şi 711 femeĭ; locuesc în 335 case construite cea maĭ mare parte din bîrne, puţine din zid.

Suprafaţa comuneĭ este de 4076 pog., din carĭ 3087 pog.

arabile, 213 pog. fîneaţă, 250 pog. izlaz, 18 teren sterp şi 408 pog. pădure.

Moşiĭ sunt 5: dintre care Goeşti aparţine d-luĭ G. Em. Filipescu, iar Pioreşti şi Ciorobeşti aparţin d-lor Ştefan Milanovicĭ, Murgăşeanu şi Angelinescu. Pe moşiile Muerişul şi Crucile se găsesc cete de moşnenĭ cărora chiar şi aparţine moşia.

Pădurĭ se găsesc pe moşia Goeşti, aparţinînd d-luĭ G. Em. Filipescu, în întindere de 150 hectare; pe partea de moşie a d-luĭ Radu Constantin Moşneanu, de pe moşia Muerişul, în întindere de 17 ½ hect.; 25 hect. pe delimitările loculuĭ din Goeşti şi restul aparţinînd moşnenilor din Muerişul şi Ciorobeşti. Lemnul care predomină este gîrniţa; se găseşte şi cer.

In Goeşti este o moară cu aburĭ pe moşia d-luĭ Iancu Fratoştiţeanu.

Meseriaşĭ sunt 4: 2 cizmarĭ în satul Muerişul, un fierar în satul Goeşti şi un fierar în Muerişul.

Cîrciumĭ sunt 5, din carĭ 3 în Goeşti şi 2 în Muerişul.

Transportul se face pe şoseaua judeţeană Căpreni-Craiova, ce trece prin comună pe o distanţă de 2 ½ kil.

Două drumurĭ vechĭ străbat comuna, unul spre E. pe Dealul-Mtiereĭ şi altul prin V. comuneĭ, pe dealul Icleanul. Satele sunt legate între ele prin potecă de car.

Vite sunt: 67 caĭ, 863 vite marĭ cornute, 1364 oĭ şi 382 porcĭ.

Goeşti, *sat,* în jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Goeşti, situat în stînga Amaradieĭ, la 16 kil. N. de Craiova. Aci e reşedinţa primărieĭ. Are 395 suflete: 191 bărbaţĭ şi 204 femeĭ. Locuesc în 95 case. In sat este o şcoală mixtă, ce funcţionează din 1834, frecuentată de 42 copiĭ; o biserică, fondată de proprietarul Murgăşanul, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Ştiŭ carte 62 persoane.

Sunt 3 cîrciumĭ;

Comunicaţia în acest cătun se face prin şoseaua judeţeană, care leagă Craiova cu N. judeţuluĭ (Căpreni). Prin această şosea, satul e pus în legătură la N.-V. cu Negoeşti, iar la S.-V. cu Mălăeşti.

Goeşti, *sat,* în partea de S. a com. Sîrca, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi, situat pe podişul şi rîpele dintre pîraiele Bostanul şi Lacul, pe o întindere cam de 3000 hect., acoperite în mare parte de pădurĭ. Are o populaţie de 174 familiĭ, saŭ 784 suflete.

Se află aci: o biserică, zidită la 1816, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală, înfiinţată în anul 1865, frecuentată de 48 elevĭ.

Numărul vitelor e de 2361 capete, din carĭ: 783 vite marĭ cornute, 67 caĭ, 1236 oĭ şi 275 rîmătorĭ.

Sunt două morĭ, una de apă şi una de aburĭ.

Goeşti, *moşie* particulară, judeţul Dolj, pl. Amaradia, com. Goeşti, aparţinînd d-luĭ Gheorghe Em. Filipescu. Pe dînsa se găseşte şi pădure de cer şi gîrniţă, în întindere de 150 hect.

Gohorul, *com. rur.,* jud. Tecuciŭ, pl. Zeletinul, compusă din 5 cătune: Gohorul, Ireasca, Nărteşti-d.-j., Nărteşti-d.-s. şi Poşta. Situată pe dealul care se termină la Nărteşti-d.-j., la 26 kil. de capitala jud. şi 20 kil. de Podul-Turculuĭ, reşedinţa plăşeĭ.

Are o populaţie de 794 familiĭ, saŭ 3061 suflete, din carĭ 714 contribuabilĭ; locuesc în 795 case. Sunt 98 străinĭ.

Are 4 bisericĭ: 2 în Gohorul, 1 în Ireasca şi 1 în Nărteşti-d.-s., deservite de 3 preoţĭ şi 6 cîntăreţĭ; 2 şcolĭ: una în Gohorul şi alta în Nărteşti-d.-s.; cea din Gohorul datează de la 1866 şi se frecuentă de 89 copiĭ (86 băeţĭ şi 3 fete); acea din Nărteşti-d.-s., a fost înfiinţată în anul 1864 şi e frecuentată de 44 copiĭ (43 băeţĭ şi 1 fată).

Vite sunt: 649 boĭ, 710 vacĭ, 562 oĭ, 495 caĭ şi 5 taurĭ.

In com. se află: 145 stupĭ; 2 morĭ de aburĭ şi 1 de apă.

Veniturile şi cheltuelile se urcă la 7270 leĭ, 40 banĭ.

Intreaga com. este situată pe un deal, care merge pănă la Nărteşti-d.-j. şi care poartă numele satelor ce sunt aşezate pe el.

Este străbătută de rîul Bîrlad în partea de E., care la satul Ireasca intră în jud. Tecuciŭ; iar în partea de V. este udată de rîul Berheciul care se uneşte cu Zeletinul în faţa satuluĭ Gohorul; merge spre S. la gara Berheciul şi în faţa Negrileştilor se varsă în Bîrlad.

Comunicaţia se face pe drumurĭ naturale, carĭ vin din şoseaua ce duce la Podul-Turculuĭ în partea de V. şi din şoseaua ce duce la oraşul Bîrlad, în partea de E.

Se mărgineşte la N. cu com. Bogheşti, la S. cu com. Negrileşti, la E. cu rîul Bîrladul şi la V. cu rîul Berheciul.

Gohorul, *sat,* face parte din comuna cu acelaşĭ nume, judeţul Tecuciŭ. Situat pe deal avînd o lungime de 5 kil. Aicĭ este şi reşedinţa comuneĭ.

Are o populaţie de 316 familiĭ, saŭ 898 suflete: 285 băr-

baţĭ şi 296 femeĭ, 392 băeţĭ şi 309 fete. Locuesc în 320 case.

Sunt 2 bisericĭ, din care una cu hramul S-ţiĭ Voevozĭ, făcută de locuitorĭ în anul 1868. Catapeteasma este dăruită de locuitoriĭ din Muncel de la o biserică a lor ruinată. Se întreţine de locuitorĭ, avînd şi 8 fălcĭ de pămînt pentru preoţĭ. A doua cu hramul Sf. Nicolae, este făcută la 1705, după cum ne arată inscripţia ce se află deasupra uşeĭ; a fost reparată în 1820 şi 1863. Se întreţine de locuitorĭ.

Este în Gohor o şcoală, înfiinţată la 1865, care se frecuentă de 89 copiĭ (83 băeţĭ şi 6 fete).

Comerciul se face de 6 cîrciumarĭ.

Locuitoriĭ sunt vechĭ răzeşĭ. Chiar satul ne prezintă un aspect bătrînesc, cu străzĭ micĭ şi neregulate, case vechĭ cu viĭ şi grădinĭ de jur-împrejur.

Satul la început purta numele de Otovăeşti, şi era situat pe vale lîngă pîrîul Zeletinul. In acest loc fiind des expuşĭ năvălirilor Tătăreştĭ şi Turceştĭ, locuitoriĭ s'aŭ împrăştiat: o parte s'a ridicat pe dealul de E., avînd în capul lor pe un om numit Gohol; iar o parte s'aŭ ridicat pe dealul opus în partea de V. peste Berheciul, avînd ca conducător pe Brahă, de unde şi numele de Brăhăşeşti. In locul unde s'a făcut satul Gohorul, eraŭ pădurĭ seculare, bune de adăpost.

Gohorul, *deal*, pe care este situat satul cu acelaşĭ nume, jud. Tecuciŭ.

Gohorul, *pîrîŭ*, ce izvoreşte de sub coasta dealuluĭ Coroiul, merge spre V. şi se varsă în stînga Zeletinuluĭ, jud. Tecuciŭ.

Goga, *sat*, face parte din com. rur. Rîfovul, pl. Crivina, jud. Prahova. Are o pop. de 219 loc. (109 bărbaţĭ şi 210 femeĭ). Este situat pe ţărmul drept al rîuluĭ Teleajenul.

Aci e o biserică ce poartă următoarea inscripţie:

Această biserică, ce se prăznueşte hramul Sf. Erarh Nicolae s'au zidit din temelie în anul 1776 de Pitarul Gr. Brezoianu şi Vornicul C. Bălăceanu, iar în anul 1866, fiind ruinată cu desăvîrşire, rămănînd numaĭ două ziduri, s'a zugrăvit prin osîrdia şi cheltuiala luĭ Neagu Apostolescu şi soţia sa Elena, din capitala Bucureşti, ce au fost născut în această com. Goga, în zilele Prea Inălţatuluĭ Prinţ al Principatelor Unite Romîne, Alexandru Ioan I şi a Prea sfinţituluĭ Arhiepiscop şi Primat al Romînieĭ Nifon, anul 1866, Maiŭ 1.

Goganul, *deal*, în jud. Prahova, com. Salcia, pl. Podgoria, pe care se cultivă cereale.

Gogălniceanca, *sfoară de moşie*, moşnenească, în jud. Buzăŭ, com. Lipia; face parte din trupul Bănceşti.

Gogăţeşilor (Dealul-), *deal*, trecînd cu direcţia dela N. spre S. prin centrul comuneĭ Racoviţa, plaiul Horezul, jud. Vîlcea.

Gogea-Ahmet, *pădure*, de 250 hect., în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul comuneĭ rurale Orta-Chioi; se întinde pe dealurile Ghiobilche-Bair şi Cazlair-Bair; esenţe: stejar, ulm şi fag.

Gogea-Bair, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul comuneĭ rurale Beidant (şi anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Beidant); se desface din dealul Sarighioluluĭ; se întinde spre E., avînd o direcţiune generală de la V. spre E., brăzdînd partea N. a plăşeĭ şi pe cea V. a comuneĭ; se întinde printre văile Dulgea şi Gogea-Dere, este de natură stîncoasă, întretăiat de o mulţime de văĭ prăpăstioase; pe muchea luĭ merge drumul comunal Sarighiol-Beidant; acest din urmă este aşezat la poalele sale orientale; are un vîrf pietros înalt de 192 m., dominînd asupra satuluĭ Beidant şi pîrîuluĭ cu acelaşĭ nume; este acoperit cu puţine fîneţe şi tufărişurĭ.

Gogea-Dere, *vale*, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul com. rur. Beidant; izvoreşte din poalele orientale ale dealuluĭ Sarighiol; se îndreaptă spre E., avînd o direcţiune generală de la V. spre E., brăzdînd partea N. a pl. şi pe cea de V. a com., merge pe la poalele S. ale dealuluĭ Gogea-Dere de la care şĭ-a luat şi numele, şi, după 4 kil., se deschide în valea pîrîuluĭ Beidant, pe dreapta, în satul Beidant; malurile sale sunt înalte şi stîncoase.

Gogeasca, *sat*, face parte din com. rur. Tîrleşti, plaiul Teleajenul, jud. Prahova. Are o populaţiune de 400 locuitorĭ (190 bărbaţĭ, 210 femeĭ.)

Gogeasca. Vezĭ Blîndeşti, sat com. Gorbăneşti, pl. Miletinul, jud. Botoşani.

Gogeasca, *gîrlă*, izvoreşte din raionul com. Poseşti, plaiul Teleajenul, jud. Prahova, curge în zig-zag, şi curge spre E. în com. Cărbuneşti.

Gogi, *cătun*, în com. rur Cîrceni, din pl. Motrul-d.-j., jud. Mehedinţi.

Gogoaşa, *colină*, în jud. Buzăŭ, com. Cislăul, căt. Scărişoara, acoperită de pădure.

Gogoiul, *cătun*, în jud. Putna, com. Răcoasa, pl. Zăbrăuţuluĭ. In trecut se numea Tămăseşti.

Are o populaţiune de 240 suflete, carĭ locuesc în 79 case; o biserică filială, cu hramul Sf. Voevozĭ.

Gogoiul (Răzăşia-), *pădure*, în întindere de 300 de hect., pe teritoriul moşieĭ cu acelaşĭ nume, plasa Zăbrăuţuluĭ, judeţul Putna.

Gogoloşul, *deal*, pe care este situată com. Podeni-Vechĭ, pl. Podgoria, jud. Prahova.

Gogoncea, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul com. rur. Luncaviţa; se desface din dealul Piscul-Inalt, se întinde spre E. în formă de semicerc printre văile Luncaviţa-Mică, brăzdînd astfel partea S. a pl. şi pe cea S.-V. a com.; se ridică pănă la 220 m. şi e acoperit numaĭ cu pădurĭ de teĭ.

Gogonceĭ (Grindul-), *grind* mare, în jud. Tulcea, pl. Măcin, com. Pisica, la N.-E. pl. şi al com., pe malul Dunăreĭ; are o întindere de 400 hect., acoperită în cea maĭ mare parte (320 hect.) cu pădurea de la Reni, prin care merge drumul comunal Pisica-Luncaviţa; se ridică pănă la 6 m. înălţime.

Gogoneşti, *mahala*, în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-j., com. rur. Floreşti.

Gogoneţul, *lac*, în jud. Dolj, pl. Cîmpul, com. Ciurpeceni.

Gogonul, *loc izolat* şi *colină*, în jud. Buzăŭ, com. Chiojdul-din-Bîsca, între Vîrful-Cornuluĭ şi Răstoaca, de unde îşĭ ia naştere izvorul Priseaca.

Gogora (Drugăneşti-Bisericeĭ), *sat*, face parte din com. rur. Stoeneşti-Palanga, pl. Sabarul, jud. Ilfov.

Are o suprafaţă de 326 hect., din carĭ D-na Cleopatra Drugănescu, proprietară, are 100 hect. şi loc. 226.

Populaţia satuluĭ e de 301 locuitorĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 246 şi al celor micĭ de 195.

Gogorani, *sat*, face parte din com. rur. Boteni, pl. Argeşelul, jud. Muscel. Este aşezat pe malul drept al rîuluĭ Argeşelul, în partea de N. a com. Are o populaţie de 69 familiĭ, saŭ 282 suflete (141 bărbaţĭ şi 141 femeĭ).

Gogorasca, *pîrîŭ*, în jud. Muscel, izvoreşte din muscelul cu acelaşĭ nume şi se varsă în rîul Argeşelul, în raionul com. Boteni.

Gogoşari, *com. rur.*, în jud. Vlaşca, pl. Marginea, compusă din cătunele: Gogoşari-Vechĭ, saŭ Cacaleţi şi din Gogoşari-Noĭ. E situată la extrema V.-V.-S. a judeţuluĭ, pe un şes, pe cîmpiile Burnazuluĭ, departe de Giurgiŭ de 21 kil., de Alexandria, de 26 kil., de Bucureşti, de 80 kil. şi de Stăneşti, reşedinţa plăşeĭ Marginea, de 16 kil.

Are o populaţie de 1616 suflete, din carĭ 297 contribuabilĭ.

Venitul com. este de 6708 leĭ, şi cheltuelile de 4748 leĭ.

Are 2 bisericĭ, de fie-care căt. cîte o biserică, deservite de 1 preot şi 3 dascălĭ; o şcoală mixtă cu 4 clase, frecuentată de 50 băeţĭ şi 20 fete.

Vite sunt: 680 boĭ şi bivolĭ, 175 caĭ, 2400 oĭ şi 365 rîmătorĭ.

Casele locuitorilor sunt făcute de pămînt, acoperite cu trestie şi tinichea.

Prin com. trece şoseaua judeţeană Giurgiŭ-Alexandria.

Gogoşari-Noĭ, *cătun*, pendinte de com. Gogoşari, pl. Marginea, jud. Vlaşca, proprietate a statuluĭ, situată pe cîmpia Burnazuluĭ, între Alexandria şi Giurgiu, la S.-V. judeţuluĭ.

Moşia are o suprafaţă de 2800 hect., aducînd un venit de 27500 leĭ.

In 1864, s'a dat la 150 locuitorĭ suprafaţa de 453 hect.; în 1882, s'a dat la 20 însurăţeĭ suprafaţa de 120 hect.

Are o biserică, cu hramul Sf. Dumitru, deservită de un preot şi 2 dascălĭ şi care depinde de parohia cu acelaşĭ nume, în care intră şi căt. Gogoşari-Vechĭ şi Cacaleţi.

Gogoşari-Vechĭ saŭ **Cacaleţi**, *cătun*, pendinte de com. Gogoşari, pl. Marginea, jud. Vlaşca, situat în josul Gogoşarilor-Noĭ pe proprietatea Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti, în cîmpia Burnazuluĭ; la 17 kil. de Giurgiŭ. Aci, ne spun fraţiĭ Tunusli, a fost la 1775 metoc de călugărĭ.

Suprafaţa totală a moşieĭ este de 2380 hect., aducînd un venit anual de 26000 leĭ.

La 1864, s'a dat la 158 locuitorĭ împroprietăriţĭ 623 hectare.

Are o biserică, deservită de 2 preoţĭ şi un dascăl; biserica este zidită la 1872.

Distanţa între cătunele Gogoşari-Vechĭ şi Gogoşarĭ-Noĭ este de $2^1/_2$ kil.

Este un heleşteŭ mare pe valea Putineiul, şi 50 hect. vie.

Pe această proprietate sunt măgurele: Piperul, Văreanul şi Măgura-Pîrvuluĭ.

Gogoşarul, *pisc*, jud. Prahova, pl. Teleajenul, com. Izvoarele, numit, probabil, ast-fel dela păsările numite Gogoşari, carĭ trăesc în stolurĭ pe acest pisc.

Gogoşenilor (Dealul-), *munte*, în jud. Suceava, com. Dorna.

Gogoşeşti, *sat*, cu 251 locuitorĭ, jud. Argeş, pl. Piteşti; face parte din com. rur. Sămara.

Gogoşeşti, *căt.*, al com. Vulpeni, pl. Olteţul-Oltul-d.-s, jud. Romanaţi.

Gogoşi, *com. rur.* şi *sat*, în jud. Mehedinţi, pl. Blahniţa, la 46 kil. de oraşul Turnul-Severin, iar de Vînjul-Mare, reşedinţa plăşeĭ, de 32 kil. Este situată pe loc şes, pe care sunt maĭ multe bălţĭ. Satul formează com. cu Ostrovul-Mare, insulă în Dunăre. Se mărgineşte: la E., cu com. rur. Dănciul; spre S., cu com. rur. Balta-Verde; spre V., cu fluviul Dunărea şi spre N. cu comunele: Jiana, Deveselul şi Burila-Mică. Are 2110 locuitorĭ, şi locuind 400 case.

Locuitoriĭ posedă: 102 plugurĭ, 39 căruţe cu caĭ, 177 care cu boĭ; 78 stupĭ.

Are 2 bisericĭ: una în com. rur. Gogoşi, şi a doua în insula Ostrovul-Mare, deservite de 4 preoţĭ şi 7 cîntăreţĭ; 2 şcoale, una în com. Gogoşi şi a doua în insula Ostrovul-Mare, conduse de 2 învăţătorĭ, şi frecuentate de 60 elevĭ. Sunt 3 cîrciumĭ.

Budgetul comuneĭ are la veniturĭ 3735 leĭ; iar la cheltuelĭ, 2277 leĭ.

Sunt 334 contribuabilĭ.

Numărul vitelor este de 1876: 1000 vite marĭ cornute, 96 caĭ şi 780 rîmătorĭ.

Prin această comună trece şoseaua Balta-Verde-Ţigănaşi.

Se află în Gogoşi o mică schelă pentru încărcatul cerealelor din comunele vecine: Flămînda, Jiana, Balta-Verde, Burila-Mică, Danciul, care-şĭ transportă cerealele la această schelă.

Bălţĭ marĭ în interiorul com. sunt: Balta-Mare, Balta-Mică, Balta-Ciungiuluĭ şi Balta-Maricheĭ, iar maĭ micĭ sunt: Topilele, Ciucheriĭ, Luminoasa şi Zătonul. Trestia din aceste bălţĭ se întrebuinţează pentru acoperitul caselor şi pentru fabricarea rogojinelor.

Dealurĭ: Dealul-Ciungiuluĭ şi Dealul-Luminoaseĭ, la poalele cărora se află izvoare cu apă.

Gogoşi, *pădure* particulară, jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., com. Gogoşul, în întindere de 100 hect. Predomină gîrniţa.

Gogoşi-Gogoşiţa, *moşie* a Statuluĭ, jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., com. Gogoşul, arendată, de la 1885—95, cu 36000 leĭ pe an. Suprafaţa eĭ este de 603 hect. Inainte era cu mult maĭ mare, dar s'a dat la 682 locuitorĭ 1201 hect. Aparţinea Mitropolieĭ din Bucureşti. Pe această moşie este o moară de aburĭ.

Gogoşi-Gogoşiţa, *pădure* a Statuluĭ, jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., com. Gogoşul, pe moşia statuluĭ Gogoşi-Gogoşiţa.

E populată cu: stejar, cer, frasin, ulm, jugastru, teiŭ, corn, alun, carpen, plop şi gîrniţa, care predomină.

Gogoşi-Gogoşiţa, *moşie* particulară, jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., com. Gogoşul, în întindere de 1201 hect.; aparţine locuitorilor; pe dînsa se găsesc 100 hect. pădure.

Gogoşiţa, *sat*, jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., com. Gogoşul, cu 684 suflete: 365 bărbaţĭ şi 319 femeĭ. Locuesc în 141 case, construite parte din zid şi parte din bîrne.

Are o şcoală mixtă, întreţinută de com. condusă de un învăţător. A fost frecuentată în anul şcolar 1892—93 de 40 băeţĭ şi 5 fete, toţĭ din Gogoşiţa. Cu vîrstă de şcoală sunt 55 băeţĭ şi 25 fete. Ştiŭ carte 70 persoane. In sat este o biserică, fondată între 1890—91, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ. Baza bisericeĭ este de zid, iară trunchiul de bîrne. In tinda bisericeĭ este următoarea inscripţiune:

Această biserică s'a făcut din temelie cu cheltuiala locuitorilor din acest sat, adjutorînd şi alţĭ locuitorĭ din sate vecine. In zilele prea Inălţatuluĭ nostru Rege Carol I şi cu bine cuvîntarea Părinteluĭ Episcop, începîndu-se în 1880 şi s'a terminat în 1891, avînd de ctitorĭ: I. Bobonete, Niţă Şopoţan, G. Popescu, Ilie Mitru Popa şi alţĭ locuitorĭ maĭ principalĭ.

Gogoşoaia, jud. Muscel. Vezĭ Trupurile-de-Pădure.

Gogoşul, *com. rur.*, jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., la 38 kil. de Craiova şi la 12 kil. de reşedinţa plăşeĭ, Şopotul.

Com. este aşezată pe o vale strîmtă, numită Valea-Gogoşuluĭ, din care cauză casele sunt aşezate parte în vale, parte pe costişea dealuluĭ Gogoşul.

Se învecineşte: la E., cu com. Şopotul; la V., cu com. Botoşeşti; la N., cu com. Ţiul şi Băboiul, din Mehedinţi; la S., cu com. Seaca. In colţul de N.-V., atinge com. Greceşti, din Mehedinţi; la N.-E., com. Cernăteşti; la S.-V., o parte din com. Botoşeşti (Mehedinţi); iar la S.-E., o parte din com. Brabova.

Terenul com. este accidentat, prezintînd cîte-va dealurĭ numite

Şanţul, ce sunt o continuaţie a dealurilor Poroiani, din jud. Mehedinţi; aŭ direcţiunea V.-E.

Este udată de treĭ pîrae micĭ, cu direcţiunea de la V. la E., Gogoşul care udă cătunul cu acelaşĭ nume, Beloţul trece prin căt. Beloţul şi pîr. Stefănela care udă căt. cu acelaşĭ nume. Aceste pîrae se unesc la E. de căt. Beloţul, din com. cu acelaşĭ nume, în apropiere de com. Predeşti, dînd naştere rîuluĭ Obedeanca.

Inainte, com. se compunea din patru cătune şi anume: Gogoşul, Gogoşiţa, Ştefănela şi Mănăstiricea; aceasta din urmă ţine de com. Şopotul. Azĭ se compune din 3 cătune: Gogoşul, Gogoşiţa şi Ştefănela.

In com. sunt două bisericĭ: una în căt. Gogoşul şi a doua în căt. Gogoşiţa. Ambele sunt fondate de locuitorĭ, cea din căt. Gogoşul la anul 1875, iar cea din Gogoşiţa, la anul 1891. Baza bisericilor este de cărămidă şi piatră, iar restul de bîrne. In tinda bisericeĭ din Gogoşul se găseşte inscripţia:

Cu ajutorul luĭ Dumnezeŭ ziditu-s'aŭ această sfîntă biserică din temelie, unde se prăznueşte hramul Sf. Nicolae şi Sf. Gheorghe, cu toată cheltuiala aceşteĭ comune, ajutînd şi alte comune. Fiind ceĭ d'întîĭ ctitorĭ răpos. Niţă Jianu, N. Gherganul, preotul I. Pătrulescu, din com. Şopot, G. Cojocaru, Dincă Momea, G. Enachie, G. Ciauşiţă, G. Ilie Stănică. In zilele prea înălţatuluĭ nostru Domn Carol I, cu bine-cuvîntarea părinteluĭ Episcop D. Atanasie al Rîmniculuĭ, Nouluĭ Severin, începîndu-se în anul 1874 şi terminîndu-se în anul 1875, Septembrie 20.

In tinda bisericeĭ din căt. Gogoşiţa se găseşte următoarea inscripţie:

Această biserică s'a făcut din temelie cu cheltueala locuitorilor, ajutorînd şi alţĭ locuitorĭ. In zilele prea înălţatuluĭ nostru rege Carol I. şi bine-cuvîntarea părinteluĭ episcop, începîndu-se în 1890 şi s'a terminat în 1891, avînd de ctitorĭ: I. Bobonete, Niţă Şopoţan, G. Popescu Ilie Mitru Popa şi alţiĭ.

Sunt două şcolĭ, una în Gogoşi şi a doua în Gogoşiţa; funcţionează neîntrerupt de la 1867. Personalul didactic din Gogoşul este retribuit de stat, iar din Gogoşiţa de com. Restul cheltuelilor se face de com. la ambele şcolĭ. Fie-care şcoală are 8½ hect. pămînt date de stat. Localul din Gogoşi e de zid, iar cel din Gogoşiţa de bîrne.

Suprafaţa teritoriuluĭ comunal este de 9191 pog., dintre carĭ 6393 pog. fîneaţă, 200 pog. izlaz şi 2298 pădure.

In com. se află o moşie numită Gogoşi-Gogoşiţa; aparţine statuluĭ; a fost arendată de la 1885—95 cu 36.100 leĭ anual. Suprafaţa vîndută este de 1201 hect. Suprafaţa rămasă este de 603 hect. Această moşie aparţinea în vechime Mitropolieĭ din Bucureşti. Restul suprafeţeĭ nearendate aparţine la 682 locuitorĭ împroprietărițĭ. Se seamănă pe ea grîŭ, porumb, rapiţă, orz, meiŭ, cănepă, in, linte, luzernă şi diferite zarzavaturĭ. In com. se află o singură pădure ce se întinde peste cîte-şĭ trele cătunele, din care: 100 hect. aparţin locuitorilor, iar restul statuluĭ. Lemnele ce compun pădurea sunt: stejarul, cerul, jugastrul, frasinul, ulmul, teiul, cornul, alunul, carpenul şi plopul. Predomină stejarul.

Viile, în întindere de 75 hect., aparţin statuluĭ şi se găsesc parte pe moşia statuluĭ, iar parte pe delimitările locuitorilor din 1864.

Livezile de prunĭ aŭ o întindere cam de 25 hect.

Populaţia com. este de 2414 suflete, carĭ locuesc în 534 case.

După legea rur. din 1864, sunt 360 locuitorĭ înpămînteniţĭ, iar după legea din 1879 sunt 78 însuraţĭ.

Meseriaşĭ sunt: 1 fierar, 1 abagiŭ, 1 cojocar şi 1 cizmar. Pe moşie se află o moară de aburĭ.

Se face ţuică din tescovină şi din prune.

Comerciul se face de 8 persoane.

Căile ce străbat com. sunt: calea com. ce duce la Mănăstiricea, calea com. ce duce la Ţiul, calea com. ce duce la Botoşeşti, calea com. ce duce la Seaca.

Venitul com. pe 1893—94 a fost de 3316.87 leĭ şi cheltuelile, de 3036.58.

Vite sunt: 418 vite marĭ cornute, 170 oĭ şi 48 caĭ.

Gogoşul, *sat*, jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., com. Gogoşul, reşedinţa primărieĭ. Are 1200 suflete: 615 bărbaţĭ şi 588 femeĭ. Locuesc în 281 case, construite parte din cărămidă. Este o şcoală mixtă, ce funcţionează din 1867, fiind întreţinută de stat, condusă de un învăţător şi frecuentată în anul şcolar 1892—93 de 50 băeţĭ; o biserică, fondată în 1875 de obştea locuitorilor. Are 1 preot şi 1 cîntăreţ. Baza este de zid iar trunchiul de cărămidă. Are în tindă următoarea inscripţiune:

Cu ajutorul luĭ Dumnezeŭ ziditu-s'aŭ această sfîntă biserică din temelie, unde se prăznueşte hramul Sf. Niculae şi Sf. Gheorghe, cu toată cheltueala aceşteĭ comune, adjutorînd şi alte comune. Fiind ceĭ d'întăĭ ctitorĭ: răposatul G. G. Negoescu, fiind că s'aŭ luat materialul de la cea veche şi nepotul săŭ Dincă Iordăchescu, răposatul Niţă Jianu, N. Gherganu, Preotul I. Pătrulescu din comuna Şopotul, Ioan Pruneşĭ, Niţă Beşliu, G. Cojocaru, Dincă Momea, G. Enache, G. Ceauşiţa, G. Ilie Stănică. In zilele Prea Inălţatuluĭ nostru Domn Carol I, cu bine-

cuvîntarea Părintelui Episcop D. D. Athanasie al Rîmnicului Noului Severin, începîndu-se în anul 1874 și terminîndu-se în 1875, Septembrie 20.

Știŭ carte 100 persoane.
In sat sunt 3 cîrciumĭ.

Gogoșul, *deal,* jud. Dolj, plasa Dumbrava-d.-s., pe costișea căruia sunt așezate cîte-va case din satul Gogoșul; acest deal trece și prin com. Țiul.

Gogoșul, *pîrîŭ,* jud. Dolj, plasa Dumbrava-d.-s., com. Gogoșul; curge prin valea Gogoșul, udă satul cu acelașĭ nume și se varsă pe malul drept al rîuluĭ Obedeanca.

Gogoșul, *vale,* jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., com. Gogoșul, pe care este situată com. Gogoșul. Din cauză că această vale este prea strîmtă, o parte din case sunt așezate și pe dealul Gogoșul.

Gogul, *deal,* jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., com. Seaca, din care se lasă Somoralul-Mic, Somoralul-Mare și Voița. Este înalt de aproape 35 m. și acoperit cu pădurĭ și cîte-va locurĭ arabile.

Goia, *sat,* cu 120 locuitorĭ, jud. Argeș, pl. Cotmeana; face parte din com. rur. Humele. Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de un preot și de un cîntăreț.

Goicea-Mare, *com. rur.,* județul Dolj, pl. Balta, situată în partea de V., la 51 kil. de orașul Craiova și la 8 kil. depărtare de reședința plășeĭ, Măceșul-d.-s.

Se mărginește la E. cu com. Măcеșul-d.-s., la V. cu comunele Plosca și Bistrețul, la N. cu com. Goicea-Mică și la S. cu com. Cîrna.

Terenul comuneĭ este șes, prezintînd numaĭ cîte-va movile de hotărnicie.

Este udată pe la V. de apa Dăsnățuiuluĭ, ce curge în această comună, cu direcțiunea N.-N.-V.—S.-S.-E.; are patru vadurĭ de moară și două podurĭ în Vestul comuneĭ.

Pănă la anul 1864, coprindea ca cătun com. Goicea-Mică de azĭ. La anul 1875 a avut reședința în comuna Cîrna. Azĭ se compune dintr'un singur cătun numit Goicea-Mare.

Prin hrisovul luĭ Mihaiŭ Racoviță-Vodă, din anul 7221, se adeverează că jupîneasa Maria, soția dumnealuĭ, Ioan Băleanu, neavînd copiĭ, a închinat la moartea eĭ mănăstireĭ Horezul, a treia parte din moșia sa Goicea-Mare.

In sat se află: o biserică cu hramul Sf. Paraschiva, fondată de egumenul D. D. Doroteiŭ, arhimandrit și cavaler; o școală mixtă ce funcționează din anul 1883, fiind întreținută de stat, condusă de un învățător frecuentată în anul școlar 1892—93 de 44 băețĭ. Știŭ carte 90 bărbațĭ și o femee.

Populația comuneĭ este de 1572 suflete: 813 bărbațĭ și 759 femeĭ. Locuesc în 261 case și 62 bordee.

După legea rurală din 1864, sunt 187 locuitorĭ împroprietărițĭ, iar după cea din 1879 sunt 30 însurățeĭ.

Suprafața teritoriuluĭ comunal este de 3200 pogoane, din care 2972 pog. arabile (228 pog. vie). Moșia din comună se numește Goicea-Mare; aparține statuluĭ; a fost arendată de la 1893—98 cu 30100 leĭ anual; suprafața vîndută este de 1158 hect. 8160 m. p.; suprafața rămasă este de 407 hect. 1438 m. p.; aparținea mănăstireĭ Jitianu.

Viile aparțin locuitorilor împămîntenițĭ la 1864 și însurățeilor din 1879.

Sunt 4 morĭ de apă, din care 3 situate pe proprietatea statuluĭ și una pe a locuitorilor.

Meseriașĭ sunt: 4 tinichigiĭ și 5 fierarĭ.

Comerciul se face de 9 persoane.

Venitul comuneĭ pe 1893—94 a fost de 2679,48 leĭ și cheltuelile, de 2304,88 leĭ.

Vite cornute 212, oĭ 84 și caĭ 65.

O cale comunală de 3 kil. duce la Cîrna și una de 2 kil. duce la Goicea-Mică.

Goicea-Mare, *sat,* jud. Dolj, pl. Balta, com. Goicea-Mare, reședința primărieĭ.

Goicea-Mare saŭ **Cîrna**, *moșie* a Statuluĭ, jud. Dolj, pl. Balta, com. Goicea-Mare, arendată, de la 1893—98, cu 30100 leĭ anual. In Septembrie 1892, s'aŭ dat 1158 hect. în loturĭ. Până la secularizarea averilor mănăstireștĭ, moșia aparținea mănăstireĭ Jitianul.

Goicea-Mică, *com. rur.*, județul Dolj, pl. Balta, situată în partea-ĭ de S.-V., la 50 kil. de Craiova și la 9 kil. departe de reședința plășeĭ, Măcеșul-d.-s. E situată pe malul stîng al rîuluĭ Dăsnățuiul.

Se învecinește la E. cu com. Măcеșul-d.-s., la V. cu com. Plosca și cu Bistrețul, din pl. Băilești, la N. cu com. Plosca și cu com. Bîrca; iar la S. cu com. Goicea-Mare.

Terenul com. se compune din pămînt negru humos, foarte productiv. Prezintă movilele: Măgurelele, Văcăreața, Creminea, Cîndra, Ciuta și Caravanul.

Este udată de rîul Dăsnățuiul, ce trece prin V. com., cu

direcţiunea N.-S. Pe el se află în dreptul com. două vadurĭ şi treĭ podurĭ.

In anul 1800, această com. era mahala, numaĭ de vre-o 20 familiĭ, ce ţinea de com. Goicea-Mare. La 1864, a trecut ca căt. la com. Bîrca, şi a stat ca căt. până la anul 1880, cînd s'a despărţit în comună deosebită coprinzînd până azĭ un singur cătun de reşedinţă numit Goicea-Mică. Reşedinţa comuneĭ a maĭ fost şi în Goicea-Mare şi Bîrca.

Are o biserică, fondată de Milan Obrenovicĭ şi de obştea locuitorilor; are hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ; e servită de un preot şi un cîntăreţ; o şcoală mixtă, ce funcţionează de la anul 1883, condusă de un invăţător şi întreţinută de stat şi de com. Localul construit din zid s'a făcut cu cheltuiala comuneĭ.

In anul şcolar 1892—93 şcoala a fost frecuentată de 38 băeţĭ şi 5 fete. Ştiŭ carte 130 bărbaţĭ şi 8 femeĭ.

Populaţia comuneĭ este de 1336 suflete: 778 bărbaţĭ şi 588 femeĭ. Locuesc în 177 case şi 68 bordee.

După legea rurală din 1865 sunt 141 împămînteniţĭ; după cea din 1879 sunt 3 însurăţeĭ.

Suprafaţa comuneĭ trece de 6000 pogoane.

Moşia se numeşte Goicea-Mică. Formează un singur trup cu moşia Bîrca. Aparţine luĭ Miloş Baichy. Are un venit de 50000 l.

Viile, de 174 pogoane, aparţin locuitorilor; daŭ vin bun, roşu.

Sunt două morĭ de apă situate pe Dăsnăţuiŭ.

Comuna este pusă în comunicaţie cu Goicea-Mare prin o cale comunală de 2 kil. lungime, în comună. De asemenea este legată cu com. Bîrca şi cu com. Măceşul-d.-s. şi Măceşul-d.-j.

Comercianţĭ sunt 8.

Venitul com. pe 1893—94 a fost de 2755,66 leĭ şi cheltuelile, de 2572,01 leĭ.

Vite: 250 boĭ, 86 caĭ şi 36 porcĭ.

Goicea-Mică, *sat*, jud. Dolj, pl. Balta, com. Goicea-Mică, reşedinţa primărieĭ.

Goicea-Mică, *moşie* particulară, jud. Dolj, pl. Balta, com. Goicea-Mică; formează un singur trup cu moşia Bîrca.

Goicelul, *cătun*, al com. Sărulești, jud. Buzăŭ, cu 130 locuitorĭ şi 30 case, avînd una din cele maĭ frumoase poziţiĭ.

Goicelul (Gherman), *moşie*, în jud. Buzăŭ, com. Săruleşti, cătunele Goicelul, Apostari şi Valea-Largă. Are 200 hect. din care 28 pădurea Goicelul, restul curăturĭ şi fîneaţă.

Goicelul, *munte*, între jud. R.-Sărat şi jud. Buzăŭ; face parte din culmea Cîmpulungeanca; poalele sale se întind în comunele Valea-Sălcieĭ şi Săruleşti, jud. Buzăŭ; este acoperit cu pădurĭ, în exploatare, şi cu păşunĭ întinse.

Goideşti, *com. rur.*, în plaiul Pîrscovul, jud. Buzăŭ, ocupînd partea cea maĭ de N., cea maĭ muntoasă şi avînd cel maĭ întins teritoriŭ dintre toate comunele Buzăuluĭ. E situată la distanţă de Buzăŭ de 63 kil. Limitele sale sunt: la N., începe din rîul Bîsca-Mare, de la pichetul Cocianul, urcă pe izvorul Pitac-Patac, trece peste muntele Hosszokös şi izvorul Bîsculiţa, la gura izvoarelor Corîiul şi Bălescul, până în vîrful munteluĭ Bălescu, de unde se lasă la sorgintea izvoruluĭ Cilianoşul, pe cursul căruia merge până la vărsătura sa în pîrîul Bîsca-Mică, urcă puţin pe albia Bîşteĭ şi o ia pe cursul izvoruluĭ Magyarosbokor, până la sorgintea luĭ, apoĭ urcă pe şeaua munteluĭ Táietura (Muşa-Albă), unde se limitează şi plaiul Pîrscovul cu plaiul Slănicul; la E., se lasă pe plaiul de V. al munţilor: Muşa-Mare şi Muşa-Mică, urcă în vîrful munteluĭ Neharniţa, peste punctele: La-Măciuca şi Seciul-Mare, se lasă în Bolovanul-Mortaruluĭ, de unde dă în albia rîuluĭ Slănicul, pe care merge până la Bolovanul-Greuluĭ, de aci, începînd a se dirige spre căt. Fundata, trece Malul-cu-Sare şi ajunge în marginea căt. Budeşti (com. Trestioara); la S., din căt. Budeşti, se dirige spre Surduci-Gemeni, de unde se lasă pe vale (La-Grădina luĭ-Nicolae-Ciulinu), apoĭ urcă în dealul Curmătura-Purceilor, mergînd pe plaiŭ, până în Vîrful-Dîlmelor (hotarul Anton-Carp), coboară în albia rîuluĭ Sărăţelul (la punctul numit: La-Parascheva în gîrlă), merge puţin pe albia Sărăţeluluĭ, până în gura izvoruluĭ Călugărul, apoĭ ia cursul izvorul Călugărul în sus şi continuă urcînd, ajunge în vîrful munteluĭ Arsenia, pe al căruia plaiŭ merge prin pădurea Tainiţa, trece pe lîngă stîlpiĭ Tainiţeĭ, întîlneşte izvorul Tainiţa şi se lasă pe dînsul în jos, până la vărsătura sa în rîul Bîsca-Rozileĭ, în faţa stabilimentuluĭ Bîsca; la V., începînd de la gura izvoruluĭ Tainiţa, urcă pe Bîsca-Rozileĭ în sus, până la înfurcătura Bîştelor, apoĭ de la cătunaşul Vişanul, începe a urca pe rîul Bîsca-Mare în sus, până la pichetul Cocianul, la gura izvoruluĭ Pitac-Patac.

Suprafaţa sa este de 25046 hect., din carĭ 137 arabile, 8520

pădure, 4230 fîneaţă, 8840 izlaz, 19 livezĭ şi 3300 sterp.

Proprietăţĭ maĭ însemnate, coprinse în această comună, sunt: Goideasca, despărţită în două părţĭ: Goidea şi Gorganul, a cetelor de moşnenĭ: Goideşti şi Gorgăneşti în devălmăşie; Ivăneţul şi Războiul (A. Carp), Penteleul (Maican) şi Piciorul-Capreĭ (Statul). Terenul e foarte muntos, coprinzînd munţiĭ ceĭ maĭ marĭ, maĭ frumoşĭ şi maĭ avuţĭ din judeţ. E avută în minerale şi maĭ cu seamă în sare, abondentă la satul Fundata. Sorginţĭ de izvoare minerale se văd în maĭ multe locurĭ, dar nu se întrebuinţează. Are multe vînaturĭ şi maĭ cu seamă: urşĭ, căprioare, vulpĭ, viezurĭ, etc. Din peştĭ, are mulţĭ păstrăvĭ şi mreane. In jurul pichetuluĭ Cocianul sunt şi găinĭ sălbatice. Are multe fructe şi în specie zmeură, afene, fragĭ şi căpşunĭ. Tot aci sunt şi întinse coaste de munţĭ, acoperite de ienupere. Industria sa constă în lucrarea lemnuluĭ, a lîneĭ şi a fabricăreĭ lapteluĭ. Are 4 morĭ de apă, 3 pive, 2 dîrste, căşăria de la Viforîta şi stînele: Corîiul, Zănoaga, Miclăuşul, Piciorul-Capreĭ şi altele maĭ micĭ. Lipsa drumurilor face ca secularele pădurĭ de brad, de care această comună e acoperită, să nu poată fi utilizate, ci maĭ toate să cază şi să putrezească. Sunt numaĭ 3 herăstrae pe Bîsca-Mică, de unde, cu mare greutate, se pot scoate scîndurile ce se taie.

Căĭ de comunicaţie nu sunt de cît albiile pîraielor şi numeroaselor văĭ ce o străbat, întrerupte adesea din cauza venireĭ apelor şi a marilor bolovanĭ, ce se grămădesc într'însele. Maĭ însemnate sunt: calea Pîrscovul-Goideşti, pe albia Sărăţeluluĭ - Bălăneştilor, Goideşti-Lopătari şi Goideşti-Gura-Teghiĭ, prin pădurea Tainiţeĭ.

Vite sunt: 114 boĭ, 149 vacĭ, 128 viţeĭ, 133 caĭ, 135 ĭepe, 77 mînjĭ, 1300 oĭ, 1110 capre şi 245 porcĭ. Stupĭ sunt 104.

Comuna e formată din cătunele Brătileşti, Fundata, Goideşti, Ivăneţul, unde e şi reşedinţa, Plaiul-Nuculuĭ, Ploştina, Pistritul şi Vîrlamul cu subdiviziile: Beizadeaua, Poiana-cu-Rugiĭ şi Vişanul. Populaţia sa e de 1370 suflete: bărbaţĭ însuraţĭ 254, neînsuraţĭ 44, văduvĭ 14, băeţĭ 421; iar femeĭ măritate 254, văduve 34, fete 349. Locuesc în 312 case.

Meseriaşĭ sunt: 2 lemnarĭ, 5 butnarĭ, 5 fierarĭ, 4 cojocarĭ şi cîţĭ-va locuitorĭ, carĭ se ocupă cu tăierea scîndurilor, fabricarea doniţelor, şiţeĭ, etc.

Sunt 257 contribuabilĭ. Stabilimente comerciale, 4.

Budgetul comuneĭ e de 1915 leĭ, 80 banĭ.

Are 2 bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ, 2 cîntăreţĭ şi 1 paracliser. Catedrala e cea cu hramul Sf. Nicolae.

Goideşti, *cătun*, al comuneĭ Goideşti, jud. Buzăŭ; are 70 locuitorĭ şi 19 case.

Goideşti, *moşie*, în jud. Buzăŭ, com. Goideşti, cătunele: Ivăneţul, Goideşti, Fundata şi Plaiul-Nuculuĭ; aparţine moşnenilor Goideşti şi Gorgăneşti în de vălmăşie şi e despărţită în treĭ părţĭ: Băloaia, Goideasca şi Gorgăneasca, avînd pe dînsa pădurile: Arsenia, Vîrful-Seciuluĭ şi Leurdeţul, apoĭ izlaz şi păşunĭ.

Goideşti, *moşie*, jud. Buzăŭ, com. Goideşti. Vezĭ Ivăneţul-Carp.

Goiĭ (Vîrful-), *muntele* ce formează hotar între Broşteni şi Mălini, jud. Suceava, avînd 1298 m. de altitudine.

Goioasa, *sat*, în jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Agăşul, situat pe malul stîng al Trotuşuluĭ şi pe pîrîul Goioasa, la o depărtare de 10250 m. de căt. Suiţa (şcoala). Are o biserică ortodoxă, clădită de locuitorĭ în anul 1837, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ. Are o populaţie de 152 familiĭ, saŭ 700 suflete.

Vite sunt: 59 caĭ, 316 vite marĭ cornute, 125 capre şi 81 porcĭ. Pe teritoriul com. sunt 9 herestrae de apă.

La V. de acest sat, într'o strîmtoare a munţilor, între Gardul-de-Pĭeatră şi Lacul-Sec, după ambele malurĭ ale Trotuşuluĭ, se găsesc urmele unor întăriturĭ de pĭeatră şi un drum împĭetrit care se crede să fi fost făcute de Ruşĭ, la 1848, în trecerea lor în Ardeal, cînd aŭ fost nevoiţĭ să se întărească şi aci, în contra armateĭ Ungare care era la Ghimeş. Puterile armateĭ nefiind de o potrivă, trupele Ungare primiră ordin să se retragă, lăsînd în mîna Ruşilor multe proviziĭ şi arme.

Goioasa, *vale*, în jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Agăşul, care începe în dealul cu acelaşĭ nume şi se înclină spre Trotuş.

Goiosul, *deal*, în jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Agăşul, situat lîngă muntele Lacul-Sec.

Goiosul, *pîrîŭ*, în jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Agăşul, care curge prin satul cu acelaşĭ nume. Izvoreşte din muntele Lacul-Sec şi din muntele Muncelul şi se varsă în Trotuşul, d'a stînga, după ce se îngroaşă cu Foroja.

Gojgărei, *sat*, în jud. Argeş, pl.

Oltul; face parte din com. rur. Valea-Ungureni.

Golani, *sat,* în jud. Roman, pl. Fundul, com. Avereşti, spre S. de satul Avereşti-Răzeşi şi la o depărtare de 3 kil. de acest sat. Este aşezat la poalele dealuluĭ Golani pe pîrîul Brăteasca. Are 100 familiĭ, saŭ 428 suflete, din carĭ 80 contribuabilĭ. Locuesc în 113 case.

Sunt 240 vite marĭ cornute.

Are o biserică de zid. In dealul Golani, de lîngă acest sat, sunt carierĭ de pĭeatră, care se exploatează. Parte din locuitorĭ se ocupă cu scoaterea pĭetreĭ şi cu transportarea eĭ. Este legat cu oraşul Roman prin şosea. Se maĭ numeşte şi Avereşti-d.-j.

Golani, *sat,* în jud. Roman, pl. Fundul, com. Giurgeni, spre S. de satul Giurgeni şi la o depărtare de 6 kil. de el. Este aşezat pe deal. Are 60 familiĭ, saŭ 167 suflete, din carĭ 46 contribuabilĭ. Locuesc în 40 case.

Sunt 63 vite marĭ cornute.

Golani, *mahala,* jud. Mehedinţi, pl. Dumbrava, com. rur. Şlaşoma.

Golani, *deal,* înalt şi pietros în jud. Roman, pl. Fundul, com. Avereşti, la E. de Avereşti-d.-j. Este socotit ca centrul unuĭ şir de deal, numit Culmea-Golanilor.

Golaşa, *măgură* înaltă, pe piscul dealuluĭ Călniştea, jud. Vlaşca, pe proprietatea Galăteni.

Golaşul, *deal* rîpos, format de malul drept al gîrleĭ Plapcea, la V. de com. Ursoaia, pl. Mijlocul, jud. Olt. Este întrerupt de două vîlcele: Adîncata şi Ursoaia. De la acest deal se întinde spre V. un platoŭ, acoperit cu ţarinile locuitorilor.

Golăeşti, *com. rur.,* în partea de E. a plăşeĭ Braniştea, jud. Iaşi, în jos de com. Stînca. Este formată din satele: Golăeşti, Podul-Jijieĭ, Odaia-Branul cu Bobul, Petreşti, Medeleni, Chişărăĭ şi Lăzăreni, pe o suprafaţă de 3069 hect. şi cu o populaţie de 364 familiĭ, saŭ 1584 suflete.

Această com. e situată pe podişul dealuluĭ Golăeşti şi pe şesul Jijieĭ şi al Prutuluĭ, până în apa rîuluĭ Prutul. Este traversată de un singur deal care formează malul drept al şesuluĭ Jijieĭ şi pe care se află şi pădure.

Pămîntul e productiv, cu multe fînaţe şi imaşurĭ, care adese-orĭ se inundează de apele rîurilor Jijieĭ şi ale Prutuluĭ.

Are 4 bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ; o şcoală; o moară de apă.

Budgetul com. e de 9667 leĭ la veniturĭ şi de 9512 leĭ la cheltuelĭ.

Vite sunt 4259, din carĭ: 1847 vite marĭ cornute, 1749 oĭ, 2 capre, 335 caĭ şi 325 rîmătorĭ.

Golăeşti, *sat,* în jud. Iaşi, pl. Braniştea, situat pe şes, între rîul Jijia şi apa Dubruvăţul, la 20 kil. de Iaşi spre N.-E. şi la 6—7 kil. spre N. de la Ungheni, staţie de cale ferată. Are o populaţie de 140 familiĭ, saŭ 453 suflete. Este reşedinţa comuneĭ. Are o biserică, fondată la 1812 de obştia satuluĭ, cu 1 preot şi 1 cîntăreţ; o şcoală, înfiinţată la 1869, frecuentată de 51 elevĭ.

Satul este pe moşia statuluĭ cedată comuneĭ Iaşi şi pe care se află o pădure mare de stejar.

Vite sunt 1261 : 734 vite marĭ cornute, 310 oĭ, 2 capre, 105 caĭ şi 110 rîmătorĭ.

Golăşei, *sat,* în jud. Covurluiŭ, pl. Prutul, com. Bujor, cu 134 familiĭ, saŭ 628 suflete. Are o biserică şi o şcoală.

Prin acest sat trece linia ferată Galaţi-Bîrlad, avînd staţie şi aci.

Golăşei, *sat,* în jud. Fălciŭ, pl. Mijlocul, com. Deleni, la 500 m. de satul de reşedinţă, în partea despre E. a mahalaleĭ din jos.

Acest sat este format de către locuitoriĭ strămutaţĭ cu vr'o 60 de anĭ în urmă, din satul Deleni.

Are 14 familiĭ, saŭ 73 suflete.

Golăşei, *cătun,* ţine de com. Gărăgăul, jud. Teleorman. Are 423 locuitorĭ şi 81 contribuabilĭ.

Golăşei, *cătun,* pendinte de com. Căscioarele, pl. Neajlovuluĭ, jud. Vlaşca, situată pe proprietatea Statuluĭ Vatra-Mănăstireĭ-Căscioarele, pe malul stîng al Argeşuluĭ. Se arendează odată cu Vatra-Mănăstireĭ-Căscioarele.

In 1864, s'aŭ împroprietărit în acest cătun 80 locuitorĭ, cărora li s'a dat o suprafaţă de 206 hect.

Cea maĭ mare parte din locuitorĭ sunt Ţiganĭ, vechĭ robĭ aĭ mănăstireĭ Căscioarele.

E situat la 30 kil. de Bucureşti şi la 75 kil. de Giurgiŭ.

Golăşei, *partea de E. a căt.* Buda, com. Buda-Palanga, pl. Cîmpul, jud. Prahova.

Golăşei, *moşie* particulară, în jud. Covurluiŭ, pl. Prutul, com. Bujor; formează cu com. Pităroaia, un trup de 2860 hect.

Fostă proprietate a mareluĭ patriot şi bărbat de stat, Lascar Catargiŭ, care şi-a petrecut aci o bună parte din vieaţă.

Golăşeilor (Pădurea-), *pădure* de salcie, amestecată cu frasin şi carpen, în jud. Tulcea, pl. Măcin, pe teritoriul com. rur. Pisica şi anume pe acela al cât. Azaclîul, situată în partea de N.-V. a pl. şi în cea de S.-V. a com., pe malul Dunăreĭ, mărginită la E. de stufăriĭ; aparţine Statuluĭ; are o întindere de aproape 200 hect.

Goleanca, *pîrîŭ*, ia naştere din iazul Zama, de pe moşia Codreni, com. Mileanca, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ şi se varsă în pîrîul Podriga.

Goleasca, *sat*, cu 90 familiĭ, pe apa Teleormanul, jud. Argeş, pl. Gălăşeşti; face parte din com. rur. Dragul.

Goleasca, *sat*, jud. Dîmboviţa, pl. Dealul - Dîmboviţa, cătunul com. Şotînga.

Goleasca, *pădure*, supusă regimuluĭ silvic, com. Ţigăneşti, pl. Podgoria, jud. Muscel, în întindere de 500 hect.

Goleasca, *pădure*, supusă regimuluĭ silvic, com. Beleţi, pl. Podgoria, jud. Muscel, avînd, împreună cu trupul de pădure Beleţoaica, 750 hect. Esenţe dominante: stejarul şi fagul.

Goleasca, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, pendinte de com. Berevoeşti-Pămînteni, pl. Nucşoara, jud. Muscel, în întindere de 800 hect., avînd esenţă dominantă fag şi fiind pe vîrful coastelor opuse spre V.: e populată cu stejar.

Goleasca, *pădure*, supusă regimuluĭ silvic, com. Goleşti, pl. Podgoria, jud. Muscel, în întindere de 300 hect. populată cu stejar, fag, carpen, jugastru, plop şi alun.

Goleasca, *pădure*, supusă regimuluĭ silvic, com. Glîmbocelul, pl. Podgoria, jud. Muscel, avînd împreună cu trupurile: Băneasa, Dinuleasa, Călceasca, Tomeasca, Gherăsoaia, Chiriceasca şi Chiţeasca, o întindere de 1350 hect.

Goleasca, *pădure*, supusă regimuluĭ silvic, com. Leordeni, pl. Podgoria, jud. Muscel, în întindere de 150 hect.

Golenţi, *sat*, pendinte de com. rur. Maglavitul, pl. Cîmpul, jud. Dolj, situat la 3 kil. S.-V. de Maglavitul, cătunul de reşedinţă al comuneĭ. E aşezat în apropiere de Dunăre, în faţa insuleĭ Golul.

Are 802 suflete: 408 bărbaţĭ şi 394 femeĭ. Locuesc în 156 case şi 36 bordee.

Are o şcoală primară mixtă, fondată în 1885, întreţinută de comună condusă de un învăţător şi care în anul şcolar 1892-93 a fost frecuentată de 39 elevĭ şi 2 eleve; o biserică de zid, fondată de obştea locuitorilor, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de un preot şi un cîntăreţ.

In sat sunt 9 industriaşĭ: fierarĭ, tîmplarĭ, cismarĭ; 5 cîrciumĭ.

Prin Golenţi trece şoseaua judeţeană Craiova - Calafat, iar în apropiere, calea ferată, care pune în legătură aceste două oraşe.

Golenţi, *insulă*, în dreptul satuluĭ Golenţi, com. Maglavitul, pl. Cîmpul, jud. Dolj.

Golenţi, *deal*, jud. Dolj, pl. Cîmpul, com. Maglavitul, pe costişa căruia este aşezată o parte din comună.

Golenţi, *moşie* particulară, jud. Dolj, pl. Cîmpul, com. Maglavitul.

Goleşti, *com. rur.*, pe apa Şimniculuĭ, jud. Argeş, pl. Topologul, la 8 kil. de com. rur. Tigveni, reşedinţa subprefectureĭ şi la 31 kil. de Piteşti. Se compune din următoarele sate: Drăgăneşti, Găbăreşti, Goleşti, Poeniţa şi Vladislava, avînd peste tot 145 familiĭ, saŭ 585 suflete.

Are 3 bisericĭ (în Drăgăneşti, Goleşti şi Poeniţa); o şcoală primară rurală.

După o publicaţie oficială, această comună numără 147 contribuabilĭ şi are un budget de 2554 leĭ la veniturĭ şi de 2360 la cheltuelĭ.

Numărul vitelor este de 266 capete vite marĭ (247 boĭ şi vacĭ şi 19 caì) şi de 335 vite mărunte (132 oĭ, 43 capre şi 160 rîmătorĭ).

Goleşti, *com. rur.*, pl. Rîurile, jud. Muscel, la S.-V. de Cîmpulung, 28 kil. departe de acest oraş. Este situată pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Bratia. Până la reşedinţa pl. sunt 8 kil.

Numele 'ĭ vine dela Golescu, pentru-că un membru al familieĭ Golescu (Goleşti, din pl. Podgoria) a avut aci proprietate şi case şi a dat satuluĭ numele săŭ. Se maĭ numeşte şi Vulpari, căcĭ, după cum se spune, prin pădurile sale se făceaŭ marĭ vînătorĭ de vulpĭ.

Se mărgineşte la N. cu com. Vlădeşti, la S. cu com. Bălileşti, la E. cu com. Mihăeşti şi la V. cu com. Coşeşti şi Leiceşti.

Are 4 cătune: Poeniţa, Uliţa, Goleşti şi Priboaia, cu reşedinţa în cât. Poeniţa, Populaţia este de 267 familiĭ, saŭ 1102 suflete: 541 bărbaţĭ şi 561 femeĭ, carĭ trăesc în 260 case.

Intreaga com. se întinde pe

o suprafaţă cam de 2500 hect., dintre carĭ 750 hect. pămînt de luncă cultivabil, iar restul izlaz şi pădurĭ.

Locuitoriĭ din această com. s'aŭ împroprietărit la 1864 pe moşiile statuluĭ Vieroşanca şi Priboaia. Până atuncĭ eraŭ clăcaşĭ aĭ moşnenilor din com. Bălileşti. Proprietarĭ marĭ în com. sunt d-niĭ: I. Prislopeanul, G. Rădulescu, Ştefan şi Dimitrie Ceauşescu.

Locuitoriĭ, afară de agricultură, se maĭ ocupă cu olăria şi rotăria.

Vite sunt: 406 boĭ, 293 vacĭ, 217 capre, 290 oĭ, 280 porcĭ, 10 caĭ.

Imprejurul com. sunt livezĭ, ogrăzĭ cu prunĭ, pădurĭ întinse compuse din stejar şi fag. Ţuică se fabrică în termen mediŭ 1600 decalitri anual.

Prin mijlocul com. trece rîul Bratia, care o udă de la N. spre S., avînd pe malul drept căt. Poeniţa şi Goleşti, iar pe cel stîng căt. Uliţa şi Priboaia. Pe rîul Bratia sunt 2 morĭ, 2 herăstrae. Maĭ este în Goleşti un herăstrău cu aburĭ.

Afară de rîul Bratia, com. maĭ este udată de gîrlele: Poeniţa, Făgeanca, Peşteloaia şi Goleşti, carĭ se varsă în Bratia pe ţărmul drept, şi de Valea-Uliţeĭ, Valea-Poduluĭ şi Priboaca, carĭ se varsă în rîul Bratia pe ţărmul stîng.

In partea de V. a com. este Poiana-Laculuĭ, Piscul-Melcuţeĭ, piscul Stroişorul, Piscul-Căldarelor, Dealul-Catineĭ şi Poiana-Radeĭ.

Numărul contribuabililor este de 215. Com. are un buget de 1625 leĭ la veniturĭ şi 1624 leĭ la cheltuelĭ

Sunt 2 bisericĭ: una în căt. Uliţa şi a doua în căt. Goleşti; o şcoală mixtă, care datează cam de la 1830. Şcoala se frecuentă de 30 — 40 elevĭ de ambe-sexe, din numărul de 119 cu etate de şcoală. Ştiŭ carte 39 bărbaţĭ şi 8 femeĭ.

Poziţiunea aceseĭ com. este cît se poate de frumoasă. Mult contribue la frumuseţea eĭ zig-zagurile ce le face rîul Bratia şi dealurile dela V. şi E. acoperite cu pădurĭ.

Este străbătută de o şosea vecinală care o leagă la N. cu com. Vlădeşti şi la S. cu com. Bălileşti; de o şosea comunală, care trece prin căt. Priboaia şi Uliţa şi de maĭ multe drumurĭ, precum: drumul Mărcuşani, drumul Săvuleşti, şi altele. Intre satul Poeniţa şi Goleşti este pădurea Vieroşanca, iar între Uliţa şi Priboaia, spre E., pădurea Priboaia.

Goleşti, *com. rur.*, jud. Muscel, reşedinţa plăşeĭ Podgoria, situată de o parte şi de alta a uneĭ şosele pĭerdută în umbra sălciilor. Este aşezată pe malul stîng al rîuluĭ Argeş. Are 800 locuitorĭ şi se compune din 3 cătune: Goleşti, Uderul şi Valea-Boerească.

Se mărgineşte la N. cu com. Ştefăneşti, la S. cu jud. Argeş, de care se desparte prin rîul Argeş, la E. cu com. Călineşti şi la V. cu oraşul Piteşti.

Locuitorii săĭ, în cea maĭ mare parte sunt Ţiganĭ.

Aci este casa fraţilor Golescu, înconjurată de jur-împrejur cu ziduri groase şi înalte. D'asupra porţeĭ principale se află foişorul, în care la anul 1821 şedea Tudor Vladimirescu şi de unde putea să-şĭ arunce privirile peste tabia pandurilor săĭ.

Curtea caselor e o curte mare şi spaţioasă, cu copacĭ umbroşĭ. In grădină sub umbra unor castanĭ sălbaticĭ, este mormîntul luĭ Alexandru Golescu. O marmoră simplă 'ĭ acopere osemintele.

Dinicu Golescu, tatăl, întemeiă cu cheltuiala şi în locuinţa sa prima şcoală romînă. La Goleşti se aprinse întîiul focar de cultură naţională. Lazăr fu primul dascăl al aceste şcolĭ. După el, Eliade se puse în fruntea şcoaleĭ de la Goleşti.

In partea dreaptă a intrăreĭ principale este biserica, în tinda căreia sunt mormintele fraţilor Nicolae, Ştefan şi Radu Golescu, carĭ au oferit contimporanilor timpurĭ clasice de patriotizm, jertfă şi devotament.

Averĭ colosale cheltuite pentru exilaţiĭ dela 1848 şi pentru o propagandă neobosită în ţară şi străinătate, sănătăţĭ zdrobite, elanurĭ tot-de-una nobile şi generoase, iacă ce fură Goleştiĭ.

Pe la S. com. trece calea ferată Bucureşti-Piteşti, care se bifurcă: o parte apucă spre Piteşti; iar a doua merge la Cîmpulung. Pe la N. com. trece calea naţională Bucureşti-Piteşti, cu care com. stă în legătură printr'o şosea comunală bine întreţinută.

Această com. se află la distanţă de 54 kil. de Cîmpulung, spre S.

Aci este o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală mixtă frecuentată de 63 elevĭ. Cu întreţinerea şcoaleĭ statul cheltueşte anual 1080 leĭ. Comuna contribue pentru şcoală cu 400—500 leĭ anual. Localul şcoaleĭ s'a oferit de urmaşiĭ Goleştilor chiar în corpul clădireĭ principale şi în camerile unde o dată Lazăr şi Eliade făceaŭ lecţiunile lor.

Ştiŭ carte 116 bărbaţĭ şi 30 femeĭ.

Biserica se întreţine de familia Racoviţă.

Sunt 165 contribuabilĭ.

Venitul com. se urcă la 2994 leĭ şi cheltuelile la 2524 leĭ.

Are staţie de drum. de fier.

Goleşti, *com. rur.*, în jud. R.-Sărat, pl. Oraşuluĭ, pe pîrîul Dîlgovul.

Este aşezată în partea de N. a judeţuluĭ, la 36 kil. spre N. de oraşul R.-Sărat, şi în partea estică a plăşeĭ, la 9 kil. spre E. de com. Coteşti, reşedinţa plăşeĭ. Se mărgineşte cu comunele: Cîmpineanca (la 6 kil.); Cîrlige (la 6 kil.); Blidare şi Budeşti (la 8 kil.); Bonţeşti (la 9 kil.).

Se mărgineşte la N. cu com. Cîrlige, la E. cu com. Coteşti şi Budeşti, la E. şi S. cu com. Slobozia-Ciorăşti.

Pîrîul Dîlgovul trece prin mijlocul comuneĭ. Sunt 41 puţurĭ; 5 fîntînĭ.

Cătunul de reşedinţă formează comuna; maĭ este o despărţitură a cătunuluĭ de reşedinţă, numită Ceardacul, aşezat pe Milcovul şi care are cîte-va case.

Suprafaţa comuneĭ este de 2462 hect., din carĭ 125 hect. sunt ocupate de vatra comuneĭ, 1632 hect. ale locuitorilor, 540 ale statuluĭ, 165 ale particularilor.

Populaţia comuneĭ este de 230 familiĭ, saŭ 1010 suflete: 534 bărbaţĭ şi 476 femeĭ; 230 căsătoriţĭ, 740 necăsătoriţĭ, 40 văduvĭ. Ştiŭ carte 176 persoane.

Are o biserică, cu hramul Sf. Niculae şi Sf. Gheorghe, zidită în 1861 de administraţiunea mănăstireĭ Sf. Ioan din Focşani; posedînd 17 pog. pămînt, 100 leĭ venit, deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser; o şcoală mixtă, fondată în anul 1887 de Stat, condusă de un învăţător, frecuentată de 60 elevĭ.

Calitatea pămîntuluĭ este bună; sunt: 1255 hect. arabile, 799 hect. imaş, 100 hect. pădure şi 8 hect. viĭ.

Locuitoriĭ posedă: 50 plugurĭ; 1696 vite, din carĭ: 200 boĭ, 185 vacĭ, 12 caĭ, 19 ĭepe, 1200 oĭ şi 80 rîmătorĭ.

Transportul productelor se face prin staţia Coteşti, la 3½ kil. spre S. Sunt 8 cîrciumĭ.

Căile de comunicaţie sunt drumurile vecinale: spre Cîmpineanca - Vîrteşcoi; spre Slobozia-Ciorăşti; spre Cîrlige, Coteşti şi Budeşti; şoseaua naţională Rîmnicul - Focşani; calea ferată Rîmnicul-Focşani-Iaşi.

Veniturile com. sunt de 5458 leĭ, 84 banĭ, iar cheltuelile de 5458 leĭ, 84 banĭ.

Goleşti, *sat*, cu 29 familiĭ, jud. Argeş, pl. Topolog; face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume. Aicĭ este reşedinţa primărieĭ. Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, cu un preot şi un cîntăreţ.

Goleşti (Vulpari), *sat*, făcînd parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, pl. Rîurile, jud. Muscel, situat pe malul drept al rîuluĭ Bratia.

Populaţia luĭ e de 91 familiĭ, saŭ 362 suflete (178 bărbaţĭ şi 184 femeĭ).

Are o biserică de lemn, cu hramul Sf. Ioan Botezătorul, deservită de 1 preot şi 1 dascăl. Pănă la anul 1827 ea a servit ca biserică la schitul din poiana Rîuşoruluĭ, din plaiul Nucşoara, cînd a fost dăruită şi adusă aci. Pe una din pisaniĭ găsim următoarea inscripţiune:

Cu ajutorul luĭ Dumnezeŭ s'a zugrăvit Sf. Tîmplă în aniĭ după ce aŭ venit Muscaliĭ în ţara Romînească, cu osteneala şi cheltuiala luĭ Moş Constantin şi cu feciorul d-luĭ Ceauşu Niţă, la leatul 1829, Iunie 13

Se zice că în lunca acestuĭ cătun, care are o poziţie frumoasă, ar fi fost un mic orăşel dac, numit Siliştea.

Cătunul este udat la V. de gîrla Bîjiul, iar prin centru de Valea - Bisericeĭ şi Gîrla-Goleştilor.

Goleşti, *sat*, în jud. R.-Sărat, pl. Oraşul, căt. com. Coteşti, aşezat în cîmp, spre E. lîngă comuna Goleşti, căreia aparţinuse maĭ înainte, la 4 kil. spre E. de cătunul de reşedinţă, Coteşti. Are o întindere de aproape 200 hect., cu o populaţie de 38 familiĭ, saŭ 161 suflete, din carĭ 33 contribuabilĭ. Ştiŭ carte 31 persoane.

Are o biserică, cu 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser.

Goleşti, *staţie de dr.-d.-f.*, jud. Muscel, pl. Podgoria, com. Goleşti, pe linia Chitila-Piteşti, pusă în circulaţie la 13 Sept. 1872. Se află între staţiile Leordeni (14.1 kil.) şi Piteşti (7.7 kil.) Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ e de 244.70 m. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 57071 leĭ, 35 banĭ.

Goleşti, *deal*, în raionul comuneĭ Goleşti, pl. Podgoria, jud. Muscel, pe care se cultivă 125 hect. vie.

Goleşti - Badiĭ, *com. rur.*, jud. Muscel, pl. Podgoria, situată la S. de Cîmpulung, 65 kil. departe de acest oraş, la 15 kil. de reşedinţa sub-prefectureĭ.

Locuitoriĭ aŭ primit pămînt prin împroprietărire, după legea din 1864, pe moşia statuluĭ.

Sunt 126 contribuabilĭ.

Budgetul com. are la veniturĭ 1612 leĭ şi la cheltuelĭ 1524 leĭ.

In Goleşti-Badiĭ este o şcoală, cu întreţinerea căreia statul cheltueşte anual 1080 leĭ şi care se frecuentă de 43 elevĭ şi 4 eleve, din numărul de 50 băeţĭ şi 48 fete, în etate de şcoală. Ştiŭ carte 94 bărbaţĭ şi 12 femeĭ.

Are o biserică, deservită de 1 preot şi 2 dascălĭ.

Comuna este situată maĭ în apropiere de gîrla Cîrcinovul şi prin partea de S. trece rîul Argeş, care are o luncă fertilă în tot felul de cereale.

Prin comună trece calea naţională Bucureşti-Piteşti şi calea ferată Bucureşti - Piteşti, carĭ trec printr'însa mergînd aproape paralel.

Este coprinsă între com.: Leordeni, Topoloveni, Glîmbocelul şi rîul Argeş. Casele locuitorilor sunt aşezate la linie de o parte şi de alta a şoseleĭ.

Viea şi cultura prunilor constitue pentru locuitorĭ principala lor ocupaţiune.

Goleşti - Badiĭ, *deal,* în raionul comuneĭ cu acelaşĭ nume, pl. Podgoria, jud. Muscel, pe care se cultivă 87 hect. vie.

Goleşti-Badiĭ, *pădure,* a statuluĭ, jud. Muscel, comuna cu acelaşĭ nume, formată din trupurile: Valea - Ursuluĭ şi Izlazul, în întindere de 219 hect., împărţită în parchete şi pusă în exploatare.

Goleşti-Badiĭ şi **Topoloveni,** *proprietăţĭ* ale statuluĭ, pendinte de mănăstirea Nucetul, judeţul Muscel, carĭ s'aŭ arendat pe periodul 1888—93 cu 7500 leĭ anual.

Goleşti-Vătăşeşti, *moşie,* jud. Argeş, pl. Topologul cu o întindere de 1907 pogoane, din care 1500 pog. pădure, pendinte de Episcopia de Argeş, proprietatea statuluĭ; are o arendă anuală de 2800 leĭ. Pe moşie sunt vr'o 20 pog. viĭ, case, magaziĭ, povarnă de rachiŭ, etc.

Goleştilor (Gîrla-), *gîrlă,* jud. Muscel, pl. Rîurile, izvoreşte din locul numit Piscul-Melcuţeĭ, se împreună cu Valea-Bisericeĭ, în com. Goleşti, şi se varsă în rîul Bratia.

Golfinul, *com. rur.,* în S.-V. pl. Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanaţi. E formată din Golfinul (563 locuitorĭ) şi Vlaşca (350 locuitorĭ) şi e situată pe valea Vlaşca, aproape de hotarul judeţuluĭ. Se învecineşte la V. cu Cîrcea (com. în Dolj), şi se află la 8 kil. de Balş şi la 31 kil. de Caracal. Altitudinea terenuluĭ d'asupra niveluluĭ măriĭ este de 182 m.

Are o populaţie de 202 familiĭ, saŭ 913 suflete: 459 bărbaţĭ şi 454 femeĭ; 362 căsătoriţĭ şi 549 necăsătoriţĭ.

Ştiŭ carte 43 persoane.

Sunt 168 contribuabilĭ.

Budgetul com. de 2655 leĭ la veniturĭ şi de 2634 leĭ la cheltuelĭ.

Vite marĭ sunt 688, vite micĭ, 1043 şi rîmătorĭ, 157. Sunt 3 cîrciumĭ. Are o biserică, în Golfinul, cu hramul Sf. Ioan (1877) şi alta, cu hramul Sf. Nicolae, în Vlaşca; sunt deservite de 2 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ.

Golgofta, *sat,* în partea de V. a comuna Ivăneşti, plasa Racova, judeţul Vasluiŭ. Are o suprafaţă de 124 hect., proprietatea statuluĭ, şi o populaţie de 202 familiĭ, saŭ 503 suflete.

Aicĭ se află o biserică de lemn, făcută de călugărul Ghenadie Cazimir egumenul, la 1774, numită mănăstirea Golgofta, la care maĭ înainte eraŭ călugăriţe.

Numărul vitelor e de 563: 175 vite marĭ cornute, 250 oĭ, 108 caĭ şi 30 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 18 plugurĭ şi 36 care cu boĭ; 2 plugurĭ şi 3 căruţe cu caĭ; 60 stupĭ.

Golgofta, *mănăstire.* Vezĭ Golgofta, sat.

Golgota, *mănăstire,* jud. Dîmboviţa, pe un pisc înalt, spre N.-E. de Tîrgovişte, puţin maĭ departe de mănăstirea Dealul. Această mănăstire a fost fundată de Mihnea-cel-Răŭ, fiul luĭ Dracea Armaşul, din Măneşti. Ruinîndu-se, se ridică în locul eĭ alta, pe la 1626, de către Radu Mihail, fiul luĭ Mihail Găleată, care împreună cu Doamna sa Arghira, zidi actuala mănăstire, dotînd-o cu averĭ marĭ. După un secol şi jumătate de la fundarea sa, beiul fanariot, Manoel Rosetti, închină această mănăstire la mănăstirea grecească Meteora din Tesalia. Golgota are hramul Schimbarea-la-Faţă. Se zice că Radu Mihail Găleată a ridicat-o pe ruinele unuĭ vechiŭ castel şi a uneĭ capele a străbunilor săĭ Dăneştĭ. Mănăstirea Golgota ruinîndu-se iarăşĭ maĭ tîrziŭ, se restaură pe la anul 1772, de către un fanariot anume Vistierul Nicolae de la Ianina, unul din mijlocitoriĭ aceste mănăstirĭ pentru anexarea la Meteora. Apoĭ pe la anul 1836 Golgoteanul Eufrem, egumenul mănăstireĭ, a maĭ reparat-o, după cum se vede azĭ.

Din hrisovul, cu anul 7102, al luĭ Mihaiŭ Bravul se vede că această mănăstire a fost fundată de tatăl săŭ Pătraşcu-cel-Bun pe la anul 7062; iar zestrea e afară de vatră, şi se compune din maĭ multe moşiĭ făcute

danie de maĭ mulţĭ particularĭ, precum şi de cîte-va micĭ cumpărăturĭ făcute de egumenul şi călugăriĭ mănăstireĭ. Ast-fel moşia Valea-Lungă, cu numirile eĭ, e donată mănăstireĭ de Radu Buzescu, cu actul din anul 7125, şi de unul Crăciun cu feciorii luĭ, cu cartea lor din anul 7191; muntele Oboarele, iar donaţie a luĭ Vintilă Vornicul din Săteni cu actul din anul 7128.

Moşia Ţigăneşti saŭ Dîrvari e făcută danie de Nedelcu Clucerul, cu cartea din anul 7167.

Moşia Răstoaca cu numirile eĭ, danie de Mateiŭ Basarab, cum se arată în cartea cu anul 7147 a luĭ Safer.

Moşia Gălăşeşti cu numirile eĭ, date mănăstireĭ de: Muşa, Anca, Neacşa şi Dumitru, cum se arată în hotărnicia Giavrăsculuĭ. Moşia Tărbăceni saŭ Bulineşti, dată danie mănăstireĭ, de Pătru Portarul şi Pătru din Bulineşti (hrisovul Raduluĭ V. V., fiul Mihneĭ, cu anul 7120), precum şi de Rale Poenaru, cu actul săŭ din anul 7243.

Golgota, *pădure,* jud. Dîmboviţa, pl. Cobia, lîngă Dragodana.

Goli, *lac,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Chiojdeni, aşezat în partea de V. a comuneĭ, a căreĭ proprietate este, pe o poiană a Dealuluĭ-Chiojdenilor; conţine ştiucă şi caracudă măruntă, ce se consumă de locuitorĭ.

Golia, *sat,* în jud. Tutova, plasa Tîrgul, com. Rînzeşti, pe malul Prutuluĭ.

Golia, *cătun,* numit ast-fel pentru că a aparţinut mănăstireĭ Golia din Iaşi. Vezĭ Ciocărleşti sat, com. Valea-Satuluĭ, pl. Funduri, jud. Vasluiŭ.

Goliceşti, *cătun,* jud. Argeş, pl. Piteşti; face parte din com. rur. Drăganul-Bascovel.

Golineasa, *mahala,* în com. rur. Bălţaţi-d.-j., pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Golineasa, *deal* şi *vale,* în com. rur. Bălţaţi-d.-j., pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Gologanul, *com., rur.* în judeţul R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., pe malul drept al rîuluĭ Rîmna.

Inainte purta numele de Paraschiveni.

Este aşezată în partea de N. a judeţuluĭ, la 34 kil. spre N.-E. de oraşul Rîmnicul-Sărat şi în partea E. a plăşeĭ, la 20 kil. spre N.-E. de com. Plăineşti, reşedinţa plăşeĭ. Comune învecinate sunt: Risipiţi, la 3 kil., Mîndreşti, Rîmniceni, Slobozia-Ciorăşti, la 8 kil., Goleşti, la 14 kil.

Se mărgineşte la N. cu com. Risipiţi, despărţită prin rîul Rîmna, la E. cu com. Hînguleşti, la S. cu com. Obileşti, de care se desparte prin pîrîul Valea-Nanuluĭ, şi la V. cu Slobozia-Ciorăşti.

Rîul Rîmna o udă de la S.-V. la N.-E., în partea de V. Sunt şi 33 puţurĭ în com.

Cătunele, care o compun sunt: Gologanul, reşedinţa, la V., Vlăduleşti, la E.

Suprafaţa comuneĭ este de 5461 hect., din care 140 hect. ocupate de vatra comuneĭ, 1560 hect. ale locuitorilor şi 3755 hect. ale proprietăţiĭ particulare.

Populaţia comuneĭ e de 400 familiĭ, saŭ 1570 suflete: 740 bărbaţĭ, 760 femeĭ; 400 căsătoriţĭ, 1074 necăsătoriţĭ, 26 văduvĭ. Ştiŭ carte 25 persoane.

Are o biserică, cu hramul Adormirea-Maiciĭ-Domnuluĭ, fundată la 1859 de proprietarul Scarlat Iarca, cu 17 pogoane pămînt şi 170 leĭ venit şi slujită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală mixtă, fondată în 1880 de comună, condusă de 1 învăţător şi frecuentată de 53 elevĭ.

Calitatea pămîntuluĭ este bună comuna are 2000 hect. arabile, 1000 hect. imaş, 40 hect. pădurĭ, 800 hect. fîneţe şi 521 hect. loc neproductiv.

Locuitoriĭ posedă 160 plugurĭ; 1 maşină de semănat.

Vite sunt 2748: 707 boĭ, 320 vacĭ, 66 caĭ, 200 epe, 2 măgarĭ, 1054 oĭ, 389 rîmătorĭ.

Transportul productelor se face prin gara Coteşti, la 21 kil. spre V. de comună. Sunt 3 băcăniĭ şi 7 cîrciumĭ.

Căile de comunicaţie sunt drumurĭ vecinale: spre Risipiţi-Focşani; spre Maluri-Măicăneşti; spre Obileşti-Mărtineşti; spre Slobozia-Cioraci-Plăineşti; spre Goleşti; spre Bogza - Voetin Rîmnicul-Sărat.

Veniturile com. sunt de 8132 leĭ, iar cheltuelile de 8046 leĭ. Sunt 400 contribuabilĭ.

Gologanul, *sat,* face parte din com. rur. Pîrlita-Săruleşti, pl. Negoeşti, jud. Ilfov. Este situat spre S.-V. de Pîrlita, pe o suprafaţă de 450 hect, proprietatea Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti, care cultivă prin arendaşiĭ săĭ 285 hect. (70 sterpe, 20 izlaz, 75 pădure).

Populaţia satuluĭ e de 61 locuitorĭ. Pe teritoriul satuluĭ este 1 heleşteŭ.

Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Numărul vitelor marĭ e de 65 şi al celor micĭ de 299.

Gologanul, *sat,* în jud. R.-Sărat pl. Marginea-d.-j., cătunul de reşedinţă al com. Gologanul. Maĭ

înainte se numea Paraschiveni. Este aşezat în partea de V. a comuneĭ, în cîmp şi pe malul drept al rîuluĭ Rîmna.

Are o întindere cam de 100 hect., cu o populaţiune de 386 familiĭ, saŭ 1487 suflete, din care 386 contribuabilĭ. Ştiŭ carte 25. Are o biserică, cu 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală.

Gologanul, *moşie* particulară, de 190 hect., în com. Cudalbi, pl. Zimbrul, jud. Covurluiŭ.

Gologanul, *moşie*, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j., pendinte de comuna Gologanul.

Gologanul, *pîrîiaş*, ce curge prin satul şi comuna Mînjina, pl. Siretul, jud. Covurluiŭ; izvoreşte de pe teritoriul Măcişenilor şi se varsă în Gerul.

Gologanuluĭ (Valea-), *vale*, în cuprinsul teritoriuluĭ com. Cudalbi, pl. Zimbrul, jud. Covurluiŭ.

Golotreni, *sat*, face parte din com. rur. Călineşti, plaiul Cozia, jud. Vîlcea. Are o populaţie de 50 locuitorĭ (30 bărbaţĭ, 20 femeĭ). Este situat pe ambele laturĭ ale şoseleĭ naţionale Rîul-Vaduluĭ şi pe malul Oltuluĭ. Aci rîul Lotru se varsă în Olt. In dreptul acestuĭ cătun, pe Lotru, e un pod stătător, pe şoseaua naţională Rîmnicul-Rîul-Vaduluĭ. E la distanţă de 4 kil. de cătunul Călineşti, unde e reşedinţa comuneĭ.

Aci se află ruinele unuĭ castel medieval al conteluĭ Conrad; poporul le numeşte: «Cetatea-Domnişoruluĭ».

Goloviţa, *lac* marin, în jud. Tulcea, pl. Babadag, unul din cele 4 marĭ lacurĭ, care constituesc cea maĭ mare suprafaţă lacustră din ţară (Razelm, Goloviţa, Zmeica şi Sinoe). Este cel maĭ mic dintre ele. Are o formă prelungă şi se află între lacul Razelm şi Zmeica. Cu cel d'întîiŭ comunică printr'o limbă de apă coprinsă între capul Dolojman şi ruinele Bisericuţa; cu cea d'a doua cu alte două micĭ limbĭ, numite Zmeica, iar cu Marea prin gura Portiţa, care e de alt-fel scurgerea tutulor acestor lacurĭ. Intinderea acestuĭ lac este de 130 kil. p., saŭ 13000 hect. (1700 hect. stuf, restul apă). Pe malul N., se oglindesc satele Jurilofca, Paşa-Cîşla şi Canlî-Bugeac, aĭ căror locuitorĭ, Ruşĭ în majoritate, se ocupă cu pescăria. Conţine peşte în mare cantitate, şi de bună calitate. Venitul însemnat, aparţine Statuluĭ.

Golovîr-Bair, *deal*, în judeţul Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul comuneĭ rurale Enişala; se desface din dealul Orta-Bair; se întinde spre E., în o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea de E. a plăşeĭ şi a comuneĭ; la poalele de E. merge valea Ceşme-Culac; este acoperit cu pădurĭ; vîrful săŭ Enişala are 117 m., dominînd asupra satuluĭ Enişala şi drumuluĭ comunal Enişala-Caraman-Chioi.

Golta, *vale*, în jud. Buzăŭ, com. Tisăul, căt. Haleşul; începe din muntele vîrful Braduluĭ şi se scurge în Valea-Haleşuluĭ, în apropiere de drumul ce merge la schitul Ciolanul.

Golul, *insulă*, în apropiere de insula Golenţi, pl. Cîmpul, com. Maglavitul, jud. Dolj.

Golul, *insulă*, în Dunăre, numită şi Insula-Banuluĭ, în pl. Ocolul-d.-s., jud. Mehedinţi; ţine de teritoriul com. rur. Schela-Cladoveĭ. Se crede că această insulă a fost odinioară locul de distracţie al banilor Severinuluĭ. Are o suprafaţă aproape de 3 kil şi a fost locuită, până în anul 1834. In acest an, cu ocaziunea punereĭ în aplicare a Regulamentuluĭ Organic, 40 familiĭ aŭ fost nevoite a se strămuta în satele Gura-Văeĭ şi Schela-Cladoveĭ.

Această insulă a fost întărită în epoca bizantină, precum dovedesc ruinele casteluluĭ de piatră de acolo.

Golul, *deal*, în jud. Mehedinţi, pl. Cîmpul, numit şi Golul-Drinceĭ; este acoperit cu viĭ, care dă renumitul vin de Golul-Drinceĭ.

Goluluĭ (Muchea-), *deal*, în judeţul Buzăŭ, com. şi căt. Policiori, acoperită de izlaz şi pămînt arabil.

Golumbeiul, *sat*, jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Căpreni, grămadă, cu 187 suflete, 97 bărbaţĭ şi 90 femeĭ. Locuesc în 57 case. Copiiĭ din sat urmează la şcoalele din Căpreni-d.-s., care este la 2 kil. depărtare.

Golumbeiul, *sat*, jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Amăreşti, situat peste pîrîul Plosca, la 100 m. de căt. Golumbeni. Are 262 suflete, 154 bărbaţĭ şi 108 femeĭ. Locuesc în 59 case.

Golumbeiul, *moşie* particulară, jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Căpreni.

Golumbelul saŭ **Golumbeni-Moşneni**, *mahala*, jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Amăreşti,

satul Golumbul, pe care se află biserica.

Golumbeni, *sat*, pendinte de comuna rurală Căpreni, pl. Amaradia, jud. Dolj, situat pe dreapta Amaradieĭ, la 3 kil. la N. de Căpreni-d.-j., cătunul de reşedinţă al comuneĭ.

Pănă la 1892, cînd s'a pus în aplicare noul regulament asupra împărţireĭ administraţieĭ, acest cătun făcea parte din comuna Pegeni, pl. Gilortul, din jud. Gorj.

Populaţia sa e de 28 familiĭ, saŭ 100 suflete, din carĭ 21 contribuabilĭ.

Are o suprafaţă de 228 hect., din carĭ 82 hect. pădure, 102 hect. arabile, 32 hect. fîneţe, 2 hect. livezĭ de prunĭ, 2 hect. vie şi 9 hect. izlaz.

Numărul vitelor e de 186: 69 vite marĭ cornute, 6 caĭ, 87 oĭ, 12 capre şi 12 porcĭ.

Comunicaţia în acest cătun se face prin şoseaua vecinală, care îl leagă, la S., de Căpreni-d.-s., iar la N. de com. Pegeni, din jud. Gorj.

Locuitoriĭ din Golumb ar fi fundat, după tradiţiune, maĭ acum un secol, satul Golumbeni.

Golumbeni, *cătun*, al comuneĭ Pegeni, pl. Gilortul, jud. Gorj, situat în partea despre S.-V. a cătunuluĭ Pegeni.

Are o suprafaţă de 228 hect., din carĭ 82 hect. pădure, 102 hect. arabile, 32 hect. fîneţe, 2 hect. livezĭ de prunĭ, 2 hect. vie şi 9 hect. izlaz.

Locuitoriĭ sunt moşnenĭ. Populaţia este de 28 familiĭ, saŭ 100 suflete, din carĭ 21 contrib.

Locuitoriĭ posedă 7 plugurĭ, 2 căruţe cu caĭ, 69 vite marĭ cornute, 6 caĭ, 87 oĭ, 12 capre şi 12 rîmătorĭ.

Comunicaţia acestuĭ cătun se face prin şoseaua vecinală care îl pune în comunicaţie la N. cu com. sa Pegeni, iar la S. cu Căpreni din Dolj.

Golumbul, *sat*, jud. Dolj, plasa Amaradia, com. Amăreşti, situat peste pîrîul Plosca, la 3300 m. de căt. Fărcaşul, unde e reşedinţa comuneĭ. Are 322 suflete, 174 bărbaţĭ şi 148 femeĭ. Locuesc în 140 case. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Fărcaşul.

Ştiŭ carte 17 persoane.

Are o biserică de zid, în mahalaua Golumbelul saŭ Golumbeni-Moşneni, fondată în 1816. In această biserică este mormîntul luĭ Stefănică Bibescu, fost ispravnic şi văr cu Bibescu-Vodă.

Comunicaţiunea satuluĭ se face prin şoseaua vecinală, care o leagă la S. de Fărcaşul şi la N. de Tălpaşul.

Maĭ mulţĭ locuitorĭ din acest sat aŭ trecut de mult în jud. Gorj şi aŭ fondat un sat, Golumbeni, care se află şi azĭ pe teritoriul comuneĭ Pegeni, din pl. Gilortul.

De la 1892, de cînd s'a pus în aplicare noul regulament pentru împărţirea administrativă, şi satul Golumbeni a trecut la judeţul Dolj.

Golumbuluĭ (Dealul-), *deal*, jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Tălpaşiul, prin care trece limita de S. a comuneĭ către com. Amărăşti.

Golumbuluĭ (Dealul-), *deal*, jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Amărăşti, din care se lasă Dealul-Pîrîuluĭ.

Gomoeşti, *cătun*, al com. Costeşti, jud. Buzăŭ, cu 260 loc. şi 56 case.

Gomoeşti (Floreasca-), *moşie*, în jud. Buzăŭ, com. Gomoeşti, avînd 750 hect., din carĭ 80 hect. fîneaţă, 140 hect. izlaz, restul arabil, afară de cîte-va sărăturĭ şi terenul sterp.

Gomoeşti (Diamandi-), *pădure*, în judeţul Buzăŭ, com. şi căt. Costeşti, pe moşia Costeşti. Are 64 hect.

Gomoiul, *trup de moşie*, nelocuit; ţine de com. Trestenicul-Popeşti, pl. Marginea, judeţul Vlaşca; e proprietatea statuluĭ, fostă a Mitropolieĭ.

Gomoiul, *vale*, jud. Prahova, comuna Mărgineni-d.-j., pl. Filipeşti.

Gomotarniţa, *insulă* şi *pichet de graniţă*, în Dunăre, jud. Mehedinţi, pl. Cîmpul.

Gongul, *trup* din moşia Adîncata, jud. Teleorman, cam la 50 hect.; aparţine d-luĭ D. Dobrescu şi formează un corp cu moşia Cîrligaţi.

Gonguluĭ (Valea-), *vale*, jud. Teleorman, începe din spre comuna Caravaneţi, străbate moşiile Adîncata şi Gongul şi se termină în valea Adîncata, în apropiere de gara Troian.

Gonita, Laloşul şi **Portăreşti-Dobriceni**, *pădurĭ* particulare, aflate pe moşia Laloşul, com. Laloşul, pl. Olteţul-d.-j., judeţul Vîlcea.

Gonţeşti, *cătun*, al com. Căneşti, jud. Buzăŭ, cu 100 loc. şi 28 case.

Goranul, *sat*, cu 462 locuitorĭ, pe malul stîng al Oltuluĭ, jud. Argeş, pl. Topologuluĭ, pe mo-

şia mănăstirească cu acelaşĭ nume, pendinte de com. rur. Fedeleşoiul. Satul este traversat de şoseaua judeţeană Piteşti-Curtea-de-Argeş-R.-Vîlcea şi se află maĭ în dreptul oraşuluĭ Rîmnicul, de care este despărţit prin rîul Oltul. E situat la 20 kil de com. Tigveni, reşedinţa subprefectureĭ. Are o biserică, Schitul-Goranul, cu hramul Sfinţiĭ-Ingerĭ, cu 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser.

Goranul, *sat,* cu 156 locuitorĭ, în jud. Argeş, pl. Oltul; face parte din com. rur. Uda-d.-j. Are o biserică, cu hramul Sf. Ingerĭ, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Goranul, *pădure,* jud. Argeş, pl. Topologuluĭ; aparţinea schituluĭ Goranul şi e actualmente proprietatea Statuluĭ; are o întindere de 1200 pog. şi se exploatează în parchetur.

Goranul, *schit,* cu hramul Sf. Ingerĭ, pe malul stîng al Oltuluĭ, în faţa oraşuluĭ R.-Vîlcea, jud. Argeş, pl. Topologuluĭ, pe şoseaua Curtea-de-Argeş-R.-Vîlcea în apropiere de podul de fer peste Olt (Podul-de-la-Goran). Schitul Goranul era metoc al Mitropolieĭ din Bucureşti.

In urma secularizăreĭ averilor mănăstireştĭ, acest schit s'a redus la biserică de mir şi pentru întreţinerea cultuluĭ divin se înscrie în budgetul general al Statuluĭ o sumă anuală de 1070 leĭ. Biserica cît şi casa unde şed deservenţiĭ bisericeĭ: 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser, sunt în bună stare. Intre cărţile schituluĭ se află un mineiŭ vechiŭ, parte romînesc, parte slavonesc.

Goranul (Vatra-Schituluĭ-), *moşie,* jud. Argeş, pl. Topologuluĭ. Are o întindere de 197 hect. E proprietatea Statuluĭ în urma secularizăreĭ; înainte aparţinea schituluĭ Goranul.

La 1878, această moşie avea o arendă anuală de 6174 leĭ şi a fost ipotecată pentru asigurarea emisiuneĭ biletelor ipotecare. Pe periodul 1888—93 arenda acesteĭ moşiĭ a scăzut la 3100 leĭ.

Gorbăneşti, *com. rur.,* se întinde pe un teritoriŭ deluros în partea de N. a pl. Miletinul, jud. Botoşani, formată din satele: Blîndeşti (Gogeasca), Burla (Urziceni-Borciloaeĭ), Gorbăneşti, Silişcani, Soroceni (Urziceni-Herescu), Talpa (Tîlhăreşti), Tomeşti-Ciolac, Tomeşti-Vernăvoaia, Urlaţi (Tomeşti-Ruset) şi Vînători.

Teritoriul com. e compus din pămînt argilos negru şi galben şi are o suprafaţă de 7195 hect., din carĭ 5756 ale proprietăţeĭ marĭ şi 1439 ale locuitorilor. Are o populaţie de 637 familiĭ, saŭ 3000 suflete, carĭ locuesc în 850 case. Sunt 400 contribuabilĭ.

Vitele sunt în număr de 6672: 2320 boĭ şi vacĭ, 212 caĭ, 3864 oĭ, 4 capre şi 272 porcĭ.

Sunt 7 izlazurĭ; 2 bălţĭ; 2 morĭ de abur şi 2 de apă pe pîrîul Burla.

Com. e străbătută de la V. spre E. de calea judeţeană Botoşani-Ştefăneşti.

Are 6 bisericĭ, deservite de 3 preoţĭ şi 6 cîntăreţĭ; 2 şcolĭ de băeţĭ şi 1 de fete, conduse de 2 învăţătorĭ şi o învăţătoare, şi frecuentate de 128 şcolarĭ.

Budgetul com. e de 8809 leĭ la venit. şi de 8698 leĭ la chelt.

Gorbăneşti, *sat,* situat în centrul com. Gorbăneşti, pl. Miletinul, jud. Botoşani, pe un podiş înalt.

Moşia e proprietate a Statuluĭ şi are o populaţie de 172 familiĭ, saŭ 710 suflete, din carĭ 150 contribuabilĭ.

Teritoriul moşieĭ e ocupat cu semănăturĭ, fîneţe şi imaşurĭ, avînd în partea de V. o pădurice de stejar în întindere de vre-o 64 hect.; pe moşie e şi o moară de apă.

Aci e reşedinţa com. Are: o biserică, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o şcoală de băieţĭ, condusă de un învăţător, frecuentată de 36 şcolarĭ.

Vite sunt: 400 boĭ şi vacĭ, 20 caĭ, 320 oĭ şi 50 porcĭ.

Sunt 20 stupĭ; 3 cîrciumĭ.

Gorga, *pîrîŭ,* izvoreşte după teritoriul com. Cornăţelul, pl Oltul-d.-s., jud. Olt, şi se varsă în Valea-Guguluĭ, pe ţărmul stîng.

Gorgana, *movilă,* în jud. R-Sărat, pl. Gradiştea, com. Boldul, în partea de S. a plăşiĭ şi a com.; a servit ca punct trigonometric de observaţie statuluĭ major austriac la facerea hărţiĭ Munteniеĭ.

Gorganele, *munte* în partea N.-V. a com. Robeşti, plaiul Cozia, jud. Vîlcea, unde se fabrică brînză.

Gorganele, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, pe moşia Cîineni, plaiul Cozia, jud. Vîlcea.

Gorgani, *sat,* face parte din com. rur. Poenari-Apostolĭ, pl. Cricovul, jud. Prahova.

Gorgani, *proprietate,* a Statuluĭ, pendinte de mănăstirea Rîncăciovul, jud. Muscel. Pe periodul 1884—94 s'a arendat cu 600

leĭ anual, iar, pe periodul 1889—94, arenda a scăzut la 300 leĭ anual.

Gorganul, *alt nume al com.* Brănețul, pl. Otețul-Oltul-d.-s., jud. Romanați.

Gorganul, *com. rur.*, jud. Muscel, pl. Podgoria, la S. de Cîmpulung, 66 kil. departe de acest oraş. Este situată parte pe deal parte pe vale, pe ambele malurĭ ale gîrleĭ Rîncăciovul.

Se compune din 3 cătune: Drăghiceşti, Gorganul şi Cîrstieni şi se mărgineşte la S. cu comuna Călineşti, la E. cu comuna Ţigăneşti şi la V. cu comuna Vrăneşti.

Are o populaţie de 502 familiĭ, saŭ 2113 suflete (1099 bărbaţĭ şi 1044 femeĭ); locuesc în 489 case.

V. Brezoianu, în cartea sa «Vechile instituţiunĭ» arată că moşia Gorganul a fost proprietatea Domnitoruluĭ Constantin Brîncoveanu, şi că fiica acestuia, Domniţa Bălaşa, a lăsat ca din venitul acesteĭ moşiĭ (împreună cu alte 12) să se vină în ajutorul luminăreĭ naţiuneĭ sale şi omenireĭ suferinde. Destină averea-ĭ pentru azilurĭ de scăpătaţĭ, ajutor pentru fetele sărace şi orfane şi şcoală de învăţătură pentru candidaţĭ de preoţie.

Locuitoriĭ comuneĭ Gorganul, afară de agricultură, se maĭ ocupă cu dulgheria, zidăria, rotăria; iar femeile, pe lîngă ţesăturĭ şi cusăturĭ, se maĭ ocupă cu creşterea gîndacilor de mătase.

Vite sunt: 600 boĭ şi taurĭ, 450 vacĭ, 200 viţeĭ, 30 capre, 735 porcĭ şi 370 oĭ.

Veniturile com. sunt de 3035 leĭ şi cheltuelile, de 3005 leĭ.

Sunt 398 contribuabilĭ.

In jurul com. sunt viĭ, livezĭ de prunĭ, dealurĭ şi pădurĭ. Dealurile principale din com. sunt: Dealul-Săracilor, Dealul-Mocanuluĭ (la V.) şi Faţa-Cîmpuluĭ (la S.).

Gîrla Rîncăciovul, care izvoreşte din locul numit Fundul-Văieĭ-Rusculuĭ, dela punctul Sălcioara, traversează comuna dela N. spre S. şi se varsă în rîul Argeş, care udă com. la S. despărţind-o de jud. Argeş. Pe gîrla Rîncăciovul este o moară de măcinat.

Locuitoriĭ s'aŭ împroprietărit după legea din 1864 pe moşia statuluĭ, a Eforieĭ Spitalelor Brîncoveneştĭ, ale luĭ Gheorghe Manole şi Constantin Moralitul. Proprietarĭ în com. sunt: Statul, D. I. Negulicĭ, Al. Emanoil, Dim. Ionescu şi N. Marinescu. Com. se întinde pe o suprafaţă cam de 2000 hect.

Calea ferată Goleşti-Cîmpulung şi şoseaua naţională Bucureşti-Piteşti, trec pe la S. de com. O şosea comunală, care pleacă din calea naţională merge spre N. prin mijlocul com.

Afară de mănăstirea Rîncăciovul, care s'a fondat de Arsenie Şoimul şi s'a reparat de David Rîncăcioveanul la anul 1838, în com. sunt treĭ bisericĭ, una în Drăghiceşti şi 2 în Gorganul. Aceste bisericĭ sunt deservite de 3 preoţĭ şi 4 dascălĭ. Are o scoală mixtă frecuentată de 60 elevĭ şi eleve. Această şcoală funcţionează dela 1832, cînd a avut ca prim învăţător pe dascălul Ioan Damian, până la 1857.

Gorganul, *sat,* face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, jud. Muscel. Cade în centrul comuneĭ. Are o populaţie de 905 locuitorĭ (450 bărbaţĭ şi 455 femeĭ).

Prin mijlocul cătunuluĭ trece gîrla Rîncăciovul.

Aci sunt 2 bisericĭ: Gorganul, zidită la anul 1835 de Dumitru Postelnicul şi Muşat Măcelarul şi a doua, Brătuleşti, zidită la anul 1830 de Postelnicul Nicolae şi Soare Pascale.

Gorganul, *măgură,* în jud. Teleorman, com. Ţigăneşti. Importantă prin descoperirile archeologice ale d-lor Boliac, Tocilescu şi alţiĭ.

Gorganul, *măgură,* în judeţul Vlaşca, valea Călnişteĭ, în gura văeĭ Uzunul, com. Uzuna, pl. Cîlniştea. Este situată în ostrovul apeĭ Cîlniştea, pe proprietatea Uzunul. Aci se zice, s'a înmormîntat cadavrele rămase, după lupta de la 1595 dintre Mihaiŭ-Viteazul şi Sinan-Paşa. Această luptă a avut loc pe proprietatea Uzunul şi Hulubeşti, după ce s'a trecut Cîlniştea pe la piscul cel mare, din sus de hotarul Călugăreni sau Brănişteni, şi pe la podul luĭ Varlam.

Gorganul, *deal.* Vezĭ Dealul-Mare, plasa Cîrligătura, judeţul Iaşi.

Gorganul, *deal,* în raionul comuneĭ Gorganul, pl. Podgoria, jud. Muscel, pe care se cultivă 158 hect. vie.

Gorganul, *deal,* începe de la V. com. Bragadirul, jud. Teleorman, merge spre lunca Dunăreĭ şi se lungeşte micşorîndu-se spre S. De-asupra dealuluĭ se întinde cîmpia Burnazul, pe care este şi limita dintre jud. Teleorman şi Vlaşca.

Gorganul, *culme de deal,* jud. Prahova, com. Gornetul-Cuib, pl. Podgoria, ce se lasă din vîrful Năstăsoaia, spre S., şi se termină printr'un vîrf înalt, lîngă biserica din căt. Cuib.

Gorganul, *pisc,* jud. Prahova, com. Slănicul, pl. Vărbilăul.

Gorganul, *deal,* maĭ mult în forma uneĭ movile. Se află în mijlocul com. Tîngujei, pl. Funduri, jud. Vasluiŭ. Pe culmea sa a fost o biserică care acum e ruinată.

Gorganul, *pădure,* proprietate a statuluĭ, pe moşia Gorgani, jud. Muscel, pendinte de mănăstirea Rîncăciovul, în întindere de 1773 hect.

Gorganul, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, com. Gorgani, pl. Podgoria, jud. Muscel, avînd 225 hect., împreună cu trupurile Mălina, Dealul-Săracilor şi Urlucea. Esenţe dominante: stejarul, fagul şi carpenul.

Gorganul, *pîrîŭ.* Vezĭ Lacul, pîrîŭ, com. Sîrca, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi.

Gorganul-de-Jos, *colină,* jud. Buzăŭ, căt. com. Vispeşti, pe moşia Cîrjeneasca.

Gorganul-de-Sus, *colină,* în jud. Buzăŭ, căt. comuneĭ Vispeşti.

Gorganul-Mare, *munte,* în jud. Buzăŭ, com. Vintilă-Vodă, căt. Bodineşti, acoperit de pădure.

Gorganul-Mic, *deal,* în jud. Buzăŭ, com. Vintilă-Vodă, continuaţie din Gorganul-Mare.

Gorgănaşul, *cătun,* spre V., al com. Balş, pl. Olteţul-Oltul-d.-j., jud. Romanaţi, situat în valea Balşiţa, unde linia ferată Slatina-Craiova tae şoseaua cu acelaşĭ nume. Spre S.-V. de acest sat se întind dealurile Balşuluĭ. Altitudinea terenuluĭ este de 184 m. d'asupra niveluluĭ măriĭ.

Are 45 familiĭ, saŭ 200 suflete.

Gorgănelele, *două stîncĭ de piatră,* rupte şi alăturate în coasta de E. a munteluĭ Istriţa, comuna Breaza, jud. Buzăŭ. Tradiţia le dă aceeaşĭ origină ca şi Pietrelor-luĭ-Novac.

Gorgănelele, *maĭ multe movile* alăturate, jud. Buzăŭ, situate la capătul de V. al sforilor de moşie Clinciul; fac hotar despre com. Valea-Teanculuĭ.

Gorgănelele, *numire dată uneĭ părţĭ din moşia* Baba-Ana, din com. Baba-Ana, jud. Buzăŭ.

Gorgănelele, *numire dată moşieĭ* Clinciul-luĭ-Bosie, din com. Verneşti, jud. Buzăŭ.

Gorgănelele, *două movile,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, com. Slobozia.

Gorgăneşti, *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Mlăjetul, căt. Trestioara, proprietatea moşnenilor Gorgăneşti; are aproape 250 hect., din carĭ: 10 hect. arătură, 6 hect. fîneaţă, 60 izlaz, 7 livede, restul sterp şi stufăriş, afară de pădurea Corîiaşul.

Gorgăneşti, *numire dată uneĭ părţĭ din moşia* statuluĭ Mlăjetul, din com. Mlăjetul, judeţul Buzăŭ, avînd 340 hect., din carĭ 15 hect. arătură, 140 hect. fîneaţă şi 195 hect. pădurea Ruginoasa, care face parte din trupul Mlăjetul-Topilele.

Gorgheşti, *sat,* face parte din com. Onceşti, plasa Stănişeşti, jud. Tecuciŭ. Situat pe pîrîul cu acelaşĭ nume, la E. comuneĭ.

Are o populaţie de 47 familiĭ, saŭ 153 suflete, carĭ locuesc în 42 case. Locuitoriĭ stăpînesc 179 hect. şi 74 ariĭ, tot teritoriul.

Are o biserică, cu hramul S ţiĭ Voevozĭ, făcută de locuitorĭ la 1812. Actuala este rezidită la 1862 în locul celeĭ vechĭ. S'a reparat la 1881. Locuitoriĭ sunt vechĭ răzeşĭ.

Gorgheşti, *deal,* la E. de satul cu acelaşĭ nume, com. Onceşti, plasa Stănişeşti, judeţul Tecuciŭ.

Gorgoanele, *movile,* la 2 ½ kil. spre N.-V. de satul Bordeiul-Verde, jud. Brăila. Aci se întîlnesc moşiile: Perişorul, Bordeiul-Verde şi Filiul.

Gorgostelul, *punct trigonometric* de observaţie de rangul I-iŭ, în jud. Tulcea, pl. Sulina, pe teritoriul com. rur. Cara-Orman, în partea vestică a plăşeĭ şi a comuneĭ, pe malul stîng al gîrleĭ Litcovul, lîngă lacul Gorgostelul, de la care şĭ-a luat numele.

Gorgota, *com. rur.*, jud. Prahova, pl. Crivina. Se compune din 2 cătune: Gorgota şi Potigraful. Este situată la S. plăşeĭ, lîngă soseaua dela Ploeşti la Bucureşti.

Se mărgineşte cu com. Poenari-Apostolĭ, Crivina şi Balta-Doamneĭ.

Veniturile com. sunt de leĭ 8657.

Are o şcoală ce există din 1887.

Gorgota, *sat.*, jud. Dîmboviţa, pl. Dealul-Dîmboviţa., căt. com. Ocniţa, în apropiere de mănăstirea Golgota, dela care şĭ-a luat numele.

Gorgota, *sat,* pl. Ialomița-Dîmbovița, căt. com. Valea-Lungă, jud. Dîmbovița.

Gorgota, *sat,* face parte din com. rur. Gorgota, pl. Crivina, jud. Prahova.

Gorgota, *pădure,* a statuluĭ, în întindere de 187 hect., pendinte de com. Gorgota, pl. Crivina, jud. Prahova.

Gorgoteni, *sat,* jud. Dîmbovița, pl. Dealul-Dîmb., căt. Răzvadul.

Gorgotești, *vale,* izvorește de pe teritoriul com. Glăvile, pl. Oltul, jud. Vîlcea, și se varsă în rîul Peșteana, tot pe teritoriul acesteĭ com.

Gorgova, *sat,* în jud. și pl. Tulcea, căt. com. Mahmudia, situat în partea N. a pl. și a com., la 12 kil. spre N.-E. de orașul Mahmudia. Este așezat pe un grind al brațuluĭ Sulina, între milele 26—30 și e udat de gîrla Gorgova. Intinderea e de 3 hectare. Populația, maĭ toată rusă, este de 25 familiĭ, saŭ 93 suflete. Ocupațiunea principală a loc. este pescăria în Dunăre și în lacul Gorgova.

Gorgova, *gîrlă,* în jud. și pl. Tulcea, pe teritoriul com. urbane Mahmudia, în partea N. a pl. și a com.; are o lungime de 1 1/2 km.; se deschide din brațul Sulina de la mila No. 30 și se sfîrșește în lacul Gorgova, pe care îl alimentează cu apă din brațul Sulina; șĭ-a luat numele de la satul Gorgova, pe care îl udă la V.

Gorgova, cel maĭ mare *lac,* din Delta Dunăriĭ și unul din cele maĭ marĭ ale Dobrogeĭ, al 2-lea după balta Crapia, satul Gărvan, pl. Măcin, jud. Tulcea. Este situat în partea N. a pl. Tulcea și a com. urbane Mahmudia. Este format de o revărsare anterioară a brațuluĭ Sulina, de la care primește apă prin două micĭ gîrle; el se scurge în gîrla Litcov, primește apele lacurilor: Poparnicul, Cutinețul-Mare, Cutinețul-Mic; printr'o gîrlă mică comunică și cu lacul Obrîtin. Are o suprafață de aproape 600 hect. înconjurate de toate părțile cu stuf. Conține pește în mare cantitate, maĭ ales crapĭ și somnĭ de marĭ dimensiunĭ. Venitul lacului aparține Statuluĭ.

Gorgova, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Măcin, pe teritoriul com. rur. Turcoaia; se desface din dealul Igliciora-Mică; se întinde spre E., avînd o direcțiune generală de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd partea de V. a pl. și și pe cea de S. a com.; este tăiat de drumul comunal Turcoaia-Satul-Noŭ; se întinde de a lungul văiĭ Ulmuluĭ; are 124 m., dominînd asupra drumuluĭ județean Măcin-Ostrov; e acoperit cu verdeață.

Gorgova, *punct trigonometric,* situat în jud. și pl. Tulcea, com. urbană Mahmudia, în partea N. a pl. și a com., pe malul drept al brațuluĭ Sulina, lîngă satul Gorgova.

Gorînca, *moșie,* în jud. Buzăŭ, com. Vintileanca, căt. Găgeni; are 74 hect.; face parte din moșia Găgeni-d.-j. saŭ Frați-Brezeni.

Gorîni, *cătun,* al com. Boziorul, jud. Buzăŭ, cu 60 locuitorĭ și 16 case, alipit căt. Posobești.

Gorinĭ (Fața-cu-), *pădure,* în jud. Buzăŭ, com. Pănătăul, căt. Slabi; are 50 hect., proprietate moșnenească; face un corp cu pădurea Valea-cu-Plopĭ.

Gorinĭ (Fața-cu-), *pădure,* în jud. Buzăŭ, com. Cătina; face parte din trupul pădureĭ Balosinul.

Gorînul, *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Tisăul, căt. Valea-Rea, acoperită de pădure.

Gorjul, *județ.* Șĭ-a luat numele de la rîul Jiul ce-l udă de la N. spre S., împărțindu-l aproape în 2 părțĭ egale. Gor-Jiul însemnează Jiul-d.-s.

Acest județ face parte din județele de munte ale Romînieĭ și este situat în Oltenia, între 20°,30′ și 21°,30′ longitudine E. și între 44°,30′ și 46°,30′ latitudine N.

Se învecinește la E. cu jud. Vîlcea și parte din Dolj; la V., cu jud. Mehedinți; la S., cu jud. Dolj, iar la N., cu Carpați, carĭ-l despart de Transilvania (Comitatul Huniedoreĭ).

Limita de E. a jud. Gorj, începînd de la N., din munțiĭ Carpați și dirigindu-se spre S., trece prin următoarele puncte:

Pe la rîul Lotrul, munțiĭ: Negovanul, Beleoaia, Cujba, Pleșea, pe la partea estică a dealurilor: Runcul, Ograda, Porcul, apoĭ pe pîrîul Tăria, ce curge pe la partea estică a Polovracilor, în jos, alăturĭ cu comuna Racovița de Vîlcea, până în marginea nordică a comuneĭ Milostea, tot de Vîlcea; apoĭ de aci în jos până la Budieni, unde limita tae Oltețul, trecînd pe partea dreaptă a luĭ și scoborîndu-se spre com. Roșia-d.-s., pe care o lasă spre V.; de aci limita județuluĭ ia culmea Dealuluĭ-Mueriĭ, pe care o urmează

în direcţiunea sudică până la Văleni-de-Vîlcea, unde se termină limita cu acest judeţ.

Limita de V. a judeţuluĭ Gorj, începînd de la N. la S., trece prin următoarele puncte:

Prin curmătura Scărişoara, pe la piciorul munteluĭ Sîrbul, ce remîne în partea Mehedinţuluĭ; pe la muntele Fetele-Mănești ce rămîn în partea judeţuluĭ Gorj; peste muntele Frumos, creasta munteluĭ Vîrful-Roşu; ese apoĭ între comunele Cloşani şi Costini, trece peste creasta Dealuluĭ-Babeĭ, dealuluĭ Oarba, Dealuluĭ-Racoţi, prin căt. Chilia, dealul Chicioareĭ; Dealul-Cărăruĭ, pe la V. de comună, pe culmea Şaşăĭ, pe culmea Bisorceĭ, şi ese în culmea Dealuluĭ-Bujorăscu, în şoseaua T.-Jiul-Severin, la 2 k. 36, socotit de la Tîrgul-Jiuluĭ, pe Dealul-Jiuluĭ, care vine din dealul Bujorăscu, prin comunele: Bolboşi, Ohaba, Borăscu, Calapărul-d.-s., Calapărul-d.-j., Stolojani, până la comuna Turceni-d.-s., şi apoĭ de aci prin culmea dealuluĭ din dreapta Jiuluĭ şi a comunelor: Turceni-d.-s., Turceni-d.-j., Ioneşti şi cătunul săŭ Şuşiţa, unde se şi termină limita cu judeţul Mehedinţi, atingîndu-se la gura Gilortuluĭ, comuna Ţînţăreni, cu jud. Dolj, şi formînd limita de S.

Limita de S. a judeţuluĭ e formată maĭ întîiŭ din partea din Gilort până în dreptul comuneĭ Valea-luĭ-Cîine, apoĭ trece prin comunele: Pegeni, Băceşti, Rădineşti, traversînd Amaradia şi oprindu-se la Vădeni, care formează punctul de întîlnire între judeţele Gorj, Dolj şi Vîlcea şi de unde începe hotarul despre E.

Limita de N. a judeţuluĭ începînd de la E. spre V. urmează următoarele localităţĭ:

De la stîlpul dublu ce poartă N. 248, de lîngă Vîlcea, aşezat la confluenţa izvoruluĭ Baluluĭ cu Lotrul, hotarul ţăreĭ prin urmare, şi al judeţuluĭ, merge pe Bal, în sus, urmîndu-l până la piciorul de S. al Dealuluĭ-Larg, adică până unde Balul se întîlneşte cu un alt pîrîiaş care vine din spre S.; sue apoĭ către N.-V. pe piciorul şi dosul Dealuluĭ-Larg, urmînd ast-fel până la vîrful săŭ; în această direcţiune este şi o potecă de comunicaţie pe teritoriul nostru, apoĭ tot de aci se detaşează către S. un alt drum care duce în interiorul ţăreĭ la Tîmpa şi de aci la Novaci.

Din vîrful Dealuluĭ-Larg, hotarul scoboară în direcţiune N., trecînd prin şoseaua formată de dealurile: Dealul-Larg şi Praja, potecă de comunicaţie trecînd pe teritoriul Austro-Ungar; suind apoĭ pe dealul Praja, hotarul urmează creasta acestuĭ deal şi, pe lîngă poteca de comunicaţie, se scoboară spre N. pe piciorul Prajeĭ; merge apoĭ către S.-V., scoborîndu-se până la îmbucătura pîrîuluĭ Praja ce vine din Transilvania, cu izvorul Praja, din Romînia; urmează apoĭ cursul izvoruluĭ Praja, al Rîuluĭ-Frumos, pe care-l părăseşte la piciorul munteluĭ Slimoi, apucînd pe partea de E. a acestuĭ munte şi urmînd a'l urca până în vîrful săŭ; coboară apoĭ din vîrful munteluĭ Slimoi, pe versantul săŭ despre V., merge în linie dreaptă, traversează pîrîul Salanele, urmează apoĭ pe piciorul munteluĭ Smida-Mică până la coama munteluĭ Smida-Mică, urmînd tot linia dreaptă până în punctul unde pîrîul Salanele dă în Smida-Mare; se îndreptează către N., urmînd pîrîul Smida-Mare până la sorgintea sa; de aci urcă la gura Petecul, urmează poteca de comunicaţie care intră în Romînia, apoĭ tot pe coamă până la vîrful Salanele, coborînd către S. urmînd creasta munteluĭ Salanele, şi trecînd prin şoseaua unde se află o cruce de piatră, printr'un vîrf al Salanelor, pe lîngă poteca de comunicaţie până în vîrful Poiana-Mureeĭ; urmează coama acestuĭ munte şi poteca de comunicaţie care trece cînd pe teritoriul nostru, cînd pe al Austro-Ungarieĭ, potecă care duce la pichetul romîn numit Boianul, iar de aci, printr'o potecă la com. Drăgoeşti, hotarul sue apoĭ la spinarea numită Costul-Ursuluĭ, Prăvăţul; urmează creasta acestuĭ munte, în apropiere de poteca de comunicaţie care trece cînd pe teritoriul nostru cînd pe al Austro-Ungarieĭ, prin vîrful Buha, prin şeaua sa, urcîndu-se apoĭ la mamelonul de E. al dealuluĭ Capra; scoboară apoĭ acest deal, trece prin şeaua luĭ, sue din noŭ coama la vîrful dealuluĭ Fometescu, mergînd în apropierea poteceĭ de comunicaţie şi pe coama dealuluĭ Fometescu până la şeaua numită Groapa-Seacă; de aci apucă pe coama munteluĭ Ciobanul, suind la Vîrful-Ciobanuluĭ; din Vîrful-Ciobanuluĭ scoboară în şea, urcînd apoĭ la Coasta-luĭ-Rus, de aci trece prin munţiĭ: Iasul, Pielita, Piatra-Tăiată, apoĭ din acest din urmă punct scoboară în şeaua sa; tot în acest punct se află un drum care vine din Austro-Ungaria, trece prin muntele Piatra-Tăiată, la pichetul romîn, numit Mîndra, iar de la pichet se dirige, la Drăgoeşti, reşedinţa companieĭ; din şeaua Piatra-Tăiată, hotarul se dirige prin vîrful Gruiul, Satia-Mică, şi apoĭ se opreşte în vîrful Mîndreĭ (Parîngul) pe teritoriul romîn şi pe la poalele Parin-

gului, unde este o potecă care se unește cu cea din Piatra-Tăiată; de aci, scoborînd muntele Parîngul, merge pe coama sa până la muntele Surpatele, urcă la vîrful acestuia și de aci la muntele Grivele, scoboară coama acestuia, trece prin șeaua formată de Grivea cu Prislopul și ajunge la vîrful Prislopului, de unde coboară în linie dreaptă, urmîndu-i creasta; apoi urcă la Poiana-Ascunsă, de unde scoboară până ajunge la Cracul-Jarul; sue acest crac, mergînd apoi în linie dreaptă până la confluența pîrîurilor Gropanul cu Palotiștea, hotarul urmează pîrîul Gropanul pe o distanță de 500 m., apoi urcă până în șeaua formată de Gropanul cu Sapa, iar de aci în linie dreaptă până în vîrful Petricia, de unde se scoboară tot în linie dreaptă până în șeaua Petricia; urmează piciorul Petricia, trece Petricelul urmînd tot ast-fel în linie dreaptă până în pîrîul Stoloja, care formează însuși hotarul până la îmbucătura sa cu Jiul; trece Jiul, urcă la cracul Ciudețul, pe care-l urmează, suindu-se pe coama-i până în vîrful său, de unde schimbă direcția, apucînd creasta Murgele, trecînd prin șeaua făcută de Murgele cu dealul Drăgoi și ajunge la vîrful Drăgoi; între Cîndeț și vîrful Drăgoi poteca de comunicație trece cînd pe teritoriul romîn, cînd pe cel Austro-Ungar; din vîrful Drăgoi, se dirige către S. V., ținînd coama și trecînd prin vîrful Dumitru, șeaua Obîrșia, Merișorul, șesul Dumitru, Obîrșia Diului, șesul Diului, Vulcanul, ajungînd în Dealul-Cîrtianului lîngă Tabla-Vechie și trecătoarea Vulcanului care duce spre Tîrgul-Jiului.

De aci hotarul se dirige către N-V., trecînd prin șoseaua formată de Dealul-Cărtianului și Futețul, și, urmînd apoi către V., trece prin șoseaua formată de Futețul și Streaja, unde se află o piramidă care a servit la determinarea punctelor geodesice, prin dealul Mutul și de aci la Piscul-Rusesc; poteca de comunicație ce este în apropierea frontierei romîne, între aceste puncte, este întreagă pe teritoriul romîn. Scoboară apoi după Piscul-Rusesc, pe Dealul-Negru, to: linie dreaptă, până la marginea unei păduri, pe care o traversează, dirigindu-se către V., tot în linie dreaptă până în pîrîul Valea-Bria; sue în linie dreaptă pe Dealul-Negru, apoi tot în linie dreaptă până în Vîrful-Negrului, urmîndu-i coama trece prin vîrful Conul-Zănoagei și, la vîrful dealului Cornilor, hotarul se scoboară apoi către S.-V. pe scursoarea feței de S. a dealului Cornilor, urmînd ast-fel până la împreunarea pîrîului Zănoaga cu Balomirul, Zănoaga, formînd el însuși hotar despărțitor.

Scoborîndu-se către S.-V. pe un pîrîiaș, pe o distanță de 725 m. iar de aci, lăsîndu-l, merge 200 m. prin pădure până într'o șosea, de unde apoi sue până în vîrful Siglăului-Mic.

Hotarul se îndreaptă apoi, urmînd creasta Siglăului-Mic și trecînd printr'o stîncă a acestui munte, urmînd coama Siglăului-Mare, ajunge la o piramidă geodesică, de unde coboară de pe vîrful Siglăului-Mare în linie dreaptă până la Cracul-Maurului; din vîrful Siglăului-Mare până în Cracul-Maurului, linia încă nu este determinată, din cauza unor neînțelegeri, ast-fel că stîlpul este așezat în Valea-de-Pește.

Linia îndreptîndu-se tot către V., trece peste pîrîul Valea-de-Pește; se sue apoi în linie dreaptă pe Dealul-Pribeagului; coboară acest deal, urmînd, în linie dreaptă, Coama-Arcanului până în vîrf; apoi în linie dreaptă se dirige de aci către Dealul-Galben, scoboară apoi de pe deal în valea formată de dînsul și de muntele Negru; după aceea urcă în linie dreaptă până în vîrful Negrului, de unde tot în linie dreaptă, prin pădure, până în muntele Răstovanului, apoi pe piciorul de V. al Răstovanului, urcînd de pe dînsul pl. Smida-Bătrînă, de aci merge tot în linie dreaptă, urmînd piciorul de V. al Smidei, trece peste pîrîul Jeria, apoi ajunge la confluența pîrîului Valea-Gîrbovul cu Jiul; de aci Jiul formează hotarul despărțitor până în punctul unde primește pe pîrîul Valea-Seacă; în acest punct este o potecă care duce la mănăstirea Tismana și de aci la satele Topeni și Brădiceni.

Hotarul părăsind Jiul, sue pe afluentul acestuia, pîrîul Valea-Seacă, până ce dă de piciorul Piatra-Albă, apoi urcă acest picior până în vîrf.

De aci apucă către S.-V., trecînd prin șeaua dintre Piatra-Albă și Soarbele, prin Vîrful-Soarbele și urmînd ast-fel creasta, ajunge la vîrful Paltinul; poteca de comunicație fiind cînd pe teritoriul Romîn, cînd pe cel Austro-Ungar.

De aci hotarul, păstrîndu-și direcțiunea de S.-V., merge tot pe coama Paltinul, apoi trece prin vîrful Fetele-Mănești, prin șeaua formată de acesta și Sturul, prin vîrful Sturul, prin șeaua Gîrdomanul, și apoi urcă pe piciorul Galbenul până la vîrf; scoboară apoi din vîrful Galbenul, trece șeaua care este între Galbenul și Scărișoara-Galbenul, sue pe aceasta din urmă, urmînd

coama și formînd o curbă către V.-S.-V., trecînd prin vîrful Scărișoara-Galbenul, prin Curmătura-Galbenul, prin vîrful Stîna-Mare și Micușa și prin Obîrșia Vlasia.

Trece apoĭ șeaua Scurtele, și sue la coama dealuluĭ Scurtele, pe la N. de potecă, poteca de comunicație rămîind pe teritoriul Romînieĭ; se întinde, trecînd prin Bulzul (Piatra-Scărișoareĭ), prin șeaua dintre acesta și un mamelon, prin vîrful acestuĭ mamelon, și apoĭ ajunge în Curmătura-Scărișoara, unde este așezat cel din urmă stîlp al fronțiereĭ din acest județ, linia fronțiereĭ intrînd apoĭ în jud. Mehedinți.

Totalul lungimeĭ linieĭ frontiere a acestuĭ județ este de 155 kil. 829 m., după documentele oficiale carĭ aŭ servit delimităreĭ.

Acest județ cu munțiĭ săĭ înalțĭ și bogațĭ în lemnărie, maĭ cu seamă, oferă vizitatoruluĭ pozițiunĭ și priveliștĭ încîntătoare.

Privind cine-va din orașul T.-Jiuluĭ, spre N., ridicătura de pămînt ce se înalță înaintea-ĭ, și care formează munțiĭ Gorjuluĭ, a căror direcțiune de V.-E., descrie o linie curbă puțin pronunțată cu convexitatea spre S., o vede, dacă se sue pe punctele cele maĭ culminante ale cateneĭ, împărțită în două cline, pe carĭ curg, în direcțiĭ opuse, toate apele izvoarelor și ale ploilor. Acele puncte culminante formează linia de despărțire principală a apelor cateneĭ principale, iar pantele lor, carĭ prin diferite ondulațiĭ merg a se pĭerde în cîmpie, formează parte din vărsantul stîng al basinuluĭ Dunăreĭ-d.-j.

Din această catenă principală, observatorul găsește că pleacă alte ramurĭ nestrăbătute de nicĭ o apă, ca de pildă, ramura saŭ Culmea-Moldovișuluĭ, ramurĭ care prezintă o mulțime de inflexiunĭ și perturberațiĭ în aspectul lor. Aceste liniĭ sunt liniile de despărțire a apelor, liniĭ de al doilea ordin; d'alungul lor se scurg toate apele porțiuneĭ de teren coprinsă între dînsele și carĭ merg de la creasta principală la Dunăre. Aceste liniĭ despărțitoare, principală și secondară, sunt marile liniĭ geografice ale Gorjuluĭ, carĭ formează basinul Jiuluĭ, care se sub-împarte în basine maĭ micĭ de un ordin inferior, ast-fel că: basinul Jiuluĭ coprinde: basinurile Motruluĭ, Gilortuluĭ și Amaradieĭ, cu alte cuvinte tot teritoriul din stînga Dunăreĭ coprins între: Dunăre, Munțiĭ-Vulcanilor și șira Paringuluĭ, căcĭ toate izvoarele acestor munțĭ întrunindu-se în pîrae și gîrle, se varsă în Jiŭ, pe ambele părțĭ.

Basinul Jiuluĭ considerat numaĭ în partea sa coprinsă în județul Gorj, de-l vom sui în sus de la Țînțăreni și până la Obîrșie, îl vedem primind în stînga luĭ ca afluent maĭ important, rîul Gilortul, prin urmare un alt basin secondar care străbate județul de la S. spre N., iar în dreapta, rîul Tismana.

Alțĭ afluențĭ carĭ îĭ deschid basinurĭ de un ordin mult maĭ inferior sunt, pe stînga: Gioiana, Amaradia, din pl. Novaci, și Sadul; iar pe dreapta: Jîlțul-Mare, Șușița, Cartiul, Sîmbotinul și Porceni.

Dacă tot de la Țînțăreni, unde Gilortul dă în Jiŭ, suim albia Gilortuluĭ, vedem că și în albia acestuia, pe dreapta și pe stînga, daŭ albiĭ de un ordin inferior, ale căror ape se varsă în Gilort; așa pe stînga avem: gîrla Galbenul, saŭ Baia-de-Fier, maĭ importantă, iar pe dreapta găsim, gîrlele Blahnița și Ciocadia.

Albia Tismaneĭ, la rîndul săŭ, deschide pe stînga o albie de un ordin inferior, prin care se scurge gîrla Jaleșul, care la rîndu-ĭ primește pe Sohodolul și pe Bistrița.

Tot în acest județ sunt izvoarele Oltețuluĭ și ale Lotruluĭ, afluențĭ aĭ Oltuluĭ.

In albiile acestor rîurĭ, gîrle și rîulețe se ridică masiviĭ despărțitorĭ, a căror înălțime și valoare depinde de origina și constituțiunea lor.

Descripția acestor ape se poate vedea la literile respective.

Munțiĭ Gorjuluĭ, sunt grupațĭ în doĭ masivĭ bine deosibițĭ unul de altul.

Unul din aceștĭ masivĭ, constitue culmea principală a Vulcanuluĭ, care pleacă din munțiĭ Oslea și Sturul și formează nod orografic cu Sarca din Transilvania și din carĭ izvoresc patru rîurĭ, în patru direcțiĭ deosebite; unul din aceste rîurĭ este Jiul. Această culme se întrerupe de albia Jiuluĭ, ast-fel că de pe țărmul stîng și în fața acestuĭ masiv, începe cel-l'alt masiv numit Parîngul: coprins între Jiĭ, Jiul-Transilvan, Lotrul și Olt.

Limitele lor despre N. formează hotarul jud. din această parte. Ramurile însă carĭ pornesc spre S. și care ar marca limita zoneĭ muntoase, se opresc pe linia care ar trece prin următoarele puncte: Cloșani, Tismana, Gureni, Băltișoara, Dobrița, Vălari, Vaĭ-de-Eĭ, Schela-Nouă, Perceni, Bumbești-de-Jiĭ, Drăgoești, Radoși, Novaci, Cernadia și Polovraci.

Munțiĭ Vulcani aŭ coama lor strîmtă, și ramificațiunile despre S. scurte, ceea ce face ca declinitatea panteĭ lor să fie prea pronunțată.

Prin numele generic de Vulcani, se înțelege totalitatea munților grupați spre a forma acești masivĭ și carĭ poartă deosebite denumirĭ ca: Muntele-Oslea, Arcanul, Siglăul, Piatra-Cătaneĭ și Vulcanul propriŭ zis. Din culmea acestora pleacă maĭ multe ramurĭ din carĭ cele maĭ principale sunt:

Culmea-Bouluĭ, care pleacă din vîrful Oslea și care formează linia de despărțire a apelor între Bistrița și Tismana, întinzîndu-se până la confluența lor aproape de Jiul.

Culmea Piva, care pleacă din vîrful Arcan, și care formează linia despărțitoare a apelor între Bistrița și Sohodol, și care la rîndul săŭ se bifurcă în alte două ramurĭ, dînd ast-fel naștere albieĭ pîrîuluĭ Băltișoara; ast-fel că în loc de o culme între Bistrița și Sohodol găsim două: una între Bistrița și Băltișoara și alta între aceasta și Sohodol.

Culmea Ștersura, care pleacă din Siglăŭ, formează linia de despărțire a apelor între Sohodol și Șușița, prelungindu-se până în șoseaua județeană Tîrgul-Jiuluĭ-Severin și terminîndu-se prin dealul Cuca, al com. Bălești.

Culmea-Munceluluĭ formează linia de despărțire a apelor între cele două Șușițe; ea se termină scurt în șesul comuneĭ Stănești-d.-j., prin ultimele ramificațiunĭ ale dealuluĭ Leșul; pe această culme se află pichetul de vară purtînd No. 5 și numit: Muncelul.

In Șușița și albia dreaptă a Jiuluĭ găsim Culmea-Runculuĭ, care se detașează din muntele Zănoaga. Această culme se bifurcă în maĭ multe ramurĭ:

a) Culmea dintre Șușița și Cartiŭ, numită Culmea-Horezuluĭ care se termină tocmaĭ în dreptul orașuluĭ Tîrgul-Jiul, pe partea dreaptă a Jiuluĭ, prin dealul numit Dealul-Tîrguluĭ.

b) Culmea dintre Cartiŭ și Sîmbotin, coprinsă între apele cu același nume, numită Copita, și care pleacă din muntele Zănoaga; pe această culme este poteca care duce la vama de la Buliga.

c) Culmea-Porcenilor, care separă apele Sîmbotinuluĭ de ale Porcenilor, și care pleacă tot din muntele Zănoaga; pe această culme este poteca ce duce la pichetul Scărișoara, și care spre S., se scoboară dînd de mănăstirea Locurile-Rele și de aci în șoseaua națională Bumbești-Lainicĭ.

d) Culmea Pleșa între apele Porceni și Rîul.

e) Culmea-Jiuluĭ, detașată din muntele Vulcanul și coprinsă între Jiŭ și apa Rîul, formează țărmul drept al Jiuluĭ până la eșirea sa din defileul Lainici, în dreptul com. Bumbești-de-Jiŭ.

Munțiĭ - Paringuluĭ sunt coprinșĭ între rîurile Jiul și Oltul. Coama lor principală se întinde aproape în linie dreaptă, de la V. la E., până aproape de sorgintea Lotruluĭ, unde se bifurcă în două ramurĭ: cea de la S. care merge tot către E. și se numește Culmea-Paringuluĭ și cea-l'altă, Culmea - Plătăneștilor. Aceasta din urmă, după ce merge spre N. către muntele Tărtărăul, se întoarce către E., formînd în toată lungimea sa țărmul stîng al Lotruluĭ, pe cînd Culmea-Paringuluĭ, formează țărmul drept, închizînd ast-fel între dînsele, întinsa, frumoasa și fertila vale a Lotruluĭ și a afluentuluĭ săŭ Lotrița.

Din Culmea-Paringuluĭ propriŭ zisă, se detașează maĭ multe ramurĭ, din carĭ cele coprinse în jud. Gorj, sunt cele următoare:

1. Culmea-Saduluĭ, detașată din Paring din muntele Ardic, merge până la confluența pîrîuluĭ Sadul cu Jiul în gura defileuluĭ Lainici despre Bumbești; la S. de Muntele Ardic se află dealul Prisloapele, pe care este așezat pichetul No. 10, cu același nume. Vîrfurile maĭ principale ale acesteĭ culmĭ sunt: Recea și Muncelul-Mare, ramură a munteluĭ Fîntîna-Untuluĭ; această culme, la stînga Jiuluĭ, și Culmea-Jiuluĭ propriŭ zisă, detașată din munțiĭ Vulcani, la dreapta Jiuluĭ, formează defileul Jiuluĭ, a căruĭ lungime de la frontieră la satul Bumbești-de-Jiĭ, este de 29 kil.

2. Masivul dintre Sadul și Gilortul se numește: Culmea-Moldovișuluĭ. Formează, până la confluența Gilortuluĭ cu Jiul, la cătunul numit Capul-Dealuluĭ, linia de despărțire a apelor între Sadul, Jiul și Gilortul. Are o depresiune însemnată care se pronunță de pe la căt. Colibașul și com. Scoarța, depresiune care face a se trece cu înlesnire din valea Gilortuluĭ în a Jiuluĭ; drumul de fer Filiași T.-Jiŭ își are traseul prin această depresiune, numită Defileul-Copăcioasa.

Din acest masiv pleacă alte culmĭ secundare:

a) Culmea-Jiuluĭ, cuprinsă între Sadul, Jiul și Amaradia, din pl. Novaci, pleacă din culmea Postaia, și anume din ramura numită Muncelul.

b) Culmea-Pleșuluĭ, cuprinsă între Amaradia și Blahnița, are legătură cu muntele Cerbul și Urina-Bouluĭ.

c) Culmea-Săceluluĭ desparte apele Crasneĭ de ale Ciocadieĭ și pornește din muntele Muncelul, ramură a munteluĭ numit Fîntîna-Untuluĭ.

d) Culmea Novaci desparte

apele Ciocadieĭ de ale Gilortuluĭ, porneşte din Moldoviş, avînd ca vîrf maĭ înalt muntele Cerbul, şi merge prelungindu-se prin com. Hirişeşti, formînd malul drept al Gilortuluĭ.

3. Culmea-Corneşuluĭ, în faţa munteluĭ Păpuşa, de care este legat, este masivul care formează linia despărţitoare a apelor dintre Gilort şi rîul Galbenul (Baia-de-Fier), până la confluenţa acestuia cu Gilortul, prelungindu-se prin comunele Cernadia şi Bumbeşti-Piţicul.

4. Masivul dintre Gilort şi Olteţ ia numirea de Culmea-Zănoaga. Se desparte de culmea principală la muntele Muşetoiul, din faţa de E. a Păpuşeĭ şi formează linia de separaţiune a apelor până la com. Şerbeşti, dintre Gilort şi Olteţ, iar de aci bifurcîndu-se, formează încă o vale, pe care se scurge apa rîuluĭ Amaradia, ast-fel că una din ramurĭ se găseşte de aci între Jiul şi Amaradia, prelungindu-se şi formînd ţărmul stîng al Jiuluĭ până în spre Dunăre, iar cea-l'altă se găseşte între Amaradia şi Olteţul, pĭerzîndu-se în apropiere de Balş.

Intre Olteţul şi Cerna, afluentul săŭ, maĭ este o culme ce ţine maĭ mult de jud. Vîlcea; aceasta este Culmea-Polovracilor, avînd ca piscurĭ maĭ înalte: Curşorul şi Polovraci.

Suprafaţa totală a judeţuluĭ este de 349700 hect., din carĭ pămînt arabil 120000 hect., pe care se seamănă tot felul de cereale, 189352 hect. sunt pădure, din carĭ: 26468 hect. aparţin domeniilor statuluĭ, iar restul de 162884 hect., particularilor. Restul de 40000 hect. sunt coprinse de oraş, sate, cătune; cele-l'alte de accidente de terenurĭ ca: văĭ, dealurĭ, etc.

Pădurile repartizate pe plaiurĭ şi plăşĭ: plaiul Vulcan, 32869 hect.; plaiul Novaci, 93,820 hect.; plasa Ocolul, 17885 hect.; pl. Jiul, 20083 hect.; pl. Gilortul, 18670 hect.; pl. Amaradia, 6025 hect.

Din punctul de vedere al împărţireĭ silvice, jud. este împărţit în două circumscripţiunĭ, purtînd numerile 53 şi 54; circumscripţia 53 coprinde pădurile din: Novaci, Gilortul, Amaradia şi Ocolul. Circumscripţia 54 coprinde pădurile din: Vulcanul, Ocolul şi Jiul.

Pădurile cele maĭ întinse sunt: două ale statuluĭ cu aproape 900 hect., acestea sunt: Polovraci şi Bumbeşti-de-Jiĭ din Novaci; Moşneni-Colibăşanu, tot din Novaci, cu 4500 hect.; Moşneni-Cernădieni, cu 10000 hect.; a Prinţul Manuc-Bey cu 10000 hect., tot în Novaci. Apoĭ pădurea D-neĭ Economu în devălmăşie cu locuitoriĭ pe munţiĭ Ştersura, Scărişoara, Gripcea, Muncelul, etc., în întindere de 15000 hect. din Vulcan; Dealul-Roşu şi Dumbrava din Ocolul, a D-luĭ Bibescu, în devălmăşie cu alţiĭ, de 15000 hect.; Peşteana din Jiĭ, a Bisericeĭ Creţulescu şi Cariboli, de 10000 hect.

Pădurile sınt populate cu: stejarĭ, gorunĭ, fag, gîrniţe şi pe marginea rîurilor cu plută şi sălciĭ; gorunul şi fagul sunt esenţele predominante. In jud. Gorj, ca în maĭ toate judeţele de munte se găsesc în plaiurĭ şi animale sălbatice ca: urşĭ, capre-negre, jderĭ, căprioare, şi cerbĭ foarte puţinĭ (marca jud. este un cerb).

In jud. populaţia se ocupă şi acum cu creşterea rîmătorilor, cu carĭ înainte de tariful autonom făcea comerţ mare cu Transilvania.

Plaiurile ne daŭ ţuĭcă şi lemne maĭ cu seamă şi aŭ numeroase şi foarte populate turme de oĭ.

Regiunea dealurilor este mănoasă în tot felul de cereale, şi maĭ cu seamă în punctele unde se uneşte cu regiunea şesurilor.

Judeţul n'are altă industrie de cît cea domestică; se fabrică: tăbăcăriĭ, cojocăriĭ, ţesăturĭ în lînurĭ şi în pînză, pive pentru abale, joagăre pentru cherestea, etc.

Ca centre de desfacere maĭ importante prin schimburile ce se fac între dînsele sunt:

a) Tîrgul-Jiuluĭ, capitala jud., în care, deosebit de tîrgul săptămânal, se face 2 bîlciurĭ pe an: la Inălţarea şi la Vinerea-Mare.

b) Petreşti-de-Sus (Cărbuneşti), cu tîrgul săptămînal şi 2 bîlciurĭ la Mucenicĭ şi la Sfînta Maria-Mică.

c) Bumbeşti-Piţicul, din plaiul Novaci, cu tîrg săptămînal Duminica şi o dată pe an, la 24 Februarie, cînd e bîlciŭ mare de vite.

d) Brădiceni, cu tîrg în fiecare Duminică, pe timpul ĭerneĭ, şi la Sf. Maria-Mică, cînd se desface maĭ cu seamă vase şi care de transport.

Căĭ de comunicaţie sunt:

a) Calea ferată Filiaşi-T.-Jiul, cu staţiunĭ intermediare: Gilortul, Bibeşti, Bărceşti, Cărbuneşti-şi Copăcioasa. Această cale ferată plecînd din artera principală Vîrciorova-Bucureşti, de la Filiaşi, trece apa Gilortuluĭ lîngă staţia Gilortul apucă apoĭ pe Valea acestuĭ rîŭ, pe care o urmează până la Bărbăteşti, de unde trece iar apa Gilortuluĭ, urmînd malul stîng până la Petreşti-d.-s. (Cărbuneşti), unde traversează din noŭ Gilortul şi Blahniţa, intrînd în valea Jiuluĭ prin defileul de la Copăcioasa. Această arteră deserveşte direct următoarele com. pe lîngă care

trece, și anume: Șipotul, Turburea, Aninoasa, Bicești, Andreești, Săulești, Mosculești, Rogojina, Petrești-d.-j., Vierșani, Jupânești, Bărbătești, Pîrîul-Boia, Cărbunești, Pojogeni, Scoarța, Copăcioasa, Budeni și Petrești-de-Ocol.

b) Șoseaua națională Filiași-Pietroșani, ce trece prin acest județ și care vine de la Ținţăreni din Dolj, pe valea Jiuluĭ, trecînd prin com.: Brănești, Birbeni, Broșteni, Ceplea, Izvoarele, Gîrbova, Sărdăneșí, Plopșorul, Olari, Peșteana-d.-s., Bălteni, Vlăduleni, Ciurul, Moi, Rovinari, Poiana, Drăguțești, Iași, Romănești, T.-Jiul, Sisești, Vădeni, Curtișoara-d.-j., Bumbești-de-Jiĭ, defileul Lainici, la frontieră.

c) Șosele județene în Gorj sunt treĭ:

1. Șoseaua județeană T. Jiul-Ciuperceni, spre Vîlcea.

Această șosea pleacă din T.-Jiul și trece prin: Dragoeni, Scoarța, Coliba și Bengești-de-Mijloc și Bengești-de-Sus, pe lîngă Petrești, prin Cîrligei, Pițicul, Lupești, pe lîngă Poenari prin Ciuperceni și ese din județ maĭ sus de Milostea din Vîlcea.

2. Șoseaua județeană T.-Jiul-Spahi, spre Dolj.

Această șosea este aceeașĭ până la Scoarța ca și cea descrisă maĭ sus la No. 1; de la Scoarța însă apucă spre S., pe Valea-Gilortuluĭ și trece prin Pojogeni, Petrești-d.-s., Rogojeni, Boia, Secul, Bărbătești, Petrești-d.-j., Duțești, Pucari, Turburea-d.-j., Șipotul și Spahi, de unde intră în Dolj.

3. Șoseaua județeană T.-Jiul-Ciuperceni, spre Mehedinți.

Această șosea pleacă din T.-Jiul și trece prin Voinicești-Bîlești, Copăceni, Buduhala, Șomănești, Calinic, Ciuperceni și de aci intră în jud. Mehedinți.

d) Șosele vecinale în Gorj sunt un-spre-zece.

1. Acea care pleacă din pl. Novaci-Amaradia și trece prin: Petrești-d.-j., Cărbunești, de unde puțin maĭ jos intră în pl. Gilortul și trece prin Licurici, Negreni, Hurezani-d.-s., Pegeni, Columbeni și Căpreni-d.-s., de unde intră în Dolj.

2. Șoseaua ce pleacă din pl. Gilortul și trece prin Hurezani-d.-s., Vladimirul, Andreești, unde tae Gilortul și merge de dă în șoseaua județeană T.-Jiul-Șipotul-Dolj.

3. De la Ohaba, plasa Amaradia-Novaci, trecînd prin Glodeni, Băznegi, Bălănești, Pistești-din-Vale și Viezur, iar de aci în șoseaua județeană T.-Jiul-Ciuperceni-Vîlcea.

4. Din pl. Gilortul, de la Urdăreni-d.-s., trecînd prin Busuioci, Colțești, Tăndălești, Logrești-Birnici, Logrești-Moșneni, Pojarul-d.-s., Poiana, Negoești, Călugăreasca, Albeni, Cojani, Ștefănești, Colțești, și Petrești-d.-s. La Logrești-Moșneni această șosea ese din pl. Gilortul și intră în plasa Amaradia-Novaci. De la Albeni se desparte o ramură și merge de dă în șoseaua județeană Tîrgul-Jiul-Ciuperceni-Vîlcea. O altă ramură pleacă de la Negoești, trece prin Prigoria și se termină la Zorlești.

5. Din pl. Amaradia-Novaci, din Novaci, trecînd prin Hirișești-Huluba, Ciocădia, de unde merge și dă în șoseaua județeană T.-Jiul-Ciuperceni-Vîlcea.

6. Din plasa Ocolul-Vulcan, detașîndu-se din șoseaua județeană T.-Jiul-Ciuperceni-Mehedinți, la Șomănești, și trecînd prin Bălăcești, de unde puțin maĭ spre S. intră în plasa Jiul, trece prin Roșia, Birnici, Zătreni, Fărcășești, Valea-cu-apă, Peșteana-d.-j., Urdari-d.-s., Urdari, Urdari-de-Jos, Stejarul, Strîmba, Gîrbovul, Murgești, Turceni-d.-s. și Turceni-d.-j., Baniul, Ulmeni, Ionești și Gura-Șușița, de unde intră în Dolj. Această șosea de la Roșia și până la Ionești, urmează partea dreaptă a Văeĭ-Jiuluĭ. Din această șosea, la com. Gîrbovul, se desparte o ramură și merge la com. Borăscul.

7. Din pl. Amaradia-Novaci, din com. Bumbești-de-Jiĭ, trecînd prin: Bîrlești, Tetila, Gruiul, Mușetești, Drăgoești, Crasna, Cărpinișul, Aninișul, Hirișești, Novaci, Cernădia, Baia-de-Fer, și Polovraci, de unde intră în Vîlcea.

8. Pleacă din com. Crasna, pl. Amaradia-Novaci și trece prin Surpați, Magherești-din-Deal și Săcel și dă în șoseaua județeană T.-Jiul-Ciuperceni-Vîlcea.

9. Din comuna Slobozia-Mare, plasa Ocolul și trece prin Ursățeĭ, Runcul, Balta, Peștișeani, Tismana, Pocruia, Izvarna și Costeni, de unde intră în Mehedinți.

10. Din comuna Peștișeani, pl. Ocolul-Vulcan, pleacă o șosea vecinală și trece prin Brădiceni, de unde merge și dă în șoseaua județeană T.-Jiul-Ciuperceni-Mehedinți, puțin maĭ spre N.-E. de com. Șomănești.

11. Din com. Peșteana, pl. Jiul trecînd prin Rășina, Ţicleni, Tunși, de unde intră în pl. Gilortul, mergînd la Petrești-d.-s. prin Rogojeni.

e) Șosele comunale în jud. Gorj sunt 22.

Județul Gorj până la 1883 se împărțea în 4 plășĭ și 2 plaiurĭ și anume: plaiurile Novaci și Vulcanul și plășile Ocolul, Jiul, Amaradia și Gilortul. De

atuncĭ pl. Amaradia s'a alipit pe lîngă plaiul Novaci, avînd reședința sub-prefectureĭ la Novaci, iar pl. Ocolul s'a alipit pe lîngă plaiul Vulcan, cu reședința subprefectureĭ la Brădiceni; cele-l'alte plășĭ aŭ rămas tot ca maĭ înainte și adecă: pl. Jiuluĭ cu reședința în Urdari-d.-j. și plasa Gilortul cu reședința în Vladimir.

In întregul județ sunt 162 comune, din carĭ 1 urbană, iar cele-l'alte rurale și anume:

In plaiul Vulcanul și plasa Ocolul, 50; pl. Jiul, 32; pl. Novaci și pl. Amaradia, 46; pl. Gilortul, 34.

Populația întreguluĭ jud. este de 39451 familiĭ, saŭ 166181 suflete, din carĭ 34471 contribuabilĭ. Pe plășĭ și plaiurĭ populația e ast-fel împărțită:

1. In plaiul Vulcan, 6706 familiĭ; 32700 suflete; 5669 contribuabilĭ.

2. In plasa Ocolul, 7411 familiĭ; 32828 suflete; 7014 contribuabilĭ.

3. In plasa Jiul, 7154 familiĭ; 29031 suflete; 6536 contribuabilĭ.

4. In plaiul Novaci, 4872 familiĭ; 17529 suflete; 4273 contribuabilĭ.

5. In plasa Amaradia, 6158 familiĭ; 25134 suflete; 4774 contribuabilĭ.

6. In plasa Gilortul, 7115 familiĭ; 30959 sufl.; 6205 contrib.

In Tîrgul-Jiuluĭ, este reședința brigadeĭ II de Infanterie, compusă din regimentul de Gorj, care este al 18-lea și din regimentul 26 de dorobanțĭ de la Filiași. Brigada face parte din divizia 1. Reședința regimentuluĭ al 18-lea este chiar în Tîrgul-Jiuluĭ, iar ale celor 8 companiĭ sunt în următoarele localitățĭ: I-a la Brădiceni; a II-a la T.-Jiul; a III-a la Broșteni; a IV-a la Peșteana; a V-a la Drăgoești; a VI-a la Novaci; a VII-a la Petrești-d.-s.; (Cărbunești) și a VIII-a la Negreni.

Județul are un Tribunal cu reședința în Tîrgul-Jiuluĭ, și 4 judecătoriĭ la: Tîrgul-Jiul, la Peșteana, la Cărbunești și la Săulești.

In tot județul sunt: 406 bisericĭ, din care: 5 în Tîrgul-Jiul; aceste bisericĭ sunt deservite de 246 preoțĭ și 350 cîntărețĭ.

Sunt 2 mănăstirĭ: Tismana și Polovraciĭ și 5 schiturĭ: Cioclovina, Lainici, Locurile-Rele, Crasna și Strîmba. Peste toate aceste bisericĭ și mănăstirĭ, este 1 protopop cu reședința în Tîrgul-Jiuluĭ, și un proestos.

Județul are următoarele școlĭ: 1 gimnaziŭ real și 2 școlĭ urbane, 1 școală de fete și 1 de băețĭ cu reședința în T.-Jiul, 122 școlĭ rurale.

Numărul elevilor la cele urbane: 76 elevĭ la Gimnaziul real, 300 elevĭ și 112 eleve la școalele urbane. La cele rurale numărul elevilor este de 4497 băețĭ și 170 fete.

Pămîntul Gorjuluĭ, în ce privește producțiunea, diferă după regiunĭ; așa, la munte, unde piatra predomină, porumbul și grîul lipsesc cu totul, în schimb se cultivă pomĭ roditorĭ ca: merĭ perĭ, prunĭ, din care se fabrică țuică, nucĭ din care se estrage untul de nucă; sunt lemne multe; frumoase pășunĭ pentru vite.

In regiunea dealurilor pămîntul fiind argilo-nisipos, se cultivă viea, pomiĭ roditorĭ, precum și porumbul și grîul de primăvară.

In regiunea șesurilor și albiilor Jiuluĭ, Gilortuluĭ, Amaradieĭ, etc., pămîntul este foarte productiv și propriŭ tuturor cerealelor, ca: porumbul, orzul, ovăzul, grîul de toamnă, secara, cînepa, etc.

Județul are 17 pichete pentru paza frontiereĭ.

Este un spital cu 40 paturĭ, instalat în orașul T.-Jiul, un spital rural la Petrești-d.-s.

Ape minerale în acest județ sunt numaĭ apele de la Săcele, comună în plasa Amaradia.

Trecătorile acestuĭ județ spre Transilvania sunt: Vulcanul și Lainici.

Budgetul județuluĭ pe 1898—99 a fost: fondul zecimilor: 240107 leĭ, 67 banĭ; fondul drumurilor, 132621 leĭ, 25 banĭ; fondul spitaluluĭ rural Petrești-d.-s., 32733 leĭ, 24 banĭ.

Gorneasca, *pîrîŭ*, în jud. Buzăŭ, com. Mărunțișul; ese din muntele Vătala și se scurge în rîul Buzăul.

Gorneiul, *sat*, în jud. Tutova, pl. Simila, com. Ibănești, spre S.-E. de satul Ibănești. Are 131 locuitorĭ, din carĭ 15 știŭ carte; sunt 32 case.

Gorneni saŭ **Curueni-de-Jos**, *cătun*, pendinte de com. Bălăriĭ, pl. Călniștеĭ, jud. Vlașca, situat la 5 kil. de Bălăriĭ, la 50 kil. de Giurgiŭ, și la 32 kil. de București, străbătut de o șosea ce duce de la București la Alexandria.

In acest căt. s'a împroprietărit în 1864, 102 locuitorĭ, dîndu-li-se 306 hect. Are o biserică, deservită de un preot și 2 dascălĭ.

Gornenți, *com. rur.*, și *sat*, în jud. Mehedinți, situată la 40 kil. de orașul Turnul-Severin, și la 32 kil. de Baia-de-Aramă, pe poalele munteluĭ Ciolanul. Satul formează com. cu satul Mălărișca, avînd 910 locuitorĭ, din carĭ 170 contribuabilĭ; locuesc în 203 case.

Locuitorii posedă: 6 plugurĭ, 2 care cu boĭ, 2 căruţe cu caĭ; 150 stupĭ.

Are 2 bisericĭ, deservite de 1 preot şi 3 cîntăreţĭ.

Budgetul com. este la veniturĭ de 659 leĭ; iar la cheltuelĭ, de 605 leĭ.

Vite sunt: 600 vite marĭ cornute, 140 boĭ, 20 caĭ, 300 oĭ, 450 capre şi 359 rîmătorĭ.

Prin com. trece o şosea, care o leagă cu comunele Cireşul şi Costeşti.

Gorneşti, *sătişor,* în jud. Covurluiŭ, pl. Zimbrul, com. Smulţi, la 3 kil., spre V. de reşedinţa comunală, avînd numaĭ 9 case, locuite de foştĭ clăcaşĭ împroprietărițĭ, şi o biserică.

Gorneşti, *moşie* particulară, de 715 hect., în jud. Covurluiŭ, pl. Zimbrul, com. Smulţi.

Gornetul, *cătun,* în jud. Buzăŭ, com. Boziorul, cu 90 locuitorĭ şi 22 case, alipit de căt. Scăeni.

Gornetul, *cătun,* în jud. Buzăŭ, com. Sibiciul-d.-j., cu 260 locuitorĭ şi 69 case.

Gornetul, *sat,* face parte din com. rur. Gornetul-Cuib, pl. Podgoria, jud. Prahova. Este situat pe culmea dealuluĭ Gornetul. Are o populaţiune de 1185 locuitorĭ (575 bărbaţĭ şi 610 femeĭ).

Este aci o biserică reconstruită la 1870, în locul alteia vechĭ.

In partea de N.-V. a acestuĭ căt., pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Sărăţelul, se află mine de sare.

Satul Gornetul se crede a se fi înfiinţat pe la anul 1587, cînd printre pădurile seculare, ce formaŭ pustiul codruluĭ în această localitate, s'aŭ stabilit primiĭ 4 fondatorĭ, fugițĭ de frica Turcilor, după cum ne spune tradiţia. Se crede că şĭ-ar fi luat numele de la un gorun (stejar bătrîn), sub care cel-d'întîiŭ fondator, venit aci, îşĭ făcuse bordeiul, locul purtînd maĭ mult timp numele de La-Bordeiul-sub-Gorun. Maĭ tîrziŭ, populîndu-se, i s'a dat numele de Gornetul.

Acest căt. ocupă partea de S. a com. Este înconjurat la N. şi S. de livezĭ cu prunĭ; la E., de pădurĭ şi la V., de viĭ.

Are o şcoală înfiinţată pe la 1857; carte a început să se înveţe în sat pe la 1834, sub conducerea preoţilor, dascălilor bisericeĭ şi logofeţilor satuluĭ, fiind plătițĭ de locuitorĭ.

In vechime acest sat se numia Slemnea-Tufele.

Gornetul, *sat,* face parte din com. rur. Gornetul-Cricov, pl. Cricovul, jud. Prahova. Are o populaţie de 567 locuitorĭ: 290 bărbaţĭ şi 277 femeĭ. Aci e o biserică, fondată la anul 1837, cu hramul Cuvioasa Paraschiva. Ruinîndu-se, în anul 1883 locuitoriĭ aŭ făcut alta, alăturĭ cu cea d'intîiŭ, biserică care aŭ terminat-o în 1892, cînd aŭ şi tîrnosit-o.

Gornetul, *cătun,* în jud. Putna, com. Valea-Săreĭ, din pl. Vrancea. Este aşezat pe rîul Putna, la un kil. depărtare de satul Colacul.

Are o populaţiune de 40 suflete, carĭ locuesc în 17 case.

Gornetul, *pădure,* în întindere de 50 hect. proprietatea moşnenilor din Gornetul-Cricov, pl. Cricovul, jud. Prahova; supusă regimuluĭ silvic.

Gornetul-Cricov, *com. rur.,* pl. Cricovul., jud. Prahova. Este situată pe malul stîng al rîuluĭ Cricovul-Sărat, la 30 kil. de capitala judeţuluĭ şi la 8 kil. de reşedinţa plăşeĭ.

Se compune din 4 cătune: Ţărculeşti, Gornetul, Coşărele şi Valea-Bouluĭ, avînd o populaţiune de 1943 locuitorĭ, 966 bărbaţĭ, 977 femeĭ, în care intră şi 4 familiĭ de Ţiganĭ, carĭ se ocupă cu fierăria.

Capĭ de familie sunt 461; contribuabilĭ, 447.

In com. sunt 4 bisericĭ (în fie-care cătun cîte una), deservite de 4 preoţĭ.

Locuitoriĭ în mare maioritate sunt moşnenĭ; 69 s'aŭ împroprietărit la 1864, pe moşiile moşnenilor: Valea-Bouluĭ, proprietate a decedatuluĭ V. Paapa, Priseaca, proprietate a şcoaleĭ Ion Crăciunescu, şi Coşărelele, proprietate a d-luĭ Emanoil Lahovari, din carĭ li s'aŭ dat 199 hect.

Vite sunt: 36 caĭ şi ĭepe, 153 vacĭ, 52 capre, 1766 oĭ şi 922 porcĭ.

In raionul com., în dreptul căt. Coşărele, pe rîul Cricovul-Sărat, este o moară de măcinat.

Scoala există în com. de 25 anĭ. Actualul local s'a construit din fondurile donate de decedatul Vasile Paapa, mare proprietar. E frecuentată de 120 copiĭ: 116 băeţĭ, 4 fete, din numărul de 242 copiĭ, 174 băeţĭ, 68 fete, cu vîrsta de şcoală. Cu întreţinerea personaluluĭ se cheltueşte anual 2484 leĭ. Ştiŭ carte 523 bărbaţĭ şi 25 femeĭ.

Toată com. are o suprafaţă de 5000 hect.

Comerciul se exercită în com. de 5 cîrciumarĭ.

Bugetul com. are la veniturĭ leĭ 3700 şi la cheltuelĭ, 3500 leĭ.

O şosea îĭ înlesneşte comunicaţia cu com. urb. Urlaţi, spre S. şi cu com. rur. Apostolache, spre N.

Piscul cel maĭ însemnat din com. e Drăgaica.

E udată de gîrla Cricovul-Sărat și de pîraele: Valea-Mocanuluĭ, Valea-Lidiĭ și Valea-Bouluĭ, carĭ toate se varsă în Cricov, tot în raionul com. Gornetul-Cricov.

Se mărginește cu comunele: Tătarul, Iordăcheanul, Apostolache și Udrești.

Gornetul-Cuib, *com. rur.*, jud. Prahova, pl. Podgoria, situată pe culmea dealuluĭ Gornetul, sub poalele dealurilor Mîrzea, Nastăsoaia și Nucetul, și pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Sărățelul, la 26 kil. de capitala județuluĭ și la 5 kil. de a plășeĭ.

Se compune din 4 cătune: Gornetul, Cuibul, Nucetul și Bogdănești și are o populațiune de 2350 locuitorĭ: 1147 bărbațĭ și 1203 femeĭ, în care intră și 4 familiĭ de Țiganĭ. Sunt 562 capĭ de familiĭ, din carĭ 432 contribuabilĭ. Locuesc în 552 case.

In com. sunt 3 bisericĭ: una în Gornetul, reconstruită în anul 1876—77; a doua în Cuibul, reconstruită la 1853—54 și a treia în Nucetul, construcție de lemn, fondată la anul 1814; toate clădite de enoriașĭ. Aceste bisericĭ sunt deservite de 4 preoțĭ.

Meseriașĭ sunt: 13 dulgherĭ, 14 dogarĭ, 2 rotarĭ, 2 tîmplarĭ, 4 fierarĭ și 4 șindrilarĭ.

Maĭ toțĭ locuitoriĭ sunt moșnenĭ. La 1864 s'aŭ împroprietărit 52 locuitorĭ dîndu-se la fiecare cîte 7 prăjinĭ pe proprietatea moșnenilor.

Vite sunt: 19 caĭ și iepe, 308 vacĭ, 34 capre, 553 oĭ și 552 porcĭ.

In comună sunt 2 școlĭ: una în Gornet și a doua în Cuib. Cea din Gornet s'a înființat în anul 1857, iar cea din Cuib la 1859. Știŭ carte 723 bărbațĭ și 85 femeĭ. Cu întreținerea școaleĭ, statul cheltuește anual 2970 leĭ.

Comuna se întinde pe o suprafață de 1200 hect.

Comerciul în Gornetul-Cuib se exercită de 4 cîrciumarĭ-hangiĭ.

Budgetul comuneĭ prezintă la veniturĭ suma de leĭ 3573 și la cheltuelĭ, leĭ 3452.

In comună e numaĭ o singură șosea ce înlesnește comunicația între comuna Măgurele, spre capitala județuluĭ; cele-l-alte sunt drumurĭ naturale, înlesnind comunicația la E., cu comunele Păcurești și Podeni-Noĭ; la S.-E. cu căt. Băltești, unde este reședința plășeĭ; la S., cu com. Podeni-Vechĭ; la V., cu com. Scăioși și Gura-Vitioareĭ și la N., cu comuna Opăriți, șosea care trece la com. urbană Văleni-de-Munte.

Comuna, în partea de N.-V. și N.-E., este brăzdată de o culme de dealurĭ, acoperite în cea maĭ mare parte cu viĭ, iar pe poale cu livezĭ de prunĭ și numaĭ în partea de N., pe vîrful lor, aŭ pădure. Vîrfurile se numesc: Vîrful-Beciuluĭ, Vîrful-luĭ-Șerb, Comorile, Vîrful-Doruluĭ, Crucea, Vîrful-Fîșiilor, Năstăsoaia, Poiana-Vulpeĭ, Mînzea, Piatra, Nucetul, Vîrful-Episcopieĭ, Gorganul, Gornetul, Dosul, Perivoia, Baba-Sanda, Baba-Ana, Dealul-Scorțenilor, etc.

Este străbătută prin centru, dela N.-V. către S.-E., de pîrîul Sărățelul, în care se varsă văile: Bogdăneștilor, Dosuluĭ, Baba-Sanda, Häulești, Petricănești, Gornetul, Viilor și Valea-Beniĭ, unită cu Nuceteanca și Turburea.

In comună e un izvor bogat de apă ce conține fier și pucioasă, care se întrebuințează de locuitorĭ pentru băut și băĭ. In partea de E. a căt. Bogdănești se presupune a fi plumb și pucioasă. Pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Sărățelul sunt abondente izvoare sărate.

In partea de N.-E. a cătunuluĭ Bogdănești maĭ este o culme de piatră numită Caranaua-de-Piatră ce se întinde până în culmea dealuluĭ Năstăsoaia, în care se află prea bună piatră de construcție.

Sarea abundă pe tot teritoriul comuneĭ. In timpurĭ ploioase, fugind pămîntul, sarea se desvelește.

Comuna Gornetul-Cuib, până la anul 1864, era împărțită în treĭ sate. După tradiție această comuna s'ar fi înființat la 1687.

Se mărginește la N. cu com. Opăriți; la S., cu com. Măgurelele și Podeni-Vechĭ; la E., cu com. Podeni-Noĭ și Păcureți și la V., cu com. Scăioși și Gura-Vitioareĭ.

Gornetul-Cuib, *deal*, în jud. Prahova, com. cu același nume, pl. Podgoria, pe care se cultivă 134 hect. vie.

Gornetuluĭ (Valea-), *pîrîŭ*, în jud. Buzăŭ, com. Boziorul, căt. Gornetul; iese din muntele Gornetul și dă în Sărățelul-Bălăneștilor; în albia sa se găsește chihlibar.

Gornetuluĭ (Valea-), *pîrîŭ*, în jud. Buzăŭ, com. Mărunțișul; iese din Țigănia și se scurge în rîul Buzăul, maĭ jos de Benga.

Gornetuluĭ (Vîrful-), *munte*, în jud. Buzăŭ, com. Sibiciul-d.-s., pe malul stîng al văeĭ Sibiciuluĭ, din care se întinde lunga catenă Preseasca. E format numaĭ din stîncĭ și e foarte important pentru studiĭ geologice.

Gornetuluĭ (Vîrful-), *munte,* în jud. Buzăŭ, com. Boziorul, căt. Gornetul.

Gornia, *cătun* (tîrlă), în jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta, pendinte de Țîndăreĭ.

Gornitul, *deal,* în partea de V. a com. Dracșani, jud. Botoșani, pl. Coșula; se întinde și în com. Urziceni, în direcțiune de la N.-V. spre S.-E.

Gornitul, *pădure,* pe dealul Gornitul; se întinde pe teritoriul com. Dracșani, pl. Miletinul, jud. Botoșani, și parte în com. Urziceni.

Gornitul, *pîrîŭ* și *vale,* izvorește din pădurea Gornitul, com. Dracșani; curge prin satul Stroești, com. Zlătunoaia și se varsă în pîrîul Sicna.

Gornița, *deal,* al com. Cartiul, situat spre N. de această com.; pe acest deal sunt încă urmele uneĭ șosele făcută de Austriacĭ pe cînd posedaŭ Banatul-Olteniei.

Gornovița, *com. rur.,* jud. Mehedinți, plaiul Cloșani, la 48 kil. de orașul Turnul-Severin, și la 24 kil. de Baia-de-Aramă, reședința plășeĭ, situată pe fața Dealuluĭ-Babelor. Are 100 contribuabilĭ; 600 locuitorĭ; 145 case.

Locuitoriĭ posedă: 10 plugurĭ, 15 care cu boĭ, 2 căruțe cu caĭ; 116 stupĭ.

Are o biserică, cu 1 preot și 2 cîntărețĭ.

Budgetul comuneĭ are la veniturĭ 782 leĭ; iar la cheltuelĭ, 780 leĭ.

Vite sunt: 360 vite marĭ cornute, 23 caĭ, 400 oĭ, 641 capre și 200 rîmătorĭ.

E străbătută de o șosea comunală care o leagă cu șoseaua Balta-Baia-de-Aramă.

Gornovița, *cătun,* alipit comuneĭ Topești, din plaiul Vulcan, jud. Gorj, situat în partea de S.-V. a comuneĭ.

Are o întindere de 310 hect. din care 120 hect. arabile, 115 hect. fînețe, 16 hect. izlaz, 19 hect. vie și 7 hect. livezĭ de prunĭ.

Locuitoriĭ sunt foștĭ clăcașĭ, numărînd 118 familiĭ, saŭ 468 suflete, din care 96 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 10 plugurĭ, 15 care cu boĭ, 3 cărușe cu caĭ; 25 stupĭ; 236 vite marĭ cornute, 12 caĭ, 600 oĭ, 100 capre și 103 rîmătorĭ.

Comunicația în acest cătun se face prin șoseaua comunală care îl leagă, spre N.-E., de cătunul Topești, iar spre S.-V., de Tismana.

In cătun sunt: 3 puțurĭ; 2 fîntînĭ.

Are o biserică de lemn, fondată la 1828, cu 1 cîntăreț și slujită de preotul comuneĭ Topești.

Goroghia, *deal,* în jud. Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-j., de pe teritoriul com. Valea-Mare.

Goroni, *sat,* jud. Iași, com. Tomești, plasa Codrul, așezat în fundătura formată de dealurile: Păunul, Opinca, Murgul și Isac; cu o populație de 149 familiĭ, saŭ 707 suflete.

Satul acesta este o podgorie întinsă, care produce vinurĭ și fructe multe. Are o biserică, făcută la 1815 de locuitorĭ, cu 1 preot și 1 cîntăreț.

Numărul vitelor e de 677: 428 vite marĭ cornute, 86 caĭ și 153 rîmătorĭ.

Goronul, *deal,* în jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, de pe teritoriul com. Căiuțul.

Goronul, *deal,* în jud. Roman, pl. Fundul, com. Giurgeni, spre S. de satul Giurgeni. Are carierĭ de piatră.

Goronul, *pîrîŭ,* ce curge prin jud. Roman, pl. Fundul, com. Giurgeni. Izvorește de lîngă satul Golani (com. Giurgeni); curge de la S. spre N. și se varsă în rîul Bîrlad de-a dreapta, după ce s'a încărcat pe stînga cu pîrîul Muncelul. Valea acestuĭ pîrîŭ este separată de valea pîrîuluĭ Șipotuluĭ prin o culme de dealurĭ înaltă. Albia sa este înclinată.

Goroveiul, altă *numire* a *satuluĭ* Iucșești-d.-s. jud. Roman.

Goroveiul, *sat,* pe moșia cu același nume, com. Văculești, pl. Coșula, jud. Dorohoiŭ, cu 30 familiĭ, saŭ 101 suflete.

Proprietatea moșieĭ este acum a Statuluĭ; maĭ înainte de secularizare a fost a M-reĭ Goroveiul.

Săteniĭ împroprietărițĭ aŭ 7 1/2 hect. pămînt, iar Statul: 24 hect. 35 ariĭ cîmp și 229 hect., 3 ariĭ, pădure cu multe esențe de arborĭ, dominînd: fagul, carpenul și stejarul.

Drum principal este calea județeană Saucenița-Vîrful-Cîmpuluĭ, ce leagă calea județeană Dorohoiŭ-Leorda cu calea națională Mihăileni-Botoșani.

Hotarele moșieĭ sunt cu: Văculești, Vîrful-Cîmpuluĭ, Prelipca și Saucenița.

Insemnată aci este Mănăstirea Goroveiul.

Goroveiul, *mănăstire,* jud. Dorohoiŭ, la 1 1/2 oră în direcția S.-

E. de tîrgul Dorohoiŭ, pe şoseaua ce merge la Leorda, şi apoĭ pe acea care trece prin Saucenița la Vîrful-Cîmpuluĭ, în pl. Coşula. In mijlocul pădurilor ce odinioară, eraŭ codri seculari, în mijlocul uneĭ poenĭ destul de plăcute, ca de 43 hect. întindere, se află situată mănăstirea pe propria sa moşie, care e limitrofă cu Văculeşti, Vîrful-Cîmpuluĭ, Prelipca şi Saucenița.

Ajuns acolo pe drumul cam accidentat, parte şoseluit, parte natural şi umbrit de arborĭ, vezĭ două bisericĭ, una mare şi una mică, de forme regulate dacă nu artistice; casele egumeneştĭ; cîte-va încăperĭ pentru vizitatorĭ şi altele pentru suferinziĭ ce caută aci vindecare; cîteva chiliĭ pentru monahĭ; încăperile slujbaşilor mănăstireĭ; grădină de legume şi livadă de fructierĭ; iar în jurul acestora, se întinde pădurea mănăstireĭ de 229 hectare, cu bune speciĭ de arborĭ, între carĭ domină: carpenul, fagul şi stejarul. Această pădure e înconjurată de codriĭ moşiilor limitrofe.

Legenda zice că doĭ călugărĭ Claudie şi Isidor, petrecînd pusnicĭ, în codri acestor localitățĭ, cînd aŭ intrat odată în o peşteră spre a se adăposti de vijelià, găsiră acolo icoana S-tuluĭ Ioan Botezătorul. Privind aceasta ca o arătare a vroințeĭ luĭ D-zeŭ, de a fi acolo o biserică, s'aŭ decis a se sîrgui spre deplinirea sacreĭ destinațiunĭ. Cu baniĭ adunațĭ de la creştinĭ, pe locul hărăzit de Ioan Goroveiŭ, se făcu biserica din lemn, cu patronul Sf. Niculae, pe care a restaurat-o dupre cum se vede azĭ Arhimandritul Vitali Lemne la 1857. Se aşeză într'însa S-ta Icoană care se respectă ca făcătoare de minunĭ. Pe la 1742, biserica s'a tîrnosit.

Adunîndu-se pe încetul un sobor de călugărĭ, mănăstirea merse prosperînd.

Pe la 1828, egumenul Macarie Jora, începu zidirea bisericeĭ marĭ, dar trecîndu-se din viață în 1831, s'a isprăvit de egumenul Erofteĭ Lemne care a pus-o sub patronul Naştereĭ S-tuluĭ Ioan Botezătorul, ce se serbează la 24 Iunie. In această biserică apoĭ strămută S-ta Icoană.

Multe silințe şi ostenele spre binele şi prosperarea mănăstireĭ, punea egumenul Erofteĭ, care muri la 1848.

Vestea răspîndită despre minunele S-teĭ Icoane, atrăgea multă lume spre închinare; iar izbăvirea multora din suferinzĭ, provocară felurite hărăzirĭ şi sporirea soboruluĭ. In aşa mod prin dăruirĭ, căpătînd diferite părțĭ de pămînt, proprietatea mănăstireĭ deveni întinsă, maĭ cu seamă după ce dobîndi încă alte părțĭ de moşiĭ, dughene case şi viĭ în deosebite locurĭ.

Arhimandritul Vitali Lemne, devenind egumen mănăstireĭ pe la 1852, ca urmaş şi nepot al neuitatuluĭ Erofteĭ, cu aceeaşĭ sîrguință şi devotament se îngriji de mănăstire, şi de avutul eĭ. Prin darurile adunate de pe la creştinĭ, făcu multe şi însemnate îmbunătățirĭ la edificiile mănăstireĭ; îmbrăcă Sf. Icoană făcătoarea de minunĭ, cu argint aurit, împodobit cu pietre scumpe; menținu cu rigoare stavilirea răşluirilor; dobîndi nouă dănuirĭ de proprietățĭ. Prin a sa bună conducere, amelioră starea mănăstireĭ cu afacerile eĭ, carĭ se urcaŭ la 1500 galbenĭ (18,000 leĭ) anual, la care adăugîndu-se hărăzirile pioşilor vizitatorĭ, demnul egumen putea întreține în toată bună regulă: edificiile mănăstireĭ, serviciile religioase şi soborul monahal; îngrijirea suferinzilor săracĭ, venițĭ la sacrul ajutor; ospitalitatea vizitatorilor şi facerea hramuluĭ la 24 Iunie, în asistența a multă lume adunată din toate clasele şi condițiile.

De la secularizarea mănăstirilor, conform legeĭ din 17 Decembrie 1863, i s'a luat din dispoziția egumenuluĭ: toate vitele de serviciŭ, moşia din prejurul mănăstiriĭ, parte din moşia Ionăşeni, şi parte din Domoşeni, aflate în acest județ; parte din moşia Ipoteşti şi viile de la podgoria Cotnari din jud. Iaşi; casele şi dughenele din oraşele Botoşani şi Dorohoiŭ.

Pentru întreținerea mănăstireĭ, statul dă 3000 leĭ anual şi 10 stînjenĭ cubicĭ de lemne de foc.

Gortea, *pîrîŭ,* în jud. Buzăŭ, com. Odăile; începe din Valea-Uşeĭ şi dă în Murătoarea-Posobească.

Gorul, *munte,* jud. Putna, în catena proprie a munților Vranceĭ. Vezĭ Năruja.

Goruna, *sat,* face parte din com. rur. Cocoreşti-Misliĭ, pl. Vărbilăul, jud. Prahova. Are o populațiune de 573 loc.: 293 bărbațĭ şi 280 femeĭ. Aci e o biserică, cu următoarea inscripțiune:

Această biserică începe a se zidi la 4 Maiŭ, anul 1851, sub Domnul Barbu Ştirbeĭ şi Mitropolitul Nifon, cu cheltuiala luĭ Nicolae Ţițeiŭ şi preotul Gheorghe şi a tutulor locuitorilor şi se zugrăvi de Pîrvu şi Nicolae din oraşul Tîrgoviştea şi se termină în Iulie 6, anul 1852.

Goruna şi **Cocoreşti,** *moşiĭ,* ale Statuluĭ, pendinte de mănăstirea Mislea, jud. Prahova.

Goruneşti, *com. rur.,* jud. Vîl-

cea, pl. Olteţul-d.-j., compusă din 4 căt.: Bărcăneşti, Goruneşti, Oculeşti şi Popeşti. Intre com. Goruneşti şi Bălceşti s'aŭ găsit oase petrificate de mastodonţĭ, amfibiĭ şi animale antideluviane.

Este situată pe malul drept al rîuluĭ Olteţul, la 80 kil. de capitala judeţuluĭ şi la 40 kil. de a plăşeĭ.

Are o populaţie de 307 familiĭ, saŭ 1121 suflete: 582 bărbaţĭ şi 539 femeĭ; 279 contribuabilĭ; 309 case.

In com. sunt 4 bisericĭ fondate în aniĭ: 1763, 1771, 1774 şi 1874.

Locuitoriĭ sunt moşnenĭ; eĭ aŭ: 15 caĭ, 123 boĭ, 169 vacĭ, 98 capre, 1700 oĭ şi 70 porcĭ.

Comuna cu izlaz cu tot are 1058 hect.

Veniturile şi cheltuelile com. se urcă la 1086 leĭ anual.

E brăzdată de dealurile: Pîrîianul, Tinoasa, Bînta şi Inaltul şi udată de văile: Aninoasa, Pîrîianul, Bînta, şi de rîul Olteţul, care trece prin com.

Goruneşti, *sat*, face parte din com. rur. Goruneşti, pl. Olteţul-d.-j., jud. Vîlcea

Goruneşti, *mahala*, face parte din com. rur. Slătioara, pl. Horezul, jud. Vîlcea. E situată în partea de S. a com. şi este udată de pîrîul Gresarea, de rîul Cerna şi de Valea-Tiseĭ. Are 2 bisericĭ, din carĭ una fondată la 1888, cu cheltuiala d-luĭ Dumitru I. Beleĭ.

Goruneşti, *deal*, în raionul com. Goruneşti, pl. Olteţul-d.-j., jud. Vîlcea, pe care se cultivă 35 hect. vie.

Gorunetul, saŭ **Drumul-Dealuluĭ**, *deal*, jud. Gorj, prelungire din dealul Seciul, pl. Novaci, com. Ciocădia; se întinde de la N. la S. până în hotarul Cărpinişuluĭ, formînd malul drept al Ciocădieĭ, în această parte.

Gorunetul, *vale*, în jud. Gorj, pl. Novaci; ia naştere din dealul Drumul-Dealuluĭ, din com. Ciocădia şi se termină în apa Ciocădieĭ, la N. de com. Ciocădia.

Gorungoiul, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, pe moşia Breaza, pendinte de com. Breaza, pl. Prahova, jud. Prahova.

Gorunilor (Vîrful-), *vîrf de deal*, în jud. Prahova, pl. Teleajenul, com. Teişani.

Gorunişuluĭ (Dealul-), *deal*, în jud. Vîlcea, pl. Mijlocul, com. Şerbăneşti. Aci se află o cavernă, azĭ în ruină, în care, se zice, se refugiaŭ Tătariĭ şi ascundeaŭ lucrurĭ de mare preţ, luate de la Romînĭ.

Gorunul, *deal*, în jud. Mehedinţi, plaiul Cerna, comuna rur. Buseşti.

Gorunul, *deal*, în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Dumitreşti; se desface din Culmea-Cătăuţuluĭ; brăzdează partea de S. a com., despărţind-o de com. Buda; se întinde printre rîul Rîmnicul-Sărat şi pîrîul Schitul; este acoperit în mare parte cu pădurĭ de gorun, de unde şi numele luĭ.

Gorunul, *gîrlă*, izvoreşte din raionul com. Star-Chiojdul, pl. Teleajenul, jud. Prahova şi se varsă în gîrla Chiojdul, pe partea dreaptă, tot în raionul com. Star-Chiojdul.

Gorunuluĭ (Dealul-), *deal*, situat spre V. de com. Ciomăgeşti, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt. Direcţia luĭ e de la N. spre S. şi are o lungime de 6 kil.

Gorunuluĭ (Vîrful-), *deal*, în partea de N. a com. Cornul, pl. Prahova, jud. Prahova. Servă de păşune pentru vitele locuitorilor.

Gosanul, *deal*, spre V. de satul Cucuteni, com. Băiceni, pl. Bahluiul, jud. Iaşi; din acest deal, spre N., se continuă podişul numit Cetăţuia, care la E., în hotarul Băiceni, face un scoborîş avînd aspectul unuĭ zid natural; e format din păturĭ stîncoase ce-şĭ înalţă malul cu cît se ridică spre N., până la movila numită Cetăţuia.

Gospodaruluĭ (Pădurea-), *pădure particulară*, în jud. Dolj, pl. Cîmpul, com. Deasa, în întindere de 85 hect., populată cu tufanĭ.

Gospodul, *ţarină*, în jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., oraşul Bacăŭ, dată de către Ioan Sandu Sturdza, în folosul locuitorilor prin hrisovul de la 1823. Intinderea este de 33000 prăjinĭ.

Gostavăţul, *com. rur.*, în jud. Olt, pl. Siul-d.-j., situată pe lunca Oltuluĭ, şi pe amîndouă malurile Siuluĭ, la 40 kil. de Drăgăneşti, reşedinţa plăşeĭ.

Se compune din 3 cătune: Gostavăţul, numit şi Cioflanul, Berindeiul-Vechĭ şi Zănoaga, cu o populaţiune de 270 familiĭ, saŭ 2045 suflete (1135 bărbaţĭ şi 910 femeĭ), din carĭ 300 contribuabilĭ; locuesc în 50 case şi 220 bordee.

Se zice că primiĭ săĭ locuitorĭ sunt veniţĭ din com. Gos-

tavăţul, situată în dreptul acesteia, pe malul drept al Oltuluĭ în jud. Romanaţi, iar parte din locuitorĭ sunt veniţĭ aci şi din Transilvania. Aci fiind pădurĭ, zăvoae marĭ, locuitoriĭ găseaŭ adăpost şi azil de scăpare în timp de răzmeriţe.

Moşia aparţine la maĭ mulţĭ proprietarĭ.

Locuitoriĭ s'aŭ împroprietărit după legea rurală: 60 în Cioflanul (cu 184 hect.), 30 în Berendeiul-Vechĭ (cu 96 hect.), şi 40 în Zănoaga. Viile ocupă o suprafaţă de 75 hect. Tot teritoriul com. se întinde pe o suprafaţă de 3087 hect.

Vite sunt: 530 boĭ şi vacĭ, 80 caĭ şi ĭepe, 1548 oĭ, 395 porcĭ.

Are 3 bisericĭ (în fie-care căt. cîte una), deservite de 3 preoţĭ şi 3 cîntăreţĭ.

Ştiŭ carte 100 bărbaţĭ şi 10 femeĭ.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Veniturile com. sunt de 3673.30 leĭ şi cheltuelile, de 3673.30 leĭ.

Şoselele, care leagă com. cu cele-l'alte com., sunt: la E. de căt. Zănoaga, pe muchea dealuluĭ, şoseaua judeţeană Slatina-Turnul-Măgurele, ĭar la N. de căt. Berendeiul, şoseaua Caracal-Roşiori saŭ Rusca-luĭ-Toader.

La E. de Zănoaga, în malul Oltuluĭ, afară de Rusca-luĭ-Toader, maĭ sunt şi altele, ca: Rusca-Berciĭ, Rusca-Bisericeĭ, Simioneştilor, etc.

Cînd malul Oltuluĭ era acoperit cu pădurĭ marĭ, în aceste ruştĭ, carĭ sunt formate în nişte surpăturĭ adîncĭ, adesea-orĭ locuitoriĭ găseaŭ azilurĭ pentru a se ascunde de frica Turcilor şi a altor năvălitorĭ.

Se limitează la N. cu Dăneasa, la E. cu Poiana, la S. cu Frunzarul şi la V. cu albia Oltuluĭ.

Gostavăţul, *com. rur.*, spre E. de pl. Ocolul, jud. Romanaţi, formată din Gostavăţul (900 locuitarĭ) şi Brezuica (200 locuitorĭ), situată lîngă Olt între com. Slăveni la N. şi Băbiciul la S., pe teren şes, a căruĭ altitudine este de 85 m., d'asupra niveluluĭ măriĭ. Se află la 15 kil. spre răsărit de Caracal.

Are o populaţie de 275 familiĭ, saŭ 1120 suflete: 599 bărbaţĭ şi 531 femeĭ; 533 căsătoriţĭ şi 586 necăsătoriţĭ.

Sunt 238 contribuabilĭ.

Ştiŭ carte 66 persoane.

Budgetul com. este de 2876 leĭ la veniturĭ şi 2859 leĭ la cheltuelĭ.

Sunt 6 cîrciumĭ; o şcoală prim. grad II condusă de un învaţător, şi frecuentată de 35 elevĭ; 2 bisericĭ: Sf. Nicolae (1863) în Gostavăţul şi Sf. Nicolae (1869) în Brezuica, cu 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ.

In cuprinsul com. se află ruinele uneĭ cetăţĭ vechĭ, o staţiune la drumul roman ce mergea pe malul Oltuluĭ de la Izlaz la Romula şi de care cale avem urme chiar la acel sat, unde se găsesc şi cărămizĭ de Antina cu diferite semne pe ele.

Aci d-nul D. Sturdza a explorat 2 movile, în care s'a dovedit a fi morminte, căcĭ s'aŭ găsit cadavre arse.

Gostavăţul, *cătun,* pendinte de com. cu acelaşĭ nume, pl. Siul-d.-j., jud. Olt, situat pe malul drept al Siuluĭ. E reşedinţa com. şi are o populaţiune de 815 locuitorĭ (415 bărbaţĭ, 400 femeĭ), din carĭ 60 sunt împroprietăriţĭ după legea rur.

Vite: 270 vite marĭ cornute, 41 caĭ şi ĭepe, 750 oĭ şi 167 porcĭ.

Are o biserică, cu hramul Sf. Voevozĭ, fondată la 1810 de Sărdarul Iancu Perieţeanu, Anastase Slăvescu şi Ivancea Petrovicĭ şi s'a reparat la anul 1880 de maĭ mulţĭ locuitorĭ; e deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Gostavăţul, *deal,* în raionul com. Gostavăţul, pl. Siul-d.-j., jud. Olt, pe care se cultivă 75 hect., 25 ariĭ vie.

Gostavăţul (Suhatul), *moşie,* a statuluĭ, în jud. Romanaţi, cu o arendă anuală de leĭ 3045 (1886—1888).

Gostieni saŭ **Asan-Aga,** *cătun,* pendinte de com. Răsuceni, pl. Marginea, jud. Vlaşca.

Gostilele, *sat,* face parte din comuna rurală Crîngul-Fundulele, pl. Mostiştea, jud. Ilfov. Este situat la N. de Fundulele şi format din 2 trupurĭ: Gostilele-Ghica şi Gostilele-Mănăstireĭ. Are dealurĭ mult pronunţate.

Se întinde pe o suprafaţă de 1675 hect., cu o populaţie de 539 locuitorĭ.

Statul are 900 hect. şi locuitoriĭ 775 hect. Statul cultivă prin arendaşiĭ săĭ 600 hect. (55 sterpe, 25 izlaz, 220 pădure). Locuitoriĭ cultivă 650 hect. (75 sterpe, 50 izlaz).

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; 1 heleşteŭ; 2 morĭ cu apă.

Comerciul se face de 1 cîrciumar şi 1 hangiŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 665 şi al celor micĭ de 914.

Gostilele, *moşie,* a statuluĭ, jud. Ilfov, pendinte de biserica Sf. Apostolĭ, care s'a arendat pe periodul 1888—93 cu 17100 leĭ anual. De la 1 Aprilie 1891 s'a scăzut arenda la 5222 leĭ anual, din cauză că cea maĭ

mare parte din teren s'a vîndut în lotur̆ la locuitor̆.

Gostilele, *pădure,* a statulŭ, pendinte de com. Fundulele, plasa Mostiştea, jud. Ilfov, în întindere de 450 hect.

Gostinari, *com. rur.,* pl. Sabarul, jud. Ilfov, situată la S. de Bucureşti, pe malul stîng al rîulŭ Argeş, la 35 kil. de Bucureşti. Stă în legătură cu com. Colibaşi prin o şosea vecinală.

Se compune din satele: Gostinari-Belu şi Gostinari - Văcăreşti, cu o populaţie de 949 locuitor̆, car̆ trăesc în 210 case şi 22 bordee.

Se întinde pe o suprafaţă de 1368 hect. D-l Barbu Belu şi statul aŭ 792 hect. şi locuitorĭ 576 hect. Proprietarĭ cultivă 240 hect. (5 izlaz, 72 vie, 475 pădure). Locuitorĭ cultivă tot terenul.

Sunt 201 contribuabil̆.

Budgetul comunĕ e de 2203 lĕ la venitur̆ şi de 2211 lĕ la cheltuel̆.

Sunt 2 biseric̆ (în fie-care cătun cîte una); o şcoală mixtă; 1 moară cu abur̆; 1 maşină de treerat; 1 baltă; 1 pod; 1 heleşteŭ.

Numărul vitelor mar̆ e de 406 (151 că şi ̆epe, 180 bŏ, 61 vac̆ şi viţĕ, 14 bivoli), şi al celor mic̆ de 1076 (200 porc̆, 876 ŏ).

Dintre locuitor̆, 244 sunt plugar̆.

Locuitorĭ aŭ: 109 plugur̆: 62 cu bŏ şi 47 cu că; 140 care şi căruţe; 84 cu bŏ şi 56 cu că.

Locuitor̆ împroprietăriţ̆ sunt 213 şi neîmproprietăriţ̆, 38.

Comerciul se face de 3 cîrciumar̆ şi 2 hangĭ.

Gostinari, saŭ **Coeni,** *moşie,* a statulŭ, pendinte de mănăstirea Văcăreşti, jud. Ilfov, care s'a arendat pe periodul 1886—96 cu 2495 lĕ anual. O parte din acest teren s'a vîndut de vec̆ la locuitor̆.

Gostinari-Belu, *sat,* face parte din com. rur. Gostinari, pl. Sabarul, jud. Ilfov. Este situat la S. de Bucureşti, pe malul stîng al rîulŭ Argeş. In apropiere se varsă rîul Sabarul în rîul Argeş. Aci este reşedinţa primăriĕ.

Se întinde pe o suprafaţă de 468 hect., cu o populaţie de 523 locuitor̆.

D-l B. Belu are 192 hect. şi locuitorĭ 276 hect. Proprietarul cultivă 140 hect. (5 izlaz, 47 vie). Locuitorĭ cultivă tot terenul.

Are o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; 1 baltă; 1 heleşteŭ; 1 maşină de treerat cu abur̆; 1 moară cu abur̆; 1 pod stătător; o şcoală, frecuentată de 16 elev̆ şi 2 eleve, cu întreţinerea căreia judeţul şi comuna cheltuesc 1500 lĕ anual. Localul s'a construit de judeţ în anul 1888.

Comerciul se face de 1 cîrciumar şi 2 hangĭ.

Numărul vitelor mar̆ e de 260 şi al celor mic̆ de 517.

Gostinari-Văcăreşti, *sat,* face parte din com. rur. Gostinari, pl. Sabarul, jud. Ilfov. Are aceeaş̆ poziţie topografică ca şi Gostinari-Belu. Lîngă sat se află nişte ruine vech̆.

Se întinde pe o suprafaţă de 900 hect., cu o populaţie de 426 locuitor̆.

Statul are 600 hect. şi locuitorĭ 300 hect. Statul cultivă prin arendaşĭ să̆ 100 hect. (25 vie, 475 pădure). Locuitorĭ cultivă tot terenul.

Are o biserică, cu hramul Cuvioasa Paraschiva, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Comerciul se face de 2 cîrciumar̆.

Numărul vitelor mar̆ e de 146 şi al celor mic̆ de 559.

Gostinul, *com. rur.,* jud. Vlaşca, pl. Marginea, compusă din cătunele: Gostinul-Hagiul, Gostinul-P̆etrele şi Gostinul-Mănăstirĕ, situată în lunca Dunărĕ, în josul satelor Băneasa şi P̆etrele, la extremitatea S.-E. a jud. despre Ilfov, aproape de apa Dunărĕ.

Mă toate cătunele din care se formează această comună sunt situate pe mic̆ ridicătur̆ de pămînt, în jurul cărora apele Dunărĕ le împresoară, ast-fel că la venirea de ape se găsesc izolate între ele şi comunicarea nu se poate face de cît prin ajutorul plutirĕ.

Are o populaţie de 480 familĭ, saŭ 987 suflete, din care 230 contribuabil̆.

Venitul comunĕ este de 4283 lĕ şi 69 ban̆, şi cheltuelile de 4117 lĕ şi 59 ban̆.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, clădită în 1885, deservită de 2 preoţ̆, 2 dascăl̆ şi un paracliser, constituind singură o parohie; o şcoală mixtă, cu 2 clase, condusă de o învăţătoare, frecuentată de 23 băeţ̆ şi 3 fete.

De această comună depinde un număr de 5 pichete pe malul Dunărĕ.

Este departe de Giurgiŭ de 18 kil., de Stăneşti, reşedinţa plăşĕ, de 25 kil., de Bucureşti de 68 kil., de staţia Băneasa a liniĕ ferate Bucureşti-Giurgiŭ, de 24 kil., de Dunăre, de 2480 metri liniar̆. Este înconjurat de o viroagă ce ̆ese din Dunăre şi care se cheamă Dunăriţa şi

umflăturile Dunăreĭ se umplu cu apă.

De această comuna depind parte din pădurile de salcie de pe proprietatea Pĭetrele şi de pe proprietatea Băneasa. Suprafaţa pădurilor de salcie ce depinde de această comună este: a Statuluĭ, 900 hect.; a D-luĭ Angelo, fostă a Hagiuluĭ, 200 hect.; a D-luĭ Rizu, fostă Brăiloiul, 250 hect.

In această comună, pe partea Statuluĭ, se află urmele uneĭ cetăţĭ vechĭ. Aci s'a întîmplat maĭ multe lupte, atît la 1821 cît şi la 1854 şi 1877.

Aci sunt apele: Comasca ce ese din Dunăre în josul Giurgiuluĭ, apa Dunăriţa, lacul Roşu, balta Cacova, Coţofana-Mare, Coţofana-Mică, Gîrla-Moartă. Toate aceste servesc de pescuit dînd o ocupaţie de căpetenie locuitorilor acesteĭ comune.

Produce multă papură, din care se lucrează cantităţĭ însemnate de rogojinĭ şi trestie ce servă pentru învălitul caselor şi învălitul oboarelor.

Vite sunt: 409 boĭ şi vacĭ, 38 caĭ, 500 oĭ, 370 rîmătorĭ şi 2 asinĭ.

Sunt 13 cîrciumĭ.

Gostinul, *cătun,* pendinte de com. Gostinul, pl. Marginea, judeţul Vlaşca, proprietatea d-luĭ Rizu, aşezat în malul Dunăreĭ alăturĭ, cu cele-l'alte cătune.

Are 75 locuitorĭ, cărora li s'a dat, la 1864, suprafaţa de 213 hect.

Gostinul-Hagiu, *cătun,* pendinte de com. Gostinul, pl. Marginea, jud. Vlaşca, aşezat pe proprietatea d-luĭ Angelo, situat în valea Dunăreĭ şi lipit cu Gostinul-Mănăstireĭ.

La 1864, s'aŭ împroprietărit 103 locuitorĭ, cărora li s'a dat locurĭ de case în suprafaţă de 40 hect.; aceasta a făcut ca în 1882 să se dea din proprietatea statuluĭ vecină, cele 480 hect. la 84 locuitorĭ rămaşĭ fără pămînt după legea din 1864.

Aci este o pădure de salcie de 200 hect.

Gostinul-Mănăstireĭ, *cătun,* pendinte de com. Gostinul, pl. Marginea, jud. Vlaşca, aşezat în lunca Dunăreĭ. S'a numit ast-fel ca să se deosebească de Gostinul celor-l'alte proprietăţĭ. Ţine de proprietatea Pĭetrele, care maĭ înainte aparţinea mănăstiriĭ Cotroceni.

Aci, în 1864, s'a împroprietărit 102 locuitorĭ, cărora li s'a dat 306 hectare. In 1882 s'a maĭ dat la 84 locuitorĭ insurăţeĭ suprafaţa de 480 hect.

Pe teritoriul cătunuluĭ sunt 900 hect. pădure de salcie.

Goşea, *munte,* în jud. Buzăŭ, com. Sibiciul-d.-s., formînd malul stîng al văeĭ Sibiciuluĭ; începe de la com. Intre-Sibicee, unde se termină catena Preseaca, dînd naştere munteluĭ Plopişul şi culminaţieĭ sale numită Goşea, saŭ Vîrful-Goşeĭ. Servă ca limită despre com. Pănătăul.

Goşea, *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Sibiciul-d.-s., proprietate moşnenească în devălmăşie cu casa Sibiceanul; are 280 hect. cea maĭ mare parte fîneaţă şi pădure.

Goşea, *pădure,* în jud. Buzăŭ, com. Mlăjetul; face parte din trupul Fulgoaia.

Goşeşti, *mahala,* în com. rur. Drăgoteşti, pl. Văilor, jud. Mehedinţi.

Goşiĭ (Muchea-), *ramificaţie din muntele* Goşea, în jud. Buzăŭ, com. Pănătăul, căt. Valea-Fîntîneĭ; face hotar despre com. Sibiciul-d.-s.

Goşiĭ (Vîrful-), *pădure,* în jud. Buzăŭ, com. Mlăjetul, cătunul Valea-Sibiciuluĭ; face parte din pădurea Fulgoaia a moşnenilor.

Goşiĭ (Vîrful-), *pădure,* în jud. Buzăŭ, com. Colţi, căt. Muscelul-Cărăimănesc; are 18 hect., proprietate moşnenească, pe moşia Goşea.

Goşila, *movilă* de piatră, în jud. Mehedinţi, plaiul Cerna, situată la gura pîrîuluĭ Goştila, între satul Budăneşti şi Băseşti. Se numeşte şi Goştila. Aci se văd urmele unuĭ cimitir foarte vechiŭ.

Goşmani, *sat,* în jud. Neamţu, com. Siliştea, pl. Bistriţa, situat spre marginea despre N. a com. şi despre E. a jud., formînd cu limitele sale hotarul despre com. Mărgineni. Se află coprins între satele: Hîrţeşti, din com. Mărgineni, Bîrcul şi Lipoveni (Bîrjoveni), de care se desparte prin culmea dealurilor Siliştei.

Are o populaţie de 16 familiĭ, saŭ 77 suflete: 17 bărbaţĭ, 20 femeĭ şi 40 copiĭ.

Sunt 12 contribuabilĭ.

Vite sunt 292: 3 caĭ, 4 ĭepe, 8 boĭ, 65 vacĭ, 190 oĭ, 12 rîmătorĭ şi 10 juncĭ.

Goşmani (Bîrcul-), *pădure,* jud. Neamţu, pl. Bistriţa, com. Siliştea, arendată cu 9100 leĭ anual.

Goşmanul, *masiv muntos,* jud. Neamţu, se detaşează din marele masiv Cicul-Tarcăul, cuprinzîndu-se între pîrîul Tarcăul şi Bistriţa. De la sorgintea Asăuluĭ se bifurcă şi trimite Culmea-Petroasă între Asăul şi Trotuşul şi masivul Goşmanuluĭ propriŭ

zis, între Asăul, Tazlăul-Sărat şi Tazlăul.

Goşmanul, *ramură de munţi*, situată pe teritoriul moşieĭ Tarcăul, com. Pîngăraţi, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu; se detaşează perpendicular pe Culmea-Tarcăuluĭ, în direcţiunea de V.-E., cuprinzîndu-se între pîraele Părul şi Murgociul, ambiĭ afluenţĭ din partea dreaptă a pîr. Tarcăul.

Gotca, *deal*. Vezĭ Vlaicul, deal, com. Munteni-d.-s., pl. Crasna, jud. Vasluiŭ.

Gotea, *lac*, jud. Vlaşca, în Valea-Cîlniştei, pe proprietatea Uzunul.

Goteşti, *mahala*, jud. Fălciŭ. Vezĭ Fălciŭ, tîrguşor, pl. Prutul.

Goteşul, *izvor*, în com. Boziorul, jud. Buzăŭ; începe din muntele Goteşul şi dă în Bîsca-Rozileĭ, între valea Tăiniţa şi Hînsarul. E foarte avut în substanţe minerale şi maĭ cu seamă în sulf şi fier.

Goteşul, *munte*, în com. Boziorul, jud. Buzăŭ, între Tainiţa şi Hînsarul, acoperit de pădure.

Goteşul, *numire dată uneĭ părţĭ din pădurea* Băleanca, de pe muntele Goteşul, jud. Buzăŭ.

Gotgoaia, *pîrîŭ*, izvoreşte de pe teritoriul satuluĭ Andrieşeni, comuna Epureni, pl. Turia, jud. Iaşi şi se varsă în Iazul-de-la-Odae.

Goţa, *deal*, la E. de com. Prisaca, pl. Oltul-d.-j., cu direcţia de la N. la S. şi cu o lungime de 1600 m.

Goţa, *pîrîŭ*, jud. Olt, pl. Oltul-d.-j., com. Prisaca. Udă de-a lungul cătunul Prisaca, face maĭ multe zigzagurĭ, se uneşte cu pîrîul Săltăneasca, la 1 kil. în jos de com. Priseaca, pl. Oltul-d.-j. Impreunîndu-se cu Săltăneasca poartă numele de Dîrjovul.

Goţul, *baltă*, în com. Ruginoasa, jud. Suceava.

Govodarva, *com. rur.* şi *sat*, în pl. Motrul-d.-s., jud. Mehedinţi, la 28 kil. de oraşul Turnul-Severin şi la 27 kil. de com. rur. Malovăţul; situat pe văĭ, între dealurĭ, satul formează com. cu satul Valea-Rea, avînd peste tot 735 locuitorĭ; 136 contribuabilĭ; 160 case.

Locuitoriĭ posedă: 22 plugurĭ, 56 care cu boĭ, 5 căruţe cu caĭ; 101 stupĭ.

Sunt aci 2 bisericĭ, deservite de 1 preot şi 4 cîntăreţĭ.

Budgetul comuneĭ are la veniturĭ 1379 leĭ; iar la cheltuelĭ, 811 leĭ.

Vite: 411 vite marĭ cornute, 8 caĭ, 316 oĭ şi 206 rîmătorĭ.

Prin această comună trece şoseaua comunală-vecinală Severin-Pietrele-Roşiĭ-Govodarna.

In vîrful Pisculuĭ-luĭ-Iacob, se află nişte ruine de cărămidă mare, rămăşiţe, zice-se, ale uneĭ vechĭ cetăţĭ Romane.

Govodarva, *deal*, în com. rur. Căzăneşti, pl. Motrul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Govodarva, *vale*, pe care este aşezată comuna Govodarva, pl. Motrul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Govora, *com. rur.*, pl. Ocolul, jud. Vîlcea, compusă din 3 cătune şi 4 mahalale. Este situată pe lîngă gîrla Govora, pe văile cu acelaşĭ nume, la 17 kil. de Rîmnicul-Vîlceĭ şi la 7 kil. de Ocnele-Marĭ.

Locul părţiĭ moşieĭ Govora, din dreapta pîrîuluĭ, este constituit din tărîmurĭ carĭ, prin natura lor, prin dizpoziţiunea ce prezintă fie-care din ele, cît şi prin raporturile ce aŭ între dînsele, se găsesc în toate condiţiunile cerute spre a coprinde în ele gismente de petrol în cătime abondentă.

Are o populaţie de 489 familiĭ, saŭ 1760 suflete, din carĭ 122 familiĭ de Ţiganĭ; sunt 935 bărbaţĭ, 825 femeĭ; 341 contribuabilĭ. Locuesc în 450 case.

Este o biserică, numită biserica satuluĭ şi mănăstirea Govora. Biserica s'a reparat la 1858; este întreţinută de com. Are o şcoală, frecuentată de 66 copiĭ (47 băeţĭ, 19 fete), din numărul de 239 copiĭ (129 băeţĭ, 110 fete) cu vîrsta de şcoală. Ştiŭ carte 204 bărbaţĭ şi 31 femeĭ. Şcoala e înzestrată în ţarină cu 3 hect. pămînt. Există în comună din timpul domnieĭ luĭ Alexandru Ghica. De la 1853—59 a fost închisă şi de la 1862 până azĭ a funcţionat fără întrerupere. Pentru întreţinerea eĭ statul cheltueşte anual 1242 leĭ.

Meseriaşĭ: 25 dulgherĭ, tîmplarĭ şi olarĭ.

Pe rîul Govora, în raionul comuneĭ, sunt 2 morĭ de măcinat.

Vite sunt: 65 caĭ, 307 boĭ, 480 vacĭ, 30 oĭ, 15 capre, 554 porcĭ.

După legea din 1864, s'aŭ împroprietărit 277 locuitorĭ, cărora li s'a dat 785 hect., pe moşia statuluĭ Govora.

In raionul com. sunt dealurĭ, acoperite cu tufărişurĭ, date ca izlaz sătenilor, după legea rurală.

Pe locurĭ maĭ izolate se găsesc gropĭ făcute de oamenĭ,

din timpurile răsmirițelor, în carĭ se ascundeaŭ și ascundeaŭ averea lor. Legenda zice că la locul numit Lespezi unde se văd și niște ruine vechĭ, zise Romane, ar fi fost un rezbel între Dacĭ și Romanĭ.

Venitul comuneĭ se urcă la 2121 leĭ și cheltuelile la 1910 leĭ anual.

Vatra comuneĭ are 307 hect.; iar întreaga comună, cu izlaz cu tot, are 785 hect.

Șoseaua Govoreĭ vine de la reședința județuluĭ, trece prin com. și se duce prin Horez spre Tîrgul-Jiuluĭ. O altă șosea pleacă din băile Govora și se leagă cu alte comune.

In raionul comuneĭ sunt dealurile: Tarnița, Cioclovina, Scărișoara, Gavrilă și Corbul, văile: Govora, Slătioara, Hința, Țigănia și Valea-Sărată, piscul Chilimiile; Fîntîna-luĭ-Mircea; poenele: Stejeretul și Valea-Badeĭ și locurile izolate: Priboaia, Runcurĭ, Teiușul și Slătioarea.

Govora, *sat,* face parte din com. rur. Rîjlețul-Govora, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt. Are o populațiune de 640 locuitorĭ.

Govora saŭ **Chintești,** *cătun* și *moșie,* în jud. Romanați, pl. Oltul-d.-s., com. Bobicești.

Govora, *sat,* aparține com. cu acelașĭ nume, jud. Vîlcea. Are o populație de 1203 locuitorĭ (648 bărbațĭ, 555 femeĭ). E la 5 kil. de mahalaua Gurișoara, unde e școala.

Govora, *mănăstire,* în jud. Vîlcea, pl. Ocolul, com. Govora, așezată pe valea rîuluĭ Govora, sub o coastă de la dreapta rîuluĭ, 3 ore departe de Rîmnicul-Vîlcea. Această mănăstire este una din cele maĭ vechĭ și în vechime una din cele maĭ bogate ale Țăreĭ-Romîneștĭ.

După date, această mănăstire pare a fi fost de ființă încă de la fondarea principatuluĭ Țăreĭ-Romăneștĭ, apoĭ reconstruită și din noŭ inzestrată de către Radu-Vodă-cel-Mare pe la începutul secoluluĭ al XVI-lea. A fost restaurată de Mateiŭ-Vodă-Basarab, iar Constantin Brîncoveanu a zugrăvit-o.

Radu-Vodă, feciorul luĭ Vlad-Vodă Călugărul, Domnul Țăreĭ Romîneștĭ într'un chrisov din 23 Martie 1497, scris în Tîrgoviște, zice că această mănăstire este zidită de strămoșiĭ luĭ, iar în alt chrisov, scris tot în Tîrgoviște la 3 Maiŭ 1502, se găsește înzestrarea acesteĭ mănăstirĭ cu următoarele moșiĭ și ecareturĭ, adică: Bîrsești, Glodul, Hîrțoae, Nonasești, Urși Ionești, Stoiceni, Plovezeni, Cleia, Nevoic, o moară la Rîmnic și o vie la Căpăcelul; din jud. Romanați 10 gălete grîŭ, 10 gălete orz pe tot anul; 200 vedre de vin, brînză și urdă; din județul Gilortuluĭ, 31 mirdee de la oca, 300 de aspri pe oca.

Muzeul posedă de la această mănăstire un frumos patrafir din timpul luĭ Radu-cel-Mare.

Iacă inscripțiunea de d'asupra ușeĭ bisericeĭ:

Această sfîntă și Dumnezeească biserică întru care se cinstește și se prăznuește Adorm.-Prea-Curateĭ-și-de-D-zeŭ Născătoare-Pururea-Fecioareĭ-Maria, care dintru începutul eĭ această biserică cine aŭ zidit-o nu se știe. Iar cînd aŭ fost în zilele luminatuluĭ Domn Io Radu Voevod Feciorul luĭ Vlad Voevod aŭ găsit-o această mănăstire pustie și stricată la leatul 7000; și de bun gîndul luĭ s'aŭ apucat de aŭ dres-o și aŭ înfrumusețat-o, și aŭ stătut această biserică pănă în zilele luminatuluĭ Domn Io Constantin-Basarab Voevod și fiind prea învechită si crăpată cît iĭ venise vremea să cadă. Decĭ între-ce vreme fiind Năstavnic acesteĭ sfinte mănăstirĭ, cuviosul Kir Paisie Ieromonach și văzînd slăbiciunea bisericeĭ; îndemnat saŭ dintru al săŭ gînd bun aŭ prefăcut-o ot din temelie, înfrumusețînd-o cu zugrăveală și cu toată podoaba eĭ, cu cheltuiala sf. Seale și cu ajutorul din mănăstire ca în vecĭ să aibă pomenire, sfîrșindu-se la aniĭ de la zidire, 7219, Iulie.

Inscripția de d'asupra clopotuluĭ:

La aniĭ 1770 cînd flacărea războiuluĭ ardea între Rusia și Otomanĭ, fiind egumen Chir Ștefan Mănăstireanul, de frică închizîndu-se aŭ venit Florea Hoțu și spîrgînd zidul aŭ tăiat fierul și stîlpiĭ ușeĭ... și așa rămase stricată, iar acum s'a înoit, după cum se vede, de cuviosul Kir Anatolie Eromonah, Egumenul mănăstireĭ Govora, pe vremea prea sfințituluĭ Kiriŭ Kir Filaret, Episcopul Rîmnicului, Domnul țăreĭ fiind prăpăditul atuncea Nicolae Mavrogheni Voevod, anul 1787, luna luĭ Maiŭ.

La mănăstirea Govora a fost prima tipografie în Țara-Romînească, fondată de Mateiŭ-Basarab la 1634. Aci Egumenul Meletie Macedoneanul imprimă la anul 1640 Pravila Mică, și la 1642 Cazania; tot aci Melchisedec, Egumenul mănăstireĭ Cîmpulung, traduce și imprimă aci, la anul 1642, cuvîntărĭ bisericeștĭ. Pravila-Mică este făcută de Ghenadie Gradi, Arhiepiscopul și Mitropolitul Ardealuluĭ. Un exemplar din această pravilă se află în biblioteca seminaruluĭ din Blaj. Țipografia s'a mutat la 1652 la Tîrgoviște, unde era și Mitropolia.

Toate camerile ce serveaŭ pentru tipografie s'aŭ ruinat, rămînînd în picioare numaĭ locuința superioruluĭ.

Mănăstirea se întreține de stat și se administrează de un îngrijitor. In biblioteca mănăstireĭ se află maĭ multe edițiĭ de psalmĭ, între carĭ una slavonă-romînă de Dosofteiŭ, un «apostol» din ediția luĭ Teodosie, Biblia luĭ

Ion Bob și alte maĭ vechĭ, fără început, însă nu tipărite aci.

Govora, *izvor cu apă minerală,* jud. Vîlcea, la 4 kil. de com. Govora, în direcțiunea S.-V., pe marginea și în matca gîrleĭ numită Hința.

In stînga surselor, și la o înălțime de la 35—45 m. dela nivelul lor, se întinde un mare platoŭ, cu o pozițiune dintre cele maĭ pitoreștĭ situat în fața soareluĭ, înconjurat de o coloană de dealurĭ înalte, pus la adăpost de orĭ-ce curent de aer, pe care s'a clădit stabilimentul balnear. Clima aci nu trece vara peste 20—30 grade, aerul este lipsit de orĭ-ce umiditate și e premenit necontenit de două văĭ, adevărate canale ventilatoare, ce stabilesc o ușoară mișcare de aer, fără curent.

D'asupra acestuĭ platoŭ și la o înălțime de 15—20 m., se întinde un alt platoŭ, nu maĭ puțin frumos, la spatele căruia se desfășură înalte și lungĭ dealurĭ de apărare. Pe acest platoŭ se găsesc surse de apă potabilă.

Comparînd diferitele tabele analitice, vedem că apele minerale sulfuroase de la Govora, dacă nu sunt maĭ superioare, se pot pune însă pe aceeașĭ linie cu cele maĭ renumite ape minerale sulfuroase cunoscute în Europa; căcĭ pe cînd Amelie ne dă 0,012 sulfur de sodiu; Barèges, 0,0408; Eaux Bonnes, 0,0214; Aix 3 m. gr. idrogen sulfurat, apele sulfuroase de la Govora ne daŭ: sursa No. 3, gr. 0,0315 (20 C. C.,); No. 4, gr. 0,0182 (11 C. C.); No. 5, gr. 0,1296 (158 C.C.); No. 6, gr. 0,0281 (19 C. C.) etc.

Apele sulfuroase dela Govora rivalizează chiar cu cele Grosswardein, cea maĭ forte apă sulfuroasă.

Sursele minerale dela Govora, în ceea-ce privește compoziția lor chimică, sunt împărțite în două categoriĭ și în treĭ subcategoriĭ bine determinate, după cum se vede din planul lor topografic și din tabela analitică.

Toate sursele sunt atermale și cloro-sodice, însă calitatea acesteĭ din urmă baze diferă considerabil de la o sursă la alta.

I-a categorie și I-a sub-categorie: apă iodo-cloro-fero-petroliferă, însă insulfuroasă, cuprinzînd sursa cu No. 7.

A II-a categorie: apă cloro-calcică-magneziană, însă sulfuroasă și fără iod; este foarte sărată și cuprinde două surse: No. 6 și 8.

A II-a sub-categorie: apă cloro-calcică-magneziană, cu urme de iod, însă foarte sulfurată și sărată, cuprinzînd sursa No. 5.

A III-a sub-categorie: ape sodico-sulfuroase, slab sărate și slab sulfuroase.

Substanțele minerale par a se prezinta în maĭ mare cantitate în timpul cînd funcționează puțul de cît în timpul cînd puțul stă în neactivitate.

In aceste surse avem a considera:

a) Iodul. Acest metaloid există în cantitate însemnată în sursa No. 7, și urme în sursa No. 5 de unde se poate lesne explica efectele terapeutice în anume boale. El pare a fi fixat de materiile organice ale petroleuluĭ care există în apa acesteĭ surse.

b) Acidul carbonic există în sursa No. 7, atît în stare liberă sub formă gazoasă, cît și în stare de combinațiune sub formă de carbonat de sodiu; de aci lesne ne putem explica perfecta solubilitate a acestor baze.

c) Soda există în mare cantitate în sursele No. 5, 6, 7 și 8; formează baza mineralizatrice a acestor surse, și există sub formă de carbonat de sodă și clorur de sodiu.

d) Calcea și magnezia, numite baze teroase, există în această sursă în mică cantitate.

e) Fĭerul există în această sursă sub formă de carbonat de fĭer.

f) Materiĭ organice. Toate sursele fără excepțiune conțin în disolutiune o cantitate oare-care de materiĭ organice. Ast-fel în sursa No. 7 găsim o însemnată cantitate de materie organică sub formă de petroleŭ; acest petroleŭ este tîrît de ape în timpul trecereĭ lor prin terenurile petrolifere, care constitue o mare pantă din terenul nisipos din localitate și o cantitate oare-care de materie azotată în disoluție, avînd un miros de bulion (Lambron), luată de apă în trecerea sa din terenurile de descompozițiune organică. Toate aceste materiĭ organice atenuează într'un mod însemnat proprietățile iritante ale apelor minerale din aceste surse și le face propriĭ a fi întrebuințate cu succes și fără inconveniente în unele boale de piele.

Tot terenul de la stabilimentul balnear spre Govora, aparținînd Statuluĭ, s'a parcelat și s'a vîndut în loturĭ pentru construcțiĭ de case.

Maladiile observate și tratate în această stațiune de la inaugurare (1889) sunt: Scrofulosa, Sifilisul (accidente secundare, terțiare și hereditare), reumatizmul cronic, articular, etc., nevralgiile, artrita, maladiile organelor genitale la femeĭ, anemia, guta, pelagra, maladiile tubuluĭ digestiv și maladiile de piele.

Govora, *stație de dr.-d.-f.,* jud. Vîlcea, pl. Ocolul, com. Mihă-

eşti, pe linia Piatra-Rîmnicul-Vîlceĭ, pusă în circulaţie la 20 Iunie, 1887, situată între staţiile Băbeni (8.5 kil.) şi Rîureni (5.3 kil.), la 215.16 m. d'asupra nivelului Măriĭ. Venitul pe anul 1896: 1176 leĭ, 75 baniĭ.

Govora, *deal,* în raionul com. Govora, pl. Ocolul, jud. Vîlcea, pe care se cultivă 2 hect. vie.

Govora. Vezĭ Muntele Govora, moşie a statuluĭ, jud. Vîlcea.

Govora, *pădure,* a statuluĭ, de 300 pogoane, pe proprietatea Frăsinetul, lîngă com. Vlădila, pl. Ocolul, jud. Romanaţi.

Govora, *pădure,* a statuluĭ de 177 pogoane, pe proprietatea Chinteşti (fostă a mănăstireĭ Govora), lîngă com. Bobiceşti, jud. Romanaţi.

Govora, *rîŭ.* Vezĭ Cacova, jud. Vîlcea.

Govora, *vale,* trece pe lîngă com. Redea, pl. Ocolul, jud. Romanaţi, şi merge printre comunele Deveselul şi Vlădila, unde sunt 2 podurĭ peste ea, al şoseleĭ şi al linieĭ ferate şi se termină în valea Oltuluĭ, luînd numirea de Valea-Spinetuluĭ în partea de jos.

Govora-Miciura, *pădure,* a statuluĭ, în întindere de 984 hect., situată în com. Govora, pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Gozobi, *mahala,* în com. rur. Rudina, plaiul Cloşani, jud. Mehedinţi.

Gozobi, *deal,* în com. rur. Rudina, plaiul Cloşani, jud. Mehedinţi.

Grabicina, *com. rur.,* în plaiul Slănic, jud. Buzăŭ, situată între rîul Slănic şi pîrîul Sărăţelul-Berciĭ, la 48 kil. de Buzăŭ. Limitele la N., începînd din muntele Coca, pe slemnea căruia merge urcînd până la muchea Bivoluluĭ (com. Măneşti), de unde se dirige spre cât. Glodul, şi dă în muntele Umbrărelul, la Dealul-Grînelor; la V., începe din Dealul-Grînelor şi pe slemnea munteluĭ Umbrărelul se lasă până la cât. Valea-Dragomiruluĭ (com. Policiori); la S., continuă pe slemnea Văeĭ-luĭ-Dragomir, până la muchea Huidumacele (limită despre com. Beceni); la E., începe a urca dela Huidumace pe hotarul moşieĭ Beciul, a moşnenilor, trece pe lîngă cât. Băligoşi, ajunge în muntele Coca, pe a căruĭ coamă continuă până la muchea Coci, (com. Niculeşti). Suprafaţa sa e de 4030 hect., din care 320 arabile, 1181 pădure, 230 fîneaţă, 940 izlaz, 13 livezĭ, 4 viĭ şi 342 loc sterp.

Intreaga com. se află pe proprietatea statuluĭ Grabicina, din care se scade pămîntul dat împroprietăriţilor. Terenul e accidentat, avînd multe dealurĭ fugătoare, cea ce împĭedecă cultura neputînd terenul a fi întrebuinţat, de cît pentru fîneţe şi izlaz. In apropierea de cât. Valea-Dragomiruluĭ, pămîntul e avut în fosile, în specie: psilodonĭ şi unio. Comunicaţia se face pe Valea-Grabicineĭ, plecînd de la Valea-Dragomiruluĭ şi pe Valea-Băligoşi, din com. Beciul.

Vite sunt: 212 boĭ, 318 vacĭ, 125 viţeĭ, 8 caĭ, 15 ĭepe, 9 mînjĭ, 1200 oĭ, 80 capre şi 185 porcĭ. Stupĭ sunt 70.

Comuna e formată din: Grabicina-d.-j. şi Grabicina-d.-s., avînd o populaţie de 860 locuitorĭ: bărbaţĭ însuraţĭ 200, neînsuraţĭ 35, văduvĭ 14, băeţĭ 186; femeĭ măritate 200, văduve 28, fete 197. Locuesc în 236 case.

Sunt 166 contribuabilĭ.

Bugetul com. e de leĭ 936.05.

Are 2 bisericĭ cu 1 preot, 2 cîntăreţĭ şi 1 paracliser. Catedrala e cea cu hramul Intrarea în Biserică.

Grabicina, *moşie* a statuluĭ, pendinte de schitul Poiana-Măruluĭ jud. Buzăŭ, com. Grabicina; are cam 2217 hect., din care 1003 pădurea Bocul, resturĭ arăturĭ, fîneaţă şi izlaz.

Grabicina, *vale,* în com. Grabicina, jud. Buzăŭ, formată de maĭ multe izvoare ce ies din munţiĭ Umbrărelul şi Bocul; se scurge în Sărăţelul-Berciĭ, la N. de cât. Gura-Văeĭ (com. Policiori).

Grabicina-de-Jos, *cătun* de reşedinţă al com. Grabicina, jud. Buzăŭ, cu 520 locuitorĭ şi 154 case.

Gradiştea. Pentru cuvintele cu acest nume, vezĭ şi Grădiştea.

Gradiştea, *plasă,* în jud. Rîmnicul Sărat, în partea de S.-E. a jud. Se mărgineşte la N.-V. cu pl. Marginea-d.-s., la N.-E. cu pl. Marginea-d.-j., la S.-E. cu jud. Brăila, de care se desparte prin rîul Buzăul, la V. cu pl. Rîmnicul-d.-j., şi Rîmnicul-d.-s. Este o plasă din regiunea cîmpuluĭ; n'are dealurĭ şi alte accidente de teren de cît malurile rîurilor Rîmnicul şi Buzăul, Dealul-Suligatuluĭ la E. Rîul Rîmnicul o udă la N.; Buzăul, la S.; în partea de S. sunt marile lacurĭ Balta-Albă şi Amara, în carĭ se scurg, prin aşa numite viroage, alte bălţĭ, maĭ micĭ, ca Glodul, Ghergheasa, Ciulniţa, etc.

Suprafaţa plăşeĭ este de 49904 hect., cu o populaţie de 3295

familiĭ, saŭ 13804 suflete. Este formată din 13 com. rur.: Ştubeĭ, Măcrina, Nicoleşti, Pueşti, la N.; Domniţa, Racoviţa, Gradiştea-d.-s., Gradiştea d.-j., Cîineni, la S.; Amara, Balta-Albă, Boldul şi Vîlcelele, la mijloc. Reşedinţa pl. este în com. Gradiştea-d.-s. Terenul eĭ este foarte fertil, fiind compus din pămînt negru şi vegetal. Locuitoriĭ de pe lîngă bălţĭ şi rîurĭ se ocupă cu pescăria. Comerţul constă în importul de coloniale, instrumente agricole şi în exportul de cereale. Transporturile se fac şi prin Rîmnicul-Sărat şi prin staţiile din jud. Brăila, carĭ sunt în apropiere.

Căile de comunicaţie sunt: Calea judeţeană Rîmnic-Balta-Albă-Brăila; apoĭ numeroase drumurĭ vecinale între comune.

Gradiştea, *com. rur.*, în jud. Vîlcea, pl. Olteţul-d.-s., formată din 2 cătune: Gradiştea şi Valea-Gradişteĭ.

Este situată pe valea Olteţuluĭ, la 80 kil. de capitala judeţuluĭ şi la 2 kil. de a plăşeĭ.

Are o populaţie de 210 familiĭ, saŭ 730 suflete, din carĭ: 365 bărbaţĭ şi 365 femeĭ. Locuitoriĭ sunt moşnenĭ.

Are 2 bisericĭ: una în cătunul Gradiştea, fondată la anul 1840; a doua în Valea-Gradişteĭ, fondată la anul 1828.

Vite sunt: 60 caĭ şi ĭepe, 181 vacĭ, 272 boĭ, 50 capre, 200 oĭ, 424 porcĭ.

In hotarul com., pe Dealul-Mueremeĭ, se văd ruinele uneĭ vechĭ cetăţĭ ce se presupune a fi din timpul Dacilor.

Şcoala datează în com. de la 1880. Clădirea e proprietatea com. Este frecuentată de 22 copiĭ, din numărul de 78 copiĭ (48 băeţĭ, 30 fete) în vîrstă de şcoală. Ştiŭ carte 120 bărbaţĭ şi 2 femeĭ. Cu întreţinerea şcoaleĭ statul cheltueşte anual 1080 leĭ.

Cînd timpul e prielnic se fabrică aci pănă la 5400 decalitri ţuică.

Vatra satuluĭ, cu izlaz, pădure şi locurĭ de muncă, are 950 hect.

Şoseaua judeţeană înlesneşte comunicaţia spre oraşul Craiova şi spre Horezul.

E brăzdată de dealurile: Gradiştea, Dealul-Mueremeĭ şi al Speteştilor şi udată de Olteţ şi de văile: Gradiştea, Ţuguiul, Plosca şi Amărăzuia.

Se mărgineşte cu jud. Gorj, de care se desparte prin pîrîul Amărăzuia şi cu com. Băeşti, Obislavul şi Tina.

Gradiştea, *sat*, cu 350 suflete, jud. Argeş, pl. Piteşti; face parte din com. rur. Mareşul. Are o biserică de zid, cu hramul Cuvioasa-Paraschiva, deservită de un preot şi un paracliser.

Gradiştea (Afumăciori), *cătun*, al com. Boldeşti, jud. Buzăŭ, cu 550 locuitorĭ şi 125 case.

Gradiştea, *sat*, face parte din com. rur. Greci-Gradiştea, din jud. Ilfov, pl. Mostiştea. Este situat la N. de Bucureşti, între pădurea Gradiştea şi valea Pociovaliştea.

Se întinde pe o suprafaţă de 570 hect., cu o populaţie de 211 locuitorĭ.

D-niĭ Fraţĭ Dima aŭ 450 hect. şi locuitoriĭ 120 hect. Proprietariĭ cultivă 275 hect. (25 sterpe, 50 izlaz, 100 pădure). Locuitoriĭ cultivă tot terenul, afară de 8 hect. carĭ rămîn sterpe.

Are 1 heleşteŭ. Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Numărul vitelor marĭ e de 122 şi al celor micĭ de 188.

Gradiştea, *sat*, face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, pl. Olteţul-d.-s., jud. Vîlcea. Are o populaţie de 375 locuitorĭ (195 bărbaţĭ şi 180 femeĭ).

Are o biserică, fondată la anul 1840 şi reparată la 1880 de obştea locuitorilor; o şcoală, frecuentată de 41 copiĭ (22 băeţĭ şi 15 fete). E udat de rîul Olteţul, de văile Ţuguiul şi Amărăzuia; La N. îl brăzdează dealurile: Gradiştea, al-Mueremeĭ şi al Speteştilor.

Gradiştea, *pisc*, pe culmea de deal ce se lasă din creasta Carpaţilor, printre gîrlele Drajna şi Ogretinul, com. Drajna-d.-s., pl. Teleajenul, judeţul Prahova. Aci a fost castrul legiunilor Romane I Italica, XI Claudia şi a V Macedonică. Vezĭ Drajna-de-Sus.

Gradiştea, *lac*, în com. Boldeşti, jud. Buzăŭ, în mijlocul căt. Gradiştea.

Gradiştea, *ruine* de castel Roman, lîngă Cîmpulung, jud. Muscel. Vezĭ Jidova.

Gradiştea, *moşie* moşnenească, în jud. Buzăŭ, com. Boldeşti, căt. Gradiştea, despărţită în 4 sforĭ, după cetele de moşnenĭ: Gîrbeşti, Bălăneşti, Butuceanul, Grigore-Dinu şi Stan-Popa-Paraschiv.

Gradiştea (Znagovul, Cufuritul), *moşie*, în jud. Buzăŭ, com. Boldeşti; face parte din trupul Glodeanul şi Gradiştea; se arendează împreună cu Cufuritul, avînd singură 430 hect., maĭ toate arabile.

Gradiştea, *proprietate* a statuluĭ, pendinte de mănăstirea Cîmpulung, jud. Muscel, care s'a

arendat pe periodul 1886—96 cu 11444 leĭ anual, afară de trupul Măguricea-Petroiul, care s'a vîndut de vecĭ. Arenda a scăzut la 11272 leĭ pentru un teren ce s'a dat la locuitorĭ.

La Gradiştea se văd urme de petroleŭ.

Gradiştea, *pădure*, în jud. Muscel, proprietate a statuluĭ, pendinte de mănăstirea Cîmpulung, în întindere de 1029 hect.

Gradiştea, *vale*, în partea de E. a com. Deleni, pl. Coşula, jud. Botoşani, între dealurile Dodole, Modruzul şi Nucşorul.

Gradiştea, *cîmpie* întinsă, în jud. R.-Sărat, pl. Gradiştea, în partea de S., com. Gradiştea-d.-j.; se întinde pe malul stîng al rîuluĭ Buzăul; este acoperită cu bogate semănăturĭ, şi puţine locurĭ de fîneaţă.

Gradiştea, *pîrîŭ*, în jud. R.-Sărat, pl. Gradiştea, com. Gradiştea-d.-s.; se formează din vine şi pîrae existente pe teritoriul com.; udă com. prin mijloc, trece prin căt. de reşedinţă şi se varsă în rîul Buzăul, pe dreapta luĭ.

Gradiştea-de-Jos, *com. rur.*, în jud. R.-Sărat, pl. Gradiştea, pe malul stîng al rîuluĭ Buzăul.

Este aşezată în partea de S. a judeţuluĭ, la 31 kil. spre S.-E. de oraşul Rîmnicul-Sărat, şi în partea S. a plăşeĭ, la 2 kil. spre E. de Gradiştea-d.-s., reşedinţa plăşeĭ.

Comunele învecinate sunt: Racoviţa, la 7 kil.; Vîlcelele, la 12 kil.; Balta-Albă, la 14 kil.

Se mărgineşte la N. cu com. Vîlcelele; la E., cu Racoviţa; la V., cu com. Grădiştea-d.-s.; la S., cu com. Şuţeşti (jud. Brăila), de care se desparte prin rîul Buzăul.

Rîul Buzăul o udă la S., de la V. la E.; balta Ciulniţa, la N. Sunt 25 puţurĭ.

Suprafaţa com. e de 455 hect., din carĭ 40 hect. vatra comuneĭ, 407 hect. ale locuitorilor.

Populaţia e de 132 familiĭ, saŭ 564 suflete: 272 bărbaţĭ şi 292 femeĭ; 244 căsătoriţĭ, 305 necăsătoriţĭ, 15 văduvĭ.

Ştiŭ carte 43 persoane.

Are o biserică, cu hramul Sf. Gheorghe, zidită în anul 1871 de preotul Mihălescu şi locuitoriĭ, posedînd 17 pogoane pămînt, şi 180 leĭ venit şi deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o şcoală mixtă, fondată în 1887 de locuitorĭ, condusă de 1 învăţător şi frecuentată de 44 elevĭ.

Suprafaţa com. e de 415 hect., din carĭ: 204 hect. loc arabil, 203 hect, imaş, 8 hect. neproductive.

Locuitoriĭ posedă: 50 plugurĭ; 268 boĭ, 183 vacĭ, 171 caĭ, 87 iepe, 210 oĭ şi 83 rîmătorĭ.

Comerciul constă în importul de băuturĭ spirtoase, coloniale, ţesăturĭ, instrumente agricole, şi în exportul de cereale şi vite. Transportul se face prin gara Ianca (jud. Buzăŭ), la 11 kil. spre S.-E. de com. Sunt 3 comercianţĭ.

Căile de comunicaţie sunt drumurĭ vecinale spre comunele vecine: spre Domniţa-Racoviţeni; Gradiştea-d.-s.-Amara; Vîlcelele-Cioràşti.

Veniturile com. sunt de 1945 leĭ, 96 banĭ, iar cheltuelile de 1943 leĭ, 60 banĭ. Contribuabiliĭ sunt 150.

Gradiştea-de-Sus, *com. rur.*, în jud. R.-Sărat, pl. Gradiştea, pe malul stîng al rîuluĭ Buzăul.

Este aşezată în partea de S. a judeţuluĭ, la 30 kil. spre S.-E. de oraşul Rîmnicul-Sărat, şi în partea S. a plăşeĭ a căreĭ reşedinţă este. Comunele învecinate sunt: Gradiştea-d.-j., la 2 kil. spre E.; Racoviţa, la 9 kil.; Balta-Albă, la 8 kil.; Cîineni, la 13 kil.

Se mărgineşte la N. cu com. Vîlcelele, la E., cu Gradiştea-d.-j. şi Racoviţa; la V., cu Amara şi Cîineni; la S., cu Şuţeşti (jud. Buzăŭ), de care se desparte prin rîul Buzăul.

Rîul Buzăul o udă la S., de la V. la E.; Vîjiitoarea, la N.; tot spre N. sunt lacurile Balta-Albă şi Ciulniţa; maĭ sunt 64 puţurĭ (10—20 m. adîncime).

Cătunele carĭ o compun sunt: Gradiştea-d.-s., reşedinţa, la S., Balta-Albă, la N., Gradiştea-d.-s.-Nouă, la S.-V. şi Custura, la E.

Suprafaţa e de 5092 hect., din carĭ: 243 hect. vatra comuneĭ, 4061 hect. ale locuitorilor, 657 hect. proprietatea statuluĭ.

Populaţia este de 358 familiĭ, saŭ 1592 suflete: 823 bărbaţĭ, 769 femeĭ; 340 căsătoriţĭ, 1229 necăsătoriţĭ, 23 văduvĭ.

Ştiŭ carte 200 persoane.

Are 2 bisericĭ: una în căt. Gradiştea-d.-s., cu hramul Sf. Gheorghe, zidită în 1871 de locuitorĭ, posedînd 480 leĭ venit şi deservită de 1 preot, 1 dascăl şi 1 paracliser; alta în cătunul Balta-Albă, cu hramul Sf. Pantelimon şi Vasile, zidită în 1886 de locuitorĭ; are 290 leĭ venit, e deservită de 1 preot, 1 dascăl şi 1 paracliser. Sunt 2 şcolĭ de băeţĭ: una în căt. Gradiştea-d.-s., fundată de stat în 1871, şi a doua în căt. Balta-Albă, fondată în 1886 tot de stat. Sunt conduse de 2 învăţătorĭ şi frecuentate de 150 copiĭ.

Com. are: 4448 hect. arabile, 200 hect. imaş, 150 hect. pădure, 1 hect. vie, 50 hect. neproductiv.

Locuitoriĭ posedă: 205 pluguri; 626 boĭ, 396 vacĭ, 336 caĭ, 332 ĭepe, 760 oĭ, 15 capre şi 120 rîmătorĭ.

Meseriaşĭ sunt: 2 potcovarĭ, 1 plăpămar.

Comerciul e activ şi constă în importul de coloniale, manufacturĭ, instrumente agricole şi în exportul de cereale şi vite. Transportul se face prin gara Ianca (jud. Brăila), la 20 kil. spre S.-E. Sunt 19 comercianţĭ, din carĭ 5 băcanĭ, 12 cîrciumarĭ, 1 bogasier, 1 marchidan.

Căile de comunicaţie sunt: şoseaua judeţeană Rîmnicul-Brăila, care trece prin com.; spre Racoviţa-Domniţa; spre Cîineni şi spre Balta-Albă.

Veniturile com. sunt de 9324 leĭ, 2 banĭ şi cheltuelile de 9304 leĭ, 16 banĭ. Contribuabilĭ sunt 340.

Gradiştea-de-Sus, *sat*, în jud. R.-Sărat, pl. Gradiştea, căt. de reşedinţă a comuneĭ Gradiştea-d.-s., aşezat la S., pe malul stîng al Buzăuluĭ. Are 38 hect. întindere şi o populaţie de 198 familiĭ, saŭ 875 suflete, din carĭ 188 contribuabilĭ. Ştiŭ carte 120 persoane. Are o biserică şi o şcoală.

Gradiştea-de-Sus (Nouă), *sat*, în jud. R.-Sărat, pl. Gradiştea, cătunul comuneĭ Gradiştea-d.-s., aşezat la V., la 500 m. de căt. de reşedinţă, de la care şi-a luat numele. Are 40 hect., cu 2 familiĭ, saŭ 10 suflete, din carĭ 2 contribuabilĭ. Ştiŭ carte 7 persoane.

Gradiştea-Ghermani. Vezĭ Greci-Gradiştea, jud. Ilfov.

Gradiştea-Mitropolieĭ, *pădure* de salcie, în jud. R.-Sărat, pl. Gradiştea, com. Gradiştea-d.-s.; are 150 hect., proprietate a statuluĭ.

Gradiştea-Mare, *vale*, care se varsă în rîul Pesceana, pe teritoriul căt. Glăvile, pl. Oltul-d.-j. jud. Vîlcea.

Grajdul, *pădure*, numită şi Pădurea-Grajduluĭ, în comuna rurală Secul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi. Se întinde până la hotarul Pireĭ.

Grajdurile, *sat*, jud. şi pl. Argeş; face parte din com. rur. Bascovele; are o biserică, cu hramul Adormirea, cu un preot şi un cîntăreţ; o populaţie de 39 familiĭ, saŭ 190 suflete.

Grajdurile, *sat*, com. Valea-Satuluĭ, pl. Funduri, judeţul Vasluiŭ.

Maĭ înainte satul se numea Sîrbi. E situat pe o vale a dealuluĭ ce formează limita comuneĭ spre V.

Are o suprafaţă de 486 hect. şi o populaţie de 82 familiĭ, saŭ 367 suflete.

Aicĭ este o şcoală, înfiinţată în anul 1886, frecuentată de 38 elevĭ; o biserică, făcută de familia Rîşcanu, deservită de 1 preot şi 2 dascălĭ.

Numărul vitelor e de 404: 309 vite marĭ cornute, 25 oĭ, 26 caĭ şi 44 rîmătorĭ.

Grajdurile, *staţie de dr.-d.-f.*, jud. Vasluiŭ, pl. Funduri, căt. Valea-Satuluĭ, pe linia Vasluiŭ-Iaşi, pusă în circulaţie la 1 Maiŭ 1892. Se află între staţiile Scînteia (6.3 kil.) şi Bîrnova (5.1 kil.). Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de 187.72 m. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 9066 leĭ, 10 banĭ.

Grajdurile, *deal*, pe teritoriul satuluĭ Chişcăreni, com. Şipotele, pl. Bahluiul, jud. Iaşi.

Grajdurile, *deal*, acoperit de viĭ, lîngă satul Bîdiliţa, jud. Suceava.

Gras (Dealul-), *deal*, în judeţul Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul com. rur. Enisala, în partea estică a plăşeĭ şi a comuneĭ, în spre E. de dealul pe care se află cetatea Enisala; este de natură stîncoasă şi pleşuv; are o înălţime de 104 m.; la poalele luĭ se află 9 hect. cu viĭ; de pe vîrful luĭ se vede o frumoasă privelişte pe lacul Razelm, până în mare; aci, se zice, era o cetate care stetea în legătură cu cetatea Eraclie, cetate genoveză, dărîmată de Turcĭ pe la începutul secoluluĭ al XVI; astă-zĭ numaĭ cetatea Eraclie atestă vechea splendoare a Genovezilor.

Grasuluĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ*, în judeţul Neamţu, pl. Piatra-Muntele, com. Bistricioara; izvoreşte din culmea despre N.-V. a ramureĭ Hegheşuluĭ (Măgura), şi se varsă pe partea dreaptă a pîrîuluĭ Bistricioara, în dreptul unde pîrîul traversează şoseaua Bistricioara-Prisăcani, kil. 17—18.

Graşi, *sat*, situat sub coastele despre N. a dealuluĭ Pădurea-Graşi, în jud. Neamţu, pl. de Sus-Mijlocul, comuna Petricani. Are o populaţiune de 180 loc.

Graşi, *moşie* a statuluĭ, situată în jud. Neamţu, plasa de Sus-Mijlocul, com. Petricani; împreună cu alte trupurĭ de moşioare, şi afară de 30 fălcĭ rezervate pe seama mănăstireĭ Agapia, se arendează cu 21000 leĭ anual.

Graşi, *pădure*, jud. Neamţu, pl.

de Sus-Mijlocul, comuna Petricani.

Grași (Pădurea-), *ramură de dealurĭ,* ce se întinde de la N. de satul Boiștea, com. Petricani, jud. Neamțu, paralel cu pîrîul Neamțuluĭ, pănă pe teritoriul comuneĭ Timișești.

Gratia-Fărcășanca, *cătun,* pendinte de com. Gratia-Mare, pl. Neajlovul, jud. Vlașca, situat pe valea Drîmbovniculuĭ, aparținînd familieĭ Nic. Gherassi.

In acest cătun, la 1864, s'a împroprietărit 70 locuitorĭ, pe o suprafață de 210 hect.

Are o biserică vechie, cu un preot și un cîntăreț.

Gratia-Mare, *com. rur.,* compusă din cătunele: Drăghinești, Gratia-Fărcășanca și Gratia-Mare, situată pe valea Drîmbovniculuĭ, pl. Neajlovuluĭ, județul Vlașca, la 71 kil. de Giurgiŭ și la 19 kil. de Obedeni.

Moșia Gratia-Mare și Drăghinești aparține d-luĭ C. Sordony. Are o suprafață de 2475 hect. afară de partea de pămînt ce s'a dat locuitorilor, în intindere de 1100 hect.

Venitul acesteĭ proprietăți e de 42000 leĭ anual. Pămîntul este în cea maĭ mare parte fertil, maĭ cu seamă pe lunca Drîmbovniculuĭ și locurile zise «la Chirican», unde se află și o pădure de 200 hect. Asemenea și în cătunul Drăghinești este o vechie pădure de stejar, cu o suprafață de peste 100 hect.

Are o populație de 458 familiĭ, saŭ 2226 suflete.

Sunt 3 bisericĭ, cu 2 preoțĭ și 5 cîntăreți; o școală mixtă, cu 4 clase, bine întreținută și condusă de un învățător. In 1888 a fost frecuentată de 45 băețĭ.

Budgetul este de 12000 leĭ la veniturĭ și de 5000 la cheltuelĭ.

Vite: 630 boĭ și vacĭ, 30 caĭ, 69 bivolĭ, 1732 oĭ și 341 rîmătorĭ.

Aci se face bîlciŭ în toate Duminicele și două tîrgurĭ marĭ cu obor de vite, la 29 Iunie și la 14 Septembrie.

Se cultivă mult grădinele de legume, maĭ cu seamă în satele Drăghinești și Gratia-Fărcășanca, unde locuitoriĭ sunt în cea maĭ mare parte Sîrbĭ și îndestulează maĭ toată plasa cu tot soiul de legume.

Prin această comună trece șoseaua județeană ce merge pe Valea-Drîmbovniculuĭ către București și o alta care merge la Sîrbeni.

Gratia-Mare, *cătun,* com. Gratia, pl. Neajlovul, județul Vlașca, pe proprietatea Gratia-Mare a d-luĭ Sordony, situată pe valea Drîmbovniculuĭ, pe care s'a împroprietărit în 1864, 124 loc. pe o suprafață de 392 hect.

Cele 2 bîlciurĭ anuale se țin în josul primărieĭ, în fața caselor proprietaruluĭ, pe lunca Drîmbovnicul.

Are: o biserică, cu hramul Adormirea Maiceĭ Domnuluĭ, clădită la 1837 de către căminarul Constantin Borănescu, moșul actualuluĭ proprietar; o școală.

Graurele, *deal,* în jud. Gorj, com. Urdari-d.-j., din pl. Jiuluĭ, pe partea dreaptă a acestuĭ rîŭ; se întinde despre N., din Dealul-Caselor și se termină spre S.-V., în culmea Artanul; este acoperit cu pădure.

Grauri, *trup de pădure* al statuluĭ, în întindere de 280 hect., formînd, împreună cu trupurile: Miloranul, (125 hect.) și Sîrbi (275 hect.), pădurea Șușani-Sîrbi, situată în com. Șușani, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea.

Graurul, *vale,* în jud. Gorj, com. Urdari-d.-j., pl. Jiuluĭ și pe partea dreaptă a acestuĭ rîŭ; începe din marginea satuluĭ, și merge spre origine către căt. Artanul; este formată de dealul Graurele și e acoperită cu pădure.

Grăblești, *sat,* pe apa Boia, jud. Argeș, pl. Loviștea; cu 80 fam. și face parte din com. rur. Ciineni. Are o biserică cu hramul Sfîntul Nicolae, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț.

Grădești, *sat,* face parte din com. Vultureni, pl. Berheciul, jud. Tecuciŭ, situat pe coasta dealuluĭ cu același nume, la V. com., la 5 kil. 500 m. de Vultureni.

Are o populație de 15 familiĭ, saŭ 59 suflete, carĭ locuesc în 15 case.

Locuitoriĭ foștĭ clăcașĭ, aŭ fost împroprietărițĭ la 1864.

Are o biserică, cu hramul Adormirea Maiceĭ Domnuluĭ situată pe un platoŭ. Biserica este de lemn, bine conservată. Se întreține de locuitorĭ, reparîndu-se din cînd în cînd. Copiiĭ merg la școala din Vultureni.

Grădești, *deal,* la E. de satul Grădești, com. Vultureni, jud. Tecuciŭ.

Grădețul, *deal,* în jud. Mehedinți, pl. Ocolul-d.-s., peste care trece șoseaua Turnul-Severin-Balta-Baia de Aramă, în apropiere de satul Păunești, și de-asupra com. rur. Balotești.

In vîrful dealuluĭ, într'un punct bun de observațiune, se află rămășițele unor zidăriĭ Romane făcute din peatră și cărămidă, prezintînd la suprafață forma unuĭ cerc, iar în interior o subterană.

Locuitoriĭ comuneĭ Godeanul numesc acestă cetate «Zidina Dacilor».

Grădianca, *parte din moşia* oraşuluĭ Alexandria, jud. Teleorman, despre N.-V.; se învecineşte cu moşia Găvăneşti, din judeţul Vlaşca.

Grădina-luĭ-Gobe, *pădure,* pendinte de com. Blejeşti, pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca, lîngă Valea-Lungă, pe proprietatea Blejeşti a d-lor fraţĭ Olănescu, în suprafaţă de 75 hect.

Grădina-Penciul, *pădure* de salcie, de 148 hect., pe domeniul Giurgiul, în dreptul satuluĭ Oinacul, pl. Marginea, jud. Vlaşca.

Grădinari, *sat,* face parte din com. rur. Grădinari-Fălcoianca, pl. Sabarul, jud. Ilfov. Este situat la V. de Bucureşti, între rîul Argeş şi extremitatea judeţuluĭ despre jud. Vlaşca.

Aci este reşedinţa primărieĭ.

Se întinde pe o suprafaţă de 288 hect., cu o populaţie de 307 locuitorĭ.

D-na Paulina Butculescu are 313 hect. şi locuitorii 175 hect. Proprietara cultivă 63 hect. restul pădure. Locuitoriĭ cultivă tot terenul.

Are o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de un preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală mixtă, cu întreţinerea căreia statul şi comuna cheltuesc anual 1480 leĭ; şcoala e frecuentată de 7 elevĭ şi 1 elevă.

Pe rîul Argeş sunt 2 podurĭ. Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 303 şi al celor micĭ de 156.

Se zice că locuitoriĭ acestuĭ cătun, înainte de 1830, trăiaŭ parte împrăştiaţĭ pe malul stîng al rîuluĭ Argeş, în cătunul ce se numea Fundul-Turculuĭ şi Grădinari, parte în partea dreaptă a rîuluĭ Argeş în cătunul ce se numea Adunaţi. Cînd se dete ordin să se formeze liniĭ, şi uniĭ şi alţiĭ se strămutară maĭ spre V. şi formară linia saŭ satul Grădinari, unde sunt şi azĭ.

Acest cătun este aşezat pe cîmpie şi e udat spre N. şi E. de rîul Argeş.

Grădinari - Fălcoianca, *com. rur*, pl. Sabarul, jud. Ilfov, situată la V. de Bucureşti, între rîul Argeş şi extremitatea jud. despre judeţul Vlaşca, la 22 kil. de Bucureşti. Stă în legătură cu com. Tîntava prin o şosea vecinală.

Se compune din satele: Ciocanul, Fălcoianca şi Grădinari, cu o populaţie de 950 locuitorĭ, carĭ trăesc în 209 case.

Se întinde pe o suprafaţă de 1542 hect.

D-na Paulina Butculescu şi D-l D. Butculescu aŭ 1043 hect. şi locuitoriĭ 499 hect. Proprietariĭ cultivă 462 hect. (30 sterpe, 550 pădure). Locuitoriĭ cultivă tot terenul.

Budgetul com. este de 3147 leĭ la veniturĭ şi de 3060 leĭ la cheltuelĭ.

Contribuabilĭ: 202.

Sunt 2 bisericĭ, la Fălcoianca şi Grădinari; o şcoală mixtă; 2 morĭ cu aburĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 727 (132 caĭ şi iepe, 284 boĭ, 267 vacĭ şi viţeĭ, 20 taurĭ, 24 bivoliţe) şi al celor micĭ de 737 (25 capre, 162 porcĭ, 550 oĭ).

Dintre locuitorĭ, 209 sunt plugarĭ.

Arătura se face cu 163 plugurĭ: 118 cu boĭ, 45 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 173 care şi căruţe: 122 cu boĭ, 51 cu caĭ.

Locuitorĭ împroprietăriţĭ sunt 114 şi neîmproprietăriţĭ, 109.

Comerciul se face de 7 cîrciumarĭ.

Grădinăreasa, *sat,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Argetoaia, cu 63 suflete: 38 bărbaţĭ şi 25 femeĭ. Locuesc în 20 case şi 9 bordee. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Argetoaia-d.-s., ce este la 690 m. Satul este aşezat pe valea Argetoaia, la ½ kil. departe de reşedinţa comuneĭ.

Grădinile, *com. rur.*, pl. Balta-Oltul-d.-j., jud. Romanaţi, formată din satele: Grădinile şi Moşneni, situate în apropriere de linia ferată care intretae aci şoseaua Caracal-Corabia. Are la N.-E. o apă ce formează iazul uneĭ morĭ, şi la S. măgurele Gemenele. Altitudinea terenuluĭ d'asupra niveluluĭ măriĭ este de 120 m.

Are 182 familiĭ, saŭ 714 suflete: 374 bărbaţĭ şi 340 femeĭ; 348 căsătoriţĭ şi 396 necăsătoriţĭ. Ştiŭ carte 34 persoane.

Sunt 146 contribuabilĭ.

Budgetul com. este de 2722 leĭ la veniturĭ şi 2608 leĭ la cheltuelĭ.

Vite marĭ sunt 662, vite micĭ 650 şi rîmătorĭ 250.

Are o şcoală primară condusă de un învăţător, şi frecuentată de 32 copiĭ (19 băeţĭ şi 13 fete); 2 bisericĭ, una cu hramul Sf. Nicolae (1866), şi a doua tot cu hramul Sf. Nicolae, clădită la 1765, slujite de 2 preoţi şi 4 cîntăreţĭ; 6 cîrciumĭ.

Grădinile, *sat,* în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., cătunul com. Măicăneşti, reşedinţa plăşeĭ; înainte se numea Cenuşasca, de la proprietatea Cenuşasca; este aşezat în partea de E. a com., în cîmp, la 2500 m. spre E. de cătunul de reşedinţă, Bol-

boaca şi Măicăneşti; are o întindere de 40 hect., cu o populaţie de 30 familiĭ, saŭ 120 suflete, din carĭ 20 contribuabilĭ.

Grădinile, *lac*, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, com. Giurgeni.

Grădinile, *lac*, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, insula Balta, com. Chioara.

Grădiştea, *com. rur.*, compusă din cătunele: Grădiştea-d.-s. şi Grădiştea-d.-j., pl. Cîlniştea, jud. Vlaşca, situată pe coasta dealuluĭ şi pe lunca d'a dreapta rîuluĭ Argeş, la limita de S.-S.-E. a judeţuluĭ despre Ilfov, la 21 kil. de Bucureşti, la 39 kil. de Giurgiŭ şi la 30 kil. de Ghimpaţi, reşedinţa plăşeĭ. Aci este o haltă a drumuluĭ de fer Giurgiŭ-Bucureşti

Are o populaţie de 164 suflete, din carĭ 126 contribuabilĭ.

Maĭ sunt vre-o 20 familiĭ de Ţiganĭ, urmaşĭ aĭ robilor familieĭ Grădişteanu.

Venitul com. este de 7683 leĭ, iar cheltuelile de 5093 leĭ.

Are o biserică de zid, situată pe muchea Argeşuluĭ, la mijlocul com., zidită la 1658 (7166) de Bunea Grădişteanu cu jupîneasa sa Chiajna şi reparată la 1852 de familia Grădişteanu; are hramul Adormirea Maiceĭ Domnuluĭ, şi e servită de 1 preot şi 1 dascăl. Ţine de parohia Comana, de care este departe de 8 kil. In com. se află o şcoală mixtă cu 2 clase, condusă de o învăţătoare şi frecuentată de 31 elevĭ.

Aci sunt 34 hect. viĭ, carĭ produc vin bun; mare parte din el se vinde în Bucureşti.

In comună sunt: zăvoiul de salcie, de 30 hect., la Grădiştea-d.-j.; zăvoiul Belciugatul, de 76 hect., la Grădiştea-d.-s.

Afară de acestea maĭ sunt 25 hect. pădure de şleaŭ.

Sunt 4800 duzĭ şi se cresc mulţĭ gogoşĭ de mătase.

Are o şosea vecinală, care pleacă din halta Grădiştea a linieĭ ferate Giurgiŭ-Bucureşti, la capul poduluĭ de fer peste Argeş, trece prin com. şi duce la judeţul Ilfov, comuna Mogoşeşti.

Casele sunt bune şi mare parte din ele învelite cu tinichea şi cu şindrilă.

Vite sunt: 350 boĭ şi vacĭ, 10 bivoliţe, 38 caĭ, 580 oĭ şi 275 porcĭ.

Cîrciumĭ sunt 7.

Grădiştea, *staţie de dr.-d.-f.*, jud. Vlaşca, pl. Cîlniştea, căt. Grădiştea, pe linia Bucureşti-Giurgiŭ, pusă în circulaţie la 1 Noembrie 1869. Se află între staţiile Vidra (6.6 kil.) şi Comana (4.7 kil.). Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de 43m.68. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 9201 leĭ, 30 banĭ.

Grădiştea, *sat*, în jud. Mehedinţi, pl. Dumbrava; ţine de com. rur. Busul.

Grădiştea, *pîrîŭ*, jud. Mehedinţi, plasa Dumbrava, com. rurală Busul.

Grădiştea, *pichet de graniţă*, pe Dunăre, la S. de balta Potelul, jud. Romanaţi.

Grădiştea-de-Jos, *cătun*, pendinte de com. Grădiştea, pl. Cîlniştea, jud. Vlaşca, situat pe malul Argeşuluĭ. Moşia e proprietatea d-luĭ Em. Grădişteanu, şi are un venit anual de 20000 l.

S'aŭ împroprietărit la 1864, 97 locuitorĭ, cărora li s'aŭ dat 300 hect. pămînt.

Suprafaţa totală a moşieĭ este de 1200 hect., împreună cu Piciorul-Grădiştea.

Are o biserică, cu hramul Adormirea-Maiciĭ-Domnuluĭ, zidită la 7166, de Bunea Grădişteanu şi jupîneasa sa Chiajna, reparată la 1852 de familia Grădişteanu.

Este o vie boerească de 8 pog., o livede cu 4000 duzĭ, livezĭ de prunĭ şi alte poame.

De acest cătun ţine şi Piciorul-Grădiştea, un trup de moşie nelocuit în suprafaţă de 365 hect., tot al d-luĭ Em. Grădişteanu, ce se arendează o dată cu moşia.

Locuitoriĭ cultivă pepenĭ, viĭ, şi gogoşĭ de mătase.

Casele sunt cea maĭ mare parte de zid învelite cu tinichea saŭ cu şindrilă şi spaţioase.

Sunt 4 cîrciumĭ.

Pe proprietate este halta Grădiştea, staţia drumuluĭ de fer Giurgiŭ-Bucureşti. Se află aci un pod de fier peste rîul Argeşul şi un zăvoiŭ de salcie.

Maĭ este pe teritoriul cătunuluĭ un loc unde a fost o pădure numită Bătaia-Mare, loc istoric unde s'aŭ luptat Turciĭ cu Cazaciĭ la anul 1768, în faţa mănăstireĭ Comana. S'aŭ găsit aci pintenĭ, săgeţĭ, pistoale, urme ale rămăşiţelor lupteĭ.

Aci este Valea-Verzişoruluĭ ce vine din sus despre Budeşti şi se scurge în lunca Argeşuluĭ, în dreptul pădureĭ Fireasta. Pe această vale, se zice, veneaŭ armatele romîne de la Ruşi-de-Vede.

La 1661, Constantin-Vodă cu hrisov întăreşte posesia moşieĭ Grădiştea pe numele familieĭ Gr. Grădişteanu, precum şi a altor moşiĭ ca Zăvoiul, Năneşti şi Drija.

Grădiştea-de-Sus, *cătun,* pendinte de com. Grădiştea, pl. Grădiştea, jud. Vlaşca, proprietatea d-luĭ N. Tătăranu, situat în susul Grădiştei-d.-j., pe dealul Argeşuluĭ.

Are o suprafaţă de 1334 hect.

La 1864 s'a dat la 86 locuitorĭ 226 hect.

Moşia are un venit de 26000 leĭ anual.

Sunt 30 hect. cu viĭ şi o livede cu 800 duzĭ.

Pe proprietate sunt 3 zăvoaie de salcie: Belciugaţi, Matca şi Piscul-Leşilor.

Prin căt. trece Valea-Miculuĭ care se scurge în Argeş.

Aci este localul şcoaleĭ comuneĭ şi al primărieĭ.

Sunt 3 circiumĭ.

Grădiştea, *cătun,* la 2 kil. spre V. de com. Dranovăţul, pl. Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanaţi, situat în valea pîrîuluĭ Dranovăţul, şi înconjurat de dealurĭ, care la V. prezintă altitudinĭ până la 195 m. d'asupra nivelului măriĭ. Are 60 familiĭ, saŭ 200 suflete; o biserică, cu hramul Sf. Dumitru, cu 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Grădiştea, *insulă,* din lacul Razelm, jud. Tulcea, pl. Babadag, com. rur. Enisala, în partea de E. a plăşeĭ şi a comuneĭ, aproape de vărsarea lacululĭ Babadag în iezerul Razelm. Are o formă lunguiaţă; o lungime de 1 kil. şi o întindere de 20 hect. Este acoperită cu stuf şi iarbă înaltă.

Grădiştea, *măgură,* jud. Olt, situată la S. de Slatina, în gura văieĭ Sopotuluĭ, separă Slatina de valea Oltuluĭ. Inălţimea eĭ se ridică la nivelul dealurilor vecine: Căloianca şi Sopotul, de care, se pare, a despărţit-o acţiunea apelor. In vîrful săŭ are un platoŭ, care avea altă dată o suprafaţă de aproape 2 hect. De aci se deschide o privire frumoasă asupra oraşuluĭ, aşezat în formă de amfiteatru, care se ridică până în dealul opus; spre V. privirea alunecă pe valea Oltuluĭ, pe o distanţă de maĭ bine de 10 kil. până se pĭerde în dealul Corneşul.

Coastele de N. şi E. sunt acoperite de grădinĭ plantate cu pomĭ şi viĭ; iar cele de V. s'aŭ tot surpat, atît de Olt cît şi de oamenĭ, cu ocaziunea facereĭ poduluĭ celuĭ noŭ şi cu diferite umpluturĭ, până aŭ ajuns chiar dincolo de jumătatea eĭ.

Cam împrejurul coroaneĭ acesteĭ măgurĭ, se văd şi până azĭ urmele unuĭ şanţ, care, se zice, a fost făcut în timpul ciumeĭ. Bolnaviĭ eraŭ izolaţĭ în vîrful Grădişteĭ ca într'o carantină. Alţiĭ asigură că şanţul a servit de împrejmuire viilor plantate aci.

In timpul războiuluĭ Ruso-Romîno-Turc, din 1877, D-l Colonel Gorjan, comandantul garnizoaneĭ din Slatina, ridicase în vîrful eĭ nişte redute, îndreptate spre V. Azĭ se află aci un canton ce servă ca turn de observaţie, maĭ ales în timpul nopţeĭ, pentru cazurile de incendiŭ.

Grădişteanca, *cătun,* pendinte de com. Găleteni-Moşteni, pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca, situat pe valea Cleniţa, la V. judeţuluĭ despre Teleorman, proprietatea D-luĭ M. Băţcoveanu.

Are o suprafaţă de 400 hect.

S'a dat la 35 locuitorĭ 90 hect., împroprietăriţĭ la 1864.

Venitul anual al acesteĭ proprietăţĭ se urcă la 8000 leĭ.

Grădişteanca, *trup de moşie,* nelocuită, pendinte de com. Scurtul, în jud. Vlaşca.

Grădişteanul, *munte,* la N.-E. de com. Lereşti, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel, pe la poalele căruia trece rîul Cuca, afluent al rîuluĭ Tîrgul.

Grădişteanul, *pădure* a statuluĭ, pe Munţiĭ-Mănăstireĭ-Cîmpulung, carĭ fac parte din com. Corbĭşori şi Berevoeşti, plaiul Nucşoara, jud. Muscel.

Grădişteĭ (Măgura-), *insulă,* în Dunăre, cu 3 hect. pădure, dependinte de com. Orlea, din jud. Romanaţi.

Grădiştoiul, *lac,* lîngă Dunăre pe proprietatea Parapani, com. Arsache, pl. Marginea, jud. Vlaşca. In el se scurge gîrla Caracioaica. Dă în Gîrla-Mare.

Grădiştoiul, *lac,* pe propietatea Bălăriĭ, com. Bălăriĭ, pl. Cilniştea, jud. Vlaşca.

Grăjdana, *com. rur.,* în jud. Buzăŭ, pl. Sărăţiĭ, situată pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Nişcovul, la 19 kil. de oraşul Buzăŭ. Limitele: la N., începe din Predealul-Buzăuluĭ, de la muntele Cerbul şi pe drumul Plaiuluĭ-Unguruluĭ, merge până în apropiere de biserica Cetăţuea; la V., se lasă din Vîrful-Cetăţuea, pe slemnea Dealuluĭ - Mierioareĭ şi printre căt. Linia şi Ciolanul şi căt. Haleşul trece rîul Nişcovul, urcă pe valea Leiculeşti, până la Fîntîna - Romîneştilor; la S., începînd din punctul Fîntîna-Romîneştilor, continuă pe slemnea munteluĭ Căpreanul, până în vîrful Baloşul; la E., se lasă pe Valea-Leurdeĭ, până la vărsătura eĭ în rîul Nişcovul, trece Nişcovul, la gura izvoruluĭ Mierea şi pe acest izvor se urcă în sus, până la sorginte, apoĭ peste coline, urcă pe muntele Vîrful-Cerbuluĭ. Su-

prafaţa sa e de 4640 hect., din care 320 arabile, 3553 pădure, 100 fîneaţă, 127 izlaz, 76 livezĭ, 4 vie şi 260 sterp. Proprietăţĭ maĭ însemnate sunt: Barbul, Miluiţi I, Miluiţi II, Bărbunceşti şi Izvoranul, ale statuluĭ, iar particulare: Miluiţi, Grăjdana, moşnenilor Obrăjeşti; Grăjdana-Pantelimon, Podurile, Cîrlovoaia, Piţigoaica şi Lunceni. Terenul este accidentat şi foarte nisipos, din care cauză e brăzdat de o mulţime de văĭ goale, saŭ acoperite cu pădurĭ. Agricultura constă numaĭ în cultura porumbuluĭ.

Locuitoriĭ se ocupă cu facerea de căruţe, roate, săniĭ, etc., femeile, cu ţesăturĭ de borangic, iar călugăriţele de la schitul Barbul, ţes un mohair foarte căutat în comerţ. Pe valea Ismana este păcură; pe apa Nişcovul, o moară sistematică.

Căĭ de comunicaţie are: şoseaua vecinală Gura-Nişcovuluĭ-Tisăul, prin Grăjdana.

Vite sunt: 388 boĭ, 79 vacĭ, 64 viţeĭ, 16 caĭ, 7 iepe, 8 mînjĭ, 621 oĭ, 3 capre şi 175 porcĭ. Stupĭ cu albine sunt 20.

Com. e formată din căt. Bărbunceşti, Borul, Grăjdana, Izvorul, Lunceni, Miluiţi şi Salcia, cu o populaţie de 1540 suflete: bărbaţĭ însuraţĭ 290, neînsuraţĭ 14, văduvĭ 25; băeţĭ 453; iar femeĭ măritate 290, văduve 35; fete 433. Case de locuit: 360.

Meseriaşĭ: 1 lemnar, 32 rotarĭ, 1 cizmar, 2 fierarĭ, 2 brutarĭ, 1 vărar.

Sunt 289 contribuabilĭ şi 3 străinĭ. Stabilimente: 7.

Comerciul se exercită de 38 persoane.

Budgetul comuneĭ e de 384550 leĭ.

Are o şcoală în căt. Lunceni, frecuentată de 60 elevĭ şi 3 eleve. Carte ştiŭ 134 persoane.

Bisericĭ sunt 4, cu 3 preoţĭ, 3 cîntăreţĭ şi 3 paraclisierĭ. Catedrala e cea cu hramul Sf. Voevozĭ.

Cîrciumĭ sunt 10. Casele sătenilor sunt bine întreţinute.

Pe teritoriul com. se exploatează mult pădurile, oraşul Buzăŭ alimentîndu-se în ce priveşte lemnele de foc maĭ numaĭ de aci.

Locurĭ demne de văzut are: Castelul Georgescu cu o frumoasă grădină, biserica Grăjdana, schitul Barbul, ruinele vecheĭ mănăstirĭ Grăjdana-Pantelimon şi fostul schit Izvoranul. Pe dealul Cucuiata sunt ruinele bisericeĭ Cucuiata şi, în Lunceni, fortificaţia Şanţul-Tătarilor. Multe din dealurile ce o înconjoară sunt fortificate şi în pădurea Miluiţi se găsesc din cînd în cînd ghiulele, ceea-ce probează că pe această vale s'aŭ dat maĭ multe lupte, fie între armate străine, fie de Domniĭ Ţăreĭ, contra boerilor din Buzăŭ, carĭ se retrăgeaŭ şi se fortificaŭ aci şi în particular la mănăstirea Bradul.

In secolul XVII, teritoriul comuneĭ era o vastă pădure, în mijlocul căreia jupîneasa Grăjdana, una din ctitoriĭ mănăstiriĭ Bradul, ridică schitul Grăjdana, în jurul căruia se zidiră cîte-va case. Singurătatea loculuĭ, pădurile nestrăbătute ce eraŭ pe aci, maĭ atraseră şi alţĭ locuitorĭ, carĭ fugeaŭ din locurile deschise în timpul invaziunilor şi pe la 1640 satul era fondat şi populat.

Grăjdana (Grăjdana Moşnenească, Obrăjeşti), *cătun,* de reşedinţă al com. Grăjdana, jud. Buzăŭ, cu 429 locuitorĭ şi 104 case.

Grăjdana, *fostă mănăstire de călugărĭ,* în jud. Buzăŭ, com. Grăjdana, care a dat şi numele acesteĭ comune, fondată între aniĭ 1580—1590 de jupăneasa Grăjdana; maĭ tîrziŭ a depins de mănăstirea Pantelimon. Ruinele eĭ se văd încă pe malul opus al rîuluĭ Nişcovul. In anul 1856, prin iniţiativa Archimandrituluĭ Ciprian şi ofrandele a maĭ multor credincioşĭ, fu rezidită pe locul unde se află astă-zĭ. După 1864 a devenit biserică de mir.

Grăjdana, *deal,* jud. Prahova, com. Podeni-Vechĭ, plasa Podgoria.

Grăjdana - Moşnenească, *moşia* ceteĭ de moşnenĭ Obrăjeşti aflaţĭ în comuna Grăjdana, jud. Buzăŭ, avînd 750 hect., mare parte pădure.

Grăjdana-Pantelimon, *sat* independent, pănă la 1864, iar de atuncĭ contopit cu cătunul Lunceni, jud. Buzăŭ.

Grăjdeni, *sat,* în jud. Tutova, pl. Tîrgul, com. Fruntişeni, spre S. de satul Fruntişeni. Are 483 locuitorĭ, din carĭ 61 ştiŭ carte; locuesc în 132 case. Se cultivă de aci pe o scară întinsă gîndaciĭ de mătase. Are o şcoală primară de băeţĭ.

Grăjdeni, *schit,* în satul Grăjdeni, jud. Tutova.

Grăjdeni, *moşie,* în jud. Tutova, pl. Tîrgul, com. Fruntişeni, proprietatea statuluĭ, arendată în ultimul period, cu leĭ 14010 anual.

Grăjdeni, *pădure,* de 125 hect., pe moşia cu acelaşĭ nume, proprietatea statuluĭ, judeţul Tutova.

Grămăreşti, *trup de moşie,* situat în comuna Humuleşti, plasa de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu.

Grămăticul, *pîrîiaş,* în jud. Buzăŭ, com. Nehoiaşul. Incepe din muntele Tehărăul şi se varsă în rîul Buzăŭ, în dreptul Luncei-fără-Zăpadă. Pe cursul săŭ are 6 herăstrae. Malurile sale sunt nişte frumoase şi fertile luncĭ. Conţine mulţĭ păstrăvĭ.

Grămeşti, *com. rur.*, în jud. Dorohoiŭ, pl. Berhometele, formată din satele: Botoşăniţa, Grămeşti, Rudeşti şi Verpolea, cu reşedinţa primăriei în Grămeşti. Are: 468 familiĭ, saŭ 2173 suflete; 3 bisericĭ, cu 3 preoţĭ, 4 cîntăreţĭ şi 3 pălămarĭ; 1 şcoală, condusă de 1 învăţător şi frecuentată de 58 elevĭ; 1380 hect. 66 ariĭ pămînt sătesc; 1944 hect., 93 ariĭ, cîmp şi 365 hect. 96 ariĭ pădure ale proprietarilor de moşiĭ; maĭ multe ĭazurĭ şi puţină vie.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 6214, banĭ 43 veniturĭ şi de leĭ 6097 la cheltuelĭ.

Vite marĭ cornute 620, oĭ 1257, capre 10, caĭ 57 şi porcĭ 770. Sunt 60 stupĭ.

Grămeşti, *sat,* pe moşia cu acelaşĭ nume, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ, cu 318 familiĭ saŭ 1611 suflete.

Proprietatea moşieĭ este a d-luĭ Bogdan V. Goilav.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolaĭ, cu 2 preoţĭ, 2 cîntăreţĭ şi 1 pălămar, mică, de lemn, şi tencuită, făcută în 1804, de către sătenĭ; o şcoală, condusă de 1 învăţător şi frecuentată de 50 elevĭ, aşezată într'un local bun făcut de comună.

Săteniĭ împroprietăriţĭ aŭ 1004 hect. 26 ariĭ pămînt; ĭar stăpînul moşieĭ, 1246 hect. 01 ariĭ cîmp şi 214 hect. 83 ariĭ pădure, cu diferite eserţe de arborĭ; ĭar la malul Sireteluĭ un frumos zăvoiŭ, luncă de răchită şi loziă.

Pîraiele ce trec pe moşie sunt Marele şi Verechia ce vin din Bucovina.

Drumurĭ principale: acel ce duce la Bălineşti, şi acel ce duce la Botoşăniţa prin Rudeşti şi Verpolea.

Hotarele moşieĭ sunt cu: Bălineşti, Botoşăniţa, Rudeşti, Verpolea şi Siretul.

Insemnat aicea este: dealul Cudrina, dealul Movila şi Podişul-Horaiţuluĭ.

Grămeşti, *mahala,* face parte din com. rur. Costeşti, pl. Horezul, jud. Vîlcea. Este situată pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Costeşti. Are o biserică de lemn vechĭe, făcută de Mitropolitul Ştefan.

Grăpeni, *sat,* în jud. Covurluiŭ, com. Cavadineşti, pl. Horincea, la 800 metri de reşedinţa comunală, cu 41 familiĭ saŭ 155 suflete. Are o biserică.

Grătarul, *cătun* (tîrlă), în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, com. Călăraşi-Vechĭ, pe Cîmpia-Bărăganuluĭ.

Grăurani-din-Cîmp, *mahala,* în com. rur. Suşiţa, pl. Motrul-d.-j., jud. Mehedinţi.

Grăurani-din-Faţă, *mahala,* în com. rur. Şuşiţa, pl. Motrul-d.-j., jud. Mehedinţi.

Greaca, *com. rur.*, jud. Ilfov, pl. Olteniţa, situată la S. de Bucureşti, între balta Greaca şi Valea-Zboieĭ, la 45 kil. de Bucureşti. Stă în legătură cu Ciumaţi, Hotarele, Prundul şi Căscioarele, prin şosele vecinale. N'are nicĭ un căt. alipit.

Se întinde pe o suprafaţă de 1901 hect., cu o populaţie de 1653 locuitorĭ, carĭ trăesc în 270 case şi 5 bordee.

Statul posedă 968 hect. şi locuitoriĭ 933 hect. Statul cultivă prin arendaşiĭ săĭ 267 hect. (571 sterpe, 100 izlaz, 30 pădure). Locuitoriĭ cultivă 533 hect. şi rezervă 400 pentru cultura viţeĭ.

Moşia Greaca, împreună cu balta pendinte de Mănăstirea Mislea, s'a arendat pe periodul 1886—1896 cu 30000 leĭ anual.

Are o biserică, cu hramul 40 de mucenicĭ, deservită de 3 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală mixtă, frecuentată de 36 elevĭ şi 7 eleve, cu întreţinerea căreia statul şi comuna cheltuesc anual 1940 leĭ. Localul s'a construit de judeţ, în anul 1887.

Numărul vitelor marĭ e de 464 (127 caĭ şi ĭepe, 235 boĭ, 88 vacĭ şi viţeĭ, 6 taurĭ şi bivoliţe) şi al celor micĭ de 530 (30 capre, 200 porcĭ, 300 oĭ).

Dintre locuitorĭ, 284 sunt plugarĭ, 4 meseriaşĭ, 7 aŭ diferite profesiĭ.

Locuitoriĭ posedă: 100 plugurĭ cu boĭ şi 38 cu caĭ; 158 care şi căruţe; 120 cu boĭ şi 38 cu caĭ.

Locuitorĭ împroprietăriţĭ sunt 218 şi neîmproprietăriţĭ, 83.

Comerciul se face de 6 cîrciumarĭ.

Sunt 245 contribuabilĭ.

Venitul com. este de 3844 leĭ şi cheltuelile de 3681 leĭ.

Greaca, *moşie,* a statuluĭ, pendinte de mănăstirea Mislea, jud. Ilfov, s'a arendat pe periodul 1886—96 cu 30.000 leĭ anual. Dela Aprilie 1891, arenda a rămas la 12000 leĭ anual, pentru că parte din moşie s'a vîndut în loturĭ la locuitorĭ. Această mo-

şie se arendează împreună cu balta Greaca.

Greaca, *movilă*, jud. Dolj, pl. Jiul-de-Mijloc, com Vîrvorul, în dreptul căreia se împreună hotarul de N. al com. către com. Bucovăţul, cu capătul de N. al hotaruluĭ de E. al com. către com. Calopărul.

Greaca,(Iezerul-Grecilor), *baltă*, pl. Olteniţa, jud. Ilfov, situată între fluviul Dunărea şi un deal acoperit cu viĭ, începînd dela com. Prundul şi până la com. Căscioarele. Dint'însul se scoate peşte în mare cantitate. Venitul bălţeĭ aparţine statuluĭ.

Forma eĭ este cam ovală. La E., comunică cu Dunărea prin valea Muierea, care se varsă în Dunăre la N. de Ostrovul-Mare, între Olteniţa şi pichetul No. 150.

Spre N.-V. are două braţe: Giambracul şi Mocăneasca, carĭ trec în jud. Vlaşca, după ce formează în jud. Ilfov maĭ multe insule.

Greaca, *pădure* a statuluĭ, în întindere de 15 hect., pendinte de com. Greaca, pl. Olteniţa, jud. Ilfov.

Greaca, *pîrîŭ* şi *vale,* paralele văieĭ Lozova, din com. Braniştea, pl. Siretul, jud. Covurluiŭ aproape de coada bălţeĭ Lozova.

Greaca saŭ **Valea-Greceĭ,** *gîrliţă,* izvoreşte de la V. de com. Bughiile, plaiul Teleajenul, jud. Prahova şi se varsă în gîrla Bughea, tot în raionul com. Bughiile.

Greaca, *japse,* jud. Brăila, începe din partea N. a iezer. Bertea şi dă în partea S. a Iezeruluĭ-Stănceĭ.

Grebănoaga, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., de pe teritoriul com. Sănduleni.

Grebănoasa, *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Oraşul, com. Coteşti, reşedinţa pl.; brăzdează partea de V. a com.; e acoperit cu viĭ şi semănăturĭ.

Grebănul, *com. rur.*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., pe pîrîul Oreavul.

Este aşezată în partea de V. a jud., la 6 kil. spre V. de oraşul Rîmnicul-Sărat, şi în partea E. a pl., la 6 kil. spre V. de com. Sgîrciţi, reşedinţa pl.; com. învecinate sunt: Putreda, la 3 kil.; Racoviţeni, la 9 kil.; Jideni, la 11 kil.

Se mărgineşte la E. cu căt. Cristiana al com. Sgîrciţi, la V. cu com. Putreda, la N. cu com. Sgîrciţi, la S. cu moşia d-luĭ Al. Marghiloman.

Este o com. din regiunea dealurilor, fiind brăzdată la V. de ramificaţia culmeĭ Strejeşti, la N. de dealurile Baba, Două-Coae, Fîntîna-Turculuĭ şi de dealul Posada la N.-E.

Pîrîul Oreavul o udă în partea de E. de la N. la S. precum şi afluenţiĭ săĭ, pîraiele Horneşti şi Herăşti. La E. se maĭ află şi un heleşteŭ al moşieĭ Grebănul.

In com. sunt 34 puţurĭ şi 3 fîntînĭ.

Cătunele carĭ o compun sunt: Grebănul, reşedinţa, la N. Horneşti, Herăşti, Fîntîna-Turculuĭ, Zăplazi, succedîndu-se unul după altul în direcţiunea N.

Suprafaţa com. este de 3810 hect., din carĭ: 90 hect., vatra com., 2000 hect. ale locuitorilor şi 1910 hect. ale particularilor.

Populaţia este de 654 familiĭ, saŭ 2397 suflete: 1227 bărbaţĭ, 1170 femeĭ; 1308 căsătoriţĭ, 971 necăsătoriţĭ, 118 văduvĭ. Ştiŭ carte 190 persoane.

Are 4 bisericĭ: una în căt. Grebănul, cu hramul Sf. Dumitru, fondată în 1807; a doua tot în căt. Grebănul, cu hramul Sf. Dumitru, fondată în 1884. Amîndouă bisericile aŭ fost zidite de către marele logofăt Costache Şuţu (fiul luĭ Grigore Şuţu), şi cu soţia sa Ruxandra (fiica vorniculuĭ Dumitru Racoviţă), şi sub îngrijirea luĭ Pitar Băileanu. Sunt deservite de 2 preoţĭ, 2 cîntăreţĭ, 1 dascăl şi 1 paracliser. A treia bis. e în căt. Horneşti, cu hramul Sf. Voevozĭ, zidită în 1818 de Vlad Perieţeanu, zugrăvită şi înfrumuseţată de Costache Perieţeanu cu ajutorul luĭ Ioan Stoenescu, Roman Bucureşteanul, Augustin Chivu, Gheorghe Niculaĭ şi alţiĭ; are 17 pogoane pămînt, 2 preoţĭ şi 1 cîntăreţ. A patra e în căt. Herăşti, cu hramul Sf. Voevozĭ, zidită în 1802 de preotul Hinţia cu locuitorĭ; cu 17 pogoane pămînt şi cu 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser.

In com. e o şcoală mixtă, fondată în 1876 de Mihaĭ Negru, condusă de 1 învăţător şi frecuentată de 104 elevĭ.

Calitatea pămîntuluĭ este bună; comuna are: 1136 hect. arabile, 1187 hect. pădure, 631 hect. viĭ, şi 300 hect. fîneţe.

Locuitoriĭ posedă: 250 plugurĭ, 2 maşinĭ de treerat şi 1 de secerat.

Vite sunt 1635, din carĭ: 490 boĭ, 52 vacĭ, 51 caĭ, 40 ĭepe, 810 oĭ, 41 capre şi 151 rîmătorĭ.

Meseriaşĭ sunt: 1 cojocar, 2 tîmplarĭ, 2 măcelarĭ şi 1 boiangiŭ.

Comerciul constă în importul de coloniale, ţesăturĭ, instrumente agricole, şi în exportul de cereale, vite şi vin; trans-

portul se face prin gara R.-Sărat, la 7 kil. spre N.-E. de comună.

Sunt 2 băcănii şi 7 cîrciumi.

Căile de comunicaţiune sunt drumurile vecinale spre: Sgîrciţi-R.-Sărat, Băbeni-Deduleşti-Buda, Sgîrciţi-Jideni, Putreda-Valea-Racoviţeĭ-Racoviţeni, Costieni-Mari-Bălăceanu.

Veniturile com. sunt de 10463 leĭ, 3 banĭ, iar cheltuelile de 10205 leĭ, 86 banĭ.

Sunt 600 contribuabilĭ.

Grebănul, *sat*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., cătunul de reşedinţă al com. Grebănul, aşezat în partea de S. a com., pe pîrîul Oreavul, la îmbucătura pîrîuluĭ Grebănul. Are o întindere de 1500 hect., cu o populaţie de 337 familiĭ, saŭ 1290 suflete, din carĭ 200 contribuabilĭ. Ştiŭ carte 75 persoane. Are 2 bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală.

Grebănul, *munte*, în com. şi căt. Năeni, jud. Buzăŭ, continuaţie din muntele Istriţa; se ramifică în două: Cheea şi Piatra-Şoimuluĭ, care e cea maĭ însemnată culminaţie a sa; în mare parte e acoperit de pădure.

Grebănul, *deal*, lung de 1 kil. în com. Rîjleţul-Vieroş, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt, cu direcţia de la N. la S. Pămîntul săŭ e prielnic prunelor şi cerealelor.

Grebănul, *moşie*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., pendinte de com. Grebănul; are puţină pădure, fîneţe şi locurĭ arabile.

Grebănul, *pîrîŭ*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., com. Grebănul; izvoreşte de pe teritoriul com., pe care o udă în partea de E., trece în pl. Rîmnicul-d.-j. şi se varsă în pîrîul Valea-Boului, lîngă com. Socariciul.

Grebenele, *munte*, care formează hotar între com. Broşteni şi Bucovina, jud. Suceava; altitudine: 1370.5 m.

Grebeni, *sat*, în jud. Argeş, pl. Oltul; are 47 familiĭ; face parte din com. rur. Uda-d.-s.

Grebenul saŭ **Dealul-Grebenul**, *sat*, cu 90 loc., jud. Argeş, pl. Piteşti; face parte din com. rur. Richiţelele-d.-s.

Grebenul, *sat*, cu 142 loc., jud. Argeş, pl. Piteşti; face parte din com. rur. Richiţelele-d.-j.

Greblişul, *vîrf de munte*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, pe teritoriul com. Tîrgul-Ocna.

Greceanca (Istriţa-de-Jos), *cătun*, al com. Breaza, jud. Buzăŭ, cu 640 loc. şi 157 case.

Greceanca, *moşie*, în jud. Buzăŭ, com. Breaza.

Greceanca, *vechia numire a uneĭ părţĭ din moşia* Viişoara, jud. Teleorman, a fraţilor Gr. şi Ad. Cantacuzino. Se maĭ numeşte şi Găuriciul.

Greceanca, *pîrîŭ*, în jud. Buzăŭ, com. Breaza, căt. Greceanca; începe din muntele Istriţa şi se scurge în valea Pietroasa.

Greceĭ (Valea-), *vale*, în partea de S. a moşieĭ Răuseni, com. Comăndăreşti, pl. Jijia, jud. Botoşani.

Greceşti, *com. rur.*, jud. Dolj, pl. Balta, situată pe loc şes, în partea de E., la 48 kil. de Craiova, şi la 14 kil. de reşedinţa plăşeĭ Măceşul-d.-s., pe malul drept al Jiuluĭ.

Se învecineşte la N. cu com. Horezul-Poenari; la S., cu com. Gîngiova; la V., cu Bîrca şi la E., cu rîul Jiul.

Limita linieĭ de N. începe de la V., din hotarul moşieĭ Bîrca, merge spre E. până în apa Jiuluĭ; limita linieĭ de S. începe din hotarul moşieĭ Măceşurile, merge spre E. tot până în apa Jiuluĭ; limita linieĭ de E. începe din hotarul moşieĭ Gîngiova, merge spre N. până în hotarul Horezu-Poenari, pe lîngă apa Jiuluĭ; limita linieĭ de V. începe de la N. din hotarul Horezul-Poenari, merge spre S. până în hotarul moşieĭ Gîngiova.

Terenul com. este în general şes; în mijlocul săŭ se află o vîlcea numită Vîlceaua-Inaltă, în care se află un heleşteŭ. In comună sunt măgurile: Tîrnava, Turtita, Măgura-Inaltă şi Măgura-luĭ-Piciorus.

Comuna este udată de rîul Jiul, cu direcţiunea de la N. la S. In dreptul com. sunt două vadurĭ peste Jiŭ.

Se compune din 2 căt.: Greceşti şi Rebegi.

Are o biserică, fondată la anul 1865, cu hramul Sf. Ioan Botezătorul. Serviciul religios îl face preotul din com. Horezul-Poenari. Are o proprietate de 17 pog. arabile.

La N.-E. de com. şi pe malul drept al Jiuluĭ se văd zidurile uneĭ bisericĭ, fostă a satuluĭ Tîrnava, care a trecut la com. Horezul-Poenari.

In partea de E. a com. se văd urmele unor ruinĭ vechĭ.

Este o şcoală mixtă, întreţinută de stat şi comună, condusă de un învăţător şi frecuentată de 43 copiĭ. Localul e făcut de zid cu cheltuiala co-

muneĭ. Are o proprietate de 3 hect.

Populaţia com. este de 795 suflete: 200 bărbaţĭ şi 387 femeĭ. După legea rurală din 1864 s'aŭ împroprietărit 88 locuitorĭ, iar după cea din 1879 sunt 8 însurăţeĭ, cu locul în Sadova.

Casele sunt făcute din zid şi din paiante.

Suprafaţa teritoriuluĭ comuneĭ este de 3509 hect., din carĭ 3138 hect. pămînt arabil şi 318 hect. pădure.

Moşiile de pe teritoriul com. sunt: moşia statuluĭ Rebegi, arendată de la 1885—1895 cu 13000 leĭ. Treĭ părţĭ din moşia Statuluĭ s'a dat în loturĭ în anul 1890. Moşia Greceşti, care aparţine d-neĭ Sofia A. Caneciu; cureaua d-luĭ C. N. Mihail; cureaua moşnenilor: Măgureni, Lăzăreşti şi Masa saŭ Dama, cu o întindere de 2318 hect. Venitul acesteĭ moşiĭ este de 65717 leĭ anual; aparţine proprietarilor.

Pădurea are o întindere de 318 hect. Se compune din gîrniţă şi cer; predomină gîrniţa.

Viile se află pe moşia proprietarilor, şi aŭ o suprafaţă de 18 3/4 hect. Produc vin roşu.

In com. sunt două cazane pentru fabricarea rachiuluĭ şi a drojdieĭ.

Locuitoriĭ se ocupă cu facerea de coşurĭ din nuele, obiecte de tîmplărie şi cu fĭerăria.

Meseriaşĭ sunt: 7 tîmplarĭ, 1 rotar, 1 fĭerar şi 2 cizmarĭ.

Productele se transportă cu carele şi căruţele pe calea judeţeană Craiova-Bechet, care străbate comuna pe o lungime de 1 kil.

Sunt 3 cîrciumĭ; 6 comercianţĭ.

Budgetul com., pe anul 1893—94, a fost de 2349,50 leĭ la veniturĭ, şi de 2186,25 leĭ la cheltuelĭ.

Greceşti, *com. rur.*, în jud. Mehedinţi, pl. Dumbrava, la 60 kil. de oraşul Turnul-Severin, şi la 34 kil. de Strehaia, reşedinţa plăşeĭ. Este situată pe o vale îngustă şi lungă şi se mărgineşte: la E., cu com. rur. Bărboiul; la S., cu com. rur. Botoşeşti; la V., cu com. Secul. Are o populaţie de 1150 locuitorĭ, din carĭ 172 contribuabilĭ. Locuesc în 240 case.

Locuitorii posedă: 56 plugurĭ, 101 care cu boĭ, 10 căruţe cu caĭ; 60 stupĭ.

Prin această comună trece şoseaua Busul-Greceşti-Bărboiul.

Are o biserică, cu 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală, condusă de un învăţător, frecuentată de 30 elevĭ şi 1 elevă; o cîrciumă.

Budgetul comuneĭ coprinde la veniturĭ suma de 1299 leĭ, iar la cheltuelĭ, 844 leĭ.

Vite: 690 vite marĭ cornute, 36 caĭ, 700 oĭ şi 760 rîmătorĭ.

Prin această comună trece un mic pîrîiaş ce vine de la apus şi trece în judeţul Dolj, unde se varsă în Jiŭ.

Greceşti, *sat*, jud. Dolj, pl. Balta, com. Greceşti, situat pe malul drept al Jiuluĭ, cu reşedinţa primărieĭ. Are 410 suflete: 210 bărbaţĭ şi 200 femeĭ. Locuesc în 25 case şi 86 bordee. Este o şcoală mixtă, condusă de un învăţător, întreţinută de sat şi com. Localul construit de com. este de zid. In ţarină are 3 hect. proprietate. In anul 1892—93, a fost frecuentată de 48 şcolarĭ din Tîrnava, 35 copiĭ din Greceşti şi 8 băeţĭ din Rebegi. Cu vîrsta de şcoală sunt 79 băeţĭ şi 54 fete. Ştiŭ carte 24 bărbaţĭ şi 6 femeĭ. Are o biserică, terminată în anul 1865. Are 17 pogoane proprietate. Serviciul este făcut de preotul de la biserica Horezul-Poenari. Are hramul Sf. Ioan Botezătorul.

Comunicaţia se face prin şoseaua comunală care o leagă la N. de Tîrnava, iar la S. de Rebegi.

Greceşti, *schit*, lîngă satul cu acelaşĭ nume, com. Greceşti, pl. Balta, jud. Dolj.

Greceşti, *deal*, în com. rur. Greceşti, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Greceşti, *moşie* particulară, jud. Dolj, pl. Balta, com. Greceşti.

Greci, *com. rur.*, jud. Dîmboviţa, pl. Cobia, situată pe cîmpie, pe malul drept al Argeşuluĭ, la cîţĭ-va kil. spre S. de Găeşti şi pe şoseaua judeţeană Tîrgovişte-Vlaşca. In raionul acesteĭ com. sunt opt movile pe cîmpia Neajlovul, numite Pătăreşti. Com. este udată în cuprinsul săŭ, spre E., de Argeş, spre V. de Neajlovul; iar în apropriere are un heleşteŭ numit Izvorul. Se compune din patru cătune: Greci, Petreşti, Zăvoiul-Orbuluĭ şi Izvorul, cu o populaţie de 1629 locuitorĭ. Are treĭ bisericĭ; o şcoală; o moară de apă.

Se învecineşte: la E. cu Mogoşani; la V., cu Puntea-de-Greci şi Ioneşti; la N. cu Găeşti şi la S., cu Broşteni. De Mogoşani şi Găeşti se desparte prin Argeş; de Ioneşti şi Puntea-de-Greci, prin cîmpie; iar de Broşteni, prin Neajlovul.

Greci, *com. rur.* şi *sat*, în jud. Mehedinţi; pl. Motrul-d.-j. la 44 kil. de Severin, situată pe deal. Satul formează comună cu satele: Creţeşti, Duţeşti şi mahalalele Cătăneşti, Romăneşti, Vlă-

dulești, Borolești, Diaconești și Chirculești.

Are o populație de 1280 locuitorĭ, din carĭ 200 contribuabilĭ. Locuesc în 250 case.

Locuitoriĭ posedă: 60 plugurĭ, 160 care cu boĭ, 10 căruțe cu caĭ; 80 stupĭ.

Prin această com. trece șoseaua Plopi-Colăreți-Greci-Băltane.

Are o biserică, cu 1 preot și 2 cîntărețĭ; o școală, condusă de 1 învățător, frecuentată de 20 elevĭ.

Budgetul comuneĭ coprinde la veniturĭ suma de 1274 leĭ, iar la cheltuelĭ, suma de 908 leĭ.

Vite sunt: 700 vite marĭ cornute, 40 caĭ, 600 oĭ și 700 rîmătorĭ.

Dealurile maĭ principale din această comună sunt: Dealul-Grecilor și Piscul-Gărașuluĭ; iar văĭ sunt: Valea-Sălcieĭ și Valea-Grecilor.

Pe partea de apus a acesteĭ com. se află Drumul-Băiĭ, numit și Drumul-Oiĭ.

Greci, *com. rur.*, pl. Oltețul-Oltul-d.-s., jud. Romanați, formată din satele: Greci (800 locuitorĭ), Tomeni (240 locuitorĭ), Ostrovul (188 locuitoriĭ), și Atîrnați. E situată lîngă Olt. La N. se învecinește cu Brîncoveni și la S. cu Cioroiul. E la 27 kil. de Balș și la 17 kil. spre N. de Caracal. Altitudinea terenuluĭ d'asupra niveluluĭ măriĭ este de 100 m. Are 274 familiĭ, saŭ 1208 suflete: 594 bărbațĭ și 614 femeĭ; 556 căsătorițĭ și 652 necăsătorițĭ.

Sunt 262 contribuabilĭ.

Budgetul com. este de 3078 leĭ la venit. și 3036 leĭ la chelt.

Vite marĭ 965, vite micĭ 2225 și rîmătorĭ 350.

Are 6 circiumĭ; 2 bisericĭ: S-țiĭ Impărațĭ (1848) și Sf. Nicolae (1787), zidită de Clucerul N. Greceanul, cu 2 preoțĭ și 4 cîntărețĭ.

Greci, *com. rur.*, jud. Tulcea, pl. Măcinuluĭ; situată în partea de V. a județuluĭ, la 40 kil. spre S.-V. de orașul Tulcea, reședința județuluĭ și în partea de E. a plășeĭ, la 10 kil. spre S.-E. de orășelul Măcin, reședința plășeĭ. Este formată dintr'un singur sat, care se învecinește: la N.-V. cu com. urb. Măcin, de care se desparte prin dealurile Pricopanuluĭ; la N., cu com. Luncavița; la E., cu com. Balabancea, de care se desparte prin dealurile Gogoncea, al-Teilor, Negoiul și Almalia; la S., cu com. Cerna, despărțită prin dealurile Daiaman-Bair și Megina; la V., cu com. Turcoaia și cu com. Carcalîul.

Este brăzdată în partea de N.-S. și E. cu o mulțime de dealurĭ înalte și acoperite cu pădurĭ seculare.

Apele carĭ udă comuna sunt: Apa-Calistrieĭ la S., cu afluențiĭ săĭ: Valea-Grecilor (ce izvorește de la locul numit Mors), care o udă prin mijloc, trecînd și prin centrul satuluĭ; Valea-Rahoveĭ, unită cu Valea-Ditcon și Valea-Crucelari, o udă prin mijloc; Valea-Luncăvicioara, Valea-Luncavița și Valea-Lupuluĭ, spre E.

Intinderea comuneĭ este de 6625 hect., din carĭ 20 hect. ocupate de vatra satuluĭ; 3625 hect. ale locuitorilor; 2800 hect. (din carĭ 2000 hect. pădurĭ) ale statuluĭ.

Populațiunea comuneĭ, compusă din Romînĭ, Turcĭ și Italienĭ, este de 327 familiĭ, saŭ 1411 suflete: 336 bărbațĭ și 336 femeĭ; 336 însurațĭ, 418 neînsurațĭ, 36 văduvĭ; 260 familiĭ cu 1169 suflete Romînĭ, 50 familiĭ cu 187 suflete, Turcĭ, 17 familiĭ cu 56 suflete, Italienĭ.

Are o școală, condusă de 2 învățătorĭ, fondată în 1880 de stat, avînd 10 hect. pămînt; și care, în 1893—94, a fost frecuentată de 68 elevĭ; o biserică, cu hramul Sf. Haralambie, zidită în 1880, cu 1 preot și 2 cîntărețĭ; și posedînd 10 hect. pămînt dat de stat.

Din cele 5625 hect. ocupate de comună, 3525 hect. sunt locurĭ arabile, 400 hect. fînețe, 2000 hect. pădurĭ și 300 hect. loc neproductiv.

Locuitoriĭ posedă 280 plugurĭ; 2 morĭ pe apă și 1 cu aburĭ.

Vite sunt: 400 caĭ, 1200 boĭ și vacĭ, 2500 oĭ, 200 capre și 250 rîmătorĭ.

In com. sunt 15 meseriașĭ.

Sunt 18 cîrciumĭ.

Budgetul com. se compune din 5782 leĭ, 42 banĭ la veniturĭ și de 5749 leĭ la cheltuelĭ.

Căile de comunicație sunt: șoseaua județeană Măcin-Babadag, ce trece prin comună; a poĭ drumurĭ comunale: la Luncavița, Cerna, Carcalîul, Turcoaia, Balabancea, etc.

Greci, *com. rur.*, pl. Oltețul-d.-s., jud. Vîlcea. Este situată pe Dealul-Grecilor ce se întinde spre E., pănă în hotarul com. Slătioara și se lasă spre V., pănă în rîul Tîrîia, la 55 kil. de capitala județuluĭ și la 16 kil. de a plășeĭ.

Are o populație de 135 familiĭ, saŭ 466 suflete: 232 bărbațĭ și 234 femeĭ; 97 contribuabilĭ. Locuesc în 129 case.

Printre locuitorĭ, sunt 10 rotarĭ și 7 lemnarĭ; restul locuitorilor se ocupă cu chirigia.

Vite sunt: 40 caĭ, 363 boĭ, 214 vacĭ, 10 oĭ și 278 porcĭ.

Pe rîul Tîrîia, în raionul comuneĭ, sunt maĭ multe morĭ.

Locuitoriĭ sunt moșnenĭ. Știŭ carte 43 bărbațĭ și 4 femeĭ.

Vatra satului are 156 hect., iar toată comuna 506 hect.

Şoseaua judeţeană înlesneşte comunicaţia cu com. Milostea (N.) şi Mateeşti (S.). Maĭ are o şosea comunală, care pleacă din cea judeţeană până la localul primărieĭ.

Venitul comuneĭ se urcă la 1239 leĭ anual şi cheltuelile la 1167 leĭ.

E brăzdată de dealurile: Grecilor, Olteţul, Cornetul, Bran, Ruşetul, Măgura şi Glodul şi udată de văile: Tăuzuluĭ şi Vlădoaia. In tot coprinsul com. sunt 33 fîntînĭ. Atît în partea de E. cît şi în cea de V., pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Tîrîia, terenul e acoperit cu viĭ, fîneţe, prunĭ, pădurĭ şi locurĭ arabile.

Se mărgineşte la E. cu com. Slătioara, la V. cu jud. Gorj, la N. cu com. Milostea şi la S. cu com. Mateeşti.

Greci, *sat,* jud. Dîmboviţa, pl. Dîmboviţa-Dealul, căt. com. Boţeşti.

Greci, *cătun,* la N. comuneĭ Bărcăneşti, jud. Olt, pl. Jiul-d.-s., situat pe valea Iminoguluĭ, care, la eşirea sa din sat, se uneşte cu pîrîul Lisa, şi se varsă în Olt. Afară de ape curgătoare, are şi vre o 18 puţurĭ. Are o populaţie de 130 familiĭ saŭ 536 suflete. Locuitoriĭ aŭ fost împroprietăriţĭ la 1864 pe 228 de hect., şi posedă acum 762 de pog.

Vite sunt: 170 boĭ, 60 vacĭ, 62 caĭ, 2 asinĭ, 1098 oĭ şi 79 porcĭ.

Sunt 79 stupĭ cu albine.

Căile de comunicaţie sunt: o şosea care vine de la gara Potcoava, şi şoseaua naţională Bucureşti-Slatina.

Biserica, frumos restaurată de proprietarul, d-l I. Kalinderu, în 1896, alcătueşte cu schitul Greci din apropiere, o parohie. Şcoala se află în un local igienic şi curat, pus la dispoziţie de proprietarul moşieĭ. E bine cercetată şi are o frumoasă bibliotecă şcolară, donată de d-nul I. Kalinderu, care o măreşte treptat, aparate de gimnastică, un bogat material didactic, şi o grădină pentru a învăţa cultura legumelor.

Greci, *fost sat,* în raionul com. Gohorul, pl. Zeletinul, jud. Tecuciŭ.

Locul unde a fost satul se cunoaşte şi astăzĭ, în depărtare de 26 kil. în sus de Tecuciŭ, pe coasta dealuluĭ Nărteşti, lîngă gara Berheciŭ. Paul de Aleppo, în descrierea călătorieĭ sale în Moldova, ne spune că de la Tecuciŭ, a ajuns într'un sat de Grecĭ, carĭ eraŭ aduşĭ de la Rumeliă de Vasile Lupu, sat care a fost jefuit şi împrăştiat în urmă de Moldovenĭ. De la Grecĭ a rămas şi până astăzĭ Viea-Grecilor, care produce unul din vinurile cele maĭ bune ale Moldoveĭ. Viea astăzĭ este a d-luĭ Nicolae Crisoveloni, cumpărată de la Dimitrie Mavrocordat împreună cu moşia Ghidigeni (jud. Tutova), una din moşiile cele maĭ frumoase din partea de jos a Moldoveĭ.

Greci, *schit,* în cătunul Greci, com. Bărdăneşti, pl. Jiul-d.-s., jud. Olt, pe proprietatea statuluĭ, împărţită acum în loturĭ la ţăranĭ, pe malul drept al rîuluĭ Iminogul. A rămas acum biserică de mir. Personalul e plătit de stat.

Greci, *numirea* generică vechie a *uneĭ întinse localităţi,* situată la poalele pădureĭ Vlăsieĭ şi la N.-E. de Bucureşti, în jud. Ilfov, pl. Mostiştea.

Acest nume, Greci, îl maĭ găsim în vre-o 14 judeţe din România chiar astă-zĭ, dincoace de Olt şi dincolo peste Milcov, peste Prut şi în Dobrogea; dar la toate aceste sate nu găsim nicĭ o reşedinţă de vre-o familie boerească de lungă durată, şi cu căminurĭ, ruine vechĭ, bisericĭ seculare, morminte şi chiar mănăstirĭ ale unuia şi aceluiaşĭ neam de boierĭ, ca aci în Ilfov la Greci şi la alt cămin, tot al lor de peste Olt, precum se dovedeşte din acte numeroase.

Această numire la toate li s'aŭ dat, probabil pentru unul şi acelaşĭ motiv, căcĭ odinioară, ele eraŭ coloniĭ importante, mult timp locuite cu Grecĭ, ostaşĭ mercenarĭ, plătiţĭ de Voevozĭ şi stabiliţĭ aci pentru paza localităţilor încredinţate lor ca moşnenĭ.

Moşia Greci-Ilfov este limitrofă despre V. cu moşia Vatra-Sf. Mănăstirĭ-Căldăruşani, din pădurea Vlăsieĭ.

Ea se întinde, cu cîmpul, luncile şi pădurile eĭ, de jur împrejurul satuluĭ, nu numaĭ la S., spre Bucureşti, până la Valea-Colceaguluĭ, dar şi peste Ialomiţa, spre N., către malurile Prahoveĭ.

Această moşie s'a împărţit în 2 comune rurale vecine, şi anume: una Greci-Grădiştea, şi cea-l'altă Micşuneşti-Greci, prima compusă din 3 cătune: Greci-d.-s., Măxineni şi Grădiştea, cea de a 2-a compusă din 7 cătune: Balamuci, Greci-de-Mijloc, Greci-d.-j., Fundul-Danciuluĭ, Micşuneşti-Marĭ, Micşuneşti-Moara şi Balta-Neagră. Satele acestea toate se află înşiruite de o parte pe malul drept al apeĭ Pociovaliştea, începînd din sus, din faţa mănăstireĭ Căldăruşani, şi coborînd până lîn-

gă tîrguleţul Fierbinţi; iar de aci se rotocolesc înapoĭ pe malul oposit, în jurul uneĭ răsfăţate luncĭ a Ialomiţeĭ, împodobită în centrul eĭ cu antica şi frumoasa mănăstire, numită Balamuci, care din înălţimea uneĭ movile le priveşte în juru-ĭ pe toate. Ocolul acestor sate să află la o depărtare de 32—36 kil. la N. de Bucureşti, înlănţuindu-se pe malurile sus ziselor ape.

Din punctul de vedere istoric, se poate crede că la moşia aceasta, care se află aşezată chiar la semicercul format de cursul repede de la munte până aci al Ialomiţeĭ, care ia d'aci o direcţie piezişă spre gurile eĭ de la Hîrşova, pe lîngă Bărăganul despoiat de pădurĭ, a fost nevoie de vrednicĭ apărătorĭ, pentru Gherghiţa, Poenari, Znagovul şi Tîrgoviştea, care staŭ maĭ sus pe Ialomiţa, peste pădurĭ.

Vedem aci nu numaĭ întinsa moşie cu numele Greci, dar la puţinĭ kil. maĭ jos pe Ialomiţa, maĭ vedem vechiĭ moşnenĭ Moldoveniĭ, apoĭ maĭ la vale Rovinele luĭ Mircea, şi în fine la gurile Ialomiţeĭ renumita Cetate-de-Flocĭ.

Toate acestea dovedesc că la poalele Vlăsieĭ, a fost loc istoric şi strategic important în evul mediŭ.

Trecînd la fapte probate cu documente, şi căutînd cine a locuit în vechimea secolelor în Greci-d.-s., şi cine a clădit acea biserică, cu morminte din timpul luĭ Mircea-Voevod-Ciobanul, al căreĭ turn a fost dărămat de cutremur, dar al căreĭ trunchiŭ există, dăm de un hrisov din 1520 Martie 16, a luĭ Neagoe-Voevod-Basarab, care ne arată precis că se.... «întăreşte fraţilor jupînĭ Cazan şi Sahat, ambiĭ Paharnicĭ, maĭ multe moşiĭ.. între carĭ şi această moşie Greciĭ... care le este dreaptă şi bătrînă moşie şi moştenească încă din zilele bătrînuluĭ şi răposatuluĭ Mircea-Voevod, (cel din 1387) şi din zilele bătrînuluĭ Vladislav-Voevod-cel-Bun (1482 ?) şi luĭ Vladislav-cel-Tînăr.»

Deci satul acesta şi înainte de 1387 tot Greci se numea.

Urmaşiĭ acelor Jupanĭ dar, carĭ aŭ stăpînit moşia Greci cel puţin de la 1387, şi până la data aceasta (1520), eraŭ aceştĭ doĭ fraţĭ, şi tot prin eĭ s'aŭ transmis urmaşilor lor.

Documente numeroase din 1532, 1534, probează că sediul boerilor cu numele de «ot Grecĭ», era în acest sat Greci, aproape de Znagov-Ilfov.

Ruinele caselor şi căminurilor boereştĭ se văd încă şi astă-zĭ, şi între alte probe ni se maĭ păstrează o piatră mormîntală din 1548, Ghenarie în 6 zile, în biserica cea vechĭe a acestuĭ sat, Greci-d. s., sub care zac oasele jupaniţeĭ Muşa, fostă soţie a luĭ jupan Barbu-Postelnicul.

Maĭ în urmă, moşia şi satul Greci, pe la finele secoluluĭ al XVI-lea, să găsea în posesia luĭ Mitrea, marele Dvornic şi a soţieĭ sale Neaga.

Iată pe scurt cum glăsueşte hrisovul din 1586, Februarie 27:

«Mihnea-Voevod, sin Alexandru-Voevod, întăreşte întîiuluĭ sfetnic al săŭ, anume Jupan Mitrea, marele Dvornic şi soţieĭ luĭ Neagăĭ, ca să le fie lor satele.. şi Greciĭ toţĭ... şi ţigănia Grecilor toată....»

Cu alte cuvinte moşia şi satul Greci era neştirbită şi întreagă, la data aceasta, în posesiunea caseĭ acestuĭ neam de boerĭ.

Intinderea ce moşia aceasta ocupa, se poate deduce cu siguranţă, din actele ce vom expune maĭ la vale. Ocupa o suprafaţă de circa 4200 pogoane.

Sus zişiĭ boerĭ, în timp de răzmiriţă şi de prada Ţăreĭ, de către Tătarĭ şi Turcĭ, o închinară mănăstireĭ Znagovuluĭ, unde eraŭ eĭ şi ctitorĭ, stăpînind mănăstirea până în anul 1625, Noembrie 26, cînd un urmaş al celor de maĭ sus, anume Jupan Papa, marele Dvornic, răscumpără a 3-a parte din sus zisa moşie.

Iată ce vorbeşte însuşĭ documentul original ce se posedă de familia proprietaruluĭ acesteĭ moşiĭ.

«Alexandru-Voevod sin Radu-Voevod, întăreşte luĭ Jupan Papa marele Dvornic, ca să-ĭ fie moşie în sat în Grecĭ . . . . pentru că acest maĭ sus zis sat, aŭ fost miluit şi dăruit la sf. mănăstire Znagovul, de răposata jupîneasa Neaga Mitroaea Vorniceasa, încă maĭ dinainte vreme... şi mănăstirea fiind săracă, căcĭ o jefuise Tătariĭ şi Turciĭ, iar moşiile mănăstireĭ... Greci, etc. fiind acum pustiĭ fără de nicĭ un vecĭnic, s'a găsit cu cale de tot soborul, împreună cu arhiereiĭ şi Mitropolitul Ţăreĭ să o vînză... luĭ jupan Papa, marele Dvornic, căcĭ luĭ i să cuvine... a o răscumpăra... însă a 3-a parte...»

De la data aceasta (1625) şi până astăzĭ, cele-l-alte două treimĭ de moşie, rămase mănăstireĭ Znagovuluĭ, n'aŭ maĭ purtat numele de Grecĭ, căcĭ pustiite fiind de primiĭ moşnenĭ, în urmă s'ŭ format pe ea alte sate cu numirĭ deosebite, şi carĭ părţĭ eraŭ de circa 28000 de pogoane, căcĭ partea cea de a 3-a răscumpărată de Papa marele Dvornic, după o hotărnicie din anul 1763, se dovedeşte că era de 1400 pogoane.

Prin urmare numaĭ această a 3-a parte de sat și moșie, formează actualele 2 comune Greci, din care fac parte cele 10 cătune, de care ne ocupăm și care compun astă-zĭ cele 2 com.

De atuncĭ (1625) și până la începutul secoluluĭ actual, satul și moșia Greci, a purtat una și aceeașĭ numire, servind de cuib ale diferitelor ramure din familia Grecianilor, unde îșĭ aveaŭ eĭ casele, dichisele, bisericile și reședințele lor. Proprietatea însă se află neclintit între eĭ toțĭ în devălmășie până la hotărnicia din anul 1763.

Pe la începutul secoluluĭ actual însă un Ioniță Clucerul Trăsnea, zis și Grecianu, vinde parte luĭ de moșie din Grecĭ, luĭ Scarlat, marele Dvornic Grădișteanu, de la care maĭ în urmă s'a dat și părțile eĭ acesteia numire de Greciĭ-Gradiștea. Apoĭ un Măcim Mihuleț Zaraful ia în căsătorie pe o Luxandra, fata hotarniculuĭ Mihaiŭ Serdarul Grecianu, care îĭ dă ca zestre, și puțină moșie în Greci; de la acest Măcim s'a născut și supra-numirea cătunuluĭ zis Măcineniĭ.

Maĭ spre E. de biserica vechĭe, asemenea un Iordache Stolnicu (zis apoĭ și Micșunescu), fiul vel cămărașuluĭ Asan, a ținut în căsătorie pe Smaragda sin Șerban vel Spătarul Grecianu, dela care venindu-ĭ zestre și la moșia Greci-Micșuneștĭ o șuviță; i se dete aceleĭ șuvițe, numirea de Micșunești-Grecĭ.

Așa dar, probe destule și documente de tot felul, confirmă că cel puțin de la 1387 și până astă-zĭ, comuna Greci a existat; că ea a fost stăpînită ne-întrerupt, de atuncĭ și până acum, de descendențiĭ familieĭ cu aceiașĭ nume, și că diferitele porecle la cătunele și satele eĭ, s'aŭ dat tocmaĭ acum în urmă, cînd populațiunea s'a mărit, căcĭ atuncĭ s'aŭ format cătune separate, carĭ pentru a se deosebi unele de altele, aŭ fost nevoite a adopta cîte un supra-nume.

Documentele privitoare la această moșie sunt numeroase și dintr'însele multe sunt de un mare interes istoric și strategic căcĭ maĭ cu seamă aci, în poalele pădureĭ Vlăsieĭ, și unde este chiar vărsarea și întîlnirea apelor: Pociovaliștea, Znagovul Vlăsia, Balta-Neagră, Ialomița și Prahova, era în vecĭ locul cel maĭ de temut, să nu se apuce de vrăjmașul care venea de peste Dunăre prin gura Ialomițeĭ, fără obstacole de pădurĭ, în sus, spre Tîrgoviște, reședința Domnilor noștri.

Greci, *moșie,* în jud. Olt, pl. Jiul-d.-s., străbătută de șoseaua București-Slatina și de o șosea care vine de la gara Potcoava.

Pămîntul e în genere argilos, și se împarte în teren arabil, de pășune, de pădure, de vie (6 hect.), heleșteŭ (1 hect. $^1/_2$) și neproductiv. Pădurea, în întindere de vr'o 668 hect., conține: gîrniță, cer, stejar, jugastru, alun, teĭ, salcie, plop și puținĭ pomĭ roditorĭ.

Moșia e exploatată în regie, cu metoade perfecționate; o parte din locuitorĭ aŭ plugurĭ de sisteme nouă, cumpărate de d-l I. Kalinderu, proprietarul moșieĭ, plugurĭ pe care le-aŭ achitat prin muncă.

Casa proprietățeĭ e mare, bine întreținută și înconjurată de un parc. Pentru trebuințele exploatăreĭ sunt magaziĭ marĭ, pătule model, iar pe lîngă parc o florărie cu seră.

Greci, *deal,* în jud. Gorj, pl. Jiuluĭ, în partea despre V. a comuneĭ Costești și care este tot culmea din stînga Jiuluĭ; vine din spre N., de la com. Piscurile și merge spre S. la com. Groșera; este acoperit cu pădure.

Greci, *deal,* pe teritoriul com. Bîrci, pl. Mijlocul, jud. Olt, situat spre V. în dreapta pîrîuluĭ Negrișoara. Are direcțiunea N.-S. și o lungime de 4 kil. E acoperit cu semănăturĭ.

Greci, *vîrf de deal,* în jud. Tulcea, pl. Măcin, pe teritoriul com. rur. Greci, situat în partea de E. a plășeĭ și a comuneĭ; este vîrful culminant al dealuluĭ Coșlug, și cel maĭ înalt din tot jud. Tulcea, și chiar din Dobrogea întreagă. Are o înălțime 426 m. și e punct trigonometric de observațiune de rangul al 2-lea, dominînd asupra văeĭ și satuluĭ Greci. De pe el se vede la o mare depărtare: Măcinul, Brăila, Galați și Dunărea pe o mare întindere. Este stîncos și pleșuv.

Greci, *deal,* în raionul comuneĭ Greci, pl. Oltețul-d.-s., jud. Vîlcea, pe care se cultivă 12 hect., 50 ariĭ vie.

Greci, *pîrîŭ,* care se varsă în rîul Dîmbovița, la S. de căt. Podul-Pitaruluĭ, pl. Dîmbovița, jud. Ilfov.

Greci, *vale,* între comunele Cetățeni din-Vale și Văleni, plaiul Dîmbovița, jud. Muscel.

Greci, *vălcea,* pe teritoriul com. Bărcănești, pl. Siul-d.-s., jud. Olt. Udă partea de V. a căt. Greci, și apoĭ se varsă în Iminog.

Greci-de-Buzăŭ, *vechie numire a cătunelor* Potoceni-d.-j. și Po-

toceni d.-s., comuna Mărăcineni, jud. Buzăŭ.

Greci-de-Jos, *sat*, face parte din com. rur. Micşuneşti-Greci, pl. Mostiştea, jud. Ilfov. Este situat pe malul drept al văeĭ Pociovaliştea.

Se întinde pe o suprafaţă de 1081 hect., cu o populaţie de 362 locuitorĭ.

D-l N. N. Lahovari are 810 hect., din care cultivă 630 hect., (40 sterpe, 125 izlaz, 15 pădure). Locuitoriĭ aŭ 271 hect., din care cultivă 256 hect. (15 izlaz).

Are o şcoală mixtă, frecuentată de 32 elevĭ şi 9 eleve, cu întreţinerea căreia statul şi comuna cheltuesc anual 1874 leĭ. Localul s'a construit de judeţ în anul 1889.

Comerciul se face de 1 cîrciumar şi 1 hangiŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 347 şi a celor micĭ de 397.

Acest sat, se zice, s'a înfiinţat la anul 1548 în lunca care este în partea de N. a acestuĭ sat, iar la anul 1841 D-l Dimitrie Polizu, fost proprietar al moşieĭ Greceanca, l'a mutat pe şes întins, pentru-că în luncă, cînd se revărsa rîul Ialomiţa, inunda satul.

Are o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ, clădită la anul 1841 de D-l D. Polizu.

Greci-de-Mijloc, (Scuipiciul), *sat*, face parte din com. rur. Micşuneşti-Grecĭ, pl. Mostiştea, jud. Ilfov. Este situat pe malul drept al văeĭ Pociovaliştea. Are o suprafaţă de 541 hect. şi o populaţie de 129 locuitorĭ. Proprietarul, D-l N. I. Iliad, are 398 hect. şi locuitoriĭ 143 hect. In raionul satuluĭ e o pădure de 100 hect.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; 2 heleştaie; 1 pod stătător.

Comerciul se face de 1 hangiŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 132 şi al celor micĭ de 433.

Greci-de-Sus, *sat*, com. rur. Greci-Gradiştea, pl. Mostiştea, jud. Ilfov, situat pe valea Pociovaliştea.

Aci este reşedinţa primărieĭ.

Se întinde pe o suprafaţă de 1086 hect. şi are o populaţie de 343 locuitorĭ.

Are o biserică, cu hramul Sf. Treime cu 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală. Se face în sat un tîrg de băuturĭ spirtoase şi obiecte, în fiecare an, în ziua de Sf. Treime, cînd este hramul bisericeĭ.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 229 şi al celor micĭ de 550.

Greci-Gradiştea (Gradiştea-luĭ-Gherman), *com. rur.*, jud. Ilfov, pl. Mostiştea, la N.-E. şi la 38 kil. de Bucureşti.

Se compune din 3 cătune: Greci-de-Sus, Măxineni şi Gradiştea, carĭ dimpreună cu cătunele formînd comuna Micşuneşti-Greci, se află înşiruite deoparte pe malul drept al văeĭ Pociovaliştea, începînd din sus, din faţa mănăstireĭ Căldăruşani şi coborînd până lîngă tîrguleţul Fierbinţi, iar de aci se înşiruesc pe malul opus, în jurul uneĭ răsfăţate luncĭ a Ialomiţeĭ, împodobită în centrul eĭ cu antica şi frumoasa mănăstire, Balamuci, care din înălţimea uneĭ movile le priveşte în juru-ĭ pe toate.

Are cam 1000 de locuitorĭ, foştĭ clăcaşĭ, din care 200 capĭ de familie sunt împroprietăriţĭ. Se ocupă pe lîngă agricultura cu transporturĭ de producte şi lemne din nouă petice de pădurĭ, unele ale proprietarilor, altele ale Statuluĭ, de pe moşia sa Balamuci, şi cu transporturĭ de trestie de pe balta din centrul moşieĭ, lipită cu balta mănăstireĭ Căldăruşani.

Naţionalitatea lor este cea romînească, căcĭ chiar dacă nu vor fi fost eĭ toţĭ romînĭ odinioară, ci Grecĭ, în secolĭ maĭ depărtaţĭ acolo, să dovedeşte însă prin Documentul din 1625 Noembrie 26, că aceştia de multă vreme după răzmiriţe de Turcĭ saŭ de Tătarĭ, părăsise moşia aceasta şi o lăsase pustie.

Ca centru de desfacere al produselor agricole pentru populaţia acestor comune este oraşul Bucureşti, iar ca gară maĭ apropiată pentru transportul cerealelor, loc. aŭ gara de la Pantilimon, legîndu-se prin şoseaua judeţeană Bucureşti - Fierbinţi, care taie în diagonală întreaga moşie Greci.

Bîlciurĭ anuale sunt două, unul vechiŭ, de la 1633, care se ţine la Rusaliĭ, adică la Moşĭ, cînd este şi ziua de hram al bisericeĭ spre pomenirea sufletuluĭ răposatuluĭ Jupan Papa ot Greci, iar altul la 27 Iulie, la sf. Pantelimon. Ambele se întrunesc la cătunul Greci-d.-s., proprietatea d-luĭ Ştefan Dimitrie Grecianu.

Sunt în com. 2 bisericĭ, una din 1845 şi alta maĭ bătrînă de cît toate bisericile şi mănăstirile din localitate şi care conţine morminte ctitoriceştĭ din aniĭ 1548 şi 1626, bine conservate.

Numărul vitelor marĭ e de 482 (173 caĭ şi ĭepe, 5 armăsarĭ, 121 boĭ, 130 vacĭ şi viţeĭ, 8 taurĭ, 14 bivolĭ, 33 bivoliţe) şi al celor micĭ de 1001 (188 porcĭ, 813 oĭ). Dintre locuitorĭ, 182 sunt plugarĭ, 3 meseriaşĭ.

Arătura se face cu 57 plu-

gurĭ: 22 cu boĭ şi 35 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 70 care şi căruţe: 25 cu boĭ şi 45 cu caĭ.

Comerciul se face de 4 cîrciumarĭ.

Grecilor (Dealul-), *deal,* pe teritoriul satuluĭ Vocoteşti, com. Mogoşeşti, pl. Stavnicul, jud. Iaşi. Se zice că pe acest deal ar fi fost un sat, locuit de Grecĭ, ale căruĭ urme se cunosc şi astă-zĭ.

Grecilor (Dealul-), *deal,* pe teritoriul satuluĭ Larga, comuna Movileni, pl. Copoul, jud. Iaşi.

Grecilor (Dealul-), *deal,* în jud. Tulcea, pl. Măcin, pe teritoriul com. rur. Greci; se desface din culmea dealurilor Pricopanuluĭ; se întinde spre E., avînd o direcţie generală de la N.-V. spre S.-E., şi brăzdînd partea estică a plăşeĭ şi pe cea vestică a comuneĭ. Se întinde printre apa Calistrieĭ şi afluentul săŭ Valea-Grecilor. Natura sa este în general pietroasă. Se ridică până la 161 m., punct trigonometric de observaţie de rangul al 3-lea, dominînd asupra satuluì Greci, Văiĭ-Grecilor, drumuluĭ judeţean Măcin-Ostrov, Măcin-Greci-Babadag, ce trece pe la poalele sale sud-vestice. Formează dumbrava Dermut-Sîrtì.

Grecilor (Dealul-), *deal,* la E. de com. Greci, pl. Olteţul-d.-s., jud. Vîlcea. Vîrful luĭ formează limita comuneĭ cu com. Slătioara.

Grecilor (Gîrla-), *gîrlă,* trece pe la poalele pisculuĭ Cornetul, com. Dobreşti, pl. Podgoria, jud. Muscel, şi se varsă în gîrla Cîrcinovul, în raionul comuneĭ.

Grecilor (Gîrliţa-), *gîrliţă,* izvoreşte din fundul văilor com. Filipeşti-de-Pădure, pl. Filipeşti, jud. Prahova; trece prin fîneţe, făcînd maĭ multe zigzagurĭ, curge spre E. şi se varsă în pîrîul Roşioara.

Grecilor (Lacul-), *lac,* în jud. Buzăŭ, com. Lapoşul, căt. Valea-Unghiuluĭ, în mijlocul Poeneĭ-Lungĭ.

Grecilor (Lacul-), *lac,* în jud. Teleorman, com. Putineiul, în partea despre E. Este formată din izvoare. Aci se găseşte şi o fîntînă vechie, căreia îĭ zice Fîntîna-Grecilor.

Grecilor (Pîrîul-), *pîrîŭ,* izvoreşte de lîngă căt. Lilieci, pl. Dîmboviţa, jud. Ilfov, şi se varsă în rîul Dîmboviţa, la V. de comuna Lămoteşti, pl. Negoeşti.

Grecilor (Podul-), *munte,* în jud. Buzăŭ, com. Gura-Teghiĭ, căt. Argăsăleşti. E acoperit de brad şi pin şi formează centrul uneĭ vaste circumferinţe de munţĭ: Fulgerişul, Tigva, Ivăneţul, Războiul, Beizadeaua, Vişanul, Vadul-Oiĭ, Piciorul-Capreĭ, Cernatul, Penteleul, Viforîta, Zănoaga, Corîiul, Surducul, Poiana-din-Cale, Căşoca, Tehărăul, Podul-Caluluĭ, Valea-Păltinişuluĭ, Dealul-Corbuluĭ, Stănila, Valea-Largă, Hînsarul, Goteşul, Tainiţa, Dealul-luĭ Vodă şi Brînzea. E una din excursiunile cele maĭ plăcute de la Stabilimentul Bìsca. Urcarea se face călare în timp de o oră.

Grecilor (Valea-), *vale,* se varsă în rîul Argeşelul, în raionul com. Boteni, pl. Argeşelul, jud. Muscel.

Grecilor (Valea-), *vale,* situată la E. de com. Brebul, plaiul Prahova, jud. Prahova.

Grecilor (Valea-), *pîrîŭ,* în jud. Tulcea, pl. Măcin, pe teritoriul com. rur. Greciĭ. Izvoreşte din poalele estice ale culmeĭ Pricopanuluĭ, sub numele de Recea, aproape de izvorul precedentuluĭ. Se îndreaptă spre S., avînd o direcţiune generală de la N. la S., brăzdînd partea estică a plăşeì şi pe cea vestică a comuneĭ. Curge printre dealurile Greci şi Piscul-Inalt şi ţuţuiat. Trece prin mijlocul satuluĭ Greci, şi după 8 kil. de curs, se aruncă în pîrîul Apa-Calistrieĭ, pe dreapta, lîngă satul Greci, după ce a primit pe stînga ca afluenţĭ Valea-Rahoveĭ, unită cu Valea-Ditcon. Pe valea sa merge un drum comunal Greci-Văcăreni.

Grecilor (Valea-), *pîrîŭ,* în jud. Tulcea, pl. Măcin, pe teritoriul com. rur. Jijila; izvoreşte din poalele orientale ale dealuluĭ Pricopanuluĭ, de la piciorul vîrfuluĭ Sulucul; se îndreaptă spre N., avînd o direcţiune generală de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd partea de N. a plăşeĭ şi pe cea S.-E. a comuneĭ; cursul săŭ e prin pădurĭ, şi după o lungime de 3 kil. se aruncă în pîr. Jijila, pe stînga, aproape de izvorul acestuia; pe vale-ĭ merge drumul comunal Văcăreni-Carcalîul.

Grecul, *cătun* (tîrlă), pe cîmpul Bărăgan, în pl. Ialomiţa-Balta, com. Sudiţi, jud. Ialomiţa.

Grecul, *munte,* în jud. Neamţu, pl. Piatra-Muntele, com. Doamna, situat spre S. de mănăstirea Bistriţeĭ.

Grecul, *deal,* în partea de E. a satuluĭ Novaci, com. Duda, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ.

Grecul, *trup de pădure,* de sal-

cie (zăvoiŭ), pe proprietatea Parapani, com. Arsache, pl. Marginea, jud. Vlaşca.

Grecul, *pisc,* jud. Vîlcea, pl. Oltul-d.-j., com. Mitrofani.

Greculeştilor (Dealul-), *deal,* cu direcţia de la N. spre S.; trece prin centrul com. Racoviţa, plaiul Horezul, jud. Vîlcea.

Greculuĭ (Lacul-), *lac,* în jud. Buzăŭ, com. Bălăneşti, căt. Türburea.

Greculuĭ (Lacul-), *lac,* pe proprietatea Blejeşti a fraţilor Olănescu, pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca.

Greculuĭ (Mărăcini-), *sat,* în jud. R.-Sărat, pl. Gradiştea, căt. com. Obidiţi; este aşezat în partea de E. a com., pe malul drept al rîuluĭ R.-Sărat, la 360 m. spre N.-E. de căt. de reşedinţă, Obidiţi; are o întindere cam de 130 hect., cu o populaţie de 84 familiĭ, saŭ 324 suflete, din carĭ 61 contribuabilĭ.

Greculuĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Tîrgul-Trotuşul, izvoreşte din muntele Şuri şi se varsă d'a dreapta Slăniculuĭ.

Greculuĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ,* format pe teritoriul com. Străoani-d.-j., jud. Putna; se varsă în Suşiţa.

Greculuĭ (Valea-), *pîrîŭ,* în jud. Buzăŭ, com. Mărunţişul, căt. Zăhăreşti; iese din muntele Podul-Roşu şi se scurge în rîul Buzăul.

Greculuĭ (Valea-), *pîrîŭ,* în jud. Buzăŭ, com. Tisăul; începe de la Poiana-Braşovuluĭ şi dă în pîrîul Tisăul, la Cheea.

Greculuĭ (Valea-), *vale,* izvoreşte de sub poalele munteluĭ Clăbucetul-Baiuluĭ, com. Predeal, plaiul Peleşul, jud. Prahova, şi se varsă în pîrîul Prahoviţa, pe ţărmul drept, tot în raionul com. Predeal, din sus de satul Azuga.

Greereşti, *sat,* face parte din com. rur. Vai-de-Eĭ, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt.

Grefoacele, *sat,* pl. Dîmboviţa, jud. Ilfov; face parte din com. rur. Băneasa-Herestrăul. Are, împreună cu Băneasa şi Dămăroia, 571 locuitorĭ.

Suprafaţa totală a satuluĭ e de 300 hect. şi aparţine D-luĭ avocat N. Basilescu, care a parcelat-o înfiinţînd localitatea Bucureşti-Noĭ.

Gresarea, *pîrîŭ,* servă de hotar între com. Stroeşti şi Stătioara, plaiul Horezul, jud Vîlcea.

Gresia, *căt.,* al com. Boziorul, jud. Buzăŭ, cu 30 locuitorĭ şi 9 case.

Gresia, *sat,* face parte din com. rur. Star-Chiojdul, pl. Teleajenul, jud. Prahova. Are o populaţiune de 40 locuitorĭ (20 bărbaţĭ, 20 femeĭ). Este situat la poalele munteluĭ Călugărul şi e udat de izvorul cu acelaşĭ nume. Cade în centrul com.

Gresia, *căt.,* în pl. Tîrguluĭ, jud. Teleorman, com. Bălţaţi. Are o populaţie de 196 suflete, din carĭ 38 contribuabilĭ.

Gresia, *deal,* în jud. Buzăŭ, com. Bălăneşti, căt. Cocîrceni.

Gresia, *munte,* la N.-V. de com. Albeşti, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel, pe malul stîng al rîuluĭ Brătioara.

Gresia, *pîrîŭ,* curge din muntele Călugărul, com. Star-Chiojdul, plaiul Teleajenul, jud. Prahova, ia direcţia S.-V. şi se varsă în gîrla Chiojdul, tot în raionul com. Star-Chiojdul.

Gresia-Buceasca, *moşie* particulară, în jud. Teleorman, pl. Tîrguluĭ, com. Bălţaţi. Are o întindere de 296 hect.

Gresieĭ (Valea-), *vale,* în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, com. Ulmul; desparte satul Făurei de satul Nenciuleşti.

Greşul, *pîrîŭ,* jud. Putna; izvoreşte din locul numit Piatra-Scrisă, în Vîrful Macrodiuluĭ, de sub poalele Dealuluĭ-Lepşiĭ, şi după ce udă com. Tulnici, merge de se varsă în Putna, în dreptul Dealuluĭ-Moveselor.

Greuluĭ (Bolovaniĭ-), *stîncĭ* marĭ, în jud. Buzăŭ, com. Goideşti, cătunul Ploştina, pe malul drept al rîuluĭ Slănicul, servind ca limită despre comuna Lopătari.

Greuluĭ (Poiana-), *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Vintilă-Vodă, importantă din punctul de vedere al constituţiuneĭ sale geologice.

Gribicina-de-Sus, *cătun,* al com. Grabicina, jud. Buzăŭ, cu 340 locuitorĭ şi 92 case. Are subdivizia Umbrărelul.

Grieşti, *sat,* în partea de S. a com. Tîngujei, pl. Funduri, jud. Vasluiŭ, situat pe valea pîrîuluĭ Racova, care formează iazul cu acelaşĭ nume.

Are o suprafaţă de 858 hect., cu o populaţie de 45 familiĭ, saŭ 133 suflete.

Vite: 315 vite marĭ cornute, 290 oĭ, 22 caĭ şi 79 rîmătorĭ.

Grigorcea, *moşie.* Vezĭ Sinăuţi, saŭ Berhometele, jud. Dorohoiŭ.

Grigorceĭ (Dealul-), *deal,* pe moșia Sinăuţi, com. Tureatca, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ.

Grigoreni, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Scorţeni, situat pe drumul judeţean Bacăŭ-Moinești, spre N.-E. comuneĭ. Are o populaţie de 216 familiĭ, saŭ 815 suflete; o școală mixtă, frecuentată de 20 băeţĭ și 1 fată; o biserică, deservită de 1 preot și 1 cîntăreţ, clădită la 1720 de locuitorĭ; 2 cîrciumĭ; o moară de apă.

Vite sunt: 15 caĭ, 487 vite marĭ cornute și 79 porcĭ.

Teritoriul acestuĭ cătun aparţine sătenilor.

Grigoreni, numire ce se dă *uneĭ părţĭ din com.* Golești, pl. Rîurile, jud. Muscel.

Grigoreni, *trup de moșie,* situat în com. Vlădești, pl. Rîurile, jud. Muscel, la 23 kil. de Cîmpulung, acoperit cu pădure și zăvoiŭ cu aninĭ; fost pendinte de mănăstirea Aninoasa.

Grigoreni, *pădure,* jud. Muscel, pl. Rîurile, com. Vlădești, din poalele căreia izvorește Valea-Bondorica, care se varsă în rîul Bratia.

Grigoreni-cu-Bahna, *proprietăţĭ* ale statuluĭ, jud. Muscel, pendinţĭ de Mitropolia din București, carĭ s'aŭ arendat pe periodul 1888—93 cu 495 leĭ anual.

Grigoreni și Valea-Ursuluĭ, *pădurĭ* ale statuluĭ, în întindere de 400 hect., ţinînd de mănăstirea Rîncăciovul, jud. Muscel.

Grigorești, *sat,* în partea de V. a com. Călinești, plasa Siretul, jud. Botoșani, pe ţărmul drept al Siretuluĭ. Are o suprafaţă de 202 hect., cu o populaţie de 120 familiĭ, saŭ 540 suflete, din care 122 contribuabilĭ; locuesc în 118 case.

Are o biserică de piatră, zidită la 1837 de Scarlat Miclescu, cu 1 preot și 2 cîntăreţĭ.

Vite sunt: 149 boĭ și vacĭ, 33 caĭ, 142 oĭ, 151 porcĭ. Locuitoriĭ posedă 41 stupĭ.

Sunt 2 cîrciumĭ; 7 meseriașĭ.

Grigorești, *sătișor,* jud. Brăila, com. Șutești, pe muchea platouluĭ de N. a judeţuluĭ, la 3 kil. spre S. de satul Suţești. Suprafaţa vetreĭ satuluĭ e de 7 hect., cu o populaţie de 30 familiĭ, saŭ 160 suflete: 75 bărbaţĭ și 86 femeĭ.

Vite sunt: 250 vite marĭ cornute, 75 caĭ, 300 oĭ, 40 rîmătorĭ.

Grigorești, *pădure,* de 429 hect., în partea de S.-V. a satuluĭ Grigorești, com. Călinești, pl. Siretul, jud. Botoșani.

Grimea, *deal,* în jud. Suceava, com. Oprișeni, acoperit de ţarine.

Grimea, *lac,* pe dealul cu același nume, jud. Suceava.

Grindași, *sat,* în jud. Ialomiţa, pl. Cîmpuluĭ, pendinte de com. Grindul. Este situat pe un loc șes, la 7 kil. spre S.-V. de satul de reședinţă.

Acest sat purta înainte numele de Valea-Măcrișuluĭ.

Are o populaţie de 146 familiĭ Romînĭ și 8 familiĭ Ţiganĭ.

Are: o biserică, deservită de 2 preoţĭ și 2 dascălĭ; o școală mixtă, condusă de un învăţător.

Vite sunt: 500 caĭ, 518 boĭ, 1596 oĭ și 858 porcĭ.

Grindeanul, *deal,* la S.-V. com. Pietrari-d.-s., plasa Ocolul, jud. Vîlcea.

Grindeanul, Albești, Valea-Orbuluĭ și Vedea-din-Petrari, *moșiĭ* ale statuluĭ, foste pendinte de Schitul-Dintr'un-Lemn, situate în com. Petrari-d.-s., pl. Ocolul, jud. Vîlcea; s'aŭ arendat pe periodul 1888—1893 cu 560 leĭ anual.

Grindeni, *com. rur.,* în judeţul Dolj, plasa Jiul-d.-j., la 57 kil. departe de Craiova și la 19 kil. departe de reședinţa plășeĭ.

Se învecinește la N. cu com. Piscul și Sadova; la S., cu comuna Bechetul; la V., cu Zăvalul, pl. Balta, și la E., cu comuna Călărași.

Terenul este accidentat de maĭ multe movile.

Văĭ sunt: Severinul, Robia și Biserica-Arsă.

Este udată de rîul Jiul care șĭ-a părăsit cursul de cîţĭ-va anĭ, curgînd spre vechea sa matcă.

Apele din bălţile și smîrcurile dupe moșia Sadova se scurg printr'un canal aci.

Bălţĭ sunt: Topilele, de 6 pog.; Ograda, de 5 pog.; Luminoasa, de 6 pog.; Crucea, de 10 pog.; Gîrlele, de 10 pog.; Plumina, de ½ pog.; Vîrtoapele, de 2 pog.; Drăxana, de 2 pog.; Lungile, de 3 pog.; Latele, de 3 hect. și în adîncime de 2 m.; Zătoca, de 2 hect. și în adîncime de 2 m., Jiul-Bătrîn, de 1 hect. suprafaţă, 1½ m. adîncime, Balta-Vie de 2 hect. și 2 m. adîncime.

Lacurĭ: Săratele de ½ hect. suprafaţa și 1 m. adîncime; Răscrucile, de 1 hect. întindere și 1½ m. adîncime; Lungile, de

$1^1/_2$ hect. suprafață și $1^1/_2$ m. adîncime.

Comuna se compune din 4 cătune și anume: Grindeni, cât. de reședință; Ostroveni, la S. de tot; Lișteava, spre N. de Grindeni, și Orășani, la N. de Ostroveni, care înainte se numea Potrojani. Cătunul Ostroveni are siliștea Biserica-Arsă; se zice că acolo a fost un sat, unde era și o biserică, care a fost arsă de Turcĭ la 1806; iar cât. Lișteava, are siliștea Vișa, ce azĭ este pe moșia Sadova. La E. de cătunul Lișteava se văd ruinele unuĭ sat, numit O-griul, lîngă care este o frumoasă fîntînă.

Sunt 4 bisericĭ, din care una în Lișteava, care s'a început la 1883 și s'a terminat la 1885, cu hramul Sf. Niculae. Are în tindă următoarea inscripțiune:

Această sfîntă și Dumnezeească biserică, în care se prăznuește hramul Sf. Erarh Nicolae S. M. M. Dumitru și S. M. M. Gheorghe, s'a început la 23 Maiŭ 1883 și s'a terminat la 27 Aprilie 1885, în zilele M. S. Regeluĭ Carol I, Regina Elisabeta a Romînilor și în zilele I. P. S. S. Mitropolitul Primat Calinic Miclescu, P. S. S. Episcopuluĭ de Rîmnic, Iosif Bobulescu și S. S. Protoereul Județuluĭ Dolj, Ștefan Angulescu.

Majestatea Sa Regele Carol I, a contribuit la această clădire cu mijloace bănești și a dăruit maĭ multe odoare și un clopot, interesîndu-se mult la acest act de bine-facere.

A maĭ contribuit la această sfîntă clădire, Administrația Domeniuluĭ Coroaneĭ, toțĭ locuitoriĭ din Lișteava, precum și alte persoane din satele vecine, încredințîndu-se supravegherea lucrărilorde construcție Preotuluĭ D. Iliescu și d-lor Sfetcu Sfetcu, Nicolae I. Lazăr, Marin Negrilă, și Stoian Radu Lazăr, întîitoriĭ și osîrduitoriĭ acestuĭ sf. locaș.

Altă biserică este în Grindeni, începută la 1849 și terminată la 1861, cu hramul Sf. Niculae. Are în tindă următoarea inscripțiune:

Cu ajutorul luĭ Dumnezeŭ s'a zidit acest sfînt și Dumnezeesc locaș, unde se prăznuește hramul Sf. Erarh Nicolae și Sf. Evangelist Ioan, s'a pus din temelie în anul 1840 și a rămas nesăvîrșit fără boltă până în anul 1860, cînd s'a făcut bolta și alte reparațiĭ și înfrumusețîndu-se cu zugrăveala s'a sfîrșit în anul 1861 prin osteneala și cheltuelile locuitorilor din acest sat și din satele vecine, maĭ cu seamă fiind stăruitorĭ: Preotul Florea, Logofătul Dumitrică, Ștefan Radu, Florea Neagu și Grigore Enculescu, în zilele Domnitoruluĭ Alexandru Ioan I Cuza, cu blagoslovenia Părinteluĭ Episcop al Rîmniculuĭ, D. D. Calinic, spre pomenire în vecĭ.

A treia biserică, în Ostroveni, s'a început la 1796 și s'a terminat la 1818, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ. Are în tindă următoarea inscripțiune:

Această sfîntă și Dumnezeească biserică cu hramul Adormirea Prea Curateĭ Născătoare de Dumnezeŭ din temelie, s'a zidit în zilele Prea Luminatuluĭ Domn Alexandru Moruzzi Voevod și în zilele prea sfințieĭ Sale Părinteluĭ Nectarie, Episcopul Nouluĭ Severin, leatul 1796, îndemnătoriĭ și ctitoriĭ ceĭ dîntîĭ: Protopopul Oprea Presbiterul, Popa Manea, Dobrea Măciucă, Florea Ciobanu, Pîrvu Brat și Preda Brat, de mulțĭ frațĭ a fost ajutat și din pricina răsmerițelor a rămas netencuită și neacoperită până la leatul 1813 și iarăși s'a îndemnat ca să se zugrăvească de P. S. S. Protopopul Oprea Presbiteru cu Nedelcu Brat și Stancu Sin Mateiŭ; epitropĭ și purtătorĭ de grije: Neagu Logofăt, Popa Ilie, Popa Oprea, ctitorĭ de obște, ca să se pomenească care aŭ dat milostenie în vecĭ și s'a săvîrșit în zilele Prea-luminatuluĭ Domn Ioan Caragea și în zilele P. S. S. Părinteluĭ Episcop Galatin, 1818.

Biserica din Orășani, nu se știe cînd s'a început, s'a terminat la 1793. Are hramul Sfinteĭ Treimĭ.

Pentru serviciul celor 4 bisericĭ sunt 2 preoțĭ și 4 cîntărețĭ.

Este o școală în cătunul Grindeni, întreținută de stat; funcționează din 1858. Localul este construit din zid în 1891 și în bună stare. Are un singur învățător.

A fost frecuentată în 1897 de 31 băețĭ din Orășani, 22 băețĭ și o fată din Grindeni, 9 băețĭ din Ostroveni și 8 din Lișteava.

Știŭ carte 72 locuitorĭ în Lișteava, 80 în Grindeni, 206 în Orășani și 120 în Ostroveni.

Totalul populațieĭ se urcă la 3793 suflete.

Locuesc în 462 case și 398 bordee. Casele sunt de zid și de gard.

După legea din 1864 sunt: 495 locuitorĭ împroprietărițĭ, iar după cea din 1875 sunt 80 însurățeĭ.

Suprafața teritoriuluĭ comunal este de 12769 pog., (cât. Lișteava e pe moșia Sadova), din care 7552 pog. arabile, 1368 pog. fîneață, 1088 izlaz, 1164 pog. lac și teren sterp, 897 pog. pădure și 700 pog. vatra satuluĭ. Moșia se numește Ostroveni; maĭ înainte se numea Potrojani; are pămînt arabil în întindere de 5502 pogoane.

Moșiĭ sunt: Grindeni, Lișteava, Orășani și Ostroveni. Partea statuluĭ aparține mănăstirilor Horezul și Obedeanul.

Venitul moșieĭ Ostroveni este de 29498 leĭ și 97 banĭ anual și aparține statuluĭ. Restul aparține altor proprietarĭ.

Pădurile de pe moșia Ostroveni, sunt: Portăreasca, 181 hect.; Uța, 6 hect.; Amza, 7 hect.; Smadul, 101 hect.; Vîrșariul 127 hect.; Ostrovul-Carabulea, 8 hect. și Ostrovul-Drăxani, 18 hect.

Viile aparțin locuitorilor; sunt pe moșia Ostroveni, în întindere de 282 hect. și produc vin roșu.

Sunt multe cazane pentru fabricarea țuiceĭ.

Pe moşia Ostroveni este o moară de aburĭ.

Stîne sunt pe moşiele Ostroveni şi Sadova, producînd anual 4700 kilgr. brînză.

In Lişteava sunt 2 fierăriĭ; în Grindeni, 3; în Orăşani, 4 şi în Ostroveni, 2.

Transportul cerealelor se face cu carele pe şoseaua vecinală comunală ce duce la Bechet (4 kil.).

Cîrciumĭ sunt 10: în Lişteava 4, în Grindeni 1, în Orăşani 3, în Ostroveni 2.

Vite cornute sunt 214; oĭ, 380; caĭ, 40 şi porcĭ, 17.

Grindeni, *sat,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-j., com. Grindeni, cu reşedința primărieĭ. Are 681 suflete: 338 bărbaţĭ şi 343 femeĭ. Locuesc în 99 case şi 30 bordee.

In sat sunt: 3 fierarĭ; 1 cîrciumar.

Grindeni, *moşie* particulară, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-j, com. Grindeni.

Grindul, *com. rur.,* în jud. Ialomița, plasa Cîmpuluĭ, situată între comunele Gîrbovi şi Colelia, în partea de N.-E. a plăşeĭ.

Teritoriul comuneĭ, cu suprafața de 5700 hect., din carĭ 250 hect. pădure, se întinde din rîul Ialomița spre N., până în jud. Buzăŭ, unde se mărgineşte cu teritoriul com. Meteleul-Scutelnici. Coprinde două moşiĭ: Grindul, cu 350 hect. şi Grindaşi, cu 2200 hect.; ambele proprietăţĭ particulare.

După legea rurală din 1864, sunt împroprietărițĭ 233 locuitorĭ; neîmproprietărițĭ sunt 232.

Comuna se compune din satele: Grindul şi Grindaşi, cu reşedința primărieĭ şi judecătorieĭ comunale în Grindul.

Are o populaţie de 763 familiĭ, saŭ 2883 suflete: 1427 bărbaţĭ şi 1426 femeĭ; 2781 Romînĭ, 18 Grecĭ, 10 Germanĭ, 3 Ungurĭ, 6 Turcĭ şi 7 persoane de alte naționalitățĭ; 2839 ortodoxĭ, 6 catolicĭ, 2 mozaicĭ şi 6 mahometanĭ; 803 agricultorĭ, 23 meseriaşĭ, 15 comercianțĭ, 8 profesiunĭ libere, 40 muncitorĭ şi 183 servitorĭ.

Ştiŭ carte 467 persoane.

Vite sunt: 1500 caĭ, 1483 boĭ, 3093 oĭ şi 2147 porcĭ.

Sunt 273 stupĭ cu albine.

Veniturile com. sunt de 7703 leĭ şi cheltuelile, de 7527 leĭ.

Sunt 3 şcolĭ, frecuentate de 79 elevĭ şi 60 eleve: una de băețĭ şi una de fete în Grindul, cu un învățător retribuit de stat şi comună şi o învățătoare retribuită de comună; a treia în satul Grindaşi, mixtă, cu un învățător retribuit de comună; 2 bisericĭ, cu 3 preoțĭ şi 4 cîntărețĭ.

In com. se fac 4 tîrgurĭ anuale: la 9 Martie, la Pogorîrea Sf. Duh, la 15 August şi la 26 Octombrie.

Grindul, *sat,* în jud. Ialomița, pl. Cîmpuluĭ, pendinte de com. cu acelaşĭ nume. E situat la extremitatea de N.-E. a plăşeĭ, pe un mic deal saŭ grind, de unde şi numele luĭ. Vechea numire a satuluĭ a fost Rogozul, iar maĭ în urmă şĭ-a luat numele de Grindul-Făgărăşanuluĭ.

Are o frumoasă împărțire, cu strade drepte şi largĭ, iar satul întreg formează un pătrat.

Populațiunea satuluĭ se compune din 316 familiĭ Romînĭ, 22 familiĭ Țiganĭ, 4 familiĭ Grecĭ şi 3 familiĭ Ungurĭ.

Biserica este construită la anul 1842, într'un stil frumos şi este înconjurată cu zid; are 2 preoțĭ şi 2 cîntărețĭ.

Vite sunt: 1000 caĭ, 965 boĭ, 1496 oĭ şi 1289 porcĭ.

Grindul *cătun* (tîrlă), în jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta, com. Ciulnița, pe cîmpul Bărăganul.

Grindul, *munte,* jud. Muscel, pl. Dîmbovița, com. Rucărul.

Grindul, *pădure,* în jud. Ialomița, pl. Cîmpuluĭ; formează un trup cu pădurea Malul. Esențe: stejar, salcie şi ulm.

Grindul, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, pe muntele cu acelaşĭ nume, pendinte de com. Rucărul, plaiul Dîmbovița, jud. Muscel, în întindere de 250 hect. Esență dominantă: moliftul. Se limitează la N.-V. cu Transilvania.

Grindul, *vale,* pe moşia Balineşti, com. Zămostia, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ.

Grindul-Caluluĭ, *movilă,* jud. Dolj, pl. Balta, com. Măceşul-d.-j., până în dreptul căreia limita de E. a com. către sfoara de moşie Codrul, are direcțiunea de S.-E. şi de aci ia direcțiunea de S.

Grindul-cu-Banĭ, *pădure* de dafinĭ, jud. Dolj, pl. Cîmpul, com. Piscul. Aparține statuluĭ. Pe marginea de N. a acesteĭ pădurĭ este aşezată com. Piscul.

Grindul-Făgărăşanuluĭ, *numire vechie a satuluĭ* Grindul, pl. Cîmpuluĭ, jud. Ialomița.

Grindul-Lung, *culme de deal,* în mijlocul platouluĭ de S. al jud. Brăila, com. Ulmul, ca la 4 kil. spre S.-E. de satul Ulmul. In partea de N. a acestuĭ grind este o movilă cu acelaşĭ nume.

Grindul-Mare, *deal,* în jud. Constanța, pe teritoriul com. rur.

Rasova; se desface din Dealul-Mare, se întinde spre N., avînd o direcţiune generală de la S.-E. spre N.-V., printre văile Saiana-Doice şi Ciocanul saŭ Ceairul-din-Mijloc; se ridică până la o înălţime de 115 m., dominînd văile de maĭ sus şi satul Rasova, care în parte se găseşte aşezat la poalele sale N.-V.; este stîncos şi acoperit cu fîneţe şi păşunĭ.

Grindul-Mare, *deal,* în com. rur. Vrata, pl. Cîmpul, jud. Mehedinţi.

Grindul-Pĭetreĭ, *sat,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, pendinte de com. Dormărunt. Este situat în apropiere de satul de reşedinţă.

Populaţia se compune din 52 familiĭ.

Grindul-Predii, *cătun* (tîrlă), în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, com. Borduşeani, pe cîmpul Bărăganul.

Grindul-Vîlciaşul, *ostrov,* între canalul Vîlciul şi veriga Stoeneşti, com. Berteşti d.-j., judeţul Brăila.

Grinduşul, *munte,* jud. Neamţu, la hotarul despre Transilvania şi despre judeţul Bacăŭ; face parte din masivul Cicul-Tarcăul.

Grinţieşul, *masiv muntos,* jud. Neamţu şi Suceava, în legătură cu grupurile Gherghiuluĭ, Călimanuluĭ, Dorneĭ, care se află coprinşĭ între sorgintea Oltuluĭ, Putna, Bistricioara, de la Tulgheş în jos, Bistriţa, Dorna, Bistriţa-Transilvană şi Mureşul.

Catena centrală pleacă de la sorgintea Bicazuluĭ, trece prin piscul Chişavaş (1627 m.), Cocereş (1463 m.), Măgura (1509 m.), Izvorul-Călimanuluĭ (2031 m.), Pĭetrosul (2110 m.), de unde se îndreptează spre N., prin Măgura-Caluluĭ (1230 m.).

Clina vestică a acestuĭ grup este formată de munţiĭ Gherghiuluĭ şi aĭ Călimanuluĭ; această clină este repede, puţin accesibilă şi tăiată de drumurile pasurilor Bicazul, Bistricioareĭ (Tulgheşul şi Putna) şi ale Dorneĭ. Clina orientală a acestuĭ grup este formată în cea maĭ mare parte de munţiĭ Grinţieşuluĭ şi de aĭ Dorneĭ.

Munţiĭ Grinţieşuluĭ sunt coprinşĭ între Pîrîul-Negru, Bistriţa şi Bistricioara. Spaţiul limitat de aceste rîurĭ afectă forma unuĭ drept-unghiŭ, ale căruĭ două laturĭ ar fi formate prin Bistricioara, iar cele-l'alte două prin Pîrîul-Negru şi Bistriţa. Culmea principală a acestuĭ masiv se întinde din Cotul-Negruluĭ şi al Bistriţeĭ şi este urmată de frontieră şi de o potecă care uneşte cele două pîraie. Din Vîrful-Grinţieşuluĭ, muntele Plopul şi Piatra-Roşie, pleacă spre E. treĭ dinţĭ paralelĭ ce se ramifică, umple tot spaţiul până în Bistriţa şi sunt urmaţĭ de potecĭ carĭ vin din valea Bistriţeĭ. Munţiĭ Grinţieşuluĭ se leagă cu aĭ Gherghiuluĭ în Vîrful-Negru (Măgura) printr'o ramură ce pleacă din culmea centrală şi trece printre Bistricioara şi Negrişoara. Valea-Bistricioareĭ, de la satul Corbul, are o potecă de caĭ, care o urcă până aproape de origină; Valea-Negrişoareĭ de asemenea este urmată de o potecă de caĭ; cele-l'alte comunicaţiunĭ din interiorul masivuluĭ sunt potecĭ grele.

Aci în caz de rezbel coloanele de invaziune ar fi despărţite printr'un bloc muntos de cel puţin 50 kil. lungime, şi de o lăţime de maĭ bine de 45 kil. între Bistriţa şi valea Hureşul-Olt. Potecele intermediare sunt lungĭ şi debuşează ca şi comunicaţiunile pasuluĭ Dorneĭ şi Bistricioareĭ în strîmptul defileŭ al Bistriţeĭ. Toate aceste consideraţiunĭ înlesnesc apărarea regiuneĭ, dacă ea nu este surprinsă înainte de a încerca să dispute defileurile.

Grinţieşul, *pisc,* înalt de 1739 m., în grupul munteluĭ Grinţieşul, jud. Neamţu.

Grinţieşul-Mare, *sat,* în judeţul Neamţu, pl. Piatra-Muntele, com. Bistricioara. Este situat lîngă munţiĭ Frasinul şi Hurduga.

Are o populaţiune de 128 familiĭ, saŭ 337 suflete.

In sat este: o biserică de lemn, cu 2 dascălĭ; 1 piuă pentru sucmane; 2 morĭ de apă; 2 herăstrae.

Sunt 100 contribuabilĭ.

Vite: 80 boĭ, 150 vacĭ, 900 oĭ, 26 caĭ, 50 rîmătorĭ şi 60 juncĭ.

Grinţieşul - Mare, *ramură de munţĭ,* ce se detaşează spre E. din ramura munteluĭ Plopul, pe teritoriul com. Călugăreni şi apoĭ Bistricioara, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu. Se află cuprins între pîrîul Grinţieşul-Mare şi Grinţieşul-Mic.

Grinţieşul-Mare, *munte,* între com. Borca, judeţele Suceava şi Neamţu.

Grinţieşul-Mare, *pîrîŭ,* judeţul Neamţu; izvoreşte din partea estică a sistemuluĭ stîncos Grinţieşul, fiind format prin unirea a două şivoaie; curge spre E.-S., pe teritoriul com. Bistricioara, traversînd şoseaua Bistricioara-Prisăcani în dreptul kil. 115, unde se şi varsă pe stînga pîrîuluĭ Bistricioara.

Grinţieşul-Mic, *sat,* jud. Neamţu, pl. Piatra-Muntele, com. Bistricioara, situat între munţiĭ Grinţieşul şi Hurduga, pe valea Bistricioareĭ.

Are o populaţiune de 95 familiĭ, saŭ 222 suflete, din carĭ 60 contribuabilĭ.

Este o şcoală, frecuentată de 40 elevĭ; 1 piuă pentru făcutul sucmanelor; 1 moară de apă; 2 herăstrae.

Numărul vitelor este de 730 capete.

Grinţieşul-Mic, *ramură de munţĭ,* ce se detaşează din nodul format de Grinţieşul-Mare şi Măluşteţul, pe teritoriul com. Bistricioara, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu. Formează în parte hotarul despre com. Călugăreni.

Grinţieşul-Mic, *pîrîiaş,* ce izvoreşte din ramura munţilor Grinţieşul-Mare, com. Bistricioara, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu; curge prin satul cu acelaşĭ nume, străbătînd şoseaua Bistricioara-Prisăcani în dreptul kil. 113; se varsă pe partea stîngă a pîrîuluĭ Bistricioara.

Gripcia, *munte,* în partea de N. a com. Topeşti, plaiul Vulcanul, jud. Gorj, cu o suprafaţă de 540 hect. Se prelungeşte de la E. la V. şi e acoperit cu pădure de fag şi gorun.

De dînsul ţine următorul grup de munţĭ: Poiana-Scăriĭ, spre E. de muntele Gripcia, cu o suprafaţă de 170 hect. pădure; Ulmătul, spre S. de muntele Gripcia, cu o suprafaţă de 260 hect. pădure; Poiana-de-Fragĭ, spre S. de muntele Gripcia, cu o suprafaţă de 210 hect. pădure şi păşune; Cornul, Gripcia, spre V. de muntele Gripcia, cu o suprafaţă de 220 hect. pădure şi păşune; Dosul, Gripcia, spre N. de muntele Gripcia, cu o suprafaţă de 420 hect. pădure.

Suprafaţa totală a munteluĭ Gripcia, cu craciĭ săĭ, este de 1820 hect.

Griva, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, pe moşia Mălaia-Voineasa, pendinte de com Mălaia, plaiul Cozia, jud. Vîlcea.

Grivei, *deal,* în com. rur. Negomirul, pl. Văilor, jud. Mehedinţi.

Grivei, *pîrîŭ,* jud. Neamţu. Vezĭ Criveĭ.

Grivei-din-Dos, *mahala,* în com. rur. Negomirul, pl. Văilor, jud. Mehedinţi.

Grivei-din-Faţă, *mahala,* în com. rur. Negomirul, pl. Văilor, jud. Mehedinţi.

Griviţa, *sat,* pe moşia Păltinişul, com. cu acelaşĭ nume, jud. Dorohoiŭ, pl. Prutul-d.-j., cu 56 familiĭ, saŭ 248 suflete, la o mică depărtare maĭ în jos de satul Păltinişul. S'a înfiinţat la 1897. Are 54 case şi bordeie, ale noilor împroprietăriţĭ pe moşia statuluĭ.

Locuitoriĭ împroprietăriţĭ aŭ 982 hect., 76 ariĭ, pămînt.

Numirea satuluĭ s'a dat în amintirea victorieĭ repurtată de trupele romîne în Bulgaria, la reduta Griviţa, în războiul dintre Ruşĭ şi Turcĭ din 1877—78, la care aŭ luat parte însemnată Romîniĭ.

Griviţa, *sat,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, pendinte de com. Smirna, situat la 6 kil. spre V. de satul de reşedinţă.

Satul s'a fondat în 1882. I s'a dat numele în amintirea luptelor ce Romîniĭ aŭ purtat contra Turcilor la Griviţa în Bulgaria, la 1877.

Populaţiunea satuluĭ se compune din 245 familiĭ Romînĭ, 3 familiĭ Ţiganĭ şi 2 familiĭ Evreĭ.

Vite sunt: 490 caĭ, 976 boĭ, 1400 oĭ, 14 capre şi 500 porcĭ.

Griviţa, *sat,* în jud. Tutova, pl. Tîrgul, com. Odaia-Bursucan, spre V. de satul Odaia-Bursucan. Are 410 locuitorĭ şi 124 case. Este fondat în urma războiuluĭ din 1877 în memoria luptătorilor de la Griviţa. Inainte de intemeerea satuluĭ, această localitate se numea Odaia şi era proprietatea statuluĭ.

Griviţa, *sat,* face parte din com. Călmăţuiul, jud. Tecuciŭ. Situat pe valea Călmăţuiuluĭ, la 3 kil. şi 150 m. de satul Călmăţuiul, spre E. de tîrguşorul Iveşti, reşedinţa plăşeĭ.

Are o populaţie de 1221 suflete: 288 bărbaţĭ, 285 femeĭ, 342 băeţĭ şi 312 fete; locuesc în 300 case şi 3 bordee.

Are o şcoală, frecuentată de 47 copiĭ; o biserică, cu hramul Sf. Voevozĭ, făcută de locuitorĭ; 2 cîrciumĭ.

Satul s'a înfiinţat la 1879 cu prilejul aplicăreĭ legeĭ însurăţeilor; locuitoriĭ sunt veniţĭ din toate satele de prin prejur.

Poartă acest nume în amintirea victorieĭ cîştigate de Romînĭ înaintea reduteĭ Griviţa, în războiul de la 1877.

Griviţa, *cătun,* com. urb. Drăgăşani, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea.

Griviţa, *pichet romînesc,* cu No. 7, jud. Constanţa, situat pe teritoriul bulgăresc al com. Ese-Chioi, revendicat de Romînĭ, la poalele dealuluĭ Hagi-Durac-Sîrtî, nu departe de confluenţa pîraielor Hamazlî-Ceair şi Mahale-Orman-Ceair; domină pe o bu-

nă întindere şi drumul Silistra-Varna.

Griviţa-Nouă, *sat*, pe moşia Cordăreni, com. cu acelaşĭ nume, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ, cu o populaţie de 66 familiĭ, saŭ 354 suflete. Infiinţat la 1886, cu noĭ împroprietăriţĭ, pe o suprafaţă de 836 hect.

Griviţa-Vechie, *sat*, pe moşia Şipoteni, com. Cordăreni, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ, cu o populaţie de 57 familiĭ, saŭ 236 suflete, înfiinţat în 1879, cu noĭ împroprietăriţĭ, pe moşia statuluĭ. Locuitoriĭ aŭ 322 hect., 35 ariĭ, pămînt.

Grînele, *deal* şi *punct de hotar* între comunele Grabicina, Policiori şi Căneşti, jud. Buzăŭ.

Grînolea, *sat*, jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Căpreni, cu 219 suflete: 129 bărbaţĭ şi 90 femeĭ. Locuesc în 49 case. Copiiĭ din sat urmează la şcolile din Căpreni-d.-s., ce sunt la 4½ kil. departe.

Grînolea, *pisc*, jud. Dolj, plasa Amaradia, com. Căpreni.

Grîuluĭ (Dealul-), (Vîrful-Ielelor), *colină*, în jud. Buzăŭ, comuna Vintilă-Vodă, căt. Sîrbeşti. In vîrful săŭ e o suprafaţă ca de 4 m., pe care nu creşte iarbă. Din această cauză s'a născut credinţa, că aci vin ielele înainte de Rusaliĭ şi joacă.

Grîuluĭ (Valea-), *vale*, în jud. Buzăŭ, com. Vipereşti, pe proprietatea statuluĭ Valea-Largă.

Groapa, *vale*, în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, com. Dichiseni.

Groapa-Cătaneĭ, *deal*, jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Văsieşti, pe care se află urme de redute.

Groapa-Chiriţeĭ, *pădure* foioasă, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Bucşeşti, proprietatea răzeşilor din comună. Are o întindere de peste 40 hect., şi este supusă regimuluĭ silvic.

Groapa-Ciobanuluĭ, (Ciobanul), *com. rur.*, în jud. Constanţa, pl. Hîrşova.

Este aşezată în partea de N.-V. a judeţuluĭ, la 96 kil. spre N.-V. de oraşul Constanţa, reşedinţa judeţuluĭ, şi în partea de V. a plăşeĭ, la 8 kil. spre N.-E. de oraşelul Hîrşova, reşedinţa plăşeĭ. Comunele învecinate sunt: Gîrlici, la 7 kil. spre N.-E.; Sarai, la 9 kil. spre E.; Ghizdăreşti, la 5 kil. spre S.-E.; Şiriul, la 10 kil. spre S.-E.

Se mărgineşte la N. cu jud. Brăila, despărţindu-se prin fluviul Dunărea; la E., cu comunele Gîrlici şi Sarai, despărţindu-se de cea d'întîiŭ prin o linie convenţională din Dunăre pănă în gîrla Băroiul, de cea d'a doua prin bălţile Cioroiul şi Hazarlîc, şoselele judeţene Ostrov-Hîrşova şi Hîrşova-Sarai, drumul comunal Eschi-Sarai-Muslul şi dealul Cadi-Cîşla; la S., cu comunele Şiriul şi Ghizdăreşti, separată fiind de prima prin o linie convenţională din dealul Cîşla pănă aproape de Treĭ-Movile, de cea d'a doua prin valea Caimacli-Dere; la V. şi S.-V., cu com. urb. Hîrşova, despărţită fiind de dînsa prin Valea-Brentuluĭ, dealurile Caranlî şi Ciobanul şi restul prin o linie convenţională pănă în Dunăre.

Relieful soluluĭ este parte şes, parte puţin accidentat, divizîndu-se prin gîrla Băroiul în 2 părţĭ: *a)* şesul coprins între privalul Băroiul şi Dunăre (2/5 din întinderea totală), spre N. şi N.-V., acoperit cu stuf, şi semănat cu bălţĭ marĭ (Ciobanul) şi micĭ (Ciungile, Cernica, Gîrliţa, Belciugata), avînd la N. un grind (loc ridicat d'asupra stufuluĭ bălţilor şi gîrlelor) de vre-o 450 hect., acoperit spre N.-V. cu pădurea Ruginoasa; *b)* solul accidentat (3/5 din întinderea totală a comuneĭ), coprinzînd partea de Sud-Est, brăzdat de dealurile: Ciobanul (65 m.); Caranlî (72 m.); şi la S.-S.-E.: dealul Hazarlîc (72 m.), Eschi-Sarai (78 m.) şi Cadi-Cîşla (118 m.), toate acoperite cu semănăturĭ şi fineţe.

Movilele sunt în număr de vr'o 15, variind între 50—113 m.; principalele sunt: Movila-Mare, la S., pe muchea Dealuluĭ-Ciobanuluĭ (65 m.); Săpata (68 m.); Treĭ-Movile (111 m.) la S.-E; multe din ele sunt naturale, altele sunt artificiale, servind ca puncte trigonometrice la construirea hărţiĭ Dobrogeĭ de către Statul-Major Romîn.

Văĭ sunt: Valea-Dovleceluluĭ, Valea-Brentuluĭ, formată din văile Bălăceanuluĭ şi Cîşleĭ (ce trece prin satul Cadi-Cîşla).

Apele carĭ udă comuna sunt: Dunărea, (şi anume Canalul-Măcinuluĭ) la N., despărţind-o de judeţul Brăila; tot la N., gîrla saŭ privalul Băroiul care trece pe lîngă satul Groapa-Ciobanuluĭ.

Bălţĭ: Groapa-Ciobanuluĭ (200 hect.), la N. de sat; Ciungile, Cernica în stuf, tot la N.; Belciugata; pe grindul Ruginoasa la N.-V., toate formate de revărsărĭ anterioare ale fluviuluĭ Dunărea; la hotarul despre V. sunt bălţile: Rotundul şi Gîrliţa; la cel despre E., bălţile: Cioroiul şi Hazarlîc; maĭ sunt

alte 4 maĭ micĭ; întinderea lor, afară de cele de la hotare, e de 124 hect.; conțin peşte ce se consumă în localitate.

Com. este formată din două cătune: Groapa-Ciobanuluĭ, reşedință, aşezată în partea N.-V. a comuneĭ, la poalele nordice ale Dealuluĭ-Ciobanuluĭ şi pe malul drept al privaluluĭ Băroiul; Cadi-Cîşla, aşezat în partea S.-E. a comuneĭ, la poalele S.-V. ale dealuluĭ Cadi-Cîşla şi pe ambele malurĭ ale văiĭ Cîşla, la 8 kil. spre S.-E. de căt. de reşedință.

Suprafața totală a comuneĭ este de 5486 hect., din carĭ 69 hect. ocupate de vatra satelor cu 247 case, iar restul aparținînd statuluĭ cu proprietariĭ (1607 hect.) şi locuitorilor (3810 hect).

Populațiunea este de 271 familiĭ, saŭ 1350 suflete: 691 bărbațĭ şi 659 femeĭ: 783 necăsătorițĭ, 502 căsătorițĭ, 65 văduvĭ; 2350 cetățenĭ Romînĭ; 1320 ortodoxĭ, 30 mahometanĭ; 686 agricultorĭ şi pescarĭ, 1 doctor, 8 comercianțĭ.

Ştiŭ carte 117 persoane.

Contribuabilĭ sunt 258.

Locuitoriĭ posedă: 130 plugurĭ şi 200 care şi căruțe.

Vite sunt 3400 capete, maĭ cu seamă boĭ, oĭ şi rîmătorĭ.

Sunt 5 morĭ de vînt.

Comerciul e activ; se face prin orăşelul Hîrşova, la 9 kil. spre S.-V., de către 8 comercianțĭ şi constă în import de cereale, manufacturĭ şi în export de vite şi peşte.

Budgetul com. este de 3222 leĭ la veniturĭ şi de 2816 leĭ la cheltuelĭ.

Căĭ de comunicație sunt: pe Dunăre, bălțĭ, gîrla Băroiul cu luntrele; calea județeană Hîrşova-Măcin care trece pe la 3 kil. spre S. de comună; apoĭ căĭ comunale la satele învecinate: Topalul, Saraiul, Şiriul, Dăeni, Gîrliciul, Cadi-Cîşla, etc.

Are o biserică, în căt. Ciobanul, cu hramul Sf. Ioan, zidită şi întreținută de locuitorĭ, avînd şi 10 hect. pămînt de la stat, cu 1 preot, 1 cîntăreț şi 2 paracliserĭ; o şcoală, condusă de un învățător şi o învățătoare, frecuentată de 74 elevĭ (66 băețĭ şi 8 fete).

Groapa-Ciobanuluĭ, *sat*, în jud. Constanța, pl. Hîrşova, cătunul de reşedință al com. Groapa-Ciobanuluĭ. Este aşezat în partea de V. a plăşeĭ şi cea de N.-V. a comuneĭ, la poalele nordice ale Dealuluĭ-Ciobanuluĭ şi pe malul drept al privaluluĭ Băroiul. Teritoriul săŭ se mărgineşte la N. cu jud. Brăila, despărțit prin Dunăre; la E., cu comunele Gîrlici, Sarai şi căt. Cadi-Cîşla; la S.-V., cu com. urb. Hîrşova.

Relieful săŭ este puțin accidentat, şes la N., acoperit cu stuf, presărat cu bălțĭ şi grădinĭ; la S. şi S.-E., ridicat, prezintînd dealurile: Ciobanul (68 m.), şi Caranlî (72 m.); şi maĭ multe movilĭ, între carĭ: Movila-Mare (65 m.) şi Săpata (68 m.). Este străbătută de Valea-Brentuluĭ, care la E. o desparte de cătunul Cadi-Cîşla.

Este udat de apele: Dunărea (Canalul-Măcinuluĭ), la N.; privalul Băroiul prin mijloc, trecînd şi pe lîngă sat prin partea nordică.

Bălțĭ sunt: Groapa-Ciobanuluĭ, la N., prelungită cu Gîrlița; Ciungile, Cernica şi Belciugata, la N.; toate conțin peşte.

Intinderea satuluĭ e de 5207 hect., din carĭ 160 hect. vatra satuluĭ, cu o populație de 1453 suflete.

Groapa-Danciuluĭ, *trup de pădure*, al statuluĭ, jud. Vîlcea, plaiul Cozia, com. Sărăcineşti, care împreună cu trupurile Buda-Mare şi Buda-Mică, are o întindere de 350 hect.

Groapa-Izvoranilor, *deal*, spre V. de com. Măneciul-Ungureni, pl. Teleajenul, jud. Prahova.

Groapa-Lupilor, *deal*, în com. rur. Roşiuța, pl. Văilor, jud. Mehedinți.

Groapa-Lupuluĭ, *pădure*, în jud. Mehedinți, plaiul Cloşani, com. rur. Negoeşti, căt. Padeşul.

Groapa-Mare, *vale*, în jud. Buzăŭ, com. Grabicina, avînd parte arăturĭ, parte izlaz.

Groapa-Mare (Fundul-Gropii), *vale*, în jud. Buzăŭ, com. Vintilă-Vodă, căt. Sîrbeşti.

Groapa-Mănăstireĭ, *pichet*, pe Dunăre, cu No. 23, în jud. Ilfov.

Groapa-Nuculuĭ, *deal*, în jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., de pe teritoriul com. Rîpile.

Groapa-Olaruluĭ, *vale*, jud. Suceava, în pădurea moşieĭ Rotopăneşti, în care se află un frumos rîmnic.

Groapa-Rea, *sat*, în jud. şi pl. Argeşul; face parte din com. rur. Cerbureni-Iaşul.

Groapa-Scheuceĭ, *iezer*, între privalul Dimuleasa şi iezerul Glăvanele, jud. Brăila; prin el trece hotarul com. Vizirul.

Groapa-Vieĭ, *deal*, pe teritoriul com. Flămînda, pl. Călmățuiul, jud. Teleorman, la N. com. Măgurelele. Face parte din dealul Suroaia. Pentru că aci sunt sădite din vechime viĭ, locuitoriĭ

ĭ-aŭ zis: Dealul-de-la-Groapa-Vieĭ.

Groapa-Vieĭ (Măgura-de-la-), *măgură,* situată d'asupra dealuluĭ cu acelașĭ nume, în partea de N.-V., jud. Teleorman. Insemnată prin importantele descoperirĭ archeologice ale luĭ Cezar Boliac, despre care face mențiune și d-nul Gr. G. Tocilescu în scrierea sa «Dacia înainte de Romanĭ».

Pe toate hărțile numirea acestĕĭ măgurĭ este greșită (Grapavia), fiind copiată după a statuluĭ major austriac. Adevărata numire este aceea pe care o dăm noĭ: Groapa-Vieĭ, cum o pronunță și locuitoriĭ.

Groapele, *sat,* pe rîul Argeșul, jud. și pl. Argeșul, pendinte de com. rur. Curtea-de-Argeș.

Groapele, *lac,* jud. Brăila, situat la N. de com. Ciacîrul.

Groapele, *prival,* jud. Brăila, începe din privalul satuluĭ Gropeni și comunică cu iezerul Busaga.

Groapele, *prival,* jud. Brăila, la hotarul de N. al com. Stăncuța, aproape de Dunărea-Vechĭe; unește privalul Vidroiul cu iezerul Liștegea din com. Vizirul.

Groapelor (Pîrîul-), *pîrîŭ,* udă partea de N.-E. a com. Cireșul, pl. Cerna-d.-s., jud. Vîlcea, și se varsă în rîul Cerna, tot în raionul com. Cireșul.

Groasa, *pădure* de stejar, a statuluĭ, în jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta, teritoriul com. Fundul-Crăsani.

Groaza, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, de pe teritoriul com. Dărmănești, situat lîngă muntele Farcul-Mare.

Groaza, *munte,* jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, com. Tîrgul-Trotușul, de pe teritoriul satuluĭ Slănicul.

Groaza, *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Dărmănești, care izvorește din muntele cu acelașĭ nume și se varsă d'a-dreapta Uzuluĭ.

Groduiul, *pîrîŭ,* pe moșia Buda, com. Buda, pl. Herța, jud. Dorohoiŭ.

Grohotișul, *pîrîŭ,* în jud. Buzăŭ, com. Păltineni, căt. Curmătura; iese din muntele Cătiașul și dă în Cătiașul.

Grohotul, *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa; izvorește din muntele Cărunta și se varsă în Trotușul, pe dreapta, după ce se încarcă cu pîrîiașele: Tulburatul și Grohotișul.

Grojdibodul, *com. rur.,* în partea de S. a plășeĭ Balta-Oltul-d. j., jud. Romanați, formată din satul cu acelașĭ nume, situat la N. de balta Potelul, la 18 kil. de Corabia și la 38 de Caracal. Altitudinea terenuluĭ d'asupra niveluluĭ măriĭ este de 60 m.

Are o populație de 624 familiĭ, saŭ 1988 suflete: 1008 bărbațĭ și 980 femeĭ; 992 căsătorițĭ și 995 necăsătorițĭ.

Știŭ carte 73 persoane.

Sunt 362 contribuabilĭ.

Budgetul com. este de 3957 leĭ la veniturĭ și de 3862 leĭ la cheltuelĭ.

Vite marĭ sunt 1048, vite micĭ 2402 și rîmătorĭ 150.

Are 13 stabilimente comerciale; o școală prim. de gr. I, condusă de 1 învățător, frecuentată de 44 elevĭ; o biserică, cu hramul Sf. Nicolae (1865), cu 2 preoțĭ și 2 cîntărețĭ.

Comuna Grojdibodul e importantă din punctul de vedere archeologic. S'a găsit banĭ din epoca Romanilor și 2 table de bronz «honestae missionis», pe care Alexandru Cuza le-a dat luĭ Napoleon III. Ele sunt liberate de Adrian, la 139 p. Chr. unor veteranĭ din cohorte auxiliare carĭ făcuse sub Plautius Caesianus (vezĭ Cesieni) 25 anĭ de serviciŭ, și acum căpătară drepturile de cetățenĭ romanĭ, eĭ și copiiĭ lor.

Măgurĭ sunt: măgura Prăsăoeasca, Măgura-Mare, Măgura-Cazacilor, Ascuțita, Tîmpa, care înconjoară comuna. Aceasta probează că aci a fost o stațiune în epoca Romană.

Grohotișul, *munte,* la N. de com. Măneciul-Ungureni, plaiul Teleajenul, jud. Prahova, coprins între apa Stanceĭ la N.-E. și apa Bobuluĭ la S.

Grohotișul, *loc de trecere,* în Transilvania, jud. Prahova.

Gropanile, *sat,* în jud. Mehedinți, pl. Dumbrava, com. rur. Busul. Are 567 loc. și 103 case.

Gropanile, *munte,* în jud. Mehedinți, plaiul Cloșani.

Gropanile, *deal,* în com. rur. Busul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinți.

Gropanile, *vale* și *pîrîŭ,* în com. rur. Busul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinți.

Gropanul, *vale,* jud. Vlașca, pe proprietatea Răsuceni; dă în valea Brezoiul.

Gropăria, *numire* ce se dă *satuluĭ* Filipești, jud. Brăila.

Gropeni, *com. rur.*, situată pe şes pe malul stîng al Dunăreĭ, pl. Balta, jud. Brăila. Se mărgineşte la N. cu com. Tichileşti; la V., cu Osmanul; la S.-V., cu Valea-Cînepeĭ şi la E. cu Dunărea. Suprafaţa comuneĭ e de 18000 hect. şi face parte din domeniul Brăileĭ.

Are o populaţie de 366 familiĭ, saŭ 1956 suflete, din carĭ 308 contribuabilĭ.

Veniturile com. sunt de 8759 leĭ şi chelt. de 7082 leĭ, 50 banĭ.

Locuitorĭ împroprietărițĭ din 1864 sunt 271; neîmproprietărițĭ sunt 37.

In com. sunt: 5 debite; 8 cîrciumĭ.

Vite: 950 boĭ, 1310 vacĭ, 9 taurĭ, 500 vițeĭ, 933 caĭ, 2 măgarĭ, 1311 oĭ, 709 rîmătorĭ şi 16 capre.

Suhatul vitelor este de 331 hect.

Locuitoriĭ posedă 600 stupĭ cu albine.

Are: 1 biserică, făcută la 1873 de locuitorĭ, cu 1 preot, 1 cîntăreț şi 2 paracliserĭ; 2 cimitire; 1 şcoală de băețĭ, frecuentată de 88 elevĭ şi 1 de fete, înființată la 1874, frecuentată de 38 eleve. Ambele şcolĭ aŭ localurĭ propriĭ de zid.

Drumurĭ: la Brăila, spre N., prin Sichileşti, apoĭ pe şoseaua Brăila-Călăraşi, la 23 kil.; la Balta, spre N. pe la Milea Avram; la Ibişĭ, pe luncă până la hotarul Domeniuluĭ; la Ceacîrul, spre S., pe malul lunceĭ Dunăreĭ, la 10 kil.; la Valea-Cînepeĭ, spre S.-V., prin proprietatea locuitorilor, 6 kil.; la Osman, spre V., prin proprietatea locuitorilor, străbătînd calea județeană Brăila-Călăraşi, 9 kil.; la Silistrarul, spre N.-V., prin proprietatea locuitorilor, tăind şoseaua județeană prin Gropeni-de-Cîmp, 13 kil.

In com. sunt 5 strade. Drumul poşteĭ vechĭ trecea pe partea de V. a com. Comuna e vechie.

Gropeni, *sat,* cu 150 locuitorĭ, jud. Argeş, pl. Topologul; face parte din com. rur. Runcul.

Gropeni, *sat,* jud. Brăila, pe muchea platouluĭ la V. com. Gropeni, pe drumul Brăila-Ialomița, la 23 kil. spre S. de oraşul Brăila. Satul este vechiŭ. Pe timpul dominațiuneĭ turceştĭ forma două sătişoare stăpînite de 2 paşale şi despărțite prin strada de azĭ, Vadul-Soareluĭ.

Se întinde pe o suprafață de 67 hect., cu 366 case.

Are: o şcoală de băețĭ, frecuentată de 90 copiĭ; o şcoală de fete, înființată la 1874 şi frecuentată de 38 eleve; o biserică; 7 cîrciumĭ; 3 băcăniĭ.

Locuitoriĭ posedă 342 stupĭ cu albine.

Gropeni, *sat,* face parte din com. rur. Mărăcineni, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel.

Gropeni, *stație de dr.-d.-f.*, jud. Muscel, plasa Rîurile, comuna Mărăcineni, căt. Gropeni, pe linia Goleşti-Cîmpulung, pusă în circulație la 1 Iulie 1887. Se află între stațiile Florica (3 kil.) şi Ciumeşti (5 kil.). Inălțimea d'asupra nivelului măriĭ e de $263^{m}.24$, Venitul acesteĭ stațiĭ pe 1896 a fost de 24058 leĭ.

Gropeni-de-Cîmp, *loc,* spre N.-V. de com. Gropeni, pl. Balta, jud. Brăila, pe care s'aŭ împroprietărit locuitoriĭ şi pe care, se zice, a fost vechiul sat.

Gropenianul, *prival,* jud. Brăila; uneşte iezerul Şerbanul cu Dunărea-Vechie.

Gropĭ (Valea-cu-), *vale,* în jud. Neamțu, pl. de Sus-Mijlocul, com. Bozieni, situat în partea de N. a com. Este formată de dealul Cetățuia şi de un alt deal de peste hotar, ce se află pe teritoriul Vălenilor, în jud. Roman.

Este acoperită cu fînețe şi aparține parte proprietaruluĭ moşieĭ Bozieni, parte locuitorilor aceleĭ comune.

Se numeşte ast-fel de la mulțimea gropilor ce se găsesc pe ea şi din care se scoate prundiş pentru şoselele vecinaşe.

Gropiĭ (Valea-), *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Beceni, căt. Ocea; se scurge în Valea-Ociĭ.

Gropiĭ (Vîrful-), (Groapa-Lupilor), *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Lapoşul, acoperită de pădure.

Gropile, *com. rur.*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., situată la limita spre jud. Putna, pe pîrîul Păltinata. Se compune din 4 cătune: Gropile, reşedința, Capota, Păltinata şi Pochița, situată pe rîul Caşinul, dincolo de Trotuş.

In «Condica Liuzilor» moşia este trecută răzăşească, iar în statistica din 1874 se găseşte şi cătunul Motoceşti, azĭ alipit cu com. Rîpile şi un altul Urîta.

Se mărgineşte la N. cu com. Fundul-Răcăciune; la V. cu com. Brătila şi Rîpile; la S. cu Rîpile şi la E. cu com. Drăguşeni şi Părava, din jud. Putna.

Dealurĭ sunt: Căprianul, Benea şi Bălănelul.

Are o şcoală mixtă, care funcționează de la 1865, în satul Gropile, întreținută de comună, într'un local făcut din bîrne, în stare bună, cu 6 fălcĭ pămînt în țarină şi 6 în vatra satuluĭ. E frecuentată de 16 copiĭ.

Sunt 3 bisericĭ: două ortodoxe în satul Gropile, deservite de 1 preot şi 4 cîntăreţĭ, şi una catolică, în satul Capota. Sunt 387 case de locuit, dese în Pochiţa, rarĭ în cele-l'alte cătune; 4 cîrciumĭ.

Populaţia este de 395 familiĭ, saŭ 1577 suflete: 830 bărbaţĭ şi 747 femeĭ; 1477 Romînĭ şi 100 Ungurĭ, toţĭ de protecţiune romînă; 870 agricultorĭ, 56 meseriaşĭ, 26 comercianţĭ, 24 profesiunĭ libere şi 98 servitorĭ.

Sunt 348 contribuabilĭ.

După legea rurală din 1864, la 94 locuitorĭ s'aŭ dat 283 fălcĭ pămînt în ţarină. In 1879 s'aŭ împroprietărit 55 însurăţeĭ cu 137.40 fălcĭ pămînt.

Teritoriul comuneĭ are o întindere de 3000 hect. Pădurile ocupă peste 300 hect. Proprietarĭ marĭ sunt moştenitoriĭ luĭ I. Botez, cu o moşie care dă un venit anual de 6600 leĭ, şi moştenitoriĭ luĭ Iord. Ivaşcu, cu 58 hect., dînd venit anual de 2100 leĭ.

Pe teritoriul comuneĭ sunt: izvoare cu apă sulfuroasă la Ruptura şi Puturoasa; maĭ multe iazurĭ cu peşte, dintre carĭ 2 maĭ însemnate: Balta-Lungă şi Balta-fără-Fund; 2 morĭ de apă.

După controalele diviziei filoxerice (1891), viea lucrătoare are 40 $^1/_4$ hect.

Vite: 53 caĭ, 806 vite marĭ cornute, 784 oĭ, 250 capre şi 391 porcĭ.

Sunt 33 stupĭ cu albine.

Budgetul com. este la veniturĭ de 4144 leĭ, 50 banĭ şi la cheltuelĭ de 1365 leĭ, 35 banĭ.

Comuna este străbătută de căĭ vecinale care o unesc cu Rîpile şi Răcăciuni.

Totalul pămînturilor de cultură este de 500.40 hect.

Distanţele: la Bacăŭ, capitala districtuluĭ, 39 kil.; la Tîrgul-Ocna, 27 kil.; la com. Brătila, 23 kil.; la com. Rîpile, 8 kil.; la com. Fundul-Răcăciune, 10 kil. şi la Tîrgul-Valea-Rea, reşedinţa plăşeĭ, 33 kil.

Gropile, *sat*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Gropile, situat la poalele dealuluĭ Bălănelul şi pe rîul Păltinata.

Are o populaţie de 230 familiĭ, saŭ 1000 suflete. Parte din locuitorĭ sunt lemnarĭ.

Sunt 2 bisericĭ, din care una este făcută de locuitorĭ, la 1720; sunt deservite de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Gropile, *trup de sat*, în judeţul Neamţu, pl. de Sus-Mijlocul, com. Filioara.

Gropile, *braţ* (prival), al Dunăreĭ, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, teritoriul com. Giurgeni.

Gropile, *lac*, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, com. Giurgeni, alimentat de braţul cu acelaşĭ nume.

Gropile, saŭ **Helestache**, *moşie* a statuluĭ, jud. Ilfov, care s'a vîndut de vecĭ.

Gropile, *moşie*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Gropile, a locuitorilor răzeşĭ.

Gropile, *pădure*, de 543 hect., în partea de V. a com. Dracşani, pl. Miletinul, jud. Botoşani.

Gropile, unul din cele 6 *pichete* ale jud. Muscel, pentru paza fruntarieĭ, la 40 kil. de pichetul Bîndea şi la 35 kil. de pichetul Podul-Rîuluĭ.

Gropile (Muntele-), *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, pe muntele Gropile, jud. Vîlcea, plaiul Horezul, com. Vaideeni.

Gropile-Marĭ, *munte*, la N. com. Vaideeni, plaiul Horezul, jud. Vîlcea. Aci se fabrică brînză în stînele cu numele munteluĭ.

Gropile-Uriaşe, *loc*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Sănduleni, lîngă secţia Vereşti-d.-j., pe deal, unde se află 18 gropĭ aşezate în linie dreaptă, la o distanţă de 7 stj. una de alta. Cea maĭ mare este înconjurată de nişte stîncĭ de piatră ce par a forma o scară.

Gropilor (Piscul-), *pisc*, jud. Muscel, pl. Rîul-Doamneĭ, com. Racoviţa. Şĭ-a luat numele de la multele gropĭ făcute din vechime de locuitorĭ şi chiar din acest secol, pe timpul răzmiriţelor, cînd locuitoriĭ satuluĭ părăsind casele fugeaŭ aci, unde locul fiind dosnic, îşĭ îngropaŭ bucatele, hainele, vasele şi tot ce aveaŭ.

Gropilor (Valea-), *vale*, izvoreşte de la E. com. Negreni, pl. Vedea-d.-j., jud. Olt, şi se varsă în gîrla Negrişoara, în raionul com. Negreni. Se numeşte ast-fel pentru că este formată dintr'o înşiruire de gropĭ.

Gropiţele, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, în întindere de 225 hect., pe moşia Gropiţele, com. Vaideeni, plaiul Horezul, jud. Vîlcea.

Gropniţa, *com. rur.*, jud. Iaşi, ocupînd partea de N. a plăşeĭ Copoul; e formată din satele: Gropniţa, Singeri, Bulbucani, Forăşti, Mălăeşti şi Miseşti, pe o întindere de 4120 hect. Are o populaţie de 479 familiĭ, saŭ 2026 suflete.

Teritoriul com. e accidentat, din cauza dealurilor ce o străbat în diferite direcţiunĭ; nu prezintă de cît cîte-va locurĭ deschise şi şesurĭ, provenite din continuitatea pantelor deluroase.

Prin marginea de E. trece rîul Jijia şi maĭ în centru pîraiele: Miletinul şi Jijioara. Pămîntul este productiv în cereale; are fînaţe şi imaşe întinse.

Are: 3 bisericĭ, cu 3 preoţĭ, 3 cîntăreţĭ şi 3 eclesiarhĭ; o şcoală; 3 morĭ de apă şi 2 de aburĭ.

Budgetul com. e de 10612 leĭ, 56 banĭ, la veniturĭ şi de 10327 leĭ, 90 banĭ, la cheltuelĭ.

Vite: 1893 vite marĭ cornute, 360 caĭ, 6000 oĭ şi 1394 rîmătorĭ.

Gropniţa, *sat,* în centrul com. Gropniţa, pl. Copoul, jud. Iaşi. E situat pe podişul dealuluĭ Gropniţa. Are o populaţie de 101 familiĭ, saŭ 457 suflete, carĭ se trag din răzeşĭ şi mazilĭ, împămînteniţĭ pe acest loc. Legenda zice că Ştefan-cel-Mare, Domnul Moldoveĭ, a împărţit acest pămînt la maĭ multe familiĭ de slujbaşĭ aĭ săĭ în 1496, între carĭ era şi unul Ciohodariu, care ar fi avut slujba de îngrijitor al încălţămintelor domneştĭ. Locuitoriĭ satuluĭ cu timpul fiind împresuraţĭ de boerĭ, aŭ pĭerdut răzeşiile. Astă-zĭ moşia este a familieĭ Cantacuzino.

Are o biserică, zidită la 1837, cu 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 eclesiarh; o şcoală, înfiinţată la 1864, frecuentată de 29 elevĭ, şi casele proprietăţeĭ, iar în marginea şi în faţa satuluĭ spre S., este un iaz mare numit Gropniţa.

Vite: 149 caĭ, 577 vite marĭ cornute, 1722 oĭ şi 460 rîmătorĭ.

Gropniţa, *deal,* pe coasta căruia e situat satul Gropniţa, comuna Gropniţa, plasa Copoul, judeţul Iaşi.

Gropniţa, *iaz.* Vezĭ Gropniţa, sat, com. Gropniţa, pl. Copoul, jud. Iaşi.

Gropşani, *com. rur.,* în N.-V. plăşeĭ Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanaţi. E formată din cătunele: Gropşani-din-Faţă (Gropşani-de-Sus, 448 locuitorĭ), unde se află şi primăria; Gropşani-de-Dos (Gropşani-de-Jos, 352 locuitorĭ); Horezul (450 locuitorĭ); Mardalele (236 loc.) şi Dosul-Sandeĭ (133 loc.). Este aşezată la poalele dealuluĭ Murgaşuluĭ, pe lîngă rîul Geamartaluiul şi Horezul, la 14 kil. spre N.-V. de Balş şi la 45 kil. de Caracal. Altitudinea terenuluĭ d'asupra niveluluĭ măriĭ este de 193 m.

Are o populaţie de 356 familiĭ, saŭ 1583 suflete: 832 bărbaţĭ şi 751 femeĭ; 644 căsătoriţĭ şi 939 necăsătoriţĭ.

Ştiŭ carte 77 persoane.

Sunt 354 contribuabilĭ.

Budgetul com. este de 4589 leĭ la veniturĭ şi de 4547 leĭ la cheltuelĭ.

Vite marĭ sunt 1077, vite micĭ 1571 şi rîmătorĭ 257.

Are: o şcoală primară, condusă de un învăţător, şi frecuentată de 102 copiĭ; 3 bisericĭ: Sf. Nicolae (1840), Intrarea-în-Biserică (1820) şi Cuvioasa Paraschiva, în Horezul, cu 2 preoţĭ şi 5 cîntăreţĭ.

Spre S.-E. de com. se află Valea-Bisericeĭ, numită ast-fel pentru că aci a durat maĭ mult timp o biserică a unuĭ sat, ce a fost devastat de Turcĭ; acum e parte acoperită de pădure şi parte cultivată.

Gropşani, *moşie,* pendinte de Episcopia Rîmniculuĭ, lîngă com. Gropşani, din jud. Romanaţi; are şi o pădure de 111 pog.

Gropşani-din-Dos (de-Sus), *cătun,* com. Gropşani, pl. Oltul-Olteţul-d.-s., jud. Romanaţi, situat în valea apeĭ Geamartaluiuluĭ.

Gropşani-din-Faţă (de-Jos), *cătun,* com. Gropşani, jud. Romanaţi, situat pe malul stîng al apeĭ Geamartaluiul.

Gropul, *vale,* la N.-E. de satul Romîneşti, jud. Iaşi, pl. Copoul, com. Movileni, bogată în fînaţe.

Gropul-Mănăstireĭ, *vale,* în jud. Iaşi, pl. Stavnicul, com. Mironeasa, formată din Valea-Urşiţeĭ.

Groseni, *sătişor,* jud. Brăila, la 5 ½ kil. spre N.-V. de satul Vizirul. Are 31 familiĭ, saŭ 157 suflete: 79 bărbaţĭ şi 78 femeĭ; 56 căsătoriţĭ şi 100 necăsătoriţĭ. Locuesc în 32 case.

Vite sunt: 80 caĭ, 290 vite marĭ cornute, 380 oĭ şi 60 rîmătorĭ.

Groseni, *cătun,* jud. Teleorman, pl. Marginea, com. Pielea; are 236 locuitorĭ, din carĭ 63 contribuabilĭ.

Groseşti, *numire a uneĭ părţĭ din comuna* Zloteşti, pl. Teleorman, jud. Teleorman.

Groseşti, *moşie,* pendinte de com. Vizirul, pl. Balta, jud. Brăila, aparţinînd d-lor: Alex. I. Grosu, 300 hect., cu venit de 9540 leĭ; G. I. Grosu, 300 hect., cu venit de 13500 leĭ; Ioan N. Grosu, 1600 hect., cu venit de 16120 leĭ; C. Lupescu, 300 hect., cu venit de 4500 leĭ.

Grosul, *com. rur.,* jud. Vlaşca

pl. Marginea, la colţul eĭ despre pl. Cîlniştea şi jud. Teleorman, compusă din Grosul şi Poiana-Grosul saŭ căt. Schitul-Grosul, situate pe cîmpia Burnazuluĭ pe proprietatea statuluĭ.

Suprafaţa întreguluĭ trup de moşie este de 3400 hect., aducînd un venit anual de 25000 leĭ.

Are o populaţie de 1158 suflete, din carĭ 293 contribuabilĭ.

Budgetul com. este la veniturĭ de 4502 leĭ şi la cheltuelĭ de 3753 leĭ.

Are 2 bisericĭ, cu 1 preot şi 3 cîntăreţĭ; o şcoală mixtă, condusă de un învăţător şi frecuentată de 31 băeţĭ şi 9 fete.

Sunt 58 hect. 50 ariĭ vie.

Este departe de Giurgiŭ de 40 kil., de Bucureşti, de 82 kil., de Alexandria de 18 kil. şi de Stăneşti, reşedinţa plăşeĭ, de 29 kil.

Prin sat trece şoseaua vecinală între Măgura-Grosul şi Trestenicul.

Vite sunt: 594 boĭ şi vacĭ, 40 bivolĭ, 69 caĭ, 1480 oĭ, 329 rîmătorĭ şi 3 asinĭ.

Sunt 7 cîrciumĭ.

Pămîntul este fertil, neconţinînd maĭ de loc argil; este un amestec de nisip provenit din debordările de pe timpurĭ ale rîurilor Teleorman, Vedea şi Cleniţa.

Grosul, saŭ **Poenari-Grosul,** *cătun,* pendinte de com. Grosul, pl. Marginea, jud. Vlaşca, pe proprietatea statuluĭ cu acelaşĭ nume.

Aci s'aŭ împroprietărit la 1864, 140 locuitorĭ, cărora li s'aŭ dat 420 hect. pămînt.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, cu 1 preot; o şcoală.

Grosul, *pîrîŭ,* izvoreşte de sub dealul Bordea, com. Ciurea, pl. Codrul, jud. Iaşi şi se varsă în pîrîul Oiţa.

Grosul-Mare şi **Grosul-Mic,** *bălţĭ,* jud. Fălciŭ. Vezĭ Isaia, gîrlă.

Groşani, (Popeşti, Fraţiĭ-Chirculeşti), *cătun* al comuneĭ Costeşti, jud. Buzăŭ, cu 80 locuitorĭ şi 20 case.

Groşani, *sat,* face parte din comuna rurală Poenari, pl. Argeşelul, jud. Muscel.

Impreună cu cătunele: Brebeneşti, Poenari, Şerbăneşti şi Valea-din-Dărăt, formează com. Poenari. Cătunul Şerbăneşti a fost şi el dăruit mănăstireĭ Cîmpulung.

Satul Groşani a fost dăruit de Nicolae I. Basarab la 6883 (1365) bisericeĭ de mir a luĭ Negru, ca ctitor al acesteĭ bisericĭ. Romîniĭ Groşanĭ, după moartea luĭ Mateiŭ Basarab, protestară în contra mănăstireĭ, zicînd că eĭ de la 1365 până la Mateiŭ I-iŭ aŭ fost liberĭ, neatinşĭ de întocmirea luĭ Mihaiŭ Viteazul de la 1600, şi că Egumenul prin sîlnicie ĭ-a făcut clăcaşĭ aĭ Mănăstireĭ şi jurară cu 12 martorĭ, zicînd că şi însuşĭ Mateiŭ ĭ-a fost ertat a rămînea ca maĭ înainte, dînd numaĭ un mic ajutor mănăstireĭ. Egumenul Varlam, de la 1655, a luat lege peste lege, adică a jurat cu 24 martorĭ, boerĭ din Muscel, luînd şi carte de blestem a Mitropolituluĭ Ignatie. Basarab Cîrnul (Constantin I-iŭ) dă dreptate luĭ Varlam, luînd de la martoriĭ Groşanilor, spre pedeapsă că aŭ jurat strîmb, cîte 6 boĭ de fie-care, dupe lege şi obiceiŭ.

Groşani, *partea de N. a com.* Slănicul, pl. Vărbilăul, judeţul Prahova.

Groşarea, *pisc,* com. Dobroteasa, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt.

Groşarea, *pîrîŭ,* judeţul Olt; trece prin căt. Doneşti, pendinte de comuna Dejeşti, mergînd tot spre V. până se varsă în Olt.

Groşarea, *vălcea,* izvoreşte de la E. comuneĭ Oteşti-d.-j., plasa Oltul-d.-s., jud. Olt şi se varsă în Cungrea-Mică, tot pe teritoriul comuneĭ Oteşti-d.-j.

Groşerea, *com. rur.,* jud. Gorj, pl. Gilortul, situată în partea de N. a comuneĭ Valea-luĭ-Cîine, parte pe vale, şi parte de-alungul şoseleĭ comunale, care o leagă la N. cu com. Aninoasa.

Are o suprafaţă de 1000 hect., dintre carĭ 260 hect. pădure, 125 hect. arabile, fîneţe şi păşune, proprietate a d-luĭ Achil Crăsnaru, iar 555 hect. ale locuitorilor, cu 10 hect. vie şi 50 hect. prunĭ.

Are o populaţie de 181 familiĭ, saŭ 1000 suflete, din carĭ 6 familiĭ de Ţiganĭ. Sunt 18 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 40 plugurĭ, 80 care cu boĭ, 4 căruţe cu caĭ; 10 stupĭ; 254 vite marĭ cornute, 24 caĭ, 407 oĭ, 31 capre şi 163 rîmătorĭ.

Veniturile şi cheltuelile comuneĭ sunt de leĭ 1046.

Prin com. trece pîr. Groşerea, care în timpurĭ ploioase face marĭ stricăciunĭ prin revărsările sale.

Comunicaţia în comună se face prin şoseaua vecinală, care o leagă la N. cu Aninoasa, iar la S. cu Valea-luĭ-Cîine.

In comună sunt: o moară cu 5 alergătorĭ, pe apa rîuluĭ Gilortul, care trece prin partea de E. a comuneĭ; 4 fîntînĭ; 1 cîrciumă.

Are o biserică, făcută de preotul Niţă şi un proprietar, Barbu Cocoş, la anul 1808; biserica este de zid şi e deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Groşerea, *pîrîŭ*, jud. Vîlcea. Izvoreşte din dreptul com. Prundeni curge pe valea numită Groşerea şi se varsă în Olt, după ce udă com. Călina.

Groşerea, *vale*, jud. Gorj, pl. Gilortul, pe care este situată comuna Groşerea. Vine din spre N.-V., de la com. Costeşti, şi se dirige spre S.-E., deschizîndu-se în albia Gilortuluĭ.

Dealul Cornişani şi dealul Culmea-despre-Jiĭ, formează această vale.

Groşeriţa, *deal*, aparţine comuneĭ Bibeşti, jud. Gorj; are direcţiunea N.-S. şi este coprins între valea Sterpoaia la E. şi a Groşereĭ la V.; este o prelungire a Dealuluĭ-Şerpoaelor ce se termină în Valea-Gilortuluĭ.

Groşetul, *munte*, la N. comuneĭ Vaideeni, plaiul Horezul, jud. Vîlcea. Aci se fabrică brînză în stînile cu numele munteluĭ.

Groşetul, *vale*, judeţul Prahova, pl. Filipeşti, com. Ederile; se varsă în rîul Cricovul.

Groşetul-Mălăeasa, *pădure*, a statuluĭ, în întindere de 150 hect., pendinte de com. Haimanalele, pl. Filipeşti, jud. Prahova, care, împreună cu trupul Neagra (1847 hect.), formează pădurea Haimanalele.

Groşetuluĭ (Vîrful), *munte*, în judeţul Buzăŭ, comuna Nehoiaşul, căt. Arsele, avînd stîncĭ şi acoperit pe poale cu fîneaţă.

Groşetuluĭ (Vîrful-), *vîrf de deal*, com Capul-Pisculuĭ, plasa Rîurile, jud. Muscel.

Groşeţul, *baltă*, jud. Dolj, plasa Jiul-d.-j., com. Rozîştea, formată din revărsările rîuluĭ Jiul. Se găseşte pe moşia Maiceĭ-Domnuluĭ-Dudu şi se scurge în balta Ochiul.

Groşi, *com. rur.*, pe gîrla Catina, jud. Argeş, pl. Piteşti, la 14 kil. de com. rur. Băscovul-Fleştiĭ (reşedinţa subprefectureĭ) şi la 6 kil. de Piteşti. Se compune din următoarele sate: Groşi, Lupueni, Manoleşti, Neguleşti, Piscul-Raduluĭ şi Valea-Capriĭ, avînd în tot 160 familiĭ, din care 6 familiĭ de Ţiganĭ, cu 854 suflete.

In com. sunt 2 bisericĭ vechĭ de lemn, deservite de 2 preoţĭ, 2 cîntăreţĭ şi un paracliser; o şcoală primară rurală.

Sunt 142 contribuabilĭ.

Budgetul com. e de 1593 leĭ la veniturĭ şi de 1339 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor este de 127 capete vite marĭ (118 boĭ şi vacĭ, 10 caĭ) şi de 324 vite mărunte (141 oĭ, 20 capre şi 63 rîmătorĭ).

Groşi, *sat*, cu 36 familiĭ de moşnenĭ, jud. Argeş, plasa Piteşti; face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume. Aicĭ este reşedinţa primărieĭ. Are o biserică, cu hramul Cuvioasa Paraschiva, cu un preot şi un cîntăreţ.

In apropiere de acest sat a fost o redută a Imperialilor în timpul războaelor din secolul trecut.

Groşi, *sat*, pendinte de com. rur. Uda-d.-j., pl. Oltul, jud. Argeş.

Groşi, *sat*, pe moşia şi în com. Boroaia, jud. Suceava, e aşezat pe pîrîul Tîrzia. Numără 62 case, populate cu 58 familiĭ, saŭ 270 suflete: 141 bărbaţĭ şi 129 femeĭ, din carĭ 50 contribuabilĭ.

Vatra satuluĭ ocupă 7 fălcĭ.

Locuitorĭ împroprietărіţĭ la 1864 sunt 4 fruntaşĭ, 17 pălmaşĭ şi 26 codaşĭ, stăpînind 155 fălcĭ; sunt 2 împroprietăriţĭ de la 1879 cu 6 fălcĭ; în 1889 aŭ cumpărat 9 inşĭ cîte un lot de 5 hect. In Groşi este o biserică, cu hramul Sf. Voevozĭ, clădită de călugăriĭ mănăstireĭ Rîşca, la începutul secoluluĭ şi care e acum deservită de preotul din Tîrzia. Şcoala din Boroaia servă şi acestuĭ sat.

Groşi, *sat*, face parte din com. rur. Modoaia, pl. Otăsăul, jud. Vîlcea. Are o biserică. Locuitoriĭ acestuĭ cătun sunt moşnenĭ.

Groşi (Obcina), *munte*, situat pe hotarul despre judeţul Suceava, com. Răuceşti, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu.

Groşi, *pădure*, în jud. Neamţu, com. Răuceşti, pl. de Sus-Mijlocul. Impreună cu acele cuprinse pe teritoriul satuluĭ Oglinzi, are o întindere de 1285 pogoane.

Groşovul, *pădure*, jud. Ilfov, pl. Olteniţa, proprietatea Societăţeĭ «Dacia-Romînia».

Groştina, *deal*, la V. com. Tomşani, plaiul Horezul, jud. Vîlcea.

Grota - Dîmbovicioareĭ. Vezĭ Dîmbovicioara, peşteră, jud. Muscel.

Grotişul (Muntele-), *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic din anul 1883, pe moşia Muntele-Grotişul, pendinte de

com. Măneciul, plaiul Teleajenul, jud. Prahova.

Grozaveï (Pîrîul-), *pîrîŭ,* pe moşia Darabani, com. Darabani, pl. Prutul-de-Jos, jud. Dorohoiŭ.

Grozeşti, *trup de moşie,* în jud. Neamţu, com. Rădiul, pl. Bistriţa, situat pe lîngă moşiile Giurcani şi Muncelul.

Grozăvescul, *lac,* jud. Dolj, pl. Cîmpul, com. Smîrdan.

Grozăveşti, *cătun,* al com. Drăghiceni, pl. Ocolul, jud. Romanaţi, situat pe coasta unuï deal, la 10 kil. spre Apus de Caracal, unde terenul are 140 m. d'asupra nivelului mării. Are 65 fam. şi 300 loc.; o biserică, cu hramul Sf. Gheorghe, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Grozăveşti, *sat,* face parte din com. Nicoreşti, jud. Tecuciŭ. Situat la N.-E. de Nicoreşti, pe coasta unuï deal înalt de 24 m. şi la o distanţă de 850 m. de reşedinţa comuneï, pe malul stîng al pîrîuluï Căcaina.

Are o populaţie de 40 familiï saŭ 150 suflete.

Comerciul îl fac 2 cîrciumarĭ. Locuitoriï sunt vechĭ răzeşĭ.

Teritoriul satuluï este de 10 hectare.

Grozăveşti, *cătun,* pendinte de comuna Fundul Pîruluï, pl. Neajlovuluï, jud. Vlaşca, situat pe malul drept al Argeşuluï, la extremul N. al judeţuluï, despre limita luï cu Dîmboviţa, între Obislavi şi Crovul.

Grozăveşti, *moşie,* a statuluï, jud. Ilfov.

Grozăveşti-Sf.-Ioan, *moşie,* a statuluï, pendinte de biserica Sf. Ioan din Bucureşti, jud. Ilfov, care s'a arendat pe periodul 1888—93 cu 8100 leĭ anual. Această arendă a scăzut la 4674 leĭ.

Grozeşti, *com. rur.* pl. Trotoşul, jud. Bacăŭ, situată pe valea de mijloc a Oituzuluï, între munţĭ. Se compune din 4 sate: Grozeşti, reşedinţa, Herăstrăul saŭ Ferăstrăul, Marginea şi o secţie Călcîiul.

Grozeşti aparţineaŭ maï nainte unuï căpitan cu numele Grozea şi apoï a trecut în proprietatea luï Radu Racoviţă, de care a fost dat mănăstireï Răducanul din Tîrgul-Ocna.

In «Condica Liuzilor» o găsim aparţinînd Ilincăi Paladi, iar în Statistica din 1874 o găsim compusă din 4 cătune: Călcîiul, Grozeşti, Ferăstrăul şi Lesunţa.

Teritoriul săŭ, udat de o mulţime de pîrîiaşe tributare Oituzuluï, şi accidentat de munţĭ ca Coşna, Runcul, etc., se mărgineşte: la E. cu al com. Bogdăneşti; la V., cu al com. Hîrja; la S., cu al com. Mănăstirea-Caşinuluï şi la N., cu al com. Tîrgul-Ocna.

Sunt 867 case de locuit; 19 cîrciumĭ.

Are o şcoală mixtă, care funcţionează de la 1865 în satul Grozeşti şi 2 bisericĭ: una ortodoxă şi una catolică în satul Grozeşti şi o capelă catolică.

Populaţiunea este de 883 familiĭ, saŭ 3288 suflete: bărbaţĭ 1693, femeĭ 1595; 1660 Romînĭ, 7 Grecĭ, 1538 Ungurĭ, 14 Italienĭ, 1 Englez, 10 Armenĭ şi 58 Izraeliţĭ; dintre aceştia 3253 sunt de protecţiune romînă, 6 austriacă, 10 ungară, 2 elenă, 14 italiană, 1 engleză, 1 turcă; sunt 1608 agricultorĭ, 133 meseriaşĭ, 65 industriaşĭ, 61 comercianţĭ, 30 cu profesiunĭ libere, 35 muncitorĭ şi 17 servitorĭ. Ştiŭ carte 91 persoane.

Sunt 634 contribuabilĭ. După legea rurală din 1864 s'aŭ împroprietărit 534 locuitorĭ, cu 1954 fălcĭ şi 40 prăjinĭ pămînt în ţarină.

Teritoriul comuneĭ are o întindere aproximativ de 18000 hect. Pădurile ocupă aproape 12000 hect.

Proprietar mare este D-l Negroponte, care are o moşie de peste 13000 hect., dînd un venit de 38928 leĭ anual.

Teritoriul acesteĭ comune posedă: păcură, izvoare cu apă sulfuroase şi feruginoase, piatră calcaroasă, silicoasă, piatră de cioplit.

«Despre muntele de sare de la Grozăveşti, spune Sulzer, trebue să maĭ amintesc, că acesta este format din sare curat cristalină, ca şi cei-l'alţĭ din Muntenia, Moldova şi Transilvania şi ca acela de la Vieliczka în Polonia şi că se prezintă într'o parte cu un perete repede, care din cauza repeziciuneĭ este descoperit de pămînt şi prezintă privitoruluĭ un adevărat zid de cristal. Incă nu s'a făcut până acum întrebuinţare de el, căcĭ colinele cele numeroase din jurul orăşeluluĭ Ocna, carĭ conţin aceeaşĭ sare, sunt inepuizabile; dacă pe de altă parte se adeveresc cele zise de istoria naturală şi confirmate aicea de experienţă, că un munte de tot exploatat şi golit, în timp de 20 de anĭ se umple iară cu piatră de aceeaşĭ natură, ca şi cînd nicĭ n'ar fi fost exploatat; în care scop lasă minieriĭ în salină icĭ şi colea pilaştri de sare pentru a susţinea pămîntul şi bogăţiile, în carĭ apoĭ vinele de sare cu atîta maĭ uşor se lăţesc şi cu atîta maĭ iute umple din noŭ ocna epuizată.»

Se găseşte: un cuptor sistematic pentru fabricarea varuluĭ şi a cimentuluĭ; 1 fabrică de cherestea cu aburĭ; 1 herăstrău de apă; 2 morĭ.

Totalul pămînturilor de cultură este de 1603,63 hect.

Viile sunt pe o întindere de 112 hect.

Vite sunt: 159 caĭ, 1741 vite cornute, 434 porcĭ, 256 capre şi 1001 oĭ. Stupĭ cu albine sunt 50.

Budgetul comuneĭ este la veniturĭ de 39794 leĭ, banĭ 11 şi la cheltuelĭ de 21275 leĭ, banĭ 60.

Comuna este străbătută de calea naţională Oneşti-Oituz.

Distanţele: la Bacău, capitala districtuluĭ, 65 kil.; la Tîrgul-Ocna, reşedinţa plăşeĭ, 8 kil.; la com. Bogdăneşti, 7 kil.; la com. Hîrja, 10 kil.; la com. Mănăstirea-Caşinuluĭ, 30 kil.

Grozeşti, *com. rur.*, în partea de N.-E. a plăşeĭ Podoleni, jud. Fălciŭ, în josul com. Sălăgeni, aşezată între rîurile: Prutul şi Jijia, pe o suprafaţă de 397 hect. ale locuitorilor şi cu o populaţie de 125 familiĭ, saŭ 420 suflete, din carĭ 120 contribuabilĭ.

Are o biserică, cu 1 preot şi 2 dascălĭ.

Locuitoriĭ, pe lîngă agricultură, se maĭ ocupă cu pescuitul şi cultura viilor.

Veniturile şi cheltuelile com. sunt de 1200 leĭ.

Vite marĭ cornute sunt 350, oĭ 460, caĭ 87 şi porcĭ 235.

Grozeşti, *com. rur.*, jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-j., la 65 kil. de oraşul Turnul Severin, iar de Strehaia, reşedinţa plăşeĭ, de 17 kil. Este aşezată pe o vale. Inainte se numea Şuşiţa, după pîrîul ce o udă.

Se mărgineşte la E. cu com. Şuşiţa; la S., cu com. Stîngăceaua; la V., cu com. Cîrceni; iar la N., cu com. Calopărul-de-Gorj. Are 740 locuitorĭ, din carĭ 117 contribuabilĭ; locuesc în 162 case.

Locuitoriĭ posedă: 30 plugurĭ, 62 care cu boĭ, 3 căruţe cu caĭ; 41 stupĭ.

Prin com. trece şoseaua Cîrceni-Grozeşti-Stîngăceaua.

Are: o biserică, cu 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală, condusă de 1 învăţător, frecuentată de 23 elevĭ; o cîrciumă.

Budgetul com. este la veniturĭ de 1838 leĭ şi la cheltuelĭ, de 888 leĭ.

Vite: 460 vite marĭ cornute, 22 caĭ, 400 oĭ şi 480 rîmătorĭ.

De remarcat în această com. sunt: Cioaca-luĭ-Horia, Dealul-Garduluĭ şi dealul Ceadarul.

Văĭ: Valea-Cepleĭ, a Mormîntuluĭ, Săliştiuţa, a-Garduluĭ, a-Lupuluĭ, a-Blidaruluĭ şi Grozasca.

Grozeşti, *sat*, în jud. Bacău, pl. Tazlăul-d.-j., şi reşedinţa com. cu acelaşi nume, situat pe malul stîng al Oituzuluĭ. Are o populaţie de 683 fam., saŭ 2653 sufl.

Sunt 2 bisericĭ: una ortodoxă, cu 1 preot şi 2 cîntăreţĭ, clădită pe la 1734, după cum arată inscripţia de pe clopot, de către Radu Racoviţă. Pe uşa laterală de la altar se găseşte scris că acea uşă este făcută de vătaful Ştefan Munteanu la 1799. A doua biserică, catolică, şi o capelă, clădite din vechime, se zice, ar fi fost dărîmate de Turcĭ şi reedificate în urmă de locuitoriĭ Ungurĭ. In biserica catolică se păstrează un clopoţel cu data de 1568.

Are o şcoală mixtă, la care urmează vre-o 50 elevĭ.

Sunt 16 cîrciumĭ.

Vite: 151 caĭ, 1438 vite marĭ cornute, 253 capre şi 338 rîmătorĭ.

Proprietarul Grozeştilor, d. Negroponte, exploatează păcura, are fabrică de var şi de ciment, fabrică de cherestea cu aburĭ şi altele.

Grozeşti, *sat*. Vezĭ Grozeşti, com., pl. Podoleni. jud. Fălciŭ.

Grozeşti. Vezĭ Giurcani, sat, com. Găgeşti, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ.

Grozeşti, *cătun*, jud. Putna, pl. Gîrlele, com. Odobeşti.

Grozeşti, *şiră de munţĭ*, jud. Bacău, pl. Trotuşul, care începe în Runcul-Alb şi desparte Caşinul de Oituzul, trecînd prin comunele Hîrja şi Grozesti. Din această culme se ramifică Măgura-Caşinuluĭ.

Grozeşti, *moşie*, jud. Bacău, pl. Trotuşul; aparţine d-luĭ O. S. Negroponte, are o întindere de 13000 hect., aducînd un venit de leĭ 38928.

Grozeşti, *pădure*, jud. Bacău, pl. Trotuşul, în com. Grozeşti şi Hîrja, proprietatea d-luĭ Negroponte. Este populată de brazĭ, moliftĭ, fagĭ, stejarĭ şi mesteacănĭ. Are o întindere de 9427 hect. şi este supusă regimuluĭ silvic.

Grozeşti, *izvor de apă sărată*, jud. Bacău, pl. Trotuşul, com. Grozeşti, pe stînga Oituzuluĭ. Apa sa este limpede şi cam sărată, temperatura ĭĭ este de 8^0; greutatea-ĭ specifică este de 1002. In 100 palmace cubice s'a găsit 15.833 palmace cubice de acrime carbonică, iar din materiile compacte: var, magnezie, pucioasă şi sare.

Grozii (Piscul-), *colină*, în jud. Buzău, com. şi căt. Pleşcoiŭ; face hotar despre com. Pîclele.

Grozii (Valea-), *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Breaza, căt. Greceanca. Ruptură prăpăstioasă din muntele Istriţa.

Grozoaia, *baltă,* în jud. Iaşi, pl. Braniştea, com. Golăeşti, formată din rîul Jijia, lîngă satul Lăzăreni; de la locul numit Tudose, formează doĭ cracĭ: unul sub numele de Dubruvăţul şi altul sub numele de Gîrla-Grozoaia; înconjură satul în partea de S. şi apoĭ se varsă maĭ în jos în gîrla Dubruvăţul, de unde ia iarăşĭ numirea de Jijia.

Grozoaia, *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Oraşuluĭ, com. Broşteni; se desface din dealul Deleanul; brăzdează partea de S. a com.; este acoperit cu pădurĭ şi păşunĭ.

Grozoaia, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, pl. Oraşuluĭ, com. Broşteni. Izvoreşte din dealul Grozoaia; udă com. la V., şi se varsă în pîrîul Valea-Largă.

Gruetele şi **Şorliţa,** *pădurĭ* particulare, supuse regimuluĭ silvic şi aflate pe moşia Genuneni, com. Genuneni, pl. Oltul-d.-s., jud. Vîlcea.

Grueţul, *deal,* în partea de E. a com. Dobriţa, jud. Gorj, acoperit cu viile locuitorilor.

Gruia, *com. rur.* şi *sat,* jud. Mehedinţi, pl. Blahniţa, la 50 kil. de oraşul Turnul-Severin, şi la 34 kil. de Vînjul-Mare, reşedinţa plăşeĭ; este situată pe un mic platoŭ, d'asupra Dunăreĭ, avînd o poziţiune ridicată.

Comuna este fondată de principele Ştirbeiŭ. Are 1000 locuitorĭ, din carĭ 149 contribuabilĭ. Locuesc în 205 case. Este reşedinţa căpitănieĭ portuluĭ şi a vămeĭ Gruia, fiind aci un mic port pentru încărcatul şi descărcatul diferitelor obiecte de comerţ.

Locuitoriĭ posedă: 49 plugurĭ, 84 care cu boĭ, 10 căruţe cu caĭ; 60 stupĭ cu albine.

Prin comună trece şoseaua Turnul-Severin-Şimianul-Hinova-Scăpăul-Gruia-Pristolul.

Are o biserică, cu hramul Adormirea-Maiciĭ-Domnuluĭ, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală, condusă de un învăţător, frecuentată de 30 elevĭ; 2 cîrciumĭ.

Budgetul com. este la veniturĭ de 8801 leĭ şi la cheltuelĭ de 1724 leĭ.

Vite: 450 vite marĭ cornute, 32 caĭ, 600 oĭ, 4 bivolĭ şi 450 rîmătorĭ.

In com. sunt o mulţime de izvoare cu apă bună. Unul din aceste izvoare serveşte pentru punerea în mişcare a uneĭ pive, a prinţuluĭ Ştirbeiŭ. Tot acest izvor servă şi la întreţinerea ocoalelor de rîmătorĭ ale prinţuluĭ, din această localitate.

Gruia, *vamă* şi *punct* pentru încărcarea cerealelor din pl. Blahniţa, jud. Mehedinţi, com. rur. Gruia.

Gruia, *pichet de graniţă,* pe marginea Dunăreĭ, în pl. Blahniţa, jud. Mehedinţi, aproape de com. rur. Gruia.

Gruia, *deal,* pe moşia Hudeşti, com. Hudeşti, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ.

Gruiştea, *pădure,* pe moşia Tîrnauca, com. Tîrnauca, pl. Herţa, jud. Dorohoiŭ.

Gruiul, *com. rur.,* în partea de V. a plaiuluĭ Novaci, jud. Gorj, sub poalele plaiurilor Arşeni, aşezată parte pe o culme de deal, şi parte pe Valea-Gruiuluĭ, la E. de comunele Tetila şi Cîineni.

Este formată din 3 cătune: Arşani, Bîrcaciul şi Gruiul, unde este şi reşedinţa.

Suprafaţa com. este de 524 hect., din carĭ: 104 hect. arabile, 85 hect. fîneţe, 16 hect. pomet, 229 hect. pădure şi izlaz, 7 hect. vie şi 12 hect. vatra satuluĭ.

Are o populaţie de 180 familiĭ, saŭ 481 suflete, din carĭ 91 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 16 plugurĭ, 16 care cu boĭ, 400 vite marĭ cornute, 926 oĭ, 164 capre, 30 caĭ şi 57 rîmătorĭ.

Apele care udă com. sunt: pîrîul Valea-Gruiuluĭ, pîrîul Inoasa şi Pîrîul-cel-Mare, care izvoresc din plaiul Arşenilor, se unesc cîte trele şi formează pîrîul Inoasa, care curge spre S. şi, trecînd pe la Vestul Voiteştilor-din-Vale, se varsă în Amaradia.

Comunicaţia în com. se face prin şoseaua comunală care o pune în comunicaţie la N. cu Bărcaciul, iar la S., cu Voiteşti; maĭ are un drum ordinar care pleacă din com. Gruiul pe plaiul Arşenilor, trece pe d'asupra munteluĭ Voişani, se uneşte cu drumurile Drăgoeştilor şi Crasneĭ, trecînd pe la pichetul Mîndra, şi merge pe la Piatra-Tăiată (vezĭ com. Crasna).

Are: 3 bisericĭ de lemn, deservite de 1 preot, 2 cîntăreţĭ şi 1 paracliser; 1 puţ; 5 fîntînĭ; 1 cîrciumă.

Gruiul, *com. rur.,* în jud. Vlaşca. Vezĭ Copaciul.

Gruiul, *sat,* cu 17 familiĭ, jud. Argeş, pl. Gălăşeşti; face parte din com. rur. Cacaleţi-de-Jos.

Are o biserică cu hramul Cuvioasa-Paraschiva, cu 1 preot și 1 cîntăreț.

Gruiul, *cătun,* reședința comuneĭ Gruiul, jud. Gorj. Este situat pe culmea dealuluĭ Gruiul. Are o întindere de 350 hect., din carĭ: 49 hect. arabile, 50 hect. fînețe, 50 hect. izlaz, 6 hect. pomet, 4 hect. vie, 186 hect. pădure și 5 hect. vatra satuluĭ, toate proprietățĭ ale locuitorilor.

Are o populație de 80 familiĭ, saŭ 180 suflete, din carĭ 36 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 7 plugurĭ, 20 care cu boĭ; 46 vite marĭ cornute, 472 oĭ, 13 caĭ, 10 rîmătorĭ, 24 capre. Cătunul are: o biserică, deservită de 1 preot; 1 puț; 1 fîntînă; 1 cîrciumă.

Gruiul, *sat,* face parte din com. rur. Lipia-Bojdani, pl. Znagovul, jud. Ilfov. Este situat spre N. de București, pe malul drept al șanțuluĭ prin care balta Znagovul se varsă în rîul Ialomița. Aci este reședința primărieĭ. Are o biserică așezată la marginea satuluĭ, cu hramul Sf. Voevozĭ, deservită de 2 preoțĭ și 1 cîntăreț, fostă mănăstire. A rămas astă-zĭ ca biserică de mir și se întreține de comună. Școala, frecuentată de 58 elevĭ și 8 eleve, se întreține de stat, care cheltuește anual 1404 leĭ. Localul s'a construit de județ în anul 1882. Populația satuluĭ e de 892 suflete.

Suprafața totală a satuluĭ e de 2280 hect., din carĭ 1797 hect. aparține statuluĭ și 483 hect. locuitorilor. Statul cultivă prin arendașiĭ săĭ 966 hect. (8 sterpe, 50 izlaz, 773 pădure). Locuitoriĭ cultivă tot terenul.

Comerciul se face de 5 cîrciumarĭ și 1 hangiŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 656 și al celor micĭ de 931.

Gruiul, *sat,* face parte din com. rur. Herăști-Buciumeni, pl. Negoești, jud. Ilfov. Este situat la E. de Herăști. Prin mijlocul satuluĭ trece șoseaua județeană București-Oltenița. Stă în legătură cu Valea-Draguluĭ prin o șosea vecinală.

In timpul războiuluĭ din 1877, divizia IV-a, comandată de d-l General G. Manu, a ocupat acest sat.

Se întinde pe o suprafață de 635 hect., cu o populație de 461 locuitorĭ.

D-l A. Stolojan are 324 hect. și locuitoriĭ 311 hect. Proprietarul cultivă 180 hect. (44 sterpe, 100 izlaz). Locuitoriĭ cultivă 263 hect. (36 hect. izlaz, 12 hect. vie).

Are: o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț; o școală, frecuentată de 14 copiĭ, cu întreținerea căreia statul și județul cheltuesc 1450 leĭ anual.

Sunt 2 cîrciumĭ.

Gruiul, *fost schit,* jud. Ilfov, pl. Znagovul, lîngă satul cu același nume.

Gruiul, *deal,* pe care e situată o parte a satuluĭ Voinești, com. Voinești, pl. Stavnicul, jud. Iași.

Gruiul, *deal,* între orașul Cîmpulung și Bughea, jud. Muscel. Are o frumoasă priveliște asupra ambelor localitățĭ.

Gruiul, *deal,* în raionul com. Bîrzești, pl. Argeșelul, jud. Muscel. Servește de limită între această com. și com. Boțești, din jud. Dîmbovița. Este situat între pîrîul Lentea și vălceaua Rădăcina-Mică. Are o coamă țuguiată.

Gruiul, *deal,* brăzdează partea de V. a com. Bărăști-de-Vede, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt. Servește de limită între această com. și Bărăști-de-Cepturĭ și are o lungime de 3 kil. Direcția luĭ e de la N. la S. Pe el se cultivă diferite cereale.

Gruiul, *deal,* cu direcția de la N.-E. la S.-V., com. Star-Chiojdul, plaiul Teleajenul, jud. Prahova. Cade în partea de N. a comuneĭ.

Gruiul, *deal,* la S. com. Călugăreni, pl. Cricovul, jud. Prahova.

Gruiul, *deal,* jud. Vîlcea, pl. Oltețul-d.-s., com. Băești, la poalele căruia e situată mahalaua Străchinești.

Gruiul, *coamă de munte,* județul Gorj, plaiul Novaci, com. Aninișul. Incepe din gîtul munteluĭ Pleșea, situat în direcțiune N. de la com. și se termină la S., d'asupra satuluĭ Aninișul-din-Vale.

Gruiul, *pisc de munte,* între piscurile Rîșca-Mare și Rîșcuța, com. Bogdănești, jud. Suceava.

Gruiul, *munte,* la N. com. Cărpenișul, jud. Gorj, înconjurat de munțiĭ: Pîclešul, Mîndra, Tărtărăiul și frontiera Austro-Ungară.

Gruiul, *munte,* jud. Neamțu, în formațiunea ramurelor: Obcina-Neagră și Secuescul, ce se detașează spre S. din sistemul stîncos al Ceahlăuluĭ. Se află situat la confluența pîrîiașuluĭ Neagra-Mare și Neagra-Mică, pe teritoriul com. Bicazul, pl. Piatra-Muntele.

In păturile sale se găsesc tufurĭ calcare.

Gruiul, *munte,* între Dorna şi Broşteni, jud. Suceava, acoperit de pădure de brad; are 1563.5 m. altitudine.

Gruiul, *pădure,* a statuluĭ, pendinte de com. Lipia-Bojdani, pl. Znagovul, jud. Ilfov, în întindere de 490 hect., formată din trupurile: Gruiul (450 hect.) şi Bîra (40 hect.).

Gruiul, *pădure,* a statuluĭ, în întindere de 750 hect., pendinte de com. Moreni, pl. Filipeşti, jud. Prahova, care, împreună cu trupurile: Mijea (1150 hect.) şi Ghirdoveni (650 hect.), formează pădurea Moreni.

Gruiul, *trup de pădure,* al statuluĭ, în întindere de 35 hect., situat în com. Racoviţa, plaiul Horezul, jud. Vîlcea, care formează, împreună cu Dumbrava-Racoviţeĭ (80 hect.), pădurea Racoviţa.

Gruiul, *pîrîŭ,* numit şi Pîrîul-Comăneştilor, în com. rur. Comăneşti, plaiul Cloşani, jud. Mehedinţi.

Gruiul, *pîrîiaş,* numit şi Mirosläveşti, jud. Suceava. Izvoreşte din dealul Gruiul, udă satul Miroslăveşti şi se varsă în Moldova (4 kil.).

Gruiul, *platoŭ,* în jud. Buzăŭ, com. Şarînga, căt. Clondirul, acoperit de viĭ, fîneaţă şi izlaz; are o carieră de piatră. Tot pe acest platoŭ se văd şi ruinele uneĭ vechĭ cetăţĭ, numită Negru-Vodă.

Gruiul, *vălcea,* începe de pe teritoriul com. Coloneşti, pl. Vedea-d.-j., jud. Olt, se uneşte cu vălceaua Gruiul-Mic, care izvoreşte tot din această comună; curge de la N. la S., intră în com. Maldărul şi se varsă în rîul Vedea.

Gruiul-Baltinuluĭ, *munte,* jud. Neamţu, situat pe linia de hotar a moşieĭ Tarcăul, lîngă Vîrful-Goşmanuluĭ.

Gruiul-Inalt, *sat,* cu 35 familiĭ, jud. Argeş, pl. Oltuluĭ. Are o biserică, cu hramul Intrarea-în-Biserică, cu 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Gruiul-luĭ-Andreiaş, *munte,* judeţul Muscel, plaiul Dîmboviţa, com. Rucărul.

Gruiul-luĭ-Andreiaş, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, judeţul Muscel, pe muntele cu acelaşĭ nume, proprietatea d-luĭ I. Bojan, în întindere de 200 hect.; e populată cu fagĭ.

Gruiul-Lung, *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Breaza, căt. Bădeni; vîrful săŭ e stîncos, iar poalele sunt acoperite de viĭ.

Gruiul-Negru, *munte,* proprietate a statuluĭ, spre N.-V. munteluĭ Gripcea, plaiul Vulcanul, jud. Gorj. Are o suprafaţă cam de 750 hect. şi se prelungeşte de la N. la S. Este acoperit de pădure şi poenĭ.

Gruiul-Negru, *pichet* cu No. 1, construit pe dealul cu acelaşĭ nume, jud. Gorj. Se mărgineşte la N. cu Muntele-Frumos; la E., cu Culmea-Boroştenilor; la S., cu dealul Paltinul. Poteca ce se priveghează de acest pichet intră în ţară pe la vîrful Sturul, trece pe la Osea, urmează Culmea-Frumoasă, în sus, până la pichet, de unde se bifurcă: o ramură urmează Culmea-Frumoasă, iar cea-l'altă urmează Culmea-Boroştenilor până la satul Boroşteni, şi maĭ înainte de a ajunge la Boroşteni se ramifică spre S., până dă de satul Gornoviţa; ramura care urmează Culmea-Frumoasă, scoboară până la dealul Paltinul, de unde se bifurcă: o ramură urmează Culmea-Tismaneĭ până la satul Tismana, iar cea-l'altă urmează Culmea-Frumoasă până la Poernia.

Gruiul-Secuiuluĭ, *pădure,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., de pe teritoriul com. Bărsăneşti.

Gruiul-Ursuluĭ, *munte,* în jud. Muscel, plaiul Dîmboviţa, com. Bădeni-Pămînteni.

Gruiul-Ursuluĭ, *pădure,* a statuluĭ, în întindere de 250 hect., ţine de munţiĭ Mănăstireĭ-Cîmpulung, carĭ fac parte din com. Corbşori şi Berevoeşti, plaiul Nucşoara, jud. Muscel.

Gruiuluĭ (Valea-), *vale,* pe teritoriul satuluĭ Chirileşti, com. Rogojeni, pl. Horincea, jud. Covurluiŭ.

Grubanul, *deal,* prelungire a dealuluĭ Nisipăria, care înconjoară în partea de E. satul Albeşti, com. Albeşti, pl. Crasna, jud. Fălciŭ.

Grumaţca, *pîrîŭ,* izvoreşte din dealul despre Hreaţca, trece pe hotarul de la N. al satuluĭ şi al com. Tîrnauca, pl. Herţa, jud. Dorohoiŭ; udă toată valea Grumaţca şi, aproape de bariera tîrguluĭ Herţa, se varsă în pîrîul Herţa.

Grumaţca (Valea-), *vale,* pe moşia Tîrnauca, com. Tîrnauca, plasa Herţa, jud. Dorohoiŭ. Se zice că în vechime ar fi existat pe această vale, despre Dum-

brava-Caziiniroaieĭ, un tîrg numit Sîrbăuți saŭ Tîrgul-Noŭ. Trecînd pe acolo o ceată de Turcĭ, l'ar fi prădat și ars prefăcîndu-l în cenușă.

Grumazanul, *pîrîŭ*, pe moșia Ivăncăuți, com. Păltinișul, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ.

Grumazul, *baltă*, pe teritoriul com. Păltinișul, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ.

Grumazul, *pisc de deal*, pe moșia Ivăncăuți, com. Păltinișul, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ.

Grumăzești, *com. rur.*, așezată în partea despre mijloc și S. a plășeĭ de Sus-Mijlocul, județul Neamțu, străbătută în direcțiune V.-E. de o șiră de dealurĭ ce formează prelungirea munților din Crăcăoani și Văraticul.

Terenurile sale despre N. se apleacă nesimțit în întinsul podiș-vale al pîrîuluĭ Topolița.

Este formată din cătunele: Curechești, Hotărăni, Grumăzești, Joseni, Suseni, Văleni și Hiza, cu o populațiune de 330 familiĭ, saŭ 1654 suflete: 806 bărbațĭ și 848 femeĭ; 939 necăsătorițĭ, 614 căsătorițĭ, 98 văduvĭ, 2 divorțațĭ, 28 nevolnicĭ, (socotindu-se în numărul acesta și ceĭ ce locuesc în trupurile: Arsinești, Mărcești, Ruseni și Urși). Știŭ carte 50 de persoane.

Din numărul total al locuitorilor împroprietărițĭ în 1864, sunt astă-zĭ: 92 carĭ stăpînesc înși-șĭ locurile lor; 129 ca urmașĭ; 6 locurĭ aŭ fost părăsite și ocupate de alțiĭ; 14 sunt carĭ de și cultivatorĭ de pămînt, dar n'aŭ nicĭ un fel de proprietate, precum nicĭ putința de a moșteni după urma părinților lor legiuițĭ.

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura, care se face pe o întindere de 1755 hect., 82 ariĭ.

Imașul are o întindere de 35 hect., 75 ariĭ, nutrind 2681 capete de vite.

In com. se află: 3 bisericĭ, cu 4 preoțĭ și 6 dascălĭ; 1 școală, condusă de un învățător, plătit de stat, 1 moară; 1 fierărie.

Sunt 297 contribuabilĭ.

Budgetul com. este de 3540 leĭ la veniturĭ și de 3519 leĭ la cheltuelĭ.

Comunicația cu satele vecine se face: prin șoseaua județeană, care începe din dreptul satuluĭ Oșlobeni, com. Bodești-Precisteĭ (dintre kil. 16—17 al șoseleĭ Piatra-Neamțu), și trece prin satele Grumăzești-Ocea-Humulești; printr'un drum ce duce de la satul Grumăzești în drumul Ghindăoanilor.

Grumăzești, *sat*, în jud. Neamțu, pl. de Sus-Mijlocul, com. Grumăzești, sub culmile dealuluĭ cu același nume, la 27 kil. de orașul Piatra. Are o întindere de vre o 380 hect., cu o populațiune de 90 familiĭ, saŭ 320 suflete, din carĭ 4 fam. de Evreĭ.

Sunt 52 contribuabilĭ.

Vite sunt: 84 boĭ, 59 vacĭ, 560 oĭ, 19 caĭ, 29 porcĭ și 87 juncĭ.

Grumăzești, *cătun*, în jud. Putna, pl. Vrancea, com. Negrilești. Este așezat pe podișul maluluĭ stîng al Putneĭ, sub dealurile Zeica și al-Babeĭ.

Are o populațiune de 215 suflete, carĭ locuesc în 67 case.

Grumăzești, *ramură de dealurĭ*, în jud. Neamțu, pl. de Sus-Mijlocul, com. Grumăzești. La V., face legătură cu munțiĭ Crăcăoanilor; la S., se prelungește până printre satele Corni și Bodești (pe teritoriul com. Bodești-Precistei), iar la E., se prelungește cu șira dealurilor Rădeni.

Grumăzești, *moșie*, jud. Neamțu, pl. de Sus-Mijlocul, com. Grumăzești, proprietatea d-neĭ Eufrosina Caragea; este arendată cu 30000 leĭ anual.

Grumăzoaia, *com. rur.*, în partea de N. a plășeĭ Mijlocul, jud. Fălciŭ, mărginită la E. de com. Urlați; la V., de com. Hoceni și Șișcani; la S., de com. Hurdugi și la N., de com. Crețești; e udată în lung de pîrîul Grumăzoaia.

Este formată din satul Grumăzoaia, așezat pe valea pîrîuluĭ cu același nume.

Satul e împărțit în mahalaua de sus și de jos.

In vechime s'a numit Plopeni, și se zice că ar fi fost așezat maĭ în jos de unde se află astă-zĭ.

Numirea de Grumăzoaia i s'ar fi dat după numele unuĭ vechiŭ răzeș, Andreĭ Grumază. După documente se dovedește că această moșie a fost dată, de către Ștefan-cel-Mare, unuĭ oștean numit Stan Posatnicul, în urma uneĭ vitejiĭ desfășurată într'un războiŭ. Acesta, saŭ pentru că n'avea copiĭ, saŭ că pămîntul era eftin pe atuncĭ, a vîndut'o unuia Toader Gănescu, cu 60 zlotĭ tătărăștĭ. Gănescu a avut un singur fiŭ, pe Frone. Frone a avut treĭ copiĭ de partea bărbătească, pe: Tochilat, Tănase și Gligincu și o fată, pe Savina, cărora le-aŭ împărțit moșia în 4 părțĭ. Unul dintre urmașĭ, Gligincu, se zice că a fost slujbaș la un Cantemir. Aceluĭ Cantemir furîndu-i-se un cal de către Gligincu, ĭ-a luat drept despăgubire pentru prețul caluluĭ, 355 stj. din moșie. Acest pămînt este deslipit și astă-zĭ de Grumăzoaia, și alipit de moșia Ur-

lați, sub numirea de Gura-Văiĭ saŭ Plopeni, cum se numea și atuncĭ.

Teritoriul com. are o suprafață cam de 1400 hect., din carĭ 110 hect. vie, 572 hect. pădure, iar restul loc de cultură și imaș. Populația com. este de 421 familiĭ, saŭ 1383 suflete, din carĭ 260 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ sunt răzeșĭ vechĭ.

Are: 2 bisericĭ, una făcută la 1817 și a doua la 1824, deservite de 2 preoțĭ și 4 dascălĭ; o școală, înființată la 1865, frecuentată de 50 elevĭ.

In partea de N. a satuluĭ se află o biserică numită Mănăstirea. Se zice că în vechime a servit ca schit de călugărĭ Rușĭ. Se găsesc aci maĭ multe cărțĭ în limba slavonă. Biserica e făcută din lemn de stejar, și a fost reparată de maĭ multe orĭ. Serviciul divin se face de 3—4 orĭ pe an de către preoțiĭ din sat.

Grumăzoaia, *sat,* jud. Fălciŭ. Vezĭ Grumăzoaia, comună.

Grumăzoaia, *deal,* hotar natural între comunele Șișcani și Grumăzoaia, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ.

Grumăzoaia, *pîrîŭ,* izvorește din partea de N. a com. Grumăzoaia, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ, din pădurea Fundul-Mănăstireĭ, curge de-a-lungul prin mijlocul satuluĭ Grumăzoaia, și la S. de sat, se varsă în pîrîul Elanul, la locul numit Gura-Văiĭ.

Grumăzoaia, *vale,* pe teritoriul com. Măstăcani, pl. Prutul, jud. Covurluiŭ.

Grungenilor (Dealul-), *deal,* în județul Neamțu, pl. de Sus-Mijlocul, com. Pipirigul; se detașează din muntele Cotnărelul.

Grungenilor (Pîrîul-), *pîrîŭ,* în județul Neamțu, plasa de Sus-Mijlocul, com. Pipirigul; izvorește din dealul cu același nume și se varsă pe stînga rîuluĭ Ozana.

Grunjiĭ-Tarĭ, *colină,* jud. Buzăŭ, com. Zărnești-de-Cîlnăŭ, cătunul Ghizdita; e acoperită cu semănăturĭ și are o însemnată movilă.

Grunjul, *cătun,* al com. Mînzălești, jud. Buzăŭ, cu 180 locuitorĭ și 37 case.

Grunjul, *pisc de gips,* în jud. Buzăŭ, com. Mînzălești, cătunul Grunjul, la vărsătura pîr. Sturzea în rîul Slănicul.

Grunuzea, *cătun* (tîrlă), pe cîmpul Bărăganul, jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta, com. Marsilieni.

Gubancea, *com. rur.,* jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-j., cu reședința în Vîrtopul. Situată pe costișa dealuluĭ Petricanul. Se învecinește la E., cu com. Vela; la V., cu Călugărei; la N., cu căt. Bucoviciorul, din com. Vela; la S., cu Vîrtopul și Cornul, despărțindu-se de dînsele prin hotare de moșiĭ. Limita de N. către căt. Bucoviciorul începe din punctul N.-V., din șesul numit Toaia; merge spre E., intră puțin în valea Făgețelul, apoĭ se îndreptează spre N., face o cotitură spre N.-V., de aci iar spre E., trece prin ogașul Minciuna, cotește puțin spre S.-E., ese puțin pe culmea dealuluĭ Burdiosul, apucă spre E., până în Valea-Burdiosuluĭ, unde se unește cu hotarul com. Vela. Limita de E. începe din Valea-Burdiosuluĭ, merge spre S., trece peste rîul Desnățuiuluĭ, și cu micĭ cotiturĭ merge până în punctul Genoaia, unde se limitează cu com. Vîrtopul. Limita de V. începe de la N.-V., din șesul rîuluĭ Desnățuiuluĭ, în punctul Dragneĭ, de aci către com. Cornul merge tot spre S. Limita de S. pleacă din capul linieĭ de V., merge spre S.-E., până în hotarul com. Vîrtopul, în punctul Genoaia cu puține ondulațiunĭ, iar de aci spre V. până se unește cu linia de E.

In com. sunt: văĭ, dealurĭ și șesurĭ. Văile sunt: valea Făgețelul, Petricana, pe care este așezat satul și valea Desnățuiul zisă și Valea-Mare. Dealurile: Făgețelul, cel de N., înalt de 75 m., iar cel de S., de 50 m., acoperite cu semănăturĭ de grîŭ și porumb; Petriceanca de N., înalt de 70 m., acoperit cu semănăturĭ de grîŭ și porumb; Petriceanca de S., înalt de 60 m., acoperit cu pădurĭ și izlaz de vite. Aproape de marginea satuluĭ, la N.-E., este un deal, râmură a Făgețeluluĭ, cu o înălțime de 100 m., acoperit cu grîŭ și porumb. Acesta merge spre S.-E., până se unește cu dealul de N. al Desnățuiuluĭ.

Șesurĭ sunt: Cornișul, Toaia și Peretul, la N. comuneĭ și Dealul-Mare, la S., până în hotarul moșieĭ Vîrtopul.

Este udată de rîul Desnățuiul care are un vad și două podurĭ în dreptul comuneĭ. Se varsă în balta Cîrna, lîngă Dunăre. Primește pîrîul Petriceanca, care udă com. și se varsă în Desnățuiul, îndată ce acesta ese din com. pe la E. Acesta primește la rîndul săŭ pîrîiașul Făgețelul, ce curge de la V. la E., prin N. com. și se varsă drept în centrul com. în Petriceanca.

In com. sunt 3 siliște, numite Scofești, Coțofeni și Gubancea.

Populația com. Gubancea este de 688 suflete: 372 bărbațĭ și

316 femeĭ. Locuesc în 157 case și 20 bordee.

Știŭ carte 20 de persoane.

Impămînteniți de la 1864 sunt 104 locuitorĭ.

Are: o biserică vechie de zid, reparată de locuitorĭ în 1888, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț și avînd 17 pog. pămînt din 1864; o școală mixtă, ce funcționează din anul 1882, e întreținută de stat și e frecuentată de 15 băețĭ.

Sunt 2 cîrciumĭ.

Suprafața com. este de 5739 pog., din carĭ: 3955 pog. arabile, 390 fînețe, 95 izlaz, 726 pădure, 199 viĭ și 199 pog. ocupate de vatra satuluĭ.

Moșiile în vechime se numeaŭ Scofeșești-Gubancea, Coțofeni și Dragneĭ, în întindere de 3955 pog., dînd un venit de 65000 leĭ.

Viile, de 40 1/2 hect. sunt situate pe moșiile locuitorilor împroprietărițĭ la 1864, cărora le aparțin și produc vin roșu.

Șoseaua vecinală - comunală străbate prin centrul com. de la V. la E. pe o lungime de 2 kil.

Vite marĭ cornute sunt 241, caĭ 22 și oĭ 140.

Budgetul este de 1945 leĭ la veniturĭ și 1896 leĭ la cheltuelĭ.

Gubancea, *sat*, jud. Dolj, plasa Dumbrava-d.-j., com. Gubancea. Vezĭ Gubancea, comună.

Gubandrul, *cătun*, al com. Baldovinești, pl. Oltețul-Oltul-d.-s., jud. Romanați. Are 100 familiĭ, saŭ 435 suflete; o biserică cu hramul Sf. Ilie (1835), cu 1 preot și 2 cîntărețĭ.

Gubavia, *cătun*, pendinte de com. Tangîrul, pl. Cîlniștea, jud. Vlașca, pe trupul de moșie al statuluĭ, fost al Mitropolieĭ și care se arendează cu trupul nelocuit Măcărăul, cu 9800 leĭ anual.

Aci, în 1864, s'aŭ împroprietărit 50 locuitorĭ, pe o suprafață de 150 hect.

Pe acest trup este un petic de pădure de 25 hect.

Este departe de Giurgiŭ de 32 kil., iar de București, de 45 kil.

Guești, *sat*, face parte din com. rur. Maldărul, pl. Vedea-d.-j., jud. Olt. Are o populație de 50 familiĭ; o biserică, cu hramul Cuvioasa-Paraschiva și Sf. Voevozĭ, zidită la 1865 de preotul Constantin Duhovnicul și soția sa Maria.

Guești, *sat*, face parte din com. rur. Milostea, pl. Oltețul-d.-s., jud. Vîlcea.

Gugea, *sat*, în partea de N. a com. Brăești, pl. Cîrligătura, jud. Iași, situat între două dealurĭ micĭ. Are o populație de 21 familiĭ, saŭ 95 suflete; un iaz și o moară pe pîrîul Sirca, ce trece pe lîngă sat. Maĭ înainte a fost proprietatea mănăstireĭ Neamțu, astă-zĭ este a statuluĭ.

Vite: 71 vite marĭ cornute, 3 caĭ, 112 oĭ și 30 rîmătorĭ.

Gugești, *com. rur.*, formată dintr'un singur sat, în partea de N.-V. a plășeĭ Crasna, jud. Fălciŭ; așezată pe un teren accidentat. Se mărginește: la N., cu com. Miclești; la S., cu com. Știoborăni; la E., cu com. Stroești, Tăbălăești și Boțești și la V., cu com. Solești, din jud. Vasluiŭ.

Suprafața com. este de 2915 hect., din carĭ 669 sunt ale locuitorilor. Are o populație de 175 familiĭ, saŭ 784 suflete. Sunt 200 contribuabilĭ.

Are o biserică.

Budgetul com. este de 2670 leĭ, 85 banĭ.

Vite marĭ cornute 439, oĭ 557, caĭ 40 și porcĭ 150.

Via se cultivă pe o întindere de 12 hect., și pădure se află pe o suprafață de 828 hect.

Gugești, *sat*, pl. Crasna, județul Fălciŭ. Vezĭ Gugești, comună.

Gugești, *cătun*, în jud. Putna, pl. Gîrlele, com. Pățești. Este așezat pe șoseaua ce duce de la Focșani la Odobești, la 1 1/2 oră de Focșani.

Are o populație de 85 suflete, carĭ locuesc în 24 case.

Gugești, *sat*, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., căt. com. Plăinești, așezat în partea de N. a comuneĭ, la 2 1/2 kil. spre N.-E. de cătunul de reședință, pe rîul Rîmna. Are 8 hect., cu o populație de 310 familiĭ, saŭ 1080 suflete, din carĭ 150 contribuabilĭ. Știŭ carte 250 persoane.

Are o biserică și o școală.

Gugești, *stație de dr.-d.-f.*, jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., com. Plăinești, pe linia Buzăŭ-R.-Sărat-Focșani-Mărășești, pusă în circulație la 13 Iunie 1881. Se află între stațiile: Sihlea (7.1 kil.) și Cotești (7.3 kil.), la 184 kil. de București și la 21 kil. de R.-Sărat. E gara de transport a comunelor: Plăinești, Slobozia, Popești, Bogza, Sihlea, Dragosloveni și Bonțești. Venitul acestĕĭ stațiĭ pe anul 1896 a fost de 203682 leĭ. Inălțimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de 83^{m}.35.

Guguianca, *sat*, face parte din com. rur. Ionești-Minculuĭ, pl. Oltul-d.-s., jud. Vîlcea. Are o populație de 127 suflete: 75 bărbațĭ și 52 femeĭ. Cade în partea de N.-V. a comuneĭ, la

1 kil. de căt. Obeni, unde e şcoala.

Guguianca, *rîŭ,* jud. Vîlcea; izvoreşte dintre comunele: Marcea, Şirineasa şi Scundul; trece printre Dealul-Oltuluĭ şi com. Scundul; se uneşte cu Valea-Cîrstea.

Gugul, *deal,* se întinde de la N., din com. Micleşti, jud. Vasluiŭ, spre S., prin com. Boţeşti, pl. Crasna, jud. Fălciŭ, lăsîndu-se apoĭ în com. Gugeşti. Acest deal formează pe teritoriul com. Boţeşti, văile: Izvorul şi Albineĭ, prin care curg pîraele cu acelaşĭ nume. Se zice că în vechime dealul acesta se găsea pe proprietatea unuĭ călugăr cu numele Ioan Gugu, care locuea la Schitul-Bodesculuĭ, de pe moşia Gugeşti, şi de la care şĭ-a luat numele dealul.

Dealul, cu o parte din moşia Boţeşti, a făcut parte din trupul moşieĭ Gugeşti, până la 1829, cînd printr'un schimb între proprietarĭ, s'a alipit la moşia Boţeşti. Pe partea de E. a luĭ se află aşezat satul Boţeşti şi o parte din satul Porceni, formînd şi Valea-Boţeştilor.

Gugul, *deal,* jud. Gorj, plaiul Vulcanul, com. Dobriţa. Pe acest deal, în partea de S., sunt viile locuitorilor.

Gugul, *pădure,* pe Dealul-Guguluĭ, com. Boţeşti, pl. Crasna, jud. Fălciŭ.

Guguluĭ (Dealul-), *deal,* la V. de com. Cornăţelul, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt.

Guguluĭ (Valea-), *vale,* jud. Olt, pl. Oltul-d.-s., izvoreşte din pădurea Seaca, are o direcţie de la N. spre S., udă căt. Cornăţelul şi Seaca, şi după ce primeşte pe stînga, în raionul com. Cornăţelul, vălcelele: Baba, Bărasca, Munteanul, Ghiboroaia şi Gorga şi pe dreapta văile: Dragoli, Caţaonul, Călugărelul şi Seaca, îşĭ continuă drumul prin com. Albeşti, unde primeşte numele de Seaca şi, în centrul comuneĭ, se uneşte cu valea Vaĭ-de-Eĭ.

Guguşa, *sat,* face parte din com. Izvoarele, pl. Siul-d.-s., jud. Olt; este situat la N. comuneĭ, pe valea şi în dreapta Iminoguluĭ; are o populaţie de 423 locuitorĭ.

Guineştilor (Dealul-), *deal,* brăzdează partea de E. a com. Bărăşti-de-Vede, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt; serveşte ca limită între căt. Bărăşti şi Moţceşti, şi are o lungime de 4 kil. Direcţia luĭ e de la N. la S. Pe el se cultivă diferite cereale.

Gulia, saŭ **Schitul,** *sat,* pe moşia cu acelaşĭ nume, com. Dolhasca, jud. Suceava, aşezat pe coasta dealuluĭ Codrul-Mănăstireĭ. Are o populaţie de 250 familiĭ, saŭ 796 suflete: 390 bărbaţĭ şi 406 femeĭ; 190 contribuabilĭ.

Vatra satuluĭ ocupă 80 fălcĭ. Moşia, proprietate a statuluĭ, fostă a mănăstireĭ Probota, are o suprafaţă de 992 fălcĭ, din carĭ: 900 fălcĭ pădure, 60 fălcĭ cultivabile, 22 fălcĭ fînaţ şi restul neproductiv.

Improprietăriţĭ la 1864 şi 1879 sunt 239 locuitorĭ, stăpînind 239 fălcĭ şi 26 prăjinĭ.

Are o biserică, cu hramul Sf. Gheorghe, zidită de locuitorĭ în 1887, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ, împroprietăriţĭ cu 17 fălcĭ. Şcoala din Dolhasca servă şi acestuĭ sat.

Drumurĭ principale sunt: la Probota (4 kil.), la Vîntuleşti (Dolhasca, 3 kil.), şi la podul Siretuluĭ (2 kil. 700 m.).

In Gulia a fost un schit de călugărĭ ce ţinea de mănăstirea Probota.

In 1803, «Gulia cu liuziĭ ot Heciŭ a mănăstireĭ Probota număra 48 liuzĭ, plătind 600 leĭ bir anual».

Gulia, *sat,* face parte din com. rur. Popeşti-Dragomireşti, pl. Znagovul, jud. Ilfov. Este situat la N. de Săbăreni. Spre V. se întinde pădurea Rîioasa şi locurile smîrcoase ale Băltăcaciuluĭ. Are o suprafaţă de 171 hect., proprietatea locuitorilor, din carĭ 15 hect. rămîn sterpe. Are o populaţie de 292 suflete.

Numărul vitelor marĭ e de 178 şi al celor micĭ de 964.

Gulianca, *com. rur.,* în judeţul R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j., pe pîrîul Buzăelul.

Este aşezată în partea de E. a judeţuluĭ, la 42 kil. spre N.-E. de oraşul Rîmnicul-Sărat, şi în mijlocul plăşeĭ, la 10 kil. spre S. de com. Măicăneşti, reşedinţa plăşeĭ. Comune învecinate sunt: Măxineni la 8 kil., Rîmniceni la 13 kil., Corbul la 14 kil.

Se mărgineşte la N. cu com. Măicăneşti, la E. cu Măxineni şi rîul Buzăul, la S. cu comuna Domniţa, şi la V. cu com. Vîlcelele şi Ciorăşti.

Pîrîul Buzăelul, o udă la S. dimpreună cu afluentul săŭ, Puturosul, ce formează balta Butuci şi Puturosul; sunt în com. şi 12 puţurĭ.

Cătunele carĭ o compun sunt: Gulianca, reşedinţa, la N., Ariciul, la S.

Suprafaţa comuneĭ e de 7964 hect., din carĭ 56 hect. vatra comuneĭ, 408 hect. ale locuito-

rilor, 7500 hect. ale particularilor.

Populaţia comuneĭ e de 180 familiĭ, saŭ 867 suflete: 444 bărbaţĭ şi 423 femeĭ; 180 căsătoriţĭ, 666 necăsătoriţĭ, 21 văduvĭ. Ştiŭ carte 95 persoane.

Sunt 170 contribuabilĭ.

Are o biserică, cu hramul Sf. Impăraţĭ Constantin şi Elena, zidită în anul 1864 de locuitorĭ, avînd un venit de 340 leĭ şi servită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser; 2 şcolĭ mixte, amîndouă fundate de comună, cea din Gulianca la 1880, cea din Ariciul, la 1863, conduse de 2 învăţătorĭ şi frecuentate de 57 elevĭ.

In ce priveşte cultura pămîntuluĭ comuna are 5355 hect. arabile, 2144 hect. imaş, 73 hect. pădure, 340 hect. fîneţe.

Locuitoriĭ posedă: 181 plugurĭ, 4 maşinĭ de semănat, 4 de secerat, 4 de treerat, 2 morĭ cu aburĭ; 534 boĭ, 357 vacĭ, 249 caĭ, 143 epe, 1152 oĭ, 62 rîmătorĭ.

Comerciul este destul de activ şi constă în importul de coloniale, instrumente agricole, spirtoase şi haine confecţionate gata şi în exportul de vite şi maĭ cu seamă de cereale; transportul se face prin staţia Hanu-Conache (jud. Tecuciŭ), la 16 kil. spre N.-E. de comună.

Căile de comunicaţie sunt drumurĭ vecinale: spre Măicăneşti; spre Nămăloasa (jud. Tecuciŭ); spre Brăila; spre Cioră.şti; altul din căt. Ariciul, mergînd tot la Brăila; spre Rîmniceni, care dă în calea judeţeană Rîmnicul-Sărat-Măicăneşti.

Veniturile comuneĭ sunt de 5000 leĭ, iar cheltuelile, de 4473 leĭ. Contribuabilĭ sunt 170.

Gulianca, *sat,* în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j., căt. de reşedinţă al comuneĭ Gulianca, situat în mijlocul comuneĭ, în cîmp, pe un crac al pîrîuluĭ Buzăelul; are o întindere de 21 hect. (numaĭ vatra satuluĭ), cu o populaţie de 72 familiĭ, saŭ 339 suflete, din carĭ 80 contribuabilĭ şi 48 ştiŭ carte; are: o biserică, cu 1 preot, 1 dascăl şi 1 cîntăreţ; o şcoală.

Gulieni, *tîrlă,* judeţul Brăila, la 7 kil. spre N. de satul Cioara-Doiceşti, aproape de hotarul despre Zăvoaia, înfiinţată la 1882 de fostul arendaş Gulie. Vatra tîrleĭ este de 16 hect., avînd 22 case, cu 27 familiĭ. saŭ 105 locuitorĭ.

Vite sunt: 66 caĭ, 150 oĭ, 120 vite marĭ cornute şi 35 rîmătorĭ. Acest sat se maĭ numeşte Iapa şi Nisipurile.

Gumărleţul, *insulă,* pe Dunăre, în apropiere de com. rur. Salcea, plasa Cîmpul, jud. Mehedinţi.

Gumărleţul, *pichet de graniţă,* pe marginea Dunăreĭ, în judeţul Mehedinţi, pl. Cîmpul, com. rur. Salcea.

Gumelniţa, *movilă,* jud. Ilfov, care se maĭ numeşte şi Batalurĭ, între Olteniţa urbană şi Dunărea propriŭ zisă, care cînd vine mare o acoperă cu apă.

Aci s'aŭ găsit în pămînt figurĭ de lut reprezentînd zeĭ Romanĭ şi ancore, ceea ce probează că a fost aci în vechime un debarcader.

Se maĭ văd bolovanĭ de zgură şi se presupune a fi fost o vechie fabrică de olărie. Aceasta se confirmă prin faptul că, cu ocazia unor săpăturĭ în pămînt, s'aŭ găsit diferite cioburĭ şi vase întregĭ de pămînt.

Asupra Gumelniţeĭ iată ce descripţie se găseşte în geografia judeţuluĭ Ilfov de d-l M. Străinescu: «De la cătunul Ulmeni, mergînd spre V. către Olteniţa rurală, îndată ce coborîm rîpa pe care este căt. Ulmeni, vedem, aruncîndu-ne ochiĭ în muchea dintre Argeş şi Dunăre, o măgură înaltă ca de 15 stînjenĭ, avînd d'asupra o formă cercuită şi o întindere ca de 50 stînjenĭ. Această măgură se numeşte Dafne (Gumelniţa). D'asupra eĭ, de jur împrejur, este un şanţ pe unde se crede că ar fi fost un zid de cetate, în centrul căreĭa, uniĭ pretind că ar fi fost zidită o biserică, unde ar fi oficiat rugăciunile către D-zeŭ un mitropolit. Alţiĭ pretind că aci staţionaŭ corăbiile, căcĭ se zice că rîul Argeş îşĭ avea cursul în vechime printre această movilă şi dealul pe care astă-zĭ este aşezată com. Ulmeni, pe valea numită azĭ Bojoriţa, pe a căreĭ albie poţĭ merge călare şi fără a te putea vedea de la o distanţă de 5 stînjenĭ. In această movilă se crede a fi fost vechea cetate Dafne (Constanţa), zidită de armata romană după venirea sa în Dacia Traiană. Această movilă e pe proprietatea d-luĭ Mihail A. Ghica.

Gumeşti, *com. rur.,* în jud. Teleorman, pl. Teleormanuluĭ, situată pe Valea-Cîineluĭ, cunoscută şi sub numele de Siliştea. Se mărgineşte la N. cu com. Rîca şi Surduleşti, la S. cu com. Zîmbreasca şi Ciolăneşti, la V. cu com. Bălaciul şi la E. cu Tătăreşti-d.-s.

Numirea de Gumeşti s'a dat acesteĭ comune maĭ în urmă, după numele proprietaruluĭ moşieĭ, Guma. Numele oficial al comuneĭ este astăzĭ Siliştea-Gumeşti.

Are treĭ cătune: Siliştea (re-

ședința) și cătunele Rîca-Vechie și Siliștea-Glavaciocul.

Teritoriul comuneĭ are o întindere de 8033 hect., dimpreună cu moșiile dupe dînsa. Locuitoriĭ împroprietărițĭ după legea rurală sunt: 74 din căt. Rîca, 170 pe proprietatea Gumești, iar pe Siliștea-Glavaciocul, 79, ocupînd toțĭ o întindere de 1285 hect

Proprietatea Siliștea - Glavaciocul, fostă a statuluĭ, în întindere ca de 750 hect., a fost cumpărată de proprietarul trupuluĭ de moșie Gumești, d-na Maria Al. Manos, în anul 1885, ast-fel că singurul proprietar maĭ mare în această comună este d-na Manos care posedă 5000 hect pămînt arabil, ca la 350 hect. pădure și restul, fînețe și izlazurĭ, peste tot aproape 6000 hect.

Vite sunt: 1203 vite marĭ cornute, 297, caĭ, 24 catîrĭ și măgarĭ, 4418 oĭ și 384 porcĭ.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 11397, banĭ 69 la veniturĭ și de leĭ 10386 la cheltuelĭ.

Drumurile principale sunt căile vecinale următoare: Siliștea la gară și la com. Balaci, la com. Surdulești și Rîca, la comuna Tătărești, la Ciolănești și în alte direcțiunĭ. Din punctul de vedere al comunicațieĭ, această comună este importantă prin împrejurarea că formează punctul de intersecțiune al drumurilor ce unesc județele Oltul cu Vlașca și Argeșul cu Teleormanul.

Are: două școlĭ, una de bărețĭ, cu o populațiune de 21 elevĭ și alta de fete; două bisericĭ, una în Gumești cu un preot și 2 cîntărețĭ, cea-l'altă în Siliștea-Glavaciocul, cu 1 preot și 2 cîntărețĭ.

Proprietara moșieĭ are aci și o moară cu aburĭ.

La 6 August se face bîlciŭ, care ține o săptămînă.

In partea despre S.-V. a comuneĭ către com. Zîmbreasca se află o măgură, în jurul căreia s'a făcut importante descoperirĭ archeologice.

Inălțimea acesteĭ măgurĭ este de 10 m., iar periferia de 150 m.; în apropiere de această măgură se găsesc și astăzĭ, cînd ară locuitoriĭ, hîrburĭ de oale și alte fragmente de vase și unelte vechĭ.

Satul Siliștea este unul din cele maĭ vechĭ; este trecut în catagrafia satelor făcută în 1741.

Cătunul Rîca-Vechĭe este și el sat vechiŭ, de oare-ce se vede trecut în aceeașĭ catagrafie; iar cel de al treilea căt. Siliștea-Glavaciocul s'a întemeiat maĭ tîrziŭ.

Satul Siliștea făcea partea din pl. Mijlocul în secolul trecut; după aceia, la 1836, a trecut la pl. Teleormanuluĭ.

Gunoaia, numit și Bahna saŭ Bîhnița, *sat*, făcînd parte din com. Răchitoasa, jud. Tecuciŭ. Situat într'o groapă la S. com., la 4 kil. 600 m. de reședința comuneĭ, între dealurile Moșoiul la V. și Gunoaia la E.

Are o populație de 104 familiĭ, saŭ 347 suflete. Locuitoriĭ sunt împroprietărițĭ la 1864.

Biserica, cu hramul Sf. Dumitru, este făcută la 1847 de un anume Iancu Popovicĭ.

Copiiĭ merg la școala din Răchitoasa, care e la distanță de 4 kil.

Teritoriul căt. este de 355 hect.

Gunoaia, saŭ **Cîrna**, *sat*, făcînd parte din com. Burdusaci, jud. Tecuciŭ, situat la N.-V. com., la o distanță de 4 kil. 100 m. de reședința com.

Are o populație de 26 familiĭ, saŭ 94 suflete, carĭ locuesc în 24 case.

Este străbătut de pîrîul cu acelaș nume, care trece prin partea de E. a satuluĭ. Locuitoriĭ sunt parte răzeșĭ, parte clăcașĭ.

Teritorul căt. este de 202 hect.

Gunoaia, *pîrîŭ*, jud. Tecuciŭ, izvorește la N. de satul Gunoaia, din localitatea numită Fundul-Gunoaeĭ, trece prin satul cu acelașĭ nume, intră în satul Oprișești, se unește cu pîrîiașul Oprișești și se varsă în Zeletin, în fața satuluĭ Burdusaci.

Gura, *nume generic*, ce însoțește multe nume propriĭ de locurĭ, arătînd poziția lor la gura rîurilor și văilor. A se căuta numele propriĭ ce însoțesc.

Gura-Albești, *sat*, în partea de S. a com. Albești, pl. Crasna, jud. Fălciŭ, situat pe șesul Hoceni, lîngă șoseaua națională Vasluiŭ-Bîrlad.

Proprietatea moșieĭ este a locuitorilor răzeșĭ.

Gura-Argeșuluĭ, *pichet*, pe Dunăre, cu No. 11, la Gura-Argeșuluĭ, jud. Ilfov.

Gura-Badeĭ, *pichet* vechiŭ, cu No. 23, către hotarul Moldoveĭ, în pl. Orașul, com. Broșteni, jud. R.-Sărat, așezat la gura pîrîuluĭ Valea-Badeĭ.

Gura-Balii, *braț* al Dunăreĭ, în pl. Borcea, com. Socariciul, jud. Ialomița.

Acest braț pleacă din Dunăre în direcțiunea N.-E. și se unește cu Borcea, puțin maĭ spre E. de satul Socariciul, tăind insula Balta în două părțĭ.

Numirea populară a acestuĭ braț este Rîul și Rîul-Alb.

Cantitatea apeĭ ce curge pe acest braț, face ca să fie în permanență plutitor, și Borcea, pe la punctul de unde se unește cu brațul Gura-Baliĭ, este plutitoare până la vărsarea sa în Dunăre.

Gura-Balii, *insulă,* pe Dunăre, jud. Ialomița, la gura brațuluĭ cu același nume; are pădurĭ și pășunĭ.

Gura-Balmii, *braț* (prival), în insula Balta, pl. Ialomița-Balta, com. Chioara, jud. Ialomița, comunică cu brațul Săltava-d.-j.

Gura-Barnaruluĭ, *localitate,* la vărsarea pîrîuluĭ Barnarul în Bistrița, jud. Suceava. Aci sunt însemnate instalațiunĭ forestiere: schele, 2 herăstrae, un canal lung de 17 kil. cu 4 opustorĭ marĭ și 15 micĭ și linie telefonică pe o întindere de 15 kil., cu treĭ stațiunĭ intermediare, cîte-va case pentru funcționarĭ, uvrierĭ și un han. Toate aceste instalațiunĭ țin de proprietatea M. S. Regeluĭ.

Gura-Bărbulețuluĭ, *sat,* plaiul Dîmbovița, căt. com. Pietrari, jud. Dîmbovița.

Gura-Belii, *sat,* face parte din com. rur. Breaza-d.-s., pl. Prahova, jud. Prahova. Are o populație de 369 locuitorĭ (191 bărbațĭ, 178 femeĭ). In acest cătun este o carieră de unde se estrage humă, care, amestecată cu pĭeatră de prund, dă un var hidraulic foarte bun.

Cade în partea de N. a comuneĭ și udat de văile: Racherița, Lazul și Cărunteĭ, și de rîul Prahova, partea de E.

Gura-Bicazuluĭ, *trup de sat,* situat în dreptul kil. 80 al șoseleĭ mixte Piatra-Prisăcani, pe malul drept al rîuluĭ Bistrița, în com. Bicazul, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu.

Gura-Bistriței, *pichet de graniță,* pe marginea Dunăreĭ, în pl. Ocolul-d.-s., jud. Mehedinți.

Gura-Bobuluĭ, *trup al pădureĭ* Filip și Gura-Bobuluĭ, în pl. Ialomița-Balta, com. Chioara, jud. Ialomița.

Gura-Bohotinuluĭ, *com. rur.* și *sat,* în centrul plășeĭ Podoleni, județul Fălciŭ. E mărginită la N.-V. cu com. Isaiea; la S.-V., cu com. Cornești; la E., cu Zboroaia și la V. cu Moșna. Este așezată la gura văeĭ pîrîuluĭ Bohotinul. Vatra satuluĭ are o suprafață cam de 13 hect., iar întreaga comună este de 1072 hect., cu o populație de 86 familiĭ, saŭ 306 suflete, din carĭ 71 contribuabilĭ.

Prin partea de N.-V. a satuluĭ trece pîrîul Bohotinul, formînd aci iazul cu același nume. Satul e așezat la poalele dealuluĭ Voloaia, pe loc podiș.

Pe dealurile dinprejurul satuluĭ se află pădure și viĭ.

Budgetul com. e de 1200 leĭ la veniturĭ și de 1150 leĭ la cheltuelĭ.

Vite marĭ cornute sunt 258, oĭ, 400; caĭ, 27 și porcĭ, 70.

Se zice că satul este înființat cam de vr'o sută de anĭ, de către Hatmanul Răducanu Rosetti, fost proprietar. El a adus 25 familiĭ din jud. Vasluiŭ, unde construind case în gura pîrîuluĭ, a întemeiat satul cu numele de Gura-Bohotinuluĭ, după numele localitățeĭ, căcĭ aicĭ se termină valea și pîrîul Bohotinul ce trece în șesul Jijieĭ. Maĭ înainte era aicĭ numaĭ un bordeiŭ de cîrciumă în marginea șleahuluĭ ce duce la Hușĭ, prin Drînceni.

Are o biserică construită la 1841.

La anul 7183, în această localitate a fost un războiŭ între Dumitrașcu Cantacuzino și Petriceicu. Iată în această privință ce scrie cronicarul N. Costin: «Și eșind iarășĭ de a doua oară Dumitrașcu-Vodă la Galați, a purces pe Prut în sus și venind împreună cu Kir Husein-Pașa până la Fălciŭ, aŭ mers de s'aŭ împreunat cu Calga-Sultanul la Codrul-Tigheciuluĭ. De la Fălciŭ aŭ purces în sus pe Prut și aŭ tras la Hușĭ. De la Hușĭ aŭ ales 20000 de Tătarĭ ce eraŭ cu caĭ maĭ bărbațĭ, cu Hagi-Ghereĭ-Sultanul și cu Buhuș-Hatmanul, și s'aŭ întîmpinat cu Petriceicu-Vodă și cu Leșiĭ la Gura-Bohotinuluĭ, că se pogorîse și Petriceicu-Vodă până la Gura-Bohotinuluĭ. Ci cum s'aŭ întîmpinat aŭ dat puțin războiŭ într'acea zi, ce prinzînd limbă din Tătar peste noapte aŭ și fugit Leșiĭ pe Prut în sus; și Tătariĭ n'aŭ avut pre ce-ĭ goni, că le eraŭ caiĭ slabĭ. Iară Petriceicu-Vodă, a lovit pre la Iași, și lovind pre la Suceava și pre la tîrgul Siretuluĭ s'aŭ trecut în țara Leșască».

Gura-Bohotinuluĭ, *iaz,* format din pîrîul Bohotinul, în partea de N.-V. a com. Gura-Bohotinuluĭ, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ, în marginea satuluĭ, pe o suprafață de 2—3 hect., avînd și o moară cu 2 pĭetre.

Gura-Borcii, *pichet de frontieră,* pe Dunăre, în jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta, com. Chioara, la gura de sus a Borciĭ, unde se varsă în Dunăre.

Gura-Borciĭ, *pichet de frontieră,*

pe Dunăre, în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, la gura de jos a Borceĭ, unde îşĭ ia naştere acest braţ.

Gura-Botuluĭ, *pădure,* a statuluĭ, în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, com. Ciocăneşti-Mărgineni.

Gura-Botuluĭ, *pichet de frontieră,* pe Dunăre, la gura braţuluĭ Botul, jud. Ialomiţa, pl. Borcea, com. Ciocăneşti-Mărgineni.

Gura-Bouluĭ, *com. rur.*, jud. Olt, pl. Vedea-d.-s., compusă din 6 cătune: Gura-Bouluĭ, Vărşeşti, Frăţia, Prodani, Chiţani şi Lungani. Este situată pe rîul Vediţa, la 60 kil. de capitala judeţuluĭ. Aci e reşedinţa plăşeĭ. Are o populaţie de 195 familiĭ, saŭ 1149 suflete, din carĭ 231 contribuabilĭ. Locuesc în 278 case.

Are: 2 biserici (la Gura-Bouluĭ şi Prodani), deservite de 3 preoţĭ, plătiţĭ din budgetul comuneĭ; o şcoală, înfiinţată la 1879, frecuentată de 54 băeţĭ. Cu întreţinerea eĭ statul cheltueşte anual 1296 leĭ.

Ştiŭ carte 160 bărbaţĭ şi 4 femeĭ.

Toţĭ locuitoriĭ sunt moşnenĭ. Eĭ posedă: 14 caĭ şi ĭepe, 140 boĭ, 100 vacĭ, 700 oĭ şi 200 porcĭ.

Sunt 40 de stupĭ cu albine.

Gura-Bouluĭ se întinde pe o suprafaţă de 1200 hect.

Comerciul se exercită de 3 cîrciumarĭ.

Veniturile şi cheltuelile com. se urcă la 2512 leĭ anual.

O şosea comunală o leagă cu com. Vaţa; o altă şosea, judeţeană, care merge de la Slatina la Piteşti, trece prin com.

E brăzdată de două dealurĭ: Dealul-Mare, avînd o lungime cam de 4 kil., aflîndu-se în partea de V. a com. şi pe care se cultivă tot felul de cereale şi altul în partea de E., numit Enari, avînd o lungime de 2 kil., pe care de asemenea se cultivă cereale, şi care are pe o parte din el şi pădure.

Gîrla Vediţa şi Gura-Bouluĭ udă comuna.

Se mărgineşte cu comunele: Vaţa, Fata, Băreşti-de-Cepturĭ şi Profa.

Gura-Bouluĭ, *sat,* face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt. Are o populaţie de 120 locuitorĭ; o biserică, fondată la anul 1891.

Gura-Bouluĭ, *măgură,* pe teritoriul com. Mărunţei, pl. Siul-d.-s., jud. Olt, situată la E. de Lacul-luĭ-Dragomir. Are o înălţime de 16 m. şi o circumferinţă la bază de 60 m. Din vîrful săŭ se vede peste toate cele-l'alte măgurĭ risipite pe cîmpia dintre Alimăneşti şi Mărunţei. După sculele şi fragmentele de arme vechĭ, ce găsesc locuitoriĭ arînd împrejurul lor, se crede că aŭ servit de metereze, întăriturĭ, în timpul războaelor, saŭ ca locurĭ înalte de observaţiune. Se ştie însă că multe aŭ servit şi de morminte.

Gura-Bouluĭ, *vălcea,* care se formează pe teritoriul com. Crîmpoaia, pl. Şerbăneşti, jud. Olt, în partea de S. a comuneĭ, pe o întindere de 300 m. şi se varsă în Dorofeiul.

Gura-Bugheĭ, *numire vechie a cătunuluĭ* Fundeni, din comuna Scăioşi, pl. Teleajenul, jud. Prahova.

Gura-Călmăţuiuluĭ, *cătun,* pendinte de com. Berteşti-d.-s., pl. Balta, jud. Brăila, situat la N.-E., şi la 1 kil. de reşedinţa com., pe malul drept al pîrîuluĭ Călmăţuiul, cu o populaţie de 53 familiĭ, saŭ 170 suflete.

Vite: 120 boĭ, 166 vacĭ, 2 taurĭ, 51 viţeĭ, 130 caĭ, 478 oĭ şi 45 rîmătorĭ.

Gura - Ceretuluĭ, numire dată punctuluĭ unde se varsă pîrîul Tecuciul în Vedea, la S.-V. comuneĭ Dideşti, jud. Teleorman, ceva maĭ sus de punctul Uidumacul, de la podul de pe Vedea din dreptul căt. Ştirbeţi.

Gura-Cernuluĭ, *sat,* al com. Bereşti, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., situat la confluenţa pîrîuluĭ Cernul cu Tazlăul-Mare, la 4 1/2 kil. de satul Bereşti (şcoală).

Are o populaţie de 36 familiĭ, saŭ 151 suflete.

Vite: 6 caĭ, 77 vite marĭ cornute şi 23 porcĭ.

Teritoriul acestuĭ cătun (proprietatea statuluĭ) purta în vechime numele de Marina.

Are 2 morĭ de apă şi cîte-va gropĭ cu păcură.

Gura-Cheiĭ, *loc,* unde Motrul intră în satul Cloşani, plaiul Cloşani, jud. Mehedinţi, fiind restrîns între munţĭ înalţĭ.

Gura-Chivădaruluĭ. Vezĭ com. rur. Cătunele, pl. Motrul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Gura-Cireşuluĭ, *deal,* jud. Olt. Vezĭ Bălanul.

Gura-Crasna, *loc,* numit şi Gura-Văeĭ-Crasna, în partea de S. a com. Tîrziĭ, pl. Crasna, jud. Fălciŭ, unde pîrîul Crasna ĭese din valea cu acelaşĭ nume şi dă în şesul Bîrladul, unde se şi varsă în apa Bîrladuluĭ.

Gura-Crăeştilor, *sat,* făcînd parte

din com. Motoșeni, jud. Tecuciŭ, situat la unirea Pojorîteĭ cu Dobrotforul, pe o vale, la 5 kil. 400 m. departe de reședința comuneĭ.

Are o populație de 11 familiĭ, saŭ 34 suflete, carĭ locuesc în 10 case.

Este străbătut de pîrîul Dobrotforul și de șoseaua ce duce la tîrgul Stănișești, reședința subprefectureĭ.

Gura-Crivățuluĭ, *numire* ce se maĭ dă *cătunuluĭ* Crivățul, din com. Mănești, pl. Tîrgșorul, jud. Prahova.

Gura-Crivățuluĭ, *pădure*, a statuluĭ, în întindere de 75 hect., pendinte de com. Mănești, jud. Prahova.

Gura-Cumetreĭ, *mahala*, com. Cocorăști-Misliĭ, pl. Vărbilăul, jud. Prahova.

Gura-Cumetreĭ, *trup de pădure*, a statuluĭ, jud. Prahova, în întindere de 185 hect., care, împreună cu trupurile: Drumul-Băicoiuluĭ (67 hect.), Găgeanca (106 hect.) și Degerați (62 hect.), formează pădurea Misleanca saŭ Găgeni-Mislea.

Gura-Doamneĭ, *sat*, în județul Neamțu, pl. Piatra-Muntele, comuna Doamna. Uniĭ îĭ zic și Bîtca-Doamniĭ, iar alțiĭ Doamna.

Gura-Dragoliĭ, *sat*, jud. Argeș, pl. Oltul, face parte din com. rur. Vitomirești-Trepteni; are o populație de 35 familiĭ.

Gura - Dreptuluĭ, *sat*, județul Neamțu. Vezĭ Dreptuluĭ (Gura-).

Gura-Drumuluĭ, *sat*, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., al comuneĭ Berbinceni, situat d'a dreapta pîrîuluĭ Odobul, la poalele dealuluĭ Bobeica.

Are o populație de 17 familiĭ, saŭ 40 suflete.

Vite sunt: 6 caĭ, 19 vite cornute și 9 porcĭ.

Gura-Dunăreĭ, *pichet*, pe Dunăre, No. 6, la S. de lacul Greaca, jud. Ilfov.

Gura-Foiĭ, *com. rur.* și *sat*, pl. Cobia, jud. Dîmbovița, pe cîmpie, lîngă dealurĭ. Dealul se numește Chilianul și valea se numește Valea-Foiĭ. Prin raionul acesteĭ comune curge pîrîul Potopul și vălceaua Foaia. Această comună se află la o mică distanță spre S. de Găești. Are o pop. de 850 locuitorĭ. Are șase ulițe: Ulița-Școaleĭ, Popești, Bălășești, Strînceni, Anghelești și Brătilă. In Gura-Foiĭ sunt: treĭ bisericĭ întreținute de enoriașĭ; o școală; o mare fabrică de sforĭ și frînghiĭ a d-luĭ inginer Constantin Chiru. Producție: cereale multe, pădurĭ. Gura-Foiĭ se învecinește: la E. cu Găești și la V. cu Bădulești, legîndu-se cu amîndouă prin șoseaua națională București-Pitești; spre N. se învecinește cu Cobia și spre S. cu căt. Potlogeni, din com. Pătroaia, cu carĭ se leagă prin șosele comunale.

Gura-Frîncălăĭ, *iaz*, în partea de N. a satuluĭ Rădiul-Aldeĭ, jud. Iași, pl. Copoul, comuna Copoul.

Gura-Garduluĭ, *sat*, jud. Dolj, plasa Jiul-d.-j., comuna Piscul, ce făcea în vechime parte din com. Piscul.

Gura-Găureĭ, *loc*, în jud. Mehedinți, de unde Topolnița ĭese de sub stîncile Godianuluĭ și de unde îșĭ ia numele de Topolnița, până aci purtînd numele de pîrîul Balta și alte numirĭ.

Gura-Gîrbovățuluĭ, *sat*, în jud. Tutova, pl. Corodul, com. Ghidigeni, la vărsarea pîrîuluĭ Gîrbovățul, spre S. de satul Ghidigeni.

Gura-Gîrluțiĭ, *cătun*, pendinte de com. Bertești-d.-j., plasa Balta, jud. Brăila, situat la vărsarea Gîrlițiĭ în Dunăre, la E. de reședința com. și la 5 kil. depărtare. Pe aci e trecătoare peste Dunăre în bălțĭ. Maĭ înainte se numea Ciardacul.

Are o populație de 35 familiĭ, saŭ 320 suflete.

Sunt 231 vite cornute (90 boĭ, 108 vacĭ, 83 vițeĭ), 83 caĭ, 2083 oĭ, 105 rîmătorĭ și 25 capre.

Gura-Hanguluĭ, *sat*, jud. Neamțu. Vezĭ Hangul, sat.

Gura-Ialomițeĭ, *com. rur.*, în pl. Ialomița-Balta, jud. Ialomița, situată în partea de N. a plășeĭ, lîngă com. Luciul.

Teritoriul eĭ are o suprafață de 2700 hect., din carĭ 500 hect. pădure și 500 hect. băltiș și se întinde din Dunăre, spre V., între comunele Giurgeni, Luciul, Fiua-Petreĭ și Țăndăreĭ. Moșia, proprietatea bisericeĭ Sf. Spiridon - Noŭ din București, este arendată cu suma de 20000 leĭ anual.

După legea rurală din 1864, s'aŭ împroprietărit pe moșie 116 locuitorĭ; se maĭ află neîmproprietărițĭ 66 locuitorĭ.

Gura-Ialomițeĭ este udată de Dunăre, Ialomița și de lacurile: Coșcovata, Porcul și Baba-Moartă.

Comuna are un singur sat, situat pe coasta de E. a unuĭ mic deal ce țărmurește lunca laculuĭ Coșcovata, la 2 kil.

spre S. de satul Luciul. Satul poartă numirea de la vechiul sat Gura-Ialomiţeĭ, ce, înainte cu 30 anĭ, era situat spre N. de satul Giurgeni, la gura cea vechĭe a rîuluĭ Ialomiţa. Vechiul sat, ce azĭ este silişte, s'a părăsit din cauză că portul s'a strămutat spre N. lîngă satul Piua-Petreĭ şi locuitoriĭ s'aŭ strămutat în satul Pîrlita, numit maĭ înainte Chirana, iar acum Gura-Ialomiţeĭ.

La 7 kil. spre E. de satul Gura Ialomiţeĭ, pe locul numit Cetăţuia şi pe teritoriul aceşteĭ comune este portul Gura-Ialomiţeĭ, lîngă Dunăre şi rîul Ialomiţa.

Are o populaţie de 162 familiĭ, saŭ 812 suflete: 417 bărbaţĭ şi 395 femeĭ; 810 Romînĭ şi 2 Bulgarĭ; 278 plugarĭ; 7 comercianţĭ; 5 cu profesiunĭ libere şi 10 servitorĭ. Ştiŭ carte 125 persoane.

Vite: 367 caĭ, 798 boĭ, 1222 oĭ şi 345 rîmătorĭ.

Budgetul comuneĭ are la veniturĭ 3223 leĭ şi la cheltuelĭ 3909 leĭ.

Are: o şcoală mixtă frecuentată de 56 elevĭ şi 10 eleve; o biserică, deservită de 1 preot şi 2 dascălĭ.

Gura-Ialomiţeĭ, *port,* la Dunăre, în pl. Ialomiţa-Balta, pe teritoriul comuneĭ Gura-Ialomiţeĭ, jud. Ialomiţa, la marginea de N. a satuluĭ Piua-Petreĭ şi la 7 kil. spre E. de satul Gura-Ialomiţeĭ.

Acest port este strămutat de 30 anĭ aicĭ, pe locul numit Cetăţuia. Până atuncĭ, era la 6 kil. maĭ spre N., la gura vechĭe a rîuluĭ Ialomiţa. Strămutarea portuluĭ spre S. s'a făcut din cauză că apele Dunăreĭ aŭ rupt porţiunea de pămînt ce separa fluviul de rîul Ialomiţa şi s'a format ast-fel un loc mult maĭ propriŭ pentru debarcare, ca cel vechiŭ.

Pe aicĭ, aproape de gura rîuluĭ Ialomiţa, a fost Cetatea-de-Flocĭ care era tot-de-odată şi port însemnat la Dunăre.

Biuroul vamal de aci s'a înfiinţat la 1 Ianuarie 1860. Venitul pe anul 1896—97 a fost de leĭ 1129, banĭ 60.

Gura-Idrici, *sat,* pe valea pîrîuluĭ cu asemenea numire, în partea de S. a com. Roşeşti, pl. Crasna, jud. Fălciŭ, pe o suprafaţă cam de 1490 hect., din care 518 hect. pădure şi cu o populaţie de 95 familiĭ, saŭ 324 suflete.

Are o biserică, făcută la 1710, cu 1 preot şi 1 dascăl.

Gura-Jegălieĭ, *sat,* în pl. Ialomiţa-Balta, pendinte de com. Hagieni, jud. Ialomiţa. Este situat pe lunca rîuluĭ Ialomiţa, la gura de N. a văeĭ Jegălia, de la care a primit şi numele, şi este la 4 kil. spre S.-V. de satul Hagieni.

Populaţiunea satuluĭ este de 87 familiĭ Romînĭ şi 3 familiĭ Ţiganĭ.

Vite sunt: 366 boĭ, 224 caĭ, 285 oĭ, 2 asinĭ şi 123 porcĭ.

Pe lîngă acest sat trece calea ferată Făureĭ-Feteşti. Se maĭ numeşte şi Plătăreşti.

Gura-Jijieĭ, *loc,* în partea de S. a satuluĭ Scoposeni, com. Drînceni, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ, unde rîul Jijia se varsă în Prut, la o distanţă de $2^1/_2$ kil. în jos de satul Scoposeni.

Gura-Larguluĭ, *sat,* jud. Neamţu. Vezĭ Larguluĭ (Gura-).

Gura-Mastacănuluĭ, *trup de sat,* în com. Mastacănul, pl. Bistriţa, jud. Neamţu, situat pe dreapta pîrîuluĭ Măstăcănoasa, în dreptul kil. 26 al şoseleĭ judeţene Dobreni-Roznov-Moineşti, şi pus în comunicare, prin un drum natural, cu şoseaua Şovoaia-Mastacănul.

Gura-Menţiĭ, *cătun,* al com. Boràscu, din pl. Jiul, jud. Gorj, situat în partea despre V. a com. şi pe valea Boràsculuĭ.

Are o suprafaţă de 280 hect. loc de cultură, fîneţe şi izlaz ale locuitorilor, cu 6 hect. vie şi 16 hect. livezĭ de prunĭ.

Are o populaţie de 35 familiĭ, cu 155 suflete, toţĭ rudarĭ, din carĭ 31 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă 6 plugurĭ, 15 care cu boĭ, 10 stupĭ cu albine, 100 vite marĭ cornute 6 caĭ, 65 oĭ şi 39 rîmătorĭ.

Cătunul este udat de apa Jilţul-Mic.

Comunicaţia cu comuna se face prin drum de care.

Gura-Momaia, *sat,* jud. Argeş, pl. Oltul, pendinte de com. rur. Lăunele-d.-j.

Gura-Motruluĭ, *com. rur.* şi *sat,* în pl. Motrul-d.-j., jud. Mehedinţi, la distanţă de 71 kil. de oraşul Turnul-Severin, iar de Strehaia, reşedinţa plăşeĭ, de 22 kil. Este situată pe partea dreaptă a rîuluĭ Motrul şi pe un mic platoŭ ce se termină la împreunarea Motruluĭ cu Jiul.

Se mărgineşte: la E. cu judeţul Dolj; spre S., cu judeţul Dolj; spre V., cu com. Pluta din Mehedinţi; şi spre N. tot cu judeţul Dolj.

Şĭ-a luat numele de la gura Motruluĭ şi formează com. cu satele: Argineşti, Buiceşti, Jugastrul şi Racoviţa, avînd peste tot 300 contribuabilĭ, cu 2060 locuitorĭ, locuind în 370 case.

Calitatea pămîntuluĭ este bună. Locuitoriĭ posedă: 56 plugurĭ, 16

căruțe cu caĭ, 96 care cu boĭ și 111 stupĭ cu albine.

Prin această comună trece șoseaua națională Vîrciorova-București, precum și calea ferată Vîrciorova-București, de care satul Gura-Motruluĭ, care este reședința comuneĭ, este legat prin o șosea comunală. Cea maĭ apropiată gară este gara Butoești.

In această comună se află 3 bisericĭ, deservite de 4 preoțĭ și 7 cîntărețĭ; o școală, condusă de 1 învățător și frecuentată de 39 elevĭ.

Budgetul comuneĭ coprinde: la veniturĭ suma de leĭ 6102 și la cheltuelĭ suma de 3171 leĭ.

Vite: 800 vite marĭ cornute, 52 caĭ, 800 oĭ și 1000 rîmătorĭ.

Din teritoriul acesteĭ comune, statul posedă moșia Gura-Motruluĭ. Gura-Motruluĭ este udată de rîul Motrul, în partea de N.; de Jiul, spre E. Este înconjurată de dealurĭ: parte acoperite cu viĭ și parte pădure seculară.

Dealul-Viilor are o pozițiune foarte frumoasă ce domină localitățile din prejur; pe acest deal se află viea, numită de locuitorĭ Viea-Sfîntuluĭ.

In această comună se află mănăstirea Gura-Motruluĭ.

Gura-Motruluĭ, *mănăstire* frumoasă, în jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-j., com. rur. Gura-Motruluĭ, situată la poala dealuluĭ, la împreunarea rîuluĭ Motrul cu rîul Jiul, într'o poziție pitorească.

Această mănăstire a fost începută în 1530 de jupăn Preda Brîncoveanu, Vel Vornic, și zugrăvită de Constantin Brîncoveanu, în anul 1705.

Imprejurul acesteĭ mănăstirĭ se află ruinele unor vechĭ și frumoase palate.

La această sfîntă mănăstire a egumenit Eufrosin Poteca, unul dintre ceĭ d'întîĭ luptătorĭ pentru școala și biserica romînă. El, murind în 1858, a lăsat statuluĭ toată averea și frumoasa sa bibliotecă.

A fost înmormîntat la această sfîntă mănăstire, iar pe mormîntul săŭ se găsește scris în piatră următorul epitaf.

Aicĭ cu trupul, zace Eufrosin, cuviosul
Cu sufletu în cer, cu mintea în cele scrise,
Cu numele în școală, în inima junimeĭ;
Te bucură Eufrosine, potecele virtuțeĭ,
Inguste și spinoase, știușĭ a-le străbate,
Aĭ onorat viața de preot și profesor,
De apostol a luĭ Christos.
Născut la 1786, încetat din viață la 1858.

In această mănăstire care este înconjurată de un zid ca o cetate și cu porțĭ îmbrăcate în fĭer, se închiseseră boeriĭ grecĭ la 1821, de frica luĭ Tudor Vladimirescu.

Aci Vladimirescu îșĭ făcu în timpul nopțeĭ o redută în partea de V. a bisericeĭ, spre a se apăra de gloanțele ce veneaŭ de la ceĭ închișĭ înăuntru și cu care el luptă cîte-va zile. Urmele gloanțelor se văd și astăzĭ pe fĭerul cu carĭ sunt îmbrăcate porțile. Tudor ocupă mănăstirea, o aproviziona și o întări.

Gura-Motruluĭ, *moșie* a statuluĭ, în com. rur. Gura-Motruluĭ, pl. Motrul-d.-j., județul Mehedinți.

Gura-Muntenilor, *sat,* în partea de S.-V. a com. Munteni-d.-j., pl. Crasna, jud. Vasluiŭ, situat pe șesul Bîrladuluĭ, în dreapta șoseleĭ naționale Vasluiŭ-Bîrlad și în stînga rîuluĭ Bîrladul.

Din șoseaua națională, pleacă aci calea comunală așternută cu peatră, ce duce la fabrica de spirt a D-luĭ Topale, lîngă care este și o stație a căeĭ ferate.

Are o suprafață de 84 hect. și o populație de 35 familiĭ, saŭ 186 suflete Romînĭ, și 4 familiĭ de Țiganĭ cu 14 suflete.

Numărul vitelor e de 361, 148 vite marĭ cornute, 171 oĭ, 6 caĭ și 36 rîmătorĭ.

Gura-Muntenilor, *silițte,* alăturea cu siliștea Troenași, de la S. Rîpeĭ-Tătaruluĭ, de pe teritoriul satuluĭ Rănceni, pl. Prutul, jud. Fălciŭ, unde se zice că a existat sat care ținea de satul Troenași de pe atuncĭ; astă-zĭ chiar se cunosc urme de locuințĭ și gropĭ de pîĭne.

Gura-Negreĭ, *sat,* numit, în partea despre muntele Șarul, și Plaiul-Șaruluĭ, pe moșia și în com. Dorna, jud. Suceava. Așezat pe țărmul drept al Bistrițeĭ și pîrîul Neagra-Șaruluĭ și străbătut de pîrîul Vălcica, Pîrîul-Rece, Arinul, numără 223 case, cu o populație de 222 familiĭ saŭ 777 suflete: 394 bărbațĭ și 383 femeĭ. Are 230 contribuabilĭ. O vatră propriŭ zisă a satuluĭ nu există, satul fiind risipit.

Biserica satuluĭ, cu hramul Sf. Maria-Mare, e deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ, și împroprietărită cu $6^1/_2$ fălcĭ. G. Caramanlîu și Pr. G. Ortoanu făcură o bisericuță de lemn în 1785, care arse și în 1818, aceiașĭ o restaurară. Acea biserică funcționă până pe la 1880, cînd începu zidirea actualeĭ bisericĭ prin osîrdia preotuluĭ Gheorghe Ortoanul, nepot celuĭ dîntîĭ, biserică care se sfinți în 1884, Septembrie 30.

Are o școală rurală de băețĭ și o alta de fete, frecuentate de 70 elevĭ, instalată într'un local noŭ, făcut danie tot de preotul Gheorghe Ortoanul, care a înzestrat școala și cu 680 metri pătrațĭ în jurul localuluĭ.

Lîngă sat este o schelă bună și tot aci e punctul vamal Dorna.

Gura-Oaleĭ, *gîrlă*, ce dă în Dunăre, viind de pe proprietatea Găojani, din jud. Vlaşca.

Gura-Padineĭ, *com. rur.*, plasa Balta-Oltul-d.-j., jud. Romanaţi. Se compune numaĭ din satul cu acelaşĭ nume, situat pe coasta unuĭ deal, la N. de balta Potelul. Din numele vechiŭ al bălţeĭ-Padina îşĭ trage numele. Altitudinea terenuluĭ d'asupra niveluluĭ măriĭ este de 50 m. Se află la 15 kil. spre V. de Corabia şi la 37 kil. de Caracal.

Are o populaţie de 283 fam., saŭ 1044 locuitorĭ, din carĭ: 534 bărbaţĭ şi 511 femeĭ; 510 căsătoriţĭ şi 535 necăsătoriţĭ; 59 ştiŭ carte; 200 contrib.

Budgetul com. este de 3366 leĭ la veniturĭ şi 3319 leĭ la cheltuelĭ. Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura, creşterea vitelor şi cu pescuitul.

Vite marĭ sunt 906, vite micĭ 1100 şi porcĭ 154. Are o biserică cu hramul Sf. Dumitru, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

In coprinsul com. sunt 16 măgurĭ: a-Ulseĭ, a-Golelor, a-Cazacilor, Drăgoiul, a-Slanuluĭ, Nicolicĭ, a-Voineĭ, Manea, Boldul-Mare, Boldul-Mic, a-Neicăĭ, a-Florilor, Urechea, Istrate, etc.

Gura-Pîrîuluĭ, *pichet de graniţă*, pe marginea Dunăreĭ, în jud. Mehedinţi.

Gura-Plaiuluĭ, *munte*, al com. Vălari, plaiul Vulcan, jud. Gorj, spre N. de această comună.

Pe acest munte nu e de cît pădure de fag; tot pe el este pichetul de vară cu numirea de Pichetul Vălari No. 6.

Gura-Plaiuluĭ, *munte*, din plaiul Vulcan, jud. Gorj, situat spre N. de muntele Piva. Are o suprafaţă de 280 hect. Se prelungeşte până în izvorul Vîja. Pe el se află pădure de brazĭ, livezĭ şi poenĭ, pe care păşunează vitele locuitoriĭ comuneĭ Frănceşti.

Gura-Plaiuluĭ, *munte*, spre N.-V. de com., Leleşti, plaiul Vulcan, jud. Gorj. Pe acest munte se află pădure de fag.

Gura-Ploşteĭ, *loc*, jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Amărăşti, unde rîul Plosca se varsă pe malul stîng al rîuluĭ Amaradia.

Gura-Ponosuluĭ, *sat*, cu 35 familiĭ, jud. Argeş, pl. Oltul; face parte din com. rur. Vitomireşti-Trepteni.

Gura-Porculuĭ, *sat*, jud. Dîmboviţa, pl. Cobia, cătunul com. Cobia.

Gura-Putineiuluĭ, *deal*, în jud. Ialomiţa, pl. Cîmpuluĭ, pe teritoriul comuneĭ Jilavele.

Gura-Racului, *sat*, pendinte de com. rur. Bulzeşti, pl. Amaradia, jud. Dolj, situat în valea pîrîuluĭ Frăgila. Vezĭ Cîrstuleşti şi Bulzeşti.

Gura-Răcătăuluĭ, *sat*, com. Răcătăul, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., situat la confluenţa pîrîuluĭ Răcătăul cu Siretul, la o depărtare de 1800 m. de satul Răcătăul (şcoală). Are o biserică, fundată de Costache Lupaşcu, la 1852, şi 2 cîrciumĭ.

Populaţiea este de 54 familiĭ, saŭ 192 suflete.

Vite sunt: 15 caĭ, 135 vite marĭ cornute, 38 porcĭ şi 14 capre.

Gura-Săltaveĭ, *pichet de frontieră*, pe Dunăre, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, la gura braţuluĭ Săltava.

Gura-Sărăţeĭ, *sat*, în partea de S.-V. a com. Rănceni, pl. Prutul, jud. Fălciŭ, situat pe coasta dealuluĭ Sărăţeĭ, cu o suprafaţă de 2860 hect. şi cu o populaţie de 15 familiĭ, saŭ 69 suflete, din carĭ 15 contribuabilĭ.

Această localitate este însemnată în războiul luĭ Petru-cel-Mare cu Turciĭ de la 1711, prin faptul că de aicĭ s'aŭ început luptele între Ruşĭ şi Turcĭ şi aŭ continuat pe Prut în sus până în satul Stănileşti, pe o distanţă ca de 25 kil.

Iată descrierile cronicarilor Moldoveĭ, asupra începutuluĭ acestuĭ războiŭ:

«In luna luĭ Iulie, 7 zile, Sîmbătă, veleat 7219, sosit-aŭ Ianoş General cu oastea luĭ, precum s'aŭ zis maĭ sus, la Prut, în Gura-Sărăţeĭ, de ceastă parte de Prut, drept protiva poduluĭ ce-l făcură Turciĭ; şi cum aŭ tăbărît în desară, iară Turciĭ şi Tătariĭ aŭ şi pripit de ĭ-aŭ lovit în grabă, şi li-aŭ şi apucat o seamă de caĭ, cu păzitorĭ cu tot; şi aşa toată noaptea li-aŭ dat ne-părăsit războiŭ de toate părţile; ce, neputînd suferi ĭ-aŭ căutat numaĭ a se da înapoĭ către aĭ săĭ, apărîndu-se până la tabara luĭ Şeremet». (Neculaĭ Costin, «Let.», tom. II, pag. 106).

Iară Cronicariul Ioan Neculcea, care se deosebeşte de N. Costin în privinţa dateĭ de 6 zile, iar nu de 7, arată:

«Decĭ cum aŭ sosit Ianoş general într'o Sîmbătă spre amiză-zi, în luna luĭ Iulie, în 6 zile, în protiva Gureĭ-Sărăţeĭ, lîngă o baltă, de aŭ descălecat ca în lăturĭ de Prut, iară Turciĭ aŭ şi sosit şi eĭ în protiva lor la Prut, şi aŭ şi făcut treĭ podurĭ, şi aŭ început a trece

Prutul în această parte. Deci Ianoş general a scris la Impăratul, să păzească să vie maĭ tare, să se afle până în ziuă toată oastea la un loc, saŭ el să se întoarcă înapoĭ la noapte, că Turciĭ sunt mulţĭ, şi n'a putea el să le stea în potrivă cu cîtă oaste are, să-ĭ sprijinească, şi poate se-l spargă. Impăratul după ce a văzut scrisorile luĭ Ianoş general, aŭ socotit că el cu obuzul luĭ, ce este lângă dînsul, poate să ajungă la noapte, dară pedestrimea este departe înapoĭ, nicĭ a doua zi n'a ajunge, că era pe la Răbîie; iară Impăratul era în gura Pruteţuluĭ la casele Banuluĭ. Decĭ aŭ socotit şi aŭ a scris luĭ Ianoş ca să ridice la noapte, să vie înapoĭ la obuzul luĭ. Decĭ Ianoş general, cum a văzut scrisorile Impăratuluĭ, că-ĭ scrie să se întoarcă înapoĭ, cum aŭ înoptat, la două treĭ ceasurĭ de noapte, aŭ şi purces înapoĭ; iară Turciĭ auzind vuetul carălor, s'aŭ şi făcut spaimă, şi aŭ şi început să fugă; iară un paşă a zis Viziruluĭ, că vuetul se pare că se duce iară nu vine. Decĭ fiind un Bulucbaşă, de neamul seŭ sîrb, turcit de la Bosna, anume Colceag, şi-l trimese să meargă să vadă, şi cum s'aŭ dus aŭ şi luat limbă că fuge obuzul; şi aşa a încetat Turciĭ de a fugi, şi vîrtos a început a trece Prutul toată noaptea. Iară Colceag dintr'acea limbă aŭ ajuns cu vreme de este acum Paşă la Hotin. Decĭ obuzul luĭ Ianoş general, într'acea noapte a mers cu pace, şi aŭ sosit până în ziuă la obuzul Impăratuluĭ în gura Pruteţuluĭ la casele Banuluĭ». («Let.», tom. II, pag. 321).

Din arătările ambilor cronicarĭ se vede că armata Rusă se afla împărţită în treĭ localităţĭ la începutul războiuluĭ, şi anume: o parte se găsea aice în Gura-Sărăţeĭ cu Ianoş general, eşit cu obuzul săŭ întru întîmpinarea Turcilor spre a-ĭ opri de a trece Prutul; o parte se afla înapoĭ cu 12—15 kil. de Gura-Sărăţeĭ, la Gura-Pruteţuluĭ, astă-zĭ satul Lunca-Banuluĭ, cu generalul Şeremet şi cu Impăratul; iară grosul armateĭ pedestrime, cu generalul Repnin, rămăsese cu mult înapoĭ la movila Răbîea, în sus de Huşi, distanţă de 70—80 kil. de Gura-Sărăţeĭ şi de 50 kil. de Lunca-Banuluĭ, unde se afla obuzul Impăratuluĭ.

Aceasta era poziţiunea armateĭ ruseştĭ, cînd Turciĭ sosiră la Prut şi Ianoş general în Gura-Sărăţeĭ; de aicea încep luptele şi strîngerea la un loc a întregeĭ armate ruseştĭ în satul Stănileşti, unde s'a dat bătălia cea mare şi s'a terminat prin încheierea păceĭ (10 Iunie 1711).

Gura-Sf.-Petru, *pichet de graniţă,* pe marginea Dunăreĭ, în pl. Ocolul-d.-s., judeţul Mehedinţi.

Gura-Simila, *com. rur.* şi *sat,* în jud. Tutova, pl. Tîrgul, lîngă Bîrlad şi spre N. de acest oraş, confluenţa pîrîuluĭ Simila cu rîul Bîrlad. Satul formează singur o com. Are 427 locuitorĭ (din carĭ 26 ştiŭ carte), şi 80 contribuabilĭ; locuesc în 112 case.

Viea se cultivă pe o întindere de 4,50 hect. Comerciul se face de 6 persoane.

Satul este legat cu satul Zorleni prin un pod peste apa Bîrladuluĭ. Prin acest sat trece şoseaua judeţeană Bîrlad-Fălciŭ. Are o biserică.

Gura-Siretuluĭ, *locul* unde rîul Siretul se varsă în Dunăre, la 8 kil. spre N. de oraşul Brăila, jud. Brăila; aci e o pădure de salcie cam de 30 hect.

Gura-Slăniculuĭ, *parte din oraşul* Tîrgul-Ocna, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, situată d'a dreapta pîrîuluĭ Trotuşul, la locul unde acest rîŭ primeşte apele pîrîuluĭ Slănicul. Are o biserică, cu hramul Sf. Treime, clădită la 1803, de Arhimandritul Iacob Muşet, şi întreţinută de com.

In această mahala sunt 96 familiĭ romîneştĭ, 15 ungureştĭ, şi 8 evreeştĭ. Sub muntele Măgura, pe teritoriul aceste mahalale, se află băile Nastasache. Pe drumul Slăniculuĭ, la dreapta, s'a clădit un local de şcoală, în care s'a instalat o a treia şcoală de băeţĭ, înfiinţată la începutul anuluĭ şcolar 1891—92.

Gura-Sohodoluluĭ, *sat,* face parte din com Burdusaci, jud. Tecucĭ. Situat la S. com., la o distanţă de 3 kil. şi 540 m. departe de reşedinţa com.

Are o populaţie de 28 suflete. Satul s'a înfiinţat de curînd. Se numeşte ast-fel, fiind la gura văiĭ cu acelaşĭ nume.

Gura-Stîncilor, *loc de izvoare,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Măgireşti, de pe teritoriul satuluĭ Stăneşti, de unde îşĭ are obîrşia pîrîiaşul Stăneasa.

Gura-Suhaşuluĭ, *moşie,* a statuluĭ, jud. Vîlcea, pendinte de mănăstirea Bistriţa. A fost arendată pe periodul 1886—96 cu 1100 leĭ anual; iar de la 23 Aprilie 1892 s'a vîndut în loturĭ la locuitorĭ.

Gura-Suhaşuluĭ, *pădure,* a statuluĭ, în întindere de 105 hect., situată în com. Ocna, pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Gura-Şahăĭ, *locul* unde pîrîul numit Şaha se varsă în rîul Prut, între satele Burueneşti şi Cornul-Negru, com. Bivolari, pl. Turia, jud. Iaşi.

Gura-Teoluluĭ, *pădure,* în insula Balta, pl. Ialomiţa-Balta, com. Stelnica, jud. Ialomiţa.

Gura-Uliţeĭ, *pichet,* purtînd No. 3, jud. Gorj. E construit pe clina de S. a dealuluĭ cu acelaşi nume, se mărgineşte la N. cu Austro-Ungaria, la S. cu Arcanul, la E. cu Şiglăul-Mare şi la V. cu Custureana. Drumul, ce se priveghiază de acest pichet, trece pe la Arcan, apoĭ ia direcţia S. urmînd Culmea-Piveĭ, până la vîrful Piva ; de aci drumul se bifurcă : o ramură urmează culmea Piva până la Căciulata, unde se bifurcă din noŭ, şi o ramură ducînd la Brătişoara, iar cea-l'altă la Frănceşti şi de aci pe şoseaua comunală la Brădiceni, unde e şi reşedinţa companieĭ 1; cea-l'altă ramură ce se desparte de la Piva în direcţia E. spre Prislop, se bifurcă aci până la muntele Pleşea, de unde ia direcţia S. şi se coboară la Bîlta. Patrularea între Gura-Uliţeĭ şi Prislopul se face pe poteca ce trece pe partea V. a Custuroaeĭ, apoĭ pe aceea a Arcanuluĭ, pe la Stîna-luĭ-Zamora, vîrful Negura şi Prislopul. Intreţinerea potecelor e anevoioasă, comunicaţia se întrerupe în timpul erneĭ din cauza zăpezeĭ.

Gura-Ulubeĭ, *sat,* făcînd parte din com. rur. Voroveni, jud. Muscel.

Gura-Văiĭ, *sat,* cu 27 familiĭ, jud. Argeş, pl. Piteşti ; face parte din com. rur. Hînţeşti-Zmeura.

Gura-Văiĭ, *sat,* al com. Racova, jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-s., aşezat pe pîrîiaşele : Valea-Rea, Dogarul şi Ilieşul. Are 65 case dese, printre care 1 cîrciumă, locuite de 45 familiĭ, saŭ 220 suflete.

Vite : 5 caĭ, 193 vite cornute, 66 oĭ şi 54 porcĭ.

Depărtarea de satul Racova e de 3 kil.

Gura-Văiĭ, *sat,* al com. Brătila, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., situat pe valea Săuca şi pe pîrîul Gura-Văiĭ, la o depărtare de 5 kil. de satul Brătila (şcoala).

Are o cîrciumă.

Sunt 32 familiĭ, saŭ 118 suflete.

Vite : 3 caĭ, 85 vite cornute, 12 porcĭ.

Gura-Văiĭ, *sat,* jud. Dolj, pl. Jiul-de-Mijloc, com. Livezile, cu 300 suflete : 181 bărbaţĭ şi 129 femeĭ. Locuesc în 38 case şi 21 bordee. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Livezile, ce este la 1 kil. depărtare. In anul şcolar 1892—93 aŭ frecuentat şcoala 15 băeţĭ şi 3 fete. Cu vîrstă de şcoală sunt 25 copiĭ. Ştiŭ carte 20 locuitorĭ. In sat e o cîrciumă.

Gura-Văiĭ, *sat,* în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-d.-s., com. rur. Schela-Cladoveĭ ; are 62 case.

Gura-Văiĭ, *sat,* în jud. Neamţu, com. Căciuleşti, pl. Piatra-Muntele, numit ast-fel fiind-că este aşezat între deschizătura a două dealurĭ ce cad perpendicular (pe plan) spre V. pe dealul Bălaurul.

Se mărgineşte spre E.-N. cu satul Popeşti, iar spre S. cu satul Turtureşti de care se desparte prin culmele dealurilor Opincariul şi Humăricĭ.

Terenurile sale, prin inclinaţiunea, poziţiunea şi formaţiunea supra-stratuluĭ lor, sunt dintre cele maĭ fertile din întreaga comună.

Se întinde pe 537 hect., avînd o populaţiune de 90 familiĭ. Are 1 biserică, deservită de 1 preot şi 2 dascălĭ, întreţinuţĭ din fondurile comunale.

Vite : 250 vite marĭ cornute, 15 caĭ, 15 rîmătorĭ şi 300 oĭ.

Gura-Văiĭ, *cătun,* în jud. Putna, pl. Zăbrăuţuluĭ, com. Cîmpurile.

Gura-Văiĭ, *sat,* în jud. Tutova, pl. Simila, com. Bogdăniţa.

Gura-Văiĭ, *cătun,* jud. Vasluiŭ. Vezĭ Tatomireşti, sat.

Gura-Văiĭ, *sat,* face parte din com. rur. Călimăneşti, plaiul Cozia, jud. Vîlcea. Are o populaţie de 395 locuitorĭ : 187 bărbaţĭ şi 208 femeĭ. Copiĭ în vîrstă de şcoală sunt 36. E la depărtare de 7 kil. de reşedinţa com., unde e şcoala.

Gura-Văiĭ, *insulă,* în Dunăre. Vezĭ Golul, insulă.

Gura-Văiĭ, *moşie* şi *pădure* particulară, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-m., com. Livezile ; pădurea este în întindere de 500 hect.

Gura-Văiĭ, *moşie,* a statuluĭ, jud. Vîlcea, care împreună cu Călimăneşti (fără băĭ), pendinţĭ de Mănăstirea Cozia, s'aŭ căutat în regie de stat, aducînd un venit anual de 5200 leĭ.

Gura-Văiĭ, *iaz,* în jud. Vasluiŭ, satul Tatomireşti, com. Drăguşani, din pl. Funduri, pe o suprafaţă de 2 hect. ; e foarte bogat în peştĭ.

Gura-Văiĭ, *pichet de graniţă,* pe

marginea Dunăreĭ, în pl. Ocolul-d.-s., jud. Mehedinți.

Gura-Văiĭ, *rîŭ*, jud. Vîlcea, izvorăște din muntele Matorețul, curge printre culmea Călimănești și Olănești, printr'o vale îngustă și adîncă, de la N.-V. către S.-E. și se varsă în Olt la com. Gura-Văiĭ, după ce a udat cătunele Muereasca-d.-s. și Muereasca-d.-j.

Lărgimea albieĭ în apropiere de com. Gura-Văiĭ este de 30 m.; fundul conține pĭetriș mare și nu seacă vara. Aproape de com. Gura-Văiĭ era un pod de peatră pe acest rîŭ, lung de 30m., dar care s'a distrus de apele marĭ ale rîuluĭ. Lărgimea văieĭ variază de la 40—100 m.; nu este productivă, este puțin populată.

Acest rîŭ formează 24 bălțĭ în peatră, unde apa cade în micĭ cascade. Se maĭ numește și Muereasca.

Gura-Văiĭ, *pîrîŭ*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Brătila, care curge pe teritoriul satuluĭ cu acelașĭ nume. Îșĭ are obîrșia la Locul-Baciuluĭ și se varsă în Tazlăul-Mare, pe stînga, maĭ sus de pîrîul Valea-Săuca.

Gura-Văiĭ, *pîrîiaș*, jud. Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-s., com. Racova, care udă satul cu acelașĭ nume și se varsă în pîrîul Dienetul, pe stînga.

Gura-Văiĭ, *șes*, pe o suprafață cam de 40 hect. Se întinde în partea de S. a com. Grumăzoaia, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ; unde pîrîul Grumăzoaia se varsă în pîrîul Elanul.

Gura-Văiĭ, *vale*, jud. Ilfov, care are o lungime de 500 m. Incepe de pe teritoriul comuneĭ Obilești-Vechĭ, pl. Negoești, și are o direcție de la E. la V. Pe această vale se cultivă diferite cereale.

Gura-Văiĭ, *vale*, în partea de V. a satuluĭ Munteni-d.-s., pl. Crasna, jud. Vasluiŭ; se numește ast-fel fiind-că aicĭ se deschide locul spre șesul Vasluețuluĭ.

Gura-Văiĭ-Albești, *locul* unde se termină Valea-Albești, com. Albești, pl. Crasna, jud. Fălciu și unde e situat și satul Gura-Albești.

Gura-Vitioareĭ, *com. rur.*, plaiul Teleajenul, jud. Prahova. S'a numit ast-fel dela gîrlița Vitioara, ce se varsă aci în rîul Teleajenul.

Este situată pe valea rîuluĭ Teleajenul, la 3 kil. de reședința plășeĭ.

E formată dintr'un singur sat.

In Gura-Vitioareĭ este o biserică zidită din fondurile mănăstireĭ Mislea și deservită de un preot.

Are 147 familiĭ. Contribuabilĭ sunt 147; case de locuit, 117.

Locuitoriĭ, în număr de 112, s'aŭ împroprietărit la 1864, cînd li s'aŭ dat 378 hect. din moșia statuluĭ Gura-Vitioareĭ, fostă a mănăstireĭ Mislea. Eĭ posedă: 7 caĭ, 69 vacĭ, 220 oĭ și 87 porcĭ.

Pe rîul Teleajenul, în raionul comuneĭ, e o moară și un herăstrăŭ.

Copiiĭ de aci frecuentă școala din com. Văleni-de-Munte. Cu vîrsta de școală sunt vre-o 30 băețĭ și 30 fete. Știŭ carte 36 bărbațĭ.

Comerciul se exercită în comună de 3 cîrciumarĭ.

Bugetul comuneĭ prezintă la veniturĭ suma de leĭ 4013,22.

E brăzdată de dealurile: Vîrful Doruluĭ, Titila, Movila, Curmătura și Gorganul, care servă de pășune vitelor.

O udă rîul Teleajenul; gîrlele: Vitioara și Bughea și văile: Hotaruluĭ, Strecheĭ, Fîntîneĭ, Danciuluĭ, Nămoalelor, Vlăscenilor, Dragomir, Lupuluĭ și Bisericeĭ.

Gura-Vitioareĭ, *moșie*, a statuluĭ, jud. Prahova, com. Gura-Vitioareĭ, pl. Teleajenul, pendinte de mănăstirea Mislea, care pe periodul 1885—95 s'a arendat cu 5900 leĭ anual, afară de livedea de la Vărbilăŭ și trupul Malim.

Gura-Vitioareĭ, *pădure*, a statuluĭ în întindere de 350 hect., pendinte de com. Gura-Vitioareĭ, plaiul Teleajen, jud. Prahova formată din trupurile Misleanca (250 hect.) și Livedea (100 hect.).

Guranda, *sat*, în centrul com. Băbiceni, pl. Ștefănești, jud. Botoșani, cu o suprafață de 1969 hect., din carĭ 640 hect. pădure, se întinde în partea de N. a moșieĭ; are o populație de 149 familiĭ, saŭ 449 suflete; 1 biserică deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ.

Este străbătut de șoseaua județeană Botoșani-Ștefănești.

Vite sunt: 142 boĭ și vacĭ, 3 bivolĭ, 65 caĭ, 530 oĭ și 85 porcĭ; 80 stupĭ cu albine.

Gurani, *cătun*, al com. Săcelul, jud. Gorj, situat pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Blahnița, pe costișe și la N.-E. cătuneĭ de reședință.

Are o întindere de 500 hect., din care 100 hect. arabile, 250 hect. fînețe, 25 hect. viĭ și pomet, 100 hect. izlaz, 18 hect. pădure și 7 hect. vatra satuluĭ.

Are o populație de 63 familiĭ, saŭ 257 suflete, din carĭ 50 con-

tribuabilĭ; o biserică, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Locuitoriĭ posedă: 6 plugurĭ, 10 care cu boĭ, 131 vite marĭ cornute, 300 oĭ, 69 rîmătorĭ, 21 capre; 10 stupĭ cu albine.

Comunicaţia cu cele-l'alte căt. se face prin drumurĭ ordinare.

In cătun sunt: 3 fîntînĭ şi 2 teascurĭ de vin.

Gurăneşti, *mahala,* în com. rur. Tîmna, pl. Ocolul-d.-j., jud. Mehedinţi.

Gurăscu, *vîrf* înalt, al munteluĭ Turcina, jud. Vîlcea.

Gurbanul, saŭ **Vlad-Ţepeş,** *cătun,* înfiinţat la 1882, pe proprietatea Comana, jud. Vlaşca.

Gurbanul, *trup de moşie,* ce compune întreaga proprietate Stăneşti a familieĭ Em. Lahovari, situată în pl. Marginea, jud. Vlaşca, d'asupra Dealuluĭ-Dunăreĭ.

Gurbanul, *vale,* jud. Vlaşca, ce trece prin pădurea de pe proprietatea Comana a Statuluĭ. Incepe în hotarul moşieĭ Băneasa, urmează latul moşieĭ şi dă în apa Cîlniştei în josul satuluĭ Comana. Pe această vale sue linia ferată Giurgiu-Bucureşti, începînd din Comana până aproape de Băneasa, de o lungime de peste 12 kil. Pe această vale sunt ape stătătoare care vin de pe coastele laterale.

Gurbăneasa, *munte,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnic, com. Chiojdeni. Se desface din dealul Măgura, brăzdează partea de V. a com. şi se termină în rîul Motnăul. Este acoperit cu pădurĭ întinse.

Gurbăneşti, *sat,* face parte din com. rur. Gurbăneşti-Coţofanca, pl. Negoeşti, jud. Ilfov. Este situat la E. de Bucureşti, pe un cot ce'l formează valea Mostiştea spre S. Aci este reşedinţa primărieĭ.

Se întinde pe o suprafaţă de 3564 hect., cu o populaţie de 874 locuitorĭ.

Eforia Spitalelor Civile din Bucureşti are 3000 hect. şi locuitoriĭ 564 hect. Proprietarul cultivă 2400 hect. (30 sterpe, 245 izlaz, 325 pădure). Locuitoriĭ cultivă 350 hect. şi rezervă 214 pentru izlaz.

Are o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o şcoală mixtă, frecuentată de 29 elevĭ şi 6 eleve, cu întreţinerea căreia judeţul şi comuna cheltuesc 1420 leĭ anual. Localul şcoaleĭ s'a construit de judeţ în anul 1885.

Comerciul se face de 5 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 1387 şi al celor micĭ de 3792.

Gurbăneşti - Coţofanca, *com. rur.,* pl. Negoeşti, jud. Ilfov, situată la E. de Bucureşti, lîngă Valea-Mostiştea, la 58 kil. de Bucureşti. Stă în legătură cu com. Preasna-Nouă prin o şosea vecinală.

Se compune din satele: Coţofanca, Gurbăneşti, Preasna-Vechie şi Paicul, cu o populaţie de 2095 suflete, carĭ locuesc în 324 case şi 91 bordeie.

Se întinde pe o suprafaţă de 7990 hect. Principele Bibescu, moştenitoriĭ luĭ Sp. Gasoti şi Eforia Spitalelor Civile din Bucureşti aŭ 6800 hect. şi locuitoriĭ 1190 hect. Proprietariĭ cultivă 4725 hect. (30 sterpe, 1270 izlaz, 775 pădure). Locuitoriĭ cultivă 835 hect. (355 izlaz).

Sunt 410 contribuabilĭ.

Budgetul com. e de 8090 leĭ la veniturĭ şi 6112 leĭ la cheltuelĭ.

In com. sunt 3 bisericĭ: la Coţofanca, Gurbăneşti şi Paicul; 1 şcoală mixtă; 3 maşinĭ de treerat cu aburĭ şi 2 heleşteie.

Numărul vitelor marĭ e de 3449: 1389 caĭ şi ĭepe, 15 armăsarĭ, 639 boĭ, 1349 vacĭ şi viţeĭ, 33 taurĭ, 18 bivolĭ, 106 bivoliţe şi al celor micĭ de 9197: 211 capre, 907 porcĭ, 8079 oĭ.

Dintre locuitorĭ, 478 sunt plugarĭ; 4 meseriaşĭ; 36 aŭ diferite profesiĭ.

Locuitoriĭ posedă 327 plugurĭ: 88 cu boĭ, 239 cu caĭ; 368 care şi căruţe: 79 cu boĭ, 289 cu caĭ.

Locuitorĭ împroprietărițĭ: 241 şi neîmproprietărițĭ: 288.

Comerciul se face de 10 cîrciumarĭ şi 1 hangiŭ.

S'aŭ stabilit în comună 22 străinĭ.

Gurbenescul, *deal,* la V. de comuna Pîrîul, plaiul Vulcan, jud. Gorj. Se prelungeşte de la N. la S., Este acoperit de pădure şi izlaz. E proprietatea locuitorilor comuneĭ Pîrîul.

Gurcari, *numire vechie a cătunuluĭ* Biceşti-d.-s., al comuneĭ Dumitreşti, din plaiul Rîmnicul, jud. R.-Sărat.

Gureni, *cătun,* alipit comuneĭ Frănceşti, din plaiul Vulcan, jud. Gorj, situat în partea de N.-V. a acesteĭ comune şi pe Valea Gurenilor, de la care şi-a luat numirea.

Are o suprafaţă cam de 294 hect., din care 90 hect. pădure, 92 hect. arabile, 70 hect. fîneţe, 3 hect. viĭ, 2 hect. livezĭ de prunĭ, 37 hect. izlaz.

Are o populaţie de 50 familiĭ, saŭ 225 suflete, din carĭ 35 contribuabilĭ.

Rîul Bistriţa udă teritoriul acestuĭ cătun, în partea de E.

Comunicaţia se face printr'un drum de care, ce se scoboară spre S., trece rîul Bistriţa prin vad şi se leagă la Frănceşti cu şoseaua comunală.

Locuitoriĭ posedă: 10 pluguri, 14 căruţe cu boĭ; 10 stupĭ; 180 vite marĭ cornute, 10 caĭ, 456 oĭ, 446 capre şi 60 porcĭ.

Sunt 2 morĭ pe Bistriţa.

Are o biserică de lemn, fondată la anul 1848, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Gureşul, *insulă,* în balta din dreptul com. Lisa, jud. Teleorman; face parte din moşia Lisa. Numaĭ cînd vin revărsărĭ maĭ marĭ ale Dunăreĭ, această insulă e înconjurată de apă.

Gureşul, *vîrf de deal,* în partea de N. a com. Livadea, plaiul Vărbilăul, jud. Prahova, acoperit cu pădure.

Gureşul, *vîrf de deal,* jud. Prahova, com. Slănicul, din plaiul Vărbilăuluĭ.

Gurga, *munte,* în jud. Prahova, com. Breaza-d.-j., din plaiul Prahova. La poalele acestuĭ munte sunt izvoare de ape minerale, care conţin iod, sare şi pucioasă.

Gurgueasca, *parte din moşia* Petrăcheşti, com. Niculeşti, jud. Buzăŭ.

Gurgueşti, *sub-divizie a cătunuluĭ* Petrăcheşti, com. Niculeşti, jud. Buzăŭ.

Gurgueşti, *deal,* jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., com. Carpeni, pe care este aşezată o parte din com. Carpeni.

Gurgueşti, *pădure,* în jud. Buzăŭ, com. Policiori, căt. Valea-Dragomiruluĭ, jud. Buzăŭ; face un corp, cu Stupina şi Dragomirul, de 260 hect.

Gurgueta, *iaz,* în partea de N.-E. a dealuluĭ Gurgueta, com. Deleni, pl. Coşula, jud. Botoşani, în suprafaţă de 10 hect.

Gurguetul, *munte,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Doftana, d'a stînga Trotuşuluĭ.

Gurgueţi, *com. rur.,* situată în partea de N.-V. a plăşeĭ Vădeni, jud. Brăila. Se întinde pe lunca Buzăuluĭ, pe ambele ţărmurĭ ale rîuluĭ, pe ţărmul stîng până în Buzeelul-Vizuinelor, iar pe ţărmul drept urcă muchea platouluĭ şi continuă până în vechiul drum al Şuţuluĭ de la capul văiĭ Ianca. Teritoriul comuneĭ de la N., de pe luncă, este traversat de Buzeelul-Sec, de rîul Buzăul, şi de muchea platouluĭ, avînd pe el: Balta-de-la-Fîneaţă, cu o suprafaţă de 10 hect., la 900 m. spre N.-V. de satul Gurgueţi; Balta-de-la-Izlaz, de 13 hect., la 1 1/2 kil. spre E. de satul Gurgueţi; Balta-de-la-Lambru, de 17 hect., lîngă cîrciuma Lambru, şi Balta-de-la-Deal, de 10 hect., pe hotarul dintre moşiile Gurgueţi şi Ciorani, pe platoul nordic.

Pe luncă este satul Gurgueţi, iar pe platoŭ: Morari, Epurica, Jilova şi Coada-Ienciĭ. Se mărgineşte la N. cu jud. Rîmnicul şi com. Latinul, la S. cu Scorţarul-Vechiŭ, la E. cu Latinul şi Romanul şi la V. cu Scorţarul-Noŭ.

Suprafaţa comuneĭ e de 4500 hect., cu o populaţie de 163 familiĭ, saŭ 814 suflete. Ştiŭ carte 81 persoane. Sunt 114 contribuabilĭ. Improprietărițĭ în 1864, sunt 111 şi neîmproprietăriţĭ, 31.

Venitul comuneĭ e de 5092 leĭ, 18 banĭ, iar cheltuelile, de 3882 leĭ, 50 banĭ.

Vite 918: boĭ 394, vacĭ 324, taurĭ 37, viţeĭ 163, caĭ 342, oĭ 618, rîmătorĭ 244. Suhatul e de 250 hect.

Are o biserică, construită de locuitorĭ la 1878, cu hramul Sf. Apostolĭ, cu un preot şi un cîntăreţ; 1 cimitir; 1 şcoală mixtă, înfiinţată la 1858; 1 moară de aburĭ; 4 cîrciumĭ.

Drumurĭ: de la Latinul, pe malul Buzăuluĭ, spre N. (4 kil.); la Nazîrul, spre E. (4 kil.); la Roman, spre S.-E. (6 kil.); la Scorţarul-Noŭ, spre S.-V. (6 kil.); la Brăila, spre E. (24 kil.), prin Nazîrul. Comuna s'a înfiinţat la 1821 de A. Sturdza şi poartă numele după moşie.

Gurgueţi, *sat,* jud. Brăila, în partea de N. a com. cu acelaşĭ nume, pe ţărmul drept al rîuluĭ Buzăul, la 24 kil. spre N.-V. de oraşul Brăila; înfiinţat la 1821 de Alecu Sturdza, fostul proprietar al moşieĭ.

In dreptul satuluĭ, peste rîul Buzăul, este un pod de lemn.

Suprafaţa vetreĭ satuluĭ este de 77 hect., cu o populaţie de 156 familiĭ, saŭ 658 suflete: 350 bărbaţĭ şi 308 femeĭ; 230 căsătoriţĭ şi 407 necăsătoriţĭ. Locuesc în 136 case.

Ştiŭ carte 137 persoane.

Are o biserică, construită la 1878 de locuitorĭ, deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser; o şcoală mixtă, înfiinţată la 1858; 3 cîrciumĭ; 3 fierăriĭ.

Vite sunt: 307 caĭ, 618 vite marĭ cornute, 1 asin, 609 oĭ, 83 rîmătorĭ. Locuitoriĭ posedă şi 16 stupĭ cu albine.

Gurgueţi, *cătun,* pendinte de comuna Cozmeşti, pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca, proprietatea Efo-

rieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti, pendinte de spitalul Pantelimon.

Are o suprafaţă de 472 hect. S'a dat în 1864 la 32 locuitorĭ 188 hect.

Moşia aduce un venit anual de 4300 leĭ.

Pe această proprietate este Valea-Sericuluĭ şi Valea-Plopuluĭ, care vin ambele din Cosmeşti şi se varsă în Glavaciocul, care trece pe la E. moşieĭ, despre Blejeşti.

Gurgueţi, *moşie* particulară, pendinte de com. cu acelaşĭ nume, jud. Brăila. Are o suprafaţă de 2500 hect., producînd un venit de 44000 leĭ.

Gurgueţi, saŭ **Baţcoveni-de-Jos,** *trup de moşie,* nelocuit, pendinte de com. Baţcoveni, pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca, proprietate a Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti.

Are o suprafaţă de 472 hect. şi se arendează cu 4300 leĭ.

La capul despre E. trece apa Glavaciocul.

Gurguiata, *sat,* face parte din com. rur. Cheia, pl. Cozia, jud. Vîlcea. Are o populaţie de 95 locuitorĭ (50 bărbaţĭ şi 45 femeĭ). Este situat pe malul stîng al rîuluĭ Cheia şi la N. comuneĭ, cam la 5 kil. de căt. Cheia, unde e primăria şi şcoală. Aci e schitul Bradul, cu hramul Sf. Ioan Botezătorul, fondat de Ieromonahul Sava, la anul 1784.

Gurguiata, *munte,* la V. de com. Comarnicul, plaiul Peleşul, jud. Prahova.

Gurguiata, *culme de munte,* care porneşte din muntele Balota, jud. Vîlcea, şi se îndreaptă către S.-E., despărţind rîul Cerna de Luncavăţul. Această culme chiar de la origină se bifurcă şi trimite două ramurĭ secundare: una între rîul Cerna şi Mariţa, care se termină aproape de comuna Fometeşti, situată în apropiere de confluenţa acestor două rîurĭ; iar cea de a doua între rîul Mariţa şi Recea, care de asemenea se termină la confluenţa acestor două rîurĭ, însă puţin maĭ jos de Fometeşti.

Culmea Gurguiata, ajungînd în dreptul comuneĭ Horezul, pĭerde din înălţimea sa şi se ridică iarăşĭ în dreptul comuneĭ Slătioara, formînd un mic pisc muntos, numit Muntele-Slătioara (870 m.). La S. de acest munte, culmea Gurguiata intră în regiunea dealurilor şi se bifurcă în: Dealul-Stroeştilor şi Dealul-Măldăreştilor. Din această bifurcaţie ia naştere rîul Cernişoara.

Gurguiata, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic încă din anul 1883, pe moşia Comarnicul, pendinte de com. Comarnicul, pl. Peleşul, jud. Prahova.

Gurguiatul, *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., com. Tîmboeşti. Se desface din dealul Măgura-Căpăţîneĭ şi brăzdează partea de V. a comuneĭ. E acoperit de pădurĭ.

Gurguiatul, *pădure,* în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., com. Tîmboeşti, din circumscripţia VII-a silvică, ocolul Băbeni, pe dealul Gurguiatul. Are o întindere de 1500 hect., populată cu stejar, fag, ulm şi jugastru.

Gurguiul, *măgură* şi *întăritură,* între comunele Saelele şi Uda-Paciureĭ, jud. Teleorman. Locuitoriĭ îĭ maĭ zic şi Gurguiul-Nemţilor, şi Cetatea, din cauza resturilor de întăriturĭ ce se văd încă aci.

Gurişoara, *mahala,* jud. Vîlcea, pl. Ocolul, com. Govora.

Gurueni, *cătun,* pendinte de comuna Măgura, pl. Cîlniştea, jud. Vlaşca, proprietate a statuluĭ, fostă a luĭ V. Paapa.

Se arendează împreună cu moşia Măgura.

In 1864 s'a dat la 126 loc. o suprafaţă de 378 hect.

Are o biserică, cu un dascăl.

Căt. Gurueni este situat la gura văeĭ Cleniţeĭ, la Estul proprietăţeĭ, în marginea judeţuluĭ către jud. Teleorman.

Gurzuneşti, *pîrîŭ,* (3400 m.), jud. Suceava, afluent al pîrîuluĭ Staniştea; trece prin com. Cristeşti.

Guşa-Mare şi **Guşa-Mică,** *pădurĭ* de stejar, pe proprietatea Vatra - Mănăstireĭ - Glavaciocul, com. Fierbinţi, jud. Vlaşca.

Guşaţi, *sat,* face parte din com. rur. Vrăneşti, pl. Podgoria, jud. Muscel.

Guşetoaia, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, jud. Muscel, pl. Podgoria, com. Vrăneşti, în întindere de 2500 hect., populată cu stejar, fag, carpen, jugastru şi alun.

Guşiţei, *com. rur.,* în jud. Fălciŭ, pl. Mijlocul, formată numaĭ din satul Guşiţei, care este aşezat pe un şes întins, prin care curge pîrîul Elanul. Intinderea vetreĭ satuluĭ e de 40 hect. Locuitoriĭ împroprietăriţĭ după legea din 1864 aŭ 150 hect. 15 ariĭ; 170 hect sunt ale răzeşilor, iar 830 hect. aparţin la doĭ proprietarĭ: 430 hect. principeseĭ Elena Cuza şi 400 hect. d-luĭ E. Duca.

Are o populaţie de 113 familiĭ, saŭ 406 suflete, din carĭ 95 contribuabilĭ; o biserică, făcută la 1820, cu 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Venitul com. e de 2153 leĭ şi cheltuelile de 2097 leĭ, 58 b.

Vite marĭ cornute sunt 469, oĭ 500 şi porcĭ 60.

Guşoeni, *com. rur.*, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea, compusă din 7 cătune: Spîrleni, Butari, Dealul-Mare, Burdăleşti, Stănguleşti, Guşoeni şi Piscupia.

Este situată pe valea Guşoianca, la 48 kil. de capitala judeţuluĭ şi la 8 kil. de a subprefectureĭ.

Are o populaţie de 323 familiĭ, saŭ 1415 suflete: 720 bărbaţĭ şi 695 femeĭ, în care intră şi 18 familiĭ de Ţiganĭ. Locuesc în 323 case şi 8 bordee.

Contribuabilĭ sunt 215.

Sunt 3 bisericĭ: una în căt. Butari, vechĭe, făcută de lemn; a doua în căt. Spîrleni, reparată la aniĭ 1859 şi 1885, şi a treia în căt. Guşoeni, reparată în anul 1889.

Şcoala datează în comună de la 1850. E dotată în ţarină cu $8^1/_2$ hect. pămînt. Ştiŭ carte 52 locuitoriĭ.

Meseriaşĭ sunt: 5 rotarĭ, 15 dulgherĭ şi 4 ferarĭ. Eĭ desfac produsul munceĭ lor la Drăgăşani. Vite sunt: 40 caĭ, 352 boĭ, 237 vacĭ, 26 capre şi 1214 oĭ.

Sunt 80 stupĭ cu albine.

Locuitoriĭ sunt moşnenĭ; 76 s'aŭ împroprietărit la anul 1864 pe moşia statuluĭ şi a D-luĭ M. Urşanu, din care li s'aŭ dat 150 hect. pămînt.

In termen mijlociŭ se fabrică aci 5000 decalitri ţuică pe an.

Comuna, cu izlaz cu tot, are 2310 hect.

Şoseaua judeţeană Drăgăşani-Creţeni-Măciuca-Craiova, trece prin partea de S.-V. a comuneĭ.

Veniturile comuneĭ se urcă la 1500 leĭ anual şi cheltuelile la 1400.

E brăzdată de Dealul-Mare şi Guşoeni şi udată de văile: Năvrăpeasa şi Guşoianca.

Se mărgineşte cu comunele: Creţeni, Mădulari, Măciuca, Zăvoeni, Vîrleni, Amăreşti şi Nemoiul.

Guşoeni, *sat*, face parte din comuna rurală Amărăşti, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea. Are o populaţie de 303 locuitorĭ, 150 bărbaţĭ, 153 femeĭ.

Este la distanţă de $3^1/_2$ kil. de cătunul Amărăşti, reşedinţa comuneĭ.

Guşoeni, *sat*, face parte din com. rur. Guşoeni, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea.

Guşoeni, *deal*, în raionul com. Guşoeni, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea, pe care se cultivă 108 hect. vie.

Guşoeni, *pădure*, a statuluĭ, în întindere de 180 hect., jud. Vîlcea. Impreună cu trupurile: Verdea, de 20 hect., Zlătărei, de 216 hect., Părăseşti, de 885 hect., Dobruşa, de 76 hect., Mitrofani, de 125 hect., şi Noropiţa, de 22 hect., ţine de com. Drăgăşani, Ştefăneşti şi Creţeni.

Guşoianca, *gîrlă*, jud. Vîlcea. Izvoreşte dintre com. Zăvoeni şi Vîrleni, curge prin centrul com. Guşoeni pănă la cătunul Butari, unde se uneşte cu pîrîul Năvrăpeasa. Amîndouă unite curg tot prin centrul comuneĭ trec în com. Creţeni şi se varsă în rîul Pesceana.

Guşoiul, *sat*, jud. Dîmboviţa, pl. Dealul-Dîmboviţa, căt. comuneĭ Doiceşti.

Guşul, *ostrov*, cu pădure de salcie, pe domeniul Giurgiŭ, proprietate a statuluĭ, pl. Marginea, jud. Vlaşca, în suprafaţă de 65 hect.

Gutinaşul, *sat*, al com. Bogdana, pl. Trotuşul, jud. Bacăŭ, situat pe pîrîul cu acelaşĭ nume. Are o biserică de piatră, vechie, cu un preot şi un cîntăreţ. Are o populaţie de 100 familiĭ, saŭ 320 suflete.

Vite: 18 caĭ, 700 vite marĭ cornute, 265 oĭ, 10 capre şi 35 porcĭ. Aci se află cariere de piatră şi o moară de apă.

Gutinaşul, *pîrîŭ*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Bogdana; curge de la S. spre N. şi se varsă d'a dreapta Trotuşuluĭ.

Gutul, *com. rur.* şi *sat*, în pl. Ocolul-d.-j., jud. Mehedinţi, la 24 kil. de oraşul Turnul-Severin, şi la 31 kil. de Malovăţul, reşedinţa plăşeĭ situată pe coastă şi vale. Satul Gutul formează comună cu satele: Gîrniţa, Ghelmegeoaia, şi Porceşti, avînd o populaţie de 840 suflete, din carĭ 170 contribuabilĭ. Locuesc în 209 case.

Se mărgineşte: la E. cu com. Prunişorul; spre S., cu com. Izvorul-Aneştilor; spre V., cu comuna Bistriţa şi spre N., cu com. Zăgaia.

Locuitoriĭ posedă: 39 plugurĭ, 7 căruţe cu caĭ, 74 care cu boĭ şi 132 stupĭ cu albine.

Prin această comună trece şoseaua naţională Vîrciorova-Bucureşti.

Are: 3 bisericĭ, cu 1 preot şi 5 cîntăreţĭ; o şcoală, condusă de 1 învăţător, frecuentată de 30 elevĭ.

Vite: 750 vite marĭ cornute, 26 caĭ, 4000 oĭ şi 500 porcĭ.

Budgetul comuneĭ e la venituri de 1830 leĭ şi la cheltuelĭ, de 557 leĭ.

Dealurĭ maĭ principale în această comună sunt: Dealul-Mare, Dealul-Culmea şi Balota, care aparţine de Zegaia. Văĭ maĭ principale sunt: Valea-Floreştilor, Valea - Ghelmegeoaeĭ, Valea - Odăilor, Valea - Barosuluĭ, Valea-Gîrniţeĭ şi Valea-Pupăzeĭ.

Pîrae sunt: Bolborosul, în Valea - Floreştilor, în care se află racĭ şi pe care creşte papură, cu care locuitoriĭ se servesc la acoperitul caselor şi la facerea rogojinelor, pîraiele Ghelmegeoaia, Gîrniţa şi Gutul. Tot în această comună se află şi 7 heleştae cu peşte.

In hotarul Ghelmegeoaieĭ, în partea de S.-V. a com., sunt nişte ruine vechĭ, despre care se povesteşte că ar fi ruinele uneĭ vechĭ mănăstirĭ de călugărĭ ce se zice că s'ar fi închis acum 100 anĭ.

Guzariul, *deal,* pe teritoriul comuneĭ Muşata, în hotar cu com. Rînceni, plasa Mijlocul, judeţul Fălciŭ.

Guzariul, *deal,* continuare a dealuluĭ Berea, spre E.-S. de satul Hurdugi, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ.

Guzariul, *pîrîŭ* şi *vale,* formate de dealul cu asemenea numire, în partea de E.-S. a com. Hurdugi, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ. Pîrîul Guzariul e format din pîrîiaşele: Porceanul şi Futileaşca, şi se varsă în pîrîul Sărata.

Gvardeniţa, *com. rur.* şi *sat,* în jud. Mehedinţi, pl. Dumbrava, la 60 kil. de oraşul Turnul-Severin, şi la 40 kil. de Strehaia, reşedinţa plăşeĭ. Este situată pe partea V. a proprietăţiĭ Gvardeniţa şi aşezată pe povîrnişul a două micĭ dealurĭ, Dealul-Mare şi Dealul-Morilor, ce se întind de la N. la S. şi printre care curge pîrîul Drăgoicea.

Comuna e formată dintr'un singur sat, cu o populaţie de 2300 locuitorĭ, locuind în 375 case.

Locuitoriĭ posedă: 104 plugurĭ, 20 căruţe cu caĭ, 202 care cu boĭ, 96 stupĭ cu albine.

Prin această comună trece şoseaua Bîcleşul-Gvardeniţa-Cleanovul şi Gvardeniţa - Bălăciţa. Are o biserică, cu 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală, frecuentată de 32 elevĭ şi 3 eleve; 3 prăvăliĭ de manufactură; 2 cîrciumĭ.

Budgetul comuneĭ este la veniturĭ de 7345 leĭ, iar la cheltuelĭ, de 1594 leĭ. Sunt 350 contribuabilĭ.

Vite sunt: 900 vite marĭ cornute, 75 caĭ, 1000 oĭ şi 900 rîmătorĭ.

In Gvardeniţa se fac 2 bîlciurĭ anuale: unul la 21 Maiŭ şi altul la 8 Septembrie.

Această comună, în vechime, forma comună cu comuna Bălăciţa, sub numele de Bălăciţa. Brazda luĭ Traian trece prin întreaga moşie, de la V. spre E., la comuna Cleanovul, pe lîngă fîntîna cunoscută sub numele de Mătuşa-Ioana.

H

Hadîmbul, *sat*, jud. Iașĭ, pl. Stavnic, com. Mironeasa. Numirea i s'a dat după numele unuĭ boer, Hadîmbul, care a avut în stăpînire această moșie și despre care vorbește Letopisițul (Ed. M. Cogălniceanu), că a reparat mănăstirea din Dealul-Mare, numită Schitul - Hadîmbul. Este situat spre N.-E. de satul Mironeasa, pe coasta de E. a Dealuluĭ-Mare, formînd colțul despre N.-E. al plășeĭ. E izolat și înconjurat de toate părțile cu pădurĭ. Are o populație de 69 familiĭ, saŭ 319 loc., carĭ se ocupă maĭ mult cu exportul lemnelor și cu facerea mangaluluĭ. Are o biserică, zidită de către călugăriĭ grecĭ, deservită de un preot și un cîntăreț.

Acest sat este maĭ vechiŭ de cît satul Mironeasa.

Vite: 264 vite marĭ cornute, 7 oĭ, 2 capre, 35 caĭ, 37 rîmătorĭ și 2 bivolĭ.

Hadîmbul, *vale*, jud. Iași, începe dela podul Caulea, ce vine maĭ la vale de satul Hadîmbul, până în jos, la un alt pod numit al Rotaruluĭ. Vezĭ Stavnicul, vale, com. Mironeasa.

Hagi-Avat, *ruinele unuĭ sat* cu acest nume, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, com. Beidant, în partea centrală a plășeĭ și cea de S. a com., la poalele dealuluĭ Hagi-Avat, și la confluența celor două pîraie Hagi-Avat. Satul a fost dărîmat de Turcĭ în războiul de la 1877. Locuitoriĭ s'aŭ mutat în satul Potur.

Hagi-Avat, *pîrîŭ*, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul com. rur. Beidant și Potur; izvorește din poalele N.-V. ale dealuluĭ Haidîn; se îndreaptă spre E., avînd o direcție generală de la S.-V. spre N., brăzdînd partea centrală a plășeĭ și a comunelor; curge pe la poalele orientale ale dealuluĭ Hagi-Avat-Bair; primește pe stînga valea Hagi-Avat-Dere, lîngă ruinele satuluĭ Hagi-Avat; după un curs de 4 kil., se varsă în pîrîul Beidant, pe dreapta, lîngă satul Potur; are malurĭ înalte; pe valea luĭ merge drumul comunal Rîmnic-Potur.

Hagi-Avat-Bair, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul com. rur. Beidant; este o prelungire orientală a dealuluĭ Rîmnic-Bair; se întinde spre E., avînd o direcțiune generală de la V. la E., brăzdînd partea centrală a plășeĭ și pe cea S. a comuneĭ; se întinde printre pîrîul Hagi-Avat și afluentul săŭ Hagi-Avat-Dere; la poalele sale orientale se află ruinele satuluĭ Hagi-Avat; este tăiat de drumurile comunale Inan-Ceșure—Beidant, Rîmnicul-d.-j.—Potur, Sari-Ghiol—Potur; este acoperit cu semănăturĭ și pășunĭ.

Hagi-Avat-Dere, *pîrîŭ*, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul com. rur. Beidant; izvorește din poalele orientale ale dealuluĭ Sari-Ghiol; curge spre E., brăzdînd partea centrală a plășeĭ și a comuneĭ; udă poalele dealuluĭ Periclic; în partea superioară poartă numele de valea Iurtlî; după 3 kil. de curs se varsă în pîrîul Hagi-Avat, pe stînga, lîngă ruinele satuluĭ Hagi-Avat; valea luĭ e tăiată de drumurile comunale Beidant-Rîmnic-Cogelar.

Hagi - Bairam, *deal*, în jud. Constanța, pl. Hîrșova, com. Șiriul, căt. Satis-Chioi-Turc, Terzi-Chioi și Ciatal-Orman saŭ Pantelimon; pe muchea luĭ se încrucișează hotarele cător trele căt.; se desface din dealul Inșiratele, din vîrful Cioncal-Tepe; are o înălțime de 214 m., dominînd valea Satis-Chioi și drumul jude-

țean Hîrșova-Cara-Murat-Constanța; este acoperit cu fînețe și semănăturĭ.

Hagi-Cabul, *sat,* în jud. Constanța, pl. Medjidia, căt. com. Caratai, situat în partea de E. a plășeĭ și cea de N. a com., pe valea Hagi-Cabul, între dealurile Cara-Murat la E. și Hagi-Cabul la N. și V., la 7 kil. spre N. de reședință. Intinderea sa este de 1369 hect., din care 1 hect., ocupat de vatra satuluĭ, cu 6 çase. Populațiunea sa este de 5 familiĭ, cu 16 suflete, ocupîndu-se cu agricultura și creșterea vitelor.

Hagi-Cabul, *pîrîŭ,* în jud. Constanța, pl. Medjidia, com. Caratai; izvorește din dealul Cara-Tepe; curge de la N.-V. spre S.-V., trecînd prin satele Hagi-Cabul și Docuzol, unde primește valea Docuzol; malurile sale sunt acoperite cu mlaștinĭ; se varsă în balta Medjidia saŭ Caru-Su.

Hagi-Capar, *deal,* în jud. Constanța, pl. Hîrșova, pe teritoriul com. rur. Calfa, și anume al căt. săŭ Rahman; se desface din dealul Cara-Tepe, din vîrful Chitul, se întinde spre E., într'o direcțiune generală de la S.-V. spre S.-E., brăzdînd partea de N. a plășeĭ și cea de V. a com.; se prelungește cu dealul Făgărașul-Noŭ; are o înălțime de 199 m. și domină pîrîul Chioi-Dere (saŭ Sarai) și satul Rahman; pe dînsul se încrucișează o mulțime de drumurĭ comunale, între carĭ: Rahman-Făgărașul-Noŭ — Rahman-Dăeni; este presărat cu cîte-va movile și acoperit cu semănăturĭ și fînețe.

Hagi-Dina, *moșie* nelocuită, făcînd parte din com. rur. Măgurelele, pl. Sabarul, jud. Ilfov. S'a vîndut în 54 loturĭ la locuitorĭ. Are o suprafață de 285 hect.

Hagi-Durac-Sîrtî, *deal,* în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rur. Ese-Chioi, este maĭ mult o prelungire de N.-E. a dealuluĭ Mahale-Orman-Bair, de care se desface în apropiere de pichetul Grivița; se întinde spre N., într'o direcțiune generală de la S.-V. spre N.-E., printre văile Curu-Canara, Hamazlî-Ceair, Mahale-Orman-Ceair de o parte, Chiuciuc-Chesen-Ceair și Ese-Chioi de altă parte, pănă pe malul laculuĭ Gîrlița, care este pe alocurea înalt și stîncos; lasă spre E. prelungirea numită Burun-Sîrtî; e de natură stîncoasă; este acoperit cu pădurĭ; are o înălțime de 144 m.; la poalele sale de E. este așezat satul Ese-Chioi; pe muchea luĭ trec drumurile comunale Almalîul-Ese-Chioi și Ostrov-Cuzgun.

Hagi-Moscu, *moșie,* în jud. Buzăŭ, com. Monteorul, avînd 3500 hect., din carĭ 2500 pădure, 500 arătură, 250 vie, 42 livezĭ, restul fîneață și locurĭ unde se află gurĭ de puțurĭ de păcură.

Hagi-Omer, *sat,* în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, cătunul com. Ciamurli-d.-s., situat în partea de N. a pl. și cea de N.-V. a com., pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Hagi-Omer, la 15 kil. spre N.-V. de reședință, Ciamurli. Intinderea satuluĭ este de 77 hect., iar populația, care e turcă și bulgară, este de 42 familiĭ, saŭ 187 suflete. Pămîntul săŭ este bogat în pășunĭ.

Hagi-Omer, *pîrîŭ,* jud. Tulcea și Constanța; izvorește din poalele de V. ale dealuluĭ Periclic, jud. Tulcea, com. Ciamurli-d.-s.; se îndreaptă maĭ întîiŭ spre S., apoĭ spre V., avînd o direcțiune generală de la N.-E. spre S.-V., brăzdînd partea de V. a pl. și a com.; trece prin satul Hagi-Omer; intră în jud. Constanța, udă com. Calfa și cătunul săŭ Doerani, curgînd printre dealurile Caramișa-Tepe și Mișelic-Bair, și, după un curs de 6 kil., se varsă în pîrîul Chiordere, pe stînga, ceva maĭ sus de satul Calfa; malurile sale sunt cam înalte și pietroase, din pricina natureĭ dealurilor, ale căror poale le udă; pe valea luĭ merge drumul comunal Hagi-Omer-Calfa.

Hagieni, *com. rur.,* în jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta, situată pe partea dreaptă a rîuluĭ Ialomița, între com. Chioara și Țîndărei.

Teritoriul com. se întinde din rîul Ialomița, spre S., pe cîmpul Bărăgan, pe o suprafață de 18000 hect., din carĭ 75 hect. pădure. Moșia poartă numele de Hagieni-Cărăreni. Este proprietate a statuluĭ, fostă pendinte de mănăstirea Cozia. Pe aniĭ 1883—1893 a fost arendată anual cu 50200 leĭ.

După legea rurală din 1864, sunt împroprietărițĭ pe moșie 144 locuitorĭ și după cea din 1878 s'aŭ maĭ împroprietărit 20 locuitorĭ.

Comuna se compune din satele: Hagieni și Gura-Jegălia, cu reședința primărieĭ și a judecătorieĭ comunale în Hagieni.

Populația com. este de 220 familiĭ, saŭ 1299 suflete: 651 bărbațĭ și 648 femeĭ; 1246 Romînĭ, 22 Grecĭ, 12 Sîrbĭ și 19 Ungurĭ; 1280 creștinĭ ortodoxĭ și 19 catolicĭ; 343 plugarĭ, 8

meseriașĭ, 12 comercianțĭ, 7 cu profesiunĭ libere, 100 muncitorĭ și 25 servitorĭ.

Știŭ carte 114 persoane.

Are o biserică, cu 1 preot și 2 dascălĭ; o școală mixtă, condusă de un învățător, retribuit de Stat și comună.

Vite: 1964 boĭ, 651 caĭ, 1515 oĭ, 4 asinĭ și 358 porcĭ.

Pe cîmpul Bărăgan, pe partea ce aparține acesteĭ com., se plantează de stat o pădure de salcîmĭ în suprafață de 1000 hect.

Pe teritoriul com. trece calea ferată Făureĭ-Fetești, avînd stația Hagieni.

Hagieni, *sat*, în jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta, pendinte de com. Hagieni. Este situat pe țărmul drept al rîuluĭ Ialomița, între com. Țîndărei și Chioara.

Satul purta numirea de Cărăreni și Togeni.

Are o populațiune de 184 familiĭ Romînĭ, 7 familiĭ Țiganĭ și 5 familiĭ Grecĭ.

Are: o școală mixtă, condusă de un învățător și frecuentată de 40 elevĭ; o biserică, deservită de 1 preot și 2 dascăli.

Vite: 1598 boĭ, 427 caĭ, 1230 oĭ, 2 asinĭ și 235 porcĭ.

Hagieni, *stație de dr.-d.-f.*, jud. Ialomița, pl. Balta, com. Hagieni, pe linia Făurei-Fetești, pusă în circulație la 1 Iulie 1887. Se află între stațiile Fetești (1.6 kil.) și Țîndărei, (1.3 kil.) Inălțimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de 68 m. 21. Venitul acesteĭ stațiĭ pe anul 1896 a fost de 20877 leĭ, 60 banĭ.

Hagiestul, *pîrîŭ*, izvorește de la V. com. Armășești, pl. Cerna-d.-s., jud. Vîlcea, curge spre S.-V. și se varsă în rîul Cernișoara, tot în com. Armășești.

Hagiești, *sat*, face parte din com. rur. Hagiești-Măriuța, pl. Mostiștea, jud. Ilfov. Este situat la E. de București, lîngă valea Mostiștea. Aci este reședința primărieĭ.

Se întinde pe o suprafață de 2374 hect., cu o populație de 545 locuitorĭ.

D-l I. Marghiloman are 2010 hect. și locuitoriĭ 364 hect. Proprietarul cultivă 1050 hect. (400 sterpe, 260 izlaz, 300 pădure). Locuitoriĭ cultivă 314 hect., rezervînd 50 pentru izlaz.

Are: o biserică, cu hramul Sf. Niculae, deservită de un preot și 2 cîntărețĭ; o școală mixtă, frecuentată de 9 elevĭ și 2 eleve, cu întreținerea căreia statul și comuna cheltuesc anual 2252 leĭ. Localul școaleĭ s'a construit din fondurile d-luĭ I. Marghiloman.

In raionul cătunuluĭ se află: o moară cu apă; 1 mașină de treerat cu aburĭ; 2 heleștaie; 2 podurĭ stătătoare.

Comerciul se face de 3 cîrciumarĭ și 1 hangiŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 548 și al celor micĭ de 1097.

Hagiești, *cătun*, pendinte de comuna Preajba, pl. Glavaciocul, jud. Vlașca.

Hagiești-Măriuța, *com. rur.*, în pl. Mostiștea, jud. Ilfov, situată pe Valea-Mostiștea, la 26 kil. de București.

Se compune din satele: Boteni, Mataraua, Măriuța și Hagiești, cu o populație de 1729 suflete, carĭ locuesc în 102 case.

Se întinde pe o suprafață de 6420 hect. D-niĭ I. Marghiloman, Al. Popescu, C. Athanasiu, G. Vernescu, moștenitoriĭ luĭ Sp. Gazoti și d-na Alexandrina Brezoianu, aŭ 5317 hect. și locuitoriĭ, 1103 hect.

Proprietariĭ cultivă 3340 hect. (750 sterpe, 400 izlaz, 827 pădure). Locuitoriĭ cultivă 984 hect. (15 sterpe, 104 izlaz).

Budgetul comuneĭ e de 5668 leĭ la veniturĭ și de 5132 leĭ la cheltuelĭ.

Sunt 320 contribuabilĭ.

Are: 4 bisericĭ (în fie-care cătun cîte una); 1 școală mixtă; 2 morĭ cu apă; 2 mașinĭ de treerat cu aburĭ; 7 heleștaie; 6 podurĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 2024 (611 caĭ și ĭepe, 7 armăsarĭ, 636 boĭ, 653 vacĭ și vițeĭ, 12 taurĭ, 16 bivolĭ, 89 bivolițe), și al celor micĭ de 2318 (18 capre, 392 porcĭ, 2908 oĭ).

Dintre locuitorĭ, 422 sunt plugarĭ, 3 meseriașĭ, 38 aŭ diferite profesiĭ.

Locuitoriĭ posedă 230 plugurĭ: 117 cu boĭ, 113 cu caĭ; 244 care și căruțe: 117 cu boĭ, 127 cu caĭ.

Locuitorĭ împroprietărițĭ sunt 234 și neîmproprietărițĭ, 240.

Comerciul se face de 8 cîrciumarĭ și 3 hangiĭ.

S'aŭ stabilit în comună 37 străinĭ.

Hagilar, *sat*, în jud. Constanța, pl. Mangalia, căt. com. Sari-Ghiol; este situat în partea meridională a plășeĭ și cea de E. a comuneĭ, la 4 kil. spre E. de căt. Sari-Ghiol, reședința comuniĭ, pe malul stîng al văeĭ Hagilar, închis fiind la E. de dealul Hagilar și la V. de dealul Coșu-Iuc-Bair; casele și grădinele satuluĭ ocupă o întindere de 70 hect., din întinderea totală, care e de 1228 hect.; populațiunea este de 82 familiĭ, saŭ 325 suflete.

Hagilar, *sat*, în jud. Tulcea, pl. Babadag, cătunul comuneĭ Congazul, situat în partea de

N. a plășeĭ, și cea de V. a comuneĭ, la 6 kil. spre N.-V. de căt. Congaz, reședința comuneĭ. Se mărginește la N. cu comunele Frecățeĭ și Cataloi; la E., cu căt. Eni-Chioi și com. Congaz; la S., cu căt. Satul-Noŭ și Camber; iar la V., cu comunele Baș-Chioi și Nalbant. Dealurile carĭ îĭ brăzdează teritoriul sunt: Denis-Tepe (Dealul-Măriĭ, din pricină că o dată valurile măriĭ îĭ scăldaŭ poalele), despre care se spune că în vîrful luĭ s'a găsit odinioară o ancoră, și un belciug mare, de care se zice că se legaŭ fringhiile corăbiilor (266 m.); Coci-Tepe, la N.-V. (117 m.); dealul Sarî-Tepe cu vîrfurile Eșil-Tepe (54 m.) și Sari-Tepe (79 m.), la V.

Rîurile carĭ îl udă, sunt: Izvorul-Taița, la E. și afluentul săŭ Valea-Hagilar, ce trece prin centrul satuluĭ.

Intinderea sa e de 3152 hect., din carĭ 111 hect. vatra satuluĭ, 16 hect. ale statuluĭ (pășunile de pe dealul Denis-Tepe), 2950 hect. ale locuitorilor. Populația este toată bulgărească, cu 143 familiĭ, saŭ 725 suflete: 140 bărbațĭ, 152 femeĭ; 7 însurațĭ, 34 neînsurațĭ, 5 văduvĭ.

Sunt 118 contribuabilĭ.

Are: o școală, zidită din timpul Turcilor, reînființată de locuitorĭ la 1892, frecuentată de 40 copiĭ; o biserică, cu hramul Adormirea Maiciĭ Domnuluĭ, zidită la 1853 de locuitorĭ, cu un preot.

Locuitoriĭ posedă: 60 plugurĭ; 2 mașinĭ de secerat; 340 boĭ, 200 vacĭ, 41 bivolĭ, 269 caĭ, 3271 oĭ, 68 capre, 245 porcĭ și 9 asinĭ.

Comerciul este activ, constînd în export de cereale și vite, și în import de coloniale, vin, băuturĭ spirtoase.

Căile de comunicație sunt toate drumurĭ comunale, ce duc spre comunele Nalbant, Frecățeĭ, Congaz, Babadag, Cataloi, din jud. Tulcea.

Se zice că acest sat s'a fundat cam pe la 1600, de vre-o 20 de Turcĭ, care veneaŭ din pelerinagiŭ de la Meca.

Cea maĭ mare parte din locuitorĭ eraŭ Turcĭ și Cerkezĭ, până la anul 1877; dar după terminarea războiuluĭ de la 1877—78, și după ce Dobrogea fu dată Romînieĭ, eĭ începură să emigreze, așa în cît astă-zĭ nu maĭ sunt Turcĭ în sat; în locul lor a venit numeroasa populație bulgară, ce o locuește și astăzĭ.

Hagilar, *pîrîŭ*, în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul comuneĭ rur. Cataloi și Congaz și anume pe al cătunuluĭ săŭ Hagilar; îșĭ ia naștere din poalele meridionale ale dealuluĭ Cataloi, pe teritoriul comuneĭ Cataloi, se îndreaptă spre S., avînd o direcțiune generală de la N.-V. la S.-E., brăzdînd partea N. a comuneĭ și a plășeĭ; trece pe la poalele dealuluĭ Coci-Tepe, pe la E. de satul Hagilar, udîndu-ĭ chiar partea orientală, ocolește dealul Denis-Tepe, și, după un curs de 8 kil., se varsă în pîrîul Valea-Izvoruluĭ, pe dreapta.

Hagilar, *deal*, în jud. Constanța, pl. Mangalia, com. Sari-Ghiol, căt. Hagilar; e o ramificație de N. a dealuluĭ saŭ a culmeĭ Ilanlîc, desfăcîndu-se din vîrful Hagilar-Balcic-Iuc, îndreptîndu-se pe lăngă valea Hagilar și terminîndu-se lîngă lacul Mangalia; are 70 m. înălțime, dominînd satul Hagilar de la poalele sale de V., valea Hagilar, lacul Mangalia și drumul ce duce de la Hagilar la Mangalia, Ilanlîc, Agiani (Bulgaria); este de natură pietroasă și acoperit cu pădurĭ.

Hagilar, *vale*, în jud. Constanța, pl. Mangalia, com. Sari-Ghiol, căt. Hagilar; se desface din culmea Ilanlîc; se îndreaptă spre N., în direcție de la S.-V. spre N.-E., printre dealurile Coșul-Iuc-Bair și Hagilar; trece prin satul Hagilar, și, după 5 kil. de drum, se deschide în lacul Mangalia, pe malul S., nu departe de satul Hagilar; este tăiată de drumul Cadi-Chioi-Mangalia, Sari-Ghiol-Ilanlîc, Copucci-Aiangi, toate încrucișîndu-se lîngă satul Hagilar; malul săŭ lîngă satul Hagilar este înalt și stîncos.

Haidar, *sat*, în jud. Constanța, pl. Hîrșova, căt. comuneĭ Calfa, situat în partea E. a plășeĭ și cea occidentală a comuneĭ, la $6^1/_2$ kil. spre S.-V. de căt. de reședință Calfa. Este așezat în valea Haidar, pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Haidar și la 1 kil. spre N. de locul unde pîrîul Copadin se varsă în pîrîul Haidar. E închis spre V. de dealul Carapelit-Bair și e dominat de vîrful Haidar-Tepe, care se află la 1 kil. spre E. de sat și care are o înălțime de 194 m. Suprafața sa este de 1759 hect., din care 11 hect. sunt ocupate de grădinĭ și de vatra satuluĭ. Populațiunea sa, turcească, este de 65 familiĭ, saŭ 313 suflete. Casele sunt așezate pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Haidar, satul avînd o formă lunguiață, de la N. la S. Șoseaua județeană Hîrșova-Babadag (Tulcea) trece prin partea N.-V. a satuluĭ. Un drum comunal trece prin centrul satuluĭ, paralel cu pîrîul, și duce spre N. la Rahman și spre S. la Mahometcea; alte două dru-

murí se desfac din partea E., luînd unul o direcție spre N.-E., ducînd la satul Calfa și cel-l'alt spre N.-E., ducînd la Curudjea.

Haidar-Chioi, *sat,* în jud. Constanța, pl. Mangalia, cât. comuneĭ Gheringec, situat în partea E. a plășeĭ și S. a comuneĭ, la 5 kil. spre S. de reședință, pe dealul Ascilar, lăngă movila Arpali-Iuiuc. Are o întindere de 700 hect., din care 2 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ, cu o populațiune de 15 familiĭ, saŭ 52 suflete, în maioritate Turcĭ.

Haidăul, *pîrîŭ,* jud. Prahova, pl. Podgoria; izvorește de la N. com. Udrești; trece pe la S. de com. Apostolache; curge printre vălceaua Pruniĭ-luĭ-Mircea și pădurea statuluĭ și se varsă în rîul Cricovul-Sărat, în raionul com. Apostolache.

Haidîn, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriile com. rur. Cogelac (pe al cât. săŭ Inan-Ceșme), Cara-Nasuf și Casap-Chioi (pe al cătunuluĭ săŭ Sari-Iurt); este o prelungire orientală a dealuluĭ Rîmnic-Bair; se întinde spre E., avînd o direcțiune generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea centrală a plășeĭ, pe cea N. a comuneĭ Cogelac și Cara-Năsuf, și pe cea V. a comuneĭ Casap-Chioi; lasă la N.-E. prelungirea numită Dealul-Mormintelor, și spre E. dealul Cara-Nasuf; desparte bazinurile pîraielor: Duimgi și Sari-Iurt; din poalele sale vestice izvorește pîrîul Hagi-Avat; din cele nordice, îșĭ ia naștere pîrîul Sari-Iurt; poalele sale sudice le scaldă pîrîul Duimgi; la poalele de la N. este așezat satul Sari-Iurt, la cele de la V. satele: Inan-Ceșme și Tari-Verde, iar la cele meridionale satele: Cara-Nasuf și Duimgi; natura luĭ pe alocurea e cam pĭetroasă; e acoperit la N. cu pădurĭ și pe alocurĭ cu semănăturĭ; vîrfurile sale cele maĭ înalte sunt: Casap-Chioi (152 m.), punct trigonometric de rangul I-iŭ, altele de 171, 104 și 94 m., puncte trigonometrice de rangul al 3-lea; este tăiat de drumul național Tulcea-Constanța, și de cele comunale Sari-Iurt, Inan-Ceșme, Tari-Verde, Duimgi și Cara-Nasuf.

Haimanalele, *com. rur.,* județul Prahova, com. Filipești. Comuna s'a înființat de niște călugărĭ grecĭ, aducînd oamenĭ din diferite părțĭ și maĭ cu osebire țiganĭ robĭ.

Este situată pe valea rîuluĭ Cricovul-Dulce, la 24 kil. de capitala județuluĭ și la 11 kil. de reședința plășeĭ.

Se compune din 2 cătune: Haimanalele și Braniștea, cu o populație de 147 familiĭ, saŭ 790 suflete: 434 bărbațĭ și 356 femeĭ, în care intră și 70 familiĭ de Țiganĭ. Locuesc în 204 case.

Știŭ carte 32 bărbațĭ și 6 femeĭ.

Are o biserică, reparată la 1892, cu cheltuiala d-lor Dimitrie Popescu și I. Crivețeanu; o școală, frecuentată de 34 copiĭ. Localul școaleĭ e proprietatea comuneĭ. Cu întreținerea personaluluĭ, statul cheltuește anual 1404 leĭ. Tot în această comună se află: mănăstirea Mărgineni cu o închisoare pentru ceĭ osîndițĭ, o stațiune pentru telegraf și poștă și un atelier în care lucrează osîndițiĭ tăbăcăria și cizmăria, de unde se procură încălțăminte armateĭ. Pe la 1870, chiliile mănăstireĭ serveaŭ de închisoare pentru femeĭ.

Nemțiĭ, la 1716, prefăcuseră mănăstirea în cetate.

Locuitoriĭ com. se ocupă cu cioplitul lemnelor de cherestea și cu rotăria, iar țiganiĭ cu facerea mangaluluĭ și cărămidăria. Sunt 130 meseșugarĭ. Eĭ desfac produsul munceĭ lor la orașele Ploești și Tîrgoviște.

In raionul comuneĭ e o moară cu aburĭ.

Com. se întinde pe o suprafață de 630 hect.

Locuitoriĭ, în număr de 180, s'aŭ împroprietărit după legea rurală din 1864, cînd li s'aŭ dat 342 hect. în moșia mănăstireĭ Mărgineni. Eĭ aŭ 40 caĭ, 15 ĭepe, 108 vacĭ, 12 bivolĭ, 103 capre, 84 oĭ și 150 porcĭ.

Comerciul se exercită în com. de 5 cîrciumarĭ.

Veniturile com. sunt de 4601 leĭ și cheltuelile de 3939 leĭ.

Prin com. trece șoseaua județeană Ploești-Tîrgoviște, legînd Haimanalele cu Dîrmonești și Adînca, din jud. Dîmbovița și șoseaua vecinală Haimanalele-Ghirdoveni.

E brăzdată de dealul numit al-Orașuluĭ, situat în partea de V. a com., servind pentru pășunea vitelor.

In partea de E. este udată de rîul Cricovul și de pîraele: Neagra și Racila.

Se mărginește cu comunele: Dîrmonești, Mărgineni-d.-s., la E.; Ghirdoveni, la N.; Adînca și Bucșani, din jud. Dîmbovița la V. și S.

Haimanalele, *cătun,* al com. Ziliștеanca, jud. Buzăŭ, cu 320 locuitorĭ și 67 case. De dînsul se obicĭnuește a se lipi cătunele: Cîlnăul, Gîrbovi, Găvanele, Călugări, Gura-Cîlnăuluĭ, Ercari și Poștea, de și toate acestea sunt maĭ mult cătune de sine stătătoare.

Haimanalele, *sat,* face parte din

com. rur. Haimanalele, pl. Filipeşti, jud. Prahova.

Haimanalele, *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Zilişteanca, căt. Haimanalele. Are 530 hect., din care 6 vie, 2 livezĭ şi restul pămînt arabil. Se maĭ numeşte Ercari şi Paraipeanca.

Haimanalele, *moşie* a statuluĭ, pendinte de com. Haimanalele, pl. Filipeşti, fostă a mănăstireĭ Mărgineni, care pe periodul 1888—93 s'a arendat cu 12050 leĭ anual.

Haimanalele, *pădure* a statuluĭ, în întindere de 1997 hect., pendinte de com. Haimanalele, pl. Filipeşti, jud. Prahova, şi formată din trupurile: Neagra (1847 hect.) şi Groşetul-Mălăeasa (150 hect.)

Hairan-Chioi, *com. rur.,* din jud. Constanţa pl. Silistra-Nouă.

Este situată în partea meridională a jud., la 72 kil. spre S.-V. de oraşul Constanţa, capitala districtuluĭ, şi în cea sud-estică a plăşeĭ, la 58 kil. spre S.-E. de orăşelul Ostrovul, reşedinţa ocoluluĭ.

Se mărgineşte la N. cu comunele rurale: Hazarlîc şi Chioseler (din pl. Medjidia); la E., cu comunele: Bairam-Dede, Becter şi Cara-Omer, din pl. Mangalia; la S. şi V., cu Bulgaria.

Relieful soluluĭ e accidentat. Culmile Schender, Bairam-Dede şi Docuzaci îĭ brăzdează teritoriul, cea dintîiŭ la N.-E. a doua la E. şi a treia la S. Principalele dealurĭ sunt: Deli-Iusuf (198 m.), la N.-V.; Tiulia Babalîc, cu vîrful Iarîm-Iuc (195 m.), la V.; Calaigi, cu vîrful Calaigi (195 m.), la S.-V. (aceste dealurĭ aparţin culmeĭ Schender, sunt acoperite cu livezĭ şi pădurĭ); dealurile Cara-Peliclic (140 m.), Tuzla-Bair (125 m.), Turla-Mezarlîc-Bair (130 m.), Topasler (132 m.), Cişme-Bair, tot la N.; Sarapcea, cu vîrful Schender (174 m.) prin interior; Cialî-Perde, cu vîrful Cialî-Perde (176 m.), Baş-Punar-Bair, cu vîrful Baş-Punar 167 m.), Bairam-Dede, cu vîrful Cogeaiuc (180 m.), toate la E.; Schender, cu vîrful Tazlî-Iuiuc (178 m.) prin interior; (toate aceste dealurĭ ţin de culmea Bairam-Dede, sunt acoperite cu pădurĭ întinse şi frumoase şi sunt de natură stîncoasă); maĭ sunt dealurile: Demircea, cu vîrful Demircea (171 m.), Malcoci-Mezarlîc (167 m.), Docuzaci (171 m.), cîte-şĭ trele la S., aparţinînd culmeĭ Docuzaci şi acoperite cu puţine pădurĭ, carĭ odinioară eraŭ mult maĭ întinse.

Movilele sunt numeroase, artificiale şi importante, servind ca puncte de observare şi de orientare; ele sunt acoperite cu verdeaţă.

Com. Hairam-Chioi este udată de cîte-va văĭ care conţin apă, numaĭ în anotimpul ploios şi primăvară, după topirea zăpezilor.

Cătunele care o formează sunt: Hairan-Chioi, reşedinţă, în partea de V., pe dealurile Hairan-Chioi şi Coroclîc-Bair, deasupra văeĭ Demircea (saŭ Urluia); Demircea, în partea sudică, la $4^1/_2$ kil. spre S.-E. de reşedinţă, pe valea Demircea, închis la V. de dealul Demircea şi la E. de dealul Schender; Schender, în partea centrală, la 6 kil. spre N.-V. de reşedinţă, pe valea Schender-Culac, închis la S. şi V. de dealul Schender, la N. şi E. de dealul Cara-Aci; Malcoci, în partea de E., la 8 kil. spre N.-E. de reşedinţă, pe valea Crîci-Culac, închis la V. de dealul Cara-Aci şi la E. de dealul Tîrla-Mezarlîc-Bair; Cara-Aci-Sarapcea, în partea de N., la 9 kil. spre N.-E. de reşedinţă, pe valea Sarapcea între dealurile Tuzla-Bair la V. şi Turla-Mezarlîc-Bair la E.; Baş-Punar, în partea de E., la 8 kil. spre E. de reşedinţă. pe valea Afighinea, între dealurile Cialî-Perde la V. şi Baş-punar-Bair la E.; Sevendic în partea septentrională, la 10 kil. spre N.-V. de reşedinţă, pe valea Sevendic-Ceair, închis de toate părţile de dealul Sevendic. Afară de aceste sate maĭ ţin de com.: cătunul Aţisadîc, la S.-V., pe valea Armutlia, la 9 kil. spre S. de reşedinţă, constituit din cîte-va case, la poalele V. ale dealuluĭ Docuzaci, precum şi ruinele satuluĭ Armutlia, nu departe de precedentul, pe valea Armutlia.

Suprafaţa totală a comuneĭ este de 13866 hect., din care 80 hect. ocupate de vetrele satelor, iar restul de 13786 hect. împărţit între Stat şi proprietariĭ carĭ posedă 7947 hect. şi locuitorĭ ce stăpînesc 5859 hect.

Are o populaţie de 154 familiĭ saŭ 613 suflete: 328 bărbaţĭ, 285 femeĭ; 309 necăsătoriţĭ, 280 căsătoriţĭ, 24 văduvĭ; 613 cetăţenĭ Romînĭ; 176 ortodoxĭ 437 mahometanĭ; 327 agricultorĭ şi meseriaşĭ, 2 cîrciumarĭ.

Contribuabiliĭ sunt 175.

Locuitoriĭ posedă: 117 plugurĭ, 193 care şi căruţe; 2800 capete de vite, maĭ cu seamă oĭ; 70 stupĭ cu albine.

Budgetul comuneĭ este de 5113 leĭ la veniturĭ şi 2742 la cheltuelĭ. Sunt 175 contribuabilĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt: calea judeţeană Ostrov-Lipniţa-Mangalia, ce trece prin cătunul săŭ Schender, un drum mare Hazarlîc-Hairan-Chioi şi drumurĭ

comunale la satele învecinate ca Bairam-Dede, Mamuzli, Docuzaci, etc.

Hairan-Chioi, *sat,* în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, căt. de reședință al com. Hairan-Chioi, situat în partea S. a pl. și centrală a com., într'una din cele maĭ frumoase pozițiunĭ ale județuluĭ, în valea Demircea, înconjurat de dealurĭ înalte și pădurĭ; are o întindere de 5009 hect., din care 39 hect. ocupate de vatra satuluĭ cu 55 case; populațiunea, compusă din Romînĭ și Bulgarĭ, este de 70 familiĭ, saŭ 224 suflete.

Hairan-Chioi, *deal,* în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rur. Hairan-Chioi; se întinde de la N.-V. spre S.-E., printre pîrîul Demircea (saŭ Urluia) și văile adiacente Calaigi și Armutlia; brăzdează partea de S.-E. a pl. și cea de V. a comuneĭ; se prelungește spre N. cu dealul Calaigi, la E. cu dealul Coroclîc-Bair și la S. cu dealul Armutlia; pe muchea luĭ trece și hotarul dintre Dobrogea Romînească și Bulgaria; este de natură stîncoasă; are o înălțime de aproape 200 m., dominînd văile de maĭ sus, satul Hairan-Chioi și două drumurĭ ce duc de la acest sat în Bulgaria; este acoperit cu pădurĭ și tufărișurĭ.

Haita, *pîrîŭ,* jud. Suceava. Izvorește din muntele Pietrosul-Lung din Transilvania, formează hotar între com. Neagra-Șaruluĭ și Transilvania, pe o întindere de un kil. și se varsă în pîrîul Neagra la Gura-Haiteĭ. Are de tributarĭ: Panacul, Răchitișul și Paltinul.

Haitești, *sat,* face parte din com. rur. Dobrești, pl. Podgoria, jud. Muscel. Este situat la N. com., pe ambele malurĭ ale gîrleĭ Cîrcinovul, și împrejurul pisculuĭ Cornetul. In partea de S. trece Gîrla-Grecilor, iar la V., Valea-Mărăcineluĭ și Valea-Dragneĭ.

Aci este reședința com.

Are o populație de 98 familiĭ, saŭ 430 suflete; o școală, cu întreținerea căreia satul cheltuește anual 1296 leĭ; o biserică, cu hramul Inălțarea, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț. Această biserică, de lemn, mică, a fost adusă acum 120 anĭ de peste Olt de un Radu Golescu, care avea aci moșie, și a fost așezată la poalele pisculuĭ Cornetul. Servea de sucursală a schituluĭ Nămăești, avînd cîte-va călugărițe, dar maĭ tîrziŭ s'a desființat din cauza secularizăreĭ avereĭ mănăstireștĭ.

Biserica s'a reclădit din temelie, de zid, la anul 1872.

Halauca, *ramură de munțĭ,* ce se prelungește din jud. Suceava spre marginea de N. a județuluĭ Neamțu, prin com. Pipirig.

Halăuca, *munte,* în jud. Suceava, com. Boroaia, înalt de 700 m., acoperit de pădure, mare parte de brad.

Haleasa, *sat,* pe moșia Borca, jud. Suceava, com. Mădeiul. Așezat pe țărmul drept al Bistrițeĭ, numără 30 familiĭ, saŭ 138 suflete: 72 bărbațĭ și 66 femeĭ. Locuesc în 35 case.

Sunt 40 contribuabilĭ.

Vatra satuluĭ ocupă 36 fălcĭ.

Improprietărițĭ la 1864 sunt 4 fruntașĭ, 6 mijlocașĭ și un codaș, stăpînind 51 fălcĭ 40 prăjinĭ.

Biserica și școala din Mădeiul servesc și acestuĭ sat. O singură cărare leagă Haleasa cu satul de reședință și comuna Broșteni.

Haleasa. Vezĭ satul Lungeni, com. Broșteni, jud. Suceava.

Haleasa, *pîrîŭ,* în jud. Suceava, com. Mădeiul. Izvorește de sub Arșița-Rea și se varsă în Bistrița (9 kil).

Haleșul, *căt.,* al com. Tisăul, jud. Buzăŭ, cu 450 locuitorĭ și 175 case; are 2 sub-diviziĭ: Giurgiuveni și Poenari.

Haleșul, *vale,* în com. Tisăul, jud. Buzăŭ. Incepe din munțiĭ Ciolanuluĭ și se varsă în rîul Nișcovul, la Gura-Haleșuluĭ.

Halița, *sat,* jud. Vasluiŭ, com. Ipatele, pl. Funduri, la un kil. spre S. de satul Ipatele. E situat pe coasta despre V. a Dealuluĭ-Mare, pe o suprafață de 400 hect. Are o populație de 13 familiĭ, saŭ 67 suflete.

La V. de sat trece pîrîul Gelna.

Vite: 187 vite marĭ cornute, 30 oĭ, 11 caĭ, 10 rîmătorĭ.

Halînga, *sat,* în jud. Mehedinți, pl. Ocolul-d.-s., com rur. Izvorul-Bîrzeĭ. Prin Halînga trece șoseaua vecinală Turnul-Severin-Balta-Baia-de-Aramă.

Halînga, *pădure,* în com. rur. Burila-Mare, pl. Blahnița, jud. Mehedinți.

Halmul, *deal,* acoperit de țarine, în jud. Suceava, com. Ruginoasa. O parte a dealuluĭ se numește Halmulețul.

Halmul, *deal,* ce desparte albia Șomuzuluĭ-Mare de a Șomuzuluĭ-Mic, jud. Suceava. Până dincolo de satul Hîrtopul produce

fînaţurĭ, iar de la Hîrtop spre Siret, culmea e îmbrăcată de pădurĭ, iar coastele de semănăturĭ. Vederea de pe piscul acestuĭ deal de d'asupra Hîrtopuluĭ e frumoasă: sub picioare aĭ coastele şi poalele acoperite de fînaţurĭ şi semănăturĭ, peste ele Şomuzul-Mare cu iazurile: Ciorsaci, Tîrguluĭ şi Călugăruluĭ, în carĭ se oglindeşte oraşul Fălticeni şi satul Oprişeni, peste carĭ se vede Dealul-Tîmpeştilor ţesut de şosele şi lanurĭ, Moldova şi peste dînsa falniciĭ codri aĭ Carpaţilor.

Halmul, *sfoară de moşie*, în suprafaţă cam de 300 fălcĭ, în jud. Suceava, com. Şoldăneşti, proprietatea d-luĭ E. Samson. Fînaţul de pe Halm e foarte căutat.

Haloşul, *vale*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Mănăstirea-Caşinul, care din muntelele Haloşul-Mare se lasă spre malul drept al Caşinuluĭ, confundîndu-se cu valea acestuia.

Haloşul-Mare, *vîrf de munte*, (640 m.), jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, pe teritoriul com. Mănăstirea-Caşinul, făcînd parte din şira Zăbrăuţilor. Din acest munte izvoreşte apă sulfuroasă.

Haloşul-Mare, *pîrîiaş*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, de pe teritoriul com. Mănăstirea-Caşinul. Işĭ are obîrşia în muntele Haloşul, la locul numit Puturosul şi se varsă în pîrîul Caşinul, d'a dreapta, după ce se încarcă cu Haloşul-Mic şi cu Haloşul-Ciobotaruluĭ.

Haloşul-Mic, *vîrf de munte*, (630 m.), jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Mănăstirea-Caşinul, din şira Zăbrăuţilor.

Haloşul-Mic, *pîrîiaş*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, pe teritoriul com. Mănăstirea-Caşinul. Işĭ are obîrşia de la locul numit Fundacul şi se varsă d'a dreapta în Haloşul-Mare.

Hamamgi, *sat*, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, căt. com. Potur, aşezat în partea de E. a plăşeĭ şi de N.-E. a comuneĭ, pe pîrîul Beidant, la 4 kil. spre N. de căt. de reşedinţă, Potur. Numele săŭ este turcesc şi înseamnă bae, căcĭ odinioară ĭezerul Goloviţa se întindea pănă lîngă el, formînd aci o baie. Se mărgineşte la N. cu com. Ciamurli-d.-j.; la V., cu com. Ciamurli-d.-s. şi căt. Potur; la S., cu căt. Sari-Iurt şi la E., cu lacul Golovişţea.

Intinderea totală e de 2371 hect.

Dealurile carĭ brăzdează comuna sunt: Cara-Burun, la E. deal pietros, aparţinînd statuluĭ, cu 200 m. înălţime; Percem-Bair, deal pietros, 100 m., al statuluĭ, la N.; Eniceri (147 m.), la N.; Maadem-Bair, cu vîrful Movila-Hamamgi (104 m.), la S.

Movile sunt: Movila-Viziruluĭ, la V., ridicată de un vizir ce a trecut cu armata luĭ pe aicĭ; Eşil - Tepe (movila verde) (5 m.), pietroasă şi acoperită cu verdeaţă, de unde şi numele eĭ, la V.; Treĭ-Movile, (5 m.), la S.; movilele Muftia sunt 3 movile numite ast-fel de la un judecător de pace, pe turceşte muftiŭ, ce le avea pe seama luĭ şi lîngă care era şi satul Hamamgi, ce maĭ tîrziŭ s'a mutat de acolo pe la 1840, şi ale căruĭ vechĭ ruine se văd şi astăzĭ; sunt aşezate la N.-E.; maĭ sunt alte treĭ movile naturale la E., de 12 m.

Apele care-l udă, sunt: Pîrîul Beidant, prin mijloc, trecînd şi prin sat, prin fîneaţa Iuciu-Ghios, prin locul numit Ac-Bagea şi vărsîndu-se în ĭezerul Goloviţa; afluentul săŭ, pîrîul Agi-ivat, udă com. la V. Tot pe teritoriul com. se află lacul Goloviţa, aşezat la E., cu 150 hect. întindere, din care 30 cu stuf (un golf al lacului Razelm), conţinînd cantităţĭ marĭ de peştĭ, şi al căruĭ venit aparţine statuluĭ.

Suprafaţa satuluĭ e de 2371 hect., din care 40 hect. ocupate de vatra satuluĭ, 2000 hect. ale locuitorilor, 51 hect. proprietate particulară, 281 hect. ale statuluĭ. Populaţia, bulgară, este de 130 familiĭ, saŭ 451 suflete: 130 bărbaţĭ, 130 femeĭ, 15 neînsuraţĭ, 6 văduvĭ, 160 copiĭ.

Locuitoriĭ posedă: 90 plugurĭ de fier, un elevator de vînturat şi 3 maşinĭ de secerat.

Vite sunt: 300 boĭ, 20 vacĭ, 50 bivoliţe, 350 caĭ, 3000 oĭ.

Comerţul constă în import de coloniale şi băuturĭ spirtoase, şi în export de cereale şi oĭ; sunt 2 comercianţĭ.

Venitul comuneĭ e de 7000 leĭ, şi cheltuelile sunt de 6500 leĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt căile comunale la com. Potur, Beidant, Ciamurli-d.-j. şi Ciamurli-d.-s., drumul judeţean spre Babadag şi calea naţională Tulcea-Constanţa.

Are: o şcoală mixtă, fundată în 1880 de locuitorĭ, cu 10 hect. pămînt, condusă de un învăţător, şi frecuentată de 79 elevĭ; o biserică, cu hramul Adormirea Maiceĭ Domnuluĭ, clădită la 1860 de locuitorĭ, cu 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Se zice că acest sat s'a fondat de către locuitoriĭ Dumitru Exar, Cosguliŭ şi moş Stoiu Dimitrof, la poalele a treĭ movile, şi că maĭ în urmă s'a mu-

tat pe pîrîul Beidant, unde se află și astă-zĭ.

Hamamgi, *movilă,* în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul com. rur. Potur (și anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Hamamgi), situată în partea centrală a plășeĭ și a comuneĭ, la 2 kil. spre E. de satul Potur. Este vîrful cel maĭ înalt al dealuluĭ Maadem-Bair. Are o înălțime de 104 metri și e punct trigonometric de observație de ordinul al 3-lea, dominînd asupra pîrîuluĭ Hagi-Avat și satelor Hamamgi și Potur. Pe la poale-ĭ trec drumul național Tulcea - Constanța și cel comunal Sari-Iurt-Hamamgi. Este acoperită cu verdeață.

Hamzoaia, *trup de sat,* în jud. Neamțu, pl. Piatra Muntele, com. Bicazul, situat pe pîrîul Tașca, în stînga pîrîuluĭ Bicazul.

Hancea, *sat,* așezat în stînga rîuluĭ Suceava și în partea de V. a com. Brehuești, pl. Siretuluĭ jud. Botoșani. Are o suprafață de 479 hect. și o populație de 62 familiĭ, saŭ 251 suflete; o biserică, făcută de locuitorĭ; 1 moară de apă; o cîrciumă.

Vite sunt: 115 boĭ și vacĭ, 13 caĭ, 33 oĭ, 16 bivolĭ, 12 porcĭ. Locuitoriĭ posedă 28 stupĭ cu albine.

Hancearca, *sat,* în jud. Tulcea, pl. Isaccea, cătunul com. Balabancea, situat în partea centrală a plășeĭ și în cea centrală a com., la 5 kil. spre N. de cătunul de reședință, Balabancea, pe malul drept al pîrîuluĭ Taița și la poalele dealuluĭ Hancearca.

Se mărginește la N. cu cătunele Țiganca-Taița; la E., cu cătunul Geaferca-Rusă; la S., cu cătunul Balabancea; la V., cu com. Cerna. Dealurile care o brăzdează, sunt: dealul David la N.-V., dealul Amzaliĭ la V., dealul Hancearca prin interior (232 m.) Rîurile care îl udă sunt: Taița la E. și afluențiĭ săĭ: Valea Sarap-Dere unită cu valea David la N., valea Hancearca prin mijloc, valea Acarcula la S. Intinderea cătunuluĭ este de 455 hect., din care 45 ocupate de vatra comuneĭ, 10 hect. ale școaleĭ din Balabancea, și restul de 400 hect. loc cultivabil al locuitorilor. Populația, rusească, este de 30 familiĭ, saŭ 298 suflete.

Drumurĭ comunale îl unesc cu cătunele Izlam-Geaferca, Țiganca-Taița, Geafarca-Rusă, Balabancea și com. Greci și Cerna.

Hancearca, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul com. rur. Balabancea și anume pe acela al cătunuluĭ Hancearca; se desface din dealul David; se întinde spre S., avînd o direcțiune generală de la N.-V. spre S.-E.; brăzdează partea de S. a plășeĭ și pe cea centrală a comuneĭ; se întinde printre pîrîul Taița și afluențiĭ săĭ Valea-Hancearca, la N. și Acarcula la S.; la poalele luĭ estice este așezat satul Hancearca; are o înălțime de 342 m. și e punct trigonometric de rangul 1-iŭ, dominînd asupra pîrîuluĭ Taița, satuluĭ Hancearca și drumul Balabancea - Hancearca; e acoperit cu pădurĭ.

Hancearca (Valea-), *pîrîŭ,* în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, com. Balabancea, căt. Hancearca; izvorește din poalele orientale ale dealuluĭ David; se îndreaptă spre E., avînd o direcțiune generală de la N.-V. spre S.-E.; curge pe la poalele dealuluĭ Hancearca și prin pădurĭ, și, după un curs de 1 ½ kil., se varsă în pîrîul Taița, pe dreapta, ceva maĭ jos de satul Hancearca; este tăiat de drumul comunal Balabancea-Hancearca-Taița.

Hangul, *com. rur.,* situată cam în centru și în partea despre V. a pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu, străbătută de-a lungul săŭ de Bistrița și întretăiată de ramurĭ muntoase a cărora piscurĭ sunt cele maĭ înalte din tot jud. Tot pe cuprinsul acesteĭ com. se află și masivul stîncos Ceahlăul.

Este formată din cătunele: Gura-Hanguluĭ, Fîrțigi, Durăul, Răpciune, Schitul, Lețești, Izvorul-Alb, Boboteni, Audea, Ciurubucul și Strîmptura, cu o populație de 1000 familiĭ, saŭ 4167 suflete: 2052 bărbațĭ, 2115 femeĭ; 2231 necăsătorițĭ, 1638 căsătorițĭ, 291 văduvĭ, 7 divorțațĭ.

Știŭ carte 346 persoane.

Dintre locuitoriĭ împroprietărițĭ în 1864 sunt astă-zĭ: 526 carĭ traesc și-șĭ stăpînesc singurĭ locurile lor; 112 ca urmașĭ; 5 locurĭ părăsite și ocupate de către com.; 31 persoane, carĭ de și însurațĭ și cultivatorĭ de pămînt, dar n'aŭ nicĭ un fel de împroprietărire, precum nicĭ putința de a moșteni ceva pe urma părinților lor legiuițĭ.

Agricultura se face pe o întindere de 461 hect. Imașul are o întindere de 500 hect. și nutrește un număr de 6416 capete de vite.

Are 10 bisericĭ (7 în stare bună și 3 în ruină), cu 20 servențĭ, dintre carĭ 6 preoțĭ de mir, plătițĭ cu 1740 leĭ din fondurile comuneĭ; 2 școlĭ primare; 1 atelier de herăstrae, cu 3 pînze, purtate de apă; 1 herăstrăŭ cu 1 pînză; 1 herăstrăŭ cu 4 pînze; 11 morĭ de apă; 6 fierăriĭ; 2 cizmarĭ; 1 rotar; 5 pive pentru făcutul sucmanilor.

Budgetul comuneĭ e de 11422 leĭ, 97 banĭ la veniturĭ şi de 11267 leĭ, 50 banĭ la cheltuelĭ.

Comunicaţia cu satele vecine se face prin şoseaua Piatra-Prisăcani şi rîul Bistriţa, cu plutele.

Hangul, *sat,* jud. Neamţu. Vezĭ Schitul, sat.

Hangul, *sat,* în jud. Neamţu, com. Hangul, plasa Piatra-Muntele, situat pe stînga rîuluĭ Bistriţa, în drumul şoseleĭ mixte Piatra-Prisăcani, la 44 kil. 800 m. de oraşul Piatra.

Cota şesuluĭ (văeĭ) Bistriţa în această localitate e de 491.22 m.

Populaţiunea e de 277 familiĭ, saŭ 1265 suflete: 623 bărbaţĭ şi 642 femeĭ; 700 necăsătoriţĭ, 483 căsătoriţĭ, 81 văduvĭ.

Ştiŭ carte 105 persoane.

Aci este reşedinţa comuneĭ.

Are: 1 biserică, cu 1 preot şi 2 eclesiarcĭ; o şcoală, frecuentată de 97 elevĭ; 2 fierăriĭ.

Satul se maĭ numeşte Hănguşorul şi Gura-Hanguluĭ.

Hangul, *schit,* în jud. Neamţu, pl. Piatra-Muntele, com. Hangul, situat la o oră depărtare de Răpciuni, pe stînga pîrîuluĭ Durăul.

Legenda spune că acest schit s'a întemeiat în acest chip: Sunt maĭ mult de două veacurĭ, de cînd sihastrul Silivestru, care se aşezase în acele părţĭ, şĭ-a petrecut viaţa în sînul unuĭ frasin mare, găunos. In urma vedenieĭ ce i s'a arătat, a tăiat frasinul şi a făcut din el un paraclis, care după cum se încredinţează, este durat numaĭ din lemnul aceluĭ arbore, unde sihastrul este înmormîntat.

Miron Costin zice însă că mănăstirea Hangul a zidit-o din pajişte Miron Barnovschi-Vodă în sec. XVII.

La 1649, Hatmanul Gheorghe, fratele luĭ Vasile-Lupu-Vodă, pătruns de evlavia aceluĭ sihastru, a reparat mănăstirea, făcînd şi un zid puternic, cu turnurĭ înalte de jur împrejurul mănăstireĭ, punînd-o ast-fel într'o poziţiune foarte bună de apărare, iar nu a zidit-o din temelie cum spun alţiĭ.

In anul al 6-lea al domnieĭ luĭ Cantemir, Sobieschi intrînd în ţară a pus oaste în Hangu, Secul, Agapia şi Neamţu.

Hangul asemenea a fost ocupat de soldaţĭ în timpul luĭ Mihail Racoviţă, cînd s'a robit jupîneasa Maria luĭ Ilie Cantacuzino vistiernicul şi fata luĭ Iordache Cantacuzino stolnicul, dar aŭ fost oblicit şi răscumpărate de Domn la Iaşi; contra catanelor aŭ mers aicĭ Neculaĭ Lagul slugerul şi Şerban Cantacuzino postelnicul, dar aŭ găsit locurile părăsite.

In timpul Domnieĭ luĭ C. Duca, stăpînul moşieĭ şi a satuluĭ Hangul, Ilie Cantacuzino, a ascuns aicĭ îmbrăcat în haine proaste pe Iordache Vornicul şi apoĭ l'a trecut în ţara leşească cu oamenĭ de pază.

In timpul domnieĭ luĭ Mihail Racoviţă-Vodă, venind Toma Cantacuzino vel-spătar, în solie de la Const. Vodă-Brîncoveanu, şi apucîndu-l aicĭ (în Iaşi) vestea mazilireĭ luĭ Vodă, a fugit de odată la munţĭ, la Hangu, temîndu-se să nu i se întîmple şi luĭ ceva.

La 1715, în timpul luĭ Neculaĭ-Vodă-Mavrocordat, egumenul mănăstireĭ Hangu, numit Anastase, a reclamat în contra visterniceseĭ Ilie Cantacuzino pentru 2 sate ce le stăpînea pe nedrept: Bălţăteşti şi Mînjeşti, cu care ocaziune a arătat şi 2 urice: unul de danie de la ctitorul mănăstireĭ (Miron Barnovschi) şi altul de la Vasile-Vodă, drept întăritură a aceleĭ daniĭ; cu acest prilej s'a făcut un alt uric, prin care s'a dat acele sate din noŭ Hanguluĭ şi întîmplîndu-se ca atuncĭ Samuil, Patriarchul Alexandrieĭ, să viziteze Iaşul, Vodă Neculaĭ a închinat mănăstirea cu toate averile eĭ Patriarchieĭ de Alexandria (hris. din 1627, Febr. 23, al luĭ Miron Barnovschi Moghilă-Voevod; idem, din 11 August 1765, al luĭ Gr. Ghica-Voevod, cu anaforaua din 21 Iulie 1765; hrisovul luĭ N. Mavrocordat din 19 Iulie 1715).

La 1840, Mitropolitul Veniamin Costache a strămutat pe toţĭ călugăriĭ de aci la mănăstirea Secul, aducînd 70—80 călugăriţe din mănăstirea Văratecul, dînd tot odată în vecînică stăpînire a mănăstireĭ Văraticul atît mănăstirea cît şi moşia Hangul.

Hangul, *moşie,* în jud. Neamţu, pl. Piatra-Muntele, com. Hangul, arendată anual cu 115000 leĭ.

Arendăşia posedă: 1100 oĭ, 100 boĭ, 50 vacĭ, 25 caĭ; 20 cotigĭ; o maşină (locomobilă) cu 40 vagoane de drum de fier pentru transportarea lemnelor din pădure. Intinderea drumuluĭ de fier e de 15 kil., împărţită în 3 distanţe diferite după localităţile exploatăreĭ.

Această moşie a fost proprietatea familieĭ Cantacuzino. Apoĭ a fost dată danie mănăstireĭ Hangul; iar maĭ înainte de anul 1840, înmulţindu-se călugăriţele din mănăstirea Văraticul, Mitropolitul Veniamin, cu aprobarea Domnitoruluĭ Sturdza, a dispus ca schiturile Hangul şi Durăul să se schimbe în metoace ale mănăstireĭ Văraticul şi prin urmare să fie locuite de călugă-

rițe. Cu această ocaziune s'a dispus prin hrisov domnesc ca și moșia cu toată averea sa mobilă și imobilă să treacă pentru tot-d'a-una la mănăstirea Văraticul (16 Ianuarie anul 1840).

De la mănăstirea Văraticul, moșia a trecut în proprietatea Cnejilor Cantacuzino, carĭ s'aŭ judecat cu mănastirea Văraticul (1844). Se zice că Cnejiĭ la început aŭ reclamat numaĭ o parte de pămînt din trupul moșieĭ Hangul, dar la urmă aŭ cîștigat-o întreagă prin judecată și maĭ tîrziŭ aŭ vîndut-o Doamneĭ Smaranda Sturdza, născută principesă Vogoridi, soția fostuluĭ Domn Mihail Sturdza, răposată în anul 1884.

La 1864, posesorul moșieĭ Hangu, fără știrea proprietățeĭ, aŭ maĭ uzurpat o parte de terenurĭ carĭ aparțineaŭ schituluĭ Durăul. V. Durăul, poiană.

Hangul, *izvoare*, cu apă minerală feruginoasă, în jud. Neamțu, pl. Piatra-Muntele, situate la patru ore depărtare spre E. de satul Gura-Hangul, în adîncimea pădurilor ce se întind la poalele munteluĭ Ceahlăul, aproape de pîrîul Pîntecul, și la marginea județuluĭ despre Transilvania.

Pănă la anul 1833, aceste izvoare eraŭ cu totul necunoscute din pricina sălbătăciunea loculuĭ, iar apa minerală se scurgea în pîrîul Hangul.

La 1853, Dr. Caillat într'un articol publicat în «l'Union Médicale» sub titlu de: «O călătorie medicală în principatele Dunărene» citează aceste ape, indicînd că este singura apă termală a căreĭ temperatură este urcată la 20⁰ C.

Dintre toate izvoarele însă ce sunt aci, 2 sunt maĭ de însemnat: Burcutul din Arșița-Crețuluĭ și Burcutul - Terjoaseĭ.

Celuĭ întîiŭ i s'a făcut analiza de către farmacistul Anton Abrahamfi (la 1833), Dr. Caillat (la 1853), Dr. Th. Steinner (la 1856). (Vezĭ Arșița - Crețuluĭ, izvor mineral).

Celuĭ de al doilea i sa făcut analiza de Dr. Th. Steinner (la 1856). (Vezĭ Terjoaseĭ, izvor mineral).

După substanțele concentrate în disoluțiune, aceste izvoare ar trebui clasate maĭ nemerit în clasa cloruratelor sodice.

Hanguluĭ (Munțiĭ-), *grupă de munțĭ*, jud. Neamțu, ce cuprinde toate ramurile carĭ se prelungesc de la hotarul jud. Suceava, între cursul pîrîuluĭ Cracăul și podișele de la apusul rîuluĭ Moldova, și între rîul Bistrița, confundîndu-se în grupa munților numițĭ aĭ Bistrițeĭ Moldave.

Ramura cea maĭ însemnată se desfășoară din fața satuluĭ Călugăreni (confluența Bistrițeĭ cu Bistricioara), printre Pîrîul-Larguluĭ și Pîrîul-Hanguluĭ, spre N., făcînd legătură cu ramura Domesnicul, iar spre E. cu ramura Furca și a-Doamneĭ.

Hanguluĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ*, în jud. Neamțuluĭ, pl. Piatra-Muntele; izvorește dintre ramurile munților Domesnicul, Hangul și Boboteni, curgînd în direcțiunea N.-S. pe la satul Boboteni, Audea; aproape de vărsarea sa pe partea stîngă a rîuluĭ Bistrița, străbate șoseaua mixtă Piatra-Prisăcani, între kil. 100—101.

Hanța, *sat*, face parte din com. Giurgioana, pl. Zeletinul, jud. Tecuciŭ. Situat pe dealul cu acelașĭ nume, în partea de S.-E. a com., la o depărtare de 1 kil. 800 de m. departe de reședința com.

Locuitoriĭ sunt vechĭ răzeșĭ și stăpînesc 127 hect.

Are o populațiune 16 familiĭ, saŭ 60 suflete, carĭ locuesc în 15 case.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Are la S. Valea - Răcușaneĭ, iar la V., dealul Hanța.

Hanțul, *deal*, în jud. Iași, pl. Stavnicul, com. Mironeasa. Este punctul unde se întretae linia ce formează hotarul despre S., cu aceea ce formează hotarul despre V. al com. Mironeasa. Acest deal, împreună cu Cărbunariul, Armanul și Răclariul, formează un singur șir, prelungit dela N. spre S. Pe creasta șiruluĭ este hotarul între com. și jud. Vasluiŭ.

Hanul-Conache, *sat*, jud. Tecuciŭ. Locuitoriĭ îĭ maĭ zic și «Ratoșul luĭ Conache». Face parte din com. Fundeni, pl. Bîrladuluĭ.

Este situat pe șoseaua națională Tecuciŭ-Galați, la N.-E. și la 6 kil de Fundeni și la 1 kil. spre E. de gara cu acelașĭ nume, spre S. de Tecuciŭ.

Are o populație de 21 familiĭ, saŭ 97 suflete: 27 bărbațĭ, 27 femeĭ, 36 băețĭ și 3 fete. Locuesc în 16 case. Vatra satuluĭ e de 9 hect.

Poartă acest nume de la logofătul și poetul Costache Conache, care era proprietar al acesteĭ moșiĭ. El a făcut aicĭ un han care poartă până astăzĭ numele săŭ; acum hanul este transformat în curte boerească, unde stă proprietarul moșieĭ, d-l Verone. Satul ca și curtea este situat într'o poziție frumoasă.

Hanul-Conache, *stație de dr.-d.*-

f., în jud. Tecuciŭ, pl. Bîrladul, com. Fundeni, pe linia Tecuciŭ-Bărboşi, pusă în circulaţie la 13 Septembrie 1872. Se află în mijlocul pădureĭ cu acelaşĭ nume, între staţiile Vameşul (10.2 kil.) şi Iveşti (13.6 kil.), la 296 kil. de Bucureşti şi la 32 kil. spre S. de capitala judeţuluĭ, Tecuciŭ. Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de 19 m. 36. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 70999 leĭ, 85 banĭ.

Hanul-Conache, *pădure,* în jud. Tecuciŭ, com. Fundeni. Are o suprafaţă de 665 hect. şi 779 ariĭ. Cuprinde multe poenĭ şi nisipurĭ, aşa că pădure de stejar nu este de cît 130—200 fălcĭ, restul fiind nisipurĭ.

Printr'însa trece: calea-ferată Tecuciŭ-Galaţi şi şoseaua naţională.

Este proprietatea d-lor Verone şi I. Gheorghiade.

Hanul-de-Pămînt, *sat,* face parte din com. rur. Tărtăşeşti, pl. Znagovul, jud. Ilfov. Este situat la S.-E. de Călugărul, pe şoseaua naţională Bucureşti-Piteşti.

Se întinde pe o suprafaţă de 350 hect., cu o populaţie de 254 locuitorĭ.

Moştenitoriĭ Dr. Capşa şi D-l T. Hina aŭ 239 hect. şi locuitoriĭ 111 hect.

Proprietariĭ cultivă 82 hect. (50 sterpe, 76 izlaz, 31 pădure). Locuitoriĭ cultivă 102 hect. (9 izlaz).

Comerciul se face de 3 hangiĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 128 şi al celor micĭ de 480.

Hanul-luĭ-Doni, *numire ce se maĭ dă tîrguşoruluĭ* Onişcani din com. Onişcani, pl. Siretul-d.-j., jud. Roman.

Hanul-luĭ-Pală, *cătun,* pendinte de com. Vişina, pl. Neajlovuluĭ, jud. Vlaşca, situat la extremitatea N.-N.-V. a jud., în colţ între jud. Argeş şi Dîmboviţa.

Are o suprafaţă de 1200 hect.

S'a dat la 50 locuitorĭ împroprietăriţĭ după legea rurală de la 1864, suprafaţa de 150 hect.

Are o pădure de 250 hect.

Venitul anual al moşieĭ este de 10000 leĭ.

Aci se cultivă prunĭ şi vişinĭ din care se face ţuică.

Are: o biserică deservită de un preot şi un dascăl; o şcoală comunală mixtă, a com. Vişina, cu 4 clase, condusă de un învăţător şi frecuentată de 38 băeţĭ şi 5 fete.

Pe aci trece şoseaua ce duce la Corbi.

La depărtare de: Bucureşti, 60 kil.; de Giurgiŭ, de 80 kil.; de Piteşti, de 46 kil.; de staţia Titu, de 22 kil.

Hanul-Roşu, *localitate,* în apropiere de oraşul Văleni-de-Munte, plaiul Teleajenul, jud. Prahova unde s'a făcut un frumos pod peste rîul Teleajenul.

Hanuluĭ (Iazul-), *iaz,* în jud. Dorohoiŭ, în suprafaţă de 214 hect., 83 ariĭ, pe teritoriul satuluĭ Hăneşti, com. Sîrbi; pl. Badineul, conţine peştĭ, racĭ şi chişcarĭ; se află pe cursul pîrîuluĭ Başeul şi se numeşte şi Hăneşti.

Haosuluĭ (Valea-), *vale,* formată din prelungirea coasteĭ vestice a Dealuluĭ-Cruceĭ şi a celeĭ de E. a dealuluĭ Comorniţa, com. Suhuleţul, pl. Funduri, jud. Vasluiŭ. Este străbătută de pîrîul Schinetea. E bogată în fîneţe.

Haralampie (Băjenariĭ-luĭ-), *vechĭe numire a cătunuluĭ* Atirnaţi, comuna Clondirul, judeţul Buzăŭ.

Haranginul, *deal,* pe moşia Cătămăreşti, în partea de S. a com. Cucoreni, plasa Tîrgul, judeţul Botoşani.

Haranginul, *pădure,* de stejar, de 286 hect., com. Cucoreni, jud. Botoşani, pe un teren ponoros, în moşia Cătămăreşti.

Haranlîc saŭ **Caranlîc,** *vîrf de deal,* în jud. Constanţa, plasa Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rur. Caranlîc. Este situat în partea de N. a plăşeĭ şi a com., pe muchea dealuluĭ Hasan-Orman, la 3 kil. spre N.-V. de satul Caranlîc. Este punct strategic de rangul I-iŭ, căcĭ prin înălţimea sa, care este de 136 m., domină valea Beilicul, cu adiacentele eĭ: văile Caranlîc şi Curu-Orman, satul Caranlîc, drumul judeţean Ostrov-Cuzgun, ce trece pe la poalele sale S., drumul comunal Beilic - Caranlîc, care se încrucişează cu precedentul lîngă acest vîrf, drumul ce vine de la Curu-Orman spre Caranlîc. Este acoperit cu fîneţe şi tufărişurĭ.

Harapul, *cătun* (tîrlă), în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, pe cîmpul Bărăgan; face parte din com. Bora.

Harbuzul, *pîrîŭ* (15 kil.), jud. Suceava, com. Dolheşti, afluent al Şomuzuluĭ-Mare.

Harjurilor (Culmea-), *şirul munţilor* cu acelaşĭ nume, între comunele: Mălini, Sasca şi Baia, jud. Suceava, parte acoperit de pădure de brad, parte de fînaţurĭ.

Harmanul, *munte,* în jud. Neamţu,

com. Vaduri, pl. Piatra-Muntele; se detaşează din ramura Tarcăuluĭ spre E.-N., până în dreptul satuluĭ Onţul.

Harpănul, *munte,* în jud. Suceava. (Vezĭ Slopăţul).

Hartoneasa, *munte,* în jud. Suceava, com. Mălini.

Hasan (Muntele-luĭ-), *deal,* în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul com. urbane Isaccea; brăzdează partea de N. a plăşeĭ şi cea apusană a comuneĭ; este o prelungire orientală a dealuluĭ Gîlmeele-Inşirate; se prelungeşte spre E., avînd o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E.; ondulaţiunile sale se întind până în oraşul Isaccea; din cele de V. îşĭ iaŭ naştere pîraiele: Valea-Rece şi valea Acic-Tepe; pe la cele de N. trece drumul judeţean Isaccea-Măcin; vîrfurile sale principale sunt: Isaccea, de 197 m., punct trigonometric de rangul 1-iŭ; Acic-Tepe, de 201 m., punct trigonometric de rangul al 3-lea; prin aceste vîrfurĭ domină asupra drumuluĭ judeţean, oraşuluĭ Isaccea şi Dunăreĭ.

Hasan-Bei, *canal,* din Dunăre, în jud. Constanţa, plasa Hîrşova, comuna urbană Hîrşova, ce desparte două insule marĭ: Gîsca-Mare şi Chiuciuc; cînd apele Dunăreĭ sunt scăzute canalul seacă; are o lungime de $1\frac{1}{2}$ kil.; formează puţin şi hotarul Hîrşoveĭ spre judeţul Ialomiţa; ambele sale malurĭ sunt acoperite cu sălciĭ.

Hasan-Oba-Tepe, *vîrf de deal,* în jud. Constanţa, pl. Mangalia, pe teritoriul com. rur. Sari-Ghiol; este situat pe muchea dealuluĭ Ac-Başi, în partea centrală a plăşeĭ şi cea de N. a comuneĭ, la 3 kil. spre N. de satul Sari-Ghiol; punct strategic important, avînd 96 m. înălţime şi dominînd valea Chiragi, valea Nalbant, valea Ac-Başi-Culac, satele Deleuruşi, Nalbant, Sari-Ghiol şi Ac-Başi, drumurile judeţene Cara-Omer-Mangalia şi Medjidia-Mangalia, drumul vecinal Hazaplar-Ac-Başi şi judeţeanul.

Hasan-Orman, *deal,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rur. Beilicul; se desface din dealul Ciatal-Orman, din vîrful numit Caranlîc; se îndreaptă spre N., avînd o direcţiune generală de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd partea de E. a plăşeĭ şi cea de S. a comuneĭ; se ridică până la o înălţime de 132 m., dominînd văile Beilicul, Hasan-Orman, drumul judeţean Ostrov-Cuzgun, cel comunal Beilicul-Caranlîc, ce trece pe muchea luĭ; este acoperit cu pădurĭ, tufărişurĭ şi păşunĭ.

Hasancea, *com. rur.,* jud. şi pl. Constanţa, situată în partea de E. a judeţuluĭ, la 13 kil. spre V. de oraşul Constanţa, capitala judeţuluĭ, şi în partea meridională a plăşeĭ, la 24 kil. spre S.-E. de com. Cara-Murat, reşedinţa ocoluluĭ, pe valea Cara-Su saŭ Hasancea.

Se mărgineşte la N. cu com. Palazul-Mara, la E. cu com. Techir-Ghiol, la S. cu com. Osman-Facî (pl. Mangalia); iar la V. cu comunele Omurcea şi Osman-Facî.

Principalele dealurĭ carĭ o brăzdează sunt: Taslî-Bair (81 m.), Horoslar-Iol-Bair (73 m.), la N.; Hagi-Diuliuc (76 m.) şi Techir-Ghiol-Bair (81 m.), la E.; Abdulah-Derasi-Bair (84 m.), la S.-E.; Osman-Facî (100 m.), la S.-V; Omurcea (80 m.), la V.; toate aceste dealurĭ sunt acoperite cu fîneţe şi semănăturĭ. Movile sunt 15, dintre carĭ principalele sunt: Cunesi-Iuc (71 m.), la N.-E., Hasancea (73 m.) la N. de satul cu acelaşĭ nume; Cara-Iuc-Tepe (87 m.) şi Mahometcea-Iol-Tepe (82 m.), în partea centrală, pe muchea dealuluĭ Mametcea, ce brăzdează interiorul comuneĭ şi e acoperit cu semănăturĭ.

Are cîte-va văĭ secĭ, şi anume: Cara-Su saŭ Hasancea, prin partea centrală, cu adiacentele sale pe stînga, Cara-Iuc-Dere, Osmancea-Ceair şi Mahometcea-Ceair-Dere, formată din văile Curu-Dere, Abdulah-Deresi-Bair; aceste văĭ sunt largĭ, cu malurĭ joase şi conţin apă numaĭ în timpurile ploioase şi primă-vara, după topirea zăpezilor.

Cătunele din care este formată com. sunt două: Hasancea, în partea centrală, reşedinţa comuneĭ, pe valea Cara-Su saŭ Hasancea, între dealurile Horoslar-Iol-Bair la N. şi Omurcea la S.; Mametcea, în partea de S. a comuneĭ, la 6 kil. spre S. de reşedinţă, pe valea Mahometcea-Ceair-Dere, între dealurile Mametcea la N. şi Osman-Facî la S.; aspectul lor în general e acela al satelor tătăreştĭ, cu case micĭ răspîndite neregulat, fără uliţĭ, cu puţurĭ numeroase între ele, cu morĭ de vînt împrejur, cu o geamie în mijloc.

Suprafaţa comuneĭ e de 7744 hect., din care 244 hect. ocupate de vetrele celor două sate, cu 181 case; restul de 7500 e împărţit între Stat cu proprietariĭ carĭ aŭ 4900 hect. şi locuitoriĭ carĭ posedă 2600 hect.

Populaţiunea, compusă maĭ numaĭ din Turcĭ şi Tătarĭ, este de 197 familiĭ, saŭ 883 suflete: bărbaţĭ 480, femeĭ 403; necăsătoriţĭ 476, căsătoriţĭ 380, văduvĭ 25, divorţaţĭ 2; cetăţenĭ Romînĭ 793,

supuşĭ străinĭ 90; ortodoxĭ 163, catolicĭ 30, mahomedanĭ 690; agricultorĭ 155, industriaş 1, comercianţĭ 3, avînd alte profesiĭ 31.

Ştiŭ carte 69 persoane.

Contribuabilĭ sunt 190.

In com. sunt 4 geamii, 3 în căt. Hasancea şi 1 în Mametcea.

Locuitoriĭ posedă: 86 plugurĭ (41 cu boĭ, 45 cu caĭ), 130 care şi căruţe (48 cu boĭ, 82 cu caĭ); 1 maşină de treerat cu abur; 1 maşină de semănat; 10 maşinĭ de secerat; 2 maşinĭ de bătut porumb; 2 trioare; 4 grape de fier; 1 maşină de vînturat; 20 puţurĭ.

Vite sunt: 518 caĭ, 861 boĭ, 2 bivolĭ, 3 asinĭ, 6730 oĭ, 16 capre şi 39 rîmătorĭ.

Comerciul e activ; se face prin gara Murfatlar, la 7 kil. spre V., de către 5 comercianţĭ (din carĭ 2 cîrciumarĭ) şi constă în importul manufacturelor, băuturilor spirtoase, lemnelor şi în export de cereale, vite, oĭ cu produsele lor.

Bugetul comuneĭ e la veniturĭ de 13641 leĭ, şi la cheltuelĭ de 1761 leĭ.

Căile de comunicaţie sunt: calea ferată Constanţa-Cernavoda, ce trece prin sat, fără însă ca să aibă vre-o staţie, apoĭ drumurĭ comunale ce duc la Constanţa, Horoslar, Hasi-Diuluic, Mametcea, Omurcea, etc.

Prin partea centrală a comuneĭ, la 1 kil. spre N. de satul Hasancea, se văd urmele valuluĭ mare de pămînt al luĭ Traian; la $^{1}/_{2}$ kil. spre S.-V. se vede urmele valuluĭ de piatră cu un însemnat lagăr de piatră; la 2 kil. spre S.-E. de sat observăm urmele valuluĭ mic de pămînt, lîngă case; la 3 kil. spre S.-E. de Hasancea lîngă movilele Cara-Iuc-Tepe şi Mametcea-Iol-Tepe se văd rămăşiţele unuĭ puternic lagăr roman.

Hasancea, *sat,* în jud. şi pl. Constanţa, căt. com. Hasancea, situat în partea de V. a pl. şi cea de N. a comuneĭ, pe valea Medjidia, în valea Cara-Su saŭ Hasancea, închis între dealurile Horoslar-Iol-Bair la N. şi Omurcea la S. Prin sat trece calea ferată Constanţa-Cernavoda, staţiunea cea maĭ apropiată fiind Murfatlar. Alte drumurĭ duc spre Horoslar, Hasi-Diuliuc, Mametcea şi Murfatlar. Are o întindere de 5288 hect., din care 163 hect. ocupate de vatra satuluĭ şi grădinĭ. Populaţia, aproape toată tătară, este de 94 familiĭ, saŭ 333 suflete. La N. şi la S. de sat trec cele 3 valurĭ de pămînt, cunoscute sub numele de valurile luĭ Traian.

Hasancea, *deal,* în jud. şi pl. Constanţa, pe teritoriul com. rurale Hasancea; se întinde pe la S.-V. satuluĭ Hasancea, avînd o direcţiune generală de la N.-V. către S.-E.; are două vîrfurĭ: Omurcea (80 m.) şi Cara-Iuc-Tepe (87 m.); pe la partea sa N.-E. trece un val al luĭ Trajan şi calea ferată Constanţa-Cernavoda; partea sa S.-E. e tăiată de un alt val al luĭ Traian; este situat în partea V. a pl. şi cea centrală a comuneĭ.

Hasancea, *vale,* în jud. şi pl. Constanţa, com. Hasancea; se întinde printre dealul Horoslar-Bair şi Hasi-Diuliuc, trecînd prin satul Hasancea cu o direcţie generală de la V. la E.; este închisă de amîndouă părţile de valurile luĭ Traian, de unul pe la N. săŭ şi de două pe la S.; prin mijlocul şi dealungul săŭ merge calea ferată Constanţa-Cernavoda şi drumul comunal Constanţa-Hasancea.

Hasanlar, *sat* în jud. Tulcea, pl. Măcin, cătunul com. Cîrjelar, aşezat în partea S. a plăşeĭ şi V. a com., la confluenţa pîraielor Homurlar şi Cîrjelar, la 2 kil. spre N.-V. de reşedinţă. Are o întindere de 70 hect. Populaţiunea, compusă din Turcĭ şi Tătarĭ, este de 67 familiĭ, saŭ 274 suflete. Pămîntul e favorabil agricultureĭ.

Hasanlar, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Măcinuluĭ, pe teritoriul comunelor rurale Satul-Noŭ şi Cîrjelar; se desface din dealul Dijcadael-Bair; se întinde spre V., avînd o direcţiune generală de la S.-E. spre N.-V., brăzdînd partea S. a plăşeĭ, pe cea V. a com. Cîrjelar, şi pe cea E. a com. Satul-Noŭ; pe culmea luĭ trece hotarul despărţitor între aceste două comune; se întinde printre rîul Ai-Orman şi afluentul săŭ Valea-Cerneĭ, despărţindu-le basinurile pe la poalele N. curge pîrîul Iaila, afluent al văiĭ Cerna. Este de natură stîncoasă pe alocurea; are două vîrfurĭ pietroase, unul de 220 m. şi altul de 204 m., ambele puncte trigonometrice de observaţie, de rangul al 3-lea, dominînd asupra satelor Hasanlar şi Satul-Noŭ, asupra drumuluĭ comunal ce le uneşte şi asupra pîrîuluĭ Ai-Orman; este acoperit cu verdeaţă şi păşunĭ.

Hasanlar, *nume,* ce poartă *pîrîul* Homurlar, din jud. Tulcea, de la satul Hasanlar şi pănă la vărsarea sa în pîrîul Ai-Orman, în pl. Măcin, pe teritoriul comuneĭ rurale Cîrjelar şi anume pe al cătunuluĭ Hasan.

Hasca, *munte,* între com. Broşteni şi com. Dorna, judeţul Suceava.

Hashauşul, *munte,* situat lîngă pîrîul Tarcăul, în grupa munţi-

lor Cicul-Tarcăul, jud. Neamţu. Are o înălţime de 1555 m.

Hasi-Diuliuc, *sat,* în jud. şi pl. Constanţa, căt. com. Techir-Ghiol, situat în partea S.-V. a plăşeĭ şi cea centrală a com., la 5 kil. spre N.-V. de cătunul de reşedinţă Techir-Ghiol, în valea Carsi-Dere. Este închis la N. şi V. de dealul Hasi-Diuliuc-Bair cu movilele Caramat-Iuc (74 m.), Tara-Iuc (66 m.), Cioinac-Iuc (48 m.) şi la S.-V. de dealul Techir-Ghiol cu movila Pipiliga-Iuc (68 m.) şi Hasi-Diuliuc (65 m). Suprafaţa sa este de 3762 hect., dintre care 96 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ şi grădinĭ. Populaţiunea sa este de 126 familiĭ, saŭ 395 suflete.

Prin sat trec drumurile: Mametcea-Constanţa, care este drum comunal iar din sat pleacă drumurĭ comunale la satul Anadol-Chioi, la Palatzul-Mare, la Hasancea, la Abdulah şi la Laz-Mahale, care se desface şi către Agigea.

Hasi-Diuliuc, *deal,* în jud. şi pl. Constanţa, pe teritoriul comuneĭ rurale Techir-Ghiol, şi anume pe acela al satuluĭ săŭ Hasi-Diuliuc. Se întinde pe la N.-V. satuluĭ Hasi-Diuliuc avînd o direcţiune generală de la S.-V. către N.-E. Are o înălţime maximă de 74 m., pe care o atinge în vîrful săŭ Caramet-Iuc şi maĭ are încă alte movile ca Tara-Iuc, cu 66 m., Cioinac-Iuc, cu 48 m., Ceair-Iuc, cu 73 m. şi Nadas-Iuc. Este situat în partea S. a plăşeĭ şi cea N.-V. a comuneĭ.

Hasmacul-cel-Mare, *grind,* jud. Tulcea, pl. Sulina, pe teritoriul com. Sviştofca şi Satul-Noŭ (şi anume pe al cătunuluĭ Periprava), în partea de E. a plăşeĭ, cea de V. a comuneĭ Sfiştofca, şi în cea de N. a comuneĭ Satul-Noŭ. Pe el sunt aşezate satele: Letea, Satul-Noŭ, la S.; Sfiştofca, la E.; Periprava, la N. Este străbătut de o mulţime de drumurĭ comunale ce unesc aceste sate. Este acoperit cu tufărişurĭ, cu insule de nisip într'însele. Are o formă triunghiulară. Partea de V. a luĭ se numeşte Hasmacul-Unguruluĭ. Are o întindere de aproape 100 kil. p.

Hasmacul-Unguruluĭ, *grind,* în jud. Tulcea, pl. Sulina, pe teritoriul comuneĭ Sfiştofca şi pe al cătunuluĭ săŭ Periprava, continuaţie vestică a grinduluĭ Hasmacul-cel-Mare. Este străbătut de la N. la S. de drumul comunal Letea-Periprava, lîngă care se află şi grădina luĭ Omer. Are 40 hect. întindere. E acoperit cu pădurĭ.

Haznaleĭ (Drumul-), *drum vechiŭ,* jud. Dolj, pl. Balta, com. Zăvalul şi Gighera, ce vine din spre Gighera, trece prin balta Zăvaluluĭ, prin mijlocul Crînguluĭ-Frumos. Acest drum era numit Drumul-Haznaleĭ adică al Poşteĭ, ce ducea baniĭ Ţăreĭ la Turcĭ.

Hateĭ (Dealul-), *deal,* se prelungeşte din com. Hîrlăul, jud. Botoşani, înconjoară satul Bădeni, din pl. Bahluiul, jud. Iaşi spre N. şi apoĭ trece în com. Ceplenița, tot descrescînd. Pe partea luĭ despre V. sunt viĭ şi livezĭ; iar pe acea de E., arăturĭ.

Hateĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ,* vine din jud. Botoşani, curgînd în partea de E. a moşieĭ Hîrlăul, apoĭ trece în jud. Iaşi, înconjoară satul Bădeni, pl. Bahluiul, la N.-E., pe sub Dealul-Hateĭ, apoĭ iese din comună şi se varsă în Bahluiul, pe teritoriul comuneĭ Ceplenița.

Hatia, *pîrîŭ,* jud. Suceava. Izvoreşte din hotarul moşieĭ Ţoleşti, curge sub numele de Croitorul, udă spre S. teritoriul comuneĭ Uideşti, pe o lungime de 6 kil. şi, după ce a învîrtit 2 morişte şi a primit din dreapta pîraiele Forăşti şi Antoceni, iar din stînga p. Garaleul, trece în comuna Drăguşeni şi printr'un crac se varsă în Moldova în marginea de sus a satuluĭ Drăguşeni. O ramură, luînd numele de Hatia, formează în vatra acestuĭ sat iazurile Picla şi maĭ jos Stroeşti şi se varsă în Moldova, după ce a maĭ primit pîraiele Căbuja şi Săcueni. Lungimea-ĭ totală e de 12 kil.

Hatineĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ,* în jud. Neamţu, plasa de Sus-Mijlocul, com. Răuceşti. Izvoreşte din Dealul-Neamţuluĭ, aproape de fîntînele minerale de la Oglinzi.

Apa acestuĭ pîrîŭ în percursul săŭ lasă nenumărate depozite de sesquioxid de fier.

Hatnauca, *pădure,* pe moşia Buda, com. Buda, pl. Herţa, jud. Dorohoiŭ.

Hauşul, *pîrîiaş,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa, ce se scurge d'a stînga Ciugheşuluĭ. Obîrşia şi-o are în muntele Apahauşul.

Hauşuluĭ (Muntele-), *munte,* jud. Neamţu. Vezĭ Hashauşul.

Hauşuluĭ (Culmea saŭ Şira-), *şiră de munţĭ,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, comuna Brusturoasa, care începe în piscul Voica, de pe graniţă şi trece prin Făge-

tul-Alb, Apahauşul, Popoiul şi Aldămaşul, prezintînd trecătoarea Ghimeş.

Havîrna, *com. rur.*, în jud. Dorohoiŭ, pl. Prutul d.-s., formată din satele: Balinţi, Gărbeni şi Havîrna, cu reşedinţa primărieĭ în satul Havîrna.

Are: 602 familiĭ, saŭ 2477 suflete; 1 biserică, cu 2 preoţĭ, 2 cîntăreţĭ şi 2 pălămarĭ; 1 şcoală, condusă de un învăţător şi frecuentată de 85 elevĭ; 816 hect. 35 ar. pămînt sătesc; 4368 hect. 19 ariĭ cîmp şi 68 hect. 75 ariĭ pădure, proprietăresc; 10 iazurĭ şi 8 pogoane de vie.

Bugetul com. este de 5856 leĭ, 67 banĭ, la veniturĭ, şi de 5470 leĭ, 40 banĭ, la cheltuelĭ.

Sunt în comună 861 vite marĭ cornute, 3540 oĭ, 43 capre, 348 caĭ, 585 porcĭ. Locuitoriĭ posedă 252 stupĭ cu albine.

Havîrna, *sat*, pe moşia cu acelaşĭ nume, jud. Dorohoiŭ, pl. Prutul-d.-s., com. Havîrna.

Proprietatea moşieĭ este o parte a d-luĭ Luca A. Goilav şi o parte a erezilor defunctuluĭ David Goilav.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, făcută din bîrne în anul 1817, şi care poartă d'asupra uşeĭ următoarea inscripţie:

Această Sf. biserică este începută cu cheltuiala d-luĭ Hatman Constantin Ghica (proprietarul moşieĭ), a sătenilor şi a preoţilor din satul Havîrna, în zilele luminatuluĭ Domnitor, Scarlat Alexandru-Vodă, şi a I. P. S. S. Mitropolituluĭ Iacob, în anul 1817, August în 18 zile, prin stăruinţa şi osteneala luĭ Toader Darie s'a lucrat.

Este o şcoală primară, condusă de un învăţător şi frecuentată de 85 elevĭ; are un local bun făcut de comună.

Locuitoriĭ împroprietăriţĭ aŭ: 749 hect. 76 ariĭ pămînt, iar proprietariĭ moşieĭ aŭ: 3895 hect. 57 ariĭ cîmp şi 68 hect. 75 ariĭ pădure; 10 iazurĭ, din carĭ unul numit al Ghicăĭ, pe cursul Başeuluĭ, în suprafaţă de 52 hect. 99 ariĭ; 2 livezĭ; 8 pog. vie.

Pîrîul principal este Başeul, ce curge pe hotar, şi Havîrna, pe moşie.

Drumurile principale sunt: acel de la Darabani şi Rădăuţi, la Dorohoiŭ; şi acel de la Săveni către Herţa.

Hotarele moşieĭ cu: Balinţi, Tătărăşani, Gîrbeni, Hudeşti şi Cordăreni.

Insemnat aci este: familia Ghica, una din cele maĭ distinse familiĭ ale Moldoveĭ, apoĭ şi a Valahieĭ, dînd maĭ mulţĭ domnitorĭ şi veliţĭ boerĭ. Această familie s'a ivit pentru prima dată în Moldova, sub domnia luĭ Vasile Lupu-Vodă, ce se urcă pe tron la 1634, cînd aduse în ţară şi pe Gheorghe Ghica.

Gheorghe Ghica a fost de origine Albanez, ridicat din popor. Tatăl săŭ îl trimise la Constantinopole, spre a'şĭ forma o carieră, punîndu'l sub privegherea unuĭ neguţător de zarzavaturĭ. In timpul călătorieĭ sale pedestră la Constantinopole, avu tovarăş de drum pe un băiat de turc anume Mehmet, cu care împărtăşi osteneala şi lipsa. Mehmet ajutat de soartă, a ajuns cu timpul în serviciul saraiuluĭ, şi cu încetul s'a făcut mare demnitar. In acele vremĭ recunoscu într'o zi pe companionul săŭ de drum, Gheorghe Ghica, şi îl făcu maĭ întîiŭ casnicul săŭ. Mehmet pronumit Chioprali, ajungînd mare vizir, fiind-că iubea pe Ghica, căcĭ acesta era deştept, puse de-l învăţă carte, şi în urmă îl aşeză pe lîngă Capi-Chehaia a Moldoveĭ Vasile Lupu, care, în urmă devenind Domn al Moldoveĭ, aduse pe Gheorghe Ghica cu sine, ca secretar. Manierele, deşteptăciunea şi credinţa luĭ Ghica, către Vasile-Vodă, precum şi îndemnurile viziruluĭ îl ridicară la demnităţĭ şi în cele din urmă fu trimes la Constantinopole să ţină locul de Capi-Chehaia a Moldoveĭ pe lîngă Poartă, unde a stat şi după mazilia luĭ Vasile Lupu de la Domnie, cît şi în timpul Domnieĭ luĭ Gheorghe Ştefan-Vodă. Acesta retrăgîndu-se de la tron, Vizirul Mehmet Chioprali, protectorul luĭ Gheorghe Ghica, făcu a se numi el Domn la 1658. Din această familie aŭ eşit maĭ mulţĭ Domnitorĭ în Moldova şi Valahia, precum şi însemnaţĭ boerĭ aĭ căror descendenţĭ trăesc şi astă-zĭ.

Havîrneanca, *pîrîŭ* şi *vale*, începe de pe moşia Havîrna, com. cu acelaşĭ nume, pl. Prutul-de-Sus, jud. Dorohoiŭ şi se varsă în rîul Başeul.

Hazarlîc, *com. rur.*, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă.

Este situată în partea meridională a jud., la 77 kil. spre S.-V. de oraşul Constanţa, capitala districtuluĭ, şi în cea sudică a plăşeĭ, la 43 kil., spre S.-E., de orăşelul Ostrovul, reşedinţa eĭ.

Se mărgineşte la N. cu com. urbană Cuzgun, la E. cu com. Enigea (pl. Medjidia), la V. cu com. Enişenlia, iar la S. cu Bulgaria şi com. Hairan-Chioi.

Relieful soluluĭ e destul de accidentat de culmea Ghiol-Punar cu ramificaţiunile sale. Principale dealurĭ sunt: Curu-Alcea-Bair (170 m.), la N.; Mulver-Acceuci, cu vîrful Imail-Iuiuc (184 m.), la V.; Ghiol-Punar cu vîrful Eşil-Iuc (185 m.), la V.; Cara-Peletli-Bair, prin interior; Hazarlîc, cu vîrful Hazarlîc (186 m.),

la S.-V.; Ceşme-Bair, la S.-E.; Mezarlîc-Borungea-Bair (162 m.), la E.; Curu-Giugiuc-Bair, Otlul Osman-Başa-Iuiuc (150 m.), la N.-E.; Adam-Clissi-Tarîfî-Bair (162 m.), la N. Toate aceste dealurĭ sunt acoperite cu livezĭ, păşunĭ şi pădurĭ, carĭ încă maĭ arată măreţia celor de odinioară distruse de incendiĭ şi tăerĭ nesistematice.

Are nişte văĭ adîncĭ, ce aŭ apă numaĭ în timpul ploilor şi topireĭ zăpezilor.

Cătunele carĭ o formează sunt: Hazarlîc, reşedinţa, în partea sud-vestică, pe valea Hazarlîc şi valea Urluia şi între dealurile Hazarlîc la V., Ghiol-Punar la E.; Ghiol-Punar, la E. com., la 6 kil., spre N.-E. de reşedinţă pe văile Urluia şi Ceşme-Culac, între dealurile Ghiol-Punar la V. şi Mezarlîc-Borungea-Bair la E.; Nargilar, constituit din vr'o cincĭ case aparţinînd satuluĭ Ghior-Punar, la 2 ½ kil. spre N. de precedentul, pe valea Urluia, la poalele N. ale dealuluĭ Ghiol-Punar; Cherim-Cuius, în partea nordică, la 10 kil. spre N. de reşedinţă, pe valea Urluia între dealurile Curu-Alcea-Bair la V., Adam-Clissi-Bair, la E.

Suprafaţa totală a comuneĭ este de 5779 hect., din carĭ 221 hect. ocupate de vatra satelor cu 122 case, iar restul împărţit între Stat cu proprietariĭ ce posedă 1900 hect. şi locuitoriĭ carĭ stăpînesc 3658 hect.

Populaţiunea este de 160 familiĭ, saŭ 783 suflete: din carĭ: 407 bărbaţĭ, 376 femeĭ; necăsătoriţĭ 256 bărbaţĭ, 220 femeĭ, căsătoriţĭ 278 (bărbaţĭ 139, femeĭ 139); văduvĭ 29 (bărbaţĭ 12, femeĭ 17); cetăţenĭ Romînĭ 780, străinĭ 3; 777 ortodoxĭ, 3 mozaicĭ; 413 agricultorĭ, 4 comercianţĭ.

Ştiŭ carte 97 bărb. şi 63 fem. Contribuabilĭ sunt 176.

Locuitoriĭ posedă: 123 plugurĭ, 113 care şi căruţe; 2 maşinĭ de secerat; 219 grape de fier; o maşină de vînturat; 9750 capete de vite, maĭ cu seamă oĭ.

Comerciul se face prin gara Cernavoda, de către 3 comercianţĭ, şi constă în import de coloniale şi manufactură şi în export de lemne, vite cu produsele lor.

Budgetul com. este de 4332 leĭ la veniturĭ şi de 3440 leĭ, la cheltuelĭ.

Căile de comunicaţie sunt: drumul judeţean Ostrov-Mangalia, care trece prin sat, şi drumurĭ comunale carĭ duc la Dobromir, Enişenlia, Teche-Chioi, etc.

Are o biserică, zidită şi întreţinută de locuitorĭ, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ şi deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o şcoală mixtă, condusă de un învăţător şi frecuentată de 56 elevĭ.

Hazarlîc, *sat*, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, cătunul de reşedinţă al com. Hazarlîc; este situat în partea de S. a pl. şi a com., în Valea-Hazarlîc; e sat mare şi frumos; are o întindere de 1851 hect., din carĭ 118 hect. ocupate de vatra satuluĭ cu 40 case; populaţia, în maioritate Bulgară, este de 83 familiĭ, saŭ 353 suflete.

Hazarlîc, *deal*, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, com. Hazarlîc, în partea de S., de natură stîncoasă, avînd ca vîrfurĭ Hazarlîc I şi Hazarlîc II (115 m. şi 132 m.) şi străbătut de văĭ adîncĭ, în care se întinde satul Hazarlîc.

Hazarlîc, *alt nume al văeĭ* Urluia, jud. Constanţa.

Hazarlîc-Ghiol, *lac*, în jud. Constanţa, pl. Hîrşova, com. Ciobanul, format de gîrla Baroiul; are 140 hect. întindere, 7 m. adîncime; în el se varsă gîrla Sarai; conţine peşte care se consumă în comună.

Hăbăşeşti, *sat*, în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Strunga, spre S. de băile Strunga şi la 2 kil. de ele. Este aşezat pe un mic platoŭ. Are 92 familiĭ, saŭ 435 suflete, din carĭ 110 contribuabilĭ.

Mulţĭ dintre locuitorĭ se ocupă cu căruţăria.

Sunt 332 vite marĭ cornute.

Are: o biserică de zid; o şcoală mixtă, frecuentată de 15 elevĭ.

Aicĭ era reşedinţa com. până în Ianuarie 1886, cînd com. Criveşti s'a unit cu com. Hăbăşeşti, luînd numele de Strunga.

Hăbeni, *com. rur.*, în jud. Dîmboviţa, pl. Dealul-Dîmboviţa, situată la 15 kil. spre S.-E. de Tîrgovişte, pe o cîmpie frumoasă, pe malul drept al Ialomiţeĭ şi pe şoseaua jud. Tîrgovişte-Butimanul. Cîmpiile de pe teritoriul com. se numesc: Plopişul şi Nafroşul. Afară de Ialomiţa, prin raionul comuneĭ, curg pîraele Racoviţa şi Pîscovul, fiind două podeţe pe pîrîul Racoviţa şi unul pe Pîscovul. Hăbeni se compune din treĭ cătune: Hăbeni, Racoviţa şi Răţoaia, cu o populaţie peste tot de 1027 loc.

Are o biserică şi o şcoală.

Se învecineşte: la E. cu Bucşani; la V., cu Cazaci; la N., cu Comişani şi la S., cu Băbeni-Sîrbi. De Bucşani se desparte prin Ialomiţa; de Cazaci prin marea pădure Iuda, care are peste 40000 ariĭ; de Comişani prin cîmpia Plopişul; de Băleni prin cîmpia Băleni.

Hăbudul, *com. rur.*, în jud. Prahova, pl. Tîrgşorul. Se compune din 2 cătune: Brăteşti şi Hăbudul.

Este situată în partea de S. a plăşeĭ, lîngă rîul Ialomiţa.

Veniturile com. sunt de leĭ 3224.

Reşedinţa com. e în căt. Hăbudul.

Şcoala există în com. de la 1889. Localul e proprietatea com. Copiĭ în vîrstă de şcoală sunt: 105 în Hăbudul şi 59 în Brăteşti.

Hăbudul, *sat*, face parte din com. rur. Hăbudul, pl. Tîrgşorul, jud. Prahova.

Hăbudul-Scutaşul, *proprietatea* Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti, fostă pendinte de schitul Tîrgşorul, com. Hăbudul, pl. Tîrgşorul, jud. Prahova, în întindere de 104 hect., toate arabile şi fîneţe, care pe periodul 1888—93 s'a arendat cu 3750 leĭ anual.

Hăciugosul, *munte*, în jud. Suceava, com. Mălini.

Hăeşti, *cătun*, al com. Bobul, pl. Amaradia, jud. Gorj, situat pe malul drept al rîuluĭ Blahniţa, şi în partea de N. a cătunuluĭ de reşedinţă.

Are o suprafaţă de 639 hect., din carĭ: 197 hect. arabile, 196 hect. fîneţe, 8 hect. viĭ, 261 hect. pădure, 18 hect. pomet, 9 hect. izlaz, şi 4 hect. vatra satuluĭ.

Are o populaţie de 71 familiĭ, saŭ 326 suflete, din carĭ 63 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 12 pluguri, 20 care cu boĭ, 109 vite marĭ cornute, 4 caĭ, 478 oĭ, 34 capre şi 34 rîmătorĭ.

Are: o biserică, cu 1 cîntăreţ şi 1 paracliser; serviciul îl face preotul de la căt. de reşedinţă.

Comunicaţiunea cu cătunul de reşedinţă şi cu cele-l'alte căt. vecine se face prin drumurĭ ordinare.

Hăghiacul, *sat*, face parte din com. Burdusaci, pl. Stănişeşti, jud. Tecuciŭ. E situat pe coasta estică a dealuluĭ cu acelaşĭ nume, la hotarul com., la 1 kil. de reşedinţa eĭ.

Are o populaţie de 16 familiĭ, saŭ 58 suflete, locuind în 14 case.

Locuitoriĭ, vechĭ răzeşĭ, stăpînesc 107 hect.

Este străbătut de două drumurĭ carĭ se unesc în sat, unul venind din com. Crăeşti şi altul din Oprişeşti, carĭ unite daŭ în şoseaua judeţeană Tecuciŭ-Stănişeşti.

Hăinari, *cătun*, al com. Negreni, pl. Gilortuluĭ, jud. Gorj, situat pe şes şi la S. cătunuluĭ Negreni, pe malul drept al pîrîuluĭ Negreana.

Are o suprafaţă de 219 hect., din carĭ: 60 hect. pădure, 80 hect. arabile, 61 hect. fîneţe, 8 hect. vie, 8 hect. livezile de prunĭ şi 2 hect. izlaz.

Locuitoriĭ sunt moşnenĭ. Populaţia e de 57 familiĭ, saŭ 220 suflete, din carĭ 40 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 19 plugurĭ, 20 care cu boĭ, 4 căruţe cu caĭ, 110 vite marĭ cornute, 140 oĭ, 15 capre, 3 caĭ, 60 rîmătorĭ.

Comunicaţia cu acest cătun se face prin şoseaua judeţeană ce vine din spre com. Hurezani-d.-s. şi care îl leagă cu căt. săŭ de reşedinţă.

In cătun se află: 3 fîntînĭ şi 4 puţurĭ.

Hăineala, *sat*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Băsăşti, situat la stînga Tazlăuluĭ-Mare şi la o depărtare de 350 m. de satul Băsăşti (şcoală).

Are o populaţie de 90 familiĭ, saŭ 331 suflete.

Vite sunt: 21 caĭ, 159 vite marĭ cornute, 49 porcĭ.

Hălăngeşti, *sat*, în jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Zăicoiul. Este aşezat pe dealul Hălăngeşti şi de-alungul rîuluĭ Plosca. Are o populaţie de 318 suflete: 159 bărbaţĭ şi 159 femeĭ. Locuesc în 70 case. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Zăicoiul, ce este la 4 kil. In anul şcolar 1892—93 aŭ frecuentat şcoala 11 băeţĭ. Cu vîrstă de şcoală sunt 40 băeţĭ şi 18 fete. Ştiŭ carte 11 persoane. Are o biserică de lemn, cu hramul Sf. Gheorghe, fondată de enoriaşĭ la 1833 şi terminată la 1836.

Hălăreşti, *com. rur.* şi *sat*, în jud. şi pl. Tutova, pe pîrîul Studineţul, aproape de confluenţa luĭ cu pîrîul Tutova, spre N.-V. de Bîrlad. Are 616 locuitorĭ, trăind în 201 case. Satul formează o com. cu cătunele: Lunca, Recea, Căliţesti, Siliştea şi Poliţeni. In toată com. sunt 1642 locuitorĭ, din carĭ 305 contribuabilĭ; locuesc în 411 case.

Sunt pe teritoriul satuluĭ 17,50 hect. viĭ din carĭ 14,50 hect. nelucrătoare şi 7 hect. livezĭ cu prunĭ.

Comerciul se face de 10 persoane. Are: o şcoală primară de băeţĭ; 5 bisericĭ.

Veniturile com. sunt de 8016 leĭ, 12 banĭ.

Hălăreşti, *moşie*, în jud. Tutova, pl. Tutova, com. Hălăreşti, lîngă satul cu acelaşĭ nume, proprietatea statuluĭ, arendată în ultimul period cu leĭ 15500 anual.

Hălăreşti, *pădure*, de 269 hect., proprietatea statuluĭ, în jud. şi pl. Tutova, pe moşia cu acelaşĭ nume.

Hălăuceşti, *com. rur.* şi *sat,* în jud. Roman, pl. Moldova, spre N. de oraşul Roman, la 25 kil. de el şi la 26 kil. de reşedinţa plăşeĭ. Este situat pe platoul ce separă basinul Moldoveĭ de al Siretuluĭ. Are 625 familiĭ, saŭ 2178 suflete, din carĭ 720 contribuabilĭ. Această populaţie este compusă din 400 familiĭ (1500 locuitorĭ) de Ungurĭ, 15 familiĭ Evreĭ şi restul Romînĭ.

Locuitoriĭ lucrează căruţe, roate, săniĭ, etc.

Sunt 1690 vite marĭ cornute.

Se face iarmaroc la 8 Septembrie.

Are 3 bisericĭ: 2 ortodoxe (una de zid şi una de lemn) şi una catolică de zid, care formează o parohie catolică cu satele: Mogoşeşti şi Muncelul-d.-s.; o şcoală primară mixtă, frecuentată de 27 elevĭ.

Venitul anual al comuneĭ este de leĭ 7390 şi cheltuelile de 6966 leĭ.

Este legată cu oraşul Roman prin cale ferată şi prin şosea. La E. de acest sat, şi aproape de el, este gara Hălăuceşti. Partea de N. a acestuĭ sat se numeşte Luncaşi.

Acest sat aparţinea, pe la 1756, Paharniculuĭ Const. Sturdza, după cum se vede dintr'o învoială a acestuia cu Episcopul de Roman Ioanichie, pentru facerea unuĭ pod pe rîul Siretul.

Hălăuceşti, *sat,* în jud. Roman, pl. Moldova, com. Hălăuceşti. (Vezĭ Hălăuceşti, com. rur. şi sat).

Hălăuceşti, *staţie de dr.-d.-f.,* pe linia Roman-Paşcani, situată pe teritoriul com. Hălăuceşti şi aproape de staţia cu acelaşĭ nume, jud. Roman. Această staţiune este a doua staţiune intermediară de la Roman, pe linia ferată Roman-Paşcani. E la o depărtare de 20 kil. de oraşul Roman, la 4 kil. de staţiunea Mirceşti şi la 9 kil. de staţia Muncelul. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 67788, banĭ 41.

Hălăuzala, *moşie* mică, jud. Muscel, proprietate a statuluĭ, situată sub poalele mahalaleĭ Malul.

Hălceni, *sat,* în partea de S. a com. Şipotele, pl. Bahluiul, jud. Iaşi, situat pe podişul dealuluĭ Hălceni, în valea căruia se află iazul cu acelaşĭ nume, pe o întindere mare, fiind bogat în peşte şi stuh.

Are o populaţie de 66 familiĭ saŭ 297 suflete; o biserică, zidită la 1856 de D-l Gh. State, fost posesor, deservită de un preot, un cîntăreţ şi un eclesiarc; casele proprietăţeĭ şi o moară de apă.

Aşezarea satuluĭ precum şi a locuitorilor este vechĭe.

Numărul vitelor se urcă la 667 capete, din carĭ: 145 vite marĭ cornute, 40 caĭ, 456 oĭ şi 26 rîmătorĭ.

Hălesia, *munte,* jud. Neamţu. Vezĭ Hălăuca, munte.

Hăleşti, *sat,* face parte din com. rur. Mădulari, pl. Cerna-d.-j., jud. Vîlcea.

Hălmăcioaia, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-s., com. Racova, aşezat pe coasta dealuluĭ cu acelaşi nume.

Are o populaţie de 66 familiĭ, saŭ 271 suflete. Locuesc în 80 case. Este o biserică, făcută de locuitorĭ, cu 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Vite sunt: 8 caĭ, 171 vite marĭ cornute, 140 oĭ şi 60 porcĭ. Se află la o depărtare de 2800 m. de reşedinţa comuneĭ, unde e şcoala.

Hămeiul, *vîrf de deal,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., com. Petreşti, d'a stînga Dieneţuluĭ.

Hămeiul, *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Dărmăneşti, care se scurge d'a stînga Trotuşuluĭ.

Hănăseni, *sat,* în jud. Tutova, pl. Tîrgul, com. Murgeni, la confluenţa pîrîuluĭ Mihoaia cu pîrîul Elanul, spre S. de tîrguşorul Murgeni.

Hăneşti, *sat,* pe moşia cu acelaşĭ nume, com. Sîrbi, pl. Başeul, jud. Dorohoiŭ, cu o populaţie de 215 familiĭ, saŭ 760 suflete. Proprietatea moşieĭ e a erezilor def. Nicu Vasiliŭ Pilat.

Biserica, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ (cu 1 preot, 2 cîntăreţĭ şi 1 pălămar), este vechĭe, de vălătucĭ, făcută la anul 1802, de Mihail Sturdza. Şcoala primară, condusă de un învăţător şi frecuentată de 68 elevĭ, are un local bun făcut în 1880, de către fostul proprietar N. Pilat, şi oferit comuneĭ. Locuitoriĭ împroprietărițĭ aŭ 507 hect., 36 ariĭ, pămînt, iar proprietatea, 3588 hect., 91 ariĭ cîmp şi 17 hect., 19 ariĭ pădure; 3 iazurĭ, din care unul numit al-Hanuluĭ, în suprafaţă de 214 hect., 83 ariĭ, pe cursul Başeuluĭ.

Vitele de toate speciele de pe această moşie sunt din cele maĭ bune soiurĭ, mulţumită îngrijireĭ defunctuluĭ N. Pilat, care a introdus seminceri de prăsilă şi în vitele sătenilor.

Pîrîul principal ce trece pe moşie este Başeul.

Drumurĭ sunt: acel de la Săveni către Ştefăneşti şi acel ducător la Botoşani.

Hotarele moşieĭ sunt cu: Sărata, Mihălăşani, Brăteni, Dăngeni, din jud. Botoşani; Vlăsineşti şi Sîrbi.

Locurĭ însemnate sunt: Geamăna, movilă şi Valul-luĭ-Traian.

Iată de ce satul — spune legenda — poartă numele de Hăneşti:

După căderea luĭ Aron-Vodă, Irimia-Movilă, boier distins fiind, bine văzut de Polonĭ, căpătă oaste de la eĭ şi sub conducerea Hatmanuluĭ Zamoischi intră în Moldova şi ocupă tronul.

Sultanul nemulţumit că Leşiĭ se amestecă în numirea Domnilor, trimese pe Kazan-Ghereĭ, Hanul-Crîmuluĭ, cu Tătarĭ şi Enicerĭ asupra Polonilor. Ambele oştirĭ se întîlniră la Ţuţora pe Prut, în judeţul Iaşi, şi după o luptă de 3 zile, Irimia-Movilă temîndu-se de pĭerdere şi de urgia Porţiĭ, stărui ca să se curme lupta şi să se facă pace, lăsînd Hanuluĭ libera alegere a Domnuluĭ; şi după mijlocirile ce aŭ întrebuinţat a reuşit ca Hanul să-l aleagă Domn, după care obţinu şi de la Poartă confirmarea sa. In recunoştinţa acestuĭ bine ce i s'a făcut, Irimia-Movilă, ca Domn al Moldoveĭ, a dat cu act formal în 1595, în personala proprietate a Hanuluĭ, şapte sate cu moşiĭ în judeţul Dorohoiŭ. Satul acesta devenind centrul de aşezare al Hanuluĭ se numi Hanescu şi apoĭ Hăneşti, cum se zice şi acum.

La 1694, găsim pe Constantin Pilat, Paharnic de Huşi, rînduit de Domnie asupra viilor.

La 1696, el vinde episcopuluĭ de Huşi, Varlaam, părţile ce avea în moşiile Buneşti şi Căbiceşti.

Intre aniĭ 1701—1704, găsim pe Şetrarul Pilat cu Comisul-Ghiorghiţă şi Banul-Macri, fugiţĭ în Polonia, spre a scăpa de condamnare, căcĭ conspirase contra luĭ Duca-Vodă.

Hăngani. Vezĭ Urminişul, *sat.*

Hănguşorul. Vezĭ Hangul, *sat.*

Hănţeşti, *com. rur.*, în partea de S. a pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ, formată numaĭ din satul Hănţeşti, pe moşia cu acelaşĭ nume. Are o populaţie de 460 familiĭ, saŭ 1735 suflete. Moşia este proprietatea D-reĭ Ecaterina Zota, obţinută în ereditate ca nepoată de soră a defuncteĭ princese Maria Iorgu Suţu.

Are o biserică, cu hramul Duminica-Tuturor-Sfinţilor, cu 2 preoţĭ, 2 cîntăreţĭ şi 1 pălămar; este mare, bine zidită şi frumos înzestrată; făcută în 1822, de boerul Teodor Silion, proprietarul de atuncĭ; reparată şi înfrumuseţată de prinţul Suţu. Şcoala primară e condusă de 1 învăţător şi frecuentată de 50 elevĭ.

Locuitoriĭ împroprietăriţĭ aŭ 940 hect. 23 ar. pămînt; iar proprietatea moşieĭ, 1950 hect. 65 ar. cîmp şi 716 hect. 10 ar. pădure, cu diferite esenţe de arborĭ, între carĭ domină: stejarul, carpănul şi fagul.

Moşia e bine înzestrată în acarete; are: coşere şi hambare bune pentru conservat productele; grajdurĭ pentru ernatul vitelor; velniţă cu toate dependinţele eĭ; ratoşe; iazurĭ pentru adăpătoare şi conservarea peşteluĭ.

Apa principală care trece pe hotarul moşieĭ este rîul Siretul.

Drumurĭ sunt acele carĭ comunică cu satele vecine.

Moşia se mărgineşte cu: Adîncata, Zvorăştea, Grigoreşti şi Bucecea.

Budgetul com. e de 5486 leĭ la veniturĭ, şi de 5099 leĭ la cheltuelĭ.

Vite marĭ cornute 289, oĭ 736, caĭ 104, porcĭ 342, stupĭ 124.

Hăränetul, *colină*, în jud. Buzăŭ, com. Sibiciul-d.-s., cât. Başcuretul şi Drăgănoi; are 2 culminaţiĭ: Bogzoi şi Hortilele.

Hărăoaia. Vezĭ satul Broşteni, din com. Broşteni, jud. Suceava.

Hărcăul, *pîrîŭ*, în jud. R.-Sărat, pl. Gradiştea. Se formează din vine, pe teritoriul com. Boldul, pe care o udă în partea de V., intră în com. Balta-Albă, pe care o udă în partea de S. şi, după un curs cam de 8 kil., se varsă în pîrîul Viroaga-Bălţeĭ-Albe.

Hărhădăul, *moşie*, în jud. Buzăŭ, com. Mlăjetul, cât. Chirileşti, proprietate în devălmăşie a moşnenilor.

Hărhădăul, *munte*, în jud. Buzăŭ, com. Mlăjetul, cât. Chirileşti; are izlaz şi fîneaţă.

Hărmăneşti, *sat*, pe moşia cu acelaşĭ nume, com. Văscani, jud. Suceava. Aşezat pe ţărmurile pîrîiaşelor Boldeşti şi Hărmăneşti. Are o populaţie de 222 familiĭ, saŭ 830 suflete: 467 bărbaţĭ şi 363 femeĭ; 223 contribuabilĭ. Locuesc în 174 case.

Vatra satuluĭ ocupă 89 fălcĭ şi 20 prăjinĭ. Moşia e proprietatea statuluĭ, dobîndită prin secularizare de la mănăstirea Horaiţa, fostă şi a mănăstireĭ Rîşca. E în întindere de 873 hect., din carĭ 715 cultivabile şi 158 fînaţ.

Improprietăriţĭ la 1864 şi 1878 sunt: 79 fruntaşĭ, 64 pălmaşĭ şi 24 codaşĭ, stăpînind 453 fălcĭ şi 60 prăjinĭ.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, zidită la 1826 de Isaia Rîşcanu, împroprietărită cu 17 fălcĭ; e deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ. In sinodicul bisericeĭ se citeşte:

«Biserica cu patronul Sf. Ierarh Nicolae din satul Hărmăneşti a com. Ruginoasa, fiind foarte vechĭe, nu se ştie de cine a fost fundată întîiŭ, — negăsindu-se nicĭ o inscripţie, de cît că Arhimandritul Isaia Rîşcanul, egumenul mănăstireĭ Rîşca, la anul 1826, luna Iulie 30, a mărit-o şi înoit-o în totul, înzestrîndu-o şi cu obiectele necesare, sfinţindu-se de răposatul Mitropolit al Moldoveĭ Veniamin Costache».

Se zice că primul fondator al acesteĭ bisericĭ ar fi fost însuşĭ Ştefan-cel-Mare şi că la 1840 a fost restaurată de către Ieromonahul Isaia Duhul. Biserica se întreţine de comună şi de epitropia Spitaluluĭ Stamati din Fălticeni, moştenitoarea avereĭ luĭ Lazarini.

Este o şcoală mixtă; cu un învăţător plătit de stat, înfiinţată la 1858, frecuentată de 29 elevĭ, împroprietărită cu 6 $^1/_2$ fălcĭ.

Drumurĭ principale sunt: la Hîrtoape (2520 m.), la Boldeşti (1760 m.), la Blăgeşti (2800 m.).

Pănă la Hărmăneşti alungă Constantin Cantemir pe Sobieschi cu Tătariĭ carĭ năvăliseră în ţară. Curţile şi satul Hărmăneşti fuseseră arse, suferind marĭ stricăciunĭ de la Leşĭ şi Tătarĭ.

In 1803, Hărmăneşti a mănăstireĭ Rîşca, cu loc destul, număra 70 liuzĭ, plătind anual 1172 leĭ.

Hărnea, *vale,* în jud. Gorj, pe Amaradia, com. Albeni. Incepe de la Dealul-Curveĭ şi se termină la Gilort, după ce se împreună cu Valea-Bîrzeiuluĭ. Prin ea curge un torent ce se varsă în Gilort la S. de Albeni.

Hărniceni, *mahala,* în partea de N. a satuluĭ Perchiul, com. Hureşti, pl. Berheciuluĭ, jud. Tecuciŭ.

Hărpăşeşti, *sat,* jud. Iaşi, pl. Cîrligătura, com. Popeşti, aşezat pe coasta de E. a dealuluĭ Hărpăşeşti, pe o suprafaţă de 1636 hect., din carĭ 478 hect. sunt ale locuitorilor, iar restul pe care se află şi 443 hect. pădure, este proprietatea D-luĭ C. Rusovicĭ. Are o populaţie de 110 familiĭ, saŭ 631 suflete; o biserică, zidită la 1812 de Dimitrie Ghica; o şcoală, întreţinută de com., înfiinţată la 1878, frecuentată de 17 elevĭ.

Vite: 551 vite marĭ cornute, 43 caĭ, 704 oĭ, 368 capre şi 200 rîmătorĭ.

Hărseşti (Hărseşti-Vlăşcuţa), *com. rur.,* jud. Argeş, pl. Cotmeana, la 5 kil. de com. rur. Costeşti (reşedinţa subprefectureĭ) şi la 51 kil. de Piteşti. Se compune din 2 sate: Hărseşti (846 loc.) şi Vlăşcuţa (424 loc.).

Are 3 bisericĭ, două în Hărseşti şi una în Vlăşcuţa, deservite de 3 preoţĭ, 2 cîntăreţĭ şi un paracliser; o şcoală primară rurală.

După o publicaţie oficială, această com. numără 327 contribuabilĭ şi are un budget de 3355 leĭ la venit şi de 2680 leĭ la cheltuelĭ.

Sunt 2112 capete de vite marĭ (2062 boĭ şi vacĭ, 13 caĭ) şi 8184 vite mărunte (1760 oĭ, 38 capre şi 986 rîmătorĭ).

Hărseşti, *sat,* cu 860 locuitorĭ, jud. Argeş, pl. Cotmeana; face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume. Are 2 bisericĭ, una cu hramul «Adormirea», cea-l'altă cu hramul «Sf. Niculae», avînd fie-care cîte 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Hărseşti-Vlăşcuţa. Vezĭ Hărseşti.

Hăsnăşeni, *sat,* în partea de N.-V. a com. Cucuteni, pl. Stavnicul, jud. Iaşi, situat pe dealul Hăsnăşeni, pe o întindere de 408 hect., cu o populaţie de 35 familiĭ, saŭ 159 suflete.

Vite: 65 vite marĭ cornute, 14 caĭ, 65 oĭ şi 40 rîmătorĭ.

Hăsnăşeni-Noĭ, jud. Suceava. Vezĭ satul Sodomeni.

Hăsnăşeni, *deal,* pe care stă parte din satul Sodomeni, jud. Suceava.

Hătăroaia, *mahala,* jud. Vîlcea, pl. Cerna-d.-j., com. rur. Roşiile. Are o populaţiune de 205 suflete: 112 bărbaţĭ, 93 femeĭ; o biserică.

Hătăşeni, *deal,* jud Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-s., com. Ciumaşi, situat între rîurile Bistriţa şi Siretul.

Hătcărăul, *com. rur.,* jud. Prahova, pl. Cîmpul. Este situată pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Prahova. Se compune din 3 căt.: Hătcărăul, Malamucul şi Tufani.

Are o populaţiune de 229 familiĭ, saŭ 1032 suflete: 522 bărbaţĭ, 510 femeĭ; 180 contribuabilĭ.

Sunt 2 bisericĭ: una în Hătcărăul, fondată în anul 1843 şi a doua în Malamucul, fondată în anul 1870, deservite de 2 preoţĭ.

Locuitoriĭ s'aŭ împroprietărit la 1864 pe moşiile Hătcărăul, Malamacul şi ale Eforieĭ Bisericeĭ Creţulescu, cînd li s'aŭ dat 212 hect.

Vite sunt: 164 caĭ, 146 vacĭ, 7 bivolĭ, 1582 oĭ şi 521 porcĭ. Stupĭ cu albine sunt 80.

Toată com. are o suprafaţă de 609 hect. pămînt.

Comerciul se exercită în com. de 5 cîrciumarĭ.

Veniturile com. se urcă la 2973 leĭ anual şi cheltuelile la 2820 leĭ.

Stă în legătură cu comunele Drăgăneşti şi Gherghiţa.

Hătcărăul, *sat*, face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, pl. Cîmpul, jud. Prahova. Aci e reşedinţa comuneĭ. Are o populaţiune de 492 suflete: 258 bărbaţĭ, 234 femeĭ.

Hătcăuţi, *sat*, pe moşia cu acelaşĭ nume, jud. Dorohoiŭ, pl. Prutul-d.-j., com Mitocul, format din două cătune: Hătcăuţi-Panaitoaeĭ (19 fam., 63 sufl.) şi Hătcăuţi-Zoiţanul (50 fam., 171 sufl.), carĭ astă-zĭ formează un singur trup.

Locuitoriĭ împroprietăriţĭ aŭ 189 hect., 61 ariĭ pămînt, iar proprietarul 1285 hect., 11 ariĭ cîmp şi 2 iazurĭ, din care unul numit al-Lipovanuluĭ, în suprafaţă de 12 hect.

Hătcăuţi-Panaitoaeĭ, *cătun*, judeţul Dorohoiŭ. V. Hătcăuţi, sat.

Hătcăuţi-Zoiţanul, *cătun*, jud. Dorohoiŭ. Vezĭ Hătcăuţi, sat.

Hăuleşti, *vălcea*, izvoreşte de la N. căt. Cuibul, com. Gornetul-Cuib, pl. Podgoria, jud. Prahova, curge de la N.-E. spre S.-V., trecînd pe lîngă locuinţele Hăuleştilor şi se varsă în Sărăţelul, la S. de căt. Cuibul, tot în raionul c. Gornetul-Cuib.

Hăuleşti. Vezĭ Hăulişca, cătun, jud. Putna.

Hăulişca, *cătun*, în jud. Putna, pl. Vrancea, com. Păuleşti. Este aşezat pe muchea pîrîuluĭ Fundătura, în faţa satuluĭ Păuleşti.

Are o populaţie de 593 suflete, carĭ locuesc în 191 case; o biserică filială, cu hramul S-ţiĭ Voevozĭ.

Hăulita, *pîrîŭ*, pe teritoriul comuneĭ Crucea-d.-s., jud. Putna; izvoreşte din munţiĭ satuluĭ Muncelul, curge în Crucea-Schitul-Braziĭ, şi se varsă în Şuşiţa, avînd pe vale maĭ multe puţurĭ, din carĭ se alimentează comuna Crucea-d.-s.

Heci-Lespezi, *sat*, numit în partea de jos Diudiul, pe moşia cu acelaşĭ nume, com. Lespezi, jud. Suceava. Aşezat d'asupra, pe coastele şi poalele dealuluĭ ce ţărmureşte şesul drept al Siretuluĭ. Are o populaţie de 344 familiĭ, saŭ 1376 suflete, din carĭ 393 contribuabilĭ. Locuesc în 354 case.

Vatra satuluĭ ocupă 43 fălcĭ.

Moşia e proprietatea statuluĭ, fostă a Mănăstireĭ Probota; are o întindere de 1163 fălcĭ, din carĭ 803 fălcĭ cultivabile, 200 fălcĭ pădure şi imaş, 100 fălcĭ fînaţ şi restul mlaştine şi locurĭ neproductive.

Improprietăriţĭ la 1864 sunt: 3 fruntaşĭ, 72 pălmaşĭ şi 74 codaşĭ, stăpînind 402 fălcĭ.

Are o biserică, cu hramul Sf. Dumitru, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală rurală mixtă, condusă de un învăţător şi frecuentată de 50 elevĭ.

Drumurĭ principale sunt: la Paşcani (9 kil.), la Tătăruşi, (5 kil.), la Probota (4 kil.) şi la Lespezi (1 kil.).

Descălicătoriĭ satuluĭ se crede a fi fost nişte ţiganĭ robĭ aĭ mănăstireĭ Probota.

Printr'un uric, din 1618, al luĭ Gavril-Movilă, Domnul Ţăreĭ Munteneştĭ, dat din Tîrgovişte, se dărueşte satul Heciul, din ţinutul Suceveĭ, Mănăstireĭ Galata.

Heci-Lespezi, *staţie de dr.-d.-f.*, lîngă satul cu acelaşĭ nume, jud. Suceava, la 397 kil. de Bucureşti pe linia Paşcani-Burdujeni, pusă în circulaţie la 15 Dec. 1869. Se află între staţiile Paşcani (10.8 kil.) şi Dolhasca (10.3 kil.). Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de 205 m. 90. Venitul pe 1896: 106544 leĭ.

Heciul, *pîrîŭ*, ce străbate satul cu acelaşĭ nume, jud. Suceava. Izvoreşte din pădurea Proboteĭ şi se varsă în Siret. Lungimea cursuluĭ săŭ e de 3—4 kil. Invărteşte 4 morişte. Are de tributar pe Gorcila.

Heciuluĭ (Dealul-), *deal*, pe care stă satul Heci-Lespezi, jud. Suceava.

Hegheşuluĭ (Munţiĭ-), *ramură de munţĭ*, ce se detaşează din Culmea-Ceahlăuluĭ, jud. Neamţu.

Helegiul, *deal*, în jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Drăguşeşti, care face parte din şira dealurilor dintre Tazlăul-Mare şi Siretul.

Helegiul, *sat*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j. şi reşedinţa com. Drăgugeşti, situat maĭ jos de confluenţa pîrîuluĭ cu acelaşĭ nume cu Tazlăul-Mare.

Are o şcoală mixtă, frecuentată de 8 băeţĭ şi 1 fată, din 33 copiĭ, în vîrstă de şcoală; o biserică, cu 1 preot şi 1 cîntăreţ; 3 cîrciumĭ.

Sunt 156 fam., saŭ 490 sufl.

Vite: 8 caĭ, 243 vite cornute, 56 porcĭ.

Helegiul, saŭ **Drăgugeşti**, *pîrîŭ*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Drăgugeşti, care îşĭ are obîrşia de la localitatea numită a-Rupteĭ şi care se varsă în Tazlăul-Mare, d'a stînga, după ce s'a încărcat cu pîrîiaşele Drăgugeanul, Botul şi Nichita.

Heleşteul, *sat*, jud. Dîmboviţa, pl. Ialomiţa, căt. com. Conţeşti.

Heleşteul, *lac*, în partea de E. a com. Tătărani, pl. Crivina, jud. Prahova, format de pîraele Recelea şi Calda.

Heleşteul, *pădure*, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., com. Plăineşti, căt. Cîndeşti, proprietatea Statuluĭ; populată cu fag, ulm şi stejar.

Heleşteul, *pîrîŭ* şi *vale*. Izvoreşte dela locul numit Suhatul, curge spre S. în com. Oşeşti, pl. Stemnicul, jud. Vasluiŭ, şi se varsă în pîrîul Negrea, la locul numit Durducul.

Heleşteul, *vale*, jud. Prahova, com. Filipeşti-de-Pădure, pl. Filipeşti. Pe această vale sunt mine de cărbunĭ de pămînt, carĭ se exploatează dela 1884. Pe această vale se presupune a fi şi păcură.

Heleşteul-cu-Baltă, *pîrîŭ*, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j., în partea de V. a eĭ, format din scurgerile laculuĭ Robescu saŭ Voetinul din com. Voetinul, şi din micĭ pîraie şi vine din interiorul comuneĭ. Udă com. Voetinul, în partea de V., şi com. Băleşti; formează în partea de E. a com. Voetinul o baltă. Se varsă în lacul Negru. Este productiv în peşte, iar malurile sale sunt acoperite cu stuf şi rogoz, din carĭ se fac rogojinĭ.

Heleşteul - Domnesc, *urmele unuĭ heleşteŭ*, în centrul com. Şerbăneşti-d.-j., pl. Şerbăneşti, jud. Olt, pe pîrîul Dorofeiul. Se zice că acest heleşteŭ, în mijlocul căruia era o insulă frumoasă, azĭ Măgura-Frumoasă, producea peştiĭ ceĭ maĭ gustoşĭ, carĭ se puneaŭ la masa Domnitoruluĭ Şerban-Vodă, proprietarul acesteĭ moşiĭ.

Heleşteul-Domnesc, *sat*, jud. Dîmboviţa, pl. Dealul-Dîmboviţa, căt. com. Cazaci. Acest cătun este situat lîngă vechile Heleştae-Domneştĭ, unde se crede de uniĭ că Vlad-Ţepeş ar fi tras în ţepe 20000 Turcĭ ce intrase în ţară sub comanda luĭ Hamza-Paşa de la Vidin, trimis de sultanul, spre a scoate din domnie pe Vlad şi a'l duce la Constantinopole viŭ saŭ mort.

Heleşteuluĭ (Valea-), *deal*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-j., com. Slobozia-Galbenul. Acest nume îl poartă maĭ mult înaltele malurĭ ale pîrîuluĭ Galbenul (o parte a pîrîuluĭ Valea-Bouluĭ), numite ast-fel, de oare-ce pîrîul Galbenul formează la N. comuneĭ un heleşteŭ, numit Galbenul.

Heleştieni, *com. rur.*, în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., spre N.-E. de oraşul Roman, la 41 kil. de el şi la 26 kil. 500 m. de reşedinţa plăşeĭ, la extremitatea judeţuluĭ. Este formată din satele: Hărmăneasa, Heleştieni, Marginea, Oboroceni-d.-j. (Caracaş), Oboroceni-d.-s. şi Volintireşti, cu reşedinţa comuneĭ în satul Heleştieni. Are 460 familiĭ, saŭ 2108 suflete, din carĭ 528 contribuabilĭ.

Locuesc în 481 case.

Sunt 2069 vite marĭ cornute.

Are 2 bisericĭ: una de zid şi alta de lemn; o şcoală primară mixtă, frecuentată de 43 elevĭ din 44 înscrişĭ.

Venitul anual al comuneĭ este de leĭ 6007 şi cheltuelile de leĭ 5960. Este legată prin şosea cŭ oraşul Roman. Se limitează cu com. Ruginoasa, din jud. Suceava.

Heleştieni, *sat*, în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Heleştieni, spre N.-E. de oraşul Roman, la 41 kil. de el şi la 26 kil. 500 m. de reşedinţa plăşeĭ. Este situat la extremitatea judeţuluĭ, în valea pîr. Ţiganca. E unul din satele cele maĭ depărtate de reşedinţa judeţuluĭ. Are 134 familiĭ, saŭ 675 suflete, din carĭ 161 contribuabilĭ. Locuesc în 145 case.

Este reşedinţa comuneĭ Heleştieni.

Sunt 777 vite marĭ cornute.

Are: o biserică de zid, vechĭe, făcută la 1780 de Mihail Sturdza, mare clucer, împreună cu jupîneasa sa Ecaterina, «odraslă de boierĭ marĭ», (astfel zice înscripţia în versurĭ de pe păretele bisericeĭ); o şcoală primară mixtă, cu un bun local, frecuentată de 43 elevĭ, din 44 înscrişĭ. Este legat prin şosea cu oraşul Roman şi prin calea ferată, avînd ca gară maĭ apropiată Ruginoasa, din jud. Suceava.

Heltiul, *sat*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Jăvreni, situat aproape de malul stîng al Trotuşuluĭ, în faţa tîrguluĭ Căiuţi. Are o biserică, cu un cîntăreţ, clădită de locuitorĭ acum 100 de anĭ; 1 cîrciumă.

E populat cu 73 familiĭ, saŭ 241 suflete.

Vite sunt: 14 caĭ, 158 vite marĭ cornute, 45 porcĭ.

Heltiul cu Paltinata, *moşie*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, de prin co-

munele Jăvreni și Rîpile, foste proprietăți ale Mănăstireĭ-Cașinul și actualmente ale statuluĭ.

Heltiul, *pădure*, foioasă, jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, com. Jăvreni, amenajată toată în codru regulat, avînd o întindere de 1424 hect.

Hemeieni, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., situat pe dealul cu acelașĭ nume, la 3 kil. 230 m. de satul Ardeoani, unde e școala.

Are: o biserică, clădită de Slugerul Ienache, pe la 1780.

E populat cu 17 familiĭ, saŭ 54 suflete.

Hemeieni, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s. de pe teritoriul comuneĭ Ardeoani, pe care se află movila de la Iliești.

Hemeiosul, *pîrîŭ,* jud. Fălciŭ, izvorește din dealul Beșleaga com Răducăneni, pl. Podoleni, formează rîpa cu acelașĭ nume și se varsă în dreapta pîrîuluĭ Bohotinul.

Hemeiușul, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-s., com. Fîntînelele d'a dreapta Bistricioareĭ.

Are o biserică, zidită în 1850 de către arendașiĭ moșieĭ Panait și Iancu Ianoli, cu spesele Principeseĭ Pulcheria Vittgenstein și acum deservită de 1 preot și 1 cîntăreț; o școală mixtă, întreținută din fondurĭ particulare, într'un local bun, cu un loc de 63 prăjinĭ în vatra satuluĭ.

Sunt 6 cîrciumĭ.

Populațiunea se compune din 506 Romînĭ, 54 Ungurĭ, 88 Ovreĭ, 62 Țiganĭ și 25 Germanĭ, aparținînd la 208 familiĭ.

Vite sunt: 3 caĭ, 90 vite marĭ cornute, 54 oĭ și 66 porcĭ.

Hengiul, *pîrîŭ,* izvorește din partea de E. a satuluĭ Păhnești, com. cu acelașĭ nume, pl. Podoleni, jud. Fălciu, trece prin sat și la S. se varsă în pîrîul Fundătura.

Hengiul, *pisc.* Vezĭ Podișul, deal, com. Bășești, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ.

Henţeşti, *cătun,* alipit la satul Lipova-Răzeși, pl. Racova, jud. Vasluiŭ.

Herasca, *moșie,* în jud. Buzăŭ, com. Mlăjetul, căt. Valea-Rea, în întindere de 600 hect., din carĭ 30 hect. pădurea Valea-Rea, proprietatea moșnenilor Herăști și Drăgulinești.

Herasca, saŭ **Năsturelul,** *moșie,* în jud. Teleorman, pl. Margineĭ.

Herasca-Ologeni, *pădure,* a statuluĭ, pendinte de com. Cociocul, pl. Znagovul, jud. Ilfov, în întindere de 135 hect.

Herăstraele, *lac,* jud. Vlașca, pl. Glavaciocul, com. Blejești, situat în pădurea Sinica, pe proprietatea Baciul, a fraților C. și Gr. Olănescu.

Herăstrăul, *com. rur.,* în județul Putna, plasa Vrancea, așezată pe malul stîng și drept al Năruje, în coasta dealurilor ce formează valea Herăstrăul, la 33 kil. de sub-prefectura plășeĭ și la 70 kil. de capitala jud.

Comuna este udată afară de Năruja și de pîraele: Valea-Neagră, Valea-Secătureĭ, Valea-Rea, a-Sărateĭ și Ochea.

Se compune din cătunele următoare: Herăstrăul (unde e și primăria comuneĭ), Podul-Schiopuluĭ, Ungureni și Vetrești.

Are o populațiune de 138 familiĭ, saŭ 517 suflete: 272 bărbațĭ și 245 femeĭ; 233 neînsurațĭ (127 bărbațĭ, 106 femeĭ), 254 însurațĭ și 30 văduvĭ (17 bărbațĭ, 13 femeĭ); 150 agricultorĭ, 20 meseriașĭ, 4 industriașĭ, 4 comercianțĭ, 5 cu profesiunĭ libere, 74 muncitorĭ și 20 servitorĭ.

Știŭ carte 19 persoane.

Locuesc în 142 case.

Are: o biserică parohială, cu hramul Sf. Voevozĭ, în cătunul Herăstrăul; o școală mixtă, frecuentată de 19 copiĭ.

Sunt 120 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ e la veni turĭ de 1394.35 leĭ și la cheltuelĭ de 1368,35 leĭ.

Locuitoriĭ posedă: 30 plugurĭ de lemn; 3 morĭ de apă; 278 boĭ, 189 vacĭ, 60 caĭ, 500 oĭ, 41 capre și 92 porcĭ; 191 stupĭ cu albine.

In comuna Herăstrăul sunt 4 cîrciumarĭ, 2 dogarĭ, 3 fierarĭ, 3 fabricanțĭ de rachiŭ, 4 pive și 6 chiristigiĭ.

Este un schit de călugărĭ, numit Valea-Neagră, care are vr'o 100 hect. pămînt, proprietatea sa.

Herăstrăul, *cătun,* în jud. Putna, pl. Vrancea, com. cu acelașĭ nume. Este așezat pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Năruja, pe coasta dealurilor ce formează valea.

Are o biserică parohială, cu hramul Sf. Voevozĭ.

Herăstrăul, *parohie,* formată din cătunele: Herăstrăul, Podul-Schiopuluĭ, Ungureni și Vetrești, în com. cu acelașĭ nume, plasa Vrancea, jud. Putna. Are o biserică parohială, cu hramul Sf. Voevozĭ.

Herăstrăul, *sat,* jud Bacăŭ, pl. Trotușul, com. Grozești, situat în fața confluențeĭ Lezunțuluĭ cu Oituzul, la 3 kil. 500 m. de satul Grozești.

Are o populaţie de 200 familiĭ, saŭ 635 suflete.

Sunt 3 cîrciumĭ.

Vite: 8 caĭ, 303 vite marĭ cornute şi 96 porcĭ.

Herăstrăul, *sat,* jud. Ilfov, pl. Dîmbovița; face parte din com. rur. Băneasa-Herăstrăul. Este situat la S. de Băneasa, pe malul drept al rîuluĭ Colentina şi pe calea naţională Bucureşti-Ploeşti. Spre S. e lacul Herăstrăul, format de rîul Colentina.

Aci este o şcoală de agricultură.

Se întinde pe o suprafaţă de 770 hect., cu o populaţie de 244 locuitorĭ.

Statul are 400 hect., din carĭ cultivă prin arendaşiĭ săĭ 300 hect. (100 izlaz). Locuitoriĭ aŭ 370 hect. şi le cultivă pe toate.

Are o şcoală rurală mixtă, frecuentată de 17 elevĭ şi 7 eleve, cu întreţinerea căreia comuna cheltueşte anual 2200 leĭ.

In raionul satuluĭ este 1 moară cu apă şi 1 pod.

Comerciul se face de 4 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 235 şi al celor micĭ de 27.

Herăstrăul, saŭ **Cotul-Ferestrăŭ,** *secţie* a satuluĭ Mănăstirea-Caşinuluĭ, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul.

Herăstrăul, *baltă* cu peşte, jud. Ilfov, la N. de Bucureşti, lîngă satul Herăstrăul, formată de rîul Colentina.

Herăstrăul, *moşie* a statuluĭ, care a aparţinut mănăstireĭ Cotroceni, jud. Ilfov. Pe periodul 1883—93 s'a arendat cu 25000 leĭ anual, împreună cu heleşteul, afară de pămîntul de la stînga şi dreapta şoseleĭ Mogoşoaia, până în matca apeĭ la moară, care s'a rezervat pentru şcoala de agricultură şi ferma de la Herăstrăŭ.

Herăstrăul, *vechiŭ pichet,* cu No. 9, către hotarul Moldoveĭ, în jud. R.-Sărat, pl. Oraşuluĭ, com. Andreaşi, în partea de V. a eĭ pe rîul Milcovul.

Herăşti, *sat,* face parte din com. rurală Herăşti-Buciumeni, jud. Ilfov, pl. Negoeşti. Este situat la S.-E. de Bucureşti, înconjurat de dealurĭ spre N. Aci este reşedinţa primărieĭ.

Are un castel zidit sub Mateiŭ-Basarab, de familia Năsturel-Herăscu. Acest sat a fost proprietatea vecheĭ familiĭ Năsturel-Herăscu, care şĭ-a lăsat toată averea statuluĭ. Aci este o grădină mare şi frumoasă. Această moşie maĭ tîrziŭ a trecut în posesiunea principeluĭ sîrbesc, Miloş; iar azĭ se stăpîneşte de D-l Anastase Stolojan. Populaţia satuluĭ este de 1421 suflete.

Se întinde pe o suprafaţă de 3037 hect. D-l A. Stolojan posedă 2350 hect. şi locuitoriĭ 687 hect. Proprietarul cultivă 1250 hect. (350 sterpe, 250 izlaz, 500 pădure). Locuitoriĭ cultivă 617 hect. (30 izlaz, 40 vie).

Are: o biserică cu hramul Sf. Voevozĭ, deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ; 1 heleşteŭ; 2 maşinĭ de treerat cu aburĭ; o şcoală mixtă, frecuentată de 34 elevĭ şi 10 eleve, cu întreţinerea căreia satul şi comuna cheltueşte anual 2062 leĭ.

Comerciul se face de 9 cîrciumarĭ.

Herăşti, *sat,* face parte din com. rur. Ştirbeşti, jud. Vlaşca, pl. Olteţul-d.-j. Are o populaţie de 452 locuitorĭ, 229 bărbaţĭ şi 223 femeĭ. E la distanţă de 2 kil. de satul Ştirbeşti, reşedinţa comuneĭ. Are o biserică vechie, cu hramul Sf. Nicolae.

Herăşti, *sat,* în jud. R.-Sărat pl. Rîmnicul-d.-s., com. Grebănul, aşezat în partea de N. a com., la 500 m. spre N. de căt. de reşedinţă, Grebănul, la poalele dealuluĭ Herăşti. Are o întindere de 300 hect., cu o populaţie de 135 familiĭ, saŭ 486 suflete, din carĭ 185 contribuabilĭ.

Ştiŭ carte 40 persoane.

Are o biserică, deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser.

Herăşti, *mahala,* din com. rur. Roşiile, pl. Cerna d.-j., jud. Vîlcea.

Herăşti, *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., com. Grebănul, se desface din dealul Strejeşti, şi brăzdează partea de V. a com.; acoperit cu pădurĭ întinse.

Herăşti, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., com. Grebănul, izvoreşte din dealul Herăşti; udă partea de mijloc a com., trece prin cătunul Herăşti şi se varsă în pîrîul Oreavul, pe partea dreaptă, maĭ sus de cătunul Grebănul; are o lungime cam de 9 kil.

Herăşti-Buciumeni, *com. rur.,* în jud. Ilfov, pl. Negoeşti, situată la S.-E. de Bucureşti, lîngă rîul Dîmbovița, la 36 kil. de Bucureşti. Stă în legătură cu Ghimpaţi prin o şosea vecinală.

Se compune din satele: Buciumeni, Gruiul şi Herăşti; cu o populaţie de 2389 suflete, carĭ locuesc în 616 case şi 22 bordeie.

Sunt 431 contribuabili.

Se întinde pe o suprafaţă de 5436 hect. D-niĭ C. D. Maratea

și A. Stolojan, aŭ 4174 hect. și locuitoriĭ 1262 hect. Proprietariĭ cultivă 2720 hect. (515 sterpe, 430 izlaz, 509 pădure). Locuitoriĭ cultivă 1145 hect. (65 izlaz, 52 vie).

Veniturile com. sunt de 7344 leĭ și cheltuelile, de 7328 leĭ.

Are 3 bisericĭ (în fie-care căt. cîte una); 2 școale mixte, la Herăști și Buciumeni; 3 mașinĭ de treerat; 1 heleșteŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 1533 (272 caĭ și ĭepe, 665 boĭ, 494 vacĭ și vițeĭ, 8 taurĭ, 33 bivolĭ, 60 bivolițe) și al celor micĭ de 4107 (9 capre, 840 porcĭ, 3258 oĭ).

Locuitoriĭ posedă 236 plugurĭ: 171 cu boĭ, 65 cu caĭ; 399 care și căruțe: 304 cu boĭ, 95 cu caĭ.

Locuitorĭ împroprietărițĭ, 256 și neîmproprietărițĭ, 294.

Comerciul se face de 13 cîrciumarĭ și 1 hangiŭ.

S'aŭ stabilit în com. 23 străinĭ.

Herătăuluĭ (Dealul-), *deal,* situat între văile Călmățuiul și Valea-Herătăuluĭ, la E. de satul Călmățuiul, pl. Bîrladul, jud. Tecuciŭ.

Herătăuluĭ, *vale* cu *pîrîŭ,* în jud. Tecuciŭ; începe din teritoriul com. Barcea, din localitatea numită La Crucea-Raduluĭ, continuă spre S. paralel cu Călmățuiul și se unesc la S. de satul Călmățuiul.

Herburia, fostă *moșie* a statuluĭ, în jud. Muscel, pl. Rîul-Doamneĭ, com. Ștefănești, pe care s'a împroprietărit, la anul 1864, 11 locuitorĭ, cărora li s'a dat cîte 5 pogoane.

Herburia, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, jud. Muscel, pl. Rîul-Doamneĭ, com. Valea-Mare, în întindere de 150 hect., populate cu stejar, fag, carpen, jugastru, ulm, frasin și plop.

Herești, *sat,* numit și Rușiĭ pe moșia și în com. Cristești, jud. Suceava. Așezat pe poalele dealuluĭ și în valea cu același nume formată de pîraele: Fundoaia, Căprăria și Bostănești, are 170 case, populate cu 186 familiĭ, saŭ 715 suflete: 370 bărbațĭ și 345 femeĭ, maĭ toțĭ lipovenĭ.

Sunt 148 contribuabilĭ; un cîrciumar; 2 băcăniĭ; un debit de tutun.

Vatra satuluĭ ocupă 60 fălcĭ și 30 prăjinĭ.

Improprietărițĭ la 1864 sunt: 1 fruntaș, 28 pălmașĭ și 63 codașĭ, stăpînind 145 fălcĭ și 67 prăjinĭ.

Are o biserică, cu hramul Cuv. Paraschiva, clădită în 1836 de sătenĭ și Mihail Sturdza, cu inscripția următoare: «Blagocestivuluĭ Domn și Impărat Mihail Voevod, goda 1846, Maĭ 9». Printre cărțile bisericeĭ există una slavă din 1772. E deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ și împroprietărită cu 8 fălcĭ. Școala din Cristești servă și acestuĭ sat. Un singur drum principal este spre Cristești.

Herești, *deal,* acoperit de pădure, ce înconjoară satul cu același nume, jud. Suceava.

Herești, *pădure,* jud. Suceava, în com. Cristești.

Hermeneasa, *pîrîŭ,* izvorește de la E. de com. Teșila, pl. Peleșul, jud. Prahova, dintre munțiĭ Gîlmeia și Ciopîrceni; curge dela E. spre V. și se varsă în rîul Doftana, pe malul stîng, tot în raionul com. Teșila.

Hermeziul, *com. rur.*, în partea de S.-E. a pl. Turia, jud. Iași, și-a luat numele dela satul Hermeziul; partea N.-V. e situată pe culmea dealuluĭ ce formează valea Prutuluĭ, iar partea S. pe șesul Prutuluĭ; este formată din satele: Hermeziul, Damachi (tîrgușor), Zaboloteni - Sturzoaeĭ, Vladomira, Unghiul - luĭ - Păr, Trifești, Bălteni și Zaboloteni-Foteĭ; pe o întindere de 7579 hect. și cu o populație de 506 familiĭ, saŭ 2340 suflete.

Are 5 bisericĭ, cu patru preoțĭ și 8 cîntărețĭ; 2 școlĭ, cu 2 învățătorĭ, și frecuentată de 97 școlarĭ, 85 băețĭ și 12 fete; o velniță; 5 morĭ.

Budgetul com. e de 9093 leĭ, 49 banĭ la veniturĭ și de 8818 la cheltuelĭ.

Vite: 2088 vite marĭ cornute, 278 caĭ, 1429 oĭ, 38 capre și 684 rîmătorĭ.

Hermeziul, *sat,* în patea de S.-E. a com Hermeziul, pl. Turia, jud. Iași. In vechime purta numele de Trifești-Vechĭ; situat pe șes, lîngă malul Prutuluĭ, cu o populație de 160 familiĭ, saŭ 680 suflete.

Este reședința comuneĭ. Are o biserică de zid, făcută în 1839, de fostul proprietar C. Negruzzi, cu 1 preot, 2 cîntărețĭ și un eclesiarc; o școală, frecuentată de 35 elevĭ.

Moșia aparține familieĭ Negruzzi; pe ea se află și pădure.

Vite: 655 vite marĭ cornute, 510 oĭ, 60 caĭ și 277 rîmătorĭ.

Hermeziul, *sat,* jud. Suceava. Vezĭ Valea Botez.

Heroaia și **Alunișul,** *proprietățĭ,* ale statuluĭ, jud. Muscel, pendințĭ de Mitropolia din București, carĭ s'aŭ arendat, pe periodul 1886—96, cu 1485 leĭ anual.

Hertezul, *deal,* în jud. Iași, pl. Cîrligătura, com. Sinești; acoperit de arborĭ; face hotarul despre satul Obrijeni, din com. Popești.

Hertioana - Mănăstireĭ sau a **Statuluĭ,** *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., com. Bogdănești, la 500 de metri de satul Hertioana-Răzeși. Are 90 familiĭ, saŭ 328 suflete.

Vite sunt: 19 caĭ, 63 vite cornute și 104 porcĭ.

Hertioana - Răzeşi, *sat,* și reședința com. Bogdănești, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s. Are o populație de 38 familiĭ, saŭ 107 suflete; o școală mixtă și o biserică făcută de enoriașĭ în 1888.

Animale: 14 caĭ, 33 vite marĭ cornute și 26 porcĭ.

Herța, *plasă,* în partea de N.-V. a jud. Dorohoiŭ.

Se mărginește: la N. cu Basarabia, de care se desparte prin cursul Prutuluĭ, începînd de la hotarul din jos a moșieĭ Orofteana, până la vărsarea pîrîuluĭ Mamornița în Prut; la S., cu pl. Berhometele, de care se desparte prin linia de hotar a moșiilor: Mihoreni-Stavrat, Culiceni, Tîrnauca, Stănești și Tureatca; la E., cu pl. Prutul-de Jos, de care se desparte prin hotarul moșielor: Herța, Orofteana, Ibănești, Dămileni, Suharăul, Mlinăuți și Hudești; la V., cu Bucovina, de care se desparte prin cursul pîrîuluĭ Mamornița, începînd de la Prut unde se varsă și până sub dealul despre Pasat (Noua-Sulița), de unde apoĭ hotarul e format de linia șanțuluĭ de hotar anume făcută, până la Mihoreni, unde intră pîrîul Molnița.

Această plasă reprezintă frumosul ținut al Herțeĭ de odinioară, care prin luarea Bucovineĭ rășluindu-se în cea maĭ mare parte, restul luĭ s'a lipit la jud. Dorohoiŭ.

Teritoriul acesteĭ plășĭ are o întindere de 38308 hect., 6 ariĭ, din carĭ 25148 hect. cîmp și 8159 hect. și 96 ariĭ pădure; din aceasta, 8690 hect. 59 ariĭ sunt ale locuitorilor împroprietărițĭ după legea din 1864; 16457 hect. și 41 ariĭ ale proprietarilor marĭ și restul pădure.

Este accidentată spre V. și dominată de înalta culme a dealurilor carĭ încep de la hotarul Bucovineĭ, avînd multe ramificațiĭ micĭ cu înclinare către șesul Prutuluĭ.

Solul, în raport cu suprafața, ce este parte pe deal și parte pe vale și pe șesul Prutuluĭ, are baza principală cam diferită: lut orĭ nisip, saŭ luto-nisip în proporțiĭ variate, cu destulă pătură de humus în multe locurĭ. Cu toate aceste și în mare parte se vede negru la coloare, dar nu se poate zice că este un pămînt din cele maĭ fertile. In raport cu terenul plășeĭ Berhometele este maĭ productiv, cu toate că inferior în producție pămîntuluĭ plășilor: Bașeul-Prutul-d.-j., parte din Prutul-d.-s. și Coșula. Multă suprafață a fost odinioară acoperită de întinșĭ codri. Pe unele dealurĭ se găsesc blocurĭ de piatră pentru zidărie, iar pe moșia Herța s'a găsit o întinsă masă de piatră pentru morĭ.

Pădurile, sunt încă destul de întinse cu arborĭ frumoșĭ; se prelungesc din hotarul Bucovineĭ și se împreună cu pădurile din plășile: Berhometele, Coșula și Prutul-d.-s., pe o suprafață totală de 8159 hect. 96 ariĭ.

Iazurile din plasa Herța sunt: Cocota, de 3 hect. 58 ariĭ întindere, pe moșia Slobozia, comuna Buda și Herțanul, de 2 hect. 15 ariĭ pe moșia Movila. Pîraele principale sunt: Duruitoarea, începînd de pe Comănești; Ghertinul, de pe Sanihăŭ; Molnița, de pe Sanihăŭ; Mamornița, de pe Luncavița; Pelihaciul, de pe Orofteana; Prelisocul, de pe Tîrnauca; Ruginoasa, de pe Luncavița și Sanihăul de pe Sanihăŭ, carĭ toate se varsă în rîul Prutul; Pietrosul, de pe Pomîrla se varsă în Herțușca; pe marginea de N. a plășeĭ trece rîul Prutul.

Producțiunea, constă în: cereale, lemne și vite.

Vite: 6931 vite marĭ cornute, 4617 oĭ, 14 capre și 5637 mascurĭ.

Are o populație de 4166 familiĭ, saŭ 17699 suflete; 29 bisericĭ, deservite de 12 preoțĭ, 28 cîntărețĭ și 20 pălămarĭ, plătițĭ de comună; 5 școale, conduse de 5 învățătorĭ și frecuentate de 303 elevĭ. Intreținerea lor se face de com. și de Stat.

Reședința plășeĭ este în tîrgușorul Herța.

Plasa se compune din următoarele comune:

1. *Buda-Mare,* cu satele: Buda-Mare, Buda-Mică, Mihoreni-Stavrat, Mogoșești, Pasatul și Slobozia.
2. *Hreațca,* cu satele: Băncești-Fundoaia, Hreațca, Godinești și Rîpta.
3. *Mamornița,* cu satele: Bănceni, Cotul-Boianuluĭ, Cotul-Hotinuluĭ, Horbova (Sanihăul), Lacovița, Mamornița, Mamornița-tîrg și Streanga.
4. *Movila,* cu satele: Baranca, Herțușca, Mahala, Movila, Poeana, Slobozia și Țînteni.
5. *Orofteana,* cu satele: Orofteana-d.-j. (Popovicĭ), Orofteana-d.-s. (Suțu) și Osebiți-de-Orofteana (Frunzete).

6. *Pilipăuți,* cu satele: Cotul-Sânihăul, Lunca, Molnița și Pilipăuți (Satul-Mare).

7. *Tîrnauca,* cu satele: Probotești și Tîrnauca.

8. *Herța,* comună urbană.

Herța, *com. urb.,* și al doilea tîrg după Dorohoiŭ în privința întindereĭ și a vechimeĭ din jud. Dorohoiŭ. De aci s'a strămutat reședința județuluĭ la Dorohoiŭ, în timpul Domnitoruluĭ Ioniță Sandu Sturdza cînd s'a desfăcut ținutul Herțeĭ; după care multe familiĭ se strămutară în alte localitățĭ.

Acest tîrg este capitala plășeĭ Herța.

Secționarea tîrguluĭ este în mahalalele: Boerească, Ciubotărească, Olărească și Tîrnăuciană.

Populația este de 1180 locuitorĭ, din care 360 creștinĭ de felurite riturĭ și naționalitățĭ și 820 Evreĭ.

Sunt două bisericĭ ortodoxe, cu 2 preoțĭ, 3 cîntărețĭ și 3 pălămarĭ; una mică cu hramul Sf. Ilie, făcută în vechime din bîrne de stejar și refăcută de locuitorĭ la 1798, carĭ aŭ strămutat-o din vale, unde în locul eĭ s'a zidit o biserică nouă; a doua, mare, cu hramul St. Gheorghe, actualmente catedrală, făcută de zid la 1795 de Nicolaĭ Țintă și Ilie Holban, cum se vede de pe inscripția de pe Sf. Potir și Evanghelie, de asemenea și de pe acea de la ușa de intrare.

Evreiĭ aŭ: două sinagoge marĭ și 4 școlĭ de rugăciunĭ; 2 belferiĭ pentru copiĭ maĭ marĭ de 10 anĭ și 4 pentru aceĭ maĭ micĭ.

Are: o școală primară de băețĭ, condusă de 2 profesorĭ și frecuentată de 75 elevĭ; o școală de fete, condusă de 2 profesoare și cu 39 eleve, la care se predă și învățarea feluritelor cusăturĭ, împletiturĭ și brodăriĭ, ambele întreținute de stat și comună; un biuroŭ telegrafo-poștal și telefon, înființat la 1884 și al căruĭ venit pe exercițiul 1896—97 a fost de leĭ 6279, banĭ 92.

Stabilimentele industriale și comerciale sunt: 1 farmacie, 2 morĭ de aburĭ cu cîte 2 perechĭ de pietre; 1 moară cu caĭ; 1 săpunărie, 1 lumânărărie și dubălărie maĭ multe ateliere de: croitorie, cojocărie, blănărie, cizmărie, stolerie, rotărie, butnărie, ferărie, ș. a., magazine de coloniale, manufacturiale, băuturĭ spirtoase, depozite de făină, fierărie, lemnărie, etc.

Găzduirea călătorilor se face la două hanurĭ maĭ principale și altele maĭ micĭ.

Eșirile și intrările tîrguluĭ se fac pe la barierile: Mamornița, Pilipăuților, Dorohoiuluĭ și Tîrnăucăĭ. Inmormîntările se fac la două cimitire creștine și la unul judaic. Vitele de hrană și acele de muncă ale tîrgoveților aŭ pășunatul pe locul ce este dat de proprietarul moșieĭ și pe care se află și tîrgul situat.

Așezarea tîrgoveților de acolo, cu dreptul de bezmănarĭ, este stabilită de pe la anul 1672, prin hrisovul dat de Domnitorul Duca-Vodă, hrisov care s'a reînoit și aprobat prin hrisovul din 1817, de la Scarlat Calimach-Vodă și prin acel din 6 Iulie 1824, de I. S. Sturdza-Vodă.

Herțuluĭ (Valea-), *vale,* ce-șĭ ia naștere din dealul Șesul, pl. Amaradia, jud. Gorj și se termină în valea Gilortuluĭ, la S. comuneĭ Albeni.

Herțușca, saŭ **Fundul-Herțeĭ,** *sat,* pe moșia Herța, com. Movila, pl. Herța, jud. Dorohoiŭ, cu 220 familiĭ, saŭ 1100 suflete. Proprietatea moșieĭ este a D-luĭ Panaite Cazimir.

Are o biserică, cu hramul Sf. Mihail și Gavril, cu 1 preot. 2 cânt. și 1 pălămar; e făcută de lemn și tencuită. Săteniĭ împroprietărițĭ aŭ 325 hect. 11 ar. pămînt; iar proprietarul moșieĭ: 464 hect., 3 ar., cîmp. și 343 hect. 73 ar. pădure, maĭ mult bătrînă, cu diferite esențe de arborĭ, în carĭ domină fagul.

Pîraele ce curg peste moșie sunt Herțușca și Poenița.

Drumurĭ principale: acel ce duce la Herța și acel spre Ibănești.

Hotarele cu: Baranca, Pomîrla, Tîrnauca și Pilipăuți.

Locurĭ însemnate sunt: Cetatea-Herțeĭ, Cetățuia și Movila-Comoareĭ.

Herțușca, *pîrîŭ,* începînd de pe moșia Fundul-Herțeĭ, com. Movila, pl. Herța, jud. Dorohoiŭ; se varsă în Prut.

Herul, *deal,* ce desparte com. Bătrîni, pl. Teleajenul, jud. Prahova, la N.-E. de com. Star-Chiojdul. Pe o parte din acest deal se cultivă cereale, iar parte servă de fînețe.

Hetmanul, *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, pl. Trotușul care obîrșește în muntele Croșna și se varsă d'a stînga Oituzuluĭ, la V. de com. Grozești.

Hetneul, *vale,* jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, com. Căiuțul, ce servea maĭ înainte de matcă a pîrîuluĭ Căiuțul-Mare, pe unde azĭ este un drum natural pe teritoriul satuluĭ Căiuțul.

Hierasus saŭ **Hierasos,** *numire* ce se da în vechime *rîuluĭ* Siretul.

Higeia, *sursă de apă minerală,*

în valea rîuluĭ Olăneşti, jud. Vîlcea, avînd aceleaşĭ substanţe fixe ca şi sursele Vulcanul, Esculap, Anicuţa şi Ion C. Brătianu, însă posedînd iodurile şi bicarbonatele maĭ concentrate.

Higiul, *mahala,* în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-j.; ţine de com. rur. Bresniţa.

Higiul, *vale,* în jud. Mehedinţi, pl. Dumbrava, com. rur. Rocşoreni, pe care este aşezat satul Văradia saŭ Putineiul.

Hihileţul, *munte,* în jud. Buzăŭ, com. Valea-Musceluluĭ, căt. Brusturişul; izlaz şi pădure.

Hijmul, *munte,* în jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Dărmăneşti, situat d'a stînga Uzuluĭ şi acoperit de pădurĭ de brad şi fag.

Hilişeui, *com. rur.,* în partea de N. a plăşeĭ Coşula, jud. Dorohoiŭ, formată din satele: Hilişeul-Curt, Hilişeul-Gafencu şi Hilişeul-Galaţi, cu reşedinţa primărieĭ în Hilişeul-Curt. Are 442 familiĭ, saŭ 1632 suflete; 2 bisericĭ, deservite de 1 preot şi 4 cîntăreţĭ şi 2 pălămarĭ; 1 şcoală, condusă de 1 învăţător şi frecuentată de 50 elevĭ; 428 hect., 24 ariĭ, pămînt sătesc; 1432 hect., 20 ariĭ, cîmp şi 1167 hect., 24 ariĭ, pădure proprietăresc; 1 iaz; 3 pogoane de vie.

Budgetul com. e de leĭ 3846, banĭ 60, la veniturĭ şi de leĭ 3649, banĭ 8, la cheltuelĭ.

Loc. posedă: 672 vite marĭ cornute, 769 oĭ, 87 caĭ, 553 porcĭ; 90 stupĭ cu albine.

Hilişeul-Curt, *sat,* pe moşia cu acelaşĭ nume, jud. Dorohoiŭ, pl. Coşula, com. Hilişeul, cu 226 familiĭ, saŭ 823 suflete.

Proprietatea moşieĭ este a erezilor defunctuluĭ Alecu Curt.

Biserica, cu hramul Adormirea Maiceĭ Domnuluĭ, deservită de 1 cîntăreţ şi 1 pălămar, este mică, făcută din bîrne de stejar, din arboriĭ pădureĭ seculare de pe această moşie, aşezată pe temelie de piatră şi tencuită pe din năuntru în 1801, de familia Curt. In faţa bisericeĭ este ridicat un monument, pe care se află o cruce între doĭ îngerĭ, bine sculptaţĭ în piatră. Ograda bisericeĭ în partea despre casa proprietăţeĭ este închisă cu zid, în centrul căreia se ridică clopotniţa pe care se află bustul Mîntuitoruluĭ între doĭ îngerĭ, iar pe coama ziduluĭ staŭ busturile a 6 Apostolĭ. Aceste împodobirĭ sunt făcute de către proprietarul moşieĭ, Alecu Curt, la anul 1858.

Este o şcoală primară, condusă de 1 învăţător, şi frecuentată de 50 elevĭ; avînd un local bun făcut tot de către Alecu Curt, care da toate înlesnirile necesare spre întreţinerea eĭ în bună regulă, ajutînd pe elevĭ cu cărţĭ şi cele necesare la învăţătură şi pe 20 elevĭ săracĭ îmbrăcîndu-ĭ.

Locuitoriĭ împroprietăriţĭ aŭ 325 hect. 47 ariĭ, pămînt, iar proprietarul moşieĭ are 286 hect., 44 ariĭ cîmp, şi 766 hect. 22 ariĭ pădure, bine îngrijită, cu diferite esenţe de arborĭ, între carĭ predomină fagul şi plopul.

Apele ce trec pe moşie sunt: Jijia, care începe de la Fîntîna-Bălăneşteĭ, din pădurea de pe moşie, şi pîraiele: Bivolaşul, Adîncul, Mihălăul şi Órbeja. Are un iaz numit Tinca.

Drumurĭ principale sunt: acel de la Culiceni şi Tîrnăuca, ce duc la Dorohoiŭ, şi acel de la Pomîrla, ce duce prin Buhaiŭ la Mihăileni.

Hotarele moşieĭ sunt cu: Pomîrla, Tărnăuca, Dersca, Hilişeul-Vîrnav şi Hilişeul-Gafencu.

Localităţĭ însemnate sunt: Mormîntul-Uriaşuluĭ, Movila-Mare şi Bolborosita.

Familia Curt este una din vechele familiĭ de proprietarĭ Moldovenĭ. In «Uricarul» de Th. Codrescu, se spune că: Vornicul de Poartă, Tănase Melehhe, după ordinul luĭ Ioan Teodor-Vodă, face, la 25 Iulie 1759, o carte de hotărnicie a moşieĭ Hilişeul-d.-s., din ţinutul Dorohoiŭ, pe apa Jijieĭ, sub Codri-Herţeĭ, alegînd părţile luĭ Toader Curt, ce le avea de zestre de la Adrian Paharnicul, şi care moşie este între pădurea despre Obcina-Tincăĭ, Hilişeul-d.-j., Dealul-Corjeuţilor şi Mormîntul-Uriaşuluĭ, la împreunarea Jijieĭ cu Tinca.

Hilişeul-Gafencu, *sat,* pe moşia cu acelaşĭ nume, jud. Dorohoiŭ, pl. Coşula, com. Hilişeul, cu 209 familiĭ, saŭ 789 suflete.

Proprietatea moşieĭ este a erezilor defunctuluĭ V. Cananăŭ, cumpărată de la D-na Raluca Miclescu, născută Holban.

Biserica cu hramul S-ţiĭ Mihail şi Gavril, deservită de 1 preot 2 cîntăreţĭ şi 1 pălămar, e de zid, făcută în 1855 de fostul proprietar M. Holban.

Locuitoriĭ împroprietăriţĭ aŭ: 502 hect. şi 82 ariĭ pămînt; iar proprietatea moşieĭ: 961 hect. cîmp şi 356 hect., 5 ariĭ, pădure, cu multe esenţe de arborĭ, între carĭ domină stejarul.

Apele principale ce trec pe moşie sunt: pîrîul Buhăeşul şi rîul Jijia.

Drum este acel de la Hilişeul-Curt, din care o ramură apucă spre Dorohoiŭ şi alta spre Mihăileni.

Hotarele moşieĭ sunt cu Ga-

laţul, Dersca, Buhaiul şi Şendriceni.

Hilişeul-Vîrnav, *sat,* pe moşia cu acelaşĭ nume, în partea sudică a com. Pomîrla, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ, cu 165 familiĭ, saŭ 622 suflete. Maĭ de mult această moşie era trup a parte, iar acum se află alipită la moşia Pomîrla.

Are o biserică, cu hramul Sf. Mihail şi Gavriil, mică, făcută din lemn, la 1780, de V. Vîrnav.

Locuitoriĭ împroprietărițĭ aŭ 581 hect., 47 ariĭ, pămînt.

Hilişeuluĭ (Dealul-), *deal,* pe moşia Hilişeul - Gafencu, com. Hilişeul, pl. Coşula, jud. Dorohoiŭ.

Hiliţa, *sat,* în partea de E. a com. Poiana-Cîrnuluĭ, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ, situat pe valea şi coasta de E. a dealuluĭ cu aceaşĭ numire, pe o suprafaţă de 500 hect. cu o populaţie de 66 familiĭ, saŭ 329 suflete.

Locuitoriĭ se ocupă maĭ mult cu cultura viilor şi a livezilor. Are o biserică cu 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Hinoga, *insulă,* în jud. Constanţa, ceva maĭ la vale de satul Cochirleni; aparţine acesteĭ com.; are o formă lunguiaţă, cu o întindere de 70 hect., acoperită jumătate cu pietriş, jumătate cu sălciĭ; în dreptul eĭ, pe malul drept al Dunăreĭ, se termină valurĭ marĭ de pămînt ce apăraŭ Dobrogea contra năvălirilor din partea Barbarilor; tot în dreptul săŭ pare a fi fost aşezată vechea cetate romană Axiopolis.

Hinova, *com. rur.* şi *sat,* în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul, la 12 kil. de oraşul Turnul-Severin şi la 24 kil. de Malovăţul, reşedinţa plăşeĭ. Este situată pe malul Dunăreĭ. Se mărgineşte: la E., cu comuna Izvorul-Aneştilor; la S., cu comuna Rogova; la V., cu Ostrovul-Corbuluĭ şi Serbia, de care se desparte prin Dunăre; iar la N., cu comuna Bistriţa. Formează comună cu cătunele: Cîrjei, Nicovala, Ordiştea şi Siliştea, în care se află şcoala şi biserica, avînd peste tot: 1200 locuitorĭ; 260 case.

Pămîntul este de calitate bună. Locuitoriĭ posedă: 38 plugurĭ, 75 care cu boĭ, 9 căruţe cu caĭ, 96 stupĭ cu albine.

Prin această comună trece şoseaua judeţeană Hinova-Calafat. Tot în această comună este şi micul port Hinova, pentru încărcarea cerealelor.

Are 2 bisericĭ, la care deservesc 2 preoţĭ şi 3 cîntăreţĭ; o şcoală, cu 1 învăţător, frecuentată de 30 elevĭ şi 2 eleve.

Sunt 7 cîrciumĭ.

Budgetul com. e la veniturĭ de 2134 leĭ, iar la cheltuelĭ, de 1226 leĭ.

Vite: 608 vite marĭ cornute, 21 caĭ, 560 oĭ şi 611 rîmătorĭ

In aceaştă com. să află, între mahalaua Nicovala şi Cîrjei, cărbunĭ de pămînt, numiţĭ de locuitoriĭ com. «Sigĭ», şi pe carĭ locuitoriĭ îĭ întrebuinţează, făcînd focul cu eĭ, pentru gătitul bucatelor, pentru încălzitul sobelor şi chiar la cazane, în timpul fabricaţiuneĭ tescovineĭ.

Apă principală în această comună, în deosebĭ de Dunăre, care o udă în partea de V., este Turburea, numită şi Hinova, de la care şi satul şĭ-a luat şi numele. Această apă, deşi mică, este însă foarte periculoasă în timpurĭ ploioase.

Sunt nişte zidirĭ vechĭ, situate în partea de N. a comuneĭ şi în apropiere de şoseaua judeţeană Severin-Calafat. Aceste zidirĭ sunt construite din var, piatră şi cărămidă în formă pătrată, avînd o lungime şi lăţime de la 30—50 cm. Lungimea ziduluĭ este de 23 stînjenĭ, iar lăţimea de 16 stînjenĭ. Adîncimea nu se cunoaşte. Probabil că e o zidărie vechĭe romană. Imprejurul acesteĭ zidăriĭ, pămîntul se cultivă şi la arat se găsesc monede cu diferite inscripţiunĭ şi figurĭ de oamenĭ şi animale. Pe malul şoseleĭ şi al Dunăreĭ se găsesc îngropate oale, borcane şi urcioare din timpurĭ vechĭ. Pe unele monede se poate citi cu înlesnire numele împăratuluĭ Traian. Peste Dunăre, în Serbia, la satul Rîtcova, se află asemenea zidăriĭ. La capul poduluĭ, ce trece peste apa Hinova, unde s'a spart dealul pentru facerea şoseleĭ, precum şi în malul rîuluĭ Hinova, se văd schelete de oamenĭ, înmormîntaţĭ în direcţiunea de la S.-E. spre N.-V., şi la o adîncime de un metru. In timpul tăiereĭ maluluĭ s'a găsit de către locuitorĭ, diferite monede, scule, şi, lîngă un schelet, o piatră, pe care se află sculptat un călăreţ pe un cal. Aproape de Hinova, porneşte Valul luĭ Traian, care sue dealul Stărmineĭ, trecînd la com. Broscani, şi de aci, prin viile Oreviţeĭ, la Pădina-Mica.

Hinova, *pîrîŭ,* numit şi Turburea, în com. rur. Hinova, plasa Ocolul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Hinova, *pichet de graniţă,* pe marginea Dunăreĭ, în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-d. s., com. rur. Hinova.

Hinţa, *gîrlă,* jud. Vîlcea, pe mar-

ginea şi matca căreia se află apele minerale de la Govora. Sursele cunoscute pănă azĭ sunt în număr de 20, afară de multe altele ce ciuruesc marginea acestuĭ rîŭ.

Straturile nisipoase ce compun terenul din valea Hințeĭ sunt infiltrate de o cantitate oare-care de petroliŭ, care se vede chiar la suprafața pămîntuluĭ. Acest lichid oleios este adus de apă în puțul No. 7, în momentul treceređ lor prin terenul petrolifer. El este în oare-care cantitate la suprafața apeĭ din acest puț.

Acest petroliŭ, saŭ unt de naftă, conține o mulțime de substanțe idrocarbure printre carĭ: Benzina, Tuluina, Hylena, Stirolena, Cumina, Antrocena, Naftalina, Pirena, Parafina, etc.

Hiriseşti, *cătun*, aparținînd comuneĭ Novaci, jud. Gorj, situat pe ambele malurĭ ale apeĭ Gilortul-de-Apus, la S.-V. şi la 2 kil. de cătunul Novaci-Romînĭ.

Are o suprafață de 600 hect. cu o populație de 178 familiĭ, saŭ 356 suflete.

Locuitoriĭ posedă: 39 plugurĭ, 34 care cu boĭ; 380 vite marĭ cornute, 12 caĭ, 110 oĭ, 40 capre şi 160 rîmătorĭ.

Comunicația în acest cătun se face prin şosele vecinale care-l leagă la N. cu cătunul săŭ de reşedință, iar la S. cu Pociovaliştea.

Sunt 3 morĭ pe apă şi 15 fîntînĭ.

Are 1 biserică, zidită la anul 1885 de locuitorĭ, în locul celeĭ vechĭ, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreț.

In acest cătun e reşedința subprefectureĭ plaiuluĭ Novaci-Amaradia.

Hiza, *cătun*, în jud. Neamțu, com. Grumăzeşti, pl. de-Sus-Mijlocul, cu 28 suflete, posedînd 107 capete de vite.

Hîldana, *mahala*, în jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-j., com. rur. Greci.

Hîncului (Valea-), *vale*, lîngă satul Tomozeĭ, com. Onceşti, jud. Tecuciŭ.

Hîndăeşti, *sat*, în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Miclăuşeni, spre E. de satul Miclăuşeni, la marginea jud. Are 158 familiĭ, saŭ 753 suflete, din carĭ 185 contribuabilĭ. Locuesc în 184 case. Ştiŭ carte 20 persoane. Se lucrează olăria şi butnăria. Are o biserică de zid.

Hînga, *deal*, în județul Neamțu, pl. Piatra-Muntele, com. Crăcăoani, situat între satele Ghindăoani şi Crăcăoani; se maĭ numeşte şi Ghindăul.

Hîngani, *vechie numire* a *cătunuluĭ* Cătiaşul, com. Chiojdul-din-Bîsca, jud. Buzăŭ.

Hîngirăul, *deal*, pe moşia Petreşti şi Şătrăreni, în partea de S. a com. Buimăceni, pl. Jijia, jud. Botoşani.

Hîngirăul, *pădure*, în jud. Botoşani, pe dealul Hîngirăul, de pe moşiile Petreşti şi Şătrăreni, în partea de S.-V. a com. Buimăceni, cu o suprafață de 128 hect.

Hînguleşti, *com. rur.*, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j., la hotarul jud. către districtul Putna, pe pîrîul Leica.

Maĭ înainte de 1864, com. avea numele de Țuguiați, de la o ridicătură în mijlocul com., numită Țuguia saŭ Țuguiata, pe care locuitoriĭ şĭ-aŭ construit casele; lunca d'împrejurul com. poartă şi astă-zĭ numele de Lunca-Țuguiaților.

Este aşezată în partea de N. a jud., la 41 kil., spre N.-E., de oraşul R.-Sărat, şi în partea de V. a plăşeĭ Marginea-d.-j., la 13 kil., spre V., de com. Măicăneşti, reşedința plăşeĭ. Comunele învecinate cele maĭ apropiate de Hînguleşti, sunt: Malurile, la 5 kil.; Obileşti, la 10 kil.; Rîmniceni, la 10 kil.; Gologanul, la 13 kil.

Se mărgineşte la V. cu com. Gologanul; la S., cu com. Obileşti şi Rîmniceni; la E., cu com. Malurile, iar la N., cu jud. Putna şi cu com. Vulturul.

Este aşezată pe un şes deschis în toate părțile, şi care se pĭerde în apele Rîmneĭ, Rîmnicuhuĭ-Sărat şi Putneĭ.

Este udată, prin mijloc, de pîrîul Leica, care formează la estul cătunuluĭ balta Leica, din care o parte poartă numele de Balta-Ziduluĭ, din pricina ruinelor Zidul-luĭ-Doni, care aŭ maĭ dat numele de Lunca-Cotul-Ziduluĭ, la un mic şes din Lunca-Țuguiaților, ce învecineşte aceste ruine. O altă baltă este acea numită Seaca, formată şi umplută de apele pîrîuluĭ Leica, în timpul ploilor celor marĭ ale toamneĭ. In com. maĭ sunt şi 18 puțurĭ.

Suprafața com. este de 3650 hect., din care 50 hect. ocupate de vatra com., 450 hect., ale locuitorilor, iar restul de 3150 hect. sunt ale proprietățeĭ private, care posedă şi bălțile.

Populația com. este de 239 familiĭ, saŭ 966 suflete: 496 bărbațĭ şi 470 femeĭ; 494 căsătorițĭ, 505 necăsătorițĭ, 17 văduvĭ.

Are o biserică, cu hramul Sf. Ioan Botezătorul, zidită în 1836,

de Ioniţă Mărculescu din Focşani munteneştĭ, ajutat fiind şi de locuitorĭ, carĭ aŭ donat-o şi cu 34 pogoane pămînt arabil; are 1 preot şi 2 cîntăreţĭ. Şcoala de băeţĭ, fundată în 1871 de com., sub acelaşĭ acoperămînt cu primăria; condusă de 1 învăţător şi frecuentată de 45 elevĭ.

Locuitoriĭ posedă: 150 plugurĭ; 1 maşină de secerat; 1 moară cu aburĭ pentru măcinat porumb; 484 boĭ, 309 vacĭ, 113 caĭ, 198 ĭepe, 1 asin, 2630 oĭ şi 100 rîmătorĭ.

In com. sunt 18 comercianţĭ. Transportul productelor se face prin staţia Iveşti (jud. Tecuciŭ), la 13 kil. spre E. de comună.

Căile de comunicaţie sunt: drumul care vine de la Focşani, trece prin com. Gologanul, prin Hîngulești, se îndreaptă spre Brăila, trecînd prin com. Malurile, Măĭcăneşti şi Măxineni; spre Obileşti-Plăineşti-R.-Sărat; spre Slobozia-Rîmniceni-Cioră şti

Budgetul com. e de 5673 leĭ la veniturĭ, şi de 4894 leĭ, 22 banĭ, la cheltuelĭ.

Hînguleşti, *baltă,* în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j., cunoscută maĭ mult sub numele de Leica.

Hînţeşti-Zmeura, *com. rur.,* jud. Argeş, pl. Piteşti, la 12 kil. de com. rur. Bîscovul-Fleşti (reşedinţa subprefectureĭ) şi la 18 kil. de Piteşti. Se compune din 7 cătune: Dealul-Viilor, Dumitreşti, Gura-Văeĭ, Hînţeşti, Valea-Basangeşti, Zmeura-d.-j. şi Zmeura-d.-s., avînd peste tot 323 familiĭ, saŭ 1040 suflete. Sunt 3 bisericĭ: în Hînţeşti, Zmeura-d.-j. şi Zmeura-d.-s., cu 4 preoţĭ, 3 cîntăreţĭ şi 3 paraclisierĭ; o şcoală primară rurală.

Sunt 260 contribuabilĭ. Budgetul com. e de 4374 leĭ la veniturĭ şi de 1131 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 702 (675 boĭ şi vacĭ, 27 caĭ) şi al celor micĭ de 982 (746 oĭ, 84 capre şi 153 rîmătorĭ).

Hînţeşti, *sat,* cu 65 familiĭ, jud. Argeş, pl. Piteşti, face parte din com. rur. Hînţeşti-Zmeura, a căreĭ reşedinţă este. Are o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 2 preoţĭ şi 1 cîntăreţ.

Hînsarul (Băleanca, Cantacuzino), *pădure* de fagĭ secularĭ, în jud. Buzăŭ, com. Boziorul. Are 420 hect. şi face un corp cu pădurea Tainiţa. Printr'însa trece un drum pitoresc de la stabilimentul Bîsca la fostul schit de maicĭ Sf. Gheorghe.

Hînsarul, *munte,* acoperit cu pădure, în jud Buzăŭ, com. Boziorul, căt. Nucul, între Valea-Largă şi muntele Tainiţa.

Hînsarul, *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Boziorul, căt. Nucul, acoperită de fîneaţă şi de pădurea Hînsarul. Incepe din poalele munteluĭ Zboiul şi se continuă până în Bîsca-Rozileĭ.

Hînţeşti, *sat,* face parte din com. Buciumeni, pl. Nicoreşti, jud. Tecuciŭ. Este aşezat pe valea pîrîuluĭ Tecucelul, în partea de S.-V. a com. şi la 3 kil. de reşedinţa eĭ, care e în Buciumeni, spre N.-V. de Tecuciŭ.

Are o populaţie de 80 familiĭ, saŭ 400 suflete, carĭ locuesc în 75 case.

Locuitoriĭ sunt răzeşĭ şi se ocupă cu viticultura.

Are o biserică, cu hramul Sf. Gheorghe. Se zice că ar fi construită pe la anul 1810; pe o icoană se găseşte inscripţia din anul 1828. S'a reparat de maĭ multe orĭ şi în urmă s'a refăcut din cărămidă. Se întreţine de locuitorĭ.

Teritoriul satuluĭ e de 410 hect.

Hîpăi, *sat,* jud. Dorohoiŭ. Se numeşte şi Dobronăuţi. Vezĭ Dobronăuţi.

Hîrboca, *cătun,* al com. Vadul-Soreştilor, jud. Buzăŭ, cu 765 loc. şi 143 case; are sub-diviziunele: Vadul-Soreştilor şi Blestematele.

Hîrboca, *deal,* servind de limită între jud. R.-Sărat şi Buzăŭ; se desface din culmea Cîmpulungeanca; se întinde printre rîul Slănicul şi afluentul săŭ pîrîul Hîrboca; brăzdează com. Racoviţeni şi com. Hîrboca, pl. Slăniculuĭ, jud. Buzăŭ; este acoperit cu imaşurĭ şi semănăturĭ.

Hîrboca (Blestematele, Hîrboca-Banuluĭ), *moşiĭ,* în jud. Buzăŭ, com. Vadul-Soreştilor, foste proprietăţĭ ale Statuluĭ, pendinte de Banul; 80 hect. s'aŭ dat în loturĭ şi restul proprietate particulară.

Hîrboca, *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Cărpiniştea. Vezĭ Richiţele şi Vîrboceni-Blestematele.

Hîrboca, *pîrîŭ,* izvoreşte din jud. R.-Sărat, din dealul Cîmpulungeanca, al culmeĭ cu acelaşĭ nume, în com. Mărgăriteşti; udă această com. prin mijloc; primeşte pîrîul Cărpinişul, lîngă cătunul Murgeşti, al com. Racoviţeni; udă această com. în partea de V.; intră în jud. Buzăŭ, şi primeşte la intrare pîrîul Licoi, pe urmă pîrîul Clociţi; merge spre com. Vadul-Soreştilor,

și se varsă în rîul Cîlnăul, la Gura-Hîrbocei, maĭ sus de com. Zernești-de-Cîlnăŭ, după un curs de 32 kil; cursul săŭ este lin și are maĭ multe morĭ pe dînsul.

Hîrboca, *pîrîŭ*, în jud. Buzăŭ, com. Mînzălești; ĭese din muntele Giurgiul și dă în Bîsca-Mică.

Hîrca, *vale*, numită și Valea-Hîrceĭ, în com. rur. Brădețul, pl. Văilor, jud. Mehedinți.

Hîrcioroaba, *deal*, jud. Tecuciŭ, la E. de satul Ocheni, com. Condrăchești; desparte satul Ocheni de com. Negulești.

Hîrcioroaba, *pădure*, situată la E. de satul Ocheni, com. Condrăchești, jud. Tecuciŭ.

Hîrculuĭ (Pîrîul-), *pîrîiaș*, în jud. Neamțu, com. Dobreni, pl. Piatra-Muntele; se varsă în pîrîul Almașul.

Hîrîia, *moșie*, a Statuluĭ, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j., pe care se află situată pădurea Tufele-luĭ-Tivgă saŭ Hîrîia.

Hîrja, *com. rur.*, jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, așezată la hotarul în spre Transilvania, în valea superioară a Oituzuluĭ. Se compune din 2 cătune: Hîrja, cu secțiile Flocești și Jăvreni și Punctul-Oituz (vamă).

In Statistica din 1874 se găsește alcătuită tot din satul Hîrja și Punctul-Oituz.

Teritoriul săŭ se mărginește: la V., cu Ardealul; la N., cu secția Slănic din Tîrgul-Trotușuluĭ; la E., cu com. Grozești și la S., cu com. Mănăstirea-Cașinul.

Trecătoarea Oituzuluĭ, cu una din vămile prin care intră și ies maĭ multe mărfurĭ din țară, se află aci; ea duce la Poiana-Sărată din Transilvania.

Populațiunea com. e de 181 familiĭ, saŭ 853 suflete: 423 bărbațĭ, 429 femeĭ; 795 Romînĭ, 55 Ungurĭ și 3 Armenĭ, toțĭ de protecțiune romînă; 496 agricultorĭ, 3 meseriașĭ, 5 comercianțĭ, 17 funcționarĭ și 4 servitorĭ. Știŭ carte 83 persoane. Locuesc în 173 case.

Are o școală mixtă, care funcționează de la 1 Octombre 1887, întreținută de Stat, într'un local construit din bîrne de com. și care în 1891 a fost frecuentată de 30 băiețĭ și 13 fete; o biserică, cu un preot și 2 cîntărețĭ; 7 cîrciumĭ.

Teritoriul comuneĭ are o întindere de 1356 hect. Proprietar mare este d-nul O. I. Negroponte, care are o moșie de peste 600 hect., ce-ĭ dă un venit anual de 33000 leĭ. Restul pămîntuluĭ este împărțit între foștiĭ clăcașĭ, împroprietărițĭ după legea rurală din 1864, pe moșia Grozești.

In această com. se găsește multă păcură. D-l Negroponte are 5 puțurĭ, la localitatea numită Păcurele. De asemenĭ ozocherită saŭ ceară de pămînt se găsește în multe locurĭ, maĭ cu seamă la Stînca-Mare.

Vite sunt: 168 caĭ, 326 vite marĭ cornute, 171 capre, 2191 oĭ și 204 porcĭ.

Budgetul com. e la veniturĭ de leĭ 4941, banĭ 16 și la cheltuelĭ de leĭ 4354, banĭ 16.

Com. este străbătută de calea națională Onești—Pasul-Oituz—Poiana-Sărată. Partea șoseleĭ din această com. a fost făcută de către o companie de geniŭ din armata austriacă sub domnia luĭ Alexandru Ghica.

Distanțele: la Bacăŭ, capitala districtuluĭ, 75 kil.; la Tîrgul-Ocna, reședința plășeĭ, 18 kil.; la com. Grozești, 10 kil.; la com. Trotușul, 34 kil. și la com. Mănăstirea-Cașinul, 40 kil.

Hîrja, *moșie*, jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, com. Hîrja, proprietatea d-luĭ Negroponte, cu imașe multe și puțurĭ de păcură dînd un venit de 33000 leĭ.

Hîrja, *sat*, jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, și reședința com. cu acelașĭ nume, situat d'a stînga Oituzuluĭ. De acest sat ține secțiile Flocești și Jăvreni. Are o biserică, clădită la 1749 de Aga Ion Cantacuzino și de soția sa Maria Racoviță, deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ. Vezĭ Hîrja, comună.

Hîrjea, *deal*, în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Valea-Sălcieĭ; se desface din culmea Cîmpulungeanca, din vîrful Goicelul; brăzdează partea de V. a com.; se întinde printre rîul Cîlnăul și afluentul săŭ, pîrîul Hîrjea; este acoperit cu pădurĭ și imașurĭ.

Hîrjea, *pîrîŭ*, în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Valea-Sălcieĭ; izvorește din dealul Hîrjea; udă partea de V. a com., și după un curs repede cam de 3 kil. se aruncă în rîul Cîlnăul, maĭ jos de căt. Modreni, al com. Valea-Sălcieĭ; pe apa luĭ se află 2 morĭ de măcinat porumb.

Hîrla, unul dintre *piscurile munților* Șerbeĭ, din com. Neagra-Șaruluĭ, jud. Suceava.

Hîrlăŭ, *oraș*, situat în partea de S. a pl. Coșula, jud. Botoșani. Se întinde pe colinele dealuluĭ Pĭetrăria până în Bahluiŭ și țărmul stîng al Bahluiuluĭ pe loc șes. Este înconjurat de toate

părţile cu dealurĭ înalte, acoperite cu pădurĭ marĭ şi cu viĭ. Are o poziţiune strategică.

Hîrlăul se află la 48 kil. de Botoşani, străbătut de şoseaua naţională.

Oraşul se compune din centrul oraşuluĭ şi suburbiile: Bojica, spre V.; Siliştea, spre N.; Munteni, la E.; Burdujeni şi Bahluiul, spre S.

Teritoriul oraşuluĭ e de 113 hect., ocupat de oraş şi de viĭ. Imaşul tîrguluĭ are 260 hect., de care se ţine pămîntul «Cireşul», loc de arat de 290 hect., pe care-l împărţesc locuitoriĭ oraşuluĭ. Orăşeniĭ aŭ 46 hectare viĭ.

Populaţiunea oraşuluĭ e de 952 familiĭ, saŭ 4196 suflete: 2066 bărbaţĭ şi 2130 femeĭ; 850 contribuabilĭ. Sunt 300 familiĭ Romînĭ, 550 familiĭ Evreĭ şi 100 familiĭ de diferite naţionalităţĭ. Locuesc în 1000 de case.

Sunt 164 comercianţĭ; 490 meseriaşĭ; o fabrică de rachiŭ de drojdiĭ; 2 fabricĭ de uleiŭ; 51 cîrciumĭ.

Industria lemnuluĭ e dezvoltată, maĭ cu seamă căruţăria şi dogăria.

Calea naţională Botoşani-Hîrlăul-Tîrgul-Frumos, înlesneşte comunicaţia oraşuluĭ cu comunele vecine.

In partea de N. a oraşuluĭ este Primăria, Percepţia şi Poliţia oraşuluĭ; aci e şi un turn ca observator pentru foc şi serviciŭ de pompierĭ.

In Hîrlăŭ e reşedinţa subprefectureĭ plăşeĭ Coşula şi a jucătorieĭ ocoluluĭ Coşula-Miletin.

Are 1 şcoală de băeţĭ cu 4 institutorĭ, frecuentată de 133 şcolarĭ; 1 şcoală de fete cu 2 institutoare, 1 maestru pentru lucrul de mînă şi 95 eleve; 3 bisericĭ şi 1 paraclis, cu 3 preoţĭ, 6 cîntăreţĭ şi 3 eclesiarhĭ; 1 spital, care ţine de epitropia Sf. Spiridon din Iaşi, zidit de Pulheria Ghica; 1 farmacie; 1 biuroŭ telegrafo-poştal, înfiinţat în anul 1873 şi şi al căruĭ venit pe anul 1896—97 a fost de leĭ 12293, banĭ 83; reşedinţa uneĭ companiĭ de dorobanţĭ.

Budgetul com. e de 81890 leĭ la veniturĭ şi 81352 leĭ la cheltuelĭ.

De com. Hîrlăul ţine şi moşia Hîrlăul, proprietate a spitaluluĭ Sf. Spiridon din Iaşi, în întindere de 858 hect.

Această moşie se zice a fi dată tîrgoveţilor de Ştefan-cel-Mare, printr'un hrisov, care l aşeză în zid în biserica Sf. Gheorghe, de-asupra amvonuluĭ. Constantin Mihail Cehan Racoviţă, la 1783 sfarmă acel hrisov, ia moşia Tîrguluĭ şi o dă mănăstireĭ Precista din oraşul Roman, spre întreţinere. Maĭ pe urmă administraţia mănăstireĭ le răpi şi alte drepturĭ şi le impuse felurite dijme pe viĭ, livezĭ, etc., din care cauză pe timpul domnieĭ a doua a luĭ Alexandru Const. Moruzzi, tîrgoveţiĭ reclamară contra ziseĭ mănăstirĭ, iar Domnul recunoscînd dreptul lor îĭ apără asupra tuturor drepturilor de stăpînire.

Administraţia mănăstireĭ însă nu i-a lăsat în pace, ci din noŭ le-a impus dijme, pănă cînd, în urma alteĭ reclamaţiunĭ, Alexandru C. Moruz, ordonă logofătuluĭ Ţăreĭ-d.-j., ca în unire cu ispravnicul Hîrlăuluĭ, Vasile Balş, biv-vel Căminar, să facă hotărnicia loculuĭ tîrgoveţilor, afară de cele 600 fălcĭ saŭ 858 hect., care rămîn mănăstireĭ, iar tîrgoveţiĭ, pentru pomenire, se obligă a da 35 oca ceară pe an. Moruzzi confirmă aceasta prin hrisovul din 1805, luna Februare, care hrisov şi acte s'aŭ aşezat în zid în locul hrisovuluĭ luĭ Ştefan-cel-Mare.

Epitropia spitalelor sf. Spiridon din Iaşi, primind averile mănăstireĭ Precista din Roman, a rămas stăpînă pe această moşie.

Numărul vitelor de pe moşie şi ale tîrgoveţilor e de 3131: 632 boĭ şi vacĭ, 267 caĭ, 2069 oĭ, 22 capre şi 135 porcĭ.

Oraşul Hîrlăul are însemnătate atît prin vechimea sa, cît şi pentru aceea că a fost a doua capitală a Moldoveĭ cît-va timp.

Cronica spune că acest tîrg a fost descălicat de Ştefan-cel-Mare la anul 1487, cînd a făcut şi biserica Domnească de piatră, Sf. Gheorghe, şi curţile cele domneşti cu zidurĭ cu tot.

Totuşĭ Hîrlăul are o vechime mult maĭ mare, căcĭ după tocmeala ce făcu Alexandru-Vodă cel-Bun Ţăreĭ, se vede aşezat paharnic mare şi pîrcălab la Cotnarĭ şi Hîrlăŭ.

Dintr'un act dat de Petru-Vodă, de la Pobrata, la anul 1448, cu privire la drepturile ce se daŭ mănăstireĭ Poiana asupra a treĭ sate (vezĭ Unsa, schit) se dovedeşte că Hîrlăul exista înainte de Ştefan-cel-Mare, că aicĭ eraŭ şi judecătorĭ marĭ carĭ judecaŭ afacerĭ grele.

Pe timpul luĭ Ştefan-cel-Mare, Hîrlăul era reşedinţa sa de vară, unde avea curţĭ domneştĭ. Astăzĭ se maĭ cunoaşte temelia pe care a fost zidit palatul, în apropiere de Sf. Gheorghe, catredala oraşuluĭ, cît şi ruinele uneĭ pivniţe şi a unuĭ feredeŭ.

In Hîrlăŭ a dat Ştefan-cel-Mare un ospăţ mare boerilor şi oştenilor în ziua de Sf. Nicolae, după ce a învins pe Albert, regele Polonieĭ.

Ştefăniţă Vodă, nepotul luĭ Ştefan-cel-Mare, a dat oştenilor

săĭ în ziua de Sf. Dimitrie, un ospăţ mare, în urma învingereĭ unor Tătarĭ. (Letop., tom. I, pag. 187).

In luna luĭ Aprilie, anul 7031 (1523), Ştefăniţă-Vodă a tăiat în Hîrlăŭ pe Arbore, Hatmanul, şi fiiĭ săĭ, din cauza unor pîrĭ mincinoase a unor boerĭ învrăjbitorĭ. (Letop., tom. I, pag. 187).

Din Hîrlăŭ a fost Petru Rareş, care se zice că se ocupa cu pescăria şi mergînd cu peşte la Suceava a fost vestit de urmaş al luĭ Ştefan-cel-Mare, iar Ştefăniţă-Vodă, care era pe patul de moarte a cerut de la boierĭ să-l pună pe Petre Măjearul ce l'aŭ poreclit Rareş, după numele femeeĭ ce a fost, după alt bărbat, tîrgovăţ din Hîrlăŭ, şi l'aŭ chemat: Rareş, care femeie a avut relaţiunĭ cu Ştefan-cel-Mare, muma luĭ Petru. (Letop., tom. I, pag. 190).

Petru Rareş a avut reşedinţa sa maĭ mult în Hîrlăŭ, locuind în palatul făcut de Ştefan-cel-Mare şi a zidit şi biserica Sf. Dumitru. (Letop. tom. I, pag. 205).

La anul 1624, a ars palatul domnesc în Iaşi şi Radu-Mihnea-Vodă şĭ-a mutat reşedinţa în Hîrlăŭ, unde a şi murit la anul 1626 şi fu dus la Bucureşti şi se îngropă la o mănăstire făcută de el. (Letop., tom. I, pag. 288).

La anul 1650, Hmil, Hatmanul, cu Tătariĭ şi Cazaciĭ, aŭ ars şi prădat Hîrlăul, robind mulţĭ oamenĭ în timpul domnieĭ luĭ Vasile Lupu. (Letop., tom. I, pag. 319).

La anul 1687, Hîrlăul a fost prădat de Tătarĭ carĭ aŭ fost chemaţĭ de Constantin Cantemir-Vodă în ajutor, să alunge pe Sobieschi cu Leşiĭ.

La anul 1706, Antioh Cantemir vizită Hîrlăul, cu gînd de a tocmi biserica, a o face mănăstire şi alte îmbunătăţirĭ, dar timpul şi împrejurările grele în care se afla Ţara n'a putut lăsa pe Antioh să-şi împlinească gîndul. (Letop., tom. II, pag. 52).

La anul 1711, Hîrlăul a fost prădat îngrozitor de Turcĭ, în timpul războiuluĭ cu Petru-cel-Mare al Rusieĭ. (Letop., tom. II, pag. 109).

Până la anul 1834, Hîrlăul a fost capitală de judeţ (ţinut), care coprindea o parte din judeţul Iaşi împreună cu Cotnari şi o parte din jud. Botoşani de astă-zĭ, ţinut care se numea ţinutul Hîrlăuluĭ.

In fine, în ziua de 8 Maiŭ 1888, a ars cu totul partea centrală a oraşuluĭ Hîrlăul.

In Hîrlăŭ se află următoarele bisericĭ maĭ însemnate:

1. Sfîntul Gheorghe, saŭ Biserica Domnească, zidită de Ştefan-cel-Mare la anul 1487, cînd a făcut şi curţile de piatră.

2. Biserica Sf. Dimitrie, zidită de Petru Rareş.

Hîrlăuluĭ (Movila-), *movilă,* pe dealul Răuseni, în partea de V. a satuluĭ Răuseni, com. Comăndăreşti, pl. Jijia, jud. Botoşani, numită ast-fel pentru că vine în direcţia oraşuluĭ Hîrlăŭ; pe lîngă ea trece drumul la Hîrlăŭ.

Hîrleasca, *pădure,* în jud. Teleorman, com. Deparaţi, avînd o întindere de 350 hect. E situată în valea formată de rîul Teleormanul şi de pîrîul Teleormănelul.

Hîrleşti, *sat,* jud. Roman, plasa Siretul-d.-j., com. Onişcani, spre N.-E. de tîrguşorul Onişcani, la 1 kil. 500 m. de el, pe malul drept al rîuluĭ Siretul. Are o populaţie de 88 familiĭ, saŭ 282 suflete, din carĭ 88 contribuabilĭ. Locuesc în 65 case.

Sunt 170 vite marĭ cornute.

Are o biserică de zid.

Este legat cu oraşul Roman prin şosea.

Hîrleşti, *cătun,* de reşedinţă, al comuneĭ Deparaţi-Hîrleşti, pl. Teleorman, jud. Teleorman.

Hîrleşti, *moşie,* în jud. Teleorman, pl. Teleorman, cu o întindere de 750 hect. pămînt arabil.

Hîrmăneasa, *sat,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Heleştieni, la 500 m. de reşedinţa comuneĭ. Este aşezat pe deal. Are, dinpreună cu satul Marginea, cu care este legat, 89 familiĭ, saŭ 418 suflete, din carĭ 115 contribuabilĭ. Locuesc în 101 case.

Hîrna, *deal,* comuna Bărzeiul-de-Gilort, plasa Amaradia, judeţul Gorj. Are direcţia N.-S.-V., coprins între apa Cîlnicul la N. şi vîlceaua Bărzeiul-de-Gilort la S. Este o prelungire a dealuluĭ Călugăreasa, a căreĭ ramificaţie se termină în valea Gilortuluĭ.

Hîrsa, *com. rur.,* jud. Prahova, pl. Podgoria. Se numeşte ast-fel de la un pisc ascuţit între două văĭ, numite Piscul-luĭ-Hîrsa.

Este situată pe văile gîrlelor Vărbila, Hîrsa şi Bucovelul, la 18 kil. de capitala judeţuluĭ şi la 8 kil. de a plăşeĭ.

Are o populaţie de 1863 suflete: 952 bărbaţĭ şi 911 femeĭ, în care intră 22 familiĭ de Ţiganĭ, 4 de Bulgarĭ şi 5 de Italienĭ. Locuesc în 402 case.

Se compune din 6 cătune: Hîrsa, Nisipoasa, Gîlmeia, Vărbila şi Valea-Cuculuĭ.

Are 5 biserici: la Hîrsa, Nisipoasa, Plopul, Vărbila şi Valea-Cuculuĭ, deservite de 5 preoţĭ; o şcoală frecuentată de 45 elevĭ. Carte ştiŭ 37 locuitorĭ.

Afară de agricultură, locuitoriĭ se maĭ ocupă cu rotăria, dulgheria, tăerea pădurilor şi pomicultura. Produsul munceĭ îl desfac la oraşul Ploeşti.

284 locuitorĭ s'aŭ împroprietărit la 1864 pe moşiile Bucovul, Poenăreanca, Sălcianul, Rogozasca şi a fraţilor Caribolu, cînd li s'a dat 818 hect.

Vite sunt: 585 boĭ, 203 vacĭ, 55 caĭ, 748 oĭ şi 436 porcĭ.

Sunt 40 stupĭ cu albine.

Comuna se întinde pe o suprafaţă de 2000 hect.

Comerciul se exercită de 8 persoane.

Veniturile şi cheltuelile comuneĭ sunt de 4200 leĭ anual.

Prin centrul comuneĭ trece şoseaua Bucovul-Hîrsa.

E brăzdat de dealurile: Gîlmeia, Răchiţi, Piscul-luĭ-Cernat, Puiulescu, Piscul-Sticlaruluĭ şi Piscul-Subţire. Servă de fîneţe. Pe o parte din ele sunt pomĭ roditorĭ şi se cultivă cereale.

E străbătută de văile: Hîrsa, Bucovuluĭ, Ciuciuneasa, Noroaielor, Robul, Cuculuĭ şi Vărbila, formate din maĭ multe ramurĭ.

Se mărgineşte cu comunele: Urlaţi, Iordăcheanu, Valea-Călugărească, Gornetul-Cricov, Podeni-Noĭ, Bucovul şi Podeni-Vechĭ.

Hîrsa, *sat,* face parte din com. rur. Hîrsa, pl. Podgoria, jud. Prahova. Are o populaţie de 243 locuitorĭ (126 bărbaţĭ, 117 femeĭ). Aci e reşedinţa comuneĭ. Are o biserică, fondată în anul 1866.

Hîrsa, *gîrlă,* izvoreşte din pădurile com. Hîrsa, pl. Podgoria, jud. Prahova, şi se varsă în rîul Bucovelul.

Hîrseşti, *numirea vechie a satuluĭ* Piscul, jud. Covurluiŭ.

Hîrşova, *plasă,* în judeţul Constanţa, ocupînd partea de N.-V. a luĭ. Şi-a luat numele de la reşedinţa sa, orăşelul Hîrşova. Este situată în partea de V. şi de N. a judeţuluĭ.

Se mărgineşte la N. cu jud. Tulcea; la E., tot cu jud. Tulcea; la S., cu plăşile Constanţa şi Medjidia; la V., cu judeţele Brăila şi Ialomiţa, despărţindu-se prin fluviul Dunărea.

In partea de V. şi de N.-V. e accidentată de dealurĭ şi văĭ. Dealurile sunt prea puţin acoperite cu pădurĭ; şi maĭ mult cu fîneţe şi semănăturĭ frumoase şi cu movile numeroase.

Principalele culmĭ saŭ sisteme de dealurĭ, carĭ băzdează teritoriul plăşeĭ sunt următoarele: culmea Ostrovuluĭ, la N., cu vîrful Ostrov (140 m.), între Dunăre şi gîrla Roşt; culmea Dăeni, tot la N., cu vîrful Ghiolgic-Tepe (184 m.), între Dunăre şi văile Roşt-Dere şi Topîrscea; culmea Făgăraşul, la N. cu vîrful Făgăraşul-Noŭ (188 m.), între văile Roşt-Dere şi Sarai; culmea Sultanul saŭ Topologul, la N.-E., cu vîrful Doerani (392 m.), cel maĭ înalt din toată pl., şi chiar din tot jud. Constanţa; culmea Gîrlici, cu vîrful Movila-Ciuroboaia (120 m.), la N.-V., între Dunăre şi văile Topîrscea şi Pietrişul; culmea Balgiul, între valea Pietrişul şi pîrîul Sarai şi Dunăre cu vîrful Balgiul (102 m.), la N.; culmea Curu-Bair, la E., cu vîrful Drăgan (302 m.), între pîrîul Sarai şi afluentul săŭ Mahometcea; culmea Cadi-Cîşla, în partea centrală, cu vîrful Cîrnele (168 m.), între Dunăre şi valea Sarai; culmea Hîrşova, la V., cu vîrful Caimacli (85 m.), între Dunăre şi valea Tichileşti; culmea Topalul, între Dunăre şi văile Tichileşti şi Stupina, cu vîrful Olacul (125 m.), la S.; culmea Boazgicul, la S., cu vîrful Zavolul (126 m.), între văile Stupina şi Boazgicul; culmea Erchesec, în partea centrală şi sudică, cu vîrful Erchesec (234 m.); culmea Dulgherul, cu vîrful Turbencea (252 m.) la E., între pîraele Casimcea şi Sarai; culmea Inşiratele, la S.-E., cu vîrful Terzi-Chioi (214 m.), între pîraele Boazgicul şi Casimcea.

Movile sunt numeroase şi importante, servind ca puncte de orientare şi de observaţie.

Dunărea o udă la V., de la satul Boazgicul, până maĭ jos de satul Ostrovul, pe o distanţă de aproape 80 kil. Direcţiunea cursuluĭ săŭ e spre N., N.-E. saŭ N.-V. şi în dreptul Hîrşoveĭ descrie un mare semicerc; de la Cetatea-Oiĭ se desparte în două braţe: Dunărea-Nouă şi Dunărea-Veche, la E. de precedenta, zisă şi Canalul-Măcinuluĭ, şi al căruĭ mal răsăritean este dobrogean; lărgimea cea maĭ mare o atinge ceva maĭ jos de Hîrşova (2200 m.); adîncimea variază între 12—33 m.; formează maĭ multe insule, între care Boazgicul-Mare şi Boazgicul-Mic, Topalul, Hîrşova, Chiciul, Dăeni şi Ostrovul, maĭ toate acoperite cu pădurĭ de sălciĭ; malul săŭ este înalt şi stîncos.

Pîraele care o udă sunt: Roşt saŭ Aigăr-Ahmet, la N., trecînd pe lîngă satul Ostrov; Topîrscea, tot la N., trecînd pe lîngă Dăeni; Pietrişul, în partea centrală, trecînd maĭ jos de satul Gîrlici; Sarai, cel maĭ însemnat, în partea centrală, trecînd prin satele Topolog, tătar şi romîn,

Calfa, Rahman, Haidar, Carapelet, Balgiu şi Sarai, şi primind ca afluenţĭ pîraele Topologul, Ramazan, Haidar şi Mahometcea, toate pe dreapta; Tichileşti, trecînd prin satul Tichileşti, şi Boazgicul, trecînd prin satele Satis-Chioi, Băltăgeşti şi Boazgicul, ambele la S.; toate aceste pîraie se varsă în Dunăre saŭ în gîrlele formate de ea. Afară de aceste pîraie maĭ sunt nişte gîrle fie naturale, adică formate de Dunăre prin revărsările eĭ, fie artificiale, făcute de pescarĭ pentru a atrage peştele din Dunăre; principalul e Băroiul, în partea de V., care pleacă sub numele de privalul Rotundul şi formează în drumu-ĭ maĭ multe lacurĭ, ca Ciobanul, Hazarlîc şi Dăeni. Maĭ sunt treĭ verigĭ, una la S. şi două la N., care sunt gîrle formate de Dunăre.

Bălţĭ sunt: Slateia, Rotundul Ciobanul, Puturoasa, Hazarlîc-Ghiol, Gîrlici şi Dăeni, toate aşezate în partea de V., la N. de Hîrşova, avînd o întindere totală de 600 hect., producînd acelaşĭ fel de peşte ca şi Dunărea, de care sunt formate şi al căror venit aparţine Statuluĭ; ele sunt maĭ toate înconjurate cu stuf.

Văile sunt: Valea-Moşuluĭ, Pînga, Dăeni, la N., deschizîndu-se în Dunăre (gîrla Băroiul); Hazarlîc şi Barter în partea centrală, deschizîndu-se în lacul Hazarlîc; Ghizdăreşti, Topalul, Stupina şi Zăvolul, la S., deschizîndu-se în Dunăre; Capugi şi Erchesec la S., adiacente ale pîrîuluĭ Boazgic.

Este formată dintr'o comună urbană, Hîrşova, reşedinţa, aşezată în partea de V., pe malul cel înalt al Dunăreĭ, şi 11 com. rur., şi anume:

1. *Calfa,* la N.-E., pe pîrîul Calfa saŭ Sarai, cu cătunele: Calfa, Corugea, Haidar, Mahometcea, Rahman şi Ramazan-Chioi;

2. *Ciobanul,* la V., pe malul sudic al lacului Ciobanul, cu cătunele Ciobanul şi Cadi-Cîşla;

3. *Dăeni,* la N.-V., pe malul înalt şi stîncos ce domină valea Dăeni şi gîrla Băroiul;

4. *Gîrliciul,* tot la N.-V., pe valea Gîrliciul şi pe malul drept al gîrleĭ Băroiul;

5. *Ghizdăreşti,* la S., pe valea Ghizdăreşti şi pe malul drept al Dunăreĭ cu cătunele Ghizdăreşti şi Tichileşti;

6. *Ostrovul,* la N., pe malul drept al uneĭ verigĭ a Dunăreĭ;

7. *Sarai,* în partea centrală, pe pîrîul Sarai, cu cătunele Sarai, Bîlgiul, Carapelit, Dulgherul;

8. *Şiriul,* tot în partea centrală, pe valea Şiriul, cu cătunele Şiriul, Capugi, Cartal, Pantelimon, Erchesec, Muslu, Muslu-Bey, Satis-Chioi şi Terzi-Chioi;

9. *Topalul,* la S., pe valea Topalul şi pe malul înalt şi stîncos al Dunăreĭ, cu cătunele Topalul şi Boazgicul;

10. *Topologul,* la N.-E., pe pîrîul Topologul saŭ Sarai, cu căt.: Topologul şi Doerani;

11. *Urumbei* saŭ *Orumbei* la N., pe pîrîul Roşt saŭ Aigăr-Ahmet, cu cătunele: Urumbei şi Făgăraşul-Noŭ.

Populaţiunea plăşeĭ Hîrşova este de 5817 familiĭ, saŭ 23159 suflete: 12006 bărbaţĭ şi 11153 femeĭ; 13281 necăsătoriţĭ, 9076 căsătoriţĭ, 767 văduvĭ, 35 divorţaţĭ; 22876 cetăţenĭ Romînĭ, 255 supuşĭ străinĭ, 28 nesupuşĭ nicĭ uneĭ protecţiĭ; 19894 ortodoxĭ, 36 catolicĭ, 2473 mahomedanĭ, 41 mozaicĭ, 715 de alte religiĭ; 4264 agricultorĭ, meseriaşĭ, etc.; 131 industriaşĭ, 201 comercianţĭ, 168, avînd profesiunĭ libere.

Din aceştia, 7814 sunt împroprietăriţĭ pănă la 10 hect.; 559 de la 10—25 hect., 90 de la 25—100 hect., 12 de la 100 hect. în sus şi 329 n'aŭ pămînt.

Contribuabilĭ sunt 4764.

Intinderea pl. este de 107493 hect., împărţite după cum urmează: Terenul productiv este de 101478 hect.; terenul neproductiv este de 6015 hect. (vetrele satelor 3238 hect., bălţĭ, heleştaie 2777, total 6015). Terenul productiv se maĭ sub-împarte în modul următor: 78544 hect. teren cultivat cu cereale, legume, etc., (din care 6190 hect. ale Statuluĭ şi propietarilor şi 72354 hect. ale locuitorilor); 3797 hect. teren necultivat (din care 1268 hect. ale Statuluĭ şi proprietarilor şi 2529 hect. ale locuitorilor); 11750 hect. izlaz (din care 3073 hect. ale Statuluĭ şi proprietarilor şi 8677 hect. ale locuitorilor); 533 hect. viĭ (din care 49 hect. ale Statuluĭ şi proprietarilor şi 484 hect. ale locuitorilor); 6854 hect. pădurĭ (din care 5693 hect. ale Statuluĭ şi proprietariĭ şi 1161 hect. ale locuitorilor).

Locuitoriĭ posedă: 49 maşinĭ de secerat, 55 maşinĭ de bătut porumb, 696 grape de fier, 15 maşinĭ de vînturat, 68 diferite maşinĭ agricole, 1915 plugurĭ cu boĭ, 831 plugurĭ cu caĭ, 942 care cu boĭ şi 2357 căruţe cu caĭ.

Vite sunt: 160 armăsarĭ, 3960 caĭ, 2733 ĭepe, 846 mînjĭ, 114 taurĭ, 7133 boĭ, 5602 vacĭ, 2237 viţeĭ, 60 bivolĭ, 202 bivoliţe, 42 malacĭ, 150 asinĭ, 7810 berbecĭ, 65716 oĭ, 23274 mieĭ, 155 ţapĭ, 2024 capre, 991 ĭezĭ, 2114 porcĭ, 2257 scroafe.

Sunt 335 stupĭ cu albine.

In plasă sunt 131 industriaşĭ (fierarĭ, lemnarĭ, tîmplarĭ, etc.); o fabrică de tăbăcărie la Hîrşova; 201 comercianţĭ, din carĭ 5 hangiĭ şi 91 cîrciumarĭ.

Comerciul e destul de activ şi constă în export de cereale, animale, peştĭ, pieĭ, etc. şi în import de coloniale, manufactură şi maşinĭ agricole; el se face maĭ mult prin orăşelul Hîrşova şi satele Tortoman şi Taş-Punar.

Căile de comunicaţie sunt: Dunărea, portul Hîrşova; pe bălţĭ, lacurĭ şi gîrle cu luntrile; pe uscat: căile judeţene: de la Hîrşova la Măcin, la Babadag, la Constanţa la Medjidia şi la Cernavoda, în fine numeroasele drumurĭ comunale şi vecinale ce unesc toate satele între ele.

Veniturile comunelor sunt de 140288 leĭ, iar cheltuelile, de 55910 leĭ.

Are 21 bisericĭ ortodoxe, deservite de 24 preoţĭ, 18 dascălĭ şi 28 cîntăreţĭ; 10 geamiĭ cu 10 hogĭ, 2 case de rugăciunĭ ale altor secte; 24 şcolĭ primare, din carĭ: 1 de băeţĭ şi 2 de fete în oraşul Hîrşova, conduse de 2 institutorĭ şi 2 institutoare, şi 22 şcolĭ rurale mixte, conduse de 20 învăţătorĭ şi 6 învăţătoare, frecuentate de 1575 elevĭ; maĭ sunt şi 3 şcolĭ particulare.

Hîrşova, *com. urb.,* în jud. Constanţa, pl. Hîrşova, a căreĭ reşedinţa este.

Este situată în partea de N.-V. a jud., la 96 kil. spre N.-V. de oraşul Constanţa, reşedinţa jud. şi în partea de V. a plăşeĭ. Comunele învecinate cu dînsa sunt: Groapa-Ciobanuluĭ, spre N.-E.; Gîrlici, spre N.-E.; Sarai, Ghizdăreşti, Şiriul, spre S. şi S.-E.

Hotarul amănunţit al com. este următorul: Plecînd de pe malul drept al Dunăreĭ, din dreptul ostrovuluĭ Ghizdăreşti, se îndreaptă spre N.-V., urmînd malul Dunăreĭ, pe la poalele dealuluĭ Celea, până în dreptul grădineĭ căpitanuluĭ Ismail; de aci apucă spre V., tot pe malul Dunăreĭ, trecînd prin partea sudică a oraşuluĭ Hîrşova, şi a satuluĭ Varoşi, de unde taie Dunărea spre a coprinde într'însul ostrovul Chiciul, de la al căruĭ colţ de S.-V. se îndreaptă spre N., urmînd gîrla numită Zatarul-Hîrsan-Bei, ce desparte insula Chiciul de Gîsca-Mare (jud. Ialomiţa); taie din noŭ Dunărea, urmează continuŭ malul săŭ drept, coprinde în el ostrovelul Puiul-Gîştiĭ, trece pe lîngă Conacul-luĭ-Manole şi Cetatea-Oiĭ, de la vale de care, Dunărea despărţindu-se în două, Dunărea-Nouă şi Dunărea-Vechĭe (Canalul-Măcinuluĭ), hotarul urmează pe aceasta din urmă în direcţia N.-E. până la o distanţă de 5 kil. de la bifurcaţie; de aci, spre S.-E.; maĭ întîiŭ tăind pădurea Ruginoasa şi stuful, până lîngă balta Belciugata apucĭ spre S.-V., pe lîngă bălţile Rotundul şi Gîrliţa, până d'asupra viilor oraşuluĭ Hîrşova; de aci se dirige spre S.-E., făcînd un unghiŭ optuz, taie privalul Băroiul, trece pe lîngă satul Groapa-Ciobanuluĭ (la 1 kil.) şi se urcă pe Dealul-Ciobanuluĭ, pe muchea căruia o ia spre E., până în dealul Caranlî, trecînd apoĭ spre S.-E., prin movila Săpata, tăind şoseaua judeţeană Ostrovul-Hîrşova, valea Brentuluĭ, pe care o urcă puţin spre a o părăsi şi a se opri pe locul numit: Treĭ-Movile, de unde se îndreaptă spre V., coborînd valea Caimacli-Dere, trecînd pe la 2 kil. spre N. de satul Ghizdăreşti şi oprindu-se pe malul Dunăreĭ în dreptul ostrovuluĭ Ghizdăreşti, la locul de unde am plecat. Forma hotaruluĭ e aceea a unuĭ dreptunghiŭ neregulat, strîmtîndu-se spre S.-E.; lungimea luĭ este de 45 kil., iar întinderea, de 4879 hect.

Se mărgineşte la N. cu jud. Brăila, despărţindu-se prin Dunărea-Vechĭe (Canalul-Măcinuluĭ); la V., cu jud. Ialomiţa, separîndu-se tot prin fluviul Dunărea; la S., cu jud. Ialomiţa şi com. rur. Ghizdăreşti, despărţindu-se de judeţ prin valea Caimacli-Dere; iar la E., cu com. r. Groapa-Ciobanuluĭ, delimitîndu-se prin dealurile Ciobanul, Caranlî şi Brentul şi linia convenţională.

Relieful soluluĭ este puţin accidentat în partea centrală şi sud-estică, iar în partea apusană şi nordică este şes, parte acoperit cu stuf (şi anume teritoriul coprins între Dunăre, pădurea Ruginoasa, gîrla Tair-Buaz, privalul Rotundul şi Gîrliţa) în care se găsesc 12 bălţĭ marĭ şi micĭ, principale fiind Şlateca şi Rotundul. Parte e acoperit cu fîneţe şi semănăturĭ (între Dunăre, privalele Băroiul, Rotundul şi Tair-Buaz). In partea nordică se găseşte balta Puturoasa, în partea estică viile oraşuluĭ. Tot de oraş ţin şi ostroavele Chiciul şi Puiul-Gîştiĭ, cel d'întîiŭ în partea de S.-V., iar cel din urmă în partea de N.-V. Partea accidentată, care coprinde centrul şi estul com. are ca dealurĭ: Ciobanul, la N. (65 m.) Caranlî (72 m.), la N.-E.; pe ale căruĭ ridicăturĭ apusane se găsesc ruinele vechĭelor fortăreţe turceştĭ, cunoscute sub numele de Tabia-Chioprin şi Ceanac-Cale, ambele dominînd Hîrşova din partea de N. şi decĭ apărînd-o în caz de năvălire din spre N.; dealul Celea (85 m.), la S.-E.

Movile sunt numeroase, între carĭ: Hîrşova, la N.-V. de oraş (40 m.); Movila-Mare (65 m.), la N.-E.; Movila Ţiganuluĭ (34 m.), la N.-E. de oraş; Movila-Săpata (68 m.) la E.; Treĭ-Movilĭ (111 m.), la S.-E.

Ele sunt răspîndite; parte sunt naturale, parte artificiale şi acoperite cu verdeaţă, iar dealurile sunt acoperite cu semănăturĭ bogate şi fîneţe întinse.

Apele care udă com. sunt: Dunărea la S. şi V.; Canalul-Măcinuluĭ (Dunărea-Vechĭe), la N.-V., ambele pe o lungime de 24 kil. udînd şi oraşul Hîrşova, şi formînd insulele Chiciul, Gîsca-Mare şi Puiul-Gîştiĭ, dintre carĭ cea d'întîiŭ şi cea din urmă aparţin comuneĭ Hîrşova, iar a 2-a jud. Ialomiţa; gîrlele saŭ privalele Tair-Buaz şi Rotundul, ambele formate de Dunăre, la N.; privalul Băroiul prin mijlocul comuneĭ, pe la N. şi N.-V. de oraş.

Văĭ sunt puţine; cea maĭ însemnată este Caimacli-Dere, la S., despărţind-o de com. Ghizdăreşti.

Bălţile sunt abundente în partea N. şi N.-V. a comuneĭ, risipite prin stuf şi formate de revărsărĭ anterioare ale Dunăreĭ; cele maĭ însemnate sunt: Slateia (60 hect.), Rotundul (80 hect.), la N.; Puturoasa (6 hect.), la N.-V.; Belciugata şi Gîrliţa, la hotarul spre com. Groapa-Ciobanuluĭ; peştele lor seamănă cu cel din Dunăre; se consumă în localitate; venitul bălţilor aparţine Statuluĭ.

Com. se compune din oraşul Hîrşova, aşezat pe ultimele prelungirĭ S.-V. ale dealuluĭ Ciobanul, pe malul drept al Dunăreĭ. Are 12—14 strade. Partea de V. poartă numele de Varoşi lîngă gîrla Băroiul şi vîrful Hîrşova. In apropiere de Varoşi sunt ruinele Ceanac-Cale şi Tabia-Chiopriul la N., Grădina-luĭ-Cristea-Cimbraru, la N.-E. Partea răsăriteană fiind locuită maĭ mult de Tătarĭ, i s'a dat numele de Mahalaua-Tătărească, în apropiere de Movila-Ţiganuluĭ. Lîngă ea se află Grădina-Tătaruluĭ şi acea a luĭ Căpitan-Ismail.

Suprafaţa comuneĭ, de 4879 hect. este împărţită ast-fel: 1393 hect. ale locuitorilor (din carĭ 224 hect. ocupate de vatra oraşuluĭ, cu 578 case) şi 3486 hect. ale Statuluĭ şi proprietariĭ; 603 hect. neproductiv şi 4276 hect. productiv; 1850 hect. teren cultivabil, 40 hect. teren rămas necultivat, 1587 hect. izlaz, 146 hect. viĭ, 607 hect. pădurĭ.

Populaţiunea oraşuluĭ Hîrşova este de 614 familiĭ, saŭ 2718 suflete: 1412 bărbaţĭ şi 1306 femeĭ; 1496 necăsătoriţĭ, 1076 căsătoriţĭ, 138 văduvĭ, 8 divorţaţĭ; 2477 cetăţenĭ Romînĭ, 213 supuşĭ străinĭ, 28 nesupuşĭ nicĭ uneĭ protecţiunĭ; 1767 creştinĭ ortodoxĭ, 36 creştinĭ catolicĭ, 879 mahomedanĭ, 36 mozaicĭ; 280 agricultorĭ, 87 industriaşĭ, 101 comercianţĭ, 93 cu alte profesiunĭ.

Ştiŭ carte 645 persoane.

Contribuabilĭ sunt 561.

Locuitoriĭ posedă: 35 plugurĭ cu boĭ, 8 cu caĭ, 30 care cu boĭ, 63 căruţe cu caĭ, 4 maşinĭ de bătut porumb, 23 grape de fier, 1 moară cu aburĭ.

Vite sunt: 300 caĭ, 6 ĭepe, 3 mînzĭ, 2 taurĭ, 180 boĭ, 350 vacĭ, 40 viţeĭ, 9 bivolĭ, 30 bivoliţe, 14 malacĭ, 2 asinĭ, 100 berbecĭ, 1900 oĭ, 945 mieĭ, 5 ţapĭ, 25 capre, 20 ĭezĭ, 90 porcĭ, 160 scroafe.

Sunt 87 industriaşĭ; 1 fabrică de pielărie.

Comerciul e destul de activ; sunt 101 comercianţĭ, din carĭ 5 hangiĭ, 15 cîrciumarĭ.

Hîrşova e port la Dunăre, vamă sucursală a biurouluĭ vamal Cernavoda; se exportă vite, lînă, cereale, şi se importă manufacturĭ, confecţiunĭ, instrumente agricole.

Mişcarea portuluĭ Hîrşova pe anul 1895: bastimente de rîurĭ: intrate: Romîne 140, străine 745; eşite: Romîne 139, străine 739; bastimente de mare străine: intrate 47, eşite 48.

Veniturile com. se ridică la suma de 90249 leĭ şi cheltuelile, la 56786 leĭ.

Căile de comunicaţie sunt: Dunărea cu portul Hîrşova, care are un ponton bine construit; calea judeţeană ce duce la Măcin; drumul ce duce la Babadag; calea judeţeană la Medjidia; drumul la Cara-Murat şi Constanţa; drumurĭ comunale la satele învecinate.

Are o biserică cu hramul Sf. Nicolae, fundată de locuitorĭ, cu 1 preot, 1 paracliser, 2 cîntăreţĭ, întreţinuţĭ de com.; 2 geamiĭ cu 2 hogĭ; o şcoală primară de băeţĭ şi una de fete, cu 2 institutorĭ şi 2 institutoare, frecuentată de 246 elevĭ (114 băeţĭ, 126 fete); o şcoală bulgărească şi una turcească.

Hîrşova, *com. rur.*, în partea de N.-E. a pl. Racova, jud. Vasluiŭ, la 19 kil. de oraşul Vasluiŭ şi la 18 kil. de Pungeşti, reşedinţa plăşeĭ, situată între comunele Cozmeşti, Poeneşti, Laza şi Coşesti, pe o suprafaţă de 1778 hect., din carĭ 98 hect. pădure şi 621 hect. loc de cultură, fînaţ şi imaş ale proprietăţeĭ, iar 959 hect., ale locuitorilor, cu 51 hect. vie.

Are o populaţie de 315 familiĭ, saŭ 1102 suflete, din carĭ 11 străinĭ.

E compusă din satele: Hîrşova-Răzeşi, Hîrşova-Mănăstireĭ şi Fundătura.

Are o biserică, cu 1 preot şi 2 eclesiarhĭ; 3 iazurĭ; 3 crîşme. Comerciul se face de 6 persoane şi 2 străinĭ.

Vite: 737 vite marĭ cornute,

983 oĭ, 74 caĭ, şi 155 rîmătorĭ.

Budgetul com. e de 2037 leĭ, 9 banĭ, la cheltuelĭ, şi de 2108 leĭ, 50 banĭ, la veniturĭ.

Sunt 184 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 215 plugurĭ şi 215 care cu boĭ, 3 plugurĭ şi 3 căruţe cu caĭ; 215 stupĭ cu albine.

Hîrşova, *vîrf de deal,* în jud. Constanţa, pl. Hîrşova, pe teritoriul com. urbane Hîrşova; este unul din vîrfurile Dealuluĭ-Ciobanuluĭ, situat în partea V. a plăşeĭ şi cea N.-V. a com., la 1 kil. spre N.-V. de Hîrşova, pe malul drept al Dunăreĭ; are o înălţime de 70 m.; a fost punct trigonometric de observaţie de rangul I-iŭ, dominînd prin înălţimea sa oraşul Hîrşova, drumul vecinal Hîrşova-Conacul-luĭ-Manole; sub Turcĭ el a fost întărit cu fortăreţe spre a împedica trecerea Ruşilor peste Dunăre.

Hîrşova, *deal,* în partea de N. a com. Poeneşti, pl. Racova, jud. Vasluiŭ, în hotar cu comunele Hîrşova şi Laza.

Hîrşova, *pîrîŭ,* udînd teritoriul satuluĭ Hîrşova-Răzeşi, com. Hîrşova, pl. Racova, jud. Vasluiŭ. Izvoreşte de sub Dealul-Morilor-de-Vînt, curge spre S. şi se varsă în pîrîul Hîrşova-Lunca.

Hîrşova-Lunca, *pîrîŭ,* izvoreşte din partea de N. a com. Hîrşova, pl. Racova, jud. Vasluiŭ, de sub dealul Măgura, din maĭ multe izvoraşe, carĭ se unesc la punctul numit Fundul-Lunceĭ, udă comuna de alungul eĭ, trece pe teritoriul com. Laza şi se varsă în Racova, după ce primeşte ca afluenţĭ: Valea-Ulmuluĭ, Boldea şi pîrîiaşul Hîrşova.

Hîrşova-Mănăstireĭ, *sat,* com. Hîrşova, pl. Racova, care şĭ-a luat numele de la o fostă mănăstire, unde serveaŭ călugărĭ şi a căreĭ vechime se constată din o inscripţiune cu litere chirilice. In anul 1772, a fost reconstruită de către Ştefan Găluşcă, fost proprietar al moşieĭ, iar astă-zĭ serveşte ca biserică de mir, avînd 1 preot şi 2 eclesiarcĭ.

Satul ocupă partea cea maĭ ridicată din com., fiind situat pe dealul Morilor-de-Vînt, spre N.-E. de com., pe o suprafaţă de 95 hect., din carĭ 4 hect. vie. Are o populaţie de 35 familiĭ, saŭ 153 suflete.

Vite: 54 vite marĭ cornute, 86 oĭ, 14 caĭ şi 10 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 9 plugurĭ şi 9 care cu boĭ, 1 plug şi 1 căruţă cu caĭ; 9 stupĭ cu albine.

Hîrşova-Răzeşi, *sat,* în partea de S.-E. şi reşedinţa com. Hîrşova, pl. Racova, jud. Vasluiŭ.

Are o suprafaţă de 1254 hect., din carĭ 99 hect. pădure şi 720 hect. loc de cultură, fînaţ şi imaş ale proprietăţeĭ, iar 435 hect., ale locuitorilor, cu 27 hect. vie. Are o populaţie de 70 familiĭ, saŭ 360 suflete.

Locuitoriĭ posedă: 143 plugurĭ şi 143 care cu boĭ; 1 plug şi o căruţă cu caĭ; 143 stupĭ cu albine.

Hîrşoveni. Vezĭ Poeneşti Străjesculuĭ, sat, jud. Vasluiŭ.

Hîrtieşti, *com. rur.,* pl. Argeşelul, jud. Muscel, la S. de Cîmpulung, la 15 kil. de acest oraş şi la 10 kil. de Stîlpeni, reşedinţa subprefectureĭ. Este situată pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Argeşelul.

Se compune din 2 căt.: Hîrtieşti şi Lucieni şi se mărgineşte: la N. cu com. Boteni; la S., cu com. Vultureşti; la E., cu jud. Dîmboviţa şi la V., cu com. Drăghiciul.

Are o populaţie de 966 locuitorĭ, carĭ se ocupă, pe lîngă agricultură, cu fabricarea pietreĭ de var.

Sunt 500 vite marĭ cornute; 30 stupĭ cu albine.

In jurul com. sunt dealurĭ acoperite cu pădurĭ şi cu pomĭ roditorĭ: prunĭ, merĭ, cireşĭ, perĭ, etc. In partea de E. sunt dealurile: Perilor şi Valea Măzganeĭ, iar la V., dealurile: Iordăcheştilor şi Valea-Mituluĭ.

Rîul Argeşelul, udă com. în tot lungul eĭ. Pe el sunt 3 herăstrae.

Locuitoriĭ din Hîrtieşti aŭ căpătat pămîntul prin împroprietărire, pe moşia statuluĭ Hîrtieşti, iar ceĭ din Lucieni s'aŭ împroprietărit pe moşiile proprietarilor. Proprietarĭ în com. sunt: d-niĭ P. Baştea, I. Constantinescu, T. N. Vlădescu, A. N. Vlădescu şi C. Vlădescu. Proprietariĭ din Hîrtieşti aŭ cumpărat pămîntul de la stat, iar ceĭ din Lucieni îl aŭ din vechime.

Comuna se întinde pe o suprafaţă cam de 1750 hect., afară de pădurea Hîrtieşti, care are o suprafaţă de aproape 2500 hect.

Sunt 164 contribuabilĭ.

Budgetul com. e de 3386 leĭ la veniturĭ şi de 1254 leĭ, la cheltuelĭ.

Are 2 bisericĭ, în fie-care cătun cîte una; o şcoală.

Un pod de piatră, peste rîul Argeşelul, leagă căt. Hîrtieşti, cu căt. Lucieni.

Hîrtieşti, saŭ **Bucşeneşti,** *sat,* face parte din com. rur. Ţiţeşti, pl. Rîul-Doamneĭ, judeţul Muscel. Are o populaţie de 41

familiĭ, saŭ 209 suflete: 109 bărbaţĭ şi 110 femeĭ; o biserică fondată la anul 1534, de zid masiv şi cu un turn.

Pe la V. satuluĭ trecea vechiul drum al poşteĭ, între Cîmpulung şi Piteşti. Intre acest cătun şi com. Livezeni era staţie de poştă.

Hîrtieşti, *sat,* face parte din comuna rurală Livezeni, pl. Rîurile, jud. Muscel.

Hîrtieşti, *sat,* face parte din comuna rurală cu acelaşĭ nume, pl. Argeşelul, jud Muscel. Aci este reşedinţa comuneĭ.

Locuitoriĭ s'aŭ împroprietărit pe moşia statuluĭ Hîrtieşti.

Are o biserică, deservită de 1 preot şi 1 dascăl, fondată la anul 1842 de locuitoriĭ comuneĭ; o şcoală mixtă, frecuentată de 20 elevĭ. Cu întreţinerea şcoaleĭ statul cheltueşte anual 1242 leĭ. Localul este bun, dăruit la anul 1877 de d-l I. Constantinescu.

Ştiŭ carte 135 bărbaţĭ şi 11 femeĭ.

Hîrtieşti, *pădure* a statuluĭ, pendinte de com. Hîrtieşti, pl. Argeşelul, jud. Muscel, în întindere de 2468 hect. şi formată din 3 trupurĭ: Runcul (672 hect.), Toporul (1032 hect.) şi Măzgana (764 hect.).

Hîrtoapeĭ (Valea-), *valea* pîrîuluĭ cu acest nume, jud. Suceava, pomenită într'o mărturie din 1703, Maiŭ 22, ce stabileşte hotarele moşieĭ Huşi.

Hîrtoapele, *sat,* numit în partea de jos şi Satul-Noŭ, pe moşia cu acelaşĭ nume, com. Lespezi, jud. Suceava. S'a format din locuitoriĭ desfiinţatelor sate Negreşti, ce se aflaŭ la gura pîrîuluĭ Bîdiliţa şi Părtinişul, ce era pe coasta dealuluĭ Ceapa. Este aşezat d'asupra, pe coastele şi poalele maluluĭ şi hîrtoapelor ce ţărmuresc şesul stîng al Siretuluĭ. Are o populaţie de 290 familiĭ, saŭ 980 suflete: 500 bărbaţĭ şi 480 femeĭ. Locuesc în 238 case. Sunt 230 contribuabilĭ.

Vatra satuluĭ ocupă 29 fălcĭ. Moşia e proprietatea statuluĭ şi are 1100 fălcĭ, din care 730 fălcĭ cultivabile, 2 fălcĭ pădure, 200 fălcĭ fînaţ şi restul maĭ mult sterp şi neproductiv.

Improprietăriţĭ în 1864 sunt 55 pălmaşĭ şi 62 codaşĭ stăpînind 300 fălcĭ.

Are: o biserică, cu hramul Sf. Dumitru, deservită de un preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală rurală mixtă, condusă de un învăţător, plătit de comună şi frecuentată de 40 elevĭ.

Drumurile principale sunt: la Lespezi (6 kil.), la Stolniceni-Costandache (4 kil.), la Lunca (5 kil.).

In 1803, Hîrtoapele, a mănăstireĭ Probota, cu loc îndestul, număra 65 liuzĭ, plătind 1076 leĭ bir anual.

Hîrtoapele, *pisc,* între cătunele Valea-Popeĭ şi Văcarea, pl. Rîurile, jud. Muscel.

Hîrtopeasca, *numire dată uneĭ părţĭ din moşia* Beldimăneasca, jud. Buzăŭ, com. Beceni, din care s'a dat locuitorilor împroprietăriţĭ 13 hect.

Hîrtopeasca, *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Căneşti, căt. Şuchea, proprietate moşnenească; are 200 hect., din carĭ 12 hect. pădure, restul arăturĭ, fîneaţă şi sterp.

Hîrtopelul, *trup de sat,* situat în com. Şerbeşti, plasa Piatra-Muntele, jud. Neamţu.

Hîrtopul, *sat,* în partea de N. a com. Lunca-Banuluĭ, pl. Prutul, judeţul Fălciŭ, aşezat pe coasta de E. a dealuluĭ Prutul, într'un hîrtop.

Satul se află pe moşia Măldăreşti, proprietatea familieĭ Teliman. Suprafaţa moşieĭ e de 1418 hect. cu o populaţie de 10 familiĭ, saŭ 36 suflete, din carĭ 8 contribuabilĭ.

Hîrtopul, *sat,* în jud. Neamţu, pl. Piatra-Muntele, com. Şerbeşti, situat pe şesul ce se întinde la S.-E. de satul Ghigoeşti, între culmea Mărginenilor şi satele Bălăneşti şi Ghilăeşti, cu marginele sale formează hotarul com. Şerbeşti despre com. Bîrgăoani, şi a plăşeĭ de Sus-Mijlocul.

Are o populaţie de 119 familiĭ, saŭ 469 suflete: 218 bărbaţĭ şi 251 femeĭ; 248 necăsătoriţĭ, 178 căsătoriţĭ, 41 văduvĭ, 2 divorţaţĭ. Locuesc în 106 case.

Ştiŭ carte 25 persoane.

Se maĭ numeşte: Hîrtopul-Mare.

Hîrtopul, *sat,* pe moşia cu acelaşĭ nume, jud. Suceava, com. Şoldăneşti. Aşezat într'o hîrtoapă înconjurată de dealurĭ.

Are o populaţie de 159 fam. saŭ 668 suflete: 316 bărbaţĭ şi 352 femeĭ. Locuesc în 163 case.

Sunt 179 contribuabilĭ.

Vatra satuluĭ ocupă 35 fălcĭ şi 27 prăjinĭ. Moşia e proprietatea d-luĭ Teodor Tatos. Are 955 fălcĭ, din care 425 fălcĭ cultivabile, 340 fălcĭ pădure şi imaş, 90 fălcĭ fînaţ şi 100 fălcĭ iazul Ciorsaci.

Improprietăriţĭ la 1864 sunt 39 fruntaşĭ, 34 pălmaşĭ şi 94

codașĭ, stăpînind 255 fălcĭ și 55 prăjinì.

Drumurĭ principale sunt: la Fălticeni (8 kil.), la Pleșești (4 kil.), și la Giurgești (4 kil. 440 metri).

Are o biserică de zid, pe frontispiciul căreia se citește:

«Anul 1844, Octomvrie, s'a săvîrșit acest Dumnezeesc locaș în care se prăznuește cu hramul Sf. M. M. Voivozĭ Mih. și Gav., făcută cu toată cheltueala și osteneala robilor luĭ Dumnezeŭ Iconomul Iftime Stamate, proprietarul acesteĭ moșii Hîrtopul și a fiuluĭ săŭ comisul Alecu Stamati spre vecĭnica pomenire».

E deservită de preotul din Pleșești și de 2 cîntărețĭ, și e împroprietărită de la 1864 cu 8 fălcĭ.

Este o școală rurală mixtă, cu un învățător plătit de stat, înființată în 1890, și frecuentată de 28 elevĭ.

Un hrisov de la Irimia Movilă (din 1596, Iulie 14) ne arată că satul era în ființă pe acel timp; se zice că satul a fost odată răzășesc; ceea ce reiese și din cărțile de judecată ale mănăstireĭ Solca cu răzășia pentru satul Ciorsaci.

Inainte de 1780, Iunie 25, Hîrtopul era proprietatea luĭ Toader Pisoschi, cumpărătă de la Stolnicul Ioniță Bașotă, căcĭ până pe la această dată moșia aceasta forma un trup cu Șoldănești. Fiiĭ luĭ Toader Pisoschi se judecă în anul arătat cu Iordache și Vasile Lînă, proprietariĭ Leucușeștilor carĭ pretindeaŭ a li se cuveni jumătate din satul Hîrtopul.

La 1803, Hîrtopul era al căpităneseĭ Maria Pisoschioaeĭ și număra 11 liuzĭ, plătind 188 leĭ bir anual.

Hîrtopul, *deal*, în partea de S.-E. a comuneĭ Flămînzi, pl. Coșula, jud. Botoșani, formează hotarul între com. Storești și Rădeni.

Hîrtopul, *vîrf de deal*, în jud. Tulcea, pl. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ urbane Mahmudia; este așezat în partea E. a plășeĭ și în cea S.-E. a comuneĭ; este unul din cele maĭ înalte piscurĭ ale dealuluĭ Cairacile; de natură stîncoasă, întretăiat de maĭ multe povîrnișurĭ și hîrtoape; are o înălțime de 88 metri; punct trigonometric de observație de rangul al 3-lea, dominînd asupra orașuluĭ Mahmudia (fiind așezat la 2 kil. spre S. de oraș), asupra drumurilor comunale ce pleacă de la Beș-Tepe și Mahmudia, la Moru-Ghiol, Bei-Bugeac și Sari-Nasuf, și asupra Brațuluĭ Sf. Gheorghe, pe o mare întindere; e acoperit cu pășunĭ și fînețe.

Hîrtopul, *pîrîŭ*, jud. Dorohoiŭ, izvorește din ponorul hîrtopuluĭ de pe moșia Hănești, com. Sîrbi, pl. Bașeul și se varsă în stînga pîrîuluĭ Bașeul.

Hîrtopul-Mare. Vezĭ Hîrtopul, *sat*, jud. Neamțu.

Hîrtopul-Mic. Vezĭ Hîrtopul, *trup de sat*, jud. Neamțu.

Hîrțănești, *pîrîŭ*, jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, com. Bogdănești, izvorește din pădurea cu același nume și se varsă în Trotușul la satul Tuta.

Hîrțești, *sat*, în jud. Neamțu, com. Mărgineni, pl. de Sus-Mijlocul, situat pe podișul cuprins între dealul Hîrțești, de care se desparte de s. Micșunești, și hotarul județuluĭ Roman, formînd cu marginele sale hotarul comuneĭ și al plășeĭ, despre com. Siliștea (plasa Bistrița).

Are o întindere de 1118 hectare, o populație de 48 familiĭ, saŭ 220 suflete; o biserică deservită de 1 preot și 1 dascăl; o fierărie.

Vite sunt: 74 boĭ, 50 vacĭ, 200 oĭ, 20 caĭ, 26 porcĭ și 58 juncĭ.

Contribuabiliĭ sunt 48.

Acest sat maĭ înainte a făcut parte din desființata com. Hoisești, apoĭ din desființata com. Micșunești.

Hîrzobia, *pădure*, jud. Bacăŭ, pl. Bistrița-de-jos, de pe teritoriul com. Călugăra-Mare.

Hlăpești, *sat*, în jud. Neamțu, com. Talpa, plasa de Sus-Mijlocul, formînd cu marginele sale hotarul despre comuna Uscați.

Are o populațiune de 150 fam., saŭ 550 suflete; o biserică, cu un preot și 2 eclesiarcĭ; o școală, frecuentată de 35 elevĭ; 1 fierărie, 2 rotăriĭ, 10 lingurarĭ.

Numărul contribuabilor e de 212.

Vite sunt 486.

Hleiuluí (Culmea-), *munte*, jud. Suceava, acoperit de pădure de brad, între comunele Sasca și Mălini.

Hliboca, *sătuc*, pe moșia Pomîrla, com. cu același nume, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ.

Locuitoriĭ înproprietărițĭ aŭ 67 hect., 31 ariĭ pămînt.

Hliboca, *deal*, pe moșia Pomîrla, com. cu același nume, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ.

Hliboca, *deal*, pe moșia Zvorîștea, com. cu aceeașĭ numire, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ.

Hliboci, *pîrîŭ*, jud. Botoșani, iz-

vorește din pădurea Agafton, sub numele de Humăria, trece pe moșiile Băiceni și Orășeni și se varsă în pîrîul Drăsleuca, primind în dreapta pîrîul Broscăria.

Hlibocul, *pîrîŭ*, începe de pe moșia Ibănești, com. cu același nume, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ și se varsă în pîrîul Ibăneasa, pe această moșie.

Hlibocului (Valea-), *vale*, pe teritoriul com. Pomîrla, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ, între Dealul-Vieĭ și Dealul-Măgura, din com. Ibănești.

Hlincea, *sat*, jud. Iași, pl. Codrul, com. Calafat, situat pe podișul dealuluĭ Hlincea, cu o populație de 72 familiĭ, saŭ 225 suflete.

Vite: 135 vite marĭ cornute, 11 caĭ și 22 rîmătorĭ.

Hlincea, *mănăstire*, jud. Iași, situată pe coasta de V. a dealuluĭ cu același nume, zidită de Vasile-Vodă și zugrăvită de fiul săŭ, Ștefan-Voevod, în domnia de la 1660; este înconjurată cu zid de jur-împrejur.

A fost închinată Sf. Mormînt, iar astă-zĭ se întreține de Stat, avînd 1 preot și 1 cîntăreț.

Hlincea, *deal*, în jud. Iași, pl. Codrul, com. Galata; se prelungește de la S. spre N.-E., pe partea dreaptă a pîrîuluĭ Nicolina; capătul de N.-E. se sfîrșește în șesul Bahluiuluĭ, în marginea razeĭ orașuluĭ Iași, luînd numirea de Cetățuea; pe coasta luĭ despre V. se află mănăstirea Hlincea, iar pe podișul de deasupra sunt viĭ și livezĭ.

Hlipiceni, *sat*, numit și Slobozia-Todireni, jud. Botoșani, situat pe coastă de deal, pe partea dreaptă a pîraielor Sicna și Jijia, com. Todireni, pl. Jijia, jud. Botoșani, pe moșia Todireni, a Caseĭ Spitaluluĭ Sf. Spiridon din Iași. Are o populație de 265 familiĭ saŭ 713 suflete; maĭ toțĭ locuitoriĭ sunt rușĭ romanizațĭ. Pămînturile locuitorilor aŭ o întindere de 650 hect.

Aci este reședința com. Todireni. Are o biserică, cu 1 preot și 2 cîntărețĭ; 1 școală mixtă, condusă de 1 învățător plătit de stat și frecuentată de 35 de școlarĭ.

Vite: 615 boĭ și vacĭ, 38 caĭ, 830 oĭ, 180 porcĭ.

Sunt 151 stupĭ.

Hliza-Precista, *trup de moșie*, a statuluĭ, jud. Covurluiŭ, în întindere de 27 hect., 6274 m. p., maĭ mult viĭ, com. Filești, pl. Siretul; arenda: 925 leĭ pe an.

Hluza, *deal*, pe teritoriul satuluĭ Drăgănești, com. Șipotele, pl. Bahluiul, jud. Iași, în valea căruia se află și iazul cu același nume.

Hobaia, *sat*, face parte din com. rur. Balașoeni, pl. Sabarul, jud. Ilfov. Este situat spre S. de Balașoeni, pe țărmul drept al rîuluĭ Argeșul, la extremitatea județuluĭ despre jud. Vlașca.

Suprafața totală a satuluĭ e de 855 hect., din carĭ D-l D. Tănăsescu, proprietar, are 624 hect. (220 cultivate, 5 sterpe, 74 izlaz, 325 pădure). Locuitoriĭ aŭ 231 hect. (9 sterpe, 3 vie).

Are o biserică, cu hramul Sf. Gheorghe, zidită la 1830 de locuitorĭ, deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 409 și al celor micĭ, de 97.

Hobana, *pîrîŭ*, ce curge prin pl. Corodul, jud. Tutova. Izvorește din apropiere de mănăstirea Adam, curge de la S.-E. spre N.-V.; primește pe stînga pîrîiașele Cruceanul și Murgociul și se varsă de-a stînga rîuluĭ Bîrladul, la N. de satul Ciortolom.

Hobița, *cătun*, aparținînd com. Peștișani, pl. Vulcan, jud. Gorj, situat în partea de S. a aceleĭ comune.

Are o suprafață de 460 hect., din care 140 hect. pădure, 162 hect. arabile, 125 hect. fînețe și 8 hect. vie.

Statul posedă în acest cătun 50 hect. loc arabil.

Locuitoriĭ sunt moșnenĭ. Eĭ posedă: 16 plugurĭ, 38 care cu boĭ, 2 cărețe cu caĭ; 290 vite marĭ cornute, 40 caĭ, 380 oĭ, 82 capre și 180 rîmătorĭ; 30 stupĭ cu albine.

Are 2 bisericĭ de lemn, cu 1 preot și 1 cîntăreț; 1 moară pe apa Bistrița și 11 puțurĭ.

Pămîntul acestuĭ cătun e udat de apa Bistrița.

Comunicația acestuĭ cătun se face prin șoseaua comunală care dă în șoseaua vecinală Brădiceni—Baia-de-Aramă, care-l pune în comunicație la N. cu comuna Peștișani.

Hobița, *mahala*, în com. rur. Covrigi, pl. Văilor, jud. Mehedinți.

Hobița, *pîrîŭ*, jud. Gorj, pl. Jiuluĭ. Izvorește din dealul Erciul, situat la S. comuneĭ Ohaba, curge pe valea Ohabeĭ, pe partea despre S. a satuluĭ Ohaba și se varsă în pîrîul Jilțul-Mare.

Hoceni, *com. rur.*, în partea de N. a pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ, așezată între dealurĭ, mărginită:

la N. cu com. Şişcani Răzeşi; la S.-E., cu com. Deleni; la E., cu com. Grumăzoaia şi la V., cu Oţeleni. E udată de pîrîul Şişcani-Răzeşi, pe partea de E.

Este formată din satele: Hoceni, Hoceni tîrguşor, Tomşa, Şişcani-Boereşti, cu o populaţie de 176 familiĭ saŭ 730 suflete, din carĭ 123 contribuabilĭ.

Are treĭ bisericĭ.

Vite marĭ cornute 384, oĭ 177, caĭ 57 şi porcĭ 100.

Hoceni, *tîrguşor,* în jud. Fălciŭ, pl. Mijlocul, com. Hoceni.

Hoceni, *sat,* în jud. Fălciŭ, pl. Mijlocul, com. Hoceni.

Hoceni, *deal,* se prelungeşte între comunele: Hoceni şi Oţeleni, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ, făcînd hotar între ele.

Hociungi, *com. rur.* şi *sat,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-j., spre S.-V. de oraşul Roman, la 18 kil. de el şi la 17 de reşedinţa plăşeĭ. Este aşezat pe coasta de E. a şiruluĭ de dealurĭ ce separă jud. Neamţu de jud. Roman. Este formată din satele: Ciocăneşti şi Hociungi, cu reşedinţa comuneĭ în satul Hociungi. Are 262 familiĭ, saŭ 920 suflete, din carĭ 186 contribuabilĭ. Locuesc în 240 case.

Se cultivă viea şi arboriĭ fructiferĭ. Sunt 987 capete vite marĭ.

Are o biserică de lemn; o şcoală primară mixtă, frecuentată de 8 elevĭ.

Venitul com. este de 2820 leĭ şi cheltuelile de 2542 leĭ.

Este legată cu oraşul Roman prin şosea.

Hodăilor (Pîrîul-), *pîrîŭ,* izvoreşte din dealurile de E. ale com. Mateeşti, pl. Olteţul-d.-s., jud. Vîlcea şi după ce udă centrul comuneĭ, se varsă în rîul Tîrîia.

Hodăreşti, *sat,* jud. Dîmboviţa, pl. Ialomiţa, căt. com. Cătunul.

Hodineanul, *pădure,* jud. Covurluiŭ, pl. Siret, com. Braniştea, populată cu salcie, plop, stejar şi ulm.

Hodivoaia, *com. rur.,* pl. Marginea, jud. Vlaşca, compusă din cătunele Hodivoaia şi Vieri, situate la începutul Burnazuluĭ, între Cacaleţi şi Giurgiu, la V. judeţuluĭ. Este proprietatea Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti.

Aci, ne spun Fraţiĭ Tunusli, la 1775, a fost metoc de călugărĭ.

Este departe de Giurgiu, de 14 kil., de Stăneşti, reşedinţa plăşeĭ, de 5 kil. E străbătută de o şosea care merge la Alexandria.

Are o suprafaţă de 6224 hect., din carĭ 63 hect. vie. La 1864 s'a dat la 209 locuitorĭ 854 hect.

Are o populaţie de 340 familiĭ, saŭ 1464 suflete, din carĭ 250 contribuabilĭ.

In com. sunt: o biserică, în căt. Hodivoaia, de zid, în stare bună, cu hramul Sf. Nicolae şi o alta cu hramul Sf. Nicolae în cătunul Vieri, ambele deservite de 2 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ; o şcoală mixtă, condusă de un învăţător şi frecuentată de 59 băeţĭ.

Venitul anual al moşieĭ este de 70100 de leĭ.

Sub Mircea-Basarab era aci o căpitănie militărească, din cele 18 în care împărţise acest Domn Ţara-Romînească.

Hodivoaia, *cătun,* pendinte de com. Hodivoaia, pl. Marginea, jud. Vlaşca, proprietatea Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti.

Aci s'aŭ împroprietărit 109 locuitorĭ, cărora li s'a dat 450 hect.

Hodivoaia, *vale,* ce trece pe proprietatea şi satul cu acelaşĭ nume, pl. Marginea, jud. Vlaşca şi se scurge în Dunăre, din jos de Malul.

Hodoba, *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Cîndeşti; începe din poalele munteluĭ Cerbul şi pe lîngă Malul-Liliaculuĭ se scurge în rîul Buzăul, între cătunele Sătucul şi Cîndeşti.

Hodolna, *pisc de deal,* pe moşia Bălineşti, com. Zamostia, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ.

Hodorasca, *com. rur.,* jud. Gorj, pl. Ocolul, la S.-E. com. Cîlniculuĭ, situată pe loc şes şi în dreapta rîuluĭ Tismana, la poalele dealuluĭ Hodorasca şi aproape de şoseaua judeţeană T.-Jiul-Severin.

Are o suprafaţă de 1073 hect., din carĭ 300 hect. pădure, 100 hect. izlaz, 202 hect. fîneţe şi 471 hect. arabile.

Are o populaţie de 201 familiĭ, saŭ 900 suflete, din carĭ 220 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 41 plugurĭ, 38 care cu boĭ, 3 căruţe cu caĭ; 294 vite marĭ cornute, 27 caĭ, 279 porcĭ şi 430 oĭ şi capre.

Venitul com. e de leĭ 960, iar cheltuelile, de leĭ 920.

Rîul Tismana udă teritoriul acesteĭ comune.

Comunicaţia cu com. vecine se face prin şoseaua judeţeană T.-Jiul-Severin şi prin şosele comunale, carĭ duc în toate comunele vecine.

Are o şcoală, frecuentată de

43 elevĭ; 3 bisericĭ, din carĭ 1 de zid fondată de Costache Glogoveanu şi alţĭ locuitorĭ, la anul 1810, iar cele-l'alte 2 de lemn, fondate la anul 1820, tus-trele deservite de 2 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ; 3 morĭ pe apa Tismana.

Este compusă din 2 cătune: Hodorasca şi Strîmba.

Pe dealul Hodorasca, pe care se află drumul Strejeĭ care datează din timpul Tătarilor, se zice că a fost un lagăr; se văd chiar acum o mulţime de gropĭ săpate în pămînt. Spre S. de com. se văd nişte ruine de cărămizĭ, despre care se zice că ar fi ruinele unuĭ sat Tătăresc.

Hodorasca, *cătun,* al com. Hodorasca, pl. Ocolul, jud. Gorj.

Are o suprafaţă de 716 hect., din carĭ: 200 hect. pădure, 65 hect. izlaz, 180 hect. fîneţe şi 271 cultură.

Are o populaţie de 140 familiĭ, saŭ 586 suflete, din carĭ 150 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 27 plugurĭ, 28 care cu boĭ, 2 căruţe cu caĭ; 150 vite marĭ cornute, 17 caĭ, 234 oĭ şi capre şi 170 porcĭ.

In Hodorasca sunt 2 bisericĭ de lemn, făcute de locuitorĭ în anul 1820 şi deservite de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Hodorasca, *deal,* în jud. Gorj, pl. Ocolul, com. Hodorasca, ramificaţie din Dealul-Bujorescuuluĭ; e acoperit cu pădure.

Hodorasca, *vale,* în jud. Gorj, pl. Ocolul, com. Hodorasca; începe din căt. Strîmba şi se termină spre N., în marginea dreaptă a rîuluĭ Tismana.

Hodoroaca, *iaz,* în suprafaţă cam de 4 hect., pe moşia Hăneşti, com. Sîrbi, pl. Başeul, jud. Dorohoiŭ.

Hodoroaia, *pîrîŭ,* jud. Botoşani, izvoreşte de pe moşia Hăneşti, jud. Dorohoiŭ, trece pe moşia Brăteni şi se varsă în stînga Başeuluĭ, la com. Brăteni.

Hodorogeasca, *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Vispeşti, căt. Văleanca; are 150 hect., din care 85 pădure, restul viĭ şi arăturĭ, proprietatea moşnenilor Hodorogeşti.

Hodorogioaia, *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Pîrscovul, căt. Bădila, de 75 hect., din care 50 pădure; face parte din trupul Bădila.

Hodorogul, *pădure,* pe moşia Doagele, pl. Teleorman, jud. Teleorman, spre com. Beuca, situată în vîlceaua cu acelaşĭ nume.

Hodorogul, *vîlcea,* în jud. Teleorman, pl. Teleormanuluĭ, începînd de pe moşia Balaciul, trece prin moşia Doagele şi se înfundă în valea Burdeĭ, formînd un pîrîiaş care se scurge în pîrîul Burdea, la N.-E. comuneĭ Drăgşenei.

Hodrunga, *vale,* jud. Iaşi, formată în podişul Catargiuluĭ, com. Sîrca, pl. Cîrligătura; prin ea trece drumul Hîrlăuluĭ de la Podul-Iloaeĭ prin Belceşti.

Hodura, *sat,* jud. Iaşi, pl. Bahluiul, com. Cotnari, situat parte pe poalele dealuluĭ cu acelaşĭ nume, parte pe ale dealuluĭ Dumbrava şi parte pe şesul Bahluiuluĭ. Are o populaţie de 218 familiĭ, saŭ 783 suflete; o biserică de lemn, clădită la 1837 de N. Roznovanu, fost proprietar, cu 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 eclesiarc; o şcoală, înfiinţată la 1866, frecuentată de 44 elevĭ; o moară de aburĭ.

Vite: 704 vite marĭ cornute, 84 caĭ, 1738 oĭ şi 441 porcĭ.

Hodura, *deal,* jud. Iaşi, începe din partea de S. a şesuluĭ Bahluiul, de la poalele dealuluĭ Breazul, trece pe lîngă partea de E. a satuluĭ Hodura, com. Cotnari, pl. Bahluiul, terminîndu-se într'o vale numită Valea-Groazeĭ.

Hodura, *pîrîŭ,* jud. Iaşi, format din cîte-va izvoare de sub poalele dealuluĭ Dumbrava, com. Cotnari, pl. Bahluiul; curge de la N. spre S., trecînd prin dealul şi satul Hodura şi se varsă pe stînga rîuluĭ Bahluiul.

Hogieşti, *mahala,* în com. rur. Deveselul, pl. Blahniţa, jud. Mehedinţi.

Hogioaia, *lac,* jud. Brăila, format prin schimbarea albieĭ rîuluĭ Siretul, situat între viroaga Sireţelul şi rîul Siretul, la 6 kil. spre N.-V. de satul Vădeni, aproape de gura Siretuluĭ.

Hoinari, *sat,* jud. Brăila. Vezĭ Moroteşti, *sat,* com. Osman.

Hoinari, *sat,* jud. R.-Sărat, pl. Gradiştea, căt. com. Măcrina, aşezat în partea de V. a comuneĭ, pe rîul Rîmnicul-Sărat, la 1250 m. spre V. de căt. de reşedinţă, Măcrina; are o întindere cam de 7 hect., cu o populaţie de 46 familiĭ, saŭ 176 suflete: 44 bărbaţĭ şi 43 femeĭ, din carĭ 48 contribuabilĭ.

Hoinari, *cătun* (tîrlă), în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, pendinte de com. Lupşani.

Hoinari, *numire vechie a cătunului* Plopiĭ-Vechĭ, com. Măcrina, jud. R.-Sărat.

Hoinari, *numire vechie a cătunului* Andreeşti, com. Droglu, jud. R.-Sărat. Vezĭ Andreeşti.

Hoinari, *sub-divizie a căt.* Fundeni-Cuculeasa, com. Fundeni, jud. Buzăŭ.

Hoinari, *moşie,* jud. Brăila. Vezĭ Moroteşti, com. Osman.

Hoiseşti, *sat,* în partea de N.-V. a com. Păuşeşti, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi, aşezat pe şes, de a dreapta rîuluĭ Bahluiul, între dealurile Hoiseşti şi Dumeşti. Vechimea luĭ se constată din un act cu data 1821, în care se arată că a existat pe la 1650 şi că atuncĭ aparţinea spătaruluĭ Iordache Ramadan. Partea de moşie ce se află de-a stînga rîuluĭ Bahluiul, purta numele de Vlagomireşti.

Suprafaţa teritoriuluĭ acestuĭ sat este de 1862 hect., cu o populaţie de 103 familiĭ, saŭ 495 suflete.

Are: o biserică, zĭdită, la 1864, de marele logofăt N. Cantacuzino, cu 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 eclesiarc; o şcoală, întreţinută de comună, înfiinţată la 1880, frecuentată de 20 elevĭ.

Vite: 498 vite marĭ cornute, 30 caĭ, 702 oĭ şi 198 rîmătorĭ.

Hoiseşti, *sat,* în jud. Neamţu, pl. de Sus-Mijlocul, situat pe valea pîrîiaşuluĭ cu acelaşĭ nume, spre E. de dealul Mărgineni, prin care se desparte de satu Mărgineni.

Are o populaţie de 145 familiĭ, saŭ 598 suflete.

Numărul contribuabililor e de 145.

Are: 1 biserică cu 1 preot şi 2 dascălĭ; 1 moară de apă; 1 fĭerărie.

Vite: 220 boĭ, 144 vacĭ, 180 oĭ, 38 caĭ, 110 porcĭ şi 182 juncĭ.

Acest sat împreună cu satele: Hîrţeşti, Micşuneşti, Plopeşti şi Vîrlanul, aŭ format odinioară com. Hoiseşti.

Hoiseşti, *moşie,* situată în com. Mărgineni, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu, avînd o întindere de 619 hect. 50 ariĭ.

Hoiseşti, *pîrîiaş,* în jud. Neamţu, pl. de Sus-Mijlocul; izvoreşte din coastele despre E. a dealuluĭ Mărgineni, trece pe lîngă satul cu acelaşĭ nume şi se varsă pe partea stîngă a pîrîuluĭ Mărgineni, formînd iazul de la Plopeşti.

Hoizanul, *sub-divizie a cătunuluĭ* Lipia, com. Lipia, jud. Buzăŭ.

Hoizanul, *deal,* în jud. Buzăŭ, com. şi căt. Lipia, proprietatea moşnenilor; e acoperit cu viĭ şi livezĭ.

Hoja, *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Oraşuluĭ; se desface din vîrful Deleanul; brăzdează partea de V. a com. Brăşteni; se întinde printre pîraele Valea-Grozoaia şi Valea-Rea; lasă spre N. dealul Priveghiul; este acoperit cu imaşurĭ şi fîneţe.

Holaclul, *pîrîŭ,* în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritotiul com. rur. Balabancea, şi anume pe al căt. săŭ Giaferca-Rusească; îşĭ ia naştere din poalele de N. ale dealuluĭ Boclogea; se îndreaptă spre V., avînd o direcţiune generală de la N.-E. spre S.-V.; brăzdează partea centrală a plăşeĭ şi pe cea nordică a comuneĭ; jumătate din cursul săŭ trece prin pădurĭ, jumătate, prin dealurĭ înverzite; are o lungime de 3 kil.; se varsă în pîrîul Taiţa, pe partea dreaptă a luĭ, în faţa satuluĭ Hancearca, tăind drumul comunal Balabancea-Taiţa; udă prin mijloc satul Giaferca-Rusească; pe valea-ĭ merge drumul vecinal Giaferca-Teliţa.

Holban, *deal,* în partea de S. a com. Gîrbeşti, pl. Fundurile, jud. Vasluiŭ; are direcţiunea de la V. la E.; e acoperit maĭ mult cu pădurĭ şi tufăriş.

Holbăneşti, *cătun,* în jud. Putna, pl. Zăbrăuţi, com. Filipeşti. Acest cătun este aşezat în valea Zăbrăuţuluĭ, care de aci se înfundă la schit la Moşinoaia.

Are o populaţiune de 575 suflete, carĭ locuesc în 135 case.

Holbina, *golf,* al laculuĭ cel mare Razelm, situat în pl. Sulina, jud. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ rurale Sf. Gheorghe (Cadîrlez); este aşezat în partea de S. a plăşeĭ şi cea de V. a comuneĭ, la E. de lacul Razelm; în partea de N. comunică printr'o gîrliţă (5 kil. lungime), cu rîul Dunăvăţul, iar în partea de E., prin gîrla Dranov (lungă de 4 kil.), comunică cu lacul Dranov; la îmbucătura acesteĭ gîrliţe, se află şi pescăria Dranov; are o întindere aproximativ de 300 hect.; conţine peşte în mare cantitate, ce se exportă în Cadîrlez şi în Cara-Orman, prin cherhanalele Dranov şi Gura-Dranov.

Holcanilor (Dealul-), *deal,* între Dadişa şi Ulia, jud. Suceava, com. Boroaia, d'asupra căruia e un podiş, parte acoperit de pădure, parte fînaţ.

Holda, *sat,* pe moşia şi în com.

Broşteni, jud. Suceava, înşirat pe ţărmul stîng al Bistriţeĭ şi în lungul pîrîuluĭ Puzdra. Numără 66 case, populate cu 57 familiĭ, saŭ 260 suflete: 136 bărbaţĭ şi 124 femeĭ, din care 70 contribuabilĭ.

Improprietăriţĭ la 1864 sunt 5 fruntaşĭ, 18 pălmaşĭ şi 22 codaşĭ, stăpînind 155 fălcĭ, afară de ceĭ cu cîte 10 prăjinĭ.

Are o biserică de lemn, deservită de preotul din Broşteni şi doĭ căntăreţĭ. Şcoalele din Broşteni servesc şi acestuĭ sat.

In Holda se află: o cîrciumă; o dugheană; 3 stolerĭ şi 2 fierarĭ.

Singurul drum comunal îngust ce leagă Broşteni cu Crucea trece pe lîngă acest sat.

Holdeĭ (Dealul-), *munte,* în jud. Suceava, com. Broşteni, la poalele căruia se află satul cu acelaşĭ nume.

Holdiţa, *sat,* pe moşia şi în com. Broşteni, jud. Suceava, aşezat pe ţărmul stîng al Bistriţeĭ. Are 40 case, populate cu 46 familiĭ, saŭ 186 suflete; 90 bărbaţĭ şi 96 femeĭ, din care 46 contribuabilĭ.

Improprietăriţĭ la 1864 sunt 5 fruntaşĭ, 14 pălmaşĭ şi 8 codaşĭ, stăpînind 104 fălcĭ, afară de ceĭ cu cîte 10 prăjinĭ.

Biserica din Holda şi şcoalele din Broşteni servesc şi acestuĭ sat.

Un singur drum îngust duce prin Holda la Broşteni şi pe la Barnari la Crucea.

Holdiţa, *pîrîŭ,* ce străbate satul cu acelaşĭ nume, jud. Suceava. Izvoreşte de sub Pleşele-Holdeĭ şi, după un curs de $3^1/_2$ kil., în care a primit de-a dreapta pe pîraiele: Glodului, Şindileĭ şi Arşiţeĭ şi de-a stînga pe al Tomenilor, se varsă în Bistriţa. Pe valea Holdiţeĭ se găseşte porfir vîrtos, negru-verde şi, în pămînt, straturĭ de aramă-piatră.

Holea, *măgură,* în pădurea din spre V. de satul Zvorîştea, com. cu acelaşĭ nume, jud. Dorohoiŭ, pl. Berhometele; are 1284 m. periferie la bază şi 140 m. înălţime.

Holeacul, *pîrîŭ,* jud. Dorohoiŭ, format din pîrîiaşele: Tulburea, Huţa, Borteni, Pĭetrosul şi Buda, toate de pe teritoriul com. Tîrnauca, pl. Herţa; curge spre N., şi după ce trece în com. Herţa, ia numirea de Pîrîul-Herţeĭ; maĭ primind pe dreapta şi stînga alte pîrîiaşe, îşĭ măreşte cursul; trece apoĭ pe lîngă tîrgul Herţa, com. Movila şi la satul Lunca, comuna Pilipăuţi, se varsă în rîul Prutul, la locul unde se află o luncă de loziĭ.

Holmanul, *deal,* pe moşia Hilişeul-Gafencul, com. Hilişeul, pl. Coşula, jud. Dorohoiŭ.

Holmul, *sat,* în partea de N.-V. a com. Păuşeşti, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi, situat pe şesul din dreapta rîuluĭ Bahluiul, la 2 kil. de tîrguşorul Podul-Iloaeĭ. Are o suprafaţă de 614 hect., cu o populaţie de 103 familiĭ, saŭ 495 suflete.

Vite sunt: 165 vite marĭ cornute, 8 caĭ, 262 oĭ şi 9 rîmătorĭ.

Holmul, *sat,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Dagîţa, spre S.-V. de satul Dagîţa. Are 22 familiĭ, saŭ 94 suflete, din carĭ 22 contribuabilĭ. Locuesc în 28 case.

Sunt 216 vite marĭ cornute.

Acest sat ţinea, înainte de 1886, de desfiinţata com. Vovrieşti.

Holmul, *deal,* în jud. Botoşani, în partea de V. a com. Slobozia-Secătura.

Holmul, *deal,* pe teritoriul satuluĭ şi com. Rădeni, pl. Coşula, jud. Botoşani. Acest deal este prelungirea dealuluĭ Ţencuşa, care se întinde de la Storeşti până la Hîrlăŭ. E de natură pĭetroasă, ocupat cu case pe partea de E. şi cu pădurĭ pe partea de V.

Holmul, *deal,* pe teritoriul com. Băneasa, pl. Prutuluĭ, jud. Covurluiŭ. Acest deal începe de pe moşia Puţichioaia, com. Bujorul, iar coama luĭ merge până la Fîntîna-Mare, pe moşia Obrăşeni (jud. Tutova); la cătunul Moscu, Holmul se desface în două ramurĭ: o ramură care ţine până la com. Slivna din sus, iar d'acolo se uneşte cu Holmul-Mare; iar altă ramură se mărgineşte cu Băneasa despre E. Ramurile Holmuluĭ se maĭ numesc Holmul-Roşieĭ şi Holmul-Oseştilor. Pe Holmul-Oseştilor se găseşte o ridicătură maĭ pronunţată în lungime de vr'o 400 metri, al căreia punct culminant e o movilă ţuguiată de pe care, cînd e atmosfera curată, se văd, regiunĭ depărtate, precum munţiĭ Vranceĭ, şi locurile de peste Prut.

Holmul, *deal,* jud. Dorohoiŭ, pl. Prutul-de-Jos, comuna Darabani; începe din dealul Prutuluĭ şi formează o rădicătură bruscă în faţa satuluĭ Bagiurea.

Holmul, *deal,* jud. Iaşi, în partea despre N. a satelor Cogeasca-Vechie şi Hăsnăşeni, com. Cucuteni, pl. Stavnicul; se întinde dela V. spre E., terminîndu-se în satul Brătuleni, unde formează şesul Brătuleni,

pe care se află iazul cu acelaşĭ nume.

Holmul, *deal,* jud. Vasluiŭ, com. Drăguşeni, pl. Funduri. Incepe de la N., avînd direcţiunea spre S.; desparte satul Tatomireşti de Holm (Drăguşeni) şi Măcreşti de Crăciuneşti, terminîndu-se la ratoşul Cuzeĭ.

Din acest deal se lasă o ramificare spre N.-V., numită Capul-Dealuluĭ, ce are un povîrniş repede şi o altă ramură numită Anina, sub poalele căruia d. inginer Hevet a descoperit maĭ multe vase de lut, în grosimĭ considerabile şi alte antichităţi pe carĭ le-a depus la Muzeul. din Bucureşti.

Holmul-luĭ-Brînză, *deal,* jud. Fălciŭ, pe teritoriul satuluĭ Rănceni, în partea de V., a com. cu aceeaşĭ numire, pl. Prutul, în hotar cu com. Mălăeşti.

Holmul-Mare, *deal,* pe teritoriul satuluĭ Romîneşti, com. Movileni, pl. Copoul, jud. Iaşi, bogat în păşune.

Holmul-Mare, *deal,* jud. Vasluiŭ, începe din marginea S.-E. a comuneĭ Scheia, înălţîndu-se drept în sus şi se prelungeşte în com. Drăguşeni.

Holmuluĭ (Piscul-), *pisc,* pe moşia Buda, com. Buda, pl. Herţa, jud. Dorohoiŭ.

Holmul - Geamăna, *şiră de munţi,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Schitul-Frumoasa, din culmea Pietreĭ, care se prelungeşte printre Tazlăul-Sărat şi Tazlăul-Mare.

Holmurile, *deal,* pe o suprafaţă cam de 76 hect., spre S. de dealul Pîhneĭ, com. Tîrziĭ, pl. Crasna, jud. Fălciŭ. La poalele luĭ se întinde Valea-Căşotenilor.

Holobăţul, *deal,* în partea de E., a jud. Fălciŭ, se întinde de a lungul comuneĭ Găgeşti, pl. Mijlocul, şi formează şesul din stînga Elanuluĭ.

Holobăţul-Mic, *deal,* se întinde pe partea de E. a comuneĭ Găgeşti, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ; este o continuare a dealuluĭ Holobăţul; se termină în satul Peicani, prelungind şesul din stînga Elanuluĭ.

Holtina, *sat,* în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, pendinte de com. Şocariciul, situat pe malul stîng al Borciĭ, la 2 kil. spre V. de Şocariciul.

Numirea vechĭe a acestuĭ sat a fost Gura-Baliĭ.

Populaţiunea satuluĭ este de 68 familiĭ de Romînĭ şi 2 familiĭ de Ţiganĭ, saŭ 370 suflete, cu 92 bărbaţĭ, 94 femeĭ şi 184 copiĭ.

Are o biserică, deservită de 1 preot şi 1 dascăl.

Vite sunt: 415 boĭ, 323 caĭ, 14 bivolĭ, 505 rîmătorĭ şi 1300 oĭ.

Holtul, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-s., din com. Săuceşti, aşezat între rîurile Bistriţa şi Siretul, la o depărtare de 4900 m. de Săuceşti, care este reşedinţa com. Are o populaţie de 110 familiĭ, saŭ 504 suflete; o biserică, zidită la 1860 de Costache Sturdza, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; 2 cîrciumĭ.

Vite sunt: 22 caĭ, 405 vite marĭ cornute şi 122 porcĭ.

Homeşti, *sat,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., cătunul comuneĭ Grebăn, aşezat în partea de N. a comuneĭ, la 100 m., spre N., de cătunul de reşedinţă Grebănul, la poalele dealuluĭ Homeşti. Are o întindere de 350 hect., cu o populaţiune de 126 familiĭ, saŭ 490 suflete, din carĭ 180 contribuabilĭ; o biserică, cu 2 preoţĭ şi 1 cîntăreţ.

Homeşti, *deal,* jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., com. Grebănul; se desface din Dealul-Strejesc şi brăzdează partea de V. a comuneĭ; este acoperit cu pădurĭ.

Homeşti, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., com. Grebănul; izvoreşte din dealul Homeşti, udă partea de V. a comuneĭ şi cătunul Homeşti, şi se varsă în pîrîul Oreavul, maĭ sus de cătunul Grebănul.

Homiceni, *sat,* în jud. Neamţu, com. Talpa, pl. de Sus-Mijlocul, formînd hotarul judeţuluĭ despre jud. Roman.

Are o întindere de 315 hect., 14 ariĭ, şi o populaţie de 25 familiĭ, saŭ 150 suflete.

Are 1 biserică cu 1 dascăl; 1 piuă pentru făcutul sucmanelor; 1 moară de apă; 1 rotărie.

Sunt 36 contribuabilĭ.

Numărul vitelor se urcă la 155 capete.

Homiceni, *deal,* în prelungirea ramureĭ numită Certieni, situat lîngă satul cu acelaşĭ nume, com. Talpa, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu.

Homiţa, *sat,* pe moşia şi în com. Cristeşti, jud. Suceava. Aşezat pe coastele dealuluĭ cu acelaşi nume şi pe ţărmurile pîrîuluĭ Homiţa zis şi Matioaĭa, numără 128 familiĭ, saŭ 500 suflete: 265 bărbaţĭ şi 235 femeĭ, din carĭ 95 contribuabilĭ. Vatra satuluĭ ocupă o suprafaţă de 48 fălcĭ şi 48 prj.

Impropietăriţĭ la 1864 sunt

20 pălmaşĭ şi 40 codaşĭ, stăpînind 111 fălcĭ şi 54 prj.

Are: o biserică, cu hramul Sf. Apostolĭ Petru şi Pavel, adusă de săteni, pe la 1852—1853, din desfiinţatul sat Leţcani, deservită de un preot şi 2 cîntăreţĭ şi împropietărită cu 8 fălcĭ; o cîrciumă şi o băcănie. Şcoala din Cristeşti servă şi acestuĭ sat.

Drumurile principale sunt la Cristeşti (2 kil.) şi la Tătăruşi (5 kil.)

In 1803, Homiţa era a Visterniculuĭ Grigoraş Sturdza, avînd 21 liuzĭ Lipovenĭ, plătind 492 leĭ bir anual.

Pănă la Mihail Sturdza, satul era populat de mulţĭ Lipovenĭ, carĭ, ne maĭ putînd suferi condiţiunile grele de vieţuire pe moşie, impuse lor de acest Domn, se împrăştiară, aşezîndu-se în Manolea şi Lespezi.

Homiţa, *deal,* acoperit de pădure, lîngă satul cu acelaşĭ nume, jud. Suceava, a căruĭ culme se numeşte Bursucănia.

Homocea, *com. rur.,* în jud. Tecuciŭ, pl. Berheciul, compusă din 2 cătune: Homocea şi Lespezi, situată pe drumul ce vine din Nicoreşti la Găiceana, pe malul Siretuluĭ, la 43 kil. de capitala jud., spre N.-V. Are o populaţie de 437 familiĭ, saŭ 1660 suflete, din carĭ 130 familiĭ Ţiganĭ.

Teritoriul com. este de 2615 hect.

Are 2 bisericĭ, cîte una în fie-care sat, deservite de 2 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ; 2 şcolĭ, din care aceea din Homocea are localul propriŭ şi se frecuentă de 50 copiĭ, iar aceea din Lespezi datează din anul 1879 şi se frecuentă de 44 copiĭ.

Ştiŭ carte 130 bărbaţĭ şi 45 femeĭ. Contribuabilĭ se găsesc 420.

Vite sunt: 330 boĭ, 310 vacĭ, 600 oĭ, 60 caĭ şi 18 capre.

Intinderea terenuluĭ arabil e de 1698 hect., din care 29 hect. şi 75 ariĭ, viĭ.

Budgetul com. e la veniturĭ şi cheltuelĭ de 7145 leĭ.

Com. are la E. Dealul-Munteanuluĭ, Cetăţuia, Lespezi. Este udată de Siret în partea de V. şi de Polocin, care trece prin Homocea şi se varsă în balta Orghidan.

Este străbătută prin mijloc de şoseaua judeţeană ce vine din Nicoreşti şi duce la Găiceana, pe o vale frumoasă.

Locuitoriĭ, parte sunt răzeşĭ, parte împroprietăriţĭ la 1864.

Se mărgineşte: cu com. Hurueşti, la N.; Ploscuţeni, la S.; rîul Siretul la V.; com. Corbiţa, la E.

Homocea, *sat,* face parte din com. cu acelaşĭ nume, situat pe coasta de V. a dealuluĭ Cetăţuia, pe stînga Polocinuluĭ. Aicĭ este reşedinţa com. plăşeĭ Berheciul.

Populaţiunea compusă din Romînĭ, Ungurĭ şi cîţĭ-va Ruşĭ este de 300 familiĭ, saŭ 921 suflete, carĭ locuesc în 288 case şi cîte-va bordee.

Are o şcoală, care datează de la 1880 şi e frecuentată de 50 copiĭ; o biserică, cu hramul Sf. Gheorghe, care datează de la 1834, făcută de Alexandru Balş, proprietarul moşieĭ pe acel timp. Aceasta se vede într'o inscripţie ce se află pe o cruce în biserică.

Satul se numea maĭ înainte Poenari, nume păstrat la o mahala din sat. Această numire a purtat-o pănă la 1862, cînd i s'a dat numele de Homocea, după îngrijitorul moşieĭ luĭ Alexandru Balş, care purta numele de Homoceanul.

Locuitoriĭ sunt împroprietăriţĭ la 1864.

Homocioaia, *sub-divizie a cătunuluĭ* Petrăcheşti, com. Niculeşti, jud. Buzăŭ.

Homocioaia, *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., com. Mărgăriteşti, la hotarul spre jud. Buzăŭ, vîrf al culmeĭ Cîmpulugeanca; este acoperit cu semănăturĭ şi fîneţe.

Homocioaia, *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Niculeşti, căt. Petrăcheşti; are 650 hect. arăturĭ, livezĭ, fîneaţă, izlaz şi 25 hect. pădurea Iordăchioaia.

Homocioaia, *pîrîŭ,* care izvoreşte din dealurile com. Mărgăriteşti, jud. Rîmnicul şi se scurge în valea Gura-Dimieneĭ, în jud. Buzăŭ.

Homoiasca, *trup din moşia* Poroschia, jud. Teleorman, situată între moşiile Ţigăneşti şi Brînceni, îĭ maĭ zice şi Giera.

Homorîceanul, *moşie,* pe care s'aŭ împroprietărit la anul 1864, locuitoriĭ din com. Homorîciul, plaiul Teleajenul, jud. Prahova.

Homorîceanul, *moşie,* pe care s'aŭ împroprietărit la 1864 o parte din locuitoriĭ com. Tîrleşti, plaiul Teleajenul, jud. Prahova.

Homorîciul - Pămînteni, *sat,* face parte din com. rur. Homorîciurile, plaiul Teleajenul, jud. Prahova. Aci e reşedinţa comuneĭ.

Homorîciul - Ungureni, *sat,* face parte din com. rur. Ho-

morîciurile, pl. Teleajenul, jud. Prahova.

Homorîciurile, *com. rur.*, plaiul Teleajenul, jud. Prahova. Este situată lîngă rîul Teleajenul, la 36 kil. de capitala județuluĭ și la 8 kil de a plaiuluĭ.

Se compune din 5 cătune: Homorîciul-Pămînteni, Homorîciul - Ungureni, Malul-Vînăt, Cernești și Schiulești.

Are o populațiune de 495 familiĭ, saŭ 2289 suflete; 1095 b. 1194 f. (5 familiĭ de Țiganĭ.) Contribuabilĭ sunt 470.

Are două bisericĭ: una în Schiulești, fondată de locuitorĭ, în anul 1842, și a doua în Homorîciul, fondată în anul 1744, cu următoarea inscripțiune:

Cu vrerea tatăluĭ și a fiuluĭ și cu ajutorul duhuluĭ sfînt, făcutu-s'a aceasta biserică de dumnealuĭ căpitan Iane și soția sa Anica, fiica luĭ Nicolae Țagorafa, în zilele Prea Inălțatuluĭ Domn Mihail Racoviță V.V. ca să fie de pomenire; leat 1744.

In raionul comuneĭ sunt două morĭ, una pe rîul Teleajenul și alta pe Crasna.

Parte din locuitorĭ sunt moșnenĭ; 184 s'aŭ împroprietărit după legea rurală din 1864, cînd li s'a dat 350 hect. din moșiile: Teișani, Mănăstirea Cotroceni, Marcovești, Homorîceanul.

Vite sunt: 33 caĭ, 20 iepe, 665 boĭ, 281 vacĭ, 5 bivolĭ, 2760 oĭ și 250 porcĭ.

Scoală există în comună de la 1842.

E frecuentă de 97 băețĭ și 3 fete. Știŭ carte 221 bărbațĭ și 20 femeĭ.

In partea de E. a com. este o cetățuie.

Tot teritoriul comuneĭ are o suprafață de 900 hect.

Se fabrică în com. peste 2500 decal. țuică anual. Comerciul se exercită de 10 cîrciumarĭ.

Veniturile se urcă la 3305 leĭ, și cheltuelile, la 2989 leĭ.

Prin comună trece calea județeană, ce unește capitala județuluĭ cu frontiera despre Transilvania, numită soseaua Ploești-Bratocea. Tot prin această com. trece vechiul drum al Romanilor, numit de uniĭ și drumul Tătarilor.

Comuna, la V., e brăzdată de dealurile: Gorganul, Gorgănelul, Piscul-Cateneĭ, munțiĭ Tirifoiul și Plaiul Șerban-Vodă.

E udată în partea de N. de gîrla Crasna, ce se varsă în rîul Teleajenul, și de vîlcelul numit al-Hoțuluĭ, în partea de V.

Se mărginește la N. cu rîul Crasna, care o desparte de com. Izvoarele; la S. cu pîrîul Valea-luĭ-Dragomir, care o desparte de com. Teișani; la E., cu rîul Teleajenul și la V., cu Valea-Slăniculuĭ, care o desparte de Slănic.

Homurlar, *sat,* în jud. Tulcea, pl. Măcin, cătunul comuneĭ Cîrjelari, așezat în partea S.-E. a plășeĭ și în cea N.-V. a comuneĭ, la 3 1/2 kil. spre N.-V. de reședință, pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Homurlar, și la poalele dealuluĭ Calo-Bair. Are o întindere de 18 hect. Populațiunea, turcească, este de 28 familiĭ, saŭ 112 suflete. Pămîntul este acoperit cu pădurĭ și pășunĭ. Pozițiunea satuluĭ este una din cele maĭ frumoase din toată plasa Măcin. Prin el trece drumul de la Hasanlar la Atmagea.

Homurlar, *pîrîŭ,* în jud. Tulcea, pl. Măcin, pe teritoriul comuneĭ Cîrjelari; izvorește din poalele de V. ale dealuluĭ Ciubucluc-Bair; se îndreaptă spre V., în o direcție de la E. spre V., brăzdînd partea S.-E. a plășeĭ și cea de mijloc a comuneĭ; trece prin satul Homurlar, prin Hasanlar, printre dealurile Orta-Cuirac, Chiciuc-Cara de o parte, Cele-Bair și Bornu-Bair de alta; după 6 kil. de curs, se aruncă în pîr. Ai-Orman, pe dreapta; malurĭ înalte; pe vale-ĭ se află drumul comunal Hasanlar-Homurlar.

Honțul, *lac,* în jud. și pl. Tulcea, pe teritoriul com. Satul-Noŭ, și pe acela al căt. Pardina, în partea de N. a plășeĭ și S.-E. a comuneĭ; e format de brațul Chilia, prin o revărsare anterioară, cu care comunică prin treĭ brațe maĭ micĭ; are o întindere de 140 hect.; e înconjurat numaĭ cu stuf; conține pește, ce se consumă în Pardina.

Honțul, *lac,* în jud. Tulcea, de 120 hect. în partea nordică a plășeĭ Tulcea și cea sud-estică a com. Satul-Noŭ, format de gîrla Șondul, cu care acum comunică prin o mică gîrlă; conține puțin pește.

Hopa, *ostrov,* în jud. Constanța, formată de Dunăre la intrarea sa pe teritoriul romînesc al Dobrogeĭ; este așezată în partea sud-vestică a Dobrogeĭ, a județuluĭ Constanța, și în partea sud-vestică a plășeĭ Silistra-Nouă și a com. urb. Ostrovul, de care depinde. Forma eĭ este lunguiață, terminată prin capurĭ ascuțite de o parte și de alta. In partea sud-vestică, și lîngă ea, se maĭ găsesc două micĭ ostroave (20 hect. întindere). Lungimea eĭ este de 2 1/2 kil. și lărgimea medie de 750 m.; întinderea totală este de 150 hect. Este acoperită numaĭ cu pădurĭ de sălciĭ. Brațul, care la S. o desparte de ostrovul Pastramagi, are 200 m. lărgime și 3 1/2 m. adînc; cel de la N., care o des-

parte de teritoriul județuluĭ Ialomița și canalul Borcea are 800 m. lărgime și 8—10 m. adîncime și e navigabil; acest braț o desparte și de Ostrovul-Vechiŭ (150 m. lărgime și 12 m. adîncime în acest loc). Este formată din aluviunile fluviuluĭ, pietriș și nisip și tinde a crește necontenit, așa că în curînd se va alipi de ostrovul Pastramagi.

Hopul, *pîrîŭ*, izvorește din dealurile: Bejenești și Bălteni, străbate teritoriul com. Laza, pl. Racova, jud. Vasluiŭ, curge de la N. spre S. și se varsă în stînga pîrîuluĭ Racova.

Hora, *colină*, în jud. Buzăŭ, com. Trestioara, căt. Sicari, pe moșia Crivelești; are fîneață și arăturĭ.

Horaița, *cătun*, în jud. Neamțu, pl. Piatra-Muntele, posedînd o mănăstire de călugărĭ, locuită de 23 monahĭ.

Horaița, *munte*, acoperit cu pădurĭ, în com. Crăcăoani, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu.

Horaița, *pîrîiaș*, ce izvorește din tre munțiĭ Cracăul-Negru și Negrești, jud. Neamțu; curge în direcțiunea nordică, pe terenul com. Crăcăoani, pl. Piatra-Muntele, vărsîndu-se pe partea dreaptă a pîrîuluĭ Cracăul.

Horaița, *pîrîŭ*, jud. Suceava, numit și Leucușești (3500 m.), afluent al Șomuzuluĭ-Mare. Are de tributar pe Brudul.

Horaița, *cariere de piatră și var*, situate lîngă mănăstirea cu același nume, com. Crăcăoani, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu.

Horaița-Mare, *mănăstire*. Vezĭ Horaița, cătun, jud. Neamțu.

Horăicioara, *schit de călugărĭ*, com. Crăcăoani, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu, situat pe un munte, despre S. de mănăstirea Horaița; este un adevărat cuib de vulturĭ, aninat în crăpătura uneĭ stîncĭ.

Horbova, *sat*, numit și Sanihăul, în centrul com. Mamornița, pl. Herța, jud. Dorohoiŭ, pe moșia cu aceeașĭ numire. Are o populație de 218 familiĭ, saŭ 815 suflete.

Proprietatea moșieĭ e a D-luĭ Holban.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, cu 1 preot, 2 cîntărețĭ și 1 pălămar; e de zid, făcută în 1805, de monahul Sava Holban.

Calitatea pămîntuluĭ e bună.

Săteniĭ împroprietărițĭ aŭ 647 hect., 35 ar. pămînt; iar proprietarul, 782 hect., 98 ariĭ cîmp și 120 hect., 90 ariĭ, pădure.

Pîrîul ce trece pe moșie este Sanihăul.

Drumurĭ principale: calea județeană Herța - Mamornița și acea ce duce la Godinești.

Hotarele sunt cu: Cotul-Boianuluĭ, Cotul-Hotinuluĭ, Mamornița și Godinești.

Localitățĭ însemnate sunt: Balta-Roșie și Cetățuia.

Horcea, *deal* și *vale*, în jud. Mehedinți, com. rur. Almăjelul, plasa Cîmpul.

Hordila, *sat*, în partea de N.-E. a com. Cursești, pl. Racova, jud. Vasluiŭ.

Hordilești, *sat*, în partea de N. E. a com. Cozmești, pl. Stemnicul, jud. Vasluiŭ, situat pe podișul Hordilești. Moșia Hordilești are o întindere de 244 hect. loc de cultură, 12 hect. fînaț și 3 hect. pădure. Populația este de 34 familiĭ, saŭ 106 suflete, din carĭ 6 familiĭ de Țiganĭ.

Satul îșĭ are numele de la un vechiŭ locuitor Ștefan Hordilă, care s'a așezat cel d'întîiŭ pe acest loc pe la 1750.

Vite: 98 vite marĭ cornute, 90 oĭ, 18 caĭ, 12 rîmătorĭ. Locuitoriĭ aŭ 24 stupĭ cu albine.

Horea, *altă numire a satuluĭ* Vadul-Pĭetros.

Horești, *com. rur.* și *sat*, în jud. Mehedinți, pl. Văilor, la 45 kil. de Severin și la 8 kil. de com. rur. Broșteni, situată pe dealurĭ și văĭ. Se mărginește la E. cu com. Miculești și Tehomirul; la S., cu com. Țiriviul și Broșteni; la V., cu com. Broșteni; la N., cu com. Leorda.

Satul formează comună cu satele: Băzăvani, Brabeți, Părvănești și Scoarța, avînd peste tot 660 locuitorĭ, din carĭ 105 contribuabilĭ. Locuesc în 131 case.

Locuitoriĭ posedă: 20 plugurĭ, 35 care cu boĭ, 4 cărușe cu caĭ; 60 stupĭ.

Printr'însa trece o șosea comunală, care o leagă de șoseaua Glogova-Plaștina-Corcova. Are 2 bisericĭ, deservite de 1 preot și 2 cîntărețĭ; o școală, condusă de 1 învățător, frecuentată de 25 elevĭ.

Budgetul com. e de 1347 leĭ la veniturĭ și de 1010 leĭ la cheltuelĭ.

Vite: 300 vite marĭ cornute, 16 caĭ, 300 oĭ și 350 rîmătorĭ.

Dealurĭ maĭ principale în această com. sunt: Dealul-Brabeților și Dealul-Băzăvanilor. Motrul udă satele Horești și Jilțul și trece prin Băzăvani.

Horezeanca, *altă numire a mo-*

șieĭ Statuluĭ din com. Udupul, jud. Teleorman, căreia i se maĭ zice și Udupul-Horezeanca, pe care se află și o pădure de 400 hect.

Horezul (Hurezul), *plaiŭ,* jud. Vîlcea, numit ast-fel de la rîul și mănăstirea Horezul. Se compune din 26 comune: Alunul, Armășești, Bălteni, Cîrstănești, Berbești, Cireșiul, Florești-d.-j., Florești-d.-s., Fometești, Greci, Horezul, Mădulari, Măldărești, Mateești, Milostea, Oteșani, Pojogi, Racovița, Rîmești, Romani, Recea, Slătioara, Stroești, Tombani, Turcești și Vaideeni.

Are o populație de 21131 locuitorĭ.

Se mărginește la N. cu munțiĭ Transilvanieĭ, la S. cu pl. Ocolul-Otăsăul, la E. cu pl. Cozia și la V. cu jud. Gorj.

Reședința subprefectureĭ este în Tîrgul-Horezul.

Forma plaiuluĭ e a unuĭ pentagon neregulat.

Comune maĭ populate în acest plaiŭ sunt: Alunul, Oteșani, Slătioara, Stroești și Vaideeni.

In plaiul Horezul sunt 14 școlĭ rurale mixte (2 în com. Vaideeni și afară de școala de fete din com. Horezul), cu 2 învățătoare, plătite de stat și în care se predă materiile programeĭ urbane, fie-care școală avînd un învățător plătit de stat; sunt frecuentate de 370 copiĭ (327 băețĭ și 43 fete). Cu întreținerea școalelor statul cheltuește anual 20844 leĭ. Comunele acestuĭ plaiŭ înscriŭ în budgetele lor 853 leĭ anual pentru școală.

Locuitoriĭ posedă: 71 plugurĭ de lemn și 663 de fier; o mașină de treerat cu manej; 1 mașină de vînturat, 1 mașină de bătut porumb cu mnivelă; 2 grape de fier; 2 trioare saŭ mașinĭ de ales sămînța; 91 morĭ cu apă.

In tot plaiul Horezul se cultivă 139 hect., 50 ariĭ, vie.

Sunt 74 bisericĭ, pentru întreținerea cărora comunele înscriŭ în budgetul lor anual suma de 2683 leĭ.

Sfîntul Sinod al bisericeĭ autocefale Romîne a împărțit plaiul Horezul în 13 parohiĭ rurale, la carĭ deservesc 13 preoțĭ parohĭ, 17 preoțĭ ajutorĭ, 70 cîntărețĭ, în plus 13 preoțĭ.

Parohiile fixate de sf. Sinod de la 1888 sunt cele următoare:

Parohia Pojogi, cu biserica catedrală Sf. Treime, compusă din com. Cireșul și Pojogi, avînd 328 familiĭ, saŭ 1100 suflete, 5 bisericĭ, 1 preot paroh, 1 preot ajutor, 5 cîntărețĭ, în plus 1 preot.

Parohia Stroești, cu biserica catedrală Cuvioasa Paraschiva, are 279 familiĭ, saŭ 1036 suflete, 3 bisericĭ, 1 preot paroh, 3 cîntărețĭ, în plus 2 preoțĭ.

Parohia Alunul, cu biserica catedrală Sf. Nicolae, compusă din cât. Igoiul și Bodești, la $3^1/_2$ kil. de cele-l'alte cât. carĭ formează parohia, are 351 familiĭ, saŭ 1278 suflete, 6 bisericĭ, 1 preot paroh, 2 preoțĭ ajutorĭ, 5 cîntărețĭ.

Parohia Berbești-Turcești, cu biserica catedrală Intrarea-în-Biserică, se compune din com. Turcești, Berbești și cât. Dănțeni, Valea-Mare și Roșioara, la $9^1/_2$ kil. de cele-l'alte cătune, avînd 471 familiĭ, saŭ 1771 suflete, 7 bisericĭ, 1 preot paroh, 1 preot ajutor, 6 cîntărețĭ, în plus 2 preoțĭ.

Parohia Greci, cu biserica catedrală Sf. Impărați, compusă din com. Mateești și Milostea, are 542 familiĭ, saŭ 1724 suflete, 7 bisericĭ, 1 preot paroh, 2 preoțĭ ajutorĭ, 6 cîntărețĭ, în plus 2 preoțĭ.

Parohia Recea, cu biserica catedrală Sf. Voevozĭ, compusă din cât. Marița și com. Fometești, Racovița și Recea, la 16 kil. de cele-l'alte cătune, are 823 familiĭ, saŭ 2306 suflete, 9 bisericĭ, 1 preot paroh, 2 preoțĭ ajutorĭ, 8 cîntărețĭ, în plus 1 preot.

Parohia Vaideeni, cu biserica catedrală Sf. Ion Botezătorul, are 350 familiĭ, saŭ 1580 suflete, 2 bisericĭ, 1 preot paroh, 1 preot ajutor, 4 cîntărețĭ, în plus 1 preot.

Parohia Slătioara, cu biserica catedrală Sf. Gheorghe, are 450 familiĭ, saŭ 1230 suflete, 7 bisericĭ, 1 preot paroh, 1 preot ajutor, 4 cîntărețĭ, în plus 1 preot.

Parohia Mădulari, cu biserica catedrală Cuvioasa Paraschiva, compusă din cât. Valea-Orleĭ, com. Amărăști, Modoaia și cât. Groși, la 8 kil. de cele-l'alte cât., are 586 familiĭ, saŭ 1989 suflete, 7 bisericĭ, 1 preot paroh, 2 preoțĭ ajutorĭ, 8 cîntărețĭ.

Parohia Oteșani, cu biserica catedrală Buna-Vestire, compusă din com. Măldărești, are 644 familiĭ, saŭ 2248 suflete, 5 bisericĭ, 1 preot paroh, 1 preot ajutor, 4 cîntărețĭ.

Parohia Tîrgul-Horezul, cu biserica catedrală Intrarea-în-Biserică, compusă din cât. Bărzotești, pendinte de com. Romani, are 390 familiĭ, saŭ 1955 suflete, 5 bisericĭ, 1 preot paroh, 1 preot ajutor, 4 cîntărețĭ, în plus 1 preot.

Parohia Rîmești-Covrigești, cu biserica catedrală Intrarea-în-Biserică, compusă din com. Romani, cât. Covrigești și Orșani, la $6^1/_2$ kil. de cele-l'alte cătune carĭ compun parohia, avînd 587 familiĭ, saŭ 1611 suflete, 5 bisericĭ, 1 preot paroh, 2 preoțĭ

ajutorĭ, 7 cîntărețĭ, în plus 1 preot.

Parohia Tomșani-Folești, cu biserica catedrală Sf. Apostolĭ, compusă din com. Florești-d.-s. și Florești-d.-j., la 7 kil. de cele-l'alte căt., avînd 587 familiĭ, saŭ 2084 suflete, 6 bisericĭ, 1 preot paroh, 2 preoțĭ ajutorĭ, 6 cîntărețĭ, în plus 1 preot.

Horezul, *com. rur.*, jud. Gorj, plaiul Vulcan, situat în partea de N.-V. a comuneĭ Cartiul, așezată pe 3 dealurĭ deosebite avînd reședința în Horezul.

Este compusă din cătunele Horezul și Arsurile.

Are o suprafață de 400 hect., din carĭ 68 hect. arabile, 78 hect. fîneață, 30 hect. vie, 135 hect. izlaz și prunĭ, 89 hect. pădure.

Locuitoriĭ sunt moșnenĭ. Sunt 173 familiĭ, saŭ 794 suflete, din carĭ 155 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 25 plugurĭ, 40 care cu boĭ; 400 vite marĭ cornute, 240 oĭ, 138 capre, 36 caĭ și 330 porcĭ.

Are: 1 biserică, cu 1 preot și 1 cîntăreț; o școală, frecuentată de 37 elevĭ.

Pîrîul Cartiorul udă comuna.

Comunicația acesteĭ comune se face prin șoseaua comunală care o pune în legătură la S. cu com. Cartiul, iar la N. prin pasul Buliga, cu care e pusă în comunicație cu Transilvania.

Horezul, Hurezul, saŭ **Tîrgul-Horezul,** *com. urb.*, pl. Horezul, jud. Vîlcea. Șĭ-a luat numele de la mănăstirea Hurezul, fondată de Constantin Brîncoveanu, în urma izbîndeĭ de la Zărnești, ca aliat al Turcilor contra Austriacilor.

Mănăstirea s'a numit Hurezul după numele rîuluĭ Hurezul, ce curge pe lîngă zidurile eĭ.

Rîul Hurezul s'a numit ast-fel de la Ciuhurezul, o pasăre nopturnă ce stăpînea aceste locurĭ acoperite cu pădurĭ seculare, înainte de înființarea acesteĭ comune.

La început această comună s'a numit nu Hurezul ci Huhurezul și sub acest nume s'a găsit trecută într'un hrisov vechiŭ, care astă-zĭ se găsește în posesiunea moștenitorilor defunctuluĭ Stanciu Ogrezeanu.

Inființarea acestuĭ tîrg, după o tradiție locală, se datorește unor negutătorĭ ambulanțĭ. Aceștia, după zidirea mănăstireĭ (1694), veneaŭ din cînd în cînd cu diferite mărfurĭ în tolbele lor, pe care le desfăceaŭ pe la călugăriĭ și slujbașiĭ mănăstireĭ și cu chipul acesta formară treptat-treptat un fel de bîlciŭ în poarta mănăstireĭ.

Acestea s'ar fi petrecut pe la finele seco1uluĭ al 17-lea. Maĭ încoace, aceștĭ micĭ negustorașĭ, fiind gonițĭ din poarta mănăstireĭ, aŭ plecat de aci și s'aŭ așezat tot în apropiere de mănăstire, pe locul unde se află astă-zĭ Tîrgul-Horezul (3 kil. departe de mănăstire).

Se știe cu siguranță că pe la anul 1801, în locul unde astă-zĭ se află vatra acesteĭ comune, nu era de cît o singură casă de locuit, a Covreștilor, o familie bogată în localitate pe acele timpurĭ, și încolo numaĭ niște barace de lemn, unde aceĭ negutătorĭ îșĭ țineaŭ mărfurile lor și veneaŭ în anumite zile, maĭ ales Duminica, și pe la sărbătorĭ, de le desfăceaŭ.

Tîrgul Horezul, propriŭ zis, afară de două cătune ce-ĭ aparțin: Olari și Bălănești, și carĭ sunt împrăștiate pe văĭ și dealurĭ, este situat pe loc șes, între două rîurĭ: Luncavățul la S.-V. și Luncavăciorul la N.-E., în capul uneĭ lungĭ peninsule. Acest cap al peninsuleĭ se chiamă din vechime La-Trăistari, findcă era locuit de niște oamenĭ făcătorĭ de trăiste, astă-zĭ loc de pășune, numit la Poșta, căcĭ aci staționaŭ caiĭ poșteĭ, maĭ înainte. Această peninsulă îșĭ are începutul în vîrful Carpaților.

Tîrgul-Horezul este la 35 kil. de capitala județuluĭ și este reședința subprefectureĭ plaiuluĭ Horezul. In tîrg este o farmacie și un biuroŭ telegrafo-poștal, înființat la 1874 și al căruĭ venit pe anul financiar 1896—97 a fost de 3039 leĭ, 50 banĭ.

Are o populație de 222 familiĭ, saŭ 855 suflete: 455 bărbațĭ și 400 femeĭ; 173 contribuabilĭ.

Venitul comuneĭ se urcă la 8134 leĭ și cheltuelile, la 7682 leĭ anual,

Sunt 4 bisericĭ: 1 în Bălănești, 2 în Olarĭ și 1 în tîrg.

Biserica din tîrg, care ține loc de catedrală, zidită de Covrești și numită Biserica Covreștilor, s'a clădit «în zilele Măriei sale Constantin Moruzzi Voevod, cu blagoslovenia sfințieĭ sale Episcopul Nectarie al Rîmniculuĭ (d'aci încolo literile sunt măcinate) la anul 7311 (1803)». La anul 1869 ĭ-a ars acoperișul și s'a făcut de locuitorĭ prin contribuție.

Meșteșugarĭ sunt: 5 cizmarĭ, 4 brutarĭ, 2 fierarĭ, 1 lăcătuș, 3 cojocarĭ, 1 dulgher, 1 tîmplar, 1 abagiŭ, 2 croitorĭ și 8 olarĭ. Locuitoriĭ desfac produsul munceĭ lor la tîrgul săptămînal de Sîmbătă, și la cele 3 bîlciurĭ anuale: Buna-Vestire, Duminica-Tomeĭ și Sf. Constantin; la Rîureni, Pojogi, Gângulești (Vîlcea) și la Polovragi (Gorj).

Are o școală de băețĭ, zidită la anul 1868 de Ion Prodescu, al căruĭ nume îl poartă și o

școală de fete, înființată după anul 1887.

Aceste școlĭ sunt deservite de 4 institutorĭ și 2 învățătoare, pentru plata cărora statul cheltuește anual suma de 14407 leĭ; sunt frecuentate de 100 băețĭ și 40 fete.

Știŭ carte 120 bărbațĭ și 80 femeĭ.

Comuna se întinde pe o suprafață de 463 hect.

Toțĭ locuitoriĭ sunt moșnenĭ, afară de 3 clăcașĭ, carĭ s'aŭ împroprietărit la anul 1864 cu vatra caseĭ.

Vite sunt: 56 caĭ, 98 boĭ, 166 vacĭ, 68 capre și 112 oĭ.

Pe rîurile Bălănești și Luncavăciorul, în raionul comuneĭ, sunt 7 moriștĭ.

In comună sunt 2 izvoare cu apă minerală, conținînd pucioasă, unul în mahalaua Bălănești și altul sub rîpa stîngă a rîuluĭ Luncavățul, spre S.-E. de Horez, și la $^1/_2$ kil.

Stupĭ cu albine sunt 50.

In timpĭ prielnicĭ se fabrică aci până la 5200 decal. țuică anual.

Comuna, afară de 5 șosele scurte și 4 strade din interiorul eĭ, este tăiată de șoseaua jud. Rîmnicul-Vîlcea—Tîrgul-Jiŭ, prin care se leagă maĭ multe comune, parte vecinate și parte maĭ depărtate, în direcția despre S.-E. și S.-V. Are o șosea vecinală în partea de N.-V. prin care se leagă cu marea com. Vaideeni, situată la poalele munților Vaideeni. O altă șosea vecinală în partea de S.-E. o leagă cu comuna Măldărești; o alta în partea de N., cu comuna Rîmești, și în partea de N.-E. cu comuna Romani.

Moșia cu satul Horezul, se vede după hrisoave, a fost dăruită mănăstireĭ Hurezul de către Constantin-Vodă Brîncoveanu, care o cumpărase dela Ciurciubașa, deși Ștefan-Vodă Cantacuzino, prin hrisovul din anul 7223 (1715), arată că aceștĭ sătenĭ nu fuseseră rumînĭ (sclavĭ) aĭ luĭ Ciurciubașea, ci numaĭ 'ĭ se zălogiseră luĭ pentru niște datoriĭ.

Iacă parte din hrisovul luĭ Ștefan Cantacuzino privitor la aceasta:

«Fost-aŭ aceștĭ oamenĭ Rumînĭ jupâneseĭ Capleĭ, nepoata Banuluĭ Preda Buzescu ot Cepturoasa ce aŭ fost jupâneasă Paraschiveĭ Paharnicul și ĭ aŭ stăpînit cu pace până în zilele luĭ Radu-Vodă Leon; iar cînd aŭ fost atuncea căzînd Paraschiva Paharnicul la o grea datorie și la închisoare și neavînd banĭ ca să plătească și fiind foarte nevoie, fost-aŭ volnicit pe toțĭ Rumîniĭ din satul Horeziĭ ca să se rescumpere cu toată moșia lor, tocmindu-se ca să dea galbenĭ 450. Decĭ neavînd să-ĭ dea să se rescumpere fost'aŭ mers la jupîn Dima Ciurciubașa de s'aŭ rugat să le dea banĭ cu dobîndă să se rescumpere de la stăpîniĭ lor și Dima Ciurciubașa așa aŭ fost zis că le va da numaĭ să le aducă acel zapis al jupâneseĭ Capleĭ.

«Decĭ după a luĭ făgăduință, fost-aŭ mers tot satul Horeziĭ cu zapisul de a 'l aŭ pus zălog ca să le dea baniĭ și s'aŭ fost tocmit cu dînsul ca să 'ĭ dea pentru dobînda acestor banĭ, căcĭ 'ĭ va ținea din cîșlegĭ până la Ispas, 70 oĭ cu lapte.

«Și le-aŭ fost dat atuncea, dînd și zapisul lor la mîna Dimeĭ Ciurciubașa, că de nu vor da baniĭ la zisul (soroc) să fie tot satul zălog până vor da baniĭ. Iar Dima Ciurciubașa apucînd acel zapis de zălogire la mîna luĭ și zapisul jupâneseĭ Caplea ce era făcut la mîna acestor oamenĭ și la alții; pentru-că le-aŭ dat galbenĭ ug. 200, iar ug. 250 nu le aŭ fost dat, ci le aŭ dat o scrisoare, scriind la jupîneasa Caplea și la boiarul eĭ Paraschiva Paharnicul într'același fel, că cînd le-ar trebui să trimită să'ĭ dea baniĭ, neîntîmplîndu-se atuncĭ la pîrlej și trimițînd Paraschiva Paharnicul în două-treĭ rîndurĭ ca să'ĭ dea aceĭ banĭ ug. 250, el n'a vroit să'ĭ dea.

«Decĭ jupâneasa Caplea și boierul eĭ Paraschiva Paharnicul, văzînd că nu le dă baniĭ fost'aŭ apucat pe părințiĭ acestor oamenĭ ca să le dea aceĭ galbenĭ ug. 250. Dar știind că zapisele sunt la Dima Ciurciubașa și văzînd că bani nu vrea să le dea, fost'aŭ mers tot satul Horeziĭ la Dima Ciurciubașa de 'și-aŭ cerut aceștĭ banĭ precum s'aŭ tocmit. Iar Dima Ciurciubașa așa le aŭ răspuns zicînd că nu maĭ dă nicĭ un ban, căcĭ aceștĭ ug. 200 'ĭ-aŭ dat pentru oameniĭ ceĭ săracĭ, iar pentru ceĭ maĭ cu putere să-șĭ vîndă bucatele lor să se rescumpere.

«Și eĭ văzînd așa o seamă de oamenĭ fost'aŭ și eĭ vîndut bucatele și s'aŭ rescumpărat dînd aceștĭ banĭ ug. 250 la stăpîniĭ lor și Dima Ciurciubașa, n'a vrut să ia zapis dela mîna lor numaĭ pentru ug. 200 ce le dăduse. Decĭ oameniĭ din Horez și cu părințiĭ lor, văzînd că le ține zapisele numaĭ pentru 200 ug., fost'aŭ tras pe Dima Ciurciubașa la multe judecățĭ și divanurĭ și el tot a umblat prelungind lucrul și mutînd vreme după vreme, până în zilele răposatuluĭ unchiuluĭ Domnieĭ mele Io Șerban Cantacuzino Voevod. Iar cînd aŭ fost atuncĭ, murind megieșiĭ ceĭ bătrînĭ și rămîind aceștia, fost'aŭ scos Dima Ciurciubașa niște zapise făcute în meșteșugurĭ scriind că s'aŭ vîndut părințiĭ a-

cestor oamenĭ romînĭ luĭ, şi cu acele zapise 'ĭ-aŭ fost împresurat şi'ĭ aŭ făcut rumînĭ. După aceea netrecînd multă vreme 'ĭ-aŭ fost vîndut jupâneasa Stana a Dimeĭ Ciurciubaşa şi cu fiul săŭ Mateiŭ, răposatuluĭ Constantin - Vodă Brîncoveanu, încă de cînd era în boïerie, fiind spătar mare. Şi 'ĭ aŭ stăpînit Constantin-Vodă pănă ce s'aŭ pus Domn şi puindu-se domn 'ĭ-aŭ fost dat la mănăstirea Horeziĭ şi'ĭ aŭ stăpînit mănăstirea Horeziĭ cît aŭ fost Domnia luĭ în domnie. Iar cînd a fost acum, după ce ne aŭ miluit Domnul Dumnezeŭ pe noĭ cu domnia şi stăpînirea aceste ţărĭ Romîneşti, ştiind că aceştĭ oamenĭ sunt împresuraţĭ de Dima Ciurciubaşa, venit'aŭ înaintea Domnieĭ mele în Divan de s'aŭ întrebat de faţă cu părintele Ion igumenul dela sfînta mănăstire Horezul şi fiind un lucru vechiŭ şi lucru întunecat şi neputînd dovedi lucrul cum este 'ĭ am dat pe seama sfinţieĭ sale părinteluĭ nostru Kir Damaschin Episcopul Rîmniculuĭ şi pe seama a 24 boerĭ carĭ aŭ fost luaţĭ de popa Ion din Recea să'ĭ aleagă ca să ia seama pe amăruntul şi să dovedească cum stă lucrul.

«Decĭ sfinţia sa părintele Ion igum. şi cu aceştĭ oamenĭ fost'aŭ mers înaintea sfinţieĭ sale, părintele Damaschin Episcop şi înaintea celor 24 boerĭ şi luîndu-se seama de scrisul lor n'a putut să le hotărască lucrul ca să se isprăvească; ci aŭ făcut ştire Domnieĭ-mele şi Domnia-mea le-am poruncit a doua-oară ca să se aşeze şi să le isprăvească într'un chip, şi înţelegînd părintele Ion igum. şi cu oameniĭ aceştia că iar am poruncit Domnia mea la sfinţia sa părintele Damaschin Episcopul şi la ceĭ 24 de boerĭ aŭ mers cu toţĭ de faţă înaintea Părinteluĭ Damaschin Episcop şi după ce le aŭ citit toate cărţile şi zapisele cele ce aŭ făcut Ciurciubăşoaia de vînzarea lor şi cel de zălogire, atuncĭ aŭ strigat aceştĭ oamenĭ toţĭ cum că acel zapis nu este al lor, ci l'aŭ făcut Dima Ciurciubaşa în meşteşugurĭ.

«Şi s'aŭ cerut să jure cu 24 oamenĭ că nicĭ acel zapis nu e bun şi nicĭ aŭ dat Ciurciubaşa părinţilor lor atîţı banĭ, ci le-aŭ dat ug. 200, precum s'a zis maĭ sus. Şi întrebînd părintele Damaschin Episcopul că după ce vor jura de ce orĭ să se apuce eĭ aŭ zis cu toţiĭ că vor da toată moşia lor mănăstireĭ, ca să aibă pace de rumînie, şi aŭ lăsat şi părintele Ion igum. să fie aşa precum aŭ zis eĭ. Şi vrînd eĭ să jure (că nu) cînd-va pe urmă (să li se găsească) vre o gîlceavă căcĭ n'aŭ jurat, iar părintele Ion aŭ zis că de vreme ce s'aŭ închinat eĭ într'acest'aşĭ chip să nu maĭ jure.

«Şi aşa s'aŭ învoit înaintea sfinţieĭ sale părinteluĭ Damaschin Episcopul ca să fie în pace şi slobozĭ de rumînie, nicĭ un amestec cu dînşiĭ sfînta mănăstire de acum înainte cu dînşiĭ să nu aibă, fără cît moşia să o stăpînească cu bună pace precum s'aŭ zis maĭ sus.

«Şi li s'aŭ dat toate zapisele cele vechĭ la mîna lor, zapisul de zălogie şi cele 2 zapise ale Dimeĭ Ciurciubaşa ce s'aŭ găsit rele şi zapisul jupîneseĭ Caplea. Iar zapisul jupîneseĭ Stanci Ciurciubăşoaia cel de vînzarea aceste moşiĭ Horeziĭ a rămas la mănăstire ca să aibă mănăstirea temeiŭ să se ştie de la cine s'a cumpărat.

«Iar unde scrie în zapis pentru rumînia acestor oamenĭ s'aŭ şters cu chinovar roşu şi s'a şters şi în hrisovul răposatuluĭ Constantin Voevod unde scrie iară pentru rumînia oamenilor acestora.

. . . .

«Drept aceea şi Domnia mea, după cartea sfinţieĭ sale părinteluĭ Damaschin Episcopul şi după scrisoarea acestor oamenĭ ce aŭ dat la mănăstire, încă am dat această carte a Domnieĭ mele la tot soborul sfinteĭ mănăstirĭ ca de acum înainte să aibă a ţinea şi a stăpîni această moşie cu siliştea satuluĭ şi cu livezile şi cu plaiurile şi cu munţiĭ anume Văleniĭ, i clăbucetul de peste tot hotarul şi cu tot venitul cu bună pace de către aceştĭ oamenĭ ca să fie sfinteĭ mănăstirĭ stătătoare de vecĭ.

«Şi am întărit cartea aceasta cu tot sfatul şi cu credincioşiĭ boieriĭ ceĭ marĭ aĭ Domnieĭ mele pan Constantin Şerban vel ban, i pan Petraşco Braboveanu vel dvornic, i pan Radu Golescu vel logofăt, i pan Radu Dudescu vel spătar, i pan Şerban Bujoreanu vel vistiar, şi alţiĭ.

«Şi s'aŭ scris cartea aceasta în anul al doilea din Domnia Domnieĭ mele, în oraşul scaunuluĭ Bucureşti, de Tănase şi Mihaiŭ logofătul Tîrnoveanu.—Iunie 2, 7223 (1715).

Horezul, *cătun,* de reşedinţă, al com. cu acelaşi nume, jud. Gorj.

Are o suprafaţă de 280 hect., din carĭ: 42 hect. arabile, 60 hect. pădure, 54 hect. fîneţe, 24 hect. viĭ, 100 hect. izlaz şi prunĭ.

Populaţia este de 93 familiĭ, saŭ 420 suflete, din carĭ 86 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 15 plugurĭ, 30 care cu boĭ; 300 vite marĭ cornute, 160 oĭ, 94 capre, 20 caĭ şi 250 porcĭ.

In cătun se găsesc 5 fîntînĭ.

Are 1 şcoală, frecuentată de

37 elevĭ; 1 biserică, cu 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Horezul, *cătun,* al com. Gropşani, la N.-V. plăşeĭ Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanaţi, situat lîngă rîuleţul Frăţila.

Horezul (Hurezul), *mănăstire* de călugăriţe, jud. Vîlcea, zidită în anul 1692 de Constantin Brîncoveanu, după cum se citeşte în pisania săpată pe piatră la intrarea în biserică, fiind executor al lucrăriĭ Pîrvu Cantacuzino, marele stolnic.

Este poate singurul edificiŭ în ţară, pe care timpul şi restauratoriĭ l'aŭ cruţat, păstrîndu-se aproape intacte, atît biserica cît şi paraclisul, trapeza, bolniţa şi casele. Aci se poate vedea arhitectura hanurilor şi curţilor boereştĭ de pe la finele secoluluĭ XVII-lea.

Până la anul 1862, mănăstirea era locuită de călugărĭ. Eĭ aŭ fost mutaţĭ la Bistriţa şi în locuri-le s'aŭ stabilit călugăriţe.

Intre odoarele maĭ însemnate găsite aci, şi carĭ s'aŭ ridicat pentru Muzeul Naţional, notăm:

Icoana cea mare a luĭ Brîncoveanu, îmbrăcată în toc şi despre care se zice că o purta cu sine la drum şi la războiŭ, avînd d'asupra 33 boabe marĭ de mărgăritar; o cruce mică de aur cu lemn sfînt, lucrată în zmalţurĭ cu 13 smaragde şi cu 6 diamante, cu data 1694; o placă de sfită de argint suflat cu aur, care reprezintă pe sfinţiĭ Împăraţĭ Constantin şi Elena, închinată mănăstireĭ Horezul de Şerban Cantacuzino vel Paharnic, fiul luĭ Drăghicĭ Cantacuzino, biv vel Spăt. (1700); o cruce mică într'o coroană de argint, suflată cu aur şi lucrată în smalţurĭ, cu lanţ de gît, avînd data 1672, etc.

Aci se afla o frumoasă bibliotecă, compusă din cărţĭ greceştĭ, slavone, romîneştĭ, latine, greco-latine. Parte din aceste cărţĭ aŭ aparţinut luĭ Constantin Brîncoveanu, cum se vede atît din legătură cît şi din unele adnotaţiunĭ autografe ale Domnitoruluĭ Romîn. Cărţile aŭ fost depuse la Muzeŭ de D-l Gr. Tocilescu.

S'aŭ lăsat bisericeĭ următoarele odoare: o cutie de argint cu imaginea sfîntuluĭ Procopie, ale căruia moaşte se păstrează într'însa fiind dăruite mănăstireĭ Horezul de Patriarhul Ţarigraduluĭ Iacov, la 1692; altă cutie, tot de argint, cu imaginea sfinteĭ Minodora, al căreĭ cap se păstrează într'însa, — capul a fost adus de la Sinope de către Constantin Brîncoveanu şi Doamna sa Maria şi s'a dăruit mănăstireĭ la anul 1701; altă cutiuţă de argint, lucrată în florĭ, cu moaştele sfîntuluĭ Martir Teodor Tiron; patru icoane împărăteştĭ; Maica Domnuluĭ, Domnul Cristos, Sf. Impăraţĭ Constantin şi Elena şi Sf. Procopie, dăruite de Constantin Brîncoveanu; două sfeşnice marĭ de argint suflate cu aur, avînd jos, săpată în relief, inscripţia din anul 1692, şi alte candelĭ, cădelniţe, iconostase şi jeţurĭ de multă însemnătate.

In biserică se maĭ află patru morminte frumos lucrate; treĭ cu inscripţiune, iar al patrulea fără inscripţiune. Se zice că aci se află înmormîntată Zmaranda, fiica luĭ Constantin Brîncoveanu.

Unul din morminte este al Egumenuluĭ Ioan Arhimandritul, mort la 7231 (1723). Pe o piatră incastrată afară, pe zidul despre S., într'o firidă se citeşte următoarele:

«Această sfîntă biserică fiind zidită de răposatul Constantin Voevod Brîncoveanul, după vreme stricîndu-se învelişul, acum în zilele luminatuluĭ Vel Ban Grigorie Brîncoveanul, nepotul D-luĭ Domn, prin osîrdia şi îndemnarea sfinţieĭ-sale părinteluĭ Ermonach Arhimandrit Trapezontie, s'a dres şi s'a învelit înfrumuseţînd'o precum se vede. 1827, April...»

Trapeza, unde mîncaŭ călugăriĭ, servă astă-zĭ de magazie pentru proviziunĭ. Pereţiĭ sunt zugrăviţĭ. In năuntru, la intrare, se reprezintă Sfinţiĭ Constantin şi Elena, apoĭ Maica Domnuluĭ, Prooroci, Arhiereĭ, etc. Inscripţia scrisă cu negreală la intrare în trapeză sună:

«Această prea cuvioasă trapezare frumoasă, care este tutulor drăgăstoasă, cînd ca o maică mîngîioasă, cînd şed fraţiĭ la masă, pentru neuitare făcută şi aşa întocmită şi cu zugrăvelĭ împodobită de smeritul Ioan Arhimandrit, nastavnic fiind aceştiĭ mănăstirĭ până s'aŭ făcut leat 7214 (1706)».

Paraclisul, în etajul de sus, d'asupra trapezeĭ, avînd hramul Adormirea - Maiciĭ - Domnuluĭ, s'a zidit din temelie de prea luminatul blagocestiv Domn Constantin Basarab Voevod, în al optulea an al Domnieĭ-sale, fiind leatul 7205. Tîmpla paraclisuluĭ, destul de frumoasă şi bine păstrată, ca şi uşile, sunt din timpul luĭ Brîncoveanu.

De la paraclis te suĭ în clopotniţă, unde se păstrează 4 clopote cu datele: 1698 şi 1655.

Pe păretele de lîngă trapeză, acolo unde este intrarea la spital, se află o piatră săpată cu inscripţiune încadrată în florĭ, din care se vede că foişorul este făcut cu cheltuiala sfinţieĭ-sale părinteluĭ Kir Dionisie Arhimandritul Bălăcescu, în zilele prea luminatuluĭ Domn Constantin Racoviţă Voevod, leat 7261 (1753). Foişorul se află în bună stare; scara e împodobită cu leĭ şi vulturĭ afrontaţĭ.

In vistierie sunt două repidiĭ de argint suflate cu aur, dăruite

de Constantin Brîncoveanu, la 1697; o anaforiță de argint, cu inscripția din anul 1697.

Lîngă mănăstire se află bolnița fondată de Doamna Maria, soția luĭ Constantin Brîncoveanu, la anul 1696, cum se vede din următoarea pisanie ce se citește la intrarea în biserică:

«† Rîvnind și urmînd în toate bunele fapte și blagocestive Maria luminata Doamna, Prea Inălțat soțul său, Iω Constantin Basaraba Voevoda și precum soțul și D-l eĭ biserica cea mare în cinstea marilor Impărațĭ și sfințiĭ Constandin și Elena din temelie o aŭ redicat și o aŭ înfrumusețat, așa și Măria Eĭ în slava de D-zeŭ Născătoareĭ Fecioare și stăpîneĭ noastre aŭ zidit această sfîntă bisericuce bolniță, făcînd-o ca în vecĭ bună pomenire strămoșilor, moșilor și părinților lor să rămîie și al lor nemort nume, isprăvind-o la al optulea an a Domnieĭ lor, la leat dela zidirea lumeĭ 7205, Meseța septevrie 20 d-nĭ.» (Extras din raportul prezintat Academieĭ Romîne de d-l. Gr. Tocilescu).

Mănăstirea Horezul se administrează de o stariță, ajutată în partea administrativă de un consiliŭ economic și în partea duhovnicească de un consiliŭ spiritual. Maicile sunt în număr de 48, și se îndeletnicesc cu facerea de mohaire, scoarțe și alte lucrurĭ de mînă.

In mănăstire e un spital rural, cu 50 paturĭ.

Horezul, *deal*, jud. Gorj, com. cu același nume; se maĭ numește și Dealul-Bisericeĭ; pe acest deal sunt viile locuitorilor.

Horezul, *moșie*, a Statuluĭ, în pl. Oltețul-Oltul-d.-s., jud. Romanați, arendată cu 300 leĭ anual; are o pădure de 432 pogoane; este pendinte de Mănăstirea Brîncoveni, și este situată lîngă satul cu același nume.

Horezul, saŭ **Comanița**, *trup de moșie*, a Statuluĭ. Vezĭ Căzănești, jud. Olt.

Horezul, *rîŭ*, jud. Vîlcea, izvorește din muntele Cocorul, curge de la N. către S.-E. printr'o vale îngustă și adîncă, udă mănăstirea cu același nume și se varsă în rîul Bistrița, pe malul drept, aproape de com. Tomșani.

Horezul-de-Jos, *căt.*, de N. al com. Gropșani, pl. Oltețul-Oltul-d.-s., jud. Romanați, situat pe valea apeĭ Frățila. Altitudinea terenuluĭ d'asupra niveluluĭ măriĭ este de 194 m. Are, împreună cu Horezul-d.-s., 100 familiĭ, saŭ 450 suflete.

Horezul-de-Sus, *cătun*, al comuneĭ Gropșani, pl. Oltețul-Oltul-d.-s., jud. Romanați, pe valea rîuluĭ Frățila, o populație de 100 familiĭ, saŭ 450 suflete, împreună cu Horezul-d.-j.; are o biserică, Cuvioasa Paraschiva, cu 1 preot.

Horezul-Obedeanul, *nume*, ce purta *moșia* de pe teritoriul comuneĭ Giurgița, jud. Dolj, pl. Balta, cînd aparținea mănăstireĭ Horezul-Obedeanul.

Horezul-Poenari, *com. rur.*, jud. Dolj, pl. Balta, la 46 kil. de Craiova și la 16 kil. de reședința plășeĭ Măceșul-d.-s.

Situată pe rîpa dreaptă a Jiuluĭ, pe un șes ridicat cu mult de asupra Jiuluĭ.

Se mărginește la N. cu com. Valea-Stanciuluĭ, de care se desparte prin o mică vălcea; la S., se mărginește cu com. Grecești; la E., cu rîul Jiul; la V., cu com. Bîrca.

Este udată de rîul Jiul în partea-ĭ de E., avînd îndreptarea N.-S.

A fost nființată la anul 1800 de doĭ boerĭ, Horezeanu și Poenaru, ce aveaŭ proprietățĭ vecine aicĭ. Eĭ aŭ adus pentru muncă oamenĭ din comunele vecine, carĭ se stabiliră aicĭ și fondară com. Com. maĭ coprindea o mahala, numită Țenești, de la un proprietar numit Țenea. Mult timp a fost alipită de com. Valea-Stanciuluĭ, în care avea și reședința. Azĭ se compune din 1 cătun.

Are o biserică, cu hramul Sf. Mihail și Gabriel, fondată la anul 1852, de către Amza Mihăilescu, Const. Tîrnoveanu, Tache Săndulache. Are 2 preoțĭ și un cîntăreț. După legea rurală din 1864, are $8^1/_2$ hect. pămînt arabil.

Este o școală mixtă, ce funcționează de la anul 1864, fiind întreținută de stat. Are un învățător. Localul, construit din zid, se află în bună stare. In anul 1892—93 a fost frecuentată de 50 băețĭ și 3 fete.

Populația comuneĭ se urcă la 1441 suflete: 735 bărbațĭ și 706 femeĭ. După legea rur. din 1864, sunt 63 locuitorĭ împroprietărițĭ; după cea din 1879 sunt 2 însurățeĭ. Locuesc în 43 case și 277 bordee.

Suprafața teritoriuluĭ com. este de 2800 hect., din care: 2000 hect., pămînt arabil, 100 hect. fîneață, 100 hect. izlaz, 600 hect. pădure.

Moșia se numea înainte Horezul-Poenari; azĭ aparține D-lor Tîrnoveanu și Const. N. Mihail; are o suprafață de 2000 hect., dînd un venit de peste 60000 leĭ.

Pădurea, numită Horezul-Poenari, se întinde peste apa Jiuluĭ, pe o suprafață de 500 hect., aparținînd d-lor Constantin N. Mihail și Const. Tîrnoveanu, pe moșia cărora se și găsește; spre V. de sat, se află pădurea Tîrnoveanu, cu 100 hectare pădurĭ.

Pădurile sunt populate cu cerĭ, ulmĭ, plopĭ, arțarĭ, jugastri și stejarĭ, aceștia din urmă predominînd.

Viile, în întindere de $23^{1}/_{2}$ hect., sunt ale locuitorilor, cărora li s'aŭ dat în urma legeĭ rurale din 1864; produc vin roșu.

O moară de aburĭ se află pe moșia d-luĭ Const. N. Mihail.

Prin mijlocul comuneĭ trece calea vecinală spre S. către com. Grecești, străbătînd com. pe o lungime de $1^{1}/_{2}$ kil.

O cale naturală merge de la V. la E., pe o lungime de 20 kil., pănă la com. Bîrca.

Comerciul se exercită de 10 persoane.

Venitul comuneĭ e de 4025,27 leĭ, și cheltuelile de 3787,9 leĭ.

Vite cornute 300, oĭ 100, capre 2, porcĭ 20, caĭ 16.

Horezul-Poenari, *sat,* în jud. Dolj, pl. Balta, com. Horezul-Poenari. Vezĭ Horezul-Poenari, com. rur.

Horezul-Poenari, *moșie,* particulară, în jud. Dolj, pl. Balta, com. Horezul-Poenari, în întindere de aproape de 2000 hect., aducînd un venit anual de 60000 leĭ. Aparține maĭ multor proprietarĭ.

Pe moșie se găsește și pădure.

Horezul-Poenari, *pădure,* particulară, în jud. Dolj, pl. Balta, com. Horezul-Poenari, în întindere de 500 hect., populate cu plopĭ, ulmĭ, jugastri; predomină stejarul.

Horga, *sat,* în jud. Tutova, pl. Tîrgul, com. Iepureni, spre N.-V. de satul Iepureni. Are 335 locuitorĭ și 81 case.

Horgești, saŭ **Horzești,** *sat,* în jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., com. Gioseni, situat aproape de malul drept al pîrîuluĭ Răcătăul, la 5 kil. de satul Gioseni, cu o populație de 296 familiĭ, saŭ 1233 suflete.

Are o școală mixtă; 2 bisericĭ, una ortodoxă, clădită la 1889 de Profira Strat și alta catolică, clădită în 1830 de locuitorĭ; 2 cîrciumĭ.

Vite sunt: 123 caĭ, 605 vite marĭ cornute, 264 porcĭ și 35 capre.

Horgești, *moșie,* în jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., com. Gioseni, de 1818,25 hect., care dă un venit de 36,150 leĭ, aparținînd familieĭ Strat.

Horgești, *pădure,* foioasă, supusă regimuluĭ silvic, în jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., com. Gioseni, cu o întindere de 1000 hect., proprietatea familieĭ Strat.

Horia, *deal,* în jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-s., com. rur. Grozești.

Horincea, *plasă,* în jud. Covurluiŭ, a căreĭ numire vine de la pîrîul și valea Horincea. Ocupă partea de N.-E. a județuluĭ și coprinde 10 com., cu 29 sate, avînd 4192 familiĭ, saŭ 16607 suflete, din carĭ 2959 contribuabilĭ. Reședința la Tîrgul Berești. Vezĭ Covurluiŭ, județ.

Horincea, *pîrîŭ,* ce-ĭ zice și Hurmuzul; izvorește de lîngă com. Lupești, pl. Horincea, jud. Covurluiŭ, la punctul numit Fîntîna-Mare; străbate partea de E. a satuluĭ Lupești, apoĭ trecînd prin satele de pe Valea-Horinceĭ, se varsă în Prut, lîngă lacul Sovîrca, în jos de Rogojeni, după ce primește pîrîiașele Recea, Mînzătești, Oarba și Zoițana.

Horincea, *vale,* în jud. Covurluiŭ, udată de pîrîul cu același nume și pe care sunt așezate comunele: Cavadinești, Gănești, Prodănești, Țuțcani, Mălușteni, și Lupești.

Horjani, *cătun,* în jud. Buzăŭ, com. Pătîrlage, cu 150 locuitori și 34 case.

Horjani, *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Măruntișul, pe hotarul despre com. Pătîrlage.

Horlăceni, *sat,* pe moșia cu același nume, com. Văculești, pl. Coșula, jud. Dorohoiŭ, cu 76 familiĭ, saŭ 410 suflete.

Are o biserică, cu hramul Sf. Constantin și Elena, cu 1 pălămar; este făcută de sătenĭ.

Săteniĭ împroprietărițĭ aŭ: 195 hect. 49 ariĭ pămînt; iar proprietarul moșieĭ 612 hect., 98 ariĭ cîmp și 257 hect., 80 ariĭ pădure.

Parte din moșie, fiind loc șes, adese-orĭ devine mlăștinoasă prin apele ploilor și ale pîraelor. Principele Al. C. Moruzzi, fostul proprietar, formînd șanțurĭ pentru scurgerea apeĭ, a făcut prin aceasta ca o bună parte de loc să fie proprie agricultureĭ.

Tot aicĭ se creștea de către Moruzzi, herghelii de caĭ de cea maĭ frumoasă rasă Arabă și Engleză.

Drum principal este acel ce duce la Dorohoiŭ și la Mănăstirea Goroveiul.

Hotarele cu: Broscăuți, Cobîla, Prelipca și Hapăi.

Horlăceniţa, *pădure,* în suprafaţă de 257 hect., 80 ariĭ, pe moşia Horlăceni, com. Văculeşti, pl. Coşula, jud. Dorohoiŭ.

Horleşti, *sat,* în jud. Iaşi, pl. Copoul, com. Tăuteşti, situat pe coastele unuĭ deal, cu o populaţie de 83 fam., saŭ 266 sufl.

Pe marginea despre V. a satuluĭ, pe podişul dealuluĭ Horleşti, trece şoseaua judeţeană Iaşi-Botoşani.

Sunt 180 vite marĭ cornute, 350 oĭ, 23 caĭ şi 77 rîmătorĭ.

Horleşti-Catolicĭ, *sat,* în partea de S.-V. a com. Cucuteni, pl. Stavnicul, jud. Iaşi, situat pe valea pîrîuluĭ Horleşti, pe o întindere de 424 hect., cu o populaţie de 57 familiĭ, saŭ 262 suflete Ungurĭ romînizaţĭ, de religie catolică. Are o biserică catolică, zidită la 1871 de obştia locuitorilor, deservită de 1 preot şi 1 dascăl.

Moşia aparţine bisericeĭ catolice din Iaşi, donată de fosta proprietară Domniţa Hangerli.

Vite sunt: 164 vite marĭ cornute, 17 caĭ şi 71 rîmătorĭ.

Horleşti-Domniţeĭ, *sat,* în partea de S.-V. a com. Cucuteni, pl. Stavnicul, jud. Iaşi. Are o populaţie de 126 familiĭ, saŭ 594 locuitorĭ, de origină ungurĭ şi de religie catolică. Acest sat, dimpreună cu Horleşti-Catolicĭ, s'a înfiinţat în anul 1790 de Domniţa Hangerli, fostă proprietară a moşieĭ Cucuteni, cu locuitorĭ aduşĭ de prin satele: Săbăoani, Gherăeşti şi Miclăuşeni, din jud. Roman, precum şi de la Cotnari din jud. Iaşi, dăruind o parte din sat bisericeĭ catolice din Iaşi.

Acest sat, dimpreună cu Horleşti-Catolicĭ, formează un trup, despărţit prin o brazdă. Are o şcoală, întreţinută de comună, înfiinţată la 1877, şi frecuentată de 53 copiĭ.

Vite: 458 vite marĭ cornute, 48 caĭ, 12 oĭ şi 163 rîmătorĭ.

Horobolul, *plaiŭ,* al com. Horezul, jud. Gorj, în partea despre N.-V. a comuneĭ; pe acest plaiŭ se află numaĭ pădure de fag şi fîneţe.

Horodiştea, *com. rur.,* în partea de N. a plăşeĭ Prutul-d.-j, jud. Dorohoiŭ, formată din satele: Cuzalăul, Crăiniceni, Horodiştea şi Slobozia, cu reşedinţa primărieĭ în satul Horodiştea. Are o populaţie de 404 familiĭ, saŭ 1809 suflete; 5 bisericĭ, cu 3 preoţĭ, 6 cîntăreţĭ şi 4 pălămarĭ; 1 şcoală, condusă de 1 învăţător, frecuentată de 40 elevĭ; 1204 hect. 48 ariĭ pămînt sătesc; 1821 hect. 75 ariĭ cîmp şi 22 hect. 92 ariĭ pădure, ale proprietăţilor; 1 iaz; 10 pog. vie.

Veniturile şi cheltuelile com. sunt de 2810 leĭ anual.

Sunt 694 vite marĭ cornute, 189 caĭ, 1446 oĭ, 13 capre, 189 rîmătorĭ; 187 stupĭ cu albine.

Horodiştea, *sat,* pe moşia cu acelaşĭ nume, com. Horodiştea, pl. Prutul-d.-j, jud. Dorohoiŭ. Are 97 familiĭ, saŭ 448 suflete.

Bisericĭ sunt 2, cu 1 preot, 2 cîntăreţĭ şi 2 pălămarĭ; una se află în vale, cam în mijlocul satuluĭ, cu hramul Sf. Nicolae, este vechie, făcută de vălătucĭ în 1770, de C. Ciolacu; a doua se află în deal, lîngă casa proprietăţeĭ; are hramul Naşterea Maiceĭ Domnuluĭ şi s'a făcut în 1863, de răposatul Gh. Baltă. Şcoala, condusă de 1 învăţător şi frecuentată de 40 elevĭ, are un local bun de zid făcut şi dăruit de d-na Baltă.

Locuitoriĭ împroprietăriţĭ aŭ 226 hect. 29 ariĭ pămînt; iar proprietatea: 1197 hect. 31 ariĭ cîmp şi 8 hect. 59 ariĭ pădure, maĭ multă luncă de lozie pe malul Prutuluĭ.

Este un iaz pe pîrîul Iznovăţuluĭ; o livadă în suprafaţă de 2 hect. 86 ariĭ cu diferiţĭ pomĭ fructiferĭ; 10 pog. vie.

Pîrîul ce trece pe moşie este Iznovăţul.

Se află multă piatră calcarică în pămînt şi la suprafaţă, care se extrage numaĭ pentru trebuinţele locale.

Drumurĭ principale sunt: calea judeţeană Rădăuţi-Darabani şi acel ce duce la Bivolul.

Hotarele cu: Crăiniceni, Isnovăţul, Bivolul şi rîul Prutul.

Horodiştea, *sat,* jud. Iaşi, pl. Bahluiul, făcînd parte din podgoria numită Cotnari, situat într'o vale, formată, în partea despre N., de poalele dealuluĭ Catelina şi de ale unuĭ mic deal numit Chetrosul.

Este acoperit de viĭ şi livezĭ. Are o populaţie de 131 familiĭ, saŭ 465 suflete; o biserică, clădită din lemn, foarte vechie, pe al căreĭ prag de sus al uşeĭ din pridvor se află inscripţia următoare:

«Să şti di cîndu a zidită bisărica a satu: **ЗЄІѠ.Є.Л** 7210». Această biserică până la luarea averilor mănăstireştĭ de către stat, ţinea de mănăstirea Coşula, dimpreună cu 18 hect. vie şi o livadă, fiind privită ca mitoc pentru călugărĭ; astă-zĭ e întreţinută de comună, iar viea şi livada sunt date în posesie de stat, ca proprietate a sa. Biserica e deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 eclesiarh.

Sunt 135 vite marĭ cornute, 50 caĭ, 139 oĭ şi 66 rîmătorĭ.

Horodiştea, *deal,* jud. Dorohoiŭ,

care împreună cu dealurile: Cireşul, Buzuloncei, Ceair şi Protopopul, de pe moşia Tîrnauca, precum şi Dealul-Mare, şi al Ghebei, de pe moşia Probotești, lănţuite în multe ramurĭ, formează aproape un cerc ce înconjoară satele Tîrnauca şi Probotești, com. Tîrnauca, pl. Herţa, lăsînd loc deschis spre Herţa şi Pomîrla. Aceste şirurĭ pleacă din culmele dealurilor Culiceni şi Mihoreni. O ramură trece pe lîngă satul Tîrnauca, spre N.-E., coborîndu-se până în valea Grumaţcăi; altă ramură trece spre S.-E. pe lîngă Tîrnauca şi Probotești, prelungindu-se spre N. de Probotești, terminîndu-se spre Herţa.

Acest deal se maĭ numeşte şi Horodişteanul. Toate culmele sunt acoperite cu pădurĭ afară de ale Horodişteĭ şi Cireşeĭ.

Pe podişul dealuluĭ, care se numeşte Zamca, se văd urmele uneĭ cetăţuĭ de pămînt, de aceea şi numirea slavonă de Horodiştea (întăritură de pămînt), ce s'a dat dealuluĭ.

Horodiştea, *deal,* jud. Iaşi, se întinde de la N. la S. şi face hotarul între satele: Horodiştea, şi Cîrjoaia, ambele din pl. Bahluiul.

Horodiştea, *deal,* în jud. Neamţu, pl. Piatra-Muntele, com. Calul-Iapa, situat alăturea cu dealul Bogoslovul.

Horodişteanul. Vezĭ Horodiştea, *deal,* com. Horodiştea, jud. Dorohoiŭ.

Horodniceni, *sat,* pe moşia cu acelaşĭ nume, jud. Suceava, com. Brădăţelul. Până la 1886 forma comună a parte. Aşezat pe dealurile Stoporenilor şi Merţenilor şi cîte-va vîlcele. Are o populaţie de 278 familiĭ, saŭ 1148 suflete: 557 bărbaţĭ şi 591 femeĭ. Locuesc în 272 case. Sunt 290 contribuabilĭ. Vatra satuluĭ ocupă 34 fălcĭ şi 17 prj.

Moşia e proprietatea moştenitorilor marchizeĭ de Bedmar. Are o suprafaţă de 2682 fălcĭ, din care 1904 cultivabil, 498 pădure şi hugeag, 215 fînaţ şi restul neproductiv.

Improprietăriţĭ la 1864 sunt 35 fruntaşĭ, 140 pălmaşĭ şi 34 cîte $12^{1}/_{2}$ prj., stăpînind 524 fălcĭ şi 17 prj.

Drumurĭ principale sunt: la Rotopăneşti, 3 kil., la Boteşti 3300 m. şi la Brădăţelul 3500 m.

Are: o şcoală rurală mixtă, înfiinţată la 1865, cu un învăţător plătit de stat, frecuentată de 70 elevĭ; o biserică, deservită de 2 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ, împroprietărită cu 17 fălcĭ.

Iată ce scrie Profesorul N. Beldiceanu, despre satul şi biserica din Horodniceni, în «Archiva societăţeĭ sciinţifice şi literare» din Iaşi. Anul II, No. 9:

Horodniceni, sat, din judeţul Suceava, plasa Şomuzul-Moldova, este aşezat la hotarele Bucovineĭ, pe coasta unuĭ deal, iar în faţa luĭ, pe un alt deal, sporeşte o pădure frumoasă de stejarĭ, împodobită icĭ-colea, cu brazĭ. Ca şi Baia, acest sat este astăzĭ proprietatea d-neĭ marchize de Bedmar şi împreună cu cătunele sale Răbîia, Boteşti şi Brădăţelul, are o poporaţie ce trece peste 500 de locuitorĭ. Numele de Horodniceni aminteşte zicerea slavonă Городнічін, adecă şoltuziĭ, ce pare a suferit aceeaşĭ preschimbare, ca şi slavonescul Город = horod, oraş, în romînescul: Horod, Horodnic, Horodnişte, dat şi astăzĭ multor localităţĭ din Bucovina şi partea de sus a Moldoveĭ, pe unde se găsesc urme de cetăţuĭ. — Horodnicul, şoltuzul, stadt-schultheiss, ca şi primarul, îngrijea împreună cu pîrgariĭ, de gospodăria oraşuluĭ. Dacă numele acestuĭ sat se poate tălmăci din horodnicĭ, ne arată o înrîurire slavonă în limbă alăturea cu cea germană a instituţieĭ de schultheiss, venită la noĭ din Polonia.

Pe coama dealuluĭ, alăturea cu grădina, ce înconjură curtea boerească, o biserică îşĭ arată în zare, figura eĭ măreaţă, fizionomie a unor veacurĭ îndepărtate, de care nu ne putem apropia decât prin monumentele rămase. Sus, la 5 m. 25 cent. înălţime, afară deasupra ferestreĭ pridvoruluĭ, stă îngropată în zid o piatră de 1 m. 25 cent. lăţime şi 84 cent. înălţime; pe ea se află săpat în relief o inscripţie slavonă, aşa cum se obicinuea în vremile de demult maĭ, cu seamă până către sfîrşitul veaculuĭ al 17-lea.

Inţelesul eĭ pe romîneşte, este:

Cu învoirea tatăluĭ şi cu împreună lucrarea fiuluĭ şi cu săvîrşirea sfîntuluĭ duh, cugetat-a şi bine-voit-a pan Mătiaş, marele visternic, de a zidit biserica, anume unde este hramul pogorireĭ sfîntuluĭ duh, asupra sfinţilor ucenicĭ, şi-a rădicat-o în zilele cucernicululĭ domn Ioan Ştefan Voevodul, şi în zilele luĭ Kyr Theofan mitropolitul Suceveĭ şi o săvîrşi la anul: 7047, luna Noembrie 8.

Această inscripţie este publicată în «Uricarul» d-luĭ T. Codrescu, vol. 8, pag. 16 şi 17, după nişte notiţe aflate în biblioteca luĭ G. Asachi sub titlul: Inscripţia pĭetreĭ deasupra uşeĭ bisericeĭ de la Horod. Iată textul:

Cu învoirea tatăluĭ, ajutorul fiuluĭ şi lucrarea sf. duh, aŭ cugetat întru sine şi aŭ bine voit pan Matiaş biv-vel visternic, a zidi această biserică în numele hramuluĭ pogorîrea duhuluĭ sf. peste sfinţiĭ săĭ ucenicĭ, în zilele blagocestivuluĭ Domn Ion Ştefan Voevod stăpînitor pămîntuluĭ Moldoveĭ, şi în zilele mitropolituluĭ Suceveĭ Kyr Theofan şi saŭ săvîrşit în anul 7047, Noemvrie 8, calendariŭ vechiŭ, iar cel noŭ 1539.

In această tălmăcire sunt adause cuvintele «biv» (fost), pe lîngă «vel. visternic»; «săĭ», pe lîngă ucenicĭ, şi «stăpînitor pămîntuluĭ Moldoveĭ», care nu se găsesc în inscripţia ctitorească; lipsind însă cuvintele: «şi a ridicat-o» (И вас(ЖИ) ДОЛ), foarte grele de dezlegat, fiind slovele cu totul ciuntite. Asemenĭ, data pare îndoelnică, şi iată cum: s'a scăzut din 7047, aniĭ de la facerea lumeĭ 5508, pe cînd

luna fiind Noemvrie, trebue să se scadă une-orĭ 5509. Această nesiguranţă poate fi limpezită aicea prin letopesiţul luĭ Grigore Urechiă, care înseamnă că Ştefan Lăcustă a domnit 2 anĭ şi treĭ lunĭ, Alexandru Cornea 5 lunĭ şi treĭ săptămînĭ, iar că Petru Rareş a urcat a doua oară domnia, la anul 7049, Februarie 19, adecă 5451. Scăzînd 2 anĭ, 5 lunĭ şi 3 săptămînĭ, adecă cele două domniĭ: Ştefan Lăcustă şi Alexandru Cornea, din 7049, Februarie 19, a doua suire pe tron a luĭ Petru Rareş, găsim că Ştefan Lăcustă se face domn pe la sfîrşitul luneĭ luĭ August, 7047; apoĭ 7049 Februarie 19, neputînd fi decît 1541, urmează nemijlocit că şi 7047, Noemvrie 8, să nu fie decît 1538 şi nu 1539, cum stă în tălmăcirea inscripţieĭ din «Uricar». Visternicicul Mătiaş a zidit prin urmare biserica de la Horodniceni, în cel întîiŭ an al domnieĭ luĭ Ştefan Lăcustă şi după cele arătate, Lăcustă-Vodă ajungînd a fi domn către sfîrşitul luneĭ luĭ August, zidirea bisericeĭ s'a isprăvit la 2 lunĭ şi o săptămînă aproape, după urcarea luĭ pe tron, adecă: la 8 Noemvrie 1538, data inscripţieĭ. Iată ce scrie Grigore Urechiă despre acest domn şi cum lămureşte porecla luĭ de Lăcustă:

Prădînd şi stropşind ţara sultanul Suleiman, împăratul turcesc, şi fiind ţara bejenită spre munţĭ, s'aŭ strîns vlădiciĭ şi boeriĭ ţăriĭ, la sat la Bădăuţi, din sus de Suceava, de s'aŭ sfătuit cu toţiĭ, ce vor face de acea nevoe ce le venise asupra. Maĭ apoĭ de toate şi-aŭ ales sfat ca să trimaţă solĭ la împăratul, cu mare rugăminte şi plîngere să-ĭ erte; şi aşa aŭ ales dintre dînşiĭ pe Trifan-Ciolpan, de l'aŭ trimes sol la Suceava, la împăratul, de s'aŭ rugat de pace, şi şi-aŭ cerut domn. De care lucru, văzînd împăratul rugămintea lor, s'aŭ milostivit, şi i-aŭ ertat; şi aŭ trimis la dînşiĭ cu Ciolpan pe un ceauş mare cu credinţă, de i-aŭ chemat pe toţĭ la împăratul, în Suceava, carĭ cu mare frică aŭ mers şi aŭ căzut la picioarele împăratuluĭ; pe carĭ i-aŭ ertat împăratul, şi cu dragoste i-aŭ primit, ca pe nişte robĭ aĭ săĭ. Şi le-aŭ pus domn pe Ştefan-Vodă, feciorul luĭ Alexandru Vodă.... (apoĭ maĭ departe): In zilele acestuĭ domn, Ştefan Vodă, aŭ fost foamete mare, şi în ţara Moldoveĭ şi la ţara Ungurească, că aŭ venit lăcuste multe de aŭ mîncat toată roada; şi pentru aceea l'aŭ poreclit şi i-aŭ zis Lăcustă-Vodă.

Cronicele Romînieĭ de M. Kogălniceanu, şi d-l Alexandru Xenopol, în Istoria Romînilor, iată al cuĭ fiŭ zice că era:

Acest Ştefan poreclit de popor Lăcustă, pentru multele lăcuste ce pustiise ţara în vremile luĭ, ce şi aşa rămăsese pustie de Turcĭ, este arătat de Ureche ca fiiul luĭ Alexandru-Vodă. Bielski întăreşte spusele cronicaruluĭ, numindu-l Ştefan Alexandrowicz. Alexandru nu poate fi altul de cît fiul cel maĭ vrîstnic a luĭ Ştefan-cel-Mare, care după cum am văzut fusese însurat încă din timpul vieţeĭ tatăluĭ săŭ, de oare-ce l'am găsit avînd un fiŭ, Bogdan, care murise în 1480. Alt fiŭ al săŭ, pomenit acum pentru prima oară este acest Ştefan.

Dar să vedem, cine era visternicul Mătiaş, şi dacă din punct de vedere istoric, prezentă el vr'o însemnătate. In domnia întîia a luĭ Petru Rareş, visternicul Mătiaş apare ca unul din sfetniciĭ săĭ ceĭ maĭ de seamă. După ce Petru Rareş supusese Braşovul, pe cînd nu mult după aceasta căzuse în mîinele luĭ şi cetatea Bistriţeĭ la 1530, visternicul Mătiaş cere locuitorilor aceşteĭ cetăţĭ 30 de care de proviant pentru armata luĭ Rareş, care se găsea la Rodna. Iată cuprinsul scrisoareĭ visterniculuĭ Mătiaş către Bistriţenĭ:

Cunoscînd voĭ că stăpînul nostru cel prea generos este acum lipsit la Rodna de cele trebuitoare, maĭ ales de pîine şi de vin, vă cerem în numele luĭ, nu maĭ puţin însă vă însărcinăm şi vă ordonăm ca îndată ce veţĭ vedea aceste rîndurĭ, să trimiteţĭ 30 de care cît maĭ curînd, spre a se duce proviziile ce se vor vedea a fi trebuitoare. Să nu cumva să faceţĭ alt-fel de cum vă scriŭ fiind că ştiţĭ bine că domnul nostru cere atît de la noĭ cît şi de la voĭ cea maĭ credincioasă slujbă. Dat în castelul Balvaniyos în 22 Iulie 1530. (Iscălit). Noĭ Mateĭ visternicul saŭ tesaurariul prea generosuluĭ principe Petru, voevod de Moldova.

La 1535, Petru Rareş căutînd să împiedice pe Ferdinand, locoţiitorul luĭ Carol al V-lea, împăratul Germanieĭ, de a se împăca cu Ioan Zapolia, duşmanul săŭ, trimete pe visternicul Mătiaş, ca să stăruiască în această privire. Faptul acesta ne arată, că visternicul Mătiaş avea multă însemnătate ca sfetnic al tronuluĭ, de vreme ce domnul îĭ încredinţase o aşa misiune. Iată cum califică Episcopul de Lund, ambasadorul luĭ Carol al V-lea, pe visternicul Mătiaş, într'o scrisoare adresată suveranuluĭ săŭ:

«Se află aci visternicul voevoduluĭ moldovenesc, principe fără îndoială puternic. Acest visternic adese-orĭ mă vizitează în taină, şi solicitează de a nu se încheia pacea cu Ioan voevod. Promite că la orĭ-care cerere a mea, domnul săŭ va veni cu 30 saŭ 40000 de ostaşĭ aleşĭ, şi va supune Transilvania, sub ascultarea regeluĭ Ferdinand; iar dacă Majestatea Voastră va întreprinde ceva pe uscat contra Turcilor, domnul se va prezenta la serviciul Majestăţeĭ Voastre cu 60 pănă la 80000 de ostaşĭ foarte bine pregătiţĭ. M'am dat în mare amicie cu acest visternic, şi ne-am învoit a avea tot-d'a-una o regulată corespondenţă. In adevăr el este un bărbat foarte modest, foarte bun şi maĭ ales prudent, şi atît de ager în trebĭ, precum nicĭ se află altul în Ungaria. Se sileşte a'şĭ sfîrşi maĭ curînd misiunea şi nimica alta nu'l preocupă».

Bunătatea şi modestia, unite cu prudenţa şi agerimea, fac, după cum vedem din visternicul Mătiaş, o aleasă figură istorică, cu atît maĭ mult, cu cît aceste calităţĭ, sunt atribuite luĭ, de nişte izvoare străine.

In domnia întîia a luĭ Petru Rareş, Mătiaş este pomenit ca mare visternic.

Lîngă poartă, faţă cu biserica, pe nişte stîlpĭ de piatră staŭ atîrnate clopotele; unul din ele poartă următoarea inscripţie:

«Materialul din acest clopot, este din clopotul făcut de ctitorul bisericeĭ Horodniceni, Şerban Canta, în anul 1640, care fiind crăpat s'aŭ reparat a doua oară şi fabricat de Vasile Fogoraş, din Pătrăuţi, cu cheltuiala poporănilor parohieĭ Horodniceni, prin stăruinţa preotuluĭ Ioan şi a primaruluĭ Gh Todicescu la anul 1883».

In «Uricarul» d-luĭ Th. Codrescu, vol. VIII, stă publicată şi o inscripţie privitoare la acest clopot, sub titlul: «Inscripţia clopotuluĭ celuĭ mare de la biserica din Horod».

Iată cuprinderea:

«Acest clopot l'aŭ făcut Ioan Alecsandru V. V. cu mila luĭ Dumnezeŭ, domn pămîntuluĭ Moldoveĭ, şi l'aŭ dat Sf. bisericĭ din Horodniceni, la anul 7075 (1567), Aprilie 9, şi după aceasta stricîndu-se l'aŭ înoit Iordaki vel visternic, în zilele luĭ Vasile V. V., domn ţăreĭ Moldoveĭ, în anul 7148, iar veleatul noŭ 1640»

Clopotul din Horodniceni, prefăcut a doua oară la 1883, a fost făcut la 1567, de Alexandru Lăpuşneanu în a doua domnie (1564—1568), iar la 1640, s'a reînoit pentru întîia dată, de către vel visternicul Iordaki. Comparînd copia de inscripţie, cu actuala inscripţie, vedem o nepotrivire de nume, la aceeaşĭ dată 1640; după «Uricar», clopotul ar fi reînoit de visternicul Iordaki, pe cînd după inscripţia de astăzĭ, pare să fi fost prefăcut de Şerban Canta, tot la 1640. Şi în această privire, documentele ne daŭ adevărata dezlegare a faptuluĭ; din două hrisoave a luĭ Vasile Lupu, unul din 1635, Martie 25, care face parte din documentele proprietăţilor d-luĭ Alexandru Cantacuzino Paşcanul, iar altul din 1640, Martie 31, aflător în colecţia documentelor Academieĭ Romîne, se adevereşte visternicul Iordaki pe la 1640, fără a se pomeni de Şerban Canta. Tocmaĭ în veacul al XVIII-lea, se arată acest Şerban Canta, după cum se vede dintr'un hrisov de la 1732, Ianuarie 20, aflător în Archiva Statuluĭ, Iaşi, şi citat de d-l Tanoviceanu, în lucrarea sa inedită, asupra boerilor Moldoveĭ. Din cele arătate, se lămureşte că inscripţia aflătoare astăzĭ pe clopotul de la Horodniceni, aminteşte greşit pe Şerban Canta la 1640, în locul visterniculuĭ Iordaki; căcĭ după cum dovedesc documentele pomenite, visternicul Iordaki trăeşte prin veacul al XVII lea, pe cînd medelnicerul Şerban Canta, abia în veacul al XVIII-lea. Toate cele-l'alte clopote sunt maĭ nouă, adecă de la începutul veaculuĭ acesta.

Numele de Horod, sub care sunt amintiţĭ Horodniceni în «Uricarul», pare a fi o prescurtare, căcĭ tot în «Uricarul», maĭ departe, în cuprinsul inscripţieĭ de pe clopot, se zice: şi l'aŭ dat Sf. bisericĭ din Horodniceni. Horod, s'ar putea deriva din slavonescul „го̀род“ oraş, saŭ din „горо̀д“ grădină.

Insemnătatea inscripţieĭ de la biserica din Horodniceni, este blazonul, adecă stema familieĭ visterniculuĭ Mătiaş.

Inscripţia stă închisă într'un privaz de piatră care poartă pe toate patru laturile marca familieĭ Mătiaş; una din aceste mărcĭ, cuprinde în prescurtare numele luĭ Mătiaş (Mat); alta, anul 1540, iar cele-l'alte două nişte crucĭ, de un caracter simbolic. Data mărciĭ 1540, arată, că de şi biserica a fost zidită la 1538, piatra ctitorească a fost însă aşezată la 1540.

Cele două crucĭ simbolice sunt închise în marca de sus şi cea de jos a privazurilor pietreĭ.

Caracterul simbolic al crucilor de pe marca de familie a visterniculuĭ Mătiaş, aminteşte pe al celor de origine cruciată; una şi anume cea de sus, ţine în curmezişĭ un iatagan, cea ce s'ar părea că arată lupta creştinătăţeĭ impotriva islamizmuluĭ; maĭ departe, forma aceseĭ crucĭ apropie de a cruceĭ potenţate a cavalerilor Sf. mormînt. După Auguste Wahlen, uniĭ daŭ acestuĭ ordin de cavalerĭ o vechime de necrezut; întemeiătorul lor ar fi Sf. Iacob, întîiul episcop al Ierusalimuluĭ, la anul 60 d. Chr.; alţiĭ îĭ cred a fi urmaşiĭ călugărilor aşezaţĭ de Sf. Elena, muma luĭ Constantin, în biserica cea nouă a Calvaruluĭ; unuĭ susţin că ar fi întemeiaţĭ de Godefroy de Bouillon, saŭ de urmaşul săŭ Balduin; în sfîrşit alţiĭ asigură, că ordinul lor ar fi o instituţie a papeĭ Alexandru al VI-lea, întocmită la 1496, în scop de a înfîerbînta zelul peregrinilor. Iată textual ce scrie Auguste Wahlen:

Acest ordin fu odată răspîndit în toată Europa, iar maĭ departe: Un puternic senior din Polonia: Iana satrapa et regulus, chemă din Franţa pe unul din eĭ: Martinum Gallicum şi îĭ dădu la 1162 proprietatea Miechov, la 10 leghe de Cracovia. Această mănăstire, a căreĭ superior luă titlul de general, deveni centrul uneĭ congregaţiĭ, care cuprinse vr'o 20 de case în republica polonă, precum şi în Silezia, Moravia, Bohemia, şi subsistă până în cele din urmă timpurĭ a Polonieĭ. Fraţiĭ de Miechov primeaŭ afiliaţĭ pentru modica remuneraţie de zece galbenĭ. In cea de pe urmă insurecţie, Miechov pierdu ultimiĭ săĭ călugărĭ.

Cînd ştim cîtă putere civilizătoare avu Polonia asupra Mol-

doveĭ, şi cu osebire asupra aşezămintelor sale, putem uşor înţelege, cum boeriĭ noştri, pe lîngă titlul de pan, aŭ putut împrumuta de la Seniorii polonĭ şi simbolurile feodale ale mărcilor de familie. Blazonul visterniculuĭ Mătiaş, sprijinit de acel al vorniculuĭ Costea Bucĭoc, de la mănăstirea Rîşco, şi acel al panuluĭ Nicoară Hărovicĭ, pîrcălab de Hotin, de la biserica din Zăhăreşti (Bucovina), vorbesc în destul împrotiva celor carĭ pretind, că Romîniĭ n'aŭ avut o nobleţe feodală, şi că boeriĭ eraŭ nişte diregătorĭ numaĭ.

Iată cum se rosteşte D-nul Alex. Xenopol asupra nobleţeĭ noastre:

Această clasă, care a apărat în ultimele timpurĭ interesele sale de castă cu o neîmpăcată înverşunare, care a stigmatizat prin cronicariĭ eşiţĭ din sînul eĭ pe toţĭ domniĭ ce aŭ vrut să se atingă de ele; această clasă atît de neastîmpărată, care se juca de a domnul în ţările romîne, aruncindu-le adese-orĭ în prăpastia peireĭ; care ştiea să plece genunchiĭ înaintea Catherineĭ a II-a, dar şi să pună piept contra răpireĭ Bucovineĭ şi a Basarabieĭ, nu putea fi o clasă de cinovnicĭ, de oamenĭ deprinşĭ numaĭ cît a-şĭ îndoi spetele înaintea suveranuluĭ lor. Această clasă de boerĭ aŭ fost nobiliĭ naţiuneĭ romîne şi nu numaĭ diregătoriĭ din cancelariile domneştĭ.

Asemenea vorbind despre deosebirea dintre nobleţe şi diregătorie, d-sa zice:

... trebue bine deosebite nobleţa care era veche la Romînĭ şi ereditară, de diregătorie, care prin firea eĭ nu putea fi purtată de cît de acel ce o avea. In terminologia veche nobiliĭ şi diregătorii se numeaŭ boerĭ, iar funcţia se numea maĭ ales boerie.

Apoĭ maĭ departe, pentru a dovedi feodalitatea la Romînĭ, D-l Xenopol maĭ aduce şi următoarele fapte:

Răsplătirea slubjelor avea caracterul feodal, care este de a împărţi veniturile statuluĭ cu funcţionarul... Cu cît propăşia statul şi se înmulţia numărul diregătorilor, domniĭ îşĭ îngustaŭ necontenit veniturile lor atribuind-le boerilor. Făceaŭ întocmaĭ ca şi regii apusuluĭ, care şi eĭ ruinară în acelaşĭ mod clasele lor.

Din cele arătate, vedem cum marca de familie a visterniculuĭ Mătiaş, ce împodobeşte piatra ctitorească de la biserica din Horodniceni, aduce o dovadă maĭ mult, că Romîniĭ pe lîngă că n'aŭ fost scutiţĭ de aşezămîntul feodal, aŭ ajuns pănă de a vedea pe boer stampîndu-şĭ în blazon, mîndria nobleţeĭ sale ereditare, ca şi senioriĭ din apus.

Planul bisericeĭ visterniculuĭ Mătiaş, ca la maĭ toate bisericile din Moldova, este crucea cu absidă rotunzită pe din lăuntru. Ea face o trecere de la stilul clădirilor ridicate de Stefan-cel-Mare, la al celor zidite de Vasile Lupu.

Ca odoare ctitoreştĭ, nu se maĭ păstrează la această biserică, de cît un litier de lemn, săpat foarte frumos şi împodobit cu văpsele şi auriturĭ; nu se găseşte însă pe dînsul nicĭ un veleat, şi numaĭ prin tradiţie se crede a fi ctitoresc. Intre odoarele maĭ nouă, dar care merită a fi amintite, se păstrează un epitaf, saŭ aer, de mătase albastră. Pe el se vede singur Hristos, fără cele-l'alte persoane biblice, cu rănĭ în palme, la coastă şi la tălpile picioarelor, din care sîngele curge cu îmbĭelşugare. Cîmpul aeruluĭ este semănat cu stele şi luceferĭ, iar pe marginĭ, două bande poleite, încunjură legenda ştiută: **ѕъгоwерленый. ıwснфь содрев сwнемь пречистwе рѣлwтвwе плащеницю чистwо wвьвивь влаго уханьми ву гровѣi пwврь'івь положі.** Această legendă este în ruseşte, aşa cum se obicĭnuĭa din întîia jumătate a veaculuĭ trecut şi pănă pe la jumătatea celuĭ de faţă. Iată tălmăcirea eĭ: Iosif cel cu bun chip, de pre lemn luînd prea curat trupul tăŭ, cu giulgiul curat, înfăşurîndu-l şi cu mirezme ungîndu-l, în mormînt noŭ acoperindu-l, l'a pus. Jos ca maĭ la toate epitafurile din veacul al XVIII-lea şi de la începutul veaculuĭ al XIX-lea, stă următoarea inscripţie, scrisă cu litere chirilice:

Acestu sfîntă grobnică a mîntuitoruluĭ şi Domnulă nostru Is. Hs., ce să numeşte aer, acesta est(e) Mormîntu cel în piatră cioplit, în care nime, nici-odată nu s'aŭ pus. Pe acista ce să ved(e) acum, l'aŭ înfrîmşeţat şi l'aŭ podobit acel de bună inimă, Dumnaluĭ Şerban Cantacuzeno, ce-aŭ fostă | Medelnicer mar(e) întru ţărăi Moldovii pămîntă, întru ertare păcatelor luĭ şi a părinţilor întru vecĭnica pomenire. Dată bisericiĭ salie, în Horodnicenă ot (de la) v(o) lost (ţinutul) Suceavskiĭ, und(e) este hramulă, Pogorăre Duhuluĭ Sf(ă)ntă Scris şi şi (sic) zugrăvită di Parthenie Eremonahă zugravă ot (de la) Kieva v(ă) leato (anual): **ЗЧМЕ** (7245, adică 1736). M(easĭa)ţ(a) (luna) Oct(omvrie). dnĭa (a zileĭ) кг (23).

Ceva maĭ jos, la colţ se vede iscălitura zugravuluĭ: Eromonah Parthenia, ştearsă de tot.

In altar, la stînga, este o icoană mare, anume: Maica-Domnuluĭ, zugrăvită pe muşama, care jos poartă inscripţia următoare, scrisă chirilic:

Această icoană s'aŭ zugrăvit după forma Sf. icoani cei făcătoari de minun(i) la Mănăstirea Neamţul şi (şters cu totul) 1819, April 25. Constandin Dochimos, zograf.

In naos, la dreapta, se află o altă icoană, ce înfăţişază Invierea luĭ Hristos, şi care cuprinde tot în chirilice cele ce urmează: S'aŭ făcut de Vasile Mihail din Iaşi, 1826. Afară de aceasta, maĭ sunt încă alte treĭ icoane, lucrate de acelaşĭ zu-

grav, cu aceeașĭ dată, anume: Pogorîrea Sfîntuluĭ Duh, la stînga; apoĭ: Inălțarea Maiceĭ Domnuluĭ, în pronaos, la dreapta; iar în față, la stînga: Buna-Vestire. In altar, pe pristol este o cruce mare de argint, a căreĭ inscripție se rostește ast-fel: Pomenește Doamne pe robiĭ tăĭ Nicolaĭ Cantacuzino și pe Pulheria soția sa, 1832; April 8. Această inscripție se află întocmaĭ și pe o evanghelie mare tipărită în Mănăstirea Neamțuluĭ, la 1821; ea este legată în argint, pe catifea vișinie și împodobită cu 5 medalioane, din care cel de la mijloc înfățișază: Invierea, iar cele de pe la colțurĭ, ceĭ patru Evangheliștĭ; toate lucrate în zmalț.

Cărțile maĭ vechĭ, ce se păstrează la această biserică sunt: Slujba mareluĭ Canon a celuĭ dintre sfințĭ părinteluĭ nostru Andreĭ, Archiepiscop de la Crit, tipărită sub mitropolitul Daniil, prin osîrdia și cheltuiala popiĭ Nicolaĭ ot București, la 7234 (1726). Triod tipărit sub mitropolitul Neofit de la Crit, în București la 7255 (1747), de popa Stoica Iacovicĭ. Jos pe filele acesteĭ cărțĭ este scrisă de mînă următoarea notiță:

Această carte Triodul pe înțeles, am cumpărat-o ieŭ păcătosul șă nevrednicul Constantin Cantacuzino vel paharnic în treisprezece leĭ noĭ de la Petre Munteanu în zilele preluminatuluĭ D-luĭ nostru Ion Grigore-Ghica V. V. la văleatul de la zidire 7255, (1747) Maiŭ 20, și o am dat-o bisericiĭ noastre din Horodnăcen șă orĭ-cine aru străina de la Sf. biserica, acesta să nu-l ierte domnulu și mîntuitorul nostru Is. Hs. la înfricoșatul și nefățarnicul județ al sfinției sale, să fie odihna cu Satana într'un loc șă cu ingeriĭ luĭ, amin, amin, amin.

Dumnezeeștile sfintele leturghiĭ acelor dintre sfințiĭ părinților noștri, a luĭ Ioan Zlataost, a luĭ Vasile cel mare și a prejdesfeșteniĭ (Grigorie Teologul), tipărite de Duca Sotirovicĭ tipograful de la Thasos, în Iași la 7256 (1748). Cazanie tipărită în episcopia Rîmniculuĭ sub mitropolitul Neofit, la 7256 (1748), de popa Mihaĭ și Aftanasie Popovicĭ tipografĭ. Canonul aceluĭ dintre sfințĭ părinteluĭ nostru Spiridon, Episcop Trimuthundiĭ, tipărit sub mitropolitul Nechifor Peloponesiacul, cu cheltuiala luĭ Constantin Razul vel vornic, de Duca Sotiriovicĭ tipograf de la Thasos în tipografia sa, la Iași 7258 (1750). Evanghelie tipărită în mitropolia din Iași, sub mitropolitul Gavril, la 7270 (1762). Triod tipărit sub mitropolitul Grigore în tipografia mitropolieĭ din București, la 7277 (1769), de Gligore eromonah Mineĭ pe Mart, tipărit sub mitropolitul Grigore, la Rîmnic, 1774, de popa Constantin, tipograf. La începutul cărțiĭ este următoarea notiță scrisă cu cirilică de mînă:

Aceștĭ doaĭsprezăcĭ mineca pe doaĭsprezăce lunĭ ale anuluĭ, cu slujbele de o parte, ale tuturor svinților ale sănacsariuluĭ de preste anu, s'aŭ cumpărat de mine păcătosul și s'aŭ afierosit bisericĭ de la satul nostru Horodniceni unde să prăznueștĭ hramul pogorăriĭ prea svîntuluĭ duh. Decĭ orĭ carele va îndrăzni ca să o înstrăineze de la această svîntă biserică saŭ să o poartă cu nebăsare (sic) de samă și fără socotcală, unul ca acela să rămăie supt vinovăția a osîndiriĭ blăstămuluĭ svînteĭ bisericĭ. (Iscălit): Ianache Canta vist. 1786.

Minee pe luna Iulie, tipărit sub mitropolitul Grigore, la episcopia din Rîmnic, la 1780, de popa Constantin tipograful și de Constantin Mihailovicĭ tip. — Dumnezeeștele Liturghii a Sf. Ierarh Ioan Hrisostom, Vasile cel mare și Grigore Dialogul (sic), îndreptate de pre cele Elino-Greceștĭ și Slaveno-Ruseștĭ de însușĭ Prea-sfințitul mitropolit Suceveĭ și Moldoveĭ, D. D. Veniamin Costachi Cavaler ordinul Sf. Aneĭ Clasul I, Iași, 1834.

Pe una din file stă scris de mîna mitopolituluĭ:

Această Sf(în)ta Liturghiĭ s'aŭ afierosit de mine smeritul Veniamin mitropolitul Moldavieĭ la Sf(în)ta biserică din țin(u)t(ul) Suceviĭ din satul Horodniceni al prea iubitul veruluĭ meŭ Nicolaiŭ Cantacuzino m(are) vister(nic), la 1834 Sept. 23.

Iată și pomelnicul bisericeĭ scris tot cu litere cirilice însă fără dată:

Mateĭ cneghinago (sic), Elisavetha schimonahia, Ioan, Maria, Marta, Sergie, Șerban, Marta, Ichim, Gheorghie, Ecaterina, Candachia, Ștefan, Ioan, Iacob monah, Zoi Chiriac, Dragondie, Constantin, Maria, Ștefan Nicolaĭ, Pulheria, Agafia shimonahia, Elisaveta monahia, Dimitrie, Ioan, Ecaterina, Maria, Aristița, Mateĭ, Elena, Pulheria, Zoe, Nicolai, Maria... etc. Urmează numele preoților.

Paharnicul Dinu Cantacuzino, pe care 'l aflăm proprietar acesteĭ moșiĭ pe la 1753, avea ca fecior în casă pe Ioan Cosma, care copia diverse scrierĭ (cronicĭ).

In 1803, Horodniceni a vistern. Maria Canta, numărînd 190 liuzĭ, carĭ plăteaŭ 2200 leĭ bir anual, avînd și 15 liuzĭ de ceĭ fără bir. La aceștia se adăogĭeaŭ breslașiĭ ot tam în număr de 20 liuzĭ, cu 888 leĭ bir anual.

La 1822, Spăt. Nicolae Canta, ginerele logofăt. Dim. Sturdza, îșĭ avea alcătuită toată gospodăria șĭ legate cu cale toate interesurile așezăriĭ sale Horodniceni, care se află în mijlocul moșiilor: Rădășeni, Oprițeni, Mădeiul, Borca și cu pădurile a M-reĭ Slatina al căror arendaș era.

Horoeta, *pîrîŭ*, care curge prin pl. Simila, jud. Tutova; izvore-

şte din cât. Fundoaia, com. Orgoeşti; curge de la N. spre S.; udă comunele: Orgoeşti, Vlădeşti şi Unţeşti şi se varsă în dreapta rîuluĭ Bîrlad, la locul numit Bechet.

Horoeta, *vale,* în jud. Tutova, pl. Simila, prin care curge pîrîul Horoeta; e fertilă în fîneţurĭ şi coprinde de la 30—40 iazurĭ (heleştae).

Horoslar, *sat,* în jud. şi pl. Constanţa, cătunul com. Palazul-Mare, situat în valea Horoslar-Ceair, în partea de S.-V. a com. şi cea de V. şi puţin de S. a pl., la 4 1/2 kil. spre S. de cât. de reşedinţă Palazul-Mare. Este închis la N. de către dealul Duran-Bair, iar la S. de către dealul Taşli-Bair saŭ Horoslar. Are o suprafaţă de 440 hect., dintre carĭ 59 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ. Populaţiunea sa, compusă maĭ mult din Turcĭ şi Tătarĭ, este de 105 familiĭ, saŭ 420 suflete. Prin sat trece drumul comunal Nazarcea-Palazul-Mare şi pleacă alte drumurĭ tot comunale, spre Hasancea, spre Canara şi spre Alacapî.

Horoslar, *vîrf de deal,* în jud. şi pl. Constanţa, pe teritoriul com. rur. Palazul-Mare, şi anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Horoslar. Este situat la 1 kil. spre S. de satul Horoslar, pe culmea dealuluĭ Taşli-Bair, avînd o înălţime de 84 m. şi dominînd satul Horoslar şi valea Horoslar-Ceair. A fost punct trigonometric de observaţiune de rangul al II-lea. Este situat în partea de S.-V. a pl. şi a com.

Horoslar-Alceac, *vale,* în jud. şi pl. Constanţa, pe teritoriul com. Omurcea şi anume pe acela al satuluĭ săŭ Nazîrcea; se desface din dealul Cioban-Dere, îndreptîndu-se spre S., avînd o direcţiune generală de la N.-E. către S.-V.; se întinde paralel cu dealul Horoslar-Bair şi trece prin satul Nazîrcea; drumurile comunale Nazîrcea-Dolu-Facî şi Nazîrcea-Cara-Murat merg unul pe un mal al văeĭ şi altul pe cel-l'alt mal.

Horoslar-Bair, *deal,* în jud. Constanţa, plăşile Medjidia şi Constanţa, pe teritoriul com. rur. Alacapî şi Omurcea; se întinde pe la S.-E. de satul Nazîrcea, avînd o direcţiune de la N.-E. către S.-V., mergînd prin văile Horoslar-Alceac şi Horoslar-Ceair. Vîrful săŭ, Cara-Chioi, de 31 metri, este situat în partea de E. a pl. şi cea de S.-E. a com. Alacapî.

Horoslar-Ceair, *vale,* în jud. şi pl. Constanţa, pe teritoriul com. rur. Palazul-Mare şi anume pe acela al satuluĭ săŭ Horoslar. Se întinde printre dealul Horoslar-Iol-Bair, la S., Horoslar-Bair, la V. şi Duran-Bair la N.; trece prin satul Horoslar, avînd o direcţie generală de la V. către E. Este situată în partea de V., şi puţin de N. a pl. şi cea de S.-V. a com.; şi este străbătută de drumul comunal Alacapî-Horoslar-Palazul-Mare.

Horoslar-Iol-Bair, *deal,* în jud. şi pl. Constanţa, pe teritoriul com. rur. Omurcea şi Hasancea; se întinde pe la N. de satele Omurcea şi Hasancea, avînd o direcţie de la V. către N.-E.; are o înălţime maximă de 75 m., vîrful Cunesi-Iuc, avînd 71 m.; este tăiat de Valul-luĭ-Traian şi de drumul Hasancea-Horoslar; drumul comunal Omurcea-Palazul-Mare, merge pe la N. săŭ; este situat în partea de S.-V. a pl., de N.-E. a com. Omurcea şi de N.-V. a com. Hasancea.

Horpazul, *sat,* în partea de S. a com. Galata, pl. Codrul, jud. Iaşi, cu o populaţie de 15 familiĭ, saŭ 57 suflete.

Sunt 41 vite marĭ cornute, 8 caĭ şi 24 rîmătorĭ.

Hortilele, *culminaţie a colineĭ* Hărănetul, com. Sibiciul-d.-s., jud. Buzăŭ.

Hosu-Iuc, *movilă,* în jud. Constanţa, pl. Medjidia, pe teritoriul com. rurale Cochirleni şi anume pe acela al cât. săŭ Ivrinez; este aşezat pe muchea dealuluĭ Amzalî-Bair, în partea vestică a plăşeĭ şi cea estică a comuneĭ; are 127 m. înălţime, dominînd văile Peştera, Dermen-Culac şi Amzalî-Aulac-Tepe, cum şi drumul Ivrinez-Medjidia; e punct strategic important.

Hoşcadin, *sat,* în jud. Constanţa, pl. Mangalia, cât. com. Cheragi, situat în partea meridională a plăşeĭ şi a comuneĭ, în valea Hoşcadin saŭ Cheragi, la 6 kil. spre S. de cătunul de reşedinţă, Cheragi. Este închis la N. de dealul Acargea, cu vîrful săŭ Sînar-Tepe-Cadi-Chioi (105 m.) şi la S.-V. de dealul Hoşcadin cu vîrful săŭ Buc-Tepe-Hoşcadin (117 m.). Valea Hoşcadin, împrejurul satuluĭ, are malurile foarte rîpoase şi stîncoase, ceea-ce face ca satul să aibă o poziţiune frumoasă, fiind înconjurat aproape de toate părţile de zidurĭ naturale. Suprafaţa sa este de 65 hect., dintre care 2 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ. Populaţiunea sa este de 13 familiĭ, saŭ 56 suflete.

Hotarele, *com. rur.*, jud. Ilfov, pl. Oltenița, situată la S. de București, lîngă rîul Argeșul, la 39 kil. de orașul Oltenița. Stă în legătură cu căt. Izvoarele și Crivățul, prin șosele vecinale.

Se compune din satele: Hotarele și Zboiul, cu o populație de 3720 locuitorii, carĭ trăesc în 508 case și 8 bordeie.

Se întinde pe o suprafață de 6635 hect. Statul și însurățeiĭ aŭ 4579 hect. și locuitoriĭ, 2056 hect. Statul și însurățeiĭ cultivă 975 hect. (2304 sterpe, 125 izlaz, 450 vie, 725 pădure). Locuitoriĭ cultivă 1432 hect. (352 sterpe, 182 izlaz, 92 vie).

Sunt 454 contribuabilĭ.

Bugetul com. e de 8171 leĭ la veniturĭ și de 8108 leĭ, la cheltuelĭ.

Are: 2 bisericĭ; 2 școale mixte; 2 heleștaie; 1 baltă; 2 mașinĭ de treerat.

Numărul vitelor marĭ e de 1730 (338 caĭ și ĭepe, 15 armăsarĭ, 693 boĭ, 519 vacĭ și vițeĭ, 11 taurĭ, 117 bivolĭ, 37 bivolițe) și al celor micĭ de 2214 (306 capre, 359 porcĭ, 1549 oĭ).

Dintre locuitorĭ, 710 sunt plugarĭ; 18 industriașĭ; 122 aŭ diferite profesiunĭ.

Locuitoriĭ posedă: 551 plugurĭ: 499 cu boĭ, 52 cu caĭ; 564 care și căruțe: 512 cu boĭ, 52 cu caĭ.

Locuitorĭ împroprietărițĭ sunt 596 și neîmproprietărițĭ, 268.

Comerciul se face de 13 cîrciumarĭ și 1 hangiŭ.

Hotarele, *sat,* face parte din com. rur. cu acelașĭ nume, jud. Ilfov. Este situat la S. de București, între rîul Argeșul și pădurea Glajoiul. Aci este reședința primărieĭ.

Se întinde pe o suprafață de 5940 hect., cu o populație de 3585 locuitorĭ.

Statul are 4575 hect. și locuitoriĭ 1365 hect. Statul cultivă prin arendașiĭ săĭ 975 hect. (2300 sterpe, 125 izlaz, 450 vie, 725 pădure). Locuitoriĭ cultivă 807 hect. (286 sterpe, 182 izlaz, 90 vie).

Are: 2 bisericĭ, cu hramul Sf. Voevozi, și Sf. Niculae, deservite de 3 preoțĭ; 2 școale, una de băețĭ și alta de fete, frecuentate de 31 elevĭ și 11 eleve, cu întreținerea cărora statul, jud. și com., cheltuesc 4016 leĭ anual; 1 baltă, 2 heleștaie, 2 puțurĭ.

Comerciul se face de 12 cîrciumarĭ și 1 hangiŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 1523 și al celor micĭ, de 1998.

Locuitoriĭ sunt maĭ toțĭ Sîrbĭ. Eĭ se ocupă în special cu cultura legumelor.

Hotarele, *pădure,* a statuluĭ, pendinte de com. Hotarele, pl. Oltenița, jud. Ilfov, în întindere de 792 hect. și formată din trupurile: Măgura (550 hect.), Vlădiceasca-de-Baltă (50 hect.), Teișul (185 hect.) și Zăvoiul-Ciurari (7 hect.)

Hotarul, *com. rur.*, jud. Romanați, plasa Balta-Oltul-d.-j., situată spre N. de balta Potelul, la 19 kil. de Corabia și la 38 kil. de Caracal. Se învecinește cu com. Potelul și Grojdibodul. Altitudinea terenuluĭ d'asupra niveluluĭ măriĭ este de 60 m.

Are o populație de 101 familiĭ, saŭ 475 suflete: 247 bărbațĭ și 228 femeĭ; 236 căsătorițĭ și 239 necăsătorițĭ. Sunt 100 contribuabilĭ.

Are o biserică, cu hramul Sf. Grigore, zidită la 1870, deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ; 2 cîrciumĭ.

Budgetul comuneĭ e de 2039 leĭ la veniturĭ și de 1983 leĭ la cheltuelĭ.

Vite marĭ sunt 240, vite micĭ 1175 și porcĭ 105.

Hotarul, *sat,* în jud. R.-Sărat, pl. Orașuluĭ, căt. com. Andreași, așezat în partea de S. a comuneĭ, lîngă rîul Milcovul, la hotarul județuluĭ.

Hotarul, *deal,* pe care este situată com. Cărbunești, pl. Podgoria, jud. Prahova.

Hotarul, *munte,* în jud. R.-Sărat, pl. Orașuluĭ, com. Andreași, se desparte din Culmea-Alunuluĭ și brăzdează partea de V. a comuneĭ; e acoperit cu pădurĭ.

Hotarul, *movilă,* jud. Romanați, între com. Orlea și Celeiul, lîngă gîrla Celeiul; face parte dintr'un grup de cîte-va măgurĭ, așezate de o parte și de alta a șoseleĭ ce merge din Corabia la Bechet.

Hotarul, *pîrîŭ,* jud. Tecuciŭ, pl. Stănișești, com. Colonești; izvorește din Dealul-Piperuluĭ și se varsă în rîul Zeletinul, în fața satuluĭ Zăpodia.

Hotarul, *pîrîŭ,* numit și Pîrîul-Popiĭ, jud. Suceava; afluent al Șomuzuluĭ-Mare, formînd hotar între comunele Dolhești și Preutești și avînd de tributar pe Pleșa.

Hotarul (dintre Muntenĭ și Moldovenĭ), *canal,* tras, din Milcov, de Ștefan-cel-Mare, ca linie de demarcațiune între Moldova și Muntenia, după războiul din 1475, repurtat contra luĭ Radu-cel-Frumos, Domnul Muntenieĭ, cînd jud. Putneĭ fu anexat Moldoveĭ.

Hotarul-Băeşti, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, pendinte de com. Poenari, pl. Olteţul-d.-j., jud. Vîlcea.

Hotarul-de-Jos, *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. şi căt. Nehoiaşul, cam de 300 hect., proprietate în devălmăşie a moşnenilor Nehoiaşĭ şi Păltinenĭ; curăturĭ, fîneaţă, izlaz şi pădure.

Hotarul-Izvoarele, *moşie,* a statuluĭ, jud. Ilfov, pendinte de Mitropolie, arendată împreună cu trupurile ce-ĭ aparţin şi balta Slonuluĭ, pe periodul 1886—96, cu 71420 leĭ anual.

Hotarul (Păuceşti), *pădure,* în întindere de 800 fălcĭ, pe teritoriul com. Păuceşti, jud. Putna; aparţine locuitorilor din com. Păuceşti şi Valea-Seacă.

Hotarul-Turculuĭ, saŭ **Piscul-Cruceĭ,** *pisc de deal,* pe moşia Crasnaleuca, com. Mitocul, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ.

Hotaruluĭ (Movila-), *movilă,* în judeţul şi plasa Tulcea, pe teritoriul comuneĭ rurale Agi-Ghiol, numită ast-fel pentru că se află la hotarul dintre cele 2 sate, Agi-Ghiol şi Sabandgea; are o înălţime de 40 m., dominînd asupra satuluĭ Sabandgea şi laculuĭ Agi-Ghiol; este acoperită cu verdeaţă.

Hotaruluĭ (Valea-), *cătun* de reşedinţă al com. Cărpiniştea, judeţul Buzăŭ, situat pe malul stîng al rîuluĭ Slănicul şi în faţa căt. Cărpiniştea, aşa că din preună cu acest din urmă pare a forma un singur cătun; are 520 locuitorĭ şi 114 case.

Hotaruluĭ (Valea-), *vale,* în jud. Buzăŭ, căt. Cărpiniştea; începe din Vîrful-Dumbrăveĭ; în timp de ploae vine mare şi repede; se scurge în rîul Slănicul, puţin maĭ sus de Izvorul-Dulce.

Hotaruluĭ (Valea-), *vale,* izvoreşte din hotarul comuneĭ Zgubea şi Băeşti, pl. Olteţul-d.-s., jud. Vîlcea, şi se varsă în pîrîul Dobricea.

Hotaruluĭ (Vălceaua-), *vălcea,* la S. comuneĭ Negreni, pl. Vedea-d.-j., jud. Olt. Se numeşte ast-fel pentru-că serveşte de hotar între com. Negreni şi Birci. Se varsă în gîrla Negrişoara, în raionul com. Negreni.

Hotaşuluĭ (Priporul-), *loc izolat,* în jud. Buzăŭ, com. Chiojdul-din-Bîsca şi *punct de hotar* despre Transilvania, spre Tabla-Buţilor.

Hotărani, *com. rur.,* în partea de E. a plăşeĭ Ocolul, judeţul Romanaţi, formată din satul Hotărani (916 locuitorĭ) şi cătunul Ghimpaţi (390 locuitorĭ). E situată aproape de gura Tesluiuluĭ, la 7 kil. spre N.-E. de Caracal şi la 1 kil. de gara Romula. Altitudinea terenuluĭ este de 140 m. d'asupra niveluluĭ măriĭ.

Are o populaţie de 281 familiĭ, saŭ 1306 suflete: 665 bărbaţĭ şi 641 femeĭ; 644 căsătoriţĭ şi 660 necăsătoriţĭ.

Sunt 217 contribuabilĭ.

Budgetul com. e de 2805 leĭ la venit. şi de 2725 leĭ la chelt.

Vite marĭ sunt 529, vite micĭ, 1332 şi rîmătorĭ, 241.

Are: o şcoală primară rurală mixtă, condusă de un învăţător, şi frecuentată de 42 băeţĭ; 2 bisericĭ: una cu hramul Sf. Voevozĭ (7216), întreţinută de stat, cu 2 preoţĭ şi 3 cîntăreţĭ, în Hotărani, şi a doua, cu hramul Sf. Nicolae, în Ghimpaţi.

Sunt 6 cîrciumĭ.

Puţin maĭ la N. se află o pădure mare; iar în dreptul Hotăranilor se află un pod peste Olt şi 2 morĭ.

Hotărani, *sat,* în jud. Mehedinţi, pl. Blahniţa, situat pe loc polejnic formînd şi comună cu satul Vănjuleţul, în care este reşedinţa comuneĭ.

Are o şcoală, frecuentată de 28 elevĭ.

Hotărani, *sat,* în jud. Neamţu, com. Grumăzeşti, pl. de Sus-Mijlocul, cu o întindere de vr'o 250 hect. şi o populaţie de 38 familiĭ, saŭ 80 suflete.

Contribuabilĭ sunt 25. Locuitoriĭ posedă 243 capete de vite.

Hotărani (Schitul-), *schit,* jud. Romanaţi, cu o biserică, S-ţiĭ Voevozĭ. A fost mănăstire de călugărĭ, care până la secularizarea mănăstirilor se afla închinată Mănăstireĭ Dionisiu, din Muntele Athos. A fost clădită la 7096 (1588), de jupîn Mitrea Vornicul şi restaurată de Mateiŭ Fălcoianu. Inscripţia de deasupra uşeĭ bisericeĭ zice:

«Această Sfîntă şi Dumnezeiască biserică ce se chiamă Hotărani, cu hramul soboruluĭ Angerilor, din temelie a fost făcută de jupîn Mitrea Vornicul şi jupîniţa Neaga, la cursul anilor de la zidirea lumeĭ 7096. Trecînd multă vreme şi stricîndu-se, îndemnatu-aŭ cu ajutorul luĭ D-zeŭ, jupîn Matheiŭ Fălcoianu, biv-vel Căpitan sin Gheorghe Vornicul, de aŭ dres'o şi aŭ înfrumuseţat'o cu jugrăveala şi... ca să-ĭ fie de vecînică pomenire, în zilele prea luminatuluĭ Domn Iω Constantin Brîncoveanul Basarab Woivod, la leatul 7216».

Ctitoriĭ zugrăviţĭ în biserica de la Hotărani, sunt, la fereastra despre S., jupîn Radu, stolnicul Fălcoianu, jupîniţa ego Andriana, jupîn Şerban Cantacuzino, Iω Constantin Basarab Voe-

vod, jupînița ego Maria; iar la fereastra de la N. sunt: jupîn Gheorghe Fălcoianu, vornicul, jupînița ego Caplea, jupînița Despina, jupîn Barbu, jupînița Stanca și Maria.

Hotărani (Vatra-Mănăstireï-), *moșie,* a Statuluï, în jud. Romanați, cu o arendă anuală de 18100 leï; are o pădure de 1250 pogoane, alăturï de com. Hotărani, din pl. Ocolul.

Hotărani, *pădure,* a Statuluï, jud. Romanați, arendată cu 15036 leï anual.

Hotărasa, *trup de pădure,* al statuluï, în întindere de 127 hect., situat în com. Broșteni, plasa Cerna-d.-s., jud. Vîlcea, formînd, împreună cu trupurile Aninosul, de 896 hect. și Valea-Urzica, de 240 hect., pădurea Modoaia.

Hotincăï (Piscul-), *pisc de deal,* pe moșia Ivăncăuți, jud. Dorohoiŭ, pl. Prutul-d.-j., comuna Păltinișul.

Hotini, *cătun,* pendinte de com. Drăgoești, jud. Gorj, plaiul Novaci, situat la S. căt. de reședință, pe loc șes.

Are o întindere de 1500 hect., din care: 125 hect. fînețe, 1338 hect. izlaz și pădure, în munțï și plaiurï, toate aparținînd locuitorilor și 7 hect. vatra satuluï.

Are o populație de 40 familiï, saŭ 112 suflete, din care 33 contribuabilï; 1 biserică, deservită de preotul din Drăgoești.

Locuitoriï posedă: 10 pluguri, 15 care cu boï; 180 vite marï cornute, 12 caï, 175 oï, 50 capre și 40 rîmătorï.

Hoți, *localitate izolată,* lîngă pădurea Albota, pe malul stîng al Vedeï, și în partea de N.-E., pe teritoriul com. Șerbănești-d.-j., pl. Șerbănești, jud. Olt. Aci se cunosc încă urmele unuï sat vechiŭ, distrus de Turcï.

Hoților (Casa-), *loc izolat,* în jud. Buzăŭ, com. Gura-Sărățiï, căt. Ciuhoiul, pădurea Samurcaș, în apropiere de Fîntîna-Romîneștilor. Aci, într'o colină stîncoasă, este săpată o peșteră, avînd o lungime de 12 m., împărțită în 3 camere, de cîte 3 metri în lungime și lățime. Ușï nu există. Intrarea nu se poate face de cît iarna, căcï, după cum asigură locuitoriï, în timpul veriï ar fi foarte mulțï șerpï, ceea ce se confirmă prin mulțimea pieilor lor ce sunt lepădate în giurul acestor stîncï. In ea s'aŭ găsit atît resturï de arme vechï, cît și arme maï nouă. Tradiția o atribue, parte Tătarilor, parte hoților, care ar fi făcut și renumita Fîntîna-Romîneștilor. E probabil că mulțï din Seimenï, în lupta ce s'a dat la Sărata (1656), aŭ găsit refugiul aci. Se zice că în 1821, argațiï s'aŭ ascuns într'însa ca să scape de Turcï. Săparea eï însă, ca și a tuturor celor-l'alte peșterï din munțiï Buzăuluï, se poate atribui Geților.

Hoților (Drumul-), *drum* vechiŭ, jud. Teleorman, din care parte se vede și astăzï ne arat pe alocurea; trece pe la com. Drăgănești din plasa Tîrguluï, prin pădurea Pojorîtele, venind despre com. Ciolănești și se împreună cu alte drumurï spre Roșiori; îï maï zice și Drumul-Zimniceï.

Hoților (Fîntîna-), *munte,* în jud. Buzăŭ com. Lapoșul, servind tot de odată ca limită între com. Lapoșul, Cislăul, Viperești, Tislăul și Fințești. Are o fîntînă cu apă renumită, care se crede a fi făcută de hoțï, din care cauză s'a dat și munteluï acelașï nume. E maï tot acoperit cu pădurï seculare. In vîrful săŭ se văd hîrburï de lut, resturï de arme și oase, urme de locuințe primitive, etc.

Hoților (Plaiul), *plaiŭ,* la S. de com. Tîrlești, plaiul Teleajenul, jud. Prahova, pe care se află pădure și locurï de pășune.

Hoțișul, *pichet vechiŭ de frontieră,* pe Dunăre, în dreptul satuluï Cegani, pl. Ialomița-Balta, jud. Ialomița.

Hoțul, *deal,* în jud. Gorj, pl. Jiuluï, com. Urdari-de-Jos, începe din dealul Obârșia și se termină, spre S., în dreptul cătunuluï Artani.

Hoțuluï (Crucea-), *munte,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmniculuï, com. Jitia, în partea de V. a com., lîngă cătunul Vintileasca; este acoperit cu pădurï seculare.

Hoțuluï (Piscul-), *pisc,* jud. Muscel, comuna Cotești, plasa Rîurile.

Hoțuluï (Piscul-), *pisc,* în jud. Muscel, com. Capul-Pisculuï, pl. Rîurile.

Hoțuluï (Pîrîul-), *pîrîŭ,* jud. Dolj, pl. Jiul-de-Mijloc, com. Podari, curgînd prin valea cu acelașï nume. Pîrîul se formează din fîntînï și izvoare și se varsă în rîul Jiul, la punctul numit Mierriceana.

Hrăniceni, *sat,* în jud. Tutova, pl. Tîrgul, com. Cîrja, pe malul Prutuluï, spre N. de satul Cîrja-d.-s. Are o populație de 624 suflete, carï trăesc în 148 case.

Hreasca, *sat,* în jud. şi pl. Tutova, com. Cărjăoani, spre N.-V. de Cărjăoani. Are 78 locuitorĭ şi 19 case.

Hreaţca, *com. rur.,* în jud. Dorohoiŭ, pl. Herţa, formată din satele: Beceşti, Fundoaia, Codineşti, Hreaţca, Rîpta şi Ţinteni, cu reşedinţa primărieĭ în Hreaţca.

Are o populaţie de 474 fam. saŭ 2039 suflete; 5 bisericĭ, cu 3 preoţĭ, 5 cîntăreţĭ şi 3 pălămarĭ; 1197 hect., 32 ar., pămînt sătesc 2870 hect., 11 ar., cîmp şi 363 hect., 78 ar., pădure, ale proprietarilor şi 16 pogoane vie.

Budgetul com. e de leĭ 4191 la veniturĭ, şi de leĭ 4184, banĭ 72 la cheltuelĭ.

Loc. au: 876 vite marĭ cornute, 130 oĭ, 2 capre, 87 caĭ, 639 porcĭ; 137 stupĭ cu albine.

Hreaţca, *sat,* pe moşia cu acelaşĭ nume, com. Hreaţca, pl. Herţa, jud. Dorohoiŭ, cu o populaţie de 230 familiĭ, saŭ 973 suflete.

Proprietatea moşieĭ este a Spitaluluĭ Sf. Spiridon, din Iaşi.

Biserica, cu hramul Sf. Mihail şi Gavriil, cu 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 pălămar, e mică, făcută din lemn.

Săteniĭ împroprietăriţĭ aŭ 494 hect., 11 ariĭ pămînt, iar proprietarul, 910 hect., 88 ariĭ, cîmp şi 71 hect. şi 61 ariĭ, pădure.

Pîrîul ce trece pe moşie este Prilisocul.

Drum principal e acel de la Herţa ce duce la Godineşti şi Buda.

Hotarele moşieĭ sunt cu: Beceşti, Buda, Herţa, Godineşti, Hîrbova, Molniţa, Tîrnauca şi Ştreanga.

Hreaţca, *sat,* pe moşia cu acelaşĭ nume, jud. Suceava, com. Pleşeşti. Aşezat pe ţărmul drept al Şomuzuluĭ-Mic. Are o populaţie de 80 familiĭ, saŭ 326 suflete: 164 bărbaţĭ şi 162 femeĭ, din carĭ 92 contribuabilĭ. Locuesc în 80 case.

Vatra satuluĭ ocupă 6 fălcĭ şi 45 prăj. Moşia aparţine la treĭ proprietarĭ, avînd în total 729 fălcĭ, din carĭ 373 fălcĭ cultivabile, 80 fălcĭ pădure, 72 fălcĭ fînaţ, restul mlaştinĭ şi loc neproductiv.

Improprietăriţĭ la 1864 sunt: 1 fruntaş, 35 pălmaşĭ şi 6 codaşĭ, stăpînind 98 fălcĭ.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, zidită de Lupu Răftivanu, împroprietărită cu 8 fălcĭ, deservită de preotul din Unceşti şi de un cîntăreţ.

Şcoala din Pleşeşti servă şi acestuĭ sat.

In 1803, Hreaţa-Poiana era a luĭ Ioniţă Răhtivanu şi număra 60 de liuzĭ, plătind 768 leĭ bir anual, la carĭ se adăugaŭ, liuzĭ ot tam, unul cu 12 leĭ bir pe an.

Hribescoi, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul com. rur. Slava-Rusă; se desface din dealul Carada-Bair; se întinde spre E., într'o direcţie generală de la N.-E. spre S.-V., brăzdînd partea centrală a plăşeĭ şi cea de E. a com.; se termină în valea pîrîuluĭ Slava; e acoperit cu pădurĭ.

Hribescoi, *vale,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul com. rur. Slava-Rusă; se desface din poalele de S. ale dealuluĭ Carada-Bair; se întinde spre V., într'o direcţiune de la N.-E. spre S.-V., printre dealul Hribescoi şi Sevaiova, şi, după un drum de 5 kil., se deschide în valea pîrîuluĭ Slava, pe stînga, lîngă satul Slava-Rusă.

Hrişcani, *sat,* în partea de N. a com. Brehueşti, pl. Siretul, jud. Botoşani. Aşezat pe coastă de deal şi pe valea pîrîuluĭ de la Timofteni, are o suprafaţă de 680 hect. şi o populaţie de 37 familiĭ, saŭ 160 suflete, din carĭ 50 contribuabilĭ; o biserică, cu 1 cîntăreţ.

Locuitoriĭ aŭ: 47 boĭ şi vacĭ, 8 caĭ, 95 oĭ, 16 porcĭ; 10 stupĭ cu albine.

Hriscani, *vale,* situată între dealurile Dumbrava şi Hrişcani, com. Brehueşti, jud. Botoşani.

Hriţculuĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ,* jud. Botoşani, izvoreşte din pădurea Bivolarilor, com. Dîngeni, curge prin Valea-Hriţculuĭ, formează în cursul săŭ 2 iazurĭ şi se varsă în Jijia, maĭ în jos de Dîngeni.

Hriţeni, *sat,* pe moşia cu acelaşĭ nume, com. Manoleasa, pl. Başeul, jud. Dorohoiŭ. Se maĭ numeşte şi Hriţeni-Pancu. Are o populaţie de 20 familiĭ, saŭ 61 suflete. Proprietatea moşieĭ este a d-lor Gh. Pancu şi N. Vera carĭ posedă 194 hect., 78 ariĭ, cîmp de cultură.

Apele ce trec pe moşie sunt: rîul Prutul pe hotar, şi pîrîul Novac, pe care se află şi iazurĭ micĭ.

Drumul principal este acel de la Rădăuţi la Ştefăneşti.

Hotarele moşieĭ sunt: cu Prutul, Hriţeni-Stroici şi Volovăţul-Manole.

Insemnat aicĭ sunt movilele, înşirate pe culmea dealuluĭ despre Volovăţul-Stroici.

Din hrisovul cu data de 20 Decemvrie 1582, dat de Ioan Sasu-Vodă, publicat în «Arh. Rom.» t. 1, p. 90—91, se vede că această moşie a fost în numărul acelora pentru care aŭ urmat

îndelungat şi înverşunat proces între Petru şi Laţco, fraţiĭ Hudiciŭ, cu Vornicul Ieremia şi Paharnicul Ioan, fraţiĭ Movilă.

Hriţeni-Stroicĭ, jud. Dorohoiŭ. Vezĭ Volovăţul, sat.

Hrubă, *deal*, la V. de satul Oprişeşti, com. Burdusaci, în jud. Tecuciŭ. Se numeşte ast-fel, căcĭ aicĭ aŭ fost maĭ multe pivniţĭ pentru conservarea vinuluĭ.

Pivniţele adîncĭ şi lungĭ se numesc, în tot jud. Tecuciŭ, hrube.

Hrusca, *iaz*, în întindere de 5 hect., în partea de N. a com. Buneşti, pl. Crasna, jud. Fălciŭ.

Hubarei, *cătun*, al com. Musculeşti, pl. Gilortul, jud. Gorj, numit şi Frasinul.

E situat pe şes şi coastă, pe malul drept al rîuluĭ Gilortul şi spre E. de cătunul Dolceşti. Are o suprafaţă de 331 hect., din carĭ 110 hect. pădure, 110 hect. arabile, 100 hect. fîneţe, 5 hect. vie, 5 hect. livezĭ de prunĭ şi 1 hect. izlaz.

Are o populaţie de 69 familiĭ, saŭ 275 suflete, din carĭ 59 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 8 plugurĭ, 17 care cu boĭ, 80 vite marĭ cornute, 6 caĭ, 250 oĭ, 30 capre şi 40 rîmătorĭ.

Cătunul e pus în comunicaţie cu com. sa şi cu cătunele învecinate prin şosele comunale.

Huci, *deal*, începe de la pădurea de pe Corlăteni, şi se întinde pănă la capătul de N. al moşieĭ Vlădeni, com. Corlăteni, pl. Coşula, jud. Dorohoiŭ, unde formează podişul, numit al-Hucilor.

Huciul, *trup de moşie*, în jud. Neamţu, pl. Piatra-Muntele, com. Căciuleşti.

Huciul, *pădure*, pe moşia Vorniceni, com. Vorniceni, pl. Başeul, jud. Dorohoiŭ.

Huciul, *pădure*, în jud. Neamţu, situată în partea despre N.-E. a tîrguşoruluĭ Bozieni, pe ambele malurĭ ale pîrîiaşuluĭ Ruginoasa. Partea din sus aparţine locuitorilor din satul Ruginoasa (împroprietărițĭ în 1864), iar partea sudică proprietaruluĭ moşieĭ Bozieni.

Pădurea, în întindere de 40 hect. şi 50 ariĭ, e populată cu fag şi alun. Are maĭ multe poeniţe productive în fîn.

Huciuluĭ (Dealul-), *deal*, în judeţul Neamţu, plasa Piatra-Muntele, com. Căciuleşti, care se întinde perpendicular pe culmea Balauruluĭ, în direcţiune spre E., pănă în apropierea satuluĭ Măşcăteşti.

Hucul, *sat*, în jud. Vasluiŭ, pl. Funduri, com. Todireşti, situat pe şesul Bîrladuluĭ, între rîul Bîrladul şi pîrîul Şacovăţul, pe o suprafaţă de 172 hect., cu o populaţie de 46 familiĭ, saŭ 187 suflete.

Hucul, *pîrîŭ*, izvorînd din jud. Botoşani, trece în jud. Iaşi în partea de E. a com. Bădeni, pl. Bahluiul, trece prin com. Ceplenița, apoĭ prin mijlocul com. Belceşti, unde formează iazurile: Cîrjoaia, Sava, Cicadaea, Plopi şi Hucul, ce se ţin unul de altul şi în urmă se varsă în stînga rîuluĭ Bahluiul, pe teritoriul com. Bîrleşti, la satul Spinoasa.

Hucul, *iaz*, format de pîrîul Sicna, lîngă satul Gîrbeşti, com. Zlătunoaia, jud. Botoşani.

Hudei, *deal*, în jud. Tecuciŭ, com. Puţeni; se întinde între satele Mîndreşti şi Puţeni, paralel cu Valea-Mîndreĭ.

Hudeşti, *pădure*, pe moşia Lupeni, com. Hudeşti-Mari, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ, ce se uneşte cu pădurea de pe Conceşti.

Hudeşti-Marĭ, *com. rur.*, în partea de N.-E. a plăşeĭ Prutul-d.-s., în jud. Dorohoiŭ, formată din satele: Alba, Başeul, Conceşti, Lupeni şi Vatra, cu reşedinţa primărieĭ în Vatra.

Are o populaţie de 1098 familiĭ, saŭ 4737 suflete; 3 bisericĭ, cu 4 preoţĭ, 6 cîntăreţĭ şi 4 pălămarĭ; 1 şcoală, condusă de 2 învăţătorĭ şi frecŭentată de 80 elevĭ; 2200 hect., 39 ariĭ, pămînt sătesc; 7160 hect., 98 ariĭ, cîmp şi 2217 hect., 04 ariĭ, pădure ale proprietarilor; 6 iazurĭ; 26 pogoane de vie.

Budgetul com. e de 17025 leĭ la veniturĭ şi de 9635 leĭ, banĭ 60, la cheltuelĭ.

Sunt 2335 vite marĭ cornute, 7053 oĭ, 17 capre, 481 caĭ, 1320 porcĭ; 325 stupĭ cu albine.

Hudeşti-Micĭ, *com. rur.*, în jud. Dorohoiŭ, pl. Prutul-d.-j., formată din satele: Miorcani (Hudeşti-Micĭ) şi Miculinţi, cu reşedinţa primărieĭ în Miorcani.

Are o populaţie de 413 familiĭ, saŭ 1813 suflete; 2 bisericĭ, cu 2 preoţĭ, 4 cîntăreţĭ şi 2 pălămarĭ; 1 şcoală, cu 1 învăţător şi frecŭentată de 40 elevĭ; 1456 hect., 81 ar., pămînt sătesc; 4471 hect., 31 ariĭ, cîmp şi 34 hect., 37 ariĭ, pădure, ale proprietarilor; 3 iazurĭ; 1 pogon vie.

Budgetul comuneĭ e de leĭ 4060, banĭ 51, la veniturĭ şi de leĭ 3115, banĭ 47, la cheltuelĭ.

Sunt 1396 vite marĭ cornute,

1840 oĭ, 360 caĭ, 330 porcĭ. Stupĭ cu albine sunt 87.

Hudeşti-Micĭ, jud. Dorohoiŭ. Vezĭ Miorcani, sat, com. Hudeşti-Micĭ.

Huetura, *vale*, în jud. Covurluiŭ, com. Cudalbi, pl. Zimbrul, în partea de S.-V. a satuluĭ; începe de la Poarta-Cudalbilor (în drumul Iveştilor) şi curge până în Valea-Geruluĭ, lîngă Poarta-de-la-Comşa, lîngă şoseaua Cudalbi-Mînjina.

Hugeacul, *pădure*, foioasă, jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Podurile, a răzeşilor. Are o întindere de 130 hect. şi e supusă regimuluĭ silvic.

Huha, *munte*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Tîrgul-Trotuşul, acoperit cu pădurĭ şi aparţinînd Statuluĭ.

Huhurezul, *deal*, în jud. Neamţu, com. Dobreni, pl. Piatra-Muntele, situat pe coprinsul moşieĭ Almaşul.

Huhurezul, *deal cu pădure* de diverse esenţe, în com. Paşcani, jud. Suceava.

Huiban, *trup de moşie*, pe teritoriul satuluĭ Onceşti-Noĭ, jud. Tecuciŭ, în mărime de 398 hect., proprietatea D-neĭ Ilinca Ţară-Lungă.

Huidăneşti, *subdivizie a cătunuluĭ* Ciuta, com. Măgura, jud. Buzăŭ.

Huidul, *deal*, la N. comuneĭ Dobriceni, pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Huidumacele, *muchie*, în jud. Buzăŭ, com. Grabicina, făcînd hotar despre com. Beciul.

Huitoarea, *loc de izvoare*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Rîpile, de unde îşĭ are obîrşia pîrîul Belciul, pe teritoriul cătunuluĭ Slobozia-Mieluluĭ.

Huitoarea, *pîrîiaş*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Doftana, care se scurge în pîrîul Larga.

Huiubul, *numire dată uneĭ părţĭ din pădurea* Nenciuleşti (30 hect.), com. Sărata, jud. Buzăŭ.

Huiubul, *vale*, în jud. Buzăŭ, com. Sărata; începe de la Nenciuleşti şi se scurge în pîrîul Sărata, la hotarul moşieĭ Sărata-Nenciuleşti cu com. Monteorul.

Huiul, *deal*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., com. Băbeni; se desface din dealul Băbeanca; se întinde printre pîrîul Oreavul şi pîrîul Izvorul-Babeĭ, ambiĭ afluenţĭ aĭ rîuluĭ Rîmnicul-Sărat; este acoperit cu pădurĭ şi izlazurĭ de vite.

Hulboca, *com. rur.*, jud. Iaşi, ocupînd partea din centru a plăşeĭ Braniştea, spre E. de oraşul Iaşi şi aşezat pe platoul şi coasta de E. ale dealuluĭ, care formează malul drept al şesuluĭ Jijieĭ şi al Prutuluĭ. Este formată din satele: Hulboca, Dancul, Valea-Lungă, Ruseni-Vechĭ, Ruseni-Noĭ şi Coada-Stînceĭ, pe o întindere de 3948 hect., cu o populaţie de 323 familiĭ, saŭ 1455 suflete.

Este udată de rîurile: Bahluiul, în toată partea despre S., şi de Jijia la E. In partea S., pe malul stîng al Bahluiuluĭ, trece calea ferată Iaşi-Ungheni.

Budgetul comuneĭ e de 9266 leĭ, 4 banĭ, la veniturĭ şi de 8540 leĭ, 85 banĭ, la cheltuelĭ.

Are 3 bisericĭ, cu 2 preoţĭ şi 3 cîntăreţĭ; o şcoală; 3 morĭ de apă, patru de vînt şi 3 de aburĭ.

Vite: 3700 capete, din carĭ 1833 vite marĭ cornute, 1441 oĭ, 241 caĭ şi 285 rîmătorĭ.

Hulboca, *sat*, (numit din vechime Tomeşti), în jud. Iaşi, pl. Braniştea, com. Hulboca, spre E. şi la 6 kil. de oraşul Iaşi, situat pe un podiş care înclină spre şesul din stînga rîuluĭ Bahluiul, în partea de S. a com., pe o suprafaţă de 1143 hect., cu o populaţiune de 121 familiĭ, saŭ 521 suflete.

Vite: 559 vite marĭ cornute, 103 oĭ, 24 caĭ şi 108 rîmătorĭ.

Are o biserică de piatră, zidită la 1802, de către boerul P. Balş, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o şcoală, înfiinţată la 1868, frecuentată de 50 elevĭ; o moară, în marginea iazuluĭ Hulboca.

Ştefăniţă, fiul luĭ Vasile-Vodă, în războiul ce avuse cu Constantin-Vodă, care era ajutat de Cazacĭ, pentru a lua domnia, aflînd de trecerea Cazacilor la Prut, a plecat în jos pe la Posadnici, şi trecînd de Iaşi, pe de-asupra mănăstireĭ luĭ Aron-Vodă, s'a oprit la Tomeşti pe Bahluiŭ, şi acolo a stat cu oastea, iar Constantin-Vodă, în acea noapte a rămas peste Prut.

De oare-ce nu spune că Ştefăniţă-Vodă, să fi trecut Bahluiul, unde este satul numit astă-zĭ Tomeşti, de sigur că pe atuncĭ satul Hulboca făcea parte din satul vechiŭ Tomeşti; fiind-că ambele sate se află faţă în faţă, despărţite de şesul Bahluiuluĭ. Se zice că din vechiul sat Tomeşti, care se află în o înfundătură de dealurĭ de-a drepta rîuluĭ Bahluiul, s'ar fi strămutat un număr de locuitorĭ aci, după care şĭ-a luat numele şi

satul, dar în urmă se vede că, pentru a le putea deosebi vre-unul din proprietarĭ, l-a schimbat numele în Hulboca.

In acest sat, la 7121 (1713), cînd boeriĭ s'aŭ răsculat asupra luĭ Tomşa-Vodă, se aflaŭ descălecate nişte steagurĭ de călăraşĭ, pe carĭ Tomşa le-a luat pentru stingerea răscoaleĭ boerilor.

Hulboca, *iaz*, în marginea satuluĭ Hulboca, com. Hulboca, pl. Braniştea, jud. Iaşi, format din pîrîul Covaşa; are o întindere cam de 20 hect.

Hulea, Renghea şi **Zăbrăuţul**, *păduri*, în suprafaţă aproximativă de 60 hect., situate pe moşia Răzaşi-Fitioneşti, pendinte de com. Fitioneşti, jud. Putna, limitate la N.-V. şi S. cu Răzaşi-Fitioneşti şi la E. cu pîrîul Zăbrăuţul.

Hulea, Ispita şi **Răşchitoarea**, *păduri*, în suprafaţă aproximativă de 100 hect., situate pe moşia Răzaşi-Fitioneşti, pendinte de com. Fitioneşti, jud. Putna, limitate la N.-V. cu moşia Muşunoaele, a statuluĭ, la E. cu pîrîul Zăbrăuţul şi la S. cu Răzaşi-Fitioneşti.

Huleşti, *sătuc*, de cîte-va case, maĭ sus de Zîrneşti, com. Joraşti, pl. Prutul, jud. Covurluiŭ.

Huleşti, *sat*, face parte din com. Poiana, pl. Nicoreşti, jud. Tecuciŭ. Situat pe malul Siretuluĭ, la 100 m. de reşedinţa com., în partea de S.-V., are o întindere de 378 hect.

Are o populaţie de 85 familiĭ, saŭ 338 suflete, din carĭ 85 contribuabilĭ. Locuesc în 85 case. Locuitoriĭ sunt răzeşĭ.

Locuitoriĭ posedă: 105 boĭ, 34 vacĭ, 9 caĭ, 9 ĭepe, 135 oĭ şi 45 capre.

Huleşti, *moşie*, de 608 hect., 67 ar., în com. Joraşti, pl. Prutul, jud. Covurluiŭ.

Hulpăria, *deal*, în partea de E. a moşieĭ Pogoreşti, com. Comîndăreşti, pl. Jijia, jud. Botoşani; este o ramură a dealuluĭ Cracalia, fiind repede pe coasta de V. şi avînd un podiş înalt spre E.

Hulpoiul, *deal*, numit şi Dealul-Perilor, pleacă de la S. din satul Iosipeni, com. Cotnari, pl. Bahluiul, jud. Iaşi şi se prelungeşte spre N. până în com. Ceplenița, unde se uneşte cu alte dealurĭ; pe coasta luĭ despre V. e situat satul Moara-Prefectuluĭ, numit şi Armanul.

Hulturul, *munte*, în jud. Suceava, com. Dorna, populat cu pădure de brad.

Huluba, *cătun*, făcînd parte din com. Ciocădia, plaiul Novaci, jud. Gorj. Este situat la N. com. şi la 3 kil. de reşedinţa eĭ pe şoseaua Novaci-Ciocadia, în partea stîngă a pîrîuluĭ Aninişul şi la dreapta Gilortuluĭ.

Are o populaţie de 65 familiĭ, saŭ 205 suflete, din carĭ 45 contribuabilĭ; 1 biserică, cu 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Locuitoriĭ posedă: 10 plugurĭ 15 care cu boĭ; 112 v. m. c., 13 caĭ, 46 oĭ, 17 capre, 45 rîmătorĭ; 100 stupĭ cu albine.

Comunicaţia în acest cătun se face printr'o şosea comunală.

In cătun sunt 10 fîntînĭ şi 1 moară de apă.

Huluba, *sat*, făcînd parte din comuna rurală Valea-Popeĭ, pl. Rîurile, jud. Muscel, situat pe apa Huluba.

Se întinde pe o suprafaţă de 71 hect. între comuna Vultureşti şi pădurea Rădeşti. Intre cătunele Hulubaşi şi Valea-Popeĭ sunt: Dealul-Zmeuluĭ, Dealul-luĭ-Crăciun, Dealul-Piţigăĭ, Dealul-Hulubeĭ şi Dealul-Argeşeluluĭ.

Are o populaţie de 159 loc. (89 bărbaţĭ şi 70 femeĭ).

Huluba, *munte*, jud. Muscel, com. Leresci, pl. Dîmboviţa. In partea de V. şi S., Rîuşorul, afluent al rîuluĭ Tîrgul udă poalele sale.

Huluba, *pisc de deal*, pe moşia Tătărăşeni, com. Milianca, pl. Prutul-d.-j.

Huluba, *gîrlă*, izvoreşte din dreptul com. Drăghiciul, pl. Rîurile, şi al com. Hîrtieşti şi Argeşelul, jud. Muscel; curge prin pădure până la cătunul Huluba, com. Valea-Popeĭ, trece prin mijlocul luĭ şi se varsă în rîul Argeşelul, spre N. de com. Davideşti.

In această gîrlă dă Valea-Ariilor.

Hulubeasca, *moşie*, nelocuită, în jud. Ialomiţa, pl. Cîmpuluĭ, com. Borăneşti, cu 750 hect., din carĭ 140 hect. pădure.

Hulubeşti, *com. rur.*, jud. Dîmboviţa, pl. Dîmboviţa-Dealul, situată la S.-V. de Tîrgovişte, cam la 20 kil., pe dealurĭ şi pe văĭ. Piscurile din raionul com. sunt: Piscul-Gruiul, spre N.; Piscul-luĭ-Călin, spre E., Piscul-Bouluĭ, spre V. şi Piscul-Inalt, spre S.

Prin com. curge pîrîul Potopul, între căt. Gămeşti şi Hulubeşti, şi un afluent al săŭ prin căt. Strîmbul. Se compune

din treĭ cătune: Hulubești, Gămești și Strîmbul, cu o populație de 1276 loc. Romînĭ. Pe teritoriul săŭ se află multă pădure.

Are treĭ bisericĭ; o școală, condusă de un învățător plătit de județ; maĭ multe morĭ de apă. Se învecinește: la E., cu com. Butoiul; la V., cu Bogațiĭ; la N., cu Botești, la S., cu Valea-Caselor. De Butoiul, Botești și Bogați, se desparte prin dealurĭ, acoperite cu pădurĭ; de Valea-Caselor, prin pîrîul Potopul, și de Ludești prin puțină cîmpie și parte prin pîrîul Potopul. Numaĭ cu Ludești și Valea-Caselor se leagă prin șosea vecinală; iar cu cele-l'alte numaĭ prin potecĭ peste dealurĭ.

Lîngă acest sat aŭ fost lupte între Turcĭ și Romînĭ la 1594, sub Mihaiŭ-Viteazul.

Hulubești, *trup de moșie,* nelocuit, în jud. Vlașca, pl. Cîlniștea, com. Strîmba-Mare, pe proprietatea Strîmba-d.-j., a moștenitorilor luĭ Em. Grădișteanu.

Este situat între Cîlniștea și Gura-Neajlovuluĭ, unde Neajlovul dă în Cîlniștea la pariĭ moriĭ luĭ Varlam, în josul măgureĭ Uzunul.

Suprafața acestuĭ trup este de 1160 hect., din carĭ 350 hect. pădure de luncă.

Pe acest trup sunt 2 morĭ de apă pe valea Neajlovul, la Șindrilița și la Palalîŭ.

Se zice că pe acest trup de moșie a fost odinioară un sat, ale căruĭ urme se maĭ văd încă și astă-zĭ pe coasta bălțiĭ Bivoli și care s'a strămutat cu încetul în satul Strîmba-d.-j.

La anul 1595, Mihaiŭ-Viteazul, după ce se retrăsese de la Giurgiŭ către Petroșani, veni prin Stănești la satul Hulubești peste Cîlniștea, ca să aștepte ajutoare, căcĭ nu putea începe lupta cu Turciĭ. Pe acest trup s'a făcut lupta cea mare, între Turcĭ și Romînĭ, de la 1595, Iuniŭ 21, care se zice lupta de la Călugăreni. Se văd chiar azĭ urmele poduluĭ peste Cîlniștea despre care vorbește Istoria. Se maĭ vede și movila din fața Uzunuluĭ, care se zice că a fost făcute cu cadavrele rămase din acea luptă.

Hulubiștea, *pădure,* pe moșia Adîncata, com. Adîncata, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ.

Hulubul-Noŭ, *sat,* în partea de V. a com. Trușești, pl. Jijia, jud. Botoșani, înființat la 1879 cu noiĭ împroprietărițĭ pe moșia statuluĭ Trușești. Are o întindere de 1214 hect. și o populație de 96 familiĭ, saŭ 392 suflete; o biserică, făcută de locuitorĭ, cu 1 preot și 1 cîntăreț; 1 școală, condusă de 1 învățător și frecuentată de 30 școlarĭ.

Vite sunt: 230 boĭ și vacĭ, 83 caĭ, 740 oĭ și 46 porcĭ.

Hulubul-Vechiŭ, *sat,* în partea de N.-V. a moșieĭ și a com. Trușești, pl. Jijia, jud. Botoșani, în dreapta Jijieĭ. Se maĭ numește și Odaia-Hulubul. Are o suprafață de 89 hect. și o populație de 35 familiĭ, saŭ 178 suflete, din carĭ 40 contribuabilĭ.

Vite sunt: 101 boĭ și vacĭ, 24 caĭ, 393 oĭ, 6 capre și 12 porcĭ.

Hulueni, *numire vechĭe a satuluĭ* Rădulești, pendinte de com. Armășești, pl. Cîmpuluĭ, jud. Ialomița.

Hulueni, *cătun* (tîrlă), în jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta, com. Rași, situat pe cîmpul Bărăganul.

Huma, *pădure* moșnenească (38 hect.), în jud. Buzăŭ, com. Calvini, căt. Bîșceni-de-Jos.

Huma, *vale,* în jud. Buzăŭ, com. și căt. Calvini; începe din muntele Poenari și se scurge în pîrîul Bîsca-Chiojduluĭ.

Humariul, *pîrîŭ,* izvorește de pe moșia Zamostia, com. Zamostia, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ, și se varsă în rîul Siretul.

Humăria, *deal,* începe de pe moșia Bănceni, com. Mamornița, și se întinde până în satul Cotul-Sanĭhăul, com. Pilipăuți, pl. Herța, jud. Dorohoiŭ.

Humăria, *deal,* în jud. Suceava, com. Liteni, parte acoperit de pădure, parte sterp.

Humăria (Zarea-Buscățeĭ), *deal,* spre S.-V. comuneĭ Ivănești, pl. Racova, jud. Vasluiŭ; formează linia despărțitoare între satele: Golgofta și Buscata.

Humăria, *pădure.* Vezĭ Urlați, pădure, com. Vîrful-Cîmpuluĭ, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ.

Humăria, *pîrîŭ,* în jud. Botoșani, izvorește din pădurea Serafinești, com. Corni, trece pe teritoriul satuluĭ Orășeni și se varsă în r. Miletinul, la com. Curtești.

Humăria, *pîrîŭ,* izvorește din coasta de V. a dealuluĭ Livezilor, com. Solești, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ; curge de la E. spre V., udînd valea cu același nume; apoĭ trece prin mijlocul satuluĭ Solești și se varsă în stînga Vasluețuluĭ.

Humăria, *vale,* se întinde în direcțiune de la E. spre S.-V. printre dealurile: Mănăstireĭ,

Pietrărieĭ şi Podişul-de-după-Biserică, com. Scheia, pl. Funduri, jud. Vasluiŭ.

Humăria, *pîrîŭ*, jud. Suceava, afluent al pîrîuluĭ Brădăţelul (2 kil.).

Humăria-Mare, *pîrîŭ*, jud. Vasluiŭ; izvoreşte din Poiana-Bărbieruluĭ, com. Scheia; curge spre S. printre satele Scheia şi Pogorăşti, primeşte în stînga un mic pîrîiaş tot din acest sat, şi apoĭ se întoarce către S.-E. şi unindu-se cu pîrîul Neguroaeĭ, intră în com. Drăguşeni, unde se varsă în pîrîul Stavnicul.

Humăria-Mică, *pîrîŭ*, izvoreşte din pădurea de pe coasta de S. a dealuluĭ Bolniţeĭ, com. Scheia, pl. Funduri, jud. Vasluiŭ, curge de la E. spre V. prin o mică vălcea şi se varsă în Pîrîul-Găunoaseĭ, maĭ spre S. de sat.

Humeĭ (Piscul-), *colină*, în jud. Buzăŭ, com. Vintilă-Vodă, avînd prelungirea Dealul-Humelor, d'alungul văeĭ Peceneaga. Servă ca hotar despre căt. Săruleşti.

Humele, saŭ **Ciupagul-Humele,** *com. rur.*, în apropriere de rîul Teleorman, jud. Argeş, pl. Cotmeana, la 11 kil. de com. rur. Costeşti (reşedinţa subprefectureĭ) şi la 39 kil. de Piteşti. Se compune din satele Goia şi Humele, avînd în tot 350 locuitorĭ. Sunt 2 biserici, în Goia şi în Humele, avînd fie-care cîte un preot şi cîte un cîntăreţ.

Sunt 140 contribuabilĭ.

Budgetul com. e de 2786 leĭ la veniturĭ şi de 2047 leĭ la cheltuelĭ.

Vite sunt: 452 boĭ şi vacĭ, 20 caĭ, 560 oĭ, 10 capre şi 68 rîmătorĭ.

Prin com. trece şoseaua judeţeană Piteşti-Turnu-Măgurele. Pe teritoriul comuneĭ, la localitatea numită Frîntura-Fieruluĭ, se fac 2 bîlciurĭ anuale, la Mucenici (9 Martie) şi la Drăgaica (24 Iunie).

Humele, saŭ **Ciupagul,** *sat*, cu 230 locuitorĭ, jud. Argeş, pl. Cotmeana; face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume.

Are o biserică, zidită de căpitan Nicolae Ciupagea, cu hramul Inălţarea Domnuluĭ, şi deservită de un preot şi de un cîntăreţ.

Humeni, *pîrîŭ*, jud. Dorohoiŭ, izvoreşte din hotarul S.-E., al moşieĭ Dimăcheni, com. cu acelaşĭ nume, pl. Coşula, din nişte mlaştine, formate de Balta-Arsă; udă partea de E. a satuluĭ Dimăcheni, formînd iazul cu acelaşĭ nume, şi apoĭ se varsă în Jijia.

Humeni, *iaz*, format de pîrîul Humeni, pe moşia Dimăcheni, com. Dimăcheni, pl. Coşula, jud. Dorohoiŭ, în suprafaţă de 4 hect. şi 30 ariĭ.

Humosul, *pîrîŭ*, jud. Botoşani, izvoreşte din Dealul-Mare, în Codri-Delenilor şi se uneşte cu Bahluiul.

Humuleşti, *com. rur.*, jud. Neamţu, situată pe podişele şi văile ce se cuprind la S. tîrguluĭ şi pîrîuluĭ Neamţu, de-alungul pîraielor Topoliţa, Agapia şi Văraticul. Se învecineşte spre V. cu com. Vînători-Neamţul şi Filioara; spre S., cu com. Bălţăteşti şi Grumăzeşti; spre E., cu com. Petricani; spre N., cu com. urbană Neamţu.

Este compusă din 5 cătune: Humuleşti, Săcăluşeşti, Topoliţa, Ocea şi Ţolicea (Bejani şi Deleni sunt trupurĭ), pe o întindere de 3520 hect., cu o populaţie de 450 familiĭ, saŭ 2339 suflete: 1140 bărbaţĭ şi 1199 femeĭ; 1267 necăsătoriţĭ, 881 căsătoriţĭ, 186 văduvĭ, 5 divorţaţĭ, 78 nevolnicĭ.

Sunt 532 contribuabilĭ.

Ştiŭ carte 314 persoane.

Populaţiunea se compune în mare parte din foştiĭ clăcaşĭ şi însurăţeĭ împroprietăriţĭ, cum şi din foştiĭ robĭ mănăstireştĭ.

Dintre locuitoriĭ împroprietăriţĭ în 1864 sunt astăzĭ: 68 carĭ trăesc stăpînindu-şĭ singurĭ locurile lor; 169 care stăpînesc locurĭ, ca urmaşĭ; 3 locurĭ aŭ fost părăsite de către împroprietăriţĭ şi sunt stăpînite de comună; 9 locurĭ sunt stăpînite de către alţĭ locuitorĭ; dintre locuitoriĭ împroprietăriţĭ în 1878 sunt astăzĭ: 220 carĭ stăpînesc înşişĭ locurile lor; 87 ca urmaşĭ; 2 locurĭ ocupate de către alţiĭ; 1 loc ocupat de comună; 25 de persoane sunt, care de şi însuraţĭ şi cultivatorĭ de pămînt, dar n'aŭ nicĭ un fel de împroprietărire, precum nicĭ putinţa de a moşteni pe urma părinţilor lor legiuiţĭ.

Agricultura se face pe o întindere de 2509 hect.

Are: 4 bisericĭ (3 întreţinute de comună şi 1 de stat), cu 5 preoţĭ şi 6 cîntăreţĭ; o şcoală, condusă de un învăţător plătit de stat; o fabrică de spirt; 5 morĭ; o pivă.

Budgetul comuneĭ e de 18536 leĭ, 69 banĭ, la veniturĭ şi de 6401 leĭ, la cheltuelĭ.

Vite: 1054 vite marĭ cornute, 117 caĭ, 107 rîmătorĭ, 1931 oĭ şi 172 juncĭ.

Comunicaţia cu satele vecine se face prin 3 şosele şi maĭ multe drumurĭ naturale.

Humuleşti, *sat*, în com. Humu-

leşti, pl. de-Sus-Mijlocul, jud. Neamţu, aşezat pe valea pîrîuluĭ Neamţu (căruia în această parte i se maĭ zice şi Ozana), spre S., la 1 kil. de oraşul Neamţu şi spre N., la 37 kil. de oraşul Piatra, mărginit la V. cu satul Vînători şi la S. cu satul Săcăluşeşti, cu carĭ stă în comunicaţiune cu şoselele naţionale judeţene.

Suprafaţa sa, împreună cu ţarinele locuitorilor, e de 936 hect., avînd o populaţie de 243 familiĭ.

Are: 2 bisericĭ (una de lemn, mare, situată la V. satuluĭ, şi alta de piatră); o şcoală; 1 fabrică de spirt.

Contribuabilĭ sunt 225.

Vite: 430 vite marĭ cornute, 42 caĭ, 83 porcĭ şi 640 oĭ.

Este străbătut prin mijloc de calea judeţeană Piatra-Neamţu, care împreună cu şoselele judeţene: Humuleşti-Mănăstirea-Neamţu şi Humuleşti-Grumăzeşti-Oşlobeni, formează un cruciş cu centrul ocupat de vatra satuluĭ.

Aci s'a născut, la 1837, I. Creangă, publicist şi autor de prea preţuite poveştĭ populare.

Humuleşti, *mănăstire,* în com. Humuleşti, satul cu acelaşĭ nume, pl. de-Sus-Mijlocul, jud. Neamţu.

Humuleţul, *pîrîŭ,* jud. Iaşi, izvoreşte de sub dealul Păunul, curge de la S. spre N., trece prin satul Tomeşti, pl. Codrul, unde formează o rîpă adîncă, apoĭ prin ţarina satuluĭ şi se varsă de-a dreapta rîuluĭ Bahluiul.

Hundiul, *grind,* d'asupra stufuluĭ înconjurător, în jud. Tulcea, pl. Sulina, com. Sf. Gheorghe, în partea de V. a pl. şi a com.; are o formă lunguiaţă; se desface în 2 grindurĭ: Crasnicola şi Plopilor; în partea de S. este punctul trigonometric Crasnicola; neproductiv, fiind acoperit cu nisip şi puţin stuf.

Hunia, *com. rur.* şi *sat,* jud. Dolj, pl. Cîmpul, la 78 kil. de Craiova şi la 16 kil. de reşedinţa plăşeĭ, Calafat.

Terenul com. este şes, ne fiind de cît o singură movilă, Stanca, numită ast-fel după numele Doamneĭ Stanca.

Pe teritoriul com. se află o baltă, numită Hunia, care are o suprafaţă de 35 hect.; îşĭ ia naştere din Dunăre şi se scurge tot în acest fluviŭ.

Are: o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, de zid şi deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o şcoală mixtă, care funcţionează din anul 1881 şi e întreţinută de comună, condusă de un învăţător şi frecuentată de 69 băeţĭ şi 3 fete.

Ştiŭ carte 48 locuitorĭ.

Populaţia com. este de 1640 suflete: 821 bărb. şi 819 fem.

După legea rurală din 1864 sunt 227 împroprietărişĭ.

Suprafaţa com. este de 950 hect., din carĭ 835 hect. pămînt arabil. Este situată pe moşia Maglavit, proprietatea bisericeĭ Madona-Dudu.

Viile se găsesc pe pămîntul arabil al locuitorilor împroprietărişĭ după legea rurală din 1864.

In com. se găsesc 3 cazane, în care se fabrică rachiŭ din tescovină.

Comerciul se exercită de 8 persoane. Locuitoriĭ îşĭ desfac productele la schela Calafat saŭ Cetatea.

O cale comunală străbate comuna.

Contribuabilĭ sunt 305.

Budgetul com. e de 2319,54 leĭ la veniturĭ şi de 2212 leĭ la cheltuelĭ.

Vite cornute 221, oĭ 140, caĭ 41.

Hunia, *deal,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Bralostiţa, pe care se află aşezată comuna. Are o înălţime de aproape 300 m. E acoperit cu fîneţe, viĭ şi pădurĭ.

Hunia, *vălcea,* la N. com. Drăgăşani, în marginea cătunuluĭ Momoteşti, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea.

Hunia-Albă, *pichet de graniţă,* pe marginea Dunăreĭ, jud. Mehedinţi.

Hunia-Camena, *punct trigonometric şi de observaţie,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cerna.

Hunia-Lungă, *urme de cetate,* jud. Dolj, pl. Cîmpul, com. Basarabi.

Hupca, *sat,* în jud. Tutova, pl. Simila, com. Rădăeşti, spre E. de satul Rădăeşti. Are 120 locuitorĭ, locuind în 28 case.

Hurcata, *deal,* înconjoară com. Şişcani-Răzăşi, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ, de la N. spre E., şi, în dreptul comuneĭ Grumăzoaia, ia această numire. Este acoperit de viĭ şi livezĭ.

Hurduga, *munte,* situat lîngă satul Grinţieşul-Mare, în comuna Bistricioara, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu.

Hurdugi, *com. rur.,* cam în partea de N. a plăşeĭ Mijlocul, jud. Fălciŭ, formată numaĭ din satul Hurdugi, mărginită în partea de N. de comunele Grumăzoaia şi Urlaţi; la S., de comuna Guşetei; la E., de com. Urlaţi; la V., de comunele Hoceni şi Deleni.

Comuna are o poziţiune din cele maĭ plăcute avînd ape bune şi în abundenţă şi pămînturĭ fertile pentru cultură.

Satul se află aşezat pe loc sănătos, cuprins între dealurile: Dumbrava, Dăneşti şi Elanul. O parte a satuluĭ este aşezată pe capătul dealuluĭ Dăneşti, ce se prelungeşte între pîraele Saca şi Elanul; o parte pe coasta dealuluĭ Dumbrava, ce vine spre V., iară altă parte pe coasta Elanuluĭ, spre E. Dealurile Dăneşti şi Dumbrava, în prelungirea lor înclinată în formă de platoŭ abia se maĭ observă prin sat; numaĭ Elanul este ridicat şi predomină asupra satuluĭ.

Suprafaţa teritoriuluĭ comuneĭ e de peste 2500 hect., cu o populaţie de 184 familiĭ, saŭ 740 suflete, din carĭ 140 contribuabilĭ.

Satul poartă numirea de Hurdugi-Răzeşĭ şi Hurdugi-Boereştĭ. Această deosebire de numirĭ, provine din faptul că uniĭ dintre răzeşĭ prin vînzărĭ saŭ prin răpirĭ, deposedîndu-se de pămînturĭ de către un boer Iordache Beldiman, proprietar pe Hoceni, megieş cu vechiĭ răzeşi, a devenit o parte de sat cu moşia, în proprietatea sa, şi de atuncĭ s'a numit acea parte Hurdugi-Boereştĭ, iară partea de N. a satuluĭ răzăşească s'a numit Hurdugi-Răzeşĭ, cu o parte de moşie cam de 2000 hect. Proprietarul părţeĭ de sat Hurdugi-Boereştĭ n'a avut nicĭ odată nicĭ o aşezare în sat, făcînd administrarea de la aşezarea sa de pe moşia Hoceni. Partea de sat ce aŭ pĭerdut răzeşiĭ avea ca la 100 familiĭ de locuitorĭ, iară în 1864 cînd s'a făcut împroprietărirea ţăranilor s'a găsit 17—20 familiĭ, cărora li s'aŭ dat împrejurul satuluĭ ca la 100 hect. loc de cultură.

Locuitoriĭ aŭ locuinţe bune; multe case sunt de zid şi acoperite cu table de fier. Locuitoriĭ se ocupă, pe lîngă munca cîmpuluĭ, cu cultura vieĭ, cu cultura albinelor, iară femeile cu a gîndacilor de mătase şi cu ţesăturĭ.

In sat se află: primăria; şcoala, înfiinţată în 1865, frecuentată de 40 elevĭ; două biserici, în fie-care sat cîte una a căror vechime se zice a fi de cîte 100 anĭ şi carĭ sunt deservite de 2 preoţĭ şi 2 dascălĭ; 2 morĭ cu aburĭ cu 2 pietre fie-care.

Bugetul com. e la veniturĭ şi cheltuelĭ de 2000 leĭ anual.

Sunt 800 vite marĭ cornute, 2000 oĭ, 100 caĭ şi 300 porcĭ.

Pe teritoriul comuneĭ trece pîrîul Elanul.

Infiinţarea satuluĭ se zice că ar data cam de vr'o 150 anĭ. Se crede că şĭ-a luat naştere în modul următor: Tot teritoriul moşielor din vecinătate, ca: Hoceni, Grumăzoaia şi desfiinţatul sat Cîşla, aŭ fost în timpurile maĭ vechĭ ale unuia saŭ a maĭ multor bătrînĭ răzeşĭ. Prima lor aşezare nu se ştie care a fost din satele existente. Cea ce se ştie cu siguranţă este că locuitoriĭ din Hurdugi sunt veniţĭ parte din Hoceni, parte din Şişcani, parte din Grumăzoaia şi parte din desfiinţatul sat Cîşla şi că s'aŭ aşezat pe pămînturile moşieĭ lor şi aŭ format satul Hurdugi, care este maĭ noŭ de cît cele pomenite.

Hurdugi-Boereşti, *sat*. Vezĭ Hurdugi, com. rur., pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ.

Hurdugi-Răzăşi, *sat*. Vezĭ Hurdugi, com. rur., pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ.

Hurezani-de-Jos, *com. rur.*, pl. Gilortuluĭ, jud. Gorj, spre V. de com. Rădineşti, situată pe şes, coastă şi vîlcele, pe ambele părţĭ ale pîrîuluĭ Amaradia.

Are o suprafaţă cam de 600 hect., din carĭ 229 hect. pădure, 159 hect. arabile, 162 hect. fîneţe, 18 hect. vie, 16 hect. livezĭ de prunĭ şi 16 hect. izlaz.

Locuitoriĭ sunt moşnenĭ. Are o populaţie de 129 familiĭ, saŭ 572 suflete, din care 125 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 19 plugurĭ, 38 care cu boĭ; 185 vite marĭ cornute, 12 caĭ, 134 oĭ, 61 capre şi 48 rîmătorĭ.

Venitul comuneĭ e de leĭ 2110, iar cheltuelile de leĭ 1953, banĭ 75. Comunicaţia în această com. se face prin şoseaua vecinală care o pune în comunicaţie la N. cu com. Piscoiul, la S. cu Cordeşti.

In com. sunt 7 puţurĭ şi 15 fîntînĭ.

Are o şcoală, fondată la anul 1854 şi frecuentată de 23 elevĭ şi 4 fete; 2 bisericĭ de lemn, una fondată la anul 1834, iar cea-l'altă la anul 1817; aceasta din urmă e făcută de Constantin Hurezanul.

Hurezani-de-Sus, *com. rur.*, în jud. Gorj, pl. Gilortul, la N. de com. Pegeni, situată pe şes şi vîlcele, pe malul drept al rîuluĭ Amaradia.

Are o suprafaţă de 1200 hect., din carĭ 400 hect. pădure, 410 hect. arabile, 350 hect. fîneţe, 17 hect. vie, 15 hect. livezĭ de prunĭ şi 8 hect. izlaz.

Populaţia com. e de 175 familiĭ, saŭ 682 suflete, din carĭ 179 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă 40 plugurĭ, 55 care cu boĭ, 6 căruţe cu caĭ; 384 vite marĭ cornute, 31 caĭ, 524 oĭ, 22 capre, 274 rîmătorĭ; 30 stupĭ cu albine.

Venitul comuneĭ e de leĭ 1355, iar cheltuelile de leĭ 1353.

Comunicaţia în această com. se face prin şoseaua judeţeană care o străbate şi prin şosele comunale, care o pun în legătură cu comunele: Negreni, Vladimirul, etc.

Are: 1 şcoală îfiinnţată la 1874 şi frecuentată de 36 elevĭ; 2 bisericĭ, una de zid şi alta de lemn, cea de zid, refăcută de proprietar la anul 1819, iar cea de lemn, făcută la anul 1803 de locuitorĭ, cu 1 preot şi 2 cîntăreţĭ, 1 moară de măcinat cu aburĭ; 7 puţurĭ şi 3 fîntînĭ.

Hurgheşul, *pîrîŭ*, jud. Botoşani, izvoreşte din dealul Pietrăria şi, unindu-se cu Pîrîul-Mare, se varsă în iazul Leahul, com. Feredieni.

Hurueşti, *com. rur.*, jud. Tecuciŭ, pl. Berheciul, compusă din 8 cătune: Căpoteşti, Dumbrava, Găleşti, Hurueşti, Nedelcu, Perchiul, Prădaeşul şi Şarba.

Situată pe partea stîngă a Polocinuluĭ, la 56 kil. de capitala judeţuluĭ, spre N.-V.

Are o populaţie de 349 familiĭ, saŭ 1506 suflete, din carĭ 301 contribuabilĭ. Locuesc în 293 case.

Sunt 4 bisericĭ: în Căpoteşti, Găleşti, Hurueşti şi în Şendreşti, deservite de 2 preoţĭ şi 9 cîntăreţĭ; o şcoală, care datează de la 1878, şi e frecuentată de 35 copiĭ.

Vite sunt: 409 boĭ, 891 oĭ, 30 caĭ, 200 vacĭ, 2 taurĭ, 20 epe şi 14 capre.

Teritoriul com. este de 5506 hect., din carĭ 1645 hect. cultivabile.

Este străbătută: de şoseaua judeţeană ce vine de la Lespezi, trece pe valea Polocinuluĭ, şi intră în satul Hurueşti, din care se ridică maĭ multe drumurĭ: la Găleşti, Nedelcu, Şarba şi la Căpoteşti peste deal; de văile ce poartă numele satelor prin care trec şi se varsă toate în Polocinul.

E brăzdată de un deal ce se întinde de la N. la S. şi pe coasta căruia sunt aşezate satele în linie de la S. la N.: Găleşti, Prădaeşul, Perchiul, Nedelcu, Şendreşti, Hurueşti, Căpoteşti şi Şarba; acest deal poartă numele fie-căruĭ sat ce este aşezat pe el, avînd o lungime de 9 kil.

Veniturile şi cheltuelile comuneĭ se urcă la 2587 leĭ anual.

In partea de V. este străbătută de pîrîul Polocinul. Se mărgineşte cu comunele: Condrăcheşti, la N.; Neguleşti, la E.; Homocea, la S.; Corni şi Condrăcheşti, la V.

Hurueşti, *sat*, face parte din com. Hurueşti, jud. Tecuciŭ. E situat la N. comuneĭ, pe malul stîng al Polocinuluĭ şi udat de pîrîiaşul Hurueşti. Aicĭ se află şi reşedinţa com.

Are o populaţie de 79 familiĭ, saŭ 320 suflete, carĭ locuesc în 62 case.

Are o biserică, cu hramul S-ţiĭ Voevozi, care s'a refăcut la 1862. In cărţĭ se văd iscăliturĭ cu data 1802 de la vechia biserică; se întreţine de locuitorĭ, avînd şi pămînt dat după legea rurală. Copiiĭ merg la şcoala din Perchiul, care e la 3 kil şi 360 m.

Locuitoriĭ sunt parte răzeşĭ, parte împroprietăriţĭ la 1864. Tradiţia spune că satul şĭ-ar fi luat numele de la Hurul, mare Vornic al Ţăreĭ de jos şi viteaz sub Petru-Rareş (1535), care a fost proprietar al acestor locurĭ.

Huruiala, *colină*, în jud. Buzăŭ, com. şi căt. Lapoşul, ramificaţie din muntele Predealul, acoperită de fîneaţă şi mărăcinĭ.

Huruzul, *munte*, în jud. Gorj, la E. de curmătura Olteţuluĭ şi la N. de com. Polovragi; acest munte face parte din moşia Polovragi.

Huscăria, *loc*, spre S. de Mănăstirea-Rîşca, în jud. Suceava, peste pîrîul Moişa şi aproape de fîntînele cu slatină. Se zice că aci un egumen din Mănăstirea-Rîşca ar fi voit să facă un schit în care scop a şi pus temelia bisericeĭ şi chiliile; astă-zĭ nu se văd de cît urmele zidurilor începute.

Huseni. Vezĭ Răuseni, sat, com. Comîndăreşti, pl. Jijia, jud. Botoşani.

Husnicioara, *com. rur.* şi *sat*, în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-d.-s., la 17 kil. de T.-Severin. Este situată pe deal şi vale. Satul formează com. cu satele: Cernata, Dumbrăviţa, Negreşti, Oproneşti şi Priboeşti, avînd peste tot 1450 locuitorĭ, 250 contribuabilĭ şi 270 case.

Terenul este nisipos şi argilos, acoperit cu pădurĭ, în cea maĭ mare parte fiind brăzdat de dealurĭ şi văĭ.

Locuitoriĭ posedă: 60 plugurĭ, 155 care cu boĭ, 7 căruţe, cu caĭ; 260 stupĭ cu albine.

Are 2 bisericĭ, cu 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Vite: 800 vite marĭ cornute, 24 caĭ, 890 oĭ şi 600 rîmătorĭ.

Prin com. trece şoseaua T.-Severin-Cerneţi-Pĭetrile-Roşiĭ-Husnicioara-Govodarva.

Budgetul com. e la veniturĭ de 2045 leĭ, iar la cheltuelĭ, de 1788 leĭ.

Pe teritoriul com. se găsesc şi izvoare cu apă minerală.

Husnicioara, *vale,* în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-d.-j., com. rur. Prunişorul.

Huşanul, *deal,* în jud. Fălciŭ, pl. Crasna, com. Ivineţeşti.

Acest deal se maĭ numeşte şi Corhana.

Huseni (Ivăneşti), *sat,* în centrul com. Ivăneşti, pl. Racova, în jud. Vasluiŭ, situat la capătul de N.-V. al dealuluĭ Ivăneştilor, prelungindu-se pe sub poalele acestuĭ deal, spre S., pe o întindere de 1090 hect., cu o populaţie de 45 familiĭ, saŭ 282 suflete.

Este reşedinţa com.

Are o şcoală, înfiinţată în anul 1869 şi frecuentată de 30 elevĭ; o biserică, zidită pe la 1807, de Gh. Drăghicĭ, fost proprietar; 2 morĭ, una cu vaporĭ şi alta de caĭ.

Vite sunt: 226 vite marĭ cornute, 43 caĭ şi 40 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 17 plugurĭ şi 34 care cu boĭ, 7 plugurĭ şi 14 căruţe cu caĭ; 70 stupĭ de albine.

Huşi, *com. urb.* şi oraşul de reşedinţă al judeţuluĭ Fălciŭ.

Se află în centrul acestuĭ judeţ, cam spre E., aproape de rîul Prutul şi în pl. Prutul.

Este aşezat pe o vale ce înclină spre E.-S., lungindu-se pe o suprafaţă de 350 hect., în direcţie V.-E.; şi este înconjurat de jur împrejur cu un şanţ de pămînt.

Din oraş, aruncîndu-ne privirile împrejuru-ĭ, vedem ridicăturĭ înalte de dealurĭ acoperite cu viĭ, livezĭ şi pădurĭ, dîndu-ĭ ast-fel forma uneĭ cetăţĭ apărate de întăriturĭ naturale. Este închis aproape de toate părţile cu culmĭ şi piscurĭ de dealurĭ, văĭ şi cu podişe, care, legate unele de altele, formează împrejuru-ĭ o întăritură lănţuită unde eroul Moldoveĭ, Ştefan-Vodă cel Mare găsise cu cale să pue în siguranţă cuibul observaţiunilor sale strategice.

In partea de N.-V. a oraşuluĭ, se întinde marele deal Lohanul, care unit cu dealul Ruscăĭ, spre S., împrejmueşte oraşul în formă de arc.

In partea de S.-E., se întinde, în formă de semi-cerc, o altă ramură de deal, pe a căreia culme se ridică treĭ piscurĭ înnalte: Coţoiul, Vulpea şi Voloseni, de pe ale căror vîrfurĭ, ochiul observatoruluĭ străbate în întindere depărtată spre E. către Prut. Pe unul din aceste vîrfurĭ, şi anume de pe cel al Coţoiuluĭ, numit de popor Cerdacul-luĭ-Ştefan-Vodă, acest mare Domn observa năvălirile duşmanilor: Tătarĭ, Turcĭ, Cazacĭ şi Leşĭ.

In partea despre N.-E., se află întinsul platoŭ Dricul, ce serveşte de imaş vitelor; iar în partea de N.-V., în marginea oraşuluĭ, este o grupă de 6 movile, cam mîncate prin săpăturele căeĭ ferate.

Apele ce udă teritoriul şi împrejmuirile oraşuluĭ, sunt micĭ pîraie carĭ izvoresc din văile dealurilor ce încunjoară tîrgul; maĭ principale sunt două: Pîrîul Broşteni, prin partea de S., numit în vechime Drăslavăţul, şi care este format din pîrîiaşele: Ochiul şi Drăslăvăţul, carĭ izvoresc dintre viĭ, apoĭ Schitul şi Zavati.

Pîrîul Rîeşti, numit din vechime Temasa, format din pîrîiaşele Sara şi Turbata, tot cu obîrşia dintre viĭ, curge prin partea de N. a tîrguluĭ. Ambele aceste două pîrae, unindu-se în partea de E. a oraşuluĭ, formează pîrîul Huşi.

Afară de aceste pîraie carĭ servesc de scurgere oraşuluĭ, maĭ sunt un număr de fîntînĭ şi 18 cişmele din care se îndestulează tîrgul cu apa trebuitoare pentru oamenĭ şi vite. Apa de băut din cişmele este adusă pe ţevĭ din izvoarele dealurilor. La 10 din cişmele se află cîte un havuz cu apă pentru cazurĭ de incendiŭ.

Grigore Ghica-Vodă, vizitînd oraşul Huşi, în anul 1852, a dăruit 1000 de galbenĭ, pentru facerea de cişmele.

In Huşi se află o populaţiune de 12660 suflete: 6374 bărbaţĭ şi 6286 femeĭ; 6279 necăsătoriţĭ, 5120 căsătoriţĭ, 1173 văduvĭ şi 88 divorţaţĭ; 7836 ortodoxĭ, 1838 catolicĭ şi 2986 mozaicĭ: 9642 Romînĭ, 2986 Evreĭ, 2 Ruşĭ, 2 Bulgarĭ, 6 Grecĭ, 17 Nemţĭ, şi 5 Italienĭ.

Ştiŭ carte 2703 persoane.

Locuesc în 3200 case de diferite forme şi mărimĭ, aşezate pe 52 strade, împărţite în patru mahalale saŭ colorĭ: Cotroceni, saŭ coloarea galbenă; Rîeşti, saŭ coloarea albastră; Plopeni, saŭ coloarea roşie, şi Broşteni, saŭ coloarea verde.

Este reşedinţa prefectureĭ şi a Episcopieĭ, şi are: un tribunal; o casierie generală; o sucursală a cred. agricol; un oficiŭ-teleg.-poştal, al căruĭ venit, pe 1899—1900, a fost de leĭ 40215,40; o judecătorie de ocol; un medic primar, etc.; treĭ şcoale primare de băeţĭ şi două de fete; un gimnaziŭ; un seminariŭ cu curs inferior; o şcoală de fete pentru croitorie, pe lîngă care se află două librăriĭ; 7 bisericĭ, din care una este Episcopia, a căreia biserică s'a fundat de Ştefan-Vodă-cel-Mare, la 1495, în curtea palatuluĭ Domnesc ce era pe atuncea. In 1692, din cauza unuĭ cutremur, aŭ căzut

turnurile şi aŭ crăpat păreţiĭ bisericeĭ împrejur.

Această biserică a devenit Episcopie pe la anul 1592, înfiinţată de Petru Aron-Vodă, prin stăruinţele Mitropolituluĭ Gheorghe Movilă.

Eparhia aceste Episcopiĭ se întinde, astă-zĭ, peste judeţele: Fălciŭ, Vasluiŭ, Tutova şi Tecuciŭ; iar din vechime a avut, pe lîngă Fălciŭ, şi ţinuturile: Lăpuşna, Orheĭ şi Soroca din Basarabia.

In curtea Episcopieĭ se află palatul Episcopal, Seminarul, înfiinţat la 1851, în timpul Domnieĭ luĭ Grigore Ghica şi dependenţele servitorilor bisericeştĭ.

Intreţinerea bisericeĭ, a personaluluĭ eĭ şi a Episcopieĭ, precum şi a seminaruluĭ, este în sarcina statuluĭ.

Autoritatea Spirituală a Episcopatuluĭ, ţine de Mitropolia Moldoveĭ şi a Suceveĭ, cu reşedinţa în oraşul Iaşi.

La 1712, Episcopia a fost arsă şi prădată de Turcĭ.

La 1740, Tătariĭ aŭ prădat schitul Brădiceşti şi aŭ luat hrisoavele atît ale schituluĭ cît şi ale Episcopieĭ.

La 1739, Episcopia a fost prădată de Tătarĭ, cînd generalul Rus Minich a cuprins Moldova şi a bătut pe Turcĭ aproape de Hotin.

Afară de biserica Episcopieĭ, cele-l'alte 6 bisericĭ, se întreţin de comună.

Evreiĭ aŭ 2 sinagoge.

Pe la finele veaculuĭ trecut, Papiştiĭ aveaŭ în tîrgul Huşi o capelă cu cimitir, aproape de Episcopie, pe malul din faţa Rîeştilor, ce era învechită, pentru care eĭ ar fi voit să o înnoiască în timpul cînd era Episcop al Huşilor Veniamin Costache; dar aceasta nu li s'aŭ permis, fiind că în Huşi eraŭ numaĭ vr'o cîte-va familiĭ de acea confesiune, şi afară de aceasta eĭ maĭ aveaŭ în marginea Huşilor, la Corni, o altă biserică. In urmă a ars acea biserică vechĭe, şi după maĭ multe cererĭ repetate de a o rezidi, li s'aŭ refuzat de către Episcopĭ. Papiştiĭ pentru a nu-şĭ pĭerde dreptul lor de a-şĭ face biserică în Huşi, aduceaŭ morţiĭ lor de prin alte locurĭ şi-ĭ înmormîntaŭ în cimitirul foasteĭ capele. Episcopul Meletie observînd aceasta, ĭ-a oprit cu totul de a maĭ aduce morţiĭ de prin alte localităţĭ. Prefectorul Papiştilor de la Iaşi, s'a jeluit de aceasta Domnuluĭ Moruzzi; Domnul însă, informîndu-se de adevărata cauză a opririeĭ, nu a ţinut în seamă jeluirea.

Institute de bine-facere, sunt două: spitalul evreesc, întreţinut de comunitatea Israelită şi spitalul oraşuluĭ, susţinut din daniĭ. Casele în care se află acest din urmă spital sunt donate în anul 1863, de către D-l Demetrie Castroean. Tot D-l Castroean a maĭ dăruit, la 1883, venitul uneĭ moşiĭ din judeţul Roman, pentru întreţinerea acestuĭ spital.

Pentru procurarea de medicamente sunt 2 farmaciĭ.

Afară de viĭ şi livezile frumoase din prejurul tîrguluĭ se află şi o grădină publică, cu un local de teatru, întreţinute de com.

In ce priveşte producţiunea, oraşul Huşi este însemnat pentru podgoriile sale din carĭ se exportă cantităţĭ marĭ de vinurĭ.

Ca calitate însă, de şi Dimitrie Cantemir-Vodă pune această podgorie în al doilea ordin după cea de la Cotnari, saŭ din cauza schimbăreĭ vremilor de atuncĭ şi pănă acum, saŭ din lipsa uneĭ îngrijirĭ maĭ bune a cultureĭ, alte podgoriĭ aŭ luat locul Huşilor în ordinul al doilea după Cotnari, aşa sunt podgoriile din jurul Iaşuluĭ: Vişan, Păun, Socola, Uricani, Copoul, Galata, Şorogari, etc. Calităţile de vinurĭ din aceste localităţĭ sunt mult superioare celor din Huşi.

In prejmetele Huşilor maĭ înnainte se aflaŭ multe bulgăriĭ, (grădinăriĭ) de legume şi verdeţurĭ, de unde se exporta în cantităţĭ marĭ afară din judeţ, pe lîngă consumaţiunea care se făcea în localitate; astă-zĭ numărul lor s'aŭ împuţinat. Asemenea s'a pĭerdut producţiunea şi comerciul însemnat al cărnurilor sărate (păstrămurĭ), pentru care era vestit Huşi, cu bogatele sale zahanale, precum şi cultura tutunuluĭ.

Livezile produc fructe de tot soiul.

In com. sunt: 3 morĭ cu aburĭ, pentru măcinatul cerealelor; 2 berăriĭ; 4 tăbăcăriĭ; 2 săpunăriĭ.

Intre meseriile ce se exercită în oraş sunt: croitoria, cibotăria, fĭerăria, lăcătăria, lemnăria, stoleria, strungăria. In marginea oraşuluĭ de S., către E., se află cărămidăriĭ, olăriĭ şi grădinăriĭ.

Pentru îndestulare publică, se află 5 pităriĭ şi 5 căsăpiĭ.

Sunt 7 pieţe: piaţa Sf. Nicolaĭ, piaţa Primărieĭ, piaţa pescărieĭ, piaţa lăptărieĭ, piaţa verdeţurilor şi piaţa Sf. Dimitrie.

Se maĭ află în oraş 3 otelurĭ; 4 cafenele; 2 cofetăriĭ.

In privinţa istorieĭ Huşilor, iată ce scrie Episcopul de Roman Melhisedec în «Cronica Huşilor»:

«In documentele posterioare ale Episcopieĭ de Huşi, oraşul în care se află ea, uneorĭ se numeşte Huşi, alte-orĭ

Hușul. Dacă ne întoarcem la cele maĭ vechĭ documente slavone, de asemenea găsim că une orĭ numele acestuĭ loc se întrebuințează în plural, de ex. în uricile domneștĭ date din Hușĭ se adaugă la urmă, că s'a scris «ȣ χȣсєχъ» în Hușĭ. Alte orĭ îl găsim în singular, de ex. în inscripțiunea slavonă de la Marele Ștefan ce se păstrează d'asupra ușeĭ bisericeĭ Episcopieĭ, se zice că biserica s'a zidit «въ Гȣсѡ» în Huso. Această dublă numire în singular și în plural, provine de uzul cum s'a format la noĭ cea maĭ mare parte de numirile localităților, adică de la numele persoaneĭ ce a posedat maĭ întîiŭ acel loc, prin danie saŭ cumpărătură de la Domnie. Cît trăia întîiul posesor, locul se numea de pe numele luĭ în singular, de ex. moșia luĭ Bradiciŭ, a luĭ Dolhecĭŭ, a luĭ Aver, a Armașuluĭ, a Hușuluĭ, etc. După moartea luĭ, locul trecînd la urmașiĭ luĭ și devenind a maĭ multor posesorĭ, numirea loculuĭ din singular, trecea în plural, de ex. Brădiceștiĭ, Dolheștiĭ, Avereștiĭ, Armășeniĭ, Hușiĭ, etc. Așa dar amîndouă numirile, singulară și plurală, sunt logice. Observăm însă numaĭ atîta, cît privește numirea Hușilor, că dacă se întrebuințează în singular, ca să fie conform cu istoria și gramatica Romînă, ar trebui să se scrie și să se pronunțe: Husul, care este numele primitiv al loculuĭ. Finalul *su* de la singular, după limba Romînă, la plural se preface în *și*, de ex. pus-pușĭ, dus-dușĭ, trămis-trămișĭ, Husu-Hușĭ, etc.

«Asupra origineĭ numireĭ Husu saŭ Hușĭ, sunt cîte-va versiunĭ: una populară provenită de la locuitoriĭ Ungurĭ, ce trăiesc în satul Corni, situat în laturea de N. a Hușilor. Această versiune pretinde că, din vechime, pe locul unde astă-zĭ este tîrgul Hușilor, ar fi fost numaĭ o măcelărie, de unde locuitoriĭ de la Corni, cumpăraŭ carne, care în limba ungară se numește Hus (Huș). Prin urmare, cînd eĭ se duceaŭ la carne, ziceaŭ în limba lor, că se duc la «Hus» și că de aicĭ s'ar fi trăgînd numirea loculuĭ Hușĭ.

Altă versiune este aceea pe care o aflăm la Andreas Wolf, autorul opereĭ germane intitulată «Beiträge zu einer statistisch-historischen Beschreibung des Fürstensthums Moldau. Erster Theil». Iată ce ne spune la pag. 154, despre derivarea numeluĭ Hușilor, de pe temeiul unor autorĭ ungurĭ:

«Numele Hușĭ îl are acest loc de la Husițĭ, carĭ în anul 1460, fiind alungațĭ din Ungaria, aŭ venit în Moldova și aŭ căpătat permisiunea de la Voevodul Stefan-cel-Mare a se așeza acolo. Atuncĭ eĭ aŭ fondat acest loc, și în amintirea stimabiluluĭ lor de atuncĭ Ioan Husul, ĭ-aŭ dat acest nume. Dară fiind-că după cît-va timp cea maĭ mare parte din eĭ aŭ fost alungațĭ și din această țară, apoĭ restul ungurilor husițĭ a trecut la religiunea catolică, dar numele acestuĭ din noŭ fundat tîrgușor nu l'aŭ schimbat, în cît el până în timpul nostru se numește Hușul (după pronunția ungară).

«Această opiniune de origină tot ungară și pe care însușĭ autorul eĭ, Timon, o dă cu un «dicitur», «se zice», o găsim repețită și la autoriĭ Romînĭ modernĭ: la D-l Suțu în opera sa: «Notițiĭ statistice despre Moldova» pag. 52, și la D-l Hasdeŭ în opera «Ioan Vodă cel cumplit» pag. 131.

«Nu tăgăduim că o asemenea colonie de persecutațĭ pentru credințele lor religioase ar fi găsit în Moldova refugiul și mîntuirea lor, maĭ ales că acest fapt se bazează pe temeiurĭ solide istorice, descoperite în urmă, și prin care se constată că aceĭ coloniștĭ Husițĭ s'aŭ așezat: la Hușĭ, la Roman, și în satele de prin prejur; de asemenea că în urmă eĭ iarășĭ s'aŭ convertit la catolicizmul papal; că pe la anul 1571, cînd s'aŭ convertit aceștĭ (catolicĭ) coloniștĭ, eĭ eraŭ în număr ca la 2000 de oamenĭ. (Istor. tolerant. religios, în Romînia. B. Hasdeŭ).

«Și în adevăr, pe urmașiĭ acestor Ungurĭ, îĭ găsim până astă-zĭ în prejmetele Romanuluĭ. In partea despre N. a Hușilor, pe moșia Episcopieĭ, se află satul Corni, de asemenea locuit de Ungurĭ papiștĭ, carĭ însă astă-zĭ nu înțeleg altă limbă de cît acea Romînă, în care preoțiĭ lor le și fac predică. Din documentele Episcopieĭ se pare că aceștĭ Ungurĭ, dacă nu în totul, în mare parte, sunt descendențĭ aĭ coloniștilor Husițĭ. Din planul Episcopieĭ, făcut pe la finele veaculuĭ al 18-lea, se vede că pe locul unde este acum satul Corni, locuĭaŭ «poslujnicĭ amestecațĭ cu tîrgovețĭ». Prin poslujnicĭ se înțelege în documentele Episcopieĭ oamenĭ veneticĭ, adușĭ de prin alte țărĭ, în deosebite rîndurĭ, spre serviciul Episcopieĭ. Insă tot odată în planul citat se înseamnă, că acolo «a fost siliște de sat vechiŭ». Putem presupune că coloniștiĭ Husițĭ, pe la 1460, vor fi fundat și locuit acel sat vechiŭ,

dară în urmă, pentru oare-carĭ grele împrejurărĭ, îl vor fi părăsit şi se vor fi aşezat aiurea. In ţinutul Huşilor (judeţul Fălciuluĭ), Ungurĭ se află numaĭ în satul Răducăneni.

«Ce se atinge de aserţiunea, că unguriĭ Husiţĭ ar fi dat nume Huşilor, o respingem pe temeiurile ce se vor espune maĭ jos.

«Ceea-ce ne arată documentele Episcopieĭ despre numirea Huşilor, şi din care ne putem face idee lămurită despre numele şi începutul acestuĭ oraş, constă în următoarele noţiunĭ:

«Pe timpurile Mareluĭ Stefan, locul unde astă-zĭ se află Huşiĭ, aparţinea uneĭ persoane cu numele Husul. Locul acesta a fost dat luĭ de la Domnie. Uricul slavon de danie s'a păstrat la tîrgoveţiĭ de Huşi, până în anul 1814, cînd cu vicleşug s'a răpit de către nişte persoane interesate, precum se va arăta maĭ departe la anul acela. Nu se ştie însă dacă dania aceea s'a făcut de Marele Ştefan, saŭ maĭ înainte de el. Cel întîiŭ document istoric, cunoscut până acum, în care se aminteşte de acest Hus, este uricul luĭ Ştefan-cel-Mare din 1489 (6997), Martie 13, în care se zice că sluga sa «Stancĭu, fiul luĭ Jurju al Husuluĭ, a vîndut luĭ Lupe Armaşul o silişte peste Prut, unde a fost tîrgul Sărata, maĭ sus de Gura-Sărăţeĭ, pentru 38 galbenĭ tătăreştĭ» (Arh. Ist, I., pag. 134, No. 245).

«In alt hrisov, tot de la Stefan-Vodă, cu data 1495 (7003), Ghenar 20, se pomeneşte de «Marina, fata Husuluĭ, care împreună cu o mătuşă a eĭ Nastea, a vîndut a patra parte din satul Buzeşti, ce este pe Sărata, luĭ Neagu Dumia şi frateluĭ săŭ Băloş, pentru 25 galbenĭ tătăreştĭ».

«Intr'un uric de asemenea de la Marele Ştefan din 1502 (7003), Ghenar 23, se zice că Marina fata Husuluĭ şi cu mătuşa eĭ Nastea «aŭ vîndut a lor dreaptă ocină din drepte şi adevărate urice, ce aŭ avut pe o bucată de loc pe Sărata, partea ce este de pe Elan, din hotarul tîrguluĭ nostru al Huşilor, ce este pe Drăslăvăţ».

«Maĭ este între documentele Episcopieĭ, un hrisov de la Ştefan cel Tînăr, dat în 1519 (7027); însă este atît de stricat şi şters încît abia se poate descifra cuvintele «**и дрȣгȣ село гдѣ ѣилч. хȣсȣлъ**» adică şi alt sat unde a fost Husul.

«Judecînd după aceste date putem presupune, că moşia stăpînită de Husul, începînd despre S. de la Elan, unde poseda moşie fata Husuluĭ, Marina spre N. cuprindea locul unde sunt Huşi, şesul Prutuluĭ şi, peste Prut, satul Buzeşti, şi locul unde a fost tîrgul Sărata.

«A fost oare Husul Romîn, saŭ străin? Ceĭ ce vor să derive numele şi originea Huşilor de la colonia Husiţilor, negreşit tind a crede că fundatorul Huşilor a fost un străin, un Ungur saŭ un Bohem husit. Intre numele Huşul şi Husiţĭ în adevăr este asămănare, însă eŭ o cred aceasta provenită de la întîmplare. Numele Husu este zicere slavă; înseamnă gîscă; dar orĭ-cine a studiat cît de puţin arheologia noastră, ştie că acest fel de nume şi pronume slavone eraŭ foarte obicinuite străbunilor noştri, şi provineaŭ parte de la vecinătatea cu popoarele slave, iară maĭ cu seamă de la literatura slavă care era şi a Romînilor. Aşa în urice se pomenesc nume boiereştĭ cu totul slavone, de: **Кржва, Могила, Тжмпа, Хржва, Дȣма, Балйвȣ, Красниш, Ходко, Стєпко, Сопа** etc. (Uricul luĭ Stefan-Cel-Mare, din 1467, al luĭ Petru Rareş, din 1546.)

«Romîniĭ aŭ fost şi sunt şi până astă-zĭ pre cît lesnicioşĭ pre atîta şi naivĭ în poreclirĭ saŭ născocire de pronumirĭ, de ex. a fost destul să aibă cine-va un petic negru cusut pe partea din dărăpt a haineĭ, ca să fie pronumit Cur-negru, şi acest pronume să treacă la urmaşiĭ luĭ şi se devină nume chiar al satuluĭ unde eĭ locuiaŭ. Pronumele împrumutate de la păsărĭ eraŭ foarte obicinuite. De aicĭ numirile de familie: Guriţă (găină) Vrabia, Secol (gangur), Raţa, Păun, etc. Ce mirare dar este că să găseşte o familie romînă pronumită de la gîscă: Husul? Fără ca să maĭ avem nevoia a căuta obîrşia numeluĭ acestuia prin Bohemia saŭ Ungaria, eŭ afirm că Husul era Romîn Moldovean, boier înrudit cu familiele boiereştĭ ale ţăreĭ. De aceea uricile, maĭ sus citate, numesc pe Marina, fata Husuluĭ, nepoata Násteĭ, care la rîndul săŭ era nepoata luĭ Mihăilă Buzea, de la care a luat numirea satuluĭ Buzeşti, ce este pe apa Sărata, peste Prut (uric din 1495); iară uricul din 1489, spune că Nastea avea un frate, Toma, şi o soră, Ilca, tustreĭ fiĭ aĭ luĭ Costea şi nepoţĭ aĭ Dvorniculuĭ Oanca; de asemenea eraŭ verĭ cu Ana şi cu fratele eĭ Sima, fiiĭ luĭ Lazăr şi nepoţĭ aĭ aceluiaşĭ Oanca.

«Cum că Costea şi Lazăr aŭ fost boierĭ, se vede din uricul de la 1432, reprodus în cronica Huşuluĭ sub anul 1690, în care aceste nume se pun între boieriĭ marturĭ aĭ uriculuĭ.

«Acest Husul este fundatorul tîrguluĭ Huşi, precum între altele se vede şi din suplica unuĭ

tîrgovăț din Huși ce avea în păstrare documentul original al fundăreĭ Hușilor, și care cu vicleșug i s'a răpit pe la 1814.

Acel tîrgovăț iată ce spune despre aceasta în suplica dată Domnuluĭ Scarlat Alexandru Calimah:

«Jeluesc Măriei Tale, că în aniĭ trecuțĭ, după moartea tatăluĭ meŭ mi-a rămas un uric vechiŭ sîrbesc și treĭ-ḑecĭ și patru file chîrtie cu slove nemțește scrise, însă cusut la un loc, și la toată fila de desupt, cînd se întorcea fila era o pecetie a Husuluĭ ce a făcut tîrgul Hușiĭ. . .»

«Timpul fundăreĭ Hușilor nu-l putem hotărî din lipsa documentuluĭ primitiv, care, din cele ce spune suplicantul de maĭ sus, trebue să fie la vre-unul din proprietariĭ megieșĭ.

«Putem presupune că fundarea aceasta datează de pe la timpurile Mareluĭ Ștefan. Cel puțin n'am găsit nicĭ un document maĭ vechiŭ, în care să se pomenească de Huși, înnainte de Marele Ștefan. Combinînd desființarea tîrguluĭ Sărata, de pe malul stîng al Prutuluĭ, de care vorbește uricul din 1489, și care venea tot pe moșia Hușuluĭ, putem presupune că tîrgovețiĭ de acolo s'aŭ strămutat la Huși a căruia înființare coincide cu acele timpurĭ. Motivul strămutăreĭ a putut fi o maĭ bună siguranță a tîrgoveților, prin poziția loculuĭ, înconjurat cu dealurĭ și codri pe de o parte, iară pe de alta cu Prutul, care era o piedică nu mică la năvălirile oardelor Căzăceștĭ și Tătăreștĭ. Din acest punct de vedere Huși în curînd a devenit un însemnat punct strategic pentru apărarea țăreĭ de către inamiciĭ ce năvăleaŭ despre E.: Cazacĭ, Tătarĭ, Turcĭ. Ștefan-Vodă cel întîiŭ a găsit avantagios a avea o reședință în Huși, pentru trebuințele sale militare, precum avea și la Vasluiŭ. De aceea el a înființat acolo un castel Domnesc, pe locul unde astă-zĭ este Episcopia. Nu putem anume arăta locul unde a fost acel castel: dară curtea Episcopieĭ toată este potrecălită de temeliĭ vechĭ din carĭ unele de o soliditate foarte mare, și care presupun o vechime profundă. Din documentele Episcopieĭ, se vede că un deal despre E., numit acum Coțoiul, maĭ înainte se numea Ceardacul-luĭ-Ștefan-Vodă. In adevăr, de acolo se prezintă o privire întinsă asupra Prutuluĭ și peste Prut. Huși, și sub Domniĭ următorĭ, era loc de reședință Domnească, unde Domniĭ petreceaŭ a timpure, căcĭ se găsesc multe hrisoave date de aicĭ; de asemenea și letopisițele ne arată pe uniĭ Domnĭ petrecînd în Huși.

«Ștefan-cel-Mare, în anul 1495, a zidit în localul Curțeĭ Domneștĭ de la Huși, o biserică în onoarea Sfinților Apostolĭ Petru și Pavel, precum se vede din inscripția slavonă, ce până astă-zĭ se păstrează d'asupra ușeĭ biserіceĭ Episcopieĭ. Iată textul eĭ tradus în romînește:

Eŭ seviosul și iubitorul de Christos Io Ștefan-Voevod, cu mila luĭ Dumnezeŭ, Domn Țăreĭ Moldavieĭ, fiul luĭ Bogdan, a început și a zidit acest templu în numele sfinților slăviților și tot lăudaților corifeilor Apostolĭ Petru și Pavel, ce este în Huso, pe Drăslăvăț, și s'a săvîrșit în anul 7005, iară al domnieĭ luĭ, anul 38 curent, luna Noemvrie 30.

«Unul din cronicariĭ Țăreĭ, dascălul Simeon ne spune că tot în acest an, cînd s'a zidit biserica, Ștefan-cel-Mare a zidit acolo în Huși și curțĭ domneștĭ, care pe timpul acestuĭ cronicar (cam pe la începutul seculuĭ al 17-lea) eraŭ surpate, dar beciurile existaŭ încă. (Let., t. I., pag. 135).

«Cum că această biserică a fost anume biserică a Curțeĭ Domneștĭ, și nu mănăstire, se vede și de acolo, că ea nu a fost înzestrată cu nicĭ un venit deosebit, precum tot-d'a-una făceaŭ ctitoriĭ mănăstirilor și aĭ bisericelor, maĭ ales Domniĭ; ba chiar nicĭ locul pe care era zidită biserica, nu era proprietate a eĭ, ci loc Domnesc, până tîrziŭ, precum se vede din hrisovul luĭ Mateiŭ Ghica, din 1756.

«Moșia Husuluĭ, pe care s'a făcut tîrgul Huși, pentru însemnătatea ce a căpătat acest loc prin Curtea Domnească înființată acolo de Marele Ștefan, nu tîrziŭ iarășĭ a devenit Domnească, poate că prin răscumpărare.

«Prin hrisoave se văd multe exemple de acestea, că moșiele ce fusese dănuite de Domnĭ, pe la persoane private, se reînturnaŭ iarășĭ la Domnie prin rescumpărare, prin stingerea uneĭ familiĭ saŭ prin confiscare.

Prefacerea moșieĭ Hușilor în Domnească, se pare că s'a urmat pe la finele Domnieĭ luĭ Ștefan-cel-Mare; căcĭ în uricul de la 1502, Ștefan vorbind de Huși, îl numește Tîrgul nostru Huși».

Episcopul Melhisedec pentru a proba maĭ mult susținerile sale în privința numireĭ și a origineĭ Hușilor publică în extenso: uricul slavon din anul 1489, publicat de D. Hasdeŭ în «Arhiva istorică»; uricul slavon din 1495, toate de la Ștefan-cel-Mare. (Vezĭ Cronica Hușilor, pag. 12, 13, 14, 15 și 16).

Apoĭ continuă:

«De la Ștefan-cel-Mare dară, Huși deveniră reședință Domnească; asemenea ca Vasluiul,

Romanul şi Hîrlăul; de aceea găsim adesea orĭ pe Domnĭ reşezînd une-orĭ nu numaĭ în Vasluiŭ, Roman şi Hîrlăŭ, dar şi în Huşi. Aşa letopesiţul ne spune despre urmaşul luĭ Ştefan, fiul săŭ Bogdan, că a murit în Huşi la 1517, şi de acolo l-aŭ dus de l-aŭ înmormîntat la mănăstirea Putna. (Let., t. I., pag. 152—153).

«In documentele Stănileştilor, se află un suret (copie), de pe un ispisoc sîrbesc, dat în Huşi de Petru Rareş, la anul 7035 (1527), Mart. 15. Domnia luĭ Petru Rareş, după spusa luĭ Urechiă, s'a început de la 20 Ianuarie a acestuĭ an, iară uricul, de care vorbim, de la 15 Mart., ni-l arată deja în Huşi. In acest uric se pomeneşte de maĭ multe persoane, toţĭ fiĭ aĭ luĭ Stănilă, de la care negreşit se trag atît răzeşiĭ Stănileşti de peste Prut, cît şi numirea satuluĭ ce poartă până astă-zĭ numele de Stănileşti, situat din dreapta Prutuluĭ, proprietate a Episcopieĭ de Huşi.

«Petru Rareş în domnia întîia, la 22 Martie 1535, de asemenea era în Huşi, precum dovedeşte uricul cu aceeaşi dată, dat de el ȣ χȣcєχъ, 7043, Martie 22.

«In 1546, la Maiŭ 14, iară găsim pe Petru Rareş în Huşi. Acesta este anul de pe urmă al Domnieĭ luĭ a doua. De la data aceasta iarăşĭ avem un uric slavon dat de Rareş din Huşi.

«Sub domnia luĭ Rareş, se vede că se stabilise numirea tîrguluĭ Huşilor în plural. Atît în uricul citat cît şi în cel precedent, găsim numirea în plural: «ȣ χȣcєχъ ȣ χȣcoχъ», la Huşi. Ştefan-cel-Mare în inscripţie il numeşte Гȣco, Husul, în singular.

«In 1548, Aprilie 7, săptămînă luminată, găsim în Huşi pe Iliaş Vodă, feciorul şi succesorul luĭ Petru Rareş, (în a doua domnie), care se vede că făcuse Paştele în Huşi. Această dată a petrecereĭ Domnuluĭ în Huşi este arătată de letopisiţe, prin uciderea Hatmanuluĭ Vartic, tăiat acolo din ordinul luĭ Iliaş Vodă. (Let., t. I, pag. 173).

«In anul 1555, la Maiŭ, în 9 zile, găsim pe Alexandru Lăpuşneanu, reşezînd în Huşi, de unde dă un uric în limba slavonă, tradus de D-l Hasdeŭ în «Arhiva istorică» t. I. part. I. pag. III, No. 155.

«In anul 1561, Alexandru Lăpuşneanu, învins de Despot, în bătălia de la Verbia pe Jijia, îşĭ luă Doamna din Iaşi, fugi la Huşi, şi de acolo se sîrguia a'şĭ aduna oaste din ţară şi a primi ajutor de la Turcĭ, contra usurpatoruluĭ Despot, dar n'a reuşit. Despot, după victorie, ducîndu-se la Suceava, şĭ-a tras ţara în partea sa uşor; căcĭ toţĭ uraŭ pe Lăpuşneanu, şi după ce s'a asigurat, a plecat de la Suceava cu oaste asupra Lăpuşneanuluĭ la Huşi, ca să-l poată prinde. Dar acesta văzîndu-se părăsit de toţĭ, a lăsat Huşi şi apucînd drumul la Chilia, de acolo a trecut la Constantinopole. (Let., t. I., pag. 178, 179).

«In anul 1574, în timpul războiuluĭ ce a avut Ioan Vodă Armeanul cu Turciĭ, după ce acest grozav eroŭ, a eşit învingător în bătăliele cu Tătariĭ şi cu Turciĭ, la Bender şi Cetatea-Albă, s'a retras la Huşi spre repaos şi pregătire pentru evenementele următoare ale războiuluĭ. La această ocazie, iată cum D-l Hasdeŭ, panigiristul luĭ Ioan-Vodă, descrie avantajele militare ale poziţiuneĭ Huşilor:

1. Inlesnirea pentru hrană şi pentru recrutaţiunĭ din interiorul Moldoveĭ.

2. O apropriere de fruntaria Polonă, de unde Ioan-Vodă, tot încă nu dispera de a căpăta ajutoare maĭ serioase.

3. O localitate retranşată prin însuşĭ natura şi în care nu putea fi forţat într'un caz de năvală neprevăzută.

4. Facultatea de a se porni într'un moment, sau la Nistru contra Tătarilor, saŭ la Dunărea contra Turcilor. (Vezĭ opera Ioan Vodă, pag. 131, 248).

«In anul 1589 (7097) Octombre 6, găsim pe Petru-Vodă Şchiopul, reşezînd în Huşi, de unde a dat o carte de judecată. (Vezĭ Cronica Huşuluĭ, pag. 25, 26).

«La 1673, Dumitraşcu Cantacuzino Voevod, venind cu Turciĭ şi Tătariĭ, ca să alunge pe Petriceĭco care ocupase Iaşi cu oştile Leşeştĭ şi voia a se ţine în Domnie cu puterea, a tras la Huşi, şi de aicĭ a făcut dispoziţiile războiuluĭ ce a urmat la gura Bohotinuluĭ şi s'a sfîrşit cu desfacerea oştilor luĭ Petriceĭco. (Letop., t. II., f. 23).

«La 1674, Vodă Cantacuzino, în luna Octombrie, după ce a petrecut până la Dunăre pe sultanul Mehmet ce se întorcea de la războiŭ în Polonia a venit la Huşi. (Let., tom. II).

«De pe la timpurile acestea se vede că castelul Domnesc de la Huşi s'a desfiinţat, devenind ruine, de care spune dascălul Simion că nu maĭ găsim Domn petrecînd în Huşi. Nu tîrziŭ după aceasta, la 1592, localul Curţeĭ Domneştĭ din Huşi se ocupă de Episcopia, înfiinţată atuncĭ acolo. De la acest timp istoria tîrguluĭ Huşilor, se contopeşte cu istoria Episcopieĭ.

«Cu toată însemnătatea politică dată tîrguluĭ Huşilor, întîĭ prin curţile domneştĭ şi petre-

cerea acolo din timp în timp a Domnilor, apoĭ prin înfiinţarea Episcopieĭ, care făcea din Huşi centrul religios al uneĭ marĭ părţĭ din ţară, acest tîrg nu se vede a fi prosperat. Pe cînd s'a înfiinţat Episcopia, el consta din un mic număr de tîrgoveţĭ aşezaţĭ cu dughenele lor, pe locul numit vatra tîrguluĭ, şi două sate: Plopeni şi Broşteni, poate că şi Corni; căcĭ în planul vechiŭ al Huşilor, se zice că acolo a fost silişte de sat vechiŭ: dară locuitoriĭ din acele sate, de multe greutăţĭ aŭ pribegit şi Episcopiĭ, în deosebite rîndurĭ, aŭ adus coloniştĭ străinĭ de aŭ sporit populaţia. Coloniştiĭ eraŭ Romînĭ pribegiţĭ prin alte ţărĭ, Bulgarĭ, Ungurĭ aşezaţĭ acolo în deosebite epoce.

«Demetrie Cantimir, după anul 1711, în «Descrierea Moldoveĭ» vorbind de Huşi, îl numeşte un tîrguşor mic, care nu are altă însemnătate de cît pentru scaunul Episcopieĭ şi pentru că lîngă dînsul s'a ţinut războiul luĭ Petru-cel-Mare cu Turciĭ la 1711 precum şi pentru Movila-Răbîeĭ, ce nu este departe de acest loc.

«In alt loc însă Cantemir laudă vinul de Huşi, punîndu-l în rîndul al doilea între vinaţele ce produce Moldova, adică după cel de Cotnari, căruĭa Cantemir îĭ dă preferenţă înnaintea tuturor chiar acelor străine.

«In războiul Rusieĭ cu Turcia la 1711, sub Marele-Petru şi sub Dimitrie Cantemir, urmat aproape de Huşi, la Stănileşti, Huşi şi prejmetele luĭ, aŭ suferit foarte mult din partea oştirilor beligerante, pănă ce s'a încheat pacea la 10 Iulie, pe malul Prutuluĭ, la trecătoare.

«In anul 1713, sub Domnia luĭ Nicolae Mavrocordat, Turciĭ aŭ luat în stăpînire cetatea Hotinuluĭ, cu ţinutul eĭ şi aŭ pus în ea o garnizoană mare de apărare despre Rusia şi Polonia. Aceasta a îngreunat foarte mult poziţiunea Huşilor, carĭ eraŭ situaţĭ pe calea Prutuluĭ, pe unde oştile Turceştĭ adesea-orĭ se duceaŭ şi veneaŭ de la Hotin. Nevoile ce aŭ căzut pe ţară şi pe Huşi, de la această împrejurare, aşa le descrie cronicarul Ioan Neculcea:

«Pe acele vremĭ era greŭ în ţară, nu de birurĭ ci de alte supărărĭ, că Turcilor li era calea tot prin ţară, mergînd şi viind la Hotin; uniĭ veniaŭ pe la Focşani, de mergeaŭ pe Siret, alţiĭ pe la Bîrlad şi Iaşi; alţiĭ pe la Prut şi ca nişte oştenĭ păgînĭ ce eraŭ tot stricăciunĭ făceaŭ, cu feliŭ de feliŭ de rîsurĭ şi batjocurĭ. (L., t. 2, pag. 382).»

Poziţiunea geografică şi vechea împărţire a tîrguluĭ Huşilor. Intr'un desemn vechiŭ, în care se descrie poziţiunea topografică şi împărţirea Huşilor, făcută de Iorest Dan, Devechiul Episcopieĭ, iată în ce stare se arată acest oraş în a doua jumătate al veacului al 18-lea.

1. Huşi sunt situaţĭ între două pîrae, ce curg amîndouă din partea apusană spre E., şi se întrunesc din jos de Huşi, în cît formează un unghiŭ. Pîrîul despre N. se numeşte Temasa şi curge prin satul Corni; cel despre S. Dreslăvăţul; amîndouă îşĭ aŭ obîrşiele în dealurile ce înconjura oraşul.

2. In partea despre E. este situată Episcopia.

3. In spre E., locul tîrguluĭ cu o uliţă în direcţie de la N. spre S., locuită de Moldovenĭ şi Bulgarĭ. De la locul tîrguluĭ maĭ departe, tot spre E., mahalaua Broşteni, care se începe de la S., trece peste cele două pîrae spre N. In această parte locuiaŭ tîrgoveţiĭ şi poslujnicĭ aĭ Episcopieĭ. Tot în direcţia de E., maĭ departe, pănă la întrunirea acelor două pîrae, era mahalaua Plopenilor, care merge tot în aceeaşĭ direcţie de la S. spre N. ca şi Broşteni. In marginea Sudică a eĭ era mahalaua numită «Ograda luĭ Lazăr». Plopeni eraŭ locuiţĭ de asemenea de tîrgoveţĭ şi poslujnicĭ, saŭ coloniştĭ aĭ Episcopieĭ. De la Plopeni maĭ departe urmaŭ Voloseni, de care planul zice că Episcopia îĭ are prin schimb.

4. In drept cu locul tîrguluĭ, spre S. şi spre N., se întinde locul numit Pleşa, pe care în toate direcţiunile sunt aşezaţĭ coloniştĭ Bulgarĭ.

5. In partea V.-N. de la Episcopie, se pune Corni, unde aŭ silişte de sat vechiŭ, în depărtare de tîrg ca la un ceas; locuitoriĭ se zice că eraŭ poslujnicĭ amestecaţĭ cu tîrgoveţĭ. Planul zice: moşia Corni este de la Stefan-Vodă şi întărit de Constantin Racoviţă.

6. Peste pîrîul Temaşa, privind de la Episcopie spre S.-E. de la Corni, se pune mahalaua Cotroceni, locuită de poslujnicĭ şi tîrgoveţĭ.

Maĭ spre E. de la Cotroceni, tot peste pîrîŭ este mahaua Rîeşti, locuită de asemenea de poslujnicĭ şi de tîrgoveţĭ. Maĭ spre E. de la Rîeşti, coloniştĭ Bulgarĭ.

8. Intre Episcopie şi locul tîrguluĭ, se arată o distanţă de loc deşert, pe care era şcoală publică.

9. Pe locul tîrguluĭ în partea N. era Cişmeaua Domnească de care se vorbeşte în cărţile Domneştĭ de scuteală pentru fîntănariĭ Domneştĭ.

10. In partea despre S. a Episcopieĭ, era grădina Epis-

copieĭ, cu pomĭ, şi, maĭ spre S., de la grădină, se începea pădurea, care acoperea dealul Lohanuluĭ, ce astăzĭ parte este gol, parte plantat cu viĭ şi livezĭ.

In cît timp tîrgul Huşi a fost pe locul Domnesc, el se mărginea numaĭ în o mică ulicioară, acea ce se întinde de la mijlocul uliţeĭ Episcopieĭ spre S.; dară după ce s'a dat Episcopieĭ, tîrgul s'a mărit şi s'a format uliţa principală de la Episcopie spre E. Orĭ cîte procese aŭ urmărit între tîrgoveţĭ şi Episcopie cu tînguiri şi asuprirĭ, soarta acestor tîrgoveţĭ a fost rîvnită de tîrgoveţiĭ de pe alte proprietăţĭ particulare în cît aceia cînd îşĭ cereaŭ drepturĭ, se refereaŭ la poziţiunea tîrgoveţilor de Huşi ca la un model.

«Cu luarea Basarabieĭ de Ruşĭ, comerciul Huşilor a căzut tare, mărginindu-se numaĭ în partea ţinutuluĭ Fălciuluĭ rămas d'a dreapta Prutuluĭ. Această împrejurare a dat cea maĭ de pe urmă lovire mortală şi tîrguluĭ Fălciŭ, situat pe malul Prutuluĭ şi de care Domnul Cantemir spune că pe timpul luĭ era un tîrg frumos («Descr. Mold.», p. 27).

Cu ocazia războaelor de pe la finele veacululuĭ al 18-lea, şi începutul al 19-lea, dintre Rusia şi Turcia, maĭ multe familiĭ emigrînd de peste Dunăre, fură primite de Episcopĭ ca coloniştĭ prin mahalalele Huşilor prin carĭ se spori populaţiunea acestuĭ oraş. Coloniştiĭ Bulgarĭ aŭ adus în Huşi cultura duzilor şi a viermilor de mătase, care însă a rămas în o stare primitivă până astă-zĭ.

In fine, oraşul Huşi a avut mult de suferit în decursul anilor prin desele invaziunĭ ale oştilor străine în ţară, căcĭ calea oştirilor turceştĭ şi tătăreştĭ în războaele cu Poloniĭ şi Ruşiĭ la Hotin şi la Cameniţă, era pe valea Prutuluĭ, ce se începe din jos de Galaţi şi trece în sus pe aproape de Huşi. In această cale parte din urdiile cele nedesciplinate ale Turcilor şi Tătarilor, se abăteaŭ pe la Huşi şi prădaŭ tot ce nu apucaŭ saŭ nu puteaŭ oameniĭ ascunde. Din tradiţie se spună că prăzile, maĭ ales ale Tătarilor, eraŭ aşa de dese şi fără de veste la Huşi în cît Episcopiĭ ţineaŭ deasupra clopotniţeĭ un observator; şi peste Prut aveaŭ oamenĭ puşĭ înadins ca să dea semnal îndată ce vor simţi năvălirea Tătarilor. Cînd se da semnalul ştiut se făcea alarmă cu tragerea clopotuluĭ şi atuncĭ locuitoriĭ din Huşi se retrăgeaŭ uniĭ în pădure cu ceea ce aveaŭ, alţiĭ se puneaŭ în poziţiunĭ de apărare. Huşi eraŭ înconjuraţĭ de codri marĭ. Episcopiĭ în asemenea incursiunĭ barbare, se refugiaŭ cu lucrurile cele maĭ însemnate la Schitul-Brădiceşti. Insă de la un timp Tătariĭ aŭ nimerit şi Brădiceşti, de unde aŭ luat multe averĭ şi hrisoave vechĭ de ale Episcopieĭ ce se păstraŭ acolo spre siguranţă.

Huşi, *sat*, pe moşia cu acelaşĭ nume din com. Preuteşti, jud. Suceava. Aşezat pe ţărmul drept al Şomuzuluĭ-Mare, numără 86 case, populate cu 91 familiĭ, saŭ 352 suflete, din carĭ 176 bărbaţĭ şi 176 femeĭ (6 străinĭ). Are 85 contribuabilĭ. Vatra satuluĭ ocupă 20 fălcĭ. Moşia, proprietatea moştenitorilor decedatuluĭ G. Costandache, este în întindere de 370 fălcĭ, din care: 290 fălcĭ cultivabile, 56 fălcĭ pădure şi restul mlaştinĭ şi locurĭ puţin productive. Improprietăriţĭ, la 1864, sunt: 31 pălmaşĭ şi 17 codaşĭ, stăpînind 66 1/2 fălcĭ. Are o biserică cu hramul Adormirea Maiceĭ Domnuluĭ, zidită în 1835 de I. Hartulari, împroprietărită cu 8 1/2 fălcĭ, deservită de un preot şi un cîntăreţ. Şcoala din Preuteşti serveşte şi acestuĭ sat. Drumurĭ principale sunt: la Fălticeni (6 kil.) şi la Preuteşti (3 kil.).

Hotărnicia vechĭe a satuluĭ Huşi se constată din următoarele mărturii:

Se ubo mi (iară decĭ noĭ) Nicolaĭ Donicĭ, Vel logofăt, Iordache Ruset, Vel Vornic nijinii zemli, Pavel Ciocărlan, Vel Vornic veşniĭ Zemli, si acest mare, Nicolai Costin Hatman i Pîrcălab Suceveĭ, Panainte Vel Postelnic, Dumitraşcu Cuza, Vel Spătar, Savin Vel Ban, Gavril Vel Paharnic, Gheorghe Apostolu Vel Visternic, Pătraşcu Tosim Vel Stolnic, ... Vel Medelnicer, Ioan Palade Vel Clucer, Cîtea Sîrdariu, Dumitraşcu Vel Sluger, Calistru Vel Jignicer, Pavel Rugină Vel Lătrar, Varlam Vel Armaş, Nani Vel Uşer, Dumitraşcu Macri Vtori Logofăt, Ion Gaftan Postelnic, Gavril Aga, Grigoraş, Jora, tretie Logof., Buta, Gheorghieş, Bejan Vornicĭ gloateĭ, facem ştire cu această mărturie a noastră precum că avînd Măria Sa Domnul Nostru Ioan Const. Duca Voevod un sat a nume Huşi, ce sunt la ţinutul Suceveĭ pe Şomuz, care acel sat Huşi sunt de moşa Măr. Sale cumpărătură de cinstitul răposatul părintele M. S. Duca Vodă de la Răsmandea Postelnic şi scriind M. S. Vodă o carte la d-luĭ fratele nostru Savin Vel Ban, d-luĭ aŭ trimis pe Ioan Botez, ce aŭ fost pîrcălab, şi pe Ioan Şeptelici, ce aŭ fost Stolnic şi Ştefan Pisoschi şi pe Ioan Pitic din Buciumeni, şi aŭ mers acolo la satul Huşi şi aŭ strîns oamenĭ bunĭ din jos şi din sus, megieşĭ de prin prejur şi aŭ socotit şi aŭ hotărît începînd hotarul din Şomuz şi aŭ pus un stîlp peste Şomuz din spre Preuteşti în ţărmurile Şomuzuluĭ, la un izvor unde aŭ fost o fîntînă; de acolo la deal peste cîmp, la mijlocul cîmpuluĭ s'aŭ aflat un stîlp vechiŭ, de acolo drept sub movila Cetăţiĭ s'aŭ aflat alt stîlp vechiŭ, un stîlp s'aŭ pus în vîrful Movileĭ Cetăţiĭ, un stîlp s'aŭ pus în drum sub Movile, unde se împreună hotarul Preuteştilor şi a Hîrtopuluĭ şi a Huşuluĭ, mărturisind acolo între hotare: Neculae din Preuteşti pen-

tru un pămînt că aŭ vrut să-l are, şi brăzdîndu-l l'aŭ scos Huşi zicînd că nu este a lor şi aŭ maĭ mărturisit şi Ursul din Hîrtop. Iar pentru acel pămînt, că l'aŭ ţinut un socru a luĭ anume Mînzatul din Hîrtop şi l'aŭ fost dobîndit tot la Huşeni şi acel pămînt s'aŭ stîlpit tot la Huşeni, de acolo drumul alăturea cu hotarul Hîrtopuluĭ un stîlp s'aŭ pus iar lîngă drum în prejma înălsurilor (?) Hîrtopuluĭ, de acolo tot alăturea drumul până în capul unuĭ pămînt, până în Valea Arghirilor şi trece peste vale, un stîlp s'aŭ pus pest la Vataştină în Bilăvoaia din Huşi, un stîlp s'aŭ pus în capul Vataştineĭ Bilăvoaeĭ din jos, de acolo cîmpul în zarea dealuluĭ precum arată hotarul vechiŭ, un stîlp în zarea dealuluĭ în Podul Fîntînelor de acolo în jos spre stîncile Hîrtoapeĭ, în lungul pămînturilor Hîrtopuluĭ şi pe la obraţele pămînturilor Huşilor, un stîlp s'aŭ pus d'asupra în zarea dealuluĭ d'asupra Vataştinelor, de acolo la stîncĭ, un stîlp s'aŭ pus d'asupra stîncelor Hîrtoapelor, de acolo Valea-Hîrtoapeĭ în jos de la un loc, la Valea-Pîrîuluĭ, şi taĭe drept matca pîrîuluĭ vechiŭ până în apa Şomuzuluĭ, s'aŭ făcut un bour, într'o răchită şi trece peste Şomuz, ia Şomuzul în jos până într'o rovină (rîpă) de acolo la deal în margine s'a făcut bour, de acolo culmea prin pădurea pe Dealul-Andricăĭ, până în podurĭ la pădure, s'aŭ găsit stîlpul vechiŭ, şi haturile arate până în margine, s'a făcut bour, din margine la vale cîmpul până într'o fîntînă, un stîlp s'aŭ pus la Fîntînĭ, de acolo trece Valea-Lăcuşeştilor în Podul-luĭ-Cămîrzan, de acolo piscul la deal pe culme până în Făgeţel, pe la capetele pămînturilor din jos a Ţarineĭ-Marĭ, din Ţarina-Mare intră în pădure până în pîrîul ce vine din Poiana-Blagăĭ, tot prin Bourebiţi, şi iar marginea Poeneĭ-Blagăĭ în vîrful dealuluĭ şi coboară în jos până în Şomuz, de unde s'aŭ început hotarul întîiŭ, şi se încheie hotarul tot. Insă într'acest sat Huşi aŭ mărturisit megieşiĭ toţĭ, că este a treĭa parte din sat a luĭ Calcantraur, afară din Leleşti aşa aŭ socotit şi aŭ ales de către alte hotare împrejur, şi aŭ stîlpit precum arată mărturia care scria la D-luĭ Savin Vel Ban. Pentru aceia văzînd acea mărturie încredinţată, pentru maĭ mare întăritură, am făcut şi noĭ această mărturie la cinstita mînă Măriеĭ Sale luĭ Vodă, şi pentru credinţă toţĭ maĭ jos am iscălit, să se ştie».

«7211 (1703), Maĭ 22».

Nicolae Donicĭ, Vel Logofăt şi toţĭ ceĭ de sus scrişĭ».

In 1803, «Huşiĭ a Clucereseĭ Safta Adămoaia numărau 18 liuzĭ, plătind 280 leĭ anual, avînd şi treĭ liuzĭ de ceĭ fără bir. La aceştia se maĭ adăugeaŭ «liuziĭ ot tam cu 5 breslaşĭ, 15 liuzĭ» carĭ plăteaŭ 188 leĭ anual).

Huşi, *staţie de dr.-d.-f.,* jud. Fălciŭ, pl. Prutul, cât. Huşi, pe linia Crasna-Huşi, pusă în circulaţie la 15 Octombrie 1890. Se află la 5 kil. de Dobrina. Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ e de $118^{m}.03$. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 181586 leĭ, 20 banĭ.

Huşi (Episcopia-de-), biserică în oraşul Huşi, jud. Fălciŭ, făcută de Stefan-cel-Mare, Domnul Moldoveĭ, în anul 1495 şi care în 1592 deveni Episcopie.

Iată-ĭ istoricul după Cronica Huşilor de Episcopul Melhisedec:

Infiinţarea acesteĭ din vechime a patra Episcopie a Bisericeĭ Moldoveĭ, datează de la finele veacului al 16-lea.

«Aceasta rezultă din următoarele combinărĭ: *a)* Până la finele veacuIuĭ al 16-lea, orĭ unde se găsesc scrişĭ Episcopiĭ ţăriĭ prin documente, nicăirea nu se pomeneşte de al-Huşilor, ci numaĭ de al-Romanuluĭ şi de al-Rădăuţilor, împreună cu Mitropolitul. *b)* De la finele veacuIuĭ al 16-lea se găsesc împreună cu ceĭ doĭ Episcopĭ, şi al treilea — Episcopul Huşilor. *c)* In sinodicul Episcopieĭ de Huşi, cel întîiŭ Episcop se pune Ioan, contimporan cu Ieremia Movilă, care a început a domni în zecimea de pe urmă a veacuIuĭ al 16-lea. *d)* Temeiul cel maĭ mare este uricul luĭ Ieremia Movilă. Prin el pentru întîia dată se daŭ de la Domnie moşiĭ pentru întreţinerea Episcopieĭ, şi Episcopia de Huşi se numeşte în el: «noŭ zidită (adică creată) Sfînta Episcopie de Huşi».

«Motivul înfiinţăreĭ acesteĭ a patra eparchiĭ în Moldova nu se arată în documentele Episcopieĭ. Dar se înţelege, că n'a putut fi altul de cît înlesnirea privigheriĭ şi administraţieĭ bisericeştĭ în partea despre răsărit a ţăreĭ, care era maĭ mult ameninţată de Mahometanizm. Afară de ţinuturile Cetăţeĭ-Albe şi Chilieĭ, care căzuse sub stăpînirea turcească încă de la 1489, din timpul Mareluĭ Ştefan, la anul 1592, Aron-Vodă pronumit «cel răŭ», spre a căpăta a doua oară domnia de la Turcĭ, le a maĭ cedat Benderul, cu 12 sate de prin pregiur («Descrierea Mold.», de Cantemir, f. 29, 30, 1851).

«Iată uricul luĭ Ieremia Movilă, de care s'a pomenit maĭ sus. El este în limba slavonă şi este reprodus în condica A. a documentelor, f. 19—22, împreună cu traducerea romînă pe care o reproducem şi noĭ aicĭ. Originalul acuma nu se află între documentele Episcopieĭ, dar cînd s'a reprodus în condică era. Copietorul spune că uricul era scris pe pergament: «uric de la Irimia Movilă-Vodă pe toate moşiele Episcopieĭ Huşilor, ce este pe pergament», — aşa intitulează el acest uric; apoĭ începe aşa:

«In numele Tatăluĭ şi a fiuluĭ şi a Sfîntuluĭ Duh, Troiţeĭ Sfinteĭ deofiinţeĭ şi nedespărţiteĭ. Iată eŭ robul Stăpînuluĭ meŭ Domnuluĭ Dumnezeŭ şi Mîntuitoruluĭ nostru Iisus Christos şi Inchinător Sfinteĭ Troiţeĭ, Ioan Ieremia Moghila Voevod: cu mila luĭ Dumnezeŭ Domn Ţăreĭ Moldoveĭ. Iată Domnia mea bine am voit, cu a noastră bună voire, cu curată şi luminată inimă, şi cu tot gîndul, şi cu tot sufletul nostru şi cu aju-

torul de la Dumnezeŭ şi cu sfatul şi cu blagoslovenia părinţilor noştri a Archiereilor Moldoveĭ, kyr Gheorgie Moghila Archiepiscop şi Mitropolit Suceveĭ şi kyr Agathon Episcop Romanuluĭ, şi kyr Theodosie Episcop Rădăuţuluĭ, şi kyr Ioan Episcop Huşuluĭ, şi cu sfătuirea a tot sfatuluĭ nostru, am făcut întru cinstea şi slava Domnuluĭ Dumnezeŭ, făcătoriuluĭ ceriuluĭ şi a pămîntuluĭ, şi am dispus pentru mîntuirea sufletelor celor maĭ înainte întru fericire răposaţilor, moşilor şi strămoşilor şi părinţilor noştri, şi pentru a noastră sănătate trupească şi mîntuire sufletească, şi pentru sănătatea şi mîntuirea Maiceĭ Domnieĭ mele Marieĭ, şi pentru sănătatea şi mîntuirea a Doamneĭ Domnieĭ mele, şi de Dumnezeŭ dăruiţilor fiĭ Domnieĭ mele Ion Constantin Voevod şi pentru toată casa noastră şi pentru pacea a toată ţara noastră a Moldoveĭ. Am dat şi am miluit a noastră Sfîntă rugă cea făcută nouă Sfîntă Episcopia Huşuluĭ, unde este hramul Sfinţilor întru tot lăudaţilor Apostolĭ Petru şi Pavel, cu aceste sate: satul Plopeni şi satul Cozieci şi Răşeşti şi Siliştea, Creţeşti şi Spăriaţi, ce sunt în ţinutul Fălciuluĭ, şi Căcăceni la ţinutul Lăpuşneĭ, şi cu morĭ la Pănoasa, ce sunt la gîrla Prutuluĭ, ce aceste maĭ sus scrise sate aŭ fost drepte ale Domnieĭ mele şi sub ascultare la ocolul tîrguluĭ nostru Huşuluĭ, ca să fie de la noĭ Sfinteĭ Episcopiĭ neclătite nicĭ-odinioară în veciĭ vecilor, până cînd va sta acea Sfîntă Biserică, şi cine vor fi acolo preoţĭ călugărĭ într'acea Sfîntă Episcopiă, cu tot soborul, să aibă a ruga pre Domnul Dumnezeŭ neîncetat ziua şi noaptea, pentru sănătatea Domnieĭ mele, şi a Maiceĭ Domnieĭ mele, şi de Dumnezeŭ dăruită şi prea iubiţĭ fiiĭ Domnieĭ mele, şi pentru mîntuirea sufletelor noastre şi pentru ertarea păcatelor moşilor; strămoşilor şi a răposaţilor părinţilor noştri. Toate acele scrise maĭ sus ca să fie de la noĭ uric de acum şi până cînd va sta acea maĭ sus numită Sfînta Episcopiă. Iar hotarul acelor maĭ sus numite sate, anume Plopeni şi Cozieci, şi Răşeşti şi Siliştea Creţeşti şi Spărieţi, care sunt la ţinutul Fălciuluĭ, şi Căcăceni care sunt la ţinutul Lăpuşneĭ, şi cu morĭ la Pănoasa ce sunt în gîrla Prutuluĭ, şi ca să fie hotărirea acestor moşiĭ tuturor după a lor cele vechĭ hotare, pe unde din veac aŭ umblat. Iară spre aceasta este credinţa Domnieĭ mele celuĭ maĭ sus scris Ion Iremia Moghila Voevod, şi credinţa prea iubituluĭ fiuluĭ nostru Ion Constantin Voevod, şi credinţa boerilor noştri, credinţa Dumisale luĭ Ureche vornicul de ţara de jos, credinţa Dumisale Cîrste vornic de ţara de sus, credinţa Dumisale Georgi Pîrcalab Hotinuluĭ, credinţa Dumilor sale luĭ Georgi şi Ionaşcu Pîrcălabiĭ Neamţuluĭ, credinţa Dumilor sale Cîrste şi German Pîrcalabiĭ Romanuluĭ credinţa Dumisale luĭ Oreşe Hatman şi Pîrcălab Suceveĭ, credinţa Dumisale luĭ Orinovschi, credinţa Dumisale luĭ Veveriţă Spătariŭ, credinţa Dumisale Ursul Medelniceriŭ, credinţa Dumisale Cărăĭman Păharnic, credinţa Dumisale, Simion Stroiciŭ visternic, credinţa Dumisale Gligori Stolnic, credinţa Dumisale luĭ Vorcotariŭ Comis, şi credinţa a tuturor boerilor noştri a Moldoveĭ, a marĭ şi a micĭ. Iară după a noastră viaţă şi mutare orĭ pre cine va alege Domnul Dumnezeŭ să domnească, orĭ din fecioriĭ noştri, saŭ din neamul nostru, saŭ orĭ pe cine va alege Dumnezeŭ să fie Domn ţăreĭ noastre a Moldoveĭ, acela să n'aibă a strica, ci să maĭ întărească la a noastră rugă Sfînta Episcopia Huşuluĭ. Iar cine s'ar ispiti a strica a noastră danie şi miluirea şi întărirea, unul ca acela să fiă blestemat de Domnul Dumnezeŭ, făcătoriul ceriuluĭ şi al pămîntuluĭ, şi de Preacurata Maĭca luĭ Născătoarea de Dumnezeŭ şi de Sfinţiĭ Verhovniciĭ şi întru tot lăudaţiĭ Apostolĭ Petru şi Pavel, şi a celor-lalţĭ Apostolĭ, şi de patru Evangeliştĭ, şi de 818 părinţĭ de la Nichea, să aibă parte cu trecletul Iuda şi cu Jidoveĭ ceĭ ce aŭ răstignit pe Christos şi aŭ zis: sîngele luĭ asupra noastră şi asupra feciorilor noştri. Acest blestem să fie asupra celor, carĭ vor strica şi vor rumpe această scrisoare a Domnieĭ mele. Şi pentru maĭ mare încredinţare, cătră această adevărată carte a noastră am legat şi pecetia Domnieĭ mele. U Ias, vlet 7100 (1592).

Eparhia Episcopieĭ Huşilor. «Eparhia Huşilor ce se compunea din: 1. Ţinutul Fălciuluĭ din stînga Prutuluĭ cu reşedinţa în Fălciu. 2. Ţinutul Lăpuşneĭ, partea ce rămăsese după luarea Tighineĭ saŭ a Benderuluĭ, cu cele 12 sate sub stăpînirea turcească, care maĭ înainte făcea parte tot din ţinutul acesta. Capitala ţinutuluĭ maĭ înainte fusese la Tighinea, iară apoĭ s'a strămutat la tîrguşorul Lăpuşna, unde reşedeaŭ Pîrcălabiĭ domneştĭ, carĭ administraŭ ţinutul. («Descr. Moldoveĭ», f. 29). Tot în acest ţinut era şi tîrguşorul Chişinăul. («Arh. istorică», t. I, par. 1, f. 172). Intr'o corespondenţă din anul 1593, vedem că protopopul ţinutuluĭ îşĭ avea reşedinţa în Chişenăŭ, iară în Lăpuşna era Nemesnicul saŭ Blagocinul. 3. Ţinutul Orheiuluĭ cu reşedinţa în tîrgul Orheŭ, de o întindere nu prea mare (ibid., f. 31). 4. Ţinutul Soroceĭ, cu reşedinţa în Soroca, situat pe malul Nistruluĭ, cu cetate, la care se rînduiaŭ de Domnie doĭ cîrmuitorĭ. După luarea Benderuluĭ, Cetatea Soroceĭ avea mare însemnătate strategică (ibid., f. 31, 32). Sub Inocentie, în anul 1757, în Soroca, Episcopia şi-a făcut metoh.

«Miron Costin ne spune că judeţul Fălciŭ se întindea până la Dunăre, în cît cuprindea tîrguşoarele Reni şi Troianul. Această parte de loc pe la 1769 forma un deosebit ţinut, numit Hotărniceni saŭ Greceni, şi era administrat de un Căpitan. («Arhiva rom.», t. I, 1860, f. 141), pentru care şi ţinutul acesta se numea pe la 1800, Căpitănie. In Cond. III, f. 236, se pomeneşte de un «Ioniţă Gafencu biv căpitan de Greceni», la anul 1778. Deasemenea ţinutul Fălciuluĭ cuprindea Codrul numit Chigheciul saŭ Tigheciul, («Arh. istorică», t. I, p. I, f. 172), care era din stînga Prutuluĭ, şi se întindea până la hotarul Bugeaguluĭ saŭ al Basarabieĭ adică până la şanţul luĭ Traian. Din vechime acolo locuiaŭ 12 miĭ de locuitorĭ, carĭ se aflaŭ în necontenite lupte şi supărărĭ cu Tătariĭ de Bugeag. («Descrierea Moldoveĭ», f. 58). In timpurile maĭ din urmă, precum se vede din anaforaua Adunăriĭ obşteştĭ din anul 1812, ţinuturile de peste Prut se modificase:

Orheiul şi Lăpuşna se întrunise într'un singur ţinut, numit al Lăpuşneĭ, saŭ al Orheiuluĭ cu reşedinţa în Orheiŭ, a căruia diregătorĭ se numeaŭ Sărdarĭ. Cel puţin aceasta se găseşte în documente de pe la 1800. Codrul Tigheciuluĭ de asemenea forma un ţinut a parte. (Uricar., part. III, f. 343).

«Cu curgerea timpuluĭ, Eparhia Huşilor a suferit maĭ multe schimbărĭ în întinderea sa. Ieremia Movilă, la 1596, spre a'şĭ atrage amiciţia Hanuluĭ tătăresc, şi prin el a Sultanuluĭ, care ordonase a'l alunga, pentru că ocupase tronul cu ajutorul Leşilor, a dat Hanuluĭ 7 sate moldoveneştĭ din Bugiag ca să-ĭ fie de cîşle, care s'aŭ numit «satele hăneştĭ», (Letop., tom. I., f. 217). La anul 1668, sub Domnul Alexandru Iliaş, Turciĭ aŭ luat tîrgul Reni, cu tot locul de prin prejur, şi aŭ făcut acolo giamiă. («Arhiva romînă», t. II, f. 360, 1860. Vezĭ de asemenea Letop., t. I, f. 253. Arhiva istor. t. I. part. I. f. 26, No. 19). Pe la timpul luĭ Constantin Cantemir (1685—1693), Tătariĭ cuprinseseră ţinuturile Orheiul şi Lăpuşna, de unde abia s'a scos de Antioh Cantemir (1696—1700). (Letop, t. II, f. 43, 49, 292). La anul 1712, Lupul Vornicul, în timpul interegnuluĭ, dăduse Tătarilor o parte din Moldavia despre E., dar o a reînturnat Mihaĭ Racoviţă. (Letop., t. II, f. 147, 396). La învoiala ce a încheiat Grigorie Ghica cu Tătariĭ de Bugiag, în anul 1732, a fost nevoit să le maĭ dea din pămîntul Moldoveĭ o întindere cale de o oară (Letop., t. II, f. 408). Toate aceste locurĭ ce treceaŭ sub stăpînirea politică a Tătarilor saŭ a Turcilor, se înstrăinaŭ şi bisericeşte, trecînd în Eparhia Proilabieĭ, care cuprindea toate teritoriile luate de Turcĭ de la Romînĭ.

«In anul 1771, cînd oştile ruseştĭ coprinseseră toate cetăţile ocupate în Moldova de Turcĭ, cu ocazia morţiĭ Mitropolituluĭ Proilav, Mitropolitul Gavriil Calimah a lipit la Eparhia Huşilor toate teritoriile cetăţilor Turceştĭ de la Dunăre şi Nistru, afară de Hotinul, adică: Reni, Ismailul, Chilia, Akermanul şi Benderul. Insă, această mare întindere a Eparhieĭ Huşilor a ţinut numaĭ pănă la încheerea păceĭ în anul 1774, cînd acele cetăţĭ iarăşĭ s'aŭ redat Turcilor şi în urmare iarăşĭ s'a restabilit Eparhia Turcească Proilabia, şi Episcopia de Huşi a rămas ca şi maĭ înainte.

«In anul 1812, Rusia, luînd de la Moldova toată partea despre E., dintre Prut şi Nistru, împreună cu Bugeagul saŭ Basarabia şi cu toate olaturile Turceştĭ din acele părţĭ, a redus Eparhia Huşilor maĭ la totala desfiinţare, rămînîndu-ĭ numaĭ partea din ţinutul Fălciuluĭ ce este de-a dreapta Prutuluĭ. Spre a putea exista această Eparhie a fost necesitate a se adăogi ţinutul Vasluiuluĭ, de la Eparhia Romanuluĭ. Aceasta mi-se pare că s'a făcut cu ocazia morţiĭ Episcopuluĭ Gherasim în 1826. Cel puţin din anul acesta se găseşte o scrisoare a Episcopuluĭ de Rădăuţi, Isaia Bălăşescu, către Episcopul de Roman, Meletie, în chestia unuĭ preot de la satul Dumeşti, ţinutul Vasluiuluĭ, care, ca vechil de Protopop se adresase de-a dreptul către Egumenul din Suceviţa. Episcopul de Rădăuţi a găsit această urmare a vechiluluĭ necanonică şi-l acuză la Episcopul săŭ Meletie; însă, fiind că ţinutul Vasluiŭ nu maĭ făcea parte din Eparhia sa, recomandă acea epistolă Episcopuluĭ de Huşi. (Acta corespond. cu Epis. de Roman).

«La anul 1852, sub Episcopul Meletie Istrati, s'aŭ maĭ adaos încă două ţinuturĭ, Tutova şi Covurluiŭ, la Eparhia de Huşi, tot de la acea de Roman, care avea şase ţinuturĭ, şi cu chipul acesta s'a făcut amîndouă Episcopiele cu Eparhiĭ egale în numărul ţinuturilor, fiecare cuprinzînd cîte 4 ţinuturĭ. In anul 1864, formîndu-se noua Episcopie a Dunăreĭ-d.-j., s'a dat la această din urmă ţinutul Covurluiuluĭ, iar la Episcopia de Huşi, s'a alipit ţinutul Cahul, prin care iarăşĭ s'a redat o parte din locurile de peste Prut ce le avusese pănă la anul 1812. După retrocedarea Basarabieĭ în 1877, s'a luat de la această Eparhie ţinutul Cahuluĭ.

Episcopul de Huşi în ordinea ierarhică a Episcopilor ocupă locul după Episcopul de Rădăuţi, fiind că Episcopia de Huşi, ca cea înfiinţată maĭ în urmă, se socotea inferioară celor-l'alte, şi era maĭ săracă între colegele sale. Locul cel d'întîiŭ după Mitropolit, la parade, îl ocupa Episcopul de Roman, apoĭ al Rădăuţilor şi în fine al Huşilor. La sărbătorile cele marĭ cînd se aflaŭ toţĭ Episcopiĭ în Capitală, precum: la Naşterea Domnuluĭ, la Botez, etc. şi venea Domnul la biserică, Mitropolitul şi Episcopul de Roman sta în laturea dreaptă, iară Episcopul de Rădăuţi şi de Huşi în laturea stîngă. (Letop., t. III, f. 297). La cazurĭ de vacanţe la vre o Episcopie, obicĭnuit se păzea această regulă: Episcopul de Huşi trecea la Rădăuţi, acesta la Roman, iară Romanul, la Mitropolie, în cît alegerea şi chirotonirea de Episcop noŭ

cădea pentru Episcopia de Huşi. Insă această regulă nu se urma tot-d'a-una cu stricteţe. Aŭ fost cazurĭ cînd Episcopul de Huşi a trecut imediat la Episcopia de Roman, ba încă şi deadreptul la Mitropolie. După mărturia Domnitoruluĭ Cantemir, atît Episcopul de Huşi, cît şi cel de Rădăuţi, de şi purtaŭ numele de Episcop şi aveaŭ chirotonia canonică archierească, nu aveaŭ voe de a purta Mitră, rămîind această prerogativă numaĭ Mitropolituluĭ şi Episcopuluĭ de Roman. «Descrierea Moldoveĭ», f. 293, din anul 1851).

«Această mărginire cu timpul s'a desfiinţat. Mitra şi engolpiul Episcopuluĭ Inocenţiŭ, răposat la 1782, se păstrează până astăzĭ la Episcopia de Huşi».

Huştiul, *sat,* în jud. Tutova, pl. Pereschivul, com. Lieşti, spre N.-E. de satul Lieşti.

Huşul, *pîrîŭ,* format din pîraele: Broşteni şi Rîeşti, carĭ se împreună în partea de E. a tîrguluĭ Huşi; apoĭ sub numirea de pîrîul Huşul, se varsă în gîrla Isaia, formată din vărsarea Prutuluĭ, după ce primeşte maĭ în sus, în partea din stînga, pe afluenţiĭ Răcea şi Păhneşti, carĭ vin din partea de N. a plăşeĭ Podoleni.

Huta, *pîrîŭ,* jud. Dorohoiŭ; izvoreşte din dealul Huteĭ, despre Culiceni; primeşte în stînga pîraele Savineşti şi Bîrzeni; curge de la V. spre E., prin şesul din mijlocul satuluĭ şi comuneĭ Tîrnauca, pl. Herţa, şi se varsă în pîrîul Holeacul.

Hutupeni, *cătun.* Vezĭ Valea-Satuluĭ, sat, com. Valea-Satuluĭ, pl. Funduri, jud. Vasluiŭ.

Huturele, *iezer,* în partea de E. a com. Vizirul, între canalul Vîlciul, Dunărea-Vechie, lacul Tituloaia şi privalul Băndoiul, cu care comunică în partea de S. prin privalul Huturele.

Huţani, *sat,* în centrul com. Brehueşti, pl. Siretul, jud. Botoşani, situat pe loc şes, în stînga Siretuluĭ, cu o suprafaţă de 404 hect. şi cu o populaţie de 102 familiĭ, saŭ 371 suflete, Ruşĭ, din carĭ 120 contribuabilĭ.

Teritoriul moşieĭ este mare parte şes şi acoperit cu pădure.

Numărul vitelor e de 432: 124 boĭ şi vacĭ, 18 caĭ, 220 oĭ, 10 bivolĭ şi 60 porcĭ.

Sunt 18 stupĭ cu albine.

Huţanul, *deal,* cu ponor, pe moşia Grămeşti, com. Grămeşti, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ; începe din măgura Cudrina şi se termină la satul Rudeşti.

Huţanuluĭ (Dealul-), *deal,* jud. Tecuciŭ, la marginea de E. a com. Coloneşti, pe care o separă de com. Tuleşti, din jud. Tutova.

Huţoaia, *deal,* în jud. Iaşi, pl. Bahluiul, com. Cotnari; începe din Valea-Groazeĭ şi merge până la hotarul moşieĭ Ulmi, com. Belceşti, unde se sfîrşeşte, făcînd şi hotarul între satul Cîrjoaea, din com. Băiceni şi com. Cotnari.

Huţul, *sat,* făcînd parte din com. Găiceana, jud. Tecuciŭ, situat pe o vale, la 12 kil. de reşedinţa comuneĭ.

Are o populaţie de 72 familiĭ, saŭ 285 suflete, din carĭ 66 contribuabilĭ. Locuesc în 70 case.

Are o şcoală, care datează de la 1892 şi e frecuentată de 38 copiĭ; o biserică, cu hramul Cuvioasa Paraschiva făcută de Nichita Rusu la 1799, după cum se vede în inscripţia ce se află pe catapeteazmă. S'a reparat la anul 1853. Se întreţine de locuitorĭ, avînd şi $8^{1}/_{2}$ fălcĭ de pămînt arabil.

Este străbătut de un drum ce vine din Găiceana şi trece în jud. Bacăŭ.

Locuitoriĭ, foştĭ clăcaşĭ, sunt împroprietărițĭ la 1864 şi stăpînesc 327 hect., iar proprietarul moşieĭ, D-nul Dimitrie A. Sturdza, are 2409 hect., din care mare parte pădure.

Huţul, *pîrîŭ,* trece prin mijlocul satuluĭ cu acelaşĭ nume, com. Găiceana, jud. Tecuciŭ.

Huzmul, *baltă,* pe moşia Rîpta, com. Hreaţca, pl. Herţa, jud. Dorohoiŭ.

Huzun-Ada, *insulă,* pe Dunăre, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comunelor rurale Aliman şi Mîrleanul, jud. Constanţa; este maĭ mult o prelungire de V. a mareluĭ Ostrov-Lung, cu care e legată prin o îngustă limbă de pămînt; are o formă lunguiaţă îndoită, cu o lungime de $3^{1}/_{2}$ kil., o lărgime de 800 m., o întindere de 108 hect.; este neproductivă, de oare-ce tot pămîntul săŭ este format din aluviunile nisipoase ale rîuluĭ.

Huzunul, *pîrîiaş,* format în munţiĭ com. Poiana, se varsă în Putna, jud. Putna.

— SFÎRŞITUL VOLUMULUĬ AL III-lea. —

